David Eddings Belgariad Cilt1 Kehanetin Oyuncağı
BELGARIAD I
ONSOZ
Tanrılar Savaşı 'nın ve Büyücü Belgarath'ın işlerinin Hikâyesidir. Alorn Kitabı'ndan alınmıştır
Dünya yeniyken, yedi Tanrı uyum içinde yaşıyorlardı ve tüm insan kavimleri tek bir halktılar. Tanrıların en genci olan Belar, Alornlar tarafından pek seviliyordu. Onların arasında yaşıyor, onları el üstünde tutuyordu; Alornlar da onun gözetimi altında serpilip çoğalıyorlardı. Diğer Tanrıların da etraflarına halklar toplanmıştı, her Tanrı kendi halkını gözetiyordu.
Ama Belar'ın en büyük kardeşi Aldur, hiçbir halkın tanrısı değildi, insanlardan ve Tanrılardan ayrı yaşıyordu; ama bir gün başıboş bir çocuk gelip buldu onu. Aldur bu çocuğu müridi olarak kabul etti ve adını Belgarath koydu. Belgarath İrade ve Söz'ün gücünü öğrendi ve büyücü oldu. Sonraki yıllarda başkaları da yalnız tanrıyı arayıp buldular. Onun dizleri dibinde toplaşıp bir kardeşlik oluşturdular ve zaman onlara dokunmadı.
Bir gün, Aldur bir çocuk kalbi büyüklüğünde, küre şeklinde bir taş aldı ve yaşayan bir ruh haline getirene kadar elinde evirip çevirdi. İnsanların Aldur Taşı dedikleri bu canlı mücevherin gücü çok büyüktü ve Aldur onunla mucizeler yarattı.
Tanrılar arasında en güzeli Torak'tı; onun halkına Angaraklar deniyordu. Ona Efendilerin E-fendisi diyerek kurbanlar adıyorlardı ve Torak sunaklarda yanan kurbanların kokusunu ve övgü sözlerini hoş karşılıyordu. Ancak Aldur Taşı'nın varlığını öğrendiği günden sonra Torak huzur nedir bilmedi.
En sonunda, iki yüzlü bir tavırla Aldur'un yanına gitti, "Biraderim," dedi. "refakatimizden ve muhabbetimizden kendini hariç tutman münasip değil. Aklını başından alıp seni baştan çıkaran bu mücevheri terk et, aramıza dön."
Aldur kardeşinin ruhuna baktı ve onu azarladı: "Niçin efendilik ve hâkimiyet peşinde koşuyorsun Torak? Angarak sana kâfi gelmiyor mu? Sakın kibirle Taşa sahip çıkmak istemeyesin, yoksa ölümün onun elinden olur."
Torak Aldur'un sözleri karşısında o kadar utandı ki doğrulup kardeşine vurdu. Sonra mücevheri alarak kaçtı.
Diğer Tanrılar Torak'ın mücevheri geri vermesini istediler, ama o kabul etmedi. O zaman insan kavimleri ayaklanıp Angarak ordularının karşısına dikildi ve onlarla savaşa tutuştu. Tanrıların ve insanların savaşları tüm ülkeleri sardı, ta ki Torak Korim Yükseltilerinin yakınında Taşı kaldırıp onun i-radesini kendisininkine katarak yeryüzünü ikiye ayırmasını isteyene kadar. Dağlar yerle bir oldu ve denizler taştı. Ama Belar ve Aldur iradelerini birleştirip taşan denize sınır koydular. Ancak insan kavimleri birbirinden ayrıldı; Tanrılar da öyle.
Torak yaşayan Taşı yeryüzüne karşı kaldırdığında, Taş uyanıp kutsal bir alevle parlamaya başlamıştı. Torak'ın yüzü bu mavi ateşle yandı. Acıyla dağlan devirdi, ıstırapla yeryüzünü ortadan çatlattı, azabıyla denizleri kabarttı. Sol eli alev aldı ve kül oldu, yüzünün sol yanı mum gibi eridi, sol gözü yuvasının içinde kaynayıp yok oldu. Dehşetli bir çığlık atarak ateşini söndürmek için kendini denize attı, a-ma ıstırabının sonu yoktu.
KEHANETİN OYUNCAĞI
Torak sudan çıktığında sağ yanı hâlâ güzeldi, ama sol yanı Taşın ateşiyle yanıp korkunç yaralar içinde kalmıştı. Sonsuz bir acıyla halkını doğuya götürdü; Mallorya yaylalarında dev bir şehir kurup a-dına Cthol Mishrak, Gece Şehri dediler; çünkü Torak yanık yüzünü karanlıkta saklamak istiyordu. An-garaklar tanrıları için demir bir kule inşa edip, Taşı demir bir kutu içinde kulenin en tepesine yerleştirdiler. Bazen Torak kutunun başında durur, sonra Taşa duyduğu arzu onu tamamen yok etmesin diye, ağlayarak kaçardı.
Angarak ülkelerinde asırlar geçip gitti ve Angaraklar yaralı tanrılarına Kal Torak, yani hem Kral hem Tanrı dediler.
Belar Alornlan kuzeye götürmüştü. Tüm insan kavimleri içinde en dayanıklı ve savaşkan olan onlardı; Belar yüreklerine Angaraklara karşı ebedi bir kin yerleştirdi. Korkunç kılıçlan ve baltalarıyla tüm kuzeyi, hatta hiç çözülmeyen buz topraklarını bile araştırdılar, kadim düşmanlanna ulaşacak bir yol aradılar.
Bir gün geldi, Atomların en büyük kralı Ayıcüsseli Çerek, Aldur Vadisine vanp Büyücü Belga-rath'ı buldu. "Kuzeye giden yol açıldı," dedi. "Alametler ve kehanetler uygun. Gece Şehri'ne giden yolu bulup Taşı Tekgöz'den geri almamızın vakti geldi."

Belgarath'ın karısı Poledra hamileydi ve Belgarath onu terk etmek istemiyordu. Ama Çerek ısrar etti. Bir gece kaçıp Çerek'in oğullan Boğaense Dras, Hızlıayak Algar ve Demirpençe Riva ile buluştular.
Kuzey topraklarına acımasız kış gelmişti ve kırlar yıldızların altında don ve çelik grisi buzlarla parlıyordu. Yollarını bulmak için Belgarath bir büyü yaptı ve büyük bir kurt şeklini aldı. Sessiz adımlarla, ağaçların keskin soğuktan çatırdayıp parçalandığı kar kaplı ormanlara daldı. Don, kurdun boynunu ve omuzlarını gümüşe kesti ve o günden sonra Belgarath'ın saçı ve sakalı gümüş rengi kaldı.
Kar ve sislerin arasından Mallorya'ya geçtiler ve nihayet Cthol Mishrak'a vardılar. Şehre giren gizli bir yol bulan Belgarath, onları demir kulenin dibine götürdü. Sessizce yirmi asırdır insan ayağı değmemiş paslı demir merdivenleri tırmandılar. Yaralı yüzü çelik bir maskeyle gizlenmiş Torak'ın acılar içinde uyuduğu odaya korkuyla girdiler. Boğucu karanlıkta, uyuyan tanrının yanından gizlice geçtiler ve sonunda yaşayan Taşın saklandığı demir kutunun bulunduğu odaya vardılar.
Çerek Belgarath'a Taşı almasını söyledi, ama Belgarath reddetti. "Ona elimi süremem, yoksa beni mahveder," dedi. "Bir zamanlar insanların veya Tanrıların dokunuşunu kabul ederdi, ama Torak o-nu anasına zarar vermek üzere kaldıralı beri iradesi katılaştı. Şimdi ona ancak hiçbir kötü niyeti olmayan, gönlünde hiçbir iktidar ya da mülkiyet hırsı bulunmayacak, hayatını tehlikeye atabilecek kadar temiz biri dokunabilir."
"Hangi insanın ruhunun derinliklerinde hiçbir kötü niyet yoktur ki?" diye sordu Çerek. Ama Demirpençe Riva kutuyu açtı ve Taşı eline aldı. Taşın ateşi elinde parladı ama onu yakmadı.
"İşte böyle Çerek," dedi Belgarath. "En küçük oğlun temizmiş. Bu onun ve onun ardından Taşı taşıyacak olanların kaderi." Ve Belgarath, Riva'nın sırtına yüklediği ağırlığı bilerek içini çekti.
"Öyleyse bu kader onun sırtında olduğu sürece," dedi Çerek, "kardeşleri ve ben de ona destek olacağız."
Riva Taşın ışığını peleriniyle örttü ve tuniğinin içine soktu. Yeniden yaralı tanrının odasından geçtiler, paslı merdiveni inip gizli geçitten geçerek şehrin kapısına vardılar, oradan da çorak bozkırlara çıktılar.
Bir süre sonra Torak uyandı ve âdeti olduğu üzre, Taşın odasına gitti. Ama kutu açık duruyordu ve Taş yoktu. Kal Torak'ın gazabı korkunç oldu. Koca kılıcını alarak demir kuleden çıktı; kuleye kılıcıyla bir kere vurdu ve kule çöktü. Angaraklara gökgürültüsü gibi bir sesle dedi ki: "Tembel ve aylak oldunuz ve hırsızın birinin, uğruna en müthiş bedeli ödediğim şeyi çalmasına izin verdiniz; bu yüzden şehrinizi yıkacağım ve yanan taş, Cthrag Yaska bana geri verilene kadar yeryüzünde avare gezeceksiniz."

Sonra Gece Şehri'ni harabeye çevirdi ve Angarakları vahşi topraklara sürdü; Cthol Mishrak artık yoktu.
Üç fersah ötede Belgarath şehirden gelen çığlıkları duydu ve Torak'ın uyandığını anladı. "Şimdi peşimize takılacak," dedi; "bizi ancak Taşın gücü kurtarabilir. Demirpençe, ordular bizi yakaladığında taşı kaldır ki onu görsünler."
Torak başlarında, Angarak orduları onlara yetişti, ama Riva yaralı Tanrı ve orduları onu görsün diye Taşı kaldırdı. Taş düşmanını tanıdı. Nefreti yeniden alevlendi ve gazabıyla gökler aydınlandı. Torak çığ-ıklar atarak geri döndü; Angarak ordusunun ön safları ateşte eridi, sağ kalanlarsa kaçtılar.
Böylece Belgarath ve yol arkadaşları Mallorya'dan kaçtılar ve kuzey bataklıklarından geçerek Taşı yeniden Bati Krallıklarına getirdiler.
Bütün olup bitenleri bilen Tanrılar toplandılar ve Aldur dedi ki: "Eğer kardeşimiz Torakla yeniden savaşa tutuşursak, kavgamız dünyayı yok edecek. O yüzden dünyadan elimizi eteğimizi çekmeliyiz ki kardeşimiz bizi bulamasın. Artık halkımıza yol göstermek ve korumak için vücudumuzla değil ruhumuzla burada olmalıyız. Dünyanın selameti için böyle olması gerekiyor. Çünkü savaşı başlattığımız gün dünya yok olur."
Tanrılar dünyayı terk etmek zorunda kaldıkları için yas tuttular. Ama Arendlerin Boğa Tannsı Chaldan, "Peki, bizim yokluğumuzda Torak dünyaya hâkim olmayacak mı?" diye sordu.
"Hayır," dedi Aldur. "Taş Demirpençe Riva'nın soyunun elinde kaldıkça, Torak hâkim olamaz."
Böylece Tanrılar dünyayı terk ettiler ve geride sadece Torak kaldı. Ancak Taşın Riva'nın elinde olmasının kendi hâkimiyetine engel olduğunu bilmek ruhunu muazzep ediyordu.

Derken Belgarath, Çerek ve oğullarına dedi ki: "Şimdi Taşı korumak ve Torak'a karşı hazırlanmak için ayrılmalıyız. Her birimiz hazırlanmak için anlattığım şekilde ayrı bir yola gitmeliyiz."
"Dediğin olacak Belgarath," dedi Ayıcüsseli Çerek. "Bugünden itibaren artık Alorya yok, ama tek bir Alorn bile sağ kaldıkça, Torak'ın hâkimiyetini tanımayacağız."
Belgarath başını kaldırdı. "Dinle Tekgöz Torak," diye haykırdı. 'Yaşayan Taş emin bir yerde ve o varken sen hâkim olamayacaksın. Ola ki bir gün karşımıza çıkarsan, seninle harbe tutuşacağım. Her gün gözüm üzerinde olacak ve ta kıyamete kadar hâkimiyetine mani olacağım."
Mallorya'nın çorak bozkırlarında Kal Torak Belgarath'ın sesini duydu ve öfkeyle tepindi, çünkü yaşayan Taşın artık erişemeyeceği bir yerde olduğunu anlamıştı.
Sonra Çerek oğullarını kucakladı ve bir daha görüşmemek üzere onlardan ayrıldı. Dras kuzeye gitti ve Mrin nehrinin kıyılarına yerleşti. Boktor'da bir şehir kurdu ve ülkesinin adına Drasniya dedi. O ve çocukları kuzey bataklıklarını kolladılar ve düşmanın geçmesine izin vermediler.
Algar halkıyla birlikte güneye indi ve Aldur nehrinin suladığı ovalarda atlar buldu. Atları ehlileştirip sürmesini öğrendiler ve insanın tarihinde ilk kez atlı savaşçılar ortaya çıktı. Ülkelerine Algarya dediler ve sürülerini güderek göçebe hayati yaşamaya başladılar. Çerek yalnız başına ve oğullarından ayrılmanın üzüntüsüyle Val Alorn'a döndü. Uzun savaş gemileri yaparak denizlerde kol gezdi ve düşmanları denizlerine sokmadı.
Taşın koruyucusu ise en uzun yolculuğa çıktı. Riva, halkını alarak Sendarya'nın bati kıyısına gitti. Orada gemiler inşa etti ve halkıyla birlikte Rüzgârlar Adası'na geçtiler. Buraya varınca gemilerini yaktılar, bir kale ve kalenin etrafında duvarlarla çevrili bir şehir yaptılar. Şehre Riva, kaleye de Riva Kralının Şatosu dediler. Sonra Alornların Tannsı Belar, gökten iki demir yıldız düşürdü ve Riva bu yıldızlan alıp birinden bir kılıç ağzı, diğerinden ise bir kabza yapü, Taşı da kabzanın başına yerleştirdi. Kılıç o kadar büyüktü ki Riva'dan başka kimse kaldıramıyordu.
Mallorya'nın çorak bozkırlannda Kal Torak, kılıcın dövülüşünü ruhunda hissetti ve ilk kez korkuyu tatü.
Kılıç, Riva'nın tahtının arkasındaki kara taş duvara, Taş üste gelecek şekilde asıldı; kılıç taş duvarla öylesine kaynaşmıştı ki, Riva'dan başka kimse onu yerinden alamazdı. Riva tahünda oturduğunda

KEHANETİN OYUNCAĞI

Taş soğuk bir ateşle yanıyordu. Kılıcı duvardan alıp kaldırdığında ise soğuk ateşten bir dile dönüşüyordu.
En büyük mucize ise Riva'nın varisinin belirlenmesindeydi. Her kuşakta, Riva soyundan bir çocuk avucunda Taşın izini taşıyordu. Bu izle doğan çocuk taht odasına götürülüyor ve eli, Taş onu tanısın diye üzerine konuluyordu. Her çocuğun dokunuşunda Taşın parlaklığı artıyor, yaşayan Taşla Riva soyu arasındaki bağ her kaynaşmada biraz daha güçleniyordu.
Belgarath yoldaşlarından ayrılınca Aldur Vadisine döndü. Ancak oraya vardığında karısı Poledra'nın ikiz kız çocukları doğurduktan sonra öldüğünü öğrendi. Acı içinde, daha büyük olan kıza Pol-gara adını verdi. Polgara'nın saçları kuzgun kanadı kadar karaydı. Belgarath büyücü usulünce elini kızının başına koydu ve elinin değdiği yerdeki bir bukle saç buz beyazına döndü. O zaman Belgarath'ı bir düşüncedir aldı, çünkü beyaz bukle büyücülerin işaretiydi ve Polgara bu işareti taşıyan ilk kız çocuğuydu.
ikinci kızı beyaz tenli ve altın rengi saçlıydı ve büyücü işaretini taşımıyordu. Ona Beldaran adını verdi ve kara saçlı kızı Polgara'yla Belgarath Beldaran'ı her şeyden çok sevdiler ve onun sevgisi için birbirleriyle yarıştılar.
Polgara ve Beldaran on altı yaşlarına geldiklerinde Aldur'un Ruhu Belgarath'a rüyasında göründü ve "Sevgili müridim," dedi; "senin soyunla Taşın koruyucusunun soyunu birleştireceğim. O yüzden hangi kızının Riva Kralının karısı ve soyunun anası olacağını seç, çünkü dünyanın Torak'ın kara gücünü hükümsüz kılacak olan umudu o soydadır."
Ruhunun derin sessizliğinde Belgarath Polgara'yı seçmek istedi. Ama Riva Kralının omuzlanndaki büyük yükü düşündü ve onun yerine Beldaran'ı yolladı ve ardından ağladı. Polgara da uzun uzun ve acıyla ağladı kardeşinin ardından, çünkü onun bu yüzden yaşlanıp öleceğini biliyordu. Ama zamanla baba kız birbirlerini teselli ettiler ve yavaş yavaş birbirlerini tanır oldular.
Torak'ı gözlemek için güçlerini birleştirdiler. Bazılan der ki, hâlâ yaşarlarmış ve sayısız asır boyunca nöbetlerini sürdürürlermiş.

BELGARIAD I
Birinci Kısım SENDAKYA
BİRİNCİ BÖLÜM
ARION'UN ilk hatırladığı şey, Faldor'un çiftliğinin mutfağıydı. Hayatının geri kalan kısmında mutfaklara hep özel, sıcak bir ilgi duymuştur; mutfaklara ve bir araya geldiklerinde sevgi, yiyecek, huzur, güvenlik ve hepsinden önemlisi, ev denen şey hakkında curcunalı bir ciddiyet hissi yaratan ses ve kokulara. Hayatta ne kadar yükselirse yükselsin, bütün anılarının o mutfakta başladığını hiç unutmadı.
Faldor'un çiftliğindeki mutfak, fırınlar, kazanlar ve kemerli, mağara gibi ocakların üzerinde dönüp duran dev şişlerle dolu, büyük, alçak kirişli bir odaydı. Uzun, ağır masaların üzerinde ekmekler yo-ğurulur, tavuklar yolunur, havuçlar ve kerevizler uzun, kıvrık bıçakların seri, salınan darbeleriyle doğ-ranırdı. Garion çok küçükken o masaların altında oynardı; çok kısa zamanda parmaklarını masaların etrafında çalışan mutfak görevlilerinin ayaklan altına sokmaması gerektiğini öğrenmişti. Bazı akşamüstleri yorulduğunda bir köşeye uzanır, yüzlerce tencereden ve beyaz badanalı duvarlardaki çivilere asılı bıçaklardan, uzun saplı kaşıklardan yansıyan parlak ateşlerden birini seyre dalar, huşu içinde, eksiksiz bir huzur ve çevresindeki dünyayla uyum hissiyle uyuyakalırdı.
Mutfağın ve mutfakta olup biten her şeyin merkezi Pol Teyzeydi. Nasıl beceriyorsa, aynı anda her yerde birden olmayı başarırdı. Fırın tepsisindeki kazı yağlayan, kabaran bir somuna şeklini veren ya da fırından yeni çıkmış bir jambonu süsleyen son dokunuş hep onun elinden çıkardı. Mutfakta çalışan bir sürü insan olmasına rağmen, ekmek olsun, haşlama olsun, çorba olsun, fırınlanmış et olsun, sebze olsun, hiçbir şey Pol Teyzenin eli en az bir kere değmeden mutfağı terk etmezdi. Her yemeğin tam nasıl olması gerektiğini kokusundan, tadından ya da daha yüksek bir içgörüyle anlar ve bir tutam, bir nebze katarak, toprak baharat kaplarını şöyle bir silkeleyerek kıvamını tuttururdu. Sanki bir tür büyü vardı onda; sıradan insanların ötesinde bir bilgi ve güç. Ama en meşgul olduğu zamanlarda bile, Gari-on'un nerede olduğunu tamı tamına bilirdi. Tam bir kek kabartırken, özel bir pastayı süslerken ya da doldurulmuş tavuğu kapatırken, hiç o tarafa bakmadan ayağını uzatıp Garion'u ayak altından güvenli bir yere çekiverirdi.
Garion biraz büyüdüğünde bunu bir oyun haline getirdi. Pol Teyzenin kendisini fark edemeyecek kadar meşgul olduğu bir anı kollar, sonra gülerek, küçük, güçlü bacaklarıyla kapıya doğru koşmaya başlardı. Ama Pol Teyze onu her seferinde yakalardı. Garion da gülerek boynuna sarılıp onu öper, sonra da bir köşeye çekilip yeniden kaçmak için fırsat kollardı.
O yıllarda Pol Teyzesinin dünyadaki en önemli ve en güzel kadın olduğuna inanmıştı. Bir kere çevresindeki bütün kadınlardan daha uzun boyluydu, neredeyse bir erkek kadar, ayrıca yüzü de hep ciddiydi, neredeyse asık yüzlü denecek kadar; Garionla birlikte olduğu zamanlar hariç tabii. Saçları u-zun ve çok koyu renkliydi, neredeyse siyah; alnının sol tarafındaki kar beyazı bir perçem hariç. Gece, o-nu mutfağın üzerindeki odalarında, kendisininkinin hemen yanındaki yatağına yatırıp sıkıca örttüğünde, uzanıp o perçeme dokunurdu, Pol Teyze de gülümseyip yumuşacık eliyle yüzünü okşardı. O zaman Pol Teyzenin orada, ona mukayyet olduğunu bilmenin huzuruyla uykuya dalardı.
Faldor'un çiftliği, batısında Rüzgârlar Denizi, doğusunda ise Çerek Körfezi bulunan sisli bir krallık olan Sendarya'nın neredeyse tam ortasındaydı. O mekânın ve zamanın tüm çiftlik evleri gibi,
KEHANETİN OYUNCAĞI
Faldor'un çiftliği de biriki evden değil, sağlam bir kapısı olan merkezi bir alanın çevresine toplanmış kulübeler, ahırlar, kümesler ve güvercinliklerden oluşan sağlam bir binalar kümesiydi. Binaların ikinci katlan boyunca, duvarların ötesindeki topraklan eken ve süren işçilerin yaşadığı irili ufaklı odalar diziliydi. Faldor'un kendi dairesi, işçilerinin günde üç kez, hasat zamanlan ise bazen dört kez toplanıp Pol Teyzenin mutfağının ihsanlanyla şölen yaptıklan merkezi yemek salonunun üzerindeki kare şeklindeki kuledeydi.
Kısacası, çok mutlu ve uyumlu bir yerdi burası. Çiftçi Faldor iyi bir efendiydi. Uzun burunlu, daha da uzun çeneli, uzun boylu ciddi bir adamdı. Pek az gülmesine, hatta pek az gülümsemesine rağmen, yanında çalışanlara iyi davranır, onlan terlerinin son damlasına kadar çalıştırmaktan ziyade, sağlık ve refah içinde yaşatmakla daha fazla ilgilenir gibi görünürdü, işletmesindeki altmış küsur insan için bir efendiden çok bir baba gibiydi. Yemeğini onlarla birlikte yerdi; seyrek görülen bir durumdu bu, çünkü bölgedeki çoğu çiftçi kendilerini

işçilerinden ayn tutmayı tercih ederdi. Yemek salonunun ortasındaki masanın başındaki varlığı, bazen gürültücülük yapmaya eğilimli gençler üzerinde sakinleştirici bir etki yapardı. Çiftçi Faldor dindar bir adamdı ve her yemekten önce mutlaka Tanrılara kendilerini kutsamalan için sade bir dua ederdi. Çiftliğinin halkı onun bu huyunu bildiği için yemeklerden önce yemek salonuna kibarca girer, Pol Teyzenin ve yardımcılannın önlerine koyduğu tabaklara saldırmadan önce dindarca bir saygıyla duanın bitmesini beklerlerdi.
Faldor'un iyi kalbi ve Pol Teyzenin becerikli parmaklan sayesinde çiftlik, yirmi fersahlık bir bölge içinde çalışması ve yaşaması en iyi yer olarak nam salmıştı. Yakındaki Yukarı Gralt köyünün meyhanesinde akşamlar, Faldor'un çiftliğinde sunulan neredeyse mucizevi yemeklerin tasviriyle geçerdi. Başka çiftliklerde çalışan kısmetsizler, birkaç kupa bira içtikten sonra, Pol Teyzenin fınnlanmış kazının tarifini duyduklannda açık açık ağlarlardı; Faldor'un çiftliğinin ünü tüm bölgeyi sarmıştı kısacası.
Çiftlikte Faldor'dan sonra en önemli kişi, demirci Durnik'ti. Garion büyüyüp de Pol Teyzenin göz menzilinden dışan çıkmasına izin verilince, hemen demirci işliğinin yolunu keşfetti. Durnik'in ocağından çıkan kıpkızıl parlayan demir, onu büyülüyordu. Durnik kahverengi saçlı, sıradan görünüşlü bir adamdı; fazla bir özelliği olmayan yüzü, ocağının sıcaklığından pespembeydi. Ne uzun ne kısa, ne zayıf ne de şişmandı, izan sahibi ve sessizdi; birçok meslektaşı gibi de son derece kuvvetliydi. Kaba deriden bir yelek ve deri bir önlük giyerdi. Bunlann ikisi de ocağından uçuşan kıvılcımlar yüzünden yanık izleriyle doluydu. Sendarya'nın o bölgesinde âdet olduğu üzre dar bir pantolonu ve yumuşak deri çizmeleri vardı. Başlangıçta Durnik'in Garion'a söylediği tek şey, ellerini ocaktan ve kızgın demirden uzak tutması gerektiğiydi. Ancak zamanla arkadaş oldular ve Durnik daha sık konuşmaya başladı.
"Başladığın işi mutlaka bitir," derdi. "Kızgınken bir yana bırakıp sonra gereğinden fazla yeniden ısıtmak, demire iyi gelmez."
"Neden?" diye sorardı Garion.
"Öyledir işte," diye omuzlanın silkerdi Durnik.
Bir araba dingilinin metal kısmını onarmayı bitirip son birkaç eğe darbesiyle düzeltirken, "Daima elinden gelenin en iyisini yap," demişti.
"Ama o parça altta kalıyor," demişti Garion. "Kimse görmeyecek ki."
Durnik metali düzeltmeye devam ederek, "Ama ben onun orada olduğunu biliyorum ya," demişti. "Eğer elimden gelenin en iyisini yapmamışsam, o arabayı her gördüğümde utanınm; bu arabayı da her gün göreceğim."
Böyle devam etti dostluklan. Durnik hiçbir özel gayret göstermeden, küçük çocuğu çalışkanlık, tutumluluk, izan, kibarlık ve işbilirlik gibi, Sendar toplumunun belkemiğini oluşturan erdemlerle eğitiyordu.
Önceleri, Pol Teyze demirci dükkanındaki bariz tehlikeleri düşünerek, Garion'un buranın cazibesine kapılmasından kaygılanmıştı; ancak bir süre mutfak kapısından onlan seyrettikten sonra, Durnik'in Garion'un güvenliği konusunda kendisi kadar hassas olduğunu gördü ve endişesi azaldı.
BELGARIAD I
"Eğer oğlan seni rahatsız ederse Durnik Efendi," dedi büyük bir bakır kazanı demirciye tamire getirdiği bir gün, "kovalamakta tereddüt etme. Ya da bana söyle, ben onu mutfak civarında tutarım."
"Bir zararı yok Pol Hanım," dedi Durnik gülümseyerek. "Akıllı çocuk Garion, ayak altında dolaşmamayı biliyor."
"Ne kadar iyi huylusun dostum Durnik," dedi Pol Teyze. "Oğlanın sorulan bitmek bilmez. Birine cevap ver, bir düzine yeni soru bulur."
"Oğlanlar öyledir," dedi Durnik, kazanın dibindeki deliğin çevresine yerleştirdiği kil halkanın içine dikkatle kaynar metal dökerken. "Çocukken ben de çok soru sorardım. Babam ve beni eğiten demirci ihtiyar Bari, bana cevap verecek kadar sabırlıydılar. Aynı sabrı ben de Garion'a göstermezsem, onlara borcumu ödememiş olurum."
Garion yakında oturmuş, nefesini tutarak konuşmayı izliyordu. Taraflardan birinin edeceği tek bir yanlış sözün demirciye bir daha girmesinin anında yasaklanmasına yol açacağını biliyordu. Pol Teyze tamir olmuş kazanıyla bahçenin sıkıştırılmış toprak zemini üzerinden yürüyerek mutfağa dönerken, Garion Durnik'in ona bakışını gördü ve zihninde bir fikir belirdi. Basit bir fikirdi, ama harika yanı, herkes için faydalı bir yanı olmasıydı.

0 gece, Pol Teyze kulaklarını sert bir bezle silerken acıyla "Pol Teyze, "dedi. "Evet?" Pol Teyzenin dikkati bu kez boynuna çevrilmişti.
"Neden Durnik'le evlenmiyorsun?" Pol silmeyi bıraktı aniden: "Ne?" "Bence çok iyi bir fikir."
1 Yaa, öyle mi?" Sesinde öfke belirtileri vardı ve Garion tehlikeli bir zeminde olduğunu anladı.
"O da senden hoşlanıyor," dedi kendini savunarak.
"Eh, artık herhalde bu konuyu onunla da konuşmuşsundur?"
"Hayır," dedi Garion, "önce seninle konuşmanın daha iyi olacağını düşünmüştüm."
"Bak, bu iyi fikirmiş işte."
"Ama istersen yarın sabah onunla konuşabilirim."
Bir kulağı sertçe yakalanarak kafası çevrildi. Garion kulaklarının Pol Teyze için fazla elverişli olduğunu düşünmeden edemedi.
"Sakın bu saçmalıktan Durnik'e ya da bir başkasına tek kelime bile edeyim deme," dedi Pol, kara gözlerinde Garion'un daha önce hiç görmediği bir ateşle.
"Öylesine bir düşünceydi işte."
"Kötü bir düşünce. Bundan sonra düşünmeyi büyüklere bırak." Kulağını hâlâ tutuyordu. Aceleyle, "Nasıl istersen," dedi Garion.
O gece sakin karanlıkta yataklarına uzanmışken soruna başka bir açıdan yaklaşmayı denedi.
"Pol Teyze?"
"Evet?"
"Durnik'le evlenmek istemediğine göre, kiminle evlenmek istiyorsun?"
"Garion," dedi Pol.
"Evet?"
"Çeneni kapa ve uyu." incinmiş bir sesle "Bilmek hakkımdır diye düşünmüştüm," dedi Garion.
"Garion!"
KEHANETİN OYUNCAĞI
"Tamam, uyuyorum, ama haksızlık ediyorsun bence."
Pol derin bir nefes aldı. "Pekâlâ," dedi. "Evlenmeyi düşünmüyorum. Evlenmeyi hiç düşünmedim, ileride de düşüneceğimi hiç sanmıyorum; bunlarla uğraşamayacak kadar önemli işlerim var."
"Üzülme Pol Teyze," dedi Garion, onu rahatlatmaya çalışarak. "Büyüyünce ben evlenirim seninle."
Bunun üzerine Pol güldü, derin, dolu dolu bir kahkahayla, sonra karanlıkta uzanarak onun yüzünü okşadı. "Hayır, Garion'cuğum," de-di. "Senin evleneceğin başka bir kadın var."
"Kim?" diye sordu çocuk.
"Zamanı gelince görürsün," dedi kadın esrarengiz bir tavırla. "Şimdi uyu bakalım."
"Pol Teyze?"
"Evet?"
"Annem nerede?" Ne zamandır sormaya niyetlendiği bir soruydu bu.
Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Pol Teyze içini çekti. "Öldü," dedi sessizce.
Garion ansızın bir üzüntü dalgasının içini kapladığını hissetti, dayanılmaz bir acıydı bu. Ağlamaya başladı.
Bunun üzerinde Pol Teyze yatağının başucunda beliriverdi. Yere diz çöküp onu kucakladı. Sonunda, çok uzun bir süre sonra, Pol Teyze onu kendi yatağına götürdükten ve üzüntüsü vaktini doldurup geçene kadar kollarında tuttuktan sonra, Garion kırık bir sesle sordu: "Nasıl biriydi? Annem yani?"
"Şansındı," dedi Pol Teyze. "Çok genç ve çok güzeldi. Sesi çok tatlıydı ve çok mutlu bir kadındı."
"Beni seviyor muydu?" "Hayal edebileceğinden de çok."
Sonra Garion yeniden ağladı, ama bu kez ağlaması daha sakindi, acıdan değil de kederden ağlıyor gibiydi.
Pol Teyze uyuyakalana kadar sıkı sıkı tuttu onu kollarında.
Altmış kişilik bir topluluk olduğu için, haliyle Faldor'un çiftliğinde başka çocuklar da vardı. Çiftlikteki daha büyük çocukların hepsi çalışıyordu, ama aşağı yukarı Garion'un yaşlarında üç çocuk daha vardı. Bu üçü onun oyun arkadaşı ve dostu oldular.
En büyük çocuğun adı Rundorig'di. Garion'dan biriki yaş daha büyük, biraz daha uzun boyluydu. En büyükleri olduğu için önderlerinin de o olması beklenirdi, ama Rundorig bir Arend olduğu için anlayışı azıcık kıttı, bu yüzden de daha küçük çocukların önderliğini neşeyle kabul

ediyordu. Sendarya krallığı, diğer krallıkların aksine çeşitli ırklardan insanların bir arada bulunduğu bir yerdi. Çerekler, Algarlar, Drasniyalılar, Arendler, hatta önemli miktarda Tolnedralı kaynaşarak Sendar ülkesinin çekirdeğini oluşturmuşlardı. Arendler çok cesurdular tabi-i ki, ama aynı zamanda da kalın kafalılıkları meşhurdu.
Garion'un ikinci arkadaşının adı Doroon'du; küçük, eline çabuk bir çocuk olan Doroon'un soyu o kadar karışıktı ki ona ancak Sendar denilebilirdi. Doroon'un en önemli özelliği sürekli koşuşturma halinde olmasıydı; eğer koşabilecek durumdaysa asla yürümezdi. Ayaklan gibi kafası ve dili de aceleden sürekli tökezlenirdi. Durmadan ve çok hızla konuşurdu ve hep heyecanlıydı.
Bu dörtlünün tartışmasız önderi, Zubrette adlı kızdı. Altın rengi saçları olan bu baştan çıkarma uzmanı, oynayacakları oyunları icat eder, onlara hikâyeler anlatır ve Faldor'un meyva bahçelerinden kendisine elma ve erik çalmaları için oğlanları kışkırtırdı. Küçük bir kraliçe gibi yönetirdi hepsini, oğlanları birbirlerine karşı kışkırtır, kavgalar çıkanrdı. Kalpsiz bir kızdı ve oğlanların üçü de zaman zaman ondan nefret etmelerine rağmen, en küçük kaprisine bile kölece boyun eğerlerdi.
BELGARIAD I
Kışları, çiftliğin yakınındaki karlı tepeden aşağı geniş tahtalann üzerinde kayarlar ve akşamın mor gölgeleri kar üzerinde uzanmaya başlarken, ıslak ve karla kaplı bir halde, çatlak eller ve parlayan yanaklarla eve dönerlerdi. Ya da demirci Durnik buz kalınlığının güvenli olduğunu ilan ettikten sonra, çiftlik binalannın hemen doğusunda, Yukan Gralt yolu üzerindeki bir vadide buz gibi parıldayan donmuş gölcükte dur durak bilmeden kayarlardı. Hava çok soğuk olduğunda ya da bahara doğru, yağmurlar ve ılık rüzgârlar kan cıvıklaştınp gölcükte kaymayı güvensiz hale getirdiği zaman, samanlıkta toplanır ve balkondan zemindeki yumuşak samanlann üstüne atlarlar, saçlannı saman çöpleriyle, burunlarını da yazın kokusunu taşıyan tozlarla doldururlardı.
Baharda gölcüğün sazlık kıyılannda kurbağa yavruları yakalar, ağaçlara tırmanıp kuşların yüksek dallarda çerçöpten kurduğu yuvalardaki mavi yumurtaları hayranlıkla seyrederlerdi. Güzel bir bahar sabahı, Zubrette onlan ağacın daha yüksek dallarına tırmanmalan için kışkırttığında, düşüp kolunu kıran Doroon oldu tabiatiyle. Rundorig ağzı açık, çaresiz bir halde yaralı arkadaşına bakakaldığı için ve Zubrette de daha Doroon yere değmeden toz olduğu için, bazı gerekli kararlan verme işi de Garion'a kaldı. Kum rengi saçlannın çerçevelediği genç yüzünde ciddi bir ifadeyle durumu biriki saniye boyunca temkinli bir biçimde değerlendirdi. Kolun kırılmış olduğu belliydi; rengi uçmuş ve dehşete kapılmış olan Doroon ise, ağlanmamak için dudağını ısınyordu.
O sırada Garion'un gözüne bir kıpırtı ilişti ve hızla başını kaldırarak baktı. Kocaman siyah bir a-ta binmiş kara pelerinli bir adam, pek uzak olmayan bir mesafeden olup biteni dikkatle izliyordu. Göz göze geldiklerinde, Garion bir an için vücudunda bir ürpertinin dolaştığını hissetti ve bu adamı daha önce de görmüş olduğunu fark etti; kendisini bildi bileli bu karanlık adam hep göz ucuyla görebileceği yerlerde olmuştu, hiç konuşmadan, hep izleyerek. O sessiz bakışta soğuk bir düşmanlık vardı, bir de düşmanlıkla kansan ve korkuya çok benzeyen ama tam da korku olmayan bir his. Tam o sırada Doroon inledi ve Garion dönüp ona baktı.
Dikkatle kınk kolu ip kemeriyle Doroon'un göğsüne bağladı, sonra Rundorigle birlikte ayağa kalkmasına yardım ettiler.
"Bari bize yardım etseydi," dedi Garion kızgınlıkla.
"Kim?" diye sordu Rundorig etrafına bakınarak.
Garion kara pelerinli adamı göstermek için döndü, ama atlı yok olmuştu.
"Ben kimseyi görmedim," dedi Rundorig.
"Canım acıyor," dedi Doroon.
"Üzme kendini," dedi Garion. "Pol Teyze halleder."
Halletti de. Üç çocuk mutfağının kapısında belirdiklerinde, durumu bir bakışta anladı. "Buraya getirin," dedi Rundorig'le Garion'a, sesinde en ufak bir heyecan belirtisi bile yoktu. Sararmış ve şiddetle titreyen çocuğu fınnlardan birinin yanında bir tabureye oturttu ve kilerlerden birinin arkasındaki yüksek bir raftan aldığı toprak çanaklann içindeki şifalı otlan kaynatmaya başladı.
"Bunu iç," dedi Doroon'a dumanı tüten bir bardak uzatarak.
"Kolumu iyileştirecek mi?" diye sordu Doroon kötü kokulu sıvıya kuşkuyla bakarak.
"Sen iç hele," diye emretti Pol Teyze; bir yandan da kınğa destek olacak tahta parçalan ve sargı bezlerini hazırlıyordu.

"Iğğğ!" dedi Doroon yüzünü buruşturarak, "iğrenç."
"Öyle olması lazım," dedi Pol. "Hepsini iç."
"içmesem daha iyi olacak."
"Pekâlâ." Tahtalan ve sargı bezlerini bir yana itip, duvardaki bir
çengelden uzun ve çok keskin bir bıçak aldı.
KEHANETİN OYUNCAĞI
Doroon titrek bir sesle, "Onunla ne yapacaksın?" diye sordu.
"ilacı içmediğine göre," dedi Pol yumuşak bir sesle, "kesmem gerekecek."
"Kesmek mi?" diye bir çığlık attı Doroon gözleri yuvalanndan uğrayarak.
"Şuradan olabilir," dedi Pol, bıçağın sivri ucunu dirseğe düşünceli bir tavırla dokundurarak.
Gözleri yaşaran Doroon sıvının kalanını bir dikişte bitirdi; birkaç dakika sonra başı önüne düşüyor, taburenin üstünde uyukluyordu neredeyse. Pol Teyze kırık kemiği yerine oturturken bir çığlık attı, ama tahtalar yerleştirilip kol sarıldıktan sonra yeniden uyuklamaya başladı. Pol Teyze Doroon'un dehşet içindeki annesiyle kısaca konuştu, sonra Durnik'e çocuğu yatağına götürmesini söyledi.
"Kolunu sahiden kesmeyecektin, değil mi?" diye sordu Garion.
Pol Teyze yüzündeki ifade hiç değişmeden ona baktı ve "Sen öyle san," dedi; Garion şüpheye kapılmadan edemedi. Bunun üzerine Pol Teyze, "Zubrette Hanımla iki çift laf etmenin vakti geldi galiba," dedi.
"Doroon ağaçtan düştüğünde kaçıp gitti," dedi Garion. "Git bul onu."
"Saklanıyordur," diye itiraz etti Garion. "işler ters gittiğinde hep saklanır zaten. Nerde bulacağımı bilmiyorum."
"Garion," dedi Pol Teyze, "Sana nerede bulacağını bilip bilmediğini sormadım. Bulup bana getirmeni söyledim."
'Ya gelmezse," diye kendini emniyete almaya çalıştı Garion.
"Garion!" Pol Teyzenin sesinde öyle bir kesinlik vardı ki, Garion hızla uzaklaştı.
"Ben bir şey yapmadım," diye yalana başladı Zubrette, Garion onu Pol Teyzenin mutfağına getirir getirmez.
"Sen," dedi Pol Teyze Zubrette'e tabureyi göstererek. "Otur!" Zubrette ağzı açık, irileşmiş gözlerle tabureye çöktü.
"Sen," dedi Pol Teyze Garion'a kapıyı göstererek. "Dışarı!" Garion çabucak dışan fırladı.
On dakika sonra, hüngür hüngür ağlayan küçük kız tökezleyerek mutfaktan çıktı. Pol Teyze kapıda durmuş buz gibi sert gözlerle onu izliyordu.
"Dövdün mü onu?" diye sordu Garion umutla. Pol Teyze onu bakışlarıyla ezerek "Tabi-i ki hayır," dedi. "Kızlar dövülmez."
"Ben olsam döverdim," dedi Garion hayal kınklığıyla. "Ne yaptın peki?" "Senin işin gücün yok mu?" diye sordu Pol Teyze. "Hayır," dedi Garion, "pek yok." Bu bir hataydı tabii ki.
"Güzel," dedi Pol Teyze kulaklarından birini yakalayarak. "Hayatını kazanmaya başlama vaktin geldi. Bulaşıkhanede bir sürü kirli kap kaçak var. Onların temizlenmesini istiyorum."
"Bana niye kızdığını anlamıyorum," diye itiraz etti Garion kıvranarak. "Doroon'un ağaca tırmanmasında benim bir kabahatim yok ki."
"Bulaşıkhaneye Garion," dedi Pol. "Hemen."
Baharın geri kalan kısmı ve ilk yaz sakin geçti. Doroon kolu iyileşene kadar oynayacak halde değildi tabii; Zubrette ise Pol Teyze ona her ne söylediyse bundan o kadar sarsılmıştı ki diğer çocuklardan kaçıyordu. Garion'un oynayabileceği bir tek Rundorig kalmıştı ama o da pek parlak bir zekâya sahip olmadığı için oyunları o kadar eğlenceli olmuyordu. Yapacak başka işleri olmadığından çocuklar sık sık tarlaya gidip işçilerin çalışmalarını seyrediyor, konuşmalarını dinliyorlardı.
BELGARIAD I
İşe bakın ki, o yaz Faldor'un çiftliğindeki adamlar batı ülkelerinin tarihindeki en müthiş olay cilan Vo Mimbre Savaşından bahsediyorlardı, işçiler, Kal Torak'ın sürülerinin beş yüz yıl kadar önce ansızın batıya saldırmalarının hikâyesini anlatırken, Garion ve Rundorig büyülenmiş gibi dinliyorlardı.
Her şey, dünyanın o kısmındaki insanların tarih verme düzenine göre 4865'te başlamıştı; Mur-go, Nadrak ve Thull sürüleri doğu sıradağlarını geçip Drasniya'ya girmiş, onları da sonsuz dalgalar halinde sayısız Malloryalı izlemişti.

Drasniya yerle bir edildikten sonra, Angaraklar güneye dönüp Algarya'nın uçsuz bucaksız çayırlarına girmişler ve Algarya Kalesi denilen o muazzam kaleyi kuşatmışlardı. Kuşatma sekiz yıl sürmüş, en nihayet Kal Torak öfkeyle kuşatmadan vazgeçmek zorunda kalmıştı. Diğer krallıklar, Torak'ın ordusu batıya, Ulgo ülkesine yönelene kadar, Angarak istilasının yalnızca Alomlara değil tüm batıya yönelmiş olduğunu fark edememişlerdi. 4875 yılının yazında Kal Torak Arend ovasına inmiş ve burada, Vo Mimbre şehrinin önünde tüm batının ordularını birleşmiş halde karşısında bulmuştu.
Savaşa katılan Sendarlar, Riva Vekilharcı Brand'ın komutasındaki güçlerin bir parçasıydılar. Rivalılar, Sendarlar ve Asturialı Arend okçularından oluşan bu kol, Angaraklara arkadan saldırmıştı, sol cenahtan Algarlar, Drasniyalılar ve Ulgolar, sağ cenahtan ise Tolnedralılar ve Çerekler saldırıyordu; tam cepheden ise Mimbre Arendlerinin efsanevi atlı saldırısı başlamıştı. Savaş saatlerce sürdü, ta ki savaş alanının ortasında Brand Kal Torakla teke tek karşılaşana kadar. Bütün savaşın sonucu bu karşılaşmaya bağlıydı.
Bu muazzam dövüşten bu yana tam yirmi nesil geçmiş olmasına rağmen, Faldor'un çiftliğindeki Sendarlı çiftçilerin hafızasında sanki dün olmuş gibi tazeydi. Her darbe, her savuşturma, her atak tek tek tasvir ediliyordu. En son anda, tam yenilgisinin kaçınılmaz gibi göründüğü sırada, Brand kalkanının örtüsünü sıyırmış, Kal Torak gördüğü şeyden bir an için şaşkınlığa düşerek gardım indirmiş ve o anda vurularak devrilmişti.
Savaşın tasviri Rundorig'in Arend kanını kaynatmaya yetmişti. Garion ise bu hikâyelerin bazı soruları cevapsız bıraktığını düşünüyordu.
Yaşlı işçilerden Cralto'ya, "Brand'ın kalkanı neden örtülüymüş?" diye sordu.
Cralto omuzlarını silkerek, "Öyleymiş işte," dedi. "Konuştuğum herkes öyle olduğunu söyler."
"Kalkan büyülü müymüş?" diye ısrar etti Garion.
"Olabilir," dedi Cralto, "ama kimsenin bundan bahsettiğini duymadım. Tek bildiğim, Brand kalkanının örtüsünü sıyırınca Kal Torak'ın kendi kalkanını indirdiği ve Brand'ın kılıcını onun kafasına indirdiği; bana dediklerine göre gözüne sokmuş kılıcı."
Garion inatla başını salladı: "Anlamıyorum," dedi. "Böyle bir şey Kal Torak'ı nasıl korkutmuş olabilir?"
"Bilemem," dedi Cralto. "Kimsenin de bunu açıkladığını duymadım."
Hikâyenin gidişatından tatmin olmamasına rağmen, Garion Rundorig'in Brand'la Kal Torak'ın düellosunu canlandırma planına hemen razı oldu. Biriki gün boyunca ellerinde kılıç yerine geçen çubuklarla pozlar takınıp birbirlerine vurduktan sonra, Garion oyunu daha eğlenceli kılmak için bazı gereçlere ihtiyaçları olduğuna karar verdi. Pol Teyzenin mutfağından iki tencere ve iki kazan kapağı esrarengiz bir biçimde kayboldu ve birer miğfer ve birer kalkanla donanmış olan Garion ve Rundorig, savaşmak için sakin bir köşeye çekildiler.
Her şey yolunda gidiyordu, ta ki Garion'dan daha büyük, daha uzun boylu ve daha güçlü olan Rundorig kafasına tahta kılıcıyla oturaklı bir darbe indirene kadar. Tencerenin kenan Garion'un kaşını yardı ve kaş kanamaya başladı. Garion'un kulakları ansızın çınlamaya başladı ve damarlarında kaynayan bir vecd hissi geldi üzerine ayağa kalkarken.
Daha sonra neler olduğunu hiç anlayamadı. Bölük pörçük anılar halinde, ağzından kendiliğinden dökülen ve anlayamadığı kelimelerle Kal Torak'a meydan okuduğunu hatırlıyordu. Rundorig'in ta-

nıdık ve biraz aptal suratı gitmiş, yerine korkunç bir şekilde parçalanmış ve çirkin bir surat gelmişti. Garion çıldırmış gibi, beyni ateşler içinde yanarak o surata tekrar tekrar vuruyordu. Derken her şey sona erdi. Zavallı Rundorig ayaklarının dibinde yatıyordu, korkunç saldırısının şiddetinden bayılmıştı. Garion yaptığı şeyden ötürü dehşete düşmüştü, ama aynı zamanda ağzında zaferin ateşli tadı vardı.
Daha sonra, çiftlikteki tüm yara berelerin tedavi edildiği mutfakta, Pol Teyze fazla soru sormadan yaralarını sardı. Rundorig'in ciddi bir yarası yoktu, sadece yüzünün çeşitli yerleri şişmeye ve morarmaya başlamıştı, bir de en başta gözleri uyum sağlamakta güçlük çekiyordu. Alnına konulan ıslak bezler ve Pol Teyzenin iksirlerinden biri onu hemen iyileştirdi.
Garion'un kaşındaki yara biraz daha fazla ilgi gerektiriyordu. Pol Teyze Garion'u Durnik'e tutturarak eline bir iğne ve iplik aldı ve hastasından yükselen ulumalara hiç aldırmadan, bir gömleğin kolunu dikiyormuş gibi yarayı dikti. Aslında ezilmiş tencerelerle yamru yumru olmuş kazan kapaklan, o-nu iki çocuğun savaş yaralarından daha fazla ilgilendiriyordu sanki.
Her şey bittiğinde Garion müthiş bir baş ağrısıyla yatağına yatırıldı.

"Kal Torak'ı yendim ya!" dedi Pol Teyzeye uykulu uykulu.
Pol Teyze sertçe ona döndü. "Torak'ın adını nereden duydun sen?" diye sordu.
Garion sabırla, "Torak değil, Kal Torak, Pol Teyze," diyerek onu bilgilendirdi.
"Cevap ver bana."
"Çiftçiler hikâyeler anlatıyorlardı, ihtiyar Cralto filan. Brand, Vo Mimbre ve Kal Torak hakkında. Rundorig'le ben de o hikâyeleri oynuyorduk. Ben Brand olmuştum, o da Kal Torak. Ama kalkanımın örtüsünü açma fırsatı bulamadım. Oraya gelmeden Rundorig kafama vurdu."
"Şimdi beni iyi dinle Garion," dedi Pol Teyze, "dikkatle dinle. Bir daha Torak'ın adını ağzına almayacaksın."
"Onun adı Kal Torak, Pol Teyze," diye açıklamasını sürdürdü Garion, "sırf Torak değil."
Bunun üzerine Pol Teyze bir tokat attı; daha önce hiç yapmadığı bir şeydi bu. Garion'un suratına yediği tokat canını yakmaktan çok şaşırtmıştı onu, çünkü sert bir tokat değildi. "Bir daha asla Torak adını ağzına almayacaksın. Asla!" dedi Pol Teyze. "Bu çok önemli Garion, hayat memat meselesi. Söz ver bana."
"Bu kadar kızacak ne var ki," dedi Garion kırgın bir sesle.
"Söz ver."
"Peki söz veriyorum. Ama sadece bir oyundu."
"Çok aptalca bir oyun," dedi Pol Teyze. "Rundorig'i öldürebilirdin."
"Bana ne olduğuna aldıran yok tabii!" diye isyan etti Garion.
"Sen zaten tehlikede değildin," dedi Pol. "Uyu şimdi."
Yarasından ve Pol Teyzenin içirdiği tuhaf, acı ilaçtan ötürü başı dönen Garion huzursuz bir şekilde uyuklarken, onun derin, güçlü sesinin, "Garion, Garion'um, çok küçüksün daha," dediğini duydu. Daha sonra bir balığın suyun gümüşsü yüzeyine yükselmesi gibi derin uykudan sıyrıldığında, teyzesinin "Baba, sana ihtiyacım var," dediğini duydu. Sonra yine huzursuz bir uykuya daldı ve rüyasında kara bir ata binmiş karanlık bir suretin her hareketini soğuk bir düşmanlıkla ve korkunun kıyılarında bir duyguyla izlediğini gördü; her zaman için orada olduğunu bildiği ama kimselere, Pol Teyzeye bile söylemediği o karanlık suretin de arkasında, Rundorig'le kavgasında bir an için gördüğü ya da görür gibi olduğu yaralı ve çirkin yüz duruyordu, ağza alınamayacak kadar kötü bir ağacın dehşet verici meyvasi gibi.
BELGARIAD I
İKİNCİ BOLUM
GARION'UN çocukluğunun sonu gelmez öğle vakti içinde, bu olaylardan kısa bir süre sonra, masalcı, Faldor'un çiftliğinin kapısında yeniden belirdi. Diğer insanlar gibi doğru dürüst bir adı yoktu sanki bu masalcının; ayrıca pek de hırlı birine benzemiyordu. Pantolonunun dizleri yamalıydı ve tekleri birbirinden farklı olan ayakkabılarından başparmakları fırlamıştı. Uzun kollu yün tuniğinin belinde ip bir kuşak vardı; Sendarya'nın o bölgelerinde pek rastlanmayan ve Garion'un pek hoşuna giden tuhaf kapüşonu, omuzlarını, sırtını ve göğsünü örtüyordu ve yiyecek içecek lekeleriyle kaplıydı. Bir tek koca cübbesi yenice gibi görünüyordu, ihtiyar masalcının saçı ve sakalı kısacık kesilmişti. Güçlü bir yüzü vardı, köşeli bir yüz; hatları ise soyuna dair hiçbir ipucu vermiyordu. Ne Arend'e ne Çerek'e, ne Algar'a ne Drasniyalı'ya, ne Rivalı'ya ne de Tolnedralı'ya benziyordu; çoktan unutulmuş bir ırktan geliyormuş gibiydi. Gözleri derin ve canlı bir maviydi, her dem genç kalan, hınzırlıkla dolu gözler.
Masalcı zaman zaman Faldor'un çiftliğine uğrar, her zaman da hoş karşılanırdı. Aslında yersiz yurtsuz bir serseriydi, hayatını dünyanın dört bir yanını dolaşıp hikâyeler anlatarak kazanıyordu. Anlattığı hikâyeler her zaman yeni değildi, ama anlatışında özel bir tür büyü vardı sanki. Sesi bazen gök-gürültüsü gibi gümbürder, bazen meltem gibi fısıldardı. Aynı anda onon iki ayrı kişinin sesini taklit e-debilirdi; o kadar sahici bir kuş sesi çıkarırdı ki, kuşlar onu dinlemek için toplaşırdı; kurt gibi uluduğunda ise dinleyenlerin saçları diken diken olur, yüreklerine Drasniya kışının derinlikleri gibi bir ürperti çöreklenirdi. Yağmurun ve rüzgârın sesini, hatta mucizevi bir şekilde, yağan karın sesini taklit edebilirdi. Hikâyelerinde kullandığı bu sesler onlara hayat verirdi; bu seslerle ve hikâyelerini ördüğü kelimelerle, tuhaf yer ve zamanların görüntüleri, kokulan ve hissi, büyülenmiş dinleyicilerinin zihninde hayat bulurdu. Tüm bu mucizelerin karşılığında birkaç öğün yemek, biriki bardak bira ve samanlıkta yatacak sıcak bir köşe dışında bir şey istemezdi. Dünyayı kuşlar gibi, mal ve mülkten azade, dolaşır dururdu.
Masalcı ve Pol Teyze arasında gizli bir tanışıklık vardı sanki. Pol, masalcının gelişini hep yüzünü ekşiterek sineye çekerdi; çünkü o etrafta dolanırken mutfağının değerli hazinelerinin emniyette

olmadığını bilirdi. Masalcı yalanlardayken ekmekler ve pastalar ortadan kayboluverirdi; bıçağı o kadar hızlıydı ki, Pol'un arkası dönükken özenle hazırlanmış bir kazın iki bacağı ya da göğüs etinin önemli bir kısmı üç darbede yokolurdu. Pol ona "ihtiyar Kurt" derdi ve Faldor'un çiftliğinin kapısında görünmesi, yıllardır sürdüğü anlaşılan bir müsabakanın yeniden başladığının habercisi olurdu. Bir yandan mutfağında hırsızlık yaparken, bir yandan da Pol'a dehşetli iltifatlarda bulunurdu. Kendisine kurabiye ya da kahverengi ekmek ikram edildiğinde kibarca reddeder, ama hemen sonra, elinin menzilinden çıkmadan tepsinin yansını yürütürdü. Bira fıçılarını ve şarap mahzenini daha kapıda belirdiği an ona teslim etseler de olurdu. Hırsızlıktan müthiş bir keyif alıyordu ve eğer Pol onu keskin gözleriyle aralıksız izlerse, bu defa da bir tek hikâye karşılığında mutfağı yağmalamaya hazır bir düzine suç ortağı buluyordu. Maalesef, en yetenekli çıraklanndan biri de Garion'du. Biri tecrübeli diğeri de umut vadeden i-ki hırsız arasında bunaldığında, Pol Teyze eline bir süpürge alıyor ve ikisini birden ağır sözler ve darbelerle mutfağından kovalıyordu. Bunun üzerine ihtiyar masalcı çocukla birlikte gülerek mutfaktan tüyüyor, emniyetli bir köşe bulduklannda yürüttükleri meyvaları yiyorlar ve ihtiyar çalıntı şarabını ya da birasını yudumlayarak, öğrencisini çok uzak bir geçmişin hikâyelerine boğuyordu.

Tabii en iyi öyküler akşam yemeğinden sonraya saklanıyordu; ye mek salonunda yemekler biti-

rildikten ve tabaklar kaldırıldıktan sonra, ihtiyar yerinden kalkıyor ve dinleyicilerini büyülü bir dünyaya götü rüyordu.

Her zaman dindar bir kişi olan Faldor, bir akşam "Bize başlangıcı ve Tannlan anlat eski dostum," dedi.

"Başlangıç ve Tanrılar ha," dedi ihtiyar. "Değerli bir konu Faldor, ama kuru ve tozlu da."

Pol Teyze fıçıya gidip köpüklü bir bardak bira doldurarak ihtiyarın önüne koyarken, "Bütün konular sana kuru ve tozlu geliyor ihtiyar Kurt, "dedi.

Masalcı birayı gösterişli bir reveransla kabul etti. "Bu bir meslek hastalığı, Pol Hanım," diye a-çıkladı. Birasından koca bir yudum aldıktan sonra bardağı bir yana bıraktı. Bir an başını öne eğerek düşündü, sonra başını kaldırarak dosdoğru Garion'un yüzüne baktı, ya da ona öyle geldi. Sonra Fal-dor'un yemek salonunda hikâye anlatırken daha önce hiç yapmadığı garip bir şey yaptı: Cübbesine iyice sarınarak ayağa dikildi.

"Dinleyin," dedi dolu dolu ve çınlayan bir sesle, "başlangıçta Tanrılar dünyayı ve denizleri ve toprağı yarattı. Gece göğüne yıldızları serptiler ve dünyaya ışık versin diye güneşi ve onun karısı olan ayı yarattılar.

'Ve Tanrılar topraktan hayvanlar üresin, denizde balıklar olsun ve gökyüzü kuşlarla dolsun istediler ve öyle oldu.

'Ve Tanrılar insanları da yarattılar ve onları Halklara böldüler.

"Tanrıların sayısı yediydi ve hepsi eşitti ve isimleri Belar ve Chaldan ve Nedra ve İssa ve Mara ve Aldur ve Torak'tı."

Garion bu hikâyeyi biliyordu tabii; Sendarya'nın o bölgesinde ya şayan herkes bunu bilirdi, çünkü hikâye Alorn kaynaklıydı ve Sendarya'nın üç yanı Alorn krallıklarıyla çevriliydi. Hikâye tanıdık olmasına rağmen, daha önce hiç böyle anlatıldığını duymamıştı. Hayalinde Tanrılar dünyanın ilk yaratıldığı o günlerde yeryüzünde dolaşmaya başladılar ve Torak'ın yasaklanmış adı her geçtiğinde içini bir ürperti aldı.

Masalcı her tanrının kendisine nasıl bir halk seçtiğini anlatırken dikkatle dinledi: Belar Alorn-lan, İssa Nyissalılan, Chaldan Arendleri, Nedra Tolnedralılan, Mara Maragları (ki bu halk artık yoktu), Torak Angaraklan seçmişti. Tanrı Aldur'un nasıl diğerlerinden ayrı yaşadığını ve yalnızlık içinde yıldız-

Garion dinleyen diğer insanlara baktı. Onların da yüzleri huşu içindeydi. Durnik'in gözleri iri-leşmişti ve ihtiyar Cralto'nun elleri ma sanın kenarına kilitlenmişti. Faldor'un yüzü sararmıştı ve gözlerinde yaşlar vardı. Pol Teyze salonun gerisinde duruyordu. Hava soğuk olmamasına rağmen pelerinine sarınmıştı ve dikkat kesilmiş bir halde, dimdik duruyordu.

"Derken bir gün," diye devam etti ihtiyar masalcı, "Tanrı Aldur küre şeklinde bir mücevher yaptı ve o da ne! Mücevher kuzey göğün de parlayan yıldızların ışığını yakalayıp içine aldı. İnsanlann Aldur Taşı dedikleri bu mücevherin büyüsü o kadar güçlüydü ki, Aldur onun yardımıyla olmuş olanları, ve olacakları görebiliyordu."

Garion nefesini tuttuğunu fark etti, çünkü kendini tamamen hikâyeye kaptırmıştı. Torak'ın Taşı çalmasının ve diğer tanrıların ona savaş açmasının hikâyesini dili tutulmuş bir halde dinledi. Torak Taşı yeryüzünü parçalamak ve denizleri taşırmak için kullandı ve Taş bu kötülüğe Torak'ın yüzünün sol yanını eritip sol eli ve sol gözünü yakarak karşılık verdi.
ihtiyar durakladı ve birasını bitirdi. Hâlâ pelerinine sannmış olan Pol Teyze ona bir bardak bira daha getirdi; ama hareketleri heybetliydi ve gözleri pırıl pırıl yanıyordu.
Durnik alçak bir sesle, "Daha önce bu hikâyenin böyle anlatıldığını hiç duymamıştım," dedi. "Bu Alorn Kitabı'ndan" dedi Cralto. "Bir tek kralların huzurunda anlatılır. Sendar'da kralın sa-

rayında bu hikâyeyi dinleyen birini tanımıştım; bir kısmını hatırlıyordu. Ama tamamını hiç dinlememiştim."
Hikâye iki bin yıl sonra Büyücü Belgarath'ın Çerek ve üç oğlu ile Taşı geri almaya gitmeleriyle ve bati ülkelerinin Torak'ın ordularına karşı yeniden düzenlenip muhafaza edilmeleriyle sürdü. Tanrılar dünyadan ayrıldılar, Riva'yı Rüzgârlar Adası'ndaki kalesinde Taşı korumakla görevlendirdiler. Riva orada kendine dev bir kılıç yaptı ve Taşı kabzasına yerleştirdi. Taş orada kaldıkça ve Riva soyu sürdükçe, Torak dünyaya hâkim olamayacaktı.
Derken Belgarath en sevgili kızını Riva ile evlensin ve krallar doğursun diye ona yolladı; diğer kızı ise yanında kaldı ve zanaatını öğrendi çünkü onda büyücülerin işareti vardı.
Bu kadim hikâye sonuna ererken, ihtiyar masalcının sesi de çok alçalmıştı. 'Ve Belgarath ile kızı Büyücü Polgara, Torak'a karşı büyüler yaparak nöbet beklediler," dedi. "Bazıları der ki, Torak'ın hâkimiyetine karşı durmak için günlerin sonuna kadar bile bekleyeceklermiş; çünkü kehanete göre, bir gün sakat Torak bati krallıklarına karşı yürüyüp, uğruna çok ağır bir bedel ödediği Taşı geri almak isteyecekmiş, ve o zaman Riva soyunun meyvasıyla Torak savaşa tutuşacaklarmış ve dünyanın kaderi bu savaşın sonucuna bağlı olacakmış."
İhtiyar bunu söyledikten sonra sustu ve hikâyenin bittiğini göstermek için cübbesini omuzlarından aşağı düşürdü.
Salonda uzun bir sessizlik oldu, çıkan tek ses, sönmeye yüz tutan ateşten gelen bir iki çıtırtı ve dışarıdaki yaz gecesinin içinden gelen kurbağaların ve cırcır böceklerinin şarkılarıydı.
Sonunda Faldor boğazını temizleyerek ayağa kalktı; sandalyesinin tahta zemin üzerinde kayarken çıkardığı yüksek ses duyuldu. "Eski dostum," dedi sesi duyguya boğulmuş halde, "bu gece bizi ziyadesiyle şereflendirdin. Hayatımız boyunca unutamayacağımız bir şey bu. Bize krallara layık bir hikâye anlattın; genellikle sıradan insanlar bu bahta pek eremez."
ihtiyar mavi gözlerinde muzip bir ifadeyle sırıttı: "Son zamanlarda krallarla pek karşılaşmıyorum Faldor." Güldü. "Eski hikâyeleri dinleyemeyecek kadar meşgul hepsi, ama bir hikâyenin kaybolup gitmemesi için zaman zaman anlatılması gerekir. Ayrıca bugünlerde bir kralın nerelerde saklandığını kim bilebilir?"
Bunun üzerine hep birlikte güldüler ve sandalyelerinden kalkmaya başladılar, çünkü güneşin ilk ışıklarıyla birlikte uyanmak zorunda olanlar için geç olmaya başlamıştı.
"Uyuyacağım yere kadar fenerimi taşır mısın?" diye sordu masalcı Garion'a.
"Tabii," dedi Garion yerinden fırlayıp mutfağa koşarken. Kare şeklinde cam bir fener aldı ve i-çindeki mumu mutfaktaki ocakların birinden yaktı; sonra yemek salonuna geri döndü.
Faldor masalcıyla konuşuyordu. Masalcı döndüğünde Garion ihtiyarla hâlâ salonun gerisinde durmakta olan Pol Teyze arasında tuhaf bir bakışma geçtiğini fark etti. "Hazır mıyız evlat?" dedi ihtiyar Garion ona yaklaşırken. "Sen hazırsan," diye cevap verdi Garion; sonra beraberce salondan çıktılar.
"Hikâyenin niye sonu yok?" diye sordu Garion meraktan çatlayarak. "Neden Torakla Riva Kralının karşılaşmasını anlatmadan bıraktın?"
"O başka bir hikâye," dedi ihtiyar.
"Bir gün bana anlatır mısın?" diye üsteledi Garion.
ihtiyar güldü. "Torakla Riva Kralı henüz karşılaşmadılar," dedi, "o yüzden anlatmam pek mümkün değil, değil mi? En azından karşılaştıkları güne kadar."
"Ama bu bir hikâye sadece," diye itiraz etti Garion. "Değil mi?"
"Öyle mi?" ihtiyar tuniğinin altından bir şarap sürahisi çıkarıp kafasına dikti. "Neyin hikâye, neyinse hikâye kılığına girmiş hakikat olduğunu kim bilebilir?"

"Hikâye sadece," dedi Garion inatla; tipik bir Sendar gibi, pek makul ve pratik olmuştu ansızın. "Gerçek olamaz. Olsaydı, Büyücü Belgarath da... bilmem kaç yaşında olurdu, insanlar o kadar uzun yaşayamaz."
'Yedi bin yaşında," dedi ihtiyar.
"Ne?"
"Büyücü Belgarath yedi bin yaşında, hatta biraz daha yaşlı."
"imkânsız," dedi Garion.
'Yaa? Sen kaç yaşındasın?"
"Gelecek Eras yortusunda dokuz olacağım."
"Demek dokuz yılda mümkün ve imkânsız olan her şeyi öğrendin ha. Akıllı bir çocukmuşsun sen Garion."
Garion kızardı. Kendine güvenini biraz kaybederek "Ama," dedi, "benim duyduğum en yaşlı insan Mildrin'in çiftliğindeki ihtiyar Weldrik. Durnik onun doksanını geçtiğini söylüyor; bu bölgedeki en yaşlı adammış."
ihtiyar ciddiyetle, "Burası da çok geniş bir bölge tabii," dedi. Garion teslim olmayarak, "Peki sen kaç yaşındasın?" diye sordu. 'Yeterince yaşlıyım evlat," dedi ihtiyar. "Hikâye işte, başka bir şey değil," diye ısrar etti Garion.
"Bir sürü sağlam ve aklı başında adam da öyle diyecektir," dedi ih tiyar yıldızlara bakarak, "ancak görüp dokunabilecekleri şeylere ina narak ömürlerini tüketen iyi insanlar. Ama görüp dokunabildiğimiz şeylerin ötesinde bir dünya var ve bu dünya kendi kanunlanna göre yaşıyor. Bu çok sıradan dünyamızda imkânsız olan, orada gayet mümkün olabilir ve bazen bu iki dünyanın arasındaki sınır kaybolur; o zaman neyin mümkün neyin imkânsız olduğunu kim bilebilir ki?"
"Ben bu dünyada yaşamak isterim," dedi Garion. "Öteki çok kar maşık gibi görünüyor." "Tercih her zaman bize kalmıyor Garion," dedi masalcı. "Eğer bir gün o öteki dünya seni bir şey, çok soylu ve önemli bir şey yapmak üzere seçerse, hiç şaşırma." "Beni mi?" dedi Garion inanamayarak.
"Bundan daha tuhaf şeyler de oldu hayatta. Git yat evlat. Ben biraz yıldızlan seyredeceğim. Yıldızlarla ben çok eski dostuz."
'Yıldızlar mı?" diye sordu Garion, elinde olmadan gökyüzüne bakarak. "Kusura bakma, ama sen çok garip bir ihtiyarsın."
"Öyleyimdir," diye kabullendi masalcı. "Herhalde rastlayıp rastlayacağın en garip kişi benimdir."
Onu kırmamak isteyen Garion, "Ama ben seni gene de seviyorum, "diye ekledi.
"Bak bu iyi işte evlat," dedi ihtiyar. "Şimdi git yat. Yoksa Pol Teyzen seni merak edecek."
Daha sonra, uyuduğunda, Garion sıkıntılı rüyalar gördü. Sakat Torak'ın yüzü gölgeler içinden üstüne üstüne geliyordu ve o öteki dünya kendisine sahip çıkmak için uzanırken, canavarlar onu mümkünle imkânsızın kaynaşıp birbirine girdiği eğri büğrü bir arazide kovalıyorlardı.
BELGARIAD I
ÜÇÜNCÜBÖLÜM
BİRKAÇ GÜN sonra ihtiyar masalcı, Pol Teyzenin mutfakta dolanıp durmasına surat asmaya başladığı bir sırada, yakındaki Yukarı Gralt köyüne gitmek için bir bahane buldu. "Güzel," dedi Pol Teyze, "böylece kilerimde emniyette olur." ihtiyar gözlerinde muzip bir pırıltıyla reverans yaptı: "Bir şeye ihtiyacınız var mı Pol Hanım? Köyden ufak tefek bir şeylere? Hani ne de olsa gidiyorum..."
Pol Teyze biraz düşündü. "Bazı baharatlarım azaldı aslında," dedi. "Fennel Sokağında, Meyhanenin hemen güneyinde Tolnedralı bir baharat tüccarı var. Meyhanenin yolunu bulmakta güçlük çekmezsin herhalde."
'Yolculukta boğazım kurur mutlaka," diye keyifli bir havayla onayladı ihtiyar. "Üstelik on fersahlık yolda konuşacak biri olmazsa insan yalnızlık da çeker."
"Kuşlarla konuş," dedi Pol Teyze dik dik bakarak.
"Kuşlar iyi dinleyicidir," dedi ihtiyar, "ama hep aynı şeyleri söylerler ve muhabbetlerinden çabuk sıkılır insan. Yanıma oğlanı da alsam bana can yoldaşı olurdu."
Garion nefesini tuttu.
"Zaten kendi başına yeterince kötü huy ediniyor," dedi Pol Teyze ekşi bir suratla, "bir de uzmanından öğrenmesini istemiyorum."

"Ama Pol Hanım," diye itiraza başladı ihtiyar, farkında bile olmadan bir tatlı aşırarak, "haksızlık ediyorsunuz. Ayrıca bir değişiklik çocuğa iyi gelir; ufku genişler hani."
"Çok teşekkürler, ama ufku yeterince geniş," dedi Pol. Garion çöktü.
"Ama," diye devam etti Pol, "en azından onun baharatlarımı unutmayacağına, ya da biradan beyni sulanıp karabiberle karanfili veya tarçınla hindistancevizi tohumunu karıştırmayacağına güvenebilirim. Peki, al bakalım yanına; ama dikkat et, onu bayağı yerlere, batakhanelere götürmeni istemiyorum."
"Pol Hanım," dedi ihtiyar yapmacık bir alınganlıkla, "ben hiç öyle yerlere gider miyim?"
"Ben seni iyi tanırım," dedi Pol. "Ördek havuza dalar gibi dalarsın sen sefahate. Eğer oğlanı öyle aşağılık bir yere götürdüğünü duyarsam, külahları değişiriz."
"Öyleyse böyle bir şey duymamanızı sağlamam gerek, değil mi?"
Pol Teyze dik dik baktı ihtiyara. "Gidip bakayım hangi baharatlar gerekiyor."
"Ben de gidip Faldor'dan bir atla bir araba ödünç alayım," dedi ihtiyar bir tatlı daha yürüterek.
Hayret verici ölçüde kısa bir süre içinde, ihtiyarla Garion hızlı bir atın çektiği arabaya binmiş, Yukarı Gralt'a giden tekerlek izleriyle dolu yolda sarsıla sarsıla ilerliyorlardı. Parlak bir yaz sabahıydı; gökyüzünde pamuk şekeri gibi birkaç bulut vardı ve çalıların dibinde koyu mavi gölgeler uzanıyordu. Birkaç saat sonra güneş ısıtmaya başladı ve sallantılı yolculuk giderek yorucu bir hale geldi. "Geliyor muyuz?" diye sordu Garion üçüncü defa.
"Dur bakalım," dedi ihtiyar. "On fersah uzun bir mesafedir."
KEHANETİN OYUNCAĞI
Garion onun için gündelik bir şeymiş gibi, "Bir kere Yukarı Gralt'a gitmiştim," dedi. "Tabii o zaman çocuktum, o yüzden pek bir şey hatırlamıyorum, iyi bir yere benziyordu."
"Köy işte," dedi ihtiyar omuz silkerek, "hepsi birbirine benzer." Dalgın görünüyordu.
Garion yolu biraz çekilir hale getirmek için, ihtiyarı hikâye anlatmaya teşvik edebileceğini umarak sorular sormaya başladı.
"Kabalık kabul etmezsen bir şey soracağım: Neden bir adın yok senin?" ihtiyar beyaz sakalını kaşıyarak, "Bir sürü adım var," dedi. "Neredeyse yaşım kadar." "Benim bir tek adım var," dedi Garion. "Şimdilik." "Ne?"
"Şimdilik bir tek adın var," diye izah etti ihtiyar. "Zamanla bir ad daha edinebilirsin, hatta birkaç tane. Bazı insanlar hayatları boyunca isim biriktirirler. Bazı isimler ise tıpkı elbise gibi eskir."
"Pol Teyze sana İhtiyar Kurt diyor," dedi Garion. "Biliyorum," dedi ihtiyar. "Pol Teyzenle ben birbirimizi çok uzun süredir tanıyoruz."
"Niye öyle diyor peki?"
"Pol Teyzen gibi bir kadının neyi neden yaptığını kim bilebilir ki?"
"Ben de sana Bay Kurt diyebilir miyim?" diye sordu Garion. isimler Garion için önemliydi ve ihtiyar masalcının bir adının olmaması onu hep rahatsız etmişti. Bu isimsizlik ihtiyarı eksik, bitmemiş kılıyordu sanki.
İhtiyar bir an Garion'un yüzüne ciddi bir ifadeyle baktı, sonra kahkahalarla gülmeye başladı.
"Bay Kurt ha! Ne kadar da uygun. Yıllardır bana takılan isimlerin hepsinden daha fazla sevdim bunu."
"izin veriyor musun?" diye sordu Garion. 'Yani sana Bay Kurt diyebilir miyim?"
"Bu hoşuma gider Garion, hem de çok hoşuma gider."
"Peki şimdi lütfen bana bir hikâye anlatır mısın Bay Kurt?" diye sordu Garion.
Bay Kurt yüzyıllar süren kasvetli, bitmek bilmez Arend iç savaşlarından şanlı maceralar ve karanlık ihanetler anlatmaya başlayınca, zaman da yol da daha çabuk geçer oldu.
Oldukça korkunç bir hikâyeden sonra Garion," Arendler niye böyle?" diye sordu.
Kurt, bir eliyle dizginleri gevşekçe tutup arabanın sürücü koltuğunda geriye yaslanarak, "A-rendler çok soyludur," dedi. "Soyluluk da çok güvenilir bir özellik değildir, çünkü soylu insanlar bazen anlaşılmaz nedenlerle anlaşılmaz işler yaparlar."
"Rundorig Arend," dedi Garion. "Bazen, nasıl diyeyim, kafası pek hızlı çalışmıyormuş gibi geliyor bana, anlatabiliyor muyum?"
"O kadar soylu olmanın sonucu bu," dedi Kurt. "Arendler soylu olmaya o kadar vakit harcıyorlar ki, başka şeyleri düşünmeye fırsat kalmıyor."
Geniş bir tepenin zirvesini aştıklarında, önlerindeki vadide Yukarı Gralt köyünü gördüler. Kurşun rengi çatılı, gri taş duvarlı evlerden oluşan küçük küme, Garion için bir hayal kırıklığıydı. Tozlu beyaz iki yol tam burada kesişiyordu; dar ve eğri büğrü birkaç sokak daha

var di. Evler köşeli ve sağlam yapılıydı, ama yukarıdan, vadiye atılmış oyuncaklar gibi görünüyordu, ilerideki ufuk, doğu Sendarya dağlan tarafından kesiliyordu ve yaz olmasına rağmen, dağların dorukları karla kaplıydı.
Yorgun atlan tepeden aşağı, köye doğru tırısa kalktı; nallan her adımda küçük toz bulutlan kaldınyordu. Az sonra köy merkezinin kaldınm taşlı sokaklanna varmışlardı. Köylüler, bir çiftlik arabasındaki bir ihtiyarla küçük bir çocuğa aldırmayacak kadar önemsiyorlardı kendilerini. Kadınlar entariler ve sivri şapkalar, erkeklerse uzun yelekler ve yumuşak kadife kasketler giyiyordu. Yüzlerinde ki-

birli bir ifade vardı ve kenara çekilip kendilerine yol veren birkaç çiftçiye hor görerek bakıyorlardı. "Çok hoş insanlar, değil mi?" dedi Garion.
"Öyle sandıkları muhakkak," dedi Kurt yüzünde hafif bir alayla. "Yiyecek bir şeyler bulma vaktidir, sen ne dersin?"
İhtiyar yemek lafını edene kadar farkında bile olmamasına rağmen, Garion midesinin kazındığını keşfetti. "Nereye gidebiliriz?" diye sordu. "Pek havalı görünüyor hepsi de. Sofralarına yabancı kabul ederler mi acaba?"
Kurt gülerek kemerinden şıngırdayan bir kese çıkardı. "Kendimize tanışlar edinmekte pek güçlük çekmeyiz herhalde," dedi. "Burada insanın parasıyla yemek yiyebileceği yerler var."
Parayla yemek yemek mi? Garion daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. Yemek vakti Faldor'un kapısına gelen herkes, mutlaka sofraya davet edilirdi. Bu köylülerin dünyası Faldor'un çiftliğinin dünyasından çok farklıydı demek ki. "Ama benim param yok ki," diye itiraz etti.
"Bendeki para ikimize de yeter," diye teminat verdi Kurt, arabayı kapısının önündeki tabelada bir salkım üzüm olan büyük, alçak bir yapının önünde durdururken. Tabelada yazılar da vardı, ama Garion okuyamıyordu.
"Orada ne yazıyor Bay Kurt?" diye sordu, "içeride yiyecek ve içecek satıldığını yazıyor," dedi Kurt arabadan atlayarak.
Garion özlemle, "Okumayı bilmek harika bir şey olmalı," dedi. İhtiyar hayretle ona baktı: "Sen okuyamıyor musun evlat?"
"Bana öğretecek kimseyi bulamadım," dedi Garion. "Faldor biliyor galiba, ama çiftlikte başka hiç kimse bilmiyor."
"Saçma," diye homurdandı Kurt. "Teyzenle konuşacağım bunu. Sorumluluklarını ihmal etmiş. Okumayı sana yıllarca önce öğretmiş olması gerekirdi."
"Pol Teyze okumayı biliyor mu?" diye sordu Garion hayretle.
"Tabii ki biliyor," dedi Kurt, onu meyhaneye götürürken. "Pek bir faydasını görmediğini söylüyor gerçi; ama onunla bu tartışmayı yıllar önce yapmıştık." Garion'un eğitim eksikliği ihtiyarı epeyce kızdırmışa benziyordu.
Ama artık Garion onu dinlemiyordu, meyhanenin dumanlı havası daha çok ilgisini çekmişti. Girdikleri salon büyük ve karanlıktı; tavanı alçak ve kirişliydi, yerdeki taşların aralarından sazlar bitmişti. Hava soğuk olmamasına rağmen, ortadaki taş bir çukurda ateş yanıyordu ve duman kıvrılarak dört taş sütun üzerine yerleştirilmiş bacaya doğru yükseliyordu. Çeşitli masalarda toprak çanaklar i-çinde isli kandiller yanıyordu ve havada şarap ve ekşimiş bira kokusu vardı.
Kurt, yağlı bir önlük giyen ekşi suratlı, tıraşsız adama, 'Yiyecek neyin var?" diye sordu.
"Biraz çevirme kaldı," dedi adam ateşin kenarındaki bir şişe geçirilmiş eti göstererek. "Evvelki günden. Dün sabahtan kalma taze tas kebabı var, ekmek de en fazla bir haftalık."
"Güzel," dedi Kurt otururken. "Bana en iyi birandan bir sürahi getir; çocuğa da süt."
"Süt mü?" diye itiraz etti Garion.
"Süt," dedi Kurt kesin bir sesle.
"Paran var mı?" diye sordu ekşi suratlı adam.
Kurt kesesini şıngırdatınca ekşi suratlı adam ansızın tathlaştı.
Garion kafasını bir masaya dayamış horlayan bir köylüyü göstererek, "O adam niye uyuyor?" diye sordu.
Kurt adama bakmadan, "Sarhoş," dedi.

"Birinin onunla ilgilenmesi gerekmez mi?"
"Kendisiyle ilgilenilmesini istemiyor."
"Tanıyor musun onu?"

"Onun gibilerini bilirim," dedi Kurt. "Ben de zaman zaman o halde oldum."
"Niye?"
"O zaman öyle uygun görünmüştü."
Çevirme kuruydu ve fazla kızarmıştı, tas kebabı fazla suluydu, ekmekse bayattı; ama Garion bunlan fark edemeyecek kadar açtı. Ken dişine öğretildiği gibi tabağını temizlerken, Bay Kurt ikinci bir bira sürahisiyle oyalanıyordu.
Öyle düşündüğü için değil, sırf laf olsun diye, "Pek güzeldi," dedi. Yukarı Gralt onu hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyordu.
"Fena değil," diye omuz silkti Kurt. "Köy meyhaneleri dünyanın her yerinde aynıdır, ikinci defa ziyaret etmek istediğim meyhane pek olmadı. Gidelim mi?" Masaya bıraktığı paralan ekşi suratlı adam hemen kaptı; öğleden sonra güneşine çıktılar.
"Şimdi teyzenin baharat tüccarını bulalım bakalım," dedi ihtiyar, "sonra da gece için yatacak yer ve at için bir ahır ararız." Atla arabayı meyhanenin kapısında bırakarak yoldan aşağı doğru yürümeye başladılar.
Tolnedralı baharat tüccarının evi yan sokakta, dar, yüksek bir binaydı. Kısa tunikler giymiş iki esmer, iri cüsseli adam, kapının önün de, garip, zırhlı bir eğeri olan, vahşi görünümlü siyah bir atın yanında bekleşiyorlardı. Adamlar yoldan gelip geçenlere ilgisiz, donuk göz lerle bakmaktaydılar.
Bay Kurt onları görünce durakladı.
"Ne oldu?" diye sordu Garion.
"Thull bunlar," dedi Kurt iki adama dikkatle bakarak.
"Ne?"
"Bu ikisi Thull," dedi ihtiyar. "Genellikle Murgolara uşaklık ederler."
"Murgo nedir?"
"Cthol Murgos halkı," dedi Kurt kısaca. "Güneyli Angaraklar."
"Vo Mimbre savaşında yendiklerimiz mi?" diye sordu Garion. "Burada ne arıyorlar?"
"Murgolar ticarete başladı," dedi Kurt kaşlarını çatarak. "Ama bu kadar ücra bir köyde Murgo göreceğimi hiç sanmazdım, içeri girelim bari. Thullar bizi gördü, eğer geri dönersek şüphe çekeriz. Yanımdan ayrılma ve ağzını açma evlat."
iki irikıyım adamın yanından geçip baharat tüccarının dükkânına girdiler.
Tolnedralı zayıf, kel bir adamdı ve yerlere kadar uzanan kahverengi, kemerli bir entari giyiyordu. Önündeki tezgâhta duran iğrenç kokulu bir tozla dolu paketleri sinirle tartmakla meşguldü.
"iyi günler," dedi Kurt'a. "Lütfen biraz bekleyin. Sizinle az sonra ilgileneceğim." Garion'a garip gelen bir tıslamayla konuşuyordu.
"Acelemiz yok," dedi Kurt mızmız, çatlak bir sesle. Garion hızla ona döndü ve dostunun kamburunun çıkmış ve başının salakça bir ifadeyle sallanmakta olduğunu gördü.
Dükkândaki diğer adam, "Onlarla ilgilen," dedi kısaca. Esmer, iriyarı bir adamdı ve örme bir zırh giyiyordu; belinde ise kısa bir kılıcı vardı. Elmacık kemikleri yüksekti ve yüzünde korkunç yaralar vardı. Gözlerinin tuhaf bir eğimi vardı; sesi ise keskindi ve telaffuzu bozuktu.
"Acelemiz yok," dedi Kurt aynı mızmız sesle.
"Benim işim uzun sürecek," dedi Murgo soğuk bir sesle, "ve aceleye getirilmeyi sevmem. Ne is-

tiyorsan söyle ihtiyar."
"Sağolun," dedi Kurt çatlak sesiyle. "Şurada bir liste olacaktı." Salakça hareketlerle ceplerini karıştırdı. "Efendim bir liste yapmıştı. Umarım okuyabilirsiniz tüccar efendi, çünkü ben okuma bilmem." Sonunda listeyi bularak tüccara uzattı.
Tüccar listeye bir göz attı. "Bir dakika bile sürmez," dedi Murgoya.
Murgo başını salladı ve ifadesiz bir yüzle Kurt'a ve Garion'a bakmaya başladı. Derken gözleri kısıldı ve yüz ifadesi değişti. "Sen yakışıklı bir çocuksun," dedi Garion'a. "Adın ne?"
Garion, o güne kadar tüm hayatı boyunca hep dürüst ve doğrucu bir çocuk olmuştu, ama Kurt'un tavrı birden gözlerinin önünde hile ve aldatmacaya dayalı koca bir dünyanın belirmesine neden olmuştu. Zihninin gerilerinde bir yerde, sert ve sakin bir ses onu uyarıyor, du rumun tehlikeli olduğunu ve kendisini koruması gerektiğini söylüyor du. Hayattaki ilk kasıtlı yalanını söylemeden önce sadece bir an tered düt etti. Sonra ağzını hafifçe açtı ve yüzüne boş kafalı bir salaklık ifa desi geldi. "Rundorig, Soylu Efendim," diye mırıldandı.

"Arend adı bu," dedi Murgo gözlerini daha da kısarak. "Sen Arende hiç benzemiyorsun."
Garion alık alık baktı adama.
"Sen Arend misin Rundorig?" diye ısrar etti Murgo.
Aklı fırtına hızıyla çalışırken, Garion zor bir düşünceyle cebelleşiyormuş gibi kaşlarını çattı, i-çindeki ses ona birkaç yol öneriyordu.
"Babam Arenddi," dedi sonunda, "ama annem Sendar; ona çektiğimi söylerler."
"Geçmiş zamanda konuştun," dedi Murgo çabucak. "Öldü mü baban?" Yaralı yüzü dikkat içinde gerilmişti.
Garion salakça başını salladı. "Ağaç kesiyordu," diye uydurdu; "ağaçlardan biri üzerine düştü. Çok zaman oldu."
Murgonun ilgisi birdenbire kayboldu. "Al sana bir bakır metelik evlat," dedi Garion'un ayaklarının dibine kayıtsızca bir para fırlatarak. "Üzerinde Tanrı Torak'ın sureti var. Belki sana şans getirir, ya da biraz akıl verir."
Kurt aceleyle eğilip parayı kaptı, ama Garion'a verdiği para sıradan bir Sendar meteliğiydi.
"Beye teşekkür et Rundorig," diye mızıldandı.
"Teşekkür ederim, Soylu Efendim," dedi Garion meteliği avucunda gizleyerek.
Murgo omuzlarını silkip başka bir yöne bakmaya başladı.
Kurt Tolnedralı tüccara baharatların parasını verdi ve Garionla birlikte dükkândan çıktılar. Kapının önündeki iki Thullun işitme menzilinden çıktıklarında, "Tehlikeli oyunlar oynuyorsun evlat," dedi Kurt.
"Kim olduğumuzu anlamasını istemiyormuşsun gibi geldi bana," diye açıkladı Garion. "Neden bilmiyorum ama ben de öyle yapsam iyi olacak diye düşündüm. Yanlış bir şey mi yaptım?"
"Çok hızlıydın," dedi Kurt onaylayarak. "Galiba Murgoyu atlattık." "Parayı niye değiştirdin?" diye sordu Garion.
"Angarak paralan her zaman göründükleri gibi değildir," dedi Kurt. "Üstünde bulundurmaman daha iyi olur. Haydi atımızla arabamızı alalım. Faldur'un çiftliğine kadar çok yolumuz var daha."
"Hani gece burada kalacaktık?"
"Durum değişti. Haydi evlat, gitme vaktidir."
At çok yorgundu ve Yukarı Gralt'tan çıkıp önlerindeki tepeye tırmanan uzun yola ağır aksak koyulduğunda güneş batıyordu.
KEHANETİN OYUNCAĞI
"Niye o Angarak parasını bana vermedin Bay Kurt." diye ısrar etti Garion. Bu mesele hâlâ kafasını karıştırıyordu.
Kurt ciddi bir ifadeyle, "Bu dünyada bir türlü görünüp de başka türlü olan birçok şey vardır," dedi. "Angaraklara güvenmem, özellikle de Murgolara. Ayrıca üzerinde Torak'ın sureti olan hiçbir şeyi üstünde bulundurmaman da iyi olur."
"Ama Angaraklarla batı arasındaki savaş bileli beş yüz yıl oldu," diye itiraz etti Garion. "Herkes öyle diyor."
"Herkes değil," dedi Kurt. "Şimdi arabanın arkasındaki şu pelerini al da örtün bakalım. Soğuk alırsan teyzen beni hiç affetmez."
"Madem öyle diyorsun," dedi Garion. "Ama hiç üşümüyorum, uykum da yok. Yolda seninle muhabbet etmeyi tercih ederim."
"Bak bu iyi işte evlat," dedi Kurt.
"Bay Kurt," dedi Garion bir süre sonra, "annemle babamı tanır miydin?"
"Evet," dedi Kurt sessizce.
"Babam da öldü, değil mi?"
"Maalesef."
Garion derin derin içini çekti. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Keşke tanısaydım onları. Pol Teyze diyor ki, ben daha bebekmişim, onlar..." Kelimeyi bir türlü söyleyemedi. "Annemi hatırlamaya çok çalıştım, ama hatırlayamıyorum."
"Çok küçüktün," dedi Kurt.
"Nasıl insanlardı?" diye sordu Garion.
Kurt sakalını kaşıdı. "Sıradan," dedi. "O kadar sıradandılar ki, kimsenin dikkatini çekmezlerdi."
Garion buna alınmıştı. "Pol Teyze annemin çok güzel olduğunu söylüyor," diye itiraz etti.
"Öyleydi."
"Öyleyse neden sıradandı diyorsun?"

"Meşhur ya da mühim biri değildi," dedi Kurt. "Baban da öyle. Onları gören herkes sıradan köylüler olduklarım düşünürdü. Genç bir adam, karısı ve bebekleri bütün görecekleri bu olurdu. Görmeleri gereken tek şey de buydu."
"Anlamıyorum."
"Çok karışık da ondan."
"Babam nasıl biriydi?"
"Orta boyluydu," dedi Kurt. "Siyah saçlı. Çok ciddi bir genç adamdı. Onu severdim."
"Annemi sever miydi?"
"Her şeyden fazla."
'Ya beni?"
"Tabu ki."
"Nerede yaşıyorlardı?"
"Küçük bir yerdi," dedi Kurt, "dağlara yakın küçük bir köy, ana yollardan uzak bir yer. Yolun sonunda bir kulübeleri vardı. Küçük, sağlam bir evdi. Baban kendi yapmıştı evi; taş ustasıydı. Civarda olduğumda mutlaka onlara uğrardım." ihtiyarın köyü, evi, evde yaşa anları anlatmaya devam eden sesini dinlerken, uyuyakaldığının farkına bile varmadı Garion.
Çok geç bir vakitte, neredeyse şafak sökerken, Garion arabadan kaldırılıp merdivenlerden yu-

karı taşındığını hissetti uykusunun arasında, ihtiyar hayret verici derecede kuvvetliydi. Pol Teyze de çıradaydı, gözlerini bile açmadan adayabiliyordu bunu. Pol Teyzenin kendine has öyle bir kokusu vardı ki, karanlık bir odada bile onu bulabilirdi.
"Üstünü ört," dedi Bay Kurt hafif bir sesle Pol Teyzeye. "Uyandırmasak daha iyi olacak." "Ne oldu?" diye sordu Pol Teyze aynı hafiflikte bir sesle.
"Köyde bir Murgo vardı, senin baharat tüccarının dükkânında. Sorular sordu ve oğlana bir Angarak parası vermeye kalktı."
1 Yukan Gralt'ta ha! Yalnızca Murgo olduğundan emin misin?" "Emin olamıyorum. Ben bile bir Murgoyu bir Grolimden kesinlik le ayırt edemem." "Paraya ne oldu?"
"Ben kaptım. Onun yerine oğlana Sendar parası verdim. Eğer bu bizim Murgo bir Grolimse, benim peşime düşsün bakalım. Eminim onu birkaç ay boyunca iyi eğlendiririm."
"Gidiyor musun yani?" Pol Teyzenin sesi üzgün gibiydi.
'Vakit geldi," dedi Kurt. "Şu anda oğlan burada emniyette, benimse gitmem gerek. Halledilecek işlerim var. Köşe bucak yerlerde Murgolar belirmeye başlayınca kaygılanırım. Çok büyük bir sorumluluk var üstümüzde, büyük bir görev. Dikatimizi hiç kaybetmememiz gerek."
"Ne kadarlığına gidiyorsun?"
"Birkaç yıllığına herhalde. Yapmam gereken bir sürü iş, görmem gereken bir sürü insan var."
"Seni özleyeceğim," dedi Pol yumuşak bir sesle. ihtiyar güldü. "Duygusal mı oluyoruz şimdi Pol?" dedi ince bir alayla. "Sana yakışmıyor."
"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bana verdiğiniz bu göreve uygun değilim ben. Çocuk yetiştirmekten ne anlarım ki?"
"Gayet iyi gidiyorsun," dedi Kurt. "Çocuğu yanından ayırma ve seni sinirlendirmesine de izin verme. Bu arada dikkatli ol, müthiş iyi yalan söylüyor."
"Garion mu?" Sesi hayret doluydu.
"Murgoya öyle bir yalan uydurdu ki ben bile etkilendim."
"Garion mu?"
"Ayrıca annesiyle babası hakkında da soru sormaya başladı," dedi Kurt. "Ne kadarını söyledin ona?"
"Çok az. Sadece ölmüş olduklarını."
"Öyle kalsın. Başa çıkamayacağı şeyleri anlatmakta fayda yok."
Konuşmaları devam etti, ama Garion yeniden uykuya daldı; bun ların bir rüya olduğundan neredeyse emindi.
Ama ertesi sabah uyandığında, Bay Kurt gitmişti.
KEHANETİN OYUNCAĞI
DÖRDÜNCÜ BOLUM
MEVSİMLER GEÇTİ, âdetleri olduğu üzre. Yaz olgunlaşıp sonbahara dönüştü; sonbaharın a-levi kışa doğru söndü; kış homurdanarak baharın acelesine yer açtı ve bahar tomurcuklanarak yeniden yaza döndü. Mevsimlerle birlikte yıllar da geçti ve Garion hiç belli etmeden büyüdü.

Onunla birlikte diğer çocuklar da büyüdüler Doroon hariç. Doroon'un kaderi hayatı boyunca u-fak tefek ve sıska kalmakmış gibi görünüyordu. Rundorig genç bir ağaç gibi boy attı; kısa bir sürede çiftlikteki bütün yetişkinler kadar irileşmişti. Zubrette'in boyu o kadar uzamadı tabii, ama o da oğlanların giderek ilginç bulmaya başladıkları başka yönlere doğru gelişti.
Garion sonbaharın başlarında, on dördüncü yaş gününden hemen önce, hayat macerasını sona erdirmenin kıyısına geldi. O yaz, yakınlarında bir gölcük ve birkaç kütük bulan tüm çocuklarda var olan ilkel bir içgüdüye uyarak, bir sal yapmışlardı. Sal pek büyük değildi, pek sağlam olduğu da söylenemezdi. Üzerindeki ağırlık dengeli olmadığında bir yanı batma eğilimindeydi ve beklenmedik anlarda dağılmak gibi kötü bir huyu vardı.
Güzel bir sonbahar günü, Garion salın üzerine çıkmış hava atmaktaydı ki, sal ansızın kendisini oluşturan kütüklere ayrışmaya karar verdi. Kütüklerin bağlan çözüldü ve her biri ayrı bir yöne doğru gitmeye başladı.
Tehlikeyi son anda fark eden Garion elindeki sırıkla salı kıyıya yönlendirmeye çalıştı, ama onun paniği yalnızca salın parçalanmasını daha da hızlandırmaya yaradı. En sonunda altında tek bir kütük kaldı; kollarını havada çılgın gibi döndürerek dengesini korumaya çalışıyor du. Çaresizce yardım arayan gözleri sazlık kıyıyı taradı. Arkadaşlarının arkasındaki tepenin yukarılarına doğru, siyah atlı adamın tanıdık görüntüsünü fark etti. Adam siyah bir elbise giymişti ve yanan gözlerle çocuğun çırpınışını izliyordu. Tam o sırada lanet olasıca kütük Garion'un ayaklarının altında döndü ve o da müthiş bir gürültüyle suya yuvarlandı.
Ne yazık ki Garion'un eğitimi ona yüzme sanatı hakkında hiç bilgi vermemişti; o yüzden su çok derin olmamasına rağmen, onun için yeterince derindi.
Gölcüğün dibi çok tatsız bir yerdi; kurbağaların, kaplumbağaların ve Garion taş gibi suyun dibine gömülürken yılan gibi kıvrılarak kaçan sevimsiz bir yılan balığının yaşadığı yosunlu, çamurlu bir yer. Garion debelendi, su yuttu ve bacaklarını çırparak yeniden suyun yüzüne doğru yükseldi. Bir balina gibi sudan fırladığında aceleyle nefes aldı ve arkadaşlarının çığlıklarını duydu. Tepedeki kara adam aynı yerde duruyordu; bir anda o aydınlık günün bütün ayrıntıları Garion'un hafızasına nakşoldu. A-dam parlak sonbahar güneşi altında durmasına rağmen, ne kendisinin ne de atının gölgeleri olmadığını bile fark etti o anda. Zihni bu imkânsız durumu kavramaya çalışırken yeniden çamurlu dibe doğru batmaya başladı.
Yosunlar arasında debelenir ve su yutarken, üzerinden düştüğü kütüğün yanına varabilirse ona tutunabileceği aklına geldi. Şaşkın bir kurbağayı kovalayarak yeniden yükseldi. Maalesef bu defa da tam kütüğün altına çıkmıştı. Kafasına yediği darbe gözlerinde şimşekler çaktırdı ve kulaklarını uğultuyla doldurdu; ona uzanan yosunların arasına doğru batarken artık debelenmiyordu.
Ama Durnik imdadına yetişti. Garion saçlarından tutulup yüzeye çekildiğini ve Durnik'in güçlü kulaçlarıyla gene saçlarından tutularak kıyıya götürüldüğünü hissetti. Demirci yan baygın çocuğu sahile çekip yüzükoyun yatırdı ve ciğerlerindeki suyun boşalması için sırtına bastırmaya başladı.
BELGARIAD I
Garion'un kaburgaları çatırdamaya başladı. 'Yeter Durnik," dedi sonunda. Kalkıp oturdu ve a-nında kafasındaki kesikten akan kan gözlerine doldu. Kanı silerek gözleriyle karanlık, gölgesiz atlıyı a-radı, ama adam kaybolmuştu. Ayağa kalkmaya çalışınca birden başı fırıl fırıl dönmeye başladı ve bayıldı.
Uyandığında yatağındaydı ve kafası sargılar içindeydi.
Pol Teyze başucunda duruyordu ve gözleri alev alevdi. "Aptal çocuk!" diye bağırdı. "Ne yapıyordun o gölcükte?"
"Sala biniyordum," dedi Garion çok normal bir şeymiş havası vermeye çalışarak.
"Sal mı?" dedi Pol. "Sal ha! Kimden izin aldın?"
"Mı..." dedi Garion güvensiz bir sesle. "Biz yalnız..."
"Siz yalnız ne?"
Çaresizce Pol Teyzeye baktı.
Derken Pol Teyze onu kollarına aldı ve nefessiz bırakacak kadar şiddetle sıktı.
Garion bir an ona gölcükte debelenirken kendisini izleyen o tuhaf, gölgesiz adamdan bahsetmeyi düşündü; ama zaman zaman onunla konuşan kafasının içindeki o kuru ses, bunun vakti olmadığını söyledi. Bir şekilde, kara atlı adamla arasındaki meselenin çok özel bir şey olduğunu ve bir gün ikisinin kaçınılmaz olarak bir irade savaşında karşı karşıya geleceklerini biliyordu sanki. Şimdi bunu Pol Teyzeye söylese onu da işin içine katacaktı ki bunu

istemiyordu. Sebebini tam olarak bilmiyordu, ama o kara adamın düşman olduğundan emindi ve bu his korkutucu olduğu kadar heyecan vericiydi de. Pol Teyzenin bu adamla başa çıkabileceğinden kuşkusu yoktu, ama eğer öyle olursa çok kişisel ve bir nedenle çok da önemli bir şeyi kaybetmiş olacağını hissediyordu. O yüzden hiçbir şey söylemedi.
"O kadar da tehlikeli değildi Pol Teyze," dedi bunların yerine, zayıf bir sesle. "Nasıl yüzüleceğini anlamaya başlamıştım. Eğer kafamı kütüğe çarpmasaydım her şey yolundaydı."
"Ama kafanı çarptın tabii," dedi Pol.
"Evet, ama durum o kadar ciddi değildi. Bir iki dakikada kendime gelirdim."
"O koşullar altında bir iki dakikanın olup olmadığından pek emin değilim," diye kestirip attı Pol.
"Eh..." Garion tartışmaktan vazgeçmeye karar verdi. Bu olay, Garion'un özgürlüğünün sonu oldu. Pol Teyze onu bulaşıkhaneye hapsetti. Mutfaktaki bütün kap kaçağın üzerindeki her çiziği ezberledi. Bir keresinde, her bir kabı haftada yirmi bir kez yıkadığını hesaplamıştı. Birdenbire pasaklılaşıve-ren Pol Teyze, en az üçdört tencere kirletmeden su bile kaynatamaz olmuştu. Garion da bunların hepsini tekrar tekrar yıkıyordu. Bu işten o kadar nefret etmeye başlamıştı ki, ciddi ciddi kaçmayı düşündüğü bile oldu.
Sonbahar ilerleyip hava bozmaya başlayınca, diğer çocuklar da çiftlik binalarına hapsoldular, böylece durum biraz düzeldi. Tabii Rundorig artık onlara pek katılamıyordu, çünkü cüssesi yüzünden Garion'dan bile daha fazla iş yapmak zorundaydı.
Garion vakit bulduğunda Zubrette ve Doroon'la oynamaya kaçıyordu, ama artık samanların üzerine atlamak ya da ahırlarda ebelemece oynamak eskisi kadar eğlendirmiyordu onları. Zaten artık yetişkinlerin onların avare dolaştıklarını fark edip bir iş buyuracağı yaşa ve iriliğe gelmişlerdi. Çoğunlukla gözlerden uzak bir köşede oturup konuşuyorlardı yani Doroon konuşuyordu, Garion'la Zubrette de onun sonu gelmek bilmeyen dırdırını dinliyorlardı. Bu ufak tefek, yerinde duramayan oğlan, konuşma konusunda da durdurak bilmiyordu ve üç dört yağmur damlası hakkında saatlerce konuşabilirdi; nefes nefese ve laflarını yuvarlayarak.
Yağmurlu bir gün, Zubrette Doroon'un lafını ortasında keserek, "O elindeki leke nedir Garion?" diye sordu.
KEHANETİN OYUNCAĞI
Garion sağ avucundaki beyaz, tam bir daire şeklindeki lekeye baktı.
"Ben de fark ettim," dedi Doroon, cümlesinin ortasında konuyu değiştirerek. "Ama Garion mutfakta büyüdü, değil mi? Herhalde küçükken elini yakmıştır, kimse müdahale edemeden uzanıp sıcak bir tencere filan tutmuştur. Pol Teyzesi nasıl kızmıştır kim bilir, çünkü o benim bildiğim herkesten daha çabuk kızıyor, zaten..."
Garion avucundaki lekeyi sol işaret parmağıyla izleyerek, "Kendimi bildim bileli vardı," dedi. Daha önce hiç yakından bakmamıştı lekeye. Sağ avucunun tamamını kaplıyordu ve belli bir ışıkta bakıldığında hafif gümüşsü bir parıltısı vardı.
"Belki doğum lekesidir," dedi Zubrette.
"Bence de," dedi Doroon aceleyle. "Bir zamanlar yüzünde kocaman, mor bir doğum lekesi olan bir adam görmüştüm sonbaharda şalgam hasadını almaya gelen arabacılardan biri her neyse, yüzünün bir yanı tamamen lekeyle kaplıydı, ben önce kavga etmiş de yüzünü morartmışlar sandım bu arabacılar durmadan kavga ederler zaten ama sonra bir de baktım ki morluk değilmiş, Zubrette'in şimdi dediği gibi doğum lekesiymiş. Acaba bu lekeler neden oluyor?"
O akşam Garion yatmaya hazırlanırken lekeyi Pol Teyzesine sordu. Elini kaldırıp avucunu göstererek, "Bu nedir Pol Teyze?" dedi.
Uzun, siyah saçlarını fırçalamakta olan Pol başını kaldırıp, "Dert etmene gerek yok," dedi.
"Dert etmiyorum," dedi Garion. "Sadece ne olduğunu merak ettim. Zubrette'le Doroon doğum lekesi olduğunu söylüyorlar. Öyle mi hakikaten?"
"Öyle bir şey," dedi Pol.
"Peki annemle babamda da var mıydı aynı lekeden?"
"Babanda vardı. Ailede uzun zamandan beri vardır bu işaret." Aniden' Garion'un aklına tuhaf bir şey geldi. Sebebini bilmeden, uzanıp teyzesinin başındaki beyaz bukleye dokundu. "Senin saçındaki beyaz tutam gibi bir şey mi yani?" diye sordu.
Birden elinde bir karıncalanma hissetti ve zihninde bir pencere açılmış gibi oldu. ilk başta gelip geçen dev bir bulut denizinde akıp giden sayısız yılı hissetti, sonra, keskin bir bıçak gibi, durmadan tek rarlanan sonsuz bir kayıp hissi, derin bir hüzün. Sonra, daha yakınlar da kendi yüzü vardı, onun arkasında başka bir sürü yüz, yaşlı genç, soylu ya da sıradan; hepsinin

arkasında da bazen göründüğü gibi aptal aptal bakmayan Bay Kurt'un yüzü. Her şeyden çok da bu dünyaya ait olmayan, insanüstü bir gücün bilgisi, yenilmez bir iradenin kesinliği vardı.
Pol Teyze dalgın bir hareketle başını çekti. 'Yapma Garion," dedi ve zihnindeki pencere de kapandı.
"O da neydi?" diye sordu Garion, meraktan çatlayarak, pencereyi yeniden açma arzusuyla.
"Basit bir numara," dedi Pol. "Nasıl yapıldığını göstersene bana."
"Daha olmaz Garion'cuğum," dedi Pol onun yüzünü ellerinin ara sına alarak. "Daha olmaz. Henüz hazır değilsin. Haydi yat şimdi."
"Gitmiyorsun değil mi?" diye sordu, biraz korkmuş olarak.
"Hep yanında olacağım," dedi Pol yorganını örterek. Sonra yeniden uzun, gür saçlarını fırçalamaya başladı; bir yandan da derin, ahenkli bir sesle tuhaf bir şarkı mırıldanıyordu. Garion şarkıyı dinler ken uyuyakaldı.
Bu olaydan sonra Garion'un kendisi bile avucundaki lekeyi görme fırsatı bulamadı. Birdenbire yapacak o kadar pis iş çıkmıştı ki, yalnızca elleri değil her tarafı kir içindeydi.
Sendarya'da ve batı krallıklarının çoğunda da en önemli bayram, Eras Yortusuydu. Binyıllar

önce yedi Tanrının el ele tutuşup tek bir sözle dünyayı yarattıkları günün anısınaydı bu Yortu. Eras bayramı kış ortasındaydı ve bu mevsimde Foldor'unki gibi bir çiftlikte yapacak pek iş olmadığı için, şölenler, hediyeler, süslemeler ve Tanrılar onuruna düzenlenen küçük gösterilerle dolu iki haftalık harika bir kutlamaya dönüşmüştü. Bu sözü edilen gösteriler Faldor'un dindarlığının birer göstergesiydi tabii, iyi kalpli ve basit bir adam olan Fal dor'un çiftlikte yaşayan diğer insanların kendi dindarlığını pek paylaşmadıklarını bildiğinden kuşku yoktu. Ama en azından bayramda dışarıya karşı dindar görünmenin doğru olacağına inanıyordu Faldor; iyi bir efendi olduğu için de çiftliğindekiler onun suyuna gitmekte bir sakınca görmüyorlardı.
Ancak ne yazık ki Faldor'un kızı Anhelda ve kocası Eilbrig de Faldorla aralarını bozmamak i-çin her yıl tam da bu dönemde onu ziyarete geliyorlardı. Anhelda'nın babasıyla arasını bozup mirasından mahrum kalmak gibi bir niyeti yoktu hiç. Ama onun ziyaretleri Faldor için tam bir dertti, çünkü başkent Sendar'da bir ticaret şirketinde küçük bir memur olan fazla süslü ve kibirli damadından hiç hoşlanmadığını pek gizleyemiyordu.
Öte yandan, Anhelda ile Eilbrig'in gelişleri Eras bayramının başlangıcını müjdelediğinden, kimse onlardan kişisel olarak hoşlanma masına rağmen, epeyce hararetle karşılanıyorlardı.
O yıl hava özellikle kötü gitmişti, Sendarya koşullarına göre bile kötü sayılırdı. Yağmurlar erken başlamış ve yerlerini hemen çamurlu bir kara bırakmışlardı; kış ortasındaki sert, toz gibi kar değil de nemli, vıcık vıcık bir kar. Mutfaktaki işlerden başını alıp da eski oyun arkadaşlarıyla yaklaşan bayram sevincini paylaşamayan Garion'a, bayram tatsız tuzsuz görünüyordu. Eski güzel günleri hasretle yadediyor ve mutfakta elinde süpürgesiyle kum rengi saçlı bir kasvet abidesi gibi dolanıyordu.
Eras kutlamalarının yapıldığı yemek salonundaki süslemeler bile ona resmen pejmürde görünüyordu. Tavan kirişlerine tutturulan çam dallan eskisi kadar yeşil değildi sanki; cilalanıp dallara dikkatle tutturulan elmalar da daha küçük gibiydi ve tam kırmızı değildi, içini çekerek asık suratıyla yeniden süpürgesine döndü.
Pol Teyzenin ona aldırış ettiği yoktu, tavrında ise acımanın kırıntısı bile görülmüyordu. Düzenli olarak ateşine bakıyor ve ona yapabildiği en kötü tatlı ilaçlan içiliyordu. Garion bir noktadan sonra yalnızken surat asmaya ve iç çekerken daha az ses çıkarmaya başladı. Zihninin gizli ve alaycı yanı ona kesinlikle saçmaladığını söylüyordu, ama Garion'un dinlemeye niyeti yoktu. Zihnindeki ses ondan daha yaşlı ve daha bilge olabilirdi, ama hayattan zevk almasını engellemeye çalışıyordu işte.
Eras Yortusu sabahı, çiftlik kapısının önünde, yanlannda arabalanyla bir Murgo ve beş Thull belirerek Faldor'la görüşmek istediler. Çocuklara kimsenin aldırmadığını ve konuşmalan duyabileceği bir yerde dolanmanın insana bir sürü önemli bilgi verebileceğini çoktan öğrenmiş olan Garion, kapının yakınlannda bir şeylerle uğraşmaya başladı.
Bu Murgonun suratı da Yukan Gralt köyünde rastladığı gibi yara izleriyle doluydu; arabada çok önemli biriymiş gibi oturuyordu ve örme zincir zırhı her hareketinde şıngırdıyordu. Siyah, kukuletalı bir cübbe giymişti ve kılıcı görünür bir yerdeydi. Gözleri durmadan hareket halindeydi ve her şeyi kolluyordu. Çamurlu çuha çizmeler ve kalın pelerinler giyen Thullar ise, aylak bir tavırla arabaya dayanmış, karlı tarlalarda esen rüzgâra aldırmadan bekliyorlardı.

Eras Yortusu için en şık kıyafetini giymiş olan Faldor, bahçeden geçerek kapıya yaklaştı; hemen arkasından da Anhelda ve Eilbrig geliyordu.
"Günaydın dostum," dedi Faldor Murgoya. "Erasın kutlu olsun."
Murgo homurdanarak, "Çiftçi Faldor sen misin?" diye sordu bozuk bir telaffuzla.
"Evet, "dedi Faldor.
"Elinde bol miktarda jambon varmış diye duydum."
"Domuzlar bu yıl iyi ürün verdi," diye kabullendi Faldor alçakgönüllülükle.
"Hepsini alıyorum," diye beyan etti Murgo kesesini şıngırdatarak.
KEHANETİN OYUNCAĞI
1 Yarın sabah ilk iş hepsini getiririz," dedi Faldor selam vererek. Murgo bakakaldı.
"Burası dindar bir çiftlik," diye açıkladı Faldor. "Eras günü ticaret yaparak Tanrıları gücendiremem."
"Saçmalama baba," diye atıldı Anhelda. "Bu soylu tüccar alışveriş yapmak için uzun yoldan gelmiş belli ki."
"Eras günü olmaz," dedi Faldor, uzun yüzünde inatçı bir ifadeyle.
"Sendar şehrinde işimize hissiyat karıştırmayız biz," diye lafa karıştı Eilbrig tiz sesiyle.
"Orası Sendar, burası Faldor'un çiftliği," diye kestirip attı Faldor. "Faldor'un çiftliğinde Eras günü çalışılmaz ve ticaret yapılmaz."
"Ama baba," diye itiraza devam etti Anhelda, "soylu tüccarın altını var. Altın, baba. Altın!"
"Daha fazla tartışmak istemiyorum," dedi Faldor. Murgoya döndü. "Sen ve hizmetkârların kutlamalarımıza katılmak isterseniz, buyurun. Size kalacak yer ve Sendarya'da bulabileceğiniz en iyi akşam yemeğini sunarız. Ayrıca bu özel günde Tanrıları onurlandırma fırsatınız da olur. Dini vecibeleri yerine getirmek kimseyi yoksullaştırmaz."
"Biz Cthol Murgos'ta bu bayramı yapmayız," dedi ekşi suratlı adam. "Soylu bayanın dediği gibi, uzun bir yoldan geldim ve kaybedecek vaktim yok. Herhalde çevrede istediğim mallan bana satacak başka çiftçiler vardır."
"Baba!" diye sızlandı Anhelda.
"Komşularımı tanırım," dedi Faldor alçak bir sesle. "Korkarım bu gün pek şansınız olmaz. Bu civarda gelenek bayramın kurallarına uymaktır."
Murgo bir an düşündü ve sonra, "Haklı olabilirsin," dedi. "Davetini kabul ediyorum, tabii yarın sabah erkenden işimizi yapabileceksek."
Faldor eğilerek selam verdi, "isterseniz günün ilk ışıklarında hizmetinizdeyim." "Peki öyleyse," dedi Murgo arabadan inerek.
O akşam şenlik yemek salonundaydı. Mutfak çalışanları ve bu özel gün için geçici olarak yardıma çağrılmış beşaltı kişi, Pol Teyze nin azarlarına maruz kalarak, mutfaktan salona dumanı üstünde çevirmeler, jambonlar ve kaz kızartmaları taşıyordu. Koca bir biftek tabağını zar zor taşıyan Garion, E-ras Yortusundaki çalışma yasağının mutfak kapısından içeri girmediğini düşündü.
Az sonra her şey hazırdı. Masalar dolmuştu ve şöminelerdeki ateşler parıl parıldı; düzinelerce mum salonu altından bir ışıkla dolduruyordu ve taş sütunlardaki halkalara takılmış meşaleler yanıyordu. Faldor'un işçileri, en iyi kıyafetlerini giymiş, hevesle ağızlan sulanarak salonu doldurdular.
Herkes oturduğunda Faldor masanın başındaki yerinden kalktı. "Sevgili dostlanm," dedi maşrapasını kaldırarak, "bu şenliği Tanrılara adıyorum."
"Tanrılara," diye yankıladı herkes bir ağızdan, saygıyla ayağa kalkarak.
Faldor birasından biraz içti ve herkes onu izledi. "Duyun sesimi ey Tanrılar," diye başladı duasına. "Bu güzel dünyanın ürünlerini bize verdiğiniz için müteşekkiriz size; bugün, önümüzdeki bir yıl boyunca tekrar hizmetinizde olacağımızı vadediyoruz." Bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi durdu, sonra yerine oturdu. Faldor her defasında böyle özel durumlara uygun özel bir dua hazırlamak için saatlerce çabalar, fakat insanlann önünde konuşmak ona çok zor geldiği için, özenle hazırladığı sözler aklından u-çup gidiverirdi. O yüzden de dualan daima çok içten ve çok kısa olurdu.
'Yiyin, sevgili dostlarım," dedi sonunda. 'Yemek soğumasın."
Yediler. Paldor'un ısranyla onlara bir tek bu yemekte katılan Anhelda ve Eilbrig, masada onlann ilgisine layık tek kişi olan Murgo ile konuşuyorlardı.
BELGARIAD I

Eilbrig biraz şişinerek, "Hep Cthol Murgos'a gitmeyi düşünmüşümdür," dedi. "Ne dersiniz tüccar dostum, doğu ile batı arasında ne kadar çok temas olursa, geçmişte ilişkilerimizi zedeleyen karşılıklı şüphe ortamı da o kadar hızla yok olmaz mı?"
Yaralı yüzlü adam kısaca, "Biz Murgolar fazla ilişkiden hoşlanmayız," dedi.
"Ama buradasınız ya dostum," dedi Eilbrig. "Bu da daha fazla ilişkinin faydalı olacağını göstermiyor mu?"
"Ben bir görevle geldim," dedi Murgo. "Kendi tercihim değil." Sa lona baktı. "Bütün işçileriniz bunlar mı?" diye sordu Faldor'a.
"Hepsi burada," dedi Faldor.
"Beyaz saçlı, beyaz sakallı ihtiyar bir adamınız varmış."
'Yok dostum," dedi Faldor. "Bu çiftliğin en yaşlısı benim ve gördüğün gibi saçlarım da daha beyazlanmadı."
"Birkaç yıl önce bir memleketlim böyle bir adama rastlamış," dedi Murgo. 'Yanında da Arendli bir çocuk varmış; galiba adı Rundorig olacak."
Yandaki masada oturan Garion gözlerini tabağına dikti ve o kadar dikkatle dinlemeye başladı ki kulakları büyüyecekti neredeyse.
"Burada Rundorig adında bir çocuk var," dedi Faldor. "Şu uzakta ki masanın ucunda oturan u-zun boylu oğlan," diye işaret etti.
"Hayır," dedi Murgo, Rundorig'e dikkatle bakarak. "Bana tarif edilen çocuk bu değil."
"Rundorig Arendler arasında yaygın bir isimdir," dedi Faldor. "Muhtemelen memleketlinin rastladığı kişiler başka bir çiftliktendir."
"Herhalde öyledir," dedi Murgo, kestirip atarak. "Bu jambon bir harika," dedi bıçağıyla tabağını göstererek. "Herhalde tütsühanenizdeki jambonlar da bunun kadar iyidir."
"Hayır tüccar dostum," dedi Faldor gülerek. "Beni oyuna getiremezsin. Bugün iş konuşmayacağız."
Murgo gülümsedi; bu ifade yaralı yüzünde garip duruyordu. "Denemekte zarar yok," dedi. "A-ma aşçınıza takdirlerimi bildirmek iste rim."
Faldor sesini biraz yükselterek, "Size bir iltifat var Pol Hanım," dedi. "Cthol Murgos'lu dostumuz yemeklerinizden çok hoşlanmış."
"İltifatınız için sağolun," dedi Pol Teyze, biraz soğuk bir ifadeyle.
Murgo ona bakarken gözleri sanki tanımış gibi irileşti. "Soylulara layık bir yemek, hanımefendi," dedi eğilerek. "Mutfağınız büyülü olmalı."
"Hayır," dedi Pol yüz ifadesi ansızın sertleşerek, "büyü değil. Yemek pişirmek sabrı olan herkesin öğrenebileceği bir sanattır. Büyü başka bir şey."
"Ama büyü de bir sanattır, hanımefendi," dedi Murgo.
"Böyle düşünenler de var," dedi Pol Teyze, "ama gerçek büyü insanın içinden gelir ve elçabuk-luğuyla veya gözbağcılıkla bir ilgisi yoktur."
Murgo yüzüne dik dik baktı, ama Pol Teyze de ona çelik gibi gözlerle karşılık verdi. Yakında o-turan Garion'a, ikisinin arasında konuşulan sözlerle hiç ilgisi olmayan bir şey geçmiş gibi geldi, bir tür meydan okuma sanki. Sonra Murgo cesaret edemiyormuş gibi bakışlarını indirdi.
Yemek bitince, geleneksel olarak Eras Yortusunda yapılan küçük bir gösteri başladı. Daha yaşlıca işçilerden yedisi, yemek biter bitmez salondan çıkmışlardı. Bu yedi kişi, kapıda uzun, kukuletalı cübbeler giymiş olarak belirdiler; yüzlerinde tahtadan oyulmuş, Tanrıların yüzlerini temsil eden maskeler vardı. Giysiler eskiydi ve bir yıldır Faldor' un tavanarasında saklandıklarını belli eden tansıklar i-

cindeydiler. Ağır adımlarla cübbeli ve maskeli adamlar salona girip Faldor'un masasının ucuna dizildiler. Sonra her biri, temsil ettiği Tanrıyı belirten kısa bir konuşma yaptı.
Cralto'nun sesi ilk maskenin ardında geldi: "Ben yalnız yaşayan Tanrı Aldur'um ve dünyaya olmasını emrediyorum."
ikinci maskenin ardından da tanıdık bir ses geldi: "Ben Atomların Ayı Tanrısı Belar'ım ve dünyaya olmasını emrediyorum."
Böyle böyle her biri sözünü söyledi, Chaldan, îssa, Nedra, Mara; en sonunda diğerlerinden farklı olarak kara cübbeli ve boyalı tahta değil de çelik maskeli olan son kişi konuştu. Maskenin ardından çınlayarak gelen Durnik'in sesiydi: "Ben Angaraklann Ejderha Tanrısı To-rak'ım ve dünyaya olmasını emrediyorum."

Garion'un gözüne bir kıpırtı ilişti ve hızla döndü. Murgo garip, törensel bir hareketle yüzünü ellerinin arasına almıştı. Onun ilerisinde, uzaktaki masada beş Thull, yüzleri kül gibi olmuş titriyorlardı.
Faldor'un masasının ucundaki yedi kişi el ele tutuştular. Hep bir ağızdan "Biz Tanrılarız," dediler, "ve bu dünyaya olmasını emrediyoruz."
"Kulak verin Tanrıların kelamına," dedi Faldor. "Tanrılar Faldor' un evine hoş geldi, sefalar getirdi."
"Tanrılar Faldor'un evini ve masasındaki herkesi kutsuyor," dedi yedi kişi. Sonra dönüp geldikleri gibi yavaş yavaş salondan çıktılar.
Sonra hediye faslı başladı. Herkes çok heyecanlıydı, çünkü hediyelerin hepsi Faldor'dandı ve i-yi kalpli çiftçi her yıl her birine en uygun hediyeyi seçmek için uğraşırdı. Yeni tunikler, pantolonlar, elbiseler ve ayakkabılar doluydu ortalık, ama Garion kendisine verilen küçük, beze sanlı paketi açıp da i-çinde kınında bir hançer bulunca kendinden geçiyordu az kalsın.
"Artık erkek oldu sayılır," dedi Faldor Pol Teyzeye, "iyi bir hançer de her erkeğe lazım." Tabii Garion hemen yeni hançerinin keskin kenarını denemeye kalkıp anında parmağını kesmeyi başardı.
"Kaçınılmazdı galiba," dedi Pol Teyze, ama kesikten mi, hediyeden mi, yoksa Garion'un büyümesinden mi bahsediyordu, anlaşılamadı.
Ertesi sabah Murgo jambonlarını aldı ve beş Thull ile birlikte çiftlikten ayrıldılar. Birkaç gün sonra Anhelda ile Eilbrig de eşyalarım toplayıp Sendar şehrine doğru yola çıktılar; böylece Faldor'un çiftliğinde her şey normale döndü.
Kış sürdü gitti. Karlar geldi geçti ve her zamanki gibi bahar geldi. Bu baharı diğerlerinden farklı kılan tek şey, yeni işçi Brill'in gelişiydi. Genç çiftçilerden biri evlenip yakında bir kulübe kiralamış ve Faldor' dan bir sürü hediye ve evlilik hakkında tavsiyeler alarak işten aynlmıştı. Brill onun yerine gelmişti.
Garion Brill'in çiftliğe kesinlikle tatsız bir katkı olduğunu düşünüyordu. Adamın tuniği ve pantolonu yamalı ve lekeliydi; kara saçlan ve kırpık sakalı bakımsızdı ve gözlerinden biri diğerinden başka yöne bakıyordu. Ekşi suratlı, münzevi tabiatlı bir adamdı ve temizliğine dikkat etmiyordu. Çevresinde bir hale gibi ekşimiş ter kokusuyla dolaşıyordu. Birkaç konuşma denemesinden sonra Garion pes edip adamı görünce yolunu değiştirmeye başladı.
Zaten o bahar ve yaz boyunca aklını meşgul edecek başka şeyler vardı. O güne kadar gerçek bir oyun arkadaşından ziyade tahammül edilmesi gereken bir küçük bela olduğunu düşündüğü Zubret-te, birden dikkatini çekmeye başlamıştı. Onun her zaman hoş bir kız olduğunun farkındaydı, ama o mevsime kadar bu bilgi önemsiz gibiydi; Rundorigle Doroon'un arkadaşlığını tercih ediyordu. Şimdiyse durum değişmişti. Öteki çocuklann da Zubrette'e daha fazla ilgi göstermeye başladığını fark ediyor ve ilk kez içinde kıskançlık hissediyordu. Zubrette tabii ki üçüyle de müthiş bir şekilde flört ediyor ve o-

nun önünde birbirlerine düşmanca bakışlar fırlattıklarında zevkten dört köşe oluyordu.
Rundorig'in tarladaki işleri onu genellikle kızdan uzak tutuyordu, ama Doroon, Garion için ciddi bir dert kaynağıydı. Gittikçe sinirli olmaya ve ikide bir bahaneler uydurup çiftliğin bir yerlerinde Doroon'la Zubrette'in yalnız olup olmadıklarını kontrol etmeye başlamıştı.
Kendi tavlama girişimleri ise son derece basitti: Rüşvet veriyordu. Zubrette de bütün kızlar gibi şekere bayılıyordu ve bütün mutfak Garion'un emrine amadeydi. Kısa zamanda bir anlaşmaya vardılar. Garion güneş saçlı oyun arkadaşı için mutfaktan şekerleme çalacak, o da karşılığında Garion'un kendisini öpmesine izin verecekti. Eğer Pol Teyze onları güneşli bir yaz günü samanlıkta bu alışverişin ortalık yerinde yakalamasaydı, işler daha da ileri gidebilirdi.
Kapıdan kararlı bir sesle, "Bu kadar yeter," diye seslendi.
Garion suçlu bir tavırla sıçrayarak Zubrette'ten uzaklaştı.
Zubrette hemen yalana başlayıp "Gözüme bir şey kaçmıştı da Garion onu çıkanyordu," dedi.
Garion kıpkırmızı bir halde dikiliyordu.
'Yaa," dedi Pol Teyze. "Çok ilginç. Benimle gel Garion."
"Ben..."dedi Garion.
"Hemen, Garion."
Böylece bunun da sonu geldi. O günden sonra Garion'un tüm vakti mutfakta geçiyordu ve Pol Teyzenin gözleri bir an bile üzerinden ayrılmıyordu, ikide bir hayallere dalıyor ve birdenbire

nefret edi-lesi bir biçimde kendine güvenli görünmeye başlayan Doroon hakkında dertleniyordu; ama Pol Teyze nöbetteydi ve Garion mutfaktan çıkamadı.
KEHANETİN OYUNCAĞI
BEŞİNCİ BÖLÜM
O YILIN GÜZ ORTASINDA, yapraklar sararıp rüzgârla kızüaltın rengi bir kar gibi dökülmeye, akşamlar serinleşip Faldor'un çitliğinin bacalarından mavi dumanlar mor gökyüzündeki soğuk yıldızlara doğru yükselmeye başladığında, Kurt geri döndü. Rüzgârlı bir öğleden sonra, basık bir sonbahar göğü altında, ayaklarının altındaki dökülmüş yaprakları dağıtarak ve kocaman, koyu renk cübbesi rüzgârla savrularak kapıda bitiverdi.
Mutfak artıklarını domuzlara vermekte olan Garion yaklaştığını görünce karşılamaya koştu, ihtiyar adam yolculuktan bitkin, kir pas içindeydi ve gri kukuletasının altındaki yüzü ciddiydi. Her zamanki kaygısız, neşeli hali gitmiş, yerine Garion'un alışık olmadığı kasvetli bir hava gelmişti.
"Garion," dedi Kurt karşılaştıklarında. "Büyümüşsün bakıyorum."
"E, beş yıl oldu," dedi Garion.
"O kadar oldu mu?"
Garion dostunun yanında yürümeye başlayarak başını salladı.
"Herkes iyi mi?" diye sordu Kurt.
"Evet," dedi Garion. "Hiçbir şey değişmedi bir tek Breldo evlenip çiftlikten ayrıldı, bir de geçen yaz ihtiyar kahverengi inek öldü."
"ineği hatırlıyorum," dedi Kurt. Sonra, "Pol Teyzenle konuşmam gerek," dedi. "Bugün keyfi pek yerinde değil," diye uyardı Garion. "Ahırlardan birinde dinlensen iyi olacak. Sana biraz yiyecek ve içecek tırtıklayıp getiririm."
"Keyifsiz olsun, ne yapalım," dedi Kurt. "Söyleyeceğim şeyin acelesi var." Kapıdan girip bahçeyi geçtiler ve mutfak kapısına vardılar. Pol Teyze onları bekliyordu. "Gene mi sen?" dedi ters bir sesle. "Mutfağım geçen ziyaretinden beri hâlâ kendine gelemedi."
"Pol Hanım," dedi Kurt eğilerek. Sonra garip bir şey yaptı. Parmaklarıyla göğsünün önünde karmaşık bir hareket yaparak bir işaret verdi. Bunun kendisinden gizli kalmasını istediklerinden kuşkusu yoktu Garion'un.
Pol Teyzenin gözleri hafifçe irileşti, sonra kısıldı ve yüzü ciddileşti. "Peki ama sen nasıl..." diye lafa başladı, sonra kendini tuttu. "Garion," dedi sert bir sesle, "mutfakta havuç kalmamış. Mutfak bahçesinin öbür ucunda havuç olacak. Kova ve kürek al, bana havuç çıkar."
"Ama..." diye itiraza başladı Garion, sonra Pol Teyzenin yüz ifadesini fark ederek hızla uzaklaştı. Yakındaki bir kulübeden kova ve kürek aldı, sonra mutfak kapısının yakınlarında dolanmaya başladı. Kuşkusuz kapı dinlemek iyi bir alışkanlık değildi ve Sendarya'da çok görgüsüz bir hareket sayılırdı, a-ma Garion çok zaman önce ne zaman kendisini bir yerlere yollasalar konuşmaların son derece ilginç o-lacağını ve muhtemelen de kendisini yakından ilgilendireceğini öğrenmişti. Bu konuda küçük bir vicdan muhasebesi yapmış, sonra duyduklarını bir yerlerde tekrarlamadığı sürece bir zararı olmadığına karar vermiş, vicdanı merakına yenik düşmüştü.
Garion'un kulakları çok keskindi, ama iki tanıdık sesi mutfaktaki diğer seslerden ayırt etmesi
BELGARIAD I
biraz vakit aldı.
"İz bırakmamıştır," diyordu Pol Teyze.
"İz gerekmez," diye cevap verdi Kurt. "Elindeki bana izini belli eder zaten. Onu tavşan izi süren bir tilki gibi izleyebilirim."
"Nereye götürecek?" diye sordu Pol.
"Kim bilir? Zihni bana kapalı. Kuzeye, Boktor'a gideceğini tahmin ediyorum. Garog Nadrak'a giden en kısa yol bu. Peşine düşeceğimi biliyor, bu yüzden bir an önce Angarak topraklarına geçmek isteyecektir. Batıda kaldığı sürece hırsızlığının bir faydası olmaz."
"Ne zaman oldu bu?"
"Dört hafta önce."
"Angarak krallıklarına geçmiş bile olabilir."
"Pek ihtimal vermiyorum. Mesafeler çok fazla; ama geçmişse bile onu izleyeceğim. Yardımına ihtiyacım var."

"Ama burayı nasıl terk ederim ki?" diye sordu Pol Teyze. "Oğlana göz kulak olmam gerek."
Garion'un merakı dayanılmaz bir hal almıştı. Mutfak kapısına daha da yaklaştı. "Çocuk burada emniyette," dedi Kurt. "Bu iş acil."
"Hayır," diye itiraz etti Pol Teyze. "Burası bile emin değil. Geçen Eras Yortusunda bir Murgo i-le beş Thull geldi. Kendine tüccar süsü vermişti ama fazla soru soruyordu; Yukarı Gralt'ta birkaç yıl önce görülen ihtiyar bir adamla Rundorig adlı bir çocuk hakkında. Beni bile tanımış olabilir."
"Sandığımdan daha ciddi demek ki durum," dedi Kurt düşünceli bir tavırla. "O zaman oğlanı buradan götürmeliyiz. Başka bir yerde dostlarımızın yanına bırakabiliriz."
"Hayır," diye itiraz etti Pol Teyze yeniden. "Eğer seninle geleceksem, o da gelecek. Göz kulak olunması gereken bir yaşta artık."
"Aptallık etme," dedi Kurt sert bir sesle. Garion donakaldı. Kimse Pol Teyzeyle böyle konuşamazdı.
"Buna karar verecek olan benim," dedi Pol Teyze kesin bir tavırla. "Büyüyene kadar benim sorumluluğum altında olacağını kararlaştırmıştık. O gelmezse ben de gelmem."
Garion'un yüreği ağzına geldi.
"Pol," dedi Kurt sert bir tavırla, "nerelere gitmemiz gerekebileceğini bir düşün. Çocuğu onların ellerine teslim edemezsin."
"Cthol Murgos'a ya da Mallorya'ya bile gitsek, burada bensiz olacağından daha fazla tehlikede olmaz. Geçen baharda yaşıtı bir kızla samanlıkta yakaladım. Dediğim gibi, ona göz kulak olmak lazım."
Kurt bunun üzerine neşeyle güldü. "Mesele bu mu yani?" dedi. "Böyle şeyleri kafana fazla takıyorsun."
'Ya geri dönüp onu evlenmiş ve baba olmak üzere bulursak?" diye sordu Pol Teyze yakıcı bir sesle. "Harika bir çiftçi olur; ne yapalım artık, biz de bir yüz yıl daha bekleriz uygun koşulların oluşması için."
"O kadar da ileri gitmemiştir canım. Daha çocuk bunlar."
"Körsün sen ihtiyar Kurt," dedi Pol Teyze. "Burası Sendarya'nın geri kalmış bir bölgesi. Oğlan da böyle konularda namuslu davranacak şekilde yetiştirildi. Kız dersen, açgözlü küçük bir çakal ve beni huzursuz edecek kadar hızlı gelişiyor. Şu anda küçük Zubrette'imiz bütün Murgolardan daha tehlikeli. Ya oğlan da gelir, ya da ben burada kalırım. Sen kendi sorumluluklarına bak, ben de kendiminkilere."
"Tartışacak vaktimiz yok," dedi Kurt. "Öyle diyorsan, öyle olsun."
KEHANETİN OYUNCAĞI
Garion az kalsın heyecandan boğuluyordu. Zubrette'ten ayrılacak olması sadece bir anlık üzüntü kaynağı oldu. Dönüp coşkuyla akşam göğünden geçmekte olan bulutlara baktı. Arkasını dönmüş olduğu için de, Pol Teyzenin mutfak kapısına geldiğini görmedi.
"Bildiğim kadarıyla bahçe güney duvarının öte yanında," dedi Pol. Suçüstü yakalanan Garion sıçradı.
"Havuçlar niçin toplanmadı?" diye sordu Pol.
"Kürek aradım," dedi Garion pek ikna edici olmayan bir tavırla.
'Yaa! Ama bulmuşsun işte." Kaşları tehlikeli bir şekilde kalkmış ti.
"Daha yeni buldum."
"Harika. Havuç, Garion. Hemen!" Garion kovasıyla küreğini kaparak kaçtı.
Döndüğünde karanlık çökmeye başlamıştı ve Pol Teyzenin Faldor'un evinin merdiveninden çıkmakta olduğunu gördü. Kapıyı dinlemek için peşine takılacaktı, ama kulübelerin birinin kapısındaki belli belirsiz bir kıpırtı dikkatini çektiği için kapının gölgesine sindi. Bir gölge ihtiyatla kulübeden ayrılıp Pol Teyze Faldor'un kapısından içeri girer girmez, onun çıkmış olduğu basamakları tırmanmaya başladı. Işık iyice gitmişti, Garion teyzesini takip edenin kim olduğunu anlayamadı. Kovasını yere bıraktı ve küreğini bir silah gibi tutup gölgelere sinerek hızla bahçenin öbür tarafına geçti.
Yukarıdaki evden bir gürültü geldi ve kapıdaki gölge çabucak doğrularak merdivenlerden indi. Garion hemen saklandı. Gölge yanından geçerken, burnuna yıkanmamış elbise ve ekşi ter kokusu gel di. Teyzesini izleyen gölgenin yeni işçi Brill olduğundan yüzünü görmüş kadar emin oldu Garion.
Merdivenin tepesindeki kapı açıldı ve Garion teyzesinin sesini duydu. "Kusura bakma Faldor, ama bu bir aile meselesi. Hemen çiftlikten ayrılmam gerekiyor."
Faldor'un sesi ağlamaklıydı. "Ücretini arttırırım, Pol."

"Parayla bir ilgisi yok," diye cevap verdi Pol Teyze. "Sen iyi bir insansın, Faldor, Çiftliğin de benim için bir sığınak oldu, tam ihtiyacım olduğu anda. Tahmin edebileceğinden daha çok teşekkür borçluyum sana. Ama gitmem gerek."
Faldor neredeyse yalvarırcasına, "Belki bu aile meselesi hallolunca geri dönersin," dedi. "Hayır, Faldor," dedi Pol. "Sanmam."
"Seni özleyeceğiz Pol," dedi Faldor, sesinde gözyaşlarıyla. "Ben de sizi özleyeceğim, sevgili Faldor. Senden daha iyi kalpli bir insan görmedim hayatta. Ben gidene kadar ayrılacağımı kimseye söyle-mezsen sevinirim. Kimseye açıklama yapmak ve ağlamaklı vedalaşmalara girmek istemiyorum."
"Nasıl istersen, Pol."
"O kadar üzülme eski dostum," dedi Pol Teyze onu keyiflendirmeye çalışarak. 'Yardımcılarımı iyi eğittim. Yemekleri benimkinden farklı olmaz. Miden aradaki farkı anlamaz bile."
"Kalbim anlar ya," dedi Faldor.
"Saçmalama," dedi Pol hafif bir sesle. "Gidip akşam yemeğini hazırlayayım."
Garion aceleyle merdivenlerin dibinden uzaklaştı. Düşünceli bir halde küreği kulübeye bırakıp giriş kapısının yanma bıraktığı havuç kovasını aldı. Teyzesine Brill'in kapıyı dinlediğini söylemek, kendisinin orada ne yaptığını da izah etme zorunluluğunu doğuracaktı ki, bu soruya cevap vermeyi hiç istemiyordu. Muhtemelen Brill sırf meraktan kapıyı dinlemişti, yaptığında tehditkâr ya da kötü niyetli bir şey yoktu. Öte yandan, o sevimsiz Brill'in de kendi zararsız meşgalesiyle uğraşıyor olması, Garion'u huzursuz etmiş, hatta biraz utanç duymasına sebep olmuştu.
Garion yemek yiyemeyecek kadar heyecanlıydı, ama akşam yemeği, Faldor'un çiftliğindeki tüm akşam yemekleri kadar sıradandı. Garion belli etmeden ekşi suratlı Brill'i izledi, ama adam kulak

misafiri olduğu konuşmadan herhangi bir şekilde etkilendiyse bile, bunu belli edecek bir davranışta bulunmadı.
Akşam yemeği bittiğinde, çiftliği her ziyaret edişinde olduğu gibi, Bay Kurttan bir hikâye anlatması istendi. Rüzgâr şöminenin bacasında uğuldar ve meşaleler duvarlarda titreşirken, Kurt ayağa kalkıp bir an derin düşüncelere dalmış gibi durdu.
"Herkesin bildiği gibi," diye başladı söze, "Marag halkı artık yok; Mara'nın Ruhu, Maragor'un yosun kaplı harabelerinde ağlar durur, o metruk yerde halkının yasını tutar. Ama gene herkesin bildiği gibi Maragor tepeleri ve nehirleri sarı altınla doludur. Maragor'un mahvına sebep olan bu altındı işte. Adı lazım değil, bir komşu krallık, Maragor'daki altının farkına vardığında öyle bir hırsa kapıldı ki sonuç, krallıklar arasında altın sorunu çıktığında hep olduğu gibi, savaş oldu. Savaşın bahanesi, Marag-larm ne yazık ki yamyam olmasıydı. Bu uygar insanları rahatsız edecek bir alışkanlıktır mutlaka, ama Maragor'da altın olmasa kimse aldırmazdı.
"Ancak savaş kaçınılmazdı ve Maraglar son insanına kadar kırıldı. Ama sonradan bu ıssız krallığa gidenlerin de keşfettikleri gibi, Mara'nın Ruhu ve katledilenlerin hayaletleri orada kaldı.
"Hikâye bu ya, o günlerde güney Sendarya'daki Muros şehrinde üç maceracı varmış; bu altından bahsedildiğini duyunca gidip paylarını almak istemişler. Dediğim gibi, adamlar maceracıymış ve hortlak hikâyelerine de gülüp geçmişler.
'Yolculukları uzun sürmüş, çünkü Muros'tan yukarı Maragor'a kadar yüzlerce fersah vardır; a-ma altının kokusu onları çekiyormuş. Derken, karanlık ve fırtınalı bir gece, kendileri gibi maceracıları uzak tutmak için oraya dikilen devriyeleri atlatıp Maragor'a girmişler. Maraglarla savaşıp o kadar masrafa ve zorluğa katlanan komşu krallık, altını her gelenle paylaşmak istemiyormuş tabii ki.
"Altın hırsıyla yanıp tutuşarak, gecenin içinden süzülmüşler. Mara'nın Ruhu ağlıyormuş, ama bunlar cesur insanlar olduğu için ruhlardan korkmuyorlarmış; zaten birbirlerine duydukları sesin ağlayan bir ruh değil, ağaçlarda uğuldayan rüzgârın sesi olduğunu söylüyorlarmış.
"Işıksız ve sisli bir sabah tepelerden süzülüp geldiğinde, yakınlarda bir yerde akan nehrin sesini duymuşlar. Herkesin bildiği gibi altın en kolay nehir kıyılarında bulunur, o yüzden hemen suyun sesine doğru ilerlemişler.
"Derken, biri zayıf ışıkta yere bakmış, bir de ne görsün, ayaklarının dibi altınla dolu külçelerce altınla. Adam hırsına yenik düşmüş ve hiç sesini çıkarmamış, ama geride kalmış ve arkadaşları

gözden kaybolur kaybolmaz diz çöküp, bir çocuğun çiçek toplaması gibi altınları toplamaya başlamış.
"Birden arkasında bir ses duymuş ve bakmış. En iyisi ne gördüğünü burada söylememek. Altınları elinden attığı gibi kaçmaya başlamış.
"Sesini duydukları nehir tam orada bir yarın içinden geçiyormuş; iki arkadaşı adamın koşarak yarın kıyısına geldiğini ve koşmaya devam ederek aşağı düştüğünü görmüşler hayretler içinde. Sonra da onu kovalayanın ne olduğunu görmüşler.
"Biri hemen delirmiş ve ümitsiz bir çığlık atarak arkadaşının düştüğü yardan aşağı atlamış; ama üçüncü maceracı aralarında en cesur ve pervasız olanmış, o yüzden kendi kendine hortlakların canlı birine asla zarar veremeyeceğini söyleyerek yerinden kıpırdamamış. Tabii en büyük yanlışı da bu olmuş. O kendinden emin öylece dikilirken, hortlaklar etrafını sarmış."
Bay Kurt duraklayıp maşrapasından bir yudum aldı. "Sonra," diye devam etti, "hortlaklar da acıkabileceğinden, onu paylaşıp yemişler."
Kurt'un hikâyesinin bu dehşet verici sonunda Garion'un saçları diken diken olmuştu, masada başkalarının da ürperdiğinin farkına vardı. Bu bekledikleri türden bir hikâye değildi.
Yakında oturan demirci Durnik'in sade yüzünde hayret dolu bir ifade vardı. Sonra ağzını açtı. "Hikâyenin doğruluğunu tartışmak hayatta aklıma gelmez," dedi Kurt'a, söyleyecek söz bulmakta zorlanarak, "ama onu yedilerse, hortlaklar yani, yedikleri nereye gitti? Yani hortlaklar maddi değil diye bi-

liriz, demek ki mideleri de yok. Ayrıca adamı neyle ısıracaklar?"
Kurt'un yüzünde hınzırca ve esrarlı bir ifade belirdi. Durnik'in şaşkın sorusuna çok esrarlı bir cevap verecekmiş gibi parmağını kaldırdı, sonra birden gülmeye başladı.
Durnik önce kızar gibi oldu, sonra o da gülmeye başladı. Masadakiler espriyi anladıklarında gülüş iyice yaygınlaştı.
"Harika bir espri, eski dostum," dedi Faldor diğerleri gibi kahka hayla gülerek, "ayrıca bu şakadan çok şey öğrenmek de mümkün. Hırs kötüdür, ama korku daha da kötüdür, dünya biz hayali gul-yabaniler yaratmasak da yeterince tehlikeli zaten." Faldor iyi bir hikâyeden ahlaki dersler çıkarma fırsatını hiç kaçırmazdı.
"Haklısın, dostum Faldor," dedi Kurt ciddileşerek, "ama dünyada öylesine bir açıklama uydu-ramayacağımız ya da gülüp geçemeyeceğimiz şeylerde vardır."
Ateşin yanında oturmakta olan Brill kahkahalara katılmamıştı. "Hayatımda hiç hortlak görmedim," dedi ekşi bir sesle, "görene de rastlamadım; şahsen büyü, sihir gibi çocukça şeylere de inanmıyo rum." Bunu diyerek ayağa fırladı ve hikâye sanki kendisine hakaret kastıyla anlatılmış gibi sert adımlarla salondan çıktı.
Daha sonra, Pol Teyze mutfakta ortalığın temizlenmesine nezaret eder, Kurt da bir masaya dayanmış birasını yudumlarken, Garion'un vicdan muhasebesi dayanılmaz bir hal aldı. içindeki sakin ses ona gördüklerini saklamanın yalnızca aptalca değil, muhtemelen tehlikeli de olacağını söyleyip duruyordu. Silmekte olduğu çanağı bırakıp yanlarına gitti. "Mühim bir şey değildir belki," dedi dikkatle, "a-ma bugün öğleden sonra bahçeden dönerken Brill'in seni takip ettiğini gördüm Pol Teyze."
Pol Teyze dönüp ona bakmaya başladı; Kurt da maşrapasını masaya bıraktı. "Devam et Garion," dedi Pol.
"Faldor'la konuşmaya gittiğin zaman," diye açıkladı Garion. "Sen merdivenlerden çıkana kadar bekledi, sen içeri girince de çıkıp kapıyı dinledi. Küreği bırakmaya giderken gördüm."
"Bu Brill denilen adam ne zamandır çiftlikte?" diye sordu Kurt kaşlarını çatarak.
"Geçen bahar geldi," dedi Garion, "Breldo evlenip çiftlikten ayrıldıktan sonra."
"Murgo tüccar da ondan birkaç ay önce, Eras Yortusunda gelmişti, değil mi?"
Pol Teyze ona dik dik baktı. "Yani..." Sözünü bitirmedi.
"Gidip dostumuz Brillle biriki çift laf etsem fena olmayacak," dedi Kurt ciddi bir tavırla. "Odası nerede biliyor musun Garion?"
Garion kalbi hızla çarparak başıyla onayladı.
"Göster bakalım yolu." Kurt dayandığı masadan ayrıldı. Birdenbire yürüyüşü değişmişti, artık yaşlı bir adam değildi sanki. Yıllar üzerinden uçup gitmiş gibiydi.
"Dikkatli olun," diye uyardı Pol Teyze.
Kurt kan dondurucu bir sesle güldü: "Ben hep dikkatliyimdir, hâlâ öğrenemedin mi?"

Garion Kurt'u hızla bahçeye çıkarıp çiftlik işçilerinin odalarına gi den merdivenlere götürdü. Yumuşak deri ayakkabıları eski basamak larda hiç ses çıkarmadan merdivenlerden çıktılar.
"Burada," diye fısıldadı Garion, niye fısıldadığını bilmiyordu. "Geri çekil," diye fısıldadı Kurt. Parmak uçlanyla kapıya dokundu. "Kilitli mi?" diye sordu Garion.
"Fark etmez," dedi Kurt hafif bir sesle. Kilide dokundu, bir klik sesiyle kapı açıldı. Peşinde Garion, Kurt içeri girdi.
Oda tamamen karanlıktı ve havada Brill'in yıkanmamış elbiselerinin ekşi kokusu vardı.

"Burada değil," dedi Kurt normal bir sesle. Belinde bir şeyleri kurcaladı, çeliğe sürtünen çakmaktaşının sesi duyuldu ve kıvılcımlar çaktı. Kıvılcımlar Kurt'un elindeki eski püskü ip parçasına sıçradı. Kurt kıvılcıma üfleyince ip alev aldı. îpi yukarı kaldırarak boş odaya bakındı. Yerde ve yatağın üstünde fırlatılıp atılmış elbiseler ve eşyalar vardı. Garion anında bunun basit bir tertipsizlik değil, aceleyle ayrılan birinin kalıntıları olduğunu anladı; ama bunu nasıl hemen anladığı hak kında hiçbir fikri yoktu.
Kurt küçük meşalesi elinde bir an durdu. Sanki kafasının içinde bir şey aranıyormuş gibi yüz ifadesi bomboştu.
"Ahıra," dedi birden "Haydi evlat!"
Garion dönüp odadan fırladı, Kurt hemen ardındaydı. Kurt koşarken elindeki ipi merdivenden aşağı atınca, ateş sönmeden önce bir an için bahçeyi aydınlattı.
Ahırda ışık vardı. Zayıf, örtülü bir ışıktı bu, ama huzmeleri kapıdaki çatlaklardan sızıyordu. Atlar huzursuzca kıpırdanıyorlardı.
"Geri dur evlat," dedi Kurt ahır kapısını açarken.
Brill içeride, pis kokusundan rahatsız olup kaçmaya çalışan bir atı eğerlemeye çabalıyordu.
"Gidiyor musun Brill?" diye sordu Kurt, kollarını kavuşturup kapıda dikilerek.
Brill hemen dönüp savunma pozisyonuna geçti; tıraşsız yüzünde hırlayan köpek gibi bir ifade vardı. Şaşı gözünün akı, atların bölmelerinin birindeki çiviye asılı yan örtülü fenerin ışığında bembeyaz görünüyordu ve gerilmiş dudaklarının arasından kırık dişleri parlıyordu.
'Yola çıkmak için tuhaf bir saat," dedi Kurt dalga geçerek, "işime karışma ihtiyar," dedi Brill tehditkâr bir tonla. "Yoksa pişman olursun" "Hayatta çok şeye pişman oldum," dedi Kurt. "Bir eksik, bir fazla, ne fark eder!" "Seni uyardım," diye hırladı Brill. Elini pelerinin altına sokup kısa, paslı bir kılıç çıkardı. "Aptallık etme," dedi Kurt sesinde inanılmaz bir aşağılamayla.
Ama Garion daha kılıcı görür görmez elini beline atıp hançerini çekmiş, silahsız ihtiyarın önüne geçmişti bile.
"Geri çekil evlat," diye haykırdı Kurt.
Ama Garion parlak hançeriyle ileri atılmıştı bile. Daha sonra, düşünme fırsatı bulduğunda, neden böyle bir tepki gösterdiğini kendine açıklayamadı. Herhalde derindeki bir içgüdü kontrolü ele almıştı.
"Garion," dedi Kurt, "çekil aradan." "Daha iyi," dedi Brill kılıcını kaldırarak.
Birden Durnik orada bitiverdi. Bir sığır boyunduruğu kapıp Brill'in elindeki kılıcı bir vuruştu düşürdü. Brill öfkeyle kudurarak ona döndü, ama Durnik'in ikinci darbesi şaşı adamın koltuk altının bi raz altına, kaburgalarına indi. Nefesi kesilen Brill yere çöküp saman kaplı zeminin üzerinde debelenmeye başladı.
"Utan, utan Garion," dedi Durnik. "Ben o hançeri sana bunun için mi yaptım?"
"Bay Kurt'u öldürecekti ama," diye itiraz etti Garion.
"Boş ver şimdi," dedi Kurt yerde nefes almaya çalışan adamın üzerine eğilerek. Brill'in üzerini aradı ve lekeli tuniğinin altından şıngırdayan bir kese çıkardı. Keseyi fenerin yanına götürüp açtı.
"Benim," diye tısladı Brill ayağa kalkmaya çalışarak. Durnik boyunduruğu kaldırınca yeniden yere çöktü.
"Sıradan bir çiftlik işçisi için yüklü bir meblağ, dostum Brill," dedi Kurt kesedeki paralan avu-

cuna dökerek. "Nereden buldun?"
Brill pis pis bakmakla yetindi.
Garion'un gözleri paralan görünce irileşti. Daha önce hiç altın görmemişti.
"Cevap vermene gerek yok, dostum Brill," dedi Kurt paralardan birini inceleyerek. "Altının senin yerine konuşuyor." Paralan tekrar keseye doldurarak, küçük deri keseyi yerdeki adama fırlattı. Brill aceleyle keseyi kapıp tuniğinin altına soktu.

"Bunu Faldor'a anlatmam lazım," dedi Durnik.
"Hayır," dedi Kurt.
"Bu iş ciddi ama," dedi Durnik. "Biraz itişip kakışma başka bir şey, ama kılıç çekmek başka."
"Buna vaktimiz yok," dedi Kurt, duvardaki bir çividen bir koşum takımı alarak. "Ellerini arkasına bağla; tahıl ambarlarından birine tıkarız. Sabah biri bulur onu."
Durnik Kurt'a dik dik baktı.
"Güven bana Durnik," dedi Kurt. "Mesele acil. Bağlayıp bir yere tık, sonra mutfağa gel. Benimle gel, Garion." Dönerek ahırdan çıktı.
Döndüklerinde Pol Teyze mutfakta volta atıyordu. "Eee, ne oldu?" diye sordu. "Kaçmaya çalışıyordu," dedi Kurt. "Engel olduk." 'Yoksa..." Sözünü bitirmedi.
"Hayır. Kılıç çekti, ama Durnik civardaymış, ağzının payını verdi. Tam da zamanında yetişti. Yoksa senin ufaklık kavgaya giriyordu. O küçük hançer iyi güzel de kılıç karşısında pek işe yaramaz."
Pol Teyze gözleri alev alev Garion'a döndü. Garion basiretle davranarak elinin ulaşamayacağı bir yere çekildi.
'Vaktimiz yok şimdi," dedi Kurt, mutfaktan ayrılmadan içtiği maşrapayı tekrar eline alarak. "Brill'de bir kese dolusu kızıl Angarak altını vardı. Murgolar burayı kolluyorlar. Kimsenin ruhu duymadan gitmeyi tercih ederdim, ama madem zaten gözetleniyoruz, sallanmanın lüzmu yok. ikiniz için gerekenleri topla. Brill kurtulmadan önce aramızda birkaç fersah olsa iyi olur. Her gittiğim yerde arkamda Murgo var mı diye bakınmak istemiyorum."
Tam o sırada mutfağa giren Durnik durup onlara bakmaya başladı. "Burada işler göründüğünden farklı gibi," dedi. "Kimsiniz siz, nasıl oluyor da böyle tehlikeli düşmanlarınız var?"
"Bu uzun hikâye dostum Durnik," dedi Kurt, "maalesef anlatacak vaktimiz yok şimdi. Faldor'a özür dilediğimizi söyle ve Brill'i bir iki gün oyalamaya bak. Dostları peşimize düşmeden önce izimizi kaybettirmek istiyorum."
"O işi başkası yapsın," dedi Durnik yavaşça. "Meselenin ne olduğunu bilmiyorum, ama belli ki tehlikeli. Ben de sizinle gelmek zorundayım, en azından emin bir yere varana kadar."
Pol Teyze birden güldü. "Sen mi Durnik? Sen mi bizi koruyacaksın?"
Durnik doğruldu. "Afedersiniz Pol Hanım," dedi, "ama korumasız bir yere gitmenize izin veremem."
"izin veremez misin?" dedi Pol Teyze şaşkınlık içinde.
"Pekâlâ," dedi Kurt yüzünde hınzır bir ifadeyle.
"Sen aklını mı kaçırdın?" dedi Pol Teyze hızla ona dönerek.
"Durnik faydalı biri olduğunu gösterdi," dedi Kurt. "Ayrıca hiç olmazsa yolda konuşacak biri olur yanımda. Son zamanlarda çok sivri dilli oldun Pol, yüz fersah yolu senin hakaretlerini dinleyerek geçirmek istemiyorum."
"Sen sonunda bunamaya başladın galiba, ihtiyar Kurt," dedi Pol öfkeyle.

"Bak gördün mü, tam da bunu kastediyordum," diye cevap verdi Kurt yumuşak bir tavırla. "Haydi gerekli eşyalannızı toplayın da yola çıkalım. Gece geçiyor."
Pol Teyze bir an ona dik dik baktı, sonra mutfaktan fırladı.
"Benim de bir iki eşya almam lazım," dedi Durnik, sonra dönerek dışarı fırladı.
Garion'un başı dönüyordu. Olaylar çok hızlı gelişmeye başlamıştı.
"Korkuyor musun evlat?" diye sordu Kurt. "Hayır da..." dedi Garion. "Anlamıyorum. Hiçbir şey anlamıyorum olup bitenlerden."
"Zamanla anlayacaksın Garion," dedi Kurt. "Belki şimdilik anlamaman daha iyi. Tehlikeli bir işe girdik, ama o kadar da büyük bir tehlike değil. Teyzenle ben ve tabii Durnik yanında oldukça başına kötü bir şey gelmez. Haydi kilere gel de bana yardım et." Bir fener alarak kilere girdi ve bir çividen aldığı çuvala ekmek somunları, bir jambon, bir tekerlek san peynir ve şarap şişeleri doldurmaya başladı.
Mutfaktan sessizce çıkıp karanlık bahçeyi geçerek kapıya vardıklarında, Garion'un anlayabildiği kadarıyla vakit geceyarısını geçmişti. Durnik kapıyı açtığında çıkan hafif gıcırtı, Garion'a müthiş bir gürültü gibi geldi.
Kapıdan çıktıklarında Garion bir an için şiddetli bir üzüntü duydu. Faldor'un çiftliği o güne kadar tanıdığı tek yuvaydı. Şimdi belki de ebediyen terk ediyordu burayı; böyle şeylerin çok önemi vardı. Zubrette'i hatırlayınca daha da şiddetli bir kayıp hissine kapıldı. Doroon'la

Zubrette'i birlikte samanlıkta düşününce, her şeyi bırakıp geri dönmek istedi, ama çok geçti artık.
Binaların muhafazasından çıkınca, rüzgâr sertleşti ve Garion'un pelerinini savurmaya başladı. Koca bulutlar ayı örtmüştü ve yol çevredeki tarlalardan daha aydınlık sayılmazdı. Üşümüş, yalnız ve biraz da ürkmüş bir halde Pol Teyzeye sokuldu.
Tepeye vardıklarında durup geriye baktı. Faldor'un çiftliği gerideki vadinin içinde soluk, ışıksız bir karaltıydı artık. Pişmanlık içinde sırtını çiftliğe döndü. Önlerindeki vadi çok karanlıktı ve yol bile ilerideki kasvetli karanlığın içinde kaybolup gidiyordu.
KEHANETİN OYUNCAĞI
ALTINCI BOLUM
KAÇ MİL yürüdüklerini bilmiyordu Garion. Yürürken uyuklamaya başlamıştı ve arada bir karanlık yolda görünmeyen taşlara takılıp tökezliyordu. Uykuyu her şeyden çok istiyor du şu anda. Gözleri yanıyordu ve bacakları tükenmenin eşiğine gelmiş, titriyordu.
Bir tepeye daha vardıklarında arka arkaya tepeler vardı, çünkü Sendarya'nın bu bölgesi kırışık bir kumaşa benziyordu Bay Kurt durup etrafa bakındı, gözleri ezici karanlıkta bir şeyler arıyordu. "Burada yoldan ayrılacağız," dedi.
"Akıllıca olur mu bu?" diye sordu Durnik. 'Yakında orman var, buralarda soyguncular olduğunu duydum. Soyguncular olmasa bile karanlıkta yolumuzu kaybetmez miyiz?"
"Soyguncular dan korkmamız gerekmez," dedi Kurt kendinden emin bir sesle, "ayrıca ay olmadığı için de seviniyorum. Şu anda takip edilmiyor olabiliriz, ama geçtiğimizi kimse görmese daha iyi o-lur. Murgo altınıyla pek çok sır satın alınabilir." Böyle diyerek onları yolun kıyısındaki çayıra soktu.
Garion için çayırda yürümek imkânsızdı. Yolda arada bir tökezliyordu, burada ise gözün görmediği kovuklar, çukurlar ve tepecikler her adımda ayağına takılıyordu. Bir mil kadar ilerleyip ormanın karanlık kıyısına vardıklarında yorgunluktan ağlamak üzereydi. "Ormanda yolumuzu nasıl bulacağız?" diye sordu ağaçlar arasındaki kopkoyu karanlığa bakarak.
"Bu taraflarda bir yerlerde bir ormancı patikası olacak," dedi Kurt işaret ederek. "Biraz sonra buluruz." Sonra ormanın kıyısını izleyerek tekrar yola koyuldu. Garion ve diğerleri de tökezleyerek peşine takıldılar. Sonunda "işte geldik," dedi, durup yetişmelerini bekleyerek. "Bundan sonrası çok karanlık, patika da epeyce dar. Ben önden gidiyorum, siz de peşimden gelin."
"Arkandayım Garion," dedi Durnik. "Dertlenme, her şey yoluna girecek." Demircinin sesinden, amacının oğlanı yatıştırmak kadar kendine de cesaret vermek olduğu hissediliyordu.
Ormanın içinde hava daha sıcaktı. Ağaçlar onları rüzgârdan koruyordu, ama o kadar karanlıktı ki, Garion Kurt'un yolunu nasıl bulduğunu anlayamıyordu. Birden içinde Kurt'un nereye gittiğini bilmediği, şansına güvenip el yordamıyla ilerlediği yolunda korkunç bir şüphe hissetti.
"Durun!" dedi gürleyen bir ses tam önlerinde. Ormanın alacakaranlığına gözleri biraz alışmış olan Garion'un karşısında gördüğü gölge öylesine iri cüsseliydi ki, insan olması imkânsızdı. Aniden paniğe kapılarak "Bir dev!" diye feryat etti. O kadar yorgundu ve o akşam olup bitenler öylesine üst üste yığılmıştı ki zihninde, bir anda sinirleri gevşeyiverdi ve ağaçların arasına doğru kaçmaya başladı.
"Garion, geri dön!" diye haykırdı Pol Teyze arkasından.
Ama panik kontrolü ele almıştı bir kere. Koşarken köklere ve çalılara takılıp düşüyor, ayaklan sarmaşıklara dolanıyordu. Kör bir kaçışın sonu gelmez kâbusunda gibiydi. Alçak bir dalı görmeden, son hızla çarptı ve alnına yediği bu ani darbeden gözlerinin önünde yıldızlar uçuştu. Islak toprağa serildi ve nefes nefese hıçkırarak aklını başına toplamaya çalıştı.
Birdenbire korkunç bir el tarafından yakalandığını hissetti. Aklından binlerce dehşet hikâyesi geçerek çaresizce debelenmeye başladı ve hançerini çekmeye çalıştı.
"Iıh," dedi bir ses. "Sakın ha, tavşanım." Hançeri elinden alındı.
BELGARIAD I
"Beni yiyecek misin?" diye saçmaladı Garion, sesinde hıçkırıklarla.
Onu yakalayan adam güldü. "Kalk bakalım ayağa tavşan," dedi. Garion güçlü ellerin onu ayağa diktiğini hissetti. Bir kolu sımsıkı yakalanmıştı ve ağaçların arasından yarı sürüklenerek götürülüyordu.
İlerilerde bir yerde ışık vardı; ağaçlar arasında titreyen bir ateşe doğru götürülüyordu. Bir kaçış yolu araması gerektiğinin farkındaydı, ama korku ve yorgunluktan dumura uğrayan aklı çalışmayı reddediyordu.

Ateşin etrafında kabaca bir yarım daire şeklinde dizilmiş üç araba vardı. Durnik, Kurt ve Pol Teyze oradaydılar. Yanlarındaki adam o kadar iriydi ki, Garion'un zihni adamın gerçek olduğunu kabul etmeye yanaşmadı. Ağaç gövdesine benzeyen bacakları, zikzak deri şeritlerle bağlanmış kürklere sanlıydı ve dizlerine kadar inen, beli kemerli bir örgü zırh giyiyordu. Belinin bir yanında kocaman, ağır bir kılıç, öbür yanında ise kısa saplı bir balta asılıydı. Saçları örgülüydü ve koca, kızıl bir sakalı vardı.
Işığa vardıklarında Garion kendisini yakalayan adamı görebildi. Ufak tefekti, boyu neredeyse Garion kadardı ve yüzündeki en dikkat çekici yan upuzun, sivri burnuydu. Gözleri küçük ve kısıktı; düz, siyah saçları kırpık kırpık kesilmişti, insanda güven duygusu uyandıran bir yüz değildi bu; üstelik adamın lekeli, yamalı tuniği ve tehlikeli görünüşlü kılıcı bu izlenime pek uyuyordu.
"İşte tavşanımız," dedi sansara benzeyen ufak tefek adam Garion'u ateşin başına sürükleyerek. "Beni epey uğraştırdı."
Pol Teyze öfkeden kuduruyordu. "Sakın bir daha böyle bir şey yapayım deme," dedi Garion'a sert bir tavırla.
"Dur bakalım Pol Hanım," dedi Kurt. "Şimdilik dövüşmesindense kaçması yeğdir. Biraz daha büyüyene kadar ayaklan en iyi dostu olacak."
"Soyguncular mı yakaladı bizi?" diye sordu Garion titreyen bir sesle.
"Soyguncular mı?" diye güldü Kurt. "Amma da hayal gücün var evlat. Bu ikisi dostumuz bizim."
"Dost mu?" diye sordu Garion inanamadan, kızıl saçlı deve ve yanındaki sansar suratlı adama kuşkuyla bakarak. "Emin misin?"
Bunun üzerine dev de deprem gibi gürleyen bir sesle güldü. "Çocuk şüphelenir tabii," dedi. "Senin suratından kuşkulanmışlar, dostum İpek."
Ufak tefek adam iri dostuna ekşi bir suratla baktı.
"Bu Garion," dedi Kurt oğlanı göstererek. "Pol Hanımı zaten tanıyorsunuz." Pol Teyzenin adını özellikle vurguluyor gibiydi. "Bu da Durnik, bizimle gelmeye karar veren cesur bir demirci."
"Pol Hanım mı?" dedi ufak tefek adam, sebepsiz yere gülerek. "Evet, adım bu!" dedi Pol Teyze dik dik bakarak.
"Öyleyse size bu adla hitap etmekten zevk duyacağım hanımefendi," dedi ufak tefek adam alaylı bir reveransla.
"Bu iri yan dostumuzun adı Barak," diye devam etti Kurt. "Başımız beladayken çok faydalıdır. Gördüğünüz gibi Sendar değil, bir Çerek; Val Alorn'dan geliyor."
Garion daha önce hiç Çerek görmemişti; dev gibi Barak'ı görünce, Çereklerin savaş yetenekleri hakkında anlatılan korkunç hikâyeler birden daha inandıncı gelmeye başladı.
"Benim adım da," dedi ufak tefek adam bir elini göğsüne koyarak, "İpek. Pek harika bir isim değil tabii, ama bana uyuyor. Drasniya'nın Boktor şehrinden geliyorum. Hokkabazlık ve akrobatlık ya-panm."
"Aynı zamanda hırsızlık ve casusluk," diye ekledi Barak gökgiirültüsü gibi bir sesle gülerek.
"Hepimizin birtakım kusurlan vardır tabii," diye kabullendi ipek, seyrek sakallanın kaşıyarak.

"Bu yer ve zamanda da bana Bay Kurt diyorlar," dedi ihtiyar. "Pek hoşuma giden bir isim bu, çünkü Garion taktı."
"Bay Kurt ha," dedi îpek. Sonra gene güldü. "Pek eğlenceli bir isim, eski dostum."
"Beğendiğine sevindim, eski dostum," dedi Kurt bozuntuya vermeden.
"Bay Kurt olsun bakalım," dedi İpek. "Ateşe yaklaşın dostlar. Siz ısınırken ben de yemek işine bakayım."
Garion bu tuhaf çift hakkında hâlâ ikircikliydi. Pol Teyzeyle Bay Kurt'u önceden ve başka adlarla tanıdıkları belliydi. Pol Teyzenin sandığından başka biri olması ihtimali çok rahatsız ediciydi Garion için. Hayatının temel taşlarından biri yokoluvermişti.
îpek'in getirdiği yemek aceleyle hazırlanmış bir şalgam haşlamasıydı, içinde kocaman et parçalan yüzüyordu ve yanında da kabaca kesilmiş ekmek dilimleri vardı. Garion kendi iştahına şaştı; yemeğe dalıp beş gündür açmış gibi tıkınmaya başladı.
Çıtırdayan kamp ateşinde midesi ve ayaklan ısınınca da, bir kütüğe oturup hafifçe uyuklamaya başladı.
Pol Teyzenin "Şimdi ne yapıyoruz, İhtiyar Kurt?" diye sorduğunu duydu. "Bu acayip arabalar da nedir?"

"Övünmek gibi olmasın ama harika bir planım var," dedi Kurt. "Biliyorsun yılın bu aylannda Sendarya'nın her tarafı sağa sola giden arabalarla dolu. Hasat tarladan çiftliğe, çiftlikten köylere ve kasabalara taşınıyor. Şu anda Sendarya'da arabalardan daha az dikkat çekici bir şey bulamazsın. O kadar çoklar ki görünmez oluyorlar sanki. Bizim de işimiz bu. Namuslu taşımacılarız artık."
"Neymişiz, neymişiz?" diye sordu Pol Teyze.
"Arabacı," diye açıkladı Kurt. "Sendar mallannı taşıyan çalışkan arabacılarız, para kazanmak ve macera aramak istiyoruz; seyahat arzusuyla yanıp tutuşuyoruz, romantik yolculuk hayalleri kanımıza girmiş."
"Arabayla yolculuk etmenin ne kadar sürdüğü hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Pol Teyze.
"Günde altı ila on fersah," dedi Kurt. 'Yavaş tabii, ama dikkat çekmektense yavaş hareket etmeyi tercih ederim."
Pol Teyze bezginlikle başını salladı.
"Önce nereye gidiyoruz, Bay Kurt?" diye sordu îpek.
"Darine'e," dedi Kurt. "Eğer takip ettiğimiz kişi kuzeye gidiyorsa, buradan Boktor'a ulaşmak i-çin Darine'den geçmek zorunda."
"Peki biz Darine'e ne götürüyoruz?" diye sordu Pol Teyze.
"Şalgam, hanımefendi," dedi îpek. "Dün sabah iri arkadaşımla birlikte Winold köyünden üç araba dolusu şalgam aldık."
"Şalgam ha!" Pol Teyzenin sesinde bir kütüphaneyi dolduracak kadar anlam vardı.
"Hazır mıyız?" diye sordu Kurt.
"Hazırız," dedi dev Barak; yerinden kalkarken örgü zırhı şıngırdadı.
"Rolümüze uygun giyinmeliyiz," dedi Kurt Barak'a dikkatle baka rak. "Dostum, bu zırh namuslu bir arabacının giyeceği türden bir elbise değil. Bence bunu çıkanp yünlü bir şeyler giy."
Barak alınmış bir tavırla, "Üzerine tunik giyebilirim," dedi.
"Şıngırdıyorsun," dedi îpek. "Aynca zırhın kendine has bir kokusu var. Rüzgârı arkana alınca paslı bir demirci ocağı gibi kokuyorsun Barak."

"Zırhsız kendimi çıplak hissederim," diye sızlandı Barak. "Hepimiz bazı fedakârlıklar yapmak zorundayız," dedi ipek.
Barak homurdanarak arabalardan birine gitti, elbiselerini aldı ve örgü zırhını çıkarmaya başladı. Zırhın altındaki keten tunik de kocaman kırmızı pas lekeleri içindeydi.
'Yerinde olsam tuniğimi de değiştirirdim," diye önerdi ipek. "Gömleğin de zırh gibi kokuyor."
Barak ters ters baktı: "Başka bir emrin? Umarım hanımların yanında anadan doğma bırakmazsın beni."
ipek güldü.
Barak tuniğini de çıkardı. Gövdesi dev gibiydi ve sık, kızıl kıllarla kaplıydı.
"Halı gibisin," diye gözlemledi ipek.
"Ne yapayım," dedi Barak. "Çerek'te kışlar soğuk olur, kıllar beni sıcak tutuyor." Yeni bir tunik giydi.
"Drasniya da daha sıcak değil," dedi ipek. "Büyükannenin o uzun kışlar sırasında bir ayıyla fin-girdeşmediğinden emin misin?"
Barak tehditkâr bir tavırla, "Bir gün o çenen başını belaya sokacak, dostum ipek," dedi.
ipek gene güldü. "Ben kendimi bildim bileli başım beladadır, dostum Barak."
"Acaba neden?" dedi Barak alayla.
"Bunları sonra da tartışabilirsiniz," dedi Kurt. "Hafta sonu olmadan yola çıksak iyi olacak."
"Tabii eski dostum," dedi ipek ayağa sıçrayarak. "Barakla ben sonra da birbirimizi eğlendirebi-liriz."
Arabalar için üç çift at yakında bağlı bekliyordu. Hep birlikte atlan arabalara koştular, ipek, "Ben ateşi söndüreyim," diyerek yakındaki dereden iki kova su aldı. Su dökülünce ateş tıslayarak söndü ve alçak dallara doğru bu har bulutlan yükseldi.
Atlar yola koyulmaya hevesli görünüyorlardı; dehlemeye fırsat bile vermeden karanlık ormanın içindeki dar bir patikadan ilerlemeye başladılar. Açık çayırlığa çıkınca durdular. Kurt etrafta kimsenin olup olmadığına bakındı.
"Kimse yok," dedi. "Haydi bakalım."

Barak Durnik'e, "Benim arabama gel, demirci dostum," dedi. "Bütün geceyi şu ukala Drasniya-lının hakaretlerini dinleyerek geçirmektense, namuslu bir insanla muhabbet etmeyi tercih ederim." "Öyle olsun dostum," dedi Durnik kibarca. "Ben önden gideyim," dedi ipek. "Bu civardaki arka yollan ve patikalan iyi bilirim. Öğle olmadan Yukan Gralt'ın ötesinde ana yola çıkarız Barakla Durnik de artçı olsunlar. Eminim takip etmeye niyetlenen biri çıkarsa hemen vazgeçilirler."
Kurt, "Tamam," diyerek ortadaki arabanın sürücü yerine geçti ve elini uzatarak Pol Teyzenin arabaya çıkmasına yardım etti.
Garion çabucak arabanın arkasına tırmandı; birisi Ipek'in arabasına geçmesini söyler diye endişeleniyordu. Bay Kurt'un bu ikisinin dost olduğunu söylemesi iyi hoştu ama, ormanda geçirdiği korkuyu daha unutamadığı için kendini onlann yanında pek rahat hissetmiyordu. Arabaya yığılmış keskin kokulu şalgamlann üzerinde oturmak rahatsız ediciydi, ama Garion ite kaka kendine Pol Teyzeyle Bay Kurt' un arkasında oturacak bir yer oluşturdu. Rüzgârdan korunuyordu, Pol Teyze yakınındaydı ve üstüne örttüğü pelerini onu sıcak tutuyordu. Kendini çok rahat hissetti ve gecenin heyecanlı olaylannı unutarak çok geçmeden uyuklamaya başladı, içindeki ses kısaca ormanda pek de iyi davranmadığını söylüyordu, ama az sonra o da sustu ve Garion uyuyakaldı.
Arabanın sesindeki değişiklikle uyandı. Atlann nallannın toprak yoldaki yumuşak sesi yerini,
KEHANETİN OYUNCAĞI
sonbahar gecesinin son serin saatlerinde uyuyan küçük bir köyün kaldırım taşlarından çıkan tıkırtıya bırakmıştı. Garion gözlerini açarak uykulu uykulu, karanlık küçük pencereleri olan yüksek, dar evlere baktı.
Bir köpek kısa bir süre havladı, sonra merdiven altındaki sıcak yerine geri döndü. Garion bunun hangi köy olduğunu, sivri çatılanımı altında kaç kişinin üç arabanın geçişinden habersiz uyumakta olduğunu düşündü.
Taş döşeli sokak o kadar dardı ki, Garion elini uzatsa, evlerin yıpranmış taş duvarlanna dokunabilirdi.
Derken, isimsiz köy gerilerinde kaldı ve tekrar ana yola çıktılar. Nallann toprak yoldaki yumuşak sesi, Garion'u yeniden uykuya daldınyordu.
'Ya Darine'den geçmemişse?" diye sordu Pol Teyze alçak bir ses le.
Garion birdenbire o hayhuy arasında neyin peşinde olduklannı öğrenememiş olduğunu fark etti. Gözlerini açmayarak dinlemeye başladı.
"Ya şöyle olursa, ya böyle olursa' diye başlama şimdi," dedi Kurt sinirle.' 'Ya bilmemne olmuşsa' diye otururşak, hiçbir şey yapamayız."
"Sadece soruyordum," dedi Pol Teyze.
"Eğer Darine'den geçmemişse güneye, Muros'a döneriz. Belki Boktor'a Büyük Kuzey Yo-lu'ndan giden bir kervana katılmıştır oradan."
"Peki ya Muros'tan da geçmemişse?"
"O zaman Camaar'a gideriz."
'Ya sonra?"
"Onu da Camaar'da düşünürüz." Ses tonu artık tartışmak istemedi ğini belirtiyordu.
Pol Teyze son bir laf etmek ister gibi nefes aldı, sonra vazgeçerek sürücü yerine yaslandı. Doğuda, ileride, şafağın ilk ışıklan alçak bulutlara değmeye başla mıştı; Garion'un tüm yaşamını bir günde altüst edecek kadar önemli, ama ne olduğunu hâlâ bilmediği bir şeyin peşinde, rüzgârlı, u-zun gecenin sonuna doğru ilerliyorlardı.
BELGARIAD I
YEDİNCİ BOLUM
KUZEY SAHİLİNDEKİ Darine'e varmaları dört gün aldı. İlk gün oldukça iyiydi, çünkü hava bulutlu ve rüzgârlı olmasına rağmen, kuruydu ve yollar iyiydi. Sakin çiftlik evlerinin ve arada bir de çalışan çiftçilerin yanından geçtiler. Yanından geçtikleri her adam mutlaka durup onlan seyrediyordu; ba-zılan el sallıyordu, ama bazıları da sallamıyordu.
Bir de köyler vardı. Vadilere yerleşmiş, yüksek ev toplulukları. Onlar geçtikçe çocuklar evlerden fırlayıp peşlerine takılıyor, heyecanla bağrışıyorlardı. Köylüler hafif bir merakla onları seyrediyor, sonra arabaların durmayacağı belli olunca burunlarını çekip kendi işlerine dönüyorlardı.
Gün akşam olurken, ipek arabaları yol kıyısındaki küçük bir ağaçlığa çekti ve gece için hazırlık yapmaya başladılar. Kurt'un Faldor'un kilerinden yürüttüğü jambonla peyniri bitirdiler, sonra

da bat taniyelerini arabaların altına, toprağa serdiler. Yer sert ve soğuktu, ama müthiş bir maceraya atılmış oldukları hissi Garion'un bu rahatsızlığa tahammül etmesini sağlıyordu.
Ama ertesi sabah yağmur başladı. Başta çiseliyordu sadece; rüzgârla savrulup gidiyordu. Ancak gün ilerledikçe sürekli bir serpintiye döndü. Islak çuvallardaki şalgamların keskin kokusu şiddetlendi ve Garion pelerinine sımsıkı sarılarak sefil bir halde bir köşeye büzüştü. Maceranın heyecanı hızla kayboluyordu.
Yol gittikçe çamurlu ve kaygan bir hale geldi; atlar her tepeyi zorlukla çıkıyorlardı ve sık sık dinlendirilmeleri gerekiyordu, ilk gün sekiz fersah yol gitmişlerdi, ikinci günden sonra ise günde beş fersah gitseler kendilerini şanslı sayıyorlardı.
Pol Teyze bir sinir kumkuması haline gelmişti. Üçüncü günün öğle vakti Bay Kurt'a, "Bu yaptığımız geri zekâlılık," dedi.
"Belli bir açıdan bakarsan her şey geri zekâlılıktır," dedi Kurt felsefi bir edayla.
"Niye arabacılık yapıyoruz?" diye sordu Pol. 'Yolculuk etmenin daha hızlı yollan var. Uygun bir arabaya binmiş zengin bir aile olabilirdik mesela. Ya da hızlı atlara binmiş imparatorluk habercileri. Her halükârda şu anda Darine'e varmış olurduk."
"Tabii o zaman da yanlarından geçtiğimiz sıradan insanların hafızasında öyle bir iz bırakırdık ki, bizi bir Thull bile takip edebilirdi," diye sabırla açıkladı Kurt. "Brill patronlarına bizim çiftliği terk ettiğimizi çoktan bildirmiştir. Şu anda Sendarya'daki bütün Murgolar bizi arıyordur."
"Murgolardan niçin saklanıyoruz Bay Kurt?" diye sordu Garion. Sözlerini kesmek istemiyordu ama kaçışlarının ardındaki sırrı öğrenmek için de meraktan çatlıyordu. "Onlar da Tolnedralılar ya da Sendarlar gibi tüccar değil mi?"
"Murgolann ticaretle işi olmaz," diye açıkladı Kurt. "Nadraklar tüccardır, ama Murgolar savaşçıdır. Biz niye arabacı rolü oynuyorsak, Murgolar da aynı nedenle tüccarmış gibi yaparlar; dikkat çekmemek için. Gördüğün her Murgonun casus olduğunu varsayarsan, pek yanılmazsın."
"Senin soru sormaktan başka yapacak işin yok mu?" diye sordu Pol Teyze. 'Yok," dedi Garion; laf ağzından çıkarken de hatasını fark etti.
"Güzel," dedi Pol. "Barak'ın arabasının arkasında kahvaltıdan kalan bulaşıklar var. Bir de kova var. Kovayı kap, dereden su al, sonra arabaya dönüp bulaşıkları yıka."

"Soğuk suyla mı?" diye itiraz etti Garion.
"Hemen Garion," dedi Pol.
Garion homurdanarak ağır ağır gitmekte olan arabadan atladı.
Dördüncü gün akşama doğru, yüksek bir tepeyi aştıklarında, Darine şehrini ve şehrin ardında da kurşun grisi denizi gördüler. Garion nefesini tuttu. Şehir gözüne çok kocaman görünmüştü. Çevresindeki surlar kalın ve yüksekti; içindeki binalar ise hayatında gördüğü bütün binaların toplamından fazlaydı. Ama dikkatini en çok çeken denizdi. Havada keskin bir koku vardı. Bu kokunun ipucunu son bir fersahtır rüzgârda almıştı gerçi, ama şimdi, hayatında ilk defa deniz kokusunu derin derin içine çekti. Kendini çok iyi hissetti.
"En nihayet," dedi Pol Teyze.
İpek baştaki arabayı durdurup yanlarına geldi. Kukuletasını geri atmıştı ve yağmur uzun burnunun sivri ucundan damlıyordu. "Burada mı duralım, yoksa şehre mi girelim?" diye sordu.
"Şehre gidiyoruz," dedi Pol Teyze. "Bu kadar yakınımızda hanlar varken arabanın altında uyumayacağım."
"Namuslu arabacılar da bir han bulmaya çalışırdı," diye onayladı Bay Kurt; "sıcak bir de meyhane."
"Bunu tahmin etmeliydim," dedi Pol Teyze.
"Rolümüze uygun davranmamız lazım," dedi Kurt omuz silkerek.
Tepeden inerken atların nallan arabaların ağırlığı yüzünden kayıyordu.
Şehrin kapısına varınca, tunikleri lekeli ve miğferleri paslı iki nöbetçi, kapının hemen içindeki nöbet kulübesinden çıkarak yanlarına geldi.
"Darine'de ne işiniz var?" diye sordu biri Ipek'e.
"Benim adım Kotulu Ambar," diye yalana başladı ipek. "Muhteşem şehrinizde ticaret yapmaya gelen Drasniyalı bir tüccanm."
"Muhteşem ha!" diye homurdandı nöbetçilerden biri. "Arabalarda ne var tüccar?" diye sordu diğeri.

"Şalgam," dedi İpek içini çekerek. "Ailem yıllardır baharat ticareti yapar, ama ben şalgam taşıyıcılığına kadar düştüm. Dünya hali işte, dostum."
"Arabalannızı kontrol etmemiz gerek," dedi nöbetçi. "Maalesef bu biraz zaman alacak."
"Bu arada da ıslanacaksınız," dedi İpek havaya bakarak. 'Yağmurda ıslanacağınıza iyi bir meyhanede boğazınızı ıslatsanız daha iyi olmaz mı?"
"insanın parası olmayınca meyhaneye de gidemiyor," dedi nöbetçi umutla.
"Dostluğumuzun bir nişanesi olarak küçük bir hediye kabul ederseniz, boğazınızı ıslatmanıza yardımcı olur belki," dedi ipek.
"Çok naziksiniz," dedi nöbetçi eğilerek.
Paralar el değiştirdi ve arabalar kontrol edilmeden şehre doğru yollandı.
Darine tepeden şahane bir yer gibi görünmüştü, ama arabalar şehre girip ıslak sokaklarda tıngır mıngır ilerlemeye başlayınca, Garion pek de öyle olmadığını düşündü. Binaların hepsi birbirine benziyordu ve kendilerini pek önemli buluyormuşçasına kayıtsız görünüşlüydüler; sokaklar ise çer çöple kaplı ve pisti. Denizin tuzlu kokusu, şehrin içinde ölü balık kokusuyla karışıyordu; aceleyle, tek başlarına sağa sola koşuşan insanlar asık suratlıydılar ve tavırları dostça değildi. Garion'un ilk heyecanı hızla geçmeye başladı.
Bay Kurt'a, "insanlar niye bu kadar mutsuz?" diye sordu.

"Çok katı ve talepkâr bir tanrıları var da ondan," dedi Kurt.
"Hangi Tanrı?" diye sordu Garion.
"Para," diye cevap verdi Kurt. "Para, Torak'tan bile beter bir tanrıdır."
"Çocuğun kafasını saçma sapan şeylerle doldurma," dedi Pol Tey ze. "Onlar mutsuz değil Garion. Sadece aceleleri var. Önemli işleri var ve geç kalmaktan korkuyorlar, o kadar."
"Burada yaşamak istemezdim," dedi Garion. "Çok iç kapatıcı, düşmanca bir yer." içini çekti. "Keşke şu anda Faldor'un çiftliğinde olsaydık."
"Faldor'un çiftliğinden daha kötü yerler çok, tabii," diye onayladı Kurt.
İpek'in seçtiği han limana yakındı ve burada da denizin kokusu ve denizle karanın karşılaşmasından doğan çöplerin pis kokusu çok şiddetliydi. Hanın kendisi ise ahırları ve arabalar için depolan o-lan, sağ lam yapılı bir binaydı. Çoğu han gibi, giriş katını mutfak ve sıra sıra masaları ve kocaman şömineleri olan oturma salonu işgal ediyordu. Üst katlarda ise misafirler için odalar vardı.
ipek hancıyla uzun uzun konuştuktan sonra arabaların yanına dönerek, "Uygun bir yer," dedi. "Mutfak temize benziyor; odaları da kontrol ettim, böcek yok."
"Bir de ben kontrol edeyim," dedi Pol Teyze arabadan inerek. "Nasıl isterseniz, hanımefendi," dedi ipek zarif bir reveransla.
Pol Teyzenin kontrolü, Ipek'inkinden epeyce daha uzun sürdü; bahçeye döndüğünde neredeyse hava kararıyordu. "Olabilir," diye burnunu çekti, "ucu ucuna."
"Kışı burada geçilmeyeceğiz ya Pol," dedi Kurt. "En fazla birkaç gün kalacağız."
Pol ona kulak asmadı. "Odalara sıcak su gönderilmesini söyledim," dedi. "Siz atlar ve arabalarla ilgilenirken, ben de oğlanı yukarı götürüp yıkayacağım. Yürü Garion." Dönüp hana girdi.
Garion kendisine "oğlan" demekten vazgeçmeleri için neler vermezdi. Onun da bir adı vardı, değil mi? Üstelik hatırlanması pek zor bir isim de değildi. Upuzun kır bir sakalı olduğunda bile, diye düşündü kara kara, ona "oğlan" diyeceklerdi galiba.
Atlar ve arabaların işleri hallolup, hepsi yıkandıktan sonra, salona inip yemek yediler. Yemek Pol Teyzenin yemekleriyle kıyas kabul etmezdi, ama günlerdir şalgam yedikten sonra bu bile çok iyi gelmişti. Garion hayatında bir kere daha bir şalgamla yüz yüze gelemeyeceğinden emindi.
Yemekten sonra erkekler biralarını içerken, Pol Teyze bu durumu onaylamadığını belirten bir tavırla, "Garion ve ben yatıyoruz," dedi.' Yukarı çıkarken yerlerde yuvarlanmamaya gayret edin."
Kurt, Barak ve İpek güldüler, ama Garion'a, Durnik biraz mahcup olmuş gibi geldi.
Ertesi gün Bay Kurt ve ipek erkenden çıkıp bütün gün görünmediler. Garion belki onu da yanlarına alırlar umuduyla stratejik bir konuma yerleşmişti, ama kimse böyle bir teklifte bulunmadı; o yüzden Durnik atlara bakmaya giderken, o da peşine takıldı.
Atların yemini, suyunu verdikten sonra, demirci bir atın ayaklarını yara bere var mı diye kontrol ederken, Garion, "Durnik," dedi, "bütün bu olup bitenler sana da tuhaf gelmiyor mu?"

Durnik sabırla muayenenin bitmesini bekleyen atın ayağını dikkatle yere bıraktı. "Neler, Garion?" diye sordu, saf yüzünde ciddi bir ifadeyle.
"Her şey," dedi Garion biraz muğlak bir tavırlı. "Bu yolculuk, Barak ve ipek, Bay Kurt ve Pol Teyze, hepsi. Bazen benim duymadığımı zannederek konuşuyorlar. Her şey çok önemli görünüyor, a-ma birilerinden mi kaçıyoruz yoksa bir şeyin mi peşindeyiz anlayamıyorum."
"Benim de kafam karışık Garion," diye kabullendi Durnik. "Çoğu şey göründüğü gibi değil; hiç değil."
"Pol Teyze sana da değişmiş gibi görünüyor mu?" diye sordu Ga rion. "Yani, ona bir soylu filan-mış gibi davranıyorlar; Faldor'un çiftliğinden aynlalı beri o da farklı davranıyor."

"Pol Hanım bir hanımefendi," dedi Durnik. "Her zaman bilirdim bunu." Ne zaman Pol Teyzeden bahsetse, Durnik'in sesinde şimdiki gibi saygılı bir eda olurdu; Garion ona Pol Teyzede bir tuhaflık olduğunu kabul ettiremeyeceğini anladı.
'Ya Bay Kurt?" dedi Garion başka bir yol deneyerek. "Ben hep onun ihtiyar bir masalcı olduğunu sanırdım."
"Sıradan bir serseri olmadığı muhakkak," diye kabullendi Durnik.
"Galiba önemli işleri olan önemli insanlar arasındayız Garion. Sen ve ben gibi basit insanların fazla soru sormaması daha iyidir herhalde; ama gözlerimizi ve kulaklarımızı açık tutmalıyız."
"Bu işler bittiğinde Faldor'un çiftliğine dönecek misin?" diye sor du Garion dikkatle. Durnik bir an, hanın yağmurla ıslanmış bahçesine bakarak düşündü. "Hayır," dedi sonunda hafif bir sesle, "izin verdiği sürece Pol Hanımı izleyeceğim."
Birden Garion'un içinden geldi ve uzanıp Durnik'in omuzunu okşadı. "Her şey düzelecek Durnik."
Durnik içini çekti. "Öyle umalım," dedi ve tekrar ata döndü.
"Durnik," dedi Garion, "annemle babamı tanımış miydin?"
"Hayır," dedi Durnik. "Seni ilk gördüğümde Pol Hanımın kucağında bir bebektin."
"Pol Teyze nasıl biriydi o zamanlar?"
"Öfkeliydi," dedi Durnik. "Daha önce hiç o kadar öfkeli birini görmemiştim. Faldor'la bir süre konuştular, sonra da mutfakta çalışmaya başladı. Faldor'u bilirsin, kapısına gelen hiç kimseyi geri çe-virmemiştir hayatında. Başta sadece yamaklık yapıyordu, ama bu kısa sürdü. Eski aşçı şişmanlayıp tembelleşmeye başlamıştı zaten, sonunda da ayrılıp kızının yanına yerleşti. Ondan sonra da mutfağı Pol Hanım yönetmeye başladı."
"O zamanlar çok daha gençti herhalde," dedi Garion.
"Hayır," dedi Durnik düşünceli bir tavırla. "Pol Hanım hiç değişmez. Bugün de tıpkı onu ilk gördüğüm günkü gibi."
"O sana öyle geliyordur," dedi Garion. "Herkes yaşlanır." "Pol Hanım yaşlanmaz," dedi Durnik.
O akşam Bay Kurt ve sivri burunlu dostu asık suratlarla döndüler. 'Yok," dedi Kurt kısaca, beyaz sakalını kaşıyarak.
"Ben demiştim," dedi Pol Teyze burnunu çekerek.
Kurt ondan yana sinirli bir bakış fırlattı, sonra omuzlarını silkerek, "Emin olmamız lazımdı," dedi.
Kızıl sakallı dev Barak, parlatmakta olduğu örgü zırhından başını kaldırarak, "Hiçbir iz yok mu?" diye sordu.
"Hiç ipucu yok," dedi Kurt. "Buradan geçmemiş."
"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Barak örgü zırhını bir yana bırakarak.
"Muros'a," dedi Kurt.
Barak ayağa kalkıp pencereye yaklaştı. 'Yağmur azalıyor," dedi, "ama yollar kötü olacak."
"Zaten yarın yola çıkamayız," dedi ipek, kapının yanında oturduğu taburede kaykılarak.
"Şalgamlarımızı satmam lazım. Eğer Darine'den giderken şalgamları da götürürsek dikkat çekeriz; yoldan geçen bir Murgo'ya hikâyeler anlatacak insanların bizi hatırlaması iyi olmaz."
"Haklısın galiba," dedi Kurt. 'Vakit kaybetmeyi hiç istemiyorum ama ne yapalım..."
"Yollar kuruduktan sonra yolculuk daha kolay olur," dedi İpek." Ayrıca arabalar boşken daha

hızlı gider."
"Şalgamları satabileceğinden emin misin dostum İpek?" diye sor du Durnik.
"Ben Drasniyalıyım," dedi İpek kendinden emin bir tavırla. "Ne olsa satarım. Kâr bile edebiliriz."

"Onu düşünme şimdi," dedi Kurt. "Şalgamlar görevlerini yerine getirdi. Tek derdimiz şunlardan kurtulmak şimdi."
"Prensip meselesi," dedi ipek önemsemeyerek. "Ayrıca, pazarlık etmezsem dikkat çeker. Dert etmeyin, fazla vaktimizi almayacak. Geç kalmayız."
"Ben de seninle gelebilir miyim İpek?" diye sordu Garion umutla. "Bu han dışında hiçbir yeri görmedim Darine'de."
ipek sorar gibi Pol Teyzeye baktı.
Pol bir an düşündü, sonunda, "Eh, bir zararı dokunmaz herhalde," dedi. "Hem de başka işlerle ilgilenecek vaktim olur."
Ertesi sabah kahvaltıdan sonra ipek ve Garion yola koyuldular; Garion bir çuval şalgamı omuzlamıştı. Ufak tefek adam her zamankinden daha neşeli görünüyordu ve uzun, sivri burnu keyiften titriyordu neredeyse. "En önemli nokta," dedi, pis, taş döşeli sokakta yürür lerken, "satmaya fazla hevesli görünmemektir; birde piyasayı iyi bilmek tabii."
"Mantıklı görünüyor," dedi Garion kibar bir tavırla.
"Dün biraz soruşturdum," diye devam etti ipek. "Şalgam, Drasniya'nın Kotu limanında, yüzokkası bir Drasniya gümüş halkasına satılıyor." "Drasniya nesi?" diye sordu Garion.
"Gümüş halka bir Drasniya para birimi," diye açıkladı ipek. "Bir gümüş imparatora denk düşüyor, tam değil ama aşağı yukarı o kadar. Tüccar şalgamları bunun dörtte birine satın almak isteyecektir, ama yansına kadar da çıkar."
"Nereden biliyorsun?" "Âdettendir."
"Ne kadar şalgamımız var?" diye sordu Garion sokaktaki bir çöp yığınının etrafından dolanarak.
"Otuzyüzokka."
"O zaman..." Garion bu zor hesabı kafasından yapmaya çalıştı. "On beş imparator," diye tamamladı İpek. "Ya da üç altın taç."
"Altın mı?" diye sordu Garion. Köylük yerlerde altın paralar o kadar az görülürdü ki, "altın" kelimesinin neredeyse büyülü bir niteliği vardı.
İpek başıyla onayladı. "Her zaman için tercih ederim," dedi. "Taşıması daha kolay. Gümüşün ağırlığı yük olur insana."
"Peki şalgamlara biz ne ödedik?" "Beş imparator," dedi ipek.
"Çiftçi beş alıyor, biz on beş alıyoruz, tüccar da otuz alıyor, öyle mi?" diye sordu Garion inanamayarak. "Hiç adil değil."
İpek omuzlarım silkerek "Hayat böyle," dedi. "Tüccarın evine geldik." Geniş basamaklı bir merdivenle çıkılan etkileyici bir binayı işaret etti. "Biz girdiğimizde tüccar çok işi varmış gibi yapacak ve bizimle hiç ilgilenmeyecek. Daha sonra, pazarlık yaparken birden seni fark edecek ve ne kadar harika bir çocuk olduğunu söyleyecek."
KEHANETİN OYUNCAĞI
"Benimi?"
"Benim akrabam olduğunu sanacak, oğlum ya da yeğenim filan, seni pohpohlayarak avantaj kazanmaya çalışacak."
"Ne tuhaf bir fikir."
"Bir sürü tuhaf şey söyleyeceğim," diye devam etti İpek. Hızlı hızlı konuşuyordu ve gözleri parıldıyor, burun kanatları seğiriyordu. "Hiçbirine aldırma ve sakın şaşırdığını belli etme. ikimizi de dikkatle izleyecek."
'Yalan mı söyleyeceksin?" Garion hayretler içindeydi.
"Adettendir," dedi ipek. "O da yalan söyleyecek. En iyi yalan söyleyen pazarlığı kazanır."
"Çok karışık görünüyor," dedi Garion.
"Bir oyun bu," dedi ipek, gelinciğe benzeyen yüzünde bir sırıtışla. "Dünyanın her yanında oynanan, heyecanlı bir oyun. iyi oyuncular zengin olur, kötü oyuncular olamaz."
"Sen iyi bir oyuncu musun?" diye sordu Garion.
"En iyilerinden biriyim," dedi ipek tevazuyla. "Haydi girelim." Garion'u tüccarın evinin geniş basamaklarına doğru götürdü.
Tüccar kemersiz, kol ağızlan, yakası ve etekleri kürklü, açık yeşil bir elbise ve kafasına sıkıca o-turan bir takke giymişti. Tam da İpek'in tahmin ettiği gibi davrandı; İpek ve Garion onu beklerlerken, masasının başında, yüzünde meşgul bir ifadeyle bir sürü parşömeni inceledi durdu.
Sonunda, "Pekâlâ," dedi. "Benimle bir işiniz mi vardı?" "Şalgam satıyoruz," dedi ipek önemsemez bir tavırla.

"Ah, çok üzüldüm dostum," dedi tüccar yüzünü asarak. "Kotu limanı şalgamla dolup taşıyor. Kaça alırsam alayım, nakliyat parası bile zarar ettirir beni."
ipek omuzlannı silkti. "O zaman Çerekleri ya da Algarlan deneyeyim," dedi. "Belki onlann piyasası bu kadar doymamıştır." Garion'a döndü. "Haydi gidelim evlat."
"Bir dakika dostum," dedi tüccar. "Lehçenden memleketlim olduğun anlaşılıyor, istersen şalgamlarına bir göz atarım, sırf iyilik olsun diye."
'Vakit nakittir," dedi İpek. "Şalgam istemiyorsanız vaktinizi almayalım."
"Belki bir yerlerde bir alıcı bulabilirim," dedi tüccar, "tabii malın kaliteliyse." Garion'un elinden şalgam çuvalını alarak açtı.
Ipek'le tüccar kibar kibar itişirler ve avantaj sağlamaya çalışırlarken, Garion da hayretler içinde onlan izliyordu.
Tüccar birdenbire, Garion'u ilk kez fark etmiş gibi, "Ne harika bir çocuk," dedi.
"Öksüz," dedi ipek, "benim başıma kaldı. Ona mesleğin icaplarını öğretmeye çalışıyorum ama biraz yavaş öğreniyor."
'Ya," dedi tüccar, biraz hayal kınklığına uğrayarak.
Derken İpek sağ elinin parmaklanyla garip bir işaret yaptı.
Tüccann gözleri hafifçe irileşti ve o da bir işaret yaptı.
Bundan sonra olup bitenleri Garion hiç anlayamadı, ipekle tüccann elleri havada karmaşık şekillerde oynaşıyor ve bazen gözün izleyemeyeceği kadar hızlı hareket ediyorlardı, İpek'in ince uzun parmaklan dans eder gibiydi ve tüccann gözleri bu parmaklara kilitlenmişti; öylesine dikkat kesilmişti ki, alnından terler süzülüyordu.
"Tamam öyleyse," dedi İpek sonunda, odadaki uzun sessizliği bo zarak. "Tamam," dedi tüccar biraz acıklı bir edayla.

"Namuslu biriyle ticaret yapmak hoş bir şey," dedi ipek.
"Bugün çok şey öğrendim," dedi tüccar. "Umarım bu işi çok uzun süre yapmak niyetinde değilsindir, dostum. Aksi takdirde her ortaya çıktığında acı çekmemek için depomla kasamın anahtarım eline teslim etmek zorunda kalırım."
İpek güldü, "îyi bir rakiptin tüccar dostum," dedi.
"Başta ben de öyle sanmıştım," dedi tüccar başını sallayarak, "ama eline su bile dökemem senin. Şalgamları Bedik iskelesindeki depoma teslim et yarın." Önündeki parşömene divitiyle bir şeyler karaladı. "Ustabaşım paranı ödeyecek."
İpek bir reverans yaparak parşömeni aldı. "Haydi gidelim evlat," dedi Garion'a ve odadan çıktı.
Sokağa çıktıklarında Garion, "Ne oldu orada?" diye sordu.
"istediğim fiyatı aldık," dedi ipek kendini beğenmiş bir tavırla.
"Ama bir şey söylemedin ki," diye itiraz etti Garion.
"Uzun uzun konuştuk ya Garion," dedi ipek. "Bakmıyor muydun?"
"Birbirinize parmaklarınızı salladığınızı gördüm bir tek."
"işte konuşuyormuşuz ya," diye açıkladı ipek. "Bu benim memle ketimde binlerce yıl önce geliştirilmiş bir konuşma tarzı. Biz ona gizli dil deriz, konuşma dilinden çok daha hızlıdır. Ayrıca yabancıların yanında kimse ne dediğimizi anlamadan konuşma imkânı da sağlar bize. Bu dili iyi bilen biri, ağzıyla havadan sudan konuşurken bile ticaret yapabilir."
"Bana öğretir misin?" diye sordu Garion hayranlıkla
"Çok zaman alır," dedi ipek.
"Muros yolculuğu çok zaman alacak zaten," dedi Garion.
ipek omuzlarını silkerek, "Nasıl istersen," dedi. "Zor olacak, ama vakit geçirmemize yardımcı olabilir."
"Hana dönüyor muyuz şimdi?" diye sordu Garion.
"Biraz sonra," dedi ipek. "Şimdi de Muros'a girmemizi sağlayacak bir yük bulmamız lazım."
"Hani arabaları boş bırakacaktık?"
"Bırakacağız."
"Ama dedin ki..."
"Tanıdığım bir tüccara gideceğiz," dedi ipek. "Sendarya'nın her yanından tarım ürünleri alır, ama aldığı mallan Arendiya ve Tolnedra'daki piyasalar yükselene kadar çiftliklerde bırakır. Sonra da bunları Muros ya da Camaar'a naklettirir."
"Çok karışık," dedi Garion şüpheyle.
'Yok canım," dedi ipek güven verici bir tavırla. "Haydi evlat, gel de gör nasıl olduğunu."

Tüccar bol, mavi bir cübbe giyen ve suratında aşağılayıcı bir ifade olan bir Tolnedralıydı. ipek ve Garion odaya girdiklerinde, asık suratlı bir Murgo ile konuşuyordu. Murgo, Garion'un o güne kadar tanıdığı tüm ırkdaşları gibi, yüzünde derin yaralar ve kara, delici gözleri olan bir adamdı. Odaya girip Murgoyu gördüklerinde, ipek Garion'un omuzuna hafifçe dokunarak onu uyardı; sonra öne çıkarak, "Kusura bakmayın soylu tüccar," dedi yağcı bir tavırla, "meşgul olduğunuzu bilmiyor dum, işiniz bitene kadar hamalımla dışanda bekleyeceğiz."
"Dostumla akşama kadar işimiz olacak," dedi Tolnedralı. "Önemli bir şey miydi?"
"Taşınacak bir malınız olup olmadığım soracaktım," dedi ipek.
"Yok," diye kestirip attı Tolnedralı. "Taşınacak malım yok." Tam yeniden Murgoya dönüyordu

ta, durup Ipek'e dikkatle baktı. "Sen Kotulu Ambar değil misin?" diye sordu. "Baharat işiyle uğraştığını zannediyordum."
Garion Ipek'in şehir kapısındaki muhafızlara da aynı adı verdiğini hatırladı. Belli ki daha önce kullanmıştı bu adı.
"Heyhat," diye içini çekti ipek. "Son teşebbüsüm Arendiya burnunun hemen açıklannda denizin dibinde yatıyor. Tol Honeth'e gitmesi gereken iki gemi dolusu mal. Beklenmedik bir fırtına çıktı, ben de çulsuz kaldım."
"Acıklı bir hikâye, değerli dostum," dedi Tolnedralı usta tüccar biraz kibirli bir edayla.
"Şimdi taşımacılık yapıyorum," dedi ipek kaba bir tavırla. "Kotulu Ambar'ın imparatorluğundan geriye kalan yalnızca üç dingildek araba."
"Hepimizin başına gelebilir," dedi Tolnedralı filozofça bir edayla.
"Demek ünlü Kotulu Ambar sensin," dedi Murgo, telaffuzu çok bozuk ama yumuşak bir sesle. Delici, kara gözlerle Ipek'i tepeden tır nağa süzdü. "Bugün buraya gelmiş olmam büyük şans. insan bu kadar ünlü birine rastlama fırsatını her zaman bulamaz."
İpek nazik bir selam verdi. "Çok kibarsınız, soylu beyim."
"Ben Rak Goskalı Aşarak," diyerek kendini tanıttı Murgo. Sonra Tolnedralı'ya dönerek, "Tartışmamızı biraz erteleyebiliriz, Mingan," dedi. "Böyle büyük bir tüccara kayıplarının bir kısmını çıkarma konusunda yardımcı olmak bize şeref verir."
"Çok naziksiniz, değerli Aşarak," dedi ipek tekrar eğilerek.
Garion'un zihni çığlık çığlığa alarm veriyordu, ama Murgonun keskin gözleri Ipek'e en küçük bir uyanda bulunmasına bile müsaade etmiyordu. Aklı müthiş bir hızla çalışmasına rağmen yüzünü ifadesiz ve gözlerini donuk tutmayı başardı.
"Sana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım dostum," dedi Mingan, "ama şu anda Darine'de taşınacak malım yok."
"Zaten Darine'den Medalya'ya kadar doluyum," dedi İpek aceleyle. "Üç araba dolusu Çerek demiri. Sonra da Muros'tan Camaar'a kadar kürk taşımak için bir sözleşmem var. Beni dertlendiren, Me-dalya'dan Muros'a kadar olan elli fersah. Boş giden araba kâr getirmez."
"Medalya ha," diye kaşlarını çattı Mingan. "Dur bir kayıtlarıma bakayım. Orada bir şeylerim o-lacak." Odadan çıktı.
"Basanlarınız doğu krallıklarında efsane oldu, Ambar," dedi Rak Goskalı Aşarak hayranlıkla. "Cthol Murgos'tan aynldığımda başınıza büyük bir ödül konmuştu."
İpek rahat bir tavırla güldü. "Küçük bir yanlış anlaşma, Aşarak," dedi. "Sadece krallığınızdaki Tolnedra istihbarat çalışmaları hakkın da bir araştırma yapıyordum. Gereksiz bazı risklere girdim ve Tolnedralılar ne yaptığımı keşfettiler. Bana yöneltilen suçlamalann hepsi uydurma."
"Kaçmayı nasıl basardın?" diye sordu Aşarak. "Kral Taur Urgus' un askerleri seni bulmak için krallığın altını üstüne getirdiler."
"Soylu bir Thull hanımı sayesinde," dedi İpek. "Ricalarımı taramayarak beni Mishrak aç Thull sınırından geçirdi."
"Ah," dedi Aşarak hafifçe gülümseyerek. "Thull hanımları kolay kandınlmalanyla meşhurdur."
"Çok da talepkâr oluyorlar," dedi İpek. 'Yaptıkları iyiliğin karşılığını söke söke alıyorlar. Ondan kurtulmak Cthol Murgos'tan kaçmaktan daha zor oldu."
"Hâlâ kendi hükümetin için aynı hizmeti veriyor musun?" dedi Aşarak, önemsiz bir şey sorar-mış gibi.
"Beni muhatap bile kabul etmiyorlar," dedi İpek kasvetli bir ifadeyle. "Baharat tüccan Ambar

onlara faydalıydı, ama yoksul arabacı Ambar başka tabii."

"Tabii," dedi Aşarak, ama ses tonu anlatılanlara hiç inanmadığını belli ediyordu. Garion'a kısaca ve görünürde pek ilgilenmeden bir göz attı. O anda Garion şaşkınlıkla adamı tanıdığını fark etti. Nasıl olduğunu bilmiyordu, ama Rak Goskalı Aşarak onu doğduğu günden beri tanıyordu. O bakışı hatırlıyordu. Garion büyürken, Aşarak kara bir cübbeye bürünmüş olarak, kara bir atın sırtında hep durup o-nu izlemiş, sonra ortadan kaybolmuştu ve en az on oniki kez bakışları karşılaşmıştı. Garion ifadesiz bir yüzle onun bakışlanna karşılık verdi; Aşarak'ın yaralı yüzünde çok hafif bir gülümseme belirir gibi oldu.
O sırada Mingan odaya döndü. "Medalya yakınında bir çiftlikte jambonlarım varmış," dedi. "Muros'a ne zaman varacaksın?"
"On beş yirmi gün sonra," dedi İpek.
Mingan başını salladı onaylayarak. "Jambonları Muros'a taşıman için bir sözleşme hazırlıyorum," dedi. "Araba başına yedi gümüş asil."
İpek hemen, "Tolnedra asili mi Sendarya asili mi?" diye sordu. "Sendarya'dayız ya, değerli Ambar."
"Ama dünya vatandaşıyız, soylu tüccar," dedi İpek. "Anlaşmaları mızı hep Tolnedra parası üzerinden yaparız."
Mingan içini çekti. "Fırsatı hiç kaçırmazsın, değerli Ambar," dedi. "Peki, Tolnedra olsun; eski dostluğumuzun hatırına, kara gününde sana yardımcı olmak için." "Umanm tekrar görüşürüz, Ambar," dedi Aşarak. "Belki," dedi ipek. Garionla birlikte odadan çıktılar. "Cimri herif," diye söylendi İpek sokağa çıktıklarında. "Rayiç ondu, yedi değil."
"Murgo ne olacak?" diye sordu Garion. içinde gene o adamla arasındaki tuhaf adı konmamış bağı açıklama konusunda her zamanki isteksizlik vardı; ama hiç olmazsa adını biliyordu artık. ipek omuz silkti. "Bir şeye bulaştığımı biliyor, ama tam olarak ne olduğunu kestiremiyor. Ben de aynı durumdayım. Böyle durumlarla hep karşılaşınm. Eğer amaçlanınız çelişmiyorsa, birbirimize bulaşmayız. Aşarak ve ben profesyoneliz."
"Çok tuhaf bir adamsın, İpek," dedi Garion. ipek göz kırptı.
"Mingan'la niçin paranın cinsini tartıştınız?" diye sordu Garion.
"Çünkü Tolnedra parası daha saftır," dedi İpek. "O yüzden de daha değerlidir." "Anlıyorum," dedi Garion.
Ertesi sabah arabalarına bindiler ve şalgamları Drasniyalı tüccarın deposuna teslim ettiler. Sonra boş arabalarıyla, güneye yönelerek Darine'i terk ettiler.
Yağmur durmuştu, ama hava kapalı ve rüzgârlıydı. Şehrin dışındaki tepeye vardıklarında ipek yanında oturan Garion'a döndü. "Pekâlâ," dedi. "Haydi başlayalım." Parmaklarım Garion'un yüzüne doğru salladı. "Bu, 'Günaydın' demek."

KEHANETİN OYUNCAĞI

SEKİZİNCİ BOLUM

İLK GÜNDEN SONRA rüzgâr dindi ve soluk sonbahar güneşi yeniden belirdi. Güney yolu, dağlardan gelip Çerek körfezine dökülen çırpıntılı bir su olan Darine Nehri boyunca uzanıyordu. Arazi dağlık ve ağaçlıktı, ama arabaları boş olduğu için atlar hızlı gidebiliyordu.
Darine vadisinden yukarı yaptıkları yolculuk boyunca Garion manzarayı pek seyredemedi. Bütün dikkati İpek'in uçuşan parmaklarındaydı.
"Bağırma," dedi İpek Garion çabalarken.
"Bağırıyor muyum?" diye sordu Garion şaşkınlıkla.
"işaretlerini küçük tut. Abartma. Bu işin özü dikkat çekmemek."
"Ama daha yeni çalışıyorum," dedi Garion.
"Nasıl başlarsan öyle gider," dedi ipek. "Mınldanmamaya da dik kat et."
"Mırıldanmak mı?"
"ifadelerin kesin ve net olsun. Bir sonrakine geçmeden ilkini tamamlamaya dikkat et. Hız ö-nemli değil, o zamanla gelir."
Üçüncü gün, yan konuşup yan işaretleşiyorlardı ve Garion kendisiyle gurur duymaya başlamıştı Akşamüstü, arabaları uzun sedir ağaçlanndan oluşan bir koruya çekip her zamanki gibi yanm daire şeklinde kamp kurdular.
"Dersler nasıl gidiyor?" diye sordu Bay Kurt arabadan inerken.
"Şöyle böyle," dedi ipek. "Oğlan bebek konuşmasını bıraktığında daha hızlı ilerleriz herhalde" Garion çöktü.

O sırada arabasından inmekte olan Barak da güldü. "Ben de sık sık gizli dili bilmenin faydalı o-lacağını düşünmüşümdür," dedi, "ama kılıç tutmaya alışmış parmaklarla o ince hareketler yapılamıyor." Kocaman elini göstererek başını salladı.
Durnik başını kaldırarak havayı kokladı. "Bu gece soğuk olacak," dedi. "Sabaha don olur."
Barak da havayı koklayarak onayladı. "Haklısın Durnik," diye gürledi. "Bu gece iyi bir ateş yakmamız lazım." Arabanın arkasına uzanıp baltasını aldı.
"Atlılar geliyor," dedi Pol Teyze arabadan inmeden.
Konuşmayı kesip, biraz önce aynldıklan yoldan gelen hafif nal seslerini dinlediler.
"En az üç kişi," dedi Barak ciddi bir yüzle. Baltayı Durnik'e verip arabadan bu kez kılıcını aldı.
"Dört," dedi ipek. O da arabasına giderek sürücü yerinin altından kılıcını aldı.
'Yoldan uzaktayız," dedi Kurt. "Ses çıkarmazsak bizi görmeden geçip giderler."
"Aralannda Grolim varsa gizlenenleyiz," dedi Pol Teyze. "Onlar gözleriyle aramazlar." Eliyle Kurt'a Garion'un anlayamadığı iki hızlı işaret yaptı.
Hayır, dedi Kurt elleriyle, Onu değil de... O da burada anlaşılmaz bir işaret yaptı. Pol Teyze bir an için Kurt'un yüzüne baktı, sonra onayladı.

"Hiçbiriniz ses çıkarmayın," dedi Kurt. Sonra gergin bir yüzle yola doğru döndü. Garion nefesini tuttu. Dörtnala gelen at sesleri yaklaştı.
Sonra garip bir şey oldu. Garion yaklaşan atlılardan ve onların oluşturduğu tehditten korkması gerektiğini bilmesine rağmen, rüya gibi bir rahatlığa daldı. Sanki zihni ansızın uyuyakalmış gibiydi, vü cudu ise orada duruyor ve karalar giymiş atlıların yoldan geçişini ilgisizce izliyordu. O halde ne kadar durduğunu bilmiyordu; ama o yan rüya halinden uyandığında, atlılar geçip gitmiş, güneş batmıştı. Gökyüzü doğuda yaklaşan akşamla mora dönmüştü ve batı ufkunda güneşin aydınlattığı bulut parçacıkları vardı.
"Murgolar," dedi Pol Teyze sükûnetle, "birde Grolim." Arabadan indi.
"Sendarya'da çok Murgo var hanımefendi," dedi İpek inmesine yardım ederek. "Hepsinin de farklı farklı işleri var."
"Murgo başka," dedi Kurt ciddiyetle, "Grolim ise bambaşka, işlek yollardan uzak dursak iyi olacak. Medalya'ya giden bir yan yol biliyor musun?"
"Eski dostum," dedi ipek tevazuyla, "ben her yere giden bir yan yol bilirim."
"iyi," dedi Kurt. "Öyleyse biraz daha ormanın içlerine girelim. Ateşimiz yoldan hiç görünmezse iyi olur."
Garion pelerinli Murgoları bir an için görebilmişti yalnızca. Yıllar boyu kara bir at üstünde karanlık bir suret olarak tanıdığı ve en nihayet yüzyüze gelebildiği Aşarak'ın aralarında olup olmadığını bilmek zordu, ama Garion bundan emin gibiydi. Nereye gitse Aşarak peşinde olacaktı. Hayatta güvenebileceği şeylerden biriydi bu da.
Durnik don geliyor dediğinde yanılmamıştı. Ertesi sabah yer bem beyazdı ve yola koyulduklarında, atların nefesleri buz gibi havada buhar bulutları oluşturuyordu. Az kullanılan ve yarı yarıya ayrık otlanyla kaplanmış yollardan gittiler. Ana yola göre çok daha yavaş ilerliyorlardı ama daha güvende hissediyorlardı kendilerini.
Medalya'nın on iki fersah kuzeyindeki Winold köyüne varmak beş günlerini aldı. Oraya vardık-lannda, Pol Teyzenin ısranyla biraz perişan halli bir handa konakladılar. "Bir gece daha yerde yatmayı reddediyorum," demişti Pol.
Hanın döküntü yemek salonunda akşam yemeklerini yedikten sonra erkekler biralanyla ilgilenmeye başladılar; Pol Teyze ise odasına yıkanmak için sıcak su gönderilmesini tembihleyerek yukarı çıktı. Ama Garion atlara bakma bahanesiyle dışan çıkmayı başardı, insanları aldatma huyu yoktu, ama son gün boyunca farkına varmıştı ki, Faldor'un çiftliğinden aynldıklanndan beri bir an bile yalnız kala-mamıştı. Yalnızlığı seven bir çocuk değildi, ama yanında sürekli olarak büyüklerin bulunmasının getirdiği kısıtlamaların baskısını şiddetle hissediyordu.
Winold köyü pek büyük bir yer değildi ve yarım saate kalmadan, serin akşam havasında dar, taş döşeli yollarda dolanarak bir uçtan bir uca keşfetmişti köyü.
Derken, çarpık çurpuk bir sokağın köşesinde, açılıp kapanan bir kapıdan sızan bir anlık ışıkta, tanıdık bir surete rastladı. Emin olamadı ama hemen taş duvann gölgesine sığındı.
Köşedeki adam huzursuz bir tavırla ışığa döndü ve Garion adamın gözlerinden birinin beyaz parıltısını gördü. Brill'di bu. Pasaklı herif hemen ışığın alanından çıktı; belli ki görülmek istemiyordu.

Garion duvara yapıştı ve Brill'in köşede sabırsızca bir aşağı bir yukarı yürümesini seyre başladı. En akıllıca hareket hemen koşup hana gitmek olurdu, ama Garion bu fikri hemen kafasından silip attı. Bu duvarın gölgesinde emniyetteydi ve Brill'in ne yaptığını öğrenmeden gidemeyecek kadar merakına yenik düşmüştü.
Ona saatler gibi gelen birkaç dakika sonra, gölgeler içinden başka bir suret çıkıp geldi. Bu adamın kukuletası yüzünü görmeyi olanaksızlaştınyordu, ama tuniği, pantolonu ve yüksek çizmeleriyle sı-

radan bir Sendar gibi giyinmişti. Yan döndüğünde, beline asılı bir kılıç göründü; bu sıradan bir şey değildi işte. Aşağı sınıflardan Sendarlann silah taşıması yasak değildi, ama dikkat çekecek kadar az görülen bir şeydi.
Garion Brill'in kılıçlı adama ne dediğini duyacak kadar yaklaşmaya çalıştı, ama zaten çok kısa konuştular. Bir para alışverişinin şıngırtısı duyuldu, sonra ayrıldılar. Brill sessizce köşeyi dönerek u-zaklaştı, kılıçlı adamsa dar, çarpık yoldan Garion'un durduğu noktaya doğru yürümeye başladı.
Saklanacak yer yoktu ve adam biraz daha yaklaşınca Garion'u görecekti. Dönüp kaçmak daha da tehlikeli olurdu. Başka bir seçenek olmadığı için Garion pervasızca ortaya çıkıp kararlı adımlarla a-dama doğru yürümeye başladı.
"Kim o?" diye sordu kukuletalı adam elini kılıcına atarak.
"iyi akşamlar efendim," dedi Garion, sesini daha küçük bir çocuğun sesi gibi tizleştirerek. "Ne soğuk bir akşam, değil mi?"
Kukuletalı adam homurdandı, ama rahatladığı belliydi.
Garion'un bacakları koşma arzusuyla titriyordu. Kılıçlı adamın yanından geçti; sırtı kuşkulu bakışların etkisiyle karıncalanıyordu.
"Evlat," dedi adam aniden. Garion durdu. "Evet efendim," dedi dönerek. "Burada mı yaşıyorsun?"
"Evet efendim," dedi Garion, sesinin titremesini engellemeye çalışarak. 'Yakınlarda bir meyhane var mı?"
Garion köyü daha yeni keşfetmiş olduğu için kendinden emindi. "Evet efendim," dedi. "Bu yoldan yukarı yürüyün, ilk köşeden sola dönün. Meyhanenin önündeki meşaleleri hemen görürsünüz."
"Sağol," dedi adam ve dar sokaktan yürümeye devam etti.
"îyi geceler efendim," diye seslendi Garion arkasından; tehlikenin geçmesi cesaretini arttırmıştı.
Adam cevap vermedi, Garion da yoluna devam etti. Bu kısa karşılaşma onu coşturmuştu. Ama köşeyi döner dönmez de köy çocuğu numarasını bir yana bırakarak koşmaya başladı.
Hana vanp Bay Kurtla ötekilerin ateş başında sohbet etmekte olduğu dumanlı yemek salonuna daldığında nefes nefeseydi.
Son anda, salona dalıp haberleri yüksek sesle verirse başkalarının da duyabileceğini düşünüp, arkadaşlarının yanına sakin adımlarla yaklaşmayı akıl etti. Ateşin başında durup ellerini ısıtır gibi yaparken alçak sesle, "Köyde Brill'i gördüm," dedi.
"Brill mi?" dedi İpek, "Brill de kim?"
Kurt kaşlarını çattı. "Dürüst bir insanda bulunmayacak kadar fazla Angarak altınına sahip bir çiftçi," dedi. Sonra ipek ve Barak'a hızla Faldor'un ahınndaki macerayı anlattı.
"Oldürseydin," diye gürledi Barak.
"Burası Çerek değil," dedi Kurt. "Önüne geleni öldürürsen Sendarlar huzursuz olur." Garion'a dönerek "O seni gördü mü?" diye sordu.
"Hayır," dedi Garion. "Önce ben onu gördüm ve karanlık bir yerde saklandım. Biriyle buluştu ve adama para verdi galiba. Öteki adamın kılıcı vardı." Bütün olayı kısaca anlattı.
"Şimdi işler değişti," dedi Kurt. "Sabah planladığımızdan erken yola çıkmalıyız."
"Brill'i bizimle ilgilenmekten vazgeçmeye ikna etmek pek zor değil," dedi Durnik. "Onu bulup kafasına bir iki kere daha vurabilirim."

"Fena fikir değil," diye sırıttı Kurt. "Ama sabah erkenden tüyüp, buraya uğramış olduğumuzu bile fark etmemesini sağlarsak daha iyi olur. Karşımıza çıkan herkesle dövüşecek vaktimiz yok."

"Ama ben şu kılıçlı Sendara daha yakından bakmak istiyorum," dedi ipek ayağa kalkarak. "E-ğer bizi takip ediyorsa neye benzediğini bilmeyi tercih ederim. Yabancılar tarafından takip edilmekten hoşlanmam."
"Dikkatli ol," diye uyardı Kurt.
İpek güldü. "Hiç dikkatli olmadığımı gördün mü?" diye sordu. "Fazla zaman almaz. O meyhane nerede demiştin Garion?"
Garion tarif etti.
İpek gözleri parlayarak ve burun kanatlan seğirerek başını salladı. Sonra dönüp hızla dumanlı salondan serin akşam havasına çıktı.
"Diyorum ki," dedi Barak, "eğer bu kadar yakından takip ediliyorsak arabaları ve bu sıkıcı numarayı bir yana bırakmak ve hızlı atlar satın alıp dörtnala doğruca Muros'a gitmek daha doğru olmaz mı?"
Kurt hayır anlamında başını salladı. "Murgoların tam olarak nerede olduğumuzu bildiklerini sanmıyorum," dedi. "Brill'in burada başka bir pis işi de olabilir; gölgelerden kaçmak aptallığına düşmeyelim. Sessizce yola devam etmek daha iyi. Brill hâlâ Murgolara çalışıyorsa bile, sessizce tüyüp onları Sendarya'nın ortalık yerini kurcalar halde bırakmak daha iyi olur." Ayağa kalktı. 'Yukarı çıkıp olanları Pol'e haber vereyim." Salonu geçip merdivenlerden yukarı çıktı.
Barak kararmış bir suratla, "Gene de bu işten hoşlanmıyorum," dedi.
Sessizce oturarak İpek'in dönüşünü beklediler. Ateş aniden çatırdayınca Garion irküdi. Orada oturmuş beklerken, Garion Faldor'un çiftliğinden ayrılalı beri ne kadar değişmiş olduğunu düşündü. O zaman her şey çok basitti; dünya dostlar ve düşmanlar olarak net bir şekilde ikiye bölünmüştü. Ama ayrıldıklarından bu yana, daha önce fark etmediği karmaşıklıklar olduğunu görmeye başlamıştı. Daha temkinli olmuştu, kimseye güvenemiyordu ve ona sürekli açık açık aldatmaca olmasa bile ihtiyat telkin eden içindeki sesi daha sık dinlemeye başlamıştı. Ayrıca hiçbir şeyi göründüğü gibi kabul etmemeyi de öğrenmişti. Bir an eski masumiyetini kaybettiğine yandı, ama içindeki ses bunun çocukça olduğunu söylüyordu ona.
Sonra Bay Kurt merdivenlerden inip onlara katıldı.
Yarım saat kadar sonra ipek döndü. "Berbat herifin teki," dedi ateşin önünde ısınırken. "Bence sıradan bir fedai."
"Brill aslına dönüyor," dedi Kurt. "Eğer hâlâ Murgolar için çalışıyorsa, muhtemelen bizi izlemek için serseriler tutuyordur. Ama onlar yaya dört kişi arıyorlar, arabada altı kişi değil. Eğer Wi-nold'dan sabah erken saatte çıkabilirsek onları atlatırız."
"Bence Durnikle ben nöbet tutalım bu gece," dedi Barak.
"Fena fikir değil," diye ona katıldı Kurt. "Geceyansından sonraki dördüncü saatte yola çıkmaya göre hazırlanalım. Güneş doğduğunda burasıyla aramıza iki üç fersah koymuş olalım."
Garion o gece pek uyuyamadı. Uyuduğunda ise kendisini karanlık, dar sokaklarda durmadan kovalayan korkunç kılıçlı bir adam gördü kâbuslarında. Barak onları uyandırdığında gözlerine kum a-tılmış gibiydi ve o yorucu gece yüzünden beyni zonkluyordu.
Pol Teyze bir mum yakmadan önce odalarındaki perdeleri kapattı.
"Hava daha soğuk olacak," diyerek arabadan getirdiği kocaman çıkını açtı. Çıkardığı kalın yün pantolonu ve kürklü kışlık çizmeleri uzattı. "Giy şunları," dedi Garion'a, "Kalın pelerinini de al."
"Ben bebek değilim Pol Teyze," dedi Garion. "Üşümek hoşuna mı gidiyor?"

"Hayır, ama..." Garion derdini anlatacak kelimeleri bulamayarak sustu. Giyinmeye başladı. Yan odadakilerin, güneş doğmadan kalkan erkeklerin hep yaptıkları gibi, alçak sesle mırıldandıklarını duydu.
"Hazırız, Pol Hanım," dedi İpek kapıdan.
"Haydi gidelim öyleyse," dedi Pol pelerinin kukuletasını başına geçirerek.
Ay o gece geç doğmuştu ve hanın önündeki donla gümüşlenmiş taşlar ay ışığı içindeydi. Durnik atlan arabalara koşmuştu bile; arabaları ahırdan çıkardı.
"Atları yola kadar yürütelim," dedi Kurt çok alçak bir sesle. "Köy halkını uyandırmanın gereği yok."
İpek gene başa geçti ve yavaş yavaş hanın avlusundan çıktılar.
Köyün dışındaki çayırlar donla bembeyaz olmuştu ve ayın donuk, puslu ışığı tüm renklerini alıp götürmüştü.
"Sesimizin duyulmayacağı kadar uzaklaşır uzaklaşmaz," dedi Kurt arabaya binerken, "bu yerden hızla uzaklaşahm. Arabalar boş, biraz koşmanın atlara zararı olmaz."

"Bence de," dedi İpek.
Arabalanna binip yürüyüş temposuyla ilerlemeye başladılar. Yukarıda yıldızlar soğuk, apaçık gökyüzünde parlıyordu. Çayırlar ayışığı altında bembeyazdı; yol kıyısındaki ağaç kümeleri ise kapkaranlıktı.
ilk tepeyi geçerken Garion gerilerinde kalan vadideki karanlık ev kümesine baktı. Bir yerlerdeki bir pencerede zayıf bir ışık pırıltısı var di, tek başına, göründüğü gibi kaybolan bir ışık. "Köyde uyanık birileri var," dedi İpek'e. "Bir ışık gördüm."
"Erken kalkan biridir," dedi ipek. "Ama belki de değildir." Dizginleri hafifçe salladı ve atlar hızlarını arttırdılar. Tekrar salladığında da tırısa kalktılar.
"Sıkı tutun evlat," dedi ve öne eğilerek dizginleri atların gerilerine vurdu.
Araba koşan atların arkasında tıngırdayıp tehlikeli bir biçimde sarsılmaya başladı ve serin hava, arabacı koltuğuna sıkıca tutunan Garion' un yüzüne tokat gibi çarptı.
Üç araba dörtnala bir sonraki vadiye daldılar, parlak ayışığında dondan beyazlaşmış çayırların arasından fırtına gibi geçip köyü ve köydeki o tek ışığı geride bıraktılar.
Güneş doğduğunda rahat rahat bir dört fersah yol almışlardı. İpek terleri buharlaşan atlarını dizginledi. Garion sert zeminde yapılan bu korkunç koşudan o kadar fena sarsılmıştı ki, bu dinlenme fırsatına çok sevindi, İpek dizginleri eline tutuşturup arabadan atladı. Arkadaki arabaya yürüyüp Bay Kurt ve Pol Teyzeyle kısaca bir şeyler konuştu, sonra arabaya geri döndü.
"Şu ilerideki yoldan sapıyoruz," dedi Garion'a, parmaklarını ovuşturarak.
Garion dizginleri uzattı. "Sen sür," dedi ipek. "Benim parmaklarım dondu. Atlan yürüt yeter."
Garion dilini şaklatarak dizginleri sallayınca, atlar itaatkâr bir tavırla yola koyuldular.
"O yol dolanıp şu tepenin arkasına çıkıyor," dedi İpek, ellerini ısıtmak için tuniğine sokmuş olduğu için çenesiyle işaret ederek. "Tepenin öbür yanında küçük bir köknar koruluğu var. Orada durup atlan dinlendiririz."
"Bizi takip ediyorlar mıdır dersin?" diye sordu Garion. "Bunu düşünmenin vakti geldi," dedi İpek.
Tepeyi dolaşıp karanlık köknarlann yolun kıyısına yaklaştığı yere vardılar. Sonra Garion atlan çevirip ağaçlann gölgesi altına soktu.
"Çok iyi," dedi İpek arabadan atlayarak. "Haydi gel."
BELGARIAD I
"Nereye gidiyoruz?"
"Gerideki yola bir göz atmak istiyorum," dedi İpek. "Ağaçlann arasından tepeye çıkıp bir bakalım izimizi takip eden kimse var mı." Sonra hızla ama hiç ses çıkarmadan tepeye tırmanmaya başladı. Garion hemen peşindeydi, ama bastığı her yerde kırılan kuru dalların sesi onu pek utandırıyordu. Derken yavaş yavaş işin sırrını çözmeye baş ladı, İpek bir kere dönüp onaylar bir tavırla başını salladı, ama bir şey söylemedi.
Tepenin doruğunda ağaçlar bitti; İpek de orada durdu. Karanlık yolun geçtiği altlarındaki vadi, öte taraftaki ağaçlann arasından çıkıp buzlu çayırlarda otlamaya çalışan birkaç geyik dışında bomboştu.
"Biraz bekleyelim," dedi ipek. "Eğer Brillle adamı peşimizdeyse, birazdan yetişirler." Bir ağaç kütüğüne oturup boş vadiyi seyre koyul du.
Bir süre sonra, yoldan Winold'a doğru ilerleyen bir araba göründü. Uzaktan çok küçük görünüyordu ve hızı pek az gibiydi.
Güneş biraz daha yükseldi; sabahın parıltısı gözlerini kısmalarına neden oldu. " İpek," dedi Garion tereddüt ederek. "Söyle Garion."
"Nedir bu olup bitenler?" Bunu sormak cesaret işiydi ama Garion artık İpek'i yeterince iyi tanıdığına inanıyordu. "Neler?"
"Yaptıklanmız. Bir iki şey duydum, bir iki şey de tahmin ettim, ama hiçbiri bir anlam ifade etmiyor."
"Ne tahmin ettin Garion?" diye sordu İpek; tıraşsız yüzünde gözle ri pırıl pınldı.
"Bir şey çalınmış çok önemli bir şey. Bay Kurtla Pol Teyze ve hepimiz onu geri almaya çalışıyoruz."
"Pekâlâ," dedi ipek. "Bu kadarı doğru."
"Bay Kurt ve Pol Teyze benim sandığım kişiler değil," diye de vam etti Garion.
"Haklısın," dedi İpek, "değiller."

"Başka insanların yapamadığı şeyler yapıyorlar," dedi Garion, doğru kelimeleri seçmeye çalışarak. "Bay Kurt bu aradığımız her neyse onu, görmeden takip edebiliyor. Geçen hafta ormanda Murgo-lar geçerken bir şey yaptılar... Nasıl anlatsam bilmiyorum, ama sanki ellerini uzatıp zihnimi uykuya yatırdılar. Nasıl yaptılar, neden yaptılar?"
İpek kıkırdayarak, "Çok dikkatli bir çocuksun sen," dedi. Sonra birden ciddileşti. "Önemli bir zamanda yaşıyoruz Garion. Bin yıldan fazla bir tarih, bugünlerde odaklanıyor. Bana dediklerine göre dünya böyleymiş. Yüzyıllar boyu hiçbir şey olmuyor, sonra birkaç kısacık yılda o kadar önemli şeyler o-luyor ki, dünya bambaşka bir yere dönüşüveriyor."
"Bana bıraksalardı o sessiz yüzyıllarda yaşamayı tercih ederdim,"dedi Garion ciddi bir tavırla.
'Yok canım," dedi İpek sansar gibi bir sırıtışla. "Tam yaşanacak zaman şimdi; olacakları görmek, içinde yer almak için. insanın kanı kızışıyor. Aldığın her nefes bir macera."
Garion ona aldırış etmedi. "Peşinde olduğumuz şu şey nedir?" di ye sordu.
"Adını bilmesen daha iyi," dedi İpek ciddi bir tavırla, "onu çalanın adını da. Bizi durdurmaya çalışan bir sürü insan var. Bilmediğin şeyi söyleyemezsin."
"Murgolarla konuşmak âdetim değildir," dedi Garion biraz alınarak.
"Onlarla konuşman gerekmez," dedi ipek. "Aralarında öyleleri var ki ellerini uzatır ve zihnin-

den düşüncelerini çekip alıverirler." "imkânsız," dedi Garion.
"Neyin mümkün neyin imkânsız olduğunu kim bilebilir?" diye sordu ipek. Garion yıllar önce Bay Kurtla mümkün olan ve olmayan şeyler hakkında yaptığı konuşmayı hatırladı.
ipek yeni doğan güneşin altında bir ağaç kütüğüne oturmuş, hâlâ gölgeler içinde olan vadiyi düşünceli düşünceli seyrediyordu; sıradan görünüşlü bir tunik giymiş ve pelerininin kukuletasını başına çekmiş, sıradan görünüşlü ufak tefek bir adam.
"Seni bir Sendar olarak yetiştirmişler Garion," dedi; "Sendarlar sihir ve büyü gibi, gözle görülüp elle tutulamayan şeylere sabrı olmayan, pratik kafalı insanlardır. Dostun Durnik mükemmel bir Sendar. Bir ayakkabıyı onarabilir, kırık bir tekerleği anında tamir eder ya da hasta bir atı iyileştirir, a-ma ufacık bir büyü kırıntısına bile inanabileceğim sanmıyorum."
"Ben de Sendarım," diye karşı çıktı Garion. Ipek'in söylediklerinde ima edilen şey kimlik duygusunu kökünden sarsmıştı.
ipek dönüp ona dikkatle baktı. "Hayır," dedi, "değilsin. Sendarları görür görmez tanırım, tıpkı bir Arendle bir Tolnedralı ya da bir Çerekle bir Algar arasındaki farkı görebildiğim gibi. Sendarların başlarının bir özelliği, gözlerinde onlara özgü bir bakış vardır ki, bunlar sende yok. Sen Sendar değilsin."
"Peki neyim öyleyse?" diye meydan okudu Garion.
"Bilmiyorum," dedi ipek düşünceyle kaşlarını çatarak; "bu da çok tuhaf, çünkü bir bakışta insanların hangi ırktan olduklarını anlamak üzere eğitildim. Zamanla anlarım herhalde."
"Pol Teyze Sendar mı peki?" diye sordu Garion.
"Tabii ki değil," diye güldü ipek.
"O zaman oldu," dedi Garion. "Herhalde ikimiz de aynı ırktanızdır."
ipek ona dik dik baktı.
"Demek ki o aslında benim halam," dedi Garion. "Başta onu teyzem zannediyordum, annemin akrabası yani; ama yanılıyormuşum. Babamın akrabasıymış. Şimdi anladım."
"Bu imkânsız," dedi ipek kesin bir tavırla.
"imkânsız mı?"
"Söz konusu bile değil. Akla hayale gelmeyecek bir şey."
"Neden?"
ipek dudağını ısırarak bir süre durdu, sonra, "Haydi arabalara dönelim," dedi.
Dönüp karanlık ağaçların arasından aşağı indiler; parlak güneş ışığı buz gibi havada sırtlarını ı-sıtıyordu.
Günün geri kalan kısmında ara yollardan gittiler. Akşama doğru, güneş batıdaki mor bulut yığınlarının arasına çekilmeye başladığında, Mingan'ın jambonlarını alacakları çiftliğe vardılar, ipek çiftçiyle konuştu ve ona Mingan'ın Darine'de onlara verdiği parşömeni gösterdi.
"Aman, elimden çıksınlar da!" dedi çiftçi. "Depomu gereksiz yere işgal ediyorlar."
"Tolnedralılarla ticaret yapınca insanın başına gelir böyle şeyler," dedi ipek. "Karşılığını ödediklerinden fazlasını alma konusunda çok yeteneklidirler; insanın depolarını bedava kullanmak gibi şeyler yani..."
Çiftçi asık yüzle onayladı.

"Birden aklıma geldi de," dedi ipek, "bir arkadaşımı gördünüz mü hiç buralarda? Adı Brill. Siyah saçlı, siyah sakallı, bir gözü şaşı orta boylu bir adam."
BELGARIAD I
"Elbiseleri yamalı, ekşi suratlı biri mi?" diye sordu çiftçi. "Ta kendisi," dedi ipek.
"Bu civarlardaydı," dedi çiftçi. "Bir ihtiyar, bir kadın, bir de oğlan çocuğu arıyordu; en azından bana öyle dedi. Efendisinden bir şeyler çalmışlar, o da bunu peşlerinden yollamış."
"Ne zaman oldu bu?" diye sordu ipek.
"Bir hafta filan," dedi çiftçi.
"Tüh, gördün mü bak," dedi ipek. "Keşke vaktim olsaydı da onu bulsaydım."
"Niye ki?" diye sordu çiftçi lafını sakınmadan. "Açıkçası, arkadaşından pek hoşlanmadım."
"Ben de bayılıyor filan değilim," dedi ipek, "ama işin aslı, herifin bana borcu var. Brill olmadan da yaşayabilirim, ama parayı özledim, anlatabiliyor muyum."
Çiftçi güldü.
"Onu sorduğumu unutursan sevinirim," dedi ipek. "Eğer onu aradığımı duyarsa toz olabilir."
"Ağzımı kapalı tutacağıma güvenebilirsin," dedi çiftçi, hâlâ gülerek. "Senin ve arabacılarının geceyi geçirebileceğiniz bir ağılım var; ayrıca akşam yemeğini yemek salonunda, benim işçilerle birlikte yerseniz sevinirim."
"Sağolasın," dedi İpek eğilerek. "Yer soğuk, uzun zamandır da yolda bulduklarımızdan başka bir şey yemedik."
"Siz arabacıların maceralı bir hayatı var," dedi adam imrenerek. "Kuşlar kadar özgürsünüz, her tepenin ardında yeni bir ufuk, filan."
"Biraz abartılıyor tabii," dedi ipek; "ayrıca kış kuşlar ve arabacılar için kötü bir zaman." Çiftçi gülerek İpek'in omuzuna vurdu ve ona atlan bağlayacakları yeri gösterdi.
Çiftçinin salonundaki yemek gösterişsizdi, ama boldu; ağıl ise biraz rüzgârlıydı ama samanlar yumuşaktı. Garion deliksiz bir uyku çekti. Faldor'un çiftliği gibi değildi tabii, ama gene de tanıdık geliyordu; insanın çevresinde duvarların olması güven veriyordu.
Ertesi sabah sıkı bir kahvaltıdan sonra Tolnedralının tuzlanmış jambonları arabalara yüklendi ve çiftçiye dostça bir hoşçakal diyerek yola koyuldular.
Önceki akşam batıda toplanmış olan bulutlar göğü tamamen kaplamıştı şimdi; elli fersah güneydeki Muros'a doğru yola çıktıklarında hava soğuk, gök griydi.
KEHANETİN OYUNCAĞI
DOKUZUNCU BOLUM
MUROS'A varmalarına kadar geçen iki hafta, Garion'un hayatındaki en rahatsız haftalardı. Yollan tepenin eteklerindeki tenha, inişli çıkışlı bir araziden dolaşarak geçiyordu; gökyüzü gri, hava buz gibiydi. Arada bir kar serpiştiriyor, doğularındaki dağlar karanlık birer heyula gibi ufuklannı karartı yordu.
Garion hayatta bir daha hiç ısınamayacağını düşündü. Durnik her akşam kuru dallar bulmak i-çin elinden geleni yapıyordu, ama ateşleri hep acınacak derecede küçük, etraflarındaki soğuk ise dev gibi oluyordu. Üzerinde yattıkları toprak donmuştu; soğuk Garion'un kemiklerine işliyordu sanki.
Drasniya gizli dilini öğrenmeye devam etti; Camaar Gölü'nü geçip Muros'a giden uzun yokuş a-şağı vadiye vardıklarında, usta denmese bile bu işi epeyce becerir hale gelmişti.
Muros şehri, güney Sendarya'nın ortasında yer alan, geniş bir alana yayılmış, sevimsiz bir yerdi; ta eskilerden beri yıllık bir panayır kurulurdu bu şehirde. Her yıl yaz sonuna doğru, Algar atlıları dev sığır sürülerini Büyük Kuzey Yolu boyunca dağlardan geçirip Muros'a getirirler, batının her yanından sığır alıcıları da onların gelişini beklerdi. Bu alışverişlerde büyük miktarlarda para el değiştirirdi; Algar kabilelerinin yıllık ihtiyaç maddeleri ya da süs eşyalan alışverişlerini bu günlerde yapmaları yüzünden, ta en güneydeki Nyissa'dan bile tüccarlar bu panayıra akın ederdi. Şehrin güneyindeki bir ova, miller boyu uzanan sığır ağıllarına ayrılır, ama mevsimin en yoğun günlerinde bu bile akın akın gelen sürülere yetmezdi. Ağılların daha da doğusun da, Algarların sürekli kamp yeri vardı.
İpek Tolnedralı Mingan'ın jambonlanyla yüklü üç arabayı sabah vakti şehre soktuğunda, panayırın son zamanlanydı; sığır ağıllan neredeyse boştu, Algarlann çoğu gitmişti ve yalnızca en çaresiz tüccarlar kalmıştı şehirde.
Jambonlar olaysız teslim edildi ve arabalar şehrin kuzey sınırına yakın bir hanın bahçesine çekildi.

"Burası saygıdeğer bir handır hanımefendi," dedi İpek, Pol Teyzenin arabadan inmesine yardım ederken. "Daha önce de kalmıştım."
"Umarım öyledir," dedi Pol. "Muros hanlarının genellikle kötü bir şöhreti var." "O hanlar şehrin doğu kıyısında kalıyor," dedi İpek dikkatle. "Onları da iyi bilirim." "Eminim," dedi Pol kaşlarını kaldırarak.
"Mesleğim bazen, normal olarak girmeyeceğim yerlerde de dolaşmamı gerektiriyor," dedi İpek mülayim bir tavırla.
Garion hanın şaşırtıcı ölçüde temiz olduğunu fark etti; müşteriler çoğunlukla Sendaryalı tüccarlardı. "Muros'ta çok değişik halklardan insanlar olduğunu sanıyordum," dedi İpek'e, eşyalarını ikinci kattaki odalarına taşırlarken.
"Öyledir," dedi İpek, "ama her grup diğerlerinden ayrı bir yerde bulunur. Tolnedralılar şehrin bir bölgesinde, Drasniyalılar başka bir yerde, Nyissalılar ise bambaşka bir mahallede. Muros Kontu bu durumu tercih ediyor. Günlük işler sırasında insanın sinirleri gerilebiliyor, o yüzden doğal düşmanları aynı çatı altında barındırmamak daha iyi."

Garion başıyla onayladı. "Biliyor musun," dedi tuttukları odalara girdiklerinde, "hayatımda hiç Nyissalı görmedim."
"Şanslısın," dedi İpek yüzünü buruşturarak. "Tatsız bir ırktır." "Murgolara mı benziyorlar?"
"Hayır," dedi İpek. "Nyissalılar Yılan Tanrı îssa'ya taparlar ve yılanların davranışlarını taklit etmenin iyi bir şey olduğuna inanırlar. Şahsen bana hiç hoş gelmeyen bir inanç. Ayrıca Nyissalılar Riva Kralını öldürdüler; o zamandan beri Alornlar onları hiç sevmez."
"Riva'nın kralı yok ki," diye itiraz etti Garion.
"Artık yok," dedi İpek. "Ama bir zamanlar vardı, Kraliçe Salmissra ona suikast yapmaya karar verene kadar."
"Ne zaman oldu bu?" diye sordu Garion büyülenmiş gibi. İpek, sanki daha dünmüş gibi, "Bin üç yüz yıl önce," dedi. "Bu kadar uzun süre kin tutulur mu?" dedi Garion. "Bazı şeyler affedilemez," dedi İpek kesin bir tavırla.
Daha erkendi, o yüzden İpek ve Kurt öğleden sonra handan ayrılıp, Kurt'un görebildiği ya da hissedebildiği ve peşinde oldukları nesnenin buradan geçip geçmediğini gösteren o garip izleri Muros sokaklarında aramaya koyuldular. Garion Pol Teyze ile paylaştıkları odada ateşin başına oturmuş, buz tutmuş ayaklarını ısıtmaya çalışıyordu. Pol Teyze de ateşin başında Garion'un tuniklerinden birinin yırtıklarını dikiyor, parlayan iğnesi kumaşın üzerinde uçuşuyordu.
"Riva Kralı kimdi Pol Teyze?" diye sordu Garion. Pol dikiş dikmeyi bıraktı. "Niçin soruyorsun?"
"İpek Nyissahları anlatıyordu da," dedi Garion. "Kraliçeleri Riva Kralını öldürtmüş. Niye yapmış bunu?"
"Bugün soru sorma günün galiba," dedi Pol tekrar dikişine dönerek.
"Yolda İpekle birçok şeyden konuşuyoruz," dedi Garion ayaklarını ateşe biraz daha yaklaştırarak.
"Ayakkabılarını yakma," dedi Pol.
"İpek diyor ki, ben Sendar değilmişim," dedi Garion. "Hangi ırktan olduğumu anlayamamış, a-ma Sendar değilmişim."
"İpek çok konuşuyor," dedi Pol Teyze.
"Bana hiçbir şey söylemiyorsun Pol Teyze," dedi Garion öfkeyle.
"Bilmen gereken her şeyi söylüyorum," dedi Pol sükûnetle. "Şu anda Riva Kralları ya da Nyissalılar hakkında bir şey bilmen gerekmiyor."
"Cahil bir çocuk olarak kalayım istiyorsun," dedi Garion huysuz bir tavırla. "Koskoca adam oldum neredeyse, ama ne olduğumu, kim olduğumu bile bilmiyorum."
"Ben senin kim olduğunu biliyorum," dedi Pol başını kaldırma dan.
"Kimim peki?"
"Ayakkabılarını yakmak üzere olan genç bir adamsın."
Garion hızla ayaklarını çekti. "Bana cevap vermedin."
"Doğru," dedi Pol çıldırtıcı bir sükûnetle.
"Neden?"
"Çünkü bilmen gerekmiyor. Vakti gelince söylerim, daha önce değil."

"Ama adil değil bu!" diye itiraz etti Garion.

"Dünya adaletsizlikle dolu," dedi Pol Teyze. "Madem kendini güçlü bir erkek gibi hissediyorsun, gidip biraz daha odun getirsene! Bak sana aklını meşgul edecek faydalı bir şey."
Garion ona ters ters baktı ve sert adımlarla kapıya yürüdü.
"Garion," dedi Pol.
"Ne var?"
"O kapıyı çarpmayı aklından bile geçirme."
O akşam ipek ve Kurt döndüklerinde, genellikle neşeli olan ihtiyar sabırsız ve gergindi. Hanın salonundaki masalarına oturup dalgın dalgın ateşe bakmaya başladı. "Buradan geçmemiş," dedi sonunda, "Bakabileceğim bir iki yer daha var, ama buraya uğramadığında emin gibiyim."
"O zaman Camaar'a mı gidiyoruz?" diye gürledi Barak, kalın parmaklanyla gür sakalını tarayarak.
"Mecburuz," dedi Kurt. "Aslında en başta oraya gitmeliydik."
"Nereden bilecektik ki?" dedi Pol Teyze. "Angarak krallıklarına geçmek istiyorsa niçin Camaar'a gitsin?"
"Nereye gitmek istediğinden bile emin olamıyorum," dedi Kurt huzursuz bir sesle. "Belki de çaldığı şeyi kendine saklamak istiyordur. Zaten hep hayrandı ona." Tekrar ateşe bakmaya başladı. "Camaar'a gitmek için yeni bir yük bulmalıyız," dedi ipek.
Kurt başını hayır anlamında salladı. "Bizi çok yavaşlatıyor," dedi. "Muros'tan Camaar'a boş arabayla dönmek alışılmamış bir şey değil; ayrıca artık hız gizlenmekten daha önemli olmaya başladı. Buradan Camaar kırk fersah, hava da bozuyor. Şiddetli bir kar fırtınasında arabalar çakılıp kalabilir; bütün kışı karlar içinde geçirecek vaktim yok."
Durnik birden bıçağını elinden bırakarak ayağa fırladı.
"Ne oluyor?" diye sordu Barak hemen.
"Brill'i gördüm," dedi Durnik. "Kapıda."
"Emin misin?" diye sordu Kurt.
"Tanımaz mıyım," dedi Durnik ciddi bir tavırla. "Brill'di." ipek yumruğunu masaya indirerek, "Aptal kafam" dedi. "Herifi fazla küçümsedim."
"Artık önemi yok," dedi Kurt, biraz rahatlamış gibiydi. "Artık saklanmamıza gerek kalmadı. Şimdi önemli olan sürat."
"Ben arabaları hazırlayayım," dedi Durnik.
"Hayır," dedi Kurt. "Arabalar çok yavaş. Algar kampına gidip iyi atlar alacağız." Ayağa fırladı.
"Arabalar ne olacak?" diye ısrar etti Durnik.
"Boş ver," dedi Kurt. "Ayak bağından başka bir şey değil. Algar kampına kadar araba atlarına bineriz; yanımıza da taşıyabileceğimiz kadar eşya alırız. Haydi, hemen hazırlanıp yola çıkalım. Mümkün olduğunca çabuk avluda buluşalım." Kapıya yürüyüp hızla dışarı, soğuk geceye çıktı.
Birkaç dakika sonra hepsi, ellerinde birer küçük çıkın, taşlık avluda, ahır kapısının yanında toplanmışlardı. Dev Barak yürürken şıngırdıyordu gene, Garion örgü zırhın yağlanmış çelik kokusunu duydu. Buz gibi havada, birkaç kar tanesi uçuşarak birer tüy gibi donmuş zemine kondu.
En son Durnik geldi. Han kapısından nefes nefese fırlayarak elindeki paralan Bay Kurt'a uzattı. "Elimden geleni yaptım," dedi özür dilercesine. 'Yan fiyatı bile değil, ama hancı acelem olduğunu anladı ve sıkı pazarlık etti." Sonra omuzlanın silkti. "Hiç olmazsa arabalardan kurtulmuş olduk," dedi. "Geride değerli bir şeyler bırakmak iyi değildir, insanın aklı onlarda kalır, işine bakamaz sonra."

ipek güldü. "Durnik," dedi, "Sendarlık senin iliğine işlemiş." "insan aslını inkâr etmemeli," dedi Durnik.
"Sağol dostum," dedi Kurt ciddi bir tavırla paralan kesesine atarak. "Haydi, atlan yürütelim bakalım. Gecenin bu vakti dar sokaklardan dörtnala geçersek dikkat çekeriz."
"Ben önden gideyim," dedi Barak kılıcını çekerek. "Sorun çıkarsa en iyi ben hallederim."
"Ben de senin yanında yürüyeyim dostum Barak," dedi Durnik, kalın bir sopa alarak. Barak gözleri parlayarak başıyla onayladı ve yanında Durnik, atını kapıya götürdü.
Garion Durnik'i taklit ederek odun yığınına gitti ve sağlam bir meşe sopası seçti. Sopanın ağırlığı güven vericiydi. Elinde tartarak bir kaç kez salladı. Pol Teyzenin kendisini seyrettiğini fark edince de daha fazla gösteriş yapmadan aceleyle yola koyuldu.
Geçtikleri sokaklar dar ve karanlıktı, kar daha şiddetle yağmaya ve rüzgârsız havada tembelce tutmaya başlamıştı. Kardan ürken atlarsa korkuyla sahiplerine yanaşmaya çalışıyorlardı.

Saldırı ansızın, beklemedikleri bir anda geldi. Birden koşuşan ayak sesleri ve Barak ilk darbeyi kılıcıyla karşıladığında, çeliğe çarpan çeliğin keskin sesini duydular.
Garion'un bütün görebildiği yağan karın içinde kıpırdayan gölge gibi siluetlerdi. Birden tıpkı çocukluğunda arkadaşı Rundorig'le şakadan dövüşürken olduğu gibi, kulakları çınlamaya başladı; Pol Teyzenin çığlığına aldırmadı ve kanı damarlarında kaynayarak, kavgaya katıldı. Omuzuna sert bir darbe yiyince hızla dönüp sopasını salladı. Boğuk bir iniltiyle ödüllendirildi. Tekrar vurdu, sonra bir daha; sopasını gölge gibi düşmanının canını en fazla acıtacağını içgüdüsel olarak bildiği yerlere doğru sallıyordu.
Ama esas dövüş Barakla Durnik'in etrafındaydı. Barak'ın kılıcının çınlamaları ve Durnik'in sopasının boğuk sesi, saldırganların iniltileriyle birlikte dar sokakta yankılanıyordu.
Arkalarından biri, "Çocuk orada!" diye bağırınca Garion döndü. İki adam sokaktan koşarak ona doğru geliyordu; birinin elinde kılıç, ötekinin elinde ise kıvrık, korkunç görünüşlü bir hançer vardı. U-mut suz durumda olduğunu bilmesine rağmen Garion sopasını kaldırdı. Ama ipek yanında bitivermişti. Ufak tefek adam gölgelerden fırlayıp doğruca koşan iki adamın ayaklarına doğru yuvarlandı. Üçü birlikte kollan bacakları birbirine karışmış halde yere devrildiler, İpek yuvarlanarak bir kedi gibi ayağa fırladı ve yerdeki adamlardan birinin kulağının hemen altına bir tekme yerleştirdi. Adam debelenmeye başladı. Diğeri emekleyerek ayağa kalkmaya çalışıyordu ki, fare suratlı Drasniyalı havada bir takla a-tarak iki ayağıyla birden adamın suratına vur du. Sonra bir şey olmamış gibi Garion'a döndü.
"îyi misin?"
"iyiyim," dedi Garion. "Acayip iyi dövüşüyorsun."
"Ben akrobatım," dedi ipek. "işin esasını bildin mi gerisi kolay."
"Kaçıyorlar," dedi Garion.
ipek döndü, ama yere devirdiği iki adam karanlık bir ara sokağa dalmışlardı bile. Barak'tan bir zafer narası yükseldi; Garion diğer saldırganların da kaçtığını gördü.
Sokağın öbür ucunda, küçük bir pencereden gelen ışıkta etrafında karlar uçuşan Brill'in çılgın gibi tepindiğini gördüler. "Korkaklar!" diye bağırıyordu adamlarına. "Kansızlar!" Barak ona doğru yürümeye başladığında o da dönüp kaçtı.
"iyi misin Pol Teyze?" diye sordu Garion sokağı geçip yanına giderek.
"Tabii ki iyiyim," dedi Pol onu haşlayarak. "Sakın bir daha buna kalkışma delikanlı. Kavgayı bilenlere bırak."
"Ben iyiyim," diye itiraz etti Garion. "Sopam vardı."
"Bana karşılık verme," dedi Pol. "Seni bir ara sokakta cesedin bulunsun diye büyütmedim."
KEHANETİN OYUNCAĞI
"Herkes iyi mi?" diye sordu Durnik endişeyle yanlarına yaklaşarak.
"Tabii ki iyiyiz," dedi Pol Teyze aksi aksi. "Sen gidip ihtiyar Kurt'un atları tutmasına yardım etsene."
"Tabii, Pol Hanım," dedi Durnik yumuşak bir tavırla.
"Pek keyifli, minik bir kavga oldu," dedi Barak kılıcını silerek yanlanna geldiğinde. "Pek kan çıkmadı ama gene de iyiydi."
"Beğendiğine sevindim," dedi Pol Teyze ters bir tavırla. "Bense bu tür şeyleri hiç sevmem. Hepsi kaçtı mı?"
"Maalesef kaçtı, Pol Hanım," dedi Barak. "Yerimiz dardı, taşlarda kaygandı, o yüzden iyi vuramadık. Birkaç tanesini çizmeyi başardım ama. Bir iki kemik kirdik, bir iki de kafa yardık. Kaçmayı dövüşmekten daha iyi heceliyorlardı zaten."
ipek Garion'a saldıran iki adamın kaçtığı ara sokaktan geri döndü. Gözleri parlıyor, kötü kötü sırıtıyordu. "Harika!" dedi ve durup dururken gülmeye başladı.
Kurt ve Durnik gemi azıya almış olan atlan sakinleştirmeyi başarmış ve Garion'la diğerlerinin yanına getirmişlerdi. "Kimsenin bir şeyi var mı?" diye sordu Kurt.
"Hepimiz iyiyiz," diye gürledi Barak. "Kılıç çekmeye bile değmezmiş."
Garion'un kafası an kovanı gibi çalışıyordu; heyecanından, önce den düşünüp değerlendirse belki de kendine saklayacağı bir konuyu açıverdi. "Brill Muros'ta olduğumuzu nereden biliyordu?" ipek gözlerini kısarak ona döndü. "Belki Winold'dan sonra bizi takip etmiştir," dedi.
"Ama durup geri baktık ya," dedi Garion. "Köyden çıktığımızda peşimizde değildi, sonra da her gün arkamızı kolladık."
ipek kaşlarını çatarak, "Devam et Garion," dedi.

"Bence nereye gittiğimizi biliyordu," diye baklayı ağzından çıkardı Garion, aklının açıkça gördüğünü söylememesi için kendisini zorlayan garip hisse direnerek.
"Peki nereden biliyordu?" diye sordu Kurt.
"Biri ona söylemiştir," dedi Garion. "Buraya geldiğimizi bilen biri.
"Mingan biliyordu," dedi ipek. "Ama Mingan tüccardır ve işlerini Brill gibi adamlara anlatmaz."
"Ama Murgo Aşarak Mingan'ın yanındaydı Mingan bize bu işi verdiği zaman." Zorlama o kadar artmıştı ki, Garion'un dili dolaşıyordu.
İpek omuzlarını silkti. "Ona ne ki? Aşarak kim olduğumuzu bilmiyordu."
'Ya biliyorduysa?" diye çabaladı Garion. 'Ya sıradan bir Murgo değil de o ötekiler gibiyse, hani Darine'den çıktıktan iki gün sonra yanımızdan geçenler gibi."
"Grolim mi yani?" dedi İpek gözleri irileşerek. "Evet, Aşarak Grolimse, kim olduğumuzu ve ne yaptığımızı bilirdi tabii."
'Ya o gün yanımızdan geçen Grolim Aşarak idiyse?" dedi Garion uğraşa didine. "Ya o zaman bizi aramıyorduysa da güneye, Brill'i bulup bizi beklemesi için buraya yollamaya gidiyorduysa?"
İpek dikkatle Garion'a baktı. "Çok iyi," dedi alçak bir sesle. "Çok çok iyi." Pol Teyzeye bir göz attı. "Tebrik ederim Pol Hanım, harika bir çocuk yetiştirmişsiniz."
"Bu Aşarak nasıl biriydi?" diye sordu Kurt hemen.
"Murgonun biri işte," dedi İpek omuz silkerek. "Rak Goska'dan geliyormuş. Bizimle alakası olmayan bir işle uğraşan sıradan bir casus sanmıştım. Aklım uykuya yatmış demek ki."
"Grolimlerle uğraşırken insanın başına gelir," dedi Kurt.
"Biri bizi izliyor," dedi Durnik sessizce, "şu yukarıdaki pencereden."
BELGARIAD I
Garion hızla başını kaldırdı ve ikinci kattaki zayıf ışıklı bir pencerede, karanlık bir suret gördü. Kahredici derecede tanıdık bir suret.
Bay Kurt başını kaldırmadı ama yüzü kendi içine bakıyormuş ya da zihni bir şeyler arıyormuş gibi ifadesizleşti. Sonra toparlanıp gözleri ateş gibi yanarak penceredeki siluete baktı. "Bir Grolim," dedi kısaca.
"Ölü bir Grolim olacak," dedi İpek. Tuniğinden uzun, iğne gibi sivri bir kama çıkardı. Geriye doğru iki adım atıp Grolimin onları seyrettiği pencereden uzaklaştı ve aniden dönerek yumuşak bir hareketle kamayı savurdu.
Kama pencerenin camım kırdı, boğuk bir çığlık duyuldu ve ışık söndü. Garion sol kolunda garip bir acı hissetti.
'Vurdum," dedi İpek sırıtarak, "îyi atış," dedi Barak hayranlıkla.
"insan bazı beceriler geliştiriyor tabii zamanla," dedi İpek tevazuyla. "Eğer o Aşarak ise, Mingan'ın evinde beni kazıkladığı için bunu haketmişti."
"Bu onu en azından bir süre meşgul eder," dedi Kurt. "Artık sessizce gitmemiz şart değil. Burada olduğumuzu biliyorlar. Haydi atlara binelim." Atına atladı ve sokaktan aşağı doğru hızla ilerledi.
Garion'u susmaya zorlayan dürtü geçmişti; ötekilere Aşarak'ı anlatmak istiyordu, ama hızla giderken bunu yapması imkânsızdı.
Şehrin dış mahallelerine vardıklarında atlarını hızlı bir tırısa kaldırdılar. Kar iyice artmıştı ve sığır ağıllarının toynaklarla ezilip düzleşmiş zemini beyazlanmaya başlamıştı bile. "Soğuk bir gece olacak," diye bağırdı İpek atını sürerken. "Muros'a dönelim istersen," dedi Barak. "Bir iki çatışma daha kanını ısıtır." İpek güldü ve atını mahmuzladı.
Algar kampı Muros'un üç fersah doğusundaydı. Yere dikili sırıklardan oluşan bir çitle çevrili geniş bir alandı. Kar o kadar artmıştı ki, kamp bulanık ve belirsiz görünüyordu. Çıtırdayan meşalelerin aydınlattığı kapıda, deri pantolonlu, deri yelekli, çelik miğferli ve vahşi görünüşlü iki savaşçı nöbetteydi. Mızraklarımı uçları meşale ışığında pırıldıyordu.
"Dur!" dedi savaşçılardan biri, mızrağını Bay Kurt'a doğrultarak. "Gecenin bu vaktinde burada ne işiniz var?"
"Sürübaşınızla acilen görüşmem gerek," dedi Kurt kibarca, "inebilir miyim?" îki muhafız başbaşa verip kısa bir konuşma yaptılar.
"inebilirsin," dedi muhafızlardan biri. "Ancak arkadaşların biraz geri çekilsin, ama ışığın alanından da çıkmasınlar."
"Algarlar!" diye söylendi İpek ağzının içinden. "Hep kuşkucudurlar."
Bay Kurt atından indi ve kukuletasını açarak karların arasından muhafızlara yaklaştı.

O zaman tuhaf bir şey oldu. îki muhafızdan daha yaşlı olanı, Bay Kurt'a bakarak gümüş rengi saçını ve sakalını fark etti. Ansızın gözleri faltaşı gibi açıldı. Yanındakine aceleyle bir şeyler söyledi, sonra ikisi de yerlere kadar eğilerek Kurt'a selam verdiler.
"Bunlarla uğraşacak vaktimiz yok şimdi," dedi Kurt sıkıntıyla. "Beni sürübaşınıza götürün."
"Derhal, ey Kadim Kişi," dedi muhafızlardan yaşlı olanı aceleyle, sonra kapıyı açmaya koştu.
"Bu da neydi?" diye fısıldadı Garion Pol Teyzeye.
"Algarların batıl itikattan vardır," diye kestirip attı Pol. "Çok soru sorma."
Beklerlerken kar üzerlerine yağdı, atlarının gövdesinde eridi. Yarım saat kadar sonra kapı ye-

niden açıldı ve çivili deri yelekleri ve çelik miğferleriyle korkunç görünen iki düzine atlı Algar, altı eğer-lenmiş atı dışarı çıkardı.
Onların ardından Bay Kurt geliyordu, yanında kafasını tepesindeki at kuyruğu hariç kazıtmış uzun boylu bir adam vardı.
"Ziyaretinizle kampımızı şereflendirdiniz, ey Kadim Kişi," diyordu uzun boylu adam. "Yolunuz hızlı olsun."
"Altımızda Algar atları olunca gecikmemiz mümkün değil," diye cevap verdi Kurt.
"Süvarilerim size eşlik ederek, Muros'un öte yanına birkaç saatte varan bir kestirmeden götürecekler," dedi uzun boylu adam. "Takip edilmediğinizden emin olmak için de bir süre arkanızı kollayacaklar."
"Teşekkürlerimi ifade edecek söz bulamıyorum, soylu sürübaşı," dedi Kurt eğilerek. Sürübaşı da eğilerek selam verdi. "Size hizmet edebildiğim için ben müteşekkirim."
Yeni atlanna binmeleri bir dakikalarını aldı. Algar refakatçilerinin yarısı önlerinde, yarısı arkalarında, geri döndüler ve karanlık, karlı gecenin içinden batıya yöneldiler.
BELGARIAD I
ONUNCU BOLUM
KARANLIK giderek, hiç belli etmeden soldu; hafifçe yağan kar sabahın gelişini bile bulanıklaştırmıştı. Yorulmak bilmez gibi görünen atları, giderek artan ışıkta durmadan batıya doğru ilerliyor, nallan Büyük Kuzey Yolu'nu bileklerine kadar örten kar tabakası üzerinde boğuk bir ses çıkarıyordu. Garion bir ara arkaya baktığında, atlarının bıraktığı karmakarışık izleri gördü, görüş sınırlarında bir yerde ise izler şimdiden yağan karla örtülüyordu.
Hava tamamen aydınlandığında Bay Kurt üzerinden buharlar tüten atını dizginleyerek rahvan yürütmeye başladı. "Ne kadar geldik?" diye sordu ıpek'e.
Pelerininin kıvnmlanna biriken karları silkeleyen sansar suratlı Drasniyalı, yağan kar tanelerinin puslu örtüsü arasından etrafına bakınarak bir kerteriz noktası aradı. "On fersah," dedi sonunda. "Belki biraz daha f azla."
"Çok sefil bir yolculuk," diye gümbürdedi Barak; eğeri üzerinde hafifçe titreyerek dengesini bulmaya çalışırken.
"Sen bir de atına sor," dedi İpek sıntarak. "Camaar'a ne kadar kaldı?" diye sordu Pol Teyze.
"Muros'tan Camaar'a kırk fersahtır," dedi ipek.
"O zaman bir barınak bulalım," dedi Pol. "Peşimizden kim gelirse gelsin, kırk fersahı dörtnala gidemeyiz."
"Takip edilmekten korkmamıza gerek yok şimdi," dedi Kurt. "Eminim Algarlar Brill'le adamlarının, hatta Aşarak'ın bile peşimizden gelmesini engelleyebilir."
"Hiç olmazsa bu işe yarıyorlar," dedi ipek alayla.
'Yanlış hatırlamıyorsam, buradan batıya doğru beş mil kadar gidince bir imparatorluk konaklama yeri olacak," dedi Kurt. "Öğlene kadar varmış oluruz."
"Orada kalmamıza izin verirler mi?" diye sordu Durnik şüpheyle. "Tolnedralılar misafırperverlikleriyle ünlü değildir."
"Tolnedralılar uygun bir fiyata her şeyi satarlar," dedi ipek. "Konaklama yeri dinlenmek için uygun bir fırsat. Brill ve Aşarak Algarlan atlatıp bize yetişseler bile, lejyonerler kendi çatıları altında tatsızlı ğa izin vermez."
"Sendarya'da Tolnedra lejyonerlerinin ne işi var?" diye sordu Garion, yurtseverce duygulan hafifçe kabararak.
"Büyük yolların geçtiği her yerde lejyonlar da vardır," dedi ipek. "Tolnedralılar antlaşma yazmakta müşterilerini soymakta oldukların dan da daha iyidirler."
Bay Kurt kıkırdadı. "Tutarsızsın İpek," dedi. "Yollara itirazın yok ama lejyonları istemiyorsun. Biri olmadan diğeri de olmaz."

"Tutarlı olduğumu iddia etmedim ki," dedi sivri burunlu adam ha va-i bir tavırla. "Ama imparatorluğun konaklama yerine öğlene kadar varıp bize sunacağı sözümona kon-

fordan istifade etmek istiyorsak he men yola koyulmamız gerek, imparator Hazretlerini beni soyma zev kinden mahrum bırakmak istemem."
"Pekâlâ," dedi Kurt, "haydi gidelim." Sonra altında ileri atılmak için sabırsızlanan Algar atını mahmuzladı.
Karlı öğlen aydınlığında, sağlam yapılı binalardan oluşan, daha da sağlam yapılı bir duvarla çevrelenmiş konaklama yerine vardılar. Etraftaki lejyonerler Garion'un tanıdığı Tolnedralı tüccarlara hiç benzemiyordu. Bunlar yağcı ticaret adamları değil, parlak göğüs zırhlan ve hotozlu miğferler giymiş, profesyonel savaşçılardı. Gururlu, hatta küstah bir edayla, tüm Tolnedra'nın askeri gücünün arka-lannda olduğunun bilinciyle dolanıyorlardı ortalıkta.
Yemek salonundaki yemekler sade ve doyurucu, ama müthiş pahalıydı. Küçücük yatak odaları tertemizdi ve dar, sert yatakları, kalın yün battaniyeleri vardı; onlar da çok pahalıydı. Ahırları düzenliydi, ama onlar da Bay Kurt'un kesesini iyice hafifletmiş olmalıydılar. Garion bütün bunların kaça mal olduğunu merak etmekten kendini alamadı; ama Kurt sanki kesesi dipsizmişçesine, müthiş bir kayıtsızlıkla ödüyordu paraları.
Yemekten sonra, 'Yarın sabaha kadar dinlenelim burada," dedi beyaz sakallı ihtiyar. "Belki sabaha kadar kar diner. Kar fırtınasında körükörüne ilerlemekten hoşlanmıyorum. Böyle havada yolumuzun üzerinde her türlü şey gizlenmiş olabilir."
Masada uyuklarken duyduğu bu sözler, yorgunluktan uyuşmuş halde olan Garion'u pek sevindirdi. Diğerleri sohbet ediyorlardı, ama o söylenenleri duyamayacak kadar yorgundu.
"Garion," dedi Pol Teyze sonunda, "neden gidip yatmıyorsun?"
Garion aceleyle doğrularak, "Ben iyiyim Pol Teyze," dedi. Gene çocuk muamelesi görmekten u-tanmıştı.
"Hemen, Garion," dedi Pol o çok iyi tanıdığı çıldırtıcı ses tonuyla. Hayatı boyunca hep bu "Hemen, Garion"u dinlemişti. Ama tartışmayacak kadar da aklı başındaydı.
Ayağa kalktığında bacaklarının titrediğini fark etti. Pol Teyze de kalkıp yanına geldi ve onu yemek salonundan çıkardı.
'Yolu kendim de bulabilirim," diye itiraz etti Garion. "Tabii," dedi Pol. "Haydi gel."
Küçücük odadaki yatağına kıvnldığında Pol Teyze battaniyelerini sıkıca örttü. "Üstünü açma," dedi. "Soğuk almanı istemiyorum." Tıpkı çocukken yaptığı gibi, serin elini alnına dokundurdu.
"Pol Teyze," dedi Garion uykusunun arasında.
"Ne var Garion?"
"Annemle babam kimdi? Adlan neydi yani?"
Pol ciddi bir tavırla yüzüne baktı. "Bunu daha sonra konuşuruz," dedi.
"Bilmek istiyorum," dedi Garion inatla.
"Pekâlâ. Babanın adı Geran'dı; anneninki de lldera."
Garion bir an düşündü. "Bunlar Sendar ismi değil," dedi sonunda.
"Değil," dedi Pol Teyze.
"Neden peki?"
"Uzun hikâye," dedi Pol, "sen de bunu dinleyemeyecek kadar yorgunsun şu anda." Garion aniden içinden gelerek uzanıp sağ avucundaki lekeyi teyzesinin saçındaki beyaz bukleye dokundurdu. Daha önce de olduğu gibi, elinde bir kanncalanmayla birlikte, zihninde bir pencere açıldı. Ancak bu kez pencereden gördüğü çok daha ciddi bir şeydi. Öfke vardı; öfke ve tek bir yüz. Tuhaf bir

şekilde Bay Kurt'a benziyordu, ama o değildi; dünyadaki bütün hiddet bu yüze yönelmişti sanki.
Pol Teyze başını çekti. "Bunu yapmamanı söylemiştim Garion," dedi kararlı bir sesle. "Henüz hazır değilsin."
"Bir gün bunun ne olduğunu anlat bana mutlaka," dedi Garion.
"Belki," dedi Pol. "Ama şimdi değil. Yum gözlerini ve uyu."
Sanki bu emir tüm iradesini yok etmiş gibi anında derin ve huzurlu bir uykuya daldı Garion.
Ertesi sabah kar durmuştu, imparatorluk konaklama yerinin dışındaki dünya kalın ve pürüzsüz bir beyaz örtüye bürünmüştü; havada ise sise çok benzeyen, ama sis olmayan nemli bir pus vardı.

"Puslu Sendarya," dedi İpek kahvaltı esnasında alayla. "Bazen bir gün krallığın hepten paslanıp kıpırdayamaz hale geleceğini düşünüyorum."
Bütün gün boyunca hızlı bir tırısla gittiler ve gece vakti başka bir imparatorluk konaklama yerine vardılar; burası sabah ayrıldıkları yere o kadar benziyordu ki, Garion bütün gün bir çember çizerek yol aldıklarını ve başladıkları yere döndüklerini düşünmeden edemedi. Atlan ahıra bağlarken bu fikrini İpek'e açtı.
"Tolnedralılarda orijinalliğin zerresi yoktur," dedi İpek. "Bütün konaklama yerleri tıpatıp birbirinin aynıdır. Drasniya'da, Algarya'da, Arendiya'da, büyük yollarının geçtiği her yerde aynı binaları görürsün. Onların zaafı da bu: Hayal gücü kıtlığı."
"Aynı şeyi tekrar tekrar yapmaktan usanmıyorlar mı?"
"Onları rahatlatıyor herhalde," dedi ipek gülerek. "Gel de akşam yemeği işini halledelim."
Ertesi sabah kar yeniden başladı, ama öğle vakti Garion'un burnuna o tanıdık, hafif tozlu kar kokusundan farklı bir koku geldi. Tıpkı Darine'e yaklaştıklarında olduğu gibi, denizin kokusunu almıştı; böylece de yolun sonuna varmakta olduklarını anladı.
Sendarya'nın en büyük şehri ve kuzeyin en büyük limanı olan Camaar, kadim zamanlarda, Büyük Camaar Nehri'nin denize döküldüğü yere kurulmuştu. Drasniya'daki Boktor'dan bu yana uzanan Büyük Kuzey Yolu'nun ve Tolnedra'daki imparatorluk başşehri Tol Honeth'ten gelip Arendiya üzerinden Sendarya'ya varan Büyük Batı Yolu'nun birleşme noktasındaydı. Bütün yollar Camaar'a çıkar dense pek yanlış olmazdı yani.
Soğuk, karlı bir akşamüstü, hafif bir yokuştan inerek şehre vardılar. Kapıya varmadan biraz önce Pol Teyze atını durdurdu. "Artık maceracı kılığında dolaşmadığımıza göre," dedi, "en berbat hanlarda konaklamanın da bir gereği kalmadı, değil mi?"
"Bu konuyu düşünmemiştim," dedi Bay Kurt.
"Ben düşündüm," dedi Pol. 'Yol kenarında konaklamalardan ve pis kasaba hanlarından bıktım usandım. Banyo yapmak istiyorum, temiz bir yatak istiyorum, doğru dürüst yemek istiyorum. Müsaadeniz le, bu defa kalacağımız hanı ben seçeceğim."
"Tabii Pol," dedi Kurt teslimiyetle, "nasıl istersen."
"Peki öyleyse," dedi Pol; diğerlerini geride bırakarak atını şehir kapısına doğru sürdü.
Kapıdaki kürklü nöbetçilerden biri, kaba bir tavırla, "Camaar'da işiniz nedir?" diye sordu.
Pol Teyze kukuletasını geriye atarak adamı çelik gibi bakışlarla süzdü. "Ben Erat Düşesiyim," dedi çınlayan bir sesle. "Bunlar da maiyetim. Camaar'daki işim de seni ilgilendirmez."
Muhafız gözlerini kırpıştırdı ve saygıyla eğildi. "Özür dilerim Düşes Hazretleri," dedi, "kabalık etmek istememiştim."
" Yaa, öyle mi?" dedi Pol Teyze, sesi hâlâ soğuktu ve bakışları tehlikeliydi. "Düşes Hazretlerini tanımamıştım," dedi zavallı adam, o yüksek ten bakışın etkisi altında kekeleyerek. "Size nasıl yardımcı olabili rim?"
gisi?"
KEHANETİN OYUNCAĞI "Pek olamazsın," dedi Pol Teyze adamı tepeden tırnağa süzerek.
"Camaar'daki en iyi han han-
"Aslan Hanı hanımefendi." "Eee," dedi Pol sabırsızca.
"Nasıl yani hanımefendi..." dedi adamcağız soruyu anlamayarak. "Nerede?" dedi Pol. "Öyle ağzı açık ayran budalası gibi durmasana be adam, konuş haydi!" "Gümrük binasının hemen ilerisinde," dedi muhafız kızararak. "Gümrük Meydanına kadar bu caddeyi takip edin. Orada kime Aslan'ı sorsanız gösterir."
Pol Teyze kukuletasını tekrar başına çekti. "Şu adamcağıza bir şeyler verin," dedi omuzunun üstünden, sonra da ardına bakmadan şehre girdi.
Kurt'un eğilerek uzattığı parayı alırken, "Sağolun," dedi muhafız, "itiraf edeyim ki Erat Düşe-si'nin adını hiç duymamıştım."
"Talihlisin," dedi Kurt.
"Çok güzel bir kadın," dedi adam hayranlıkla. "Çok da sinirlidir," dedi Kurt. "Fark ettim," dedi muhafız. "Fark ettiğini fark ettik," dedi ipek şakacı bir tavırla. Atlarını mahmuzlayarak Pol Teyzeye yetiştiler. "Erat Düşesi ha!" dedi ipek alçak bir sesle.
"Adamın tavrından rahatsız oldum," dedi Pol Teyze azametli bir tavırla. 'Yabancıların karşısında yoksul numarası yapmaktan da bıktım."
Gümrük Meydanında ipek, karla kaplı caddede yürüyen meşgul görünüşlü bir tüccara yanaştı. Atını şaşkın adamın tam önüne çekip, mümkün olan en hakaretamiz tavırla, "Hişt, arkadaş!"

diye seslendi. "Hanımım Erat Düşesi, Aslan denilen bir hanın yerini öğrenmek istiyor. Yolu gösterir misin?"
Tüccar gözlerini kırpıştırdı; fare suratlı adamın tavrı yüzünü kızartmıştı. "Şu caddeden yukarı yürüyün," dedi alçak bir sesle, işaret ederek. "Epey yürüdükten sonra, sol tarafta olacak. Önünde bir aslan resmi var."
İpek teşekkür filan etmeden, adamın ayaklarının dibine, karların arasına biriki bozuk para fırlattı ve kibirli bir edayla atını döndürdü. Garion tüccarın öfkeden kudurduğunu, ama gene de eğilip karların arasındaki paralan arandığını fark etti.
Caddede biraz ilerledikten sonra, "Bu insanların bizi kolay kolay unutacağını hiç sanmıyorum," dedi Kurt ekşi bir suratla.
"Küstah bir soylunun geçtiğini hatırlayacaklar sadece," dedi İpek. "Denediğimiz diğer tebdili kıyafetlerden daha kötü değil."
Hana vardıklarında Pol Teyze birkaç oda yerine bütün bir daire tuttu. Hancıya Bay Kurt'u işaret ederek, 'Vekilharcım paranızı ödeyecek," dedi. "Bagajım diğer hizmetkârlarımla birlikte, yük atlarıyla geliyor. Birkaç gün gecikebilirler, o yüzden bir terziye ve bir oda hizmetçisine ihtiyacım olacak, ilgilenin." Sonra bir imparatoriçe edasıyla dönerek, ona yol göstermek için koşuşturan hizmetkârın peşinden dairelerine giden uzun merdivene doğru yürüdü.
Hancı kesesinden çıkardığı paralan sayan Kurt'a, "Düşes ne kadar sert emir veriyor, değil mi?" dedi.
"Öyledir," dedi Kurt. "isteklerine karşı çıkmak da pek akıllıca olmaz."
"Öğüdünüzü dinleyeceğim," dedi hancı. "En küçük kızım Düşes Hazretlerinin oda hizmetçiliği

işini yapabilir."
"Sağol dostum," dedi ipek. "isteklerine uyulmakta gecikilirse Düşes çok sinirlenir. O zaman da en çok bizim başımız belaya girer."
Hep birlikte merdivenlerden çıkıp Pol Teyzenin tuttuğu daireye girdiler ve oturma odasına yöneldiler. Oda, Garion'un hayatta görme diği kadar şık ve zengin görünüşlüydü. Duvarlar resimli halılarla kaplıydı. Gerçek balmumundan bir sürü mum, duvarlara takılı halkalarda ve masanın üstündeki dev şamdanda ışıldıyordu. Şöminede kocaman bir ateş yanıyordu ve yerde tuhaf desenli bir halı vardı.
Pol Teyze ateşin başında ellerini ısıtıyordu. "Limanda bulacağınız pasaklı, balık ve yıkanmamış denizci kokan bir handan daha iyi değil mi şimdi bu?" diye sordu.
"Erat Düşesinin affına sığımnm," dedi Bay Kurt biraz ters bir ta vırla, "ama dikkat çekmemek için pek iyi bir yol değil. Aynca buraya ödediğimiz parayla bir lejyon bir hafta beslenirdi."
"Yaşlandıkça pintileşiyorsun, ihtiyar Kurt," dedi Pol. "Kimse şımarık bir soylu kadını ciddiye almaz; aynca senin arabaların da o iğrenç Brill'in izimizi bulmasını engelleyemedi. En azından böyle daha rahatız ve daha hızlı ilerleyebileceğiz."
"Umarım pişman olmayız," dedi Kurt homurdanarak. "Homurdanma, ihtiyar," dedi Pol.
"Dediğin gibi olsun Pol," diye içini çekti Kurt. "Öyle olacak," dedi Pol.
"Nasıl davranmamız gerek, Pol Hanım?" diye sordu Durnik tereddütle. Pol'ün bu soylu havalan kafasını kanştırmıştı belli ki. "Soyluların adabı hakkında pek bir bilgim yok."
"Çok basit Durnik," dedi Pol. Onu tepeden tırnağa süzerek sade, güvenilir yüzünü ve becerikli tavnnı bir an değerlendirdi. "Erat Düşesi'nin seyisbaşı ve Ahır Amiri olmaya ne dersin?"
Durnik huzursuzca güldü. "Hayatım boyunca yaptığım işlere soylu adlar taktık," dedi. "iş kısmı kolay da titrler ağır gelebilir."
"Gayet iyi başanrsın dostum Durnik," dedi ipek. 'Yüzünde o kadar dürüst bir ifade var ki, insanlar ne söylesen inanır. Seninki gibi bir yüzüm olsaydı, dünyanın yarısını çalabilirdim."
Sonra Pol Teyzeye dönerek, "Benim rolüm ne olacak hanımefendi?" diye sordu.
"Sen de idare amirim olursun," dedi Pol. "Bu makamdakiler hep hırsız olur zaten; sana uyar."
ipek alayla eğilerek selam verdi.
'Ya ben?" dedi Barak keyifle sıntarak.
"Baş muhafız," dedi Pol. "Dans öğretmeni desek kimse inanmaz. Korkunç bir surat takınarak dolaş yeter."
"Peki ben ne yapacağım Pol Teyze?" diye sordu Ganon. "Sen de el ulağım olursun." "El ulağı ne iş yapar?" "Getirgötür işlerimi yapar."
"Zaten hayatım boyunca başka ne yaptım ki! Adı bu muymuş?"

"Terbiyesizlik etme. Kapıları açmak ve ziyaretçileri bildirmek de senin işin. Ayrıca canım sıkkınken şarkı da söyleyeceksin."
"Şarkı mı?" dedi Garion dehşetle. "Ben mi?"
"Âdettendir."
"Bana böyle bir şey yaptırmazsın değil mi Pol Teyze?"

"Düşes Hazretleri diyeceksin," diye düzeltti Pol.
"Beni şarkı söylerken duyarsan hazret filan kalmaz," dedi Garion. "Sesim pek iyi değildir."
"idare edersin hayatım," dedi Pol.
"Ben zaten Düşes Hazretlerinin vekilharçlığına atanmışım," dedi Kurt.
"Hizmetkârlarımın başı," dedi Pol. "Mülki amirim ve hazinedarım."
"Bu kısmını tahmin etmiştim."
Kapı çekingen bir şekilde vuruldu.
"Bak bakalım kimmiş Garion," dedi Pol Teyze.
Garion kapıyı açınca, açık kumral, ciddi bir elbise ve kolalı bir önlük ve bone giymiş bir kızla karşılaştı. Kız kocaman kahverengi gözleriyle ona bakıyordu.
"Buyrun?" dedi.
Kız alçak bir sesle, "Düşes Hazretlerinin oda hizmetçisiyim," dedi.
Garion, "Oda hizmetçiniz geldi, Düşes Hazretleri," dedi yüksek sesle.
"Harika," dedi Pol Teyze. "Gel bakalım yavrucuğum."
Kız içeri girdi.
"Ne şeker şeysin sen öyle," dedi Pol Teyze.
Kızcağız kızararak bir reverans yaptı ve "Sağolun hanımefendi," dedi.
"Adın ne senin?"
"Adım Donia, hanımefendi."
"Ne güzel bir isim," dedi Pol Teyze. "Şimdi önemli mevzulara gelelim. Burada banyo var mı?"
Ertesi sabah hâlâ kar yağıyordu. Yakındaki binalar ve sokaklar kalın bir kar tabakasıyla örtülmüştü.
"Galiba arayışın sonuna yaklaştık," dedi Bay Kurt, duvarında halılar asılı salonun dalgalı pencere camından dikkatle dışan bakarken.
"Aradığımız kişinin Camaar'da uzun süre kalması pek muhtemel değil," dedi İpek.
"Hiç değil," dedi Kurt, "ama izini bir kere bulursak daha hızlı hareket edebiliriz. Haydi şehre i-nip bir bakalım, haklı mıymışım."
Bay Kurtla İpek gittikten sonra Garion bir süre oturup yaşıtı olan Donia ile muhabbet etti. Zubrette kadar güzel değildi belki, ama Garion kocaman kahverengi gözlerini ve yumuşak sesini çok çekici bulu yordu. Pol Teyzenin terzisi gelip de, Donia Erat Düşesinin ölçüsünün alındığı odaya yardıma çağrılana kadar işler yolunda gidiyordu.
Durnik odalannm lüksünden rahatsız olup kahvaltıdan sonra bir bahane uydurarak ahıra kaçmış olduğu için, Garion Barak ile baş başa kaldı. Dev adam sabırla, elindeki küçük bir taşla kılıcının ke-nannda Muros'taki çatışmadan yadigâr kalan bir çentiği düzeltiyordu. Garion kızıl sakallı devin yanında kendini pek rahat hissetmiyordu. Barak pek az konuşuyordu ve sanki dev gövdesinde bir tehdit var gibiydi. Sonunda Garion bütün sabahı oturma odasının duvarlarındaki halıları inceleyerek geçirdi. Halılarda baştan aşağı zırhlara bürünmüş şövalyelerin, tepelere kurulmuş şatolann ve bahçelerde dolaşan aşırı zayıf genç kızların resimleri vardı.
"Arend," dedi Barak tam arkasından. Garion sıçradı. Dev adam o kadar sessizce yaklaşmıştı ki, Garion farkına bile varmamıştı.
"Nereden anladın?" diye sordu Garion kibarca.
"Arendler duvar halılarına bayılır," diye gürüldedi Barak. "Aynca erkekler birbirlerinin zırh-

lanna vurup kırmakla meşgulken, kadınlar da halı dokuyarak vakit geçirirler."
"Gerçekten bu zırhları giyiyorlar mı?" diye sordu Garion halılardan birindeki ağır zırhlı bir şövalyeyi göstererek.
'Yaa, evet," dedi Barak gülerek. "Daha da beter. Atlarına bile zırh giydiriyorlar. Saçma sapan bir savaş biçimi."
Garion yerdeki halıyı ayağıyla dürtükleyerek, "Bu da Arend mi?" diye sordu. Barak hayır anlamında başını salladı. "Mallorya işi."

"Ta Mallorya'dan buraya nasıl gelmiş?" diye sordu Garion. "Mallorya dünyanın öbür ucunda değil mi?"
"Çok uzak tabii," diye onayladı Barak. "Ama bir tüccar kâr etmek için bunun iki katı bile yol gider. Böyle mallar Garog Nadrak'tan Kuzey Kervan Yolu üzerinden Boktor'a gelir. Zenginler Mallorya halılarına bayılırlar. Ben pek sevmem; Angarak işi olan hiçbir şeyi sevmem zaten."
"Kaç çeşit Angarak var ki?" diye sordu Garion. "Murgolarla Thulları biliyorum; Vo Mimbre savaşı hakkında da bir şeyler duydum, ama aslında pek fazla şey bilmiyorum."
"Angaraklar beş kabiledir," dedi Barak yerine oturup kılıcını bilemeye devam ederek. "Murgolar, Thullar, Nadraklar ve Malloryalılar; bir de Grolimler tabii. Dört doğu krallığında yaşar bunlar: Mallorya, Garog Nadrak, Mishrak aç Thull ve Cthol Murgos."
"Peki Grolimler nerede yaşıyor?"
"Onların özel bir yeri yok," dedi Barak ciddi bir ifadeyle. "Grolimler Tekgöz Torak'ın rahipleridir ve Angaraklann yaşadığı her yere dağılmışlardır. Torak'a kurban törenlerini onlar düzenler. Grolim bıçakları bir düzine Vo Mimbre'den fazla Angarak kan dökmüştür herhalde."
Garion ürperdi. "Torak kendi halkının katledilmesinden niçin zevk alıyor?" diye sordu.
"Kim bilir?" diye omuz silkti Barak. "Çarpık ve kötü bir tanrı Torak. Bazıları Aldur'un Küresi'ni
"Dünya nasıl çatlatılabilir ki?" diye sordu Garion. "Hikâyenin bu kısmını hiç anlayamamışımdır."
"Aldur'un Küresi'nin gücü öylesine büyüktür ki, her şeyi yapabilir," dedi Barak. "Torak Küre'yi kaldırdığında yeryüzü onun gücüyle ortadan ikiye yarıldı ve denkler gelip karalan istila etti. Çok eski bir hikâye, ama muhtemelen doğru."
"Aldur'un Küresi şimdi nerede?" diye sordu Garion ansızın. Barak buz mavisi gözler ve düşünceli bir yüzle ona baktı, ama birşey söylemedi. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi Garion ansızın. "Bence şu çalınan şey Aldur'un küresi, Bay Kurt da onu bulmaya çalışıyor."
"Bence de sen böyle şeyleri pek düşünmesen iyi olur," diye uyardı Barak.
"Ama bilmek istiyorum," diye itiraz etti Garion; merakı Barak'ın sözlerine ve uyarısına baskın çıkmıştı. "Herkes bana cahil bir çocuk muamelesi yapıyor. Ne olup bittiğini hiç bilmeden peşinize takılmış sürükleniyorum. Zaten Bay Kurt da kim? Algarlar ona niye öyle davrandılar? Görmediği bir şeyi nasıl izleyebiliyor? Lütfen söyle Barak."
"Hayatta olmaz," dedi Barak. "O hatayı yaparsam teyzen sakalımı tel tel yolar."
"Ondan korkuyor musun yoksa?"
"Aklı başında herkes ondan korkar," dedi Barak kalkıp kılıcını kınına sokarak.
"Pol Teyzeden mi?" diye sordu Garion hayretle.
"Sen korkmuyor musun yani?" diye sordu Barak.
KEHANETİN OYUNCAĞI
"Hayır," dedi Garion, sonra da bunun tam doğru olmadığını fark ederek durdu. "Yani tam korkmak değil de, daha ziyade..." Söyleyecek söz bulamayarak sustu.
"Aynen öyle," dedi Barak. "Ben de senden daha aptal değilim evladım. Çok soru soruyorsun ve bunlara cevap vermemek daha akıllıca. Eğer bilmek istiyorsan, teyzene sor."
"Söylemiyor ki," dedi Garion asık suratla. "Hiçbir şey söylemiyor bana. Annemle babam hakkında bile bir şey söylemiyor."
Barak kaşlarını çatarak, "Bak bu tuhaf işte," dedi.
"Bence annemle babam Sendar değilmiş," dedi Garion. "isimleri Sendar ismi değil; ipek de benim Sendara benzemediğimi söylüyor."
Barak ona dikkatle baktı. "Hayır," dedi sonunda. "Sen söyleyince fark ettim, hiç benzemiyorsun. Daha ziyade Rivalıya benziyorsun, ama tam olarak değil."
"Peki Pol Teyze Rivalı mı?"
Barak'ın gözleri hafifçe kısıldı. "Gene cevap vermek istemediğim sorulara geldik," dedi.
"Bir gün nasıl olsa öğreneceğim," dedi Garion.
"O gün bugün değil," dedi Barak. "Gel bakalım. Benim biraz antrenmana ihtiyacım var. Hanın avlusuna gidelim de sana kılıç kullanmayı öğreteyim."
"Bana mı?" dedi Garion; bütün merakı bu heyecan karşısında eriyip gitti.
"Öğrenmen gereken yaşa gelmişsin," dedi Barak. "Bir gün kılıç kullanmayı bilmek faydalı olabilir."
Akşama doğru Bay Kurt ve ipek döndüğünde, Garion'un kolu Barak'ın ağır kılıcını sallamaktan kopacak gibi ağrımaya başlamıştı ve savaş sanatlarını öğrenme fikri giderek cazibesini kaybetmeye başlıyordu. Adamlann elbiseleri bütün gün karlarda dolaşmaktan sırılsıklamdı,

ama Kurt'un gözleri parlıyordu; hepsini toplayıp oturma odasına götürürken yüzünde muzaffer bir ifade vardı.
"Haydi git de teyzeni çağır," dedi Garion'a, ıslak pelerinini çıkarıp ısınmak için ateşin başına yerleşirken.
Garion hemen soru sormanın yeri olmadığını anladı. Pol Teyzenin terzisiyle birlikte gün boyu kapandığı cilalı kapıya koşup tıklattı.
Pol Teyzenin "Ne var?" diyen sesi geldi içeriden.
"Bay... Öhhö.. Vekilharcınız döndü hanımefendi," dedi Garion son anda yalnız olmadığını hatırlayarak. "Sizinle konuşmak istiyor."
"Pekâlâ," dedi Pol. Bir dakika sonra dışarı çıkarak kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Garion'un ağzı açık kalmıştı. Teyzesinin üzerindeki dokumlu, mavi kadife elbise o kadar muhteşemdi ki, nefesi kesilmişti. Hayranlık içinde alık alık bakakaldı.
"Nerede?" diye sordu Pol. "Öyle bakmak nezaket kurallarına aylandır, Garion." "Ama çok güzelsin Pol Teyze," diyebildi Garion.
"Evet canım," dedi Pol yanağını okşayarak, "biliyorum, İhtiyar Kurt nerede?" "Duvar halıları olan salonda," dedi Garion gözlerini hâlâ teyzesinden alamayarak.
"Haydi gidelim öyleyse," dedi Pol ve oturma odasına yürüdü, içeri girdiklerinde herkes şöminenin başında duruyordu.
"Eee?" dedi Pol.
Kurt başını kaldırıp ona baktı, gözleri hâlâ parlıyordu. "Mükemmel bir seçim, Pol," dedi hayranlıkla. "Mavi sana hep yakışmışlar."
"Beğendin mi?" dedi Pol, kollarını açıp herkes görsün diye küçük bir kız gibi cilveyle dönerek.

"Umarım beğenirsin ihtiyar, çünkü sana çok paraya mal oldu." Kurt gülerek, "Hiç şüphem yoktu zaten," dedi.
Pol Teyzenin elbisesinin Durnik üzerindeki etkisi ise apaçık görülüyordu. Zavallı adamın gözleri kelimenin tam anlamıyla yuvalarından uğramış, yüzü önce bembeyaz, sonra da kıpkırmızı olmuştu. Sonunda o kadar büyük bir ümitsizlik ifadesi yerleşti ki, Garion'un içine dokundu. ipek ve Barak aynı anda Pol Teyzenin önünde hiçbir şey söylemeden yerlere kadar eğilip, parlayan gözlerle hayranlıklarını belli ettiler.
"Buradan geçmiş," dedi Kurt ciddi bir sesle.
"Emin misin?" diye sordu Pol Teyze.
Kurt başım salladı. "Geçişinin anısını taşlarda bile hissedebiliyorum."
"Denizden mi gelmiş?" diye sordu Pol.
"Hayır. Muhtemelen daha yukarılarda kayıp bir koyda kıyıya çıkmış, sonra karadan gelmiştir."
"Sonra tekrar gemiye mi binmiş?"
"Sanmam," dedi Kurt. "Onu iyi tanırım. Denizde rahat etmez."
"Ayrıca," dedi Barak, "Çerek Kralı Anheg'e bir haber uçsa, yüz savaş gemisi peşine düşerdi. Denizde kimse Çerek gemilerinden kaçamaz; bunu bilir."
"Haklısın," diye onayladı Kurt. "Bence Alorn topraklarına girmeyecektir. Herhalde o yüzden Kuzey Yolu'na çıkıp Algarya ve Drasniya'dan geçmek istemedi. Belar'ın Ruhu Alorn krallıklarında güçlüdür; bu hırsız bile Ayı Tanrı ile çatışmaya girecek kadar pervasız değil."
"Geriye Arendiya kalıyor öyleyse," dedi ipek, "ya da Ulgo ülkesi." "Bence Arendiya," dedi Kurt. "Ul'ün gazabı Belar'ınkinden de beterdir." Durnik gözlerini Pol Teyzeden ayıramadan, "Özür dilerim," dedi. "Bütün bunlar kafamı karıştırdı. Bu hırsızın kim olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim."
"Kusura bakma, dostum Durnik," dedi Kurt. "Adını yüksek sesle söylemek akıllıca olmaz. Eğer nerede olduğumuzu anlarsa, her hareketimizi izleyebilecek güçleri var, eğer adını söylersek bizi bin fersah öteden bile duyabilir."
"Büyücü mü yani?" diye sordu Durnik.
"Ben öyle demezdim," dedi Kurt. "O, bu sanatı bilmeyenlerin kullandığı bir tabir. Gel biz ona gene 'hırsız' diyelim; aslına bakarsan bu kadar terbiyeli olmayan birkaç isim daha bulabilirim."
"Angarak krallıklarına gideceğinden emin miyiz?" diye sordu ipek kaşlarını çatarak. "Eğer öyleyse gemiyle doğruca Tol Honeth'e gitsek ve izini Cthol Murgos'a giden Güney Kervan Yolu üzerinde bulmaya çalışsak daha iyi olmaz mı?"

Kurt başını salladı, "izini bir kere bulmuşken bırakmayalım. Niyetini bilmiyoruz. Belki de çaldığı şeyi Grolimlere vermek yerine kendine saklamak istiyordur. Nyissa'ya sığınmaya bile kalkabilir."
"Salmissra ile anlaşmadan yapamaz bunu," dedi Pol Teyze.
'Yılan insanların Kraliçesi daha önce de üstüne vazife olmayan işlere karışmıştı," diye hatırlattı Kurt.
"Eğer öyleyse," dedi Pol Teyze ciddi bir tavırla, "kendime biraz vakit ayırıp bu yılan kadının işini kökünden hallederim."
"Henüz bunu bilemeyiz," dedi Kurt. 'Yarın erzak alıp Arendiya nehrini geçelim, izi orada tekrar yakalarım. Şimdilik izi takip etmekten başka bir şey yapamayız. Nereye gittiğinden emin olduğumuz zaman, seçenekleri tartışırız."
Hanın akşam karanlığı çökmüş avlusundan, kalabalık bir atlı grubunun sesleri geldi ansızın.
KEHANETİN OYUNCAĞI
Barak hızla pencereye gidip dışan baktı. "Askerler," dedi kısaca. "Burada mı?" diye sordu ipek pencereye koşarak. "Kralın birliklerinden birine benziyor," dedi Barak.
"Bizimle bir ilgisi yoktur," dedi Pol Teyze/Tabii göründükleri gibiyseler," dedi İpek. "Üniforma bulmak zor değil."
"Murgo değiller," dedi Barak. "Olsalardı anlardım."
"Brill de Murgo değil," dedi İpek avluya bakarak.
"Bakın bakalım konuşmalarını duyabilecek misiniz," diye talimat verdi Kurt.
Barak pencerelerden birini birazcık araladı; mumlar buz gibi rüzgârla titreştiler. Avluda birliğin yüzbaşısı hancıyla konuşuyordu. "Ortadan biraz uzun boylu bir adam; beyaz saçlı, kısa, beyaz bir sakalı var. Yanında başkaları da olabilir."
Hancı kuşkuyla, "Burada böyle biri var yüzbaşım," dedi, "ama aradığınız kişi olduğunu sanmıyorum. Buradaki kişi varlığıyla hanımı şereflendiren Erat Düşesinin vekilharcı."
"Ne Düşesi?" diye sordu yüzbaşı sertçe.
"Erat," dedi hancı. "Son derece güzel, etkileyici ve soylu bir hanım."
"Acaba Düşes Hazretleriyle biraz konuşabilir miyim?" diye sordu yüzbaşı atından inerek. Hancı, "Gidip sorayım Düşes Hazretleri sizi kabul edecek mi?" di ye cevap verdi. Barak pencereyi kapatarak, "Ben bu oyunbozan yüzbaşının işini hallederim," dedi.
"Hayır," dedi Kurt. 'Yanında çok fazla asker var; üstelik eğer durum iddia ettikleri gibiyse, bize bir kötülüğü dokunmamış iyi insanla i ra zarar veremeyiz."
"Arka kapıdan kaçabiliriz," dedi ipek. "Daha o kapıya varmadan üç sokak ötede oluruz."
'Ya arka kapıya da nöbetçi koymuşsa?" dedi Pol Teyze. "O zaman ne yaparız? Madem Erat Düşesiyle konuşmak istiyor, bırakın da düşes onunla hesaplaşsın."
"Niyetin ne?" diye sordu Kurt.
"Eğer siz ortalarda görünmezseniz, onunla konuşurum," dedi Pol. 'Yarın sabaha kadar oyalayabilirim. O geri dönene kadar nehri geçip Arendiya'ya varmış oluruz."
"Belki," dedi Kurt. "Ama bu yüzbaşı kararlı birine benziyor."
"Daha önce de kararlı insanlarla başa çıktım," dedi Pol.
"Çabuk karar vermemiz lazım," dedi İpek kapıyı dinleyerek. "Adam merdiveni çıkıyor."
"Senin dediğin gibi olsun Pol," dedi Kurt, yan odanın kapısını açarak.
"Garion," dedi Pol Teyze. "Sen kal. Bir düşes yanında bir hizmetkârı olmadan kimseyi kabul e-demez."
Kurt ve diğerleri aceleyle odadan çıktılar.
"Ne yapmamı istiyorsun Pol Teyze?" diye sordu Garion fısıltıyla.
"Benim el ulağım olduğunu unutma canım," dedi Pol odanın ortasındaki büyük koltuğa kurulup elbisesinin kıvrımlarını düzelterek. "Koltuğumun yanında dur ve hazır bekle. Ben gerisini hallederim."
"Olur hanımefendi," dedi Garion.
Hancı kapıyı çaldıktan sonra ardında beliren yüzbaşı, delici gri gözleri olan, uzun boylu ve aklı başında görünen bir adamdı. Garion resmi bir hava takınmaya çalışarak subayın adını sordu ve Pol Teyzeye döndü.
'Yüzbaşı Brendig adlı biri sizi görmek istiyor Düşes Hazretleri," dedi. "Önemli bir konuda."
BELGARIAD I
Pol Teyze bu ricayı değerlendirilmiş gibi bir süre ona baktıktan sonra, "Pekâlâ," dedi. "içeri al."
Yüzbaşı Brendig odaya girdikten sonra hancı aceleyle uzaklaştı.

"Düşes Hazretleri," dedi yüzbaşı saygıyla eğilerek.
"Mesele nedir yüzbaşı?" diye sordu Pol.
"Eğer görevim acil olmasaydı Düşes Hazretlerini rahatsız etmek aklımdan bile geçmezdi," dedi Brendig özür dilercesine. "Ama kralın kendisinden emir aldım; siz de iyi bilirsiniz ki kralın isteklerinin daima acelesi vardır."
"Eğer kralın emriyse size birkaç dakikamı ayırabilirim tabii," dedi Pol. "Kralın bulunup kendisine getirilmesini istediği bir adam var," de di Brendig. "Beyaz saçlı, beyaz sakallı, yaşlıca biri. Hizmetkârlarınız arasında bu tarife uyan biri varmış."
"Bir suç mu işlemiş?" diye sordu Pol.
"Kral bunu belirtmedi Düşes Hazretleri," dedi Brendig. "Benim tek bildiğim, bu adamın yanın-dakilerle birlikte yakalanıp Sendar'daki saraya getirilmesinin istendiği."
"Sarayda pek bulunmam," dedi Pol Teyze. "Kralın hizmetkârlarımdan biriyle ilgilenmesi akla yakın gelmiyor."
"Düşes Hazretleri," dedi Brendig kibarca, "kralın özel birliklerinden birinin komutanı olmam dışında, küçük bir baronluğum da var. Hayatım boyunca hep sarayda bulundum ve itiraf etmeliyim ki sizi orada hiç görmedim. Oysa sizin gibi çarpıcı bir hanımı görmüş olsam asla unutamazdım."
Pol Teyze başını hafifçe eğerek iltifatı kabul ettiğini belirtti. "Tahmin etmeliydim Lord Brendig," dedi. "Tavırlarınız sıradan bir askere hiç benzemiyor."
"Ayrıca Düşes Hazretleri," diye devam etti Brendig, "Krallıktaki mülk dağılımını iyi bilirim. E-ğer yanılmıyorsam, Erat bir dukalık değil kontluktur ve Erat Kontu da kısa boylu, tıknaz bir adamdır; üstelik de benim büyük amcam olur. Sendarya'nın Wacune Arendlerinin hâkimiyetinde olduğu zamanlardan beri, o bölgede bir dukalık hiç olmadı."
Pol Teyze ona buz gibi bir bakışla baktı.
"Hanımefendi," dedi Brendig özür dilercesine, "Wacune Arendleri kuzenleri olan Asturyalılar tarafından üçüncü binyılın sonlannda imha edildiler. İki bin yıldan fazla bir zamandır Wacune soyluları yok."
"Tarih dersi için teşekkür ederim Lordum," dedi Pol Teyze soğuk bir tavırla.
"Ama konumuz bu değil, değil mi?" diye devam etti Brendig. "Kralım beni sözünü ettiğim adamı aramakla görevlendirdi. Şimdi hanımefendi, böyle birini tanımadığınıza şerefiniz üzerine yemin edebilir misiniz?"
Soru havada asılı kaldı ve panik içinde yalanlarının ortaya çıktığını fark eden Garion Barak'ı çağırmaya hazırlandı.
Tam o anda yan odanın kapısı açıldı ve Bay Kurt içeri girdi. "Bu saçmalığı keselim artık," dedi. "Aradığın adam benim. Sendarya Kralı Fulrach ne istiyormuş benden?"
Brendig pek şaşırmamıştı. "Kral Hazretleri sırlarım bana açmı yor," dedi. "Eminim Sendar sarayına varınca kendisi açıklayacaktır."
"O zaman vakit kaybetmeyelim," dedi Kurt. "Ne zaman yola çıkıyoruz?" 'Yarın kahvaltıdan hemen sonra," dedi Brendig. "Bu gece aranızdan hiç kimsenin hanı terk etmeyeceğine dair sözünüze güveniyorum. Erat Düşesini yerel garnizonda gözaltında tutmak gibi aşağılayıcı bir davranışta bulunmayı hiç istemiyorum. Söylediklerine göre hücreler çok rahatsızmış."
"Söz veriyorum," dedi Bay Kurt.
KEHANETİN OYUNCAĞI
"Teşekkürler," dedi Brendig hafifçe eğilerek. "Size bu hanın çevresine nöbetçiler yerleştireceğimi de söylemek zorundayım. Sizin güvenliğiniz için tabii."
"iyiliğimizi düşünmeniz çok sevindirici Lordum," dedi Pol alayla.
"Hizmetkârınızım hanımefendi," dedi Brendig resmi bir selam ve rerek. Sonra da dönerek odadan çıktı.
Odanın kapısı cilalı tahtadandı sadece. Garion bunu biliyordu, ama kapı uzaklaşan Brendig'in arkasından kapanınca çıkan ses, ona demir bir zindan kapısının korkunç, her şeyi bitiren sesi gibi geldi.
BELGARIAD I
ON BİRİNCİ BOLUM
CAMAAR'DAN Sendar'a sahil yolu yalnızca elli beş fersah olmasına rağmen, dokuz gündür yoldaydılar. Yüzbaşı Brendig hızlarını dikkatle ayarlamıştı ve askerlerini öyle yerleştiriyordu ki, kaçma fikri bile imkânsızdı. Kar durmuştu, ama yolculuk gene de zordu; denizden gelip geniş, karla örtülü tuzlalar üstünden esen rüzgâr dondurucuydu. Geceleri, kuş uçmaz kervan geçmez

sahil yolu üzerinde işaret taşlan gibi dizilmiş Sendarya konaklama yerlerinde kalıyorlardı. Bunlar Büyük Kuzey Yolu üzerindeki Tolnedra konaklama yerleri kadar iyi değildi, ama hiç olmazsa bir barınak oluyorlardı. Yüzbaşı Brendig rahatlarına ihtimam gösteriyordu, ama her gece nöbetçi dikmeyi de ihmal etmiyordu.
ikinci günün gecesi, Garion Durnik'le ateş başında oturmuş dalgın dalgın alevlere bakıyordu. Durnik en eski dostuydu ve o anda da şiddetle arkadaşa ihtiyacı vardı.
"Durnik," dedi sonunda.
"Ne var evlat?"
"Hiç hapse düştün mü?"
"Hapsedilmek için ne yapmış olabilirim ki?"
"Belki bir zamanlar bir zindan görmüşsündür dedim."
"Namuslu insanların öyle yerlerde işi olmaz," dedi Durnik.
"Çok korkunç oluyormuş zindanlar. Karanlık ve farelerle dolu."
"Nereden çıktı bu zindan hikâyesi şimdi?" diye sordu Durnik.
"Çok yakında zindanlarla ilgili epeyce bilgi edineceğiz korkarım," dedi Garion pek korkmuş görünmemeye çalışarak. |
"Bir suçumuz yok ki," dedi Durnik.
"Öyleyse kral bizi niye böyle yakalattı? Krallar sebepsiz yere bir şey yapmaz."
"Biz bir suç işlemedik," dedi Durnik inatla.
"Ama belki de Bay Kurt işlemiştir," dedi Garion. "Bir sebebi olmasaydı kral bütün bu askerleri arkasından yollamazdı. Biz de onun yanında olduğumuz için hapse atılabiliriz."
"Sendarya'da böyle şeyler olmaz," dedi Durnik kendinden emin bir tavırla.
Ertesi gün denizden esen rüzgâr gene çok şiddetliydi, ama biraz üınmıştı; yerdeki kar tabakası eriyip cıvıldaşıyordu artık. Öğle vakti ise yağmur başladı. Bir sonraki konaklama yerine kadar sırılsıklam bir sefalet içinde sürdüler atlarını.
Yüzbaşı Brendig o akşam konaklama yerinin küçücük pencerelerinden birinden dışan bakarak, "Korkanm," dedi, "rüzgâr dinene kadar bekleyeceğiz. Sabaha kadar yollar geçilmez olur."
Ertesi günü ve bir sonraki günü ufacık oturma salonunda, rüzgârla savrulup duvarlara ve çatıya çarpan yağmuru dinleyerek geçirdiler. Bu iki gün boyunca Brendig ve askerlerinin gözleri hep üzer-lerindeydi.
ikinci gün birara Garion, uyuklayan fare suratlı ufak tefek adamın yanına yaklaşıp, "ipek," dedi.
"Efendim Garion," dedi ipek doğrularak.
KEHANETİN OYUNCAĞI
"Kral nasıl biridir?" "Hangi kral?" "Sendarya kralı."
"Bütün krallar gibi, aptalın tekidir," diye güldü ipek. "Sendarya kralları biraz daha aptal olur, ama bu doğal tabii. Niye sordun?"
'Yani..." dedi Garion duraksayarak. "Diyelim ki biri kralın hoşuna gitmeyen bir şey yapmış, o kişinin de yanında başkaları var; kral da hepsini yakalatıyor. Şimdi kral bunların hepsini hapse mi atar, yoksa kendisini kızdıran kişiyi alıkoyup diğerlerini serbest mi bırakır?"
ipek yüzüne bir an dikkatle bakıp ciddi bir tavırla, "Sana hiç yakışmıyor bu Garion," dedi.
Garion kızardı. "Zindandan korkuyorum," dedi alçak bir sesle, utanç içinde. "Sebebini bile bilmeden sonsuza dek karanlık bir deliğe tıkılmak istemiyorum."
"Sendarya kralları dürüst ve adil insanlardır," dedi ipek. "Pek akıllı değillerdir belki, ama adildirler."
"Akıllı değillerse nasıl kral oluyorlar?" diye itiraz etti Garion. "Akıl bir kral için faydalı bir özellik," dedi ipek, "ama şart değil." "Peki o zaman nasıl kral oluyorlar?" diye sordu Garion.
"Bazıları doğuştan olur," dedi İpek. "Dünyanın en aptal insanı bile" doğru aileye doğarsa kral o-labilir. Sendar krallarının bir dezavantajı var, çünkü işe aşağıdan başlıyorlar."
"Nasıl aşağıdan?"
"Sendar kralları seçilir. Sendarlardan önce kimse kralını seçmemişti." "Kral nasıl seçilir?"
İpek gülümsedi. "Çok kötü bir yöntem Garion. Kralı seçmek çok salakça bir yol. Diğer yollar daha kötü kuşkusuz, ama genel seçim bir kral seçmek için kötü bir yol."
"Nasıl olduğunu anlatsana," dedi Garion.
ipek yağmurun dövdüğü pencereye bir göz attıktan sonra omuzlarını silkti. "Eh, vakit geçirmiş oluruz," dedi. Sonra arkasına yaslanıp ayaklarını ateşe uzattı ve lafa başladı.
"Bin beş yüz yıl önce başladı her şey," dedi, önündeki parşömene bir şeyler yazmakta olan yüzbaşı Brendig'in de duyabileceği bir sesle. "O zamanlar Sendarya krallık değildi, bağımsız bir

ülke bile değildi. Bazen Çereklerin, bazen Algarlann hâkimiyetinde olurdu; bazen de kuzey Arendlerinin eline geçerdi, artık Wacune mü Asturyalı mı, o Arend iç savaşının cilvesine kalmış. Bu iç savaş sona erdiğinde Wacuneler yok edilmiş, Asturyalılar da yenilip kuzey Arendiya ormanının derinliklerine sürülmüşlerdi, işte o sırada Tolnedra İmparatoru Ran Horb, burada bir krallık olmasına karar verdi."
"Bir Tolnedra imparatoru Sendarya hakkında nasıl karar verebiliyor?" diye sordu Garion.
"imparatorluğun kolu çok uzundur," dedi İpek. "Büyük Kuzey Yolu ikinci Borune Hanedanı sırasında yapılmıştı W. Ran Borune başlatmıştı, değil mi yüzbaşı?"
"Beşinci," dedi Brendig başını kaldırmadan, ekşi bir sesle. "V. Ran Borune."
"Sağolun yüzbaşı," dedi İpek. "Bu Borune Hanedanlarının sırasını bir türlü hatırlayamam. Her neyse, Sendarya'da büyük yolu korumak için bir sürü imparatorluk lejyonu vardı zaten; eh, bir yerde askeriniz varsa, otoriteniz de var demektir, öyle değil mi yüzbaşı?"
"Anlatan sizsiniz," diye kestirip attı Brendig.
"Doğru, doğru," dedi İpek. "Ne diyorduk, ha, Ran Horb alicenaplığından vermedi bu karan tabii Garion. Yanlış anlama. Tolnedralılar hiçbir şeyi bedava vermez. Ama Mimbre Arendleri bir yıllık, kan ve ihanetle dolu bir iç savaştan sonra zaferi kazanmışlardı ve Tolnedra onların kuzeye doğru yayıl-

malarını istemiyordu. Sendarya'da bağımsız bir krallık kurulması, Mimbrelerin Drasniya'dan gelen ticaret yollarına ulaşmasını ve dünya hâkimiyetinin merkezinin Vo Mimbre'e kaymasını, imparatorluk başşehri Tol Honeth'in bir taşra kasabasına dönüşmesini engelleyecekti."
"Çok karışık görünüyor," dedi Garion.
'Yok canım," dedi İpek. "Politika yalnızca. Politika da çok basit bir oyundur, değil mi yüzbaşı?"
"Oynamayı sevmediğim bir oyun," dedi Brendig başını kaldırmadan.
"Sahi mi?" diye sordu İpek. "O kadar zamandır saraydasınız ve politikayla ilgilenmiyorsunuz ha? Az bulunur bir adamsınız yüzbaşı. Her neyse, Sendarlar birdenbire fark ettiler ki, bir krallıkları var, ama babadan oğula geçen, gerçek bir soylu sınıfları yok. Yani, orada bura da yaşayan birkaç emekli Tolnedra soylusu, Wacune ya da Asturya'nın soylu ailelerinden geldiğini iddia eden çeşitli insanlar, ya da peşine birkaç kişi takılmış bir iki Çerek savaş şefi vardı tabii, ama gerçek bir Sendarya soylu sınıfı yoktu. O yüzden ulusal bir seçim yapmaya ve krallarını seçmeye karar verdiler; soyluluk unvanlarını da daha sonra bu kral dağıtacaktı. Çok pratik bir yaklaşım; tipik Sendar yaklaşımı."
"Kral nasıl seçilir?" diye sordu Garion, merakı zindan korkusunu yenmişti.
"Herkes oy verir," dedi İpek kısaca. "Ana babalar da çocukları için oy verirler herhalde, ama i-şe pek hile karışmıyor gibi görünüyor. Bütün dünya bu aptallığı seyredip güldü tabii, ama Sendarlar on iki yıl boyunca büyük bir ciddiyetle oy verdiler."
"Aslında altı yıl," dedi Brendig, hâlâ parşömenine bakarak. "3827'den 3833'e kadar."
"Binden fazla da aday vardı," dedi İpek coşkuyla.
'Yedi yüz kırk üç," dedi Brendig gergin bir sesle.
"Özür dilerim soylu yüzbaşı," dedi İpek. "Bir uzmanın yanlışları mı düzeltmesi ne güzel bir şey. Tabii ben tarihten anlamayan basit bir Drasniyalı tüccarım. Neyse, en nihayet yirmi üçüncü turda krallarını seçtiler; Fundor adlı bir şalgam yetiştiricisi."
"Sırf şalgam değil," dedi Brendig öfkeyle başını kaldırarak.
"Ah, tabii," dedi İpek alnına bir tokat atarak. "Nasıl oldu da havuçları unuttum? Havuç da yetiştiriyordu Garion, havuçları asla unutma malı. Ne diyorduk, evet, Sendarya'da kendini mühim sayan herkes toplanıp Fundor'un çiftliğine gittiklerinde, onu tarlasını gübrelerken buldular ve diz çöküp, 'Selam sana Muhteşem Fundor, Sendarya Kralı!' diye haykırdılar."
Brendig tekrar başını kaldırıp, "Buna devam etmek zorunda mıyız?" diye sordu yalvaran bir sesle.
"Ama delikanlı öğrenmek istiyor yüzbaşı," diye cevap verdi İpek masum bir bakışla.
"Büyüklerinin ona tarihimizi öğretmesi gerekmez mi?"
"Peki, peki," dedi Brendig ters bir sesle, "ne isterseniz söyleyin."
"izniniz için teşekkürler yüzbaşı," dedi İpek başını eğerek. "Sendarya Kralının ne cevap verdiğini biliyor musun Garion?"
"Hayır," dedi Garion, "ne demiş?"
"Kral dedi ki, 'Rica ederim muhteremler, elbiselerinize dil edin, çünkü o diz çöktüğünüz yeri daha yeni gübreledim.'"

Hemen yanlarında oturan Barak dizini tokatlayarak kahkahalarla gülmeye başladı.
"Ben bunu komik bulmuyorum bayım," dedi ayağa kalkan Yüz sı Brendig soğuk bir sesle. "Ben Drasniya Kralı hakkında espri yapıyor muyum?"
"Siz saygıdeğer bir insansınız, yüzbaşı," dedi İpek yumuşak bir sesle, "ayrıca da soylusunuz. Bense şu dünyada yolunu bulmaya çalışan yoksul bir adamım sadece."
Brendig ona çaresiz bir ifadeyle baktı, sonra dönüp sert adımlarla salonu terk etti.
KEHANETİN OYUNCAĞI
Ertesi sabah rüzgâr kesilmiş, yağmur da durmuştu. Yol bataklık gibiydi gerçi, ama Brendig yola devam etmeleri gerektiğine karar verdi. O gün yolculuk çok zor oldu, ama ertesi gün yol kurumaya başladığında biraz daha kolaylaştı.
Pol Teyze kralın emriyle tutuklanmış olmaları durumuna aldırmıyor gibi görünüyordu. Hâlâ soylu tavrını sürdürüyordu; Garion artık bu sahtekârlığa gerek kalmadığını gördüğü için, içinden bu tavrından vazgeçmesini diliyordu şiddetle. Faldor'un çifliğindeki mutfağı yönettiği pratik, aklı başında tavır gitmiş, yerine Garion'a çok rahatsız edici gelen talepkâr, emredici bir hal gelmişti. Hayatında ilk kez aralarında bir mesafe olduğunu hissediyordu, bu da daha önce olmayan bir boşluk duygusuna yol açmıştı. Daha da kötüsü, İpek'in Winold'un dışındaki tepede oturduklarında, Pol Teyzenin onun teyzesi olamayacağını söylediğinden beri içini kemiren ve giderek artan belirsizlik hissi, kimlik duygusunu temelinden sarsıyor ve Garion kendisini sık sık "Ben kimim?" sorusuyla karşı karşıya buluyordu.
Bay Kurt da değişmişti. Yoldayken ya da konakladıklarında pek az konuşuyordu. Genellikle tek başına, yüzünde dalgın ve huzursuz bir ifadeyle oturuyordu.
Sonunda, Camaar'dan ayrılışlarının dokuzuncu gününde, geniş tuzlalar sona erdi ve sahil yolu daha inişli yokuşlu hale geldi. Öğle vakti, donuk kış güneşi bulutların arasından çıktığı sırada bir tepeye vardılar ve önlerindeki vadide, denize bakan, surlarla çevrili Sendar şehrini gördüler.
Yüzbaşı Brendig'in önderliğindeki grup şehrin güney kapısından geçerken nöbetçi birliği selama durdu; yüzbaşı da çakı gibi bir selamla karşılık verdi. Şehrin geniş caddeleri, dünyanın en önemli işlerini yapıyormuşçasına ciddiyetle koşuşturan iyi giyimli insanlarla doluydu.
O sırada Garion'un yanında at sürmekte olan Barak, aşağılayan bir sesle, "Saraylılar dîye homurdandı, "içlerinden bir adam bile çıkmaz."
"Kaçınılmaz bir şey, sevgili Barak," dedi ipek omuzunun üstün den. "Küçük işler için küçük insanlar gerekir. Bir krallığı çekip çeviren de küçük işlerdir."
Muhteşem büyüklükte bir meydandan geçtikten sonra geniş bir caddeden saraya yöneldiler. Saray çok katlı, taş döşeli bahçesinin iki yanına doğru geniş kanatlan olan bir binaydı. Bütün yapının ü-zerinde, herhalde şehirdeki en yüksek bina olan yuvarlak bir kule yükseliyordu.
"Zindanlar nerededir dersin?" diye fısıldayarak sordu Garion Durnik'e durduklarında. Durnik yalvaran bir bakışla, "Zindan konusunu kapatırsan mutlu olacağım Garion," dedi.
Yüzbaşı Brendig atından indi ve onları karşılamak üzere sarayın geniş merdivenlerinden inmekte olan, tüylü şapkalı, süslü elbiseli, pimpirikli görünüşlü adama doğru yürüdü. Bir iki laftan sonra tartışmaya başladılar.
"Ben emirlerimi kraldan alınm," dedi Brendig, sesi durduklan yere kadar geliyordu. "Aldığım emir, bu insanlan saraya varır varmaz krala götürmek."
"Ben de emirlerimi kraldan alırım," dedi pimpirikli görünüşlü adam, "ve benim aldığım emir de taht odasına götürmeden önce bu insanları insan içine çıkacak hale getirmek. Onları sizden devralıyorum."
"Onlar kralın huzuruna çıkana kadar benim gözetimimde kalaca Kont Nüden," dedi Brendig soğuk bir tavırla.
"Askerlerinizi çamurlu ayaklarıyla saraya sokmam Lord Brendig," dedi Kont.
"O zaman burada bekleriz Kont Nüden," dedi Brendig. "Lütfen gidip Kral Hazretlerini buraya getirin."
"Gidip getirmek mi?" Kontun yüzü dehşet içindeydi. "Ben Majestelerinin Baş Mabeyincisiyim, Lord Brendig. Kimseyi gidip getirmem."
Brendig atına binmek ister gibi döndü.
"Pekâlâ," dedi Kont Nüden huysuz bir tavırla. "Dediğiniz gibi olsun. Ama lütfen önce ayaklarını

silsinler."
Brendig soğuk bir edayla eğilerek selam verdi.

"Bunu unutmayacağım Lord Brendig," diye tehdit etti Nüden.
"Ben de unutmayacağım, Kont Nüden," diye cevap verdi Brendig.
Sonra hepsi atlarından inip, iki yanlannda Brendig'in askerleri, sarayın bahçesini geçerek doğu kanadının ortasındaki geniş bir kapıya yürüdüler.
"Lütfen beni izleyin," dedi Kont Nüden, çamur içindeki askerlere bakıp ürpererek. Sonra onları kapıdan geçirip geniş bir koridora soktu.
Garion'un içinde korku ve merak hisleri çatışıyordu, ipek ve Durnik'in verdiği teminatlara ve Kont Nilden'in onları "insan içine çıkacak hale getirme" konusundaki sözlerinin olumlu çağrışımlarına rağmen, rutubetli, sıçanlarla, işkence aletleriyle ve başka sevimsiz şeylerle dolu bir zindan fikri hâlâ aklından çıkmıyordu. Zihninde zaman zaman onunla konuşan alaycı ses, korkularının muhtemelen yersiz olduğunu ve böyle ağzı açık dolanmasının da ona salak bir köylü görüntüsü verdiğini söylüyordu.
Kont Nüden onları koridora dizili cilalı kapılar olan bir yere getirdi. Kapılardan birini göstererek, "Bu oğlan için," dedi.
Askerlerden biri kapıyı açtı ve Garion, omuzunun üstünden Pol Teyzeye bakarak, gönülsüzce i-
çeri girdi.
"Haydi çabuk," dedi sabırsız bir ses. Garion şaşkınlıkla arkasına döndü.
"Kapıyı kapatsana çocuğum," dedi onu beklemekte olan şık görünüşlü adam. "Bütün gün seni bekleyemeyiz ki." Adam dumanlan tüten büyük tahta bir küvetin başında duruyordu. "Haydi evladım, çıkar şu üstündeki pis paçavraları da küvete gir. Kral Hazretleri bekliyor."
İtiraz edemeyecek ya da cevap veremeyecek kadar kafası karışmış olan Garion, uyuşuk bir halde tuniğinin bağlarını çözmeye başladı.
Yıkandıktan ve saçlarındaki düğümler çözüldükten sonra, yanlarındaki bir divanda duran elbiseleri giydi. Kahverengi, kaba yünden köylü pantolonu gitmiş, yerine parlak mavi, çok iyi dokunmuş bir pantolon gelmişti. Çarpık çurpuk, çamurlu çizmelerinin yerinde yumuşak deri çizmeler belirmişti. Yumuşak beyaz keten bir tuniği, parlak mavi, kol ağızlan ve yakalan gümüşi kürkle süslü bir de kısa yeleği vardı.
"Bu kadar kısa zamanda ancak bu kadannı yapabildim," dedi onu yıkayıp giydiren* adam baştan aşağı süzerek. "Kralın huzuruna çıktığında çok mahcup olmam herhalde."
Garion ağzının içinden teşekkür ederek yeni talimattan bekledi. "Haydi gitsene çocuğum, Kral Hazretlerini bekletme."
Koridorda İpek ve Barak sessizce konuşuyorlardı. Dev Barak brokarlı yeşil yeleğiyle pek şıktı, ama kılıcı olmadığı için epey huzursuz görünüyordu, İpek ise gümüşi bordürlü parlak siyah bir yelek giymiş, dağınık sakallan kısaltılarak düzeltilmişti.
"Ne demek bütün bunlar?" diye sordu Garion yanlanna giderek.
"Kralın huzuruna çıkacağız ya," dedi Barak, "namuslu elbiselerimiz kralı rencide edebilir diye korktular. Krallar sıradan insanlan görmeye alışık değildir."
Durnik odalardan birinden fırladı; yüzü öfkeden bembeyaz olmuştu. "O süslü manyak beni yıkamaya kalktı!" dedi boğulur gibi.
"Âdettendir," dedi İpek. "Soylu misafirler kendi kendilerine yıkanmazlar. Adamı sakatlamadın ya?"
"Ben soylu değilim, kendi kendime de yıkanabilirim," dedi Durnik öfkeyle. "Eğer bana dokuna-

cak olursa onu küvette boğacağımı söyledim. Beni rahatsız etmekten vazgeçti, ama bu defa da elbiseleri mi çaldı. Bunları giymek zorunda kaldım." Garion'unkilere benzeyen elbiselerini gösterdi. "Umanm beni bu süs bebeği kılığında tanıdık birileri görmez."
"Barak diyor ki," dedi Garion, "Kral bizi gerçek elbiselerimizle görürse rencide olurmuş."
"Kral bana bakmaz," dedi Durnik; "olmadığım bir şeymiş gibi görünmekten de hoşlanmıyorum. Kendi elbiselerimi geri verirlerse gidip atların yanında beklerim."
"Sabırlı ol Durnik," dedi Barak. "Kralla işimizi halleder etmez tekrar yola koyuluruz."
Eğer Durnik öfkeli idiyse, Bay Kurt'a kudurmuş demek daha doğru olurdu. Koridora fırladığında üzerinde bol bir kukuletası olan kar beyazı bir cübbe vardı. "Bunun hesabını soracağım," diye haykırıyordu.
'Yakışmış ama," dedi İpek hayranlıkla.
"Senin zevkine güvenilir mi hiç, İpek Efendi," dedi Kurt buz gibi bir sesle. "Pol nerede?"
"Hanımefendi henüz görünmediler," dedi ipek.

"Tahmin etmeliydim," dedi Kurt yanındaki sıraya oturarak. "Rahatınıza bakın beyler, Pol'ün hazırlanması genellikle zaman alır."
Beklediler. Yeleğini ve çizmelerini değiştirmiş olan Yüzbaşı Brendig, dakikalar ilerledikçe koridorda volta atıyordu. Karşılanma biçimleri Garion'un iyice kafasını karıştırmıştı. Tevkif edilmişe benze-miyorlardı pek, ama hâlâ sonunda zindana atılacaklarını hayal ediyordu ve bu da onu ürkekleştirmeye yetiyordu.
Sonunda Pol Teyze göründü. Üzerinde Camaar'da yaptırdığı mavi elbise, başında da beyaz buklesini ortaya çıkaran gümüş bir taç vardı. Gene soylu bir tavırdaydı ve yüzü ciddiydi.
"Ne çabuk, Pol Hanım," dedi Kurt alayla. "Umarım aceleye getirmemişizdir sizi?"
Pol ona aldırmayarak herkesin kılık kıyafetini inceledi. "Fena değil galiba," dedi dalgın dalgın Garion'un yakasını düzelterek. "Kolunu ver bakalım ihtiyar Kurt, gidip görelim Sendar Kralı bizden ne
istiyormuş."
Bay Kurt ayağa kalkıp kolunu uzattı ve ikisi koridor boyunca yürümeye başladılar. Yüzbaşı Brendig aceleyle askerlerini topladı ve dağınık düzende peşlerine takıldılar. "Eğer izniniz olursa hanımefendi," diye seslendi Brendig, "size yolu göstereyim."
'Yolu biliyoruz Lord Brendig," dedi Pol başını bile çevirmeden.
Baş Mabeyinci Kont Nüden, önünde üniformalı ve silahlı adamların nöbet beklediği iki kanatlı dev kapının önünde onları bekliyordu. Eğilerek Pol Teyzeye selam verdi ve parmaklarını şaklattı. Nöbetçiler ağır kapılan açtılar.
Sendarya Kralı Fulrach, kısa kumral sakallı, tıknaz bir adamdı. Kont Nilden'in onları soktuğu büyük salonun bir ucundaki yükseltinin üzerinde duran, yüksek arkalıklı tahta, biraz huzursuz bir şekilde kurulmuştu. Taht odası dev gibi, yüksek kubbeli bir tavanı olan, duvarları hektarlarca kırmızı kadife halıyla kaplıymış gibi görünen bir salondu. Her yanda mumlar yanıyordu ve şık elbiseler içinde düzinelerce insan ortalarda dolanıyor, köşelerde muhabbet ediyor ve krala da pek aldırmıyorlardı.
"Geldiğinizi haber verebilir miyim?" diye sordu Kont Nüden Bay Kurt'a.
"Fulrach kim olduğumu biliyor," diye kestirip attı Kurt, sonra kolunda Pol Teyzeyle uzun kırmızı halıdan tahta doğru yürüdü. Garion ve diğerleri onu izlediler; Brendig ve askerleri de hemen arka-larındaydı. Taht salonundaki beyler ve hanımlar kalabalığı ansızın sessizleşti.
Tahtın yamacında hepsi durdular ye Kurt soğuk bir edayla eğilerek selam verdi, Pol Teyze buz gibi gözlerle bir reverans yaptı; Barak ve İpek de soylu tavırlarla selam verdiler. Durnik ve Garion onları taklit ettiler, ama selamlan o kadar zarif olamadı.
BELGARIAD I
"Kral Hazretlerinin arzuladığı kişiler bunlar," dedi Brendig arkala rından.
"Size güvenebileceğimizi biliyorduk Lord Brendig," dedi kral oldukça sıradan bir sesle. "Ününüzü hakediyorsunuz. Size şükran borçluyuz." Sonra dönüp Bay Kurt'a ve diğerlerine anlaşılması güç bir ifadeyle baktı.
Garion titremeye başladı.
"Sevgili dostum," dedi kral Bay Kurt'a. "Görüşmeyeli yıllar oldu."
"Sen hepten aklını mı kaçırdın Fulrach?" dedi Bay Kurt kraldan başka kimsenin duyamayacağı bir sesle. "Niçin tam da şimdi işlerime karışıyorsun? Aynca bana bu saçma sapan şeyi giydirmek de nereden aklına geldi?" iğrenerek cübbesini çekiştirdi. "Buradan Arendiya burnuna kadar bütün Murgola-ra nerede olduğumu haber vermek mi istiyorsun?"
Kralın yüzünde ağlamaklı bir ifade belirdi. "Ben de böyle düşüneceğinden korkuyordum," dedi Bay Kurt'unkinden daha yüksek olmayan bir sesle. "Yalnız kaldığımızda açıklarım." Saygınlık görüntüsünü kurtarmak istermiş gibi hızla Pol Teyzeye döndü. "Sizi görmeyeli de çok zaman oldu sevgili hanımefendi. Layla ve çocuklar sizi özlediler; ben de yokluğunuzu derinden hissettim."
"Kral Hazretleri çok nazik," dedi Pol Teyze, ama sesi Kurt'unki kadar soğuktu.
Kral kendini korumaya çalışarak, "Lütfen sevgili hanımefendi," dedi. "Beni böyle yargılamayın. Çok acil sebepler vardı. Umarım Lord Brendig sizi üzmemiştir."
"Lord Brendig'in nezaketine diyecek yok," dedi Pol Teyze aynı ses tonuyla. Sonra bembeyaz kesilmiş olan Brendig'e bir göz attı.
Kral durumu kurtarmak istiyormuşçasına, "Sevgili Lord Barak," diye lafı değiştirdi. "Kuzeniniz, dostum Çerek Kralı Anheg nasıllar?"

"Son gördüğümde iyiydi Kral Hazretleri," diye resmi bir tavırla cevap verdi Barak. "Biraz sarhoştu gerçi, ama Anheg için normaldir."
Kral sinirli bir tavırla kıkırdadı ve aceleyle İpek'e döndü. "Drasniya Kraliyet ailesinden Prens Kheldar," dedi. "Topraklarımızda böyle soylu konukların bulunması ne şeref; ama bizi ziyaret etmeyi ihmal etmenize de üzüldük. Sendar Kralı şöyle bir uğramaya bile değmez mi?"
"Saygısızlık gibi bir niyetimiz yoktu Kral Hazretleri," diye cevap verdi ipek eğilerek, "ancak görevimiz o kadar acil ki nezaket gösterilerine vaktimiz kalmadı."
Kral İpek'e dikkat etmesini ihtar eden bir bakışla baktı ve hayret verici bir şekilde, parmaklarıyla belli belirsiz Drasniya gizli dilinde "burada olmaz. Çok dinleyen var" dedi. Sonra soran bir edayla Durnik ve Garion'a baktı.
Pol Teyze bir adım öne çıktı. "Bu Erat Bölgesinden Durnik Efendi, Kral Hazretleri," dedi. "Cesur ve dürüst bir insan."
"Hoşgeldiniz Durnik Efendi," dedi kral. "Ben de bir gün dürüst ve cesur bir insan olarak tanınmayı isterim." !
Durnik yüzünde şaşkın bir ifadeyle, biraz sakarcasına selam verdi. "Ben basit bir demirciyim Efendimiz," dedi, "ama herkesin, Efendimizin en içtenlikle bağlı tebası olduğumu bilmesini isterim."
"iyi konuştun Durnik Efendi," dedi kral gülümseyerek. Sonra Garion'a döndü.
Pol Teyze kralın bakışını izleyerek, kayıtsız bir ifadeyle Garion'a döndü. "Bir delikanlı, Kral Hazretleri," dedi. "Adı Garion. Yıllar önce göz kulak olmam için bana emanet edilmişti. Ne yapacağımı bilemediğim için mecburen yanımıza aldık."
Soğuk bir el Garion'un midesini kavrayıp sıkmış gibi oldu. Pol Teyzenin o kayıtsız sözlerinin çıplak gerçeğin ta kendisi olduğu hissi üzerine çöktü. Darbeyi yumuşatmaya bile çalışmamıştı Pol Teyze. Onun kayıtsız tavrı, yıkımın kendisinden bile daha beterdi.
KEHANETİN OYUNCAĞI
"Sen de hoşgeldin Garion," dedi kral. "Bu genç yaşta bu kadar soylu dostlara sahip olmak iyi bir şey, değerini bil."
"Kim olduklarını bile bilmiyordum Kral Hazretleri," dedi Garion sefil bir halde. "Kimse bana bir şey söylemiyor ki."
Kral hoşgörülü bir tavırla güldü. "Büyüyünce, Garion," dedi, "bu günlerde az şey bilmenin ne kadar iyi olduğunu anlayacaksın. Son zamanlarda öyle şeyler öğrendim ki, hiç bilmesem daha mutlu o-lurdum."
"Artık özel konuşabilir miyiz Fulrach?" dedi Kurt, hâlâ sinirli olan bir sesle.
"Acele etme eski dostum," dedi kral. "Şerefinize bir davet veriyorum. Haydi yemeğe gidelim. Layla ve çocuklar bizi bekliyorlar. Sonra bazı konulan tartışmak için bol vaktimiz olacak." Böyle diyerek ayağa kalktı ve tahttan indi.
Kendine şiddetle acımakta olan Garion, İpek'in yanında yürümeye başladı. "Prens Kheldar ha!" dedi, dikkatini kendi kara kaderinden başka bir yana çevirmeye çalışarak.
"Bir doğum hatası sadece Garion," dedi İpek omuzlarını silkerek. "Elimde olan bir şey değil. Neyse ki Drasniya Kralının yeğeniyim sadece; tahta çıkma sırasının bana gelmesi tehlikesi çok az."
'Ya Barak?"
"Çerek Kralı Anheg'in kuzeni," diye cevap verdi ipek, omuzunun üstünden Barak'a baktı. "Tam unvanın neydi Barak?" diye sordu.
"Trellheim Kontu," diye gürledi Barak. "Niye sordun?" "Delikanlı merak etti de," dedi ipek.
"Saçmalıktan başka bir şey değil," dedi Barak. "Ama Anheg kral olunca, birinin de Kabile Şefi olması gerekiyordu. Çerek'te hem kral hem de kabile şefi olamazsın; uğursuz kabul edilir, özellikle de öteki kabile şefleri tarafından."
"Sebebini anlayabiliyorum," diye güldü ipek.
"Anlamsız bir unvan zaten," dedi Barak. "Üç bin yıldır Çerek'te kabile savaşı olmadı. Yerime küçük kardeşim bakıyor. Basit bir delikanlı, böyle şeylerden de hoşlanıyor. Zaten karımın da hoşuna gitmiyor bu unvan."
"Evli misin?" diye sordu Garion hayretle.
"Benimkine evlilik denebilirse," dedi Barak ekşi bir suratla. İpek Garion'a çaktırmadan bir dirsek atarak bunun hassas bir konu olduğunu belli etti.
"Niye bize söylemediniz," dedi Garion suçlarcasına. "Unvanlarınızı yani." "Fark eder miydi?" diye sordu İpek.

"Ih... Hayır," dedi Garion, "ama..." Durdu; bu konu hakkındaki duygularını söze dökemiyordu. Sonunda, "Hiçbir şey anlamıyorum," dedi kırık bir sesle.
Yemek salonuna girerken, "Zamanla her şeyi anlayacaksın," dedi İpek.
Yemek salonu taht odası kadar büyüktü. Şık keten örtüleri olan uzun masalar ve her yanda mumlar vardı. Her sandalyenin arkasında bir uşak bekliyordu; başında dengesini zor bulan küçük bir taç olan tombul, ufak tefek bir kadın her şeyi denetliyordu. İçeri girdiklerinde hızla onlara yaklaştı.
"Sevgili Pol," dedi, "harika görünüyorsun." Pol Teyzeyi sevgiyle kucakladı, sonra heyecanla konuşmaya başladılar.
"Kraliçe Layla," diye bilgi verdi İpek Garion'a. "Ona Sendarya'nın Anası derler. Şuradaki dört çocuk onun. Dört beş çocuğu daha var, ama onlar daha büyük, muhtemelen devlet işleriyle ilgileniyorlardı bir yerlerde. Çünkü Fulrach çocuklarının kendi geçimlerini sağlamalarını ister. Diğer krallar aralarında Kraliçe Layla'nın on dört yaşından beri hep hamile olduğunu söyleyerek şakalaşırlar; ama her-

halde her doğumda bir hediye göndermek zorunda oldukları için. iyi bir kadındır; Kral Fulrach'ın fazla yanlış yapmasına engel olur."
"Pol Teyzeyi tanıyor," dedi Garion; nedense bu onu rahatsız etmişti.
"Herkes senin Pol Teyzeni tanır," dedi ipek. Pol Teyze ile kraliçe konuşmaya dalarak masanın başına doğru uzaklaştıklarından, Garion İpek'in yanından ayrılmadı. Belli etmemeye çalışarak parmaklarıyla, Ne olur yanlış bir şey yapmama engel ol, diye işaret etti. ipek cevaben göz kırptı.
Masaya oturduktan ve yemekler gelmeye başladıktan sonra, Garion biraz rahatladı, İpek'i taklit ettiği sürece sorun olmayacağını anlamıştı ve yemek adabının incelikleri onu pek fazla rahatsız etmedi. Etraftaki konuşmalar çok saygılı ve hiç anlaşılmazdı, ama kimse ona pek fazla aldırış etmediği için, ağzını kapalı gözlerini de tabağında tutarsa güvenlikte olacağını düşündü.
Ama kıvırcık beyaz bir sakalı olan yaşlıca bir soylu ona doğru eğilerek, "Duyduğuma göre yoldan gelmişsiniz," dedi yukarıdan bir edayla. "Memleket ne âlemde genç adam?"
Garion çaresizce karşısında oturan Ipek'e bakarak parmaklarıyla Ne diyeceğim? diye sordu.
De ki, krallık günümüzün koşullarından beklenebileceği durumda, ne iyi, ne kötü, diye cevap verdi İpek.
Garion aynen tekrarladı.
"Ah," dedi soylu, "tam beklediğim gibi. Yaşına göre çok dikkatlisin delikanlı. Gençlerle konuşmayı severim, çok açık ve yeni görüşleri oluyor."
Kim bu? diye sordu Garion.
Seline Kontu, dedi ipek. Sıkıcı moruğun tekidir, ama nezakette kusur etme. Ona Lordum diye hitap et.
'Yollar nasıl?" diye sordu Kont.
"Biraz bakımsızdı Lordum," dedi Garion İpek'in suflesiyle. "Ama bu mevsimde kaçınılmaz tabu."
"Tabii öyle, tabii öyle," dedi kont onaylayarak. "Çok akıllı bir çocuksun sen."
Bu tuhaf üçlü konuşma sürüp giderken, Garion eğlenmeye bile başladı, çünkü İpek'in sufle ettiği cevaplar ihtiyar kontu hep hayretler içinde bırakıyordu.
En nihayet yemek sona erdi ve kral sofranın başındaki yerinden kalktı. "Şimdi değerli dostlarımız," dedi, "Kraliçe Layla ve ben soylu misafirlerimizle özel olarak görüşeceğiz, o yüzden affınızı diliyoruz." Kolunu Pol Teyzeye uzattı. Bay Kurt da kolunu tombul, ufak tefek kraliçeye uzattı ve dördü birlikte salonun kapısına doğru yürümeye başladılar.
Seline Kontu Garion'a gülümseyerek baktı, sonra bakışlarını masanın karşısına çevirdi.
"Konuşmamız pek eğlenceliydi Prens Kheldar," dedi İpek'e. "Sıkıcı moruğun teki olabilirim, ama bu bazen bir avantaj da olabiliyor, değil mi?"
İpek pişmanlıkla güldü. "Sizin gibi ihtiyar bir tilkinin gizli dilde usta olacağını tahmin etmeliydim, Lordum."
"Maceralı bir gençlikten miras," diye güldü Kont. "Öğrenciniz çok yetenekli, Prens Kheldar, yalnız aksanı biraz tuhaf."
"O öğrenirken hava çok soğuktu Lordum," dedi ipek. "Parmaklarımız kaskatı kesilmişti. Vaktimiz olduğunda sorunu halledeceğiz."

ihtiyar soylu, İpek'i kandırmış olduğu için kendinden pek memnun görünüyordu. Garion'un omuzuna vurarak, "Harika bir delikanlı," dedi, sonra da kendi kendine gülerek uzaklaştı.
"Anladığını başından beri biliyordun," dedi Garion suçlayarak.

"Tabii," dedi İpek. "Drasniya istihbarat servisi gizli dilimizi bilen herkesi tanır. Bazen özellikle seçilmiş bazı mesajların başkaları tarafından anlaşılmasına izin vermek faydalı olur. Sakın Seline Kontunu hafife alma, muhtemelen benim kadar akıllıdır, ama bak bizi yakaladığı için ne kadar sevindi."
"işin içine hile karıştırmadan bir şey yapamaz mısın sen?" diye sordu Garion. Biraz alınmıştı, çünkü burada alay konusu olanın kendisi olduğunu sanıyordu.
"Mecbur kalmazsam asla, Garion'cuğum," diye güldü ipek. "Benim gibi insanların sürekli olarak kandırma egzersizleri yapması gerekir, gerekli olmadığı zamanlarda bile. Hayatta kalmamız kurnazlığımıza bağlı, o yüzden zekâmızı sürekli bilemeliyiz."
"Çok yalnız bir hayat olmalı seninki," dedi Garion, içinden gelen sese uyarak. "Hiç kimseye güvenemiyorsun, değil mi?"
"Öyle sayılır," dedi İpek. "Bu bir oyun Garion. Hepimiz bunda çok vasıflı hale geldik, en azından uzun yaşamak istiyorsak öyle olmalıyız. Hepimiz birbirimizi tanırız, çünkü küçük bir meslek grubu nun üyeleriyiz. Mükâfatlar çok büyük, ama bir süre sonra oyunu sadece birbirimizi faka bastırmanın keyfi için oynamaya başlıyoruz. Ama haklısın. Gerçekten de çok yalnız bir hayat, bazen de iğrenç; ama çoğu zaman çok eğlenceli."
Kont Nüden yanlarına yaklaşıp kibarca selam verdi. "Kral Hazretleri sizin ve delikanlının özel dairesine gelip kendisine ve diğer arkadaşlarına katılmanızı rica ediyor Prens Kheldar," dedi. "Lütfen beni izler misiniz?"
"Tabu," dedi ipek. "Haydi Garion."
Kralın özel dairesi esas sarayın süslü salonlarına göre çok daha sadeydi. Kral Fulrach tacını ve cübbesini çıkarmıştı ve sıradan giysiler giymiş herhangi bir Sendara benziyordu, içeri girdiklerinde kral alçak sesle Barakla konuşuyordu. Kraliçe Layla ile Pol Teyze bir kanepeye oturmuş, heyecanlı bir konuşmaya dalmışlardı. Durnik yakınlarda bir yerde dikilmiş, dikkat çekmemeye çalışıyordu. Bay Kurt ise bir pencereden bakıyordu, yüzü hâlâ bir fırtına bulutu gibiydi.
"Ah, Prens Kheldar," dedi kral. "Pusuya düştünüz sandık."
"Seline Kontuyla düello ediyorduk Kral Hazretleri," dedi ipek ne şeyle. "Mecazi anlamda tabii."
"Ona dikkat edin," diye uyardı kral. "Sizin gibi yetenekli biri için bile fazlasıyla uyanıktır."
"ihtiyar serseriye saygım sonsuz," diye güldü ipek.
Kral Fulrach Bay Kurt'a bir göz attı ve hafifçe dikleşerek içini çekti. "Neyse, şu tatsızlığı aradan çıkaralım artık," dedi. "Layla, asık suratlı dostumuz ve hanımefendi beni azarlarken, sen de diğer konuklarımızla ilgilenebilir misin? Belli ki benim kabahatim olmamasına rağmen kötü birkaç laf etmezlerse içleri rahat etmeyecek."
"Tabii canım," dedi Kraliçe Layla. "Çok uzatmayın ve çok da bağırmayın. Çocukları yeni yatırdım, uyanmasınlar."
Pol Teyze kanepeden kalktı ve yüz ifadesi hâlâ değişmemiş olan Bay Kurtla birlikte kralın peşinden yan odaya geçtiler.
"Pekâlâ," dedi Kraliçe Layla tatlı bir sesle, "ne konuşacağız?"
ipek resmi bir tavırla, "Eğer fırsat olursa Drasniya Kraliçesi Porenn'in saygılarını iletme görevi verildi bana," dedi. "Hassas bir konu da sizden bilgi almak istiyor."
"Tabii," dedi Kraliçe Layla gülümseyerek. "Porenn çok tatlı bir kız; o şişman, ihtiyar eşkiya Rhodar'a yakışmayacak kadar da güzel ve iyi huylu. Umarım Rhodar onu üzmüyordur"
"Hayır Kraliçe Hazretleri," dedi ipek. "inanılacak gibi değil, ama amcamı delicesine seviyor, amcam da bu kadar genç ve güzel bir karısı olduğu için mutluluktan uçuyor. Birbirlerinin üzerine öylesine titriyorlar ki, insanın midesi bulanır."
"Bir gün siz de âşık olacaksınız Prens Kheldar," dedi kraliçe yû zünde alaycı bir ifadeyle. "O za-

man on iki krallık birleşip, sizin kadar namlı bir bekârın yenilgisine kahkahayla gülecek. Porenn'in bana sormak istediği nedir?"
"Bir doğurganlık sorunu, Kraliçe Hazretleri," dedi ipek hafifçe öksürerek. "Porenn amcama bir veliaht vermek istiyor ve bu konuda tavsiyelerinize ihtiyacı var. Bu alandaki yeteneklerinizi bütün dünya biliyor."

Kraliçe Layla sevimli bir ifadeyle kızardı, sonra güldü. "Hemen yazacağım ona," diye söz verdi.
Bu arada Garion, Kral Fulrach'ın Pol Teyzeyle Bay Kurt'u götürdüğü odanın kapısına çaktırmadan yaklaşmıştı. Duvardaki halıyı dikkatle inceler gibi yaparak, kapalı kapının arkasında konuşulanları duymaya çalışıyordu. Tanıdık sesleri seçmeye başlaması bir dakikasını bile almadı.
"Bu saçmalık ne demek oluyor Fulrach?" diyordu Bay Kurt.
"Lütfen acele karar vermeyin Kadim Kişi," dedi Kral özür dileyerek. "Bilmediğiniz bazı şeyler oldu."
"Biliyorsun ki ben olup biten her şeyi bilirim," dedi Kurt.
"Lanetli Yaratık uyanacak olursa tamamen korumasız olduğumuzu biliyor musunuz? Onu denetim altında tutan şey, Riva Kralının taht odasından çalındı."
"Sizin soylu Yüzbaşı Brendig işime engel olduğu sırada ben tam da hırsızın izindeydim."
"Özür dilerim," dedi Fulrach. "Ama zaten fazla ilerleyemezdiniz. Bütün Alorya Kralları üç aydır sizi arıyorlar. En iyi ressamlar tarafından çizilmiş resimleriniz, beş kuzey krallığının bütün elçilerine, ajanlarına ve memurlarına dağıtıldı. Aslında Darine'den ayrıldığınızdan beri izleniyorsunuz."
"Fulrach, benim işim var. Alorn Krallarına beni rahat bırakmalarını söyle. Neden birdenbire benim ne yaptığımla ilgilenmeye başladı lar ki?"
"Sizinle bir toplantı yapmak istiyorlar," dedi kral. "Alornlar savaşa hazırlanıyor; benim zavallı Sendaryam bile sessizce seferberlik ilan etti. Eğer Lanetli Yaratık şimdi uyanırsa, mahvoluruz. Çalınan şeyin gücü onu uyandırmakta kullanılabilir; uyanınca da ilk işi batıya saldırmak olur bunu sen de biliyorsun Belgarath. Riva Kralı geri dönene kadar batının doğru dürüst bir savunması olmadığını da biliyorsun."
Garion birdenbire gözlerini kırpıştırarak sıçradı, sonra da bu hareketini mazur göstermek için biraz daha eğilerek halının ayrıntılarını incelemeye başladı. Kendi kendine yanlış duyduğunu söylüyordu. Kral Fulrach gerçekten Belgarath demiş olamazdı. Belgarath bir peri masalıydı, bir efsaneydi.
"Alorn Krallarına hırsızın peşinde olduğumu söyle," dedi Bay Kurt. "Toplantı yapacak vaktim yok şu anda. Eğer beni rahat bırakırlarsa, çaldığı şeyle bir kötülüğe sebep olmadan onu yakalayabilirim belki."
"Başına bela arama Fulrach," dedi Pol Teyze, "işimize karışarak bize çok kıymetli vaktimizi kaybettiriyorsun. Böyle giderse sana kızacağım."
Kralın sesi kararlıydı. "Gücünüzü biliyorum Leydi Polgara," dedi ve Garion tekrar sıçradı. "A-ma elimde değil. Alorya Krallarına sizi Val Alorn'a getirme sözü verdim ve bir kral başka krallara verdiği sözü bozamaz."
Garion kafasından bin bir ihtimal geçirirken, odada uzun bir ses sizlik oldu.
"Sen kötü bir adam değilsin Fulrach," dedi Bay Kurt. "istediğim kadar zeki değilsin belki, ama iyi bir insansın. Sana elimi kaldırmam. Kızım da kaldırmaz."
"Kendi adına konuş ihtiyar Kurt," dedi Pol Teyze ciddi bir tavırla.
"Hayır Polgara," dedi Kurt. "Madem Val Alorn'a gitmemiz gerekiyormuş, o zaman hemen gidelim. Alornlara durumu ne kadar çabuk açıklarsak, ayak altından o kadar çabuk çekilirler."
"ihtiyarlık beynini yumuşatmış senin baba," dedi Pol Teyze. 'Val Alorn gezisi yapacak vaktimiz

yok. Alorn Krallarına durumu Fulrach açıklasın."
"Faydası olmaz Leydi Polgara," dedi kral üzgün bir tavırla. "Babanızın da söylediği gibi, pek zeki biri olarak tanınmıyorum. Alorn Kralları beni dinlemeyeceklerdir. Eğer gelmezseniz Brendig gibi birini hemen peşinize takarlar."
"O zaman da o zavallı adam hayatının geri kalanını bir kurbağa ya da turp olarak yaşamak zorunda kalır," dedi Pol Teyze tehditkâr bir tavırla.
'Yeter artık Pol," dedi Bay Kurt. "Hazırda bir gemi var mı Fulrach?"
"Kuzey iskelesinde bir gemi var Belgarath," dedi kral. "Kral Anheg bir Çerek gemisi yolladı."
"Pekâlâ," dedi Bay Kurt. "Öyleyse yarın Çerek'e gidiyoruz. Galiba kalın kafalı Alornlara bir iki şeyi izah etmem gerekecek. Sen de gele cek misin?"
"Mecburum," dedi Fulrach. "Bu genel bir toplantı olacak; Sendarya da katılıyor." "Bu konu daha kapanmadı Fulrach," dedi Pol Teyze.
"Tamam Pol," dedi Bay Kurt. "O doğru olduğuna inandığı şeyi yapıyor. Her şeyi Val Alorn'da hallederiz."

Garion kapıdan geri çekildiğinde titriyordu, imkânsızdı bu. Pratik bir Sendar olarak yetiştirildiği için, böyle bir saçmalığı aklına getirmesi bile imkânsızdı. Ama istemese de bu fikirle hesaplaşmak zorundaydı şimdi.
Ya Bay Kurt gerçekten yedi bin yıldır yaşayan Büyücü Belgarath ise? Ya Pol Teyze gerçekten ondan sadece biraz daha genç olan kızı Büyücü Polgara ise? Bütün parçalar, bilmece gibi imalar, yarım gerçekler yerine oturuyordu şimdi, ipek haklıydı; Pol Teyze gerçek teyzesi olamazdı. Garion'un öksüzlüğü eksiksizdi demek ki. Hiçbir kan bağı, akrabası ya da mirası olmaksızın, bu dünyada tek başınaydı. Çaresizce eve, Faldor'un çiftliğine dönüp, büyücülerin ve garip iz sürmelerin, hayatını koca bir yalan o-larak kuran Pol Teyzeyi hatırlatacak hiçbir şeyin olmadığı sessiz bir yerde, düşüncesiz bir karanlık içine gömülüp gitmeyi diledi.
BELGARIAD I
ON İKİNCİ BOLUM
SABAHIN GRİ İLK IŞIKLARINDA, Sendar'ın sessiz sokaklarından geçip limana, onları bekleyen gemiye sürdüler atlarını. Bir akşam öncesinin şıklığı bir yana bırakılmış, gündelik elbiselerini giymişlerdi Kral Fulrach ve Seline Kontu bile sıradan kıyafetler içindeydiler ve iş gezisine çıkmış biraz varlıklı iki Sendara benzıyorlardı. Gemiye binmeyecek olmasına rağmen, Kraliçe Layla kocasının yanında at sürüyordu, konuşurlarken yüzündeki ifade neredeyse ağlayacak gibiydi. Gruba denizden esen sert, soğuk rüzgâr yüzünden pelerinlerine sarınmış askerler eşlik ediyordu
Saraydan limana giden caddenin ucunda, Sendar'ın taş iskeleleri çırpıntılı sulara doğru uzanıyordu, kendisini tutan halatları çekiştirerek sallanan gemileri de oradaydı işte ince, dar gövdeli ve yüksek pruvalı bir gemiydi, görüntüsü bir kurta benziyordu ve bu da ilk deniz yolculuğunu yapacak olan Garion'un kaygılarını pek gidermiyordu. Güvertesinde pejmürde kürk giysiler içinde sakallı, vahşi görünüşlü denizciler dolanıyordu Bunlar Garion'un gördüğü Barak dışında ilk Çereklerdi ve ilk izlenimi muhtemelen hiç güvenilmez olduklarıydı.
"Barak!" diye haykırdı seren direğinin yansına kadar tırmanmış ırıyarı bir adam, sonra dimdik bir ipten hızla kayarak güverteye, oradan da iskeleye atladı.
'Greldık'! diye gürledi Barak cevaben, o da atından atlayıp korkunç görünüşlü denizciyi kucakladı
"Lord Barak kaptanımızı tanıyor galiba," dedi Seline Kontu "Çok kötü," dedi İpek kaygıyla "Aklı başında, orta yaşlı ve muhafazakâr tabiatlı bir kaptanımız olacağını umuyordum. Zaten gemileri ve deniz yolculuğunu hiç sevmem"
"Kaptan Greldık'ın Çerek'ın en iyi denizcilerinden biri olduğunu söylüyorlar," dedi kont
"Lordum," dedi İpek sıkıntılı bir ifadeyle, "Çereklerin tanımları yanıltıcı olabilir." Sırıtan bir gemicinin güverteden uzattığı bira maşrapalarıyla karşılaşmalarını kutlamaya başlamış olan Barak ve Greldik'e ekşi bir suratla baktı.
Atından inmiş olan Kraliçe Layla Pol Teyzeyi kucakladı. "Lütfen zavallı kocama göz kulak ol, Pol," dedi. "O kabadayı Alornların kocamı aptalca bir şey yapmaya zorlamalarına izin verme."
"Hiç korkma Layla," dedi Pol Teyze güvence vererek.
Kral Fulrach mahcup düşmüş bir edayla, "Ama Layla," dedi, "ben yetişkin bir insanım, değil mi?"
Tombul, ufak tefek kraliçe gözlerini silerek, "Kalın elbiseler giyeceğine söz ver," dedi. "Ayrıca Anhegle oturup sabahlara kadar içmek de yok."
"Ciddi işlerimiz var Layla," dedi kral, "böyle şeylere vaktimiz kalmaz ki."
"Ben Anheg'i bilirim," diye burnunu çekti kraliçe. Sonra Bay Kurt'a döndü ve parmaklarının u-cuna yükselerek sakallı yanağından öptü. "Sevgili Belgarath," dedi. "Bütün bunlar bitince Pol ile beraber doğru dürüst bir misafirliğe gelin, olur mu?"
"Söz, Layla," dedi Bay Kurt ciddi bir tavırla.
"Deniz çekilmeye başlıyor kralım," dedi Greldik. "Gemim sabırsızlanmaya başladı."
"Aman Tanrım," dedi kraliçe. Sonra kralın boynuna sarılıp başını omuzuna gömdü.
KEHANETİN OYUNCAĞI
"Tamam Layla, tamam," dedi kral kendini sakil hissederek.
"Hemen gitmezseniz burada herkesin önünde ağlamaya başlayacağım," dedi kraliçe onu iterek.
İskele taşlan kaygandı ve zarif Çerek gemisi çırpıntıda sallanıp duruyordu. Kıyıya uzattıkları tahta iskele tehlikeli bir biçimde inip kalkıyordu, ama kazasız belasız gemiye binmeyi başardılar. Gemiciler palamarları çözdüler ve küreklere geçtiler. Zarif gemi hızla iskeleden ayrılıp, yakınlarında demirlemiş olan iri ve kaba yapılı ticaret gemisinin yanından süzülerek

geçti ve limana açıldı. Kraliçe Layla, çevresinde uzun boylu askerler, acıklı bir tavırla iskelede duruyordu. Bir kaç kere el salladı, sonra cesaretle başını dikerek uzaklaşmalarını seyretti. Kaptan Greldik yanında Barakla dümenin başına geçti ve yanında oturan tıknaz, adaleli bir savaşçıya işaret etti. Tıknaz adam başını sallayarak üzerine deri gerili bir davulu örten yelken bezini açtı. Ağır bir tempoda davula vurmaya başladı; kürekçiler hemen tempoya uydular. Gemi ileri atılıp açık denize yöneldi.
Limanın korumasından çıktıklarında dalgalar o kadar büyüdü ki, gemi artık sallanmıyor, bir dalgadan inip ötekinin sırtına biniyordu. Davulun ağır temposuna uyan uzun kürekler batıp çıktıkça, dalgaların üzerinde küçük girdaplar çiziyorlardı. Deniz kış göğü altında kurşun grisiydi ve sağ taraflarından geçip giden Sendarya'nın alçak, karla kaplı sahili ıssız ve kimsesiz görünüyordu.
Garion günün büyük kısmını yüksek pruvanın yakınlarında korunaklı bir yerde titreyerek ve dalgın dalgın denize bakarak geçirdi. Bir önceki gece paramparça olan hayatının yıkıntıları etrafında-dı. Kurt' un Belgarath, Pol Teyzenin de Polgara oldukları fikri saçmalığında kendisiydi. Ama bütün bunların en azından bir kısmının doğru olduğuna ikna olmuştu. Pol Teyze Polgara olmayabilirdi, ama o-nun teyzesi olmadığı kesindi. Elinden geldiğince ona bakmamaya çalışıyor ve kimseyle konuşmuyordu.
Gece olunca, kıç güvertesinin altındaki daracık kamaralarda uyudular. Bay Kurt geç saatlere kadar Kral Fulrach ve Seline Kontu ile konuştu. Garion belli etmeden gümüş rengi saçları ve kısa sakalı alçak tahta kirişlerden birinden sallanan yağ lambasının ışığı altında parıldayan ihtiyarı seyretti. Her zamankinden farklı görünmüyordu. Sonunda Garion dönüp uyuyakaldı.
Ertesi gün Sendarya burnunu döndüler ve rüzgârı arkalarına alıp kuzeydoğuya yöneldiler. Yelkenler açılmıştı ve kürekçiler dinleniyordu. Garion sorunuyla boğuşmaya devam etti.
Üçüncü gün fırtına çıktı ve hava ansızın soğudu. Buz tutmuş yelken ipleri çatırdıyor, çevrelerindeki denize sulusepken yağıyordu.
"Bu hava kırılmazsa," dedi Barak kaşlarını çatıp sulusepkene bakarak, "Boğazdan geçişimiz zor olacak."
"Neden geçişimiz?" diye sordu Durnik endişeyle. Gemide kendisini hiç rahat hissetmiyordu; bir deniz tutması krizinden yeni kurtulmaktaydı ve ister istemez biraz sinirliydi.
"Çerek Boğazından," diye izah etti Barak. "Sendarya'nın kuzey ucu ile Çerek'in güney sahili a-rasında, bir fersah genişliğinde bir geçit. Ters akıntılar, girdaplar filan vardır. Korkma Durnik. Altımızda iyi bir gemi var; Greldik de Boğazdan geçişin bütün sırlarını bilir. Biraz sallanabiliriz, ama güvende olacağız şansımız yaver giderse tabii."
"Aman ne neşeli," dedi yakınlarında oturan İpek alayla. "Üç gündür Boğazı düşünmemeye çalışıyordum ben de."
"O kadar kötü mü?" dedi Durnik perişan bir sesle. "Geçerken ayık olmamaya çalışırım," dedi İpek.
Barak güldü. "Boğaza duacı olman gerek ipek," dedi. "imparatorluğu Çerek körfezine girmekten alıkoyuyor. O olmasaydı, Drasniya Tolnedra'nın vilayeti olurdu."
"Politik açıdan Boğaza hayranım," dedi ipek, "ama kişisel olarak hiç görmesem daha mutlu o-lurdum."
BELGARIAD I
Ertesi gün, kuzey Sendarya'nın kayalık sahiline demirleyip, gelgitin dönmesini beklediler. Bir süre sonra deniz yükselmeye başladı ve Rüzgârlar Denizinin sulan Boğaza hücum ederek Çerek Körfezinin su seviyesini yükseltti.
"Tutunacak bir şey bul Garion," dedi Barak, Greldik demir alma emri verirken. "Arkamızda bu rüzgâr varken geçiş ilginç olabilir." Keyifle sırıtarak dar güvertede yürürken dişleri parıldıyordu. Aptallıktı bu. Garion kızıl sakallı adamın peşinden pruvaya doğru yürürken yaptığının aptallık olduğunu biliyordu, ama hiçbir mantıkla açıklanamayan bir sorun üzerine dört gündür kafa patlatmak, onu neredeyse küstahlık derecesinde pervasız yapmıştı. Dişlerini sıkarak pruvadaki paslı demir bir halkaya tutundu.
Barak gülerek omuzuna müthiş bir şaplak attı. "Aferin evlat," dedi onaylayarak. "Burada durup Boğazın gırtlağından içeri bakalım."
Garion buna cevap vermemeye karar verdi.
Rüzgârı ve gelgiti arkasına alan Greldik'in gemisi, kelimenin tam anlamıyla uçarak geçide daldı; şiddetli ters akıntılara yakalandığında ise esneyerek gıcırdamaya, sarsılmaya başladı. Yüzlerine çarpan buz gibi serpinti Garion'u neredeyse kör etmişti, o yüzden Boğazın

merkezindeki devasa girdabın yanı başına gelene kadar onu göremedi. Müthiş bir gümbürtü duyup gözlerini sildiğinde ise girdap tam önündeydi. "Bu da ne?" diye haykırdı gürültüyü bastırmaya çalışarak.
"Büyük Girdap," diye bağırdı Barak. "Sıkı tutun."
Girdap Yukarı Gralt köyü kadar büyüktü ve dehşet verici bir şekilde, çok çok aşağılarında, kaynayan, köpüklü bir uçuruma doğru iniyordu. Greldik inanılmaz bir şey yaparak, gemisini bu girdaptan uzaklaştıracağı yerde doğruca üzerine yöneltti.
"Ne yapıyor?" diye bir çığlık attı Garion.
"Boğazdan geçişin sırrı budur," diye gürledi Barak. "Girdabın çevresinde iki kere dolaşıp hız a-lacağız. Eğer gemi parçalanmazsa, sapandan fırlayan taş gibi fırlar, girdabın öte yanındaki ters akıntıların bizi yavaşlatıp geri çekmesine fırsat vermeden geçip gideriz."
"Eğer gemi ne olmazsa dedin?"
"Bazen girdap gemileri parçalar," dedi Barak. "Ama merak etme evlat. Bu pek sık olan bir şey değil; Greldik'in gemisi de sağlamdır."
Geminin pruvası dehşet verici bir şekilde dev girdabın dış kıyısına daldı ve kürekçiler davulun ipini koparmış temposuna uyarak telaşla, bellerini kırarcasına kürek çekerken, çevresinde hızla iki kere döndü. Rüzgâr demir halkaya yapışan Garion'un yüzünü dövüyor ve o da aşağılarındaki kocaman a-çılmış kaynaşan ağıza bakmamaya çalışıyordu.
Sonra birden girdaptan kurtulup, uçan bir taş gibi öte taraftaki daha sakin sulara daldılar, Hızlarından doğan rüzgâr yelken iplerinde uğulduyordu ve Garion rüzgârın kuvvetinden boğulur gibi oldu.
Gemi küçük girdapçıkların kaynaştığı sularda giderek yavaşladı, ama büyük girdaptan aldıkları hız, onları Sendarya yakasındaki kısmen korunaklı sakin bir koya kadar getirdi.
Barak keyifle gülerek ve bir yandan da sakalındaki sulan kurulayarak, "Eee, evlat," dedi. "Ne diyorsun Boğaza?"
Garion ağzını açmaya cesaret edemeden, uyuşmuş parmaklanın demir halkadan sökmeye çalışıyordu.
Tanıdık bir ses kıç taraftan seslendi. "Garion!"
"Hah, işte başımı belaya soktun," dedi Garion öfkeyle, pruvada durmanın kendi fikri olduğunu unutarak.
Pol Teyze Barak'ı sorumsuzluk konusunda iyice fırçaladıktan sonra, Garion'a döndü.
KEHANETİN OYUNCAĞI
"Eee," dedi. "Bekliyorum. Bir açıklama yapacak mısın?"
"Barak'ın bir kabahati yok," dedi Garion. "Fikir benimdi." ikisinin birden başının belaya girmesinde bir fayda yoktu.
"Anlıyorum," dedi Pol. "Peki bu fikir nereden çıktı?"
Günlerdir başını ağrıtan kafa karışıklığı ve şüphe, Garion'u pervasızlaştırmıştı. "Canım öyle istedi," dedi biraz meydan okuyarak. Hayatında ilk kez açıkça isyan etmenin kıyısına gelmişti.
"Ne oldu, ne oldu?"
"Canım öyle istedi," diye tekrarladı Garion. "Ne fark eder ki zaten. Nasıl olsa cezalandıracaksın beni."
Pol Teyze gözlerinde ateş gibi bir ifadeyle dikleşti. Yatanlarında oturmakta olan Bay Kurt takırdamaya başladı.
"Komik bir şey mi var?" dedi Pol öfkeyle.
"Niye bu işi bana bırakmıyorsun Pol?" dedi ihtiyar.
"Kendim halledebilirim," dedi Pol.
"Ama iyi halledemezsin Pol," dedi Kurt. "Hiç iyi olmaz. Çabuk öfkeleniyorsun, dilin de çok keskin. Garion artık çocuk değil, daha adam olmadı, ama çocuk da değil. Bu soruna özel bir şekilde yaklaşmak gerek. O yüzden bana bırak." Ayağakalktı. "Israr ediyorum, Pol."
"Ne yapıyormuşsun?"
"Israr ediyorum." Gözleri sertleşti.
"Pekâlâ," dedi Pol buz gibi bir sesle ve dönerek uzaklaştı.
"Otur Garion," dedi ihtiyar. «
"Niçin bu kadar zalim?" diye sordu Garion. *
"Zalim değil," dedi Bay Kurt. "Öfkeli, çünkü onu korkuttun. Kimse korkutulmaktan hoşlanmaz."
"Üzgünüm," diye mırıldandı Garion utançla.

"Benden özür dileme," dedi Kurt. "Korkan ben değilim." Bir süre delici gözlerle Garion'a baktı, sonra, "Sorun nedir?" diye sordu.
"Sana Belgarath diyorlar," dedi Garion sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi; "Pol Teyzeye de Polgara."
"Eee?"
"imkânsız."
"Daha önce bunu konuşmamış mıydık? Yıllar önce hani?"
"Sen Belgarath mısın?" diye sordu Garion yekten.
"Bazıları bana öyle der. Ne fark eder ta?"
"Üzgünüm," dedi Garion, "ama inanmıyorum."
"Pekâlâ," diye omuz silkti Bay Kurt. "istemezsen inanmak zorunda değilsin. Bunun teyzene kaba davranmanla ne ilgisi var?"
'Yani..." Garion kekelemeye başladı. "Ben..." Çaresizce, Bay Kurt'a o nihai, ölümcül soruyu sormak istiyordu, ama Pol Teyzeyle arasında bir akrabalık olmadığından emin olmasına rağmen, bunun kesinlikle onaylandığını duymaya dayanamayacağını hissediyordu.
"Kafan karıştı, değil mi?" diye sordu Kurt. "Hiçbir şey olması gerektiği gibi değil; teyzene kızıyorsun çünkü bunun onun kabahati olduğunu düşünüyorsun."

"Böyle söyleyince çok çocukça geliyor," dedi Garion hafifçe kızararak. "Öyle değil mi zaten?" Garion daha da kızardı.
"Bu senin sorunun Garion," dedi Bay Kurt. "Bu yüzden başkalarını da mutsuz etmenin doğru olduğuna inanıyor musun?"
"Hayır," dedi Garion belli belirsiz bir sesle.
"Teyzen ve ben kimsek oyuz," dedi Kurt sakin bir sesle, "insanlar bizim hakkımızda bir sürü saçmalık uydurdu, ama o da önemli değil. Yapılması gereken bazı şeyler var, biz de bunları yapıyoruz. Önemli olan bu. Dünyanın bu halinden hoşlanmıyorsun diye teyzenin hayatını güçleştirme. Bu sırf çocukça değil, ayıp da; sen ise böyle bir hataya düşecek çocuk değilsin. Şimdi, ondan özür dilemen gerekir diye dü sunuyorum, sen ne dersin?"
"Bence de," dedi Garion.
"Konuşabildiğimiz için sevindim," dedi ihtiyar, "ama yerinde olsam barışmak için çok beklemezdim. Sen Pol'ün ne kadar uzun süre öfkeli kalabileceğini bilmezsin." Ansızın sırıttı. "Kendini bildi bileli bana kızgındır; b» da o kadar uzun bir süre ki hatırlamak bile istemi yorum."
"Hemen halledeyim öyleyse." "Güzel," diye onayladı Bay Kurt.
Garion kalkıp kararlı adımlarla Çerek Boğazının girdaplar çizen akıntılarını seyretmekte olan Pol Teyzenin yanına gitti.
"Pol Teyze," dedi.
"Ne var canım?"
"Özür dilerim. Hatalıydım."
Pol dönüp ona ciddi bir ifadeyle baktı. "Evet," dedi, "hatalıydın."
"Bir daha yapmam."
Bunun üzerine Pol alçak sesle, sıcacık bir kahkaha attı ve parmaklarını Garion'un dolaşık saçlarında gezdirdi. "Tutamayacağın sözler verme canım," dedi, sonra onu kucakladı ve her şey yoluna girdi.
Çerek Boğazından geçişleri sırasında yükselmiş olan gelgit çekildikten sonra, Çerek yarımadasının karla kaplı doğu sahili boyunca, Algar olsun, Çerek olsun, Drasniyalı olsun, Rivalı olsun tüm A-lornların geleneksel yurdu olan kadim şehre doğru yelken açtılar. Rüzgâr soğuk, gökyüzü ise tehdit-kârdı, ama yolculuğun geri kalanı olaysız geçti. Üç gün sonra gemi Val Alorn limanına girdi ve buz tutmuş iskelelerden birine yanaştı.
İskelede onları, vahşi görünüşlü sürücüleri olan, karda sabırsızlıkla tepinen uzun tüylü atların çektiği kızaklar bekliyordu. Kızaklarda kürk mantolar vardı ve Garion, Barak'ın Greldikle ve gemicilerle vedalaşmasını beklerken mantolardan birine sarındı.
"Haydi gidelim," dedi Barak sürücüye kızağa atlarken. "Bakalım diğerlerine yetişebilecek miyiz."
"O kadar uzun muhabbet etmeseydiniz, bu kadar geride kalmazdık Lord Barak," dedi sürücü ekşi bir suratla.
"Haklısın," dedi Barak.

Sürücü homurdandı, atlarına kamçısıyla dokundu ve kızak diğerlerinin çoktan kaybolduğu sokakta ilerlemeye başladı.
Kürkler giymiş Çerek savaşçıları dar sokaklarda dolaşıyorlardı, çoğu da geçerken seslenerek Barak'ı selamlıyorlardı. Bir köşede sürücü durmak zorunda kaldı, çünkü o soğukta yan bellerine kadar

soyunmuş iki iriyan adam, caddenin ortasında, seyreden kalabalığın teşvik edici çığlıkları arasında güreş tutuyordu.
"Gündelik bir Çerek eğlencesi," dedi Barak Garion'a. "Kış Val Alorn'da genellikle çok sıkıcıdır."
"Şu ilerideki saray mı?" diye sordu Garion.
Barak hayır anlamında başını salladı. "Hayır, Belar tapınağı. Bazıları Ayı Tanrının ruhunun o-rada yaşadığını söyler. Ben hiç rastlamadım, o yüzden bilemeyeceğim."
Derken güreşçiler yuvarlanarak yoldan çekildiler, kızak da yoluna devam etti.
Tapınağın merdivenlerinde, yırtık pırtık yün paçavralar giymiş, nasırlı elinde bir değnek tutan ve yağlı saçları yüzüne düşen çok yaşlı bir kadın duruyordu. "Selam, Lord Barak," dedi. "Alınyazın hâlâ seni bekliyor."
"Kızağı durdur," diye homurdandı Barak sürücüye, sonra kürk mantosunu bir yana fırlatarak yere atladı. "Martje," diye gürledi yaşlı kadına. "Burada dolaşman yasaklanmıştı. Eğer Anheg'e itaatsizlik ettiğini söylersem, seni tapınağın rahiplerine cadı diye yaktırır."
Yaşlı kadın gıdaklar gibi güldü ve Garion ürpererek gözlerinin süt gibi beyaz ve bomboş olduğunu gördü.
"Ateş Martje'ye dokunamaz," diye güldü kadın tiz perdeden. "Onun Alınyazısı ateş değil." "Bu alınyazısı meselesini kapat artık," dedi Barak. "Git bu tapınaktan."
"Martje ne görüyorsa odur," dedi yaşlı kadın. "Alınyazının işareti hâlâ üzerinde büyük Lord Barak. Başına geldiğinde ihtiyar Martje'nin sözlerini hatırlarsın." Sonra, süt beyazı gözlerinin kör olduğu belli olmasına rağmen, sanki Garion'un oturduğu kızağa bakıyormuş gibi oldu bir an. Yüzündeki kötücül alay ifadesi ansızın kayboldu ve yerini tuhaf bir huşu aldı.
"Selam Efendilerin en büyüğü," diye mırıldandı şarkı söyler gibi ve eğilerek selam verdi. "Mirasına kavuştuğunda, seni ilk selamlayanın Martje olduğunu unutma."
Barak gürleyerek kadının üstüne yürüdü, ama yaşlı kadın değneği merdivenlerde takırdayarak tüydü.
"Ne demek istedi?" diye sordu Garion kızağa dönen Barak'a.
"Delinin teki," dedi Barak, yüzü öfkeden bembeyaz bir halde. "Tapınağın etrafında dolaşıp dileniyor ve zırvalarıyla saf ev kadınlarını korkutuyor. Anheg'in aklı olsa yıllar önce bunu ya şehirden kovar ya da yaktırırdı." Kızağa yerleşerek sürücüye, "Haydi gidelim," dedi.
Kızak hızlanırken Garion arkasına baktı, ama ihtiyar kör kadın görünürlerde yoktu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ÇEREK KRALI Anheg'in sarayı Val Alorn'un merkezinde devasa, karanlık suratlı bir yapıydı. Çoğu terk edilmiş ve harap durumda olan, camsız pencereleri boş boş gökyüzüne bakan dev kanatlan, merkezi binadan her yöne doğru uzanıyordu. Garion'un görebildiği kadarıyla, sarayın hiçbir planı yoktu. Çerek krallarının hüküm sürdüğü üç bin küsur yıl boyunca kendiliğinden büyümüş gibi duruyordu.
Kızak sarayın bahçesine girerken Garion, "Neden sarayın bu kadar büyük bir bölümü boş ve harap?" diye sordu Barak'a.
"Bazı kralların yaptığını başka krallar çökmeye bırakıyor," dedi Barak kısaca. "Krallar böyledir."
Tapınaktaki kör kadınla karşılaşmalarından beri Barak iyice karamsarlaşmıştı. Diğerleri kızaklarından inmiş onları bekliyordu.
İpek sevimli bir tavırla, "Limandan buraya gelene kadar yolunu kaybedebildiğine göre," dedi, "memleketinden fazla uzak kalmışsın."
"işimiz çıktı," diye homurdandı Barak.
Saraya çıkan geniş merdivenlerin tepesindeki büyük, demir çatkılı kapı, sanki arkasında birileri onların gelmesini bekliyormuş gibi açılıverdi. Uzun, sarı saç örgülü, kürk bordürlü koyu kırmızı elbiseli bir kadın kapının önündeki sahanlığa çıkarak onlara baktı ve resmi bir tavırla, "Selamlar kocam ve efendim Barak, Trellheim Kontu," dedi.
Barak'ın yüzü biraz daha karardı. "Merel," dedi başıyla kısa bir selam vererek.

"Kral Anheg hakkım ve görevim olduğu üzre sizi karşılamama izin verdi Lordum," dedi Barak'ın karısı.
"Her zaman görevine sadıksındır Merel," dedi Barak. "Kızlarım nerede?"
"Trellheim'da Lordum," dedi Merel. "Soğukta bu kadar uzun bir yolculuk yapmalarının iyi olmayacağını düşündüm." Sesinde kötücül bir ton vardı.
Barak içini çekerek, "Anlıyorum," dedi.
"iyi etmemiş miyim Lordum?" diye sordu Merel.
"Boş ver," dedi Barak.
"Arkadaşlarınız ve siz hazırsanız Lordum," dedi Merel, "sizi taht odasına götüreyim."
Barak merdivenden çıkıp karısını kısaca, resmi bir tavırla kucakladı, sonra geniş kapıdan içeri girdiler.
"Trajik," diye mırıldandı Seline Kontu, hep birlikte merdivenlerden çıkarken başını sallayarak.
'Yok canım," dedi ipek. "Barak istediğini elde etti sonunda, değil mi?"
"Çok zalimsiniz Prens Kheldar," dedi kont.
"Pek sayılmaz," dedi İpek. "Sadece gerçekçiyim. Barak yıllarını Merel'in peşinden koşarak geçirdi ve sonunda onu elde etti. Böyle bir sebatın mükâfatlandınldığını görmek hoşuma gidiyor. Sizce de öyle değil mi?"
Seline Kontu içini çekti.
KEHANETİN OYUNCAĞI
Bir grup zırhlı savaşçı onlara katılarak koridorlar, dar ve geniş merdivenlerden oluşan labirentin derinliklerine doğru uzanan yollarında onlara eşlik etti.
"Her zaman Çerek mimarisine hayran olmuşumdur," dedi ipek alayla. "Hep beklenmedik şeyler yaparlar."
"Sarayı genişletmek, zayıf krallara yapacak iş çıkarıyor," dedi Kral Fulrach. "Fena fikir değil aslında. Sendarya'da kötü krallar bütün vakitlerini kaldırım taşı döşeme projelerine ayırır, ama Val A-lorn'un yollan binlerce yıl önce bitirilmişti zaten."
ipek güldü. "Bu hep sorun olmuştur Kral Hazretleri," dedi. "Kötü kralların başlarını belaya sokmalarını nasıl engellemeli?"
"Prens Kheldar," dedi Kral Fulrach, "amcanızın başına kötü bir şey gelmesini asla istemem, a-ma bir gün Drasniya tacı size düşecek olsa, çok ilginç şeyler görebiliriz."
"Aman Majesteleri," dedi ipek dehşete düşmüş numarası yaparak, "böyle bir ihtimali aklınıza bile getirmeyin."
"Bir de eş tabii," dedi Seline Kontu. "Bir prensin bir karısı olmalı." "Daha da beter," dedi ipek ürpererek.
Kral Anheg'in taht odası, ortasında içinde koca kütüklerin çıtırdayarak yandığı koca bir ateş çukuru olan, kubbeli bir salondu. Kral Fulrach'ın duvar haklarıyla kaplı salonunun aksine, burada duvarlar çıplaktı ve duvara gömülü halkalara takılmış meşaleler yanıyordu. Ateşin başındaki insanlar, Fulrach'ın zarif saraylılarına hiç benzemeyen, sakallı, parlak örgü zırhlı Çerek savaşçılarıydı. Salonun bir ucunda her birinin üzerinde bir bayrak olan beş taht vardı. Tahtlardan dördü doluydu ve üç soylu görünüşlü kadın da yanlarında sohbet ediyordu.
Onlara eşlik eden savaşçılardan biri, "Sendarya Kralı Fulrach!" diye gürleyerek mızrağını hasır kaplı zemine vurdu.
Tahtlardan birinde oturan iri yan, kara sakallı bir adam ayağa kalkarak, "Selam Fulrach," diye seslendi. Uzun mavi kaftanı buruşuk ve lekeliydi, saçlan da dağınık ve kırpık kırpıktı. Başındaki altın tacın bir iki eziği vardı ve sivri uçlanndan biri kopmuştu.
"Selam Anheg," diye cevap verdi Sendar Kralı hafifçe eğilerek.
"Tahtınız sizi bekliyor ey sevgili Fulrach," dedi dağınık saçlı adam, boş tahtın arkasındaki Sendarya bayrağını göstererek. "Sendarya Kralının bilgeliği, Alorya Krallannın divanına hoş geldi, safa getirdi."
Garion'a bu antika konuşma tarzı tuhaf bir şekilde etkileyici geldi.
"Hangisi hangi kral, dostum ipek?" diye fısıldayarak sordu Durnik tahtlara yaklaşırlarken.
"Bayrağında ren geyiği olan kırmızılı şişman, Drasniya Kralı, amcam Rhodar. Bayrağında at olan siyahlı, ince yüzlü adam, Algarya Kralı ÇoHag. Bayrağında kılıç olan, iriyan, grili taçsız adam ise Riva Vekilharcı Brand."
"Brand mı?" dedi Garion, Vo Mimbre savaşı hikâyelerini hatırlayıp irkilerek.
"Bütün Riva Vekilharçlan Brand adını taşır," diye açıkladı İpek.

Kral Fulrach diğer krallan âdet olduğu belli olan o resmi dille birer birer selamladı, sonra üzerinde Sendarya'nın amblemi olan bir tutam altın buğday başağı bulunan yeşil bayrağın altındaki yerini aldı.
"Selam Belgarath, Aldur'un Müridi," dedi Anheg. "Selam Leydi Polgara, ölümsüz Belgarath'ın saygıdeğer kızı."
"Törenle kaybedecek vaktimiz yok Anheg," dedi Bay Kurt ters bir tavırla. Pelerinini savurup öne çıktı. "Alorya krallan beni neden çağırdı?"

"Küçük törenlerimizi yapmamıza izin ver Kadim Kişi," dedi korkunç bir şekilde şişman olan Drasniya Kralı Rhodar alayla. "Her zaman kralcılık oynama şansımız olmuyor. Fazla uzatmayız."
Bay Kurt hakir gören bir ifadeyle başını salladı.
Soylu görünüşlü üç kadından biri öne çıktı. Uzun boylu, kuzgun karası saçlı, güzel bir kadındı ve karmaşık çapraz bağlarla süslü siyah kadife bir elbise giyiyordu. Kral Fulrach'ın önünde reverans yaparak yanağını yanağına dokundurdu. "Kral Hazretleri," dedi, "mevcudiyetiniz evimizi şereflendirdi."
"Kraliçe Hazretleri," dedi Fulrach başını saygıyla eğerek.
"Kraliçe îslena," diye mırıldandı ipek Durnikle Garion'a, "Anheg'in karısı." Ufak tefek adamın burun kanatlan alayla seğiriyordu. "Polgarayla selamlaşırken dikkat edin."
Kraliçe döndü ve Belgarath'ın önünde abartılı bir selam verdi. "Kutsal Belgarath," dedi saygıyla titreyen dolu dolu bir sesle.
"Pek kutsal sayılmam İslena," dedi ihtiyar adam.
"Aldur'un ölümsüz oğlu," diye devam etti İslena bu müdahaleye aldırmadan, "dünyanın en büyük büyücüsü. Zavallı evim, sizin duvar larımız arasına getirdiğiniz müthiş güçle titriyor."
"Güzel nutuk îslena," dedi Kurt. "Tam doğru değil ama gene de güzel." Ama kraliçe Pol Teyzeye dönmüştü bile. "Şanlı kızkardeşim," dedi aynı ses tonuyla. "Kızkardeşi mi?" Garion hayretler içindeydi.
"İslena mistiktir," dedi İpek alçak sesle. "Biraz sihirle uğraşır ve kendini büyücü sayar. Bak."
Kraliçe zarif bir el hareketi yaptı ve avucunda beliriveren yeşil mücevheri Pol Teyzeye uzattı.
"Kolunun yeninden çıkardı," diye fısıldadı İpek keyifle.
"Krallara layık bir hediye îslena," dedi Pol Teyze tuhaf bir sesle. "Ne yazık ki karşılığında sana yalnızca bunu verebiliyorum." Kraliçeye tek bir koyu kırmızı gül uzattı.
"Onu da nereden buldu?" diye sordu Garion şaşkınlıkla. İpek göz kırptı.
Kraliçe güle kuşkuyla baktı ve iki elinin arasına aldı. Dikkatle tetkik edince gözleri irileşti. Yüzü bembeyaz oldu ve titremeye başladı.
İkinci kraliçe öne çıktı. Ufak tefek, sansın ve çok güzel bir gülümseyişi olan bir kadındı bu. Hiç törene kaçmadan Kral Fulrach'ı ve ardından Bay Kurt'u öptü, Pol Teyzeyi içten bir şekilde kucakladı. Gösterdiği yakınlık basit ve rahattı.
"Drasniya Kraliçesi Porenn," dedi İpek; sesinde garip bir ton vardı. Garion ona bir göz atınca, yüzünden acı, kendisiyle alay eden bir ifadenin gelip geçtiğini görür gibi oldu. O anda, sanki her şey parlak bir ışıkla aydınlatılmış gibi, Ipek'in zaman zaman takındığı garip tavırlan anlayıverdi. içinden boğucu bir anlayış ve acıma dalgası yükseldi.
Üçüncü kraliçe, Algarya Kraliçesi Silar, alçak bir sesle birkaç kelime söyleyerek Kral Fulrach'ı, Bay Kurt'u ve Pol Teyzeyi selamladı.
"Riva Vekilharcı evli değil mi?" diye sordu Durnik, gözleriyle etrafta başka bir kraliçe arayarak.
"Evliydi," dedi ipek gözlerini Kraliçe Porenn'den ayırmadan, "ama birkaç yıl önce kansı öldü. Dört oğlu var."
"Ah, "dedi Durnik.
Sonra Barak salona girip Kral Anheg'in tahtına yürüdü. Yüzü asıktı ve kızgın olduğu belli oluyordu.
"Memleketine hoşgeldin kuzen," dedi Kral Anheg. 'Yolunu kaybettin sandım."

"Aile meselesi Anheg," dedi Barak. "Karımla iki çift laf ettim."
"Anlıyorum," dedi Anheg fazla üstüne varmadan. "Dostlarımızla tanıştınız mı?" diye sordu Barak. "Daha tanışmadık Lord Barak," dedi Kral Rhodar. "Formalitelerle uğraşıyorduk."
Kıkırdayınca koca göbeği titremeye başladı.

"Hepiniz Seline Kontunu tanıyorsunuzdur," dedi Barak. "Bu demirci Durnik, cesur bir adam. Bu da Garion; Leydi Polgara'nın velayeti altında, çok iyi bir delikanlı."
"Şu işi bitirebilir miyiz?" dedi Bay Kurt sabırsızlanarak. Algar Kralı ÇoHag, kendisinden hiç beklenmeyen yumuşak bir sesle konuştu. 'Vuku bulmuş olan felaketten haberdar mısınız Belgarath? Zatınızın nasihatlerinize ihtiyacımız var."
"ÇoHag," dedi Belgarath sinirle, "kötü bir Arend destanı gibi konuşuyorsun. Bu zatlar, nasihatler de nereden çıktı?" ÇoHag hafifçe utanarak Anheg'e bir göz attı. "Kabahat benim Belgarath," dedi Anheg sıkıntıyla. "Vakanüvisler toplantımızı kaydediyor. ÇoHag yalnızca sana değil, tarihe de söylüyor sözlerini." Tacı kaymış, bir kulağının üstünde zar zor duruyordu.
"Tarih çok hoşgörülüdür Anheg," dedi Kurt. "Onu etkilemeye çalışman gerekmez. Söylediklerimizin çoğunu unutacak zaten." Riva Vekilharcına döndü. "Brand," dedi, "olup bitenleri fazla süslemeden anlatabilir misin?"
"Korkarım hepsi benim suçum Belgarath," dedi gri kaftanlı vekil harç derinden gelen bir sesle. "Dönek bu soygunu benim dikkatsizliğim yüzünden yapabildi."
"Çaldığı şeyin kendini koruması gerekirdi Brand," dedi Kurt. "Ben bile dokunamam ona. Hırsızı tanıyorum. Ne yapsan onun Riva' ya girmesini engelleyemezdin. Esas merak ettiğim, nasıl onun gücüyle yok olmadan elini sürebilmiş olduğu."
Brand çaresizce ellerini iki yana açtı. "Bir sabah uyandık baktık ki çalınmış. Rahipler ancak hırsızın adını öğrenebildiler. Ayı Tanrının ruhu da daha fazla bir şey söylemedi. Kim olduğunu bildiğimiz i-çin adını ya da çaldığı şeyin adını yüksek sesle söylemedik."
"iyi," dedi Kurt. "Çok uzaklarda da olsa söylenenleri duyabilir o. Bunu ona ben öğretmiştim."
Brand başını salladı. "Bunu biliyorduk," dedi, "o yüzden mesajımız biraz karışık oldu. Sen Riva'ya gelmedin, habercim de geri dönmedi, o zaman bir şeylerin ters gittiğini düşündüm. Bu yüzden seni aratmaya başladık."
Bay Kurt sakalını kaşıdı. "Galiba kabahat bendeymiş," dedi. "Habercini Arendiya'da birilerine bir haber yollamak için kullandım. Keşke yapmasaymışım."
ipek hafifçe öksürerek, "Bir şey söyleyebilir miyim?" dedi kibar ca. "Tabii Prens Kheldar," dedi Kral Anheg.
"Bu tartışmayı kamuoyu önünde sürdürmek doğru mu sizce?" dedi ipek. "Murgolann çeşitli yerlerde çeşitli kulaklar satın alacak kadar altınları var; Grolimlerin sanatları ise en sadık savaşçıların bile düşüncelerini kafalarından çekip alıverir. insan bilmediği şeyi söyleyemez, anlatabiliyor muyum?"
"Anheg'in savaşçıları o kadar kolay satın alınamaz ipek," dedi Barak ters bir sesle; "üstelik Çerek'te Grolim yok."
"Uşaklar ve aşçı kızlardan da emin misin?" dedi ipek. "Ayrıca hiç beklenmedik yerlerde Grolimlere rastladım ben."
'Yeğenimin sözlerinde bir hikmet var," dedi Kral Rhodar düşünceli bir ifadeyle. "Drasniya istihbarat konusunda yüzlerce yıllık tecrübeye sahip; Kheldar da en iyilerimizden biridir. Eğer konuştuklarımızın buradan dışarı çıkabileceğini söylüyorsa, onu dinlesek iyi olur."
"Teşekkürler amca," dedi ipek eğilerek.
"Sen bu saraya gizlice girebilir miydin Prens Kheldar?" diye sordu Anheg meydan okuyarak.

"Girdim bile Kral Hazretleri," dedi İpek tevazuyla. "En az on-on beş kere." Anheg bir kaşını kaldırarak Rhodar'a baktı.
Rhodar hafifçe öksürdü. "Çok eskidendi Anheg. Önemli bir şey değildi zaten. Bir şeyi merak etmiştim de."
"Bana sorabilirdin," dedi Anheg kırılmış bir sesle.
"Seni rahatsız etmek istemedim," dedi Rhodar omuz silkerek. "Üstelik böylesi daha eğlenceli oluyor."
"Dostlarım," dedi Kral Fulrach, "önümüzdeki mevzu riske atılamayacak kadar önemli. Tehlikeye atılmaktansa tedbirde aşırıya kaçmak daha iyi olmaz mı?"
Kral Anheg kaşlarını çattı, sonra omuzlarını silkti. "Nasıl isterseniz," dedi. "O zaman özel bir oturum yapalım. Kuzen, bizim için ihtiyar Kral Eldrig'in salonunu açtırıp çevredeki koridorlara da nöbetçi diker misin?"
"Tabii Anheg," dedi Barak. Yanma bir düzine savaşçı alarak salondan ayrıldı.

Krallar tahtlarından kalktılar ÇoHag hariç, ince, neredeyse Ba rak kadar uzun boylu, kafası kazınmış ve tepesinde Algarlarda âdet olduğu üzre at kuyruğu olan bir savaşçı yanına gidip ayağa kalkması na y ardım etti.
Garion sorar gibi İpek'e baktı.
"Çocukken geçirdiği bir hastalık," diye açıkladı ipek alçak sesle. "Bacakları zayıf düştüğü için tek başına ayakta duramıyor."
"Peki bu kral olmasını zorlaştırmıyor mu?" diye sordu Garion.
"Algarlar hayatlarının çoğunu at üzerinde geçirirler," dedi ipek. "Ata bindiği zaman ÇoHag'ın herhangi bir Algardan farkı kalmaz,! Ona yardım eden savaşçı manevi oğlu Hettar."
"Tanıyor musun?" diye sordu Garion. ,
"Ben herkesi tanırım Garion," diye güldü ipek. "Hettar ile birkaç kere karşılaştık. Sevdiğim bir adamdır, ama bunu bilmemesini tercih ederim."
Kraliçe Porenn yanlarına geldi, "îslena Silar ile beni özel dairesine götürüyor," dedi İpek'e. "Çerek'te kadınların devlet işleriyle ilgilen meşini istemiyorlar galiba."
"Çerekli kuzenlerimizin bazı zayıf noktalan var Kraliçe Hazretleri," dedi İpek. "O kadar muhafazakârlar ki, kadınların da insan oldu ğunu fark edemediler daha."
Kraliçe Porenn keyifle göz kırptı. "Seninle özel konuşabiliriz sanıyordum Kheldar, ama mümkün olmayacak galiba. Layla'ya mesajımı ilettin mi?"
ipek başıyla onayladı. "Size hemen yazacağını söyledi. Burada olacağınızı bilseydim mektubunu kendim getirirdim."
"îslenalîn fikri," dedi Porenn. "Krallar toplanırken birde kraliçeler divanı oluşturmanın iyi olacağını iddia etti. Layla'yı da çağıracaktı ama herkes onun deniz yolculuğundan dehşete kapıldığını biliyor."
"Divanınızdan önemli bir sonuç çıktı mı Kraliçe Hazretleri?" dedi İpek dalga geçerek.
Kraliçe Porenn yüzünü buruşturdu. "Oturup îslena'nm küçük sihirbazlıklarını seyrediyoruz; paraları yok ediyor kolundan bir şeyler çıkanyor filan. Ya da fal bakıyor. Silar kibarlığından itiraz edemiyor, ben de en gençleri olduğum için ağzımı açmamam gerekiyor. Çok sıkıcı, özellikle o salak kristal küresinin başına oturup transa geçtiği zamanlar. Layla bana yardımcı olabilecek miymiş?"
"Ondan başka kim yardım edebilir?" diye güvence verdi İpek. "Ama aklınızda bulunsun, verdiği tavsiyeler biraz fazla ayrıntılı olabi lir. Kraliçe Layla ayaklan yere basan bir hanım, hiç lafını sakınmaz."
KEHANETİN OYUNCAĞI
Kraliçe Porenn kıkırdadı. "Ne olacak canım," dedi. "Ben yetişkin bir kadınım." "Tabii," dedi ipek, "hazırlıklı olun dedim, o kadar." "Benimle dalga mı geçiyorsun Kheldar?" diye sordu Porenn.
"Hiç geçer miyim Kraliçe Hazretleri?" dedi İpek masum bir suratla. "Tabii ki geçersin," dedi kraliçe, îslena yakınlarda bir yerden, "Geliyor musun Porenn?" diye seslendi.
"Hemen geliyorum Kraliçe Hazretleri," dedi Drasniya Kraliçesi. Parmaklarıyla İpek'e, Ne sıkıcı kan, dedi.
Tanrı sabır versin Kraliçe Hazretleri, dedi İpek cevaben.
Kraliçe Porenn uysal bir tavırla, kibirli Çerek Kraliçesi ile sessiz Algar Kraliçesinin peşine takılarak salondan çıktı, İpek onu gözleriyle izlerken yüzünde yine aynı, kendisiyle alay eden ifade vardı.
"Gidiyorlar," dedi Garion Alorn Krallarının çıkmakta olduklan salonun öte yanındaki kapıyı göstererek.
"Pekâlâ," dedi ipek ve çabucak oraya doğru yürüdü.
Grup rüzgârlı koridorlardan geçip Kral Eldrig'in salonuna giderken, Garion en geride kaldı, i-çindeki ses, Pol Teyzenin onu görürse bir bahane bulup oradan uzaklaştıracağını söylüyordu.
Grubun en gerisinde oyalanırken, yan koridorlardan birinde bir kıpırtı gözüne çarptı. Gözünün ucuyla sıradan, yeşil bir pelerin giymiş bir Çerek savaşçısı görür gibi oldu, ama o koridoru geçtiklerinde gözden kaybetti. Durup geri dönerek yeşil pelerinli adamı aradı, ama adam kaybolmuştu.
Kral Eldrig'in salonuna vardıklarında Pol Teyze kapıda kollarını kavuşturmuş bekliyordu.
"Nerede kaldın?" diye sordu.
"Sağa sola bakmıyordum," dedi Garion mümkün olduğunca masum bir tavırla. "Anlıyorum," dedi Pol Teyze. Sonra Barak'a döndü. "Divan çok uzun sürebilir," dedi. "Garion da muhtemelen sıkılacaktır. Akşam yemeğine kadar vakit geçirebileceği bir yer yok mu?"

"Pol Teyze," diye itiraz etti Garion.
"Cephanelik olabilir belki," dedi Barak.
"Cephanelikte ne işim var benim?" dedi Garion.
"Bulaşıkhaneyi tercih edersin belki?" dedi Pol Teyze dik dik.
"Düşündüm de, cephaneliği görsem iyi olacak."
"Ben de öyle düşünmüştüm."
"Bu koridorun ucunda Garion," dedi Barak. "Kırmızı kapılı oda."
"Hadi koş canım," dedi Pol Teyze. "Bir yerini kesmemeye dikkat et."
Garion suratını asarak ağır ağır Barak'ın gösterdiği koridorda rümeye başladı; kendisine yapılan bu adaletsizliği hazmedemiyordu bir türlü. Kapının önüne dikilen muhafızlar, kapıyı dinlemesini o-lanaksızlaştırmıştı. içini çekerek tek başına cephaneliğe doğru yoluna devam etti. Aklının bir başka tarafı ise bazı sorunlarla cebelleşiyordu. Bay Kurt ile Pol Teyzenin Belgarath ve Polgara olduğunu inatla reddetmesine rağmen, Alorn Krallarının tavırları buna inandıklarını gösteriyordu en azından. Tabii bir de Pol Teyzenin Kraliçe Islena'ya verdiği gül meselesi vardı. Kış vakti gül olmayacağı gerçeğini bir yana bıraksak bile, Pol Teyze Islena'nın ona yeşil mücevheri vereceğini nasıl önceden bilip de karşılığını hazırlamış olabilirdi? Teyzesinin gülü o anda yaratıvermiş olduğu fikrini aklına bile getirmek istemiyordu.
Düşünceli düşünceli yürüdüğü koridor loştu, yalnızca duvarlara iliştirilmiş bir-iki meşale tarafından aydınlatılıyordu. Orada burada yan koridorlar ayrılıyordu; ışıksız, karanlığın içinde kaybolup gi-

den geçitler. Bu karanlık geçitlerden birinde bir ses duyduğu sırada neredeyse cephaneliğe varmıştı. Sebebini bilmeden, başka bir karanlık geçide çekilerek bekledi.
Yeşil pelerinli adam aydınlık koridora çıktı ve sinsi bir tavırla etrafına bakındı. Sıradan görünüşlü, kısa, kırçıl sakallı bir adamdı ve muhtemelen sarayın herhangi bir yerinde dikkat çekmezdi. Ama tavrı ve sinsi hareketleri, yapmaması gereken bir şey yapmakta olduğunu açık seçik ortaya koyuyordu. Koridorda Garion'un gelmiş olduğu isti kamete doğru hızla yürüdü ve Garion da saklanma yerine iyice sindi. Kafasını tekrar çıkardığında adam kaybolmuştu ve hangi karanlık geçide daldığını anlamak imkânsızdı.
Garion'un içindeki ses, eğer birine bundan bahsedecek olursa onu dinlemeyeceklerini söylüyordu. Eğer aptal yerine konulmak istemiyorsa, salt şüpheden fazla bir kanıtı olması lazımdı. Yapabileceği tek şey gözlerini açık tutup yeşil pelerinli adama dikkat etmekti şimdilik.
KEHANETİN OYUNCAĞI
ON DÖRDÜNCÜ BOLUM
ERTESİ SABAH kar yağıyordu ve Pol Teyze, ipek, Barak ve Bay Kurt, Garion'u Durnik'e teslim ederek divan toplantısına gitmişlerdi, ikisi tahtların olduğu dev salonda ateş başında oturmuş, ortalarda dolanan ve çeşitli işlerle uğraşarak vakit öldüren iki düzine kadar sakallı Çerek savaşçısını seyrediyorlardı. Kimi kılıcını biliyor, zırhını parlatıyordu, kimi oturmuş yemek yiyor ve o erken saatte içki i-çiyordu; bazıları ateşli bir zar oyununa dalmıştı, bazıları ise hiçbir şey yapmadan sırtını duvara dayamış uyukluyordu.
"Bu Çerekler çok tembel insanlara benziyor," dedi Durnik Garion'a alçak sesle. "Geldiğimizden beri çalışan bir kişi bile görmedim, sen gördün mü?"
Garion başını salladı. "Bence bunlar kralın özel savaşçıları," dedi gene alçak sesle. "Herhalde kral onlara gidip biriyle savaşmalarını söyleyene kadar bir şey yapmaları gerekmiyordur."
Durnik bundan hiç hoşlanmayarak kaşlarını çattı. "Çok sıkıcı bir hayat olmalı, "dedi.
"Durnik," dedi Garion kısa bir aradan sonra, "Barakla karısının birbirlerine nasıl davrandıklarını fark ettin mi?"
"Çok acıklı bir hikâye," dedi Durnik. "ipek dün anlattı, ikisi de çok gençken Barak Merel'e âşık olmuş, ama Merel soylu olduğu için onu ciddiye almamış."
"Peki nasıl olmuş da evlenmişler?" diye sordu Garion.
"Merel'in ailesinin fikri," dedi Durnik. "Barak Trellheim Kontu olunca, bu evliliğin iyi bir bağlantı olacağını düşünmüşler. Merel itiraz etmiş ama bir faydası olmamış, ipek diyor ki, Barak onun çok sığ biri olduğunu ancak evlendikten sonra anlamış, ama artık çok geçmiş. Merel onu incitmek için inadına bir sürü şey yapıyormuş, Barak da eve elinden geldiğince az uğruyormuş."
"Çocukları var mı?" diye sordu Garion.

"iki tane," dedi Durnik. "ikisi de kız, biri beş, öbürü yedi yaşlarında. Barak onları çok seviyor, a-ma pek sık göremiyor."
Garion içini çekti. "Keşke elimizden bir şey gelseydi," dedi.
"Kan kocanın arasına girilmez," dedi Durnik. "Olacak iş değil."
"Ipek'in yengesine âşık olduğunun farkında mısın?" dedi Garion hiç düşünmeden.
"Garion!" dedi Durnik şaşkınlıkla. "Çok ayıp!"
"Ama doğru," dedi Garion kendini savunarak. "Tabii onun gerçekten akrabası değil. Amcasının ikinci karısı sadece. Halası ya da teyzesi gibi değil yani."
"Amcasıyla evli ama," dedi Durnik sert bir sesle. "Bu skandal hikâyesini de kim uydurdu?"
"Kimse uydurmadı," dedi Garion. "Yengesiyle konuşurken yüzüne bakıyordum dün. Hisleri hemen belli oluyor."
"Hayal görmüşsündür," dedi Durnik onaylamadığını belli ederek. Ayağa kalktı. "Haydi, dostlarımız hakkında dedikodu yapacağımıza etrafa bakalım. Böyle şeyler konuşmak yakışık almaz."
"Mutfağa bir bakalım," dedi Garion. "Demirciye de," dedi Durnik.
BELGARIAD I
Kraliyet mutfağı muazzam bir yerdi. Ateşin üstünde bütün sığırlar çevriliyor, sürüyle kaz sosa yalanlıyordu. Araba büyüklüğünde kazanlarda yahniler kaynıyor, tümenlerle ekmek, içinde rahatlıkla ayakta durabileceğiniz fırınlara sürülüyordu. Pol Teyzenin Faldor'un çiftliğindeki mutfağındaki düzenin aksine, burada karmaşa ve kaos hâkim di. Aşçıbaşı kırmızı suratlı dev gibi bir adamdı. Haykırdığı emirleri kimse ciddiye almıyordu. Ortalık bağrış çığrıştan, savrulan tehditlerden ve itiş kakıştan geçilmiyordu. Ateşte kızdırılıp öylesine bir yana bırakılmış bir kaşığı yanlışlıkla eline alan aşçı çığlıklar atıyor, birinin şapkası yürütülüp kasten kaynar yahni kazanının içine atılıyordu.
"Buradan gidelim Durnik," dedi Garion. "Böyle bir şey beklemiyordum."
Durnik onayladı. "Pol Hanım mutfağında böyle salaklıklara asla izin vermezdi," dedi hoşlanmamış bir tavırla.
Mutfak kapısının önündeki holde, dekolte açık yeşil elbiseli, kızüımsı sansın bir kız duruyordu.
"Affedersiniz," dedi Durnik kibarca, "demirci ne tarafta acaba?"
Kız Durnik'i tepeden tırnağa süzdü. "Burada yeni misin?" diye sordu. "Daha önce hiç görmemiştim seni."
"Ziyaretçiyiz," dedi Durnik. "Nerelisin?" diye sordu kız. "Sendaryalı," dedi Durnik.
"Çok ilginç," dedi kız. "istersen demirciye çocuğu gönder, biz de biraz muhabbet edelim." Bakışlannda hiç utanma yoktu.
Durnik boğazını temizledi; kulaklanna kadar kızarmıştı. "Demirci ne taraftaydı?" diye sordu yeniden.
Kız hafif meşrep bir tavırla güldü. "Bu koridorun sonundaki avlu da," dedi. "Genellikle buralarda olurum. Demirciyle işin bitince beni bulabilirsin istersen."
"Tabii," dedi Durnik, "şüphesiz. Haydi Garion."
Koridor boyunca yürüyüp karla kaplı bir iç avluya çıktılar.
"Rezalet!" dedi Durnik öfkeyle; kulakları hâlâ kıpkırmızıydı. "Bu kızda hiç utanma yok. Kime edeceğimi bilsem, şikâyet ederdim."
"Çok ayıp," diye onayladı Garion; ama Durnik'in mahcubiyeti onu pek eğlendirmişti. Hafifçe yağan kar altında avluyu geçtiler.
Demirci ocağının başında, kollan Garion'un baldırlan kalınlığında dev gibi, kara sakallı bir adam vardı. Durnik kendini tanıtır tanıtmaz iki adam, demircinin çekicinin çınlayan darbeleri eşliğinde keyifle iş muhabbetine başladılar. Garion duvarlann, Sendarya'da bir demirci dükkânını dolduran sabanlar, kürekler ve kazmalar yerine kılıçlar, mızraklar ve savaş baltalanyla kaplı olduğunu fark etti. Bir örsün başında bir çırak ok uçlan dövüyordu; bir başka örste ise tek gözlü, zayıf bir adam, tehlikeli görünüşlü bir hançer üzerinde çalışıyordu.
Durnik ve demirci öğleye kadar muhabbet ettiler; bu arada Garion da iç avluda dolaşıp çeşitli işler yapan insanlan seyretti. Bakırcılar, tekerlekçiler, ayakkabıcılar, marangozlar, eğerciler ve mumcular, Kral Anheg'in dev maiyetinin ihtiyaçlannı karşılamak için an gibi çalışı yorlardı.
Garion bir yandan onlan izlerken, bir yandan da geçen gece gördüğü kırçıl sakallı, yeşil pelerinli adamı kolluyordu. Tabii o adamın herkesin namusuyla çalıştığı bu yerde olması pek muhtemel değildi ama Garion gene de uyanık olmaya dikkat ediyordu.

Öğle üzeri Barak onlan buldu ve İpek'in oturmuş dikkatle zar atanlan izlediği büyük salona götürdü.
"Öğleden sonra Anhegle diğerleri özel bir toplantı yapacaklarmış," dedi Barak. "Benim de bir işim var; belki siz de gelmek istersiniz."
KEHANETİN OYUNCAĞI
"Fena fikir değil," dedi İpek gözlerini zorlukla oyundan ayırarak. "Kuzeninin savaşçıları çok kötü zar atıyor; içimden onlarla oyuna oturmak geçiyor ama yapmasam daha iyi olacak, insanlar yabancıların karşısında kaybetmekten pek hoşlanmazlar."
Barak sırıtarak, "Seninle oynamaktan mutlu olacaklardır, ipek," dedi. Senin kadar onların da kazanma şansı var."
" Yaa evet, güneşin batıdan doğması ihtimali kadar," dedi ipek. 'Yeteneğinden o kadar emin misin dostum ipek?" dedi Dumik.
"Onların yeteneksizliğinden eminim," diye kıkırdadı ipek. Ayağa firladı. "Haydi gidelim," dedi. "Parmaklarım kaşınmaya başladı; baştan çıkmadan gidelim."
"Nasıl istersen Prens Kheldar," diye güldü Barak.
Dördü de kürk mantolar giyip saraydan ayrıldılar. Kar neredeyse durmuştu, rüzgâr yüzlerini kamçılıyordu.
Val Alorn'un merkezine doğru yürürlerken, "Bütün bu isimler," dedi Durnik, "kafamı karıştırdı biraz. Ne zamandır sormak istiyordum. Sen, dostum ipek, aynı zamanda Prens Kheldar'sın, bazen de Kotulu Ambar; Bay Kurt'a Belgarath diyorlar, Pol Hanım'a ise Leydi Polgara ya da Erat Düşesi. Benim geldiğim yerde insanların genellikle tek ismi olur."
"isimler elbise gibidir dostum Durnik," dedi ipek. "Duruma uygun olanını giyeriz. Dürüst insanların yabancı elbiselere ya da yabancı isimlere ihtiyacı olmaz. Ama bizim gibi pek dürüst olmayanlarımız zaman zaman elbise ve isim değiştirmek zorunda kalırız."
"Pol Hanım'ın dürüst olmadığını söylemenden hoşlanmadım," de di Durnik ters bir tavırla.
"Saygısızlık etmek istemedim," dedi ipek. "Ama Leydi Polgara'yı sıradan tanımlarla açıklayamayız; dürüst olmadığımızı söylerken de, bu uğraştığımız meselede kötü ve sahtekâr birtakım insanlardan gizlenmek zorunda olduğumuzu kastediyordum sadece."
Durnik pek ikna olmuş gibi görünmüyordu ama üstüne gitmedi.
"Şu caddeden gidelim," dedi Barak. "Bugün Belar Tapınağı'mn önünden geçmek istemiyorum."
"Neden?" diye sordu Garion.
"Dini vecibelerimi pek yerine getiremiyorum," dedi Barak acıklı bir ifadeyle, "ve Belar Başrahibi tarafından azarlanmak istemiyorum. Çok etkili bir sesi var; bütün şehrin önünde fırça yemek hoşuma gitmiyor. Tedbirli bir erkek rahiplere ve kadınlara kendisini kamuoyu önünde azarlama fırsatını vermemeli."
Val Alorn sokakları dar ve eğri büğrüydü; eski taş evler dar ve yüksekti, hepsi iki katlıydı. Arada bir serpiştiren kara ve keskin rüzgâra rağmen, sokaklar çoğu soğuğa karşı kürklere bürünmüş insanlarla doluydu.
İnsanlar keyifle bağnşıyor ve birbirlerine hakaretler yağdırıyorlardı, iki yaşlıca ve saygıdeğer adam caddenin ortasında, seyircilerin gürültülü teşvikleri arasında kartopu yağmuruna tutmuşlardı birbirlerini.
"Eski dostturlar," dedi Barak sırıtarak. "Kış boyunca her gün bunu yaparlar. Biraz sonra bir biracıya gidip sarhoş olurlar ve eski şarkılar söylerler, sonunda da sandalyelerinden düşüp sızarlar. Yıllardır hep aynı şeyi yapıyorlar."
'Yazın ne yaparlar?" diye sordu İpek.
"Taş atarlar," dedi Barak, "içme, şarkı söyleme ve sızma kısmı aynı ama."
"Merhaba Barak," dedi yeşil gözlü genç bir kadın üst katlardan birinin penceresinden. "Ne zaman görüşeceğiz?"
Barak kıpkırmızı bir yüzle başını kaldırdı ama cevap vermedi.
BELGARIAD I
"Hanım sana söylüyor Barak," dedi Garion.
"Duydum," diye kestirip attı Barak.
"Seni tanıyor galiba," dedi ipek alaycı bir bakışla.
"O herkesi tanır," dedi Barak daha da kızararak. "Yürüyelim mi?"
Bir köşeyi döndüklerinde, pejmürde kürkler giymiş, tek sıra halinde karda yürüyen bir grup insanla karşılaştılar. Tuhaf bir biçimde iki yana sallanarak yürüyorlardı ve insanlar yana açılıp onlara yol veriyordu.

"Selam Lord Barak," dedi başlarındaki adam.
"Selam Lord Barak," diye tekrarladı hepsi sallanarak.
Barak istifini bozmadan selam verdi.
"Belar'ın eli koruyucun olsun," dedi önderleri.
"Alorya'nın Ayı Tanrısı Belar'a selam olsun," dedi diğerleri.
Barak tekrar eğildi ve resmi geçit bitene kadar bekledi.
"Kimdi bunlar?" diye sordu Durnik.
"Ayı Mezhebi," dedi Barak ekşi bir suratla. "Fanatik dindarlar."
"Baş belası bir grup," dedi ipek. "Bütün Alorn krallıklarında kolları var. Çok iyi savaşçıdırlar, a-ma hepsi Belar Başrahibine bağlı. Vakitlerini ayinle, askeri eğitim yaparak ve politikaya bulaşarak geçirirler."
"Sözünü ettikleri bu Alorya neresi?" diye sordu Garion.
"Dört bir yanımızda," dedi Barak eliyle çevreyi göstererek. "Alorya, dört Alorn krallığının birleşik haliydi. Hepsi aynı ulustu eskiden. Ayı Mezhebi Alorya'yı yeniden birleştirmek istiyor."
"Mantıksız değilmiş gibi görünüyor," dedi Durnik.
"Alorya'm bölünmesinin bir nedeni vardı," dedi Barak. "Bir nesnenin korunması gerekiyordu ve Alorya'yı bölmek de bunun en iyi yoluydu."
"Bu nesne o kadar önemli bir şey miydi?" diye sordu Durnik. "Dünyadaki en önemli şey," dedi ipek. "Ayı Mezhebi bunu unutuyor."
"Ama şimdi çalındı, değil mi?" deyiverdi Garion; içindeki ses, Barak ve Ipek'in söyledikleriyle hayatının ansızın altüst oluvermesi arasındaki bağlantıyı söylemişti ona. "Bay Kurt'un aradığı şey bu."
Barak ona bir göz attı. "Bu delikanlı sandığımızdan akıllı ipek," dedi ciddi bir tavırla.
"Garion zeki çocuk," dedi ipek. "Parçalan birleştirmek de o kadar zor değil." Sansar suratı çok ciddiydi. "Haklısın Garion," dedi. "Nasıl bilmiyoruz, ama biri onu çalmayı başarmış. Belgarath istese A-lorn Kralları onu geri almak için dünyada taş taş üstünde bırakmazlar."
"Savaş mı yani?" dedi Durnik çökmüş bir sesle.
"Savaştan kötü şeyler de vardır," dedi Barak meşum bir tavırla. "Angaraklardan temelli kurtulmak için iyi bir fırsat olabilir bu."
"Belgarath'ın Alorn Krallarını savaştan vazgeçmeye ikna etmesini umalım," dedi ipek. "Onu geri almamız şart," diye ısrar etti Barak.
"Evet," dedi ipek, "ama bunun başka yollan da var; ayrıca seçeneklerimizi sokak ortasında tartışmak da pek akıllıca olmaz."
Barak gözlerini kısarak etrafa bir bakış fırlattı.
Bu arada, Çerek gemilerinin direklerinin ormandaki ağaçlar gibi yükseldiği limana varmışlardı. Donmuş bir derenin üzerindeki buz tutmuş köprüden geçtiler ve karların üzerinde çeşitli gemi iske-

letlerinin yayılmış durduğu tersanelere vardılar.
Deri ceketli, topallayan bir adam, tersanelerden birinin merkezin deki alçak taş binadan çıkıp onları beklemeye başladı.
"Hey, Krendig," diye seslendi Barak.
"Hey, Barak," diye cevap verdi deri ceketli adam.
"Nasıl gidiyor?" diye sordu Barak.
"Bu mevsimde yavaş," dedi Krendig. "Ağaç işi yapmak için iyi bir mevsim değil. Zanaatkarlarım teçhizatı hazırlıyorlar ve döşeme tahtalarını kesiyorlar, ama bahardan önce fazla ilerleyemeyiz."
Barak başını sallayarak kardan çıkmış bir gemi pruvasının taze tahtasına dokundu. "Krendig bana bu gemiyi yapıyor," dedi pruvaya vurarak. "Şimdiye kadar yapılmış en iyi gemi olacak."
"Kürekçilerin onu yerinden kıpırdatacak kadar kuvvetliyse tabii," dedi Krendig. "Bu gemi çok iri, Barak. Çok da ağır."
"Ben de iri kürekçiler bulurum," dedi Barak geminin kaburgalarına bakarak.
Garion tersaneye bakan tepeden yükselen neşeli bir haykırış duydu ve başını kaldırıp baktı. Düz tahtaların üstüne çıkmış gençler tepeden aşağı kayıyorlardı. Belli ki Barak ve ötekiler akşama kadar gemi üzerine muhabbet edeceklerdi burada. Bu da ilginç olabilirdi tabii, ama Garion uzun süredir kendi yaşıtlarıyla hiç konuşmamış olduğunu fark etti. Diğerlerinden ayrılıp tepenin eteğine doğru yürüdü ve seyretmeye başladı.

Sansın bir kız özellikle dikkatini çekmişti. Bazı bakımlardan ona Zubrette'i hatırlatıyordu, ama bazı farklar da vardı arada. Zubrette ufak tefekti, oysa bu kız bir oğlan kadar iriydi ama oğlan olmadığı da fazlasıyla belliydi. Neşeli kahkahası tepede çınlıyordu; öğleden sonra soğuğu yüzünden yanakları pembeleşmişti ve saç örgüleri tepe aşağı kayarken ardından uçuşuyordu.
"Çok eğlenceli," dedi Garion derme çatma kızak yanında durdu ğunda.
"Denemek ister misin?" dedi kız kalkıp yün elbisesindeki karları silkelerken.
"Kızağım yok ki," dedi Garion.
"Benimkini kullanabilirsin," dedi kız cilveli bir tavırla; "karşılığında bir şey verirsen tabii."
"Ne istiyorsun?" diye sordu Garion.
"Bakarız," dedi kız ona pervasızca bakarak. "Adın ne?"
"Garion."
"Ne tuhaf isim. Buralı mısın?"
"Hayır Sendaryalıyım."
"Sendar ha! Ciddi misin?" Kızın mavi gözleri ışıl ısıldı. "Hiç Sendar tanımamıştım. Benim adım Maidee."
Garion hafifçe başını eğerek onu selamladı.
"Kızağımı kullanmak istiyor musun?" diye sordu Maidee.
"Deneyebilirim," dedi Garion.
"Bir öpücüğe kızağı alabilirsin," dedi kız. Garion feci şekilde kızardı; Maidee güldü.
Uzun tunik giymiş, kızıl saçlı, iriyarı bir oğlan kızağını yanlarında durdurdu ve yüzünde tehditkâr bir ifadeyle ayağa kalktı. "Maidee, buraya gel," dîye buyurdu.
"Gelmezsem ne olacak?" dedi kız.
Kızıl saçlı oğlan kabadayı bir tavırla Garion'a yaklaştı. "Ne yapıyorsun burada?" diye sordu.

"Maidee ile konuşuyordum," dedi Garion.
"Kimden izin aldın?" diye sordu kızıl saçlı oğlan. Garion'dan biraz daha uzun boylu, biraz daha kiloluydu.
"Îzin alma gereğini duymadım," dedi Garion.
Kızıl saçlı oğlan adalelerini tehditkâr bir şekilde gererek Garion'a dik dik baktı. "Senin canın dayak istiyor galiba," dedi.
Garion kızıl saçlının kabadayılık etmek niyetinde olduğunu ve kavganın kaçınılmazlığını fark etti. Girizgâh kısmı tehdit, hakaret filan biraz daha uzayacaktı, ama uzun tunikli oğlan kendi kendini iyi ce gaza getirince de kavga çıkacaktı. Garion bunu beklememeye karar verdi. Yumruğunu sıkarak iri-yan oğlanın suratına bir tane patlattı.
iyi bir yumruktu; kızıl saçlı sendeleyerek yere, karların içine oturdu. Elini burnuna götürünce el kıpkırmızı kesildi. "Kanıyor!" diye sızlandı. "Burnumu kanattın."
"iki üç dakikada geçer," dedi Garion.
'Ya geçmezse?"
"Burun kanaması ebediyen sürmez ki," dedi Garion.
"Niye vurdun bana?" diye sordu kızıl saçlı, ağlamaklı bir tavırla burnunu silerek. "Ben sana bir şey yapmadım ki."
'Yapacaktın," dedi Garion. "Burnuna biraz kar sür ve mızmızlanmayı bırak."
"Hâlâ kanıyor," dedi oğlan.
"Kar sür dedim ya," dedi Garion tekrar.
'Ya kan durmazsa?"
"O zaman kan kaybından ölürsün," dedi Garion kalpsiz bir tavırla. Pol Teyzeden öğrendiği bir numaraydı bu. Zamanında Doroon ve Rundorig üzerinde nasıl etkili olduysa, Çerek delikanlısı üzerinde de etkili oldu. Kızıl saçlı gözlerini kırpıştırarak bir avuç kar aldı ve burnuna bastırdı.
"Bütün Sendarlar böyle zalim midir?" diye sordu Maidee.
"Sendarya'daki herkesi tanımıyorum," dedi Garion. işler pek yolunda gitmemişti; dönerek tersaneye doğru yürümeye başladı.
"Garion, bekle," dedi Maidee. Peşinden koşup kolunu yakaladı. "Öpücüğümü unuttun," dedi; sonra boynuna sarılarak dudaklarından güzelce öptü.
"Oldu işte," dedikten sonra döndü ve gülerek tepeye doğru koşmaya başladı; san saç örgüleri arkasından uçuşuyordu.
Yanlarına döndüğünde Barak, İpek ve Durnik gülüyorlardı. "Peşinden koşman gerekiyordu," dedi Barak.

"Niçin?" diye sordu Garion; kahkahaları yüzünden kıpkırmızı kesilmişti. "Onu yakalamanı istiyordu." "Anlamıyorum."
"Barak," dedi ipek. "Bence birimizin Leydi Polgara'ya Garion'un biraz eğitime ihtiyacı olduğunu söylemesi gerekiyor."
"Sen konuşmayı daha iyi bilirsin İpek," dedi Barak. "Bence sen söyle."
"Niye zar atıp karar vermiyoruz," dedi İpek.
"Senin zarını bilirim İpek," dedi Barak gülerek.
"Tabii burada bir süre daha kalabiliriz," dedi İpek hinoğluhin bir tavırla. "Garion'un yeni oyun

arkadaşı onun eğitimini tamamlamaktan mutlu olacaktır bence; ayrıca böylece Leydi Polgara'ya bir şey söylemek zorunda da kalmayız."
Garion'un kulakları yanıyordu. "O kadar da aptal değilim," dedi öfkeyle. "Neden bahsettiğinizi biliyorum bir kere; aynca Pol Teyzeye bir şey söylemeniz de gerekmez." Öfkeyle karları tekmeleyerek uzaklaştı.
Barak gemi yapmasıyla biraz daha konuştuktan sonra ve limana çöken akşamla birlikte kararırken, saraya dönmek üzere yola çıktılar. Kendisine gülünmesine alınmış olan Garion asık bir suratla en arkadan geliyordu. Val Alorn'a gelmelerinden beri göğü kaplayan bulutlar parçalanmaya başlamıştı ve aralarından yer yer açık gökyüzü görünüyordu. Akşam karlı sokaklara çökerken, orada burada tek tük yıldızlar parlamaya başlamıştı. Mumların yumuşak ışığı evlerin pencerelerin de parlıyordu ve sokaklardaki tek tük insanlar da karanlık iyice çökmeden evlerine dönmek için acele ediyorlardı.
Hâlâ arkadan gelen Garion, iki adamın üzerinde bir salkım üzüm olan bir tabelanın altındaki geniş kapıdan içeri girdiklerini gördü. Biri, önceki gece sarayda gördüğü yeşil pelerinli, kırçıl sakallı a-damdı. Diğerinin başında kara bir kukuleta vardı ve Garion adamı tanıdığı hissine kapıldı. Her ne kadar kukuletadan yüzünü göremiyorduysa da, buna pek ihtiyâcı yoktu. Birbirlerine şüpheye yer bırakmayacak kadar uzun süre bakmışlardı. Daha önce hep olduğu gibi, Garion o tuhaf frenlenmeyi hissetti; sanki hayalet bir parmak dudaklarına dokunarak "sus" işareti yapıyordu. Kukuletalı adam Aşarak'tı ve Murgonun buradaki varlığı çok önemli olmasına rağmen, Garion her nedense bunu yüksek sesle söyleyemiyordu, îki adamı bir an için seyretti, sonra arkadaşlarının peşinden koştu. Dilini kenetleyen zorlamayla bir süre mücadele etti, sonra başka bir yaklaşım denedi.
"Barak," dedi, 'Val Alorn'da hiç Murgo var mı?"
"Çerek'te hiç Murgo yoktur," dedi Barak. "Krallığa giren Angaraklar ölümle cezalandırılır. En eski yasamızda* bu. Ayı Cüsseli Çerek tarafından konuldu. Niye sordun?"
"Hiç, merak etmiştim," dedi Garion çaresizce. Zihni onlara Aşarak'tan bahsetmesi için haykınp duruyordu, ama dudakları kilitli kal di.
O akşam, Kral Anheg'in merkez salonundaki ziyafet sofrasında otururlarken Barak herkesi Garion'un tepenin eteğindeki gençlerle karşılaşmasının epeyce abartılmış bir hikâyesini anlatarak eğlendirdi.
"O ne müthiş yumruktu," dedi tumturaklı bir sesle, "tam savaşçılara yakışır bir yumruk; düşmanın tam burnunda patladı. Kızıl kan aktı ve düşman şaşırıp yere serildi. Garion tam bir kahraman gibi mağlubun başına dikildi, ve gerçek bir kahraman gibi, hasmına tekrar saldırmak yerine, akan kızıl kanı durdurması için tavsiyede bulundu. Sonra haysiyetli bir tavırla savaş alanından ayrıldı, ama parlak gözlü genç kız bu kahramanlığın mükâfatsız kalmasına razı gelmedi. Peşinden koşup kar içindeki kollarını boynuna doladı. Ve gerçek bir kahraman için en büyük mükâfat olan tek bir öpücüğü sevgiyle dudaklarına kondurdu. Gözleri hayranlıkla tutuşmuştu ve el değmemiş göğsü yeni uyanan bir tutkuyla i-nip kalkıyordu. Ama mütevazı Garion, genç kızın tavrıyla vermeye hazır olduğunu belli ettiği diğer mükâfatlan da almaya yanaşmadan, tüm masumiyetiyle oradan uzaklaştı. Böylece maceramız, kahramanımızın zaferiyle ama zaferinin mükâfatını almayı da kibarca reddetmesiyle sona erdi."
Uzun masanın başında oturan savaşçılar ve krallar kahkahalarla masaya, dizlerine ve birbirlerinin sırtına yumruklar atmaya başladılar. Kraliçe îslena ve Kraliçe Silar hoşgörüyle gülümsediler; Kraliçe Porenn ise açıkça gülüyordu. Ancak Leydi Merel kocasına yüzünde taş gibi bir ifadeyle, hafifçe aşağılayarak bakıyordu.
Garion yüzü alevler içinde oturarak kulağına haylarılan tavsiyeleri dinledi.
"Gerçekten böyle mi oldu yeğenim?" diye sordu Kral Rhodar İpek'e, gözlerinden akan yaşlan silerek.

"Aşağı yukan," dedi İpek. "Lord Barak usta bir hikayeci, biraz süsledi tabii."

"Bir ozan çağıralım," dedi Seline Kontu. "Bu macera ölümsüzleştirilmeli." "Üstüne varmayın çocuğun," dedi Kraliçe Porenn Garion'a anlayışla bakarak.
Pol Teyze ise hiç eğlenmemişti. Barak'a buz gibi gözlerle baktı.' "Üç koca adamın bir çocuğun başının belaya girmesine engel olamaması biraz tuhaf değil mi?" diye sordu kaşını kaldırarak.
"Topu topu bir yumruk, hanımefendi," dedi İpek. "Ve topu topu bir öpücük."
'Yaa?" dedi Pol. 'Ya bir dahaki sefere ne olacak? Kılıçlarla düello ve ardından da daha beter saçmalıklar mı?"
"Kötü bir şey olmadı Pol Hanım," diye yatıştırmaya çalıştı Durnik.
Pol Teyze başını salladı. "Bunların değil ama senin aklı başında biri olduğunu sanırdım Durnik," dedi. "Belli ki yanılmışım."
Garion ansızın bu sözlere öfkelendi. Ne yapsa Pol Teyze bunu en kötü şekliyle görüyordu mutlaka. Öfkesi artarak açıkça başkaldırma ya dönüşmeye başladı. Zaten onun kendisine kanşmaya ne hakkı var di ki? Aralannda hiçbir bağ yoktu; ne isterse izin almadan yapabilirdi. Müthiş bir öfkeyle Pol Teyzeye dik dik bakmaya başladı.
Pol bu bakışı görüp serinkanlı ve neredeyse meydan okuyan bir ifadeyle karşılık verdi. "Eee?" dedi.
'Yok bir şey," dedi Garion kısaca.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM
ERTESİ SABAH parlak ve serindi. Gökyüzü derin maviydi ve şehrin gerisindeki dağların beyaz zirvelerine vuran güneş göz kamaştırıyordu. Kahvaltıdan sonra Bay Kurt, Pol Teyzeyle birlikte, Fulrach ve Alorn krallarıyla özel bir toplantı yapacaklannı haber verdi.
"îyi fikir," dedi Barak. "Kasvetli toplantılar krallara iyi gelir. Ama insanın sırtında bir krallığın yükü yoksa, bu güzel havayı kapalı yerde harcamaması iyi olur." Kuzenine dalga geçercesine sırıttı.
"Sende hiç bilmediğim zalim bir yan varmış Barak," dedi Kral Anheg, pencereden dışan özlemle bakarak.
'Yabani domuzlar hâlâ ormanın kıyısına geliyor mu?" diye sordu Barak. "Sürüyle," dedi Anheg daha da acıklı bir tavırla.
"O zaman yanıma birkaç sağlam adam alayım da bakayım sayılarını azaltabiliyor muyum," dedi Barak sırıtması iyice yayılarak.
"Böyle bir şey yapacağını biliyordum," dedi Anheg dalgın dalgın dağınık saçlannı kaşıyarak.
"Sana bir hizmette bulunuyorum Anheg," dedi Barak. "Krallığının vahşi hayvanlarla dolup taşmasını istemezsin, değil mi?"
Şişman Drasniya Kralı Rhodar kahkahalarla gülerek, "Tuş oldun Anheg, "dedi. "Hep sırtımı yere getirir zaten," dedi Anheg ekşi bir suratla.
"Bu tür faaliyetleri daha genç ve daha zayıf insanlara bırakmayı tercih ederim," dedi Rhodar dev göbeğine iki eliyle vurarak, "îyi bir akşam yemeğine itirazım olmaz, ama önceden yemeğimle dövüşmek istemem doğrusu. Ayrıca fazla iyi bir hedef oluşturuyorum. Dünyada ki en kör domuz bile beni ıskalayamaz."
"Eee, ipek," dedi Barak. "Ne diyorsun?" "Ciddi olamazsın," dedi İpek.
"Siz de gitmelisiniz, Prens Kheldar," dedi Kraliçe Porenn. "Bu macerada birilerinin de Drasni-ya'nın onurunu kurtarması lazım."
Ipek'in yüzünde acıklı bir ifade belirdi.
"Benim fedaim olun," dedi Porenn gözleri ışıldayarak.
"Son zamanlarda yine Arend destanları okuyorsunuz galiba Kraliçe Hazretleri," dedi İpek ters bir tavırla.
"Bunu Kraliçenizin bir emri olarak kabul edin," dedi Porenn." Ayrıca temiz havanın ve biraz idmanın zararı dokunmaz. Son zamanlar da hazımsızlık çekiyor gibisiniz."
İpek alayla eğilerek selam verdi. "Emriniz olur Kraliçe Hazretleri, işler çığnndan çıkarsa ağaca tırmanırım ben de."
"Sen ne dersin Durnik?" dedi Barak.
"Ben avdan pek anlamam dostum Barak," dedi Durnik kuşkuyla. "Ama istersen gelirim."
"Lordum," dedi Barak Seline Kontuna kibarca.

"Hayır Lord Barak," diye güldü Seline Kontu. "Bu tür sporlara olan merakımı yıllar önce kaybettim. Davetiniz için gene de teşekkürler."
"Hettar?" diye sordu Barak uzun bacaklı Algara. Hettar hemen babasına baktı.
"Git haydi Hettar," dedi ÇoHag yumuşak sesiyle. "Kral Anheg yürümeme yardımcı olacak bir savaşçı bulur mutlaka."
"Kendim yardım ederim ÇoHag," dedi Anheg. "Daha ağır yükler taşımışlığım var."
"Öyleyse sizinle gelebilirim Lord Barak," dedi Hettar. "Davetiniz için teşekkürler." Sesi kalın ve ahenkliydi, ama babasınınki gibi çok da yumuşaktı.
"Eee, evlat?" dedi Barak Garion'a.
"Sen aklını hepten mi kaçırdın Barak?" diye atıldı Pol Teyze. "Dün başını derde soktuğunuz yetmedi mi?"
Bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Barak'ın davetiyle Garion'un içinde yükselen heyecan bir anda öfkeye döndü. Garion dişlerini sıkarak bütün tedbiri bir yana bıraktı. "Eğer Barak ayak altında dolaşacağımı düşünmüyorsa, sevinçle giderim," dedi meydan okuyan bir tavırla.
Pol Teyze sert bir ifadeyle yüzüne dik dik bakmaya başladı.
"Senin kurt yavrusunun dişleri çıkmaya başlamış Pol," diye güldü Bay Kurt.
"Sus, baba," dedi Pol Teyze hâlâ Garion'a bakarak.
"Bu defa olmaz küçük hanım," dedi ihtiyar; sesinde çok sert bir ton gizliydi. "Garion bir karar verdi, onun kararını geri aldırarak herkesin önünde küçük düşüremezsin. Garion artık çocuk değil. Fark etmemiş olabilirsin ama koca bir adam boyuna geldi, genişliyor da. Yakında on beşine basacak Pol. Bir gün kontrolünü gevşetmen lazım; bugün de ona yetişkin muamelesi yapmaya başlamak için iyi bir zaman."
Pol bir an için ihtiyarın yüzüne baktı, sonra sesinde aldatıcı bir uysallıkla, "Nasıl istersen baba," dedi. "Ama eminim bunu daha sonra tartışırız özel olarak."
Bay Kurt irküdi.
Sonra Pol Teyze Garion'a baktı. "Dikkatli olmaya çalış canım," dedi. "Geldiğinde de seninle uzun uzun muhabbet ederiz, olur mu?"
"Lordum av için silahlarını kuşanırken yardımıma ihtiyaç duyacaklar mı?" diye sordu Leydi Merel, kocasına hitap ederken hep kullandığı o aşırı resmi ve hakaretamiz tonla.
"Gerek yok Merel," dedi Barak.
"Görevlerimi ihmal etmiş olmak istemem," dedi Merek.
"Tamam Merel," dedi Barak. "Anlaşıldı."
"Öyleyse Lordumdan çekilmek için izin isteyebilir miyim?" diye sordu Merel.
"Çekilebilirsin," dedi Barak kısaca.
"Belki hanımlar bana katılmak isterler," dedi Kraliçe îslena. "Kristal küreye bakıp avın sonucu hakkında kehanette bulunuruz."
Kraliçe îslena'nın biraz arkasında durmakta olan Kraliçe Porenn gözlerini "insaf der gibi yukarı kaldırdı. Kraliçe Silar ona gülümsedi.
"Haydi gidelim öyleyse," dedi Barak. "Domuzlar bekliyordur"
"Dişlerini biliyorlardır mutlaka," dedi İpek.
Barak onları kırmızı kapılı cephaneliğe götürdü; orada onlan kır saçlı, muazzam geniş omuzlu, boğa derisi yeleğine metal plakalar dikilmiş bir adam bekliyordu
KEHANETİN OYUNCAĞI
Barak kır saçlı adamı, "Bu Torvik," diyerek tanıştırdı. "Anheg'in avcıbaşı. Ormandaki her domuzu adıyla tanır."
"Lord Barak çok nazik," dedi Torvik eğilerek.
'Yaban domuzu nasıl avlanır dostum Torvik?" diye sordu Durnik kibarca. "Daha önce hiç denemedim de."
"Basit," dedi Torvik. "Avcılanmla ben ormana girer, gürültü yapıp bağırarak domuzlan ürkütürüz. Siz ve diğer avcılar da ellerinize şunları alır, beklersiniz." Duvara dizilmiş kısa, geniş ağızlı mızrakları gösterdi. "Domuz yolunda durduğunuzu görünce saldırır ve dişleriyle sizi öldürmeye çalışır; ama siz daha önce onu mızrağınızla öldürürsünüz."
"Anladım," dedi Durnik biraz kuşkuyla. "Çok karışık değilmiş."
"Örgü zırh giyeceğiz Durnik," dedi Barak. "Avcıların ciddi bir biçimde yaralandığı pek görülmez."
"Bu 'pek' kelimesi nahoş bir sıklığa işaret ediyor Barak," dedi İpek kapının yanındaki bir çiviye asılı örgü zırhı elleyerek.

"Biraz risk almadan da spor yapılmaz," dedi Barak omuzlarını silkip bir domuz mızrağını elinde tartarak.
"Domuz avlamak yerine zar atmayı düşündün mü?" diye sordu İpek. "Senin zarlarınla asla dostum," diye güldü Barak.
Torvik'in avcıları kucak kucak domuz mızrağını sarayın karlı avlusunda bekleyen kızaklara taşırken, bizimkiler de örgü zırhlarını giymeye başladılar.
Örgü zırh Garion'a ağır ve epeyce de rahatsız geldi. Çelik halkalar kalın elbiselerinin üzerinden bile etine batıyordu ve ne zaman birinin halkasını hafifletmek için duruşunu değiştirse, yarım düzine başka halka etine gömülüyordu. Kızaklara bindiklerinde hava o kadar soğuktu ki, her zamanki kürkleri neredeyse yetersiz kalıyordu.
Val Alorn'un dar, eğri büğrü sokaklarından geçerek limanın tam ters tarafında kalan batı kapısına yöneldiler. Buz gibi havada atlann nefesleri buhar bulutlan oluşturuyordu.
Parlak sabah ışığında kızaklarını sürerlerken, tapınakta gördükleri paçavralar içindeki, yaşlı kör kadın bir kapı aralığından önlerine fırla di. "Selam Lord Barak," dedi gıdaklar gibi bir sesle. "Alın-yazının vakti geldi. Bugün güneş uykuya yatmadan tadını alacaksın."
Barak tek kelime söylemeden kızağın içinde ayağa kalktı, bir domuz mızrağı kapıp müthiş bir i-sabetle tam yaşlı kadının üstüne fırlattı.
Cadı kadın hiç beklenmeyecek bir çabuklukla değneğini sallayarak mızrağı daha havadayken vurarak çeldi, "ihtiyar Martje'yi öldürmeye çalışmak fayda etmez," diye güldü alayla. "Ne mızrağın ne de kılıcın vurabilir onu. Git Barak; Alınyazın seni bekliyor." Sonra Durnikle Garion'un şaşkın şaşkın o-turmakta oldukları kızağa döndü. Selam Efendilerin Efendisi," dedi şarkı söyler gibi. "Bugün sen de tehlikedesin, ama atlatacaksın. Dostun Barak'ın Alınyazısı olan vahşi hayvan, senin başındaki tehlike yüzünden ortaya çıkacak." Eğilerek se lam verdi, sonra Barak başka bir mızrağa uzanamadan aceleyle uzak laştı.
"Bu da neydi Garion?" diye sordu Durnik; şaşkınlığı hâlâ geçme misti.
"Barak onun deli ve kör bir ihtiyar kadın olduğunu söylüyor," dedi Garion. 'Val Alorn'a geldiğimiz gün sizin arkanızdan gelirken de yolumuzu kesmişti."
"Bu Alınyazısı lafı da neydi?" dedi Durnik ürpererek. "Bilmiyorum," dedi Garion. "Barak açıklamadı." "Sabah sabah hiç hayra alamet değil," dedi Durnik. "Bu Çerekler tuhaf insanlar." Garion onaylayarak başını salladı.
BELGARIAD I
Şehrin batı kapısının dışında, sabahın parlak güneşinde ışıldayan açık araziler vardı. Tarlaları geçip ormanın karanlık kıyısına kadar olan iki fersahlık yolu aşarken, kızakları arkalarında püsküren toz gibi kardan bir perde oluşturuyordu.
Yollan boyunca kara gömülü çiftlik evleri vardı. Binalar ağaç kütüklerinden yapılmıştı ve yüksek tahta çatılan vardı.
"Bu insanlar tehlikeye hiç aldınş etmiyorlar," dedi Durnik. "Hayatta tahta bir evde yaşamazdım ya yangın çıkarsa!"
"Burası başka bir ülke," dedi Garion. "Bütün dünyanın bizim Sendarya'da yaşadığımız gibi yaşamasını bekleyemeyiz ki."
"Haklısın," diye içini çekti Durnik. "Ama şu kadannı söyleyeyim Garion, içim hiç rahat değil. Bazı insanlar yolculuk etmemeli. Keşke Faldor'un çiftliğinden hiç aynlmasaydım."
"Ben de bazen öyle düşünüyorum," dedi Garion, doğrudan doğruya önlerindeki ormanın içinden yükseliyormuş gibi görünen yüce dağlara bakarak. "Ama bir gün bunlar bitecek ve eve döneceğiz." Durnik başını salladı ve yeniden içini çekti. Ormana girdiklerinde, Barak kendini toplamıştı ve keyfi yerine gelmişti; hiçbir şey olmamış gibi avcılan yerleştiriyordu. Garion'u diz boyu karda, daracık kızak yolundan epeyce uzaktaki büyük bir ağacın yanına götürdü. "Burası iyi," dedi. "Burada bir avcı patikası var; domuzlar Torvikle avcılann gürültüsünden kaçmak için bu yolu seçebilirler. Eğer karşına yaban domuzu çıkarsa, yere sağlam bas ve mızrağını ucu hayvanın göğsüne gelecek şekilde sımsıkı tut. Yaban domuzlan iyi göremezler, daha elinde mızrak olduğunu bile fark edemeden doğruca gelip mızrağa saplanacaktır. Ondan sonra da en iyisi bir ağacın arkasına saklanmaktır. Bazen mızrak onlan öfkelendiriyor."
'Ya ıskalarsam?" dedi Garion.
'Yerinde olsam ıskalamazdım," dedi Barak. "Pek iyi bir fikir değil bu." "Kasten yapacağım demedim," dedi Garion. 'Yani ıskalarsam ne yapar, kaçmaya mı çalışır?" "Bazen kaçmaya çalışırlar," dedi Barak. "Ama buna pek güvenmek Daha büyük bir ihtimalle dişleriyle seni

parçalamaya çalışacaktır. Bu noktada en iyisi bir ağaca tırmanmaya çalışmak." "Unutmam," dedi Garion.
"Eğer başına bir şey gelirse, ben de pek uzakta olmayacağım," di Barak Garion'a ağır iki mızrak uzatarak. Sonra kızağına döndü ve Garion'u büyük meşe ağacının altında tek başına bırakıp dörtnala uzaklaştılar.
Karanlık ağaç gövdelerinin arası gölgeliydi ve insanın iliklerine işleyen bir soğuk vardı. Garion karlann arasında bir süre dolanarak yaban domuzunu beklemek için en uygun noktayı seçmeye çalıştı. Barak'ın gösterdiği çiğnenmiş patika dolana dolana karanlık çalılann arasında kayboluyordu. Garion patikadaki hayvan ayak izlerinin korkutucu derecede büyük olduğunu fark etti. Meşe ağacının dallan birdenbire çok davetkâr görünmeye başladı, ama Garion bu fikri öfkeyle aklından çıkardı. Yerde durup yaban domuzunun saldınsını karşılaması gerekiyordu; korkak bir çocuk gibi ağaçta saklanacağına ölmeyi tercih edeceğine karar verdi.
içindeki ses böyle şeyleri fazla kafasına taktığını söylüyordu. Ne de olsa büyüyene kadar kimse onu adam yerine koymayacaktı, öyleyse hiçbir işe yaramayacak bir cesaret gösterisi için bu kadar zahmete, girmeye değer miydi?
Kar bütün sesleri boğduğu için orman çok sessizleşmişti. Hiç kuş sesi yoktu; arada bir duyulan tek ses, üst dallardaki karlann kayıp yere düşme sesiydi. Garion kendini çok yalnız hissetti. Ne işi vardı burada? Aklı selim sahibi bir Sendar delikanlısının Çerek'in uçsuz bucaksız ormanlannda, elinde iki a-det kullanmayı bile bilmediği mızrakla vahşi bir domuzun saldınsını beklemesi akıl kân mıydı? Domuzun ona ne zararı dokunmuştu ki? Domuz etinin tadından bile hoşlanmadığını hatırladı.
Kızaklann geçtiği patikadan biraz uzaktaydı; sırtını meşe ağacına dayadı ve titreyerek bekle-

meye başladı.
O sesin birdenbire farkına vardığında, aslında bir süredir onu dinlemekte olduğunu da fark etti. Beklediği, bir yaban domuzunun dört nala, gürültülü koşusu değildi bu; daha ziyade birkaç atın ormanın karla kaplı zemininde dikkatle, yavaşça yürümelerinin sesiydi ve tam arkasından geliyordu. Tedbirli bir şekilde ağacın arkasına baktı. Kızak yolunun öteki ucunda, ağaçların arasından kürkler giymiş üç atlı çıktı. Durup beklemeye başladılar, îkisi Kral Anheg'in sarayında gördüklerinden hiç farkı olmayan sakallı savaşçılardı. Üçüncünün ise uzun, lepiska gibi san saçları vardı ve sakalsızdı. Orta yaşlı olmasına rağmen yüzünde şımarık bir çocuğun inatçı, küskün ifadesi vardı ve sanki diğer ikisiyle bir arada olmak onu rahatsız ediyormuş gibi oturuyordu atının üstünde.
Bir süre sonra ormanın kıyısından, başka bir atın nal sesleri duyuldu. Garion nefesini tutarak bekledi. Yeni gelen atlı ağaçlann kıyısın da atlan üzerinde beklemekte olan üçüne yaklaştı. Garion'un Kral Anheg'in sarayının koridorlarında gizlice dolaştığını gördüğü yeşil pelerinli, kırçıl sakallı adamdı bu.
"Lordum," dedi yeşil pelerinli adam saygıyla, diğer üçüne yaklaşırken.
"Nerede kaldın?" dedi san saçlı adam.
"Lord Barak misafirlerin bazılannı bu sabah yaban domuzu avına götürdü. Aynı yoldan gelmem gerekiyordu; çok yakından izlemek istemedim onlan."
Soylu sevimsiz bir tavırla homurdandı. "Ormanın içlerinde gördük onlan," dedi. "Neler duydun bakalım?"
"Çok az şey duyabildim Lordum. Krallann ihtiyar ve kadınla birlikte toplantı yaptıklan odanın önünde nöbetçiler var. Konuşulanlan duyabilecek kadar yaklaşamıyorum."
"Sana yaklaşman için altın ödüyorum. Konuşulanlan bilmem lazım. Saraya dön ve dinlemek i-çin bir yol bul."
"Elimden geleni yapanm Lordum," dedi yeşil pelerinli adam saygıyla eğilerek. "Elinden gelenden fazlasını yap," diye kestirip attı san saçlı adam. "Emredersiniz Lordum," dedi adam atını çevirerek. "Dur," dedi soylu. "Dostumuzla buluşabildin mi?"
"Sizin dostunuz o Lordum," diye düzeltti adam nahoş bir ifadeyle. "Buluştuk. Bir meyhaneye gidip konuştuk."
"Ne dedi?"
"Pek faydalı bir şey söylemedi. Onun gibiler hiç söylemez zaten."
"Söz verdiği vakitte buluşabilecek miyiz?"
"Öyle dedi. Eğer ona inanmak istiyorsanız, siz bilirsiniz."
Soylu uyanya hiç aldınş etmedi. "Sendar Kralının yanında kimler vardı?"

"ihtiyar ve kadın vardı; başka bir yaşlı adam vardı, bir Sendar soyulusuydu galiba; Lord Barak, sansar suratlı bir Drasniyalı ve başka bi Sendar, halktan biri."
"O kadar mı? Yanlannda bir de çocuk yok muydu?"
Casus omuzlanın silkti. "Çocuğun önemli olduğunu düşünmedim," dedi.
"Çocuk sarayda mı şimdi?"
"Evet Lordum; sıradan, on dört yaşlannda bir Sendar delikanlısı, Kadının hizmetkârı filan gibi duruyor."
"Çok iyi. Saraya dön ve o odaya yaklaşıp krallann ve ihtiyann ne söylediklerini duymaya çalış."
"Bu çok tehlikeli olabilir Lordum."

"Dediğimi yapmazsan daha da tehlikeli olacak. Haydi, o Barak gorili dönüp seni buralarda bulmadan önce git." Soylu atını çevirdi ve iki savaşçısıyla birlikte, kıvrılarak karanlık ağaçların içine uzanan karlı patikanın öbür ucundan ormana daldı.
Yeşil pelerinli adam bir süre asık suratla onların gidişini izledi, sonra o da atını çevirerek gelmiş olduğu yöne doğru uzaklaştı.
Ağacın arkasında çömelmiş saklanan Garion ayağa kalktı. Elinde ki mızrağın sapını o kadar sıkı tutuyordu ki, elleri acımaya başlamıştı. Bu iş çok ileri gitti, diye düşündü. Artık birilerine bu hikâyeyi anlatmalıydı.
Derken ormanın karlı derinliklerinde av borularını ve kalkanlara ritmik bir şekilde vurulan kılıçların çelik sesini duydu. Avcılar orman hayvanlarını ürküterek yaklaşıyorlardı.
Çalılar çatırdadı ve gözleri dehşetle irileşmiş, boynuzlan korkuyla sallanan kocaman erkek bir geyik sıçrayarak ortaya çıktı ve üç adımda ortadan kayboldu.
Homurtuyla karışık ayak sesleri duyuldu ve gözleri kanlanmış dişi bir domuz, peşinde altı yavrusuyla patikaya çıktı. Garion ağacın arkasına çekilerek geçmelerine izin verdi.
Bundan sonra duyduğu homurtular daha şiddetliydi ve korkudan ziyade öfke doluydu. Daha hayvan sık çalıların arasından çıkmadan Garion bunun yaban domuzu olduğunu anladı. Yaban domuzu göründüğünde kalbi hopladı. Şişman, hımbıl bir domuz değildi bu; vahşi ve öfkeli bir canavardı. Dumanlar püskürten burnunun iki yanından yukarı yükselen korkunç dişleri sapsarıydı ve bu dişlere takılmış duran ağaç kabuklan ve dal parçalan, hayvanın yoluna çıkan her şeye saldırdığını gösteriyordu: ağaçlara, çalılara ya da kenara çekilecek kadar aklı selim sahibi olmayan Sendaryalı delikanlılara.
O anda tuhaf bir şey oldu. Bir zamanlar Rundorig'le kavga ettiğin de ya da Muros sokaklarında Brill'in serserileriyle dövüşürken olduğu gibi, Garion'un kanı kaynamaya, kulakları çınlamaya başladı. Küstah bir meydan okuma haykınşı duyar gibi oldu ve bunun kendi ağzından çıktığını kabul etmek ona çok zor geldi. Birdenbire elinde mızrağıyla patikanın ortasına çıktığını ve mızrağı hayvanın geniş göğsüne doğrulttuğunu fark etti.
Yaban domuzu saldırdı. Kanlanmış gözleriyle, ağzından köpükler saçarak ve öfkeyle homurdanarak yolunda duran Garion'un üzerine atıldı. Bir geminin pruvasından saçılan köpükler gibi, tepinen ayakların altındaki tozlaşmış kar dört bir yana saçılıyordu. Kar kristalleri havada asılı kalıyordu sanki, her nasılsa yolunu bulup ormanın içine girebilmiş bir güneş ışınında pırıl pırıl parlıyorlardı.
Yaban domuzu müthiş bir darbeyle mızrağa çarptı, ama Garion iyi nişan almıştı. Geniş ağızlı mızrak hayvanın kıllı göğsüne saplandı ve ağzından sızan köpükler birden kırmızıya döndü. Garion darbenin etkisiyle geriledi, ayaklan kaydı; derken mızrağın sapı kuru bir dal gibi kırıldı ve domuz Garion'a çarptı.
Yaban domuzunun dişlerinin aşağıdan yukanya ilk darbesi, Garion'un kanuna geldi; ciğerlerindeki tüm hava birden boşalıverdi. Yuvarlanarak kaçmaya çalışırken ikinci darbeyi kalçasından yedi. Örgü zırhı dişlerin onu yaralamasını engelledi, ama darbenin kendisi sersemleticiydi. Üçüncü darbeyi sırtına yiyince, havalanıp ağaca tosladı. Kafasını sert kabuklu ağaca çarptığında, gözlerinde ışıklar u-çuşmaya başladı.
Tam o anda Barak yanlannda bitiverdi; karlann arasından kükreyerek saldınyordu ama bir yandan da Barak değildi bu sanki. Kafasına yediği darbe yüzünden gözleri bulanan Garion, gözlerinin önündeki olamayacak şeye anlamsızca bakıyordu. Barak'tı bu, şüphesi yoktu, ama aynı zamanda başka bir şeydi de. Sanki her nasılsa, Barakla aynı yerde dev korkunç bir ayı vardı. Karlann arasından saldı ran Barak'ın ve ayının görüntüleri üst üste biniyordu ve sanki aynı düşünceleri paylaşıyorlarmış gibi, hareketleri de özdeşti.

Dev kollar çırpınan, ölümcül şekilde yaralanmış domuzu kavrayarak sıktı. Yaban domuzunun ağzından kan fışkırdı ve hem Barak ne de başka bir şey olan o kıllı, yan insan yaratık, ölmekte olan do-

muzu kaldırıp vahşice yere çarptı. Sonra o insan-yaratık korkunç yüzünü havaya kaldırıp yeri göğü sarsan bir zafer narası atarken, Garion'u gözleri karardı ve bir bilinçsizlik kuyusuna doğru kayıp gittiğini hi setti.
Kızakta uyandığında ne kadar zaman geçmiş olduğunu bilmiyordu. Beyaz tarlalardan uçarcasına geçip Val Alorn'a yaklaşırlarke ipek karla dolu bir bezi ensesine bastırıyordu.
"Bakıyorum yaşamaya karar verdin," dedi ipek sırıtarak.
"Barak nerede?" diye mırıldandı Garion sersemlemiş bir halde.
"Arkadaki kızakta," dedi ipek geriye bakarak.
"Peki... iyi mi?"
"Barak'a ne zarar verebilir ki?" dedi ipek.
'Yani... Kendisi gibi mi?"
"Bana Barak gibi göründü," diye omuzlarım silkti ipek. 'Ye yok, kıpırdama sakın. O vahşi domuz kaburgalarını çatlatmış olab lir." Garion'u hafifçe iterek yeniden kızağa uzattı.
'Yaban domuzum," dedi Garion. "Nerede o?"
"Avcılar getiriyor," dedi ipek. "Şehre zafer alayıyla gireceksin Ama bana sorarsan, yapıcı korkaklığın erdemleri hakkında biraz kafa yorsan iyi olacak. Bu içgüdülerin ömrünü kısaltabilir."
Ama Garion yeniden kendinden geçmişti bile.
Tekrar uyandığında saraydaydılar; Barak onu taşıyordu ve kanı görüp bembeyaz kesilen Pol Teyze de yanındaydı.
"Kendi kanı değil," dedi Barak hemen. "Bir yaban domuzuyla güreşirlerken onun kanlan üzerine bulaşmış. Delikanlı iyi bene biraz kafasını çarpmış o kadar."
"Odasına getir," dedi Pol Teyze kısaca, sonra Garion'un odasın çıkan merdivenlere atıldı.
Daha sonra, kafası ve göğsü sarılmış ve Pol Teyzenin tadı berbat iksirlerinden biri yüzünden uykulu bir halde yatarken, Pol Teyzenin Barak'ı azarlamasına kulak misafiri oldu. "Seni koca budala," diye bağırıyordu Pol Teyze, "bak aptallığın neye sebep oldu."
"Delikanlı çok cesur," dedi Barak alçak bir sesle, sonra da kara bir melankoliye gömüldü.
"Cesareti beni ilgilendirmiyor," dedi Pol Teyze. Sonra durakladı. "Neyin var sesin?" diye sordu.
Birden uzanıp ellerini dev adamın şa kaklarına dokundurdu. Bir an gözlerinin içine baktı, sonra yavaşça ellerini çekti. 'Ya," dedi yavaşça, "sonunda oldu demek."
"Elimde değildi Polgara," dedi Barak acıklı bir ifadeyle.
"Her şey yoluna girecek Barak," dedi Pol, öne eğilmiş başını okşayarak.
"Artık hiçbir şey yolunda olamaz," dedi Barak.
"Git biraz uyu," dedi Pol. "Sabah o kadar da kötü gelmeyecektir."
Dev adam dönüp odadan çıktı.
Garion, Barak onu domuzdan kurtarmaya geldiğinde gördüğü tu haf olaydan bahsettiklerini anlamıştı; Pol Teyzeye bunun ne olduğunu sormak istiyordu, ama daha soramadan, içtiği acı iksir onu derin ve rüyasız bir uykuya sürükledi.

ON ALTINCI BOLUM
ERTESÎ GÜN Garion'un vücudu kazık gibiydi ve her yanı öyle ağrıyordu ki yataktan çıkmayı aklına bile getirmedi. Ama dizi dizi ziyaretçiler ağrılarını ve acılarını düşünemeyecek kadar meşgul etti onu. Alorn Krallarının süslü kaftanlarıyla yaptıkları ziyaret özellikle pek gurur vericiydi. Sonra kraliçeler gelip yaralarıyla ilgili küçük bir kıyamet kopardılar ve içten bir şekilde geçmiş olsun deyip alnını ok-şadılar. Övgü ve sempati ve herkesin ilgisinin mutlak odağı olduğu bilgisinin karışımı müthiş bir duyguydu ve Garion'un yüreği kabarmıştı.
Günün son ziyaretçisi, akşam Val Alorn'un karlı sokaklarına çökerken uğrayan Bay Kürt'tü, ihtiyar her zamanki tuniğini ve pelerinini giymişti ve sanki dışarıdan yeni gelmiş gibi kukuletasını başına çekmişti.
'Yaban domuzumu gördün mü Bay Kurt?" dedi Garion gururla.
"Harika bir hayvan," dedi Kurt pek de heyecanlı olmayan bir ses le; "ama kimse sana domuzu mızrakladıktan sonra yolundan kaçılman gerektiğini söylemedi mi?"

"O anda düşünemedim," dedi Garion, "ayrıca bu... korkakça olmaz mıydı?" "Domuzun senin hakkında ne düşüneceği çok mu önemli?" 'Yani..." dedi Garion, "değil herhalde."
'Yaşına göre müthiş aklı selim sahibiymişsin doğrusu," dedi Kurt. "Baksana, bir gecede kaç yıllık yol katettin!" Yanlarında oturan Pol Teyzeye döndü. "Polgara, Garion'umuzun soyunda Arend kanı olmadığından emin misin? Son zamanlarda tam bir Arend gibi davranıyor. Önce Büyük Girdaptan ata biner gibi geçti, şimdi de vahşi bir domuzun dişlerini kaburgalarıyla kırmaya çalıştı. Sen bunu bebekken kafası üstü düşürmediğinden emin misin?"
Pol Teyze gülümsedi ama cevap vermedi.
"Umarım yakında iyileşirsin evlat," dedi Kurt, "ve bu söylediklerimi bir düşünürsün."
Bay Kurt'un sözlerinden ölümcül bir şekilde alınan Garion suratını astı. Mani olmak için elinden geleni yapmasına rağmen, gözleri yaşarmıştı.
"Uğradığın için sağol baba," dedi Pol Teyze.
"Seni ziyaret etmek benim için zevktir kızım," dedi Kurt sessizce, sonra da odayı terk etti.
"Niye yaptı bunu bana?" diye patladı Garion burnunu silerek. "Bütün her şeyi berbat etti."
"Neyi berbat etti canım?" diye sordu Pol Teyze gri elbisesinin önünü düzelterek.
"Her şeyi," diye sızlandı Garion. "Halbuki Krallar çok cesur olduğumu söylemişlerdi."
"Krallar öyle şeyler söyler hep," dedi Pol Teyze. "Yerinde olsam pek aldırmazdım."
"Ama cesurdum değil mi?"
"Eminim öyleydin canım," dedi Pol. 'Ve eminim domuz bundan çok etkilenmiştir."
"Sen de Bay Kurt kadar kötüsün," dedi Garion.
"Evet canım," dedi Pol. "Öyleyimdir herhalde, ama zaten doğal olanı da bu. Şimdi, akşam yemekte ne istersin?"
KEHANETİN OYUNCAĞI
"Aç değilim," dedi Garion öfkeyle.
1 Yaa? Öyleyse sana iştah açıcı bir iksir hazırlayayım."
"Fikrimi değiştirdim galiba," dedi Garion çabucak.
"Ben de öyle yapacağını düşünmüştüm," dedi Pol Teyze. Sonra birdenbire, hiçbir açıklama yapmadan ona sımsıkı sarıldı. "Ne yapacağım seni ben?" dedi sonunda.
"Ben iyiyim Pol Teyze," dedi Garion.
"Bu defalık iyisin belki," dedi yüzünü ellerinin arasına alarak. "Cesur olmak çok iyi bir şey Garion'cuğum, ama arada bir de ne olabileceğini önceden düşünmeye çalış. Söz ver bana."
"Pekâlâ Pol Teyze," dedi Garion biraz mahcup bir tavırla. Tuhaftır ki, Pol Teyzesi hâlâ onu önemsiyormuş gibi davranıyordu. Akraba olmasalar bile aralarında bir bağ olabileceği fikri doğmaya başladı için de. Aynı şey değildi tabii, ama en azından bir şeydi. Kendini daha iyi hissetmeye başladı.
Ertesi gün ayağa kalkabiliyordu. Adaleleri hâlâ biraz ağrıyordu, kaburgaları da hassastı, ama gençti ve hızla iyileşiyordu. Sabahın ilerleyen saatlerinde, Durnikle Anheg'in sarayının büyük salonunda otururlarken, gümüş sakallı Seline Kontu yanlarına yaklaştı.
"Kral Fulrach divan odasına gelip bize katılıp katılamayacağınızı soruyor Durnik Efendi," dedi nazik bir tavırla.
"Benim mi Kont Hazretleri?" dedi Durnik hayretler içinde.
"Kral Hazretleri sağduyunuzdan çok etkilenmiş," dedi ihtiyar beyefendi. "Pratik Sendar zihniyetini çok iyi temsil ettiğinizi düşünüyor. Karşımızdaki sorun yalnızca Batı Krallarını değil, herkesi ilgi lendiriyor, o yüzden halktan insanların sağduyusunun da toplantımız da temsil edilmesi doğru olur diye düşünüyor."
"Hemen geliyorum Kont Hazretleri," dedi Durnik ayağa fırlayarak. "Ama pek fazla konuşmazsam kusuruma bakmayın."
Garion heyecanla kendisinin de çağrılmasını bekledi.
"Maceranı duyduk evlat," dedi Seline Kontu tatlı bir tavırla Garion'a. "Ah, tekrar genç olabilseydim," diye içini çekti sonra. "Geliyor musun Durnik?"
"Derhal Kont Hazretleri," dedi Durnik. Sonra ikisi büyük salondan çıkıp divan odasına doğru yürümeye başladılar.
Tek başına kalan Garion, dışarıda bırakılmış olduğu için çok alınmıştı. Kendine güveninin çok kırılgan olduğu bir yaştaydı ve için için kendisinin de davet edilmemesinde gizli olan önemsemezliği fark ediyor, bu onu kudurtuyordu. Alınmış ve yaralı bir halde, suratını asıp büyük salonu terk etti ve mutfağın yanındaki buz dolu bir soğutma odasında asılı duran yaban domuzunu ziyarete gitti. En azından domuz onu ciddiye almıştı ya!

Ama insan ölü bir domuzla ne kadar bir süre baş başa kalabilir içi kararmadan? Domuz canlı olduğu zamanki kadar büyük görünmüyordu ve dişleri etkileyici olmasına etkileyiciydi de, Garion'un hatırladığı kadar iri ve keskin değildi. Ayrıca oda soğuktu ve incinmiş adaleler soğuk yerlerde kasılma â-detindedir.
Barak'a gitmenin bir âlemi yoktu. Kızıl sakallı adam kendisini odasına kilitlemiş, melankoliye dalarak kara kara düşünüyordu ve kapıyı karısına bile açmıyordu. Tamamen tek başına kalan Garion, bir süre boş boş dolaştıktan sonra, sarayın tozlu, kullanılmayan odalarını ve karanlık, dolambaçlı koridorlarını keşfe çıkmaya karar verdi. Saatlerce yürüdü, odaların kapılarını açtı ve bazen sonunda sadece dümdüz taş duvarlar olan koridorlara daldı.
Anheg'in sarayı devasa bir yerdi; Barak'ın anlattığı gibi, üç bin yıl dan fazla bir süredir, sürekli ekler yapılıyordu. Güney kanatlarından biri o kadar uzun bir süredir terk edilmişti ki, asırlar önce tavanı çökmüştü. Garion bu yıkıntının ikinci kat koridorlannda bir süre dolandı; antika yatakların ve sandal-

yelerin üzerindeki kalın kar tabakasına ve sağa sola giden minicik fare ve sincap izlerine baktıkça, zihni ölümlülük ve şan ile şöhretin geçiciliği düşünceleriyle dolup taşıyordu. Derken çatısı çökmüş bir koridorda, bir insanın ayak izlerine rastladı, izler çok tazeydi, önceki gece şiddetli bir kar yağışı olmasına rağmen, içlerinde hiç kar yoktu. Önce bunların kendi izleri olduğunu ve dönüp aynı yerden geçmekte olduğunu düşündü, ama ayak izleri kendisininkilerden çok büyüktü.
Bir düzine açıklaması olabilirdi bu durumun kuşkusuz, ama Garion'un kalbi hızlandı. Yeşil pelerinli adam hâlâ sarayda dolanıyordu, Murgo Aşarak Val Alorn'daydı ve saman saçlı asilzade de ormanda bir yerlerde saklanmış, kötü niyetlerini gerçekleştirmek için fırsat kolluyordu. Garion durumun tehlikeli olabileceğini ve küçük bir hançer dışında silahsız olduğunu fark etti. Hemen geri döndü ve karlı bir odadaki bir çiviye asılı duran, muhtemelen yüzyıllar önce orada unutulmuş kılıcı aldı. Sonra kendini biraz daha emniyette hissederek, sessiz izlerin peşine düştü.
Meçhul yabancının izleri tavansız ve çoktan terk edilmiş koridor boyunca gittiği sürece, takip etmek çok basitti; kar tabakası iz sürmeyi kolaylaştırıyordu. Ama iz bir döküntü yığınının üzerinden a-şıp tavanı hâlâ sağlam olan tozlu bir koridorun karanlığına dalınca, işler biraz zorlaştı. Zemindeki tozun faydası oluyordu, ama ikide bir durup yere eğilmek gerekiyordu. Garion'un kaburgaları ve bacakları hâlâ sızlıyordu ve taş zemini incelemek için her eğilişinde canı yanıp homurdanıyordu. Kısa bir süre sonra ter içinde kalmıştı ve dişlerini sıkarak her şeyden vazgeçmeyi düşünüyordu.
Derken önündeki koridorun ilerilerinde hafif bir ses duydu. Duvara yapışarak arkasından görünmesini sağlayacak kadar ışık gelmiyor olması için dua etti. Epeyce ileride, tek bir küçük pencerenin ışığında, bir gölgenin gizlenerek ilerlediğini görmüştü. Garion bir an için yeşil bir şeyin kıpırdadığını görünce takip ettiğinin kimliği konusunda kuşkusu kalmadı. Duvardan aynlmadan, yumuşak deri çizmeleriyle kedi gibi sessizce ilerledi; paslı kılıcı elinde sımsıkı tutuyordu. Eğer Seline Kontunun sesini yanı başındaymış gibi duyup şaşırmasaydı, az kalsın takip ettiği adamın kucağına düşecekti.
"Düşmanımızın kadim kehanetteki bütün şartlar yerine gelmeden uyandırılması mümkün mü, soylu Belgarath?" diye soruyordu kont.
Garion durdu. Tam önünde, koridorun duvarındaki bir mazgalda hafif bir kıpırtı hissetti. Yeşil pelerinli adam oraya gizlenmişti ve loş ışıkta, aşağılarda bir yerden gelen konuşmaları dinliyordu. Garion nefes almaya bile cesaret edemeden duvara yapıştı. Dikkatle, adım adım geri çekildi ve başka bir mazgal bulur bulmaz o da karanlığa daldı.
"Çok haklı bir soru Belgarath," dedi Algar Kralı ÇoHag"ın sakin sesi. "Bu Dönek elindeki gücü Lanetli Yaratığı canlandırmak için kullanabilir mi?"
"Bunun için gücü var," dedi Bay Kurt'un tanıdık sesi, "ama kullanmaya korkabilir. Çünkü her şeyi doğru yapmazsa, güç onu yok eder. Böyle bir şeye kalkışmakta acele etmeyecektir; zaten bize zaman kazandıran da bu tereddüt."
Sonra İpek konuştu: "Döneğin o şeyi kendine saklamak istediğini söylememiş miydin? Belki de Efendisini uyur halde bırakıp çaldığı güçle Angarak ülkelerine kral olmayı tasarlıyordun"
Drasniya Kralı Rhodar güldü. "Grolim Rahiplerinin Angarak ülkelerindeki iktidarlarını o kadar kolayca bırakıp bir yabancıya boyun eğeceğini sanmıyorum. Grolim Başrahibinin kendisi de oldukça güçlü bir büyücüymüş diyorlar."

"Kusura bakma ama Rhodar," dedi Kral Anheg, "güç hırsızın elindeyse, Grolimlerin onun iktidarını kabul etmekten başka şansı kalmaz. Bu nesnenin gücü hakkında çok şey okudum; okuduklarımın yansı bile doğruysa, Rak Cthol'u bir karınca yuvasını ezer gibi ezebilir. Hâlâ direnirlerse, Rak Gos-ka'dan Tolnedra sınırına kadar bütün Cthol Murgos halkını yok edebilir. Bu gücü kullanan ister Dönek, isterse de Lanetli Yaratığın kendisi olsun, sonunda bütün Angaraklar ona boyun eğecek ve batıya saldıracaklardır."
"Olup bitenleri Arendlere ve Tolnedralılara ve tabii Ulgolara da haber vermemiz gerekmez mi

öyleyse?" dedi Riva Vekilharcı Brand. "Bu defa da gafil avlanmayalım."
"Güney komşularımızı ayaklandırmakta acele etmeyelim," dedi Bay Kurt. "Pol ve ben buradan ayrıldığımızda güneye gideceğiz. Eğer Arendiya ve Tolnedra seferberlik ilan ederse, bu genel kaynaşma bize ayak bağı olur. Gerekirse acilen harekete geçebilirler; Arendler hep savaşa hazırdır bütün krallık hep genel savaşın kıyısında duruyor zaten."
"Çok erken," dedi Pol Teyzenin tanıdık sesi. 'Yapmaya çalıştığımız işte ordular ayak altında dolaşacaktır yalnızca. Eğer babamın eski çömezini yakalayıp çaldığı nesneyi Riva'ya geri götürebilir-sek, kriz geçer. Güneylileri durup dururken heyecanlandırmayalım gelin."
"Haklı," dedi Kurt. "Seferberlik daima riskli bir iştir. Elinde ordu su olan bir kral hemen yaramazlık düşünmeye başlar. Geçerken Vo Mimbre'ye uğrayıp Arend Kralına ve Tol Honeth'e uğrayıp İmparatora bilmeleri gerektiği kadarını anlatırım. Ama Ulgo Gorim'ine haber iletmemiz lazım. ÇoHag, bu mevsimde Prolgu'ya bir haberci gönderebilir misin?"
"Bilemiyorum, Kadim Kişi," dedi ÇoHag. "Kış vakti dağ geçitlerini aşmak zordur. Denerim."
"iyi," dedi Kurt. "Bunun ötesinde yapabileceğimiz pek fazla şey yok. Şimdilik bu meseleyi tabir caizse aile içinde tutmak iyi olur. Eğer işler kötü gider de Angaraklar yeniden istilaya kalkışırsa, en a-zından Alorya silahlı ve hazır olacak. Arendiya ve Tolnedra'ya da hazırlanmaları için vakit kalır böylece."
Kral Fulrach sıkıntılı bir sesle söz aldı. "Alorn Kralları için savaştan bahsetmek kolay," dedi. "Alornlar savaşçıdır. Ama benim Sendaryam barışçı bir krallık. Bizim şatolarımız ya da kalelerimiz yok; halkım çiftçi ve tüccar. Zamanında Kal Torak savaş alanı olarak Vo Miinbre'yi seçmekle hata etmişti; ama Angaraklann aynı hatayı iki kere yapması pek olası değil. Bence kuzey Algarya çayırlarını geçip doğruca Sendarya'ya saldıracaklardır. Çok yiyeceğimiz ve pek az askerimiz var. Ülkemiz batıya açılacak bir sefer için ideal bir üs oluşturuyor ve korkarım çok çabuk yeniliriz."
Sonra Garion'u hayrete düşüren bir şey oldu ve Durnik söz aldı. "Sendarya insanını bu kadar u-cuz göstermeyin Kralım Efendim," dedi kararlı bir sesle. "Komşularımı tanırım; hepsi dövüşecektir. Kılıçlan ve mızrakları pek iyi tanımayız, ama dövüşebiliriz. Angaraklar Sendarya'ya gelirlerse, bizi teslim almanın bazılarının sandığı kadar kolay olmayacağını görürler; tarlaları ve erzak depolanın ateşe verirsek de yiyecek şey bulamazlar."
Uzun bir sessizlik oldu, sonra Fulrach çok alçakgönüllü bir sesle konuşmaya başladı. "Sözlerin beni mahcup etti, Durnik Etendi," dedi.
"Galiba Sendar olmanın ne demek olduğunu unutacak kadar uzun bir süre kral olmuşum."
Kral ÇoHag'ın oğlu Hettar sakin bir sesle, 'Yanlış hatırlamıyorsam batı sıradağlarından Sendarya'ya sadece birkaç geçit var," dedi "Uygun yerlerdeki birkaç çığ, Sendarya'yı Ay kadar ulaşılmaz yapabilir. Eğer bu çığların zamanlaması da doğru yapılırsa, koca Anga ordularını bu dar geçitlerde sıkıştırabiliriz."
"Bak bu ilginç bir fikir," dedi İpek. "O zaman Durnik'in yangın çıkarma fikrini şalgam tarlalarından başka bir yerde de uygulayabiliriz. Tekgöz Torak yanmış kurban kokusunu pek sever; biz de o-na uyarız.'
Garion tozlu koridorun uzak ucunda, bir meşale pırıltısı gördü çok sayıda örgü zırhın şıngırtısını duydu. Son ana kadar tehlikede olduğunu anlayamadı. Yeşil pelerinli adam da sesleri duymuş ve meşaleyi görmüştü. Saklandığı yerden çıktı ve hızla geldiği yöne, yani Garion'un saklandığı mazgala doğru koşmaya başladı. Garion iyice çekilip paslı kılıcına sarıldı, ama şansa bakın ki adam omuzunun üzerinden meşaleye bakarak koşuyordu.
Adam geçer geçmez Garion da saklandığı yerden çıkarak kaçtı. Çerek savaşçıları casus arıyorlardı ve o karanlık koridorda ne işi olduğunu açıklaması biraz zor olabilirdi. Casusun peşinden gitmeyi düşündü bir an, ama sonra o günlük bu kadar heyecanın yeterli olduğuna karar verdi. Artık birilerine

gördüklerini anlatma vakti gelmişti.
Birine anlatmalıydı; kralların dinleyecekleri birine. Sarayın kalabalık koridorlarından birine vardığında, kararlı adımlarla Barak'ın sessiz bir melankoli içinde kara kara düşünmekte olduğu odaya vardı.
KEHANETİN OYUNCAĞI
ON YEDİNCİ BOLUM
BARAK," diye seslendi Garion, kapıyı dakikalarca çalıp cevap alamadığında, içeriden Barak'ın "Git başımdan," diyen boğuk sesi geldi. "Barak, benim, Garion. Seninle konuşmam lazım."
Odanın içinde uzun bir sessizlik oldu, sonra bir kıpırtı duyuldu. Kapı açıldı.
Barak'ın görünüşü dehşet vericiydi. Tuniği buruşmuş ve lekelen misti. Kızıl sakalı keçeleşmişti ve her zaman örgülü olan uzun saçları darmadağınıktı. Ama en kötüsü gözlerindeki dehşet verici ifadeydi. Bu ifadede dehşet ve kendinden iğrenme duygularının o kadar şiddetli bir karışımı vardı ki, Garion bakışlarını çevirmek zorunda kaldı.
"Gördün değil mi evlat?" dedi Barak. "Bana ne olduğunu gördün."
"Aslında pek bir şey görmedim," dedi Garion dikkatle. "Kafamı ağaca çarpmıştım ve tek gördüğüm yıldızlardı."
"Mutlaka görmüşsündür," diye ısrar etti Barak. "Alınyazımı mutlaka görmüşsündür."
"Alınyazısı mı?" dedi Garion. "Ne diyorsun sen? Sağsın ya işte."
"Alınyazısı her zaman ölüm demek değildir," dedi Barak karam sar bir tavırla koca bir koltuğa çökerek. "Keşke benimki de ölüm olsaydı. Alınyazısı bir insanın başına gelmesi yazılı bir felakettir; ö-lüm ise en büyük felaket değil."
"Deli ve kör bir ihtiyar kadının laflan hayal gücünü esir almış senin," dedi Garion.
'Yalnızca Martje değil ki," dedi Barak. "Doğduğumda bir kâhin çağırmışlar burada âdettir. Çoğu zaman kehanetler bir şey söylemez; bu çocuğun hayatı boyunca özel bir şey olmayacak demektir. A-ma bazen de gelecek üzerimize öylesine bir ağırlıkla çöker ki, Alınyazımızı herkes görebilir."
"Bunlar batıl itikat," dedi Garion hor görerek. 'Yarın yağmur yağıp yağmayacağını bile kesinlikle söyleyebilen bir kâhin görmedim daha. Bir zamanlar bir kâhin Faldor'un çiftliğine gelip Durnik'in iki kere öleceğini söylemişti. Saçma, değil mi?"
"Çerek kâhinleri daha yeteneklidir," dedi Barak yüzünde hâlâ derin bir melankoliyle. "Bende gördükleri Alınyazısı hep aynıydı: Vahşi bir hayvana dönecektim. Düzinelerce kâhin hep aynı şeyi söyledi. Dedikleri çıktı işte. iki gündür oturmuş gözlüyorum. Vücudumdaki kıllar uzuyor, dişlerim sivriliyor."
"Hayal görüyorsun sen," dedi Garion. "Görünüşünde hiçbir değişiklik yok."
"Sen iyi bir çocuksun Garion," dedi Barak. "Beni teselli etmeye çalışıyorsun biliyorum, ama benim de gözlerim var. Dişlerimin sivril diğini ve kürkümün çıkmaya başladığını biliyorum. Yakında An-heg beni kimseye zarar vermeyeyim diye bir zindana zincirletir herhalde; ya da dağlara kaçıp trollerle yaşamaya başlarım."
"Saçma," dedi Garion.
"Bana evvelki gün ne gördüğünü anlat," diye yalvardı Barak. "Hayvana dönüştüğümde neye benziyordum?"
"Kafamı ağaca çarptığımda yıldızlardan başka bir şey görmedim," dedi Garion inandırıcı olmaya çalışarak.
BELGARIAD I
"Nasıl bir hayvana dönüştüğümü bilmek istiyorum sadece," dedi Barak. Sesi kendine acıma duygusuyla boğuklaşmıştı. "Kurt muyum, ayı mıyım, yoksa cinsi bile bilinmeyen bir canavar mı?"
"Peki sen olup bitenleri hiç hatırlamıyor musun?" diye sordu Gari on dikkatle, üst üste binmiş Barak ve ayı görüntülerini hafızasından silmeye çalışarak.
"Hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi Barak. "Bağırdığını duydum, ondan sonra hatırladığım tek şey, ölü domuzun ayaklarımın dibinde yattığı ve senin de ağacın dibinde kanlar içinde baygın yattığın. Ama içimdeki hayvanı hissedebiliyordum, kokusunu bile alabiliyordum."
"O domuzun kokusudur," dedi Garion, "herhalde sen de bütün o heyecan içinde bir an şuurunu kaybettin."
"Gözümü kan bürüdü demek istiyorsun?" dedi Barak bir an için umutlanarak. Sonra başını salladı. "Hayır, Garion. Daha önce de savaşta gözümü kan bürüdüğü oldu. Bu aynı şey değildi. Bambaşkay di." içini çekti.

"Hayvan filan olduğun yok," dedi Garion.
"Ben ne dediğimi biliyorum," dedi Barak inatla.
O sırada Barak'ın karısı Leydi Merel hâlâ açık duran kapıdan içeri süzüldü. "Bakıyorum Lordumun aklı başına gelmeye başlamış," dedi.
"Beni rahat bırak Merel," dedi Barak. "Seninle oyun oynayacak halim yok."
"Oyun mu Lordum," dedi Merel masum bir tavırla. "Ben sadece görevlerimi yerine getirmeye çalışıyorum. Eğer Lordum hastaysa, ona bakmam gerekir. Bu bir eşin hakkıdır, değil mi?"
"Haklar ve görevlerle uğraşmaktan vazgeç Merel," dedi Barak. "Git ve beni rahat bırak."
"Lordum Val Alorn'a döndüğü gece bazı hak ve görevler konusunda pek ısrarlıydı," dedi Merel. "Odamın kilitli kapısı bile bu ısrara engel olamamıştı."
"Pekâlâ," dedi Barak biraz kızararak. "Haklısın, özür dilerim. Aramızdaki durumun değişeceğini ummuştum. Yanılmışım. Bir daha seni rahatsız etmem."
"Rahatsızlık mı Lordum?" dedi Merel. "Görev rahatsızlık yaratmaz, iyi bir eş kocasının bütün isteklerine boyun eğmelidir yatağına geldiğinde ne kadar sarhoş ve saldırgan olursa olsun. Kimse bu görevimi ihmal ettiğimi söyleyemez."
"Hoşuna gidiyor değil mi?" dedi Barak suçlarcasına.
"Ne hoşuma gidiyor Lordum?" Sesi önemsemez gibiydi ama için de çok düşmanca bir şeyler de gizliydi.
"Ne istiyorsun Merel?" dedi Barak açık açık.
"Lorduma hastalığında hizmet etmek istiyorum," dedi Merel. "Lorduma bakmak ve hastalığının ilerleyişini, her belirtinin ortaya çıkışını izlemek istiyorum."
"Benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun?" dedi Barak öfkeyle. "Dikkatli ol Merel. Gerçekten de yanımda kalmanı isteyebilirim. Hoşuna gider mi bu? Kudurmuş bir hayvanla bu odada kilitli kalmak hoşuna gider mi?"
"Eğer başa çıkılamaz hale gelirseniz sizi duvara zincirletebilirim Lordum," dedi Merel, Barak'ın öfke dolu bakışına serinkanlılıkla kar şılık vererek.
"Barak," dedi Garion huzursuz bir tavırla. "Seninle konuşmam lazım."
"Şimdi olmaz Garion," diye kestirip attı Barak.
"Çok önemli ama. Sarayda casus var."
"Casus mu?"
'Yeşil pelerinli bir adam," dedi Garion. "Birkaç kere gördüm onu."
KEHANETİN OYUNCAĞI
'Yeşil pelerinli çok adam var," dedi Leydi Merel.
"Sen karışma Merel," dedi Barak. Sonra Garion'a döndü. "Casus olduğunu nereden biliyorsun?"
"Bu sabah onu yine gördüm," dedi Garion. "Peşine takıldım. Kullanılmayan bir koridorda kimseye çaktırmadan yürüyordu. Koridor Bay Kurt ve Pol Teyzenin krallarla toplandığı salonun üstünden geçi yor. Konuşulan her şeyi duyabiliyordu."
"Duyabildiğini nereden biliyorsun?" diye sordu Merel gözlerini kısarak.
"Ben de oradaydım," dedi Garion. "Adama çok yakındım ve ben de sanki aynı odadaymışım gibi her şeyi duyuyordum."
"Bu adam nasıl biri?" diye sordu Barak.
"Saçları kum rengi," dedi Garion. "Kırçıl bir sakalı ve yeşil pelerini var. Gemine bakmaya gittiğimiz gün de gördüm onu. Bir Murgoyla beraber bir meyhaneye giriyordu." "Val Alorn'da Murgo yoktur," dedi Merel.
'Var," dedi Garion. "Ben bu Murgoyu daha önce de görmüştüm." Bu konuyu dikkatle geçiştirmek zorundaydı, çünkü içindeki, kara cübbeli düşmanı hakkında konuşmama konusundaki zorlama her zamanki kadar güçlüydü, ima etmek bile dilini ve dudaklarını uyuşturmuştu.
"Kim bu Murgo?" diye sordu Barak.
Garion soruya aldırış etmeden, "Sonra onu av günü ormanda da gördüm," dedi.
"Murgoyu mu?" diye sordu Barak.
"Hayır, yeşil pelerinli adamı. Orada başka adamlarla buluştu. Benim domuzu beklediğim yerin yakınında konuştular, ama beni görmediler."
"Bunda şüphe çekecek bir şey yok," dedi Barak. "Bir insan dostlarıyla istediği yerde buluşabilir."

"Ama onların dost olduklarını sanmıyorum," dedi Garion. "Yeşili pelerinli adam diğer adamlardan birine 'Lordum' diyordu; o adam da bizimkine Bay Kurtla kralların toplantı odasına yaklaşıp konuşulanları dinlemesini söylüyordu."
"Bu ciddi işte," dedi Barak; melankolisini unutmuş gibiydi. "Başka ne dediler?" "Saman rengi saçlı adam bizi sordu," dedi Garion. "Seni, beni, Durnik'i, İpek'i, hepimizi." "Saman rengi saçlı mı?" diye sordu Merel birden.
"'Lordum,' dediği adam," dedi Garion. "Bizi tanıyor gibiydi. Beni bile biliyordu." "Uzun, uçuk renk saçlı mıydı?" diye sordu Merel. "Sakalsız. Barak'tan biraz daha yaşlı?" "O olamaz," dedi Barak. "Anheg onu sürmüştü, dönerse idam edilir"
"Sen çocuksun daha Barak," dedi Merel. "işine geliyorsa Anheg'in emirlerine aldırmaz o. Bunu Anheg'e söylemeliyiz."
"Onu tanıyor musunuz?" diye sordu Garion. "Barak hakkında söyledikleri pek hoş değildi."
"Tahmin ediyorum," dedi Merel alayla. "Barak onun kafasının kesilmesini isteyenlerden biriydi."
Barak örgü zırhını giymeye başlamıştı bile.
"Saçlarını düzelt," dedi Merel, tuhaf bir biçimde eski tavandan eser olmayan bir sesle. "Saman yığınına benziyorsun."
"Şimdi onunla uğraşamam," dedi Barak sabırsızca. "Haydi yürüyün. Hemen Anheg'e gidiyoruz."
Soru soracak vakit kalmamıştı, çünkü Garion ve Merel'in Barak'a yetişmek için koşmaları gere-

İriyordu. Büyük salondan hızla geçtiler; Barak'ın yüzünü gören savaşçılar sağa sola kaçışarak yol açıyorlardı.
Divan salonunun kapısındaki muhafızlardan biri "Lordum Barak," diye selam verdi dev adama.
'Yana kaçıl," diye emretti Barak, sonra bir darbede kapıyı açtı.
Bu ani müdahaleyle irkilen Kral Anheg doğrularak, "Hoşgeldin kuzen," diye söze başlayacak oldu.
"İhanet, Anheg!" diye gürledi Barak. "Jarvik Kontu sürgünden dönmüş ve sarayına casuslar sokmuş."
"Jarvik mi?" dedi Anheg. "Cesaret edemez buna."
"Etmiş bile," dedi Barak. "Val Alorn'un yakınlarında görülmüş ve bazı planlarını da duymuşlar."
"Kim bu Jarvik?" diye sordu Riva Vekilharcı.
"Geçen yıl sürgüne gönderdiğim bir kont," dedi Anheg. "Adamlarından birinin üzerinde bir mesaj bulundu. Mesaj Sendarya'daki bir Murgoya yollanmıştı ve en gizli toplantılarımız hakkında bilgi veri yordu. Jarvik mesajı gönderdiğini inkâra kalktı, ama üzerinde kendi mührü vardı. Hazine odası da Cthol Murgos madenlerinden çıkma kızıl altınlarla doluydu. Kafasını kestirip bir kazığa taktıracaktım ama karısı akrabamda*. Kadın canını bağışlamam için yalvardı. Ben de onu batı sahilindeki mülklerinden birine sürdüm." Barak'a baktı. "Bunları nasıl öğrendin?" diye sordu. "Son duyduğumda odana ka panmış kimseyle konuşmuyordun."
"Kocam doğru söylüyor Anheg," dedi Leydi Merel meydan o yan bir sesle.
"Kuşkum yok Merel," dedi Anheg, hafifçe şaşırmış bir tavırla ona bakarak. "Sadece Jarvik hakkındaki bilgiyi nereden aldığını merak ettim."
"Sendaryalı delikanlı görmüş onu," dedi Merel, "ve casusuyla konuşmasını dinlemiş. Delikanlının hikâyesini ben de dinledim ve eğer birinin şüphesi varsa bilsin ki bu konuda kocamın sözlerinin arkasında duracağım."
"Garion mu?" dedi Pol Teyze hayretle.
"Delikanlının kendisini dinlememizi önerebilir miyim?" Algar Kralı ÇoHag sakin bir sesle.
"Murgolarla dost olan bir soylunun sürgünden kaçarak dönmek için tam bu anı seçmesi hepimizi ilgilendirir herhalde."
"Merelle bana anlattıklarını anlatsana Garion," dedi Barak Garion'u öne iterek.
"Kral Hazretleri," dedi Garion sakin bir biçimde eğilmeye çalışarak, "buraya geldiğimizden beri birkaç kere, sarayınızda gizlice dolaşan yeşil pelerinli bir adam gördüm. Koridorlarda saklanarak geziniyor ve kimseye görünmemeye çalışıyordu. Buraya geldiğimiz ilk gece gördüm onu, sonra ertesi gün şehirde bir Murgo ile birlikte bir meyhaneye girerken gördüm. Barak Çerek'te hiç Murgo olmadığını söylüyor, ama o adamın bir Murgo olduğunu biliyorum."
"Nereden biliyorsun?" diye sordu Anheg uyanık bir tavırla.
Garion çaresiz bir halde ona bakmaya başladı, çünkü Aşarak'ın adını ağzına alamıyordu.
"Ne diyorsun evlat?" diye sordu Rhodar.

Garion konuşmaya çabaladı, ama ağzından hiçbir ses çıkmıyordu
"Bu Murgoyu tanıyor musun?" diye sordu İpek. Bu yardımla rahatlayan Garion başını salladı.
"Sen pek fazla Murgo tanımazsın," dedi İpek parmağıyla burnunu ovuşturarak. "Sakın bu Darine'de, sonra da Muros'ta rastladığı: Murgo olmasın? Hani adı Aşarak olan?"

Garion gene başıyla onayladı. "Neden daha önce söylemedin?" diye sordu Barak.
"Söyleyemedim," diye kekeledi Garion. "Söyleyemedin mi?"
"Konuşamıyordum," dedi Garion. "Sebebini bilmiyorum, ama onun hakkında hiçbir şey söyleyemiyorum."
"Daha önce gördün mü onu yani?" dedi İpek.
"Evet," dedi Garion.
'Ve hiç kimseye söylemedin mi?"
"Hayır."
İpek Pol Teyzeye bir göz atarak, "Bu senin bizden daha bilgili olduğun bir konu değil mi Polgara?" diye sordu.
Pol yavaşça başını salladı. "Böyle bir şeyi yapmak mümkün," de di. "Pek güvenilir bir yol değil, o yüzden ben hiç kullanmam. Ama gene de mümkün." Yüzü ciddileşti.
"Grolimler bunu etkileyici buluyorlar," dedi Bay Kurt. "Ama Grolimler kolay etkilenir zaten."
"Benimle gel Garion," dedi Pol Teyze "Daha dur," dedi Kurt.
"Önemli bu," dedi Pol yüzünde sert bir ifadeyle.
"Sonra yaparsın," dedi Kurt. "Önce hikâyenin gerisini dinleyelim. Olan olmuş ne de olsa. Devam et Garion, başka neler gördün?"
Garion derin bir nefes aldı. "Peki," dedi, krallar yerine ihtiyarla konuşuyor olmak onu rahatlatmıştı. 'Yeşil pelerinli adamı ava gittiğimizde tekrar gördüm. Ormanda sakalsız, sarı saçlı bir adamla buluştu. Bir süre konuştular, ben söylediklerini duyuyordum. San saçlı adam bu salonda konuşulanları öğrenmek istiyordu."
"Hemen bana haber vermeliydin," dedi Kral Anheg.
"Ama," diye devam etti Garion, "yaban domuzuyla dövüştüm. Kafamı ağaca çarptım ve sersemledim. Bu sabaha kadar gördüklerimi hatırlayamadım. Kral Fulrach Durnik'i buraya çağırdıktan sonra kendi başıma dolaşmaya çıktım. Sarayın damı çökük bir kısmında dolaşıyordum ki birtakım ayak izleri gördüm. Takip edince gene yeşil pelerinli adamı gördüm. O zaman her şeyi birden hatırladım. Adamın peşine takıldım; bu salonun üzerinden geçen bir koridora daldı, sonra da saklanıp konuşulanları dinledi."
"Konuşulanların ne kadarı duyuluyordu Garion?" diye sordu Kral ÇoHag.
"Siz Dönek diye birinden bahsediyordunuz," dedi Garion, "ve onun uzun bir süredir uyumakta olan bir düşmanı uyandırmak için bir gücü kullanıp kullanamayacağını soruyordunuz. Aranızdan bazıları Arendlere ve Tolnedralılara haber verilmesi gerektiğini söylüyordu, ama Bay Kurt karşı çıktı. Dur-nik de Angaraklar saldırırsa Sendaryalılann karşı koyacağını söyledi."
Hepsi şaşkınlık içinde kalmışlardı.
'Yeşil pelerinli adamdan pek uzak olmayan bir yerde saklanıyordum," dedi Garion. "Eminim o da benim duyduğum her şeyi duyuyordu. Sonra askerler geldi ve adam kaçtı. Ben de gidip her şeyi Ba-rak'a anlatmaya karar verdim."
'Yukarı bakın," dedi ipek, bir duvann yanına gidip tavanın bir köşesini işaret ederek. "Orada sıva dökülmüş. Sesimiz taşların arasında ki aralıklardan yukarı koridora sızmıştır tabii."
"Bu sizin delikanlı çok kıymetli bir çocuk Leydi Polgara," dedi Kral Rhodar ciddi bir yüzle. "Bir

gün bir meslek edinmek isterse ona iş verebilirim, istihbarat çok kazançlı bir meslektir, delikanlının da bu konuda doğal bir yeteneği var gibi görünüyor."
"Başka yetenekleri de var," dedi Pol Teyze. "Bulunmaması gereken yerlerde bitivermek gibi mesela."
"Çocuğa kötü davranma Polgara," dedi Kral Anheg. "Bize paha biçilmez bir hizmette bulundu."
Garion tekrar selam verip Pol Teyzenin dik bakışları altında geri çekildi.
"Kuzen," dedi Anheg Barak'a, "galiba sarayda davetsiz bir misafi rimiz var. Şu yeşil pelerinli arkadaşla bir konuşmak isterim."
"Bir iki adam alayım," dedi Barak ciddi bir tavırla. "Sarayı başaşağı çevirip bir silkeleyelim bakalım ne düşecek."
"Adamı sağlam isterim," diye uyardı Anheg.

"Tabu," dedi Barak.
"Çok sağlam olması gerekmez. Konuşacak halde olsun yeter."
Barak sırıttı. "Getirdiğimde konuşmaya çok hevesli olacak kuzen," dedi, "merak etme."
Barak kapıya doğru yürürken Anheg'in suratında meşum bir sırıtış vardı.
Anheg sonra Barak'ın karısına döndü. "Size de teşekkür ederim Leydi Merel," dedi. "Bu olayın gün ışığına çıkmasında sizin de payınız var eminim."
"Teşekküre gerek yok Kral Hazretleri," dedi Merel. "Görevimdi." Anheg içini çekti. "Hep görev mi düşünürsün Merel?" dedi.
"Başka ne var ki?" diye sordu Merel.
"Çok şey var aslında," dedi kral. "Ama bunlan kendin bulmak zorundasın."
"Garion," dedi Pol Teyze, "buraya gel."
"Peki hanımefendi," dedi Garion biraz gergin bir şekilde ona yürürken.
"Saçmalama canım," dedi Pol. "Kötü bir şey yapmayacağım. Parmaklarını hafifçe alnına dokundurdu.
"Eee?" dedi Bay Kurt.
"Evet var," dedi Pol. "Çok hafif, yoksa daha önce fark ederdim. Özür dilerim baba."
"Bir bakalım," dedi Kurt. O da yaklaşıp elini Garion'un başına dokundurdu. "Ciddi bir şey değil," dedi.
"Olabilirdi ama," dedi Pol Teyze. "Bunu engellemek benim sorumluluğumdu." "Kendini suçlayıp durma Pol," dedi Kurt. "Sana hiç yakışmıyor. Hallet gitsin." "Ne oluyor?" dedi Garion.
"Dert etmeye değecek bir şey değil canım," dedi Pol Teyze. Sonra sağ elini alıp alnındaki beyaz perçeme değdirdi.
Garion içine bir şeylerin aktığını hissetti; bir yığın karmaşık izlenim, sonra da kulaklarının gerisinde bir kanncalanma. Birden üzerine öyle bir baş dönmesi geldi ki Pol Teyze tutmasa düşecekti.
"Kim o Murgo?" diye sordu Pol gözlerinin içine bakarak. "Adı Aşarak," dedi Garion hemen. "Ne zamandır tanıyorsun onu?"
"Hayatım boyunca. Ben küçükken Faldor'un çiftliğine gelip beni izlerdi."
KEHANETİN OYUNCAĞI
"Bu kadar yeter Pol," dedi Bay Kurt. "Bırak biraz dinlensin. Bir daha olmaması için bir şeyler yaparım şimdi."
"Delikanlı hasta mı?" diye sordu ÇoHag.
"Tam hastalık sayılmaz ÇoHag," dedi Bay Kurt. "Açıklaması biraz zor. Ama artık geçti."
"Şimdi odana gitmeni istiyorum Garion," dedi Pol Teyze hala omuzlarından tutarak. "Kendi başına gidebilir misin?"
"iyiyim ben," dedi Garion, ama başı biraz dönüyordu. "Sağa sola takılmak ve keşfe çıkmak yok." "Peki hanımefendi."
"Odana gidince biraz uzan. Düşünüp bu Murgoyu gördüğün her anı hatırlamanı istiyorum; ne yaptı, ne dedi?"
"Benimle hiç konuşmadı ki," dedi Garion, "sadece seyretti."
"Biraz sonra geliyorum ben de," diye devam etti Pol; "onunla ilgili bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum. Bu çok önemli Garion, o yüz den elinden geldiği kadar iyi düşün."
"Peki Pol Teyze," dedi Garion.
Sonra Pol onu alnından hafifçe öperek, "Hadi koş canım," dedi.
Hâlâ başı biraz dönen Garion kapıya yürüyüp koridora çıktı.
Anheg'in savaşçılarının sarayı aramak için kılıçlarını ve korkunç görünüşlü savaş baltalarını kuşandıkları büyük salondan geçti. Hâlâ biraz bulutların üstünde yürür gibiydi salondan geçerken.
Zihninin bir kısmı uykuda gibiydi, ama o gizli, derindeki kısım ise tamamen uyanıktı, içindeki ses çok önemli bir şeyin olduğunu söylüyordu. Aşarak hakkında konuşmasına izin vermeyen zorlama gitmişti belli ki. Pol Teyze bir şekilde onu zihninden çıkarıp atmıştı. Bu konudaki hisleri ise ikircikliydi. Kara cübbeli, sessiz Aşarak'la arasında kurulmuş olan o çok özel ilişki artık yok olmuştu. Kendini biraz boş ve özel hayatına tecavüz edilmiş gibi hissediyordu, içini çekti odasına çıkan geniş merdiveni tırmanmaya başladı.
Odasının önündeki koridorda yarım düzine savaşçı vardı; herhal de Barak'ın yeşil pelerinli adamı arayan grubuna dahildiler. Garion durdu. Burada tuhaf bir şey vardı; silkinerek sersemlik hissini üstünden atmaya çalıştı. Sarayın bu bölgesi bir casusun saklanamayacağı

kadar kalabalıktı. Kalbi hızla atmaya başladı ve adım adım çıkmış olduğu merdivenin başına doğru gerilemeye başladı. Savaşçılar saray daki diğer Çereklere benziyordu sakallı miğferli, örgü zırhlı ve kürklüydüler; ama gene de uymayan bir şey vardı.
Kara, kukuletalı bir cübbe giymiş iri bir adam Garion'un odasından koridora çıktı. Aşarak'tı bu. Murgo tam bir şey söyleyecekti ki Garion'u fark etti. "Ah," dedi yumuşak bir sesle. Yaralı yüzünde kara gözleri parlıyordu. "Seni arıyordum Garion," dedi aynı yumuşak ses l'j le. "Gel buraya evlat."
Garion zihninde hafif bir çekme hissetti, ama çeken şey sanki tutunamamış gibi kayıp gitti. Sesini çıkarmadan başını salladı ve gerile meye devam etti.
"Haydi ama," dedi Aşarak. "Böyle numaralar yapmayacak kadar uzun zamandır tanışıyoruz seninle. Dediğimi yap. Başka çaren yok, biliyorsun."
O hafif çekme, güçlü bir kavrayışa dönüştü, ama o da kayıp gitti.
"Buraya gel Garion," diye haykırdı Aşarak.
Garion adım adım gerilemeye devam ederek, "Hayır!" dedi.
Aşarak'ın gözleri ateş gibi yanmaya başladı ve öfkeyle dikleşti.
Bu seferki bir çekme ya da yakalama çabası değil bir darbeydi. Garion darbenin gücünü hisset-

ti, ama o da sanki ıskaladı ya da bir şey tarafından hedefinden saptırıldı.
Aşarak'ın gözleri hafifçe irileşti ve kısıldı. "Kim yaptı bunu?" diye sordu. "Polgara mı? Belgarath mı? Bir işe yaramaz Garion. Seni bir kere yakalamıştım, istediğim zaman gene yakalayabilirim. Bana karşı koyacak kadar güçlü değilsin sen."
Garion düşmanına baktı ve bir meydan okuma ihtiyacı hissetti. "Güçlü olmayabilirim," dedi, "ama önce beni yakalaman lazım."
Aşarak hızla yanındaki savaşçılara döndü. "Aradığım çocuk bu," diye haykırdı, 'Yakalayın!"
Hızla, hiç düşünmeden, savaşçılardan biri yayını gerdi ve Garion'a bir ok fırlattı. Aşarak hızla kolunu savurarak, çelik uçlu ok tam fırlarken yayı bir kenara itti. Ok havada vızıldayarak Garion'un elli, altmış santim solundaki duvara çarptı.
"Canlı istiyorum geri zekâlı," diye hırladı Aşarak okçunun kafasına müthiş bir darbe indirerek. Okçu debelenerek taş zemine yığıldı.
Garion döndü ve merdivenlerden aşağı, basamakları üçer üçer atlayarak koşmaya başladı. Arkasına bile bakmadı. Ardından gelen ayak sesleri Aşarak ve adamlarının peşinde olduğunu belli ediyordu. Merdivenden inince hızla sola döndü ve uzun, karanlık bir koridora saparak Anheg'in sarayının labirentine dalıp uzaklaştı.

KEHANETİN OYUNCAĞI

ON SEKİZİNCİ BOLUM

HER YANDA savaşçılar ve dövüş sesleri vardı. Kaçmaya başladığı anda Garion'un kafasında basit bir plan vardı. Bütün yapacağı Barak'ın savaşçılarını bulmaktı; o zaman emniyette olacaktı. Ama sarayda başka savaşçılar da vardı. Jarvik Kontu güneydeki yıkık kanatlardan küçük bir ordu sokmuştu saraya; koridorlarda savaş sürüyordu.
Garion hemen dostu düşmandan ayırmanın yolu olmadığını anladi. Çerek savaşçılarının hepsi birbirine benziyordu. Barak'ı ya da tanıdığı başka birini bulmadıkça kimliğini kimseye açıklayamazdı. Düşmanlanndan olduğu kadar dostlarından da kaçıyor olması kafa karıştırıcı bir durumdu ve korkusunu arttırıyordu. Barak'ın adamlanndan kaçıp Jarvik'ın adamlarının kucağına düşmesi bal gibi de mümkündü, hatta muhtemeldi.
Yapılacak en mantıklı hareket doğruca divan salonuna dönmekti, ama en başta Aşarak'tan o kadar aceleyle kaçmış, o kadar çok loş koridordan geçmiş ve o kadar çok köşe dönmüştü ki, nerede olduğu ve sarayın tanıdığı bölgelerine nasıl döneceği hakkında en küçük bir fikri bile yoktu. Bu başıboş kaçış da tehlikeliydi. Aşarak ya da adamlanlj herhangi bir köşe başında onu bekliyor olabilirlerdi; Mur-go'nun Pol j Teyze'nin bir dokunuşta parçaladığı o garip bağı yeniden kurabileceğinden de emindi. Bunu her ne pahasına olursa olsun engellemeliydi. Aşarak onu bir kere daha ele geçirirse artık asla bırakmazdı. O zaman tek seçeneği saklanacak bir yer bulmaktı.
Hızla dar bir koridora dalıp durdu ve nefes nefese sırtını taş duvara yapıştırdı. Bu koridorun sonunda, tek bir meşalenin titreşen ışığında hayal meyal eski, dar bir taş merdivenin döne döne çıktığını gördü. Hemen ne kadar yukarı çıkarsa, birilerine rastlama ihtimalinin o kadar az olacağını düşündü. Dövüş herhalde alt katlarda yoğunlaşacaktı.
Derin bir nefes aldı ve merdivenlere koştu.

Yan yola kadar çıktığında planındaki hatayı fark etti. Merdivenlerde yan yollar yoktu, kaçacak ya da saklanacak yer yoktu. Ya hızla tepeye varacak, ya da görülmeyi, yakalanmayı (ya da daha beterini) göze alacaktı.
"Hey, çocuk!" diye bir ses duyuldu aşağıdan.
Garion çabucak geriye baktı. Asık suratlı, örgü zırhlı ve miğferli bir Çerek, elinde kılıcı peşinden merdivenleri çıkıyordu.
Garion tökezlenerek yukarı doğru koşmaya başladı.
Yukarıdan da bir haykırış duyulunca Garion dondu kaldı. Tepede ki savaşçı da aşağıdaki kadar asık suratlıydı ve elinde korkunç görünüşlü bir balta vardı.
Arada sıkışıp kalmıştı. Garion taşlara yaslanıp, bir faydası olma yacağını bildiği halde hançerini aranmaya başladı.
Derken iki savaşçı birbirlerini gördüler. Korkunç naralar atarak birbirlerine saldırdılar. Baltalı olan aşağı koşarken, kılıçlı olan Garion'un yanından geçerek yukarı fırladı.
Balta geniş bir yay çizerek savruldu ve rakibi ıskalayarak duvarın taşlarından kıvılcımlar çıkardı. Kılıç ise hedefine ulaşü. Dehşetten saçları diken diken olan Garion, kılıcın merdivenden aşağı koşan baltalı adamın gövdesine saplandığını gördü. Balta çınlayarak basamaklara düştü ama rakibinin üzerine yuvarlanan baltalı adam kalçasındaki bir kından geniş ağızlı bir hançer çekerek adamın göğsüne

sapladı. Çarpıştıkları anda ayaklan yerden kesildi, birbirlerine tutunmuş olarak merdivenlerden aşağı yuvarlandılar; hançerlerini birbirlerine tekrar tekrar saplıyorlardı.
Dehşet içindeki Garion, çaresiz bir halde adamlar yuvarlanarak ve birbirlerini bıçaklayarak yanından geçerken, yaralanndan fışkıran kanlan izledi.
Bir an kusacak gibi oldu, sonra dişlerini sıkarak merdivenlerden yukarı koşmaya başladı; ölmekte olan iki adamın hâlâ birbirlerine vururken çıkardıklan sesleri duymamaya çalışıyordu.
Artık gizlenmeyi düşünmüyordu bile; yalnızca kaçıyordu Aşarak'tan ya da Jarvik Kontundan değil, merdivenlerdeki o korkunç mücadeleden. En sonunda, hesaplayamadığı bir süre sonra, nefesi kesilmiş bir halde tozlu, kullanılmayan bir odanın yarı açık kapısından içeri daldı ve kapıyı kapatarak sırtını dayadı, sonra titremeye başladı.
Bir duvara dayanmış geniş, bel vermiş bir yatak ve aynı duvarda da küçük bir pencere vardı o-dada, İM köşede iki kırık sandalye ve üçüncü köşede de boş, kapağı açık bir sandık vardı, o kadar. Bu o-da vahşi adamların birbirlerini öldürdükleri koridorlardan uzaktı gerçi, ama Garion bu emniyet hissinin bir hayal olduğunu fark etti hemen. Eğer biri bu kapıyı açacak olursa, kapana kısılacaktı. Panik halinde tozlu odanın her tarafını aramaya başladı.
Yatağın karşısındaki duvarda asılı kalın perdeler vardı; Garion bunların arkasında bir dolap ya da başka bir odaya geçen bir kapı olacağı umuduyla odayı hızla geçip perdeleri yana çekti.
Perdelerin arkasında bir geçit vardı, ama bu başka bir odaya değil, dar ve karanlık bir koridora açılıyordu. Geçitten içeri baktı ama karanlık o kadar koyuydu ki ancak biraz ilerisini görebiliyordu. Peşinde silahlı a-damlarla bu karanlık yerde el yordamıyla ilerleme düşüncesi tüylerini diken diken etti.
Yukarıdaki küçük pencereye baktı, sonra dışarı bir göz atmak için ağır sandığı pencerenin altına sürükleyerek üstüne çıktı. Belki dışarı da göreceği bir şey, nerede olduğu hakkında bir fikir verebilirdi. Parmaklarının ucunda yükselerek dışarı baktı.
Kral Anheg'in sarayının sonsuz salon ve koridorlarının yüksek, dik çatılarının arasında, orada burada yüksek kuleler görünüyordu. Hiç ümit yoktu. Tanıdık gelen hiçbir şey göremiyordu.
Geri döndü; tam sandıktan yere atlayacaktı ki durdu. Yerdeki kalın toz tabakasının üstünde ayak izleri açık seçik görünüyordu.
Yere atladı ve asırlardır kullanılmamış yatağın örtüsünü aldı. Yere serip odanın dört bir yanını süpürdü ve ayak izlerini sildi. Bu odaya birinin girmiş olduğunu gizleyemeyeceğinin farkındaydı, ama ayak izlerinin boyu Aşarak'a ya da adamlarına, bu odada bulunan kişinin henüz yetişkin olmadığını belli edebilirdi ki en azından bunu engelleyebilirdi, işi bittiğinde örtüyü yatağın üzerine attı. Mükemmel olmamıştı ama en azından daha iyiydi.
Birden dışarıdaki koridorda bağırışlar ve çarpışan çelik sesleri geldi. Garion derin bir nefes alarak perdenin arkasındaki karanlık kori dora daldı.
Daha birkaç adım atmıştı ki, dar koridordaki karanlık mutlak bir hale geldi. Yüzüne değen ö-rümcek ağlan onu ürpertiyor, girintili çıkıntılı zemindeki asırların tozu kalkarak nefesini tıkıyordu. Başta çok hızlı gidiyordu çünkü koridordaki savaştan mümkün olduğu kadar

uzaklaşmak istiyordu; a-ma bir ara tökezledi ve bir an için düşecek gibi oldu. Zihninde bir anda karanlıklar içinde dimdik aşağı uzanan bir merdiven görüntüsü belirdi ve bu hızla giderse zamanında kendini durdurmasına imkân olmadığını fark etti. Daha dikkatle, bir elini duvara dayayarak, diğer elini de alçak tavandan sarkan kalın örümcek ağlanndan korunmak için yüzünün önünde tutarak ilerlemeye başladı. Karanlıkta zaman duyusunu yitirmişti ve hiç sonu yokmuş gibi görünen bu karanlık koridorda saatlerdir yürüyormuş gibi geliyordu ona. Derken, bütün dikkatine rağmen kaba taş bir duvara tosladı. Bir an paniğe kapıldı. Koridorun sonu muydu bu? Bir tuzak mıydı?
Sonra göz ucuyla zayıf bir ışık gördü. Koridor sona ermiyor, sağa doğru keskin bir viraj alıyordu. Öteki uçta da bir ışık vardı; Garion şükran duygusuyla ışığa doğru yürümeye başladı.
KEHANETİN OYUNCAĞI
Işık güçlendikçe daha hızlı ilerliyordu; sonunda ışığın kaynağına vardı. Duvardaki alçak bir yarıktan geliyordu ışık. Garion tozlu taşlara diz çökerek yarıktan baktı.
Aşağıdaki salon dev gibiydi ve ortasında koca bir ateş yanıyordu ve ateşin dumanı, Garion'un bulunduğu yerden de daha yüksekte olan kubbeli tavana doğru yükseliyordu. Yukarıdan çok farklı görünmesine rağmen, Anheg'in taht salonunu hemen tanıdı. Aşağı bakarken Kral Rhodar'ın dev cüssesini ve yanında yürüyen daha ufak tefek Kral ÇoHag'ı, bir de onun yanından hiç ayrılmayan Hettar'ı gördü. Tahtların biraz uzağında Kral Fulrach Bay Kurt ile konuşuyordu ve Pol Teyze de hemen yanlarındaydı. Barak'ın karısı Kraliçe Islena ile konuşu yordu ve Kraliçe Porenn ile Kraliçe Silar da oradaydı, ipek sinirli si nirli volta atıyor ve arada bir nöbetçilerle dolu kapılara bakıyordu. Garion rahatladı. Artık emniyetteydi.
Tam aşağıya seslenecekti ki, kocaman kapı çarpılarak açıldı ve örgü zırhını giymiş Kral Anheg elinde kılıç içeri daldı; hemen arkasından Barak ve Riva Vekilharcı geliyordu, aralarında da Garion'un domuz avladıkları gün ormanda gördüğü saman rengi saçlı adam debeleniyordu.
"Bu ihanet sana pahalıya mal olacak Jarvik," dedi Anheg kapkara bir suratla tahtına doğru yürürken. "Bitti mi?" diye sordu Pol Teyze.
"Bitiyor Polgara," dedi Anheg. "Adamlarım Jarvik'in son serserilerini de sarayın en dışlarında kovalıyorlar. Ama uyanlmamış olsay dik her şey daha farklı olabilirdi."
Tam seslenmek üzere olan Garion son anda birkaç saniye da sessiz kalmaya karar verdi.
Kral Anheg kılıcını kınına soktu ve tahtına yerleşti. "Gerekeni yapmadan önce Jarvik," dedi, "biraz konuşalım."
San saçlı adam Barak ve onun kadar kuvvetli olan Brand'a boşu boşuna direnmekten vazgeçti.
"Söyleyecek bir şeyim yok Anheg," dedi küstah bir tavırla. "Eğer şansım yaver gitseydi, o tahtta şimdi oturuyor olacaktım. Şansımı denedim, tutmadı, o kadar."
"O kadar değil," dedi Anheg. "Ayrıntıları bilmek istiyorum. Kendiliğinden konuş, yoksa ne de olsa biz seni konuşturmasını biliriz."
"Elinden geleni ardına koyma," diye tısladı Jarvik. "Sana bir söyleyeceğime, kendi dilimi ısırıp koparırım."
"Görürüz," dedi Anheg vahşi bir tavırla.
"Buna gerek yok Anheg," dedi Pol Teyze yavaşça tutsağın yanına yaklaşarak. "Onu ikna etmenin daha kolay yollan var."
"Hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi Jarvik. "Ben savaşçıyım senden korkmuyorum cadı." "Sen sandığımdan da aptalmışsın Lord Jarvik," dedi Bay Kurt. "istersen bana bırak Pol." "Ben hallederim baba," dedi Pol gözlerini Jarvik'ten ayırmadan. "Dikkatli ol," dedi ihtiyar. "Bazen aşınya kaçıyorsun. Bir dokunuş yeter."
"Ben işimi bilirim ihtiyar Kurt," dedi Pol ters bir sesle. Sonra tutsağın tam gözlerinin içine baktı.
Hâlâ saklanmakta olan Garion nefesini tuttu.
Jarvik Kontu terlemeye başladı ve gözlerini Pol Teyzeden kaçır» maya çalıştı, ama umutsuz bir çabaydı bu. Pol'ün iradesi onu hükmü altına almış, gözlerini kilitlemişti. Jarvik titremeye başladı ve yüzü bembeyaz oldu. Pol hiç kıpırdamadı, en küçük bir hareket bile yapmadı, yalnızca karşısında durarak yanan gözlerini beynine doğrulttu.
Bir an sonra Jarvik bir çığlık atü. Sonra tekrar çığlık atü ve dizleri kesildi; onu tutan iki adamın ellerinde bir külçe gibi sallanmaya başla di.
"Gitsin," diye feryat etti zangır zangır titreyerek. "Konuşacağım, ama al onu gözlerimin önünden."
BELGARIAD I

Anheg'in tahtının yanında duran ipek Hettar'a dönerek, "Gördüğü neydi acaba?" dedi.
"Bilmesek daha iyi bence," dedi Hettar.
Kraliçe Islena dikkatle olanlan izliyor ve bu numaranın nasıl yapıldığını öğrenmeye çalışıyordu. Jarvik çığlık atmaya başlayınca irkilerek gözlerini kaçırdı.
"Pekâlâ Jarvik," dedi Anheg, sesi tuhaf bir şekilde boğuk çıkıyor du. "Baştan başla. Hepsini öğrenmek istiyorum."
"Başta çok önemsizdi," dedi Jarvik titreyen bir sesle. "Hiçbir zararı yokmuş gibi görünüyordu."
"Hep öyle görünür," dedi Brand.
Jarvik Kontu derin bir nefes aldı, Pol Teyzeye bir kere daha göz attı ve ürperdi. Sonra dikleşti. "iki yıl önce başladı," dedi. "Drasniya'da Kotu'ya gitmiştim; orada Graşor diye Nadraklı bir tüccarla tanıştım, iyi bir adama benziyordu; biraz samimi olduğumuzda bana kârlı bir işle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu. Ona kont olduğumu, sıradan bir tüccar olmadığımı söyledim. Çerek körfezindeki adalarda yaşayan korsanlardan korktuğunu ve silahlı savaşçılarla dolu bir kontun gemisine kimsenin saldırmaya cesaret edemeyeceğini söyledi. Göndermek istediği şey pek büyük olmayan bir sandıktan ibaretti. Sen-darya'da Darine'e teslim edilmesini istiyordu; Boktor'daki gümrükten kaçırdığı mücevherler filan vardı içinde herhalde, ilgilenmediğimi söyledim, ama kesesini açıp altınlan önüme döktü. Hatırlıyorum, altınlar kırmızıydı, gözlerimi alamadım. Paraya ihtiyacım vardı, kimin yok ki? Aynca isteğini yerine getirmekte şerefsiz bir yan da görmüyordum.
"Her neyse, adamı ve sandığını Darine'e götürdüm ve oradaki ortağıyla tanıştım; Aşarak adlı bir Murgoydu."
Garion irkildi ve Ipek'in de hayret dolu bir ıslık çaldığını duydu.
"Aşarak," diye konuşmasını sürdürdü Jarvik, "anlaştığımız gibi, Graşor'un verdiği kadar altın verdi bana; bütün olaydan koca bir kese altın kazanmış oldum. Aşarak kendisine büyük bir hizmette bulunduğumu, eğer daha altına ihtiyacım olursa bana para kazandıracak yollar bulabileceğini söyledi.
"Hayatta hiç görmediğim kadar altın kazanmıştım, ama her nedense bu bana yetmedi. Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu hissediyordum."
"Murgo altınının tabiatı böyledir," dedi Bay Kurt. "Murgo altını, Murgo altınını çağım*, insanın ne kadar fazla altını olursa, altın ona o kadar çok hükmeder. Murgolar bu yüzden bol keseden altın dağıtırlar. Aşarak sana hizmetinin karşılığını ödemiyordu Jarvik, ruhunu satın alıyordu."
Jarvik meşum bir ifadeyle başını salladı. "Her neyse," diye devam etti, "kısa bir süre sonra bir bahane bulup yeniden Darine'e gittim. Aşarak bana Murgoların Çerek'e girmeleri yasak olduğu için Çerekleri ve Çerek Krallığını çok merak ettiğini söyledi. Bir sürü soru sordu ve verdiğim her cevap için altın verdi. Parasını aptalca saçtığını düşünüyordum, ama istediği cevapları verdim ve altınları aldım. Çerek'e döndüğümde bir kese altınım daha vardı. Jarviksholm'e gittim ve yeni altınlarımı eskilerinin yanına koydum. Zengin bir adamdım artık, üstelik hâlâ şerefsiz bir iş yapmamıştım. Ama giderek günler bana kısa gelmeye başladı. Bütün vaktimi hazine odamda altınlarımla geçiriyordum, onları tekrar tekrar sayıyor, kan kırmızı olana kadar parlatıyor ve şıkırtısıyla kulaklarımı şenlendiriyordum.
"Ama bir süre sonra pek de fazla altınım olmadığını düşünmeye başladım ve Aşarak'a gittim tekrar. Bana hâlâ Çerek'i pek merak etti ini ve Anheg'in neler düşündüğünü bilmek istediğini söyledi. Sonra eğer önümüzdeki yıl sarayın yüksek divanlarında neler konuşulduğunu ona haber verirsem, bugüne dek almış olduğum kadar altın vereceğini söyledi. Önce hayır dedim, çünkü bunun şerefsiz bir davranış olacağını biliyordum; ama altınlan gösterdiğinde artık itiraz edemedim."
Olanlan seyrettiği yerden Garion, aşağıdaki salondaki insanlann yüzlerini görebiliyordu. Jarvik hikâyesini anlatırken, herkesin yüzün de acıma ile aşağılama karışımı bir ifade vardı.
"Tam o sırada adamlann habercilerimden birini yakaladı Anheg," dedi Jarvik; "ben de Jarviksholm'e sürüldüm. Önce aldırmadım, çünkü hâlâ altınlanmla oynayabiliyordum. Ama kısa bir süre sonra

gene altınlarım bana yetmemeye başladı. Darine'e Boğazdan hızlı bir gemi yolladım ve bana para kazandıracak bir iş vermesi için Aşarak'tan ricacı oldum. Döndüğünde Aşarak da gemideydi; oturup hazinemi nasıl büyütebileceğimi konuştuk."

"Demek ki iki kez ihanet etmişsin Jarvik," dedi Anheg neredeyse üzgün bir sesle. "Hem bana, hem de Çerek'in en eski kanununa ihanet etmişsin. Ayıcüsseli Çerek zamanından beri hiçbir Angarak Çerek toprağına ayak basmamıştır."
Jarvik omuzlarını silkti. "Artık aldırmıyordum," dedi. "Aşarak'ın bir planı vardı ve bana iyi bir plan gibi görünüyordu. Eğer şehirden belli etmeden birkaç kere geçebilirsek, sarayın yıkık güney kanatlarına küçük bir ordu saklayabilirdik. Sürpriz bir saldırıyla Anheg'i ve diğer Alorn Krallarını öldüre-bilirsek, Çerek'in, belki de bütün Alorya'nın tahtına sahip olabilirdim."
"Peki Aşarak'ın fiyatı neydi?" diye sordu Bay Kurt. "Seni kral ilan etmek için ne istiyordu?"
"O kadar önemsizdi ki, söylediğinde güldüm," dedi Jarvik. "Ama bana yalnızca tacı değil, bir o-da dolusu da altın vereceğini söyledi bu na karşılık."
"Neydi?" dedi Kurt.
"Dedi ki, Sendarya Kralı Fulrach ile gelen grupta on dört yaşların da bir çocuk varmış. O çocuğu ona teslim ettiğim anda bana sayamayacağım kadar altın ve Çerek tahtını verecekti."
Kral Fulrach hayretler içindeydi. "Garion mu?" diye sordu. "Aşarak onu niçin istiyormuş ki?"
Pol Teyzenin dehşet içindeki sesi Garion'un saklandığı yere kadar ulaştı. "Durnik!" dedi çınlayan bir sesle, ama Durnik çoktan ayağa fırlamış, peşinde ipek kapıya doğru koşmaya başlamıştı bile. Pol Teyze alev gibi gözlerle Jarvik'e döndü; alnındaki beyaz perçem, kuzgun ka rası saçları arasında pırıl pırıl parlıyordu sanki. Jarvik Kontu bakışları altında ezilir gibi oldu.
"Eğer o çocuğa bir şey olmuşsa Jarvik," dedi Pol, "insanlar bin yıl boyunca senin başına gelenleri hatırlayarak titreyecekler."
işler yeterince karışmıştı. Garion Pol Teyzenin tepkisinden mahcup olmuş, biraz da korkmuştu.
"Ben iyiyim Pol Teyze," diye seslendi duvardaki daracık yarıktan. "Buradayım, yukarıda."
"Garion?" Pol yukarı bakarak onu görmeye çalıştı. "Neredesin?" 'Yukarıda, tavana yakın bir yerde," dedi Garion, "duvarın arkasındayım." "Nasıl çıktın oraya?"
"Bilmiyorum. Birtakım adamlar beni kovalıyordu, ben de kaçtım. Bir şekilde buraya geldim."
"Hemen aşağı gel."
"Nasıl ineceğimi bilmiyorum Pol Teyze," dedi Garion. "O kadar uzun süre kaçtım ve o kadar çok köşe döndüm ki, nasıl geri döneceği mi bilmiyorum. Kayboldum."
"Tamam," dedi Pol kendini toplayarak. "Olduğun yerde kal. Seni indirmenin bir yolunu buluruz."
"Umarım," dedi Garion.
BELGARIAD I
ON DOKUZUNCU BOLUM
CANIM, bir yere çıkıyordur o yol," dedi Anheg gözlerini kısıp Garion'un korku içinde beklemekte olduğu yere bakarak. "Koridoru takip etsin yeter." "Sonra da Murgo Aşarak'ın kucağına düşsün değil mi?" dedi Pol Teyze. "Olduğu yerde kalsın daha iyi."
"Aşarak canını kurtarmak için kaçıyordur şimdi," dedi Anheg. "Sarayda değildir artık."
'Yanlış hatırlamıyorsam bu krallığa hiç girmemiş olması gerekiyordu," dedi Pol iğneli bir tavırla.
"Tamam Pol," dedi Bay Kurt. Sonra yukarı seslendi "Garion, koridor ne yöne gidiyor?"
"Salonun arkasına, tahtların tarafına doğru gidiyor," dedi Garion. "Dönüp dönmediğini bilmiyorum. Burası çok karanlık."
"Şimdi sana iki meşale yollayacağız," dedi Kurt. "Birini şimdi bu lunduğun noktaya dik, diğerini de eline ahp koridorda ilerle. İlk meşa leyi görebildiğin sürece düz bir çizgide ilerliyorsun demektir."
"Çok zekice," dedi İpek. "Keşke ben de yedi bin yaşında olsaydım da sorunları bu kadar kolay çözebilseydim."
Kurt aldırış etmedi.
"Ben hâlâ en emin yolun merdivenle oraya çıkıp duvarda bir delik açmak olduğunu iddia ediyorum," dedi Barak.
Anheg sıkıntıyla, "Önce Belgarath'ın önerisini deneyemez mi yiz?" diye sordu.
"Kral sensin," dedi Barak omuz silkerek.
"Sağol," dedi Anheg alayla.
Bir savaşçı uzun bir sink getirdi ve iki meşale sırığa bağlanarak Garion'a uzatıldı.
"Eğer koridor sapmadan gidiyorsa," dedi Anheg, "kraliyet dairesinin oralarda bir yere çıkması lazım."
"ilginç," dedi Kral Rhodar bir kaşını kaldırarak. "Koridorun kraliyet dairesine mi gittiğini, yoksa oradan mı geldiğini bilmek aydınlatı cı olabilir."

Anheg alıngan bir tavırla, "Canım bu çoktan unutulmuş bir kaçış yolu da olabilir," dedi.
"Tarihimiz pek barışçı bir tarih değil. Hemen aklına kötü şeyler gelmesin."
"Tabii," dedi Kral Rhodar mülayim bir tavırla, "ne gerek var."
Garion meşalelerden birini duvardaki yangın yanına dikti ve tozlu koridorda ilerlemeye başladı; sık sık geriye bakarak diğer meşaleyi görüp göremediğini kontrol ediyordu. Sonunda, boş bir dolabın arkasına açılan dar bir kapıya ulaştı. Dolap, çok şık görünüşlü bir yatak odasına açılıyordu; odanın dışında ise geniş, iyi aydınlatılmış bir koridor vardı.
Koridordan bir sürü savaşçı geliyordu. Aralarında Garion'un tanıdığı avcı Torvik de vardı.
"Burdayım," diye seslendi ve rahatlamış olarak ortaya çıktı.
"Hiç boş durmuyorsun bakıyorum," dedi Torvik sırıtarak. "Benim fikrim değildi," dedi Garion.

"Haydi Kral Anheg'e gidelim," dedi Torvik. "Teyzen hanımefendi seni merak ediyordu."
"Herhalde bana kızgındır," dedi Garion, geniş omuzlu adamın peşine düşerek.
"Çok muhtemeldir," dedi Torvik. "Kadınlar hemen hemen her zaman, şu ya da bu nedenle bize kızarlar. Büyüdükçe alışman gereken şeylerden biri bu da."
Pol Teyze taht odasının kapısında bekliyordu. Azar yoktu, en azından şimdilik. Bir an için şiddetle Garion'u bağrına bastı, sonra ciddi bir ifadeyle yüzüne baktı. "Seni bekliyorduk canım," dedi neredeyse sakin sayılabilecek bir sesle; sonra onu diğerlerinin yanına götürdü.
"Büyükannemin dairesinde mi dedin?" diyordu Anheg Torvik'e. "inanılır gibi değil. Bastonla yürüyen, hanım hanımcık bir ihtiyardı o yahu."
"Kimse ihtiyar doğmaz Anheg," dedi Rhodar şeytani bir bakışla.
"Eminim başka açıklamaları da vardır bunun Anheg," dedi Kraliçe Porenn, "kocam şaka yapıyordur."
Torvik durumu kurtarmak için," Adamlarımdan biri koridora baktı Kral Hazretleri," dedi. "Toz tabakası çok kalınmış. Muhtemelen yüzyıllardır kullanılmamıştır."
"inanılır gibi değil," dedi Anheg yine.
Sonra da konu nezaketle kapandı, ama Kral Rhodar'ın yüzündeki ifadede ciltler dolduracak bir anlam vardı. Seline Kontu kibarca öksürerek, "Genç Garion'un bize anlatacakları vardır herhalde," dedi.
"Bence de," dedi Pol Teyze. 'Yanılmıyorsam sana odanda kalmanı söylemiştim."
"Odamda Aşarak vardı," dedi Garion, "yanında da savaşçıları. Beni onunla gitmeye zorladı. Ben direnince de beni bir kere ele geçirdiğini, tekrar geçirebileceğini söyledi. Tam olarak ne kastettiğini anlayamadım, ama önce beni yakalaması gerektiğini söyledim ve kaçtım."
Riva Vekilharcı Brand kıkırdadı. "Bunda nasıl bir kabahat bulabilirsin bilmiyorum Polgara," dedi. "Odamda bir Grolim rahibi bulsaydım ben de kaçardım herhalde."
"Aşarak olduğundan emin misin?" diye sordu ipek.
Garion başını salladı. "Onu uzun zamandır tanıyorum," dedi. "Kendimi bildim bileli. O da beni tanıyordu. Adımı da biliyordu."
"Bu Aşarakla uzun bir konuşma yapacağız galiba," dedi Anheg. "Krallığımın altını üstüne nasıl getirdiği konusunda bazı sorular sormak isterim kendisine."
"Onu bulabileceğini pek sanmıyorum Anheg," dedi Bay Kurt. "Basit bir Grolim rahibi değil o. Muros'tayken bir kere zihnine dokunmuştum. Sıradan bir zihin değil."
"Ben de onu arayarak eğlenirim," dedi Anheg kasvetli bir ifadeyle. "Grolimler bile suda yürüyemez; Çerek'in bütün limanlarını kapatır, savaşçılarımı da onu aramaları için dağlara ve ormanlara yollarım. Zaten kış vakti şişmanlayıp sorun çıkarıyorlar; yapacak bir işleri olsun."
"Şişman ve sorun çıkaran savaşçıları kışın ortasında karların arasına salmak seni pek sevilen bir kral yapmaz Anheg," dedi Rhodar.
"Bir mükâfat koyun," dedi İpek. "Böylece hem işiniz görülür, hem de sevilirsiniz." "iyi fikir," dedi Anheg. "Nasıl bir mükâfat önerirsiniz Prens Kheldar?"
"Aşarak'ın kellesi ağırlığınca altın," dedi İpek. "Bu en şişman savaşçıyı bile zarlarının ve bira maşrapasının başından uzaklaştırabilir."
Anheg mükâfatı duyunca yüzü ekşidi.
"Adam Grolim," dedi ipek. "Muhtemelen onu bulamazlar, ama krallığın altını üstüne getirirler. Altınınız elinizde kalır, savaşçılarınız talim yapmış olur, cömertliğinizle ün salarsınız ve Çerek'teki herkes elinde baltasıyla onu ararken, Aşarak da can derdine düşer ve yeni sorunlar çıkaramaz. Kellesi bu

kadar para eden bir adam aptallık edecek vakit bulamaz."
"Prens Kheldar," dedi Anheg ciddi bir tavırla, "siz bir şeytansınız." "Elimden geleni yapıyorum Kral Anheg," dedi İpek alaylı bir reverans yaparak. "Gelip sarayımda çalışmayı düşünmez miydiniz?" dedi Çerek Kralı. "Anheg! "dedi Rhodar.
İpek içini çekti. "Kan bağı, Kral Anheg," dedi. "Akrabalık bağlarıyla amcama bağlıyım. Ama gene de teklifinizi duymak isterdim. İleride, hizmetlerimin karşılığı tartışılırken iyi bir pazarlık unsuru o-labilir."
Kraliçe Porenn'in kahkahası küçük, gümüş bir çıngırak gibiydi. Kral Rhodar acıklı bir yüzle, "Görüyorsunuz," dedi. "Etrafım hainlerle sarılı. Zavallı, şişman bir adam ne yapabilir ki bunlarla?"
Asık yüzlü bir savaşçı salona girerek Anheg'e doğru yürüdü. "Halledildi kralım," dedi. "Kafasını görmek ister misiniz?"
"Hayır," diye kestirip attı Anheg. "Limanda bir sırığa dikelim mi?" diye sordu savaşçı.
"Hayır," dedi Anheg. "Jarvik bir zamanlar yiğit bir adamdı, ayrıca da dünürümdür. Karısına verin, usulünce gömülsün."
Savaşçı selam vererek salondan aynldı.
"Bu Grolim Aşarak meselesi beni ilgilendirdi," dedi Kraliçe îslena Pol Teyzeye. "Aramızda o-nun yerini tesbit edecek bir yol bulamaz mıyız?" Yüzünde kendini pek önemseyen bir ifade vardı.
Bay Kurt Pol Teyzeden önce atılıp "Çok cesursunuz Kraliçe îslena," dedi. "Ama Çerek Kraliçesinin böyle bir riske girmesine izin veremeyiz. Yeteneklerinizin müthiş olduğuna şüphe yok, ama böyle bir arayış insanın zihnini tamamen açıkta bırakır. Eğer Aşarak onu aramakta olduğunuzu anlarsa hemen karşılık verecektir. Polgara için bir tehlike yok, ama sizin zihniniz bir mum gibi söner. Çerek Kraliçesinin hayatının geri kalanını zırdeli olarak geçirmesi çok yazık olur."
îslena ansızın bembeyaz oldu ve Bay Kurt'un Anheg'e göz kırptığını göremedi.
"Buna izin veremem," dedi Anheg kesin bir tavırla. "Değerli kraliçemin böyle bir riske girmesi doğru olmaz."
"Lordumun isteğine uyacağım," dedi îslena rahatlayarak. "Onun emriyle talebimi geri alıyorum."
"Kraliçemin cesareti beni şereflendirdi," dedi Anheg hiç bozuntuya vermeden.
îslena reverans yaptı ve aceleyle geri çekildi. Pol Teyze bir kaşını kaldırarak Bay Kurt'a baktı, ama üstüne varmadı.
Kurt oturduğu sandalyeden kalkarken yüzünde daha ciddi bir ifade vardı. "Bazı kararlar verme vakti geldi," dedi. "Olaylar sallanmamıza izin vermeyecek kadar hızlı gelişiyor." Anheg'e baktı. "Kimse duymadan konuşabileceğimiz bir yer var mı?"
"Kulelerden birinde bir oda var," dedi Anheg. "Daha önce de düşünmüştüm, ama..." duraksaya-rak ÇoHag'a baktı.
"Benim için üzülme," dedi ÇoHag. "Gerekirse merdiven çıkabilirim; ayrıca Jarvik'in casusları tarafından dinlenmektense, biraz rahatsız olurum daha iyi."
"Ben Garionla kalayım," dedi Durnik Pol Teyzeye.
Pol Teyze kesin bir tavırla başını salladı. "Hayır," dedi, "Aşarak serbest olduğu sürece onu gözümün önünden ayırmak istemiyorum."
"Gidelim mi?" dedi Bay Kurt. "Geç oluyor; bense sabah kalkar kalkmaz yola çıkmak istiyorum."
KEHANETİN OYUNCAĞI
Hâlâ kendini toplayamamış olan Kraliçe îslena, Porenn ve Silar ile yana çekildi ve salondan çıkan Anheg'le diğerlerinin peşine takılmaya kalkışmadı.
Sana olanları anlatırım, diye işaret etti Kral Rhodar kraliçesine.
Tabii, diye cevap verdi Porenn. Yüzü uysal görünüyordu, ama parmaklarından sinirli olduğu anlaşılıyordu.
Sakin ol yavrum, dedi Rhodar parmaklarıyla. Burada misafiriz, onların âdetlerine uymamız gerek.
Lordum nasıl emrederse, dedi Porenn, ama ellerindeki ifade son derece alaycıydı.
Kral ÇoHag, Hettar'ın yardımıyla merdivenleri tırmandı, ama ilerleyişleri çok yavaş oldu. "Ö-zür dilerim," dedi nefes nefese. "Ama benim için de sizin için olduğu kadar yorucu."
Kral Anheg, merdivenlerin dibine muhafızlar dikti, sonra da kalın kapıyı arkasından kapadı.
"Ateşi yak kuzen," dedi Barak'a. "Biraz rahatımıza bakalım."
Barak başını sallayarak meşalesini şöminedeki odunlara yaklaştırdı.

Oda yuvarlaktı ve pek geniş değildi, ama hepsine yetecek kadar sandalye ve sıra vardı.
Bay Kurt pencerede durup Val Alorn'un göz kırpan yıldızlarını seyre başladı. "Her zaman kuleleri sevmişimdir," dedi; sanki kendi kendine konuşuyordu. "Ustam buna benzer bir kulede yaşardı; o-nunla birlikte yaşadığım zamanlar çok keyifliydi."
"Aldur'u tanımak için hayatımı verirdim," dedi ÇoHag yumuşak sesiyle. "Dedikleri gibi ışık saçıyor mu?"
"Bana çok sıradan görünmüştü," dedi Bay Kurt. "Onunla beş yıl yaşadım ve kim olduğunu bile bilmiyordum."
"Dedikleri kadar bilge mi?" diye sordu Anheg.
"Muhtemelen daha da bilgedir," dedi Kurt. "Beni kulesinin önünde, bir kar fırtınasının ortasında ölmek üzereyken bulduğunda, serseri çocuğun tekiydim. Ama beni evcilleştirmeyi başardı; bu iş birkaç yüzyıl alsa da." içini çekip pencereye sırtını dönerek, "Haydi işimize bakalım," dedi.
"Aramaya nereden devam edeceksiniz?" diye sordu Kral Fulrach. "Camaar," dedi Kurt, "izi orada buldum. Muhtemelen Arendiya'ya gidiyordu."
'Yanına savaşçılar vereyim," dedi Anheg. "Burada olanlardan sonra anlaşılıyor ki Grolimler sizi durdurmaya çalışacak."
"Hayır," dedi Kurt kesin bir tavırla. "Grolimlerle uğraşırken savaşçıların bir yararı olmaz. Ayağımın altında bir orduyla rahat hareket edemem; ayrıca Arendiya Kralına arkamda bir alay askerle krallığını niçin işgal ettiğimi de anlatamam, imkânsız diyeceksiniz ama, Arendlere dert anlatmak, A-lornlara anlatmaktan bile zor."
"Biraz medeni ol baba," dedi Pol Teyze. "Bu onların da dünyası, tabii dertlenecekler." "Ordu alman gerekmez Belgarath," dedi Kral Rhodar. "Ama bir kaç sağlam adam alsan iyi olmaz mı?"
"Polgara ile benim başa çıkamayacağımız pek bir şey yok," dedi Kurt; "İpek, Barak ve Durnik de daha dünyevi sorunlarla ilgilenirler. Grubumuz ne kadar küçük olursa o kadar az dikkat çekeriz." ÇoHag'a döndü. "Konu açılmışken," dedi, "oğlun Hettar'ı da yanımıza almak istiyorum. Onun özel yetenekleri bize faydalı olabilir."
"imkânsız," dedi Hettar. "Babamın yanında kalmalıyım."
"Hayır Hettar," dedi ÇoHag. "Hayatını bir sakatın bacakları rolünü oynayarak geçirmeni istemiyorum."

"Size hizmet etmekten hiç yüksünmedim baba," dedi Hettar. "Benimle aynı yeteneklere sahip bir sürü insan var. Kadim Kişi onlardan birini seçsin."
"Algarlar arasında kaç ŞaDarim var?" diye sordu Bay Kurt ciddi bir yüzle.
Hettar ona susmasını istermiş gibi dik dik baktı.
Kral ÇoHag derin bir nefes aldı. "Hettar," dedi, "doğru mu bu?"
Hettar omuzlarını silkti. "Olabilir baba," dedi. "Önemli olduğunu düşünmemiştim."
ÇoHag Bay Kurt'a baktı.
Kurt başını salladı. "Doğru," dedi. "Onu ilk gördüğümde anlamıştım. Hettar bir ŞaDar. Ama bunu kendinin de keşfetmesi lazım."
ÇoHag'ın gözleri doldu birden. Gururla "Oğlum!" diyerek Hettar'ı bağrına bastı.
Hettar mahcup olarak, "Önemli bir şey değil baba," dedi.
"Ne diyor bunlar?" diye fısıldadı Garion Ipek'e.
"Algarlann çok ciddiye aldıkları bir şeydir bu," dedi ipek alçak sesle. "Bazı insanların düşünce yoluyla atlarla konuşabileceklerine inanırlar. Bunlara ŞaDarim denir, atların Kabile Şefleri. Çok az görülen bir şeydir; bir kuşakta iki ya da üç kişi belki. Bu yeteneğe sahip olan Algar hemen soyluluk unvanı alır. ÇoHag Algarya'ya döndüğünde gururundan patlayacaktır."
"O kadar önemli bir şey mi?" dedi Garion.
ipek omuzlarını silkti. "Algarlara göre öyle," dedi. 'Yeni bir ŞaDar bulduklarında bütün kabileler Kale'de toplanırlar. Bütün ulus altı hafta boyunca bunu kutlar. Bir sürü hediye verilir. Eğer kabul e-derse, Hettar zengin bir adam olacak. Etmeyebilir de. Tuhaf biri Hettar."
"Gitmelisin," dedi ÇoHag Hettar'a. "Algarya'nın onuru senin elinde. Görevin belli." "Babam nasıl isterse," dedi Hettar isteksizce.
"Güzel," dedi Bay Kurt. "Algarya'ya gidip en iyi atlarından bir düzine alarak Camaar'a gelmen ne kadar sürer?"
Hettar bir an düşündü. "İki hafta," dedi, "tabii eğer Sendarya dağlarında kar fırtınası yoksa."
"Öyleyse hepimiz yarın sabah yola çıkıyoruz," dedi Kurt. "Anheg sana bir gemi verebilir. Atlan Büyük Kuzey Yolundan Camaar'ın birkaç fersah doğusunda, güneye sapan yolun olduğu

kavşağa getir. O yol Büyük Camaar Nehrini geçer ve kuzey Arendiya'da, Vo Wacune harabelerinde Büyük Batı Yoluna kavuşur, îki hafta sonra orada buluşuruz."
Hettar başını salladı.
"Vo Wacune'de bize Asturyalı bir Arend katılacak," diye devam etti Kurt; "az sonra da bir Mimbreli. Güneyde işimize yarayabilirler."
'Ve kehanet de yerine gelmiş olur," dedi Anheg esrarengiz bir tavırla.
Kurt parlak mavi gözleri ışıldayarak omuzlarını silkti. "Kehanetle ri yerine getirmeye bir itirazım yok," dedi, "işime engel olmadığı sürece."
"Arayışına yardımcı olacak ne yapabiliriz?" diye sordu Brand.
"Zaten yeteri kadar işiniz olacak," dedi Kurt. "Bizim arayışımızın sonucu ne olursa olsun, Anga-rakların büyük bir harekât için hazırlandıkları ortada. Başarılı olursak tereddüt edebilirler; ama Anga-rakların kafası bizimki gibi çalışmaz. Vo Mimbre'de olanlara rağmen, batıya karşı büyük bir saldırıya kalkışabilirler. Onların da bizim hiç bilmediğimiz kehanetleri var. Her halükârda, büyük bir harekete kalkışmalarına hazır olmalısınız. Hazırlık yapmanız gerek."
Anheg bir kurt gibi sırıtarak, "Biz buna beşbin yıldır hazırlanıyoruz," dedi. "Bu defa dünyayı Angarak hastalığından kurtaracağız. Tekgöz Torak uyandığında kendini Mara kadar yalnız ve onun
KEHANETİN OYUNCAĞI
kadar güçsüz bulacak."
"Belki," dedi Bay Kurt. "Ama savaş bitmeden zafer şenliklerine hazırlanma. Hazırlıklarınızı sessizce yapın ve krallıklarınızda yaşayan insanları gereğinden fazla ayaklandırmayın. Batıda Grolim kaynıyor ve her adımımızı izliyorlar. Takip ettiğim iz beni Cthol Murgos'a kadar götürebilir; sınırda bir Murgo ordusuyla karşılaşmak istemem."
"O izleme oyununu ben de oynayabilirim," dedi Kral Rhodar şişman yüzünde tehditkâr bir ifadeyle. "Hatta Grolimlerden daha da iyi oynarım. Doğuya birkaç kervan daha gönderme vakti geldi galiba. Angaraklar doğudan yardım gelmeden harekete geçmezler ve Malloryalılar da güneye inmek için önce Garog Nadrak'a geçmek zorundalar. Bir iki rüşvet, madenci kamplarına yollanacak birkaç fıçı sert bira filan gayretkeş bir hainin ne zaman ortaya çıkacağını kim bilebilir? Kazayla edilen birkaç kelime bize birkaç aylık zaman kazandırabilir."
"Eğer büyük bir harekât planlıyorlarsa," dedi ÇoHag, "Thullar doğu sıradağları boyunca malzeme depolan kuracaklardır. Thullar pek zeki olmadıkları için onları izlemek kolay olur. Dağlardaki devriyelerimi arttırırım. Şansımız yaver giderse hangi yoldan işgale kalkıp saldıracaklarını anlayabiliriz. Sana yardım etmek için yapabileceğimiz başka bir şey yok mu Belgarath?"
Bay Kurt bir an düşündü. Sonra birden sırıtarak, "Eminim bizim hırsız kendi adını ya da çaldığı şeyin adını söylememizi bekleyerek, kulaklarını dört açıyordur," dedi. "Er geç birimizin ağzından kaçacak ve bir kere yerimizi öğrenirse, söylediğimiz her şeyi de duyabilir. Ağzımızı tıkamaya çalışmaktan-sa, ona dinleyebileceği bir şey sunalım derim. Eğer ayarlayabilirseniz, kuzeydeki her ozanın ve masalcının bazı eski hikâyeleri yeniden anlatmaya başlamasını istiyorum; hangi leri olduğunu biliyorsunuz. O isimler Camaar nehrinin kuzeyindeki her köyün pazar yerinde söylenmeye başlayınca, kulaklarını gök-gürültüsü gibi dolduracaktır. Hiç olmazsa rahat rahat konuşabiliriz o zaman. Zamanla yorulup dinlemekten vazgeçer."
"Geç oluyor baba," dedi Pol Teyze.
Kurt başını salladı. "Ölümcül bir oyun oynuyoruz," dedi diğerlerine dönerek. "Ama düşmanlarımızın oynadığı oyun da ölümcül. Onlar da bizim kadar tehlikede ve şu anda kimse işin sonunun ne olacağım kestiremez. Hazırlanın ve nöbetçileri güvendiğiniz insanlardan seçin. Sabırlı olun ve acele bir işe kalkışmayın. Yapılabilecek en tehlikeli iş olur bu. Polgara ve ben şu anda bir şeyler yapabilecek tek insanlarız. Bize güvenmeniz gerek. Biliyorum şimdiye kadar yaptığımız bazı şeyler size garip gelmiştir, ama yaptığımız her şeyin bir nedeni vardı. Lütfen müdahale etmeyin. Gelişmeler hakkında size haber yollayacağım; eğer başka bir şeye ihtiyacım olursa da bildiririm. Tamam mı?"
Krallar ciddi bir ifadeyle başlarını salladılar ve herkes ayağa kalktı.
Anheg Bay Kurt'un yanına yaklaştı. "Bir saat içinde çalışma odama gelebilir misin Belgarath?" dedi alçak bir sesle. "Siz gitmeden Polgara ve seninle iki çift laf etmem lazım."
"Nasıl istersen Anheg," dedi Bay Kurt.
"Gel Garion," dedi Pol Teyze. "Eşyalarımızı toplamamız lazım."

Tartışmanın heybetli ciddiyeti karşısında kendini iyice küçülmüş hisseden Garion, sessizce ayağa kalkıp Pol Teyzenin peşine takıldı.
BELGARIAD I
YİRMİNCİ BOLUM
KRAL ANHEG'IN çalışma odası, kare şeklindeki bir kulenin tepesinde, büyük, tıklım tıklım dolu bir odaydı. Her yanda deri kaplı koca kitaplar ve masaların ve tezgâhların üzerinde dişlileri, makaraları ve ince pirinç zincirleri olan tuhaf aletler duruyordu. Güzel resimlerle süslü ayrıntılı haritalar duvarlara iğnelenmişti ve yerler ince yazılı parşömenlerle doluydu. Karışık kara saçları gözlerine düşen Kral Anheg, eğimli bir masada oturmuş, iki mumun yumuşak ışığında ince, çıtırdayan parşömen sayfalara yazılı koca bir kitap okuyordu.
Kapıdaki muhafız ağzını açmadan onlan içeri aldı ve Bay Kurt hızla odanın ortasına yürüyerek, "Bizi niye görmek istedin Anheg?" diye sordu.
Çerek Kralı kitabını bir yana bırakarak doğruldu. "Belgarath," dedi başıyla kısa bir selam vererek. "Polgara." Sonra güvensiz bir tavırla kapının yanında bekleyen Garion'a baktı.
"Daha önce de söylediğim gibi," dedi Pol Teyze, "Grolim Aşarak'ın elinin uzanamayacağı bir yere varana kadar onu gözümün önünden ayırmayacağım."
"Sen bilirsin Polgara," dedi Anheg. "içeri gel Garion."
"Çalışmalarına devam ediyorsun bakıyorum," dedi Bay Kurt, onaylayan bir tavırla darmadağınık odaya bakarak.
"Öğrenecek ne çok şey var," dedi Anheg, çaresiz bir tavırla, kitapları, kâğıtları ve tuhaf makineleri işaret ederek. "Bu olmayacak işi başıma sarmasaydın daha mutlu olurdum."
"Kendin istedin," dedi Bay Kurt.
"Ama reddedebilirdin," diye güldü Anheg. Sonra vahşi yüzü ciddileşti. Garion'a bir göz attıktan sonra, lafı ağzında gevelediğini çok belli ederek, "işinize karışmak istemem," dedi, "ama bu Aşarak'ın davranışı beni kaygılandırıyor."
Garion Pol Teyzenin yanından ayrılarak, yakındaki bir masanın üzerinde duran tuhaf küçük makinelerden birini, dokunmamaya dikkat ederek incelemeye başladı. "Biz Aşarak'ın icabına bakarız," dedi Pol Teyze.
Ama Anheg ısrar ediyordu. 'Yüzyıllardır, babanla senin koruduğunuz..." Tereddüt ederek Garion'a tekrar göz attı, sonra devam etti. "Koruduğunuz belli bir şey olduğu yolunda söylentiler var. Kitaplarımın birçoğunda yazılı bu."
"Sen çok okuyorsun Anheg," dedi Pol Teyze.
'Vakit geçirmek için Polgara," dedi Anheg gülerek. "Aksi takdirde vaktimi kontlarımla içerek geçirmem gerekir ki, midem bunun için fazla hassaslaştı; kulaklarım da. Sarhoş Çereklerle dolu bir salondan ne kadar gürültü çıktığını biÖyor musun sen? Kitaplarım bağırıp çağırmıyor, böbürlenmiyor, masaların altına devrilip horlamıyor. Çok daha iyi arkadaş onlar."
"Çok saçma," dedi Pol Teyze.
"Hepimiz arada bir saçmalarız," dedi Anheg feylezof edasıyla. "Şu meseleye geri dönelim. Eğer bu dediğim söylentiler doğruysa, ciddi bir risk almıyor musunuz? Arayışınız çok tehlikeli olabilir."
"Hiçbir yer tamamen güvenli değildir," dedi Bay Kurt.
"Niye işinizi şansa bırakıyorsunuz?" dedi Anheg. "Aşarak dünyadaki tek Grolim değil ki."
KEHANETİN OYUNCAĞI
"Sana neden Kurnaz Anheg dediklerini anlıyorum," dedi Kurt gülümseyerek.
"O belli şeyi siz dönene kadar bana emanet etseniz daha güvenli olmaz mı?" diye önerdi Anheg.
"Val Alorn'un bile Grolimlerden arınmış olmadığını gördük Anheg," dedi Pol Teyze. "Cthol Murgos ve Garog Nadrak madenlerinin dibi yok; Grolimlerin elinde de senin aklına hayaline gelmeyecek kadar çok altın var. Jarvik gibi daha kaç kişiyi satın almışlardır sence? ihtiyar Kurtla ben o dediğin belli şeyi koruma konusunda tecrübeliyiz. Bizimle daha güvende olur."
"Gene de ilgin için sağol," dedi Bay Kurt.
"Bu hepimizi ilgilendiren bir mesele," dedi Anheg.
Genç ve gözü kara da olsa, aptal değildi Garion. Bu konuştukları şeyin kendisiyle ve muhtemelen de ailesinin sımyla ilgili olduğu açıktı. Dikkatle dinlemekte olduğunu gizlemek için, tuhaf dokulu siyah deri bir kabı olan küçük bir kitap aldı. Kitabı açtığında içinde resim ya da süsleme göremedi; sadece tuhaf bir şekilde itici gelen örümcek gibi yazılar vardı içinde.

Her zaman ne yaptığından haberdar olan Pol Teyze hemen ona dönerek, "Ne yapıyorsun orada?" dedi sert bir sesle.
"Sırf bakıyordum," dedi Garion. "Okuyamıyorum ki."
"Hemen bırak onu elinden," dedi Pol.
Kral Anheg gülümsedi. "Zaten okuyamazdın onu Garion," dedi. "Eski Angarakça yazılmış."
"Bu iğrenç şey sende ne anyor zaten?" diye sordu Pol Teyze Anheg'e. "En azından senin bu kitabın yasak olduğunu bilmen lazım."
"Bir kitap sadece Pol," dedi Bay Kurt. "Eğer izin verilmezse hiçbir gücü yok." "Üstelik," dedi Anheg yanağını ovuşturarak, "bana düşmanımızın aklının nasıl çalıştığına dair i-puçları veriyor. Her zaman için faydalı bir şeydir bu."
"Torak'ın zihnini bilemezsin," dedi Pol Teyze, "ve kendi zihnini ona açmak da tehlikelidir. Sen farkına bile varmadan seni zehirleyebilir."
"Böyle bir tehlike olduğunu sanmıyorum Pol," dedi Kurt. "Anheg'in zihni Torak'ın kitabındaki tuzaklara düşmeyecek kadar eğitilmiştir. Zaten çok basit tuzaklar hepsi."
Anheg odanın öbür tarafında olan Garion'a bakarak işaret etti. Garion gelip Çerek Kralının ö-nünde durdu.
"Çok uyanık bir delikanlısın Garion," dedi Anheg ciddi bir tavırla. "Bana bugün büyük bir hizmette bulundun ve bir ihtiyacın olduğunda bana başvurabilirsin her zaman. Çerekli Anheg'in dostun olduğunu unutma." Sağ elini uzattı ve Garion da hiç düşünmeden Anheg'in elini sıktı. Ansızın Kral Anheg'in gözleri irileşti, yüzü hafifçe beyazlaştı. Garion'un elini çevirip avucundaki lekeye baktı.
Ama anında Pol Teyze atılıp Garion'un elini kapattı ve onu Anheg' den uzaklaştırdı. "Doğru demek," dedi Anheg zayıf bir sesle.
'Yeter artık," dedi Pol Teyze. "Çocuğun aklını karıştırma." Hâlâ Garion'un elini sımsıkı tutuyordu. "Haydi gidelim canım," dedi. "Eş yalanınızı toplamayı bitirelim." Sonra dönerek Garıon'u odadan çı kardı.
Garion'un zihni yıldırım hızıyla çalışıyordu. Avucundaki lekede Anheg'i bu kadar şaşırtacak ne vardı? Doğum lekesinin kalıtsal olduğunu biliyordu. Pol Teyze bir zamanlar ona babasının avucunda da aynı lekeden olduğunu söylemişti, ama bu Anheg'i neden ilgilendiriyordu? Artık bu kadarı da fazlaydı. Öğrenme ihtiyacı dayanılmaz bir hal almıştı. Ailesinin kim olduğunu, Pol Teyzenin nesi olduğunu, her şeyi öğrenmeliydi. Eğer alacağı cevaplar onu üzecekse üzsündü. Hiç olmazsa bilecekti ya.
Ertesi sabah hava açıktı ve erken bir saatte limana gitmek için saraydan ayrıldılar. Hepsi ki-

zaklann beklemekte olduğu saray avlusunda toplandı.
Barak kızağına binerken kürklere bürünmüş karısına, "Bu soğukta dışarı çıkmana gerek yoktu Merel," dedi.
Merel çenesini küstahça kaldırarak, "Lordumu gemisine kadar geçirmek görevimdir," diye cevap verdi. "Nasıl istersen," diye içini çekti Barak.
Kral Anheg ve Kraliçe îslena en başta, kızaklar dönerek saray avlusundan çıkıp karlı sokaklara daldı.
Güneş çok parlaktı ve hava da çivi gibiydi. Garion ipek ve Hettar ile aynı kızakta gidiyordu.
"Bu sessizlik niye Garion?" diye sordu ipek. "Anlamadığım bir sürü şey oldu burada," dedi Garion. "Kimse her şeyi birden anlayamaz," dedi Hettar vecize söyler gibi. "Çerekler vahşi insanlardır, sağlan solları belli olmaz," dedi ipek. "Kendileri bile kendilerini anlayamıyorlardır."
"Sırf Çerekler değil ki," dedi Garion doğru kelimeleri bulmaya çalışarak. "Pol Teyze, Bay Kurt ve Aşarak da var; hiçbirini anlamıyorum. Her şey o kadar hızlı olup bitiyor ki izleyemiyorum bile."
"Olaylar at gibidir," dedi Hettar. "Bazen kaçıp giderler. Ama bir süre koştuktan sonra tekrar yavaşlayıp yürümeye başlarlar. O zaman neyin ne olduğunu anlamaya fırsatın olur."
"Umarım," dedi Garion şüpheyle, sonra yeniden sessizleşti. Kızaklar bir köşeyi dönüp Belar tapınağının önündeki geniş meydana vardı. Kör kadın gene orada duruyordu; Garion bunu biraz da beklemekte olduğunu fark etti. Kadın tapınağın merdivenlerinde durup değneğini kaldırdı. Birden sebepsiz yere, kızakları çeken atlar duruverdiler ve sürücülerin bütün gayretlerine rağmen titreyerek olduk lan yerde kaldılar.
"Selam Yüce Kişi," dedi kör kadın. "Yolun açık olsun."

Tapınağın basamaklanna en yakında duran kızak Garion'unkiydi; kadın da onunla konuşuyordu sanki. Kendini tutamayarak, "Sağol," dedi Garion; "ama neden bana Yüce Kişi' diyorsun?"
Kadın soruya aldınş etmedi. "Unutma beni," dedi yerlere kadar eğilerek. "Mirasına sahip çıktığında Martje'yi unutma."
Bunu ikinci kez söylüyordu kadın; Garion meraktan çıldıracaktı. "Ne mirası?" diye sordu. Ama Barak öfkeyle homurdanarak bir yandan kürkünü çıkarma ya, bir yandan da kılıcını çekmeye çalışıyordu. Kral Anheg de yüzü öfkeden kıpkırmızı, kızağından inmeye hazırlanıyordu.
"Hayır!" dedi Pol Teyze sert bir sesle. "Bununla ben ilgilenirim." Ayağa kalktı. Kukuletasını geri atarak, "Dinle beni cadı," dedi berrak bir sesle. "O kör gözlerinle haddinden fazla şey görüyorsun sen. Sana bir iyilik yapacağım ki karanlıktan ve karanlığın doğurduğu o rahatsız edici hayallerden kurtu-lasm."
"Beni çarp istersen Polgara," dedi ihtiyar kadın. "Ama ben ne görüyorsam odur."
"Seni çarpmayacağım Martje," dedi Pol Teyze. "Tersine, sana bir hediye vereceğim." Kısa ve garip bir hareketle kaldırdı elini.
Garion ne olduğunu açıkça gördü; öyle ki ileride kendini bunun bir göz aldanması olduğuna i-nandırması imkânsızdı. Doğrudan doğruya Martje'nın yüzüne bakıyordu ve gözlerindeki beyaz perdenin, tıpkı bir bardaktan akıp giden süt gibi kaybolduğunu gördü.
Parlak mavi gözlerindeki perde kalkan kadın, olduğu yerde donmuş gibi kaldı. Sonra bir çığlık attı. Ellerini kaldırarak baktı, bir çığlık daha attı. Çığlığında tarif edilemez bir kaybın acısı vardı.
"Ne yaptın?" diye sordu Kraliçe îslena.
"Ona gözlerini geri verdim," dedi Pol Teyze, yerine oturup kürkünü düzeltirken. "Bunu yapabiliyor musun?" diye sordu bembeyaz olan îslena zayıf bir sesle. "Sen yapamıyor musun? Çok basit bir şey."
KEHANETİN OYUNCAĞI
"Ama," dedi Kraliçe Porenn, "gözleri geri gelince öteki görüşünü kaybedecek, değil mi?"
"Herhalde," dedi Pol Teyze. "Ama bu da küçük bir bedel işte." "Artık cadı olamayacak mı?" diye ısrar etti Porenn.
"Zaten pek iyi bir cadı değildi," dedi Pol Teyze. "Görüşü bulanık ve belirsizdi. Böylesi daha iyi. Kendini ve başkalarını gölgelerle rahatsız etmez artık." Yan baygın kraliçesinin yanında donmuş gibi duran Kral Anheg'e baktı. 'Yola devam edelim mi?" dedi. "Gemimiz bekliyor."
Sanki onun bu sözleriyle ayaklan çözülmüş gibi, atlar ileri atıldı ve kızaklar karları sağa sola sıçratarak, hızla tapınaktan uzaklaştılar.
Garion bir kere daha geriye baktı, ihtiyar Martje tapınak merdivenlerinde durmuş, açık duran ellerine bakıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlı yordu.
"Bugün bir mucizeye tanık olmak ayrıcalığına ulaştık dostlar," de di Hettar.
"Ama mucizeden yararlanan kişi pek memnun olmadı galiba," de di ipek alayla. "Aklımda bulunsun da Polgara'ya pek ters gitmeyeyim. Mucizelerinde iyiyle kötü bir arada oluyor."
BELGARIAD I
YİRMİ BİRİNCİ BOLUM
SABAH GÜNEŞİNİN eğik ışıklan limanın buzlu sularında pırıldarken, kızakları taş iskelelerin yanında durdu. Greldik'in gemisi sallanarak palamarlarını zorluyordu ve onun yanında da daha küçük bir gemi aynı sabırsızlıkla bekliyordu. Hettar kızaktan inerek ÇoHag ve Kraliçe Silar ile konuşmaya gitti. Üçü bir süre alçak sesle ve ciddi yüzlerle, özel bir konuşma yaptılar. Kraliçe Islena biraz kendini toplarlamıştı ve kızağında dimdik, yüzünde sabit bir tebessümle oturuyordu. Anheg Bay Kurtla konuşmak için kızaktan ayrılınca, Pol Teyze buzlu iskeleden geçerek Çerek Kraliçesinin kızağının yanına gitti.
"Ben senin yerinde olsaydım îslena," dedi kararlı bir sesle, "kendime başka bir uğraş bulurdum. Büyü sanatlarındaki yeteneğin oldukça sınırlı ve bu sanatlar oyuna gelmez. Ne yaptığını çok iyi bilmezsen, bir sürü şey ters gidebilir."
Kraliçe hiç ses çıkarmadan ona baktı.
"Ha," dedi Pol Teyze, "bir de şu vardı. Bence Ayı Mezhebiyle ilişkini kessen çok iyi olacak. Bir kraliçenin kocasının politik düşmanlarıyla iş yapması pek doğru bir davranış sayılmaz."
İslena'nın gözleri irileşti. "Anheg biliyor mu bunu?" diye sordu sarsılmış bir sesle.
"Biliyorsa hiç şaşmam," dedi Pol Teyze. "Biliyorsun, göründüğünden çok daha zekidir, ihanetin sınırında yürüyorsun Islena. Birkaç çocuk yap. Seni meşgul ederler ve beladan uzak tutarlar. Benimki bir öneri sadece, ama iyi düşün bunu. Ziyaretimizden çok memnun kaldım canım. Misafirperverliğin i-çin teşekkürler." Sonra dönerek uzaklaştı.

ipek hafif bir ıslık çaldı. "Şimdi bazı şeyleri anlıyorum," dedi. "Neyi anlıyorsun?" diye sordu Garion.
"Son zamanlarda Belar Başrahibi Çerek politikasına bulaşıyordu. Demek ki saraya burnunu sokmakta sandığımdan da ileri gitmiş."
"Kraliçe ha!" dedi Garion.
"îslena kafasını büyüye takmış," dedi ipek. "Ayı Mezhebindekiler onun gibi saf bir kadına pek mistik görünecek birtakım ayinler yaparlar." Bay Kurt ve diğer krallarla konuşan Kral Rhodar'a bir göz attı. Sonra derin bir nefes alarak, "Haydi gidip Porenn'le konuşalım," dedi ve iskelenin öbür yanında buzlu denize bakmakta olan ufak tefek Drasniya Kraliçesine doğru yürüdüler.
"Kraliçe Hazretleri," dedi ipek saygıyla.
"Sevgili Kheldar," dedi Porenn gülümseyerek.
"Amcama benim tarafımdan bir bilgi ulaştırır mısınız?" dedi İpek.
"Tabu."
"Kraliçe İslena biraz yoldan çıkmış galiba," dedi ipek. "Çerek'teki Ayı Mezhebiyle ilişkisi varmış."
'Vay, vay!" dedi Porenn. "Anheg biliyor mu?"
"Bilemiyorum," dedi ipek. "En azından bildiğini kabul etmeyecektir. Garion'la ben Polgara'nın Islena'ya bundan vazgeçmesini öğütlediğini duyduk."
KEHANETİN OYUNCAĞI
"Umarım onu dinler," dedi Porenn. "Eğer çok ileri giderse Anheg bazı tedbirler almak zorunda kalır; bu da çok acıklı olur tabii."
"Polgara çok kesin konuştu," dedi ipek. "Bence îslena sözünü dinleyecektir; ama gene de amcama söyleyin. Böyle şeylerden haberdar olmak ister."
"Söylerim," dedi Porenn.
"Mezhebin Boktor ve Kotu'daki yerel kollarına da dikkat etmesini söyleyebilirsiniz," dedi ipek. "Böyle şeyler genellikle tek bir yerde olmaz. Mezhebin son kez sindirilmesinin üstünden elli yıl geçti."
Kraliçe Porenn ciddi bir tavırla başını sallayarak, "Haber vereceğim," dedi. "Zaten Ayı Mezhebine soktuğum kendi adamlarım da var. Boktor'a döner dönmez onlarla konuşup neler döndüğünü anlarım."
"Sizin adamlarınız mı?" diye sordu ipek şakacı bir tavırla. "Çok hızlı olgunlaşıyorsunuz kraliçem. Yakında siz de hepimiz kadar namussuz olursunuz."
"Boktor'da entrikadan geçilmiyor Kheldar," dedi kraliçe resmi bir edayla. "Sadece Ayı Mezhebi de değil ki. Dünyanın dört bir yanından tüccarlar şehrimizde toplanıyor; bunların da en az yarısı casus. Kendimi korumam lazım; kocamı da tabii."
"Rhodar neler çevirdiğinizi biliyor mu?" diye sordu ipek şeytanca bir tavırla. "Tabii biliyor," dedi Kraliçe, "ilk on iki casusumu bana o hediye etti. Düğünümüzde." "Ne kadar Drasniyalı bir davranış," dedi ipek.
"Pratik ama," dedi Porenn. "Kocamın kafası diğer krallıkların işleriyle meşgul. Ben de ülkede olup bitenlere göz kulak olmaya çalışıyorum ki, kafası rahat olsun. Benim operasyonlarım daha mütevazı tabii, ama olup bitenlerden haberdar olmayı da beceriyorum." Yüzünde şeytanca bir ifadeyle gözlerini kırpıştırarak Ipek'e baktı. "Eğer Boktor'a dönüp ev bark sahibi olmaya karar verirsen, sana da bir iş bulabilirim.
ipek gülerek, "Bugünlerde dünya iş imkânlarıyla dolu galiba," de di.
Kraliçe bu kez ciddi bir tavırla baktı ona. "Ne zaman yuvana döneceksin Kheldar?" diye sordu. "Ne zaman bu serseri ipek olmaktan vazgeçip ait olduğun yere döneceksin? Kocam seni çok özlüyor; dün yanın dört bir yanını dolaşmayı bırakıp onun baş danışmanı olsan, Drasniya'ya çok daha faydalı o-
lursun."
ipek parlak kış güneşine karşı gözlerini kısarak başını çevirdi. "Daha değil Kraliçe Hazretleri," dedi. "Belgarath'ın da bana ihtiyacı var ve şu anda yaptığımız iş çok önemli. Daha yerleşip ev bark sahibi olmaya hazır değilim. Oyun hâlâ eğlendiriyor beni. Belki bir gün, hepimiz daha yaşlandığımızda eğlendirmez artık, kim bilir."
Kraliçe içini çekti. "Ben de özlüyorum seni Kheldar," dedi yumuşak bir sesle. "Zavallı yalnız, küçük kraliçe," dedi ipek yan alayla. "Sen adam olmazsın," dedi Porenn küçük ayağını hırsla yere vurarak. "Olmamak için elimden geleni yapıyorum," diye sınttı ipek.

Hettar annesiyle babasıyla kucaklaşmış ve Kral Anheg'in ona verdiği küçük geminin güvertesine atlamıştı. Gemiciler gemiyi iskeleye bağlayan gergin ipleri çözerken, "Belgarath," diye seslendi, "iki hafta sonra Vo Wacune harabelerinde buluşuyoruz."
"Orada olacağız," dedi Bay Kurt.
Gemiciler gemiyi iskeleden iterek uzaklaştırdılar ve kürek çekerek koya açıldılar. Hettar güvertede duruyor, uzun at kuyruğu rüzgâr da dalgalanıyordu. Bir kere el salladı, sonra denize döndü.
Kaptan Greldik'in gemisinin yanından karla örtülü taşlara bir kalas uzatıldı.
"Binelim mi Garion?" dedi İpek. Dengesiz kalastan geçerek güverteye atladılar.
II?"

"Kızlarımıza onları sevdiğimi söyle," dedi Barak karısına.
"Söylerim Lordum," dedi Merel her zamanki kazık gibi resmi tavrıyla. "Başka talimatınız var mı?"
"Uzun bir süre dönmeyeceğim," dedi Barak. "Güneydeki tarlala bu yıl yulaf ekilsin, batıdaki tarlalar nadasa bırakılsın. Kuzey tarlalarına ne uygun görürsen onu yap. Don kalkmadan da sığırları otlağa çıkarma."
"Kocamın topraklarına ve sürülerine dikkat ederim," dedi Merel.
"Onlar senin aynı zamanda," dedi Barak.
"Kocam nasıl isterse," dedi Merel.
Barak içini çekti. "Hiç vazgeçmeyeceksin değil mi Merel," dedi üzgün bir sesle.
"Ne demek istiyorsunuz, Lordum?"
"Boş ver."
"Lordum ayrılmadan önce bana sarılmak ister mi?" diye sordu Merel.
"Ne fark eder ki?" dedi Barak. Gemiye atladı ve hemen kamaraya indi.
Pol Teyze gemiye doğru yürürken durup ciddi bir ifadeyle Barak'ın karısına baktı. Bir şey söy-leyecekmiş gibi oldu, sonra ansızın gülmeye başladı.
"Eğlenceli bir şey mi var Leydi Polgara?" diye sordu Merel. "Çok eğlenceli Merel," dedi Pol Teyze esrarengiz bir tebessümle. "Acaba ben de öğrenebilir miyim?'
"Öğreneceksin Merel, merak etme," dedi Pol Teyze. "Ama vaktinden önce söyleyip tadını kaçırmak istemem." Tekrar güldü, sonra adımını gemiden uzanan kalasa attı. Durnik yardım etmek için elini uzattı ve beraberce güverteye çıktılar.
Bay Kurt krallarla tek tek el sıkıştı, sonra çevik bir hareketle güverteye çıktı. Bir an durup karla kaplı, yaşlı Val Alorn şehrine ve arkasında yükselen dev Çerek dağlarına baktı.
"Hoşçakal Belgarath," diye seslendi Kral Anheg. Bay Kurt başını sallayarak, "Ozanları unutmayın," dedi.
"Unutmayız," dedi Anheg. "iyi şanslar."
Bay Kurt sırıtarak Greldik'in gemisinin pruvasına yürüdü. Garion bir anda karar vererek peşine takıldı. Soracak sorulan vardı ve cevaplarını bilse bilse bu ihtiyar bilirdi.
"Bay Kurt," dedi geminin başına vardıklarında.
"Ne var Garion?"
Nereden başlayacağını bilemiyordu, o yüzden dolambaçlı yoldan yaklaşmaya çalıştı. "Pol Teyze Martje'nin gözlerini nasıl açtı?"
"irade ve Sözle," dedi Kurt; uzun cübbesi sert rüzgârda dalgalanıyordu. "Zor bir şey değil."
"Anlamıyorum," dedi Garion.
"Bir şeyin olmasını istersin," dedi ihtiyar, "sonra da sözü söylersin, iraden yeterince güçlüyse o-lur."
"O kadarcık mı?" dedi Garion biraz hayal kınklığıyla.
"O kadar," dedi Kurt.
"Peki söz büyülü bir söz müdür?"
Kurt kış denizinde ışıldayan güneşe bakarak güldü ve "Hayır," dedi. "Büyülü söz diye bir şey

yoktur. Bazı insanlar var zanneder, ama yanılırlar. Grolimler garip sözler kullanır, ama bu gerekli değildir aslında. Her söz olur. Önemli olan iradedir, Söz değil. Söz iradenin yoludur sadece."
"Ben de yapabilir miyim?" diye sordu Garion umutla.

Kurt ona baktı. "Bilmiyorum Garion," dedi. "Ben ilk kez yaptığımda senden çok daha büyük değildim, ama yıllardır Aldurla yaşıyordum. Herhalde işleri değiştirir bu."
"Ne oldu?"
"Ustam bir kayanın yerini değiştirmemi istedi," dedi Kurt. "Ayak altındaymış herhalde. Yerinden kıpırdatmaya çalıştım ama çok ağırdı. Bir süre sonra sinirlendim taşa çekilmesini söyledim. O da çekildi. Biraz şaşırmıştım, ama Ustam bunun sıradan bir şey olduğunu düşü nüyordu."
"Sadece 'Çekil mi dedin? O kadar mı?" Garion hayretler içindeydi.
"O kadar," diye omuzlarını silkti Kurt. "O kadar basitti ki daha önce neden düşünmemiş olduğuma hayret ettim. O zamanlar bunu her kesin yapabileceğini sanırdım, ama o zamandan beri insanlar bayağı değişti. Belki artık mümkün değildir. Bilemiyorum."
"Ben hep büyünün uzun büyülü sözler ve garip işaretlerle filan yapıldığını zannederdim," dedi Garion.
"Bunlar gözbağcıların ve şarlatanların numaralan" dedi Kurt. "Gösteri yapıp basit insanları etkiler ve gözlerini korkuturlar, ama büyülü cümlelerin ve efsunlu işaretlerin işin aslıyla bir ilgisi yok. Her şey iradededir, iradeni yoğunlaştır ve Sözü söyle, olur. Bazen bir el hareketinin faydası olabilir, a-ma şart değildir. Teyzen daima bir şey istediğinde bir el hareketi yapar. Yüzlerce yıldır onu bu alışkanlıktan vazgeçirmeye çalışıyorum."
Garion gözlerini kırpıştırarak, 'Yüzlerce yıl mı?" diye sordu. "Kaç yaşında ki?"
"Göründüğünden daha yaşlı olduğu kesin," dedi Kurt. "Ama hanımların yaşını sormak yakışık almaz."
Garion ansızın şiddetli bir boşluk hissetti içinde. Korkulan gerçek olmuştu. "Benim teyzem değil öyleyse, değil mi?" dedi içi burularak.
"Bunu da nereden çıkardın şimdi?" diye sordu Kurt.
"Olamaz ki. Hep aslında halam olduğunu düşünmüştüm, ama eğer yüzlerce ve binlerce yaşın-daysa bu imkânsız."
"Sen de bu lafı amma seviyorsun Garion," dedi Kurt. "işin aslına bakacak olursan, hiçbir şey imkânsız değildir çok az şey belki."
"Nasıl olabilir ki? Yani nasıl halam olabilir?"
"Pekâlâ," dedi Kurt. "Evet, Polgara babanın kızkardeşi değil. Babanla akrabalığı biraz daha karışık. Babanın büyükannesinin, daha doğrusu en büyük büyükannesinin kızkardeşi bunun bir adı varsa tabii. Tabii senin de en büyük büyükannenin kızkardeşi oluyor."
"Öyleyse aslında benim büyük halam," dedi Garion küçük bir umut ışığıyla. Hiç olmazsa bu da bir şeydi.
"Tabii bu lafı onun yanında kullanmasak iyi olur," dedi Kurt sırıtarak. "Alınabilir. Peki sen niye bunlara kafanı taktın?"
"Çünkü teyzem olduğunu laf olsun diye söylediğinden, aslında akrabam olmadığından korkuyordum," dedi Garion. "Çoktandır hem de."
"Niye korkuyordun?"
"Anlatması zor," dedi Garion. 'Yani aslında kim ya da ne olduğumu bilmiyorum, ipek Sendar olmadığımı söylüyor, Barak ise Rivalıya benzediğimi söylüyor, ama tam olarak da değil. Ben hep Dur-nik gibi Sendar olduğumu zannederdim, ama değilim herhalde. Annemle babamın kim olduklannı, ne-

reli olduklarını filan hiç bilmiyorum. Eğer Pol Teyze de akrabam değilse, dünyada hiç kimsem olmayacaktı. Yapayalnız olacaktım. Bu da çok kötü."
"Ama şimdi her şey yolunda, değil mi?" dedi Kurt. "Teyzen gerçekten de teyzen sayılır, en azından ayni kandansınız."
"iyi ki söyledin bunlan," dedi Garion. "Çoktandır dertleniyordum."
Greldik'in denizcileri palamarları çözüp gemiyi iterek iskeleden uzaklaştırmaya başladı.
"Bay Kurt," dedi Garion; birden aklına tuhaf bir şey gelmişti.
"Ne var Garion?"
"Pol Teyze aslında benim halam ya da büyük halam, değil mi?"
"Evet."
"Senin de kızın, değil mi?"
"Eh, kabul etmeliyim ki öyle," dedi Kurt ekşi bir suratla. "Bazen bunu unutmaya çalıştığım oluyor ama inkâr edemem."

Garion derin bir nefes aldı ve lafı gediğine koydu: "Eğer Pol Teyze benim halamsa, sen de onun babasıysan," dedi," o zaman benim dedem olmaz mısın?"
Kurt Garion'a bakakaldı. "Evet," dedi ansızın gülmeye başlayarak. "Galiba öyle oluyor. Hiç böyle düşünmemiştim."
Ansızın Garion'un gözleri doldu ve ihtiyara sarılıverdi. "Dede," dedi kelimeye alışmaya çalışarak.
'Ya, ya," dedi Kurt, ama onun da sesi epeyce boğuklaşmıştı. "Çok önemli bir keşif bu." Biraz sarsak bir şekilde Garion'un omuzunu okşadı.
ikisi de Garion'un ani duygu gösterisinden biraz mahcup halde, sessizce durup Greldik'in kürekçilerinin gemiyi limandan çıkarmasını izlediler.
"Dede," dedi Garion biraz sonra.
"Evet?"
"Annemle babama ne oldu aslında, yani nasıl öldüler?"
Kurt'un yüzü kasvetli bir hal aldı. 'Yangın," dedi kısaca.
'Yangın mı?" dedi Garion zayıf bir sesle; muhayyilesi bu korkunç fikri, bu tarif edilemez acıyı kabul edemiyordu. "Nasıl oldu?"
"Pek hoş bir hikâye değil," dedi Kurt ciddi bir tavırla. "Öğrenmek istediğinden emin misin?"
"Öğrenmem şart dede," dedi Garion alçak bir sesle. "Onlar hakkın da her şeyi bilmem şart. Sebebini bilmiyorum, ama bu çok önemli."
Bay Kurt içini çekti. "Evet Garion," dedi, "galiba haklısın. Peki öyleyse, sorulan soracak yaşa geldiysen, cevaplan duyacak yaşa da gelmişsin demektir.'" Buz gibi rüzgârdan korunmak için kuytu bir yere oturdu. "Gel yanıma otur," dedi yanındaki yere eliyle vurarak.
Garion oturarak pelerinine sanndı.
"Dur bakalım," dedi Kurt düşünceli bir tavırla sakalını kaşıyarak, "nereden başlamalı." Bir süre düşündü. "Ailen çok eski bir aile Garion," dedi sonunda. 'Ve bütün eski aileler gibi bazı düşmanlan var."
"Düşmanlar mı?" dedi Garion şaşkınlıkla. Bu hiç aklına gelmemişti.
"Bu sık görülen bir şeydir," dedi Kurt. "Birinin hoşuna gitmeyen bir şey yaptığımızda, bizden nefret ederler. Bu kin yıllar boyunca birikir, birikir, din gibi bir şeye dönüşür. Sadece bizden değil, bizimle ilgili her şeyden de nefret etmeye başlarlar. Her neyse, uzun bir süre önce ailenin düşmanlan o kadar tehlikeli hale geldiler ki, Pol Teyzenle ben aileyi korumanın tek yolunun onu saklamak olduğuna
KEHANETİN OYUNCAĞI
karar verdik."
"Her şeyi anlatmıyorsun bana," dedi Garion.
"Anlatmıyorum," dedi Kurt yumuşak bir sesle. "Sana şu anda bilmenden zarar gelmeyecek kadarını anlatıyorum. Eğer bazı şeyleri bilirsen, farklı davranırsın; o zaman da insanlar bunu fark ederler. Bir süre daha sıradan kalsan daha emniyette olursun."
"Sıradan değil cahil demek istiyorsun," dedi Garion suçlayarak.
"Peki, cahil olsun. Hikâyenin gerisini mi dinlemek istiyorsun, yoksa tartışacak mıyız?"
"Özür dilerim," dedi Garion.
"Tamam, tamam," dedi Kurt Garion'un omuzunu sıvazlayarak. "Teyzenle ben ailenle özel bir biçimde akraba olduğumuz için, güvenliğinizle ilgileniyorduk haliyle. O yüzden sizi sakladık."
"Bütün bir aileyi nasıl saklarsın ki?" diye sordu Garion.
"Hiçbir zaman büyük bir aile olmadı zaten," dedi Kurt. "Her nedense her kuşakta tek erkek çocuk vardır; tek, kesintisiz bir soyağacı. Ne kuzen, ne amca. Tek çocuklu bir kan kocayı gizlemek zor değil. Yüzlerce yıldır bu işi yapıyoruz. Tolnedra'da, Riva'da, Çerek'te, Drasniya'da, her yerde sakladık. Hep sıradan insanlar gibi yaşadılar; çoğunlukla zanaatkar, bazen sıradan çiftçiler gibi; kimsenin dikkatini çekmeyecek insanlar olarak. Yirmi yıl öncesine kadar her şey yolunda gidiyordu. Baban Geran'ı A-rendiya'dan doğu Sendarya'da, Darine' in güney doğusunda, dağlardaki küçük bir köye naklettik. Ge-ran taş ustasıydı daha önce söylemiş miydim bunu?"
Garion başını salladı. "Çok eskiden söylemiştin," dedi. "Onu sevdiğini ve arada bir ziyaret ettiğini de söylemiştin. Peki annem Sendar mıydı?"
"Hayır," dedi Kurt. "îldera Algar'dı, bir Kabile Şefinin ikinci kızıydı. Uygun yaşa geldiklerinde Pol Teyzenle ben onu Geranla tanıştırdık. Bildiğin şeyler oldu ve evlendiler. Bir yıl sonra da sen doğdun."

'Yangın ne zaman oldu?"
"Ona geliyorum şimdi," dedi Kurt. "Ailenin düşmanlarından biri çok uzun bir zamandır sizi arıyordu."
"Ne kadar zamandır?" "Aslında yüzlerce yıldır."
"O da bir büyücü demek ki," dedi Garion. 'Yani ancak büyücüler o kadar uzun süre yaşıyor, değil mi?"
"Evet, bu konuda bazı yetenekleri olduğu söylenebilir," dedi Kurt. "Ama Büyücü doğru bir isim değil. Biz kendimize Büyücü demeyiz. Başkaları bize öyle der, ama biz tam öyle düşünmeyiz. Meseleyi anlamayan insanlar için uygun bir kelime gene de. Her neyse, bu düşman sonunda Geranla îldera'yı bulduğunda Pol Teyzenle ben orada değildik. Bir sabah evlerine gidip, onlar daha uyuyorken kapılan ve pencereleri kilitlemiş, sonra da evi ateşe vermiş."
"Evin taş olduğunu söylemiştin."
"Taştı zaten," dedi Kurt, "ama eğer gerçekten istersen taşı da yakabilirsin. Ateşin biraz daha sıcak olması lazım, o kadar. Geran ve îldera evden kaçma yollannın olmadığını anlayınca, Geran duvardaki taşlardan birini sökmüş, îldera da seni delikten dışan itmiş. Ama yangını çıkaran kişi bunu bekli-yormuş zaten. Seni kapıp, köyden kaçmaya başlamış. Niyetinin ne olduğunu hiçbir zaman anlayamadık; seni öldürecek miydi, yoksa kendi bildiği bir nedenle saklayacak mıydı, bilmiyoruz. Her neyse, köye vardığımda yangını söndürdüm, ama Geran ve îldera ölmüşlerdi. Sonra seni çalan kişinin peşine düştüm."
"Onu öldürdün mü?" diye sordu Garion.

"Mecbur kalmadıkça bunu yapmamaya çalışıyorum," dedi Kurt "Olayların doğal akışını bozar bu. Ama o sırada başka niyetlerim vardı öldürmekten çok daha nahoş şeyler yapmak gibi." Gözleri buz gibiydi. "Ama onu da yapamadım sonunda. Yakaladığımda seni bana doğru Mattı. Daha bebektin; seni yakalamaya çalıştım. O zaman da kaçacak vakti buldu tabii. Seni Polgara'ya bırakıp düşmanını aramaya başladım. Ama bugüne kadar bulabilmiş değilim."
"Buna sevindim," dedi Garion. Kurt biraz şaşırarak baktı ona.
"Büyüdüğümde onu ben bulacağım," dedi Garion. 'Yaptıklarının bedelini benim ödetmem daha doğru olmaz mı?"
Kurt ciddi bir ifadeyle ona bakarak, "Bu tehlikeli olabilir," dedi. "Umurumda değil. Adı neydi?"
"Bunu sana bir süre sonra söylemek daha doğru olabilir," dedi Kurt. "Hazır olmadığın bir şeye kalkışmanı istemiyorum."
"Ama söyleyeceksin değil mi?" 'Vakti gelince."
"Bu benim için çok önemli dede." "Evet," dedi Kurt, "bunu anlıyorum." "Söz veriyor musun?"
"Mutlaka istiyorsan veririm. Ben söylemesem bile Pol Teyzen söyleyecektir zaten. O da seninle aynı şeyleri hissediyor."
"Sen öyle hissetmiyor musun?"
"Ben sizden daha yaşlıyım," dedi Kurt. "Benim yaşımda insan dünyaya biraz farklı bakıyor."
"Ben daha o kadar yaşlı değilim," dedi Garion. "Belki senin o zaman niyetlendiğin şeyleri yapamam, o yüzden onu öldürmekle yetineceğim." Ayağa kalktı ve öfkeden kudurarak volta atmaya başladı.
"Seni bundan vazgeçiremem herhalde," dedi Kurt, "ama eminim her şey bittikten sonra sen de farklı hissedeceksin."
"Hiç sanmam," dedi Garion volta atmaya devam ederek.
"Göreceğiz," dedi Kurt.
"Bana anlattığın için sağol dede," dedi Garion.
"Er geç öğrenecektin," dedi ihtiyar; "başkasından tahrif edilmiş bir şekilde duymandansa benden öğrenmen daha iyi."
"Başkası derken Pol Teyzeyi mi kastediyorsun?"
"Polgara sana kasten yalan söylemez," dedi Kurt; "ama o meseleyi benden daha kişisel alıyor. Bu da bazen bakışını bozabiliyor. Bense her şeye uzun vadeli bakmayı tercih ederim." Alayla güldü. "Herhal de bu şartlar altında başka türlü bakmam da mümkün değil."
Garion beyaz saçları ve sakallan sabah ışığında parlıyormuş gibi duran ihtiyara bakarak, "Ebediyen yaşamak nasıl bir şey dede?" diye sordu.
"Bilmem," dedi Kurt. "Ebediyen yaşamadım ki."
"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayatın niteliği çok farklı değil," dedi Kurt. "Hepimiz gerektiği kadar yaşıyoruz. Benim yapmam gereken şey çok uzun sürdü, hepsi bu." Birden ayağa kalkarak, "Bu muhabbet kasvetli bir hal almaya başladı," dedi.
KEHANETİN OYUNCAĞI
"Bu yaptığımız şey çok önemli, değil mi?" diye sordu Garion.
"Şu anda dünyadaki en önemli şey," dedi Kurt.
"Galiba size pek bir faydam dokunmayacak," dedi Garion.
Kurt bir süre yüzüne baktı, sonra kolunu omuzuna atarak, "Bence her şey sona ermeden epeyce şaşıracaksın Garion," dedi.
Sonra dönüp geminin pruvasından, sağlanndan geçip gitmekte olan karlı Çerek sahillerine baktılar; kürekçiler küreklere asılmış, onları güneye, Camaar'a ve Camaar'ın ötesinde onlan bekleyen şeylere doğru götürüyordu.
BİRİNCİ KİTABIN SONU
Belgariad'ın Birinci Kitabı burada sona eriyor
İkinci Kitap olan Büyücüler Kraliçesi, Garion'un tehlikeli büyü güçlerini ve arayışlanmn hedeflerinden biri olan mirasını anlatıyor

David Eddings Belgariad Cilt2 Büyücüler Kraliçesi
BELGARIAD 2
ONSOZ
Kal Torak'ın istilasına karşı Batı Krallıklarının verdiği savaşın hikâyesidir. Vo Mimbre Savaşı kitabından alınmıştır
DÜNYANIN GENÇLİĞİNDE şer Tanrısı Torak, Aldur Taşı'nı alarak kaçtı ve dünyaya hâkim olmak istedi. Taş Torak'a direndi ve onu korkunç bir şekilde yakarak sakat bıraktı. Ama Torak Taştan vazgeçmedi, çünkü onun için çok kıymetliydi. Sonra Tanrı Aldur'un müridi büyücü Belgarath, Alorn Kralı ve üç oğlu ile birlikte Taşı Torak'ın demir kulesinden aldı. Torak peşlerine düşmek istediyse de, Taşın gazabı ona mani oldu.
Belgarath, Çerek ve oğullarını dört büyük krallığın başına getirip Torak'a karşı ebediyen bekçilik yapmalarını sağladı. Taşı Demirpençe Riva'ya verdi ve ona, Taş, Riva soyundan birinde olduğu sürece Batının emniyette olduğunu söyledi.
Asırlar asırları kovaladı ve Torak'tan bir ses gelmedi; ama 4865 yılının baharında koca bir Nadrak, Thull ve Murgo sürüsü Drasniya'yı işgal etti. Bu Angarak denizinin ortasında Kal Torak'ın dev demir çadırı vardı; "Kal" hem Kral hem Tanrı demekti. Şehirler ve köyler yerle bir edildi, çünkü Torak fethetmeye değil yok etmeye gelmişti. Sağ kalanlar ağza alınmaz Angarak ayinlerinde kurban edilmek üzere çelik maskeli Grolim rahiplerine teslim edildiler. Algarya'ya kaçanlar ve Aldur nehrinin ağzında Çerek gemilerine sığınanlar dışında kimse sağ kalmadı.
Sonra sürü güneydeki Algarya'ya saldırdı. Ama burada şehir yoktu. Göçebe Algar atlıları saldırı karşısında geri çekildiler ve vurkaç eylemlerine başladılar. Algar krallarının geleneksel mekânı, on metre kalınlığında duvarlarla çevrili, insan yapısı bir dağa benzeyen Kale idi. Angaraklar bu duvarlara boş yere çılgınca saldırdılar, sonra kuşatmayla yetinmek zorunda kaldılar. Kuşatma tam sekiz yıl sürdü.
Bu, Batıya seferber olmak ve hazırlanmak için zaman kazandırdı.
Generaller Tol Honeth'teki İmparatorluk Savaş Okulu'nda toplanarak stratejilerini planladılar. Ulusal ayrılıklar bir yana bırakıldı ve Riva Vekilharcı Brand tek komutan seçildi. Brand'ın iki garip danışmanı vardı: Bunlardan biri Angarak krallıkları hakkında bile her şeyi bildiğini iddia eden çok yaşlı a-ma gene de çok canlı bir adam, diğeri ise soylu tavırlı, alnında gümüş rengi bir tutam saçı olan güzel bir kadındı. Brand bunların her sözünü dinliyor ve saygıyla itaat ediyordu.
4875 yılının baharında, Kal Torak kuşatmayı kaldırarak Batıya, denize yöneldi; Algar atlıları ise peşindeydi. Dağlarda Ulgolar geceleri mağaralarından çıkarak dehşet içindeki Angarakları katletmeye başladılar. Ama Kal Torak'ın kuvvetleri hâlâ sayılamayacak kadar çoktu.
Toplanmak için bir süre durduktan sonra ordu yoluna çıkan her şeyi yakıp yıkarak Arend Nehri vadisinden Vo Mimbre şehrine yöneldi. Yaz başlarında Angaraklar şehre saldırmak için hazırlanmışlardı.
Savaşın üçüncü gününde üç kez öten bir boru sesi duyuldu. Sonra Vo Mimbre şehrinin kapıları açıldı ve Mimbre şövalyeleri Angarak sürüsünün ön saflarına doğru saldırıya geçtiler; atlarının demir

nallan canlı, ölü demeden karşılarına çıkan her şeyi çiğniyordu. Soldan Algar süvarileri, Drasniya mızraklıları ve peçeli Ulgo çetecileri saldırdı. Sağdan ise gözünü kan bürümüş Çerek savaşçıları ve Tolned-ra lejyonları geliyordu.
Üç cenahtan saldın altında kalınca Kal Torak ihtiyatlannı da savaşa sürmek zorunda kaldı. İşte o zaman gri üniformalı Riva askerleri, Sendarlar ve Asturya okçuları, arka cenahtan saldırıya geçti. Angaraklar biçilen başaklar gibi düşmeye başladılar ve saflanna kargaşa hâkim oldu.
O zaman Dönek Büyücü Zedar aceleyle Kal Torak'ın demir çadınna koştu; Kal Torak daha çadınndan çıkmamıştı. Zedar Lanetli Yaratığa dedi ki: "Kudretli Efendim, düşmanlannız dört bir yandan kuşattı, sayılan da çok. Gri Rivalılar bile buraya doluşmuş, yüzünüze karşı hakaretler yağdınyorlar."
Kal Torak öfkeyle ayağa fırlayarak haykırdı. "Şimdi dışan çıkıyorum; Cthrag Yaska'nın, bana ait olan mücevherin hırsızlan beni görsünler ve suretimden korkuyu bilsinler diye. Krallanmı gönder bana."
"Kudretli Efendim," dedi Zedar. "Krallannız öldü. Savaş onlann canını aldı; Grolim rahiplerinizin çoğunun canını da."

Kal Torak bunlan duyunca gazabı arttı ve sağ gözünden ve olmayan gözünden ateşler fışkırdı. Hizmetkârlanna, eli olmayan sol koluna kalkanını bağlamalannı emretti ve sağ eline de korkunç kara kılıcını aldı. Sonra savaşmak için dışan çıktı.
Derken Rivalılann arasından bir ses yükseldi: "Belar adına sana meydan okuyorum Torak! Aldur adına nefretimi yüzüne haykınyorum. Artık kan dökülmesin; teke tek karşılaşıp savaşın sonucunu böyle tayin edelim. Ben Riva Vekilharcı Brand'ım. Ya karşıma çık, ya da iğrenç sürünü al ve defol, bir daha da Batı krallıklannda görünme."
Kal Torak ordusundan ayrılarak haykırdı: "Nerede o kendi ölümlü vücuduyla Dünyanın Kralının karşısına çıkmaya kalkışan gafil? İşte bakın, ben Krallar Kralı ve Efendiler Efendisi Torak'ım. Bu çenesi düşük Rivalıyı mahvedeceğim. Düşmanlanm yok olacak ve Cthrag Yaska yeniden benim olacak."
Brand öne çıktı. Dev gibi bir kılıcı ve bezle örtülmüş bir kalkanı vardı. Yanında boz bir kurt yürüyordu ve başının üzerinde kar beyazı bir baykuş uçuyordu. Sonra Brand dedi ki: "Ben Brand'ım ve seninle savaşacağım iğrenç, şekilsiz yaratık."
Torak kurdu görünce "Defol, Belgarath," dedi. "Canını seviyorsan kaç." Sonra baykuşa dönerek, "Babanı reddet ve bana tap Polgara," dedi. "Seninle evlenip Dünyanın Kraliçesi yapanm."
Ama kurt meydan okuyarak uludu ve baykuş nefretle öttü.
Torak kılıcını kaldırdı ve Brand'ın kalkanına indirdi. Dövüşleri uzun sürdü; birbirlerine acı veren darbeler indirdiler. Yakında durup seyredenlerin ağzı açık kalmıştı. Torak'ın öfkesi gittikçe arttı ve kılım Brand'ın kalkanına üst üste inmeye başladı. Sonunda Vekilharç, Lanetli Yaratığın saldınsı karşısında gerilemek zorunda kaldı. O zaman tek bir sesmiş gibi kurt uludu ve baykuş öttü; Brand'ın gücü tazelendi.
Derken Riva Vekilharcı tek bir hareketle kalkanını örten bezi açtı. Kalkanın tam ortasında, bir çocuk kalbi büyüklüğünde tek bir mücevher duruyordu. Torak bakınca mücevher ışımaya ve alevler saçmaya başladı. Lanetli Yaratık geri çekildi. Kalkanını ve kılıcını atarak kollannı taşın korkunç ateşinden korunmak için yüzüne kapattı.
O zaman Brand bir darbe indirdi ve kılıcı Torak'ın miğferinin siperliğini yararak Lanetli Yaratığın olmayan gözüne, oradan da kafası na girdi. Torak geri çekilip korkunç bir çığlık attı. Kılıcı gözünden çıkardı ve miğferini söküp attı. Seyredenler dehşetle irkildiler, çünkü yüzü ateşle öylesine korkunç bir şekilde yanmıştı ki, bakmak mümkün değildi. Adına yanan taş, Cthrag Yaska dediği ve uğruna Batıya savaş açtığı mücevhere bakan Torak gözlerinden kanlı yaşlar dökerek bir kez daha haykırdı. Sonra devrildi ve toprak onun düşüşüyle sarsıldı.
BELGARIAD 2
Kal Torak'ın başına gelenleri gören Angarak ordusundan müthiş bir feryat yükseldi ve panikle kaçmaya başladılar. Ama Batı orduları onları kovaladı ve buldukları yerde katlettiler. Dördüncü gün dumanlı bir şafak söktüğünde Angarak ordusundan geriye bir şey kalmamıştı.
Brand bütün dünyanın kralı olma iddiasındaki varlığı görmek için, Lanetli Yaratığın cesedinin kendisine getirilmesini istedi. Ancak ceset bulunamadı, çünkü gece vakti Büyücü Zedar bir büyü yapmış ve Batı orduları görmeden, kendine Efendi olarak seçtiği varlığın vücudunu kaçırmıştı.
Sonra Brand danışmanlarıyla görüştü. Belgarath ona dedi ki: "Torak ölmedi. Yalnızca uyuyor, çünkü o bir Tanrı ve ölümlü bir silahla öldürülemez."
"Ne zaman uyanacak?" diye sordu Brand. "Batıyı onun dönüşüne hazırlamam lazım."
Polgara, "Riva Kralının soyundan biri kuzey tahtına tekrar oturduğunda, Kara Tanrı onunla savaşmak için uyanacak," diye cevap verdi.
Brand kaşlarını çatarak,"Ama böyle bir şey olamaz ki," dedi. Çünkü herkes son Riva Kralının ailesiyle birlikte Nyissalı suikastçiler tarafından 4002 yılında öldürüldüğünü biliyordu.
"Zamanı gelince," dedi kadın, "kadim Kehanette söylendiği gibi, Riva Kralı kendisine ait olanı geri alacak. Daha fazlasını söylemek mümkün değil."
Brand bu sözlerle tatmin oldu ve ordusunu savaş alanını Angaraklann yıkımından temizleme işine koştu. Bu iş de bitince Batı kralları Vo Mimbre şehrinde bir divan topladılar. Herkes Brand'ı övüyordu.
Derken bir sürü insan Brand'ın tüm Batının hükümdarı olmasını isteyerek sesini yükseltti. Yalnızca Tolnedra imparatorluğunun elçisi Mergon, imparatoru IV. Ran Borune adına karşı çıktı. Brand bu şerefi reddedince öneri geri alındı ve divanda anlaşma sağlanabildi. Ama bunun karşılığında Tolned-ra'dan bir şey talep edildi.

ilk önce Ulgoların Gorim'i yüksek sesle konuştu: "Kehanetin yerine gelmesi için bir Tolnedra prensesinin, dünyayı kurtarmaya gelecek Riva Kralı ile evlendirilmesi gerek. Bunu bizden Tanrılar istiyor."
Mergon yeniden itiraz etti. "Riva Kralının tahtı boş ve ıssız. Riva tahtında bir kral oturmuyor. Tolnedra imparatorluğunun prensesi bir hayaletle mi evlenecek?"
O zaman Polgara adlı kadın cevap verdi: "Riva Kralı tahtına geri dönecek ve karısına sahip çıkacak. Öyleyse, bugünden itibaren Tolnedra imparatorluğunun her prensesi, on altıncı yaş gününde Riva Kralının taht odasına gelecek. Gelinliğini giymiş olarak üç gün Kralın dönüşünü bekleyecek. Eğer Kral gelmezse babasına geri dönmekte özgür olacak."
Mergon haykırarak "Bu aşağılamaya bütün Tolnedra karşı çıkacaktır," dedi. "Hayır! Böyle bir şey olamaz!"
Ulgolann bilge Gorim'i yeniden söz aldı. "İmparatoruna de ki, bu Tanrıların isteğidir. Ona de ki, Tolnedra bu görevi yerine getirmediği gün, bütün Batı ona karşı ayağa kalkacak ve Nedra'nın çocuklarını rüzgârla dağıtacak, İmparatorluğun gücünü alt ederek onu yok edecektir."
O zaman, karşısındaki orduların gücünü bilen elçi boyun eğdi. Herkes bu konuda hemfikir oldu ve bağlayıcı bir anlaşma imzalandı.
Bu iş bittikten sonra savaştan perişan düşmüş Arendiya'nın soyluları Brand'a gelip, "Mimbre Kralı ve Asturya Dükü savaşta öldü," dediler. "Şimdi bizi kim yönetecek? iki bin yıldır Mimbre ve As-turya arasındaki iç savaş Arendiya'yı harap etti. Nasıl yeniden tek bir halk olacağız?" Brand düşündü. "Mimbre tahtının varisi kim?" "Mimbre veliahtı Korodullin," dedi soylular. "Peki Asturya soyunun varisi kim?" "Asturya Dükünün kızı Mayaserana," dediler.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
Brand, "Onları çağırın," dedi. Korodullin ve Mayaserana önüne çıktıklarında Brand onlara dedi ki: "Mimbre va Asturya arasındaki kan davası bitmeli. O yüzden ikinizin evlenmesini ve birbiriyle bu kadar zamandır savaşan iki ailenin birleşmesini istiyorum."
Korodullin ve Mayaserana bu karara karşı çıktılar, çünkü yürekleri birbirlerine karşı düşmanlıkla ve kendi soylarının gururuyla doluydu. Ama Belgarath Korodullin'i bir yana çekerek onunla özel olarak görüştü. Polgara da Mayaserana'yı ayrı bir yere götürerek uzun uzun konuştu. Kimse bu iki gence neler dediklerini öğrenemedi. Ama Brand'ın yanına döndüklerinde Korodullin ve Mayaserana evlenmeye razı olmuşlardı. Bu da Vo Mimbre savaşından sonra toplanan divanın son hükmü oldu.
Kuzeye doğru yola çıkmadan önce Brand tüm soylular ve krallarla son bir kez konuştu. "Burada iyi ve kalıcı olan birçok şey yaptık. İşte bakın, Angaraklara karşı birleştiğimizde onları yenmeyi başardık. Torak'ın gücü kırıldı ve aramızdaki anlaşma Riva Kralının döneceği ve Torak'ın u-zun uykusundan uyanıp yeniden imparatorluk ve hükümdarlık peşinde koşacağı Kehanet gününe kadar Batının hazır olmasını sağlayacak. O büyük en son savaşa kadar ne yapabileceksek yaptık bugün. Artık yapacağımız bir şey kalmadı İhtimaldir ki Arendiya'nın da yaralan sarılır ve iki bin yıllık kan davası sona erer. Olup bitenlerden memnunum. Hepinize selam olsun ve hoşça kalın."
Sonra dönüp, yanında Belgarath denen kır saçlı adam ve Polgara denen kraliçeye benzeyen kadınla kuzeye doğru uzaklaştı. Sendarya' da Camaar'dan gemiye binip Riva'ya yelken açtılar. Brand bir daha Batı krallıklarına dönmedi.
Ama yol arkadaşları hakkında birçok hikâye anlatılır. Bunların ne kadarının yalan ne kadarının doğru olduğunu bilense pek azdır.
BELGARIAD 2
Birinci Kısım ARENDİYA
BİRİNCİ BÖLÜM
VO WACUNE yoktu artık. Wacuneli Arendlerin şehri yerle bir olalı ve kuzey Arendiya'nın karanlık, sonsuz ormanları yıkıntıları örteli yirmi dört asır geçmişti. Yıkık duvarlar tamamen devrilmiş ve orman zemininin yosunlan ve kahverengi eğreltiotları tarafından yutulmuştu; Vo Wacune'nin bir zamanlar bulunduğu yeri işaret eden yalnızca, bir zamanlar gururla göğe yükselen kulelerin yan yıkık gövdeleriydi. Puslu yıkıntılan vıcık vıcık bir kar örtmüştü şimdi; kadim taşların yüzlerinden damla damla sular süzülüyordu.
Garion ölü şehrin ağaçlann örttüğü caddelerinde tek başına dolaştı; soğuğa karşı kalın gri pelerinine iyice sannmıştı ve düşünceleri çevresindeki ağlayan taşlar kadar yaslıydı. Yeşil, güneşli tarla-lanyla Faldor'un çiftliği o kadar geride kalmıştı ki, bir nevi pusun ardından hatırlayabiliyordu yalnızca; korkunç bir sıla hasreti çekiyordu. Ne kadar çabalasa da aynntılar

bir bir kaçıp gidiyordu. Pol Teyzenin mutfağının zengin kokulan bile silik bir anıya dönüşmüştü; Durnik'in çekicinin örse inerken çıkardığı çınlayan ses, bir çanın son vuruşunun ölen yankılan gibi sönüp gidiyordu, oyun arkadaşlannın net, berrak yüzleri ise hatırlamaya çalıştıkça bulanıklaşıyor, neredeyse şimdi onlan görse tanımayacakmış gibi geliyordu Garion'a. Çocukluğu kayıp gidiyordu elinden; ne kadar çabalasa da bu gidişi engelleye-miyordu.
Her şey değişiyordu; sorun buydu. Hayatının çekirdeği, çocukluğunun üzerine kurulu olduğu zemin daima Pol Teyze olmuştu. Faldor' un çiftliğinin basit dünyasında aşçı Pol Hanım'dı o; çiftliğin kapısının dışındaki dünyada ise, ölümlülerin anlayamayacağı bir amaçla üç binyılın geçişini izleyen Büyücü Polgara'ydı.
Avare masalcı Bay Kurt da değişmişti. Garion bu eski dostunun aslında büyükbüyük dedesi (burada sonsuz sayıda "büyük" ekleyebilirdiniz) öğrenmişti; ama o serseri, ihtiyar suratın arkasında, yedi bin yıldır insanlann ve Tanrılann saçmalıklannı seyredip duran Büyücü Belgarath'ın izleyen gözleri vardı. Garion içini çekip siste yürümeye devam etti.
İsimleri bile huzursuz ediciydi. Garion asla büyüye, sihre ya da cadılığa inanmak istememişti. Bunlar doğal olmayan şeylerdi ve sarsılmaz, mantıklı bir gerçeklik inancını paramparça ediyorlardı. A-ma bu huzurlu şüpheciliğini sarsacak o kadar çok şey olmuştu ki. Bir anda, içindeki son şüphe kınntıla-n bile dağılarak yok olmuştu. İnanamayan gözlerinin önünde, Pol Teyze cadı Martje'nin gözlerindeki perdeleri silmiş, deli kadına görme kabiliyetini geri verirken, hiç affetmeyen bir tarafsızlıkla geleceği görme kabiliyetini de elinden almıştı. Garion Martje'nin ümitsiz çığlığını hatırlayınca tüyleri ürperdi. O çığlık, dünyanın kendisi için daha az sağlam, daha az akla yakın ve son derece daha az güvenli bir yer haline geldiği anı da simgeliyordu.
Evi olarak bildiği tek yerden koparılan, kendisine en yakın iki insanın kimliklerinden bile emin olamayan ve mümkün olanla olmayan arasındaki fark kavramı tahrip olan Garion, kendini tuhaf bir hac yolculuğunun ortasında bulmuştu. Ağaçlann yuttuğu bu yıkık şehirde ne işleri olduğunu bilmiyordu; buradan aynldıklannda nereye gidecekleri hakkında da en ufak bir fikri yoktu. Emin olabildiği tek şey, dünyanın bir yerlerinde, şafaktan önceki alacakaranlıkta unutulmuş bir köydeki küçük bir eve sürüne-

rek yaklaşan ve Garion'un annesiyle babasını öldüren bir adamın varolduğu yolundaki korkunç bilgiydi; eğer hayatının geri kalanını buna adaması gerekse bile, Garion o adamı bulacak, bulduğunda da öldürecekti. Bu tek, elle tutulur gerçekte Garion'a tuhaf bir biçimde rahatlatıcı gelen bir şeyler vardı.
Caddeye doğru yıkılmış bir evin kalıntılarının üzerinden dikkatle atladı ve yıkık şehri keşfetmek için yaptığı bu kasvetli geziyi sürdürdü. Aslında görecek pek bir şey de yoktu. Sabırlı yüzyıllar, savaşın geride bıraktıklarını neredeyse tamamen silip süpürmüştü; sulu kar ve kalın sis de kalan birkaç şeyi gizliyordu. Garion tekrar içini çekti ve geriye dönüp bir önceki geceyi geçirdikleri yıkık kule kalıntısına doğru yürümeye başladı.
Yaklaştığında Bay Kurt ile Pol Teyzenin kuleden biraz uzakta durmuş sessizce konuştuklarını gördü. İhtiyar pas rengi kukuletasını başına çekmişti, Pol ise mavi pelerinine sarınmıştı. Sisli yıkıntılara bakarken yüzünde çok eskilerden kalma bir esef duygusu vardı. Uzun, kara saçları sırtına dökülüyordu ve başındaki beyaz tutam yerdeki kardan bile daha beyaz görünüyordu.
"İşte geldi," dedi Bay Kurt, Garion yaklaştığında.
Pol başını salladı ve ciddi bir ifadeyle Garion'a bakarak "Neredeydin?" dedi.
"Hiç," dedi Garion, "Düşünüyordum."
" Ayaklarını ıslatmayı da başarmışsın bakıyorum."
Garion ıslak kahverengi çizmelerinden birini kaldırıp yapışmış çamurlara baktı. "Kar sandığımdan daha suluymuş," dedi özür diler gibi.
"O nesneyle kendini daha mı iyi hissediyorsun?" diye sordu Bay Kurt, Garion'un sürekli belinde taşımaya başladığı kılıcı göstererek.
"Herkes Arendiya'nın çok tehlikeli bir yer olduğunu söyleyip duruyor," dedi Garion. "Ayrıca da alışmam gerek." Belindeki yeni, gıcır gıcır kemeri, kılıcın kabzası gizlenene kadar çevirdi. Kılıcı Eras yortusunda Barak hediye etmişti; gemide geçirdikleri bayramda aldığı birçok hediyeden biriydi bu.
"Sana hiç yakışmıyor," dedi ihtiyar onaylamayan bir tonla.
"Çocuğu rahat bırak baba," dedi Pol Teyze, ama aklı başka yerdeydi. "Kendi kılıcı değil mi, istediğini yapar."
"Hettar nerede kaldı?" diye sordu Garion konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Sendarya dağlarında kar yolları kesmiş olabilir," dedi Kurt. "Ama mutlaka gelir. Hettar güvenilir bir adamdır."
"Niye Camaar'dan at almadık merak ediyorum."
"Algar atları kadar iyi olmazdı," diye cevap verdi Kurt, kısa, beyaz sakalını kaşıyarak. "Yolumuz uzun, bir de atımın yorulup yorulmadığını düşünerek dertlenmek istemiyorum. Şimdi biraz beklemek, ileride daha çok vakit kaybetmekten iyidir."
Garion elini ensesine götürüp, Kurt ve Pol Teyze'nin ona Eras yortusunda verdikleri tuhaf bir biçimde oyulmuş gümüş tılsımın zincirinin acıttığı ensesini ovuşturdu.
"Kafanı takma şuna canım," dedi Pol Teyze.
"Şunu tuniğimin dışına taksam olmaz mı?" diye sızlandı Garion; "Burada kimse göremiyor ki."
"Tenine değmesi gerekiyor."
"Ama hiç rahat değil. Güzel görünüyor, ama bazen soğuk, bazen sıcak, arada bir de çok ağır o-luyor; zinciri ensemi acıtıyor. Takıya alışık değilim de ondan herhalde."
"Tam takı sayılmaz o canım," dedi Pol. "Zamanla alışırsın."
Kurt gülerek, "Teyzenin kendisininkine alışmasının on yıl sürdüğünü bilmek seni rahatlatır belki," dedi. "Durmadan Tak şunu Pol,' demek zorunda kalıyordum."
BELGARIAD 2
Pol Teyze soğuk bir tavırla, "Bu konuya girmek zorunda mıyız baba?" dedi.
Garion ansızın merakla, "Senin de tılsımın var mı?" diye sordu ihtiyara.
"Taba"
"Hepimizin bu tılsımlardan takmasının bir anlamı mı var?"
"Aile geleneği Garion," dedi Pol Teyze tartışmayı kapatan bir tavırla. Soğuk, rutubetli bir rüzgâr yıkıntıları yalayıp geçince, sis etraflarında helezonlar çizmeye başladı.
Garion içini çekerek, "Hettar çabuk gelse bari," dedi. "Buradan bir an önce gitmek istiyorum. Mezarlığa benziyor."
"Hep böyle değildi," dedi Pol Teyze çok alçak bir sesle.
"Nasıldı peki?"
"Burada çok mutluydum. Yüksek duvarları, heybetli kuleleri vardı. Sonsuza kadar kalacak sanıyorduk." Kırık taşların faşla kuruyup karla ıslanmış çalılar tarafından örtüldüğü bir yeri gösterdi. "Burada çiçeklerle dolu bir bahçe vardı; uçuk san elbiseli hanımlar burada otururdu, duvarın öte yanından da genç adamlar onlara serenat yapardı. Gençlerin sesi çok güzel olurdu. Hanımlar da içlerini çekip duvarın öte yanına kırmızı güller atarlardı. Şu caddenin sonunda da mermer zeminli bir meydan vardı; ihtiyarlar orada buluşup unutulmuş savaşlardan ve çoktan yitip gitmiş dostlarından bahsederlerdi. O meydanın öbür tarafında da terası olan bir ev vardı. Akşamlan o terasta dostlanmla oturup yıldız-lann yükselmesini beklerdim; çocuklar soğutulmuş meyva sunarlardı ve bülbüller de sanki içleri yanı-yormuş gibi öterlerdi." Sesi zayıfladı, sonra sustu. "Derken Asturyalılar geldi," diye devam etti bambaşka bir ses tonuyla. "Bin yılda inşa edilen bir şeyin ne kadar kısa sürede yıkılabildiğini görsen şaşardın."
"Üzme kendini Pol," dedi Kurt. "Zaman zaman olur böyle şeyler. Yapabileceğimiz pek bir şey yok."
"Ben bir şey yapabilirdim baba," dedi Pol yıkıntılara bakarak. "Ama sen izin vermedin, unuttun mu?"
"Yine başlama Pol," dedi Kurt sıkıntılı bir sesle, "insan kayıplannı kabul etmeyi öğrenmeli. Wa-cune Arendlerinin kaderinin bu olduğu belliydi. En iyi ihtimalle kaçınılmaz sonu birkaç ay erteleyebilirdin, o kadar. Biz anlamsız şeylere bulaşmak için biz olmadık."
"O zaman da öyle demiştin." Sisin içinde boş caddeler boyunca sıralanan ağaçlara baktı. "Ağaç-lann bu kadar çabuk büyüyeceğini ummazdım," dedi sesinde biraz kırgın bir ifadeyle. "Biraz daha bekleyebilirlerdi."
"Neredeyse yirmi beş asır oldu Pol." "Sahi mi? Sanki geçen yıl gibi."
"Takma kafanı buna şimdi, yoksa gene melankoliye düşeceksin. Haydi içeri girelim artık. Bu sis hepimizin sinirlerini bozuyor."
Kuleye doğru yürümeye başladıklannda, Pol Teyze hiç beklenmedik bir şekilde kolunu Gari-on'un omuzuna attı. Kokusu ve yakınlığının verdiği duygu Garion'un boğazına bir yumru tıkanmasına sebep oldu. Son birkaç ayda aralannda beliren mesafe, teyzesinin bir dokunuşuyla kapanıvermişti sanki.
Kulenin en altındaki salon o kadar iri taşlardan örülüydü ki, ne yüzyıllann geçişi, ne de ağaç köklerinin sessiz, her çatlağa giriveren uçlan taşlan yerinden oynatamamıştı. Az kavisli, alçak

kemerler ve alçak tavan, salona bir mağara havası veriyordu. Alçak kapının karşısındaki odanın öteki ucunda, kaba yontulmuş iki taşın arasındaki bir çatlak doğal bir baca vazifesi görüyordu. Bir önceki gece sırılsıklam ve titreyerek oraya vardıklannda, Durnik çatlağı dikkatle incelemiş ve yerdeki ıvır zıvırdan hemen kaba ama işlevli bir şömine yapıvermişti. "İdare eder," demişti demirci. "Çok şık olmadı, ama birkaç günlüğüne işimize yarar."

Kurt, Garion ve Pol alçak, mağaramsı salona girdiklerinde, şöminede sıkı bir ateş çatırdıyor, kemerlere gölgeler düşürüyor ve hoş bir sıcaklık yayıyordu. Kahverengi deri tuniğini giymiş olan Durnik duvarın dibine odun yığmakla meşguldü. Örgü zırhı içindeki dev, kızıl sakallı Barak, kılıcını parlatıyordu. Keten gömlek ve siyah deri yelek giymiş olan İpek ise, torbalardan birinin üstüne oturmuş, zarla-rıyla oynuyordu.
"Hettar'dan haber var mı?" diye sordu Barak işinden başını kaldırarak.
"Daha bir gün beklememiz lazım," dedi Bay Kurt ısınmak için şöminenin yanına giderek.
"Çizmelerini değiştirsene Garion," dedi Pol Teyze, Durnik'in duvara çaktığı tahta çivilerden birine mavi pelerinini asarken.
Garion bir başka çividen çantasını indirerek karıştırmaya başladı.
"Çoraplarını da," diye ekledi Pol.
"Sis hâlâ kalkmıyor mu?" diye sordu İpek, Bay Kurt'a.
"Hiç niyeti yok."
"Eğer hepinizi ateşin önünden çekilmeye ikna edebilirsem, akşam yemeği hazırlarım," dedi Pol Teyze birdenbire profesyonelleşerek. Sonra ortaya bir jambon, birkaç somun kahverengi köylü ekmeği, bir torba kurutulmuş bezelye ve bir düzine kadar havuç çıkardı ve yemek pişirirken hep yaptığı gibi kendi kendine bir şarkı mırıldanarak işe koyuldu.
Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Garion üstüne yün bir yelek giyip kılıcını da beline takarak sisli yıkıntılara, Hettar'ı beklemeye gitti. Bu kendi kendine verdiği bir görevdi ve yol arkadaşlarının buna gerek olmadığını söylememiş olmalarına da şükran duyuyordu. Sulu karla kaplı caddelerden şehrin yıkık batı kapısına doğru ilerlerken, bir önceki gününü karartan düşünceleri kafasından atmaya çalışıyordu. Durumu değiştirecek bir şey yapamayacağına göre, sürekli aynı düşünceleri çiğneyip durmak, ağzında ekşi bir tattan başka bir şey bırakmayacaktı. Batı kapısının yanındaki alçak duvara vardığında neşe içinde değildi belki, ama en azından karamsar da değildi.
Duvar onu soğuktan biraz koruyordu, ama rutubetli soğuk gene de elbiselerinin içine işliyordu; ayaklan buz gibi olmuştu bile. Titreyerek beklemeye başladı. Bu siste uzağı görmeye çalışmanın bir anlamı yoktu, o yüzden yalnızca kulaklarını açık tutuyordu. Kulakları duvarın ötesindeki ormandan gelen sesleri birbirinden ayırmaya başlamıştı; ağaçlardan damlayan su sesini, arada bir dallardan kayıp düşen karın sesini ve birkaç yüz metre ötede ölü bir ağacı didikleyen ağaçkakanın sesini.
Ansızın sisin içinde bir yerlerden bir ses, "O benim ineğim," dedi.
Garion donup kaldı ve dinlemeye başladı.
"O zaman kendi otlağında tut," dedi başka bir ses.
"Sen misin Lammer?" dedi ilk ses.
"Evet. Sen de Detton'sun değil mi?"
"Seni tanıyamadım yahu. Ne kadar oldu görüşmeydi?"
"Dört beş yıl olmuştur herhalde," dedi Lammer.
"Sizin köyde işler ne alemde?" diye sordu Detton.
"Açız. Bütün yiyeceğimiz vergilere gidiyor."
"Bizde de öyle. Kaynatılmış ağaç kökü yemeye başladık."
"Biz daha onu denemedik. Ayakkabılarımızı yiyoruz."
"Karın nasıl?" diye sordu Detton kibarca.
"Geçen yıl öldü," dedi Lammer düz, duygusal olmayan bir sesle. "Efendimiz oğlumuzu askere aldı, çocuk bir yerlerde bir savaşta öldü. Üstüne kaynar zift dökmüşler. Bunun üstüne karım yemek ye-

meyi bıraktı; ölmesi uzun sürmedi."
"Üzüldüm," dedi Detton. "Güzel bir kadındı."
"ikisinin hali de bizden daha iyi. En azından artık aç değiller ve üşümüyorlar. Hangi kökleri yiyorsunuz?"

"En iyisi huş ağacı," dedi Detton. "Ladin fazla lifli oluyor, meşe de çok sert. Köklerin yanında biraz da ot kaynatırsan lezzet veriyor."
"Denemem lazım."
"Dönme vaktim geldi," dedi Detton. "Efendim beni ağaçları temizlemeye yolladı, gecikirsem kırbaçlanırım."
"Belki bir gün gene görüşürüz." "Ölmez sağ kalırsak." "Eyvallah Detton." "Eyvallah Lammer." îki ses uzaklaşıp yok oldu. Onlar gittikten sonra Garion uzunca bir süre sessizce bekledi; duyduklarından dudağı uçuklamıştı ve gözleri yaşarmıştı. En kötüsü, iki adamın da durumlarını tartışmasız kabul etmeleriydi. Öfkeyle boğazı yanmaya başladı. Birilerini yakalayıp vurmak istiyordu.
Sonra sisin içinden başka bir ses gelmeye başladı. Ormanda yakınlarda bir yerde biri şarkı söylüyordu. Ses hafif, berrak bir tenordu ve yaklaştıkça Garion daha iyi duymaya başladı. Şarkı eskilerde yapılmış adaletsizlikler üstüneydi ve nakaratı da bir savaş çağrısıydı. Garion'un öfkesi mantıksız bir biçimde, henüz görmediği şarkıcıya yöneldi. Birtakım soyut adaletsizlikler üzerine bu çığırış, Lammer ve Detton'un sessiz çaresizlikleri karşısında müstehcen gelmişti ona. Düşünmeden kılıcını çekti ve ve yıkık duvarın arkasına çömeldi.
Şarkı sesi daha da yaklaşınca Garion ıslak karda bir atın nal seslerini duymaya başladı. Kafasını ihtiyatla duvarın arkasından uzatıp bakınca, şarkıcının yirmi adım kadar ötede sisin içinden çıktığını gördü. Sarı pantolon ve parlak kırmızı yelek giymiş genç bir adamdı. Kenarları kürklü pelerinini geri atmıştı ve bir omzunda uzun, kavisli bir yay vardı; öteki yanında da şık bir kının içinde kılıcı asılıydı. Şarkının asık yüzlülüğüne ve şarkı söyleyişindeki öfkeli tutkuya rağmen, genç yüzünde hiçbir kaş çatmanın silemeyeceği dostça bir açıklık vardı. Garion bu boş kafalı genç soyluya öfkeyle baktı; onun ağaç kökü yemek zorunda kalmadığından ya da acısından yemek yemeyi bırakarak ölen birinin yasını tutmadığından öylesine emindi ki.
Yabancı atının başını çevirip doğruca Garion'un pusuda beklediği yıkık kemerli kapıya yöneldi. Normal olarak Garion saldırgan bir delikanlı değildi ve başka koşullar altında bu duruma farklı yaklaşırdı herhalde. Ama bu züppe genç yabancı yanlış zamanda ortaya çıkmıştı. Garion'un hemencecik kuruverdiği plan basit olduğu için çok avantajlıydı. Planın karmaşık bir yanı olmadığı için harika işledi bir noktaya kadar. Şarkı söyleme meraklısı genç kapıdan geçer geçmez Garion saklandığı yerden fırladı ve pelerininden yakaladığı gibi onu eğerinden alaşağı etti. Bir hayret nidası çıkaran yabancı, müthiş bir "şap" sesiyle Garion'un ayaklarının dibindeki sulu karlara sırtüstü seriliverdi. Ama Garion'un planının ikinci kısmı tam bir fiyaskoydu. Tam kılıcını yerdeki süvarinin göğsüne dayayıp onu esir almak niyetindeydi ki, delikanlı tek bir hareketle yuvarlanıp ayağa fırlayarak kılıcını çekti. Gözleri öfkeyle tutuşmuştu ve kılıcı tehditkâr bir biçimde sallanıyordu.
Garion bir kılıç ustası değildi, ama refleksleri iyiydi ve Faldor'un çiftliğinde yaptığı angarya işler adalelerini geliştirmişti. Saldırıya kalkışmasına neden olan öfkesine rağmen, bu genç adamı yaralamak gibi bir niyeti yoktu. Rakibi kılıcını biraz hafif tutuyor gibiydi, neredeyse dikkatsizce; Garion kılıcı sıkı bir darbeyle elinden düşürebileceğini düşündü. Hızla kılıcını salladı, ama rakibinin kılıcı aniden çekildi ve darbeyi yiyen kendisi oldu. Garion geri sıçradı ve kılıcını beceriksiz bir şekilde yeniden salladı. Kılıçlar tekrar tokuştu, iki dövüşçü darbeler savurur, karşılar ve şaşırtma hamleleri yaparken, ortalık

kılıç şakırtısından geçilmez oldu. Çok kısa sürede Garion rakibinin kendisinden çok daha iyi bir kılıcı olduğunu anladı, ama genç adam Garion'a vurmak için eline geçen birkaç fırsatı da kullanmamıştı. Elinde olmadan bu gürültülü karşılaşmanın verdiği keyifle sırıtmaya başladı. Yabancının sırıtışı da neredeyse dostçaydı.
"Tamam, yeter artık!" Bay Kurt gelmişti, ihtiyar, peşinde Barak ve İpekle onlara doğru koşuyordu. "Siz ikiniz ne yaptığınızı zannediyorsunuz, ha?"
Garion'un rakibi şaşkın bakışlarla kılıcını indirdi ve "Belgarath..." diye söze başladı. "Lelldorin," dedi Kurt azarlayan bir tonla. "Zaten kıt olan aklının tamamını mı kaybettin?"
Garion'un kafasında birdenbire her şey yerli yerine oturdu. Kurt soğuk bir tavırla ona döndü. "Eee, Garion? Sen ne diyeceksin bakalım?"
Garion hemen olayın üstünü örtmeye karar verdi. "Dede," dedi kelimeyi özellikle vurgulayıp genç yabancıya bir uyarı bakışı fırlatarak, "gerçekten birbirimizi yaralamaya çalıştığımızı sanmıyorsun herhalde. Lelldorin bana birkaç savunma numarası gösteriyordu, o kadar."
" Yaa?" dedi Kurt şüpheci bir tavırla.

"Tabii," dedi Garion bir masumiyet heykeli gibi. "Birbirimize zarar vermemiz için nasıl bir neden olabilir ki?"
Lelldorin konuşmak için ağzını açtıysa da Garion hemen ayağına bastı.
"Lelldorin çok iyi," diye aceleyle konuşmayı sürdürdü genç adamın omuzuna kolunu atarak. "I-ki-üç dakikada neler neler öğrendim."
Abartma, dedi İpek, Drasniya gizli dilinin parmak işaretleriyle. Bir yalan daima basit olmalı.
Lelldorin sonunda uyanıp hafifçe kekeleyerek "Çok yetenekli bir delikanlı bu Belgarath," dedi.
"Hiç değilse çevik," dedi Bay Kurt alayla. Sonra "Bu süsler de ne?" diye sordu Lelldorin'in şık elbiselerini işaret ederek. "Bayram değil seyran değil, niye böyle takıp takıştırdın?"
"Mimbreler namuslu Asturyalıları tevkif edip sorguluyorlar," diye açıkladı genç Arend. 'Yolumun üstünde bir sürü Mimbre karakolu vardı; onların yalakalarından biri gibi giyinirsem beni rahat bırakırlar diye düşündüm."
"Sen sandığımden da akıllıymışsın," dedi Kurt homurdanarak. İpek ve Barak'a dönerek, "Bu Lelldorin," dedi, "Wildantor Baronunun oğlu. Bize katılacak."
"Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum Belgarath," dedi Lelldorin aceleyle. "Babam buraya gelmemi emretti; ona itaatsizlik edemem. Ama çok önemli bir konuda verilmiş sözüm var."
"Asturya'daki her genç soylunun en az iki ya da üç önemli konuda verilmiş sözleri vardır," dedi Kurt. "Kusura bakma Lelldorin, ama bizim önümüzdeki konu birkaç Mimbre vergi tahsildarına pusu kurmak için ertelenemeyecek kadar önemli."
O sırada Pol Teyze, yanında koruyucu melek gibi dolaşan Durnik' le birlikte sisin içinden çıkarak yanlarına geldi. "O kılıçlarla ne yapıyorlar baba?" diye sordu öfkeden parlayan gözlerle.
"Oynuyorlarmış," dedi Bay Kurt kısaca. "En azından öyle diyorlar. Bu Lelldorin, sana bahsetmiştim."
Pol Teyze bir kaşını kaldırarak Lelldorin'i tepeden tırnağa süzdü. "Pek renkli bir delikanlı."
"O tebdili kıyafet," dedi Kurt. "Her zaman bu kadar cafcaflı değildir pek sade olmasa da. Asturya'nın en iyi okçusudur, bu işte ona ihtiyacımız olabilir."
"Hmm," dedi Pol pek ikna olmamış gibi.
"Başka bir nedeni daha var tabii," dedi Kurt, "ama şimdi bu konuya girmeyelim, olur mu?"
"Hâlâ kafanı o bölüme takmış durumda mısın baba?" diye sordu Pol bıkkınlıkla. "Mrin El Yaz-

ması çok muğlak; başka versiyonlarda da orada bahsedilen kişilerden hiç söz edilmiyor. Sırf teşbih de olabilir, biliyorsun."
"Ben hayatımda gerçeğin ta kendisi olduğu sonradan ortaya çıkan çok teşbih gördüm," dedi Kurt, "o yüzden şimdi kumar oynayamam. Hadi kuleye dönelim. Metin çözümlemesi tartışmaları yapmak için fazla soğuk ve rutubetli bir yerdeyiz."
Bu konuşmadan hiçbir şey anlamayan Garion, İpek'e baktı, ama ufak tefek adamın yüzünde de hiçbir şey anlamamış bir ifade vardı.
"Atımı yakalamama yardım eder misin Garion?" dedi Lelldorin kibarca, kılıcını kınına sokarken.
Garion "Tabii," diyerek kendi kılıcını da kınına soktu. "Şu tarafa gitti galiba." Lelldorin yayını omuzladı, sonra iki delikanlı yıkıntılar arasında atın izlerini takibe koyuldular. "Atından düşürdüğüm için özür dilerim," dedi Garion, diğerlerinin görüş alanının dışına çıktıklarında.
"Boş ver," dedi Lelldorin gülerek. "Benim de daha dikkatli olmam gerekirdi." Sonra Garion'a merakla bakarak "Belgarath'a niçin yalan söyledin?" diye sordu.
"Tam yalan sayılmazdı," dedi Garion. "Birbirimizi yaralamaya çalışmıyorduk değil mi? Bazen böyle şeyleri açıklamak saatler alabilir." Lelldorin yeniden güldü; kahkahası o kadar bulaşıcıydı ki, Garion elinde olmadan ona katıldı.
Gülerek sulu karla kaplı, alçak döküntü yığınları arasındaki ağaçların örttüğü caddede yürümeye başladılar.

BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ

İKİNCİ BOLUM

WILDANTORLU LELLDORİN on sekiz yaşındaydı, amasaf ve açık yürekli tabiatı onu olduğundan küçük gösteriyordu. Hangi duyguya kapılacak olsa hemen yüz ifadesinden belli oluyordu; içtenliği ise yüzünde bir işaret feneri gibiydi. İçinden geldiği gibi davranan, iddialı ve gürültücü bir tavırla konuşan, Garion'un isteksizce kabul ettiği gibi, pek de zeki sayılmayacak bir delikanlıydı. Ama ondan hoşlanmamak da imkânsızdı.

Ertesi sabah Garion pelerinini giyip Hettar'ın yolunu gözlemek için dışarı çıktığında, Lelldorin de hemen ona katıldı. Genç Arend cafcaflı elbiselerini çıkarmış, kahverengi bir pantolon, yeşil bir tunik ve koyu kahverengi bir pelerin giymişti. Omuzunda yayı, belinde de oklarla dolu sadağı vardı; karların arasından yıkık batı duvarına doğru yürürlerken, Garion'un ancak belli belirsiz görebildiği hedeflere ok atarak eğleniyordu.
Özellikle başarılı bir atıştan sonra Garion, "Çok iyisin," dedi.
"Ben Asturyalıyım," dedi Lelldorin mütevazı bir tavırla. "Asturyalılar binlerce yıldır okçuluk yapar. Babam bu yayı ben doğduğum gün kestirmiş, sekiz yaşındayken ok atmaya başlamıştım."
"Herhalde çok avlanıyorsunuzdur," dedi Garion, etraflarındaki sık ormanı ve karda gördüğü hayvan izlerini düşünerek.
"En büyük eğlencemiz," dedi Lelldorin, okunu bir ağaç gövdesinden çıkarmak için durduklarında. "Babam sofrasında asla sığır ya da koyun eti olmamasıyla övünür." "Ben de Çerek'teyken bir kere avlanmıştım," dedi Garion. "Geyik mi?" diye sordu Lelldorin.
"Hayır, yaban domuzu. Ama ok ve yay kullanmadık. Gerekler mızrakla avlanıyor." "Mızrakla mı? Bir hayvanı mızrakla öldürebilecek kadar yakınına nasıl yaklaşabilirsin ki?"
Garion çatlak kaburgalarını ve sızlayan kafatasını hatırlayarak acı acı güldü. 'Yaklaşmak sorun değil. Zor olan mızrakladıktan sonra hayvanın önünden kaçmak."
Lelldorin bunu pek anlayamamıştı.
"Avcılar sıra olup ormanda gürültü yaparak ilerliyorlar," dedi Garion. "Sen de mızrağını alıp yaban domuzlarının gürültüden kaçarken geçeceği bir yerde bekliyorsun. Kovalandıkları için sinirli oluyorlar ve seni gördüklerinde saldırıyorlar. O zaman da mızraklıyorsun."
"Tehlikeli olmuyor mu?" dedi Lelldorin irileşmiş gözlerle.
Garion başını salladı. "Az kalsın kaburgalarım kırılıyordu." Böbürlendiği söylenemezdi, ama Lelldorin'in tepkisi de hoşuna gitmişti doğrusu.
"Asturya'da tehlikeli hayvan pek bulunmaz," dedi Lelldorin, neredeyse kıskançlıkla. "Birkaç ayı ve arada bir de bir kurt sürüsü, o kadar." Bir an tereddüt etti, sonra Garion'a dikkatle bakarak, "Tabii bazıları geyikten başka hedefler de bulabiliyor isterlerse," dedi gizli bir şey açıklar gibi.
"Yaa?" Garion ne demek istediğini tam olarak anlamamıştı.
"Her gün birkaç Mimbre atı ahırına sürücüsüz döner."
Garion dehşet içinde kalmıştı.
"Bazıları Asturya'da haddinden fazla Mimbre olduğunu düşünüyor." "Bazıları" kelimesini özel-

likle vurgulamıştı.
"Arend iç savaşının bittiğini zannediyordum."
"Buna inanmayan çok insan var. Birçok kişi, Asturya Mimbre hâkimiyetinden kurtulana kadar savaşın süreceğine inanıyor." Lelldorin' in sesinden onun hangi tarafta olduğu açıkça belli oluyordu.
"Vo Mimbre Savaşından sonra ülke birleşmemiş miydi?" diye itiraz etti Garion.
"Birleşmiş mi? Buna nasıl inanabilirsin? Asturya'ya sömürge muamelesi yapılıyor. Kralın sarayı Vo Mimbre'de; krallıktaki bütün valiler, bütün vergi tahsildarları, bütün hakimler ve bütün şerifler Mimbre. Arendiya'nın hiçbir yerinde yetkili konumda bir tek Asturyalı bile yok. Mimbreler soyluluk unvanlarımızı bile tanımıyorlar. Babamın soyunun bin yıllık tarihi var, ama ona sadece 'toprak sahibi' diyorlar. Bir Mimbre ona Baron demektense dilini koparmaya bile razıdır." Lelldorin'in yüzü öfkeden bembeyaz olmuştu.
"Bunları bilmiyordum," dedi Garion dikkatle. Genç adamın duygularına nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemiyordu.
"Ama Asturya'nın aşağılanması sona ermek üzere," dedi Lelldorin ateşli bir şekilde. "Astur-ya'da vatanseverlikten hâlâ vazgeçmemiş insanlar var; bu insanların kral avına çıkması da yakındır." Bu sözünü vurgulamak ister gibi uzaktaki bir ağaca bir ok fırlattı.
Bu söz Garion'un korkularını haklı çıkarmıştı. Lelldorin ayrıntılara o kadar aşinaydı ki, böyle bir komplonun içinde olmaması imkânsızdı.
Lelldorin de çok ileri gittiğini fark etmiş olacak ki, Garion'a dehşetle bakakaldı. "Ben salağın tekiyim," dedi suçlu bir tavırla etrafına bakınarak. "Dilimi tutmayı bir türlü öğrenemedim. Lütfen söylediklerimi unut Garion. Dostum olduğunu biliyorum. Bir öfke anında ağzımdan kaçırdığım laflan kimseye söylemezsin, değil mi?"

Garion tam da bundan korkuyordu. Bu sözle Lelldorin ağzını mühürlemiş oluyordu. Bay Kurt'a ortalarda çılgınca bir komplo olduğunu söylemesi gerektiğini biliyordu, ama Lelldorin'in dostluk ve güven bildirisi konuşmasını olanaksızlaştırmıştı. Temel bir ahlaki açmazla yüz yüze kalmış olmanın öfkesiyle dişlerini gıcırdatmaya başladı.
Konuşmadan ve biraz da mahcup bir tavırla Garion'un bir gün önce pusu kurduğu duvara kadar yürüdüler. Bir süre sisi seyrettiler; gergin sessizlik giderek daha rahatsız edici bir hal almaya başlamıştı.
"Sendarya nasıl bir yer?" diye sordu Lelldorin aniden. "Hiç gitmedim."
"Bu kadar çok ağaç yok," dedi Garion duvarın üstünden sisin içinde uzanıp giden ağaç gövdelerine bakarak. "Düzenli bir yerdir."
"Nerede yaşıyordun?"
"Erat Gölü yakınında, Faldor'un çiftliğinde."
"Bu Faldor soylu mu?"
"Faldor mu?" diye güldü Garion. 'Yok canım, Faldor eski bir ayakkabı kadar sıradandır. Bir çiftçi sadece, makul, dürüst, iyi kalpli bir adam. Onu özlüyorum."
"Halktan biri yani," dedi Lelldorin, Faldor'u önemsiz biri olarak bir kenara atmaya hazırlanarak.
"Sendarya'da mevki pek önemli değildir," dedi Garion biraz meydan okuyarak. "Kişinin ne yapüğı, ne olduğundan daha önemlidir." Suratını ekşitti. "Ben bulaşıkçılık yapıyordum. Pek keyifli bir iş değil, ama birinin de yapması lazım işte."
"Serf değildin herhalde," dedi Lelldorin dehşet içinde.
"Sendarya'da serf yoktur."

"Serf yok mu?" Genç Arend şaşkınlıkla Garion'a bakakaldı.
"Hayır," dedi Garion kesin bir tavırla. "Hiçbir zaman serfe ihtiyacımız olmadı."
Lelldorin'in yüzünden bu fikri kabul edemediği anlaşılıyordu. Garion önceki gün sisin içinde duyduğu sesleri hatırladı, ama serflik hakkında bir şeyler söyleme isteğine hâkim oldu. Lelldorin asla anlayamazdı bunu, oysa tam da dost olmak üzerelerdi. Garion'un şu anda bir dosta ihtiyacı vardı ve bu sevimli delikanlıyı üzecek bir şey söylemek istemiyordu.
"Baban ne iş yapıyor?" diye sordu Lelldorin kibarca. "Öldü. Annem de." Garion bunu hızla söylerse fazla acı vermediğini keşfetti. Lelldorin'in gözlerinde aniden acısını içtenlikle paylaştığını belirten bir ifade belirdi. Elini Garion'un omuzuna attı "Üzgünüm," dedi boğuk bir sesle. "Kim bilir nasıl üzülmüşsündür."
"Ben daha bebekmişim," dedi Garion omuzlarını silkip aldırmaz görünmeye çalışarak. "Onları hatırlamıyorum bile." Bu konu hâlâ rahatça konuşamayacağı kadar kişisel geliyordu ona.
"Salgın filan mı?" diye sordu Lelldorin yumuşak bir sesle.
"Hayır," dedi Garion aynı ifadesiz sesle. "Öldürüldüler."
Lelldorin'in gözleri fal taşı gibi açıldı.
"Adamın biri gece vakti köylerine gelip evlerini ateşe vermiş." Garion duygusuz bir sesle anlatmayı sürdürdü. "Dedem onu yakalamaya çalışmış ama başaramamış. Anladığım kadarıyla adam uzun süredir ailemizin düşmanıymış."
"Herhalde bunu onun yanına bırakmayacaksın," dedi Lelldorin.
"Hayır," dedi Garion sise bakarak. "Büyür büyümez onu bulup öldüreceğim."
Lelldorin, "Aslanım benim!" diye haykırarak Garion'u kucakladı. "Onu bulup parça parça ederiz."
"Biz mi?"
"Ben de seninle geleceğim tabii," dedi Lelldorin. "Bir dosta yakışanı da budur." O anda aklına geldiği gibi konuştuğu belliydi, ama bir yandan da çok içtendi. Garion'un elini sıkıca yakaladı. 'Yemin e-diyorum Garion, annenle babanın katili ayaklarının dibinde cansız yatana kadar huzur bulmayacağım."
Bu ani duyuru o kadar beklenebilir bir şeydi ki, Garion dilini tutamadığı için kendine kızdı. Bu konudaki hisleri çok kişiseldi ve yüzü olmayan düşmanını ararken arkadaş isteyip istemediğinden de e-min değildi. Ancak zihninin başka bir tarafı, Lelldorin'in ani ama sorgusuz sualsiz desteğinden memnun olmuştu. Konuyu kapatmaya karar verdi. Lelldorin'i, onun her gün buna benzer en az bir düzine yemin ettiğini bilecek kadar iyi tanımıştı; bunlar çok içten ama çok da çabuk unutulacak cinsten sözlerdi.
Yıkık duvarın dibinde pelerinlerine sarınmış dikilip, başka konulardan konuşarak beklemeye devam ettiler.

Öğleden biraz sonra, Garion ormanın içlerinde bir yerlerden karın boğuklaştırdığı nal sesleri duydu. Birkaç dakika sonra da Hettar peşinde bir düzine kadar vahşi görünüşlü atla sisin içinden çıka-geldi. Uzun boylu Algar kısa, yünle çevrelenmiş bir pelerin giymişti. Çizmeleri çamurluydu ve elbiselerinde uzun bir yolculuğun izleri görülüyordu; ama bunun dışında iki haftadır at sırtında olmak onu hiç etkilememiş gibiydi.
Ciddi bir tavırla "Garion," diyerek selam verdi; Garionla Lelldorin onu karşılamak için duvarın arkasından çıktılar.
Garion, "Seni bekliyorduk," diyerek Lelldorin'i tanıttı. "Haydi ötekilerin yanına gidelim."
Hettar başıyla onaylayarak iki delikanlının peşine takıldı; yıkıntıların arasından geçerek Bay Kurtla diğerlerinin beklemekte olduğu kuleye gittiler. Hettar atından yere atlarken, "Dağlarda kar vardı," diye kısa bir açıklama yaptı. "Beni biraz geciktirdi." Kukuletasını geri atarak kazınmış kafasını

açtı ve uzun, siyah at kuyruğunu silkeledi.
"Zararı yok," dedi Bay Kurt. "içeri, ateşin başına gel de bir şeyler ye. Konuşacak çok şeyimiz var."
Hettar atlarına baktı; yanık, rüzgârla yıpranmış yüzü sanki konsantre oluyormuş gibi tuhaf bir şekilde ifadesizleşmişti. Atlar da dikkatli gözler ve dikilmiş kulaklarla ona baktılar, sonra dönüp ağaçların arasına doğru uzaklaştılar.
"Kaçmazlar mı?" diye sordu Durnik.
"Hayır," dedi Hettar. "Kaçmamalarını söyledim."
Durnik bunu pek anlayamamıştı ama üstüne varmadı.
Hep birlikte kuleye girip ateşin başına oturdular. Pol Teyze onlara kara ekmek ve san peynir kesti, Durnik de ateşe odun attı.
"ÇoHag Kabile Şeflerine haber yolladı," dedi Hettar pelerinini çıkarırken. Siyah, uzun kollu, at derisinden bir ceketi vardı; cekete dikilmiş çelik diskler esnek bir zırh görevi görüyordu.
"Kalede bir divan toplanacak." Kemerini çözerek kavisli palasını da bir yana bıraktı ve ateşin başına oturarak yemeğe başladı.
Kurt başını salladı. "Birilerini Prolgu'ya gönderdiniz mi?" 'Yola çıkmadan önce kendi adamlarımdan bir takımı Gorim'e yolladım," dedi Hettar. "Onlar da dağlan geçemezse, kimse geçemez."
"Umanm," dedi Kurt. "Gorim eski dostumdur; bu iş bitmeden onun yardımına ihtiyacım olacak."
"Sizin halkınız Ulgo ülkesinden korkmaz mı?" diye sordu Lelldorin kibarca. "Orada insan yiyen canavarlar varmış."
Hettar omuzlannı silkti. "Kış vakti inlerinden çıkmaz onlar. Aynca bir takım savaşçıya saldıracak kadar da cesur değillerdir." Bay Kurt'a baktı. "Güney Sendarya Murgo kaynıyor. Bundan haberin var mıydı?"
"Tahmin edebilirdim," dedi Kurt. "Özel bir şey anyorlar mı? "Ben Murgolarla konuşmam," diye kestirip attı Hettar. Gaga burnu ve vahşi gözleriyle avının üstüne atılmaya hazırlanan bir atmacaya benzemişti o anda.
"Bu kadar az gecikmene şaşmıştım zaten," dedi İpek. "Murgolarla ilgili hislerini bütün dünya biliyor."
"Kendime yalnızca bir kereliğine izin verdim," dedi Hettar. "Anayolda iki Murgoya rastladım. Pek uzun sürmedi."
"iki dert azaldı demektir," dedi Barak onaylayan bir homurtuyla. "Biraz açık konuşmanın vakti geldi," dedi Bay Kurt, tüniğindeki ekmek kınntılanni eliyle süpürerek. "Çoğunuz neyle karşı karşıya olduğumuzu zaten biliyor, ama kimse bir kazaya uğrasın istemiyorum. Zedar adlı bir adamın peşindeyiz Eskiden Ustamın müritlerinden biriydi o da, sonra Torak'ın tarafına geçti. Geçen sonbaharda Riva'daki taht odasına gizlice girmiş ve Aldur Taşı'nı çalmış. Onu yakalayıp Taşı geri alacağız."
"O da büyücü değil mi?" diye sordu Barak kızıl saç örgüsünü dalgın dalgın çekiştirerek.
"Biz ona büyücü demiyoruz," dedi Kurt, "ama evet, o yönde belli bir gücü var. Hepimizin olduğu gibi; benim, Beltira'nın, Belkira'nın ve Belzedar'ın. Sizi uyarmak istediğim konulardan biri bu." "Hepinizin isimleri birbirine benziyor," dedi İpek. "Ustamız bizi mürit olarak kabul ettiğinde isimlerimizi değiştirdi. Basit bir değişiklik, ama bizim için çok önemliydi."
"Yani senin asıl adın Garath mıydı?" diye sordu ipek gözlerini kısarak.

Bay Kurt bir an hayretle durakladı, sonra güldü. "Bu adı binlerce yıldır duymamıştım. O kadar uzun bir süredir Belgarath'ım ki, Garath'ı tamamen unutmuşum. Böylesi de daha iyi zaten; Garath baş belası bir delikanlıydı; hırsız ve yalancıydı."
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
"Bazı şeyler hiç değişmiyor," dedi Pol Teyze.
"Kimse mükemmel değildir," dedi Kurt mülayim bir tavırla.
"Zedar Taşı neden çaldı?" diye sordu Hettar tabağını bırakarak.
"Zaten her zaman o Taşta gözü vardı," dedi ihtiyar. "Sebebi bu olabilir, ama daha büyük ihtimalle Torak'a götürecektir. Taşı Tekgöz'e götüren onun gözdesi olur."
" AmaTorak öldü," dedi Lelldorin. "Riva Vekilharcı onu Vo Mimbre'de öldürdü ya." "Hayır," dedi Kurt. "Torak ölmedi, sadece uyuyor. Onu öldürmesi yazılı olan kılıç, Brand'ın kılıcı değildi. Zedar onun vücudunu savaştan sonra bir yerlere gizledi. Bir gün uyanacak, eğer alametleri yanlış okumuyorsam çok yakınlarda bir gün. Bu gerçekleşmeden Taşı geri almamız şart."
"Bu Zedar çok dert oldu başımıza," diye gürledi Barak. "Onun hesabını çok önceleri görmeliydin."
"Haklı olabilirsin," dedi Kurt.
"Niye elini sallayıp onu yok etmiyorsun?" diye önerdi Barak kalın parmaklarıyla beceriksizce bir işaret yaparak.
Kurt başını salladı. 'Yapamam. Tanrılar bile yapamaz."
"O zaman başımız büyük belada," dedi İpek kaşlarını çatarak. "Buradan Rak Goska'ya kadar bütün Murgolar Zedar'ı yakalamamızı engellemeye çalışacaktır."
"Öyle olmayabilir," dedi Kurt. "Taş Zedar'da, ama Grolimleri Ctuchik yönetiyor."
"Ctuchik mi?" dedi Lelldorin.
"Grolim Başrahibi. Zedarla birbirlerinden nefret ederler. Emin olun, Zedar'ın elinde Taşla Torak'a ulaşmasına engel olmaya çalışacaktır."
Barak omuzlarını silkti. "Ne fark eder? Zor bir durumla karşılaşırsak sen ve Polgara sihir kullanamaz mısınız?"
"Bunun bazı sınırlan var," dedi Kurt kaçamak bir tavırla. "Anlamadım," dedi Barak kaşlarını çatarak.
Bay Kurt derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Madem laf açıldı, o konuya da girelim, ille de o kelimeyi kullanmak istiyorsanız, büyü, nesnelerin doğal düzenlerinin bozulmasıdır. Bazen hiç beklenmedik etkileri de olabilir, o yüzden çok dikkatli olmak gerekir. Üstelik bir de..." Kaşlarını çattı. "...Bir tür gürültü yapar diyelim. Yani ses olarak değil tabii, ama açıklamak için böyle diyorum. Benzer yetenekleri olan insanlar bu gürültüyü duyabilir. Polgara ve ben bir şeyleri değiştirmeye başlarsak, Batıdaki bütün Grolimler tam olarak nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı anlarlar. O zaman da gücümüz tükenene kadar önümüze engel üstüne engel çıkarırlar"
"Neredeyse kol kuvvetiyle bir şeyler yapmış kadar enerji harcar insan," dedi Pol Teyze. "Çok yorucu bir iştir." Ateşin başına oturmuş, Garion'un tuniklerinden birini tamir ediyordu.
"Bunu bilemezdim," dedi Barak. "Pek bilen yoktur."
"Mecbur kalırsak Pol ile birlikte bazı tedbirler alabiliriz," diye devam etti Kurt, "ama bunu sonsuza kadar sürdüremeyiz ve birtakım şeyleri de yok edemeyiz. Sebebini anlıyorsunuzdur herhalde."
"Ah, tabii," dedi ipek, ama tavrından hiçbir şey anlamadığı belliydi.
"Var olan her şey, kendi dışındaki her şeye bağımlıdır," diye açıklamaya başladı Pol Teyze. "Bir tek şeyi yok etmeye kalkışırsan, her şeyi birden yok etmen bile mümkündür."
Ateş çıtırdayınca Garion irküdi. Kemerli salon birdenbire kararmış, köşelerde gölgeler oynaşmaya başlamış gibiydi.
BELGARIAD 2
"Bu olamaz tabii," dedi Kurt. "Bir şeyi yok etmeye kalkışırsanız, iradeniz geri teper sadece. E-ğer Tok ol!' derseniz, kendiniz yok olursunuz. O yüzden ne dediğimize çok dikkat ederiz."
"Sebebini anlıyorum," dedi İpek irileşmış gözlerle. "Karşımıza çıkacak şeylerin çoğuyla sıradan yöntemlerle başa çıkabiliriz," dedi Kurt. "Sizi bunun için bir araya getirdik, en azından nedenlerinden biri bu. Yolumuza çıkacak şeylerle başa çıkacak güçtesiniz. Önemli olan, Polgara ile benim, Taşı To-rak'a ulaştırmadan önce Zedar'ı yakalamamız gerektiğini unutmamak. Zedar Taşa dokunmanın yolunu nasıl bulmuş bilmiyorum Eğer bunun yolunu Torak'a da öğretirse, artık hiç kimse Tekgoz'un tüm dünyanın Kralı ve Tanrısı olmasını engelleyemez."

Ateşin titreşen kızıl ışığında, yüzlerinde ciddi bir ifadeyle bu ihtimali düşünerek oturdular.
"Açıklanmamış konu kalmadı değil mi Pol?"
"Kalmadı sanıyorum baba," dedi Pol kendi diktiği gri elbisesinin önünü düzelterek.
Daha sonra, Pol Teyzenin pişirdiği akşam yemeğinin kokusu burunlarına dolarken, kulenin dışında durmuş, gri akşamın Vo Wacune' nin sisli yıkıntıları arasından süzülmesini izleyen Garion, yanındaki İpek'e dönerek "Bütün bunlar gerçek mi?" diye sordu.
Ufak tefek adam sise bakmaya devam ederek, "Gel biz inanıyormuş gibi yapalım," dedi. "Bu şartlar altında hata yapmak pek iyi bir fikir olmaz."
"Sen de korkuyor musun İpek?" diye sordu Garion.
İpek içini çekerek, "Evet," dedi, "ama korkmuyormuşuz gibi yapabiliriz, değil mi?" "En azından deneyebiliriz," dedi Garion; sonra dönüp kulenin dibindeki salona, ateşin ışığının alçak kemerlerde oynaşarak soğuğu ve sisi dışarıda bıraktığı şöminenin yanına gittiler beraberce.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
ÜÇÜNCÜBÖLÜM
ERTESİ SABAH, İpek kuleden çıktığında kestane rengi, şık bir ceket giymiş, siyah kadifeden, torba gibi bir şapkayı da afili bir şekilde bir kulağının üstüne yatırmıştı. "Bu da nereden çıktı?" diye sordu Pol Teyze.
"Çantaları karıştırırken eski bir dosta rastladım," dedi İpek. "Adı Boktorlu Radek." "Kotulu Ambar'a ne oldu?"
"Ambar iyi bir adamdır aslında," dedi ipek biraz küçümseyerek, "ama Aşarak adlı bir Murgo o-nu tanıyor; bazı yerlerde adından bahsetmiş olabilir. Mecbur kalmadıkça belayı davet etmeyelim."
"Fena kıyafet değil," dedi Bay Kurt. "Büyük Batı Yolunda bir Drasniyalı tüccar dikkat çekmez; adı her ne olursa olsun."
"Rica ederim," dedi İpek alıngan bir ifadeyle, "isim çok önemli. Bütün tebdili kıyafet isme bağlıdır."
"Ben bir fark göremiyorum," dedi Barak.
"Dünya kadar fark var. Anlamıyor musunuz, Ambar ahlak kurallarına aldırmayan serserinin tekiydi, Radek ise Batının bütün ticari merkezlerinde sözüne değer verilen, varlıklı bir adam. Ayrıca Radek daima yanında hizmetkarlarıyla yolculuk eder."
"Hizmetkâr mı?" Pol Teyzenin bir kaşı kalkmıştı. "Tebdili kıyafet maksadıyla sadece," dedi İpek aceleyle. "Tabii siz hizmetkâr olamazsınız Leydi Polgara." "Teşekkürler."
"Buna kimse inanmazdı zaten. Siz benim kız kardeşim olursunuz; Tol Honeth'in harikalarını görmek için seyahate çıkmışsınız mesela."
"Kız kardeşin mi?"
"isterseniz annem olun," dedi İpek yumuşak başlı bir tavırla. "Mesela gençlik günahlarınız için pişmanlık getirmek amacıyla Mar Terrin'e hacca gidiyormuşsunuz."
Pol Teyze sırıtarak kendisine bakan ufak tefek adama gözlerini dikerek uzun uzun baktı. "Bir gün bu mizah anlayışınız başınızı büyük belaya sokacak Prens Kheldar."
"Benim başım hep beladadır Leydi Polgara, olmasa ne yapacağımı bilemezdim." "ikiniz muhabbeti bitirdiyseniz yola çıkabilir miyiz?" dedi Bay Kurt.
"Bir dakika," dedi İpek. "Eğer birine durumu açıklamamız gerekirse, Lelldorin ve Garion Pol-gara'nın hizmetkârları, Hettar, Barak ve Durnik de benim."
"Nasıl istersen," dedi Kurt bıkkın bir tavırla.
"Bunun bir sebebi var."
"Taba"
"Öğrenmek istemiyor musun?"
"Pek istemiyorum."
İpek buna biraz alınmış gibiydi.
"Hazır mıyız?" dedi Kurt.
BELGARIAD 2
"Her şeyi dışarı çıkardım," dedi Durnik. "Ah... Bir dakika, ateşi söndürmeyi unuttum." Kuleye geri döndü.
Kurt sıkıntıyla demirciye bakarak, "Ne fark eder ki?" diye mırıldandı. "Burası zaten harabe."
"Adamı rahat bırak baba," dedi Pol Teyze yumuşak bir sesle. "O böyle işte, ne yapalım."
Atlarına binmeye hazırlanırken, Barak'ın iri ve sağlam yapılı kır atı, derin bir nefes alarak Het-tar'a acıyla baktı. Algar gülmeye başladı.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu Barak kuşkuyla. "At bir şey söyledi de," dedi Hettar. "Önemli değil."
Sonra atlarına atlayıp sisli yıkıntıların arasından geçerek, ormana giren dar, çamurlu yola daldılar. Islak ağaç diplerinde erimiş kar kümeleri vardı ve üstlerindeki dallardan sürekli su damlıyordu. Soğuktan ve rutubetten korunmak için pelerinlerine sarındılar. Ağaçların arasına girdiklerinde, Lelldo-rin atını Garion'un yanına yanaştırdı ve birlikte yolculuk etmeye başladılar.
"Prens Kheldar hep böyle... Karmaşık mıdır?" diye sordu Lelldorin.
"ipek mi? A, tabii. Çok sinsidir. Ama casus olduğu için tebdili kıyafet etmek ve akıllıca yalanlar söylemek onun tabiatında var."
"Casus mu? Gerçekten mi?" Bu fikir Lelldorin'e ilham verdiği için gözleri parlamaya başlamıştı.
"Drasniya Kralı olan amcası için çalışıyor," dedi Garion. "Anladığım kadarıyla Drasniyalılar yüzyıllardır bu casusluk işinde ustalaşmışlar."
"Durup yüklerimizi almamız gerek," dedi İpek, Bay Kurt'a. "Unutmadım," diye cevap verdi ihtiyar. "Yük mü?" diye sordu Lelldorin.
"İpek Camaar'dan yünlü kumaş aldı," dedi Garion. "Böylece anayolda yolculuk etmek için meşru bir nedenimiz olacak. Vo Wacune' ye gelmek için yoldan ayrılırken kumaşları bir mağaraya saklamıştık."
"Her şeyi de düşünüyor."
"Çalışıyor işte. Yanımızda olduğu için çok şanslıyız."
"Belki ondan tebdili kıyafet etmek konusunda bir şeyler öğrenebiliriz," dedi Lelldorin pek akıllıca bir şey söyler gibi. "Düşmanını ararken faydalı olabilir."
Garion Lelldorin'in bir anlık hevesle verdiği sözü unuttuğunu düşünmüştü. Genç Arendin zihni bir fikre fazlaca takılıp kalmayacak kadar uçarı görünüyordu; ama şimdi bunun sadece dış görünüş olduğunu anlıyordu. Annesiyle babasının katilini ararken, bu heveskâr gencin her şeyi süsleyip püsleme-si ve çeşitli doğaçlamalarla işi çığnndan çıkarması tehlikesi ortaya çıkmaya başlamıştı.
Öğleye doğru, İpek'in kumaşlarını alıp yedek atlara yükledikten sonra yeniden ormanın tam ortasından geçen Tolnedra anayoluna, Büyük Batı Yoluna döndüler. Hızlı bir tırısla güneye yönelip mesafeleri yutmaya başladılar.
Sırtında ağır bir yük taşıyan ve iplerle tutturulmuş paçavralardan bir elbise giymiş bir serfin yanından geçtiler. Adamın yüzü asıktı ve paçavraların altında çok zayıf olduğu belli oluyordu. Onlar geçerken yoldan çekilip endişeyle geçişlerini izledi. Garion'un içini ansızın bir acıma duygusu kapladı. Lammer ve Detton'u hatırladı ve başlarına ne geldiğini merak etti. Nedense ona önemli geliyordu bu. "Onları bu kadar yoksul bırakmak şart mı?" diye sordu Lelldorin'e kendini tutamayarak.
"Kimi?" dedi Lelldorin etrafına bakınarak.
"Şuserfi."
Lelldorin omuzunun üstünden paçavralar içindeki adama baktı. "Onu görmedin bile," dedi Garion itham edercesine. Lelldorin omuzlarını silkti. "O kadar çoklar ki."

"Paçavralar giyip açlıktan ölmenin sınırında yaşıyorlar."
"Mimbre vergileri," dedi Lelldorin, sanki bu her şeyi açıklamaya yetiyormuşçasına. "Sen aç kalmıyorsun ama."
"Ben serf değilim Garion," dedi Lelldorin sabırla. "En yoksul insanlar en çok acı çeker. Dünya böyle."
"Böyle olması şart değil," dedi Garion.
"Anlamıyorsun."
"Hayır. Hiç de anlamayacağım."
"Tabii," dedi Lelldorin çıldırtıcı bir sükûnetle. "Arend değilsin de ondan."
Garion dişlerini sıkarak dilinin ucuna gelen cevabı vermemeyi başardı.
Akşama doğru on fersah yol gitmişlerdi ve yolun kenarlarında da kar kalmamıştı. "Geceyi nerede geçireceğimizi düşünmeye başlasak mı baba?" dedi Pol Teyze.
Bay Kurt düşünceli düşünceli sakalını kaşıyarak çevredeki ağaç gölgelerine bakmaya başladı.
"Amcam buraya yakın bir yerde oturuyor," dedi Lelldorin. "Kont Reldegen. Eminim bizi konuk edecektir."
"Zayıf bir adam mı amcan?" diye sordu Bay Kurt. "Siyah saçlı?"
"Artık saçları kırlaştı," dedi Lelldonn. "Onu tanıyor musun?"

"Yirmi yıldır görmedim," dedi Kurt. "Hatırladığım kadarıyla ateşli bir gençti."
"Reldegen amca mı? Onu başkasıyla karıştırıyorsun Belgarath."
"Olabilir," dedi Kurt. "Evi çok uzak mı?"
"Bir buçuk fersah kadar."
"Haydi gidelim öyleyse."
Lelldorin dizginlerini şöyle bir sallayıp yolu göstermek için başa geçti.
"Arkadaşınla iyi anlaşıyor musun?" dedi İpek, atını Garion'un yanında sürmeye başlayarak.
"Fena değil," dedi Garion, fare suratlı adamın bu soruyu ne amaçla sorduğunu düşünerek. "Ama bazı şeyleri ona anlatmak imkânsız."
"E, kaçınılmaz tabii," dedi İpek. "Ne de olsa Arend."
Garion hemen Lelldorin'i savunmaya başladı. "Ama dürüst ve çok cesur."
"Hepsi öyledir. Mesele de bu ya zaten."
"Ondan hoşlanıyorum."
"Ben de Garion. Ama bu gerçekleri görmemizi engellememeli."
"Bir şey söylemek istiyorsan açık açık söyle."
"Pekâlâ, söyleyeyim. Arkadaşlığın mantığını köreltmesine izin verme. Arendiya çok tehlikeli bir yerdir, Arendler de başlarına bela gelmesine müsait insanlar. Heyecanlı genç arkadaşının seni üstüne vazife olmayan bir işe bulaştırmasına izin vermemelisin." İpek gayet açık sözlüydü ve Garion ufak tefek adamın çok ciddi olduğunu anladı.
"Dikkat ederim," dedi.
"Sana güvenebileceğimi biliyordum," dedi İpek ciddi bir tavırla.
"Benimle dalga mı geçiyorsun?"
"Hiç öyle şey yapar mıyım?" dedi İpek alayla. Sonra gülerek kasvetli akşam vakti yollarına beraberce devam ettiler.
BELGARIAD 2
Kont Reldegen'in gri taş evi, anayoldan bir mil kadar içeri girince karşılarına çıktı. Evin çevresindeki ağaçlar ok menzilini aşacak bir mesafede temizlenerek büyük bir açıklık yaratılmıştı. Çevresinde sur olmamasına rağmen bir kaleye benziyordu. Dışarı bakan pencereleri dardı ve demir parmaklıklıydı. Dört köşesindeki kuleler sağlam mazgallarla doluydu, iç avluya açılan kapısı ise demir şeritlerle birbirine tutturulmuş yekpare ağaç gövdelerindendi. Garion sönen akşam ışığında bu karanlık yüzlü taş yığınına bakakaldı. Evin kibirli bir çirkinliği vardı; sanki dünyaya meydan okuyan asık yüzlü bir sağlamlık. "Pek hoş bir yere benzemiyor, değil mi?" dedi İpek'e.
"Asturya mimarisi Asturya toplumunun aynasıdır," dedi İpek. "Komşular arasındaki kavgaların çoğu kez çığırından çıktığı bir ülkede sağlam bir ev fena fikir değil."
"Birbirlerinden bu kadar korkuyorlar mı?" "ihtiyatlılar sadece Garion."
Lelldorin kalın kapının önünde atından indi ve kapıdaki bir ızgaradan öbür yandaki biriyle bir şeyler konuştu. Sonunda zincir şıkırtıları ve kayan demir parmaklıkların sesi duyuldu.
"içeri girdikten sonra ani hareketler yapma," dedi İpek sessizce. "Muhtemelen okçular bizi izliyor olacaktır." Garion çabucak dönüp ona baktı. "Tuhaf bir yerel âdet," diye bilgi verdi İpek. Taş döşeli avluya girip atlarından indiler.
Zayıf, uzun boylu, saç ve sakallan demir kırı rengi bir adam olan Kont Reldegen, bir baston yardımıyla yürüyerek onları karşılamaya geldi.
"Amca," dedi Lelldorin saygıyla eğilerek. "Yeğenim," dedi Kont kibarca.
"Dostlarım ve ben buradan geçiyorduk," dedi Lelldorin; "geceyi evinizde geçirebileceğimizi düşündük.
"Evim her zaman sana açıktır yeğenim," dedi Reldegen resmi bir tavırla. 'Yemek yediniz mi?"
"Hayır amca."
"O zaman akşam yemeğini beraber yiyeceğiz. Dostlarınla tanışabilir miyim?"
Bay Kurt kukuletasını geri atıp öne çıkarak, "Biz zaten tanışıyoruz Reldegen," dedi.
Kontun gözleri irileşti. "Belgarath? Gerçekten sen misin?"
Kurt sırıttı. "Benim tabii. Hâlâ dünyayı dolaşıp bela arıyorum."
Reldegen gülerek Kurt'un kolunu yakalayıp içten bir tavırla sıktı. "Hepiniz içeri gelin bakalım. Soğukta durmayalım." Dönüp topallayarak merdivenlerden çıkmaya başladı.
"Bacağına ne oldu?" dedi Kurt.
"Dizime bir ok yedim." Omuzlarını silkti. "Eski bir anlaşmazlık; çoktan unutuldu gitti."

"Aklımda kaldığı kadarıyla böyle anlaşmazlıklara pek meraklıydın. Bir ara hayatını yalın kılıç geçireceğini bile sanmıştım."
"Ateşli bir gençtim o zamanlar," dedi Kont merdivenin tepesindeki geniş kapıyı açarken. Konuklarını uzun bir koridordan geçirerek iki ucunda iki şöminenin yandığı büyük ve etkileyici bir salona soktu. Salonun tavanı geniş ve kavisli kemerlerle desteklenmişti. Yer cilalı siyah taştandı ve oraya buraya serilmiş hayvan postları vardı. Duvarlar, kemerler ve tavan, zeminle kontrast teşkil edecek şekilde beyaz badanalıydı. Sağda solda koyu kahverengi ağaçtan ağır sandalyeler vardı; bir uçtaki şöminenin önünde de üzerinde demir bir şamdan olan kocaman bir masa duruyordu. Masanın cilalı yüzeyinde on-on iki kadar deri ciltli kitap duruyordu.
"Kitap okuyorsun ha, Reldegen?" dedi Kurt hayretle, pelerinlerini çıkarıp ansızın beliriveren hizmetkârlara verirlerken. "Sen cidden yumuşamışsın dostum."
Kont ihtiyarın bu sözlerine gülümseyerek cevap verdi.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
"Nezaket kurallarını unuttum gene," dedi Kurt. "Bu kızım Polgara; Pol bu Kont Reldegen, eski bir dost."
Kont zarif bir selam vererek, "Leydim," dedi, "evimi şereflendirdiniz."
Tam Pol Teyze cevap verecekti ki, iki genç ateşli bir şekilde tartışarak salona daldı. Kırmızı ceketli, siyah saçlı genç, "Sen salağın tekisin Berentain," diyordu.
"Bunu iddia etmek sizi memnun edebilir Torasin," diyordu sarıyeşil çizgili tunik giymiş, sansın, kıvırcık saçlı öteki genç. "Ama siz bunu takdir edemeseniz de, Asturyanın istikbali Mimbrelerin ellerinde. Heyecanlı itirazlarınız ve ateşli belagatınız bu hakikati değiştirmez."
"Benimle sizli bizli konuşma Berentain," dedi esmer genç. "Mimbrelerin kibarlığını taklit etmeye çalışman midemi kaldırıyor."
"Beyler bu kadarı yeter," dedi Kont Reldegen sert bir sesle, bastonunu yere vurarak. "Eğer politik tartışmalarınıza devam edecekseniz, sizi birbirinizden ayıracağım gerekirse zorla."
iki delikanlı birbirlerine pis pis bakarak salonun iki ayrı köşesine doğru yürüdüler. "Oğlum Torasin," dedi Kont özür diler gibi esmer genci göstererek. "Bu da kuzeni Berentain, rahmetli eşimin erkek kardeşinin oğlu. iki haftadır böyle atışıyorlar. Berentain'in gelişinin ertesi günü kılıçlarını almak zorunda kaldım."
"Politika tartışmak insanın kanını hareketlendirir Lordum," dedi ipek, "özellikle de kış aylarında. Damarların tıkanmasını önler."
Kont ufak tefek adamın bu sözleri karşısında gülmeye başladı. "Drasniya kraliyet ailesinden Prens Kheldar," diye İpek'i tanıttı Bay Kurt. "Asaletmeap," dedi Kont eğilerek.
"Lütfen yapmayım Lordum," dedi ipek sıkıntıyla. "Hayatımı bu tür hitaplardan kaçarak geçirdim; kraliyet ailesiyle ilişkimin açıklanması beni olduğu kadar amcamı da mahcup duruma düşürüyor."
Kont bu sözlere de keyifle gülerek karşılık verdi. "Hadi yemeğe oturalım," diye önerdi sonra. "Mutfakta sabahtan beri iki şişman geyik çevriliyor, ayrıca güney Tolnedra'dan gelme bir fıçıda kırmızı şarabım var. Yanlış hatırlamıyorsam Belgarath iyi yemeğe ve kaliteli şaraba pek düşkündü."
"Hiç değişmedi Lordum," dedi Pol Teyze. "Böyle konularda pek değişmiyor; bir kere tanıdıktan sonra sizi hiç şaşırtmaz"
Kont gülümseyerek ona kolunu uzattı ve hep birlikte onu izleyerek salonun öteki ucundaki kapıya doğru yürümeye başladılar.
"Lordum," dedi Pol Teyze, "acaba evinizde bir banyo küveti bulunur mu?"
"Kışın yıkanmak tehlikelidir Leydi Polgara," diye uyardı Kont.
"Lordum," dedi Pol ciddi bir tavırla, "O kadar uzun bir süredir yaz kış demeden banyo yapıyorum ki, hayal bile edemezsiniz."
"Bırak yıkansın Reldegen," dedi Bay Kurt. "Kirlenmeye başladığını düşününce sinirleri hemen bozuluveriyor."
"Banyo yapmanın sana da zararı dokunmaz ihtiyar Kurt," dedi Pol Teyze ters bir tavırla. "Rüzgâr senden bu tarafa esince insanın burnunun direği kırılıyor."
Bay Kurt buna biraz alınmış gibi göründü.
Geyik eti, sosa batırılmış ekmek ve lezzetli bir kirazlı pastadan oluşan yemeklerini yedikten sonra, Pol Teyze bir hizmetçiyle birlikte banyosunun hazırlanmasına nezaret etmeye gitti. Erkekler masada biraz daha kalıp, Reldegen'in yemek salonunu aydınlatan bir sürü mumun altın rengi ışığında şaraplarını içtiler.

Sonra Torasin sandalyesini geri itip masanın öteki yanında oturan Berentain'e aşağılayıcı bir

bakış fırlatarak, "Sizi odalarınıza götüreyim," dedi Garionla Lelldorin'e.
Garion ve Lelldorin Torasin'in peşine takılarak uzun bir merdivenden evin üst katlarına çıkmaya başladılar. Merdivenden çıkarken Lelldorin, "Alınma ama Tor," dedi, "şu kuzeninin tuhaf fikirleri var."
Torasin homurdandı. "Berentain eşeğin biri. Onların konuşmasını taklit edip yağcılık yaparsa Mimbrelerin gözüne girebileceğini zannediyor." Elinde taşıdığı mumun ışığında esmer yüzü öfkeyle kırışmış gibi görünüyordu.
"Niye yapıyor ki bunu?" diye sordu Lelldorin.
"Çünkü deliler gibi kendine ait bir toprak istiyor," dedi Torasin. "Dayım ona fazla bir şey bırakmadı. Bu şişko budala da bölgedeki baronlardan birinin kızına aşık; baron topraksız bir talibi kabul etmeye yanaşmayacağı için, Berentain de Mimbre valisini kendine toprak vermeye ikna etmeye çalışıyor. Eğer bu yolla toprak elde edebileceğini bilse, Kal Torak'ın hayaletine bile bağlılık yemini edebilir."
"Şansı olmadığını görmüyor mu?" diye sordu Lelldorin. 'Valinin çevresinde toprak peşinde bir sürü Mimbre şövalyesi var; onlar varken hiçbir Asturyalı'ya toprak verirler mi?"
"Kaç kere söyledim," dedi Torasin öfkeyle, "ama laf dinlediği yok ki. Bu tavırları bütün ailemizi rezil ediyor."
Ona hak vererek başını salladı Lelldorin yukarı katın koridoruna vardıklarında. Sonra çabucak etrafına bakındı ve fısıldayarak, "Seninle konuşmam lazım Tor," dedi.
Torasin hızla ona döndü.
"Babam çok önemli bir iş için beni Belgarath'ın hizmetine verdi," diye hızla devam etti Lelldorin fısıldayarak. "Ne zaman döneceğim belli değil, o yüzden Korodullin'i bensiz öldürmek zorundasınız."
Torasin'in gözleri dehşetle irileşti. 'Yalnız değiliz Lelldorin," dedi boğuk bir sesle.
Garion hemen, "Ben koridorun öteki ucuna gideyim," dedi. "Hayır," dedi Lelldorin sert bir sesle, Garion'un kolunu yakalayarak. "Garion benim dostum, Tor. Ondan gizlim saklım yok."
"Yapma Lelldorin," dedi Garion. "Ben Asturyalı değilim; Arend bile değilim. Planlarınızı da duymak istemiyorum."
"Ama duyacaksın Garion," dedi Lelldorin. "Sana güvenimin kanıtı olarak. Gelecek yaz, Korodullin yıkık Vo Astur şehrinde sözüm ona Arend birliğinin göstergesi olan altı haftalık divanı toplamaya gitmek için yola çıktığında ona pusu kuracağız."
"Lelldorin!" dedi yüzü bembeyaz olan Torasin. Ama Lelldorin'in susmaya niyeti yoktu. "Bu basit bir pusu olmayacak Garion. Mimbrelerin kalbine vurulmuş ustaca bir darbe olacak. Ona Tolnedra lejyoneri kılığında pusu kuracağız ve Tolnedra kılıçlarıyla öldüreceğiz. O zaman Mimbre Tolnedra imparatorluğuna savaş açmak zorunda kalacak ve Tolnedra da onu çürük bir yumurta gibi ezecek. Mimbre yıkılınca Asturya özgür olacak."
"Nacak seni öldürtecek Lelldorin," dedi Torasin. "Kanımız üzerine gizlilik yemini etmiştik."
"Git o Murgoya söyle, onun yeminine tükürürüm ben," dedi Lelldorin ateşle. "Asturya yurtseverlerinin Murgo uşaklara ihtiyacı yok."
"Bize altınları o veriyor salak," diye köpürdü Torasin kendini kaybederek. "O üniformaları ve kılıçlan almak, kararsız arkadaşlarımızı da ikna etmek için onun kızıl altınına ihtiyacımız var."
"Korkaklarla döneklere ihtiyacım yok," dedi Lelldorin ateşle. "Yurtseverler Angarak altını için değil yurt sevgisinden yaparlar işlerini."
Artık şaşkınlığı geçen Garion hızla düşünmeye başlamıştı. "Çerek'te bir adam tanıdım," dedi. " Jarvik Kontu. O da Murgolardan altın alıp bir kralı öldürmeyi planlamıştı."
îki delikanlı ona bakakaldılar.

"Bir ülkenin kralını öldürürseniz, o ülkeye bir şeyler olur," diye açıkladı Garion. "Kral ne kadar kötü olursa olsun, ya da onu öldürenler ne kadar iyi insanlar olurlarsa olsunlar, bir süre için ülke paramparça olur. Her şey karışır, ülkeyi yönlendirecek biri kalmaz. Tam bu sırada o ülkeyi başka bir ülkeyle savaşa sokarsanız, kargaşayı daha da artırırsınız. Eğer Murgo olsaydım, Batı Krallıklarında tam da böyle bir kargaşa olsun isterdim."
Garion kendi sesini hayretle dinliyordu. Sesinde kuru, heyecansız bir özellik olduğunu hemen fark etmişti. Daha ilk anılarından beri bu ses hep vardı; kafasının içinde sessiz, gizli bir köşede durur, o-na neyin yanlış, neyin aptalca olduğunu söylerdi. Ama daha önce hiç başka insanlarla

ilişkilerinde işine karışmamıştı. Şimdi ise bu İM gençle doğrudan doğruya o ses konuşuyor, sabırla açıklamalar yapıyordu.
"Angarak altını göründüğü gibi değildir," diye devam etti. "Onda insanın ahlakını bozan bir ö-zellik vardır. Belki de o yüzden kan rengi. O Nacak denilen Murgodan daha fazla altın almadan önce bunu bir düşünürdüm yerinizde olsam. Size niye altın veriyor, niye bu planınıza yardım ediyor dersiniz? Asturyalı olmadığına göre sebebi yurtseverlik olamaz, değil mi? Bunu da düşünürdüm ben olsam."
Lelldorinle kuzeni ansızın çok sıkıntılı bir hal almışlardı.
"Bundan kimseye bahsetmeyeceğim," dedi Garion. "Bunu bana bir sır olarak anlattınız, zaten hiç duymamış olmam gerekiyordu. Ama unutmayın, dünyada olup bitenler Arendiya'da olanlardan ibaret değil. Şimdi biraz uyumak istiyorum. Eğer bana yatağımı gösterirseniz, sizi bütün gece boyu bu konuyu tartışmanız için yalnız bırakabilirim."
Garion bu meseleyi iyi hallettiğini düşünüyordu. En azından içlerine birkaç kuşku tohumu ekmeyi başarmıştı. Bunun iki delikanlıyı yolundan döndürmeye yetmeyeceğini bilecek kadar tanımıştı A-rendleri, ama bir başlangıçtı en azından.
BELGARIAD 2
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ERTESİ SABAH erkenden, daha sis ağaçların arasından çekilmeden yola çıktılar. Koyu renk bir pelerine sarınmış olan Kont Reldegen kapıya gelerek onları geçirdi; babasının yanında duran Tora-sin, gözlerini Garion'un yüzünden alamıyordu. Garion elinden geldiğince renk vermemeye çalıştı. Ateşli Asturyalı delikanlı şüphe içinde görünüyordu; belki de bu şüphe onu bir felaketin içine atılmaktan alıkoyabilirdi. Fazla bir şey değil, diye düşündü Garion, ama bu koşullar altında elinden bu kadarı geliyordu.
"Yine gel Belgarath,"dedi Reldegen. "Bir daha gelişinde daha çok kal. Burada tecrit edilmiş bir hayatımız var, dünyada neler olup bitiyor merak ediyorum. Ateşin başında oturup bir iki ay konuşuruz."
Bay Kurt ciddi bir tavırla başını salladı. "Şu işim bittikten sonra belki Reldegen." Sonra atını çevirip başa geçti; Reldegen'in evini çevreleyen açıklığı aşıp kasvetli ormana girdiler.
"Kont pek alışılmamış bir Arend," dedi ipek yola koyulduktan sonra. "Dün akşam orijinal bir-iki fikrine bile tanık oldum." "Çok değişmiş," diye onayladı Kurt.
"Mutfağı harika," dedi Barak. "Val Alorn'dan ayrıldığımızdan beri hiç bu kadar iyi doymamıştım."
"Doymuş olman gerekir," dedi Pol Teyze. "Bir geyiğin yarısından fazlasını sen yedin."
"Abartıyorsun Polgara," dedi Barak. "Pek değil," dedi Hettar yumuşak sesiyle.
Lelldorin atını Garion'un yanında sürüyordu ama ağzını açmamıştı. Yüzü kuzenininki kadar dertliydi. Bir şey söylemek istediği, ama lafa nasıl başlayacağını bilmediği belli oluyordu,
"Haydi konuş," dedi Garion alçak bir sesle. "Artık iyi arkadaşız, saçmalarsan bozulmam."
Lelldorin hafifçe aptallaşarak, "O kadar mı belli ediyorum?" diye sordu. "Dürüstsün diyelim," dedi Garion. "Hislerini saklamayı öğrenmemişsin, o kadar."
"Söylediğin doğru muydu?" dedi Lelldorin. "Sözünden kuşku duymuyorum tabii, ama gerçekten Kral Anheg'e suikast düzenleyen bir Murgo var mıydı Çerek'te?"
"İpek'e sor," dedi Garion. "Ya da Barak'a veya Hettar'a. istediğine sor; hepimiz oradaydık."
"Ama Nacak öyle biri değil," dedi Lelldorin kendini savunarak. "Emin misin?" dedi Garion.
"Planı o yaptı, değil mi? Nasıl tanıştınız?"
"Büyük Fuara gitmiştik; Torasin, ben, birkaç arkadaş. Bir Murgo tüccardan bir iki şey satın aldık; Torasin'i gördün, hemen Mimbreler aleyhine bir şeyler söyledi. Tüccar da bizi ilgimizi çekecek birine götüreceğini söyledi ve Nacakla tanıştırdı. Konuştukça davamıza giderek daha fazla yakınlık duyduğunu anladık."
"Taba"
"Bize kralın planını anlattı, inanılır gibi değildi."
"Eminim öyledir."
Lelldorin ona huzursuz bir bakış fırlatarak, "Kral arazilerimizi elimizden alıp topraksız Mimbre soyluları arasında bölüştürecekmiş," dedi suçlar gibi.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
"Bunu Naçak'tan başka birine danıştınız mı?"
"Nasıl danışabiliriz ki? Mimbreler bunu asla kabul etmezler; ama tam onlara yakışacak bir davranış."

"Yani bir tek Naçak'ın sözüne güvendiniz demek. Peki bu plan nasıl ortaya çıktı?" "Nacak eğer Asturyalı olsaydı, kimsenin toprağını almasına izin vermeyeceğini söyledi; ama Mimbreler askerleri ve şövalyeleriyle toprağı almaya geldiğinde de çok geç olacaktı. Eğer yerimizde olsaydı karşı taraf hazır olmadan önce saldıracağını iddia etti; hem de Mimbrelerin kimin yaptığını anlayamayacağı bir şekilde, işte burada da Tolnedra üniforması fikrini önerdi."
"Para vermeye ne zaman başladı?"
"Emin değilim, işin o kısmıyla Tor ilgileniyordu."
"Peki niçin para verdiğini söyledi mi?"
"Dostluk için verdiğini söyledi."
"Sana biraz tuhaf gelmedi mi bu?"
"Ben de olsam dostluk için para verirdim," diye itiraz etti Lelldorin.
"Sen Asturyalısın," dedi Garion. "Sen dostluk için canını bile verirsin. Ama Nacak Murgo, onların pek de cömert olduğunu sanmıyorum. Yani işin özeti şu: Bir yabancı size kralınızın topraklarınıza el koyacağını söylüyor. Sonra kralı öldürüp Tolnedra ile savaş çıkarmak için bir plan öneriyor, en sonunda da bu planı gerçekleştirmek için para veriyor. Doğru oldu mu?"
Lelldorin çarpılmış bir ifadeyle, sesini çıkarmadan başını salladı, "içinizden biri de bundan şüphelenmedi mi?"
Lelldorin dokunsan ağlayacaktı. Sonunda "Çok iyi bir plandı ama," diye patladı. "Mutlaka başarılı olurdu."
"Tehlikesi de orada ya zaten," dedi Garion.
"Garion, ne yapacağım ben şimdi?" dedi Lelldorin acı içinde.
"Şu anda yapabileceğin bir şey yok," dedi Garion. "Belki daha sonra, düşünmeye zaman bulunca bir fikir ortaya çıkar. Olmazsa da dedeme anlatırız. O bunu durduracak bir yol bulur."
"Kimseye anlatamayız," dedi Lelldorin. "Sessizlik yemini ettik."
"O yemini bozmak zorunda kalabiliriz," dedi Garion istemeye istemeye. "Ne senin ne de benim o Murgoya bir borcumuz var; ama karar senin gene de. Sen izin vermezsen kimseye bir şey söylemem."
"Sen karar ver," diye yalvardı Lelldorin. "Ben yapamam Garion." "Yapacaksın," dedi Garion. "Düşünürsen sebebini anlarsın mutlaka."
O sırada Büyük Batı Yoluna varmışlardı; Barak başa geçip bütün grubu hızlı bir tırısa kaldırdı ve daha fazla konuşma imkânı da kalmadı.
Yoldan bir fersah kadar ilerlediklerinde çamurlu bir köye vardılar; toprak çatılı, çamurla sıvalı çalı çırpıdan yapılmış bir düzine kadar evden oluşuyordu köy. Çevresindeki tarlalar kesilmiş ağaç göv-deleriyle doluydu ve birkaç sıska inek ormanın kıyısında otluyordu. Bu kulübelerin gizlediği yoksulluğa bakan Garion öfkesini gizleyemeyerek, "Lelldorin," dedi sert bir sesle, "şuraya bak!"
Dalgın dalgın düşünmekte olan sansın delikanlı ani bir tehlikeyle karşılaştıklarını sanarak sıç-radı."Ne? Nereye?"
"Köye bak," dedi Garion. "Bak şu köye diyorum."
"Bir serf köyü işte," dedi Lelldorin kayıtsız bir tavırla. "Böyle yüzlerce köy gördüm." Gene kendi iç hesaplaşmalarına döndü.
"Sendarya'da böyle yerlerde domuz bile beslemeyiz biz." Garion' un sesi öfkeyle titriyordu. Ar-

kadaşmın görmesini bir sağlayabilseydi!
Paçavralar içinde iki serf yolun yakınlarındaki bir ağaç kütüğünden baltalarla yakacak odun kesiyordu. Grup yaklaşınca baltalarını atıp dehşet içinde ormana kaçtılar.
"Bununla gurur mu duyuyorsun Lelldorin?" diye sordu Garion. 'Yurttaşlarının senden bu kadar korkması, seni görür görmez kaçması iyi bir şey mi?"
Lelldorin şaşırmıştı. "Ama onlar serf Garion," dedi, bu her şeyi açıklamaya yetiyormuş gibi.
"Onlar insan. Hayvan değil, insanların bundan daha iyi muamele görmeye hakkı vardır."
"Benim elimden bir şey gelmez. Onlar benim serilerim değil." Sonra Lelldorin yeniden içine kapanarak Garion'un başına musallat ettiği açmazla boğuşmaya koyuldu.
Akşama doğru, bulutlu gök kararmaya başladığında on fersah yol almışlardı. "Geceyi ormanda geçireceğiz herhalde Belgarath," dedi ipek. "Önümüzdeki Tolnedra konaklama yerine varma şansımız yok."

Bay Kurt atının üstünde uyuklamaya başlamıştı bile. Gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdı. "Pekâlâ," dedi. "Ama yoldan biraz uzaklaşalım. Ateşimiz dikkat çekebilir. Zaten Arendiya'da olduğumuzu bilen yeteri kadar insan var."
Durnik ileride ağaçlar arasındaki bir açıklığı göstererek, "Şurada bir ormancı patikası var," dedi. "Oradan ormanın içine girebiliriz."
"Peki," dedi Kurt.
Dar patikadan ağaçların arasına daldılar. Atlarının nallan yerdeki ıslak yaprakların üzerinde boğuk bir ses çıkarıyordu. Bir mil kadar sessizce yol aldıktan sonra önlerinde açıklık bir alan belirdi.
"Burası nasıl?" dedi Durnik, açıklığın bir yanında, yosun tutmuş taşlar arasından akan bir çayı göstererek.
"Olur," dedi Kurt.
"Açıkta kalamayız," dedi demirci.
"Camaar'dan çadır almıştım," dedi ipek. 'Yüklerin arasındalar."
"Çok düşünceli bir hareket," dedi Pol Teyze.
"Daha önce Arendiya'da bulundum Leydim. Buranın havasını bilirim."
"Garionla ben gidip ateş için odun toplayalım," dedi Durnik atından inip baltasını eyerden çözerek.
"Ben de size yardım edeyim," dedi Lelldorin; hâlâ dertliydi.
Durnik başını sallayarak ağaçların arasına doğru yürüdü, onlar da peşine takıldılar. Ağaçlar ıslaktı, ama demirci kuru dal parçalarını neredeyse içgüdüleriyle buluyordu. Azalan ışıkta hızla çalıştılar ve kısa zamanda üç kocaman kuru dal yığını oluşturdular. Açıklığa döndüklerine, İpek ve diğerleri boz renkli çadırları kuruyorlardı. Durnik kucağındaki dallan yere bırakarak ayağıyla ateş için bir yer açmaya başladı. Sonra diz çökerek bıçağı ve bir çakmaktaşı parçasıyla hep yanında taşıdığı kavı tutuşturdu. Az sonra küçük bir ateşleri olmuştu; Pol Teyze hemen kendi kendine bir şarkı mırıldanarak tencerelerini ateş başına dizmeye başladı.
Atlarla ilgilenmekte olan Hettar da döndüğünde, hep birden Pol Teyzenin Kont Reldegen'in o sabah zorla yanlanna verdiği kumanyadan akşam yemeği hazırlamasını seyretmeye koyuldular.
Yemekten sonra ateşin başına oturup alçak sesle sohbete başladılar. "Ne kadar yol geldik?" diye sordu Durnik.
"On iki fersah," dedi Hettar kaba taslak bir hesap yaparak. "Ormandan çıkmak için daha ne kadar gitmemiz gerekecek?"

"Camaar'dan merkezdeki yaylaya seksen fersahtır," dedi Lelldorin.
Durnik içini çekti. "Bir hafta, belki daha da fazla. Ben bir iki günde kurtuluruz sanıyordum."
"Seni anlıyorum Durnik," dedi Barak. "Bu ağaçlar çok kasvetli."
Çayın yanına bağladıkları atlar huzursuzca kıpırdanınca Hettar ayağa fırladı.
Barak da "Ne var?" diyerek ayağa kalktı.
"Aslında..." diye lafa başladı Hettar. Durdu, sonra "Geri çekilin!" diye haykırdı. "Ateşten uzaklasın. Atlar ağaçların arasında birileri olduğunu söylüyor. Kalabalık ve silahlı." Kılıcını çekerek ateşten u-zağa sıçradı.
Lelldorin şaşkınlıkla bir an ona baktıktan sonra koşarak çadırlardan birine daldı. Garion arkadaşının bu korkakça davranışı karşısında karnına yumruk yemiş gibi oldu.
Bir ok vızıldayarak Barak'ın örgü zırhına çarptı ve parçalandı. "Silahlarınızı alın!" diye haykırdı dev adam, kendi kılıcını çekerek.
Garion Pol Teyzenin kolunu yakalayarak onu ışıktan uzaklaştırmaya çalıştı.
"Kes şunu," dedi Pol Teyze kolunu kurtararak. Başka bir ok sisli ormandan üstlerine doğru geldi. Pol Teyze eliyle sinek kovar gibi bir hareket yaparak tek bir kelime söyledi. Ok katı bir nesneye çarpmış gibi sekerek yere düştü.
Sonra bir sürü kaba saba, iri yapılı adam, ellerinde kılıçlarıyla savaş çığlıkları atarak ağaçların arasından fırlayıp çayı geçmeye başladılar.
Barak ve Hettar öne çıkıp onları karşılamaya hazırlanırken, Lelldorin elinde yayıyla çadırdan çıktı ve o kadar büyük bir hızla ok atmaya başladı ki elleri görünmez oldu. Garion arkadaşının cesaretinden kuşkulanmış olduğu için müthiş bir utanca kapıldı.
Saldırganlardan biri boğuk bir çığlık atarak boğazında bir okla yere serildi. Bir diğeri ellerini karnına götürerek iki büklüm oldu ve inleyerek olduğu yere çöktü. San sakallı genç bir

saldırgan yere oturarak göğsündeki ok tüylerine inanmaz bir ifadeyle bakmaya ve oku çıkarmak için çekiştirmeye başladı. Sonra burnundan kan boşanarak yana devrildi. Saldırganlar Lelldorin'in ok yağmuru karşısında duralayınca, bu kez de Barak ve Hettar'ın saldırısıyla karşılaştılar. Barak'ın kılıcı geniş bir yay çizerek bir kılıcı kırdı ve onu kaldıran siyah sakallı a-damın boynuyla omuzunun arasına saplandı. Adam olduğu yere devrildi. Hettar kılıcıyla bir şaşırtma hareketi yaptı ve çiçekbozuğu suratlı bir serseriyi şişleyiverdi. Adam kasılıp kaldı ve Hettar kılıcını çekerken ağzından kan boşandı. Durnik elinde baltasıyla ileri fırladı; İpek ise yeleğinden uzun hançerini çekerek hırpani kılıklı, kahverengi sakallı bir adamın üstüne doğru koşmaya başladı. Son anda yere atlayıp bir takla attı ve adamın göğsüne iki ayağıyla bir tekme savurdu. Hiç durmadan ayağa fırladı ve hançerini hasmının karnına sapladı. Yukan doğru çekilen hançer ıslak bir şey yırtılıyormuş gibi bir ses çıkardı; adam bir çığlık atarak ellerini karnına götürdü ve kıvrım kıvrım dışarı dökülen bağırsaklarını toplamaya çalıştı. Garion kendi kılıcını almak için çantalarına doğru koştu, ama ansızın arkasından biri kollarını yakalayıverdi. Bir an için mücadele etmeye çalıştı ama kafasına yediği bir darbeyle gözlerinde yıldızlar uçuşmaya başladı.

"Aradığımızı bulduk," dedi kaba bir ses Garion kendinden geçerken.

Birileri onu taşıyordu, bundan emindi. Kendisini tutan güçlü kollan hissedebiliyordu. Kafasına vurulalı ne kadar geçtiğini hatırlamıyordu. Kulaklan hâlâ çınlıyor, midesi bulanıyordu. Vücudunu gevşek bırakarak dikkatle bir gözünü açtı. Bulanık görüyordu, ama karanlığın içinde Barak'ın sakallı yüzünü tanıdı. Tıpkı Val Alorn'un dışındaki karlı ormanda olduğu gibi, onunkiyle iç içe geçmiş bir halde dev bir boz ayının yüzünü de görüyordu. Gözlerini kapayıp ürperdi, sonra debelenmeye başladı.

"Korkma Garion," dedi Barak dehşet dolu bir sesle. "Benim." Garion tekrar gözlerini açtığında

ayı yoktu. Onu görmüş olduğundan bile emin değildi.

"îyi misin?" diye sordu Barak onu yere bırakarak. "Kafama vurdular," diye mırıldandı Garion e-lini kulağının arkasındaki şişliğe götürerek.

"Bir daha yapamayacaklar," diye mırıldandı Barak, sesi hâlâ dehşet dolu. Sonra dev adam yere çökerek yüzünü ellerinin arasına aldı. Karanlıkta anlaması kolay değildi, ama Barak'ın omuzlan bastırılmış bir kederle sarsılıyor gibiydi; sessiz, iç paralayıcı, kasılan hıçkırıklarla. "Neredeyiz?" diye sordu Garion karanlıkta etrafına bakınarak. Barak öksürerek yüzünü sildi. "Çadırlardan epeyce uzaklaştık. Seni kaçıranları yakalamak biraz vakit aldı."

"Ne oldu?" Garion'un kafası hâlâ biraz karışıktı. "Öldüler. Ayağa kalkabilir misin?"

"Bilmiyorum." Garion ayağa kalkmayı denedi, ama hemen başı dönmeye ve midesi bulanmaya başladı.

"Önemli değil, ben seni taşırım." Barak kendini toplamış ve her zamanki ciddi ve pratik kimliğine bürünmüştü. Yakındaki bir ağaçta bir baykuş öttü ve baykuşun hayalet gibi beyaz suretinin önlerindeki ağaçların arasına doğru uçtuğunu gördüler. Barak onu kucağına alırken Garion gözlerini kapatıp midesini kontrol altında tutmaya yoğunlaştı.

Biraz sonra açıklıktaki ateşin ışığına varmışlardı, "îyi mi?" diye sordu Durnik'in kolundaki bir yarayı sarmakta olan Pol Teyze işinden başını kaldırarak.

"Kafası şişmiş o kadar," dedi Barak, Garion'u yere bırakarak. "Kaçtılar mı?" Sesi sert, hatta vahşiydi.

"Yürüyecek hali olanlar kaçtı," dedi ipek; sesi hâlâ heyecanlı, gözleri de kıpır kıpır ve parlaktı. "Aralarından birkaçını geride bıraktılar." Ateşin kıyısında yatan hareketsiz gövdeleri gösterdi. Lelldorin yayı yarı yarıya gerili halde arkasını kollayarak açıklığa döndü. Nefes nefeseydi, yüzü sararmıştı ve elleri titriyordu. Garion'u görür görmez, "îyi misin?" diye sordu.

Garion kafasındaki şişi elleyerek başını salladı.

"Seni kaçıran iki adamı yakalamaya çalıştım," dedi delikanlı, "ama çok hızlı koşuyorlardı. Oralarda bir de vahşi hayvan vardı. Seni ararken kükremelerini duydum."

"Hayvan gitti," dedi Barak düz bir sesle.

"Neyin var senin?" diye sordu İpek dev adama.

"Yok bir şey."

"Kimdi bunlar?" diye sordu Garion.

"Hırsızdılar herhalde," dedi İpek hançerini kınına sokarken, "insanları serf olarak kullanan bir toplumun avantajlarından biri de bu. Sertlikten sıkılanlar, ormana çıkıp heyecan ve kâr peşinde koşmaya başlar."

"Sen de Garion gibisin," dedi Lelldorin. "Serdiğin burada tabiat kanunu olduğunu anlayamıyor musunuz? Serilerimiz kendi başlarının çaresine bakamazlar. Onları kollamak da yüksek mevkide olan bizim sorumluluğumuz."
"A, tabii," dedi İpek alaycı bir tonla. "Domuzlarınızdan daha az besleyip köpeklerinizden daha kötü koşullarda yaşatıyorsunuz, ama kolluyorsunuz onları, değil mi?"
"Yeter İpek," dedi Pol Teyze soğukkanlı bir sesle. "Aramızda kavgaya başlamayalım." Durnik'in kolundaki sargıya son bir düğüm atıp, Garion'un başına bakmak için yanına gitti. Elini şişe değdirince Garion irküdi. "Ciddi bir şey değil," dedi Pol.
"Gene de acıyor," dedi Garion.
"Tabii acır canım," dedi Pol Teyze sakin bir sesle. Soğuk su kovasında bir bez ıslatıp şişe bastır-

di. "Kafanı korumayı öğrenmelisin Garion. Eğer böyle sağa sola çarpmaya devam edersen beynin sulanacak."
Garion tam buna bir cevap verecekti ki, Hettar'la Bay Kurt geri döndüler. "Hâlâ kaçıyorlar," dedi Hettar. At derisi ceketindeki çelik diskler ışıkta kıpkırmızı parlıyordu, kılıcı da kan içindeydi. "Bu kaçma işini iyi beceriyorlar," dedi Kurt. "Herkes iyi mi?" "Birkaç şişlik ve biriki yara bere," dedi Pol Teyze. "Çok daha beter de olabilirdi." "Şimdi olabilecekleri düşünüp dertlenmeyelim."
"Şunları ortadan kaldıralım mı?" diye homurdandı Barak, çayın yakınında yerlere serilmiş cesetleri göstererek.
"Gömmemiz gerekmez mi?" diye sordu Durnik. Sesi titriyordu ve yüzü bembeyazdı.
"Uğraşamayız," diye kestirip attı Barak. "Arkadaşları isterlerse sonra dönüp gömerler." "Hiç medeni bir tavır değil," diye itiraz etti Durnik. Barak omuzlarını silkti. "Âdet böyledir."
Bay Kurt ayağıyla cesetlerden birini çevirip dikkatle yüzüne baktı. "Sıradan bir Arend haydutuna benziyor," diye homurdandı. "Ama emin olamayız tabii."
Lelldorin cesetlere saplanmış olan oklarını tek tek topluyordu.
"Şunları göz önünden çekelim," dedi Barak, Hettar'a. "Seyretmekten bıktım."
Durnik başını çevirdiğinde, Garion gözlerinde iki koca gözyaşının toplandığını gördü. Dostunun yanına oturup şefkatle "Çok acıyor mu?" diye sordu.
"O adamlardan birini ben öldürdüm Garion," dedi demirci titreyen bir sesle. "Baltamla yüzüne vurdum. Çığlık attı ve kanı üstüme fışkırdı. Sonra yere devrilip ölene kadar çırpındı."
"Başka ne yapabilirdin ki Durnik?" dedi Garion. "Bizi öldüreceklerdi."
"Daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim," dedi Durnik gözyaşları yanaklarına süzülerek. "O kadar uzun bir süre çırpındı ki..."
"Sen yatsana artık Garion," dedi Pol Teyze. Gözlerini Durnik'in gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne dikmişti.
Garion anlamıştı. "İyi geceler Durnik," diyerek kalktı ve çadırlardan birine doğru yürümeye başladı. Arkasına bir göz attığında Pol Teyze kütüğe Durnik'in yanına oturarak bir kolunu omuzuna atmış, alçak bir sesle demirciyle konuşuyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM
ATEŞTEN geriye yalnızca korlar kalmıştı ve açıklığın çevresindeki orman sakindi. Garion başı zonklayarak uyumaya çalışıyordu. En nihayet, geceyarısını epey geçe çabalamaktan vazgeçti ve battaniyesinin altından çıkıp Pol Teyzeyi aramaya koyuldu.
Gümüş rengi sisin üzerine dolunay yükselmişti; ay ışığında sis pırıl pırıl parlıyordu. Sessiz kamp yerinde yolunu bulmaya çalışırken, çevresindeki hava ışıldıyordu sanki. Pol Teyzenin çadırının yanına varınca, cadının girişim kurcalayıp "Pol Teyze?" diye fısıldadı. Cevap gelmedi. Biraz daha yüksek sesle, "Pol Teyze," diye fısıldadı yeniden, "benim, Garion. içeri girebilir miyim?" Gene cevap yoktu; çıt bile çıkmıyordu. Dikkatle kapıyı aralayıp içeri bir göz attı: Çadır boştu.
Şaşıran, hatta biraz da korkan Garion açıklığa bir göz gezdirdi. Hettar atların yakınında bir yerde nöbetteydi; pelerinine sarınmış, yüzünü sisli ormana çevirmişti. Garion bir an tereddüt ettikten sonra çadırların arkasına geçti. Işıldayan, tül gibi sisin içinde, ağaçların arasından çaya doğru ilerledi; ağrıyan kafasını soğuk suya sokarsa biraz iyi geleceğini umuyordu. Çadırlardan elli metre kadar uzaklaşmıştı ki, ilerideki ağaçların arasında hafif bir kıpırtı görerek durakladı.

Kocaman boz bir kurt sisin içinden çıkıp ağaçların arasındaki küçük bir açıklıkta durdu. Garion nefesini tutup büyük, kıvrım kıvrım bir meşe ağacının yanına sindi. Kurt sanki bir şey bekliyormuş gibi ıslak yaprakların üstüne oturdu. Parlak siste, normal bir gecede görülmesi mümkün olmayan ayrıntıları bile seçebiliyordu Garion. Kurdun boynu ve omuzlan gümüş rengiydi, burnuysa gri. Yaşlıydı, ama yaşını büyük bir haysiyetle taşıyordu; sarı gözleri ise son derece sakin ve bilgeydi.
Garion çıt çıkarmadan bekledi. En ufak bir kıpırtının bile kurdun keskin kulaklarına anında u-laşacağını biliyordu, ama tek nedeni bu da değildi. Kafasına yediği darbe hâlâ biraz başını döndürüyordu ve ay ışığında parlayan sis yüzünden bu karşılaşma ona bir şekilde gerçek dışı geliyordu. Nefesini tuttuğunu fark etti.
Büyük, kar beyazı bir baykuş, hayalet gibi kanatlarıyla açıklığın üzerinden süzülerek geçti ve alçak bir dala konarak oraya tünedi. Gözlerini kırpmadan kurda bakmaya başladı. Boz kurt da sükûnetle tüneğindeki baykuşa baktı. Derken, hiç rüzgâr olmamasına rağmen, sanki parıldayan sisteki ani bir esinti baykuşun ve kurdun suretlerini dalgalandırmış, bulandırmış gibi oldu. Görüntü tekrar netleşince, açıklığın ortasında Bay Kurt duruyordu; Pol Teyze de gri elbisesiyle onun başının üzerindeki bir dalda oturmaktaydı.
"Birlikte ava çıkmayalı çok olmuştu Polgara," dedi ihtiyar adam.
"Haklısın baba." Kollarını kaldırıp parmaklarını uzun, sık, kara saçlarının arasından geçirdi. "Nasıl olduğunu unutmuşum neredeyse." Keyifle ürperdi. "Avlanmak için iyi bir gece." "Biraz rutubetli," dedi Kurt ayağını silkeleyerek.
"Ağaçların üstünde hava çok açık, yıldızlar da müthiş parlak. Uçmak için harika bir gece." "Eğlendiğine sevindim. İşini unutmadın umarım." "Dalga geçme baba." "Eee?"
"Civarda yalnızca Arendler var, çoğu da uyuyor." "Emin misin?" "Tabii. Beş fersahlık bir çember içinde tek bir Grolim bile yok. Sen aradıklarını buldun mu?"

"Takip etmek zor değildi," dedi Kurt. "Ormanın üç fersah kadar içinde bir mağaradalar. Kaçarken biri daha ölmüş; ikisi de sabaha çıkmaz. Geri kalanlar olup bitenlere çok kızmış haldeler."
"Haksız da değiller. Konuştuklarını duyacak kadar yaklaşabildin mi?"
Kurt başını salladı. "Yakındaki köylerden birinde bir adamları var. Yolu gözleyip soyulmaya değer birileri geçerse bunlara haber veriyor."
"Sıradan hırsız bunlar demek ki."
"Tam olarak değil. Bizi özellikle bekliyorlarmış. Birisi bizi onlara ayrıntılı olarak tarif etmiş."
"Gidip şu köylüyle bir konuşsam iyi olacak," dedi Pol ciddi bir yüzle. Niyetini belli eden bir tavırla ellerini açıp kapattı.
"Vakit harcadığına değmez," dedi Kurt düşünceli düşünceli sakalını kaşıyarak. "Sana bir Mur-godan altın aldığını söyleyecektir. Grolimler kiraladıkları adamlara maksatlarını pek anlatmıyorlar."
"Gene de onunla ilgilenmeliyiz baba," diye ısrar etti Pol. "Arkamızda bırakırsak Arendiya'daki bütün iti kopuğu peşimize takar."
"Yarından sonra pek bir şey yapamaz," dedi Kurt gülerek. "Arkadaşları onu ormana davet edip gırtlağını kesmeyi planlıyorlar başka sevimsiz şeylerin yanı sıra."
"İyi. Ama Grolimin kim olduğunu bilmek isterdim."
Kurt omuzlarını silkti. "Ne fark eder? Kuzey Arendiya'da bunlardan düzinelerce var, hepsi de bela çıkarmaya çalışıyor. Onlar da bizim kadar neler olup bittiğini biliyor. Sırtüstü yatıp bizi rahat bırakmalarını bekleyemeyiz."
"Bu işe bir son vermemiz gerekmez mi?"
"Vaktimiz yok," dedi Kurt. "Arendlere durumu izah etmek sonsuza kadar sürer. Hızlı hareket e-dersek belki onlar hazırlanamadan aralarından sıyrılıp kaçabiliriz."
"Ya kaçamazsak?"
"O zaman senin dediğini yaparız. Cthol Murgos'a varmadan Zedar'ı yakalamam gerek. Yolumuzun üstüne fazla engel çıkarsa, o zaman daha dolaysız yollara başvururum."
"Bunu baştan yapmalıydın baba. Bazen fazla ince düşünüyorsun."
"Gene aynı tartışmaya mı başlıyoruz? Hep aynı şeyi yapıyorsun Polgara. Kendi haline bırak-san, kendi kendine çözülecek meselelere müdahale ediyorsun durmadan, değiştirilmesi şart olmayan şeyleri değiştiriyorsun."
"Terslik etme baba. Yardım et de yere ineyim."

"Uçsana," dedi Kurt.
"Saçmalama."
Garion yosunlu ağaçların arasından, tir tir titreyerek uzaklaştı.
Pol Teyzeyle Bay Kurt açıklığa döndüklerinde herkesi uyandırdılar. "Yola çıksak iyi olacak," dedi Kurt. "Burada biraz fazla açıktayız. Anayol daha güvenli; ormanın bu bölgesinden bir an önce çıkmak istiyorum."
Kampı toplamak bir saatlerini bile almadı; hemen patikadan Büyük Batı Yoluna doğru yola koyuldular. Şafağın sökmesine birkaç saat vardı, ama ay ışığındaki sis ışü ısıldı; sanki ağaçların arasına inmiş parlak bir bulutun içinde ilerliyormuş gibiydiler. Anayola vardıklarında yeniden güneye döndüler.
"Güneş doğduğunda buradan uzaklaşmış olmak istiyorum," dedi Kurt alçak bir sesle, "ama aceleyle bir belaya da dalmayalım. Gözlerinizi ve kulaklarınızı açık tutun."
Atlarını tırısa kaldırdılar; sabahın gelişiyle sis inci grisi bir renk aldığında, üç fersah yol almış-

lardi. Yoldaki geniş bir virajı dönerlerken Hettar ansızın kolunu kaldırarak durmalarını işaret etti.
"Ne var?" dedi Barak.
"ileride atlar var," dedi Hettar. "Bu tarafa geliyorlar."
"Emin misin? Ben bir şey duymuyorum."
"En az kırk atlı," dedi Hettar kendinden emin bir tavırla.
"işte," dedi Durnik başını bir yana eğerek. "Duydunuz mu?"
Hepsi sisin içinde uzaklardan bir yerden gelen şıngırtıları duymaya başladılar.
"Onlar geçene kadar ormanda saklanabiliriz," dedi Lelldorin.
"Yolda kalmak daha iyi," dedi Kurt.
"Ben hallederim," dedi İpek, kendinden emin bir tavırla başa geçerek. "Daha önce de böyle durumlarla karşılaştım." Ağır bir tempoyla, dikkatle ilerlemeye başladılar.
Sisin içinden çıkan atlılar çelik kaplıydılar. Cilalı çelikten, bütün vücutlarını örten zırhlan vardı; miğferlerinin sivri siperlikleri onları dev böceklere benzetiyordu. Uçlarında renkli bayrakları olan uzun mızraklar taşıyorlardı; atlan da zırhlara bürünmüş dev hayvanlardı.
"Mimbre şövalyeleri," diye homurdandı Lelldorin gözlerini kısarak.
"Hislerini kendine sakla," dedi Kurt genç adama. "Eğer sana bir şey söylerlerse, bir Mimbre sempatizanı gibi cevap ver, amcanın evindeki Berentain adlı genç gibi."
Lelldorin'in yüz ifadesi sertleşti.
"Söz dinle Lelldorin," dedi Pol Teyze. "Kahramanlığa gerek yok."
"Durun!" dedi zırhlı birliğin lideri mızrağını onlara doğrultarak. "Biriniz öne çıksın ki konuşabilelim." Şövalyenin ses tonu küstahçaydı.
İpek yüzünde yağcı bir gülümsemeyle çelik zırhlı adama yaklaştı. "Sizi gördüğümüze sevindik şövalyem," diye yalana başladı. "Dün gece soyguncuların saldınsına uğradık, o zamandan beri can korkusuyla kaçıyoruz."
"isminiz nedir?" dedi şövalye, "ve refakatinizdeki bu şahıslar kimler?"
"Ben Boktorlu Radek'im Lordum," dedi İpek kadife şapkasını çıkarıp selam vererek. "Sendarya'dan aldığı yün kumaşları Tol Honeth'teki kış pazarına götüren Drasniyalı bir tüccarım."
Zırhlı adamın gözleri şüpheyle kısıldı. "Böyle ehemmiyetsiz bir iş için pek kalabalıksınız kıymetli tüccar."
"Bu üçü benim hizmetkârlarım," dedi İpek, Barak, Hettar ve Durnik'i göstererek, "ihtiyar adam ve delikanlı da Tol Honeth'i ziyaret etmek için benimle birlikte gelen dul kız kardeşimin hizmetkârları."
"Ya bu şahıs kim?" dedi şövalye. "Asturyalı olan?"
"Vo Mimbre'deki dostlarını ziyarete giden genç bir soylu. Bize ormanın içinde kılavuzluk etme lütfunda bulundu."
Şövalyenin şüphesi biraz azalmış gibiydi. "Soyguncuların bahsi geçti," dedi. "Nerede pusuya düşürdüler sizi?"
"Üç dört fersah kadar geride. Dün gece kampımıza saldırdılar. Onları kaçırmayı başadık, ama kız kardeşim çok korktu."
"Bu Asturya vilayeti ihtilalciler ve eşkıyalarla dolu," dedi şövalye sert bir tavırla. "Adamlanm ve ben bu huzursuzluktan halletmek için gönderildik. Buraya geliniz Asturyalı."
Lelldorin'in burun kanatlan öfkeyle titredi, ama itaat etti. "isminizi öğrenebilir miyim?"

"ismim Lelldorin'dir şövalyem. Size nasıl bir hizmette bulunabilirim?" "Dostlannızın bahsettiği eşkıyalar halktan kişiler miydi, yoksa asil miydiler?"
"Serftiler Lordum," dedi Lelldorin. "Paçavralar ve pislik içinde. Belli ki kanuni efendilerinden kaçıp ormanda kanundışı yaşamaya başlamışlar."
"Asiller bile krala isyan bayrağı açarken, serilerden nasıl itaat bekleyebiliriz ki?" dedi şövalye.
"Haklısınız Lordum," dedi Lelldorin yüzünde biraz abartılı bir üzüntü ifadesiyle. "Hiç durmadan Mimbre istibdadından ve küstahlığından bahsedenlere ben de hep bu telkinde bulunuyorum. Ama akıl yoluna çağırdığım ve Kral Hazretlerine itaat tavsiye ettiğim şahıslar bu sözlerimi alayla karşılıyorlar." içini çekti.
"Akil biri olduğunuzu görüyorum genç Lelldorin," dedi şövalye onaylayarak. "Maalesef sizi ve arkadaşlannızı bir müddet için alıkoymaya mecburum; bazı teferruatı gözden geçirmemiz lazım."
"Şövalyem," dedi İpek heyecanla. "Hava değişirse mallarımın Tol Honeth'te bir değeri kalmaz. Rica ederim beni geciktirmeyin."
"Ben de müteesirim kıymetli tüccar efendi," dedi şövalye. "Ama Asturya isyankârlar ve komplocularla dolu. Kimsenin kontrol etmeden geçmesine izin veremem."
Mimbre atlılarının arka tarafında bir dalgalanma oldu. Pırıl pırıl göğüs zırhları, tüylü miğferleri ve kırmızı pelerinleriyle elli Tolnedra lejyoneri tek sıra halinde ilerleyerek zırhlı şövalyelerin arasından geçip yanlarına geldi. "Sorun nedir?" diye İpek'e kibarca sordu kırk yaşlarında, zayıf ve yanık yüzlü bir adam olan lejyon komutanı.
"Bu mevzuda lejyonların yardımına ihtiyacımız yok," dedi şövalye soğuk bir tavırla.
"Emirlerimiz Vo Mimbre'den. Buraya Asturya'da dirlik ve düzen tesis etmek için gönderildik; bu seyyahtan da bu maksatla sorguya çekiyoruz."
"Dirlik ve düzene son derece saygılıyım şövalyem," dedi Tolnedralı. "Ama anayolun güvenliği de benim sorumluluğumda." İpek'e soru sorar gibi baktı.
"Ben Boktorlu Radek'im yüzbaşı," dedi İpek. "Tol Honeth'e giden Drasniyalı bir tüccarım, isterseniz evrakımı gösterebilirim."
"Sahte evrak bulmak kolaydır," dedi şövalye.
"Öyledir," dedi Tolnedralı, "ama vakit kazanmak için, aksi ispatlanana kadar her evrakın sahici olduğunu varsayarım ben. Yanında mallan olan Drasniyalı bir tüccann imparatorluk Anayolunda yolculuk etmek için meşru bir nedeni var demektir, şövalyem. Kendisini tutmak için bir neden yok, değil mi?"
"Maksadımız isyanın ve eşkıyalığın başını ezmek," dedi şövalye ateşli bir sesle.
"Buyurun ezin," dedi yüzbaşı, "ama bunu anayollann dışında yapın lütfen. Antlaşmaya göre imparatorluk Anayolları Tolnedra toprağıdır. Yoldan elli metre ayrılınca ne yapacağınız sizin bileceğiniz iş, ama yolda yaptıklannız beni ilgilendirir. Bence hiçbir gerçek Mimbre şövalyesi Arend Krallığı ile Tolnedra imparatorluğu arasındaki bu antlaşmayı bozarak kralını küçük düşürmek istemeyecektir; yanılıyor muyum?"
Şövalye çaresiz bir tavırla bakakaldı.
"Artık yolunuza devam edin tüccar efendi," dedi Tolnedralı İpek'e. "Eminim Tol Honeth halkı heyecanla yolunuzu gözlüyordur."
ipek sınttı ve eyerinin üzerinde eğilerek selam verdi. Sonra diğerlerine işaret etti. Ağır tempoyla öfkeden köpüren Mimbre şövalyesinin yanından geçtiler. Onlar geçtikten sonra lejyonerler saf o-luşturup takip edilmelerini önlemek amacıyla yolu kapattı.
"iyi adammış bu yüzbaşı," dedi Barak. "Tolnedralılardan pek hoşlanmam, ama bu farklıydı."

"Yola devam edelim," dedi Bay Kurt. "Tolnedralılar gittikten sonra bu şövalyelerin peşimize takılmasını istemiyorum."
Atlarını dörtnala kaldırıp yola devam ettiler. Arkalarında, yolun ortalık yerinde, şövalyeler lejyon komutanıyla ateşli bir tartışma sürdürüyordu.
O geceyi kalın duvarlı bir Tolnedra konaklama yerinde geçirdiler; Garion belki de hayatında ilk kez, teyzesinin ısrar etmesine gerek kalmadan yıkandı. Bir gece önce açıklıktaki dövüşe doğrudan doğruya katılmamış olsa da, her tarafına kan bulaşmış gibi hissediyordu kendini. Daha önce, yakın dövüşte insanların ne kadar kötü bir biçimde yaralanabileceklerini hiç fark etmemişti. Canlı bir insanın barsak-larının deşilmesini ya da kafasının dağıtılmasını izlemek, insan vücudunun en derin iç sırlarının ortaya dökülmesine karşı derin bir utanç duygusuyla

doldurmuştu içini. Kendini kirlenmiş hissediyordu. Soğuk banyoda elbiselerini, hatta hiç düşünmeden Bay Kurtla Pol Teyzenin vermiş oldukları gümüş tılsımı da çıkararak buharları tüten küvete daldı ve temizlik konusunda en saplantılı insanları bile kıskandıracak bir şiddetle, kaba bir fırça ve sabun kullanarak derisini kazıdı neredeyse.
Sonraki birkaç gün boyunca hızlarını hiç kesmeden güneye doğru yollarına devam ettiler. Yalnızca geceleri, yol üzerinde düzenli aralıklarla yer alan Tolnedra konaklama yerlerinde duruyorlar, asık suratlı lejyönerleri gördükçe, Tolnedra imparatorluğunun tüm gücünün yolcuların güvenliğini sağlamak için seferber edildiğini hatırlıyorlardı.
Ormandaki dövüşten altı gün sonra, Lelldorin'in atı topallamaya başladı. Durnik ve Hettar, Pol Teyzenin gözetimi altında saatlerce yol kenarında yaktıkları küçük bir ateşte atın ayağı için iksirler kaynatmakla ve sakat ayağa kompres yapmakla uğraştılar. Bu arada Bay Kurt gecikmeden dolayı kö-pürmekle meşguldü. At yola devam edecek kadar iyileştiğinde, hava kararmadan bir sonraki konaklama yerine varamayacaklarını anlamışlardı hepsi.
"Eee, ihtiyar Kurt," dedi Pol Teyze tekrar atlarına bindiklerinde, "ne yapıyoruz? Gece at sürmeye devam mı edeceğiz, yoksa gene ormanda mı yatacağız?" "Daha karar vermedim," diye cevap verdi Kurt.
"Yanlış hatırlamıyorsam," dedi bir Algar atına binmiş olan Lelldorin, "biraz ileride bir köy var. Fakir bir yer, ama bir çeşit han olacak orada."
"Pek cesaret verici bir söz değil bu," dedi İpek. '"Bir çeşit' derken ne kastediyorsun?"
"Bu bölgenin lordu açgözlülüğüyle meşhurdur," dedi Lelldorin. "Vergileri çok ağırdır ve halka bir şey kalmaz. Han da berbat bir yer."
Kurt, "Ne yapalım," diyerek önlerine düştü ve hızlı bir tırısla köye doğru ilerlediler. Yaklaştıklarında bulutlar biraz dağılmış, güneş görünmeye başlamıştı.
Köy, Lelldorin'in tarif ettiğinden de beterdi. Köyün dışında, ellerini açmış tiz bir sesle yalvaran, paçavralar içinde beş altı dilenci duruyordu. Evler, içeride yanan sefil ateşin dumanlarını bütün çatlaklarından sızdıran kulübelerden ibaretti. Çamurlu sokaklarda cılız domuzlar dolaşıyordu ve koku dayanılır gibi değildi.
Köye girdiklerinde bir cenaze alayı çamurlar içinde öteki tarafta kalan mezarlığa doğru ilerlemekteydi. Bir tahtanın üzerinde taşınan naaş, yırtık pırtık kahverengi bir battaniyeye sarılmıştı; A-rendlerin Tanrısı Chaldan'ın gösterişli cüppeli ve kapüşonlu rahibi, savaş ve intikamdan bahseden, ama ölünün yakınlarını hiç de rahatlatmayacak çok eski bir ilahi okumaktaydı. Kucağında ağlayan bir bebek taşıyan dul, ifadesiz bir yüz ve ölü gözlerle alayı izliyordu.
Han bozulmuş bira ve yan çürümüş yiyecek kokuyordu. Salonun bir yanını yangın mahvetmişti. Alçak tavan kirişleri kararıp kömürleşmişti. Yanık duvardaki kocaman delik, çürümüş bir branda beziyle kapatılmaya çalışılmıştı. Salonun ortasındaki ateş çukurundan duman tütüyordu ve asık yüzlü hancı da aksi herifin tekiydi. Akşam yemeği olarak onlara verebildiği tek şey arpa ve şalgamdan yapılmış sulu bir haşlamaydı.

"Harika," dedi ipek karanlık bir alaycılıkla, hiç dokunmadığı yemek tabağını iterek. "Sana şaşıyorum Lelldorin. Adaletsizlikleri düzeltme tutkun burayı ıskalamış galiba. Bir dahaki haçlı seferine çıktığında bu bölgenin lorduna da uğramanı önerebilir miyim? Asılması çok gecikmiş."
"Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum," dedi Lelldorin zayıf bir sesle. Bazı şeyleri ilk kez görüyormuş gibi çevresine bakındı. Hislerini gizleyemeyen yüzünde bir dehşet ifadesi vardı. Midesi bulanan Garion sofradan kalkarak, "Ben biraz dışarı çıkıyorum," dedi. "Uzaklaşma," diye uyardı Pol Teyze.
Dışarıda en azından hava biraz daha temizdi. Garion çamura batmamaya çalışarak köyün dış sınırına doğru yürüdü.
"Lütfen lordum," dedi kocaman gözlü küçük bir kız, "bir parça ekmeğiniz var mı?"
Garion çaresiz bir tavırla kıza baktı. "Üzgünüm," diyerek kıza verecek bir şey bulmak için ceplerini karıştırmaya başladı, ama kız ağlayarak uzaklaşmıştı bile.
Pis kokulu sokakların ötesinde, kesilmiş ağaç kalıntılarıyla dolu tarlada, Garion'un yaşlarında bir delikanlı birkaç sıska ineği güderken tahta bir kaval çalıyordu. Çaldığı ezgi insanın içine işleyecek kadar saf ve temizdi; solgun güneşin zayıf ışıklan kulübelerin arasından, kimse farkına varmadan uçup gidiyordu. Oğlan Garion'u görünce çalmayı bırakmadı. Gözgöze geldiklerinde aralarında sessiz bir anlaşma oldu sanki; gene de konuşmadılar.

Tarlanın bitip ormanın başladığı yerde kara cüppeli ve kukuletalı bir suret, kara bir at üstünde ağaçların arasından çıkarak köyü gözlemeye başladı. Bu surette tehditkâr ve tanıdık bir şeyler vardı. Garion bu atlıyı tanıdığını düşündü, ama ne kadar çabalasa dilinin ucuna gelen adı bulup çıkaramıyor-du. Ağaçların kıyısındaki surete uzun uzun baktı; atlının ve atının güneşin altında durmalarına rağmen gölgelerinin olmadığını fark ediyor, ama nedense bu ona önemli gelmiyordu. Kafasının derinlerinde bir ses çığlık atarak ona bir şey söylemeye çalışıyordu, ama o büyülenmiş gibi, hiçbir şey yapmadan öylece seyretti. Pol Teyzeye ve diğerlerine ormanın kıyısındaki bu suretten bahsetmeyecekti. Çünkü söylenecek bir şey yoktu; arkasını döner dönmez unutacaktı zaten.
Işık solmaya başladı ve titremeye başlayan Garion, çocuğun kavalının acılı sesi kulaklarında, dönerek hana doğru uzaklaştı.
BELGARIAD 2
ALTINCI BÖLÜM
ŞAFAK VAKTİ kısa bir süre için güneş yüzünü gösterdi, ama sabah soğuk, bulanık ve ağaçların arasına sızıp bütün ormanı ıslatan bir yağmurla geldi. Handan erken bir saatte ayrılıp kısa bir süre sonra ormanın daha önce geçtikleri tehditkâr bölgelerinden bile daha karanlık ve kasvetli bir bölümüne girdiler. Buradaki ağaçlar dev gibiydi; muhteşem, boğum boğum meşeler çıplak dallarını, karanlık köknarların ve ladinlerin arasından göğe uzatıyordu. Ormanın zemini hastalıklı ve bozuk görünüşlü bir tür gri yosunla kaplıydı.
Lelldorin o sabah pek az ağzını açmıştı; Gaiion dostunun Naçak'ın planı meselesiyle hesaplaşmakta olduğunu varsayıyordu. Genç Asturyalı kalın yeşil pelerinine sarınmış halde atını sürüyor, kızıl altın rengi saçları çiseleyen yağmur altında ıslak ve mecalsiz görünüyordu. Garion atını onun yanına çekti, bir süre konuşmadan yol aldılar. "Derdin nedir Lelldorin?" dedi Garion sonunda.
"Hayatım boyunca körmüşüm meğerse Garion," dedi Lelldorin. 'Yaa? Ne açıdan?" dedi Garion dikkatle, dostunun sonunda her şeyi Bay Kurt'a anlatmaya karar verdiğini umarak.
"Gördüğüm yalnızca Mimbre'nin Asturya'yı ezmesiydi; kendi insanlarımızı nasıl ezmekte olduğumuzu hiç görememişim."
"Sana baştan beri bunu söylemeye çalışıyordum," dedi Garion. "Peki sonunda bunu görmene yol açan ne?"
"Dün gece kaldığımız köy," dedi Lelldorin. "Hayatımda hiç bu kadar yoksul ve berbat bir yer, bu kadar sefil ve ümitsiz insanlar görmemiştim. Nasıl dayanabiliyorlar ki buna?"
"Başka seçenekleri var mı?"
"Babam hiç olmazsa toprağındaki insanlarla ilgilenir," dedi genç adam kendini savunarak. "Hiç kimse aç, açıkta kalmaz. Ama bu insanlara hayvandan bile daha kötü muamele ediliyor. Hep mevkiim-den gurur duyardım, şimdiyse utanıyorum." Gözleri dolmuştu.
Garion dostunun bu ani uyanışıyla nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu. Bir açıdan, Lelldorin'in zaten gözler önünde olan bir şeyi sonunda görmüş olması onu sevindirmişti; ama başka bir açıdan, bu yeni bakış tarzının aceleci dostunu ne gibi davranışlara sevkedeceğinden emin olamayarak korkuyordu.
"Unvanımı reddedeceğim," dedi Lelldorin aniden, sanki Garion' un aklından geçenleri duymuş gibi, "ve bu maceradan döndüğümüzde serilerin arasında yaşayıp onların hayatlarını ve acılarını paylaşacağım."
"Ne işe yarar ki bu? Senin de acı çekmen onların çektiği acıyı azaltacak mı?" Lelldorin hızla başını kaldırıp ona baktı; samimi yüzünde pek çok farklı duygunun çarpıştığı görülüyordu. Sonunda gülümsedi, ama mavi gözlerinde kararlılık vardı. "Haklısın tabii," dedi. "Hep haklısın. Nasıl olup da bir sorunun kalbini görüverdiğini anlayamıyorum Garion."
"Aklından neler geçiyor senin?" dedi Garion tedbirli bir tavırla.
"Başlarına geçip onları ayaklandıracağım. Arkamda bir seri ordusuyla Arendiya'yı kasıp kavuracağım." Fikir muhayyilesinde oluştukça sesi çınlamaya başlamıştı.
Garion inleyerek, "Niye her soruna aynı çözümü buluyorsun Lelldorin?" diye sordu. "Bir kere serfler silahsız ve dövüşmesini bilmiyorlar, istediğin kadar çeneni yor, onları ikna edemezsin, ikincisi, e-ğer ikna etsen bile, Arendiya'daki bütün soylular sana karşı birleşir. Ordunu kılıçtan geçirirler, sonra
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
da her şey on kat daha beter olur. Üçüncüsü de, yeni bir iç savaş başlatarak tam Murgoların istediğini yapmış olursun."

Garion'un söylediklerini dinledikçe Lelldorin gözlerini kırpıştırmaya başladı, sonra yüzü gene eski hüzünlü ifadesine geri döndü. "Bunu düşünmemiştim."
"Bana da öyle geldi. Beynini kılıcının kınında taşıdığın sürece bu tür hataları yapmaktan kurtulamazsın Lelldorin."
Lelldorin kızardı, sonra da pişman bir tavırla güldü. "Biraz ağır konuşmadın mı Garion?" dedi küskün bir tavırla.
"Afedersin," dedi Garion hemen. "Belki de başka türlü söylemeliydim.
"Hayır," dedi Lelldorin. "Ben bir Arendim. Biz dobra dobra konuşulmadığında meseleleri pek anlamayız."
"Sen aptal değilsin Lelldorin," dedi Garion itiraz ederek. "Bu herkesin yapabileceği bir hata. Arendler aptal değil sadece içlerinden geldiği gibi davranıyorlar."
"Buna da içinden geldiği gibi davranmak diyemezsin ya," dedi Lelldorin üzgün bir tavırla, ağaçların altındaki ıslak yosunlan göstererek.
"Bu ne ki?" dedi Garion etrafına bakınarak.
"Merkezi Arendiya'ya varmamızdan önceki son ormanlık arazi," dedi Lelldorin. "Mimbre ile Asturia arasındaki doğal sınır."
"Ormanda bir fark göremiyorum," dedi Garion çevreye bakarak.
"Aslında var," dedi Lelldorin karanlık bir yüzle. "Burası pusu kurmak için çok elverişli bir yerdir. Ormanın zemini kemiklerle kaplı. Bak şuraya," diye işaret etti.
Garion ilk bakışta yosunların arasından çıkmış, ucunda çalılara dolanmış küçük dallar olan iki sopadan başka bir şey göremedi. Sonra iğrenerek bunun yeşUleşmiş bir insan kolu iskeleti olduğunu fark etti; parmaklar ölüm çırpınışlanyla çalılara yapışmıştı. Öfkeyle "Niçin gömmemişler onu?" diye sordu.
"Burada ölenlerin kemiklerini toplayıp toprağa vermek, bin kişinin bin yılını alır," dedi Lelldorin aynı karamsar ifadeyle. "Mimbre olsun, Wacune olsun, Asturyalı olsun, nesillerce Arend yatıyor burada. Hepsi düştükleri yerde kalmışlar ve yosun sonsuz uykularını örtmüş."
Garion ürpererek gözlerini orman zeminini örten yosun denizi içinden çıkan kolun sessiz yalvarışından uzağa çevirdi. Yosundaki tuhaf tepeler ve kümbetler, altında yatan dehşetin habercisiydi. Başını kaldırınca, bu düzensiz zeminin göz alabildiğince uzandığını fark etti.
'Yaylaya ne zaman varırız?" diye sordu kısık bir sesle.
"îki gün kadar sürer."
"îki gün mü! İM gün boyunca böyle mi burası?"
Lelldorin başını salladı.
"Neden?" Garion'un sesi istediğinden daha sert ve suçlayıcı çıkmıştı.
"Başta gurur ve şeref yüzünden," dedi Lelldorin. "Sonra acı ve intikam için. Sonra da nasıl duracağımızı bilmediğimiz için. Sen de dedin ya, bazen biz Arendler pek akıllı olmuyoruz."
"Ama hep cesursunuz," dedi Garion hemen.
"Evet," diye kabullendi Lelldorin. "Hep cesuruz. Ulusumuzun üzerindeki lanet bu."
"Belgarath," dedi Hettar arkalarından. "Atlar bir şeyin kokusunualıyor."
Kurt'un gözleri kısıldı ve ifadesizleşti. Bir an sonra derin bir nefes alarak küfretti. "Algrothlar," dedi dişlerinin arasından.
BELGARIAD 2
"Algroth da nedir?" dedi Durnik.
"însan olmayan bir yaratık. Trollerle uzaktan akraba olur." "Eskiden bir Troll görmüştüm," dedi Barak. "Kocaman dişli ve pençeli, iri, çirkin bir yaratık."
"Bize saldırırlar mı?" diye sordu Durnik.
"Mutlaka," dedi Kurt gergin bir sesle. "Hettar, atlara hâkim olman gerek. Ayrılmayı göze alamayız."
"Nereden çıktı bunlar?" diye sordu Lelldorin. "Bu ormanda canavar yoktur." " Acıktıklarında bazen Ulgo dağlarından inerler," dedi Kurt. "Arkalarında tanık bırakmazlar." "Bir şeyler yap baba," dedi Pol Teyze. "Etrafımızı sarıyorlar." Lelldorin etrafına bakınarak yerlerini tespit etmeye çalıştı. "Elgonun tepesinden uzakta değiliz," dedi sonra. "Oraya varabilirsek, bunları uzak tutabiliriz."
"Elgon'un tepesi mi?" dedi Barak. Koca kılıcını çekmişti bile. "Etrafı kayalarla çevrili yüksekçe bir tepedir," dedi Lelldorin. "Kaleye benzer. Elgon orayı bir Mimbre ordusuna karşı bir ay savunmuştu."

"Ümitli görünüyor," dedi İpek. "En azından bu ağaçlardan kurtulmuş oluruz." Çiseleyen yağmurda etraflarında heyula gibi yükselen ağaçlara sinirli sinirli baktı.
"Haydi yakalanmadan oraya yetişmeye çalışalım," dedi Kurt karar vererek. "Daha saldırma havasına giremediler; yağmur koku alma duyularını bozuyor."
Ormanda arkalannda bir yerden tuhaf bir havlama sesi geldi. "Bu onların sesi mi?" diye sordu Garion; kendi sesi kulaklarına fazla tiz geliyordu.
"Birbirlerini çağırıyorlar," dedi Kurt. "Bazıları bizi gördü. Hızlanalım biraz, ama tepeyi görmeden de atlan dörtnala kaldırmayalım."
Sinirli atlarını tırısa kaldırıp, hafif bir meyille yukarı çıkan çamurlu zeminde ilerlemeye başladılar. "Yarım fersah," dedi Lelldorin gergin bir tavırla. "Yarım fersah sonra tepeyi görürüz."
Atlara hâkim olmak iyice güçleşmişti; gözlerini yuvarlayarak etraflarındaki ormana bakmıyorlardı. Garion kalbinin gümbürdediğini ve aniden ağzının kuruduğunu hissetti. Gözünün ucuyla bir hareket görüp hemen o tarafa baktı, insana benzer bir gölge, yüz adım kadar gerilerinde yola paralel koşuyordu, iğrenç, gri bir renkteydi ve öne eğik, elleri yere değerek koşuyordu. "Orada!" diye haykırdı Garion.
"Gördüm," diye homurdandı Barak. "Trol kadar büyük değil."
ipek yüzünü buruşturarak, 'Yeteri kadar büyük," dedi.
"Saldırırlarsa pençelerine dikkat edin," diye uyardı Kurt. "Zehirlidir."
"Çok heyecan verici," dedi ipek.
"işte tepe," dedi Pol Teyze çok sakin bir sesle.
"Haydi dörtnala," diye haykırdı Kurt.
Korkan atlar birdenbire serbest kalınca fırlayıp yoldan yukarı, nallan çamurlar sıçratarak koşmaya başladı. Arkalarında kalan ormandan öfkeden deliye dönmüş bir kükreme yükseldi ve dört bir yanlanndan havlama sesleri gelmeye başladı.
"Yetişeceğiz!" diye haykırdı Durnik onlan cesaretlendirmek için. Ama ansızın altı Algroth, kol-lannı ve ağızlannı dehşet verici bir şekilde açmış olarak yollarına çıktı. Dev gibiydiler ve maymunsu kollannın ucunda parmak değil pençeler vardı. Yüzleri keçiye benziyordu; kısa sivri boynuzlan ve uzun sarı dişleri vardı. Gri derileri kertenkele derisi gibi pulluydu.
Atlar kişneyerek şaha kalktılar ve kaçmaya çalıştılar. Garion bir eliyle eyere, bir eliyle dizginlere yapışıp dengesini korumaya çalıştı.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
Barak kılıcının geniş yüzüyle atının kıçına vurup hayvanı deli gibi mahmuzlamaya başladı; sonunda atı Algrothlardan çok ondan korkarak ileri atıldı ve aralarından geçerken iki yanına savurduğu i-ki kılıç darbesiyle iki Algrothu öldürdü. Üçüncüsü kollarını açarak atının arkasına atlamaya çalıştıysa da, kürek kemiklerinin arasına Lelldorin' den bir ok yiyerek yüzükoyun çamura kapaklandı. Barak atını döndürerek kalan üç Algrotha vurmaya başladı ve "Haydi gidelim!" diye haykırdı.
Garion Lelldorin'in inlediğini duyarak hemen ondan yana döndü. Dehşetle, bir Algrothun yol kıyısındaki ağaçların arasından çıkıp dostuna pençeleriyle saldırdığını ve onu eyerden aşağı çekmeye çalıştığını gördü. Lelldorin keçi suratlı yaratığa yayıyla vurarak çaresizce kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Garion kılıcına davrandı, ama arkasından gelen Hettar Lelldorin'in yanına varmıştı bile. Kavisli palası hayvanı delip geçti; Algroth bir çığlık atarak yere devrildi ve debelenerek atların nallarının arasına yuvarlandı.
Tamamen paniğe kapılmış olan atlar, yamaçları kayalarla kaplı tepeye doğru ilerlemeye başladılar. Omuzunun üstünden geriye bakan Garion, Lelldorin'in elini kanayan böğrüne bastırmış, eyerinin üstünde düşecekmiş gibi sallandığını gördü. Hemen dizginlerini çekip atını çevirdi.
"Sen kaç Garion!" diye haykırdı Lelldorin bembeyaz bir yüzle. "Hayır!" dedi Garion kılıcını kınına sokarak. Atının arkadaşının yanına çekip kolunu tutarak dengesini korumasına yardım etti. Beraberce tepeye doğru dörtnala giderlerken, Garion yaralı genç adamı sıkıca tutuyordu.
Tepe, çevresindeki en yüksek ağaçlara yukarıdan bakan bir kaya ve toprak yığınıydı. Atlar ıslak kayalarda nallan kayarak yamaca tırmandı. Tepedeki düzlük alana vardıklarında, atlar yağmurdan titreyerek bir araya toplandı. Garion atından atlayıp, eyerinden kayarak yere düşmekte olan Lelldorin'i yakaladı.
"Buraya getir," diye haykırdı Pol Teyze, çantalardan birinden şifalı ot ve sargı bohçasını çıkarken. "Durnik! Hemen bir ateş yak!"

Durnik çaresizce tepede yağmur altında sağa sola saçılmış ıslak dal parçalarına bakarak, "Denerim," dedi.
Lelldorin çok zayıf ve hızlı hızlı nefes alıyordu. Yüzü hâlâ bembeyazdı ve bacakları tutmuyordu. Garion karnında müthiş bir korku hissiyle onu dik tutmaya çalıştı. Hettar yaralı delikanlının öbür kolunu tuttu ve beraberce onu bohçasını açmakta olan Pol Teyzenin yanına taşıdılar.
"Zehri hemen çıkarmalıyım," dedi Pol. "Garion, bıçağını bana ver."
Garion hançerini çekip Pol Teyzeye uzattı. Pol hemen Lelldorin'in yeşil tuniğini yırtarak açıp, Algrothun pençelerinin açtığı korkunç yaralan ortaya çıkardı. "Canı yanacak," dedi. "Sıkı tutun." Garion ve Hettar Lelldorin'in kollarını yere yapıştırdılar. Pol Teyze derin bir nefes alarak, çabuk hareketlerle şişmiş yara izlerini bıçakla kesti. Yaralardan kan fışkırdı ve Lelldorin bir çığlık atarak bayıldı kaldı.
"Hettar!" diye haykırdı Barak tepenin kıyısındaki bir kayanın üzerinden, "Sana ihtiyacımız var!"
"Git!" dedi Pol Teyze atmaca yüzlü Algar'a. "Gerisini biz halledebiliriz. Garion, sen burada kal."
Birtakım kuru yapraklan ezerek tozlannı yaralann üzerine serpiştiriyordu. "Ateş, Durnik," dedi.
"Yanmıyor Pol Hanım," dedi Durnik çaresizce. "Dallar çok ıslak." Pol demircinin topladığı ıslak dal yığınına bir göz attı. Gözleri kısıldı ve eliyle bir hareket yaptı. Garion'un kulaklannda tuhaf bir çınlama oldu ve bir tıslama duyuldu. Dallardan bir buhar bulutu yükseldi ve alev aldılar. Durnik şaşkınlıkla geri sıçradı.
"Küçük tencere, Garion," dedi Pol Teyze. "Su, çabuk." Mavi pelerinini çıkararak Lelldorin'i örttü. ipek, Barak ve Hettar tepenin kıyısında durmuş, Algrothların üzerine koca taşlar atıyorlardı. Garion taşlann aşağıdaki kayalara çarparken çıkardığı sesleri, Algrothlann havlamalannı ve arada bir de acı feryatlannı duyabiliyordu.
Dehşet içinde dostunun başını kucağına aldı. "iyileşecek mi?" diye sordu Pol Teyzeye yalvarır-

casına.
"Daha çok erken," dedi Pol Teyze. "Şu anda soru sorma."
"Kaçıyorlar!" diye haykırdı Barak.
"Hâlâ açlar," dedi Kurt karanlık bir yüzle. "Döneceklerdir." Ormanın derinliklerinden bir boru sesi duyuldu. "O da neydi?" dedi ipek, koca kayaları yuvarlamanın yorgunluğuyla soluk soluğa.
"Beklediğim biri," dedi Kurt tuhaf bir tebessümle. Ellerini ağzına götürüp tiz bir ıslık çaldı.
"Gerisini ben hallederim Garion," dedi Pol Teyze bir sargı bezini ıslatıp kaynayan bir merheme batırırken. "Durnik'le sen gidip ötekilere yardım edin."
Garion gönülsüzce Lelldorin'in başını ıslak otların üzerine bıraktı ve Kurt'un yanına koştu. Tepenin yamacı Barakla diğerlerinin fırlattığı kayalar tarafından ezilmiş, ölü ve yaralı Algrothlarla doluydu.
"Gene gelecekler," dedi Barak bir kayayı kaldırırken. "Arkamızdan dolaşabilirler mi?" ipek başını salladı. "Hayır. Kontrol ettim, tepenin arkası sarp uçurum."
Algrothlar aşağıdaki ormandan çıkıp, yan dört ayak koşularıyla, havlayıp hırlayarak tepeye saldırdı. Boru sesi tekrar duyulduğunda ilk Algroth yolu geçmişti bile.
Derken üzerinde tepeden tırnağa zırhlı bir şövalye olan dev gibi bir at ağaçların arasından fırlayıp saldırganların üstüne atıldı. Mızrağının üstüne eğilmiş olan zırhlı adam doğruca şaşkın Algrothla-rın ortasına daldı. Dev at saldırırken çığlık atıyor ve demir nallan çamurlan altüst ediyordu. Mızrak en büyük Algrothlardan birinin göğsüne saplandı ve darbenin şiddetinden kırıldı. Kınk ucu bir başkasının suratını dağıttı. Şövalye kınk mızrağı atarak tek bir kol hareketiyle enli kılıcını çekti. Sağa sola geniş bir yay çizerek savurduğu darbeler sürünün arasında bir yol açtı; bu arada savaş atının nallan Algroth-lan ölü diri demeden çiğneyip yoldaki çamurlara seriyordu. Sürüyü geçince geri döndü ve yeniden saldırarak kılıcıyla kendisine bir yol daha açtı. Algrothlar dönüp çığlıklar atarak ormana kaçtılar.
"Mandorallen!" diye haykırdı Kurt. 'Yukandayız!" Zırhlı şövalye kana bulanmış siperliğini kaldırarak tepeye baktı. "Müsaadenizle bu sefillerin işini halledeyim önce, kadim dostum," dedi neşeyle; sonra siperliğini indirerek Algrothların peşinden ormana daldı.
"Hettar!" diye haykırdı Barak; harekete geçmişti bile. Hettar başını salladı ve beraberce atlan-na koştular. Eyerlerine atlayıp, yabancıya yardım etmek için ıslak yamaçtan aşağı dörtnala indiler.
"Dostunda aklı selimden eser yok," dedi ipek Bay Kurt'a, yüzünü kurulamaya çalışarak. "Bu yaratıklar her an dönüp saldırabilirler."

"Tehlikede olduğu aklına bile gelmemiştir," dedi Kurt. "O bir Mimbre, Mimbreler kendilerini yenilmez farzederler."
Ormandaki dövüş uzun sürdü. Naralar, kılıç sesleri ve Algroth çığlıklan duyuluyordu. Sonra Hettar, Barak ve yabancı şövalye ağaçlann arasından çıkıp tepeye doğru at sürdüler. Yanlanna geldiklerinde zırhlı adam şakırtılar arasında atından atladı. "Merhaba kadim dostum," diye gürledi Bay Kurt'a. "Aşağıdaki dostlannız pek eğlenceliymişler." Zırhı yağmurda parlıyordu.
"Sana bir eğlence bulabildiğimize sevindim," dedi Kurt alayla. "Hâlâ sesleri geliyor," dedi Durnik. "Galiba hâlâ kaçıyorlar."
"Korkak tabiattan akşam keyfimizi yanm bıraktı," dedi şövalye, üzüntüyle kılıcını kınına sokup miğferini çıkararak.
"Bazen fedakârlık etmemiz gerekir," dedi ipek.
Şövalye içini çekti. "Ne kadar da haklısınız. Siz filozof tabiatlı birine benziyorsunuz dostum." Miğferindeki beyaz tüyü silkerek kurutmaya çalıştı.
"Kusura bakmayın," dedi Bay Kurt. "Bu Mandorallen, Vo Mandor Baronu. Bizimle gelecek.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
Mandorallen, bu Drasniya Prensi Kheldar, bu da Kral Anheg'in kuzeni Trellheim Kontu Barak. Şuradaki Algar Klan Şeflerinin başı ÇoHag'ın oğlu Hettar. Pratik arkadaşımız Sendaryalı Durnik Efendi, bu delikanlı da birkaç kuşak öteden torunum Garion."
Mandorallen hepsine tek tek eğilerek selam verdi. "Hepinize selam olsun yoldaşlar," dedi gürle-yen sesiyle. "Maceramız hoş bir tesadüfle başladı. Ama lütfen söyleyin bana, güzelliği gözlerimi kamaştıran bu hanım da kim?"
"Çok tatlı dillisiniz şövalyem," dedi Pol Teyze bir kahkaha atarak; elleri bilinçsizce ıslak saçlarını düzeltmeye başladı. "Bu adamdan hoşlanacağım galiba baba."
"Efsanevi Leydi Polgara mı yoksa?" diye sordu Mandorallen. "En nihayet sizi görmek hayatımı taçlandırdı." Soylu selamı zırhının gıcırtısı tarafından biraz bozuldu.
"Yaralı arkadaşımız Wildantor Baronunun oğlu Lelldorin," diye devam etti Kurt. "Adını duy-muşsundur."
Mandorallen'in yüzü hafifçe karardı. "Duydum. Bazen havlayarak koşan bir köpek gibi bizden önde giden rivayete göre, Wildantorlu Lelldorin zaman zaman tahta başkaldırırmış."
"Bunun önemi yok artık," dedi Kurt. "Bizi bir araya getiren mesele bütün bunlardan daha ö-nemli. Bu anlaşmazlıkları bir yana bırakmalısınız artık."
"Dediğin gibi olacak asil Belgarath," dedi Mandorallen hemen, ama gözleri hâlâ baygın yatan Lelldorin'deydi.
"Dede!" diye haykırdı Garion, taşlık tepenin öbür yanında beliriveren atlı bir gölgeyi göstererek. Gölge kara pelerinliydi ve kara bir ata binmişti. Kukuletasını geri attığında, hem çok güzel hem de tuhaf bir şekilde itici bir yüzü tasvir eden, parlak çelik bir maske çıktı altından. Garion'un kafasının derinliklerinde bir ses bu tuhaf atlının çok önemli olduğunu, onunla ilgili hatırlaması gereken bir şeyler olduğunu söylüyordu, ama nedense hatırlayamıyordu.
"Vazgeç bu maceradan Belgarath." Maskenin gerisinden gelen ses yankılıydı.
"Öyle bir şey yapmayacağımı bilirsin Çamdar," dedi Bay Kurt sükûnetle; atlıyı tanıdığı belliydi. "Bu çocukça Algroth saldırısı fikri senin miydi?"
"Sen de beni tanırsın,'" dedi gölge alayla. "Ben karşına çıktığımda işler biraz daha ciddi olacak. Şimdilik seni geciktirecek işleri astlarım yapıyor. Bize gereken de bu zaten. Zedar, Cthrag Yaska'yı E-fendime götürdüğünde, gücünü Torak'ın iradesine karşı denersin istersen."
"Ha, demek Zedar'ın ayak işlerini yapıyorsun," dedi Kurt.
"Ben kimsenin ayak işini yapmam," dedi gölge öfkeyle. Tepedeki herkes kadar somut görünüyordu, ama Garion yağmurun gölgenin içinden geçip atın ayaklan altındaki kayalara çarptığını fark etti.
"Öyleyse ne arıyorsun burada Çamdar?" diye sordu Kurt.
"Meraktan diyelim Belgarath. Kehaneti gündelik hayata nasıl geçirdiğini gözlerimle görmek istedim." Tepedeki diğerlerine baktı. "Zekice," dedi haset dolu bir hayranlık ifadesiyle.
"Nereden buldun bunların hepsini?"
"Bulmam gerekmiyordu Çamdar," dedi Kurt. "Hep buradaydılar zaten. Eğer Kehanetin bir kısmı doğruysa, hepsinin de doğru olması gerekmez mi? Her biri hayal edemeyeceğin kadar çok kuşak boyunca buna hazırlanıyordu."
Gölge tısladı. "Ama daha tamam değil, ihtiyar."

"Tamamlanacak Çamdar," dedi Kurt güvenle, "kabına baktım."
"iki kere yaşayacak olan hangisi?" diye sordu gölge ansızın.
Kurt soğuk bir tavırla gülümsedi ama cevap vermedi.
BELGARIAD 2
Sonra gölge Pol Teyzeye dönerek alayla, "Selam Kraliçem," dedi.
"Grolim kibarlığı hep içimi ürpertmiştir," dedi Pol buz gibi bir bakışla. "Ben senin kraliçen değilim Çamdar."
"Olacaksın Polgara. Efendim krallığına kavuşunca onun karısı olacağını söyledi. Bütün dünyanın kraliçesi olacaksın."
"Bu senin işini güçleştirmiyor mu Çamdar? Eğer senin kraliçen olacaksam benimle iyi geçinmelisin."
"Ben işimi bilirim Polgara. Bir kere Torak'ın karısı olunca, onun iradesi senin de iraden olacak. O zaman da kin tutamazsın herhalde."
"Bu iş fazla uzadı Çamdar," dedi Bay Kurt. "Muhabbetin canımı sıkıyor. Gölgeni geri alabilirsin." Yapışkan bir sineği kovarmışçasına elini sallayarak, "Git!" dedi.
Garion bir kez daha o tuhaf karıncalanmayı ve kafasının içinde yankılanan gümbürtüyü duydu. Atlı yok oldu.
"Onu öldürmedin, değil mi?" dedi ipek korkuyla.
"Hayır," dedi Bay Kurt. "Zaten bir hayalden ibaretti. Bu Grolimlerin pek sevdiği bir numaradır. Eğer o zahmete girecek olursan, gölgeni epey uzağa yansıtabilirsin. Ben de gölgesini ona geri gönderdim."
Birden yüzünde çarpık bir sırıtış belirdi. "Tabii çok dolaylı bir yoldan gönderdim. Ona ulaşması birkaç gün alabilir. Gölgesiz kalmanın ona pek bir zararı olmaz, ama rahatsız olur mutlaka, çok da dikkat çeker."
"Pek yakışıksız bir hayaletti bu," dedi Mandorallen. "Kimdir bu terbiyesiz gölge?"
"Çamdar," dedi Pol Teyze, yeniden Lelldorinle ilgilenmeye başlayarak. "Grolim Başrahiplerinden biri. Babamla ben daha önce de karşılaşmıştık onunla."
"Bu tepeden ayrılsak iyi olacak," dedi Kurt. "Lelldorin ne zaman ata binebilir hale gelir?" "En az bir hafta ister," dedi Pol Teyze. "O zaman bile şüpheli." "Söz konusu bile değil. Burada kalamayız." "Ata binemez," dedi Pol kesin bir tavırla.
"Ona bir sedye yapamaz mıyız?" dedi Durnik. "iki atın arasına bağlanacak bir şey yapabilirim. Böylece ona hiç zarar vermeden taşıyabiliriz."
"Ne diyorsun Pol?" diye sordu Kurt.
"Olabilir," dedi Pol şüpheli bir tavırla.
"Haydi öyleyse. Burada çok ortalık yerdeyiz; yola çıkmamız lazım."
Durnik başını sallayarak sedye yapmak için çantasından ip almaya koştu.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
YEDİNCİ BOLUM
VOMANDOR BARONU Şövalye Mandorallen, ortadan biraz uzun boylu bir adamdı. Kıvırcık, siyah saçları, masmavi gözleri vardı ve asla değişmeyen kanaatlerini tanınan sesiyle dile getiriyordu. Garion ondan hoşlanmadı. Şövalyenin müthiş kendine güveni, neredeyse masumiyet raddesine varan saf bencilliği, Lelldorin'in Mimbreler hakkındaki karanlık yargılarını doğrular gibiydi. Ayrıca Mando-rallen'in Pol Teyzeye gösterdiği aşın nezaket de Garion'a sıradan bir kibarlıktan fazla görünüyordu. Daha da kötüsü, Pol Teyze şövalyenin pohpohlamalarını keyifle kabul ediyor gibiydi.
Sürekli yağmur altında Büyük Batı Yolu boyunca at sürerken, Garion arkadaşlarının da kendisiyle aynı fikirde olduklarını fark ederek rahatladı. Barak'ın yüzündeki ifade söze gerek bırakmıyordu, İpek şövalyenin her süslü sözünde alayla kaşlarını kaldırıyordu; Durnik ise açıkça kaşlarını çatmıştı.
Ama Garion'un Mimbre şövalyesi hakkındaki duygularını gözden geçirecek hali yoktu. Algroth zehiri yaralarını yaktıkça sedyesinde çırpınan Lelldorin'in yanında at sürüyordu. Dostunu rahatlatmak için elinden geleni yapıyor ve arada bir yanlarından gitmekte olan Pol Teyzeye kaygılı kaygılı bakıyordu. Lelldorin şiddetli ihtilaçlarla debelendiğinde ise yapacak başka bir şey bulamadığı için dostunun elini tutuyordu.
"Istıraba metanetle katlanın genç adam," dedi Mandorallen neşeyle, Lelldorin'in iyice inleyip debelendiği bir kriz sırasında. "Bu çektiğiniz acı bir hayal sadece, isterseniz zihniniz onu hiç hissetmeyebilir."

"Tam da bir Mimbreye yakışır bir teselli şekli," dedi Lelldorin kenetlenmiş dişlerinin arasından. "Biraz uzaklaşsan iyi olacak. Fikirlerin de zırhın kadar kötü kokuyor."
Mandorallen hafifçe kızararak, "Yaralı dostumuzun damarlarında dolaşan zehir, ona adabı muaşeret kaidelerini de unutturmuş galiba," dedi soğuk bir tavırla.
Lelldorin cevap vermek ister gibi sedyesinde biraz doğruldu, ama bu ani hareket acısını artırdığı için yeniden baygın düştü.
"Yaraları çok vahim," dedi Mandorallen. "Merhemleriniz hayatını kurtarmaya yetmeyebilir Leydi Polgara."
"Dinlenmesi gerek," dedi Pol Teyze. "Fazla heyecanlandırmamaya çalış." "Gözlerinin menzilinden çıkayım öyleyse," dedi Mandorallen. "Kabahat benim değil, ama heyhat, suretim onda nefret hissi uyandırıyor ve safrasını kabartıyor." Savaş atını tırısa kaldırarak hepsinin önüne geçerek yola orada devam etti.
"Bu Mimbreler hep böyle mi konuşur?" diye sordu Garion hınçla. "Böyle sizler, bizler, heyhat-larla?"
"Mimbreler çok resmidir," dedi Pol Teyze. "Zamanla alışırsın." "Bana aptalca geliyor," diye mırıldandı Garion şövalyenin arkasından karanlık bir ifadeyle bakarak.
"Biraz nezaket öğrenmenin sana bir zararı olmaz Garion." Akşam ağaçların arasına inerken, yağmur altında yollarına devam ettiler. "Pol Teyze?" dedi Garion sonunda. "Evet canım?"
"O Grolimin Torak ve senin hakkında söylediği şeyler neydi?" "Bir zamanlar Torak'ın çılgınlık anında söylediği bir şey. Grolimler de bunu ciddiye aldı." Mavi pelerinine daha sıkıca sarındı.
"Korkmuyor musun peki?" "Pek değil."
BELGARIAD 2
"Grolimin bahsettiği Kehanet neydi? Hiçbir şey anlamadım." "Kehanet" kelimesi ruhunun derinlerinde bir şeyleri kurcalamıştı.
"Kitabı Mrin," dedi Pol. "Çok eski bir elyazmasıdır, okunması bile neredeyse imkânsız. Yol arkadaşlarından bahseder fare, ayı ve iki kere yaşayan adam. Bunlardan bahseden tek kopya da odur. Kimse bunun ne anlama geldiğini bilmiyor."
"Ama dedem biliyor sanki, değil mi?"
"Dedenin bir sürü tuhaf fikri vardır. Eski şeylerden etkileniyor; belki kendisi de çok yaşlı olduğu için."
Garion tam bu çeşitli kopyalan olan Kehanet hakkında bir şeyler soracaktı ki, Lelldorin yeniden inleyince ikisi de hemen ona döndüler.
Kısa bir süre sonra kalın, beyaz duvarlı, kırmızı kiremit çatılı bir Tolnedra konaklama yerine vardılar. Pol Teyze Lelldorin'i sıcak bir odaya yerleştirdi ve bütün gece boyunca başında oturdu. Garion sabaha kadar en az beşaltı kere karanlık koridorlardan geçerek dostunu kontrol etmeye gitti, ama durumda hiçbir değişiklik yoktu.
Şafak söktüğünde yağmur durmuştu. Sabahın gri ışıklarında yola koyulduklarında Mandoral-len gene önde, herkesten ayrı gidiyordu. Sonunda karanlık ormanın kıyısına vardılar; Arendiya'nın merkezi ovası kışın son haftalarını yaşayan kül renkli, sessiz, dev bir açıklık halinde önlerine serilmişti. Şövalye ovanın kıyısında durup yüzünde ciddi bir ifadeyle diğerlerinin yaklaşmasını bekledi.
"Mesele nedir?" dedi İpek.
Mandorallen asık suratla ovada birkaç mil ileride yükselen kara bir duman sütununu gösterdi.
"O da nedir?" dedi İpek fare suratında şaşkın bir ifadeyle.
"Arendiya'da dumanın bir tek manası vardır," dedi şövalye tüylü miğferini giyerek. "Buradan ayrılmayın sevgili dostlarım. Gidip bir tahkik edeyim; ama pek hayra alamet değil galiba." Atını mah-muzlayarak müthiş bir dörtnala ile ileri atıldı.
"Bekle!" diye gürledi Barak ardından, ama Mandorallen aldırmadan yoluna devam etti. "Geri zekâlı," diye söylendi iriyan Çerek. "Peşinden gideyim, belki bir sorun çıkar."
"Gerek yok," dedi Lelldorin sedyesinden zayıf bir sesle. "Bir ordu bile onun yoluna çıkamaz."
"Ondan hoşlanmıyorsun sanıyordum," dedi Barak biraz şaşkın bir ifadeyle.
"Hoşlanmıyorum," dedi Lelldorin. "Ama Mandorallen tüm Arendiya'ya korku salmış bir adamdır. Asturya'da bile onun adını duyduk. Aklı başında hiç kimse onun yoluna çıkmaz."
Ağaçlann koruması altına çekilerek şövalyenin dönmesini beklediler. Döndüğünde Mandoral-len'in yüzünde öfke vardı. "Endişelerimde haklıymışım," dedi. 'Yolumuzda bir muharebe cereyan ediyor. Çok manasız bir muharebe, çünkü harbe tutuşan baronlar akraba ve çok iyi dostturlar."

"Etrafından dolaşamaz mıyız?" dedi ipek.
"Hayır Prens Kheldar," dedi Mandorallen. "Muharebe her yana sirayet etmiş, üç fersah bile gitmeden pusuya düşeriz. Geçiş hakkımızı satın almam lazım."
"Bizi geçirmek için para mı alacaklar?" diye sordu Durnik şüpheyle.
"Arendiya'da böyle şeyleri satın almanın başka yollan da vardır Efendi," dedi Mandorallen.
"Sizden rica etsem bana beheri altı metre boyunda yedi sekiz tane, düz, bileğim kalınlığında sırık keser misiniz acaba?"
"Tabii," dedi Durnik baltasını alarak. "Niyetin ne?" diye gürledi Barak.
"Onlara meydan okuyacağım," dedi Mandorallen sükûnetle; "birine ya da hepsine birden. Hiçbir gerçek şövalye kendisine ödlek dedirtmeden bunu reddedemez. Sağdıcım olup meydan okumamı

onlara bildirir misiniz Lordum?"
"Ya yenilirsen?" diye sordu tpek.
"Ben mi?" Mandorallen hayretler içindeydi. "Ben mi yenileceğim?"
"Tamam, tamam," dedi İpek.
Bu arada Durnik sırıklarla dönmüş, Mandorallen de zırhının altındaki birtakım kayışları sıkmayı bitirmişti. Sırıklardan birini alarak atına atladı ve yanında Barakla duman sütununa doğru hızlı bir tırısla uzaklaştı.
"Bu şart mıydı baba?" diye sordu Pol Teyze.
"Geçmemiz gerek Pol," dedi Bay Kurt. "Dertlenme, Mandorallen işini bilir."
İki mil kadar sonra bir tepeye vardılar ve aşağıdaki çarpışmayı gördüler. Asık yüzlü, karanlık i-ki şato geniş bir vadinin İM yanından birbirine bakıyordu. Yolun iki yanında bir sürü köy vardı. En yakındaki köy alevler içindeydi; isli bir duman sütunu kurşun grisi gökyüzüne doğru yükseliyordu ve yolun üzerinde de oraklar ve yabalarla silahlanmış seriler gözü kara bir vahşetle birbirlerine saldırıyorlardı. Biraz daha uzakta mızraklılar saldırıya hazırlanıyordu ve gökyüzü oklarla dolmuştu. Karşı karşıya iki tepede, mızrakları renkli bayraklarla süslü iki grup şövalye çarpışmayı seyrediyordu. Dev mancınıklar havaya kayalar fırlatıyor ve Garion'un görebildiği kadarıyla bu kayalar dost düşman demeden a-şağıda savaşan herkesi eziyordu. Vadi ölü ve yaralılarla dolmuştu.
"Salaklar," dedi Kurt karanlık bir suratla.
"Kimse Arendleri zeki olmakla suçlayamaz," dedi İpek.
Mandorallen borusunu dudaklarına götürerek ovayı zangır zangır titreten bir ses çıkardı. Seriler ve askerler ona bakmak için savaşı bıraktılar. Mandorallen boruyu bir kere daha, bir kere daha çaldı; üflediği her nota başlı başına bir meydan okuma gibiydi. İki rakip şövalye grubu ne olup bittiğini anlamak için kışın sararttığı diz boyu otların arasından dörtnala yanlanna yaklaşırken, Mandorallen Ba-rak'a döndü. "Eğer lütfederseniz Lordum," dedi nezaketle, "yanımıza geldiklerinde meydan okumamı kendilerine iletir misiniz?"
Barak omuzlarını silkerek, "Kelle senin," dedi. Yaklaşan şövalyelere bir göz atıp gürlemeye başladı: "Vo Mandor Baronu Şövalye Mandorallen, eğlenmek arzusundadır. Eğer her gruptan birer gönüllü çıkıp onunla mızraklarını yarıştırırsa pek memnun olacaktır. Tabii eğer hepiniz korkak köpeklerseniz ve böyle bir müsabakaya girişmeyi gözünüz yemiyorsa, aranızda itişmeyi bırakıp yana çekiliniz ve sizden üstün olanların yolunu kesmeyiniz."
"Çok iyi konuştunuz Lord Barak," dedi Mandorallen hayranlıkla.
"Hep iyi bir konuşmacı olmuşumdur," dedi Barak tevazuyla. İki şövalye grubu ihtiyatla yaklaştı.
"Yazıklar olsun size Lordlarım," diye azarladı onları Mandorallen. "Bu acıklı savaşla şeref kazanacağınızı mı sanıyorsunuz? Şövalye Dengen, bu mücadelenin sebebi nedir?"
"Hakaret, Şövalye Mandorallen," dedi soylu. Siperliğinin üzerinde altın bir halkası olan parlak çelik bir miğfer giymiş, iriyarı bir adamdı. "Cezasız kalması mümkün olmayan bir hakaret."
"Hakarete uğrayan bendim," dedi karşı taraftan bir soylu heyecanla. "Nasıl bir hakaretti bu Şövalye Oltorain?" diye sordu Mandorallen.
İki adam da bakışlannı çevirip cevap vermediler. "Ne olduğunu hatırlayamadığınız bir hakaret yüzünden mi savaşa girdiniz?" dedi Mandorallen hayretle. "Sizi ciddi insanlar zannederdim Lordlarım; meğerse yanılıyormuşum."
"Arendiya soylularının yapacak başka işi yok mu?" dedi Barak aşağılayıcı bir sesle.

"Piç Şövalye Mandorallen'i hepimiz tanınız," dedi siyah emaye zırhı olan esmer bir şövalye, "ama
BELGARIAD 2
efendilerine hakarete kalkışan bu kızıl sakallı maymun da kimdir?"
"Bu lafın altında kalacak mısın?" diye sordu Barak, Mandorallen'e.
"Pek yanlış sayılmaz," dedi Mandorallen sıkıntılı bir tavırla. "Doğumumla ilgili geçici bir karışıklık vardı sahiden de; bu da gayri meşru olduğum hakkında şüpheler uyandırdı. Bu şövalye üçüncü göbek kuzenim Şövalye Haldorin'dir. Arendiya'da akraba kanı dökmek yakışıksız sayıldığı için, bu hakikati yüzüme çarparak ucuz kahramanlık yapıyor."
"Aptalca bir âdet," dedi Barak. "Çerek'te akrabalar birbirlerini yabancıları öldürdüklerinden daha hevesle öldürür." "Heyhat," dedi Mandorallen. "Burası Çerek değil." "Bu şövalyeyle ben ilgilensem alınır mısın?" diye sordu Barak kibarca.
"Hiç alınmam."
Barak esmer şövalyeye yaklaşarak, "Ben Trellheim Kontu, Çerek Kralı Anheg'in yakın akrabası Barak'ım," dedi gür sesiyle, "ve görüyorum ki bazı Arend soylularının nezaketi aklından bile daha kıt."
"Arendiya Lordları kuzeyin domuz ahırı krallıklarının kendi kendilerine takındıkları asalet unvanlarına önem vermez," dedi Şövalye Haldorin soğuk bir sesle.
"Sözlerinizi hakaret addediyorum dostum," dedi Barak sesinde tehditkâr bir tonla.
"Ben de sizin maymun suratınızı ve kırpık sakalınızı komik buluyorum," dedi Şövalye Haldorin.
Barak kılıcını çekmeye bile tenezzül etmeyerek koca yumruğunu geniş bir yay çizerek savurdu ve esmer şövalyenin miğferinin yanına korkunç bir darbe indirdi. Şövalye Haldorin'in gözleri kaydı ve müthiş bir şangırtıyla eyerinden kayarak yere yuvarlandı.
"Sakalım hakkında fikrini söylemek isteyen başka kimse var mı?" diye sordu Barak.
"Yavaş olun Lordum," dedi Mandorallen, ama uzun otlar arasında baygın yatan akrabasına keyifli bir bakış atmayı da ihmal etmedi.
"Cesur yoldaşımıza yapılan bu hücumu sükûnetle kabul mü edeceğiz?" dedi Baron Derigen'in grubundan bir şövalye bozuk bir telaffuzla. "Hepsini öldürün!" Kılıcına uzandı.
"Kılıcınız kınını terk ettiği anda ölü bir şahıs olursunuz Şövalyem," dedi Mandorallen serinkanlılıkla.
Şövalyenin eli kılıcının kabzasında donup kaldı.
"Yazıklar olsun Lordlarım," dedi Mandorallen. "Bilmiyor musunuz ki nezaket kurallarına ve a-nanelere göre, meydan okumama cevap verilene kadar dostlarıma ve bana dokunulamaz. Ya fedailerinizi seçin ya da yolumdan çekilin. Bu durumdan bıkkınlık geldi, şimdi öfkeleneceğim."
iki şövalye grubu biraz uzaklaşıp aralannda konuşmaya başladı; birkaç sağdıç da Şövalye Haldorin'in baygın vücudunu kaldırdı.
"Kılıcını çekmeye kalkışan bir Murgoydu," dedi Garion alçak sesle. "Fark ettim," dedi Hettar kara gözleri parlayarak. "Geliyorlar," diye uyardı Durnik.
"Sizinle mızrağımı yarıştıracağım Şövalye Mandorallen," dedi Baron Derigen yanlanna yaklaşırken. "Şöhretinizin hak edilmiş olduğuna şüphem yok, ancak ben de birçok turnuvada mükâfatlar kazandım. Sizinle mücadele etmek beni şereflendirir."
"Ben de size karşı şansımı deneyeceğim Şövalyem," dedi Baron Oltorain. "Arendiya'nın birçok kısmında benim de kuvvetimden korkulur."
"Pekâlâ," dedi Mandorallen. "Düzlük bir alan bulup başlayalım. Vakit geç oluyor ve dostlarımla benim güneyde işlerimiz var."
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
Tepeden aşağı, çayırlığa indiler ve iki şövalye grubu uzun, sararmış otlan çiğneyerek bir alan hazırlayarak iki yanına dizildi. Derigen dörtnala alanın öteki ucuna gidip, ucu köreltilmiş mızrağını ü-zengisine dayadı.
Durnik'in kestiği sırıklardan birini alan Mandorallen, "Cesaretinize saygım büyük Lordum," dedi. "Sizi çok ağır yaralamamaya çalışacağım. Hücumumu karşılamaya hazır mısınız?"
"Hazırım," dedi Baron siperliğini indirerek.
Mandorallen de siperliğini indirdi, mızrağını doğrultarak savaş atını mahmuzladı.
"Bu şartlar altında pek uygun kaçmayacak belki ama," diye mırıldandı İpek, "kibirli dostumuzun kendisine haddini bildirecek bir yenilgi almasını istemiyor da değilim."
Bay Kurt ona acıyarak baktı. "Hiç şansın yok!"
"O kadar iyi mi?" dedi İpek hevesle.

"Seyret de gör," dedi Kurt.
îki şövalye müthiş bir gürültüyle, alanın ortalık yerinde karşılaştılar. Çarpışmada ikisinin de mızrağı kırıldı ve çayırlık tahta parçalarıyla doldu. Dörtnala birbirlerinin yanından geçerek döndüler ve başlangıç yerlerine gittiler. Garion Derigen'in eyeri üzerinde sallandığını f ark etti. Şövalyeler yeniden saldırdı ve mızraklar tekrar kırıldı.
"Keşke daha fazla sırık kesseymişim," dedi Durnik dalgın dalgın.
Ama bu defa Baron Derigen atının üzerinde iyice sallanmaya başlamıştı; üçüncü hücumda mızrağı Mandorallen'in kalkanından sekti. Ancak Mandorallen'in mızrağı tam hedefine ulaştı ve Baron çarpışmanın şiddetiyle eyerinden fırlayarak yere yuvarlandı.
Mandorallen atını dizginleyerek Baronun yanına yaklaştı ve kibarca, "Devam edebilecek misiniz Lordum?" diye sordu.
Dengen sendeleyerek ayağa kalktı ve kılıcını çekerek, "Teslim olmuyorum!" diye soludu.
"Harika," dedi Mandorallen. "Size bir zarar vermediğime sevindim." Atından atlayarak kılıcını çekmesiyle birlikte Derigen'in kafasına hamle etti. Darbe Baronun aceleyle kaldırdığı kalkanından sekti, ama Mandorallen hiç ara vermeden darbe üstüne darbe vurmaya devam etti.
Derigen bir iki zayıf darbe savurmaya ancak fırsat bulabilmişti ki, Mandorallen'in enli kılıcı miğferinin bir yanına enlemesine indi. Baron olduğu yerde bir kere dönüp yere yığıldı.
"Lordum?" dedi Mandorallen. Eğilip baygın hasmını sırtüstü çevirdi ve miğferinin siperliğini açtı.
"îyi misiniz Lordum?" diye sordu. "Devam etmek istiyor musunuz?"
Derigen cevap vermedi. Burnu şakır şakır kanıyordu ve gözlerinin beyazı görünüyordu. Yüzü morarmıştı ve vücudunun sağ yanı titriyordu.
"Bu cesur şövalye kendi adına konuşamadığına göre," dedi Mandorallen, "kendisini mağlup ilan ediyorum." Kılıcı elinde etrafına baktı. "Sözümden şüphesi olan var mı?" Derin bir sessizlik oldu.
"Acaba birileri Baronu çayırdan kaldırabilir mi?" dedi Mandorallen. "Yaralan ağır değil gibi görünüyor. Biriki ay yatak istirahatiyle sıhhatine kavuşur." Yüzü bembeyaz olan Baron Oltorain'e dönerek, "Eee, Lordum," dedi neşeyle, "devam edelim mi? Dostlarım ve ben yolumuza devam etmek için sabırsızlanıyoruz."
Şövalye Oltorain ilk hücumda yere serilerek bacağını kırdı.
"Kör talih, Lordum," dedi Mandorallen yere atlayıp yalın kılıç baronun yanına yaklaşarak. "Pes ediyor musunuz?"
"Ayakta duramıyorum," dedi Oltorain dişlerini sıkarak. "Teslim olmaktan başka çarem yok."
BELGARIAD 2
"Ben ve dostlanm yolumuza devam edebilir miyiz?" "Gitmekte serbestsiniz," dedi acılar içinde yerde yatan adam.
"Daha değil," diye müdahale etti keskin bir ses. Zırhlı Murgo atlı şövalyeler kalabalığının arasında geçerek tam Mandorallen'in karşısına dikilmişti.
"Karışacağını tahmin etmiştim," dedi Pol Teyze alçak sesle. Atından inip atların nallarıyla çiğnenmiş çimenliğe yürüyerek, "Kenara çekil Mandorallen," dedi şövalyeye.
"Olmaz Leydim," dedi Mandorallen.
"Çekil Mandorallen!" diye haykırdı Bay Kurt sert bir sesle.
Mandorallen hayretle yana çekildi.
"Eee, Grolim?" dedi Pol Teyze kapüşonunu geri atarak.
Saçındaki beyaz tutamı gören atlı Grolimin gözleri fal taşı gibi açıldı; sonra dehşet içinde elini kaldırarak ağzının içinden bir şeyler mınldanmaya başladı.
Garion gene o karıncalanmayı hissetti ve kafasının içinde bir gümbürtünün çınladığını duydu. Bir an için Pol Teyze yeşilimsi bir ışıkla çevrelenmiş gibi göründü. Kayıtsız bir tavırla elini sallayınca ışık kayboldu, "idmansız kalmışsın Grolim," dedi. "Bir daha denemek ister misin?"
Grolim bu kez iki elini birden kaldırdı, ama hiçbir şey yapamadı. Atını arkadan dolaştıran Durnik yanına ulaşmıştı bile. Baltasını iki eliyle kaldırarak Grolimin miğferinin tam tepesine indirdi.
"Durnik!" diye haykırdı Pol Teyze. "Çekil oradan!"
Ama yüzünde kararlı bir ifade olan demirci baltasını tekrar salladı ve Grolim baygın bir halde atından yere yuvarlandı.
"Aptal!" diye bağırdı Pol öfkeyle. "Ne yaptığını sanıyorsun sen!"
"Size saldırdı Pol Hanım," dedi Durnik; gözleri hâlâ öfke doluydu.
"Çabuk in o attan."

Durnik yere atladı.
"Yaptığının ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?" dedi Pol. "Seni öldürebilirdi."
"Ne olursa olsun sizi koruyacağım Pol Hanım," dedi Durnik inatla. "Savaşçı ya da büyücü değilim, ama kimsenin size zarar vermeye kalkışmasına izin vermeyeceğim."
Pol Teyzenin gözleri önce hayretle açıldı, sonra öfkeyle kısıldı, sonra da yumuşadı. Onu çocukluğundan beri tanıyan Garion bu ani duygu değişimlerini de tanıyordu. Pol birdenbire şaşkın Durnik'i kucaklayarak "Sen harika, sakar, sevgili aptalın birisin," dedi. "Sakın bir daha böyle bir şey yapayım deme. Sakın! Az kalsın kalbim duracaktı." Boğazına bir şeyler düğümlenen Garion bakışlarını çevirince, Bay Kurt'un yüzünden gelip geçen hınzırca gülümsemeyi yakaladı.
Alanın iki yanına dizilmiş şövalyelerde tuhaf bir değişiklik olmuştu. Çoğu kötü bir rüyadan u-yanmış gibi şaşkın ifadelerle sağa sola bakıyorlardı. Diğerleri de derin düşüncelere dalmış gibiydiler. Şövalye Oltorain ayağa kalkmaya çabaladı.
"Yapmayınız Lordum," dedi Mandorallen onu kibarca tekrar yere oturtarak. "Kendinize zarar vereceksiniz."
"Ne yaptık biz?" diye inledi Baron yüzünde acı dolu bir ifadeyle. Bay Kurt atından inip yaralı a-damın yanına diz çökerek, "Sizin suçunuz değildi," dedi. "Aranızdaki savaşı çıkaran bu Murgoydu. Akıllarınızı çelip sizi birbirinize düşürdü."
"Büyücülük mü?" dedi Oltorain bembeyaz bir yüzle. Kurt başını salladı. "Aslında Murgo değil, Grolim Rahibi."
"Büyü bozuldu mu şimdi peki?"
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
Kurt baygın yatan Murgoya bakarak tekrar başını salladı. "Murgoyu zincire vurun," diye emretti Baron çevredeki şövalyelere. Tekrar Kurt'a döndü. "Büyücülerle başa çıkmayı biliriz," dedi ciddi bir yüzle. "Bu fırsattan istifade, bu gayri tabii savaşın nihayete ermesini de kutlamış oluruz. Grolim büyücüsü son büyüsünü yaptı."
"Güzel," dedi Kurt kasvetli bir gülümsemeyle. "Şövalye Mandorallen," dedi Baron Oltorain, kırık bacağını kıpırdattığı için irkilerek, "aklımızı başımıza getirmenizin bedelini size ve dostlarınıza nasıl ödeyebiliriz?"
"Sulhun tesis edilmesi kâfi mükâfattır bize," dedi Mandorallen abartılı bir tavırla. "Çünkü, bütün dünya bilir ki, ben bu krallıktaki en sulhsever insanım." Yakında, sedyesinde yatmakta olan Lelldo-rin'e gözü ilişince aklına bir şey geldi. "Ancak sizden bir şey rica etmeme izin verin. Yanımızda asil bir aileden gelme cesur bir Asturyalı delikanlı var; bir çarpışmada ağır yaralandı. Eğer kabul ederseniz o-nu sizin yanınızda bırakmak isteriz."
"Mevcudiyeti bize şeref verir Şövalye Mandorallen," dedi Oltorain hemen. "Evimin kadınları o-na gerekli şefkati gösterecektir." Yanındakilerden birine bir şeyler söyledi ve adam hemen yakındaki şatolardan birine doğru atını mahmuzladı.
"Beni burada bırakamazsınız," dedi Lelldorin zayıf bir sesle. "Bir güne kalmaz ata binecek hale gelirim." Öksürmeye başladı.
"Hiç sanmam," dedi Mandorallen soğukkanlı bir tavırla. 'Yaralarınız henüz iyileşme yoluna girmedi."
"Mimbrelerin yanında kalmam," diye ısrar etti Lelldorin. "Atıma atlar yolda şansımı denerim daha iyi."
"Genç Lelldorin," dedi Mandorallen açık sözlü, hatta ters bir tavırla. "Mimbrelerden haz etmediğinizi biliyorum. Ancak yaranız yakında iltihaplanacak; ateşlenecek ve sayıklamaya başlayacaksınız. Böylece de mevcudiyetiniz bize yük olacak. Size bakacak vaktimiz yok ve sizin hastalığınız vazifemizi yapmamızı zorlaştıracak."
Şövalyenin bu açık sözlülüğü ve pervasızlığı Garion'un ağzını açık bıraktı. Mandorallen'e nefretle bakmaya başladı.
Bu arada Lelldorin'in yüzü bembeyaz olmuştu. "Bunu bana hatırlattığınız için teşekkür ederim Şövalye Mandorallen," dedi resmi bir tavırla. "Aslında bunu benim düşünmüş olmam gerekirdi. Atıma binmeme yardım ederseniz, hemen buradan ayrılırım."
"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye kestirip attı Pol Teyze. Baron Oltorain'in adamı yanında hizmetkârlar ve on yedi yaşlarında, sansın, gül rengi kolalı bir elbise ve kadife bir pelerin giymiş birkızla geri döndü.
"Kız kardeşim Leydi Ariana," diye kızı tanıttı Baron Oltorain. "Cesur bir kızdır ve genç yaşına rağmen hastalarla meşgul olmakta ustadır."

"Onu fazla meşgul etmeyeceğim Lordum," dedi Lelldorin. "Bir hafta içinde Asturya'ya dönerim."
Leydi Ariana profesyonel bir tavırla delikanlının ateşine baktı. "Hayır, genç adam," dedi sonra. "Kanaatimce ziyaretiniz daha uzun sürecek." "Bir hafta sonra giderim," dedi Lelldorin inatla. Kız omuzlarını silkti. "Keyfiniz bilir. Herhalde kardeşim arkanızdan birkaç hizmetkâr yollar ve töreye uygun bir şekilde gömülmenizi sağlar; çünkü eğer yanılmıyorsam, daha on fersah bile gitmeden düşüp ölürsünüz."
Lelldorin gözlerini kırpıştırdı.
BELGARIAD 2
Pol Teyze Leydi Ariana'yı bir kenara çekip bir şeyler anlatarak bir kese şifalı ot ve bazı talimatlar verdi. Lelldorin ise Garion'u yanına çağırdı. Garion hemen dostuna koşarak sedyenin yanına diz çöktü.
"Demek sona erdi," dedi genç adam. "Keşke sizinle gelebilseydim."
"Hemen iyileşirsin," dedi Garion, söylediğinin doğru olmadığını bilerek. "Sonra da bize yetişirsin belki."
Lelldorin başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Maalesef bu imkânsız." Tekrar ciğerleri parçalanırcasına öksürmeye başladı. "Fazla vaktimiz yok dostum," dedi sonunda zayıf bir sesle. "O yüzden beni dikkatle dinle."
Gözleri dolan Garion dostunun elini tuttu.
"Amcamın evinden ayrıldığımız sabah konuştuklarımızı hatırlıyor musun?"
Garion başını salladı.
"Torasin'e ve diğerlerine verdiğimiz konuşmama sözünü bozacaksak, buna karar verecek olanın ben olduğumu söylemiştin."
"Hatırlıyorum," dedi Garion.
"Pekâlâ," dedi Lelldorin. "Kararımı verdim. Seni yemininden azat ediyorum. Yapman gerekeni yap."
"Bunu dedeme sen söylesen daha iyi olurdu Lelldorin," dedi Garion.
"Yapamam Garion," diye inledi Lelldorin. "Dilim tutulur. Kusura bakma ama böyleyim ben. Naçak'ın bizi kullandığını biliyorum, ama ötekilere söz verdim. Ben Arendim Garion. Hatalı olduğunu bilsem de sözümde dururum. O yüzden iş sana kalıyor. Naçak'ın ülkemi mahvetmesine izin verme. Doğruca krala git."
"Krala mı? Bana inanmaz ki!"
"inandır o zaman. Her şeyi anlat."
Garion başını sallayarak, "Ona senin adını verememe," dedi. "Torasin'in adını da. Aksi takdirde ne olacağını biliyorsun."
"Biz önemli değiliz," dedi Lelldorin, yeniden öksürmeye başlayarak.
"Ona Naçak'ı anlatırım," dedi Garion inatla. "Ama senden bahsetmem. Peki bu Murgoyu nasıl bulacak kral?"
"O nasıl bulacağını bilir," dedi Lelldorin; sesi iyice güçsüzleşmişti. "Nacak Vo Mimbre sarayında elçi. Murgo Kralı Taur Urgas'ın şahsi temsilcisi."
Garion bu açıklama karşısında donup kaldı. "Cthol Murgos'un dipsiz maden kuyulanndaki bütün altınlar onun emrinde," diye devam etti Lelldorin. "Dostlarımla beni kandırdığı komplo, Arendiya'yı mahvetmek için düzenlediği bir sürü komplodan yalnızca biri de olabilir. Onu durdurmalısın Garion. Söz ver bana." Delikanlı, gözleri ateşler içinde yanarak Garion'un elini sıktı.
"Onu durduracağım Lelldorin," diye söz verdi Garion. "Nasıl bilmiyorum, ama onu mutlaka durduracağım."
Lelldorin, sanki bu sözü alma zorunluluğu onu ayakta tutan tek şeymiş gibi, tüm gücü tükenerek sedyesine çöktü.
"Hoşça kal Lelldorin," dedi Garion gözleri yaşararak.
"Hoşça kal dostum," dedi Lelldorin fısıltıyla; sonra Garion'un elini tutan eli gevşedi. Garion bir an için dehşete kapılarak ona baktı, ama sonra boynunda atan daman görerek rahatladı. Lelldorin hâlâ sağdı; ucu ucuna. Garion şefkatle dostunun elini sedyeye bıraktı ve kaba, gri battaniyeyle omuzlarını örttü. Sonra ayağa kalktı ve yanaklarından yaşlar süzülerek, hızla uzaklaştı.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ

Diğerleriyle vedalaşmaları uzun sürmedi; tekrar atlarına atlayıp Büyük Batı Yoluna doğru ilerlemeye başladılar. Onlar geçerken seriler ve mızrakçılar arasından tek tuk tezahürat yükseldi, ama u-zakta başka bir gürültü vardı. Köylerden çıkan kadınlar, yerdeki cesetler arasında erkeklerini arıyorlardı; onların çığlık ve iniltileri, tezahüratı boğdu.
Garion kararlı bir tavırla atını mahmuzlayarak Mandorallen'in yanına yaklaştı. "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi öfkeyle. "Hoşuna gitmeyecek, ama umurumda değil."
"Öyle mi?" dedi Şövalye yumuşak bir sesle.
"Biraz önce Lelldorin'e söylediklerin zalimce ve iğrençti," dedi Garion. "Dünyanın en büyük şövalyesi olduğunu sanıyorsun, ama bence taş kadar hissiz, tantanacı herifin birisin. Bu söylediklerim hoşuna gitmediyse ne yapacaksın şimdi, merak ediyorum!"
"Ha," dedi Mandorallen. "Şu mesele! Beni yanlış anlamışsınız genç dostum. Bu onun hayatını kurtarmak içim mecburen yaptığım bir şeydi. Asturyalı delikanlı çok cesur olduğu için kendi nefsini hiç düşünmüyor. Öyle konuşmasaydım, bizimle gelmek için ısrar edecekti ve kısa bir vakit sonra da ölecekti."
"Ölecekti ha!" dedi Garion. "Pol Teyze onu iyileştirirdi."
"Hayatının tehlikede olduğunu bana beyan eden Leydi Polgara idi," dedi Mandorallen. "Gururu yüzünden tedaviye razı olmuyordu, ama aynı gurur onu bizi yolumuzdan alıkoymamaya da zorluyordu." Şövalye acı acı gülümsedi. "Herhalde o da bu sözlerimden ötürü bana senin kadar düşman olmuştur; a-ma hayatı kurtuldu, önemli olan da bu."
Öfkesi ansızın hedefsiz kalan Garion, küstah görünüşlü şövalyeye bakakaldı. Birdenbire nasıl aptalca davrandığını apaçık görmüştü. "Özür dilerim," dedi. "Ne yapmak istediğini anlayamamışım."
Mandorallen omuzlarını silkti. "Mühim değil. Çoğu zaman insanlar beni yanlış anlar. Ama ben saiklerimin iyi olduğunu bildiğim müddetçe, başkalarının kanaatlerine ehemmiyet vermem. Ama bunu size izah etme fırsatı bulduğum için memnunum. Eğer beraberce bir maceraya atılacaksak, birbirimiz hakkında yanlış fikirlerimiz olmamalı."
Beraberce, konuşmadan at sürdüler; bu arada Garion kafasını toplamaya çalışıyordu. Galiba Mandorallen sandığı kadar basit biri değildi.
Anayola vardıklarında tehditkâr bir gökyüzü altında yeniden güneye yöneldiler.
BELGARIAD 2
SEKİZİNCİ BÖLÜM
AREND OVASI tek tük yerleşim bölgeleri olan dev bir çayırlık alandı. Soğuk bir rüzgâr sararmış otları süpürüyor, kirli görünüşlü bulutlar hızla üstlerinden geçiyordu. Yaralı Lelldorin'i bırakmış olmaları, hepsini kederli bir havaya sokmuştu, o yüzden birkaç gün boyunca sessizlik içinde yol aldılar. Garion Hettar'la yük atlarının yanında at sürüyor, Mandorallen'e yaklaşmamak için elinden geleni yapıyordu.
Hettar saatlerce hiç konuşmadan at sürse de hiç rahatsız olmayacak, sessiz bir adamdı; ama iki gün sonra Garion atmaca suratlı Algarı konuşturmaya karar verdi. Soracak başka bir şey bulamadığı i-çin, "Murgolardan neden bu kadar nefret ediyorsun Hettar?" diye başladı lafa.
"Bütün Alornlar Murgolardan nefret eder," dedi Hettar alçak sesle.
"Öyle tabii," dedi Garion, "ama sanki seninki daha kişisel bir şey gibi. Neden?"
Hettar eyerinde kıpırdanınca deri zırhı gıcırdadı. "Annemle babamı öldürdüler," dedi sonunda.
Algarın bu sözü Garion'da tanıdık bir duygu uyandırdı ansızın. "Nasıl oldu?" diye sordu, Hettar'ın bu konuyu açmak istemediğini fark etmeyerek.
"Yedi yaşındaydım," dedi Hettar duygusuz bir sesle. "Annemin ailesini ziyarete gidiyorduk; annem başka bir kabiledendi. Doğu sıradağlarının yakınından geçerken yağmacı bir Murgo çetesinin saldırısına uğradık. Atı tökezleyince, annem yere düştü. Babamla ben onu tekrar atına bindirene kadar Murgolar bize yetiştiler. Annemle babamı öldürmeleri çok uzun sürdü. Sonlara doğru annemin bir kere çığlık attığını hatırlıyorum." Algarın yüzü kaya kadar ifadesizdi ve alçak, sakin sesi hikâyeyi olduğundan da korkunç hale getiriyordu.
"Annemle babam öldükten sonra Murgolar ayaklanma bir ip bağlayıp atlarının arkasından sürüklediler," diye sürdürdü hikâyesini "Sonunda ip kopunca da öldüm sanarak bıraktılar. Giderlerken yaptıklarını birbirlerine anlatıp gülüştüklerini hatırlıyorum, iki gün sonra ÇoHag beni buldu."
Garion sanki gözleriyle görüyormuş gibi, doğu Algarya'nın bomboş düzlüklerinde yapayalnız, yaralar içinde, yalnızca acısı ve inanılmaz bir nefret duygusuyla ayakta durabilen bir çocuğun dolaşmasını hayal etti.

"İlk Murgomu on yaşındayken öldürdüm," dedi Hettar aynı ifadesiz sesle. "Kaçmaya çalışıyordu, atımla ona yetiştim ve kürek kemiklerinin arasına ciritimi sapladım. Müthiş bir çığlık attı. Ben de kendimi daha iyi hissettim. ÇoHag eğer bir Murgonun ölüşünü izlersem kinimin geçeceğini düşünüyordu. Yanılıyormuş." Uzun boylu Algann yüzü hâlâ ifadesizdi ve kel kafasındaki uzun at kuyruğu rüzgârda uçuşuyordu. Sanki bu bir tek saplantı dışında hiçbir duygusu yokmuş gibi bir boşluk içindeydi.
O anda Garion Bay Kurt'un intikam saplantısının tehlikesinden bahsederken neyi kastettiğini anlar gibi oldu, ama hemen bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Eğer Hettar bu duyguyla yaşayabili-yorduysa, o da yaşayabilirdi. Bu siyah deri giysili yalnız avcıya derin, şiddetli bir hayranlık duydu.
Bay Kurt Mandorallen ile derin bir münakaşaya dalmıştı; ikisi Garion ile Hettar yanlarına gelene kadar oyalandılar. Sonra birlikte at sürmeye başladılar.
"Bu bizim tabiatımızda var," diyordu parlak zırhlı şövalye kederli bir yüzle. "Ziyadesiyle mağrur bir halkız ve bu gurur zavallı Arendiya'mızı kıyasıya bir harbe mahkûm ediyor. "Bunun tedavisi mümkün," dedi Kurt.
"Ne suretle?" diye sordu Mandorallen. "Bizim kanımızda mevcut bu. Benim kadar sulhsever bir

insan bulamazsınız, ancak ben bile bu milli felaketten payımı alıyorum. Ayrılıklarımız tarihimize ve ruhumuza o kadar derinden işlemiş ki, şifa bulması mümkün değil. Sulh uzun sürmeyecek dostum. Şimdi bile Asturya okları ormanlarda ıslık çalarak uçuşuyor ve Mimbreleri hedef alıyor. Mimbreler de buna mukabil Asturyalıların evlerini yakıp rehineleri öldürüyor. Korkarım harb bir zaruret."
"Hayır," dedi Kurt, "değil."
"Nasıl mani olunabilir ki?" dedi Mandorallen. "Bu deliliği kim tedavi edebilir?"
"Eğer gerekiyorsa ben ederim," dedi Kurt sakin bir sesle, kapüşonunu geri atarak.
Mandorallen kederli bir şekilde gülümsedi. "Hüsnüniyetinizi takdir ediyorum Belgarath, ancak bu sizin için bile imkânsız."
"Aslında hiçbir şey imkânsız değildir Mandorallen," dedi Kurt kesin bir tavırla. "Çoğunlukla başkalarının eğlencesine karışmamaya çalışırım, ama şu anda Arendiya'nın iç savaşa boğulmasına izin veremem. Eğer mecbur kalırsam, müdahale edip bu aptallığa son veririm."
"Hakikaten buna kuvvetiniz yeter mi?" diye sordu Mandorallen; buna inanmakta zorluk çektiği alaycı tavrından belli oluyordu.
"Evet," dedi Kurt kısa sakalını kaşıyarak. 'Yeter tabii."
İhtiyarın bu sakin iddialılığı karşısında Mandorallen'in yüzü karıştı ve bir huşu ifadesi geldi. Garion da bu sözü pek huzursuz edici bulmuştu. Eğer Kurt'un gücü tek başına koca bir savaşı durdurmaya yetiyorsa, onun kişisel intikam planlarını engellemeye haydi haydi yeterdi. Dertlenecek bir mesele daha çıkmıştı işte.
Bu arada İpek atını yanlarına sürdü. "Büyük Panayır az ileride," dedi fare suratlı Drasniyalı. "Duralım mı, yoksa çevresinden mi dolaşalım?"
"Durabiliriz," dedi Kurt. "Zaten akşam oldu; hem biraz da erzakalırız."
"Atların da biraz dinlenmeye ihtiyacı var," dedi Hettar. "Şikâyet etmeye başladılar."
"Keşke daha önce söyleseydin," dedi Kurt yük atlarına bakarak.
"O kadar da kötü halde değiller," dedi Hettar, "ama kendilerine acımaya başladılar. Abartıyorlar tabii, ama biraz dinlenseler iyi olacak."
"Abartıyorlar mı?" dedi İpek şaşkınlıkla. "Atlar yalan söylüyor mu demek istiyorsun?" Hettar omuzlarını silkti. "Tabii. Hep yalan söylerler. Atlar çok iyi yalan söyler."
İpek bir an için inanamıyormuş gibi kalakaldı, sonra ansızın gülerek, "Nedense bu bilgi, evrenin düzenine olan inancımı pekiştirdi," dedi.
Kurt sıkıntıyla, "İpek," dedi, "sen kötü bir adamsın. Bunu biliyor muydun?" "Elimizden geleni yapıyoruz tabii," dedi İpek alayla. Arend Panayırı, Büyük Batı Yolu ile Ulgo ülkesine giden dağ yolunun kesiştiği yerde kurulmuştu. Dört bir yana doğru bir fersahlık bir alana yayılmış, mavi, kırmızı, san çadırlardan ve geniş çizgili pavyonlardan oluşan bir yerdi. Bozkırın ortalık yerinde rengârenk bir şehre benziyordu ve parlak bayrakları alçak gökyüzünün altında, rüzgârda çırpınıyordu.
"Umarım biraz iş yapacak vaktim kalır," dedi ipek Panayıra yaklaşırlarken. Ufak tefek adamın burun kanatlan seğirmeye başlamıştı. "Antrenmansız kaldım epeydir."

Çamurlar içinde beş altı dilenci yol kenarına çömelip ellerini uzatmışlardı. Mandorallen durup para dağıtmaya başladı. 'Yüz verme şunlara," diye homurdandı Barak. "Hayırseverlik vazifemizdir Lord Barak," dedi Mandorallen. "Burada niye hiç ev yapmamışlar?" diye sordu Garion Ipek'e, Panayırın merkezine yaklaşırlarken.
"Kimse burada uzun süre kalmaz ki," dedi İpek. "Panayır sabittir, ama insanlar gelip geçicidir. Aynca binalardan vergi alınır, ama çadırdan alınmaz."

Çadırlarından çıkıp onlara bakan tüccarların çoğu ıpek'i tanıyordu; bazıları yüzlerinde şüpheli i-fadelerle, temkinli birer selam verdiler.
"Buralarda itibarın yerinde bakıyorum İpek," dedi Barak alayla. "Şöhretin bedeli," dedi ipek o-muz silkerek. "Ya biri seni öteki kimliğinle tanırsa?" diye sordu Durnik. "Hani şu Murgolann aradığı a-dam olarak?"
"Ambar olarak mı demek istiyorsun? Pek muhtemel değil. Ambar Arendiya'ya pek uğramaz; ayrıca Radek'le ikisi birbirlerine benzemezler."
"Ama ikisi aynı kişi," diye itiraz etti Durnik. "ikisi de sensin." "Tabii," dedi İpek parmağını kaldırarak. "Sen ve ben bunu biliyoruz, ama onlar bilmiyor. Senin için ben hep kendime benziyorum; ama ö-tekiler beni farklı görüyor."
Dumik'in bunu şüpheyle karşıladığı belli oluyordu. "Radek, eski dostum," diye seslendi kel kafalı Drasniyalı bir tüccar yakınlarındaki bir çadırdan.
"Delvor," diye cevap verdi İpek keyifle. "Seni görmeyeli yıllar oldu."
"Pek zengin görünüyorsun," dedi kel adam.
"İdare ediyoruz işte," dedi İpek tevazuyla. "Neyle uğraşıyorsun bu aralar?"
"Mallorya halıları satıyorum," dedi Delvor. "Soyluların ilgisini çekiyor, ama fiyatlardan pek hoşlanmıyorlar." Ancak bu arada elleriyle başka bir konuda konuşmaya başlamıştı bile Amcan gerekirse sana yardımcı olmamız için haber yolladı. Bir şeye ihtiyacın var mı?Yüksek sesle söylediği ise şuydu: "Çuvallarında ne var?"
"Sendarya yünlü kumaşları," dedi İpek, "bir de birkaç ıvır zıvır." Panayırda Murgolar var mı ? Bir tane vardı ama geçen hafta Vo Mimbre'ye gitti. Panayırın öteki tarafında birkaç Nadrak var ama evlerinden çok uzaktalar dedi İpek. Gerçekten ticaret yapıyorlar mı ?
Emin değilim diye cevap verdi Delvor.
Bizi birkaç günlüğüne konuk edebilir misiniz
Bir şeyler yapmaya çalışırız dedi Delvor gözlerinde kurnazca bir pırıltıyla.
İpek'in şaşkınlığı parmaklarından belli oluyordu.
iş iştir dedi Delvor. "içeri buyurun," diye devam etti sonra yüksek sesle. "Bir bardak şarap için, birlikte akşam yemeği yiyelim. Yıllardır görüşmedik."
"Memnun oluruz," dedi İpek ekşi bir suratla.
"Dengine çattın galiba Prens Kheldar," dedi Pol Teyze hafif bir alayla, İpek Delvor'un parlak çizgili çadırının önünde atından inmesine yardım ederken.
"Delvor mu? Yok canım. Yar Gorak'ta çevirdiğim bir numara ona bir servete mal olmuştu; o günden beri benimle ödeşmeye çalışıyor. Bir süre için beni kazıkladığına inanmasına izin veririm, o da kendini iyi hisseder, sonra halıyı altından çektiğim zaman çok daha fazla eğlenirim.
Pol güldü. "Sen adam olmazsın."
İpek göz kırptı.
Delvor'un esas çadırının içi, hoş bir sıcaklık da yayan bir sürü kandilin ışığında sıhhatli bir görünümdeydi. Yerde lacivert bir halı vardı ve sağa sola büyük, kırmızı minderler atılmıştı, içeri girer girmez İpek herkesi birbiriyle tanıştırdı.
Bay Kurt'a ve Pol Teyzeye eğilerek selam veren Delvor, "Müşerref oldum Kadim Kişi," dedi. "Sizin için ne yapabilirim?"
"Şu anda en çok ihtiyacımız olan şey bilgi," dedi Kurt kalın pelerinini çıkararak. "Kuzeyde, birkaç günlük mesafede, nifak çıkaran bir GroÛme rastladık. Ortalığı kolaçan edip burasıyla Vo Mimbre a-

rasmda neler olup bittiğini öğrenebilir misin? Mümkünse başka komşu kavgalarının ortasına düşmek istemiyorum."
"Araştırırım," dedi Delvor.

"Ben de biraz dolaşacağım," dedi ipek. "Dekorla ben Panayırda edinilebilecek ne kadar bilgi varsa toplarız." Kurt ona soru sorar gibi baktı.
"Boktorlu Radek iş yapma fırsatını asla kaçırmaz," dedi ufak tefek adam biraz aceleyle. "Delvor'un çadırından hiç çıkmazsam şüphe çekerim."
"Anlıyorum," dedi Kurt.
"Kimliğimizin açığa çıkmasını istemeyiz, değil mi?" diye sordu İpek masum bir tavırla. Ama uzun burnu şiddetle seğirmeye başlamıştı bile.
Kurt teslim oldu. "Tamam, ama abartma lütfen. Sabah çadırın önünde kazıklanmış müşterilerin seni linç etmek için toplanmasını istemiyorum."
Delvor'un hamalları yük atlarından çuvalları aldılar; bir hamal Hettar'a Panayırın dış sınırında bir yerlerde olan ağılların yolunu gösterdi, ipek çuvalları karıştırmaya başladı, İpek'in marifetli elleri yünlü kumaşların köşe bucağına girip çıktıkça, Delvor'un halısının üstünde yükte hafif pahada ağır mallardan bir küme oluşmaya başladı.
"Camaar'da niye bu kadar çok paraya ihtiyacın olduğunu merak etmiştim zaten," dedi Kurt alayla.
"Bu da tebdili kıyafetin bir parçası," dedi İpek. "Radek daima yanında birkaç hediyelik eşya bulundurur."
"Çok yerinde bir açıklama," dedi Barak; "ama senin yerinde olsaydım bunu fazla uzatmazdım."
"Eğer eski dostumun parasını bir saatte iki katına çıkarmazsam, kesinlikle emekliye ayrılırım," dedi İpek. "Ha, az kalsın unutuyordum; Garion'u da yanıma alacağım; Radek yanında en az bir hamal olmadan dolaşmaz."
"Çocuğun ahlakını çok fazla bozmamaya çalış," dedi Pol Teyze, İpek abartılı bir selam verdi, sonra siyah kadife şapkasını fiyakalı bir şekilde yana yatırarak, peşinde definesini omuzuna vurmuş o-lan Garion, savaşa giden biri gibi Büyük Arend Panayırına çıktı.
Üç çadır ötedeki şişman bir Tolnedralı tüccar sorun çıkararak mücevher kakmalı bir hançeri İpek'ten gerçek değerinin sadece üç katına almayı başardı, ama hemen ardından, iki Arendiyalı tüccar birbirinin eşi iki gümüş kupayı çok farklı fiyatlara almakla birlikte, buradaki kaybı fazlasıyla kapattılar. "Arendlerle ticaret yapmaya bayılıyorum," dedi İpek çadırların arasındaki çamurlu yollardan yürürlerken.
Ufak tefek, kurnaz Drasniyalı Panayırda her uğradığı yeri perişan ediyordu. Satamadığı zaman satın alıyordu, satın da alamazsa değiş tokuş ediyordu, onu da yapamadığı zaman dedikodu yaparak bilgi topluyordu. Diğerlerinden biraz daha akıllı olan bazı tüccarlar, onun geldiğini uzaktan gördüklerinde saklanıyorlardı. Dostunun hevesini izleyen Garion, kârın, rakibini alt etmeye göre ikinci planda kaldığı bu oyuna neden bu kadar bayıldığını anlamaya başladı.
İpek bu avda ırk ayrımı gözetmiyordu. Herkesle ticaret yapıyordu ve herkesle kendi sahasında karşılaşmaya razıydı. Tolnedralılar, Arendler, Çerekler, kendi yurttaşı Drasniyalılar, Sendarlar, hepsi onun karşısında yenilgiye uğruyorlardı. ikindi vakti Camaar'dan satın aldığı her şeyi satmıştı. Dolu kesesi şıngırdıyordu, ama Garion'un sırtındaki çuval ağırlığından bir şey kaybetmemişti, yalnızca içindekiler tamamen farklıydı artık.
Ancak İpek'in kaşları çatıktı. Avucunda küçük, zarif bir cam şişeyi hoplatarak yürüyordu. Parfüm dolu bu şişeyi Rivalı bir tüccardan fildişi kaplı iki cilt Wacune şiir kitabına karşılık almıştı. "Derdin ne?" diye sordu Garion Delvor'un çadırına dönerlerken.
BELGARIAD 2
"Kimin kazandığından emin değilim," dedi İpek.
"Ne?"
"Bunun değerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."
"Niye aldın öyleyse?"
"Çünkü değerinin ne olduğunu bilmediğimi anlamasını istemedim."
"Başkasına sat."
"Ne fiyat isteyeceğimi bilmezsem nasıl satarım? Çok istersem kimse beni ciddiye almaz; az istersem bütün Panayıra maskara olurum."
Garion kıkırdamaya başladı.
"Bunda komik bir şey olduğunu zannetmiyorum Garion," dedi ipek alıngan bir tavırla. Çadıra girdiklerinde hâlâ dalgın ve sıkıntılıydı, "İşte vadettiğim kâr," dedi biraz nankör bir tavırla, Bay Kurt'un avucuna paralan dökerken.
"Neyin var?" diye sordu Kurt ufak tefek adamın asık suratına bakarak.

"Yok bir şey," diye kestirip attı İpek. Sonra Pol Teyzeye gözü ilişti ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Yanına yaklaşıp eğilerek, "Sevgili Leydi Polgara," dedi; "lütfen size saygımın nişanesi olan bu küçük hediyeyi kabul edin." Abartılı bir hareketle parfüm şişesini uzattı.
Pol Teyze bundan hem hoşlanmış, hem de biraz kuşkulanmıştı. Küçük şişeyi alarak tıpasını dikkatle açtı. Tıpayı bileğinin iç kısmına hafifçe değdirdi vekokladı. "Kheldar!" dedi sonra heyecanla. "Krallara layık bir hediye bu!"
İpek'in gülümsemesi biraz ekşidi ve ciddi olup olmadığını anlamak için dikkatle yüzüne baktı. Sonra içini çekti ve Rivalılann üçkâğıtçılığı hakkında bir şeyler mırıldanarak dışan çıktı.
Az sonra Delvor da geri döndü ve çizgili pelerinini bir kenara atıp ellerini kandillerin alevinde ı-sıtmaya başladı. "Anlayabildiğim kadarıyla," dedi Bay Kurt'a, "burasıyla Vo Mimbre arasında durum sakin. Ama bir süre önce beş Murgo, yanlarında iki düzine Thulla Panayıra geldi."
Hettar yüzünde atmaca gibi bir ifadeyle başını kaldırdı hemen. Kurt kaşlarını çattı. "Kuzeyden mi geliyorlar, güneyden mi?"
"Vo Mimbre'den geldiklerini iddia ediyorlar, ama Thullann çizmelerinde kırmızı çamur var. Vo Mimbre ile burası arasında kırmızı çamurlu bir bölge yok bildiğim kadarıyla."
"Yoktur," dedi Mandorallen kesin bir tavırla. "Sadece kuzeyde killi toprak var." Kurt başını salladı. "Ipek'i bulun, içeri girsin," dedi Barak'a. Barak çadırın kapısına yürüdü. "Tesadüf olamaz mı?" diye sordu Durnik.
"Bu riski göze alamayız," dedi Kurt. "Gece Panayır sakinleşene kadar bekleriz, sonra görünmeden gideriz."
İpek çadıra geri döndü, Delvor'u bir kenara çekip konuşmaya başladı.
"Murgolar çok geçmeden burada olduğumuzu öğrenirler," diye gürledi Barak kızıl sakalını çekiştirerek. "O zaman da buradan Vo Mimbre'ye kadar peşimizden ayrılmazlar. Hettar, Mandorallen ve ben gidip şunlarla kavga çıkarsak işleri kolaylaştırmış olmaz mıyız? Beş ölü Murgo kimseyi takip edemez."
Hettar meşum bir hevesle başını salladı.
"Panayırın güvenliğini sağlayan Tolnedralı lejyonerlerin hoşuna gitmeyebilir bu," dedi İpek. "Polisler sebepsiz yere yol kenannda bulunan cesetleri sevmez. Düzen hisleri zedelenir."
Barak omuzlannı silkti. "Yani, öylesine bir fikirdi işte." "Benim bir fikrim var dedi Delvor tekrar

pelerinini giyerken. "Çadırlarını Nadraklann çadırlarının yanına kurdular. Gidip orada biraz alışveriş yapayım." Kapıya doğru ilerlerken duraladı. "Size bir şey ifade eder mi bilmem," dedi, "ama başlarında Aşarak adlı bir Murgo var." Garion bu adı duyunca ansızın ürperdi.
Barak bir ıslık çaldı, sonra ciddileşerek,"Bu adamla er ya da geç ilgilenmek zorunda kalacağız Belgarath," dedi.
"Tanıyor musunuz onu?" dedi Delvor şaşkınlıkla. "Bir iki kere karşılaştık," dedi İpek kayıtsız bir tavırla. "Başımıza bela olmaya başlıyor," dedi Pol Teyze. "Ben yola çıkayım," dedi Delvor.
Garion Delvor'a yol açmak için çadırın kapısını aralamıştı ki, dışarıda gördüğü bir şey yüzünden irkilerek yeniden kapadı. "Ne oldu?" dedi İpek. "Dışarıda Brill'i gördüm."
"Dur ben de bakayım," dedi Durnik. Kapıyı hafifçe araladı ve Garion'la ikisi dışan baktılar. Sefil görünüşlü bir adam, çamurla sokakta dolanıyordu. Brill Faldor'un çiftliğinden ayrıldıklan günden bu yana hiç değişmemişti. Tuniği ve pantolonu hâlâ yamalı ve lekeliydi, traşsızdı ve şaşı gözü hâlâ tekinsiz bir beyazlıkta parlıyordu.
"Evet, Brill bu," dedi Durnik. "Kokusu buraya kadar geliyor." Delvor demirciye soru sorarcasına baktı.
"Brill biraz düzensiz yıkanır da," dedi Durnik. "O yüzden kokusundan tanımak mümkün oluyor."
"Müsaade eder misinz," dedi Delvor kibarca. Durnik'in omuzu üstünden dışan baktı. "Ah," dedi, "şu adam. Nadraklann yanında çalışıyor. Bana da biraz garip gelmişti, ama önemsiz olduğu için fazla kurcalamadım."
"Durnik," dedi Kurt çabucak. "Dışan çık. Seni görmesini sağla, ama onu fark ettiğini belli etme. Seni gördükten sonra içeri gir. Çabuk ol, gitmesin." Durnik biraz şaşırmıştı, ama çadırın kapısını kaldırarak dışan çıktı.
"Ne yapıyorsun baba," dedi Pol Teyze sert bir sesle. "Orada sırıtıp durma ihtiyar. Çok huzursuz edici bir şey bu."
"Mükemmel," dedi Kurt ellerini ovuşturarak. Durnik kaygılı bir yüzle içeri girerek, "Beni gördü," dedi. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misiniz?"

"Tabii," dedi Kurt. "Belli ki Aşarak buraya bizim peşimizden gelmiş; bütün panayırı arayacaktır."
"Niye işini kolaylaştınyoruz öyleyse?" dedi Pol Teyze. "Kolaylaştırmıyoruz," dedi Kurt. "Aşarak Brill'i daha önce de kullanmıştı Muros'ta, unuttun mu? Onu buraya getirmiş, çünkü seni, beni, Durnik'i ve Garion'u tanıyor hatta Barak'ı ve İpek'i bile tanıyor olabilir. Hâlâ orada mı?"
Garion çadır kapısının aralığından dışarı bir göz attı. Pejmürde kılıklı adam karşıda, iki çadır arasındaki dar sokakta saklanmıştı. "Orada," dedi.
"Onu orada tutmalıyız," dedi Kurt. "Sıkılıp Aşarak'a bizi bulduğunu haber vermeye gitmesini engellemeliyiz."
ipek Delvor'a baktı; ikisi birden gülmeye başladılar. "Komik bir şey mi var?" dedi Barak kuşkuyla. "Bunu anlamak için insanın Drasniyalı olması lazım," dedi İpek. Sonra Bay Kurt'a hayranlıkla bakarak, "Bazen beni hayretler içinde bırakıyorsun eski dostum," dedi. Bay Kurt göz kırptı.
"Planınızı hâlâ anlayabilmiş değilim," dedi Mandorallen. "Ben anlatabilir miyim?" diye sordu ipek Kurt'a. Sonra şövalyeye döndü. "Şöyle olacak Mandorallen: Aşarak Brill'in bizi bulacağına güveniyor, ama biz Brill'i burada meşgul ettikçe, Aşarak'a gidip bizi bulduğunu haber vermesi gecikecek. Böylece Aşarak'ın gözlerini yakalamış oluyoruz; bu da onu dezavantajlı bir duruma düşürüyor."
"Ama bu mütecessis Sendar, çadırı terk eder etmez peşimize takılmayacak mı?" dedi Mandorallen. "Panayırdan ayrıldığımızda Murgolar hemen peşimizde olacak."
BELGARIAD 2
"Çadırın arka duvarı branda bezinden değil mi Mandorallen?" dedi ipek kibarca. "Keskin bir bıçağın varsa istediğin kadar kapı açabilirsin."
Delvor bu söz üzerine hafifçe irkilerek içini çekti. "Gidip şu Murgoları göreyim," dedi sonra. "Belki onları biraz daha geciktirebilirim."
"Durnik'le ben de seninle gelelim," dedi ipek dostuna. "Sen bir yöne gidersin, biz de başka bir yöne. Brill bizim peşimize takılır, biz de onu buraya geri getiririz."
Delvor başını salladı ve üçü birlikte dışarı çıktılar.
"işleri gereksiz yere karmaşıklaştırmıyor muyuz?" diye sordu Barak ekşi bir suratla. "Brill Hettar'ı tanımıyor. Hettar çadırın arkasından çıkıp adamın arkasına dolaşsa ve sırtına bir bıçak saplasa fena mı olur? Sonra cesedini bir çuvala koyar, Panayırdan ayrıldıktan sonra da bir hendeğe atarız."
Kurt başını sallayarak, "Aşarak onun kaybolduğunu fark eder," dedi. "Onun Murgolara bu çadırda olduğumuzu söylemesini istiyorum. Şansımız varsa, bizim gittiğimizi fark edene kadar bir gün boyunca çadırın kapısını kollayacaklardır."
Bunu izleyen birkaç saat içinde grubun çeşitli üyeleri, Brill'in dikkatini çekmek için, birtakım bahanelerle çadıra girip çıkmaya başladılar. Garion hava karanrken dışarı çıktığında, hiç aldırmıyor-muş havasındaydı, ama Brill'in gözlerini üzerinde hissetmek tüylerini ürpertiyordu. Delvor'un malzeme çadınna giderek birkaç dakika bekledi. Garion karanlık malzeme çadırında beklerken, birkaç çadır sırası ötedeki meyhane çadırından gelen sesler, Panayırın giderek artan sessizliği içinde müthiş bir gürültü gibi geldi ona. Sonunda derin bir nefes alarak dışarı çıktı. Bir kolunu sanki bir şey taşıyormuş gibi kıvırmıştı. Ana çadıra girerken "Buldum Durnik," diye seslendi.
"Tuluata gerek yok canım," dedi Pol Teyze.
"Doğal görünmek istemiştim," dedi Garion masum bir tavırla.
Az sonra Delvor geri döndü ve dışarısı tenhalaşıp hava iyice kararana kadar sıcak çadırda beklediler. Karanlık tamamen çökünce, Delvor'un hizmetkârları çadırın arkasındaki bir kesikten eşyaları çıkardılar, ipek, Delvor ve Hettar onlarla birlikte Panayırın hemen dışındaki ağıla gittiler. Diğerleri ise Brill'i biraz daha oyalamak için geride kaldı. Son bir şaşırtma yapmak amacıyla Bay Kurt ve Barak çadırdan çıkıp Ulgoland'daki Prolgu'ya giden yolun durumu hakkında muhabbet ettiler.
"işe yaramayabilir," dedi Kurt, kızıl saçlı devle birlikte çadıra döndüğünde. "Aşarak bizim Zedar'ın izini takip ederek güneye gittiğimizi biliyor; ama Brill ona Prolgu'ya gittiğimizi söylerse, İM yolu da tutmak için güçlerini bölebilir." Çadıra son bir kez göz atarak, "Pekâlâ," dedi. "Haydi gidelim."
Çadırın arkasındaki yırtıktan birer birer süzülerek yan sokağa geçtiler. Sonra, kendi işiyle uğraşan namuslu insanlar gibi, normal bir hızda yürüyerek ağıla gittiler. Birtakım adamların

şarkı söylemekte olduğu meyhane çadırının yanından geçtiler. Sokaklar neredeyse bomboştu ve akşam rüzgârı çadır şehrin içinde dolaşıyor, bayraklarını dalgalandırıyordu.
Panayırın dış sınırına vardıklarında, İpek, Delvor ve Hettar'ı atlarıyla beraber bekler buldular,
"iyi şanslar," dedi Delvor atlarına binerlerken. "Murgolan elimden geldiği kadar oyalayacağım."
İpek dostunun elini sıktı. "Gene de o kurşun paralan nereden bulduğunu bilmek isterdim."
Delvor göz kırptı. "Ne oluyor?" dedi Kurt.
"Delvor'da kurşundan basılıp sonradan altın yaldızına bulanmış Tolnedra paralan vardı," dedi İpek. "Bunlardan bir kısmını Murgolann çadınna gizledi. Yarın elinde birkaç sahte parayla lejyonerlere gidip Murgolan kalpazanlıkla suçlayacak. Lejyonerler Murgolann çadınnı aradıklannda da diğer sahte paralan bulacaklar."
"Para Tolnedralılar için çok önemlidir," dedi Barak. "Eğer lejyonerler bu sahte paralar yüzünden öfkelenirlerse, adam asmaya başlayabilirler."
Delvor yüzünü buruşturdu. "Çok yazık olur, değil mi?" Atlanna atlayıp ağıldan anayola doğru i-

terlediler. Gece bulutluydu ve açıklığa çıktıklarında sert bir rüzgâr yüzlerine çarptı. Arkalannda Panayır kocaman bir şehir gibi gecede ışıldıyordu. Garion pelerinine sıkıca sarındı. Dünyadaki herkes dört duvar arasında ve sıcak bir ateşin başındayken bu rüzgârlı havada karanlık bir yolda olmak insana müthiş bir yalnızlık hissi veriyordu. Sonra karanlık, engebeli Arendiya ovasının içinde bomboş uzanan Büyük Batı Yoluna vardılar ve tekrar güneye yöneldiler.

DOKUZUNCU BÖLÜM
ŞAFAKTAN az öhce rüzgâr gene hızlandı; doğudaki alçak tepeler aydınlanmaya başladığında iyice sertleşmişti. Garion yorgunluktan uyuşmuş gibiydi ve zihni bir rüyadaymış gibi amaçsızca dolanıp duruyordu. Solgun ışık arttıkça, yol arkadaşlarının yüzleri gözüne yabancı görünmeye başladı. Ara sıra nereye, ne için gittiklerini bile unutuyordu. Sanki kıraç, belirsiz bir yerlerden geçip, bilinmedik bir yere giden, karanlık pelerinleri üzerlerindeki alçak ve kirli gökyüzü gibi rüzgârda dalgalanan asık yüzlü yabancılar vardı yanında. Birden aklına tuhaf bir fikir geldi. Belki de bu yabancılar onu kaçırmışlardı ve onu gerçek dostlarından uzağa götürüyorlardı. Yol aldıkça bu fikir giderek güçlendi; Garion korkmaya başladı.
Birdenbire, sebepsiz yere atını çevirdi ve gruptan aynlarak yol kıyısındaki çayırlığa daldı.
"Garion!" diye seslendi bir kadın arkasından, ama o atını mahmuzlayarak engebeli çayırlıkta daha da hızla kaçmaya devam etti.
içlerinden biri peşine düşmüştü; siyah deriler giymiş, kel kafasının tepesindeki bir tek tutam saç rüzgârda uçuşan korkunç bir adam. Garion panik içinde atını mahmuzlayarak daha hızlı kaçmaya çalıştı, ama arkasındaki korkunç süvari arayı hızla kapatarak dizginleri elinden aldı.
"Ne yapıyorsun?" dedi sert bir sesle.
Garion cevap veremeyerek adamın yüzüne bakakaldı.
Sonra mavi pelerinli kadın yanlarına geldi; diğerleri de hemen onun arkasındaydılar. Bir kadın için fazla uzun boyluydu; yüzünde de soğuk ve zorba bir ifade vardı. Saçlan siyahtı ve alnında beyaz bir tutam vardı.
Garion titremeye başladı. Bu kadın onu korkutuyordu. "Attan in," diye emretti kadın.
"Sakin ol Pol," dedi gümüş rengi saçlı ve kötü suratlı bir ihtiyar. Dev gibi, kızıl sakallı bir adam tehditkâr bir tavırla yaklaştı. Garion korkudan titreyerek attan yere kaydı.
"Buraya gel," diye emretti kadın. Garion sendeleyerek ona yaklaştı. "Elini ver," dedi kadın.
Garion tereddütle elini uzattı; kadın bileğini sert bir şekilde yakaladı. Parmaklarını açarak avucundaki o her zaman nefret etmiş olduğu çirkin lekeyi ortaya çıkardı ve elini saçındaki beyaz tutama değdirdi.
"Pol Teyze," dedi Garion; kâbus ansızın bitmişti. Pol onu kucaklayarak uzun bir süre öylece tuttu. Tuhaftır ama Garion herkesin önündeki bu sevgi gösterisinden hiç utanmamıştı.
"Durum ciddi baba," dedi Pol, Bay Kurt'a. "Ne oldu Garion?" diye sordu Kurt sakin bir ifadeyle.
"Bilmiyorum," dedi Garion. "Sanki hiçbirinizi tanımıyordum; benim düşmanımdınız sanki. Aklımdaki tek fikir sizden kaçıp gerçek dostlarımın yanına gitmekti."
"Sana verdiğim tılsım hâlâ boynunda mı?"
"Evet."
"Sana verdiğimden beri hiç çıkardın mı?"

"Bir kere sadece," dedi Garion. "Tolnedra konaklama yerinde banyo yaptığım zaman." Kurt içini çekerek, "Onu çıkaramazsın," dedi. "Hiçbir zaman, ne sebeple olursa olsun. Çıkar bakayım onu tuniğinin üstüne."
Garion üzerinde tuhaf bir desen olan gümüş madalyonu çıkardı.
ihtiyar kendi tuniğinin altından kendi madalyonunu çıkardı. Madalyon çok parlaktı ve üzerinde neredeyse sıçrayacakmış gibi canlı duran bir kurt resmi vardı.
Bir kolu hâlâ Garion'un omuzunda olan Pol Teyze de elbisesinin göğsünden benzer bir tılsım çıkardı. Onun madalyonunda da bir baykuş resmi vardı. "Sağ elinde tut onu canım," dedi Garion'un parmaklarını sıkıca madalyonun üzerine kapayarak. Sonra kendi madalyonunu sağ eliyle tutarak, sol elini Garion'un madalyonu tutan elinin üzerine koydu; Kurt da kendi tılsımını tutarak elini onların ellerinin üzerine koydu.
Garion'un avucu sanki tılsım canlıymış gibi karıncalanmaya başladı.
Bay Kurt ve Pol Teyze uzun bir süre birbirlerine baktılar; Garion'un elindeki karıncalanma birdenbire çok fazlalaştı. Zihni birden açılır gibi oldu ve gözlerinin önünde garip şeyler kıpırdaşmaya başladı. Çok yüksek bir yerde daire biçiminde bir oda gördü. Odada bir ateş yanıyordu ama ateşte odun yoktu. Bir masada Bay Kurt'a benzeyen ama o olmadığı açıkça belli bir ihtiyar oturuyordu. Tam Garion' un yüzüne bakıyordu, ama yüzünde yumuşak, hatta sevgi dolu bir ifade vardı. Ansızın Garion'un i-çinden bu ihtiyara yönelik bir sevgi dalgası taştı.
Kurt, "Bu kadar yeter herhalde," diyerek Garion'un elini bıraktı.
"Kimdi o ihtiyar?" diye sordu Garion.
"Ustam," dedi Kurt.
"Ne oldu?" diye sordu Durnik kaygılı bir yüzle.
"Bu konuyu kapatalım daha iyi," dedi Pol Teyze. "Ateş yakabilir misin? Kahvaltı vakti."
"Şu ağaçların altına gidersek rüzgârdan korunuruz," dedi Durnik.
Hepsi atlarına atlayarak ağaçlara doğru gittiler.
Yemekten sonra küçük ateşin başında oturdular bir süre. Hepsi yorgundu ve kimsenin bu tantanacı günle başa çıkacak takati kalmamıştı. Özellikle Garion tükenmiş gibiydi; keşke daha küçük olsaydım da Pol Teyzenin yanı başında otursaydım, hatta başımı kucağına koyup uykuya dalsaydım diye düşünüyordu. Başına gelen tuhaf şey kendini çok yalnız hissetmesine ve epeyce de korkmasına sebep olmuştu. "Durnik," dedi, meraktan olduğu kadar bu karamsar ruh halinden kurtulmak için de. "Bu ne cins bir kuş?" Parmağıyla gösterdi.
"Kuzgun galiba," dedi Durnik başlarının üzerinde dönen kuşa bakarak.
"Bana da öyle geldi," dedi Garion. "Ama kuzgunlar böyle dönerek uçmaz ki."
Durnik kaşlarını çattı. "Belki de yerdeki bir şeyi kolluyordur."
"Ne kadar zamandır orada?" diye sordu Kurt gözlerini kısıp kuşa bakarak.
"Çayırdan geçerken görmüştüm ilk defa," dedi Garion.
Bay Kurt Pol Teyzeye bir göz attı. "Ne dersin?"
Pol yamamakta olduğu çoraptan başını kaldırdı. "Bir bakayım." Yüzünde tuhaf, araştıran bir i-fade belirdi.
Garion o tuhaf karıncalanmayı yine hissetti. Birden o da zihniyle kuşa doğru uzanmaya çalıştı.
"Garion," dedi Pol Teyze ona bakmadan. 'Yapma."
Garion hemen, "Özür dilerim," diyerek zihnini ait olduğu yere geri çekti.
Bay Kurt tuhaf bir ifadeyle ona bakarak göz kırptı.
BELGARIAD 2
"Çamdar," dedi Pol Teyze sükûnetle, iğnesini çoraba takarak bir yana bıraktı. Sonra ayağa kalkarak mavi pelerinini bir yana Mattı.
"Niyetin ne?" diye sordu Kurt.
"Gidip sununla bir muhabbet edeyim," dedi Pol. Parmaklarını bir kuşun pençeleri gibi gerdi.
"Yakalayamazsın," dedi Kurt. "Tüylerin bu rüzgâra dayanamayacak kadar yumuşak. Ama kolayı var." İhtiyar gözleriyle gökyüzünü taradı. "Bak, şurada." Batıdaki tepelerin üzerinde ancak görülebilen bir noktayı gösterdi. "Sen yapsan daha iyi olur Pol; kuşlarla aram pek iyi değildir."
"Tabii baba," dedi Pol. Ufuktaki noktaya dikkatle bakmaya başladı; Garion yeniden o karıncalanmayı duyunca, onun zihniyle ufka doğru uzandığını anladı. Nokta dönerek yükselmeye başladı, sonra gözden kayboldu.

Kuzgun üstüne saldıran kartalı son ana, kartalın pençeleri ensesine inene kadar fark etmedi. Birden havada siyah tüyler uçuşmaya başladı ve kuzgun, peşinde kartal, korkuyla çığlık atarak uzaklaştı.
"Eline sağlık Pol," dedi Kurt.
"Bu onu biraz meşgul eder," dedi Pol gülümseyerek. "Öyle bakma Durnik."
Durnik ağzı açık ona bakıyordu. "Nasıl yaptın bunu?"
"Gerçekten bilmek istiyor musun?"
Durnik ürpererek başını çevirdi.
"Galiba oyun bitti," dedi Kurt. "Tebdili kıyafet faydasız. Çamdar'ın niyetinin ne olduğundan emin değilim ama her adımımızı izleyecek belli ki. Silahlanıp doğruca Vo Mimbre'ye gitsek iyi olacak."
"İzin peşini bırakacak mıyız?" diye sordu Barak.
"îz güneye gidiyor," dedi Kurt. "Tolnedra'ya geçtikten sonra yeniden yakalayabilirim. Ama önce Kral Korodullinle iki çift laf etmek istiyorum. Bilmesi gereken bazı şeyler var."
"Korodullin mi?" dedi Durnik şaşkınlıkla. "Bu ilk Arendiya kralının adı değil miydi?Birinin öyle bir şey söylediğini hatırlar gibiyim."
"Bütün Arendiya kralları Korodullin adını taşır," dedi İpek. "Bütün kraliçelerin adı da Mayaserana'dır. Kraliyet ailesinin krallığı dağılmaktan koruduğu yanılsamasının bir parçası bu da. Mimbre ve Asturya soylarının birleştiği hayalini korumak için mümkün olduğunca aile içinden evlenirler. Hepsi biraz hasta doğuyorlar bu yüzden, ama ne yapsınlar. Arendiya politikası biraz gariptir."
"Tamam İpek," dedi Pol Teyze azarlarcasına.
Mandorallen düşünceliydi. "Attığımız her adımda peşimizden eksik olmayan bu Çamdar, Grolim cemiyetinin mühim bir azası mıdır?"
"Öyle olmak istiyor," dedi Kurt. "Zedar ve Ctuchik, Torak'ın müritleri; Çamdar da mürit olmak istiyor. Aslında Ctuchik'in casusuydu, ama bu durumu Grolim hiyerarşisinde yükselmek için kullanmak istiyor olabilir. Ctuchik çok yaşlı ve bütün zamanını Rak Cthol'daki Torak tapınağında geçiriyor. Belki de Çamdar başka birinin başrahip olması gerektiğini düşünüyordur."
"Torak'ın gövdesi Rak Cthol'da mı?" diye sordu İpek hemen.
Bay Kurt omuzlarını silkti. "Kimse bilmiyor, ama ben pek sanmıyorum. Zedar onu Vo Mimbre savaş meydanından kaçırdığında götürüp Ctuchik'e teslim etmemiştir herhalde. Mallorya'da da olabilir, Cthol Murgos'un güneylerinde bir yerde de. Bilinmez."
"Ama şu anda başımıza bela olan Çamdar," dedi İpek.
"Sürekli hareket halinde olursak bela olamaz," dedi Kurt.
Öğleye doğru kara bulutlar aralanmaya ve mavi gökyüzü görünmeye başladı. Baharın ilk doku-

nuşunu bekleyen ıslak çayırlarda güneş ışını sütunları ağır ağır hareket ediyordu. Başlarında Mandorallen, hızlı at sürüp altı fersah yol almışlardı. Sonunda burunlarından buhar tüten atlarını biraz dinlendirmek için yavaşladılar.
"Vo Mimbre'ye ne kadar kaldı dede?" diye sordu Garion atını Bay Kurt'un yanına yanaştırarak.
"En az altmış fersah," dedi Kurt. "Seksene yakın bile olabilir."
"Çok yol," dedi Garion eyerinin üzerinde yer değiştirerek.
"Evet."
"Öyle kaçtığım için üzgünüm," dedi Garion.
"Senin kabahatin değildi. Çamdar bizimle oyun oynuyordu."
"Neden beni seçti? Aynı şeyi Durnik'e ya da Barak'a yapamaz mıydı?"
Bay Kurt yüzüne baktı. "Sen daha gençsin, etkiye daha açıksın."
"Gerçek neden bu değil, değil mi?" dedi Garion suçlarcasına.
"Hayır," dedi Kurt, "sayılmaz. Ama bu da bir cevap işte."
"Bu da bana söylemeyeceğin şeylerden biri, değil mi?"
"Öyle de denebilir," dedi Kurt sakin bir sesle.
Garion bir süre surat astı, ama Bay Kurt onun bu suçlayıcı sessizliğine aldırmaz görünerek atını sürmeye devam etti.
O gece tıpkı diğerleri gibi sade, yeterli ve pahalı bir Tolnedra konaklama yerinde kaldılar. Ertesi sabah rüzgârda savrulan birkaç beyaz bulut parçası dışında gökyüzü tamamen açılmıştı. Güneşte hepsi kendilerini daha iyi hissettiler; hatta Ipek'le Barak yeniden birbirlerine takılmaya

bile başladılar; Garion kuzey Arendiya'nın kasvetli gökyüzü altında yolculuk ettikleri haftalar boyunca onları hiç böyle görmemişti.
Ancak Mandorallen o sabah hiç konuşmuyordu; ilerledikçe yüzü daha da karardı. Çelik zırhını çıkarmış, onun yerine örgü bir zırh ve üstüne de armalı, mavi bir cüppe giymişti. Başı açıktı, kıvırcık saçları rüzgârda dalgalanıyordu.
Yakındaki bir tepedeki kasvetli şato, geçerlerken asık yüzlü duvarlarıyla onlara bakıyordu. Mandorallen şatoya bakmaktan kaçındı ve yüzü daha da kederli bir hale geldi.
Garion Mandorallen hakkında karar vermekte güçlük çekiyordu. Aklından geçenlerin çoğunlukla Lelldorin'in önyargılarından etkilendiğini kabullenecek kadar dürüsttü. Mandorallen'den hoşlanmak istemiyordu; ama Arendlerde sık sık görülen kasvetli ruh halleri, konuşmasında kasıtlı olarak kullandığı eski dil ve inanılmaz özgüveni dışında, hoşa gitmeyecek pek bir yanı da yoktu adamın.
Şatodan yarım fersah kadar ileride, alçak meyilli bir tepede bir harabe vardı Ortasında yüksek kemerli bir kapı olan birkaç yıkık sütun boyunca uzanan bir duvardan ibaretti. Harabenin yakınlarında bir yerde, koyu kırmızı pelerini rüzgârda uçuşan bir kadın at üstünde bekliyordu. Mandorallen tek kelime bile etmeden, hatta hiç düşünmeden atını çevirerek yoldan ayrıldı ve kadına doğru tepe yukarı ilerledi. Kadın onu yüzünde hiçbir şaşkınlık ya da hoşnutluk ifadesi olmadan izliyordu.
"Nereye gidiyor?" dedi Barak.
"Bir tanıdığı," dedi Bay Kurt ince bir alayla.
"Bekleyecek miyiz?"
"Bize sonra yetişir," dedi Kurt.
Mandorallen atını kadının yanında durdurarak yere atladı, eğilerek selam verdi ve onun da a-tından inmesine yardım etti. Sonra yan yana, birbirlerine dokunmadan ama çok yakın bir şekilde hara-

beye doğru yürüdüler. Kemerli kapımn altında durup konuşmaya başladılar. Harabenin ardında bulutlar rüzgârlı gökyüzünde uçuşuyor, heyula gibi gölgeleri Arendiya'nın kederli kırlarına aldırmadan hızla geçip gidiyordu.
"Keşke başka yoldan gitseydik," dedi Kurt. "Aklım neredeydi bilmem ki!" "Bir sorun mu var?" diye sordu Durnik.
"Arendiya için normal sayılır," dedi Kurt. "Kabahat benim. Bazen gençlerin başına neler gelebildiğini unutuyorum."
"Bilmece gibi konuşma baba," dedi Pol Teyze. "Çok huzursuz edici oluyor. Bilmemiz gereken bir şey mi?"
Kurt omuzlarını silkerek, "Sır değil zaten," dedi. "Arendiya'nın yansı biliyor. Bir nesil Arendi-yalı bakire bu yüzden her gece gözyaşı döküyor." "Baba," dedi Pol Teyze öfkeyle.
"Tamam, tamam," dedi Bay Kurt. "Mandorallen Garion'un yaşındayken çok umut vadeden bir delikanlıydı; güçlüydü, cesurdu, pek zeki değildi iyi bir şövalyenin sahip olması gereken bütün özelliklere sahipti yani. Babası benden tavsiye istedi, ben de delikanlının bir sure Vo Ebor Baronunun yanında kalması için gerekli şartlan ayarladım. Şu gerideki onun şatosu. Baronun müthiş bir şöhreti vardı ve Mandorallen'e gerekli eğitimi verdi, ikisi baba oğul gibi oldular, çünkü Baron ondan epeyce yaşlıydı. Baron evlenene kadar her şey yolunda gidiyordu. Kansı ondan çok gençti, tam Mandorallen'le aynı yaşlardaydı."
"Ne olacağını anladım galiba," dedi Durnik onaylamayan bir tavırla.
"Tam öyle değil," dedi Kurt. "Balayından sonra Baron şövalyelik işlerine geri döndü; genç hanım da sıkıntıyla şatoda dolanmaya başladı. Tabii böyle durumlarda her türlü ilginç şey olabilir. Her neyse, Mandorallen ile genç hanım önce bakışmaya, sonra konuşmaya başladılar. Bilirsiniz işte."
"Böyle şeyler Sendarya'da da olur," dedi Durnik. "Ama biz buna burada olduğundan başka bir i-sim veririz." Sesi eleştireldi, hatta biraz alınmış gibiydi.
"Acele karar verme Durnik," dedi Kurt. "Bundan ileri gitmediler. Keşke gitselerdi. Zina o kadar da ciddi bir şey değil, zamanla da insan sıkılır zaten. Ama ikisi de Baronu adına leke sürülmesine tahammül edemeyecek kadar çok sevip saydıklan için Mandorallen işler çığnndan çıkmadan şatoyu terk etti. Şimdi ikisi de sessizce acı çekiyorlar. Çok dokunaklı, ama bana zaman israfı gibi geliyor. Belki de yaşlı olduğum içindir."

"Sen zaten herkesten daha yaşlısın baba," dedi Pol Teyze. "Bunu söylemen gerekmezdi Pol."
İpek acı bir alayla güldü. "Harikulade dostumuzun başkasının kansına âşık olacak kadar zevksiz olmasına sevindim. Onun o soyluluk havasından sıkılmaya başlamıştım." Ufak tefek adamın acı, kendisiyle alay eden tavn, Garion'un Val Alorn'da Kraliçe Porenn ile konuştuklan sırada fark ettiği tavra çok benziyordu. "Baron biliyor mu peki?" dedi Durnik.
"Tabii," diye cevap verdi Kurt. "işin o kısmı Arendlerin içini en gıcıklayan taraf zaten. Bir keresinde ortalamadan daha aptal bir şövalye bu konuda bir şaka yapmaya kalktı. Baron onu derhal düelloya davet etti ve mızrağıyla tam ortasından deşti. O günden beri kimse bu konuyu komik bulamıyor."
"Gene de utanç verici," dedi Durnik.
"Davranışlan çok şerefli Durnik," dedi Pol Teyze kesin bir tavırla. "Daha ileri gitmediği sürece utanılacak bir şey yok bunda."
"Namuslu insanlar böyle bir şeyin başlamasına hiç izin vermezdi," dedi Durnik.
"Onu ikna edemezsin Durnik," dedi Bay Kurt. "Pol Wacune Arendleriyle birlikte yıllannı geçirdi. Onlar Mimbrelerden bile beterdirler bu konularda. Böyle duygusal insanlarla uzun süre bir arada kalırsan sana da bulaşır ister istemez. Neyse ki aklıselimi tamamen körelmedi bu yüzden. Yalnızca ara-

da bir hisli bir genç kız gibi davranıyor. Eğer böyle anlarını görmezden gelirsen, hiç sorun olmaz."
"Ben vaktimi senden biraz daha faydalı işlere harcadım baba," dedi Pol Teyze ekşi bir suratla. "Yanlış hatırlamıyorsam, sen o yılları Camaar'daki liman batakhanelerinde geçirmiştin. Sonra da kendine gelmek için Maragorlu düşük kadınlarla eğlenerek geçirdiğin bir dönem var. Eminim bu tecrübeler ahlak anlayışını çok genişletmiştir." Bay Kurt huzursuz bir tavırla öksürerek bakışlarını kaçırdı. Arkalarında Mandorallen atına atlayıp tepeden aşağı dörtnala inmeye başladı. Kadın kemerli kapının içinde, kırmızı pelerini rüzgârda uçuşarak durmuş, onun gidişini seyrediyordu.
Yolda beş gün geçirdikten sonra, Tolnedra ile Arendiya arasındaki sınırı oluşturan Arend Nehri'ne vardılar. Güneye gittikçe hava düzeldi; sabah vakti nehre inen tepeye vardıklarında neredeyse ılık bile sayılabilirdi. Güneş pırıl pırıl parlıyordu; birkaç bulut parçası da sabah melteminde savrulup gitmekteydi.
" Vo Mimbre yolu tam burada sola ayrılan yol," dedi Mandorallen.
"Evet," dedi Kurt. "Nehir kıyısındaki ağaçlıkta duralım da insan içine çıkabilecek hale gelelim. Vo Mimbre'de görünüş çok önemlidir; oraya serseri kılığında varmamız iyi olmaz."
Kahverengi cüppeli ve kukuletalı üç kişi kavşakta başlan önlerine eğik, elleri öne uzanmış duruyorlardı. Bay Kurt atını dizginleyip yanlarına yaklaştı. Adamlarla kısaca konuşarak her birine birer para verdi.
"Kim bunlar?" diye sordu Garion.
"Mar Terin keşişleri," dedi İpek.
"Güneydoğu Tolnedra'da, eskiden Maragor'un olduğu yerde bulunan bir manastır," dedi İpek. "Bu keşişler ölü Marglann ruhlannı rahatlatmaya çalışırlar."
Bay Kurt diğerlerine işaret edince, yol kenannda duran üç boynu bükük keşişin yanından geçerek yollanna devam ettiler. "Son iki hafta içinde hiçbirMurgonun geçmediğini söylüyorlar."
"Onlara inanabilir miyiz sence?" dedi Hettar.
"Muhtemelen. Bu keşişler kimseye yalan söylemez."
"O zaman soran herkese bizim geçtiğimizi söyleyeceklerdir," dedi Barak.
Kurt başını salladı. "Kendilerine sorulan her soruya cevap verirler."
"Kötü bir alışkanlık," diye homurdandı Barak karanlık bir suratla.
Bay Kurt omuzlarını silkerek onları nehir kıyısındaki ağaçların arasına götürdü. "Burası olur herhalde," dedi çimenlik açıklıkta atından inerken. Diğerlerinin de atlarından inmelerini bekledi. "Pekâlâ," dedi sonra; "Vo Mimbre'ye gidiyoruz. Hepinizin dilinize hâkim olmayı öğrenmeniz lazım. Mimbreler çok alıngandır; en ufak bir söz bile hakaret olarak algılanabilir."
"Bence Fulrach'ın verdiği beyaz cüppeyi giymelisin baba," diye sözünü kesti Pol Teyze çantalardan birini açarken.
"Pol, lütfen," dedi Kurt. "Bir şey anlatmaya çalışıyorum."
"Seni duydular baba. Bazen lafı çok uzatıyorsun." Beyaz cüppeyi çıkarıp inceledi. "Daha dikkatli katlamalıydın. Bak, kınşmış."

"Onu giymeye niyetim yok," dedi Kurt.
"Tabii ki giyeceksin baba," dedi Pol tatlı bir sesle. "İstersen bir iki saat tartışalım, ama sonunda ne de olsa giyeceksin. Niye zamandan ve gerginlikten tasarruf etmiyoruz?"
"Ama çok saçma sapan bir şey bu," diye sızlandı Kurt.
"Saçma sapan olan çok şey var baba. Arendleri senden iyi tanıyorum. Eğer rolüne uygun giyinirsen daha fazla saygı uyandırırsın. Mandorallen, Hettar ve Barak zırhlarını giyecekler; Durnik, ipek ve Garion da Fulrach'ın onlara Sendarya'da verdiği ceketleri giyerler. Ben mavi elbisemi giyeceğim,
BELGARIAD 2
sen de beyaz cüppeni. O kadar."
"O kadar mı! Bana bak Polgara..."
"Gürültü etme baba," dedi Pol ilgilenmeden; Garion'un mavi ceketini incelemeye başlamıştı. Kurt'un yüzü kararmış, gözleri yuvalarından uğrayacakmış gibi olmuştu.
"Bir sorun mu var?" diye sordu Pol dik dik bakarak.
Bay Kurt fazla üstüne varmamayı tercih etti.
"Söylendiği kadar bilge bir kişi," dedi İpek.
Bir saat sonra, güneşli bir havada Vo Mimbre'ye doğru yola çıktılar. Tekrar zırhını giyen Mandorallen, mızrağının ucuna takılı mavi ve gümüş rengi bir bayrakla başı çekiyordu. Parlak örgü zırhını ve kürk pelerinini giymiş olan Barak hemen onun arkasındaydı. İriyarı Çerek, Pol Teyzenin ısrarları ü-zerine sakalındaki düğümleri tarayarak düzeltmiş, saçını bile yeniden örmüştü. Beyaz cüppesi içindeki Bay Kurt ekşi bir suratla, kendi kendine homurdanarak at sürüyordu; hemen yanındaki Pol Teyze, kürk bordürlü kısa pelerini ve gür, kara saçlarını toplayan mavi, süslü saç bağıyla pek mazbut görünüyordu. Garion ve Durnik süslü kıyafetleri içinde son derece huzursuzdular, ama İpek, ceketini ve siyah kadife şapkasını müthiş bir havayla taşıyordu. Hettar'ın resmi görünmek uğruna verdiği tek taviz, traş-lı kafasındaki tek saç tutamını bağladığı deri şeridin ucuna gümüş bir halka takmak olmuştu.
Yolda rastladıkları serfler ve tek tuk şövalyeler, kenara çekilip onlara saygıyla selam vermeye başlamıştı. Hava sıcaktı, yol düzgündü, atları güçlüydü. Akşama doğru Vo Mimbre kapılarına yukarıdan bakan alçak meyilli tepeye varmışlardı bile.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
ONUNCU BOLUM
MİMBRE ARENDLERİNIN ŞEHRİ pırıltılı nehrin yanında bir dağ gibi yükseliyordu. Kalın, yüksek duvarları dev savaş kuleleriyle doluydu ve duvarların gerisinde de kimi ince ve zarif, kimi dev gibi uzun kuleler, tepelerinde parlak bayraklarıyla yükseliyor, akşam güneşinde altın gibi parlıyordu.
"İşte Vo Mimbre," dedi Mandorallen gururla. "Şehirlerin kraliçesi. Bu kayalıklarda Angarak dalgalan kırıldı, geri çekilip yeniden hücum etti, yeniden kırıldı. Bu meydanda harap oldu Angaraklar. Arendiya'nın ruhu ve gururu bu kalede ikamet eder; Karanlık Mahlukun kudreti ise bu duvarlardan i-çeri duhul edemez."
"Daha önce de gelmiştik buraya Mandorallen," dedi Bay Kurt ekşi bir suratla.
"Kabalık etme baba," dedi Pol Teyze ihtiyara. Sonra Mandorallen'e döndü ve Garion'u hayretler içinde bırakan, daha önce hiç duymadığı bir üslupla konuşmaya başladı. "Şövalyem, eğer lütfederseniz, bize kralın sarayına kadar refakat eder misiniz? Fevkalade acil bir mevzuda kralınızla istişarede bulunmamız iktiza etmektedir." Sanki bu eski, resmi dil onun için son derece doğalmış gibi, hiç rahatsız olmadan konuşuyordu. "Cihandaki en kudretli şövalye olduğunuzu bildiğimizden, kendimizi sizin muhafazanıza teslim ediyoruz."
Mandorallen bir anlık şaşkınlığı geçtikten sonra şangırtıyla atından atladı ve önünde diz çöktü.
"Leydi Polgara," dedi saygı, hatta huşu ile titreyen bir sesle. "Emrinizi kabul ederek sizi emniyet içinde Kral Korodullin'in huzuruna çıkaracağıma yemin ediyorum. Eğer Kralın huzuruna çıkma hakkınıza karşı çıkacak biri olursa, bu cehaletini hayatıyla ödeyecektir."
Pol Teyze ona cesaret verici bir tavırla gülümsedi; bunun üzerine Mandorallen yine müthiş bir şangırtıyla atına atladı ve başa geçerek atını resmi geçit tırısına kaldırdı; duruşundan her an savaşa hazır olduğu belli oluyordu.
"Neler oluyor?" diye sordu Kurt.
"Mandorallen'in zihnini meşgul edip dertlerini bir yana bırakması için bir işe ihtiyacı vardı," dedi Pol. "Son birkaç gündür pek dertli görünüyordu."

Şehre yaklaştıkça, Garion duvarlarda Angarak mancınıklarından fırlatılan koca kayaların bıraktığı izleri görmeye başladı. Yüksek savaş kuleleri çelik uçlu ok yağmurlarıyla delik deşik olmuştu. Şehre açılan taş kapı kemeri, duvarların ne kadar kalın olduğunu ortaya koyuyordu; demir çerçeveli kapının kendisi ise devasa boyutlardaydı. Kemerli kapıdan geçerek şehrin dar, dolambaçlı yollarına daldılar. Yolda rastladıkları insanlar çoğunlukla sıradan vatandaşlardı ve onları görünce hemen kenara çekiliyorlardı. Kum rengi tunikler giyen adamların ve yamalı elbiseli kadınların yüzlerinde boş ve meraksız bir ifade vardı.
"Bizimle pek ilgilenmiyorlar galiba," dedi Garion, Durnik'e alçak sesle.
"Burada sıradan insanlar ve eşraf birbirleriyle de pek fazla ilgilenmiyor," dedi Durnik. "Yan yana yaşıyorlar ama birbirlerini tanımıyorlar. Belki de Arendiya'nın sorunu budur."
Garion ciddi ciddi başını salladı.
Sıradan insanların kayıtsızlığına karşılık, saraydaki soylular meraktan yanıp tutuşuyor gibiydiler. Şehre girdikleri haberi dar sokaklardan hızla geçip onlardan önce saraya ulaşmış olsa gerek ki, sarayın pencere ve balkonları renkli elbiseli insanlarla dolup taşıyordu.
BELGARIAD 2
Sarayın önündeki geniş meydana girdiklerinde, kapmın üzerindeki siperden, uzun boylu, kara saçlı ve sakallı, parlayan zırhının üzerine armalı, siyah kadife bir cüppe giymiş bir şövalye,
'Yavaş olunuz Şövalyem," dedi Mandorallen'e. "Siperliğinizi kaldırınız ki yüzünüzü görebileyim."
Mandorallen kapalı kapının önünde hayretle duraklayarak, "Bu ne saygısızlıktır," dedi. "Bütün cihanın da bildiği gibi, ben Vo Mandor Baronu Mandorallen'im. Kalkanımda armamı görmüyor musunuz?"
"Herkes bir başkasının armasını kullanabilir," dedi öteki şövalye yukarıdan küstah bir tavırla.
Mandorallen'in yüzü karardı. "Bu cihanda benim suretimi taklide cesaret edebilecek kimsenin bulunmadığını bilmiyor musunuz?" dedi tehditkâr bir ses tonuyla.
"Şövalye Andorig," dedi siperdeki başka bir şövalye kara saçlı adama, "bu hakikaten Şövalye Mandorallen. Kendisiyle geçen yıl büyük turnuvada karşılaşmıştım. Bu karşılaşma bana kırık bir omuza ve kulaklarımda hâlâ geçmeyen bir çınlamaya mal oldu."
"Pekâlâ," dedi Şövalye Andorig, "madem ki siz öyle söylüyorsunuz Şövalye Helbergin, onun hakikaten Vo Mandor'un piçi olduğunu kabul edeceğim."
"Bugünlerde bu adamın icabına bakman gerekecek galiba," dedi Barak, Mandorallen'in kulağına.
"Öyle görünüyor," dedi Mandorallen.
"Fakat yanınızda getirdiğiniz ve saraya girmeyi arzulayan bu şahıslar da kim Şövalye?" diye sordu Şövalye Andorig. "Kapılan ne idüğü belirsiz yabancılara açamam."
Mandorallen atının üzerinde doğruldu, "îşte!" dedi bütün şehrin duyabileceği bir sesle. "Size eşi bulunmaz bir şeref getirdim. Saray kapılan ardına kadar açılsın ve herkes hürmetle eğilsin. Karşınızda gördüğünüz, Ölümsüz Şahsiyet, Büyücü Belgarath'ın kutsal yüzüdür. Yanındaki de kızı Leydi Polga-ra'nın ilahi suretidir. Vo Mimbre'ye Arendiya Kralı ile çeşitli mevzularda münazarada bulunmak üzere teşrif ettiler."
"Biraz abartmadı mı?" diye fısıldadı Garion, Pol Teyzeye.
"Âdettendir canım," dedi Pol sükûnetle. "Arendlerle iş yaparken dikkatlerini çekmek için biraz abartılı olmak gerekir."
"Bunun Lord Belgarath olduğunu size kim söyledi?" dedi Şövalye Andorig hafif bir alayla. "Ne idüğü belirsiz bir serserinin önünde diz çökmem ben."
"Sözümden şüphe mi ediyorsunuz Şövalyem?" dedi Mandorallen tehdit dolu sakin bir sesle.
"Öyle ise aşağıya gelip şüphenizi kılıcınızla bana göstermeyi arzular mısınız? Yoksa köpek gibi bir sipere sinip sizden üstün kişilere havlamayı mı tercih edersiniz?"
"Bak bu harikaydı işte," dedi Barak hayranlıkla. Mandorallen iriyan adama dönerek sınttı.
"Bu iş böyle olmayacak," diye homurdandı Bay Kurt. "Eğer Korodullin'i görmek istiyorsak, bu şüpheci kişiye bir şeyler ispat etmem gerekecek galiba." Yere atlayıp atının kuyruğuna yolculuk esnasında takılmış bir çöpü aldı. Sonra meydanın ortasına yürüyüp parlak beyaz cüppesiyle orada durdu. "Şövalyem," diye seslendi Andorig'e yumuşak bir sesle, "görüyorum ki tedbirli bir insansınız. Bu iyi bir haslet, ama çok da ileri götürmemek gerek."
"Ben çocuk değilim ihtiyar," dedi kara saçlı şövalye hakarete yaklaşan bir ses tonuyla. 'Ve ancak gözümle gördüğüm şeye inanırım."
"Bu kadar az şeye inanabilmek çok hazin olmalı," dedi Kurt. Eğilip elindeki çöpü zemindeki büyük granit taşlardan ikisinin arasına yerleştirdi. Bir adım geri çekilerek elini çöpün üzerine

uzattı; yüzü şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Size bir iyilik edeceğim Şövalye Andorig," dedi. "imanınızı geri getireceğim. Dikkatle izleyin." Sonra alçak sesle bir tek kelime söyledi; Garion ne dediğini duyamadı ama artık

tanıdığı karıncalanmayı ve kulaklarındaki gümbürtüyü hissetti.
Önce hiçbir şey olmamış gibiydi. Sonra, aralarındaki minik dal parçası kalınlaşıp Bay Kurt'un eline doğru uzamaya başladığında taşlar birbirinden ayrıldı. Büyüyen dal parçasından yeni dallar ayrılmaya başladığında, saray duvarlarından hayret nidaları yükseldi. Kurt elini kaldırdı, dal ona uyarak daha da büyüdü, dallan dört bir yana yayıldı. Artık hâlâ büyüyen taze bir ağaç olmuştu. Dibindeki taşlardan biri keskin bir sesle çatladı.
Herkesin gözü dehşet içinde ağaca dikilmişti ve meydanda mutlak bir sessizlik vardı. Bay Kurt iki elini birden uzatarak avuçlarını yukarı çevirdi. Yeniden bir şey söyleyince, dalların uçları tomurcuklanmaya başladı. Sonra ağaç birden pembe ve beyaz çiçekler açtı.
"Elma, değil mi Pol?" diye sordu Kurt omuzunun üstünden.
"Galiba öyle baba," dedi Pol.
Kurt ağacın gövdesine şefkatle bir şaplak attı, sonra bembeyaz bir yüzle, titreyerek diz çökmüş olan kara saçlı şövalyeye dönerek, "Eee, Şövalye Andorig," dedi. "Şimdi neye inanıyorsun?"
Andorig boğulur gibi bir sesle "Affedin beni Mukaddes Belgarath," dedi.
Bay Kurt doğrularak sert bir sesle konuşmaya başladı; o da bir süre önce Pol Teyzenin yaptığı gibi, kolaylıkla Mimbre üslubunun ölçülü resmiliğine geçivermişti. "Şövalyem, size bu ağaca velayet etme vazifesini veriyorum. O burada sizin imanınıza ve itimadınıza yeniden hayat vermek maksadıyla ye-şerdi. Ona borcunuzu şefkat ve ihtimamla bakarak ödeyeceksiniz. Vakti gelince meyva verecek ve siz o meyvayı toplayıp her arzu edene karşılıksız vereceksiniz. Her kim olursa olsun, hiç kimsenin arzusunu reddetmeyeceksiniz. Ağaç nasıl karşılıksız veriyorsa, siz de öyle, karşılıksız vereceksiniz."
"Eline sağlık," dedi Pol Teyze onaylayarak. Kurt ona dönerek göz kırptı.
"Emrinizi yerine getireceğim Mukaddes Belgarath," dedi Şövalye Andorig boğulur gibi bir sesle. "Bütün kalbimle."
Bay Kurt yeniden atına binerken, "Hayatında en azından bir işe yarar böylece," diye mırıldandı.
Başka tartışma olmadı. Saray kapısı gıcırdayarak açıldı ve hep birlikte avluya girerek atlarından indiler. Mandorallen onları diz çökmüş, kimi ağlayan, kimiyse Bay Kurt'un cüppesine dokunabilmek için elini uzatan soyluların arasında geçirdi. Onun peşinden geniş, duvarları halılarla kaplı koridorlardan yürüdüler. Kalabalık da onlan izliyordu. Taht salonunun kapısı açıldı ve içeri girdiler.
Arendiya taht salonu büyük, kubbeli, duvarlannda yüksek oymalı sütunları olan bir salondu. Sütunlann arasında uzun ve dar, renkli camdan pencereleri vardı; pencerelerden süzülen ışık salonu mücevherlerle kaplı gibi bir havaya sokmuştu. Zemin cilalı mermerdi ve salonun öte ucunda, halı kaplı taş bir yükseltinin üzerinde, arkasında ağır, mor perdelerle Arendiya'nın çifte tahtı duruyordu. Perde kaplı duvarda, Arendiya kraliyet ailesinin yirmi nesillik tarihine ait dev gibi antika silahlar asılıydı. İnsan boyundan büyük mızraklar, gürzler ve dev gibi kılıçlar, çoktan unutulmuş kralların savaş bayraklarının arasına dizilmişti.
Arendiya Kralı Korodullin, altın işlemeli mor bir kaftan giymiş, hastalıklı görünen genç bir a-damdı; kocaman altın tacı kafasına ağır geliyormuş gibi duruyordu. Yanındaki tahtta soluk benizli, güzel kraliçesi oturuyordu. Bay Kurt ve çevresindeki kalabalık tahtın önündeki geniş basamaklara yaklaşırken beraberce merakla onu izlediler.
"Kralım," dedi Mandorallen bir dizi üzerine çömerek, "huzurunuza Aldur'un müridi, zamanın başından beri Batı Krallıklannın mesnedi olan Mukaddes Belgarath'ı getirdim."
"Kim olduğumu bilir o Mandorallen," dedi Bay Kurt. Öne çıkıp hafifçe eğilerek selam verdi.
"Selam size Korodullin ve Mayaserana," dedi kralla kraliçeye. "Daha önce tanışma fırsatımız olmadığı i-

çın üzgünüm."
"Müşerref olduk Mukaddes Belgarath," dedi genç kral zayıf görünümünden hiç umulmayacak güçlü bir sesle. "Babam sizden çok bahsederdi," dedi kraliçe, "iyi dosttuk kendisiyle," dedi Kurt. "Size kızım Polgara'yı tanıtmama izin verin."
"Hanımefendi," dedi kral saygılı bir selam vererek. "Bütün cihan kudretinizden bahseder, ama güzelliğinizden bahsetmeyi unutmuşlar."

"Sizinle iyi anlaşacağız," dedi Pol Teyze sıcak bir gülümsemeyle. "Cihan kadınlarının çiçeğini görmek kalbimi ısıttı," dedi kraliçe.
Pol Teyze kraliçeye düşünceli düşünceli baktı. Sonra, "Seninle konuşmamız gerek Mayaserana," dedi; "özel olarak ve en kısa zamanda."
Kraliçe hayretler içinde kalmıştı.
Bay Kurt diğerlerini de tek tek tanıttı, hepsi genç kralı eğilerek selamladılar. "Hoşgeldiniz saygıdeğer kişiler," dedi Korodullin. "Fakir sarayım sizin gibi asillerin mevcudiyetiyle şerefyab oldu."
"Fazla vaktimiz yok Korodullin," dedi Bay Kurt. "Arendiya sarayının nezaketi ve zarafeti dillere destandır. Sarayını süsleyen bu güzel konuşmaları kısa keserek seni ve kraliçeni üzmek istemem, ama sana özel olarak vermem gereken haberlerim var. Çok acil."
"Öyleyse emrinizdeyim," dedi kral tahtından kalkarak. "Bizi affediniz dostlarım," dedi çevrede toplaşan soylulara, "fakat kraliyet ailemizin kadim dostunun sadece bizim duymamızı istediği acil bazı malumat varmış. Bir müddet için sizi terk etmemize izin veriniz. Az sonra döneriz."
"Polgara," dedi Bay Kurt.
"Sen git baba," dedi Pol. "Benim şimdi Mayaserana ile çok önemli bir şey konuşmam lazım."
"Daha sonra olamaz mı?"
"Hayır baba, olamaz." Sonra kraliçenin koluna girdi ve birlikte salonu terk ettiler. Bay Kurt bir süre onları gözleriyle izledi, sonra omuzlarını silkerek o da Korodullinle birlikte taht salonundan çıktı. Salondaki soylular arasında şaşkın bir sessizlik hüküm sürüyordu.
"Çok yakışıksız," dedi beyaz sakallı ihtiyar bir soylu.
"Mecburi bir acele Lordum," dedi Mandorallen. "Saygıdeğer Belgarath'ın da söylediği gibi, vazifemiz Batı Krallıklarının hayatta kalması için çok mühim. Kadim Düşmanımız yeniden ortaya çıkabilir. Korkarım Mimbre şövalyeleri tekrar devasa bir harbin yükünü taşımak mecburiyetinde kalacaklar."
"Öyleyse haberi getirenin diline sağlık," dedi beyaz saçlı ihtiyar. "Ben de son muharebemi gördüğümü ve yatağımda ecelimle öleceğimi zannediyordum. Chaldan'a şükranlar olsun ki sadece seksen yaşındayım ve gücüm kuvvetim yerinde."
Garion tek başına salonun bir köşesine çekilip kafasını meşgul eden sorunla cebelleşmeye koyuldu. Olaylar, kendisini sevimsiz görevine hazırlamasına fırsat bırakmadan onu Kral Korodullin'in sarayına getirmişti. Hazırlanan komployu krala açıklayacağı konusunda Lelldorin'e söz vermişti, ama işe nasıl başlaması gerektiği konusunda en küçük bir fikri bile yoktu. Arendiya sarayının abartılı resmiyeti gözünü korkutmuştu. Burası Kral Anheg'in Val Alorn'daki kaba saba ama yumuşak başlı sarayına, ya da Kral Fulrach'ın Sendar'daki aile yuvası havasındaki sarayına hiç benzemiyordu. Burası Vo Mimbre idi ve Asturyalı ateşli gençlerin bu uçuk planını, Çerek'teki Jarvik Kontunun komplosunu açıkladığı gibi, öylesine söyleyivermesi sözkonusu bile değildi.
Çerek'teki olayı hatırlamak onu birdenbire şiddetle sarsaladı. O zamanki durum da şu andakine o kadar benziyordu ki, hepsi karmaşık bir oyunun hamleleri gibi göründü gözüne. Tahta üzerindeki hamleler neredeyse özdeşti; üstelik iki keresinde de, bir kralın öldürülmesi ve bir krallığın çökmesi an-

lamına gelen son kritik hamleyi karşılamak Garion'a düşmüştü. Kendini tuhaf bir biçimde güçsüz hissetti; sanki ezelden beri süren bir oyunun devasa tahtası üzerinde, yüzü olmayan iki oyuncunun aynı şekilde hareket ettirdiği piyonlardan biriymiş, bütün hayatı onların ellerindeymiş gibi. Ne yapması gerektiği konusunda kuşku yoktu. Ama oyuncular bunu nasıl yapacağı konusunu ona bırakmışlardı sanki.
Bir saat sonra Kral Korodullin yanında Bay Kurt ile taht salonuna döndüğünde sarsılmış görünüyordu ve yüz ifadesini güçlükle kontrol ediyordu. "Affınızı rica edirim asilzadeler," dedi, "fakat kötü haberler aldım. Ancak arzu ederseniz şu anda dertlerimizi bir yana bırakıp bu tarihi ziyareti tesid edelim. Çalgıcıları çağırın, ziyafet hazırlansın."
Kapının yanlarında bir kıpırdaşma oldu ve arkasında zırhlı, kısılmış gözleri etrafı şüpheyle süzen, elleri liderlerinin yoluna çıkabilecek kişilere meydan okurcasına kılıçlarının kabzasını kavramış altı Mimbre şövalyesiyle, siyah cüppeli bir adam içeri girdi. Adam yaklaşınca Garion eğik gözlerini ve yaralı yanaklarını fark etti. Bu bir Murgoydu.
Barak, Hettar'ın kolunu sıkıca yakaladı.

Murgo belli ki alelacele giyinmişti ve taht odasına koştururken nefes nefese kalmıştı. "Haşmetmeap," dedi Korodullin'e nefes nefese eğilip selam vererek. "Sarayınıza misafirlerin geldiğinden yeni haberim oldu; kendilerini kralım Taur Urgas adına selamlamak için hemen huzurunuza geldim."
Korodullin yüzünde soğuk bir ifadeyle, "Sizi davet ettiğimi hatırlamıyorum, Nacak," dedi.
"Demek korktuğuma uğradım," dedi Murgo. "Bu gelenler halkım hakkında kötü şeyler söyleyerek Arendiya ve Cthol Murgos krallıkları arasındaki dostluğu bozmaya çalışmışlar. Böyle iftiralara bana bir cevap hakkı bile tanımadan kulak astığınızı görmek beni teessüre boğdu. Adaletiniz bu mu yüce Kralım?"
"Kim bu?" dedi Bay Kurt, Korodullin'e.
"Nacak," dedi kral, "Cthol Murgos elçisi. Tanıştırmamı ister misiniz Kadim Kişi?"
"Gerek yok," dedi Bay Kurt kasvetli bir ifadeyle. "Hayattaki bütün Murgolar beni tanır. Cthol Murgos'ta anneler çocuklarını benim adımla korkuturlar."
"Ama ben çocuk değilim ihtiyar," dedi Nacak. "Senden korkmuyorum." "Bu çok vahim bir hata olabilir," dedi İpek.
Murgonun adı Garion'un yüzüne bir darbe gibi inmişti. Lelldorin' le arkadaşlarını kandıran adamın yüzüne baktığında, oyuncuların gene taşlarını son, kritik konuma doğru sürdüklerini ve kimin kazanıp kimin kaybedeceği sorusunun tamamen kendisine kalmış olduğunu fark etti.
"Krala ne yalanlar söyledin?" diye soruyordu Nacak, Bay Kurt'a. "Yalan değil Nacak," dedi Kurt. "Sadece hakikat. Fazlasına gerek yok."
"Protesto ediyorum Haşmetmeap," dedi Nacak, krala. "Son derece şiddetle protesto ediyorum. Bütün dünya bu adamın halkımdan nefret ettiğini bilir. Onun sizi kandırmasına nasıl izin verirsiniz?"
"Süslü konuşmayı unuttu bu defa," dedi ipek sırıtarak.
"Heyecanlandı tabii," dedi Barak. "Murgolar heyecanlanınca sakar olurlar. Kötü huylarından biri bu da."
"Alornlar!" dedi Nacak tükürür gibi.
"Haklısın Murgo," dedi Barak soğuk bir sesle. Hettar'ın kolunu hâlâ bırakmamıştı.
Nacak onlara baktı, sonra Hettar'ı görünce gözleri irileşti. Algarın nefret dolu bakışı karşısında geri çekildi ve altı şövalye etrafında bir çember oluşturdu. "Haşmetmeap," diye inledi, "Bu adam Algar-yalı Hettar'dır, herkesin tanıdığı bir katil. Onu tutuklamanızı talep ediyorum."
"Talep mi ediyorsunuz Nacak?" dedi kral gözünde tehditkâr bir parıltıyla. "Benim sarayımda benden taleplerde mi bulunuyorsunuz?"
BELGARIAD 2
"Affedin beni Haşmetmeap," dedi Nacak hemen. "Bu hayvanı görmek beni öyle rahatsız etti ki ne diyeceğimi şaşırdım."
"Aklın varsa buradan gidersin Nacak," dedi Bay Kurt. "Bir Murgonun bu kadar çok Alornun yanında yalnız olması iyi bir fikir değil. Bu şartlar altında çeşitli kazaların olduğu sık sık görülmüştür."
"Dede," dedi Garion aceleyle. Sebebini bilmiyordu ama konuşmasının tam zamanı olduğunu hissetmişti, Naçak'ın bu salondan ayrılmasına izin vermemeliydi. Yüzü olmayan oyuncular son hamlelerini yapmışlardı ve oyun burada bitmeliydi. "Dede," dedi tekrar. "Sana söylemem gereken bir şey var."
"Şimdi olmaz Garion." Kurt hâlâ dik dik Murgoya bakıyordu. "Ama önemli bu dede. Çok önemli."
Bay Kurt ters bir cevap verecekmiş gibi döndü, ama o anda taht salonunda başka hiç kimsenin göremediği bir şey görmüş gibi gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Pekâlâ Garion," dedi garip, alçak bir sesle. "Söyle bakalım."
"Bazı kişiler Arendiya Kralını öldürmeyi planlıyor. Nacak da onlardan biri." Garion bunları istediğinden daha yüksek sesle söylediği için, taht salonuna derin bir sessizlik çöktü.
Naçak'ın yüzü bembeyaz oldu, eli kılıcının kabzasına gitti, sonra donup kaldı. Garion dev cüssesiyle Barak'm ve siyah deri giysilerinin içinde ölüm gibi korkunç görünen Hettar'ın hemen arkasında durduğunu fark etti. Nacak geri çekilerek çelik zırhlı şövalyelerine işaret etti. Hemen, elleri silahlarında, onun çevresinde koruyucu bir halka oluşturdular. "Burada kalıp bu iftiraları dinleyecek değilim," dedi Murgo.
"Henüz çekilmeniz için izin vermedim size Nacak," dedi Korodullin soğukkanlı bir tavırla. "Bir süre daha burada kalmanızı arzuluyorum." Genç kralın sert bakışları Murgonun yüzüne

dikilmişti. Sonra Garion'a döndü. "Bu mevzuyu biraz daha aydınlatın lütfen delikanlı. Rahat rahat konuşun ve kimsenin size mani olacağından korkmayın."
Garion derin bir nefes alarak dikkatle söze başladı. "Bütün ayrıntıları bilmiyorum Haşmetmeap," dedi. "Zaten kazayla öğrendim."
"Ne biliyorsanız onu söyleyin," dedi kral.
"Bildiğim kadarıyla Haşmetmeap, gelecek yaz Vo Astur'a giderken birtakım kişiler yolda size saldırıp öldürmeye çalışacaklar."
"Asturyalı hainlerdir mutlaka," dedi kır saçlı bir soylu. "Onlar kendilerine yurtsever diyorlar," dedi Garion. "Tabii öyle diyecekler," dedi soylu alayla.
"Böyle teşebbüslere aşinayız," dedi kral. "Gerekli tedbirleri alırız bu defa da. Verdiğiniz bilgi i-çin teşekkürler."
"Ama hepsi bu kadar değil Haşmetmeap," dedi Garion. "Bu saldırganlar Tolnedra lejyoneri kılığında olacaklar."
İpek bir ıslık çaldı.
"Niyetleri soylularınızı Tolnedrahlar tarafından öldürüldüğünüze inandırmak," diye devam etti Garion. "Bu kişiler Mimbre'nin hemen imparatorluğa savaş açacağına inanıyorlar, o zaman da hemen lejyonerler ülkeye girecekler. Herkes savaşa karışınca da, Asturya'nın Arendiya tahtına tabi olmadığını ilan edecekler. Bütün Asturya'nın da bu noktada onların peşine takılacağına inanıyorlar."
"Anladım," dedi kral düşünceli bir ifadeyle. "İyi bir plan, ama heyecanlı Asturyalı kardeşlerimizden beklenmeyecek kadar incelikli. Fakat Taur Urgas'ın elçisinin bu ihanetle alakasının ne olduğunu söylemediniz."
"Planı kuran o Haşmetmeap. Bütün ayrıntıları o planladı ve Tolnedra üniformaları alıp adam toplamaları için gerekli parayı da o verdi."

"Yalan!" diye haykırdı Nacak.
Kral, "Cevap verme fırsatınız olacak Nacak," diyerek tekrar Garion'a döndü. "Bu meseleyi biraz daha inceleyelim. Bu malumatı nasıl edindiniz?"
"Söyleyemem Haşmetmeap," dedi Garion sıkıntıyla. "Söz verdim. Bu işin içinde olanlardan biri dostluğunu ispatlamak için bunları bana söyledi. Bana ne kadar güvendiğini göstermek için hayatını ellerime teslim etti. Ona ihanet edemem."
"Sadakatiniz ne kadar şerefli biri olduğunuzu gösteriyor genç Garion," dedi kral onaylayarak. "Fakat Murgo elçisine tevcih ettiğiniz suç son derece ciddi. Verdiğiniz sözü bozmadan ispat yoluna gidemez misiniz?"
Garion çaresizce başını salladı.
"Bu çok ciddi bir mevzu Haşmetmeap," dedi Nacak. "Ben Taur Urgas'ın şahsi temsilcisiyim. Bu yalancı piç kurusu ise Belgarath'ın bir yaratığı ve bu saçma sapan, mesnetsiz hikâye de belli ki beni lekelemek ve Arendiya ile Cthol Murgos'un arasını açmak için uydurulmuş. Bu itham karşılıksız kalamaz. Çocuk ya bu hayali komplocuların adlannı versin ya da yalan söylediğini itiraf etsin."
"Söz vermiş Nacak," dedi kral.
"O onun iddiası Haşmetmeap," dedi Nacak tıslayarak. "Onu bir imtihandan geçirelim bakalım, işkence masasında bir saat geçirirse daha açık konuşabilir."
"İşkenceyle elde edilen itiraflara pek itimadım yoktur," dedi Korodullin. "Eğer Haşmetmeap müsaade ederse," dedi Mandorallen araya girerek, "belki de bu meselenin halledilmesine yardımcı olabilirim."
Garion dehşetle şövalyeye baktı. Mandorallen Lelldorin'i tanıyordu ve gerçeği tahmin etmesi hiç de güç değildi. Ayrıca Mandorallen bir Mimbre idi ve Korodullin de onun kralıydı. Bu konuda ses çıkarmamak için bir nedeni olmadığı gibi, konuşmak vazifesiydi de.
"Şövalye Mandorallen," dedi kral ciddi bir ifadeyle. "Hakikate ve vazifelerinize olan sadakatinizi cümle âlem bilir. Acaba siz bu komplocuların hüviyetini biliyor musunuz?"
Soru bir an öylesine havada asılı kaldı.
"Hayır Kralım," dedi Mandorallen kesin bir tavırla. "Ama Garion'un doğru sözlü ve dürüst bir delikanlı olduğunu biliyorum ve ona kefil oluyorum."
"Bu ispat sayılmaz," dedi Nacak. "Ben de yalan söylediğini iddia ediyorum. Şimdi ne yapacağız?"

"Bu delikanlı benim dostumdur," dedi Mandorallen. "Onun yeminini bozmasına aracı olamam, çünkü onun şerefi benimki kadar kıymetli. Fakat kanunumuza göre, ispatı mümkün olmayan bir mevzu, silahların imtihanıyla karara bağlanabilir. Ben bu delikanlının fedaisi olacağım. Bu insanların önünde Naçak'ın hainin biri olduğunu ve başkalarıyla birleşerek kralımı öldürmeye kalkıştığını ilan ediyorum." Çelik eldivenini çıkarıp yere fırlattı. Eldivenin cilalı taşa çarpmasıyla çıkan ses gökgürültüsü gibiydi. "Eldivenimi al Murgo," dedi Mandorallen soğuk bir tavırla. 'Veya dalkavuğun olan şövalyelerden biri senin yerine alsın. İhanetini seninle veya fedainle dövüşerek ispatlayacağım."
Nacak önce yerdeki zırhlı eldivene, sonra da karşısında dikilmiş onu suçlayan şövalyeye boş boş baktı. Sinirle dudaklarını yaladı ve etrafına bakındı. Mandorallen dışında salonda bulunan Mimbre soylularından hiçbiri silahlı değildi. Murgonun gözleri çaresizlikle kısıldı. "Öldürün şunu!" diye hırladı etrafındaki zırhlı adamlara.
Şövalyeler hayret ve kuşkuyla durakladılar. "Öldürün!" diye emretti Nacak. "Canını alana bin altın!"
Bunu duyan altı şövalyenin yüzü ifadesizleşti. Hep birden kılıçlarını çekerek dağıldılar ve kalkanlarını kaldırarak MandoraÜen'e yaklaşmaya başladılar. Yollarından kaçmaya çalışan soylulardan ve

hanımlardan korku çığlıkları yükseldi.
"Bu nasıl bir ihanettir?" dedi Mandorallen. "Bu Murgoya ve altınlarına olan aşkınız, kralın huzurunda silah çekilmesini yasaklayan kanunu da mı unutturdu size? indirin kılıçlarınızı."
Ama şövalyeler onu dinlemeden ilerlemeye devam ettiler.
"Kendinizi müdafaa edin Şövalye Mandorallen," dedi Korodullin tahtından doğrularak. "Silah çekmenize müsaade ediyorum."
Ancak Barak harekete geçmişti bile. Mandorallen'in taht salonuna gelirken kalkanını almadığını fark eden kızıl sakallı dev, tahtın yanındaki duvardaki silahlar arasından kocaman, iki elle kullanılan geniş bir kılıç seçerek, "Mandorallen!" diye haykırdı ve dev kılıcı taş zeminde sektirerek ayaklarına doğru fırlattı. Mandorallen zırhlı ayağıyla kılıca basarak durdurdu ve eğilip eline aldı.
Mandorallen bir seksenlik kılıcı kaldırdığında, yaklaşan şövalyelerin yüzündeki güven ifadesi a-zalır gibi oldu.
Barak yüzünde müthiş bir sırıtışla, belinin bir yanından kılıcını, öbür yanından da savaş baltasını çekti. Hettar kıvnk kılıcını aşağıdan uzatarak, zırhlan içinde zor hareket eden şövalyelerin çevresinde kedi gibi dolanıyordu. Garion hiç düşünmeden elini kılıcına attı, ama Bay Kurt'un eli bileğini kavradı, ihtiyar, "Sen karışma," diyerek onu kavga alanından uzaklaştırdı.
Mandorallen'in ilk darbesi şövalyelerden birinin aceleyle kaldırdığı kalkana indi ve zırhının üzerine armalı kırmızı cüppe giyen şövalyenin kolunu kırarak onu tangır tungur üç metre kadar öteye savurdu. Barak iriyarı bir şövalyenin darbesini baltasıyla savuşturarak kendi ağır kılıcını adamın kalkanına indirmeye başladı. Hettar ise yeşil emaye zırhlı bir şövalye ile kedi fareyle oynar gibi oynuyor, hasmının sakil darbelerini kolayca savuşturarak kılıcıyla yüzündeki siperliğe uzanıyordu.
Çarpışan kılıçların çelik sesi Korodullin'in taht salonunu doldurmuştu ve ortalıkta kıvılcımlar u-çuşuyordu. Mandorallen karşısına çıkan ikinci adamı da müthiş darbelerle geriletti, iki elle tuttuğu dev kılım geniş bir yay çizerek savurduğunda, kılıç karşısındaki şövalyenin kalkanının altından geçti ve zırhını yararak vücudunu yarıya kadar kesti. Adam bir çığlık attı ve yarasından kanlar boşanarak yere yığıldı. Barak'ın savaş baltasının tersi iriyarı şövalyenin miğferinin bir yanına inerek içeri göçürdü ve a-dam olduğu yerde dönerek yere devrildi. Hettar rakibine bir şaşırmaca daha yaptıktan sonra, kılıcını siperliğinden içeri daldınverdi. Kılıç beynine giren şövalye kaskatı kesildi.
Kavga cilalı zeminde bir oraya bir buraya giderken, soylular ve hanımlar da ezilmemek için dövüşenlerin yolundan kaçışıyorlardı. Nacak ise şövalyelerinin gözlerinin önünde bir bir yok edilmesini dehşet dolu gözlerle seyretmekteydi. Derken birdenbire dönerek kaçmaya başladı.
"Kaçıyor!" diye haykırdı Garion; ama Hettar peşine takılmıştı bile. Naçak'ın yolunu kesmek için koşarken soylular ve hanımlar korkunç suratının ve kanlı kılıcının önünde çığlık çığlığa, çil yavrusu gibi dağılıyorlardı. Murgo salonun öte tarafına varmıştı ki, uzun adımlarla koşan Hettar

kalabalığı yararak kapının önüne dikiliverdi. Elçi bir dehşet çığlığıyla kılıcını kınından sıyırdı. Garion adama bir an için, tuhaf bir biçimde acıdığını hissetti.
Murgo kılıcını kaldırmaya çalışırken, Hettar kılıcının yassı yüzünü bir kamçı gibi kullanarak a-damın iki omuzuna iki darbe indirdi. Nacak uyuşan kollarını başını korumak için kaldırırken, Hettar'ın kılım aşağı indi. Sonra Algar, yüzünde ciddi bir ifade ve zarif bir hareketle, Murgoyu tam karnından şişledi. Garion kılıcın Naçak'ın sırtından yukanya meylederek çıktığını gördü. Elçi inleyerek kılıcını düşürdü ve iki eliyle Hettar'ın bileğini kavradı, ama atmaca suratlı Algar, hiç tereddüt etmeden eğri kılıcını çevirmeye başladı. Nacak inliyor ve korkunç ihtilaçlarla kıvranıyordu. Sonra elleri Hettar'ın bileğinden çözüldü ve dizleri boşaldı. Gargara yapar gibi bir sesle, Hettar'ın kılıcından sıynlarak geri devrildi kaldı.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
ON BİRİNCİ BOLUM
NAÇAK'IN OLUMUNUN ARDINDAN, taht odasında bir anlık sessizlik oldu. Sonra Na-çak'ın korumalarından ayakta kalan iki şövalye, silahlarını kanlar içinde kalmış olan zemine müthiş bir gürültüyle Mattılar. Mandorallen siperliğini kaldırıp tahta dönerek, "Kralım," dedi saygıyla. "Naçak'ın ihaneti silahların imtihanıyla ispatlanmıştır."
"Hakikat bu," dedi kral. "Tek üzüntüm bu mevzuda ziyadesiyle gayretli davranıp, bu ihanetin nerelere kadar uzandığını öğrenme imkânımızı da elimizden almış olmanızdır."
"Başına gelenler öğrenildiğinde, kurduğu komplo da yok olur gider," dedi Bay Kurt.
"Muhtemeldir," dedi kral. "Fakat bu işin peşine düşüp ihanetin sadece Naçak'a mı ait olduğunu, yoksa Taur Urgas'a kadar da mı uzandığını bilmeyi arzulardım." Düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı, sonra kafasından birtakım karamsar düşünceleri kovmak ister gibi başını salladı.
"Arendiya size borçludur, Kadim Belgarath. Cesur dostlarınız çoktan unutulmuş olması gereken bir savaşın yeniden alevlenmesine mani oldular." Üzüntüyle kanlı zemindeki cesetlere baktı.
"Taht salonum muharebe meydanına döndü. Arendiya'nın laneti buraya kadar uzanıyor demek ki." içini çekerek, "Salon temizlensin," diye emretti, sonra bu temizlik işine şahit olmamak için başını çevirdi.
Ölüler kaldırılıp cilalı taş zemindeki kanlar temizlenirken, soylular ve hanımlar fısıldaşmaya başlamışlardı bile.
Barak baltasının ağzını silerken, "iyi dövüştü," dedi. "Size borçluyum Lord Barak," dedi Mandorallen ciddi bir yüzle. 'Yardımınız tam vaktinde geldi."
Barak omuzlarını silkti. "Gerekeni yaptım."
Yüzünde karanlık bir memnuniyet ifadesi olan Hettar da yanlarına geldi.
"Naçak'ın işini iyi bitirdin," dedi Barak takdirle.
"Bu konuda tecrübeliyim," dedi Hettar. "Murgolar nedense dövüşürken hep aynı hatayı yapıyorlar. Eğitimlerinde bir eksiklik olmalı."
"Ne yazık değil mi?" dedi Barak hiç inandırıcı olmayan bir acımayla.
Garion onlardan ayrılıp bir köşeye çekildi. Mantıksız olduğunu bilmesine rağmen, şahit olduğu katliamdan kendisini sorumlu tutuyordu. Tüm bu ölümler ve kan onun sözleri yüzünden olmuştu. Ağzını açmasaydı, şu anda ölmüş olanlar sağ olacaktı. Söyledikleri her ne kadar haklı ve gerekli olsa da, vicdan azabından bir türlü kurtulamıyordu. Dostlarıyla konuşmaya korkuyordu. Pol Teyzeyle konuşmayı ise her şeyden çok istiyordu, ama o henüz taht salonuna dönmemişti. Bu yüzden vicdanıyla tek başına hesaplaşmak zorundaydı.
Taht salonunun güney duvarındaki sütunların arasındaki bir girintiye çekilerek kara kara düşünmeye başlamıştı ki, kendisinden bir iki yaş kadar büyük görünen bir kız, kızıl, kolalı elbisesini hışırdatarak yanına doğru süzüldü. Kızın koyu renk, neredeyse siyah saçları ve bembeyaz bir teni vardı. Elbisesinin göğsü epeyce açıktı, o yüzden Garion kız yanına yaklaşırken gözlerini nereye çevireceğine bir türlü karar veremedi.
"Size bütün Arendiya namına şükranlarımı takdim etmek istiyorum Lord Garion," dedi kız fısıldar gibi bir sesle. Sesi Garion'un hiçbirini anlayamadığı bir sürü duyguyla dolup taşıyordu. "Murgonun

komplosunu tam vaktinde ortaya çıkarmanız, hükümdarımızın hayatını kurtardı."
Bu sözler Garion'un biraz içini ısıttı. "Ben fazla bir şey yapmadım Leydim," dedi pek inandırıcı olmayan bir tevazuyla. "Dövüşenler dostlarımdı."

"Ama o korkunç komployu açığa çıkaran sizin cesur ifşaatınızdı," dedi kız. 'Ve ismini ifşa etmediğiniz o kötü yola düşmüş dostunuzu korumak için gösterdiğiniz asalet, bütün bakirelerin dilinde şimdi."
"Bakire" kelimesi Garion'un başa çıkamayacağı kadar ağırdı. Kızararak bocalamaya başladı.
"Siz Ölümsüz Belgarath'ın torunu değil misiniz soylu Garion?"
"Akrabalığımız biraz daha uzak. Ama kolaylık olsun diye öyle diyoruz."
"Ama onun soyundan geliyorsunuz, değil mi?" diye ısrar etti kız menekşe gözlerinde bir pırıltıyla.
"Öyle olduğunu söylüyor."
"Sakın Leydi Polgara da anneniz olmasın?"
"Teyzem sayılır."
"Bu da çok yakın bir akrabalık," dedi kız sıcak bir sesle, Garion'un elini tutarak. "Cihandaki en asil kana sahipsiniz. Bir nişanlınız var mı acaba?"
Garion kulaklarına kadar kızarıp gözlerini kırpıştırmaya başladı.
"Hey Garion," diye gürledi Mandorallen, tam bu sakil durumun ortasına dalarak. "Sizi arıyordum. Bize biraz izin verebilir misiniz Kontes?"
Genç hanım Mandorallen'e zehirli bir bakış fırlattı, ama şövalye güçlü eliyle Garion'u uzaklaştırmaya başlamıştı bile.
"Tekrar görüşürüz Lord Garion," dedi kız arkasından.
"Umarım, Leydim," dedi Garion omuzunun üstünden. Sonra Mandorallen'le birlikte taht salonunun ortasındaki soylular kalabalığına karıştılar.
"Teşekkür ederim Mandorallen," dedi Garion sonunda, biraz zorlanarak.
"Ne için delikanlı?"
"Krala Naçak'tan söz ettiğimde kimi koruduğumu biliyordun, değil mi?"
"Tabii," dedi şövalye biraz aldırmaz bir tavırla.
"Krala söyleyebilirdin; hatta söylemek görevindi, değil mi?"
"Ama siz yemin etmiştiniz."
"Sen etmemiştin ama."
"Siz benim dostumsunuz delikanlı. Sizin yemininiz beni sizin kadar bağlar. Bunu bilmiyor muydunuz?"
Bu sözler Garion'u şaşırttı. Arend ahlakının bu incelikleri ona çok yabancıydı. "Bu yüzden de benim yerime dövüştün ha?"
Mandorallen rahat bir tavırla gülerek, "Tabii," dedi, "ama şunu itiraf etmeliyim ki Garion, sizin fedainiz olma konusundaki hevesimin sebebi yalnızca dostluk değildi. Bu Nacak denilen Murgodan nefret ediyordum ve kiralık adamlarının küstahlığı da hoşuma gitmiyordu. Sizin fedainiz olma ihtiyacı doğmadan önce de zaten dövüşmeye meyilliydim. Belki de bana bu imkânı sağladığınız için size ben teşekkür etmeliyim."
"Seni hiç anlamıyorum Mandorallen," dedi Garion. "Bazen hayatta tanıdığım en karmaşık insan olduğunu düşünüyorum."

"Ben mi?" dedi Mandorallen hayretle. "Ben cihandaki en basit insanım." Sonra etrafına bakındı ve hafifçe Garion'a doğru eğilerek, "Kontes Vasrana ile konuşurken sözlerinize dikkat etmenizi tavsiye ederim," dedi. "Sizi bu yüzden bir kenara çektim."
"Kiminle?"
"Biraz önce konuştuğunuz güzel genç bayanla. Kendisini bu krallıktaki en güzel hanım olarak görüyor ve kendisine layık bir koca arıyor."
"Koca mı?" dedi Garion kekeleyerek.
"iyi bir av sayılırsınız delikanlı. Belgarath ile akrabalığınız sayesinde son derece asil kabul ediliyorsunuz. Kontes için müthiş bir başarı olur bu."
"Koca mı?" diye tekrarladı Garion dizleri titreyerek. "Ben mi?"
"Puslu Sendarya'da işler nasıl cereyan ediyor bilmiyorum," dedi Mandorallen. "Fakat Arendiya'da evlilik çağına gelmiş sayılırsınız. Sözlerinize dikkat edin delikanlı. Eğer bir asil öyle görmek isterse, en masum lafınız bile bir vaat olarak kabul edilebilir."
Garion yutkunarak korkuyla etrafına bakındı ve saklanmak için elinden geleni yapmaya başladı. Sinirleri yeni şokları kaldıracak halde değildi.
Ancak Kontes Vasrana'nın iyi bir avcı olduğu da belli oluyordu. Müthiş bir kararlılıkla Gari-on'un izini sürüp, alev alev yanan gözleri ve inip kalkan göğsüyle onu başka bir girintide kıstırmayı

başardı. "Şimdi muhabbetimize kaldığımız yerden devam edebiliriz Lord Garion," diye mırıldandı.
Pol Teyze yanında etrafa gülücükler saçan Kraliçe Mayaserana ile taht salonuna girdiğinde, Garion açıkça kaçmayı planlıyordu. Mandorallen yanına yaklaşıp bir şeyler söyleyince, Pol Teyze hemen menekşe gözlü kontesin Garion'u esir tuttuğu köşeye doğru ilerledi. "Garion, canım," dedi yanlarına vardığında. "İlaç vaktin geldi."
"İlaç mı?" dedi Garion kafası karışmış bir halde.
"Ne unutkan çocuk," dedi Pol kontese. "Heyecandan unuttu herhalde, ama iksiri günde üç kere almazsa deliliğin geri geleceğini çok iyi bilir o da."
"Delilik mi?" dedi Kontes Vasrana irkilerek.
"Ailenin laneti," diye içini çekti Pol Teyze. "Bütün erkek çocuklarda vardır. İksir bir süre için etkili oluyor, ama geçici ne yazık ki. Bugünlerde sabırlı ve fedakâr bir hanım bulmamız gerek; böylece beyni tamamen erimeye başlamadan evlenip çocuk sahibi olabilir. Ondan sonra da tabi-i zavallı karısı hayatının sonuna kadar ona bakmak zorunda kalacak." Genç kontese onu tartar gibi bakarak, "Düşündüm de," dedi, "acaba bekâr mısınız? Uygun yaşta görünüyorsunuz da." Uzanıp Vasrana'nın kolunu tuttu. "Hem güzel hem de güçlü," dedi takdirle. "Babam Lord Belgarath ile bu konuyu hemen görüşeceğim."
Kontes irileşmiş gözlerle geri geri gitmeye başladı.
"Gitmeyin," dedi Pol Teyze. "Krizin başlamasına daha beş on dakika var."
Kız ortadan yok oldu.
"Başını belaya sokmadan duramaz mısın?" dedi Pol Teyze Garion'a, kolundan tutup uzaklaştırırken.
"Ama ben ağzımı bile açmadım," diye itiraz etti Garion.
Ağzı kulaklarına varan Mandorallen de yanlanna geldi. "Avcı kontesimizin muhasarasını yarmışsınız bakıyorum Leydim. Daha ısrarcı olacağını sanıyordum."
"Ona kafasını yoracağı bir sorun çıkardım. Evlilik hevesi hemen köreldi."
"Kraliçemizle hangi mevzuda görüştünüz?" diye sordu Mandorallen. "Senelerdir tebessüm ettiğini görmemiştik." "Bir kadın meselesi. Anlayacağını sanmıyorum."

"Daima düşük yapması meselesi mi?"
"Arendlerin kendilerini ilgilendirmeyen konularda dedikodu yapmaktan başka işi yok mudur? Mahrem sorular soracağına neden gidip bir kavga daha çıkarmıyorsun?"
"Bu hepimizin alakasına mucip bir mevzu Leydim," dedi Mandorallen. "Eğer kraliçemiz bir veliaht doğurmaz ise, bir hanedan savaşı çıkabilir. O zaman bütün Arendiya kan ve ateşe boğulur."
"Ateş olmayacak Mandorallen. Neyse ki zamanında yetiştim, ucu ucuna da olsa. Kış gelmeden bir veliahtınız olacak."
"Bu nasıl mümkün olabilir?"
"Bütün ayrıntıları anlatmamı ister misin?" dedi Pol keskin bir tavırla. "Erkeklerin çocuk doğurmanın mekanizmasını pek bilmek istemediklerini müşahade ettim hayatım boyunca."
Mandorallen yavaşça kızararak,"Siz öyle diyorsanız öyledir Leydi Polgara," dedi aceleyle.
"Çok sevindim."
"Gidip kralıma bu haberi vermem lazım," dedi Mandorallen.
"Sizin kendi işinize bakmanız lazım Şövalye Mandorallen. Kraliçe Korodullin'e bilmesi gereken kadarını kendi söyler. Neden gidip zırhını parlatmıyorsun? Mezbahadan çıkmış gibisin bu halinle."
Mandorallen kıpkırmızı bir yüzle selam vererek uzaklaştı.
"Erkekler!" dedi Pol o uzaklaşırken. Sonra Garion'a döndü. "Duyduğuma göre gene bir şeyler karıştırmışsın."
"Kralı uyarmak zorundaydım," dedi Garion.
"Bu tür işlere karışmak konusunda müthiş bir dehaya sahipsin. Niye bana ya da dedene söylemedin?"
"Kimseye söylemeyeceğime söz vermiştim."
"Garion," dedi Pol sert bir tavırla, "bu şartlar altında sır tutmak çok tehlikeli bir şey. Lelldorin'in sana söylediği şeyin önemli olduğunu biliyordun, değil mi?"
"Lelldorin olduğunu kim söyledi?"

Pol ezici bir bakış fırlatarak, "Garion, canım," dedi, "sakın beni aptal sanma hatasına düşme, olur mu?"
"Öyle demedim," diye bocaladı Garion. "Yani öyle sanmadım. Ben... Pol Teyze, kimseye söylemeyeceğime dair söz vermiştim."
Pol içini çekti. "Seni hemen Arendiya'dan çıkarmamız lazım. Burası mantığına zarar veriyor. Bir daha böyle tantanalı bir açıklama yapacağın zaman, önce bana bir çıtlat, olur mu?"
"Peki efendim," diye mırıldandı Garion utanarak.
"Garion, Garion, ne yapacağım seni ben?" Sonra Pol gülerek kolunu Garion'un omuzuna attı ve her şey yoluna girdi.
Akşam olaysız geçti. Ziyafet sıkıcıydı; her Arendiyalı soylunun Bay Kurt ve Pol Teyze şerefine kadeh kaldırırken attığı süslü ve resmi nutuklar ise bitmek bilmiyordu. Geç yattılar. Garion rahatsız u-yudu ve rüyasında ateşli kontesin onu uçsuz bucaksız, çiçeklerle süslü koridorlarda kovaladığını gördü.
Sabah erken uyandılar; kahvaltıdan sonra Pol Teyze ve Bay Kurt, kral ve kraliçeyle tekrar özel olarak görüştüler. Kontes Vasrana'dan korkusu hâlâ geçmemiş olan Garion ise Mandorallen'in yanından ayrılmadı. Başına gelebilecek bu tür başka bir olayda, Mimbre şövalyesinin ona en fazla yardımı dokunabilecek kişi olduğuna inanmıştı. Taht odasının önündeki holde beklerken, çelik zırhının üzerine armalı mavi cüppesini giymiş olan Mandorallen bütün duvarı kaplayan bir halıda resmedilen hikâyeyi açıklıyordu.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
Öğleye doğru, Bay Kurt'un hayatını elma ağacına bakmaya vakfetmesini emrettiği siyah saçlı şövalye Andorig, gelip Mandorallen'i buldu. "Şövalyem," dedi saygıyla, "Vo Ebor Baronu ve eşi kuzeyden geldiler. Sizi sordular ve beni de sizi bulmakla vazifelendirdiler."
"Çok naziksiniz Şövalye Andorig," dedi Mandorallen, oturduğu sıradan ayağa fırlayarak. "Kibarlık size yakışıyor."
Andorig içini çekti. "Heyhat, her zaman böyle değildim. Bütün geceyi Mukaddes Belgarath'ın bana teslim ettiği mucizevi ağacın başında nöbet tutarak geçirdim. Bu suretle bütün hayatım hakkında teffekkürde bulunma imkânım oldu. Pek hayranlık duyulacak biri olamamışım her zaman. Ama şimdi pişmanlık getirip kusurlarımı telafi etmeye kararlıyım."
Mandorallen tek kelime etmeden şövalyenin elini sıktı ve onun peşine takılarak uzun bir koridordan ziyaretçilerin beklediği odaya doğru ilerledi.
Güneşin aydınlattığı odaya girene kadar, Garion, Baron Vo Ebor' un karısının Mandorallen'in Büyük Batı Yolunun kıyısındaki rüzgârlı tepede konuştuğu kadın olduğunu hatırlayamamıştı. Baron saçına ve sakalına ak düşmüş, armalı yeşil bir cüppe giyen, sağlam yapılı bir adamdı. Derine batmış gözlerinde büyük bir hüznün izleri vardı. "Mandorallen," dedi genç şövalyeyi sevgiyle kucaklayarak. "Bu kadar uzun bir müddet bizi mevcudiyetinizden mahrum bırakmanız çok ayıp."
"Vazife, Lordum," dedi Mandorallen zayıf bir sesle.
"Gel Nerina," dedi baron karısına. "Sen de dostumuzu selamla."
Barones Nerina kocasından çok gençti. Upuzun siyah saçları vardı ve gül rengi bir elbise giymişti. Güzel olmasına güzeldi, ama Garion Arendiya sarayında onun kadar güzel en az beşaltı kadın gördüğünü düşündü.
"Sevgili Mandorallen," dedi Nerina, şövalyeyi mazbut bir şekilde iki yanağından hafifçe öperek. "Sizi özledik."
"Vo Ebor'dan ayrı kaldığım için dünya bana ıssız görünüyor Leydim."
Şövalye Andorig saygıyla selam vererek uzaklaşınca, Garion sakil bir halde kapının ağzında kalıverdi.
"Yanınızdaki bu yakışıklı delikanlı da kimdir oğlum?" diye sordu baron.
"Sendaryalı bir delikanlı," dedi Mandorallen. "Adı Garion. O ve muhtelif başka kişilerle tehlikeli bir maceraya atıldık."
"Oğlumun dostunu muhabbetle selamlarım," dedi baron.
Garion eğilerek selam verdi, ama zihni hızla çalışarak yanlarından ayrılmak için bir bahane arıyordu. Durum o kadar mahcubiyet vericiydi ki, bir an daha orada kalmak istemiyordu.
"Kralı görmek mecburiyetindeyim," dedi baron. "Ananeler ve nezaket kuralları, saraya varır varmaz huzuruna çıkmamı gerektirir. Ben dönene kadar burada kalıp baronesime kavalyelik eder misiniz Mandorallen?"
"Tabii Lordum."

"Sizi kralın teyzem ve dedemle toplantı yaptığı salona götüreyim efendim," diye önerdi Garion hemen.
"Olmaz evlat," dedi baron. "Sizin de burada kalmanız gerek. Karımın ve en sevgili dostumun sadakatinden şüphem olmasa da, eğer burada yalnız kalırlarsa boşboğaz kimseler hemen dedikoduya başlar. Namuslu kimselerin bu nevi dedikodulara ve iftiralara mesnet vermemesi gerekir."
"Öyleyse kalayım efendim," dedi Garion.
"Çok iyi evlat," dedi baron. Sonra yüzünde kasvetli bir ifadeyleodadan ayrıldı.
"Oturmaz mıydınız Leydim?" dedi Mandorallen Nerina'ya, pencerenin yanındaki oymalı bir kol-

tuğu göstererek.
"Oturayım," dedi Nerina. "Seyahatimiz yorucu geçti."
"Vo Ebor'dan burası uzun bir mesafe," dedi Mandorallen başka bir koltuğa oturarak. "Lordum ve siz yollan nasıl buldunuz?"
"Seyahati keyifli hale getirecek kadar kurumamışlar henüz," dedi Nerina.
Uzun uzun yollardan ve havadan konuştular; birbirlerinden uzak görülmüyorlardı, ama açık kapının önünden geçen birinin yanlış bir yorum yapmasına izin verecek kadar da yakın değildiler. Ancak gözleri çok daha mahrem bir konuşma yürütüyordu. Garion utanç içinde bir pencereden dışarı bakıyor, bir yandan da açık kapıyı kolluyordu.
Konuşma ilerledikçe giderek daha sık suskunluklar olmaya başladı; her acı dolu sessizlikte Garion için için Mandorallen'in ya da Leydi Nerina'nın umutsuz aşklarının şiddetine dayanamayıp bir kelime, bir cümle ile o adı konulmamış sınırı aşmalarından, şeref ve kontrolün yerle bir olup hayatlarını faciaya çevirmesinden korkuyordu. Ama bir yandan, o kelime ya da cümle her neyse onu söylemelerini, aşklarının kısa bir süre için de olsa alevlenmesini istemiyor da değildi.
O sessiz, güneşin aydınlattığı odada, Garion küçük ama önemli bir yol ağzından geçti. Lelldo-rin'in düşüncesiz keskinliğine uyarak Mandorallen'e karşı oluşturduğu önyargı, parçalanıp gitti. Onlara çok yakın hissetti kendini, acıma değil acımayı kabul etmezlerdi mutlaka daha ziyade şefkat duygusuyla doldu. Daha da önemlisi, her ne kadar fedakârca da olsa, Arendiya'nın sayısız yüzyıldır yaşadığı trajedinin temeli olan o şeref ve müthiş gurur duygularını anlamaya başladı.
Daha bir yarım saat kadar Mandorallen ve Leydi Nerina, hemen hemen hiç konuşmadan, gözleri birbirinin içinde kaybolmuş, öylece oturdular; Garion da gözleri dolu dolu bir halde onlara gözcülük etti. Sonra Durnik gelerek Pol Teyze ile Bay Kurt'un yola çıkmak için hazırlandıklarını haber verdi.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
İkinci Kısım TOLNEDRA
ON İKİNCİ BOLUM
KIRK ZIRHLI ŞÖVALYE ve Kral Korodullin eşliğinde şehirden çıktıklarında, Vo Mimbre'nin burçlarından onları selamlayan pirinç boruların sesi yükseldi. Garion geriye bir göz attığında, kemerli kapının üzerindeki duvarda Leydi Nerina'yı görür gibi oldu, ama bundan emin olamadı. Leydi el sallamadı, Mandorallen de arkasına bakmadı. Gene de Garion, Vo Mımbre gözden kaybolana kadar nefesini
tuttu.
ikindi vakti, parlak güneş nehir suları üzerinde ışıltılar saçarken, Arend Nehri'nden Tolned-ra'ya geçen sığlığa vardılar. Gökyüzü masmaviydi ve refakatçi şövalyelerin mızraklarına takılı bayraklar rüzgârda çırpınıyordu. Garion'un içinde nehri bir an önce geçip Arendıya'yı ve orada olan korkunç şeyleri geride bırakmak için müthiş bir acele neredeyse dayanılmaz bir zorunluluk duygusu vardı.
"Selam ve sağlıcakla kal Mukaddes Belgarath," dedi Korodullin suyun kıyısında. "Tavsiyene u-yup hazırlıklı olacağım. Arendıya harbe hazır olacak. Hayatım üzerine yemin ederim."
"Ben de seni zaman zaman gelişmelerden haberdar edenm, dedi
Krallığımdaki Murgoların faaliyetlerini de nazarı dikkate alacağım " dedi Korodullin. "Eğer söylediklerin hakikatse, ki bundan şüphem yok, hepsini Arendiya'dan kovacağım. Hepsini tek tek yakalayıp sınırdışı edeceğim. Tebaamın arasına nifak soktukları için yaşadıklarına pişman olacaklar; başlan beladan kurtulmayacak."

Kurt sırıttı. "Bu fikir hoşuma gitti. Murgolar kaba insanlardır; arada bir can derdine düşerlerse, biraz tevazu öğrenirler." Uzanıp kralın elini sıktı. "Hoşça kal Korodullin. Umarım bir daha karşılaştığımızda dünya daha mutlu bir yer olur."
"Bunun için duacıyım," dedi genç kral.
Bay Kurt başa geçip atını sığlığın kıpırdaşan sularına sürdü. Nehrin öte yakasında Tolnedra imparatorluğu onları bekliyordu; arkalarında kalan şövalyeler borulanyla müthiş bir yaygara kopardılar.
Nehrin öte yanında karaya çıktıklarında, Garion etrafına bakınıp, arazinin biçiminde ya da bitki örtüsünde Arendiya ile Tolnedra'yı ayırabilecek bir özellik aradıysa da bulamadı, insanların sınırlarına aldırmayan toprak, değişmeden akıp gidiyordu.
Nehirden yarım mil kadar uzaklaştıklarında, denizden doğudaki dağların eteklerine kadar uzanan bakımlı bir alan olan Vordue Ormanına girdiler. Ağaçların altına girer girmez durup yol kıyafetlerini giydiler. "Bence tüccar rolü yapmaya devam edelim," dedi Bay Kurt. Yamalı, pas rengi tuniğini ve iki teki birbirini tutmayan ayakkabılarını giyince rahatlamıştı. "Grolimleri aldatamayız tabii, ama yolda rastladığımız Tolnedrahları şüphelendirmeyiz en azından. Grolimlerle de başka türlü hesaplaşırız."
"Taştan bir iz var mı?" diye gürledi Barak ayı kürkü pelerinini ve miğferini bir çantaya koyarken.
"Bir iki ipucu var," dedi Kurt etrafa bakınarak. "Bana kalırsa Zedar biriki hafta önce buradan geçmiş."
"Pek yaklaşamıyoruz galiba," dedi İpek deri yeleğini giyerken.
BELGARIAD 2
"Arayı da açmıyoruz ama. Gidelim mi?"
Tekrar atlarına bindiler ve akşam güneşinde, ormanın tam ortasından geçen Tolnedra anayolu boyunca yollarına devam ettiler. Bir fersah kadar yol almışlardı ki, yol kıyısında dikilmiş duran alçak, beyaz badanalı ve kırmızı damlı tek bir binanın bulunduğu bir açıklığa vardılar. Etrafta askerler aylak aylak dolaşıyordu; ama bu askerlerin üniformaları ve silahları, Garion'un daha önce gördüğü lejyoner-lerinki kadar bakımlı değildi.
"Gümrük memurluğu," dedi ipek. "Tolnedralılar meşru kaçakçılığa engel olmamak için bunları sınırdan epey içeride kuruyorlar."
"Bu lejyonerler çok hırpani," dedi Durnik onaylamayan bir tavırla.
"Onlar lejyoner değil," dedi ipek. "Gümrük askerleri, yerel birlikler yani. Arada büyük fark var."
"Belli oluyor," dedi Durnik.
Paslı bir göğüslük giymiş bir asker, elinde kısa bir mızrakla yollarına çıkarak elini kaldırdı ve bıkkın bir sesle, "Gümrük muayene," dedi. "Ekselansları biraz sonra sizinle ilgilenecek. Atlarınıza şuraya çekebilirsiniz." Binanın yanındaki bir avluyu gösterdi.
"Bir mesele zuhur etmesi ihtimali var mı?" diye sordu Mandorallen. Şövalye zırhını çıkarmış, yolluk örgü zırhını ve pelerinini giymişti.
"Hayır," dedi ipek. "Gümrük memuru birkaç soru soracak, sonra rüşvetimizi verip yola devam edeceğiz."
"Rüşvet mi?" dedi Durnik.
"Tabii," diye omuzlarını silkti ipek. "Tolnedra'da işler böyle yürür. Bırakın ben konuşayım. Daha önce de yaptım bu gibi şeyleri."
Pas rengi kemerli bir kaftan gitmiş, iri yapılı, kel bir adam olan gümrük memuru taş binadan çıkıp üstündeki ekmek kırıntılarını süpürerek yanlarına geldi. Profesyonel bir tavırla, "iyi günler," dedi.
"iyi günler Ekselansları," dedi ipek hafifçe eğilerek.
"Nelerimiz var bakalım?" diye sordu memur atlara yüklenmiş çantaları bir göz atarak.
"Adım Radek, Boktorluyum," dedi ipek. "Tol Honeth'e Sendar yünlüleri götüren Drasniyalı bir tüccarım." Çantalardan birinin ağzını açarak gri yünlü bir kumaşın ucunu gösterdi.
"Şanslısın tüccar efendi," dedi memur kumaşı elleyerek. "Bu yıl kış soğuk oldu, yünün fiyatı yükseldi."
Birtakım paraların el değiştirmesinden doğan şıngırtı sesi duyuldu; sonra gümrük memuru gülümsedi ve rahatlayarak, "Bence bütün çantaları açmamıza gerek yok," dedi. "Şerefli bir kişi olduğunuzdan kuşkum yok sayın Radek. Sizi yolunuzdan alıkoymayayım."
ipek tekrar selam verdi ve çantaları kapatırken, 'Yol hakkında bilmem gereken bir şey var mı Ekselansları?" diye sordu. "Gümrük servisinin tavsiyelerine çok değer veririm de."

"Yol iyi," dedi memur omuz silkerek. "Lejyonerlerin işi bu." "Tabii. Olağan dışı bir vaziyet var mı?"
"Güneye giderken yolda kimselere bulaşmasanız iyi olur," dedi iri yapılı adam. "Bu aralar Tolnedra'da politik durum karışık. Ama korkmayın, kendi işinize bakarsanız, başınıza bir şey gelmez."
"Karışık mı?" dedi ipek biraz kaygılanarak. "Bundan haberim yoktu."
"Tahta kimin geçeceği sorunu. Durum biraz belirsiz de." "Ran Borune hasta mı?" diye sordu i-pek şaşkınlıkla. "Hayır," dedi iri kıyım adam, "yalnızca yaşlı. Bu da tedavisi olmayan bir hastalık. Yerine geçecek bir oğlu olmadığı için, Borune Hanedanı onun son nefesiyle sona erecek. Büyük aileler manevralara başladı bile. Tabii çok pahalı manevralar bunlar; işin içine para girince de Tolnedralılar çok sinir-

li olur."
İpek güldü. "Hepimiz öyle değil miyiz? Belki de bazı çevrelerle şimdiden iyi ilişkiler kurmak faydalı olabilir. Şu anda en iyi durumda hangi aile var?"
"Bence biz biraz öndeyiz," dedi memur kibirli bir edaya.
"Siz hangisi oluyorsunuz?"
"Vordue ailesi. Annem tarafından uzak akraba oluyorum onlarla. Tol Vorduelü Grandük Kador imparatorluk için tek mantıklı tercih."
"Tanıdığımı sanmıyorum," dedi İpek.
"Mükemmel bir adam," dedi memur coşkuyla. "Güçlü, enerjik ve öngörü sahibi. Eğer tercih erdeme göre yapılsaydı, Grandük Kador oybirliğiyle seçilirdi. Ama maalesef seçim Danışmanlar Konseyine ait."
"Yaa!"
"Yaa!" dedi memur öfkeyle. "Konsey üyelerinden bazılarının istediği rüşvetin miktarına inanamazsınız kıymetli Radek."
"Ama bu da hayatta bir kere ele geçebilecek bir fırsat," dedi İpek.
"Kimsenin namuslu, makul bir rüşvet alma hakkına karşı değilim," dedi iri kıyım memur, "ama konsey üyelerinden bazılarının hırstan gözü dönmüş. Yeni yönetimde alacağım görev ne olursa olsun, şu ana kadar ödediğim rüşvetleri çıkarmam yıllar sürecek. Tolnedra'nın her tarafında durum aynı. Namuslu insanlar vergiler ve bu acil durum ödemeleri yüzünden köşeye kıstırılmış durumda. İçinde adınızın olmadığı bir listenin yüksek yerlere gitmesine izin veremezsiniz. Ama her gün yeni bir liste çıkıyor. Masraf herkesi çileden çıkarmış durumda. Tol Honeth sokaklarında insanlar birbirlerini öldürüyor."
"Durum o kadar kötü ha?" dedi İpek.
"Aklınız hayaliniz almaz," dedi gümrükçü. "Horb ailesinin politik bir kampanya yürütecek kadar parası yok, o yüzden konsey üyelerini zehirlemeye başladılar. Biz milyonlar harcayıp bir oy satın alıyoruz, ertesi gün satın aldığımız adam morarmış bir suratla düşüp oluveriyor. O zaman yerine geçen adamı satın almak için yeniden milyonlar toplamamız gerekiyor. Bu işler beni mahvetti. Benim sinirlerim politikaya dayanmıyor."
"Çok korkunç," dedi İpek anlayışla.
"Ah, Ran Borune bir an önce ölse..." dedi Tolnedralı acıklı bir tavırla. "Şu anda kontrol bizde, a-ma Honeth ailesinin daha çok parası var. Eğer bir tek aday çevresinde birleşebilirlerse, tahtı altımızdan çekip alıverirler. Bu arada da Ran Borune sarayında oturup kızım dediği o küçük canavarla eğleşiyor; etrafında o kadar çok muhafız var ki, en cesur katili bile ona suikaste kalkışmaya ikna edemiyoruz. Bazen sonsuza kadar yaşayacakmış gibi geliyor bana."
"Sabırlı olun Ekselans," dedi İpek. "Ne kadar acı çekersek, mükâfatımız o kadar büyük olur." Tolnedralı içini çekti. "Demek ki bir gün çok zengin olacağım. Ama ben sizin çok vaktinizi aldım kıymetli Radek. Yolunuz açık, yünlerinizin fiyatının artması için de Tol Honeth'te havalar soğuk olsun."
İpek eğilerek resmi bir selam verdi, sonra atına atlayarak grubun önüne geçti; hafif bir tırısla gümrük binasından uzaklaştılar. Binadan sesleri duyulmayacak kadar uzaklaştıklarında,
"Tolnedra'yı özlemişim," dedi sansar suratlı ufak tefek adam coşkuyla. "Sahtekârlık, rüşvet ve entrikanın kokusuna bayılıyorum."
"Sen kötü bir adamsın İpek," dedi Barak. "Burası da tam bir lağım çukuru." "Tabii ki öyle," dedi İpek gülerek. "Ama hiç sıkıcı değil, Barak. Tolnedra asla sıkıcı değildir." Akşamüstü

bakımlı bir Tolnedra köyüne vardılar ve geceyi yemekleri iyi, yatakları temiz, sağlam, bakımlı bir handa geçirdiler. Sabah erken kalktılar; kahvaltıdan sonra hanın avlusundan çıkıp, gün

doğumundan hemen önceki o tuhaf, gümüşi ışıkta, taş döşeli sokakta ilerlemeye başladılar.
"Düzgün bir yer," dedi Durnik, etrafındaki kırmızı kiremit çatılı beyaz taş evleri onaylayan bir tavırla süzerek. "Her şey temiz ve düzenli görünüyor."
"Tolnedra zihniyetinin bir yansıması," dedi Bay Kurt. "Ayrıntıya çok dikkat ederler." "Kötü bir huy değil," dedi Durnik.
Bay Kurt tam ona cevap verecekti ki, gölgeli bir yan sokaktan kahverengi cüppeli iki adam fırladı. "Dikkat edin!" diye haykırdı arkadan gelen. "Aklını kaçırdı."
Önden koşan adam elleriyle başını tutuyordu ve yüzü sözlerle anlatılamaz bir dehşetle kasılmıştı. Deli doğruca üstlerine doğru gelince, Garion'un atı korkarak şaha kalktı; Garion, gözleri yuvalarından uğramış meczuptan korumak için sağ eliyle adamı itti. Eli adamın alnına değer değmez, elinde ve kolunda bir karıncalanma hissetti, sanki kolu ansızın korkunç bir güç kazanmış gibi bir histi bu; kulakları müthiş bir uğultuyla doldu. Meczubun gözleri donup kaldı ve adam sanki Garion ona müthiş bir darbe indirmiş gibi kaldırım taşlarına yığıldı.
Barak hemen atını Garionla yerde yatan adamın arasına sürerek, nefes nefese yanlarına yetişen diğer adama "Neler oluyor burada?" diye sordu.
"Mar Terrin'den geliyoruz," dedi adam. "Birader Obor hayaletlere dayanamayarak çıldırdı; ben de onu aklı başına gelinceye kadar evine getirmek için izin aldım." Yerdeki adamın yanına diz çökerek, "Bu kadar sert vurmak zorunda değildiniz," dedi suçlarcasına.
"Vurmadım ki," dedi Garion. "Sadece dokundum. Bayıldı herhalde."
"Nasıl vurmamışsın," dedi keşiş. 'Yüzündeki ize bak."
Baygın adamın alnında çirkin, kırmızı bir iz vardı.
"Garion," dedi Pol Teyze, "hiç soru sormadan dediklerimi aynen yapabilir misin?"
Garion başını salladı. 'Yapabilirim herhalde."
"Atından in. Yerde yatan adamın yanına git, sağ avucunu alnına değdir. Sonra ona vurduğun i-çin özür dile."
"Tehlikeli olmadığından emin misin Polgara?" dedi Barak. "Eminim. Dediğimi yap Garion."
Garion adamın yanına tereddütle yaklaştı ve avucunu çirkin şişliğe değdirerek "Özür dilerim," dedi. "Umarım hemen iyileşirsin." Kolunda yine bir karıncalanma oldu, ama bu seferki farklıydı. Meczubun gözleri açıldı ve gözlerini kırpıştırdı. "Neredeyim?" diye sordu. "Ne oldu?" Sesi gayet normaldi ve alnındaki iz kaybolmuştu.
"Her şey yolunda," dedi Garion, ama niye böyle dediğini bilmiyordu. "Hastaydın ama iyileştin artık."
"Haydi gel Garion," dedi Pol Teyze. "Gerisiyle arkadaşı ilgilenebilir." Garion kafası iyice karışmış bir halde atına döndü. "Mucize!" diye haykırdı diğer keşiş.
"Yok canım," dedi Pol Teyze. "Darbe aklını başına getirmiştir. Bazen olur böyle şeyler." Ama Bay Kurtla uzun uzun bakışmaları aslında çok başka, beklenmedik bir şey olduğunu da açıkça belli ediyordu.
îki keşişi sokağın ortasında bırakarak yollarına devam ettiler. "Ne oldu?" dedi Durnik yüzünde afallamış bir ifadeyle.
Bay Kurt omuzlarını silkti. "Polgara Garion üzerinden tedavi etti adamı," dedi sonra. "Başka şey yapacak vakit yoktu."

Durnik hiç inanmışa benzemiyordu.
"Her zaman yaptığımız bir şey değildir," dedi Kurt. "Başka birinin üzerinden iş yapmak zahmetlidir, ama bazen başka seçenek olmuyor."
"Ama onu Garion iyileştirdi," diye itiraz etti Durnik.
"Ona vuran elin iyileştirmesi gerekiyordu Durnik," dedi Pol Teyze. "Lütfen bu kadar çok soru sorma."
Garion'un içindeki ses ise bu açıklamaları kabul etmiyordu. Ona dışarıdan hiçbir etkinin gelmediğini söylüyordu ses. Asık suratla avucundaki gümüş renkli lekeyi incelemeye başladı.
"Takma kafana canım," dedi Pol Teyze alçak sesle, köyden ayrılıp anayolda güneye doğru yola koyulduklarında. "Önemli bir şey değil. Daha sonra her şeyi anlatırım." Sonra, doğan güneşi selamlayan kuş sesleri her yanı doldururken, uzanıp eliyle Garion'un sağ elini kapattı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

VORDUE ORMANINI geçmek üç günlerini aldı. Arendiya ormanlarındaki tehlikeleri hatırlayan Garion başlarda temkinliydi ve ağaçların arkasındaki gölgeleri kolluyordu sürekli. Ama olaysız geçen bir günden sonra o da rahatlamaya başladı. Bay Kurt ise güneye indikçe daha huysuz olmaya başlamıştı. "Bir şeyler planlıyorlar," diye homurdanıyordu. "Ne yapacaklarsa yapsınlar, çünkü her adımımda arkamı kollamaktan sıkıldım."

Garion yolda Pol Teyzeyle Mar Terrinli deli keşişin başına gelenler hakkında konuşma fırsatı bulamamıştı. Pol Teyze sanki kasıtlı olarak kaçıyordu ondan; en sonunda atını onunkine yaklaştırıp o-lay hakkında sorular sormaya başladığında, cevaplan muğlak olmuştu ve huzursuzluğunu gidermeye de hiç faydası olmamıştı.

Üçüncü günün sabahı, ağaçların arasından tarlalara çıktılar. Büyük toprak parçalarını başıboş bırakan Arendiya tarlalarından farklı olarak, burada toprak düzenli bir şekilde ekilmişti ve her tarlayı alçak, taş duvarlar çevreliyordu. Hava ısınmamıştı hâlâ, ama güneş pırıl pırıl parlıyordu ve tarlalarda karılmış tohumlanmayı bekleyen toprak kapkara ve verimli görünüyordu. Anayol geniş ve dümdüzdü; giderek daha çok yolcuya rastlamaya başladılar. Karşılaştıkları yolcularla fazla samimi olmadan, ama nezaketle selamlaşıyorlardı; Garion gittikçe rahatlamaya başladı. Bu ülke, Arendiya'da rastladıkları türden tehlikeleri barındıramayacak kadar medeni görünüyordu.

ikindi vakti, sokaklarını dolduran rengârenk tezgâhların başında duran tüccarların durup mallarına bir göz atmaları için tellallık yaptığı irice bir kasabaya vardılar. "Ne kadar da yalvarıyorlar," dedi Durnik.

"Tolnedralılar müşteri kaçırmayı sevmez," dedi İpek. "Çok açgözlüdürler." Biraz ilerideki küçük bir meydanda ansızın bir olay patlak verdi.

Altı pejmürde kılıklı, traşsız asker, yeşil pelerinli, küstah görünüşlü bir adamı durdurmuşlardı. "Çekilin diyorum," diye haykırıyordu küstah adam.

"İki çift laf edeceğiz sadece Lembor," dedi askerlerden biri iğrenç bir sırıtışla. Yüzünün bir yanında uzun bir kılıç yarası olan zayıf bir adamdı.

"Geri zekâlı," dedi yoldan geçenlerden biri, kaşarlanmış bir kahkahayla. "Lembor'un burnu o kadar büyümüş ki artık tedbir almadan sokağa çıkıyor."

"Tutukluyorlar mı onu arkadaş?" diye sordu Durnik kibarca. "Geçici olarak," dedi adam alayla.

"Ne yapacaklar ona?" diye ısrar etti Durnik. "Her zamanki gibi." "O da nedir?"

"Bekle de gör. Salak herif, yanında korumaları olmadan sokağa çıkmamalıydı." Askerler yeşil pelerinli adamın etrafını sardılar. İkisi kollarından yakaladı. "Bırakın beni," diye haykırdı Lembor. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?"

"Ses çıkarma da yürü Lembor," dedi yüzü yaralı asker. "Böylesi daha kolay olur." Adamı dar bir ara sokağa doğru sürüklemeye başladılar.

"İmdat!" diye haykırdı Lembor debelenerek. Askerlerden biri adamın ağzına bir yumruk atarak susturdu, diğerleri de yaka paça ara sokağa soktular.

Tek, kısacık bir çığlık duyuldu ve ardından itişip kakışma sesleri geldi. Başka sesler de vardı; homurtular, çeliğin kemiğe sürtünmesinden çıkan iç karartıcı ses, sonra uzun bir inilti. Ara sokağın ağ-

andan bir kan şeridi uzayıp yol kıyısındaki pis su hendeğine doğru akmaya başladı. Biriki dakika sonra askerler sırıtarak ve kılıçlarını temizleyerek meydana döndüler.

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi Garion öfke ve dehşetle dolu bir sesle.

"Hayır," diye kestirip attı İpek. "Biz kendi işimize bakalım. Yerel politikaya karışmaya gelmedik buraya."

"Politika mı?" dedi Garion. "Taammüden cinayetti bu. En azından gidip adamın hâlâ sağ olup olmadığına bakalım."

"Pek olacak şey değil," dedi Barak. "Kılıçlı altı kişi işi yarım bırakmazlar."

Ötekiler kadar pejmürde kılıklı bir düzine asker ellerinde kılıçlarıyla meydana daldı.

"Çok geç Rabbas," dedi yüzü yaralı asker acımasızca gülerek, yeni gelenlerin başmdakine. "Lembor'un artık size ihtiyacı yok. Az önce ölüm algınlığına yakalandı, işsiz kaldınız gibi görünüyor."

Rabbas denilen adam karanlık bir suratla durakladı, sonra yüzüne kurnazca bir ifade yayıldı. "Haklı olabilirsin Kragger," dedi o da acımasız bir sesle. "Ama belki de Elgon'un askerlerinin

sayısını a-zaltabiliriz. O zaman bize yeni iş imkânları açılır." Kısa kılıcını tehditkâr bir şekilde sallayarak ilerlemeye başladı.
Derken çelik şıngırtıları arasında bir uygun adım yürüyüş sesi duyuldu; yirmi lejyoner kaldırım taşlarına ayaklarını vurarak, düzenli İM sıra halinde meydana girdi. Kısa mızraklar taşıyan lejyonerler, iki grup askerin arasına girerek durdu ve her sıra yüzünü bir gruba çevirerek mızraklarını doğrulttu. Bu lejyonerlerin göğüs zırhlan pırıl pınldı ve kılık kıyafetleri lekesizdi.
"Tamam, Rabbas, Kragger, bu kadarı yeter," dedi lejyonerlerin başındaki çavuş. "Derhal burayı terk edin."
"Bu domuzlarLembor'u öldürdüler çavuş," dedi Rabbas.
"Yaa, çok yazık," dedi çavuş hiç aldırmadan. "Şimdi bu sokağı terk edin. Ben nöbetteyken kavga istemiyorum."
"Bir şey yapmayacak mısın?" dedi Rabbas.
"Yapıyorum ya," dedi lejyoner. "Sokağı boşaltıyorum. Haydi dağılın." Rabbas asık bir suratla adamlarını meydandan uzaklaştırdı. "Sen de Kragger," dedi çavuş.
"Tabii çavuş," dedi Kragger yağcı bir tavırla. "Biz de zaten gidiyorduk." Lejyonerler sefil kılıklı askerleri meydandan uzaklaştırırken, toplanan kalabalıktan yuh sesleri yükseldi.
Çavuş yüzünde tehditkâr bir ifadeyle etrafa bakınınca sesler kesiliverdi.
Durnik öfkeyle içini çekerek, "Meydanın öbür tarafına bak," diye fısıldadı Bay Kurt'a. "Brill değil mi o?"
"Gene mi?" dedi Bay Kurt bıkkınlıkla. "Nasıl oluyor da hep önümüze geçmeyi beceriyor bu a-dam?"
"Bakalım derdi neymiş," dedi İpek gözleri parlayarak.
"Takip etmeye kalkarsak bizi tanıyabilir," dedi Barak.
"Sen o işi bana bırak," dedi İpek atından atlayarak.
"Bizi gördü mü?" dedi Garion.
"Sanmıyorum," dedi Durnik. "Orada birtakım adamlarla konuşuyordu. Bu tarafa bakmadı hiç."
BELGARIAD 2
"Kasabanın güneyinde bir han var," dedi ipek yeleğini çıkarıp eyerine bağlarken. "Bir saat sonra orada buluşalım." Sonra dönüp kalabalığa karıştı. "Atlardan inip yürüyelim," dedi Bay Kurt.
Atlarından inip meydanın kıyısından, binalara yakın yürümeye ve atlannı Brill ile aralarında tutmaya dikkat ederek ilerlediler.
Garion, Kragger ile adamlarının debelenen Lembor'u sürükledikleri ara sokağa bir göz attı, sonra ürpererek bakışlarını çevirdi. Çamurlu köşede yeşil bir yığın yatıyordu; duvarlar ve sokağın çamurlu kaldırım taşlan kana bulanmıştı.
Meydandan ayrıldıktan sonra, bütün şehrin olup bitenleri heyecanla ve bazen de dehşetle konuşmakta olduğunu fark ettiler. "Lembor mu dedin?" diyordu mavi pelerinli, yüzü kül gibi olmuş bir tüccar kendisine olayı anlatan adama, "imkânsız."
"Kardeşim şimdi orada bulunan birinden duymuş," dedi öteki tüccar. "Elgon'un kırk askeri sokakta üstüne saldınp herkesin önünde doğramışlar."
"Eyvah, şimdi bize ne olacak?" dedi ilk adam titreyen bir sesle.
"Seni bilmem ama ben saklanıyorum. Lembor öldüğüne göre, Elgon'un askerleri hepimizi öldürmeye kalkacaktır."
"Cesaret edemezler."
"Onları kim durdurabilir ki? Ben eve gidiyorum."
"Niye Lembor'un sözünü dinledik ki?" diye sızlandı ilk tüccar. "Bu işe hiç bulaşmayabilirdik."
"Artık çok geç," dedi ikinci adam. "Ben eve gidip kapılara kol demiri vuracağım." Dönüp koşarak uzaklaştı.
ilk adam onun arkasından bakakaldı, sonra o da dönüp koşmaya başladı.
"Büyük oynuyorlar, değil mi?" dedi Barak.
"Lejyonerler niçin buna müsaade ediyor?" diye sordu Mandorallen.
"Lejyonerler bu gibi olaylarda tarafsızdır," dedi Kurt. "Lejyon yemininin bir parçası bu."
İpek'in gitmelerini söylediği han, alçak bir duvarla çevrili düzgün, sağlam yapılı bir binaydı. Atlannı avluya bağlayıp içeri girdiler. "Bari bir yemek yiyelim baba," dedi Pol Teyze, güneşli yemek salonunda tertemiz meşe bir masaya oturarak.
"Aslında ben..." dedi Kurt meyhanenin kapısına bir göz atarak. "Biliyorum," dedi Pol Teyze.
"Ama önce yemek yiyelim." Kurt içini çekerek, "Peki Pol," dedi.

Garson bir tabak dolusu dumanı tüten külbastı ve kalın dilimlenmiş kahverengi, tereyağlı ekmekler getirdi. Meydanda olup bitenlerden sonra Garion'un midesi pek sağlam değildi, ama kısa zamanda külbastıların kokusu galebe çaldı. Tam yemeklerini bitiliyorlardı ki, sefil görünüşlü, keten gömlek, deri önlük ve eski püskü bir şapka giymiş ufak tefek bir adam içeri girip izin mizin almadan masalarının öteki ucuna oturdu. Yüzü bir yerlerden tanıdık geliyordu.
"Şarap!" diye haykırdı garsona. 'Yiyecek!" San camlı pencerelerden içeri süzülen güneş yüzüne vurunca gözlerini kıstı.
"Başka masalar da var arkadaşım," dedi Mandorallen soğuk bir tavırla.
"Ben bunu sevdim," dedi yabancı. Masadakilere tek tek baktı, sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Garion hayretle adamın yüzünün değişmesini izliyordu. Sanki yüz adeleleri derisinin altında normal durumlanna geri dönüyorlardı, Ipek'ti bu.
"Nasıl yapıyorsun bunu?" diye sordu Barak hayretle.
ipek ona sırıtarak baktı, sonra parmaklanyla yanaklanna masaj yapmaya başladı. "Konsan-

trasyon Barak. Konsantrasyon ve bol bol idman. Biraz çenemi ağrıtıyor tabii."
"Uygun koşullarda faydalı bir yetenek gibi görünüyor," dedi Hettar yumuşak bir sesle.
"Özellikle bir casus için," dedi Barak.
ipek alayla eğilip selam verdi.
"Elbiseleri nereden buldun?" diye sordu Durnik.
"Çaldım," dedi ipek önlüğü çıkarırken.
"Brill ne yapıyormuş burada?" diye sordu Kurt.
"Her zamanki gibi sorun çıkarıyor," dedi ipek. "insanlara Aşarak adlı bir Murgonun bizim hakkımızda bilgi verenlere mükâfat vadettiğini söylüyor. Seni gayet iyi tarif ediyor eski dostum, pek hoşuna gidecek gibi değil, ama bayağı iyi."
"Yakında bu Aşarak'la hesaplaşmamız gerekecek," dedi Pol Teyze. "Canımı sıkmaya başladı."
"Bir şey daha var," dedi İpek külbastıya girişirken. "Brill herkese Garion'un Aşarak'ın oğlu olduğunu, bizim onu kaçırdığımızı ve Aşarak'ın onu geri getirene büyük bir mükâfat vereceğini söylüyor."
"Garion mu?" dedi Pol Teyze sert bir sesle.
İpek başını salladı." Vadettiği miktar Tolnedra'da herkesin gözünü açık tutmasına yeter." Ekmeğe uzandı.
Garion şiddetli bir kaygıya kapılarak, "Niye ben?" diye sordu.
"Bizi geciktirmek için tabii," dedi Kurt. "Bu Aşarak her kimse, Pol'ün seni aramak için işi gücü bırakacağını biliyordu. Hepimizin de. Bu da Zedar'a kaçma fırsatı sağlar."
"Kim bu Aşarak?" dedi Hettar gözlerini kısarak.
"Herhalde bir Grolimdir," dedi Kurt. 'Yaptığı işler sıradan bir Murgo için biraz fazla karmaşık."
"Murgolarla Grolimler arasında ne fark var?" diye sordu Durnik.
"Gözle görülür bir fark değil," dedi Kurt. "Birbirlerine çok benzerler, iki ayrı kabile bunlar, ama diğer Angaraklara göre çok yakın akrabalar. Bir Nadrakla bir Thullu, ya da bir Thull ile bir Malloryalı-yı birbirinden ayırmak kolaydır. Ama Murgolarla Grolimler o kadar benzerler ki ayırt edemezsin."
"Benim böyle bir sorunum yok," dedi Pol Teyze. "Zihinleri birbirinden çok farklı."
"O zaman iyi," dedi Barak alayla, "ilk gördüğümüz Murgonun kafasını yaralım, sen de bize farkı göster."
"Sen İpekle biraz fazla haşır neşir oldun son zamanlarda," dedi Pol Teyze keskin diliyle. "Onun gibi konuşmaya başlamışsın."
Barak Ipek'e bakarak göz kırptı.
"Haydi yemeğimizi bitirip bu kasabadan sessizce ayrılmanın yoluna bakalım," dedi Kurt. Sonra Ipek'e döndü. "Bu hanın arka kapısı varmı?"
"Tabii," dedi ipek yemeye devam ederek.
"Nerede olduğunu biliyor musun?"
"Rica ederim!" dedi ipek alınmış bir tavırla. "Tabii ki biliyorum."
"Boş ver," dedi Kurt.
İpek'in onları götürdüğü arka sokak dar ve bomboştu, üstelik berbat kokuyordu, ama kısa zamanda kasabanın güney kapısına vararak yeniden anayola çıktılar.
"Arayı biraz açsak hiç de fena olmayacak," dedi Kurt. Atını mahmuzlayıp dörtnala ileri atıldı. Karanlık bastıktan epey sonraya kadar aynı hızda at sürdüler. Sağlıksız, şişmiş gibi görünen

mehtap yavaşça ufuktan yükseldi ve onun donuk ışığında her şev renksizmiş gibi görünmeye başladı. Kurt so-

nunda durarak, "Bütün geceyi at sırtında geçirmenin bir anlamı yok," dedi. "Yolun kıyısına çekilip birkaç saat uyuyalım. Sabah erkenden yola çıkarız. Mümkünse bu sefer Brill'den önde gitmek istiyorum."
"Şurası olur mu?" dedi Durnik, yoldan pek uzak olmayan ve ay ışığında kapkara görünen bir a-ğaç kümesini göstererek.
"Olur," dedi Kurt. "Ateşe ihtiyacımız olmaz herhalde." Atlan ağaçların arasına götürüp, çantalardan battaniyelerini çıkardılar. Ay ışığı dalların arasından süzülüp, yapraklarla kaplı zemini benek benek yapıyordu. Garion düzcene bir yer bulup battaniyesini serdi ve biraz sağa sola döndükten sonra uyuyakaldı.
Birdenbire uyandığında yarım düzine meşale ışığı gözlerini kamaştırdı. Bir ayak göğsüne bastırıyordu ve bir kılıcın ucu boğazına dayanmıştı.
"Kimse kıpırdamasın!" dedi sert bir ses. "Kıpırdayanı öldürürüz." Garion panik içinde kasılınca, kılıcın ucu boğazına battı. Başını sağa sola çevirince, bütün dostlarının da aynı şekilde yakalanmış olduğunu gördü. Nöbet tutmakta olan Durnik, ağzına bir paçavra tıkıştırılmış halde iki korkunç görünüşlü askerin arasında duruyordu. "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu ipek askerlere. "Öğrenirsin," dedi başlarındaki asker keskin bir sesle. "Silahlarını alın." Elini kaldırdığında, Garion adamın sağ elinde bir parmağın eksik olduğunu fark etti.
"Bir yanlışlık olmalı," dedi İpek. "Ben tüccarım, adım Boktorlu Radek. Dostlarım ve ben hiçbir suç işlemedik."
"Ayağa kalkın," dedi dört parmaklı adam Ipek'e aldırmadan. "Eğer biriniz kaçmaya kalkışırsa, diğerlerini öldürürüz."
İpek kalkıp şapkasını kafasına geçirerek, "Pişman olacaksın Yüzbaşı," dedi. "Tolnedra'da güçlü dostlarım var."
Asker omuzlarını silkerek, "Benim için fark etmez," dedi. "Ben emirlerimi Kont Dravor'dan alırım. O da sizi getirmemi emretti."
"Pekâlâ," dedi İpek. "Gidip şu Kont Dravor'u görelim öyleyse. Şu işi hemen halledelim; sizin de kılıçlarınızı öyle sallamanıza gerek yok. Ses çıkarmadan geliyoruz; sizi ürkütecek bir şey yapmaya da niyetimiz yok."
Meşalelerin ışığında, dört parmaklı askerin yüzü karardı. "Ses tonundan hoşlanmadım tüccar."
"Sana benim ses tonumdan hoşlanasın diye maaş ödemiyorlar arkadaşım," dedi ipek. "Sana bizi Kont Dravor'a götüresin diye para veriyorlar. Ne kadar çabuk gidersek, şu davranışını şikâyet etmek i-çin o kadar çok vaktim olur."
"Atlarını getirin," diye homurdandı asker.
Garion usulca Pol Teyzeye sokularak, "Bir şey yapamaz mısın?" diye sordu.
Onu yakalayan asker, "Konuşmak yok!" diye havladı. Garion çaresizce göğsüne doğrultulmuş kılıca bakakaldı.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
ON DÖRDÜNCÜ BOLUM
KONT DRAVOR'UN EVİ, iki yamnda da düzenli bahçeler olan, bakımlı, büyük bir bahçenin ortasında kocaman beyaz bir binaydı. Beyaz çakıllı, dolambaçlı yoldan eve doğru ilerlerlerken, tam tepedeki mehtap bütün ayrıntıları aydınlatıyordu. Askerler ev ile evin batısındaki bahçe arasındaki avluda atlarından inmelerini emrettiler; sonra onları itip kakarak eve soktular ve uzun bir koridordan kocaman, cilalı bir kapıya götürdüler.
Kont Dravor zayıf, silik görünüşlü ve gözlerinin altında kocaman torbalar olan bir adamdı; zengin bir biçimde döşenmiş salonun ortasındaki bir koltuğa yayılıp oturmuştu, içeri girdiklerinde yüzünde sevimli, neredeyse hülyah bir tebessümle başını kaldırıp onlara baktı. Açık gül rengi pelerininin kenarları ve kol ağızlan mevkiini gösterecek şekilde gümüş işlemeliydi. Pelerin kırışık ve oldukça da kirliydi. "Konuklarımız kimler?" diye sordu zar zor duyulan, sarhoş gibi bir sesle.
"Tutuklular Lordum," dedi dört parmaklı asker. "Tutuklamamızı emrettiğiniz kişiler."
"Ben birilerinin tutuklanmasını mı emrettim?" dedi kont aynı sarhoş sesiyle. "Ne tuhaf bir şey yapmışım. Umanm sizi zor durumda bırakmamışımdır dostlarım."
"Biraz şaşırdık, o kadar," dedi İpek tedbirli bir tavırla.

"Niye yapmışım bunu acaba?" Kont biraz düşündü. "Mutlaka bir sebebi vardır. Ben sebepsiz yere bir şey yapmam. Bir suç mu işlediniz?"
"Hiçbir suçumuz yok Lordum," dedi İpek.
"O zaman tutuklanmanızı niye emrettim acaba? Bir yanlışlık olmalı."
"Biz de öyle düşünmüştük Lordum," dedi İpek.
"Neyse, bu işin hallolduğuna sevindim," dedi kont neşeyle. "Akşam yemeğine kalır mısınz?"
"Biz yemiştik Lordum."
" Yaa." Kontun yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi. "O kadar az konuğum geliyor ki."
"Belki kâhyanız Ydiss bu insanları niye tutuklattığınızı hatırlar Lordum," dedi dört parmaklı asker.
"Tabii," dedi kont. "Niye düşünmedim ki bunu! Ydiss her şeyi hatırlar. Hemen çağırın onu lütfen."
"Emredersiniz Lordum." Asker adamlarından birine başıyla işaret etti.
Kont Dravor berbat bir sesle bir şarkı mırıldanarak pelerininin kıvrımlanyla oynamaya başladı. Birkaç saniye sonra salonun öte yanındaki kapı açıldı ve parlak, süslü entarili bir adam içeri girdi. İğrenç bir biçimde şehvetli bir suratı vardı ve kafası kazınmıştı. "Beni mi istediniz Lordum," dedi tıslama gibi bir sesle.
"Ah, Ydiss," dedi Kont Dravor keyifle, "iyi ki geldin." "Hizmetinizdeyim Lordum," dedi kâhya yılan gibi eğilerek.
"Bu arkadaşları neden buraya çağırdığımı hatırlayamıyorum," dedi kont. "Unutmuşum galiba. Sen hatırlıyor musun?"
"Önemsiz bir mesele içindi Lordum," dedi Ydiss. "Ben hallederim. Siz dinlenin artık. Kendinizi yormamanız gerek biliyorsunuz."

Kont yüzünü oğuşturdu. "îyi ki söyledin; gerçekten de biraz yorgunum Ydiss. Ben dinlenirken sen konuklarımızla meşgul ol."
"Tabii Lordum," dedi Ydiss eğilerek.
Kont koltuğunda biraz kıpırdandıktan sonra hemen uykuya daldı.
"Kontun bünyesi biraz zayıf," dedi Ydiss yağcı bir sırıtışla. "Bugünlerde koltuğundan hiç kalkmıyor. Biraz uzaklaşalım da rahatsız olmasın."
"Ben Drasniyalı bir tüccarım yalnızca Efendim," dedi İpek. "Bunlar hizmetkârlarım, bu da kız kardeşim. Bu olanlardan hiçbir şey anlayamadık."
Ydiss güldü. "Niye bu saçma hikâyeyi anlatıp duruyorsunuz Prens Kheldar? Sizi tanıyorum. Hepinizin kim olduğunu biliyorum; görevinizin ne olduğunu da."
"Senin bu işle ilgin ne Nyissalı?" diye sordu Bay Kurt lafı dolandırmadan. "Ben hanımım Ölümsüz Salmissra'nın hizmetindeyim," dedi Ydiss.
"Yılan Kadın Grolimlerin oyuncağı oldu demek," dedi Pol Teyze. "Yoksa Zedar'ın peşine mi takıldı?"
"Kraliçem hiçbir adamın peşine takılmaz Polgara," dedi Ydiss küstah bir tavırla.
"Öyle mi?" Pol bir kaşını kaldırdı. "Öyleyse hizmetkârı neden Grolimlerin ayak işlerini görüyor?"
"Benim Grolimlerle bir işim yok," dedi Ydiss. "Onlar bütün Tolnedra'yı didik didik ederek sizi a-rıyorlar. Ama bulan ben oldum."
"Bulmak elinde tutmak demek değildir Ydiss," dedi Bay Kurt alçak sesle. "Bu işte ne çıkarının olduğunu anlatsana."
"Canım ne isterse onu anlatırım Belgarath."
"Bu kadarı yeter baba," dedi Pol Teyze. "Nyissa bulmacalanyla kaybedecek vaktimiz yok."
"Yapma Polgara," dedi Ydiss. "Gücünü biliyorum. Elini bile kaldıracak olursan askerlerim dostlarını öldürür."
Garion arkasındaki askerin kollarını yakalayıp kılıcını boğazına dayadığını hissetti. Pol Teyzenin gözleri alev alev yanmaya başladı. "Başını büyük belaya sokmak üzeresin!"
"Tehditler savurmamıza gerek yok," dedi Bay Kurt. "Demek bizi Grolimlere teslim etmeyi düşünmüyorsun."
"Grolimler beni ilgilendirmez," dedi Ydiss. "Kraliçem sizi Sthiss Tor'a getirmemi emretti."
"Salmissra bu işle niye uğraşıyor?" dedi Kurt. "Onu ilgilendiren bir konu değil ki."
"Sthiss Tor'a vardığınızda bunu size kendisi açıklar. Bu arada sizden öğrenmek istediğim bazı şeyler var."

"Buna muvaffak olabileceğinizi zannetmem," dedi Mandorallen gururlu bir tavırla. "Acaip yabancılarla mahrem mevzularımızı konuşmak âdetimiz değildir."
"Bence yanılıyorsunuz sevgili Baron," dedi Ydiss soğuk bir gülümsemeyle. "Bu evin mahzenleri derin; orada başınıza çok tatsız şeyler gelebilir. İşkence zanaatında ustalaşmış hizmetkârlarım var."
"işkenceleriniz beni korkutmuyor Nyissah," dedi Mandorallen aşağılayarak.
"Eminim öyledir. Korku hayal gücünden gelir. Arendler hayal gücüne sahip olacak kadar akıllı değiller. Ama işkence iradeni zayıflatır, hizmetkârlarım için de eğlence olur. îyi işkenceci bulmak zor, idmansız kalırlarsa keyifleri kaçıyor anlarsın ya. Her biriniz birer ikişer kere işkence odasını ziyaret ettikten sonra başka bir şey deneriz. Nyissa garip özellikleri olan kökler, yapraklar ve meyvalarla doludur. Tuhaftır, çoğu insan benim iksirlerimdense işkence masasına yatmayı tercih ediyor." Ydiss içinde
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
hiç neşe belirtisi olmayan kaba bir sesle güldü. "Kont yattıktan sonra bütün bunları daha rahat tartışırız. Şimdi muhafızlar sizi mahzendeki yerlerinize götürsünler."
Kont Dravor bir an için uyanarak hülyalı gözlerle etrafına bakındı. "Konuklarımız gidiyor mu?"
"Evet Lordum," dedi Ydiss.
"Peki öyleyse," dedi kont zayıf bir gülümsemeyle, "güle güle gidin sevgili dostlar. Umarım bugün gene gelirsiniz de keyifli muhabbetimize devam ederiz."
Garion'u götürdükleri rutubetli ve soğuk hücre lağım ve çürük yiyecek kokuyordu. En kötüsü karanlıktı. Karanlık üstüne elle tutulur bir şey gibi çöktüğünde, demir kapının dibine büzüldü. Hücrenin bir köşesinden tıkırtılar ve çıtırtılar geliyordu. Sıçanları hayal ederek kapıya mümkün olduğu kadar sokulmaya çalıştı. Bir yerlerden gelen damlayan su sesini duyunca boğazı susuzluktan yanmaya başladı.
Karanlıktı ama sessiz değildi. Yakındaki bir hücreden zincir şıngırtıları ve inlemeler geliyordu. Daha uzaktan çılgınca bir kahkaha duyuldu; karanlığın içinde biri aynı anlamsız sözleri hiç durmadan tekrarlıyordu. Şiddetli, keskin bir çığlık sesi geldi, tekrarlandı. Garion duvarın ıslak taşlarına yapıştı. Hayal gücü bu çığhklardaki acının nedeni olabilecek işkence biçimleri yaratmaya başlamıştı hemen.
Böyle yerlerde zaman yoktur; o yüzden hücresinde öylece büzüşmüş halde, yalnız ve korku içinde ne kadar bir süre kaldığını bilmiyordu. Birden kapı tarafından metalik bir sürtünme sesi ve çıtırtılar gelmeye başladı. Hücrenin girintili çıkıntılı zemininde tökezleyerek geri kaçmaya çalışırken, "Defol!" diye haykırdı.
"Bağırma," dedi İpek kapının öbür tarafından fısıldayarak. "Sen misin ipek?" dedi Garion rahatlayarak; neredeyse ağlayacaktı. "Kimi bekliyordun?" "Nasıl çıktın hücrenden?"
"Çok konuşuyorsun," dedi İpek dişlerini sıkarak. "Lanet olasıca pas," diye söylendi sonra. Homurdandı, ardından kapıdan gıcırtılı bir çık sesi geldi. "Oldu!" Hücre kapısı gıcırdayarak açıldı ve dışarıda bir yerlerdeki meşalelerin soluk ışığı içeri süzüldü. "Haydi," dedi İpek, "acele etmemiz lazım."
Garion hücreden koşarcasına çıktı. Pol Teyze loş taş koridorda birkaç adım ileride bekliyordu. Garion hiçbir şey söylemeden yanına gitti. Pol ona ciddi bir ifadeyle baktı, sonra kollarına aldı. Hiç konuşmadılar.
İpek yüzü kan ter içinde başka bir kapıyla uğraşıyordu. Kilit çıtırdadı ve kapı gıcırdayarak açıldı. Hettar dışarı fırlayarak, "Neden bu kadar geciktin?" diye sordu ıpek'e.
"Pas!" dedi İpek alçak bir sesle. "Kilitlerin bu hale gelmesine izin verdikleri için bütün zindancıları kırbaçlaman."
"Biraz acele edebilir miyiz acaba?" dedi Barak nöbette beklediği yerden, "istersen sen yap," dedi ipek.
"Mümkün olduğu kadar hızlı hareket edin," dedi Pol Teyze. "Dalaşacak vaktimiz yok." Mavi pelerinini dikkatle katlayarak koluna aldı.
İpek ekşi bir suratla homurdanarak sonraki kapıya gitti.
Son çıkan Bay Kurt, "Bütün bu nutuklar şart mıydı?" diye sordu ters bir sesle. "Bir kaz sürüsü kadar çok ses çıkarıyorsunuz."
"Prens Kheldar kilitlerin vaziyeti hakkında bazı müşahedelerde bulunuyordu," dedi Mandorallen.
İpek yüzünü buruşturarak koridorun sonunda yağlı meşalelerin tavanı kararttığı yere doğru ilerledi.

BELGARIAD 2
"Dikkat," diye fısıldadı Mandorallen. "Nöbetçi var." Pis deri ceketli, sakallı bir adam, koridorun duvarına yaslanıp yere oturmuş, horluyordu.
"Uyandırmadan geçebilir miyizî'diye fısıldadı Durnik.
"Birkaç saat uyanmaz," dedi Barak ciddi bir yüzle. Nöbetçinin şakağındaki mosmor yumru durumu açıklamaya yetiyordu.
"Başkaları da var mıdır acaba?" dedi Mandorallen ellerini ovuşturarak.
"Vardı biriki tane," dedi Barak. "Onlarda uyuyor."
"Gidelim öyleyse," dedi Kurt.
"YDiss'i de yanımıza almayalım mı?" diye sordu Pol Teyze. "Ne için?"
"Onunla konuşmak istiyorum," dedi Pol. "Uzun uzun."
"Zaman kaybı," dedi Kurt. "Salmissra bu işe bulaşmış. Bilmemiz gereken tek şey bu. Niyetinin ne olduğu beni pek ilgilendirmiyor. Elimizden geldiğince sessiz sedasız çıkıp gidelim buradan."
Horlayan nöbetçinin yanından geçip bir köşeyi döndüler ve başka bir koridora çıktılar.
Yüksek bir ses "Öldü mü?" diye sorunca şaşkınlıkla duraladılar. Ses arkasından dumanlı kırmızı bir ışık süzülen sürgülü bir kapıdan geliyordu.
"Hayır," dedi başka bir ses. "Bayıldı sadece. Fazla gerdin. Gerilimi sabit tutman gerek. Yoksa bayılırlar ve baştan başlamak zorunda kalırsın."
"Bu sandığımdan daha zor işmiş," diye sızlandı ilk ses.
"İyi gidiyorsun," dedi ikinci ses. "Masa her zaman biraz sorun çıkarır. Gerilimi sabit tutmayı ve kolu aniden çekmemeyi unutma yeter. Kollarını koparırsan ölürler genellikle."
Pol Teyzenin yüzü gerildi ve gözleri bir an için donuklaştı. Eliyle belli belirsiz bir hareket yaparak bir şey fısıldadı. Garion'un zihninde kısa, mırıltı gibi bir karıncalanma oldu.
"Yahu," dedi ilk ses zayıf bir tonda, "kendimi kötü hissetmeye başladım birdenbire."
"Ben de," dedi öteki ses. 'Yemekteki et mi bozuktu acaba?"
"İyi gibiydi." Uzun bir sessizlik oldu. "Çok fenayım."
Parmaklarının ucuna basarak sürgülü kapının önünden geçerken Garion içeri bakmamaya özen gösterdi. Koridorun sonunda demir çerçeveli meşe bir kapı vardı. İpek tokmağı yokladı, sonra "Dışarıdan kilitli," dedi.
"Biri geliyor," dedi Hettar.
Kapının dışındaki taş basamaklarda sert ayak sesleri ve bir kahkaha yankılandı.
Kurt yakındaki bir hücrenin kapısına döndü. Paslı demir kilide elini değdirince kilit kolaylıkla açılıverdi. "İçeri," diye fısıldadı. Hücreye doluştuklarında Kurt kapıyı tekrar kapattı.
"Boş bir vaktimiz olduğunda seninle bu konuda konuşacağım," dedi İpek.
"Kilitlerle eğleniyordun, ben de keyfini bozmak istemedim," diye güldü Kurt. "Beni dinleyin; bu adamlar hücrelerimizin boş olduğunu görüp de bütün evi velveleye vermeden icaplarına bakmalıyız."
"Kolay," dedi Barak kendinden emin bir tavırla.
Beklediler.
"Kapıyı açıyorlar," dedi Durnik.
"Kaç kişiler?" diye sordu Mandorallen.
"Bilmiyorum."
"Sekiz," dedi Pol Teyze kesin bir tavırla.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
"Tamam," dedi Barak. "Bırakalım geçsinler, sonra arkadan saldırırız. Böyle bir yerde biriki çığlık duyulmaz ne de olsa. Ama elimizi çabuk tutalım."
Hücrenin karanlığında gergin bir şekilde beklediler.
"Ydiss sorgulama sırasında biri ölecek olursa fark etmez diyor," dedi dışandakilerden biri. "İhtiyarı, kadını ve oğlanı sağ bırakmalıymışızbirtek."
"Kızıl sakallı iriyan herifi öldürelim öyleyse," dedi bir başkası. "Bela çıkaracakmış gibi bir hali var. Ayrıca faydalı bir şey bilemeyecek kadar da salak görünüyor."
"Bu benim," dedi Barak.
Koridordaki adamlar hücrenin önünden geçtiler.
"Haydi," dedi Barak.
Kısa ve berbat bir dövüş oldu. Şaşkın zindancıların üzerine vahşice çullandılar. Daha diğerleri ne olduğunu anlayamadan üçü saf dışı kalmıştı bile. Biri bir hayret çığlığı atarak aradan sıyrılıp merdivenlere doğru koşmaya çalıştı. Garion hiç düşünmeden koşan adamın önüne atılıp

yuvarlandı ve ayaklarına sarılarak yere devirdi. Muhafız düştüğü yerden kalkmaya çalışırken, İpek'in tam kulağının altına savurduğu bir tekmeyle olduğu yere boş bir çuval gibi çöküp kaldı.
"iyi misin?" dedi İpek.
Garion baygın zindancının altından sıyrılarak ayağa kalktı, ama kavga neredeyse bitmişti. Durnik iriyan bir adamın kafasını duvara vuruyordu; Barak ise yumruğunu bir başkasının suratının ortasına indirmekteydi. Mandorallen bir üçüncüsünün boğazını sıkıyordu, Hettarise kollarını açmış bir diğerini köşeye sıkıştırıyordu. Hettar'ın elleri yakasına yapışınca adam bir kere bağırabildi, sonra uzun boylu Algar doğrularak olduğu yerde döndü ve adamı müthiş bir şiddetle duvara çarptı. Kırılan kemik sesleri duyuldu ve adam olduğu yerde kaldı.
"Güzel bir kavga oldu," dedi Barak parmak eklemlerini ovuşturarak. "Eğlenceliydi," dedi Hettar baygın adamı yere bırakırken.
"İşiniz bitti mi?" dedi İpek merdivenlerin önündeki kapıdan. "Bitti sayılır," dedi Barak. "Yardıma ihtiyacın var mı Durnik?"
Durnik elindeki iriyan zindancının çenesini kaldınp boş gözlerine dikkatle baktı. Sonra kafasını her ihtimale karşı son bir kez duvara vurup yere bıraktı. "Gidelim mi?" dedi Hettar. "Olur," dedi Barak darmadağın olmuş koridoru inceleyerek.
"Merdivenlerin başındaki kapı kilitli değil," dedi İpek yanına geldiklerinde. "Arkasındaki koridor da boş. Evdeki herkes uyuyor galiba. Ama biz gene de ses çıkarmayalım."
Peşine takılıp sessizce merdivenlerden çıktılar. Kapıda bir an duraklayıp "Bir saniye bekleyin," diye fısıldadı İpek. Sonra çıt bile çıkarmadan ortadan kayboldu. Onlara uzun gibi gelen bir süre sonra, askerlerin ellerinden almış olduğu silahlarla geri döndü. "İhtiyacımız olabilir diye düşündüm."
Garion kılıcını kuşanınca kendini daha iyi hissetti.
"Haydi gidelim," dedi İpek. Peşine takılarak koridor boyunca yürüyüp köşeyi döndüler.
"Yeşilden istiyorum Ydiss," dedi Kont Dravor'un sesi aralık bir kapının ardından. "Tabii Lordum," dedi Ydiss'in tıslayan sesi.
"Yeşilin tadı kötü," dedi Kont Dravor uykulu bir sesle, "ama harika rüyalar gördürüyor. Kırmızının tadı daha iyi, ama rüyalar o kadar iyi olmuyor."
"Yakında maviye hazır olacaksınız Lordum," dedi Ydiss. Bir tıkırtının ardından bardağa boşal-

tılan bir sıvının sesi geldi. "Sonra san, en sonunda da siyah. Siyah en iyisidir."
Önlerinde İpek, aralık kapının önünden parmaklannın ucuna basarak geçtiler. Sokak kapısının kilidi İpek'in marifetli ellerine dayanamayarak açılınca, serin mehtabın aydınlattığı geceye çıktılar. Yıldızlar göz kırpıyordu ve hava güzeldi. "Ben atlan getireyim," dedi Hettar. "Sen de onunla git Mandoral-len," dedi Kurt. "Biz şurada bekleriz." Gölgeler içindeki bahçeyi işaret etti. İki adam köşeyi dönüp gözden kayboldular; diğerleri de Bay Kurt'un arkasından Kont Dravor'un bahçesini çevreleyen çalı çitin gölgesine gittiler.
Beklediler. Gece soğuktu; Garion titrediğini fark etti. Sonra bir at nalının çakıllara değmesinden çıkan çıtırtı duyuldu ve Hettar ile Mandorallen atlarla yanlanna geldiler.
"Acele edelim," dedi Kurt. "Dravor uyur uyumaz Ydiss zindanına inecek ve bizim kaçtığımızı fark edecektir. Atlan yürütelim. Evden uzaklaşana kadar gürültü yapmayalım."
Atların dizginlerinden tutarak ayın aydınlattığı bahçeden geçtiler ve ilerideki açık çimenliğe vardılar; sonra sessizce atlarına bindiler.
"Çabuk olun," dedi Pol Teyze eve doğru bir göz atarak.
"Merak etmeyin, evden çıkmadan önce bize biraz zaman kazandıracak bir şey yaptım," dedi İpek gülerek.
"Bunu da nasıl becerdin?" diye sordu Barak.
"Silahlanmızı alırken, mutfağı da ateşe verdim," diye sırıttı ipek. "Bu onlan biraz meşgul eder."
Evin arkasından ince bir duman sütunu yükselmeye başladı. "Çok akıllıca," dedi Pol Teyze istemeye istemeye hakkını teslim ederek. "Teşekkürler hanımefendi," diye alaylı bir reverans yaptı İpek. Bay Kurt gülerek atını tınsa kaldırdı; hepsi onu izlediler.
Onlar uzaklaşırken, evin arkasındaki duman sütunu giderek kalınlaştı ve isli, kapkara bulutlar yıldızlara doğru yükselmeye başladı.

BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
ON BEŞİNCİ BÖLÜM

BİRKAÇ GÜN BOYUNCA atlannı hızla sürdüler; yalnızca düzensiz aralıklarla atlan dinlendirmek ve birkaç saat uyumak için mola verdiler. Garion atlar rahvan giderken eyerde uyuklayabildiği-

ni keşfetti. Zaten aslında yeterince yorgunsa nerede olsa uyuyabildiğim de fark etmişti. Bir gün öğleden sonra, Kurt'un tutturduğu yorucu tempodan harap düşüp biraz dinlenmek için mola verdiklerinde, İpek'in Kurt ve Pol Teyzeyle konuştuğunu duydu. Merakı yorgunluğuna galebe çaldı ve dinlemek için uyumamaya çalıştı.
"Ben gene de Salmissra'nın bu işle ilgisinin ne olduğunu merak ediyorum," diyordu ufak tefek adam.
"Salmissra fırsatçıdır," dedi Kurt. "Karışıklık oldu mu bundan ne fayda sağlayacağına bakar hemen."
"Yani Murgolara olduğu kadar Nyissalılara da dikkat etmemiz gerekecek." Garion gözlerini açarak, "Ona neden Ölümsüz Salmissra diyorlar?" diye sordu Pol Teyzeye. "Çok mu yaşlı?"
"Hayır," dedi Pol Teyze. "Nyissa Kraliçesi daima Salmissra adını alır da ondan." "Sen bu Salmissra'yı tanıyor musun?"
"Gerekmez ki," dedi Pol. "Hepsi birbirinin aynıdır. Birbirlerine benzerler, aynı şekilde davranırlar. Birini tanırsan hepsini tanımışsın demektir."
"Ydiss'e çok kızacak," dedi İpek sıntarak.
"Bence Ydiss çoktan sessiz ve acısız bir şekilde kendi işini bitirmiştir," dedi Kurt. "Salmissra kızdığı zaman aşırıya kaçar çoğunlukla." "Çok mu zalimdir?" dedi Garion.
"Zalim denemez," dedi Kurt. "Nyissalılar yılanlara hayrandır. Yılanı kızdırırsan, seni sokar. Yılan basit ve mantıklı bir yaratıktır. Seni bir kere soktuktan sonra da kin tutmaz."
"Yılanlardan bahsetmek zorunda mıyız?" dedi İpek sıkıntılı bir sesle. Hettar arka taraftan, "Atlar dinlenmiştir artık," diye seslendi. "Gidebiliriz."
Atlannı tekrar dörtnala kaldırıp, Tol Honeth'in bulunduğu Nedrane Nehri vadisine doğru yola koyuldular. Güneş ısıtıyordu artık; ağaçlarda da baharın ilk tomurcuklan göze çarpıyordu. imparatorluğun ışıl ışıl parlayan başşehri, nehrin ortasındaki bir adaya kurulmuştu. Bütün yollar oraya çıkıyordu. Son tepeyi tırmandıklarında önlerindeki verimli arazinin ardında başşehri açık seçik görebildiler. Yaklaştıkça şehir daha da büyüdü adım adım. Bütün şehir beyaz mermerden yapılmıştı ve sabah güneşinde göz kamaştırıyordu. Duvarları kalın ve yüksekti; şehrin içindeki kuleler ise duvarlara tepeden bakıyordu.
Nedrane Nehri'nin kıpır kıpır suları üzerindeki kemerli, muhteşem bir köprü, bronz kuzey kapısına çıkıyordu. Zırhlan güneşte parlayan bir bölük lejyoner, kapıda nöbetteydiler.
ipek ciddi görünüşlü pelerinini ve şapkasını giyerek eyerinin üzerinde dikleşti. >üzüne ciddi bir ifade geldi; bu ifade Drasniyalı tüccar kimliğine kendisini bile inandıracak bir iç değişim geçirmekte olduğunu gösteriyordu.
BELGARIAD 2
"Tol Honeth'e ne maksatla geliyorsunuz?" diye sordu bir lejyoner kibarca.
"Boktorlu Radek'im ben," dedi ipek aklı işinde olan bir tüccar dalgmlığıyla. "Kaliteli Sendarya yünlüleri getirdim."
"Öyleyse Merkez Pazarının yöneticisiyle görüşeceksiniz," dedi lejyoner.
ipek, "Teşekkür ederim," dedi ve kapıdan geçerek geniş, kalabalık caddelere daldılar.
"Saraya uğrayıp Ran Borune ile bir konuşsam iyi olacak," dedi Bay Kurt. "Borunelerle uğraşmak kolay değildir, ama en zekileri de onlardır. Durumun ciddi olduğuna onu ikna etmem zor olmaz herhalde."
"Nasıl görüşeceksin ki?" dedi Pol Teyze. "Randevu almak haftalar sürebilir. Bilirsin bu Tolned-rahları."
Bay Kurt yüzünü ekşiterek, "Resmi bir ziyaret yapabilirim," dedi atlarını kalabalığın arasında sürmeye çalışırlarken.
"Geldiğimizi bütün şehre haber mi vermek istiyorsun?"
"Başka bir seçeneğim var mı? Tolnedrahları ikna etmeliyim. Tarafsız kalmalarına izin veremeyiz."
"Bir şey önerebilir miyim?" dedi Barak. "Her öneriye açığım."
"Gidip Grinneg'i görelim," dedi Barak. "Tol Honeth'teki Çerek elçisidir. Bizi fazla tantanaya gerek kalmadan saraya sokup imparatorla görüşmemizi sağlayabilir."
"Fena fikir değil Belgarath," dedi İpek. "Grinneg'in sarayda bir sürü bağlantısı var, ayrıca Ran Borune de ona saygı duyuyor."
"Tek sorun elçiyi nasıl göreceğimiz," dedi Durnik, durmuş kocaman bir arabanın geçmesini beklerlerken.

"Grinneg kuzenim," dedi Barak. "Grinneg, Anheg ve ben çocukken beraber oynardık." İriyarı adam etrafına bakındı. "Evinin Üçüncü imparatorluk Lejyonu garnizonunun yakınında bir yerde olması lazım. Birine yolu soralım."
"Gerek yok," dedi ipek. "Ben yerini biliyorum." "Tahmin etmeliydim," diye sınttı Barak. "Kuzey pazarı üzerinden gidebiliriz," dedi ipek. "Garnizon nehrin batısındaki büyük dokların yanında."
"Yolu göster," dedi Kurt. "Burada fazla vakit kaybetmek istemiyorum." Tol Honeth sokakları dünyanın dört bir yanından gelmiş insanlarla doluydu. Drasniyalılar ve Rivalılar, Nyissalılar ve Thullarla yan yanaydılar. Kalabalığın içinde birkaç Nadrak vardı; ama Garion ortalıkta gereğinden fazla Murgo olduğunu fark etti hemen. Pol Teyze Hettar'ın yanından gidiyor ve bir yandan onu yatıştırmak için konuşurken, bir yandan da kolunu tutuyordu. Algar'ın gözleri alev alev olmuştu, gördüğü her Murgoda burun kanatlan tehlikeli bir şekilde açılıp kapanmaya başlıyordu.
Geniş caddelerin iki yanındaki mermer cepheli ve sağlam kapılı evler çok gösterişliydi ve çoğu, yoldan geçenlere küstahça bir tavırla bakan paralı askerler tarafından korunuyordu.
"imparatorluk payitahtında şüphe almış yürümüş," dedi Mandorallen. "Komşularından bu kadar korkuyorlar mı?"
"Zaman kötü," dedi ipek. "Aynca Tol Honethli soylu tüccarlar dünyanın servetinin mühim bir kısmını evlerindeki kasalarda saklıyorlar. Sırf bu caddedeki tüccarların bazdan isterlerse Arendiya'nın çoğunu satın alabilir."
"Arendiya satılık değildir," dedi Mandorallen sert bir sesle.
"Sevgili Baron," dedi ipek, "Tol Honeth'te her şey satılıktır. Şeref, erdem, dostluk, aşk, her şey. Burası kötü insanlarla dolu, kötü bir şehir; önemli olan tek şey de para."
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
"Öyleyse sana çok uygun," dedi Barak.
İpek gülerek, "Tol Honeth'i severim," dedi. "Buralıların sahte hayalleri yok. Hepsi iç rahatlatıcı bir şekilde namussuz."
"Sen kötü bir adamsın İpek," dedi Barak sözünü sakınmadan.
"Daha önce de söylemiştin bunu," dedi fare suratlı Drasniyalı alaycı bir sırıtışla.
Deniz mavisi bir fonda beyaz bir savaş gemisinden oluşan Çerek bayrağı, elçinin evinin kapısına takılı bir direkte dalgalanıyordu. Barak biraz kasılarak atından inerek demir parmaklıklı kapıya yürüdü, ilerideki sakallı muhafızlara, "Grinneg'e kuzeni Barak'ın onu görmek istediğini söyleyin," dedi.
"Kuzeni olduğunu nereden bilelim?" dedi muhafızlardan biri kaba bir tavırla.
Barak sıradan bir şey yapıyormuş gibi elini içeri uzatıp muhafızı örgü zırhından yakalayarak parmaklıklara yapıştırdı. "Sıhhatin hâlâ yerindeyken," dedi adama, "bu soruyu bir daha sormak ister misin?"
"Kusura bakmayın Lord Barak," dedi adam hemen. "Şimdi yakından bakınca sizi tanıdım tabii."
"Bundan emindim," dedi Barak. "Size kapıyı açayım," dedi muhafız.
"Harika bir fikir," dedi Barak adamı bırakarak. Muhafız kapıyı hemen açtı ve geniş bir avluya girdiler.
Kral Anheg'in Tol Honeth imparatorluk Sarayındaki elçisi Grinneg, sağlam yapılı, neredeyse Barak kadar iri bir adamdı. Sakalı çok kısa kesilmişti ve Tolnedra usulü mavi bir pelerin giyiyordu.
Basamakları ikişer ikişer atlayarak yanlarına geldi ve Barak'ı şiddetle kucaklayarak, "Seni korsan," diye gürledi. "Tol Honeth'te ne işin var?"
"Anheg burayı işgal etmeye karar verdi," diye dalga geçti Barak. "Altınları ve genç kadınları toplar toplamaz, şehri yakmana izin vereceğiz."
Grinneg'in gözleri bir an için ihtirasla parladı. "Ne kızarlar değil mi?" dedi pis bir sırıtışla.
"Sakalına ne oldu?" dedi Barak.
Grinneg mahcup bir tavırla öksürerek, "Önemli bir şey değil," dedi
"Birbirimizden sır saklamazdık," dedi Barak.
Bunun üzerine Grinneg kuzeninin kulağına eğilerek mahcup bir edayla bir şeyler anlattı; Barak kahkahalara boğuldu. "Bunu yapmasına nasıl izin verdin?"
"Sarhoştum," dedi Grinneg. "içeri girelim. Mahzende bir fıçı iyi biram var." iki dev cüsseli adamın peşine takılarak içeri girdiler; geniş bir koridordan geçerek Çerek tarzı döşenmiş, postlarla örtülü ağır sandalye ve sıralan, hasır kaplı bir zemini ve içinde koca bir kütük yanan

şöminesi olan bir odaya girdiler. Duvarlardaki demir halkalarda, katranlı meşaleler yanıyordu.
"Burada kendimi evimde gibi hissediyorum," dedi Grinneg.
Bir hizmetkâr hepsine kupalarda siyah bira getirdi ve sessizce odadan çıktı. Garion, Pol Teyzenin daha hafif bir şey içmesini önermesine fırsat bırakmadan kupasını kaldırıp acı biradan koca bir yudum aldı. Pol Teyze onu ifadesiz gözlerle ve ses çıkarmadan izliyordu.
Grinneg kocaman, ayı kürkü örtülü, hasır bir sandalyeye yayılarak "Tol Honeth'te gerçekten ne işin var Barak?" dedi.
"Grinneg," dedi Barak ciddi bir tavırla, "bu Belgarath. Adını duymuşsundur." Elçi gözleri irileşerek eğilip selam verdi. "Evim sizindir," dedi saygıyla.
"Beni Ran Borune ile görüştürebilir misin?" dedi Bay Kurt şöminenin yanında bir sıraya oturarak.
BELGARIAD 2
"Zor olmaz."
"iyi," dedi Kurt. "Onunla görüşmem lazım, ama bunu tantanasız yapmak istiyorum."
Barak diğerlerini de Grinneg'e tanıttı, o da her birine kibarca selam verdi.
Tanışma faslı bittikten sonra, "Tol Honeth'e karışık bir zamanda geldiniz," dedi Grinneg. "Tol-nedra soyluları ölü bir ineğin başına üşüşen kuzgunlar gibi şehre doluşuyorlar."
"Yolda biriki dedikodu duyduk," dedi ipek. "Anlatıldığı kadar kötü mü durum?" "Daha da beter," dedi Grinneg kulağını kaşıyarak. "Hanedan değişikliği bin yılda birkaç kere o-lur. Boruneler altı yüz yıldır iktidarda; diğer aileler değişikliği heyecanla bekliyor."
"Ran Borune'nin yerine geçme ihtimali en kuvvetli olan aday hangisi?" diye sordu Bay Kurt.
"Şu anda en güçlü ihtimal, Tol Vordue Grandükü Kador," dedi Grinneg. "Diğerlerinden fazla parası var. Tabii Honethler daha zengin, ama yedi adayları olduğu için servet dağılıyor. Diğer aileler i-se rekabete pek giremiyorlar. Borunelerin uygun bir adayı yok; Raneleri ise kimse ciddiye almıyor."
Garion elindeki kupayı taburesinin yanına, yere bıraktı dikkatle. Acı biranın tadı hoşuna gitmemişti ve kendini kandırılmış gibi hissediyordu. Ama içtiği yarım kupa kulaklarını ısıtmıştı ve burnunun ucu uyuşmuştu.
"Rastladığımız bir Vordue, Horblann zehir kullandığını söyledi," dedi İpek.
"Hepsi kullanıyor," dedi Grinneg iğrenerek. "Horblar diğerlerine göre biraz daha açıktan açığa yapıyor bunu. Ama Ran Borune yarın ölecek olursa, Kador imparator olur."
Bay Kurt kaşlarını çattı. "Vorduelerle daha önce hiç işim olmamıştı. Ama imparatorluk kumaşından değillerdir."
"ihtiyar imparatorun sağlığı hâlâ yerinde," dedi Grinneg. "Bir-iki yıl daha dayanabilirse, Honethler bir aday çevresinde birleşir artık hangisi hayatta kalırsa. O zaman paralarını birleştirip duruma hâkim olurlar. Böyle şeyler vakit alır. Adayların kendileri şehir dışında kalıyorlar çoğunlukla; çok da dikkatliler, o yüzden suikastçilerin onlara ulaşması zor."
Birasından kocaman bir yudum alarak güldü. "Komik insanlar bunlar."
"Saraya şimdi gidebilir miyiz?" dedi Bay Kurt.
"Önce elbise değiştirmemiz gerek," dedi Pol Teyze kesin bir tavırla.
"Gene mi Polgara?" dedi Kurt acıklı bir bakışla.
"Tartışma ve dediğimi yap baba," dedi Pol. "Saraya paçavralar içinde gidip hepimizi mahcup düşürmene izin veremem."
"O cüppeyi giyecek değilim," dedi ihtiyar inatçı bir tavırla.
"Hayır," dedi Pol. "Uygun olmaz zaten. Ama eminim sayın elçi sana bir pelerin ödünç verebilir. Böylece fazla dikkat çekmezsin."
"Sen bilirsin Pol," dedi Kurt teslim olarak.
Elbiselerini değiştirdikten sonra, Grinneg şeref kıtasını topladı.
Asık yüzlü Çerek savaşçıları arasında Tol Honeth'in geniş caddelerinden geçerek saraya yollandılar. Şehrin zenginliği karşısında büyülenen ve içtiği yarım kupa bira yüzünden hâlâ biraz başı dönen Garion, İpek'in yanında at sürerek dev binalara ve öğle güneşinde havalı havalı dolaşan zengin kıyafetli Tolnedralılara alık alık bakmamaya çalışıyordu.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
ON ALTINCI BÖLÜM
İMPARATORLUK SARAYI, Tol Honeth'in tam ortasında yüksek bir tepeye kurulmuştu. Tek bir binadan değil, bahçeler ve gölgeli selvi ağaçlan arasına dağılmış irili ufaklı bir mermer binalar kompleksinden oluşuyordu. Kompleksin tamamı, üzerinde düzenli aralıklarla heykeller dizilmiş

yüksek bir duvarla çevriliydi. Saray kapısındaki lejyonerler Çerek elçisini hemen tanıdılar ve kahverengi pelerinli, kır saçlı bir adam olan imparatorluk mabeyincisini çağırdılar.
"Ran Borune'yi görmem lazım Lord Morin," dedi Grinneg, saray kapısının içindeki mermer avluda atlarından inerlerken. "Acil bir konuda."
"Tabii Lord Grinneg," dedi kır saçlı adam. "imparator Hazretleri Kral Anheg'in şahsi temsilcisiyle görüşmekten her zaman mutluluk duyar. Ama maalesef imparator Hazretleri şu anda dinleniyorlar. Belki bu öğleden sonra ya da yarın için bir randevu ayarlayabilirim."
"Bekleyecek vaktimiz yok Morin," dedi Grinneg. "imparatoru hemen görmemiz gerek. Gidip u-yandırsan iyi olacak."
Lord Morin şaşkınlıkla, "Bu kadar da acil olamaz ki canım?" dedi azarlarcasına.
"Maalesef öyle," dedi Grinneg.
Morin dudaklarını büzerek grubun bütün üyelerini tek tek süzdü.
"Beni iyi tanırsın Morin," dedi Grinneg. "Böyle bir şeyi kolay kolay istemeyeceğimi bilirsin."
Morin içini çekti. "Sana güvenmekle kendimi riske atıyorum Grinneg. Pekâlâ. Askerlerin burada beklesin."
Grinneg muhafızlarına kısa bir işaret yaptı, sonra hepsi Lord Morin'in peşinden geniş bir avludan geçerek, binalardan birinin yanı sıra uzanan sütunlu bir galeriye girdiler.
"Sağlığı nasıl?" dedi Grinneg gölgeli yolda yürürlerken.
"Sağlığı iyi," dedi Morin. "Ama son zamanlarda sinirleri bozuk. Boruneler kitle halinde görevlerinden istifa edip Tol Honeth'e sığınıyorlar."
"Bu koşullar altında akıllıca bir davranış," dedi Grinneg. "Korkarım taht el değiştirdikten sonra bir miktar zayiat verilmesi kaçınılmaz olacak."
"Muhtemelen," dedi Morin, "ama İmparator Hazretleri kendi ailesi tarafından böyle terk edilmiş olmaktan hoşlanmıyor." Önünde altın kakmalı göğüslükleri olan iki lejyonerin dimdik beklediği kemerli mermer bir kapıda durdu. "Lütfen silahlarınızı burada bırakın. Haşmetmeap bu konuda çok hassastır anlarsınız ya."
Grinneg, "Tabii," diyerek pelerininin altından kocaman bir kılıç çıkarıp duvara dayadı.
Diğerleri de onun gibi yaptılar, ipek elbiselerinin altındaki çeşitli yerlerden üç farklı bıçak çıkarınca Lord Morin'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Müthiş aletler dedi mabeyinci gizli dilin el işaretleriyle. Zaman kötü diye cevap verdi ipek önemsemeden.
Lord Morin hafice gülümseyerek onlan kapının öbür yanındaki bahçeye götürdü. Bahçedeki çimler son derece düzenli bir biçimde kesilmişti. Yumuşak bir ses çıkararak akan çeşmeler ve itinayla düzeltilmiş gül tomurcuklan vardı her yanda. Çok yaşlı meyva ağaçlan tomurcuklanıyordu, sıcak güneşte neredeyse çiçek açmak üzereydiler. Eğri büğrü dallardaki yuvalannda serçeler ötüyordu. Grinneg başta, Morin'in peşine takılıp mermer bir patikadan bahçenin ortasına yürüdüler.
BELGARIAD 2
Tolnedra imparatoru XXIII. Ran Borune, ufak tefek, yaşlıca bir adamdı; saçları dökülmüştü, altın rengi bir pelerin giyiyordu. Yeni tomurcuklanmış bir asmanın altında büyük bir koltuğa oturmuş, koltuğun koluna konmuş parlak renkli kanaryasını beslemekteydi, imparatorun gaga gibi bir burnu ve parlak, sorgulayıcı gözleri vardı. Başını kanaryasından kaldırarak, 'Yalnız kalmak istediğimi söylemiştim Morin," dedi ters bir sesle.
"Defalarca özür dilerim imparator Hazretleri," dedi Morin yerlere kadar eğilerek. "Çerek elçisi Lord Grinneg'in size açmak istediği çok acil bir sorun varmış. Ertelenemeyeceğine beni ikna etti."
imparator dik dik Grinneg'e baktı. Birden gözlerinde muzip bir ifadeyle, "Bakıyorum sakalın u-zamaya başlamış Grinneg," dedi.
"Haşmetmeaplarının başıma gelen bu küçük kazadan haberdar olacağını tahmin etmeliydim," dedi Grinneg kızararak.
"Tol Honeth'te olup biten her şeyi bilirim ben Lord Grinneg," dedi İmparator. "Bütün kuzenlerim ve yeğenlerim batan gemiyi terk eden fareler gibi kaçışsalar da, hâlâ birkaç sadık insan var etrafımda. O Nadrak kadınıyla düşüp kalkmak da nereden aklına geldi! Siz Alornların Angaraklardan nefret ettiğinizi zannederdim."
Grinneg mahcup bir tavırla öksürerek Pol Teyzeye bir göz attı. "Bir şaka idi Haşmetmeap," dedi sonra. "Nadrak elçisini mahcup duruma düşürmek için... Ayrıca karısı da çok güzel bir kadın takdir edersiniz ki. Yatağının altında makas bulundurduğunu nereden bilebilirdim?"

"Sakalını küçük bir altın kutuda saklıyor," dedi imparator. "Bütün arkadaşlarına göstermek i-çin."
"Habis kadın," dedi Grinneg kederle.
"Kim bunlar?" dedi imparator, Grinneg'in arkasında duran grubu işaret ederek. "Kuzenim Barak ve arkadaşları," dedi Grinneg. "Sizinle görüşmek isteyen onlar aslında." "Trellheim Kontu ha?" dedi imparator. "Tol Honeth'te ne işiniz var Lordum?" "Geçiyordum, Haşmetmeap," dedi Barak eğilerek.
Ran Borune diğerlerine de tek tek, ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Siz de Drasniyalı Prens Kheldar olmalısınız," dedi sonra. "Geçen gelişinizde seyyar bir sirkte akrobat kılığındaydınız; yanlış hatırlamıyorsam peşinizdeki polisten de ucu ucuna kurtulup aceleyle şehrimizi terk etmiştiniz."
ipek de nazik bir selam verdi.
"Bu da Algaryalı Hettar," diye devam etti imparator. "Cthol Murgos'un fazla nüfus sorununu tek başına çözmeye kalkan kişi."
Hettar başını hafice eğdi.
"Morin," dedi imparator sert bir sesle. "Niye bir sürü Alorn doldurdun buraya? Alornlardan hoşlanmam."
"Acil bir sorundu Haşmetmeap," dedi Morin alttan alarak.
"Bir de Arend ha?" dedi imparator Mandorallen'e bakarak. "Mimbre üstelik." Gözlerini kıstı. "Duyduğum tariflere bakılırsa siz ancak Vo Mandor Baronu olabilirsiniz."
Mandorallen son derece şatafatlı bir reverans yaptı. "Haşmetmeaplarının gözleri çok keskin; her birimizin hüviyetini hiç hata yapmadan tesbit ettiniz."
"Hepinizin değil," dedi imparator. "Sendarlı ve Rivalı delikanlıyı çıkaramadım."
Garion irkildi. Barak bir zamanlar ona en çok bir Rivalıya benzediğini söylemişti, ama bunu söyleyeli beri olup bitenler yüzünden unutulup gitmişti bu laf. Ama şimdi, keskin gözleriyle görünüşün altında yatanları fark edebildiği ortada olan Tolnedra imparatoru da onun bir Rivalı olduğunu söylüyordu. Pol Teyzeye bir göz attı, ama o bir daldaki gül tomurcuklarını incelemeye dalmıştı.

"Sendarlının adı Durnik," dedi Bay Kurt. "Demircidir. Sendarya'da bu meslek çok önemlidir; neredeyse soyluluğa yakın bir değer verilir. Delikanlı ise torunum Garion."
imparator ihtiyara baktı. "Sanki seni tanımam gerekiyormuş gibi bir his var içimde. Tam çıkaramıyorum ama..." Düşünceli bir tavırla durakladı.
imparatorun koltuğunun koluna tünemiş olan kanarya birden şakımaya başladı. Havalanıp doğruca Pol Teyzeye doğru uçtu. Pol parmağını uzatınca kanarya parmağına konup başını geri attı ve sanki minicik kalbi tapınırcasma bir hayranlıkla dolmuş gibi vecd içinde şakımaya devam etti. Pol kanaryayı dikkatle dinliyordu. Üzerinde beli ve göğsü dantel işli lacivert bir elbise ve kısa bir pelerin vardı.
"Kanaryama ne yapıyorsun?" diye haykırdı imparator.
"Dinliyorum," dedi Pol.
"Onu öttürmeyi nasıl basardın? Aylardır uğraşıyorum bunun için."
"Onu gereğince ciddiye almamışsın."
"Kim bu kadın?" diye sordu imparator.
"Kızım Polgara," dedi Bay Kurt. "Kuşlarla arası çok iyidir."
imparator birdenbire kısa, kuşkucu bir kahkaha attı. "Haydi canım sen de! Buna inanmamı beklemiyorsun, değil mi?"
Kurt ciddi bir ifadeyle imparatora bakarak, "Beni tanımadığından emin misin Ran Borune," dedi yumuşak bir sesle. Grinneg'den ödünç aldığı uçuk yeşil pelerinle bir Tolnedralıya benzemişti; tam değil, ama neredeyse.
"Akıllıca bir numara," dedi imparator. "Rolüne uygunsun, kızın da öyle; ama ben çocuk değilim. Peri masallarına inanmayı bırakalı çok oldu."
"Yazık. O zamandan beri hayatın çok boş geçmiş demek ki." Kurt çeşmelerin aktığı, hizmetkârların etrafta dolandığı ve imparatorun özel muhafızlarının fazla göze batmadan çiçek yataklarının arasında bekleştiği bakımlı bahçeye bir göz gezdirdi. "Bütün bunlara sahip olabilirsin Ran Borune, ama hayatta merak edecek, seni hayretlere düşürecek bir şeyin kalmamışsa, hepsi boş ve tatsızdır." Sesi biraz kederliydi. "Belki de çok fazla şey feda etmişsindir bunlar için."

"Morin," diye emretti Ran Borune, "Zereel'i çağır. Bu işi burada halledelim."
Morin, "Derhal Haşmetmeap," diyerek hizmetkârlardan birine işaret etti.
"Kanaryamı geri alabilir miyim?" dedi imparator Pol Teyzeye rica eder gibi.
"Tabii." Pol küçük kuşu ürkütmemek için yavaşça yürüyerek imparatorun koltuğuna yaklaştı.
"Bazen şakıdıklannda ne söylediklerini merak ediyorum," dedi Ran Borune.
"Şu anda bana uçmayı öğrendiği günü anlatıyor," dedi Pol Teyze. "Kuşlar için çok önemli bugündür bu." Elini uzatınca kanarya imparatorun parmağına sıçradı; parlak gözlerinden birini Ran Bo-rune'ye dikmiş, hâlâ şakıyordu.
"Hoş bir numara," dedi ihtiyar adam, yüzünde bir gülümsemeyle, çeşmelerden birinde oynaşan güneş ışıklarına bakarak. "Ama maalesef böyle şeyler için vaktim yok. Millet nefesini tutmuş ölmemi bekliyor. Herkes Tolnedra için yapabileceğim en iyi şeyin bir an önce ölmem olduğuna inanıyor. Hatta bazıları bu konuda bana yardım etmeye bile çalışıyorlar. Geçen hafta sarayın içinde dört suikastçi yakaladık. Kendi ailem olan Boruneler bile beni terk etti; imparatorluğu bırakın, sarayı idare edecek kadar bile adamım kalmadı, işte Zereel de geldi."
Üzeri mistik sembollerle kaplı kırmızı bir pelerin giymiş, zayıf, gür kaşlı bir adam bahçeyi hızla geçerek imparatorun önünde yerlere kadar eğildi. "Beni mi istemiştiniz Haşmetmeap?"
"Bu kadının Büyücü Polgara, bu adamın da Belgarath olduğu söyleniyor," dedi imparator. "Ba-

na bir iyilik yapıp kimliklerini kontrol eder misin Zereel?"
"Belgarath ile Polgara mı?" dedi kalın kaşlı adam. "Haşmetmeap herhalde şaka yapıyorlar. Bunlar mitolojik isimler. Böyle insanlar yok ki hayatta."
"Gördünüz mü," dedi imparator Pol Teyzeye. "Siz yoksunuz. Yetkililer böyle söylüyor. Zereel kendisi de bir sihirbazdır."
"Yaa?"
"En iyilerinden biri," dedi imparator. "Tabii numaralarının çoğu el çabukluğundan ibaret, ama zaten büyücülük dediğiniz şey de şarlatanlıktan başka bir şey değil. Ama Zereel beni eğlendiriyor; ayrıca o da kendini ciddiye alıyor. Devam edebilirsin Zereel, ama lütfen her zamanki gibi ortalığı berbat etme."
"Gerek yok Haşmetmeap," dedi Zereel. "Eğer sihirbaz olsalardı hemen anlardım. Biz sihirbazların özel iletişim yöntemlerimiz vardır."
Pol Teyze bir kaşını hafifçe kaldırarak sihirbaza baktı, "istersen biraz daha dikkatli bak Zereel," dedi sonra. "Bazen insanın gözünden kaçan şeyler olabiliyor." Belli belirsiz bir el işareti yaptı ve Garion yine kulaklarında aynı hafif uğultuyu duydu.
Sihirbaz tam önündeki boşluğa alık alık bakmaya başladı. Gözleri yuvalarından uğradı ve yüzü bembeyaz kesildi. Sonra sanki yer ayaklarının altından çekilmiş gibi yere kapaklanarak, "Affedin beni Leydi Polgara," diye yalvarmaya başladı.
"Herhalde bunun beni etkilemesi gerekiyor," dedi imparator. "Ama ben bu zihinleri etkileme o-yunlarını daha önce de gördüm; Zereel'in zihni ise zaten pek güçlü değil."
"Canım sıkılmaya başlıyor Ran Borune," dedi Pol Teyze ters bir sesle.
"Ona inansan iyi olacak," dedi kanarya incecik, melodik bir sesle. "Kim olduğunu görür görmez anladım; ama biz sizin gibi yerde sürünen yaratıklara göre çok daha kolay anlarız böyle şeyleri. Zaten neden yerde süründüğünüzü de anlayamıyorum. Eğer isteseniz uçabilirsiniz, eminim. Bu arada sarımsak yemeyi de bırakır mısın lütfen, ağzın kokuyor."
"Şşt," dedi Pol Teyze kuşa yumuşak bir sesle. "Bunu özel olarak da konuşabilirsiniz." imparator kuşa bir yılana bakar gibi bakarak tir tir titremeye başlamıştı.
"Gelin, Polgara ile benim iddia ettiğimiz kişiler olduğumuza inanıyormuşuz gibi yapalım, olur mu?" dedi Bay Kurt. "Birbirimizi ikna etmek için bütün gün uğraşabiliriz istersek, ama o kadar vaktimiz yok. Sana söylemek istediğim önemli şeyler var kim olduğumdan bağımsız olarak."
"Bunu kabul edebilirim herhalde," dedi Ran Borune; titremesi hâlâ geçmemişti ve ikide bir artık susmuş olan kanaryaya bakıyordu.
Bay Kurt ellerini arkasında kavuşturarak, bir dala konmuş olan serçe sürüsüne bakmaya başladı. "Geçen sonbahar başında," diye başladı söze, "Dönek Zedar Riva taht salonuna gizlice girerek Al-dur Taşı' nı çaldı."
"Ne yaptı, ne yaptı?" dedi Ran Borune koltuğunda dikilerek. "Nasıl çaldı?"
"Bilmiyoruz," dedi Kurt. 'Yakaladığım zaman belki sorarım ona. Ama herhalde bunun ne kadar önemli bir şey olduğunu anlıyorsundur."
"Herhalde," dedi imparator.

"Alornlar ve Sendarlar sessizce savaş hazırlıklarına başladılar," dedi Kurt.
"Savaş mı?" dedi Ran Borune hayretle. "Kiminle?"
"Angaraklarla tabii."
"Zedar'ın Angaraklarla ne ilgisi var? Kendi başına bir iş yapıyor da olabilir, değil mi?"

"Bu kadar da saf olamazsın," dedi Pol Teyze.
"Kendinize gelin hanımefendi," dedi Ran Borune kibirli bir tavırla. "Zedar şimdi nerede?" "îki hafta önce Tol Honeth'ten geçmiş," dedi Kurt. "Eğer ben onu durdurmadan Angarak krallıklarından birine sığınmayı başarırsa, Alornlar savaş açacak."
"Arendiya da," dedi Mandorallen kararlı bir tavırla. "Kralım kararını verdi."
"Dünyayı ateşe boğacaksınız," diye itiraz etti imparator.
"Belki," dedi Kurt. "Ama Zedar'ın Taşı Torak'a götürmesine izin veremeyiz."
"Hemen elçiler yollayacağım," dedi Ran Borune. "İşler kontrolden çıkmadan önce bu savaş engellenmeli."
"Biraz geç kaldınız," dedi Barak. "Anheg ve diğer kralların Tolnedra diplomasisiyle uğraşacak halleri yok şu anda."
"Elçilerinizin kuzey ülkelerinde kötü bir şöhreti var Haşmetmeap," dedi ipek. "Anlaşma masasına hep ellerinin altında birkaç ticaret anlaşmasıyla oturuyorlar. Tolnedra ne zaman bir anlaşmazlığa hakem olsa, bu iş taraflara pahalıya patlıyor. Sizin arabuluculuk hizmetinizin masrafınızı karşılayamayız artık."
Güneşin önünden geçen bir bulut birdenbire bahçeye soğuk bir gölge düşürdü.
"Bu iş çığırından çıkıyor," dedi imparator. "Atomlarla Angaraklar binlerce yıldır bu değersiz taş parçası yüzünden kavga edip duruyorlar. Zaten birbirinizin gırtlağına sarılmak için fırsat kolluyordu-nuz, bununla da bahanenizi buldunuz işte. iyi öyleyse, keyfini çıkann. Ben imparator olduğum sürece Tolnedra bu kavgada taraf olmayacak."
"Bu işte tarafsız kalamazsın Ran Borune," dedi Pol Teyze.
"Niyeymiş o? Taş beni hiç ilgilendirmiyor, isterseniz birbirinizi yok edin. Bu iş bittiğinde Tolnedra hâlâ ayakta olacak."
"Acaba?" dedi Kurt. "imparatorluğun Murgolarla dolu. Bir haftada işgal ederler burayı." "Onlar namuslu işlerle uğraşan namuslu tüccarlar."
"Murgoların namuslu işi yoktur," dedi Pol Teyze. "Tolnedra'daki Murgolann her biri Grolim Başrahibi tarafından yollanmıştır."
"Abartıyorsunuz," dedi Ran Borune inatla. "Bütün dünya babanla senin Angaraklardan saplantılı bir şekilde nefret ettiğinizi biliyor; ama zaman değişti."
"Cthol Murgos hâlâ Rak Cthol'dan yönetiliyor," dedi Kurt. "Orada da patron Ctuchik. Dünya değişmişse bile Ctuchik değişmedi. Rak Goska'dan gelen tüccarlar sana medeni gibi görünebilir, ama Ctuchik ne emir verirse onu yaparlar; Ctuchik'in de Torak'ın müridi olduğunu unutma."
"Torak öldü."
"Sahi mi?" dedi Pol Teyze. "Mezarını gördün mü? Mezarını açıp kemiklerine baktın mı?"
"Bu imparatorluğu yönetmek çok pahalı bir iş," dedi imparator. "Murgolann sağladığı gelire ihtiyacım var. Rak Goska'da ve Güney Kervan Yolu boyunca casuslarım var. Murgolar bana karşı bir harekete kalkışacak olsalardı bilirdim. Bütün bu olayların Büyücüler Kardeşliği'nin bir iç çekişmesi olduğundan şüpheleniyorum doğrusu. Sizin gerçek maksatlarınız farklı, ben de imparatorluğumu sizin iktidar mücadelenizde piyon olarak kullandırmayacağım."
"Ya Angaraklar kazanırsa?" dedi Pol Teyze. "Torakla nasıl başa çıkacaksın?"
"Torak'tan korkmuyorum."
"Hiç karşılaştın mı onunla?" dedi Kurt.
"Tabii ki karşılaşmadım. Bak, Belgarath, kızın ve sen Tolnedra'nın dostu olmadınız hiçbir za-

man. Vo Mimbre'den sonra bize yenilmiş bir düşman gibi davrandınız. Verdiğin bilgiler ilginç, gerekli değerlendirmeleri yapacağım. Ama Tolnedra politikası Alorn önyargılarına göre biçimlendirilmiyor. E-konomimiz Güney Kervan Yolu'ndaki ticarete sıkı sıkıya bağlı. Sırf siz Murgoları sevmiyorsunuz diye imparatorluğumu altüst edecek değilim."
"Aptalın tekisin öyleyse," dedi Kurt sözünü sakınmadan.

"Kaç kişinin böyle düşündüğünü bilsen şaşardın," dedi imparator. "Belki yerime geçecek olan imparatoru ikna edebilirsin. Vordue veya Honeth olursa rüşvet bile alırlar senden; ama Boruneler rüşvet almaz."
"Tavsiye de almıyorlar," dedi Pol Teyze.
"Yalnızca işimize geldiği zaman alırız Leydi Polgara," dedi Ran Borune.
"Biz elimizden geleni yaptık," dedi Kurt.
Bahçenin arka tarafında bronz bir kapı çarpılarak açıldı ve alev saçlı, gözleri öfkeyle parlayan küçük bir kız dışarı fırladı. Garion onu önce çocuk zannetti, ama yaklaştığında o kadar da küçük olmadığını fark etti. Çok ufak tefek olmasına rağmen, kısa, kolsuz yeşil tuniğinden görünen kolları ve bacakları bir genç kızınkiler gibiydi. Garion kızı ilk gördüğü anda tuhaf bir şaşkınlığa kapıldı, sanki daha önce karşılaşmışlar gibi, ama tam olarak da değil. Karmakarışık saçları Garion'un daha önce hiç görmediği koyu, parlak, içinden gelen bir ışıkla yanıyor gibi görünen bir kırmızıydı ve uzun bukleler halinde boynuna ve omuzlarına dökülüyordu. Cildi altın rengiydi ve kapının yanındaki ağaçların gölgesinde yürürken içinde sanki yeşil bir ton varmış gibi görünüyordu. Kızın öfkeden kudurmuş gibi bir hali vardı. "Ben burada hapis miyim?" diye bağırdı imparatora.
"Ne diyorsun sen?" dedi Ran Borune.
"Lejyonerler saraydan çıkmama izin vermediler."
"Haa," dedi imparator, "şu mesele."
"Evet o mesele."
"Ben emir verdim Ce'Nedra," dedi imparator.
"Onlar da öyle dediler. Söyle de beni bıraksınlar."
"Olmaz."
"Olmaz mı?" dedi kız müthiş bir hayretle. "Olmaz mı? Sesi birkaç oktav birden tizleşti. "Ne demek olmaz?"
"Bu aralar şehirde dolaşman çok tehlikeli," dedi imparator onu yatıştırmaya çalışarak.
"Saçma," dedi kız. "Sen kendi gölgenden bile korkuyorsun diye bu köhne sarayda kilitli kalmaya niyetim yok. Çarşıya çıkmam lazım."
"Birini gönder."
"Birini göndermek istemiyorum," diye haykırdı kız. "Kendim gitmek istiyorum."
"Gidemezsin," diye kestirip attı Ran Borune. "Git derslerini çalış." "Çalışmak istemiyorum," diye sızlandı kız." Jeebers kasıntı salağın biri; canımı sıkıyor. Oturup tarih, politika filan konuşmak istemiyorum. Bir akşamı da kendime ayırmak istiyorum."
"Kusura bakma,"
"Lütfen babacığım," derken sesi birden yumuşayıp bir yakarmaya dönüştü, imparatorun altın rengi pelerininin ucuyla oynamaya başladı. "Lütfen." imparatora kirpiklerinin arasından öyle bir bakışı vardı ki, taşı bile eritebilirdi.
"Kesinlikle hayır," dedi imparator ona bakmayarak. "Emrim geçerli. Sarayı terk etmeyeceksin."
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
Kız, "Senden nefret ediyorum!" diye haykırarak gözyaşları arasında bahçeden koşarak kaçtı.
"Kızım," dedi imparator özür diler gibi. "Böyle bir çocukla uğraşmanın ne demek olduğunu bilemezsiniz."
"Emin olun bilebilirim," dedi Bay Kurt, Pol Teyzeye bir göz atarak.
Pol Teyze de ona meydan okuyan bir bakışla bakarak, "Söyle baba," dedi. "Söyle de içinde kalmasın."
"Boş ver," dedi Kurt omuzunu silkerek.
Ran Borune düşünceli bir tavırla ikisine baktı. "Birden aklıma geldi de," dedi gözlerini kısarak, "belki bir pazarlık yapabiliriz."
"Nasıl bir pazarlık?"
"Alornlar senin sözünü dinlerler," dedi imparator. "Evet, biraz," dedi Kurt.
"Eğer sen söylersen, belki de Vo Mimbre Anlaşmasının saçma hükümlerinden birinden vazgeçerler."
"Hangi hükümmüş o?"
"Ce'Nedra'nın Riva'ya gitmesine gerek yok aslında, değil mi? Ben Borune Hanedanının son imparatoruyum; öldüğüm zaman da o artık prenses olmayacak. Bu koşullar altında o hükmün onun için bir geçerliliği kalmaz. Zaten saçma sapan bir hüküm. Riva Kralının soyu bin üçyüz yıl önce bitti; o yüzden Riva taht salonunda onu bekleyen bir damat da olamaz. Gördüğünüz gibi,

Tolnedra bu aralar çok tehlikeli bir yer. Ce'Nedra'nın on altıncı doğum günü gelecek sene; bu tarihi de herkes biliyor. Eğer o-nu Riva'ya yollayacak olursam, İmparatorluktaki katillerin yansı sarayın kapısında dışarı çıkmasını beklemeye başlar. Bu riski almamayı tercih ederim. Eğer Alornları bir konuda ikna edersen, belki ben de Murgolarla ilgili bazı tavizler verebilirim, sayılarını sınırlamak ya da bazı bölgelere sokmamak gibi."
"Hayır Ran Borune," dedi Pol Teyze. "Ce'Nedra Riva'ya gidecek. Sen anlaşmanın yalnızca bir formalite olduğunu anlayamamışsın. Eğer kızının alnında Riva Kralının karısı olmak yazılıysa, dünyadaki hiçbir güç onun gerekli zamanda Riva taht salonunda bulunmasını engelleyemez. Babamın Murgolarla ilgili önerileri sadece birer tavsiyeydi. Bu konuda ne yapacağın ise sana kalmış."
"Öyleyse artık konuşacağımız bir şey kalmadı," dedi imparator soğuk bir tavırla.
Önemli görünüşlü iki memur bahçeye girerek Lord Morin'e bir şey ler söyledi.
"Haşmetmeap," dedi kır saçlı mabeyinci hürmetkar bir tavırla. "Ticaret Bakanınız size Rak Goska'dan gelen heyetle mükemmel bir anlaşmaya vardıklarını bildirmemi istedi. Cthol Murgoslu beyler son derece anlayışlı davranmışlar."
"Çok memnun oldum," dedi Ran Borune, Bay Kurt'a manalı bir bakış fırlatarak. "Rak Goska heyeti ayrılmadan önce size saygılarını sunmak istiyor," diye ekledi Morin. "Tabii," dedi imparator. "Onları burada kabul etmekten kıvanç duyarım." Morin dönerek kapıda bekleyen iki memura işaret etti. Adamlar dışarıdaki birine bir şeyler söylediler ve kapı açıldı.
Beş Murgo bahçeye girdi. Kukuletalı, siyah, kaba cüppeler giyiyorlardı, ama kukuletalarını geri atmışlardı. Cüppelerin önü açıktı ve içine giydikleri örgü zırhlar güneşte parlıyordu. Öndeki Murgo diğerlerinden biraz daha uzun boyluydu ve tavrından heyetin başı olduğu anlaşılıyordu.
Bütün hayatı boyunca tanıdığı düşmanının yaralı yüzüne bakınca Garion'un kafasına bir sürü görüntü ve anı üşüştü. Aralarındaki sessiz, gizli bağın çekimini hissetti yeniden. Aşarak'tı adam.
Bir şey Garion'un zihnine dokundu; sadece bir yoklamaydı bu. Murgonun Val Alorn'da, An-heg'in sarayının loş koridorunda ona yönelttiği müthiş güç değildi. Tuniğinin altındaki tılsım aynı anda hem buz kesmiş, hem de yanıyormuş gibi oldu.
BELGARIAD 2
"imparator Hazretleri," dedi Aşarak soğuk bir gülümsemeyle öne çıkarak. "Huzurunuza kabul edilmek bizi şereflendirdi." Örgü zırhı şıngırdayarak eğilip selam verdi.
Barak Hettar'ın bir kolunu sıkıca yakaladı, Mandorallen de öteki koluna yapıştı.
"Sizi tekrar görmek beni de çok sevindirdi değerli Aşarak," dedi imparator. "Duyduğuma göre anlaşmaya varmışsınız." "iki tarafın da çıkarına bir anlaşma Haşmetmeap." "Anlaşmanın en iyisi de öyle olur," dedi Ran Borune. "Murgo Kralı Taur Urgas selamlarını yolladı," dedi Aşarak. "Kral Hazretleri Cthol Murgos ile Tolnedra arasındaki ilişkiyi güçlendirmenin şart olduğuna inanıyor. Bir gün imparator Hazretlerine 'Kardeşim,' diyebileceğini umuyor."
"Taur Urgas'ın barışçı emellerine ve efsanevi bilgeliğine saygımız büyüktür," dedi imparator kibirli bir gülümsemeyle.
Aşarak ifadesiz gözlerle etrafına bakınarak, "Merhaba Ambar," dedi Ipek'e. "Darin'de Min-gan'ın evinde karşılaştığımızdan beri şansın yaver gitmiş gibi görünüyor."
ipek ellerini masum bir ifadeyle iki yana açarak, "Tanrılar yardım etti," dedi. "En azından çoğu."
Aşarak hafifçe gülümsedi.
"Tanışıyor musunuz?" dedi imparator şaşkınlıkla.
"Tanışmıştık Haşmetmeap," dedi ipek.
"Başka bir krallıkta," dedi Aşarak. Sonra dik dik Bay Kurt'a bakıp, "Belgarath," dedi başını hafifçe eğerek.
"Çamdar," dedi ihtiyar.
"iyi görünüyorsun."
"Sağol."
"Burada tek yabancı benim galiba," dedi imparator.
"Çamdarla ben çok uzun bir zamandır tanışıyoruz," dedi Bay Kurt, Murgoya gözünde alaycı bir parıltıyla baktı. "Başına gelen son belayı atlatmışsın bakıyorum."
Aşarak'ın yüzünde bir öfke ifadesi belirdi ve emin olmak ister gibi yerdeki gölgesine baktı.
Garion, Kurt'un Algrothlann saldırısından sonra Elgon'un tepesin de söylediği şeyi hatırladı gölgesini "dolaylı yoldan" geri göndermekle ilgili bir şey. Her nedense Murgo Aşarakla Grolim

Çam-dar'ın aynı kişi olmaları onu şaşırtmamıştı. Kulağa hafifçe akortsuz gelen karmaşık bir melodinin birden doğru tınlamaya başlaması gibi, bu iki kişinin birleşmesi doğru geldi ona. Bu bilgi zihninde kilitte dönen bir anahtar gibi yerine oturmuştu.
"Bir gün o işi nasıl yaptığını anlat bana," diyordu Aşarak, "ilginç bir tecrübeydi. Ama atım histeri krizi geçirdi."
"Atından özür dilerim."
"Neden bu konuşmanın yarısını kaçınyormuşum gibi geliyor bana?" diye sordu Ran Borune.
"Özür dilerim Haşmetmeap," dedi Aşarak. "Kadim Belgarath ile ben eski düşmanlığımızı tazeliyorduk. Birbirimizle medeni bir şekilde konuşma şansını pek bulamıyoruz da." Sonra Pol Teyzeye dönerek kibarca selam verdi. "Leydi Polgara, her zamanki gibi güzelsiniz." Bakışında kasıtlı bir ima vardı.
"Sen de hiç değişmemişsin Çamdar." Ses tonu yumuşak, hatta iyicildi, ama onu çok iyi tanıyan Garion, aslında Grolim'e ağır bir hakaret etmiş olduğunu anladı.
"Harika," dedi Aşarak zayıf bir gülümsemeyle.
"Tiyatro oyunundan da iyi bu," dedi imparator keyifle. "Her yanınızdan nefret damlıyor. Keşke ilk perdesini de görmüş olsaydım."
"İlk perde çok, çok uzundu Haşmetmeap," dedi Aşarak. "Çoğu zaman da sıkıcıydı. Fark etmişsi-

nizdir, Belgarath bazen kendi zekâsına fazla güvenir."
"Bunu telafi edebilirim istersen," dedi Bay Kurt hafifçe gülümseyerek. "Söz veriyorum Çamdar, son perde çok kısa olacak."
"Tehdit mi ediyorsun ihtiyar?" dedi Aşarak. "Medeni davranacağımız konusunda anlaşmıştık hani?"
"Seninle anlaştığımızı hiç hatırlamıyorum," dedi Kurt. Sonra imparatora dönerek, "Artık gitmemiz gerek Ran Borune," dedi. "izninle tabii."
"Tabii," dedi imparator. "Seninle tanıştığıma sevindim. Tabii aslında varolduğuna inanmıyorum hâlâ. Ama şüpheciliğim kişisel değil, dinbilimsel."
"Buna sevindim," dedi Kurt, sonra aniden muzip bir tavırla imparatora sırıttı.
Ran Borune güldü.
"Bir dahaki görüşmemizi heyecanla bekliyorum Belgarath," dedi
"Aşarak senin yerinde olsam beklemezdim," dedi Kurt, sonra döndü ve imparatorun bahçesinden çıktılar.
BELGARIAD 2
ON YEDİNCİ BOLUM
SARAY KAPISINDAN çıktıklarında vakit akşama yaklaşıyordu. Sıcak ilkbahar güneşinde çimler yemyeşildi ve selvi ağaçlan hafif rüzgârda dalgalanıyordu. "Tol Honeth'te fazla bir işimiz kalmadı galiba," dedi Kurt.
"Gidiyor muyuz?" diye sordu Mandorallen.
"Önce bir şey yapmam gerek," dedi Kurt gözlerini kısarak. "Barak ve kuzeni benimle gelsin. Siz de gidip Grinneg'in evinde bekleyin."
"Yolda çarşıya uğrarız," dedi Pol Teyze. "Almam gereken bir İM şey var." "Alışverişe çıkmadık Pol."
"Grolimler burada olduğumuzu zaten biliyor baba," dedi Pol. "O yüzden hırsız gibi saklanarak dolaşmanın manası yok, değil mi?"
Kurt içini çekti. "Pekâlâ, pekâlâ."
Bay Kurt çaresizce başını sallayarak Barak ve Grinnegle birlikte uzaklaştı. Diğerleri saraydan aşağı, pırıl pırıl parlayan şehre doğru atlarını sürdüler. Aşağıdaki caddeler genişti ve iki yanlarında her biri bir saraya benzeyen muhteşem evler vardı.
"Zenginler ve soylular," dedi ipek. "Tol Honeth'te saraya ne kadar yakın otururşanız, o kadar ö-nemli sayılırsınız."
"Ekseriyetle böyledir bu Prens Kheldar," dedi Mandorallen. "Servet ve makam, bazen iktidar koltuğuna yakın olmanın emniyetine ihtiyaç hisseder. Şaşaa ve tahta yakınlık, küçük insanların kendi kifayetsizlikleriyle yüz yüze gelmemelerini sağlar."
"Ağzımdan aldın, ben de tam öyle diyecektim," dedi ipek.
Tol Honeth'in merkez çarşısı, dünyanın dört bir yanından gelme malların sergilendiği, rengârenk dükkânlar ve tezgâhlarla dolu dev bir meydandı. Pol Teyze atını Çerekli muhafızlardan birine e-manet ederek tezgâhlar arasında dolaşmaya ve gördüğü her şeyi satın

almaya başladı. Pol Teyzenin aldığı her malda Ipek'in yüzü bembeyaz kesiliyordu; paralar onun kesesinden çıkacaktı ne de olsa. "Ona bir şeyler söyle," diye yalvardı Garion'a. "Beni iflas ettirecek."
"Beni dinleyeceğini de nereden çıkardın?" dedi Garion.
"Bir dene hiç olmazsa," dedi ipek çaresizce.
Çarşının ortalık yerinde zengin giyimli üç adam durmuş hararetle tartışıyorlardı.
"Sen aklını kaçırmışsın Haldor," diyordu kalkık burunlu zayıf bir adam heyecanla. "Honethler kendi keselerini doldurmak için imparatorluğu soyup soğana çevirirler." Yüzü kızarmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.
"Vordue ailesinden Kador daha mı iyi yani?" dedi Haldor adlı iri yapılı adam. "Aklını kaçıran sensin Radan. Kador'u tahta çıkarırsak, hepimizi çiğner geçer, imparator olmayı aşırıya kaçırmak da çok kötüdür."
"Bunu nasıl söylersin?" diye haykırdı Radan, ter içindeki yüzü biraz daha kararark. "Grandük Kador tek seçeneğimiz. Bana para vermese de oyumu ona verirdim." Tartışırken elini kolunu sallıyor, dili dolanıyordu.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
"Kador domuzun teki," diye kestirip attı Haldor; bu arada da sözlerinin etkisini ölçmek ister gibi ötekinin yüzünü inceliyordu. "Küstah, yabani domuzun teki; taht üzerinde bir sokak köpeği kadar bile hakkı yok. Büyük dedesi Vordue ailesine, rüşvet vererek katılmıştı; Tol Vordue rıhtımlarından gelme bir hırsızın dölü önünde eğileceğime bileklerimi keserim daha iyi."
Holdor'un bu hesaplı hakaretleri karşısında Radan'ın gözleri yuvalarından uğradı. Konuşmak ister gibi birkaç kez ağzını açtı, ama öfkeden dili tutulmuştu sanki. Yüzü morardı ve debelenmeye başladı. Sonra vücudu kaskatı kesilerek geriye doğru bükülmeye başladı. Haldor ise onu bir doktor edasıyla izliyordu. Radan boğulur gibi bir çığlık atarak sırtüstü yere devrilip tepinmeye başladı. Gözlerinin a-kı görülüyor, ağzından köpükler saçıyordu. Vücudunun kasılmaları giderek arttı; kafasını kaldırım taşlarına vurmaya ve kasılmış elleriyle boğazını sıkmaya başladı.
"Çok güçlü bir zehir," dedi üçüncü adam Haldor'a. "Nereden buldun?"
"Bir dostum son günlerde Sthiss Tor'a gitmişti," dedi Haldor Radan'ın kasılmalarını ilgiyle izleyerek. "En iyi tarafı da zehrin öfkelenene kadar tamamen zararsız olması. Eğer zararsız olduğunu kanıtlamak için önce ben içmeseydim, Radan katiyen içmezdi o şarabı."
"Sen de mi aynı zehirden içtin yani?" dedi öteki adam hayretle. "Ben emniyetteyim," dedi Haldor. "Ben asla duygulanma kapılmam."
Radan'ın debelenmeleri giderek azaldı. Topukları yeri birkaç kez daha dövdü, sonra kasıldı ve uzun bir inleme sesi çıkararak öldü.
"Bu zehirden biraz daha kaldı mı acaba?" diye sordu Haldor'un arkadaşı düşünceli bir tavırla. "Böyle bir şeye iyi para veririm."
Haldor gülerek, "istersen evime gidip orada konuşalım bu konuyu," dedi. "Bu arada birer bardak şarap da içeriz."
Öbür adam hayretle yüzüne baktı, sonra sinirli bir tavırla güldü, Sonra cesedi kaldırım taşlan üzerinde bırakarak beraberce dönüp uzaklaştılar.
Garion dehşetle bir giden adamlara, bir de kararmış bir suratla çarşının ortalık yerinde kıvrılmış yatan cesede baktı. Cesedin yakınındaki Tolnedralılar görmezden gelip geçiyorlardı. "Niye kimse bir şey yapmıyor?" dedi.
"Korkuyorlar," dedi ipek. "Eğer ilgilenirlerse, onlan da birinin taraftan sanabilirler. Tol Honeth'te politika ciddi bir iştir."
"Birinin yetklililere haber vermesi gerekmez mi?" dedi Durnik bembeyaz bir surat ve titreyen bir sesle.
"Verilmiştir, merak etme," dedi İpek. "Burada kalmayalım. Bu işe bulaşmamız iyi olmaz."
Pol Teyze de yanlanna geldi. Grinneg'in evinden yanlanna verilen iki Çerek savaşçısının elleri kollan paketlerle doluydu ve ikisi de biraz huzursuz görünüyorlardı.
"Ne yapıyorsunuz?" dedi Pol, Ipek'e.
"Uygulamalı Tolnedra politikası izliyorduk," dedi ipek meydanın ortasındaki cesedi göstererek.
"Zehir mi?" diye sordu Pol Radan'ın kasılmış vücuduna bakarak.
ipek başıyla onaylayarak, "Tuhaf bir zehir," dedi. "Kurban öfkelenene kadar etkisini göstermiyormuş."
"Athsat," dedi Pol ciddi bir yüzle başını sallayarak. "Biliyor musun?" dedi ipek.

"Çok az bulunur," dedi Pol. "Çok da pahalıdır. Nyissalılann bu zehri başkalanna sattığını duymamıştım."
"Buradan uzaklaşsak iyi olacak," dedi Hettar. "Lejyonerler geliyor, şahit olarak sorgulanmak

hoş olmaz."
ipek, "iyi fikir," diyerek onları çarşının öbür tarafına yöneltti. Meydanın kıyısındaki evlerin yakınında, sekiz iriyarı adam, sıkıca örtülü bir tahtırevan taşıyorlardı. Tahtırevanın perdesi aralandı ve zarif, parmaklan yüzüklerle dolu bir el uzanarak taşıyıcılardan birinin omzuna dokundu. Adamlar hemen durup tahtırevanı yere bıraktılar.
"ipek," diye seslendi tahtırevanın içinden bir kadın sesi. "Tol Honeth'te ne yapıyorsun?"
"Bethra?" dedi ipek. "Sen misin?"
Tahtırevanın perdesi açıldı ve içinde kızıl saten yastıklara yaslanmış çok şık bir kadın belirdi. Kara saçlan kıvırcıktı ve bukleleri incilerle örülmüştü. Pembe ipek elbisesi vücuduna yapışıyordu; kollan ve parmaklan altın bileziklerle ve yüzüklerle kaplıydı. Yüzü nefes kesecek kadar güzeldi; uzun kirpikli gözlerinde ise şeytani bir ifade vardı. Fazlasıyla olgun ve şehvetli bir fesatlık vardı her halinde. Garion her nedense kıpkırmızı kesildi.
"Ben senin hâlâ kaçtığını zannediyordum," dedi kadın yukandan bir tavırla. "Peşine taktığım a-damlar profesyoneldi."
ipek alaylı bir selam verip, "Hiç fena değillerdi Bethra," dedi sıntarak. 'Yeteri kadar değil, ama gerçekten iyiydiler. Umanm artık onlara ihtiyacın yoktur."
"Neden geri dönmediklerini merak etmiştim zaten," dedi kadın gülerek. "Bilmeliydim tabii. U-marım üstüne alınmamışsındır."
"Tabii alınmadım Bethra. iş icabı ne de olsa."
"Anlayacağını biliyordum," dedi kadın. "Senden kurtulmam lazımdı, çünkü bütün planımı altüst ediyordun."
ipek fesat bir tavırla sıntarak, "Biliyorum," diye böbürlendi. "Thull elçisiyle durumu ayarlamak için girdiğin bütün o zahmetlerden sonra..."
Kadın öfkeyle yüzünü buruşturdu. "Ne oldu Thull elçisine?" dedi ipek. "Nedrane Nehri'ne yüzmeye gitti." "Thullann yüzebildiğim bilmiyordum."
" Yüzemezler zaten, hele ayaklarına kocaman bir taş bağlıysa. Sen işin canına okuduktan sonra ona ihtiyacım kalmamıştı; bazı çevrelerde söylemesini istemediğim şeyler de biliyordu tabii..."
"Her zaman tedbirlisindir Bethra." "Şimdi neler kanştınyorsun?" diye sordu kadın merakla, ipek omuzlarını silkti. "Şundan bundan." "Hanedan değişikliği meselesi mi?"
"Yok canım," diye güldü ipek. "O işe bulaşacak kadar aptal değilim. Sen hangi taraftasın?"
"Merak ettin, değil mi?"
İpek gözlerini kısarak etrafa bakındı. "Biraz bilgiye ihtiyacım var Bethra tabii konuşman sakıncalı değilse."
"Konu ne İpek?"
"Şehirde Murgo kaynıyor," dedi İpek. "Eğer şu anda onlarla bir işin yoksa, bu konuda söyleyeceğin her şey işime yarar."
Bethra gene yukandan bir tavırla gülümsedi. "Karşılığı ne olacak?" "Meslektaş nezaketi diyemez miyiz?"

Bethra önce fesat bir edayla gülümsedi, sonra da kahkahayı koyuverdi. "Niye olmasın? Senden hoşlanıyorum ipek; eğer bana borçlu kalırsan daha da hoşlanırım."
"Kölen olurum," dedi ipek.
"Yalancı." Bir süre düşündü. "Murgolar daha önce ticaretle hiç bu kadar ilgilenmemişlerdi," dedi sonra. "Ama birkaç yıl önce ikişer üçer şehre akın etmeye başladılar; geçen yaz ise Rak Goska'dan kervanlarla geldiler."
"Tahtın el değiştirmesi konusunda söz sahibi olmaya mı çalışıyorlar?" dedi ipek.
"Bence öyle," dedi Bethra. "Tol Honeth'te ansızın bol bol kızıl altın belirdi. Kasalarım kızıl altın dolu."
"işe yarıyordur," dedi ipek sırıtarak.
"Tabii yarıyor."
"Bir adayları var mı?"
"Daha anlayamadım, ikiliğe bölünmüş gibi görünüyorlar, aralarında da ciddi bir kavga var."
"Numara da olabilir."

"Sanmıyorum. Bence kavga Zedar ile Ctuchik arasında, ikisi de bir sonraki imparatoru kontrol etmek istiyor. Su gibi para harcıyorlar."
"Aşarak denilen Murgoyu tanıyormusun?"
"Ha, şu adam," dedi Bethra. "Bütün Murgolar ondan korkuyor. Şu anda Ctuchik adına çalışıyormuş gibi görünüyor, ama bence kendi hesabına bir iş yapıyor. Grandük Kador'u satın aldı; Kador da tahta en yakın aday. Bu da Aşarak'ı çok güçlü bir konuma getiriyor. Bildiklerim bu kadar."
"Sağol Bethra," dedi ipek saygıyla.
"Tol Honeth'te daha kalacak mısınız?" diye sordu Bethra.
"Maalesef kalmayacağız."
"Yazık. Belki de beni ziyaret edersin diye düşünmüştüm. Eski günlerden konuşurduk. Artık pek yakın dostum kalmadı ya da senin gibi sevgili düşmanlarım."
ipek hınzırca gülerek, "Neden acaba?" dedi. "Thull elçisinden daha iyi yüzebileceğimi sanmıyorum. Sen tehlikeli bir kadınsın Bethra."
"Çeşitli açılardan haklısın," dedi Bethra gerinerek. "Ama benim yüzümden canından endişe etmen gerekmez artık gerekmez yani."
"Ben canımdan endişe etmiyordum," diye sırıttı ipek. "O başka mesele," dedi Bethra. "Bana bir kıyak borçlu olduğunu unutma." "Borcumu ödemek için yanıp tutuşuyorum," dedi ipek arsız bir tavırla.
"Sen adam olmazsın," dedi Bethra gülerek; taşıyıcılarına işaret edince tahtırevanı omuzladılar.
"Hoşça kal İpek," dedi kadın.
"Hoşça kal Bethra," dedi ipek yerlere kadar eğilerek.
Tahtırevan uzaklaşırken, "Çok iğrenç," dedi Durnik öfkeden boğuk çıkan bir sesle. "Böyle bir kadının bu şehirde kalmasına nasıl izin veriyorlar?"
"Bethra'nm mı?" dedi ipek şaşkınlıkla. "O Tol Honeth'teki en zeki ve en ilginç kadındır. Onunla bir iki saat geçirmek için dünyanın dört bir köşesinden insan gelir."
"Bir fiyatı vardır bunun tabii," dedi Durnik.
"Yanlış anlama Durnik," dedi ipek. "Bethra'nın muhabbeti şeyden" Pol Teyzeye bir göz atarak öksürdü "daha değerlidir aslında."

"Öyle mi?" dedi Durnik alayla.
İpek güldü. "Durnik, seni kardeşim gibi seviyorum, ama bazen öyle muhafazakâr oluyorsun ki..."
"Adamı rahat bırak ipek," dedi Pol Teyze sert bir sesle. "Ben bu halinden memnunum."
"Sadece biraz eğitmeye çalışıyordum Leydi Polgara," dedi İpek masum bir tavırla.
"Barak haklı Prens Kheldar," dedi Pol. "Siz habis bir adamsınız."
"Vazife icabı. İnce duygularımı vatanım için feda ediyorum."
"Tabii, tabii."
"Bu tür şeylerden hoşlandığımı sanmıyorsunuzdur umarım." "Niye tadında bırakmıyoruz?" dedi Pol.
Grinneg, Barak ve Bay Kurt, diğerlerinden az sonra Grinneg'in evine döndüler.
"Eee?" dedi Pol Teyze, Bay Kurt bekledikleri odaya girdiğinde.
"Güneye gitmiş," dedi Kurt.
"Güneye mi? Doğuya, Cthol Murgos'a dönmemiş mi?"
"Hayır," dedi Kurt. "Belli ki Ctuchik'in adamlarıyla karşılaşmak istemiyor. Sının geçmek için sakin bir yer arıyordur. Veya Nyissa'ya gidiyordur. Belki de Salmissra ile anlaştı. Ancak onu izlersek anlayabiliriz."
"Çarşıda eski bir dostuma rastladım," dedi İpek oturduğu koltuktan. "Aşarak'ın hanedan değişikliği işine bulaştığını söyledi. Vordue Grandükünü satın almış. Vordueler tahtı ele geçirirlerse, Tol-nedra Aşarak'ın avucuna düşer."
Bay Kurt düşünceli düşünceli sakalını kaşıdı. "Er veya geç bu adamla hesaplaşmamız gerekecek. Beni yormaya başladı."
"Bir iki gün daha kalıp bu işi ebediyen halledebiliriz," dedi Pol Teyze.
"Hayır," dedi Kurt. "Bu tür işleri şehirdeyken yapmamalıyız. Epey gürültü koparır; Tolnedralı-lar ise anlamadıkları konularda fazla heyecanlanırlar. Eminim daha sonra, fazla kalabalık olmayan bir yerde bir fırsat geçer elimize."
"Gidiyor muyuz öyleyse?" dedi ipek.

"Sabah erkenden yola çıkalım," dedi Kurt. "Ne de olsa bizi takip edeceklerdir, ama sokaklar boş olursa işleri güçleşir."
"Aşçımla bir konuşayım," dedi Grinneg. "Sizi en azından karnınızı iyice doyurarak yollayayım ki, yolda karşınıza çıkacak şeylerle daha rahat başa çıkabilesiniz. Tabii bir de dün gece açtığımız bira fıçısı var."
Bay Kurt sırıtmaya başlamıştı ki, Pol Teyzenin onaylamayan bakışını gördü, "içmezsek bozulur Pol," dedi. "Fıçıyı açtın mı bitirmelisin. Bozulsa yazık olmaz mı şimdi?"
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
ON SEKİZİNCİ BOLUM
ERTESİ GÜN yol kıyafetlerini giyerek sabah erkenden Grinneg'in evinden ayrıldılar. Arka kapıdan dikkat çekmeden çıkarak, ıpek'in her zaman bulduğu arka sokaklardan ve aralıklardan geçtiler. Adanın güneyindeki dev bronz kapıya vardıklarında, gökyüzü doğu tarafında aydınlanmaya başlamıştı.
"Kapı ne zaman açılır?" diye sordu Bay Kurt lejyonerlerden birine.
"Az sonra," dedi lejyoner. "Karşı kıyıyı görebildiğimiz an açarız." Kurt homurdandı. Gece birayı biraz fazla kaçırdığı için şiddetli bir baş ağrısı çekiyordu. Atından inip yük atlarından birine gitti ve çantasından çıkardığı deri matarayı başına dikti.
"Faydası olmayacağını biliyorsun," dedi Pol Teyze küçük gören bir edayla. Kurt cevap vermemeyi tercih etti.
"Çok güzel bir gün olacak," dedi Pol, önce gökyüzüne, sonra da yanındaki eyerleri üzerine çökmüş perişan adamlara bakarak.
"Çok zalimsin Polgara," dedi Barak sızlanarak.
"Grinneg'le gemi meselesini konuştunuz mu?" diye sordu Kurt.
"Galiba," dedi Barak. "Bu konuda bir şeyler konuşulduğunu hatırlıyorum."
"Bayağı önemli bu mesele," dedi Kurt.
"Nedir önemli olan?" dedi Pol Teyze.
"Orman Nehri'nin ağzından sonra yola gemiyle devam etsek fena olmaz diye düşündüm," dedi Kurt. "Eğer Sthiss Tor'a gideceksek, kuzey Nyissa bataklıklarından geçmek yerine gemiyle gitmek daha iyi olur."
"Çok iyi fikir hakikaten," diye onayladı Pol. "Dün geceki halini düşününce, aklına gelmiş olmasına şaşıyorum."
"Konuyu değiştiremez miyiz?" dedi Kurt yalvarırcasına. Hava biraz daha aydınlandı ve duvarın üstündeki gözcü kulesinden kapının açılması emri geldi. Lejyonerler kol demirini kaldırdılar ve dev kapıyı açtılar. Başta İpek ve Mandorallen, kapıdan ve Nedrane'in karanlık suları üzerindeki köprüden geçerek yola koyuldular.
Öğle vakti, Tol Honeth'in sekiz fersah güneyindeydiler; Bay Kurt biraz kendini toplamış gibiydi, ama gözleri hâlâ parlak bahar güneşine hassastı, yakınlarda bir kuş biraz şiddetli ötse bile irkiliyor-du. "Arkamızdan atlılar geliyor," dedi Hettar. "Kaç kişiler?" diye sordu Barak, "iki."
"Zararsız yolcular olabilir," dedi Pol Teyze, iki atlı arkalarındaki dönemeçten çıkarak durdular. Aralarında bir iki saniye kadar konuştuktan sonra da biraz ihtiyatlı bir şekilde yaklaşmaya başladılar. Tuhaf bir çiftti bu iki atlı. Adam ata binmeye pek de uygun olmayan yeşil bir Tolnedra pelerini giymişti. Alnı genişti, saçları ise kelleşmekte olduğunu gizleyecek şekilde, dikkatle taranmıştı. Çok sıskaydı, kulakları ise yelken gibiydi. Yol arkadaşı ise kukuletalı bir pelerin giymiş bir çocuğa benziyordu. Ağzını tozdan korunmak için bir mendille örtmüştü.
BELGARIAD 2
"iyi günler," dedi zayıf adam yaklaştıklarında kibarca. "Merhaba," dedi ipek.
"Bu mevsim için sıcak bir hava, değil mi?" dedi Tolnedralı. "Bize de öyle gelmişti," dedi İpek.
"Acaba," dedi sıska adam, "bize verecek biraz suyunuz var mı?" "Tabii," dedi ipek. Garion'a bakarak yük atlarını işaret etti. Garion atların yanına yaklaşarak, çantalardan bir deri matara çıkardı. Yabancı mataranın tahta tıpasını açarak ağzını dikkatle sildi, sonra arkadaşına uzattı. Arkadaşı yüzündeki mendili açtıktan sonra ne yapacağını bilmez bir şekilde mataraya bakmaya başladı.
"Şöyle içeceksiniz Has... Leydim," dedi adam matarayı alıp iki eliyle nasıl içileceğini göstererek.
"Anladım," dedi kız.
Garion kıza dikkatle baktı. Sesi nedense tanıdık gelmişti, yüzünde de tanıdık gelen bir yan vardı. Çok ufak tefek olmasına rağmen çocuk değildi; küçük yüzünde şımarık ve huysuz bir ifade vardı. Garion onu daha önce görmüş olduğundan emindi.

Tolnedralı matarayı kıza geri verdi; kız suyun reçineli tadından yüzünü buruşturarak içti. Saçları morumsu siyahtı; pelerinin yakasındaki siyah izler, saçının boyalı olduğunu belli ediyordu.
"Sağol Jeebers," dedi kız suyu içtikten sonra. Ardından, "Size de teşekkür ederim efendim," dedi İpek'e.
Müthiş bir kuşkuya kapılmaya başlayan Garion'un gözleri kısıldı. "Yolunuz uzak mı?" diye sordu sıska adam İpek'e.
"Epeyce," dedi ipek. "Adım Boktorlu Radek, Drasniyalı bir tüccarım; güneye Sendarya yünlü kumaşlan götürüyorum. Havanın aniden ısınması Tol Hoheth'deki fiyatları çok düşürdü, o yüzden şansımı bir de Tol Rane'de deneyeceğim. Dağlık bölgede olduğu için belki orası daha serindir."
"Öyleyse yanlış yoldasınız," dedi yabancı. "Tol Rane yolu doğuda kalıyor."
"O yolda başıma kötü şeyler geldi," dedi ipek aceleyle. "Soyguncular. Tol Borune üzerinden gidersem daha güvenli olur diye düşündüm."
"Ne tesadüf," dedi sıska adam. "Öğrencim ve ben de Tol Borune' ye gidiyoruz." "Yaa," dedi ipek. "Ne tesadüf." "isterseniz birlikte yolculuk edebiliriz." ipek bir an karasız kaldı.
"Neden olmasın," diye atıldı Pol Teyze, Ipek'in reddetmesine fırsat bırakmadan. "Çok naziksiniz hanımefendi," dedi yabancı. "Ben Öğretmen Jeebers. imparatorluk Cemiyetinin üyesiyim; özel öğretmenlik yapıyorum. Belki de adımı duymuşsunuzdur."
"Pek duymadım," dedi ipek. "Ama bu normal, çünkü biz Tolnedra'nın yabancısıyız."
Jeebers biraz hayal kırıklığına uğrayarak, "Tabii, haklısınız," dedi. "Bu da öğrencim Leydi Sharell. Babası büyük bir tüccardır adı Baron Reldon. Tol Borune'deki akrabalarını ziyarete gidiyor; ben de ona refakat ediyorum."
Garion bunun yalan olduğunu biliyordu. Öğretmenin adı, kuşkularını doğrulamıştı.
Epeyce bir süre birlikte at sürdüler; Jeebers Ipek'i esir almış durmadan konuşuyordu. Ne kadar bilgili olduğu konusunda bitmek tükenmek bilmeyen nutuklar atıyor, sözlerini onun görüşlerine değer veren önemli kişilerin adlarını say arak bağlıyordu. Can sıkıcı olmakla birlikte, zararsız birine benziyordu. Öğrencisi ise Pol Teyzenin yanında at sürüyor ve pek az konuşuyordu.
"Yemek için bir mola verme vakti geldi," dedi Pol Teyze. "Öğrenciniz ve siz de bize katılır mısınız Öğretmen Jeebers? Bol bol yiyeceğimiz var."
"Çok âlicenapsınız hanımefendi," dedi öğretmen. "Memnuniyetle katılırız."
Atlarını bir derenin üzerindeki küçük bir köprünün yanında durdurup, yolun yakınındaki söğüt

ağaçlarının gölgesine çektiler. Durnik ateş yaktı, Pol Teyze de kap kaçağını hazırlamaya başladı.
Öğretmen Jeebers hemen koşup atından inmeyen öğrencisine yardım etti. Kız dere kıyısındaki çamurlu zemine huysuz bir tavırla bakmaya başladı, sonra bakışlarını Garion'a çevirerek, "Hey, çocuk!" diye seslendi. "Bana bir bardak su getir."
"Dere orada," dedi Garion işaret ederek.
Kız ona şaşkınlıkla bakarak, "Ama yer çok çamurlu," dedi.
"Yaa, öyle," dedi Garion, sonra ona kasten sırtını dönerek teyzesine yardım etmeye gitti.
"Pol Teyze," dedi uzun süren bir iç hesaplaşmadan sonra.
"Ne var canım?"
"Bence o kız Leydi Sharell filan değil."
"Yaa?"
"Tam olarak emin değilim, ama bence o Prenses Ce'Nedra; sarayın bahçesindeyken yanımıza gelen kız."
"Evet canım, biliyorum."
"Biliyor musun?"
"Tabii. Tuzu uzatır mısın lütfen?"
"Onu yanımızda taşımak tehlikeli değil mi?"
"Yok canım," dedi Pol. "idare ederiz."
"Bize yük olmayacak mı peki?"
"Bir imparatorluk Prensesinin yük olması gerekir zaten canım."
Garion'a pek lezzetli gelen, ama misafir küçük hanımın pek hoşlanmadığını belli ettiği bir yemekten sonra, Jeebers karşılaştıkları andan itibaren kafasını kurcaladığı belli olan bir konuyu açmaya çabaladı. "Lejyonerler ellerinden geleni yapıyorlar, ama yollar gene de tamamen

güvenli değil," dedi kılı kırk yaran bir tavırla. "Tek başına yolculuk yapmak tehlikeli. Leydi Sharell'i de bana emanet ettiler. Onun güvenliğinden sorumlu olduğuma göre, acaba sizinle birlikte yolculuk edemez miydik diyorum? Sizi rahatsız etmeyiz, ayrıca yediğimiz yemeğin parasını da veririz."
İpek, Pol Teyzeye göz attı.
"Tabu," dedi Pol.
İpek şaşkınlığını gizleyemedi.
"Birlikte yolculuk etmememiz için bir neden yok," diye devam etti Pol. "Ne de olsa aynı yere gidiyoruz."
"Sen bilirsin," dedi İpek omuzlarını silkerek.
Garion bunun yanlış bir karar, hatta bir facia olduğundan emindi. Jeebers iyi bir yol arkadaşı değildi, öğrencisi ise hızla tahammül edilmez hale gelmekteydi. Kız etrafında hizmetçilerin olmasına alışıktı belli ki, o yüzden hiç farkına varmadan emirler yağdırıyordu. Ama bunlar gene de emirdi, Garion ise bunları yerine getirme işinin kime kalacağından hiç kuşku duymuyordu. Kalkıp söğüt koruluğunun öteki ucuna yürüdü.
Ağaçların ötesindeki tarlalar bahar güneşinde soluk yeşil görünüyordu; küçük beyaz bulutlar gökyüzünde tembel tembel geziniyordu. Garion bir ağaca dayanıp boş gözlerle tarlalara bakmaya başladı. Küçük misafirleri kim olursa olsun, ona hizmetçilik yapmayacaktı. İşler çığnndan çıkmadan bu gerçeği kızın kafasına sokacak bir yol bulabilseydi...
"Sen aklını mı kaçırdın Pol?" dediğini duydu Bay Kurt'un ağaçların arasında bir yerlerden. "Ran Borune, Tolnedra'daki bütün lejyonları onun peşine takmıştır şimdi."
BELGARIAD 2
"Bu benim meselem İhtiyar Kurt," dedi Pol Teyze. "Sen karışma. Lejyonların bizi rahatsız etmemesini sağlarım."
"Onu pışpışlayacak vaktimiz yok ki," dedi ihtiyar. "Kusura bakma, ama bu çocuk müthiş bir canavar olacak. Babasına nasıl davrandığını gördün."
"Kötü alışkanlıkları kırmak zor değildir," dedi Pol aldırış etmeden.
"Tol Honeth'e geri göndersek daha iyi olmaz mı?"
"Bir kere kaçmış," dedi Pol Teyze. "Geri gönderirsek tekrar kaçar. Küçük Prenses Hazretleri o-na ihtiyacım olduğunda elimin altında olursa kendimi çok daha rahat hissederim. Zamanı geldiğinde o-nu bulmak için dünyayı altüst etmek istemiyorum."
Kurt içini çekerek, "Sen bilirsin," dedi. "Tabii ki bilirim."
"Ama o piç kurusunu yanıma yaklaştırma sakın," dedi ihtiyar. "Sinirlerimi bozuyor. Ötekiler kim olduğunu biliyorlar mı?"
"Garion biliyor."
"Garion mu? Buna şaştım işte."
"Şaşacak ne var," dedi Pol Teyze. "Garion göründüğünden akıllıdır."
Garion'un zaten karışmış olan kafasında yeni bir duygu boy gösterdi. Pol Teyzenin Ce'Nedra'ya olan ilgisi içinde keskin bir his uyandırmıştı. Hafifçe utanarak, kıza gösterilen ilgiyi kıskandığını fark
etti.
Bunu izleyen günlerde, Garion'un korkuları haklı çıktı. Faldor'un çiftliği hakkında prensese söylediği dikkatsiz bir söz, eskiden bulaşıkçılık yaptığını ele vermişti; kız da bu bilgiyi onu her gün yüzlerce saçma sapan küçük işe koşturarak acımasızca kullanıyordu. Daha da beteri, her itiraz etmeye kalktığında, Pol Teyze sert bir tavırla kibar olması için onu uyarıyordu. Kaçınılmaz olarak bütün bu mesele suratının iyice asılmasına neden olmuştu.
Güneye indikçe, prenses Tol Honeth'ten ayrılmasının nedenleri hakkında uydurduğu hikâyeyi iyice geliştirmeye başladı. Hikâye her gün biraz değişiyor, geçtikleri her fersahta biraz daha inanılmaz bir hal alıyordu. Başlarda akrabalarını ziyarete gitmek gibi basit bir gerekçesi vardı; sonra çirkin ve yaşlı bir tüccarla evlendirilmekten kaçtığını ima etmeye başladı. Daha sonra onu kaçırıp fidye almak istediklerine dair yeni imalarda bulundu. En sonunda ise onlara bir sır verir gibi kendisini kaçırmaya çalıştıklarım ve bunun Tolnedra tahtını ele geçirmek için yapılan bir komplonun parçası olduğunu beyan etti.
Bir gece yalnız kaldıklarında, "Ne kadar kötü yalan söylüyor değil mi?" dedi Garion Pol Teyzeye.
"Haklısın canım," dedi Pol Teyze. 'Yalan söylemek bir sanattır, iyi bir yalanı çok süsleyip püslemek gerekir. Eğer bunu meslek haline getirmek istiyorsa, daha çok çalışması lazım."

Sonunda, Tol Honeth'ten ayrılmalarından on gün sonra, Tol Borune şehri akşam güneşinde u-zaktan göründü. "Burada ayrılıyoruz," dedi ipek Jeebers'e, biraz da rahatlamış bir tavırla.
"Şehre girmeyecek misiniz?" diye sordu Jeebers.
"Sanmıyorum," dedi İpek. "Şehirde bir işimiz yok; kapıda açıklama yapmak ve üstümüzü aratmak sadece vakit kaybettirir vereceğimiz rüşvet de cabası. Tol Borune'nin çevresinden dolaşıp öteki tarafta Tol Rane yoluna çıkarız."
"Öyleyse sizinle biraz daha ortak yolumuz var," diye atıldı Ce'Nedra." Akrabalarımın malikânesi şehrin güneyinde."
Jeebers ona hayret dolu gözlerle bakakaldı.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
Pol Teyze atımn dizginlerini çekip kaşlarını kaldırarak küçük kıza baktı. "Küçük bir konuşma yapmak için uygun bir yer burası sanırım," dedi sonunda.
İpek ona baktı, sonra başıyla onayladı.
Hepsi atlarından indiklerinde Pol Teyze, "Bence," dedi, "bize hakikati söylemenizin vakti geldi küçük hanım."
"Söyledim ya," dedi Ce'Nedra.
"Yapma evladım," dedi Pol Teyze. "Anlattığın hikâyeler çok eğlenceliydi, ama kimsenin onlara i-nandığını sanmıyorsun değil mi? Bazılarımızı senin kim olduğunu biliyor zaten, ama açıkça söylesen iyi olacak."
"Biliyor musunuz?" diye kekeledi Ce'Nedra.
"Tabii biliyoruz canım," dedi Pol Teyze. "Sen mi söylersin, yoksa ben mi söyleyeyim?"
Ce'Nedra'nın küçük omuzlan düştü. "Onlara kim olduğumu söyleyin Öğretmen Jeebers," diye emretti alçak bir sesle.
"Sizce doğru mu bu, Prenses Hazretleri?" diye sordu Jeebers sinirli bir tavırla.
"Zaten biliyorlar," dedi Ce'Nedra. "Bir şey yapmaya niyetleri olsa, çoktan yaparlardı. Onlara güvenebiliriz."
Jeebers derin bir nefes alıp resmi bir tavrla konuşmaya başladı: "Size imparator Hazretleri XXIII. Ran Borune'nin kızı, Borune Hanedanının incisi, imparatorluk Prensesi Ce'Nedra'yı tanıtmaktan şeref duyarım."
ipek gözleri irileşerek bir ıslık çaldı. Diğerleri de benzer hayret belirtileri gösterdiler.
"Tol Honeth'teki politik durum, Prenses Hazretlerinin başşehirde kalmasını imkânsızlaştıracak kadar patlayıcı ve tehlikeli bir hal almıştı," diye sözüne devam etti Jeebers. "imparator bana kızının Vorduelerin, Honethlerin ve Horbların komplolarından korunabilmesi için, onu gizlice Tol Borune'ye, Borune ailesinin yanına getirme görevini verdi. Bu görevi mükemmelen yerine getirebildiğim için kıvanç duyuyorum sizin yardımınızla tabii. Raporumda bu yardımınızdan bahsedeceğim; bir dipnot ya da bir ek olarak."
Barak düşünceli bir yüzle sakalıyla oynamaya başladı. "Bir imparatorluk Prensesi Tolnedra'nın bir ucundan bir ucuna sadece bir öğretmenin koruması altında yolculuk ediyor ha?" dedi sonra. "Sokaklarda herkesin birbirini zehirleyip bıçakladığı bir devirde hem de."
"Biraz riskli görünüyor, değil mi?" diye katıldı Hettar.
"imparator size bu vazifeyi şahsen mi tevdi etti?" diye sordu Mandorallen.
"Buna gerek yoktu ki," dedi Jeebers burnu havada bir tavırla. "İmparator Hazretlerinin benim aklıma ve basiretime büyük güveni vardır, iyi bir tebdili kıyafet ve güvenli bir güzergâh bulacağımdan emindi. Prenses İmparatorun bu konuda bana tamamen güvendiği konusunda teminat verdi. Tabii her şeyin büyük bir gizlilik içinde yapılması gerekiyordu; o yüzden Prenses gece yansı odama gelerek İmparatorun talimatını bildirdi ve kimseye haber vermeden sarayı terk et..." Jeebers'in sesi kesildi ve dehşet içinde Ce'Nedra'ya bakmaya başladı.
"Ona gerçeği söylesen iyi olacak canım," dedi Pol Teyze. "Zaten tahmin etti galiba."
Ce'Nedra küstah bir tavırla başını kaldırarak, "Emri veren bendim Jeebers," dedi. "Babamın bu işle ilgisi yok."
Jeebers bembeyaz kesildi ve bayılacakmış gibi sallanmaya başladı.
"Babanın sarayından kaçmak gibi salakça bir fikir nereden aklına geldi?" diye sordu Barak küçük kıza. "Bütün Tolnedra seni arıyordur şimdi; biz de bu işin tam ortasında kısıldık kaldık."
"Sakin ol," dedi Kurt, dev Çerek'e. "Prenses olabilir, ama küçük bir kız o daha."

"Ama soru doğru," dedi Hettar. "Eğer yaramızda İmparatorluk Prensesiyle yakalanırsak, Tolnedra zindanlarının içini inceleme fırsatımız olur." Ce'Nedra'ya döndü. "Cevap verecek misin, yoksa hâlâ oyun mu oynuyorsun?"
Ce'Nedra kibirli bir tavırla doğruldu. "Hizmetkârlara davranışlarımın nedenlerini açıklamaya alışık değilim."
"Galiba birkaç yanlış anlamayı hemen düzeltmemiz gerekiyor," dedi Bay Kurt. "Sen soruya cevap ver canım," dedi Pol Teyze. "Kimin sorduğu önemli değil."
"Babam beni saraya hapsetmişti," dedi Ce'Nedra, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.
"Tahammül edilir gibi değildi, o yüzden kaçtım. Başka bir mesele daha var, ama o politik bir mesele; siz anlamazsınız."
"Neleri anladığımızı bilsen şaşardın Ce'Nedra," dedi Bay Kurt. "Bana Leydi ya da Prenses Hazretleri diye hitap edilmesine alışığım," dedi Ce'Nedra. "Ben da bana gerçeğin söylenmesine alışığım." "Burada patronun sen olduğunu sanıyordum," dedi Ce'Nedra İpek'e. "Görünüşe aldanmamalı," dedi İpek yumuşak bir sesle. 'Yerinde olsam cevap verirdim." "Eski bir anlaşma," dedi Ce'Nedra. "İmzalayan ben değilim, o yüzden de beni bağlamaz. On altıncı yaş günümde Riva taht salonunda bulunmam gerekiyormuş." "Bunu biliyoruz," dedi Barak sabırsızca. "Sorun ne?"
"Gitmiyorum, o kadar," dedi Ce'Nedra. "Kimse beni Riva'ya gönderemez. Perili Ormanın kraliçesi akrabamdır, onun yarana sığınmama izin verecektir."
Jeebers biraz kendine gelmişti. "Ne yaptın sen?" diye haykırdı dehşetle. "Ben bu görevi ödüllendirileceğime, hatta terfi edeceğime inanarak üstlenmiştim. Senin yüzünden kellem tehlikede şimdi, geri zekâlı velet."
"Jeebers!" diye haykırdı küçük kız kulaklarına inanamayarak.
"Yoldan biraz uzaklaşalım," dedi İpek. "Belli ki konuşacak çok şeyimiz var; bunu anayolda yaparsak sözümüz sık sık kesilebilir."
"İyi fikir," diye onayladı Kurt. "Sessiz bir köşe bulup geceyi geçirmek için kamp kuralım. Ne yapacağımıza karar verip, sabah salim kafayla yola çıkarız."
Tekrar atlarına binip tarlalar arasından geçtiler ve bir mil kadar ileride bir köy yolu sapağındaki ağaç kümesine vardılar.
"Burası nasıl?" dedi Durnik, patikanın kıyısındaki dallan yeni yapraklanmaya başlamış koskoca bir meşe ağacını göstererek.
"Olur," dedi Kurt.
Meşenin dört bir yana yayılmış dallarının altındaki ışıkla benek benek olmuş gölgelik alan pek keyifliydi. Patikamn iki yaranda yosun tutmuş, serin taş duvarlar vardı. Ağacın yaranda bir merdiven duvann üzerinden aşıyor, merdivenin ucundan kıvrıla kıvnla tarlalann arasına giren bir yol, az ileride bir gölcüğe ulaşıyordu.
"Ateşi duvann dibinde yakanz," dedi Durnik. "Böylece anayoldan görünmez." "Ben kuru dal toplayayım," dedi Garion, ağacın altındaki otların üzerinde yayılmış dal parçalarım görünce.
Artık gece molalarında herkesin yapacağı iş aşağı yukarı belli olmuştu. Bir saat içinde çadırlar kuruldu, atların suyu verilip bağlandılar ve ateş yakıldı. Gölcüğün üzerindeki kıpırdaşmaları gören Durnik, demir bir iğneyi ateşte ısıtıp çekiçle döverek çengel haline getirmeye başladı.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
"Ne olacak o?" diye sordu Garion.
"Akşam yemeğinde balık iyi olur," dedi demirci yaptığı olta iğnesini tuniğinin eteğiyle silerek, iğneyi bir yana bırakıp kerpeteniyle ateşten bir iğne daha aldı. "Sen de şansını denemek ister misin?"
Garion sırıttı.
Yanlarında oturmuş sakalını taramaya çalışan Barak onlara kıskançlıkla bakarak, "Bir iğne daha yapacak vaktin yoktur herhalde?" dedi.
Durnik güldü. "İki dakikada hazır olur."
Barak ayağa fırlayarak, 'Yem lazım," dedi. "Küreğin nerede?"
Az sonra üçü de tarlayı geçip yaş dallardan yaptıkları oltaları gölcüğe sallandırarak ciddi ciddi balık tutmaya başlamışlardı.
Balıklar çok açtı herhalde, çünkü oltalara takılı yemlere ordular halinde saldırdılar. Bir saat içinde gölcüğün çimenlik kıyısında iki düzine irice alabalık dizilmişti.
Pol Teyze getirdikleri balıklan ciddi bir ifadeyle incelerken, batan güneş gökyüzünü pembeleştirmişti. "Çok güzel," dedi onlara, "ama temizlemeyi unutmuşsunuz."

"Ah," dedi Barak sıkıntılı bir yüzle. "Ben demiştim ki... Yani aslında... Hani yakalayan biz olduğumuza göre..." Lafını bitiremedi.
"Devam et," dedi Pol yüzüne dik dik bakarak.
Barak içini çekerek, 'Yani temizlesek iyi olacak tabii," dedi Garionla Durnik'e.
"Galiba haklısın," dedi Durnik.
Yemeğe oturduklarında gökyüzü mor bir renk almış, yıldızlar birer birer çıkmaya başlamışlardı. Pol Teyze alabalıkları bir güzel kızartmıştı, öyle ki, asık yüzlü küçük prenses bile şikâyet edecek bir şey bulamadı.
Yemeği bitirdikten sonra tabaklarını bir yana itip, Ce'Nedra'nın Tol Honeth'ten kaçışı sorununu konuşmaya başladılar. Jeebers o kadar derin bir kasvete gömülmüştü ki, ağzını bile açmıyordu, Ce'Nedra ise kendisini şehirdeki Borunelere teslim ederlerse yeniden kaçacağını ilan etti. Sonunda hiçbir yere varamadılar.
"Ne yaparsak yapalım başımız dertte," diye özetledi ipek durumu. "Onu ailesine teslim etsek bile, bir sürü soruya cevap vermemiz gerekecek; ayrıca öyle bir hikâye uydurabilir ki işin içinden çıkamayız."
"Konuşmaya sabah devam ederiz," dedi Pol Teyze. Ses tonundan kararını çoktan verdiği belli o-luyordu, ama kimseye bir şey söylemeye de teşebbüs etmedi.
Geceyarısından az sonra Jeebers kaçtı. Panik içindeki öğretmen Tol Borune'nin surlarına doğru dörtnala kaçmaya başlayınca, atının nal sesleri herkesi uyandırdı.
İpek sönmekte olan ateşin ışıklarında öfkeli bir yüzle durup, nöbetçi olan Hettar'a "Niye durdurmadın onu?" diye sordu.
"Bana durdurmamam söylenmişti," dedi deri elbiseli Algar, Pol Teyzeye bakarak.
"Tek sorunumuz da böylece çözülmüş oldu," dedi Pol Teyze. "Öğretmen bize yük olacaktı."
"Kaçacağını biliyor muydun?" diye sordu İpek.
"Tabii. Hatta bu kararı vermesine yardım bile ettim. Şimdi hemen Borunelere koşup prensesin saraydan kendi başına kaçtığı ve bizim de onu yakaladığımız hikâyesini anlatarak kellesini kurtarmaya çalışacak."
"Onu durdurun öyleyse!" diye baylardı Ce'Nedra tiz bir sesle. "Peşine düşün! Geri getirin!"
"Onu kaçmaya ikna etmek için girdiğim onca çabadan sonra mı?" dedi Pol Teyze. "Aptallık et-

me.
"Benimle nasıl böyle konuşursun?" dedi Ce'Nedra. "Kim olduğumu unuttun galiba."
"Genç bayan," dedi ipek kibar bir sesle. "Polgara'nın sizin kim olduğunuzu ne kadar az önemsediğini bilseniz şaşardınız."
"Polgara mı?" diye kekeledi Ce'Nedra. "Şu bildiğimiz Polgara mı? Hani kız kardeşindi senin?"
"Yalan söylemiştim," dedi ipek. "Ben de biraz yalancıyımdır." "Sen sıradan bir tüccar değilsin," dedi kız suçlarcasına.
"O Drasniya Prensi Kheldar," dedi Pol Teyze. "Hepimizin buna benzer unvanları var. O yüzden prensesliğinin bizi pek etkilememesi seni şaşırtmasın. Hepimizin unvanları olduğu için, bunun ne kadar boş bir şey olduğunu biliyoruz."
"Eğer sen Polgara'ysan, o da..." Prenses dönüp merdivenin en alt basamağına oturmuş çizmelerini giymeye çalışan Bay Kurt'a baktı.
"Evet," dedi Pol Teyze. "Hiç beklediğin gibi değil, değil mi?"
"Tolnedra'da ne işiniz var?" dedi Ce'Nedra sersemlemiş bir sesle. "Büyü kullanıp tahta kimin geçeceğini kontrol mü edeceksiniz?"
"Hiç niyetimiz yok," dedi Bay Kurt ayağa kalkarak. "Tolnedralılar kendi iç politikalarının bütün dünyayı sarstığını sanırlar, ama dünyanın Tol Honeth'te tahta kimin oturduğuna aldırış ettiği yok. Buradaki işimiz çok daha önemli." Karanlıkta Tol Borune'ye doğru bakarak, "Jeebers'in şehirdekileri deli olmadığına ikna etmesi biraz zaman alır," dedi. "Ama gene de bu bölgeden ayrılsak iyi olacak. Artık a-nayola da pek çıkmayalım."
"Kolay, "dedi ipek.
"Ben ne olacağım?" diye sordu Ce'Nedra.
"Perili Ormana gitmek istediğini söylemiştin," dedi Pol Teyze. "Biz de oradan geçeceğiz, o yüzden bizimle kalıyorsun. Bakalım Kraliçe Xantha sana ne diyecek?"
"Kendimi esiriniz olarak mı kabul etmeliyim?" diye sordu prenses gururlu bir ifadeyle.

"Eğer böylesi hoşuna gidecekse, öyle kabul et canım," dedi Pol Teyze. Ateşin son ışıklarında küçük kızın yüzüne baktı. "Bu saçlarını da düzeltmeliyim artık. Boya diye ne kullandın sen? Berbat görünüyor."
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
ON DOKUZUNCU BÖLÜM
CE'NEDRAYI BULMAK İÇİN ülkeyi altüst eden lejyonerlere görünmemek için çoğunlukla geceleri yolculuk ederek hızla güneye doğru ilerlediler birkaç gün boyunca. "Belki Jeebers'i bırakma-sak daha iyi olurdu," dedi Barak ekşi bir suratla, askerlerden ucu ucuna kurtuldukları bir karşılaşmadan sonra. "Buradan sınıra kadar bütün garnizonları ayaklandırmış. Keşke onu kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde bıraksaydık ya da başka bir şey yapsaydık, ne bileyim."
"Bu "başka bir şey' lafı bana biraz tehlikeli göründü eski dostum," dedi ipek pis pis sırıtarak.
Barak omuzlarını silkerek, "Bu da bir çözüm en azından," dedi.
ipek güldü. "Kılıcınla düşünmekten vazgeçmelisin. Çerek kuzenlerimizin bize en az cazip görünen yanıdır bu."
"Drasniyalı kuzenlerimizin sürekli ukalalık etme konusundaki ısrarlı tavrı da bize pek itici gelir," dedi Barak soğuk bir tavırla.
"Çok iyi dedin," dedi ipek yapmacık bir hayranlıkla.
Yollarına ihtiyatla, her an kaçmaya ya da saklanmaya hazır bir şekilde devam ettiler. Bu günlerde onlara en çok yardımcı olan şey, Hettar'ın garip yeteneğiydi. Peşlerindeki devriyeler atlı olduğu i-çin, uzun boylu, atmaca suratlı Algar zihniyle çevreyi tarayarak atların varlığım hissetmeye çalışıyordu. Onun uyarıları sayesinde yaklaşan devriyeleri çok önceden fark edebiliyorlardı.
"Nasıl bir şey bu?" diye sordu Garion bulutlu bir sabah, İpek'in bulduğu az kullanılan ot bürümüş bir yoldan ilerlerlerken. "Atların düşüncelerini duyabilmek yani."
"Tam olarak tarif edemem," dedi Hettar. "Kendimi bildim bileli yapabiliyorum bunu, o yüzden başka türlü nasıl olur bilmiyorum. Atların zihninde hep bir uzanıp tutma hissi vardır, bir çeşit içerme. Atlar 'ben' diye düşünmezler, "biz' diye düşünürler. Herhalde doğal olarak bir sürünün üyesi oldukları i-çin. Seni tanıdıkları zaman, seni de bir sürü arkadaşı olarak kabul ederler. Bazen senin bir at olmadığını bile unuturlar." Birden konuşmasını keserek, "Belgarath," dedi yüksek sesle. "Devriye geliyor, hemen şu tepenin ardında. Yirmiotuz kişi kadarlar." Bay Kurt hızla etrafına bakındı. "Şu ağaçlara ulaşacak vaktimiz var mı?" dedi sonra, yarım mil ilerideki bir akçaağaç kümesini göstererek.
"Acele edersek."
"Öyleyse dörtnala!" dedi Kurt; hepsi atlarını mahmuzlayıp dörtnala kaldırdılar. Sabahtan beri başladı başlayacak dedikleri bahar yağmurunun ilk damlaları geniş yapraklara düşerken, ağaçlara vardılar. Atlarından atlayıp taze bahar dallarının örtüsünün arasına girdiler ve atlarını çekerek gözden kayboldular.
Tolnedra devriyesi tepeyi aşarak vadiye indi. Başlarındaki yüzbaşı atını saklandıkları yerin yakınında durdurarak adamlarına dağılmalarını emretti. Lejyonerler küçük gruplara ayrılarak ot bürümüş yolun iki kıyısını da tarayarak ilerlemeye ve ilerideki tepeye çıkarak çevredeki çayırlık alanları gözlemeye başladılar. Subay ve yanındaki gri pelerinli sivil geride kalmışlardı.
Yüzbaşı yağmurdan gözlerini kısıp gökyüzüne bakarak, "Rutubetli bir gün olacak," dedi ve atından inerek kırmızı pelerinine sarındı.
Yanındaki adam da atından atlayıp saklandıkları tarafa dönünce yüzünü görebildiler. Garion, Hettar'ın irkildiğini hissetti. Pelerinli adam bir Murgoydu.
BELGARIAD 2
"Bu tarafa Yüzbaşım," dedi Murgo, yağmurdan korunmak için atını yol kıyısındaki ağaç dallarının altına çekerken.
Tolnedralı da başıyla onaylayarak pelerinli adamın yanına gitti. "Önerimi düşündünüz mü?" diye sordu Murgo. "Bana hayal kuruyormuşuz gibi geliyor," dedi yüzbaşı. "Daha yabancıların bu bölgede olduğundan bile emin değiliz."
"Benim aldığım malumata göre güneye gidiyorlar Yüzbaşım," dedi Murgo. "Bu bölgede olduklarından emin olabilirsiniz."
"Onları bulabileceğimiz nereden belli?" dedi yüzbaşı. "Bulsak bile önerdiğin şeyi yapmam çok zor."
"Yüzbaşım," dedi Murgo sabırlı bir tavırla, "bu prensesin güvenliği için şart. Eğer Tol Honeth'e dönerse Vordueler onu öldürür. Getirdiğim belgeleri gördünüz."

"Borunelerin yanında güvende olur," dedi yüzbaşı. "Vordueler onun peşinden Güney Tolned-
ra'ya gelemezler ya."
"Boruneler onu babasına geri gönderirler. Siz de Borune ailesindensiniz. Ailenizden bir imparatorun emrine karşı gelir miydiniz?"
Yüzbaşının yüzünde ikircikli bir ifade belirdi.
"Güvende olacağı tek yer, Horbların yanı," diye bastırdı Murgo.
"Onların yanında güvende olacağından nasıl emin olabilirim?"
"Güvencelerin en iyisi politikadır. Horblar Grandük Kador'un tahta çıkmasını engellemek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Kador prensesin ölmesini istediğine göre, Horblar da onun sağ kalmasını isteyeceklerdir tabiatıyla. Onun güvenliğini sağlamanın tek yolu bu; bu arada siz de zengin o-lacaksınız tabii." Elindeki kocaman keseyi manalı bir şekilde şıngırdattı.
Yüzbaşı hâlâ kararsız görünüyordu.
"Miktarı iki misline çıkaralım," dedi Murgo kedi mırlaması gibi bir sesle.
Yüzbaşı güçlükle yutkunarak, "Kendi güvenliği için, değil mi?" dedi.
"Tabii öyle."
"Borune Hanedanına ihanet ediyor sayılmam yani."
"Siz bir yurtseversiniz Yüzbaşım," dedi Murgo soğuk bir gülümsemeyle.
Pol Teyze ağaçların arasında saklandıkları yerde Ce'Nedra'mn koluna sımsıkı yapışmıştı. Küçük kızın yüzü öfkeden kudurmuş gibiydi gözleri alev alevdi.
Lejyonerler ve Murgo dostları uzaklaştıktan sonra, prenses patladı. "Buna nasıl cüret ederler!" diye haykırdı. "Para için hem de!"
"Tolnedra politikası böyledir," dedi ipek atlarını dalların arasından yağmura çıkarırken. "Ama o subay bir Borune," dedi kız. "Benim ailemden."
"Tolnedralılar her şeyden önce keselerine sadıktırlar," dedi ipek. "Bu yaşa kadar bunu öğrenemediniz mi Prenses Hazretleri?"
Birkaç gün sonra, bir tepeye vardıklarında, ufku yeşil bir leke gibi kaplayan Perili Ormanı gördüler. Yağmur durmuştu ve güneş pırıl pırıldı.
"Ormana vardığımızda güvende oluruz," dedi prenses. "Lejyonlar bizi orada takip edemez."
"Niye edemesinler?" diye sordu Garion.
"Orman Perileriyle Tolnedra arasındaki anlaşma yüzünden tabii," dedi kız. "Sen hiçbir şey bilmez misin?" Garion Öfkeden köpürerek sustu.
"Ortalıkta kimse yok," dedi Hettar, Bay Kurt'a. "isterseniz yavaşça yola çıkalım, isterseniz ka-

ranlığı bekleyelim."
"Bir an önce gidelim," dedi Kurt. "Devriyelerden saklanmaktan sıkıldım." Tepeden aşağı atlarını dörtnala kaldırarak önlerindeki ormana doğru hızla yola koyuldular.
Normal olarak açık alanlarla ormanlar arasında geçiş sağlayan çalılık bölge burada hiç yoktu. Ağaçlar hemen başlıyordu. Kurt onları ağaçların arasına soktuğunda, sanki bir eve girmişler gibi ani bir değişiklik oldu. Perili Orman son derece eski bir ormandı. Dev meşe ağaçlan o kadar büyüktü ki, gökyüzü neredeyse hiç görünmüyordu. Zemin yosunlu ve serindi ve ağaç diplerinde pek az çalı vardı. Garion dev ağaçların arasında pek minik kaldıklarını hissetti; üstelik ormanda tuhaf, sessiz bir yan da vardı. Hava çok durgundu, hafif bir böcek uğultusu ve uzaklardan da şakıyan kuşların sesi duyuluyordu. "Tuhaf," dedi Durnik. "Buraya hiç ormancı uğramamış." "Ormancı mı?" dedi Ce'Nedra irkilerek. "Buraya mı? Bu ormana girmeye cesaret edemezler."
"Ormanın dokunulmazlığı vardır Durnik," dedi Bay Kurt. "Borune ailesinin Orman Perileriyle yaptığı bir anlaşma var. Üç bin yıldır burada bir tek ağaca bile dokunulmadı."
"Tuhaf bir yer," dedi Mandorallen, huzursuz bir şekilde etrafına bakınarak. "Bir mevcudiyet hissediyorum, pek dostça da değil."
"Orman canlıdır," dedi Ce'Nedra. 'Yabancılardan da pek hoşlanmaz; ama kaygılanma Mandorallen. Benim yanımda emniyettesiniz." Bunu burnu havada bir tavırla söylemişti.
"Devriyelerin bizi izlemeyeceğinden emin misin?" diye sordu Durnik Bay Kurt'a. "Jeebers buraya geleceğimizi biliyordu; Borunelere de söylemiştir mutlaka."
"Boruneler Orman Perileriyle anlaşmalarını bozmazlar," dedi Kurt; "her ne sebeple olursa olsun."
"Tolnedralılann çıkar uğruna bozmayacağı anlaşma görmedim hayatımda," dedi ipek kuşkuyla.

"Bu biraz farklı," dedi Kurt. "Orman Perileri, prenseslerini Borune Hanedanından genç bir soyluya verdiler. O prenses de Birinci Borune Hanedanının imparatorunun annesi oldu. Borunelerin kaderi bu anlaşmaya bağlıdır. Sebebi ne olursa olsun bunu riske atmazlar."
"Orman Perisi dediğiniz nedir?" diye sordu Garion. Çevresinde hissettiği o tuhaf varlık, Ormanın bilinçli bir varlık olduğu hissi, bu baskıcı, gözetleyici sessizliği yenmek için bir konuşma ihtiyacı doğurmuştu onda.
"Orman Perileri iyi huylu yaratıklardır," dedi Kurt. "Sayıları azdır. Pek hoşlanırım onlardan, insan değiller tabii, ama bu çok önemli değil."
"Ben Orman Perisiyim," dedi Ce'Nedra gururlu bir edayla. Garion'un ağzı açık kaldı.
"Teknik açıdan haklı," dedi Kurt. "Borune Hanedanının kadın tarafında Orman Perisi kanı baskındır. Zaten ailenin anlaşmaya sadık kalmasının bir nedeni de bu. Anlaşma bir bozulursa, bütün kanlan ve anneleri eşyalannı toplayıp gider."
"Ama insana benziyor," dedi Garion, prensese hâlâ ağzı bir kanş açık bakarak.
"Orman Perileri insanlara o kadar yakın akraba ki, farkları belli bile olmaz," dedi Kurt. "Zaten herhalde bu nedenle Torak dünyayı parçaladığında diğer canavarlar gibi delirmediler."
"Canavar ha!" diye haykırdı Ce'Nedra.
"Özür dilerim Prenses," dedi Kurt. "Bu, Ulgolann Gorim Prolgu' da Tanrı UL'un karşısına çıktığında onu destekleyen insandışı yaratıkları tarif etmek için kullandıkları terimdir."
"Ben canavara benziyor muyum?" dedi Ce'Nedra hiddetle saçlarını savurarak. "Yanlış kelime seçmişim," diye geveledi Kurt. "Özür dilerim." "Canavarmış!" diye söylenmeye devam etti küçük kız.
BELGARIAD 2
"Yanlış hatırlamıyorsam ileride bir dere olacak," dedi Kurt omuzlarını silkerek. "Orada durup geldiğimiz Kraliçe Xantha'ya haber verilene kadar bekleyelim. Kraliçeden izin almadan Perilerin bölgesine girmek akıllıca olmaz. Eğer üstlerine varılırsa tehlikeli olabilirler."
"iyi huylu olduklarını söylemiştin," dedi Durnik.
"Mantık sınırlan dahilinde öyledirler," dedi Kurt. "Ama ormanın ortasındayken, ağaçlarla konuşabilen yaratıkları huzursuz etmek akıllıca olmaz, insanın başına tatsız şeyler gelebilir." Kaşlarını çatarak, "Ha," dedi, "aklıma gelmişken, baltanı ortadan kaldır. Orman Perileri baltalan ve ateşi hiç sevmez. Özellikle ateş konusunda çok mantıksız davranırlar. Sadece yemek pişirmek için, küçük ateşler yak-malıyız."
Yosunlu kayalardan akan pırıl pırıl bir derenin kıyısındaki dev bir meşenin altında atlanndan i-nip, kül rengi çadırlannı kurdular. Yemekten sonra Garion sıkıntıyla boş boş dolaşmaya başladı. Bay Kurt uyukluyordu, İpek diğerlerini zar atmak için kandırmıştı. Pol Teyze ise prensesi bir kütüğe oturtmuş, saçlanndaki mor boyayı çıkarmaya çalışıyordu.
"Yapacak işin yoksa," dedi Pol, "niye gidip yıkanmıyorsun Garion?" "Yıkanmak mı?" dedi Garion. "Nerede?"
"Mutlaka dere boyunda bir gölcük vardır," dedi Pol, Ce'Nedra'nın saçlannı temizlemeye devam ederek.
"Bu suda yıkanmamı mı istiyorsun?" dedi Garion. "Soğuk alacağımdan korkmuyor musun?"
"Sen sıhhatli bir delikanlısın canım," dedi Pol. "Sıhhatli ve pis. Haydi git yıkan." Garion ona pis pis bakarak atlardan birine yürüdü ve çantasından temiz elbise, sabun ve havlu aldı. Sonra söylene söylene dere boyunca yürümeye başladı.
Ağaçlann altında yalnız kaldığında, o tuhaf gözetleniyor olma hissi daha da arttı. Tarif edilebilecek bir his değildi bu. Belirgin bir şey de değildi; sanki meşeler onun varlığının farkındalarmış ve bu bilgiyi onun anlayamadığı bir iletişim yoluyla birbirlerine geçiriyorlarmış gibiydi. Tehditkâr değil, ihtiyatlı bir izleme.
Çadırlardan epey uzakta, derenin yukandaki kayalardan küçük bir şelale yaparak döküldüğü bir gölcük buldu. Su son derece berraktı; dipteki parlak çakıllan ve kendisini ihtiyatla gözleyen iri ala-balıklan görebiliyordu. Elini suya sokunca ürperdi. Acaba Pol Teyzeyi atlatabilir miydi? Şöyle vücuduna hızla bir su çarpsa, en gözle görünür yerleri de sabunlasa... Ama düşününce vazgeçti. Pol Teyze adamakıllı bir banyodan azına razı olmayacaktı belli ki. içini çekerek soyunmaya başladı.
Suya ilk daldığı andaki şok müthişti, ama bir iki dakika sonra soğuğa dayanabildiğim fark etti. Hatta bir süre sonra hoşlanmaya bile başladı. Şelale de durulanmasına yardımcı oluyordu. Az sonra keyiflenmeye başlamıştı.
"Çok gürültü ediyorsun," dedi Ce'Nedra, kıyıda durmuş sakin sakin onu seyrederek.

Garion anında gölcüğün dibine daldı. Ama eğer balık değilseniz, sonsuza kadar su altında kalamazsınız. Bir dakika kadar sonra başını suyun yüzüne çıkanp yuttuğu sulan püskürtmeye başlamıştı.
"Ne yapmaya çalışıyorsun?" dedi Ce'Nedra. Kolsuz, kemerli, beyaz ve kısa bir tunik, dizine kadar çapraz bağlı sandaletler giymişti. Bir elinde de havlusu vardı.
"Git buradan," diye debelendi Garion.
"Saçmalama," dedi Ce'Nedra, büyük bir taşın üzerine oturup sandaletlerinin bağlannı çözmeye başlayarak. Bakır rengi saçlan ıslaktı ve koca bir kütle halinde omuzlanna düşüyordu.
"Ne yapıyorsun?"
"Yıkanacağım," dedi Ce'Nedra. "Suda daha çok kalacak mısın?"
"Başka yere git," diye haykırdı Garion; titremeye başlamıştı, ama kararlı bir halde çömelmiş ve

yalnızca başını suyun dışında bırakmıştı.
"Burası gayet iyi," dedi kız. "Su nasıl?"
"Soğuk," dedi Garion dişleri takırdayarak. "Sen gidene kadar sudan çıkmıyorum."
"Ahmaklık etme," dedi Ce'Nedra.
Garion inatla başını salladı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.
"Tamam, tamam," dedi prenses bıkkın bir şekilde içini çekerek. "Bakmayacağım. Ama bence saçmalıyorsun. Tol Honeth hamamlarında böyle şeyler çok normal karşılanır."
"Burası Tol Honeth değil," dedi Garion ters bir sesle.
"istiyorsan arkamı dönerim," dedi kız. Sonra ayağa kalkarak arkasını döndü.
Ona pek güvenemeyen Garion sürünerek sudan çıktı ve ıslak ıslak pantolonunu üstüne geçirdi.
"Tamam," dedi sonra, "su senin." Yüzünü ve saçlarını havluyla kurulamaya çalışarak, "Ben kampa dönüyorum," diye ekledi.
"Leydi Polgara benimle kalmanı söyledi," dedi kız sakin bir sesle, belindeki kemeri çözerek.
"Pol Teyze ne dedi?" dedi Garion hayretler içinde.
"Burada kalıp beni koruyacakmışsın," dedi Ce'Nedra. Tuniğinin eteğini yakaladı; belli ki çıkarmaya niyetleniyordu.
Garion hızla arkasını dönüp kararlı bir şekilde ağaçlara dikti gözünü. Kulakları kıpkırmızı kesilmiş, elleri titremeye başlamıştı.
Kız küçük, billur gibi bir kahkaha attı; arkasından çıkan seslerden Garion onun suya girdiğini anladı. Soğuk suyun etkisiyle bir çığlık attı, sonra tekrar su sesleri duyuldu. "Sabunu ver," diye emretti kız.
Garion düşünmeden sabunu almak için eğildi ve bir an için beline kadar suda durmakta olan Ce'Nedra'yı gördü; gözlerini hemen sımsıkı kapattı. Gözleri kapalı, geri geri yürüyerek gölcüğe yaklaştı, el yordamıyla sabunu uzatmaya çalıştı.
Ce'Nedra gülerek sabunu elinden aldı.
Garion'a sonsuz gibi gelen bir süre sonra prenses yıkanmasını bitirdi, gölcükten çıkarak kurulandı ve giyindi. Bütün bu süre boyunca Garion gözlerini sımsıkı kapalı tutmuştu.
"Siz Sendarlar çok tuhafsınız," dedi kız, gölcüğün yanındaki güneşli çimenlikte yan yana otururlarken. Başını yana atmış koyu kırmızı saçlarını tarıyor, daha doğrusu gür saçlarındaki düğümleri tarakla çözmeye çalışıyordu. "Tol Honeth'teki hamamlara kadın erkek birlikte gideriz; atletizm müsabakaları da çıplak yapılır. Daha geçen yaz imparatorluk Stadyumunda bir düzine kadar kızla yarıştım, izleyiciler çok hoşnut kaldılar."
"Onları anlayabiliyorum," dedi Garion alayla. "Bu nedir?" dedi Ce'Nedra Garion'un çıplak göğsündeki tılsımı göstererek.
"Geçen Eras yortusunda dedem vermişti," dedi Garion. "Bakayım," dedi kız elini uzatarak.
Garion öne eğildi.
"Çıkar da öyle bakayım," diye emretti kız.
"Çıkarmamam gerekiyormuş," dedi Garion. "Bay Kurt ve Pol Teyze her ne olursa olsun çıkarmamamı söylediler. Tılsımlı galiba."
"Ne acayip fikir," dedi Ce'Nedra eğilip tılsımı incelerken. "Gerçekten büyücü değiller, değil mi?"
"Bay Kurt yedi bin yaşında," dedi Garion. "Tanrı Aldur'u tanıyor. Birkaç dakika içinde küçük bir dal parçasını bir ağaç haline getirdiğini ve taşlan ateşe verdiğini gördüm. Pol Teyze de tek bir sözle kör bir kadının gözlerini açtı; ayrıca baykuşa dönüşebiliyor."

"Ben böyle şeylere inanmam," dedi Ce'Nedra. "Mutlaka başka bir açıklaması vardır." Garion omuzlarını silkerek keten gömleğini ve kahverengi tuniğini giydi. Hâlâ ıslak olan saçlarını silkeleyip parmaklarıyla taramaya çalıştı.
"Berbat ediyorsun," dedi Ce'Nedra eleştirel bir tavırla. "Dur ben tarayayım." Tarağı eline alıp dikkatli bir şekilde çekiştirmeye başladı. "Bir erkek için güzel saçların var," dedi sonra. "Saç işte," dedi Garion aldırmadan.
Bir süre sessizce taradıktan sonra Garion'un çenesini tutup yüzünü dikkatle inceledi. Saçlarının sağını solunu biriki kere daha düzelttikten sonra, "Şimdi daha iyi," dedi tatmin olmuş bir şekilde.
"Sağ ol," dedi Garion. Kızdaki ani değişikliğe akıl erdirememişti. Ce'Nedra yeniden çimenlere oturup bir dizini göğsüne çekerek dalgın dalgın gölcüğün parlayan sularını seyretmeye başladı.
"Garion," dedi sonunda.
"Evet?"
"Sıradan bir insan olarak büyümek nasıl bir şey?"
Garion omuzlarını silkerek,"Hayatım boyunca hep sıradan biri oldum," dedi, "o yüzden neyle karşılaştıracağımı bilemem."
"Canım, anlat işte. Nerede büyüdün, neler yaptın, filan."
Böylece Garion onaFaldor'un çiftliğini, mutfağı, Durnik'in demirci dükkânını, Doroon'u, Rundorig'i ve Zubrette'i anlattı.
"Zubrette'e âşıksın değil mi?" dedi Ce'Nedra suçlayan bir tavırla.
"Öyle sanıyordum, ama çiftlikten ayrılalı o kadar çok şey geldi ki başıma, yüzünü bile unuttum. Zaten âşık olmamak en iyisi galiba. Gördüğüm kadarıyla çoğu zaman acı vermekten başka işe yaramıyor."
"Sen adam olmazsın," dedi kız, sonra güneşte parlayan gür saçlarının çevrelediği küçük yüzünde bir gülümsemeyle ona baktı.
"Olmam herhalde," dedi Garion. "Peki şimdi sen anlat bakalım, çok özel biri olarak büyümek nasıl bir şey."
"Ben özel biri değilim ki."
"İmparatorluk Prensesisin," dedi Garion. "Bu bayağı özel sayılır."
"Ha, şu mesele," diye kıkırdadı Ce'Nedra. "Biliyor musun, sizinle beraber yolculuğa başlayalı beri, imparatorluk Prensesi olduğumu unuttum neredeyse."
"Neredeyse," dedi Garion gülümseyerek, "ama tamamen değil."
"Haklısın," dedi kız. Tekrar gölcüğün sularına bakarak, "Çoğu zaman," dedi, "prenses olmak çok sıkıcı. Törenler ve formalitelerden ibaret. En çok yaptığın iş durup nutuk dinlemek ve yabancı devlet temsilcilerini karşılamak. Etrafımda hep nöbetçiler olur; ama bazen ben kendi başıma kalabilmek için kaçarım. O zaman çok kızarlar." Tekrar güldü, sonra bakışları dalgınlaştı. "Falına bakayım," dedi Garion'un elini tutarak.
"Fal bakabilir misin?" diye sordu Garion.
"Şakacıktan canım," dedi kız. "Bazen hizmetçilerimle birbirimizin falına bakarız. Birbirimize soylu kocalar ve bir sürü çocuk görürüz." Garion'un avucuna baktı. Yeni yıkanmış olduğu için avucunda-ki leke apaçık görünüyordu. "Bu da ne?" diye sordu Ce'Nedra.
"Bilmem."
"Hastalık filan değil, değil mi?"
"Hayır," dedi Garion. "Doğduğumdan beri var. Aileden gelen bir şey galiba. Pol Teyze nedense

onu kimsenin görmesini istemez, o yüzden hep saklamaya çalışır." "Böyle bir şey nasıl saklanır?" "Hep ellerimi pis tutacak işler bulur bana."
"Ne garip," dedi Ce'Nedra. "Benim de bir doğum lekem var, tam kalbimin üstünde. Görmek ister misin?" Elini tuniğinin yakasına götürdü.
"inandım, inandım," dedi Garion kıpkırmızı kesilerek.
Ce'Nedra gene billur gibi bir kahkaha attı. "Çok tuhafsın Garion. Daha önce tanıdığım çocuklara hiç benzemiyorsun."
"Onlar Tolnedralıydı herhalde," dedi Garion. "Ben Sendarım, ya da en azından Sendar olarak yetiştirildim; ister istemez fark olacak."
"Nereli olduğundan emin değilmiş gibi konuşuyorsun."
"İpek Sendar olmadığımı söylüyor," dedi Garion "Nereli olduğumdan emin değilmiş; bu da çok tuhaf, çünkü İpek insanların nereli olduğunu bir bakışta anlar. Baban Rivalı olduğumu sandı."

"Leydi Polgara teyzen, Belgarath da deden olduğuna göre, muhtemelen büyücüsündür," dedi Ce'Nadra.
Garion gülerek, "Ben mi?" dedi. "Saçma. Ayrıca büyücüler Gerekler, Tolnedralılar ya da Rivalılar gibi bir ırk değil ki. Bence avukatlık ya da tüccarlık gibi bir meslek; ama artık yeni büyücüler yok. Bütün büyücüler binlerce yaşında. Bay Kurt belki de insanlar öyle değiştiler ki, artık büyücü olamıyorlar diyor."
Ce'Nedra dirseklerine dayanarak sırtüstü uzanmış ona bakıyordu. "Garion?"
"Evet?"
"Beni öpmek ister misin?"
Garion'un kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.
Tam o sırada Durnik'in yakınlarda bir yerlerden onları çağıran sesi duyuldu; bir an için Garion eski dostundan nefret ettiğini hissetti.
BELGARIAD 2
YİRMİNCİ BOLUM
POL HANIM, kampa dönme vaktiniz gelmiş diyor," dedi Durnik gölcüğe yaklaşırken. Sade, güvenilir yüzünde dalga geçermiş gibi bir ifadeyle, onlara bilmiş bilmiş bakıyordu.
Garion önce kızardı, sonra da kızardığı için kendisine kızdı. Ce' Nedra ise hiç aldırmış görünmüyordu.
"Orman Perileri geldi mi?" diye sordu kalkıp tuniğinin sırtındaki otian silkelerken.
"Daha gelmediler," dedi Durnik. "Kurt yakında bizi bulacaklarını söylüyor. Güneyden fırtına yaklaşıyor, o yüzden Pol Hanım geri dönmenizi istedi."
Garion gökyüzüne bakınca, mürekkep rengi bulutların güneyden kuzeye doğru ilerleyerek berrak mavi gökyüzünü hızla karartmakta olduklarını gördü. Kaşlarını çatarak, "Daha önce hiç böyle bulut görmedim Durnik," dedi sonra, "sen ne dersin?"
Durnik gökyüzüne bakarak, "Tuhaf gerçekten," dedi.
Garion ıslak havluları katladıktan sonra, dereden aşağı doğru yola koyuldular. Bulutlar güneşi örttüğü için orman birdenbire kapkara olmuştu, izleniyor olma hissi, Ormana girdiklerinden beri hissettikleri o bilinçli ihtiyat duygusu geçmemişti, ama şimdi bir şey daha vardı. Dev ağaçlar huzursuzca kıpırdanıyor, dalların arasında milyonlarca küçük mesaj gidip geliyordu sanki.
"Korkuyorlar," diye fısıldadı Ce'Nedra. "Bir şeyden korkuyorlar."
"Ne?" dedi Durnik.
"Ağaçlar bir şeyden korkuyorlar. Hissetmiyor musun?"
Durnik boş boş baktı.
Yukarılardaki kuşlar birdenbire sustu. Soğuk bir rüzgâr esmeye başladı ve beraberinde berbat bir bataklık ve çürümüş yaprak kokusu getirdi.
"Bu koku da nedir?" dedi Garion sinirli bir şekilde etrafına bakınarak.
"Güneyde Nyissa var," dedi Ce'Nedra. "Bataklıklarla kaplı."
"O kadar yakın mıyız?" dedi Garion.
"Hayır," dedi Ce'Nedra kaşlarını çatarak. "En az altmış fersah."
"Koku o kadar uzağa gelir mi?"
"Hiç sanmam," dedi Durnik. 'Yani buraları bilmem ama Sendarya'da gelemezdi."
"Kamp ne kadar uzakta?" dedi Ce'Nedra.
"Yarım mil kadar," dedi Durnik.
"Koşsak mı acaba?"
Durnik başını sallayarak, "Yer çukurlarla dolu," dedi. "Bu zayıf ışıkta koşmak tehlikeli olur. Ama hızlı yürüyelim."
Gittikçe kararan kasvetli havada hızla ilerlediler. Rüzgâr şiddetlendi, ağaçlar rüzgârla sallanıp

eğilmeye başladılar. Ormanı kaplayan korku hissi giderek arttı.
"Şurada kıpırdayan bir şey var," diye fısıldadı Garion telaşla, derenin öbür kıyısındaki karanlık ağaçlan göstererek.
"Ben bir şey görmüyorum," dedi Ce'Nedra.
"Bak, şurada, büyük beyaz gövdeli ağacın arkasında. Orman Perisi mi o?"
Alacakaranlıkta, belirsiz bir şekil bir ağacın arkasından başka bir ağacın arkasına geçti.
Gördükleri şeyde tüyler ürpertici bir kötülük hissi vardı. Ce'Nedra iğrenerek, "Orman Perisi filan değil o," dedi. 'Yabancı bir şey."

Durnik yerden bir dal alıp iki eliyle sopa gibi kavradı. Etrafına bakman Garion da kendisine bir sopa buldu.
İki ağaç arasında başka bir suret hareket etti; bu daha yakınlarındaydı.
"Bu riski alacağız artık," dedi Durnik düşünceli bir yüzle. "Koşun ama dikkatli olun. Diğerlerine haber verin. Haydi!"
Garion Ce'Nedra'nın elini tuttu ve dere kıyısı boyunca tökezleyerek koşmaya başladılar. Durnik geride kalmış, sopasını tehditkâr bir şekilde sallıyordu.
Şekiller artık etraflarını sarmıştı; Garion paniğe kapılmaya başladı.
Birden Ce'Nedra çığlık attı. Şekillerden biri tam önlerindeki bir çalının arkasından çıkarak karşılarına dikilmişti, îri ve iğrenç şekilliydi. Yüzü yoktu. Daha tam oluşmamış ellerini onlara uzatmış tökezleyerek ilerlerken, başının önündeki iki göz deliği boş boş bakıyordu. Gri çamur rengindeydi ve vıcık vıcık gövdesi çürümüş, pis kokulu yosunlarla kaplıydı.
Garion hiç düşünmeden Ce'Nedra'yı arkasına çekti ve saldırdı, îlk darbesi yaratığın yan tarafına indi, ama sopa gözle görünür bir etki yapmadan gövdenin içine gömüldü. Uzanmış ellerinden biri yüzüne değince, bu vıcık vıcık dokunuştan iğrenerek geri çekildi. Panik halinde sopasını yeniden salladı ve darbe yaratığın koluna indi. Dehşetle, kolun dirsekten kırılıp yere düştüğünü gördü. Yaratık eğilip hâlâ kıpırdayan kolu yerden aldı.
Ce'Nedra tekrar bir çığlık atınca Garion o tarafa döndü. Çamur adamlardan biri arkadan yanaşıp Ce'Nedra'yı İM koluyla birden belinden kavramıştı. Debelenen prensesi yerden kaldırıp dönmekteydi ki, Garion sopasını bütün gücüyle salladı. Yaratığın kafasını ya da gövdesini değil, ayak bileklerini hedef almıştı.
îki ayağı da kopan çamur adam geri devrildi. Ama düşerken Ce'Nedra'nın beline sarılan kollarını gevşetmemişti.
Garion geri sıçrayıp sopasını atarak hançerini çekti. Yaratığın vücudunun yapıldığı malzeme şaşırtıcı ölçüde sertti. Çamurun içinde vücuda şeklini veren sarmaşıklar ve kuru dallar vardı. Garion çılgın gibi uğraşarak yaratığın kollarından birini kesti ve çığlık çığlığa bağıran prensesi kurtarmaya çabaladı. Öteki kol hâlâ kızı bırakmamıştı. Aceleden nefes nefese kalan Garion öteki kolu da kesmeye başladı. "Dikkat!" diye haykırdı Ce'Nedra. "Arkanda!" Garion arkasına bakınca, ilk çamur adamın ona doğru uzandığını gördü. Ayak bileğini soğuk bir şey kavradı. Az önce kestiği kol sürünerek gelip onu yakalamıştı.
"Garion!" diye haykırdı Barak yakınlarda bir yerden. "Buradayız," diye bağırdı Garion. "Çabuk ol!" Çalılar çatırdayarak aralandı ve dev, kızıl sakallı Çerek, elde kılıç ortaya çıktı. Hettar ve Mandoral-len hemen arkasındaydı. Barak müthiş bir darbeyle ilk çamur adamın kafasını kopardı. Havada uçan kafa, metrelerce ötede iğrenç bir ses çıkararak yere kondu. Başsız yaratık körlemesine ellerini uzatarak kendisine saldıranı yakalamaya çalıştı. Barak bembeyaz olarak İM kolu da kesti. Yaratık hâlâ ilerlemeye çalışıyordu.
"Bacaklarını kes," dedi Garion hemen. Sonra eğilip bileğini tutan çamurdan eli kesti.
BELGARIAD 2
Başka çamur adamlar da çıkmıştı ortaya. Hettar ve Mandorallen onlarla savaşırken havada canlı çamur parçalan uçuşuyordu.
Barak eğilerek Ce'Nedra'yı tutan kol parçasını çekip attı. Sonra kızı ayağa kaldırıp Garion'a doğru iterek, "Kampa dönün," diye emretti. "Durnik nerede?"
"Bunları durdurmak için geride kaldı," dedi Garion. "Biz ona yardım ederiz," dedi Barak.
"Koşun!" Ce'Nedra panikten kendini kaybetmişti neredeyse, o yüzden Garion onu kampa kadar çekerek götürdü. "Ne oluyor?" dedi Pol Teyze.
"Ormanda canavarlar var," dedi Garion, Ce'Nedra'yı ona doğru iterek. "Çamurdan yapılmışlar, ölmüyorlar. Durnik'i yakaladılar." Çadırlardan birine dalıp kılıcını kaptı ve ateşli bir öfkeyle dışarı fırladı.
"Garion!" diye haykırdı Pol Teyze, ağlayan prensesten kurtulmaya çalışarak. "Ne yapıyorsun?"
"Dumik'i kurtaracağım," dedi Garion. "Olduğun yerde kal."
"Hayır!" diye haykırdı Garion. "Durnik benim dostum." Kılıcını sallayarak kavganın olduğu yere koşmaya başladı. "Garion! Geri dön!"
Ona hiç kulak asmadan karanlık ormana daldı. Kargaşa çadırlardan yüz metre ötede devam e-diyordu. Barak, Hettar ve Mandorallen, sistemli bir şekilde balçık kaplı çamur adamları parçalıyorlardı, İpek ise elinde kısa kılıcıyla kavganın bir orasına bir burasına dalıp çıkıyor, yosun kaplı canavarların vücutlarında koca delikler açıyordu. Garion kulaklarında bir çınlama ve bir çeşit çaresiz coşkuyla kavganın ortalık yerine atıldı.

Derken Bay Kurt ve Pol Teyze, arkalarında beti benzi atmış, titreyen Ce'Nedra ile oracıkta bitiverdiler. Kurt gözlerinde bir ateşle iradesini toplarken hepsine tepeden bakıyormuş gibiydi. Bir elini avucu yukarı gelecek şekilde uzatarak, "Ateş!" demesiyle birlikte, elinden yukarıda kıvrılıp duran bulutlara doğru bir yıldırım fırladı. Korkunç bir gökgürültüsüyle yer sarsıldı. Garion zihnindeki gümbürtü yüzünden sendeledi.
Pol Teyze de elini uzatarak güçlü bir sesle, "Su!" dedi.
Sanki bulutlar yarılmış gibi, müthiş bir yağmur indi, öyle ki, etraflarındaki hava suya dönmüş gibi oldu.
Hâlâ sendeleyerek üzerlerine gelen çamur adamlar bu korkunç yağmurda eriyip akmaya başladılar. Garion iğrenmeyle karışık bir hayranlıkla, yaratıkların şiddetli yağmur altında titreyip kabarmalarını, sonra çözüşüp çamur topaklarına ve çürümüş dal parçalarına dönüşerek yok olmalarını izledi.
Barak sırılsıklam olan kılıcını uzatarak, eskiden saldırganlardan birinin kafası olan balçık topağını yokladı. Topak parçalanınca içinden kıvrılmış bir yılan çıktı. Yılan saldırmak için gerilince Barak bir kılıç darbesiyle onu ikiye böldü.
Sel gibi inen yağmur vücutlarını kaplayan çamuru iyice eritince, başka yılanlar da belirmeye başladı. "Şu," dedi Pol Teyze çamurdan kurtulmaya çalışan donuk yeşil bir sürüngeni göstererek. "Getir onu bana Garion."
"Ben mi?" dedi Garion nefesi kesilip tüyleri diken diken olarak. "Ben getiririm," dedi İpek. Çatal şeklinde bir dal parçası alıp yılanın başını yere yapıştırdı, sonra ensesindeki ıslak deriyi yakalayarak kıvranan sürüngeni havaya kaldırdı.
"Buraya getir," dedi Pol Teyze, yüzündeki suları silerek, ipek yılanı ona doğru uzattı. Yılanın çatal dili sinirli bir şekilde çırpınıyordu; donuk gözleri ise Pol Teyzeye dikilmişti. "Bu ne demek oluyor?" diye sordu Pol yılana. Yılan tısladı, sonra gene tıslama gibi bir sesle cevap verdi. "Bu hanımımın bileceği iş Polgara."
Üzerinden sular damlayan yılan konuşunca İpek'in beti benzi attı ve hayvanı daha sıkı tutmaya başladı. "Anlıyorum," dedi Pol Teyze.
cek."
Pol Teyze aşağılayarak güldü. "İzin mi? Hanımının bana izin verecek ya da vermeyecek gücü

"Aramaktan vazgeç," diye tısladı yılan. "Hanımım bundan daha ileri gitmenize izin vermeyeyok."
"Hanımım Nyissa Kraliçesi," dedi yılan fısıldayan sesiyle. "Oradaki gücü mutlaktır. Yılanların âdetleri insanlarınkine benzemez, hanımım da yılanların kraliçesidir. Nyissa'ya girerseniz, başınıza geleceklerden siz sorumlu olursunuz. Biz sabırlıyız, korkmayız. Hiç ummadığınız yerlerde bekleriz sizi. Soktuğumuzda farkına bile varmazsınız, ama söküşümüz ölümdür."
"Salmissra'nın bu olaylarla ilgisi ne?" diye sordu Pol Teyze.
Yılanın titreyen dili ona doğru uzandı. "Bunu bana söylemeyi tercih etmedi. Merak ise biz yılanların tabiatında yoktur. Sana haberi verdim, mükâfatımı da zaten almıştım. Şimdi bana istediğinizi yapın."
"Pekâlâ," dedi Pol Teyze, yağmurdan sırılsıklam olmuş yüzünde soğuk bir ifadeyle yılana bakarak.
"Öldüreyim mi?" dedi ipek. Yüzü kasılmış, koluna dolanan kalın yılanı sımsıkı tutmaktan elinin eklem yerleri bembeyaz olmuştu.
"Hayır," dedi Pol alçak bir sesle. "Bu kadar iyi bir haberciyi yok etmek anlamsız olur." Çelik gibi bir bakışla yılanı süzerek, "Diğerlerini de al ve Salmissra'ya geri dön," dedi. "Ona de ki, eğer bir daha işime müdahale ederse, onun peşine takılırım; Nyissa'daki en derin çamur çukuruna bile saklansa gazabımdan kurtulamaz."
"Peki ya mükâfatım?" dedi yılan. "Mükâfat olarak seni sağ bırakıyorum," dedi Pol. "Haklısın," diye tısladı yılan. "Haberini ileteceğim Polgara." "Bırak onu," dedi Pol Teyze İpek'e.
Ufak tefek adam eğilip kolunu yere uzattı. Yılan kolundan çözülünce, İpek ensesini bırakarak geri sıçradı. Yılan ona bir kere baktıktan sonra kayarak uzaklaştı.
"Bu kadar yağmur yetmez mi Polgara?" dedi Kurt yüzünü silerek.
Pol Teyze kayıtsız bir tavırla elini sallayınca, yağmur sanki yukarıda bir kova boşalmış gibi aniden duruverdi.
"Durnik'i bulmamız gerek," diye hatırlattı Barak.

"Arkada kalmıştı," dedi Garion, yağmur yüzünden çağlayarak akan dereyi göstererek. Durnik'i bulduklarında ne görecekleri endişesiyle göğsü sıkışıyordu, ama kendini toplayıp öne geçti.
"Demirci iyi bir arkadaş," dedi Mandorallen. "Onu kaybetmek istemem." Şövalyenin sesinde tuhaf, ürkek bir ifade vardı ve yüzü de soluk ışıkta her zamankinden daha beyaz görünüyordu. Ama enli kılıcını tutan eli titremiyordu. Yalnızca gözlerinde Garion'un daha önce görmediği bir kuşku vardı.
Ağaçların arasında yürürlerken her taraftan sular damlıyordu. "Buralarda olması lazım," dedi Garion etrafa bakınarak. "Ama göremiyorum onu."
"Buradayım," dedi Durnik'in sesi yukarıdan. Koca bir meşenin üst dallarından onlara bakıyordu. "Gittiler mi?" Dikkatle kaygan ağaçtan aşağı inmeye başladı. "Yağmur tam vaktinde geldi," dedi sonunda yere atlayarak. "Yaratıkları ağaçtan uzak tutmakta güçlük çekmeye başlamıştım.
Tek söz bile söylemeden, Pol Teyze ona sarıldı sonra da bu ani hareketinden utanmış gibi, a-damcağızı azarlamaya başladı.
Durnik onun azarlarına ses çıkarmadan, yüzünde tuhaf bir ifadeyle katlandı.
BELGARIAD 2
YİRMİ BİRİNCİ BOLUM
GARİON o gece çok huzursuz bir uyku uyudu, îkide bir uyamyor, çamur adamların dokunuşunu hatırlayarak irkiliyordu. Ama en sonunda gece, bütün geceler gibi sona erdi ve parlak ve berrak bir gün doğdu. Bir süre yatakta tembellik edip battaniyesinin içinde döndü, ama sonunda Ce'Nedra onu u-yandırmaya geldi.
"Garion," dedi alçak sesle, omuzuna dokunarak. "Uyanık mısın?"
Garion gözlerini açıp kıza baktı. "Günaydın."
"Leydi Polgara kalkman gerektiğini söylüyor," dedi kız.
Garion esnedi, gerindi, sonra doğruldu. Uzanıp çadırın kapısından dışarı bakınca güneşin parlamakta olduğunu gördü.
"Leydi Polgara bana yemek pişirmesini öğretiyor," dedi Ce'Nedra gururla.
"Harika," dedi Garion, gözlerine giren saçları toparlamaya çalışarak.
Ce'Nedra küçük yüzünde, yeşil gözlerinde ciddi bir ifadeyle ona uzun uzun baktı.
"Garion."
"Efendim?"
"Dün çok cesurdun."
Garion hafifçe omuzlarını silkti. "Herhalde bugün bu nedenle bir azar işitirim."
"Neden?"
"Pol Teyzeyle dedem cesurca davranmaya çalışmamdan hoşlanmıyorlar," dedi Garion. "Benim hâlâ çocuk olduğumu düşünüyorlar, bir zarar gelmesin istiyorlar."
"Garion!" diye seslendi Pol Teyze yemek pişirmekte olduğu ateşin başından. "Ateş için odun lazım."
Garion içini çekerek battaniyenin altından çıktı. Kısa çizmelerini giyip kılıcını beline taktıktan sonra, ağaçlara doğru yürümeye başladı. Pol Teyzenin önceki gece yarattığı sağanak yüzünden dev meşelerin altlan hâlâ ıslaktı ve kuru dal bulmak çok zorlaşmıştı. Ortalıkta dolaşarak devrilmiş ağaç gövdelerinin ya da çıkıntılı büyük kayaların altından nisbeten kuru kalmış dallan topladı. Sessiz ağaçlar onu gözlüyorlardı, ama nedense bugün önceki kadar düşmanca değildi bakışlan.
"Ne yapıyorsun?" diye ince bir ses geldi yukandan.
Garion elini kılıcına götürerek başını kaldırdı.
Bir kız, tam başının üstündeki iri bir dalda ayakta duruyordu. Üstünde kemerli bir tunik, ayağında da sandaletler vardı. Saçlan açık kahverengiydi, gri gözlerinde de meraklı bir ifade vardı; cildindeki hafif yeşil ton, onun bir Orman Perisi olduğunu gösteriyordu. Sol elinde bir yay, sağ elinde ise gergin kirişe takılı, ucu tam Garion'a çevrilmiş bir ok vardı.
Garion ihtiyatla elini kılıcından çekerek, "Odun topluyorum," dedi.
"Ne için?"
"Teyzem ateş yakacak," dedi Garion.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
"Ateş mi?" Kızın yüzü sertleşti ve yayını gerdi.
"Küçük bir ateş," diye atıldı Garion. 'Yemek pişirmek için."
"Bu ormanda ateş yasaktır," dedi kız sert bir sesle.
"Bunu Pol Teyzeye anlat," dedi Garion. "Ben emir kuluyum."

Kız ıslık çalınca, bir ağacın arkasından başka bir kız belirdi. Onun da elinde bir yay vardı; saçları neredeyse Ce'Nedra'nınkiler kadar kızıldı ve onun cildinde de bir yaprak rengi tonu vardı.
"Odun topluyormuş," dedi ilk kız. "Ateş yakacakmış. Öldüreyim mi, ne dersin?"
"Xantha burada ne aradıklarını öğrenmemiz gerektiğini söyledi," dedi kızıl saçlı kız düşünceli bir tavırla. "Eğer burada bir işleri olmadığı ortaya çıkarsa, o zaman öldürebilirsin."
"Ne yapalım," dedi kahverengi saçlı olan hayal kınklığıyla. "Ama sakın unutma, bunu ben buldum. Vakit gelince ben öldüreceğim."
Garion ensesindeki saçların dikilmeye başladığını hissetti.
Kızıl saçlı kız ıslık çalınca yarım düzine silahlı Orman Perisi daha ağaçlardan süzüldü. Hepsi u-fak tefektiler ve saçları kızıl ve altın rengi tonlanndaydı. Garion'un etrafında toplanıp kıkırdayarak onu incelemeye başladılar. "O benim," dedi kahverengi saçlı Peri ağaçtan aşağı atlayarak. "Ben buldum, Xe-ra onu öldürebileceğimi söyledi."
"Sağlıklı görünüyor," dedi biri, "çok da uysal. Belki de saklasak daha iyi olur. Erkek mi?"
Bir başkası kıkırdayarak, "Bakalım," dedi.
Kıpkırmızı kesilen Garion, "Erkeğim," dedi aceleyle.
"Harcamak yazık olur," dedi biri. "Bir süre saklayıp sonra öldürelim."
"Benim," dedi kahverengi saçlı Peri inatla. "Canım isterse öldürürüm." Sahip çıkıcı bir tavırla Garion'un kolunu yakaladı.
"Haydi gidip diğerlerine bakalım," dedi Xera denilen kız. "Ateş yakıyorlar, engel olmamız lazım."
"Ateş mi?" diye haykırdılar diğerleri; sonra dönüp suçlayan bir tavırla Garion'a bakmaya başladılar.
"Küçücük bir ateş," dedi Garion aceleyle.
Xera, "Onu da getirin," diyerek hızla ağaçların arasında çadırlara doğru ilerlemeye başladı. Yukarıda ağaçlar birbirleriyle fısıldaşıyorlardı.
Çadırların bulunduğu açıklığa varınca, Pol Teyzeyi sakin bir tavırla bekler buldular. Garion'un etrafında kümelenmiş Orman Perilerine yüzündeki ifade hiç değişmeden bakarak, "Hoş geldiniz hanımlar," dedi.
Periler aralarında fısıldaşmaya başladılar. Birden Xera denilen kız "Ce'Nedra!" diye haykırdı.
"Kuzin Xera," dedi Ce'Nedra, sonra koşup birbirlerine sarıldılar. Diğer Periler ateşe gergin bir şekilde bakarak açıklığa biraz daha yaklaştılar.
Ce'Nedra hemen kuzini Xera'ya kim olduklarını anlattı, bunun üzerine Xera diğerlerine yaklaşmaları için işaret ederek, "Bunlar dostmuş," dedi. "Onları annem Kraliçe Xantha'ya götürmemiz gerekiyor."
"Yani bunu öldüremeyecek miyim?" dedi kahverengi saçlı Peri huysuz bir tavırla, küçücük parmağıyla Garion'u göstererek.
"Maalesef hayır," dedi Xera.
Kumral kız suratını asıp ayaklarını yere vura vura uzaklaştı.
BELGARIAD 2
Garion derin bir nefes aldı.
Derken Bay Kurt çadırdan çıkarak Perilere gülümseyerek baktı.
"Aaa, Belgarath," diye haykırdı Perilerden biri; hemen ihtiyarın yanına koşup boynuna sarılarak öptü ve "Bize şeker getirdin mi?" diye sordu.
ihtiyar yüzünde ciddi bir ifadeyle ceplerini karıştırmaya başladı. Çeşitli şekerlemeler ortaya çıktıkları anda Periler tarafından kapılıp kayboluveriyorlardı.
"Bize anlatacak hikâyelerin var mı?" diye sordu Perilerden biri.
"Çook," dedi Kurt, yüzünde hınzırca bir ifadeyle burnunu kaşıyarak. "Ama kız kardeşleriniz de gelene kadar bekleyelim ki hepinize anlatabileyim."
"Sırf bizim için bir hikâye anlat," dedi Peri. "Peki bu özel hikâye karşılığında ne vereceksiniz?"
"Öpücük," dedi Peri hemen. "Her birimizden beşer öpücük."
"Ama çok iyi bir hikâye anlatacağım," dedi Kurt hemen pazarlığa başlayarak. "Beş yetmez; gel on olsun."
"Sekiz," diye atıldı Peri.
"Peki," dedi Kurt. "Sekize olur."
"Bakıyorum daha önce buradan geçmişsin ihtiyar Kurt," dedi Pol Teyze alayla.
"Zaman zaman gelirim," dedi Kurt yumuşak bir tavırla.

"O şekerlemelerin sağlıkları için zararlı olduğunu biliyorsun, değil mi?"
"Biraz şekerden bir şey çıkmaz Pol," dedi Kurt. "Çok da seviyorlar. Bir Orman Perisi şekerleme için her şeyi yapabilir."
"iğrençsin," dedi Pol.
Bütün Periler, bir bahçe dolusu bahar çiçeği gibi Bay Kurt'un başına üşüşmüşlerdi Garion'u yakalayan kumral Peri hariç. O, diğerlerinden biraz ayrı durmuş, okunun ucuyla oynayarak surat asıyordu. Nihayet, Garion'a yaklaşarak, "Kaçmayı düşünmezsin, değil mi?" diye sordu umutla.
"Hayır," dedi Garion kesin bir tavırla.
Peri hayal kırıklığıyla içini çekti. "Bana iyilik olsun diye bile kaçmaz mısın?"
"Kusura bakma," dedi Garion.
Kız yeniden acı acı içini çekerek, "Eğlenmeme hiç izin verilmiyor," dedi, sonra diğerlerine katıldı.
ipek ihtiyatlı bir şekilde çadırından çıktı; Periler ona alıştıktan sonra da Durnik belirdi.'
"Bunların hepsi çocuk, değil mi?" diye sordu Garion Pol Teyzeye.
"Öyle görünürler," dedi Pol, "ama göründüklerinden çok daha yaşlıdırlar. Bir Orman Perisi a-ğacı ile aynı yaştadır; meşelerin de ömrü çok uzundur."
"Erkek Periler nerede?" diye sordu Garion. "Hep kızlar var ortada." "Erkek Peri yoktur canım," dedi Pol Teyze yemek pişirmeye dönerek.
"Ama o zaman nasıl..? Yani..." Garion kekeledi ve kızararak sustu. "İnsan erkeklerini yakalarlar," dedi Pol. 'Yolcuları filan." "Yaa." Garion konuyu hemen kapattı.
Kahvaltılarını tamamlayıp ateşlerini su dökerek söndürdükten sonra, atlarını eyerlediler ve Ormanın içlerine doğru yola koyuldular. Bay Kurt, çevresinde çocuklar gibi gülüşüp konuşan küçük Perilerle önden gidiyordu. Çevrelerindeki ağaçların mırıltıları artık düşmanca değildi; yürürlerken milyonlarca yaprak onlara hoş geldin diyordu sanki.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
Akşama doğru Ormanın merkezinde genişçe bir açıklığa vardılar. Açıklığın ortasında o kadar büyük bir meşe vardı ki, Garion'un aklı bu kadar büyük bir canlı olabileceğini alamadı bir türlü. Yosun kaplı gövdenin orasında burasında mağara gibi kovuklar vardı; alçak dallar ise birer yol kadar genişti ve bütün açıklık bu dalların gölgesinde kalıyordu. Ağaçta müthiş bir yaşlılık ve sabırlı bir bilgelik hissi vardı. Garion zihninde yüzüne bir yaprak sürünmüş gibi hafif bir dokunuş hissetti. Daha önce tanıdığı her şeyden farklı bir dokunuştu bu; ama ona(hoş geldin diyor gibiydi,
Ağaç Perilerle doluydu; hepsi tomurcuk gibi dallara dizilmişler Konuşmaları ve çocuksu gülüşleri kuş şakımaları gibi havayı doldu ruyordu.
Xera adlı kız, "Anneme geldiğinizi haber vereyim," diyerek ağaca yürüdü. Garion ve diğerleri yere atlayıp kararsız bir şekilde atlarının yanında durdular. Üstlerindeki dallardan Periler onları seyredip aralarında fısıldaşıyor, arada bir de gülüşüyorlardı.
Her nedense, Perilerin içten, rahat bakışları Garion'un kendini huzursuz hissetmesine neden o-luyordu. Pol Teyzeye biraz yaklaştığında, herkesin sanki bilinçsizce ona sığınıyormuş gibi etrafında toplaştığını fark etti.
"Prenses nerede?" diye sordu Pol Teyze.
"Şurada Pol Hanım," dedi Durnik. "Birtakım Perilerle muhabbet ediyor." "Gözünü üstünden ayırma," dedi Pol. "Peki benim serseri babam nerede?" "Ağacın yanında," dedi Garion. "Periler onu çok seviyorlar galiba." "Yaşlı budala!" dedi Pol Teyze karanlık bir ifadeyle.
Derken, ağacın geniş alt dallarının üstündeki bir kovuktan, başka bir Peri çıktı. Diğerlerinin kısa tuniklerinden farklı olarak, bu Peri uzun yeşil bir elbise giymişti ve altın rengi saçlarında ökseot-larından yapılma bir taç vardı. Zarif hareketlerle yere indi.
Pol Teyze ona doğru ilerlerken, diğerleri de saygılı bir mesafeyle peşinden yürüdüler.
"Sevgili Polgara," dedi Peri sıcak bir sesle. "Görüşmeydi çok oldu."
"Yerine getirmemiz gereken görevler var Xantha," dedi Pol Teyze.
Sevgiyle kucaklaştılar.
"Bunları bize hediye mi getirdin?" diye sordu Xantha, Pol Teyzenin arkasında duran erkeklere hayranlıkla bakarak.
Pol Teyze güldü. "Korkarım hayır Xantha. Onları sana memnuniyetle bırakırdım, ama sonra ihtiyacım olabilir."

"Ne yapalım," dedi kraliçe, şakacıktan içini çekerek. "Hepiniz hoş geldiniz. Yemeğe bizimle kalıyorsunuz tabii."
"Çok seviniriz," dedi Pol Teyze. Sonra kraliçenin koluna girerek, "Önce iki çift laf edebilir miyiz Xantha," dedi. İkisi diğerlerinden biraz ayrılıp alçak sesle bir şeyler konuştular; bu arada Periler de a-ğaçtaki kovuklardan torbalar ve çıkınlar çıkarıp geniş dalların altına bir ziyafet sofrası kurmaya başlamışlardı.
Hazırlanan yemek biraz tuhaf görünüyordu. Belli ki Orman Perilerinin günlük yiyeceği sadece çiğ meyvalar, yemişler ve mantarlardan oluşmaktaydı. Barak oturup ekşi bir suratla önüne konan yemeğe bakarak, "Et yok," diye homurdandı.
"Gene de kanını ısıtır," dedi İpek.
Barak önündeki bardaktan kuşkuyla bir yudum aldıktan sonra hoşnutsuz bir tavırla, "Su," dedi.
"Değişiklik olsun diye bir gece de ayık yat artık," dedi yanlarına gelen Pol Teyze.
"Eminim çok sağlıksız bir beslenme biçimi bu," dedi Barak.
BELGARIAD 2
Çe'Nedra, Kraliçe Xantha'nin yamna oturmuştu. Ona özel olarak bir şey söylemek istediği belli oluyordu, ama yalnız kalma fırsatı bulamadığı için sonunda herkesin önünde konuşmak zorunda kaldı: "Sizden bir ricam olacak Kraliçe Hazretleri."
"Söyle çocuğum," dedi kraliçe gülümseyerek.
"Önemsiz bir şey aslında," dedi Çe'Nedra. "Birkaç yıl için yanınıza sığınmak istiyorum. Babam yaşlandıkça mantıksızlaşıyor. Aklı başına gelene kadar başka bir yerde kalmam lazım."
"Ran Borune ne bakımdan mantıksızlaşıyor?" diye sordu Xantha.
"Saraydan çıkmama izin vermiyor. Ayrıca da on altıncı yaş günümde Riva'ya gitmem konusunda ısrar ediyor," dedi Çe'Nedra öfkeli bir sesle. "Hiç böyle saçma bir şey duydunuz mu?" "Riva'ya gitmeni neden istiyor?" "Saçma sapan bir anlaşma yüzünden. Sebebini bile hatırlamıyor kimse."
"Eğer anlaşma varsa, şartlarının yerine getirilmesi gerekir canım," dedi kraliçe yumuşak bir sesle.
"Riva'ya gitmeyeceğim," dedi Çe'Nedra. "On altıncı yaş günüm geçene kadar burada kalacağım. O kadar."
"Hayır canım," dedi kraliçe. "Öyle yapmayacaksın."
"Ne?" Çe'Nedra hayretten donakalmıştı.
"Bizim de bir anlaşmamız var," dedi Xantha. "Borune Hanedanı ile aramızdaki anlaşma çok a-çık. Prenses Xoria'mn soyundan gelen kadınlar Borune ailesi ile kaldığı sürece, Ormanımızın dokunulmazlığı var. Babanla kalıp ona itaat etmek senin görevin."
"Ama ben bir Orman Pensiyim," dedi Çe'Nedra. 'Yerim burası." "Aynı zamanda da insansın," dedi kraliçe, "ve yerin babanın yanı." "Riva'ya gitmek istemiyorum," diye itiraz etti Çe'Nedra.
"Çok aşağılayıcı bir şey." Xantha ona sert bir ifadeyle bakarak, "Aptallık etme çocuğum," dedi. "Görevin belli. Bir Orman Perisi olarak, bir Borune olarak ve bir imparatorluk Prensesi olarak görevlerin var. Senin küçük aptalca kaprislerin ise hiç önemli değil. Riva'ya gitmek gibi bir yükümlülüğün varsa, gideceksin."
Kraliçenin sesindeki kararlılık Ce'Nedra'yı altüst etmişti. Bu sözlerden sonra suratını asarak o-turdu ve hiç ses çıkarmadı.
Sonra kraliçe Bay Kurt'a dönerek, "Ormanın dışında bir sürü dedikodu dolaşıyor," dedi. "Bazıları bize kadar ulaştı. Galiba insanların dünyasında çok önemli bir şey olmakta ve bu bizim Ormandaki hayatımızı da etkileyecek. Bunun ne olduğunu ben de öğrensem iyi olur."
Kurt ciddi bir ifadeyle onayladı. "Bence de. Aldur Taşı, Dönek Zedar tarafından Riva Kralının taht odasından çalındı."
Xantha nefesini tutarak, "Nasıl?" diye sordu.
Kurt ellerini iki yana açarak, "Bilmiyoruz," dedi. "Zedar, Taşı Angarak krallıklarına götürmeye çalışıyor. Bir kere oraya ulaşırsa, Taşın gücünü kullanarak Torak'ı uyandırmak isteyecektir."
"Buna engel olunmalı," dedi kraliçe. "Bu konuda ne yapılıyor?"
"Alornlar ve Sendarlar savaşa hazırlanıyorlar," dedi Kurt. "Arendler de yardım edeceklerini va-dettiler; Ran Borune'ye de haber verildi, ama o bir söz vermedi. Boruneler zaman zaman zorluk çıkarmayı severler." Suratını asmış oturan Ce'Nedra'ya bir göz attı.
"Yani savaş olacak," dedi kraliçe kederle.

"Korkarım öyle olacak Xantha," dedi Kurt. 'Yanımdakilerle birlikte Zedar'ı kovalıyorum; umarım o Taşı Torak'a ulaştırmadan biz ona yetişiriz. Başsarsak bile Angaraklar çaresizlikten Batıya saldı-

racaklardır. Bazı kadim kehanetler gerçekleşmek üzere; Grolimler çarpık bakışlarıyla bile o kehanetleri görebiliyorlar."
Kraliçe içini çekerek, "Alametlerin bazılarını ben de gördüm," dedi. 'Yanılmış olduğumu umuyordum. Bu Zedar nasıl biri?"
"Bana çok benzer," dedi Kurt. "Aynı ustaya çok uzun bir süre hizmet ettik; insana damgasını vurur böyle şeyler."
"Böyle biri geçen hafta Ormanımızdan geçip Nyissa'ya gitti," dedi Xantha. "Bilseydik belki durdurabilirdik."
"Demek sandığımdan daha yakınız. Yalnız mıydı?"
"Hayır," dedi Xantha. 'Yanında Torak'ın hizmetkârlarından ikisi, bir de küçük çocuk vardı."
Kurt hayretle, "Çocuk mu?" diye sordu.
"Evet, altı yaşlarında bir çocuk."
ihtiyar önce kaşlarını çattı, sonra gözleri fal taşı gibi açılarak, "Demek böyle becerdi," diye haykırdı. "Hiç aklıma gelmemişti."
"Size nehri nereden geçip Nyissa'ya girdiklerini gösterebiliriz," dedi kraliçe. "Ama bu kadar büyük bir grupla Nyissa'ya geçmek tehlikeli olabilir. O bataklıkların her yanında Salmissra'nın gözleri vardır."
"Bunu hesaplamıştım," dedi Bay Kurt. Sonra Barak'a dönerek, "Geminin bizi Orman Nehri'nin ağzında bekleyeceğinden emin misin?" diye sordu.
"Orada olacak," diye gürledi Barak. "Kaptanı güvenilir biridir." "tyi," dedi Kurt. "Öyleyse İpek ve ben Zedar'ın izini takip ederiz, siz de nehri izleyerek denize çıkarsınız. Gemiye binip sahili izler, sonra da Yılan Nehri'nde Sthiss Tor'a gelirsiniz. Orada buluşuruz."
"Nyissa gibi tehlikeli bir memlekette kuvvetlerimizi ikiye ayırmamız akıllıca olur mu dersiniz?" diye sordu Mandorallen.
"Mecburuz," dedi Kurt. "Yılan insanlar ormanda yaşamaya alışıklar; yabancıları da hiç sevmezler, İpek ve ben yalnız olursak gizlice ve hızlı hareket edebiliriz."
"Nerede buluşmak istiyorsun?" dedi Barak. "Sthiss Tor'da rıhtımların yakınında bir Drasniya serbest bölgesi vardır," dedi İpek "Oradaki tüccarların çoğu arkadaşımdır. Boktorlu Radek adını vermeniz yeter. Eğer zamanında yetişemezsek, tüccarlara nerede olduğumuzu bildiririz."
"Ben ne olacağım?" diye sordu Ce'Nedra. "Sen bizimle geleceksin," dedi Pol Teyze. "Nyissa'ya gitmem için hiçbir neden yok," dedi Ce'Nedra. "Geleceksin, çünkü ben öyle istiyorum," dedi Pol Teyze. "Ben baban değilim Ce'Nedra. Surat asarak ya da gözlerini kırpıştırarak beni etkileyemezsin."
"Kaçarım," dedi Ce'Nedra.
"Aptallık edersin,"dedi Pol Teyze soğuk bir tavırla. "O zaman seni bulup geri getirmek zorunda kalırım; bu da hiç hoşuna gitmez. Dünyada olaylar o kadar ciddi bir hal aldı ki, küçük bir kızın şımarıklıklarına vakit ayıramayız. Benimle geleceksin ve on altıncı yaş gününde Riva Kralının taht salonunda hazır bulunacaksın; bunun için seni zincirlemem gerekse bile. Artık seni pışpışlayacak vaktimiz yok." Ce'Nedra ona bakakaldı, sonra ansızın gözyaşlarına boğuldu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM
ERTESİ SABAH, güneş henüz doğmadan ve tül gibi bir sis dev meşelerin dallan arasında süzülürken, İpek ve Bay Kurt Nyissa'ya doğru yola çıkmak için hazırlanmaya başladılar. Garion bir kütüğe oturmuş, karamsar bir ifadeyle ihtiyarın kendine yolluk hazırlamasını izliyordu.
"Niye bu kadar kasvetlisin?" diye sordu Kurt. "Keşke böyle ayrılmasaydık," dedi Garion. "îki haftalığına yalnızca." "Biliyorum," dedi Garion, "ama gene de..." "Ben yokken teyzene göz kulak ol," dedi Kurt, çıkınını toplarken. "Olur."
"Tılsımını da hiç çıkarma. Nyissa tehlikeli bir yerdir." "Unutmam," dedi Garion. "Sen de dikkatli ol, olur mu dede?"
Beyaz sakalı siste parlayan ihtiyar ona ciddi bir ifadeyle bakarak, "Ben hep dikkatliyimdir Garion," dedi.
"Geç oluyor Belgarath," dedi İpek, yularlarından tuttuğu İM atı konuştukları yere doğru getirirken.

Kurt ona geldiğini işaret ederken Garion'a, "îki hafta sonra Sthiss Tor'da görüşürüz," dedi.
Garion çabucak ihtiyarı kucakladı, sonra onların gidişini görmemek için arkasını döndü.
Açıklıktan geçerek dalgın dalgın sisi seyretmekte olan Mandorallen'in yanına gitti.
"Ayrılık kederli bir hadise," dedi şövalye dalgın bir tavırla, içini çekti.
"Mesele bundan ibaret değil, değil mi Mandorallen?" dedi Garion.
"Çok dikkatli bir delikanlısın sen."
"Derdin ne? İki gündür bir tuhafsın."
"içimde garip bir his keşfettim Garion. Hiç hoşuma gitmiyor."
"Yaa? Ne hissi bu?"
"Korku," dedi Mandorallen kısaca.
"Korku mu? Neden korkuyorsun ki?"
"Çamur adamlardan. Sebebini bilmiyorum ama onların mevcudiyeti ruhumu titretti."
"Hepimiz korktuk Mandorallen," dedi Garion.
"Ben daha önce hiç korkmamıştım," dedi Mandorallen alçak sesle.
"Hiç mi?"
"Çocukken bile. Çamur adamlar tüylerimi diken diken etti ve kaçmayı arzuladım."
"Ama kaçmadın," dedi Garion. "Kalıp dövüştün." "Bu seferlik öyle oldu," dedi Mandorallen. "A-ma ya bir dahaki sefere? Korku bir kere ruhuma girmenin yolunu bulduysa, ne zaman döneceğini kim bilebilir? Ya çok tehlikeli bir anda vazifemizin kaderi buna bağlıyken korku soğuk elini kalbime uzatıp beni esir ederse? İçimi kemiren bu ihtimal işte. Zaafımdan ve kusurumdan ötürü utanç içindeyim."

"Utanç mı? însan olduğun için mi? Kendine karşı çok sertsin Mandorallen." '
"Beni affettiğin için çok iyisin delikanlı, ama kusurum böyle kolay kolay affedilemeyecek kadar büyük. Mükemmel olmaya gayret ettim ve kanaatimce hedefimden çok da uzağa düşmedim; ama şimdi bütün cihanın hayran olduğu o mükemmeliyet yara aldı. Bunu kabul etmek çok zor." Mandorallen yüzünü ona çevirince Garion gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü.
"Zırhımı giymeme yardım eder misin?" diye sordu Mandorallen.
"Taba"
"Çelik zırhımın içine saklanma ihtiyacındayım. Belki korkak kalbimi biraz rahatlatır bu."
"Sen korkak değilsin," diye itiraz etti Garion.
Mandorallen kederle içini çekerek, "Bunu ancak zaman gösterir," dedi.
Gitme vakti geldiğinde, Kraliçe Xantha kısa bir konuşma yaptı. "Hepinizin yolu açık olsun," dedi. "Elimde olsa arayışınıza yardımcı olmak isterdim, ama bir Orman Perisi ağacına kopmaz bağlarla bağlıdır Benim ağacım çok yaşlı, ona bakmam lazım." Sabah sisinde göğe yükselen dev meşeye sevgiyle baktı. "Birbirimize bağlıyız, ama bu bir sevgi bağı."
Bu dokunuşta bir vedalaşma ve bir de uyan vardı.
Kraliçe Xantha ile Pol Teyze hayretle bakıştılar, sonra Kraliçe Garion'a dönerek daha dikkatle baktı. "Genç kızlarım sizi Ormanımızın güney sınırını oluşturan nehre kadar götürecekler," diye sözüne devam etti kraliçe. "Oradan denize kadar yolunuz açık." Sesi değişmemişti, ama gözlerinde düşünceli bir ifade vardı.
"Sağol Xantha," dedi Pol Teyze sıcak bir sesle, Peri kraliçesini kucaklayarak. "Eğer Borunelere haber yollayabilirsen, onlara Ce'Nedra' nın benim yanımda ve güvende olduğunu söyle, imparatorun içi biraz rahatlar belki."
"Olur Polgara," dedi Xantha.
Atlarına bindiler ve önlerinde kelebekler gibi koşuşan altı yedi Perinin peşine takılıp güneye doğru ilerlemeye başladılar. Nedense Garion şiddetli bir depresyon içindeydi ve Durnik'in yanında dolambaçlı patikadan ilerlerken etrafına hiç bakmıyordu.
Öğleye doğru ağaçların altı iyice karardı ve giderek kasvetli bir hale gelen Ormanda sessizce yollarına devam ettiler. Garion'un, Kraliçe Xantha'nin açıklığında duyduğu uyan, sanki yapraklann hışırtısında ve dallann seslerinde durmadan tekrarlanıyordu.
"Hava değişiyor galiba," dedi Durnik. "Keşke gökyüzünü görebilseydim."
Garion üstüne çöken, tehlikenin yaklaştığı hissini atmaya çalışarak onu başıyla onayladı. Çelik zırhlı Mandorallen ve örgü zırhlı Barak grubun basındaydılar; at derisi ceketi çelik levhalarla zırhlanmış olan Hettar ise artçılık yapıyordu. O tehditkâr kasvet hissi hepsini etkilemiş olmalı ki, elleri silahlannda gözleri ihtiyatla çevrelerine bakınarak ilerliyorlardı.

Sonra birdenbire, çevreleri çalılann arasından ya da ağaçlann arkalanndan Mayan Tolnedra lejyonerleriyle doldu. Saldırmaya kalkışmadılar, yalnızca pırıl pırıl parlayan göğüs zırhlan ve kısa mız-raklanyla, hazır beklemeye başladılar.
Barak küfretti, Mandorallen ise atının dizginlerini hızla çekerek mızrağını doğrulttu ve askerlere, "Kenara çekilin!" diye haykırdı.
"Yavaş ol," diye uyardı Barak.
Askerlere hayretle bakan Periler kasvetli ağaçların arasında kayboldular.
"Ne dersiniz Lord Barak?" dedi Mandorallen neşeyle. 'Yüz kişiden fazla olamazlar. Saldıralım mı?"
BELGARIAD 2
"Bugünlerde seninle uzun bir konuşma yapmamız gerek," dedi Barak. Geriye bakınca Hettar'ın da yavaşça yanlarına sokulmakta olduğunu gördü. Sonra içini çekerek, "Ne yapalım," dedi, "madem başka yolu yok..." Kalkanının bağlarını sıkıp kılıcını kınının içinde gevşeterek, "Ne dersin Mandoral-len?" dedi. "Kaçmaları için bir fırsat verelim mi?"
"Alicenap bir teklif Lord Barak," dedi Mandorallen.
Derken, uzaklardan bir atlı grubu, ağaç gölgeleri arasından çıkarak yaklaştı. Başlarında iriyarı, gümüş işlemeli mavi pelerin giymiş bir adam vardı. Zırhı ve miğferi altın süslerle doluydu, altında da her adımında ıslak yapraklan sağa sola saçan kestane rengi bir aygır vardı. "Harika," dedi yanlarına gelirken. "Kesinlikle harika."
Pol Teyze gözlerini yeni gelene dikerek, "Lejyonerlerin yolcuların yolunu kesmekten başka yapacak işleri yok mu?" dedi.
"Bu benim lejyonum hanımefendi," dedi mavi pelerinli adam küstah bir tavırla. "Ben ne istersem onu yaparım. Prenses Ce'Nedra'nın yanınızda olduğunu görüyorum."
"Nerede bulunduğum beni ilgilendirir Asaletmeap," dedi Ce'Nedra yüksekten bir tavırla. "Vor-due ailesinden Grandük Kador'u ise hiç ilgilendirmez."
"Babanız çok endişeli Prenses," dedi Kador. "Bütün Tolnedra sizi arıyor. Bunlar kim?" Garion kaşlarını çatıp başını sallayarak Ce'Nedra'yı uyarmaya çalıştıysa da çok geçti artık.
"Öndeki iki şövalye Vo Mandor Baronu Şövalye Mandorallen ile Trellheim Kontu Barak," dedi kız. "Arkamızdaki Algar Savaşçısı Algarya Kabile Şeflerinin Başı ÇoHag'ın oğlu Hettar. Hanım ise..."
"Ben kendimi tanıtabilirim canım," dedi Pol Teyze sakin bir sesle. "Vordue Grandükünün ne nedenle Tolnedra'nın bu kadar güneyine geldiğini merak ediyorum ben esas."
"Burada çıkarlarım var hanımefendi," dedi Kador.
"Belli oluyor," dedi Pol Teyze.
"Bütün imparatorluk lejyonları prensesi arıyor, ama bulan ben oldum."
"Vordue ailesinden birinin bir Borune prensesinin bulunmasına yardıma bu kadar hevesli olması çok şaşırtıcı," dedi Pol Teyze. "Özellikle iki hanedan arasında yüzyıllardır süren düşmanlık düşünülürse."
"Bu boş laflan bırakabilir miyiz," dedi Kador buz gibi bir sesle. "Maksadımın ne olduğu beni ilgilendirir."
"Pek hoş olmadığı da muhakkak," dedi Pol.
"Kendinize gelin hanımefendi," dedi Kador. "Kim olduğumu, daha da önemlisi, ne olacağımı u-nutmayın."
"Ne olacakmışsınız Asaletmeap?"
"Tolnedra imparatoru Ran Vordue," dedi Kador.
"Yaa? Peki Tolnedra'nın müstakbel İmparatorunun Perili Ormanda ne işi var?"
"Çıkarlarımı koruyorum," dedi Kador kaskatı bir tavırla. "Şu anda Prenses Ce'Nedra'nın elimde olması gerekiyor."
"Babamın bu fikrinize ve İmparatorluk hayallerinize ne diyeceğini hiç düşünmüyor musunuz Dük Kador?" dedi Ce'Nedra.
"Ran Borune'nin ne düşündüğü beni hiç ilgilendirmiyor Prenses Hazretleri," dedi Kador. "Tolnedra'nın bana ihtiyacı var, hiçbir Borune düzenbazlığı da İmparatorluk Tacını ele geçirmemi engelleyemez. Belli ki ihtiyar sizi bir Honeth ile ya da bir Horb ile evlendirip onlara taht üzerinde bir hak sağlamak istiyor. Bu işleri karıştırabilir, bense her şeyin basit olmasını istiyorum."
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ

"Benimle evlenerek mi?" diye sordu Ce'Nedra aşağılayarak. "O kadar uzun süre hayatta kalamazsınız."
"Hayır," dedi Kador. "Orman Perisi bir karı istemem ben. Borunelerin aksine, Vordue ailesi soyunun karışıp kirlenmesini istemez."
"Beni tutsak mı edeceksiniz yani?" dedi Ce'Nedra.
"Korkanm bu da imkânsız," dedi Dük Kador. "İmparatorun her yerde kulakları var. Ne yazık ki tam da zamanında kaçtınız Prenses, imparatorluk mutfağına bir casusumu sokmak ve az bulunur bir Nyissa zehiri elde etmek için bayağı masrafa girmiştim halbuki. Babanıza bir taziye mektubu bile hazırlamıştım."
"Çok düşünceliymişsiniz," dedi Ce'Nedra bembeyaz bir yüzle.
"Maalesef şimdi daha kestirmeden gitmek zorundayım," diye devam etti Kador. "Keskin bir bıçak ve bir metre toprak, Tolnedra politikasına müdahalenizi sona erdirir. Üzgünüm Prenses. Şahsi bir mesele değil bu, ama çıkarlarımı korumak zorundayım."
"Planınızın küçük bir kusuru var Dük Kador," dedi Mandorallen mızrağını bir ağaca dayayarak.
"Ben bir kusur göremiyorum Baron," dedi Kador havalı bir tavırla.
"Kusurunuz, pervasızca kılıcımın menziline girmeniz," dedi Mandorallen. "Kafanızı alıverirsem, kafasız bir vücudun bir taca da ihtiyacı olmaz."
Garion, Mandorallen'in bu atılganlığının biraz da korkmadığını kendisine ispatlama gayretinden doğduğunun farkındaydı.
Kador, Mandorallen'e endişeyle bakarak, 'Yok canım," dedi pek kendinden emin olmayan bir sesle. "Sayıca sizden çok üstünüz."
"Basiretsiz bir fikir," dedi Mandorallen. "Ben cihandaki en kudretli şövalyeyim ve zırhlıyım. Askerleriniz kılıcımın önünde biçilecek buğday başaklarından farksız. Sonunuz geldi Kador." Böyle diyerek koca kılıcını çekti.
Barak, Hettar'a ekşi bir suratla, "Olacağı buydu," diyerek kılıcına davrandı.
"Buna hiç kalkışmamanızı tavsiye ederim," dedi sert bir ses. Tanıdık kara cüppeli bir adam, kara bir atın üstünde yakındaki bir ağacın arkasından ortaya çıkıvermişti. Biriki söz mırıldanıp eliyle keskin bir hareket yapınca, Garion zihninde garip bir uğultu ve karanlık bir esinti hissetti. Mandorellen'in kılıcı elinden fırladı.
"Teşekkür ederim Aşarak," dedi Kador. "Bunu tahmin etmemiştim."
Mandorallen kötü bir darbe yemiş gibi, zırhlı eldivenini çıkarıp elini ovuşturmaya başladı. Hettar'ın gözleri kısıldı ve yüzüne tuhaf, boş bir ifade geldi. Murgonun kara atı Hettar'a merakla bir göz attı, sonra aldırmaz bir ifadeyle başını çevirdi.
"Eee, ŞaDar," dedi Aşarak, yaralı yüzünde çirkin bir sırıtışla. "Bir daha denemek ister misin?"
Hettar yüzünde bir iğrenme ifadesiyle, "Bu at değil," dedi. "Ata benziyor, ama başka bir şey."
"Evet," dedi Aşarak. "Aslında bambaşka bir şey. Zihnine istediğin kadar girmeye çalış, orada bulacağın şeyden hoşlanmayacaksın." Atından atlayarak alev alev yanan gözlerle onlara doğru yürüdü. Pol Teyzenin önünde durup alaylı bir selam vererek, "Tekrar karşılaştık Polgara," dedi.
"Boş durmamışsın Çamdar," dedi Pol.
Atından inmekte olan Kador hayretle, "Bu kadını tanıyor musun Aşarak?" diye "ordu.
"Onun adı Çamdar'dır Dük Kador," dedi Pol Teyze. "Grolim rahibidir. Sen ona sadece şerefini sattığını sanıyorsun, ama yakında çok daha fazla şey sattığını öğreneceksin." Eyerinde doğruldu; saçın-daki beyaz tutam birden parlamaya başlamıştı, "ilginç bir düşmandın Çamdar. Seni özleyeceğim neredeyse."
BELGARIAD 2
"Yapma Polgara," dedi Grolim hemen. "Elim çocuğun kalbinde, iradeni toplamaya başladığın anda ölür. Onun kim olduğunu ve ona ne kadar değer verdiğini biliyorum."
Pol Teyzenin gözleri kısıldı. "Söylemesi kolay Çamdar."
"Denemek ister misin?" dedi Grolim alayla.
" Atlarınızdan inin," diye emretti Kador. Lejyonerler tehditkâr bir tavırla ilerlediler.
"Dediğini yapın," dedi Pol Teyze alçak bir sesle.
"Uzun bir kovalamaca oldu Polgara," dedi Çamdar. "Belgarath nerede?"
"Pek uzakta değil," dedi Pol. "Belki hemen kaçmaya başlarsan, o geri dönmeden paçayı kurtarabilirsin."
"Olmadı Polgara," diye güldü Aşarak. "O kadar yakında olsa bilirdim." Garion'a dönüp dikkatle bakarak, "Büyümüşsün evlat," dedi. "Uzun süredir konuşma fırsatı bulamamıştık."

Garion düşmanının yaralı yüzüne bakarken ihtiyatlıydı, ama tuhaftır ki hiç korkmuyordu. Hayatı boyunca beklediği karşılaşma başlamak üzereydi ve içinde, derinlerinde bir ses buna hazır olduğunu söylüyordu.
Çamdar gözlerine dik dik bakarak, "Biliyor, değil mi?" diye sordu Pol Teyzeye. Sonra güldü. "Tam bir kadınsın Polgara. Sırrı, sırf sır saklamış olmak için saklıyorsun. Onu yıllar önce senden alma-lıymışım."
"Onu rahat bırak Çamdar," dedi Pol Teyze.
Grolim ona hiç aldırmadan, "Asıl adı ne Polgara?" diye sordu. "Onu da mı söylemedin?"
"Seni ilgilendirmez," dedi Pol ters bir tavırla.
"İlgilendirir Polgara. Ben de onu senin kadar uzun süredir gözetiyorum." Tekrar güldü. "Annesi sendin belki, ama babası da bendim, ikimiz iyi bir evlat yetiştirmişiz seninle. Ama hâlâ esas adını öğrenmek istiyorum."
Pol dikleşerek, "Artık çok ileri gittin Çamdar," dedi. "Şartların nedir?"
"Şart mart yok Polgara," dedi Grolim. "Sen, ben ve oğlan, Efendim Torak'ın uyanmayı beklediği yere gideceğiz. Yol boyunca elim oğlanın kalbinde olacak, o yüzden boyun eğeceksin. Zedar ve Ctuchik Taş için kavga ederken birbirlerini öldürecekler, ya da Belgarath onları bulup ikisini birden öldürecek. Taş beni ilgilendirmiyor aslında. Baştan beri beni ilgilendiren oğlan ve sensin."
"Demek aslında bizi durdurmaya çalışmıyordun?" dedi Pol Teyze.
Çamdar güldü."Durdurmak mı? Sana yardım etmeye çalışıyordum ben. Zedar'ın da Ctuchik'in de Batıda adamları var. Siz rahatça geçebilesiniz diye hep onları aldattım, engelledim. Sonunda Bel-garath'ın Taşın peşine tek başına düşeceğini biliyordum çünkü. O zaman da seni ve oğlanı yakalayabilecektim."
"Amacın ne?"
"Anlamadın mı hâlâ?" dedi Grolim. "Efendim Torak uyandığında göreceği ilk iki şey, karısı ve ö-nünde zincirler içinde diz çökmüş ölümcül düşmanı olacak. Böyle krallara layık bir hediye için nasıl j ö-düllendirileceğimi bir düşün."
"Öyleyse diğerlerini bırak," dedi Pol.
"Onlar beni ilgilendirmiyor," dedi Çamdar. "Onları soylu Kador'a bırakacağım. Onları sağ bırakmak isteyeceğini pek sanmıyorum, ama karar ona kalmış. Ben istediğimi aldım."
"Domuz!" diye haykırdı Pol Teyze çaresizce. "Pis domuz seni!"
Çamdar yüzünde tatlı bir gülümsemeyle Pol Teyzenin suratına bir tokat indirerek, "Dilini tutmayı öğrenmelisin Polgara," dedi.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
Garion'un beyni infilak etti sanki. Göz ucuyla Durnik'in ve ötekilerin lejyonerler tarafından yakalandığını gördü, ama belli ki askerler onu bir tehlike olarak görmüyorlardı. Düşünmeden, elini hançerine atarak düşmanına doğru yürüdü.
"Öyle olmaz!" dedi içindeki her zamanki ses; ama bu defa pasif ve ilgisiz değildi.
"Onu öldüreceğim!" dedi Garion sessizce, beyninin derinliklerinde.
"Ama bu şekilde değil!" dedi ses. "Seni bırakmazlar hançerle olmaz."
"Peki nasıl?"
"Belgarath ne demişti? İrade ve Söz."
"Nasıl yapılacağını bilmiyorum. Yapamam."
"Böyle diyerek kurtulamazsın. Göstereyim sana. Bak!" Hiç beklemediği bir anda, sanki oraday-mış da seyrediyormuş gibi, tanrı Torak'ın Aldur Taşı'nın ateşinde kıvranışı gözünün önünde belirdi. Torak'ın yüzünün erimesini ve parmaklarının alev almasını izledi. Sonra bu yüz değişerek, kendini bildi bileli zihninin bağlantı içinde olduğu o karanlık gözcünün yüzüne dönüştü. Karşısında duran Çamdar'ın suretini alevler içinde gördüğünde içinde müthiş bir gücün biriktiğini hissetti.
"Şimdi!" dedi ses. "Haydi!"
Bir darbe gerekiyordu. Yoksa öfkesi tatmin olmayacaktı. Sırıntan Grolimin üstüne öylesine bir hızla atıldı ki, lejyonerler onu durduramadı. Sağ kolunu savurdu; sağ avucu Çamdar'ın yaralı yüzüne tokat gibi indiğinde, içinde biriken güç, avucundaki gümüşsü lekeden boşandı sanki."
Yan!" diye buyurdu, iradesini toplayarak.
Hazırlıksız yakalanan Çamdar sendeleyerek geri çekildi. Yüzünde anlık bir öfke belirdi, sonra ne olduğunu fark ettiğinde gözleri dehşetle irileşti. Bir an Garion'a mutlak bir dehşetle baktı, sonra yüzü acıyla kasıldı. "Hayır!" diye haykırdı çatlak bir sesle; ardından Garion'un elini

değdirdiği yanağı tüt-meye başladı. Sanki kızgın bir sobanın üstüne oturmuş gibi, siyah cüppesinden dumanlar yükselmeye başladı. Sonra çığlık atarak ellerini yüzüne götürdü. Parmaklan alev aldı. Tekrar bir çığlık atarak ıslak toprağa devrilip debelenmeye başladı.
"Gevşeme!" Bu kafasının içinde çınlayan, Pol Teyzenin sesiydi.
Artık Çamdar'ın bütün yüzü alevler içindeydi ve çığlıkları loş ormanda yankılanıyordu. Lejyonerler korkuyla yanan adamdan uzaklaştılar; Garion midesinin bulanmaya başladığını hissetti. Dönmeye hazırlandı.
"Zayıflama!" dedi Pol Teyzenin sesi. "iradeni üstünden ayırma!" Garion ateşler içindeki Grolimin tepesine dikilmişti. Çamdar'ın vücudunu tüketen ateşin acısıyla debelendiği yerlerdeki ıslak yapraklar tütüyordu. Göğsünden alevler fışkırıyor ve çığlıkları giderek zayıflıyordu. Müthiş bir çabayla a-yağa dikilip yanan ellerini yalvarırcasına Garion'a uzattı. Yüzü yanıp gitmişti, vücudundan isli, kara bir duman tütüyor ve dağılmadan öylece asılı duruyordu. "Efendim," dedi çatlak bir sesle. "Acı bana!"
Garion'un yüreği acımayla doldu. Yıllar boyu süren o gizli yakınlık onu yanan adama doğru çekiyordu.
"Hayır!" dedi Pol Teyzenin sert sesi. "Bırakırsan seni öldürür!"" Yapamıyorum," dedi Garion. "Bırakacağım." Önceki gibi, iradesini toplamaya başladı; iradesi içinde dev bir acıma ve merhamet dalgası gibi yükseldi. Düşüncelerini şifa vermekte yoğunlaştırarak Çamdar'a uzanmaya başladı.
"Garion!" diye çınladı Pol Teyzenin sesi. "Annenle babanı öldüren Çamdar'dı." Zihninde oluşmakta olan düşünce dondu kaldı.
"Geranla lldera'yı Çamdar öldürdü. Onları diri diri yaktı; tıpkı şimdi kendisinin de yanmakta olduğu gibi. İntikamlarını al onların Garion! Ateşi söndürme!"
Kurt'un annesiyle babasının ölümünü anlattığı günden beri beyninde taşıdığı hiddet, alevlendi birden. Bir an önce neredeyse söndürecek olduğu ateş, yeterli değildi artık. Merhametle uzattığı el ka-

sildi. Öfkeyle, avucu öne gelecek şekilde uzattı elini. Avucunda bir karıncalanma hissi oldu, sonra eli a-lev aldı. Avucundaki lekeden parlak mavi bir alev fişkmp parmaklarına yayıldı; ama acı ya da sıcaklık hissetmiyordu. Mavi ateş o kadar parlaklaştı ki bakamaz oldu.
Ölümcül bir acının pençesinde olmasına rağmen Grolim Çamdar yanan elin karşısında geriledi. Boğuk, acı dolu bir çığlık atarak kararmış yüzünü elleriyle korumaya çalıştı, geriye birkaç adım attı, sonra yanan bir ev gibi çökerek yere devrildi.
"Oldu!" dedi Pol Teyzenin sesi. "intikamları alındı!" Sonra aynı ses, zihninin içinde coşkuyla yankılandı. "Belgarion! Belgarion'um benim!"
Yüzü kül gibi olan ve tir tir titreyen Kador, Grolim Çamdar'ın hâlâ tüten küllerinden dehşetle uzaklaşarak, "Büyücülük," dedi boğulur gibi.
"Yaa," dedi Pol Teyze soğukkanlı bir tavırla. "Bu iş senin boyunu aşar Kador." Dehşet içindeki lejyonerler de gördükleri karşısında fal taşı gibi açılmış gözlerle geri çekiliyorlardı.
"imparator bu olayları çok ciddiye alacaktır herhalde," dedi Pol Teyze. "Kızını öldürmeye kalktığınızı duyduğunda bu işi şahsi bir saldın olarak bile görebilir."
"Biz yapmadık," dedi askerlerden biri hemen. "Kador yaptı. Biz emir kuluyuz."
"imparator bu mazereti belki de kabul eder," dedi Pol kuşkuyla. "Ama yerinizde olsam bağlılığımı kanıtlamak için imparatora bir hediye götürürdüm duruma uygun bir hediye." Manalı manalı Ka-dor'a baktı.
Askerlerin bazıları onun ne kastettiğini hemen anlayarak kılıçlarını çektiler ve Grandükün etrafını sardılar.
"Ne oluyor?" dedi Kador.
"Bugün bir taçtan çok daha fazla şey kaybettin Kador,"dedi Pol Teyze.
"Bunu yapamazsınız," dedi Kador lejyonerlere.
Askerlerden biri kılıcının ucunu Grandükün gırtlağına dayayarak, "Biz imparatora sadığız Lordum," dedi. "Sizi vatana ihanet suçundan tevkif ediyoruz. Eğer sorun çıkarırsanız, Tol Honeth'e sadece kellenizi de götürebiliriz anlatabiliyor muyum?"
Lejyon subaylarından biri saygıyla Ce'Nedra'nın önünde diz çökerek, "Prenses Hazretleri," dedi. "Size nasıl hizmet edebiliriz?"

Hâlâ bembeyaz olan ve titreyen prenses kendini toparlayarak, "Bu haini babama götürün," dedi çınlayan bir sesle. "Ona burada olanları anlatın. Grandük Kador'u da benim emrimle tevkif ettiğinizi bildirin."
"Derhal Prenses Hazretleri," dedi subay ayağa fırlayarak. Sonra "Haini zincire vurun!" diye emretti. Tekrar Ce'Nedra'ya dönerek, "Gideceğiniz yere kadar yanınıza refakatçi vermemi ister misiniz Prenses Hazretleri?" diye sordu.
"Gerek yok Yüzbaşı," dedi Ce'Nedra. "Bu haini gözümün önünden uzaklaştırın, yeter."
"Prenses Hazretleri nasıl arzu ederse," dedi yüzbaşı yerlere kadar eğilerek. Bir işaretiyle, askerler Kador'u oradan uzaklaştırdılar.
Garion elindeki lekeye bakakalmıştı. Orada yanan ateşten en küçük bir iz bile yoktu.
Askerlerin serbest bıraktığı Durnik, Garion'a irileşmiş gözlerle bakarak, "Seni tanıdığımı zannediyordum," dedi fısıldayarak. "Kimsin sen Garion? Nasıl yaptın bunu?"
"Sevgili Durnik," dedi Pol Teyze şefkatle kolunu tutarak. "Hâlâ sadece gözünle gördüğüne inanıyorsun. Garion her zaman tanıdığın Garion."
"Yani siz mi yaptınız bunu?" diye sordu Durnik, Çamdar'ın cesedine bakıp sonra hızla gözlerini

kaçırarak.
"Tabii," dedi Pol. "Garion'u tanırsın. Dünyadaki en normal delikanlıdır o."
Ama Garion öyle olmadığını biliyordu. İrade onun Iradesiydi, Söz de onun ağzından çıkmıştı.
"Sus!" dedi Pol Teyzenin sesi kafasının içinde. "Kimse bilmemeli."
"Niye bana Belgarion dedin?" diye sordu Garion sessizce.
"Çünkü adın Belgarion," dedi Pol Teyzenin sesi. "Şimdi bir şey olmamış gibi davran ve bana soru sorma. Daha sonra konuşuruz." Ses kayboldu.
Diğerleri, lejyonerler ve Kador gidene kadar huzursuz bir şekilde öylece durdular. Askerler gözden kaybolup da prenseslere yaraşır bir kendine hâkim olma pozuna gerek kalmayınca, Ce'Nedra ağlamaya başladı. Pol Teyze kızı kucaklayıp sakinleştirmeye çalıştı.
"Bunu gömsek iyi olacak," dedi Barak, Çamdar'dan geriye kalanları ayağıyla göstererek. "Dumanı tüter halde burada bırakırsak, Periler rahatsız olabilir."
"Küreğimi alayım," dedi Durnik.
Garion dönüp Mandorallen ve Hettar'ın yanından hızla geçerek uzaklaştı. Elleri tir tir titriyordu ve o kadar bitkindi ki, bacakları ağırlığını zor taşıyordu.
Pol Teyze ona Belgarion demişti; bu isim sanki hep kendisine aitmiş, kısacık ömrü boyunca hep bir yanı eksikmiş de şimdi bu isimle tamamlanmış gibi bir his doğmuştu içinde. Ama Belgarion trade ve Söz ile, elinin bir dokunuşuyla canlı bir insanı ateşe boğabilen bir yaratıktı.
"Sen yaptın!" dedi zihninin bir köşesinde duran sese.
"Hayır," dedi ses. "Sadece sana nasıl yapacağını gösterdim, irade, Söz ve dokunuş senden geldi."
Garion bunun doğru olduğunu biliyordu. Dehşetle, düşmanının son yakarışını ve o merhamet dilenişi reddeden ateş saçan elini hatırladı. Son aylarda o kadar şiddetle istediği intikam, tümüyle alınmıştı, ama tadı çok, çok acıydı.
Sonra dizleri boşandı, yere çöküp kalbi kınk bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

Üçüncü Kısım
NYİSSA
YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
TOPRAK AYNI TOPRAKTI. Ne ağaçlar değişmişti ne de gökyüzü Hâlâ bahardı; mevsimler de akışlarını değiştirmemişlerdi. Ama Garion için artık hiçbir şey eskisi gibi olamayacaktı.
Perili Ormanın içinden, Tolnedra'nın güney sınırını oluşturan Orman Nehri'ni izleyerek ilerlediler. Garion zaman zaman arkadaşlarının kendisine tuhaf bakışlarını yakalıyordu. Bakışlar düşünceli tasalıydı; hatta Durnik iyi, sağlam Durnik neredeyse korkmuş gibiydi. Bir tek Pol Teyze değişmemişti, aldırmıyor gibiydi. "Üzülme Belgarıon, dedi Pol Teyzenin sesi kafasının içinde.
"O isimle hitap etme bana!" diye düşündü Garion öfkeyle. "Adın bu" dedi sessiz ses. "Alışsan iyi olur." "Beni rahat bırak."
O zaman kafasının içinde birinin var olduğu hissi kayboldu Denize varmak birkaç günlerini aldı. Hava sürekli olarak bulut uydu ama yağmur yağmıyordu. Nehrin ağzındaki geniş sahile

vardıklarında, karaya doğru sert bir rüzgâr esiyordu. Kumluk kıyıyı döven dalgaların köpükleri bembeyazdı.
Dalgaların açığında ince, siyah bir Çerek savaş gemisi demirlemişti geminin üzerinde martılar uçuşuyordu. Barak atını dizginleyip elini gözlerine siper etti. Dikkatle bakarak, "Tanıdık görünüyor, diye gürledi.
Hettar omuzlarını silkerek, "Bana hepsi aynı görünüyor, dedi.
"Ama dünya kadar fark vardır iki gemi arasında," dedi Barak alınmış bir tavırla. "Bütün atların birbirine benzediğini söylesem ne derdin?"
"Körsün derdim."
Barak sırıtarak, "Bu da aynı şey işte," dedi.
"Geldiğimizi nasıl haber vereceğiz?" diye sordu Durnik.
"Sarhoş değillerse biliyorlardır zaten," dedi Barak. "Denizciler düşman sahillerini dikkatle gözlemek zorundadır hep."
"Düşman mı?"
"Bir Çerek savaş gemisinin görüş alanına giren her sahil düşmandır," dedi Barak. "Bir nevi batıl itikat işte."
Gemi dönerek demir aldı. iki yanından uzun, örümcek bacağına benzeyen kürekler çıktı ve köpüklü dalgaların üzerinde yürür gibi nehrin ağzına doğru yol almaya başladı. Barak gemiyi nehir kıyısına yönlendirdi, sonra kıyı boyunca ilerleyerek geminin yanaşabileceği kadar derin bir yer aradı.
Barak'a palamarları atan kürk giysili denizciler tanıdık görünüyorlardı; kıyıya atlayan ilk kişi de Barak'ın eski dostu Greldik oldu.
"Fazla güneye inmişsin," dedi Barak, sanki daha dün ayrılmışlar gibi.
Greldik omuzlarını silkerek, "Gemiye ihtiyacın olduğunu duydum," dedi. "işi yoktu, o yüzden gelip bakayım dedim ne yapıyorsun."
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
"Kuzenimle mi konuştun?"
"Grinneg'le mi? Hayır. Birtakım Drasniyalı tüccarların işi için Kotu'dan Tol Horb'a gelmiştim. Orada Elteg'e rastladım; tanırsın hani, kara sakallı tek gözlü."
Barak başıyla onayladı.
"Dedi ki, Grinneg ona seni buradan alması için para teklif etmiş. Senin Eltegle aranın pek iyi olmadığını hatırlayınca onun yerine ben geldim işte." "Elteg de buna razı oldu mu peki?"
"Hayır," dedi Greldik sakalını çekiştirerek. "Aslında bana kendi işime bakmamı söyledi."
"Buna şaşmadım," dedi Barak. "Elteg eskiden beri aç gözlüydü; herhalde Grinneg ona çok para teklif etmiştir."
"Mutlaka," diye sırıttı Greldik. "Ama miktarını söylemedi." "Peki onu nasıl razı ettin?"
"Gemisinde bir sorun çıktı," dedi Greldik hiç renk vermeden. "Nasıl sorun?"
"Galiba bir gece bütün tayfa sızdıktan sonra serserinin biri gemiye girip seren direğini baltayla devirmiş."
"Ne günlere kaldık," dedi Barak başını sallayarak. "Aynı fikirdeyim," dedi Greldik. "Bunu nasıl karşıladı peki?"
"Pek hoş karşılamadı," dedi Greldik üzüntüyle. "Biz limandan çıkarken, yeni küfürler icat etmekle meşguldü. Açıklardan bile duyuluyordu sesi."
"Sinirlerine hâkim olmasını öğrenmeli, işte böyle şeyler yüzünden dünya limanlarında Çerekle-rin adı kötüye çıkıyor."
Greldik onu başıyla onaylayıp Pol Teyzeye dönerek, "Hanımefendi," dedi, "gemim emrinizde-dir."
"Kaptan," dedi Pol Teyze onun kibar selamına karşılık vererek, "Bizi ne kadar zamanda Sthiss Tor'a götürebilirsiniz?"
"Havaya bağlı," dedi Greldik gökyüzüne bakarak. "On günden fazla sürmez herhalde. Yolda atlarınız için yem aldık, ama arada bir su için durmamız gerekecek."
"O zaman hemen yola çıkalım."
Atlan gemiye binmeleri için ikna etmek gerekti, ama Hettar bu işi fazla zorluk çıkmadan halletti. Sonra nehir kıyısından ayrılıp, nehrin ağzından açık denize çıktılar. Tayfalar yelkeni açınca, rüzgârı yandan alıp Nyissa'nın griyeşil sahili boyunca ilerlemeye başladılar.
Garion geminin başındaki her zamanki yerine geçti ve kasvetli kasvetli çırpınan denize bakmaya başladı. Ormandaki yanan adamın görüntüsünü aklından çıkaramıyordu.

Arkasında bir ayak sesi ve hafif, tanıdık bir koku duydu. "Konuşmak istiyor musun?" diye sordu Pol Teyze.
"Konuşacak ne var ki?"
"Çok şey,"dedi Pol.
"Böyle bir şey yapabileceğimi biliyordun, değil mi?"
"Kuşkulanıyordum," dedi teyzesi yanına oturarak, "ipuçları vardı. Ama ilk kez kullanana kadar emin olmak mümkün değildir. Bu yeteneğe sahip olup da hiç kullanmayan çok insan tanıdım."
BELGARIAD 2
"Keşke ben de hiç kullanmasaydım," dedi Garion. "Pek seçeneğin yoktu. Çamdar düşmanındı senin." "Ama öyle olması şart mıydı?" diye sordu Garion. "Ateşle olması yani?" "Bunu sen seçtin," dedi Pol. "Ateş seni o kadar rahatsız ediyorsa, bir dahaki sefere başka bir şey kullan."
"Bir dahaki sefer diye bir şey olmayacak," diye kestirip attı Garion. "Asla." "Belgarion," dedi Pol Teyzenin sesi kafasının içinde. "Derhal bu saçmalığı bırak. Kendine acımaktan vazgeç."
"Yapma," dedi Garion yüksek sesle. "Kafamın içinden çık. Bana da Belgarion deme."
"Ama sen Belgarion'sun," dedi Pol. "îstesen de istemesen de gücü kullanacaksın. Bir kere açığa çıktı mı bir daha kafese kapatılamaz o güç. Öfkelendiğinde, korktuğunda ya da heyecanlandığında, hiç düşünmeden kullanacaksın. Nasıl ellerini kullanmamak elinde değilse, gücü kullanmamak da elinde değil. Şimdi önemli olan nasıl kontrol edeceğini öğretmek sana. Aklına geldiği gibi, ağaçlan kökünden söküp tepeleri dümdüz ederek dünyada dolaşmana izin veremeyiz. Onu kontrol etmeyi ve bunu kendi başına becermeyi öğrenmelisin. Seni bir canavar olasın diye yetiştirmedim."
"Çok geç," dedi Garion. "Oldum bile. Ne yaptığımı görmedin mi?"
"Sürekli kendine acıyıp durman çok sıkıcı oluyor Belgarion," dedi Pol Teyzenin sesi kafasının i-çinde. "Böyle bir yere varamayız." Ayağa kalkarak, 'Yarına kadar biraz büyümeye çalış canım," dedi yüksek sesle. "Kimseyi dinlemeyecek kadar kendi içine gömülmüş birini eğitmek çok zordur."
"Bir daha hiç yapmayacağım," dedi Garion meydan okuyarak. "Tabii ki yapacaksın Belgarion. Öğreneceksin, alıştırma yapacaksın ve zamanla gerekli disiplini kazanacaksın. Eğer gönüllü yapmazsan, başka yollar denemek zorunda kalırız. Düşün ve kararını ver canım, ama fazla da bekleme. Ertelenemeyecek kadar önemli bir şey bu." Uzanıp yanağını okşadı, sonra dönerek uzaklaştı. "Haklı olduğunu biliyorsun," dedi içindeki ses. "Sen karışma," dedi Garion.
Bunu izleyen günlerde elinden geldiği kadar Pol Teyzeyle karşılaşmamaya çalıştı, ama gözlerinden kaçınamıyordu. Ufacık gemide nereye gitse onu sakin, düşünceli gözlerle izlediğini biliyordu.
Derken, denize çıktıklarının üçüncü günü, kahvaltı ederlerken, Pol Teyze yüzüne sanki bir şeyi ilk kez görüyormuş gibi bakarak, "Garion," dedi, "çok derbeder görünüyorsun. Traş olsana."
Garion kıpkırmızı kesilerek elini çenesine götürdü. Evet, kesinlikle sakalı vardı; yumuşak, tüy gibi, ama gene de sakal.
"Hakikaten erkekliğe adım atıyorsunuz genç Garion," dedi Mandorallen onaylayarak.
"Hemen karar vermesi gerekmiyor Polgara," dedi Barak, kendi gür, kızıl sakalını okşayarak. "Bırakalım bir süre uzasın. Eğer hoşuna gitmezse sonra da kesebilir."
"Bu konuda tarafsız olduğun kuşkulu Barak," dedi Hettar. "Çereklerin çoğunluğu sakallı değil mi?"
"Hayatta yüzüme ustura değmemiştir," dedi Barak. "Ama bu konuda acele edilmesi gerektiğine inanıyorum. Yani, ileride sakal istediğine karar verirse kestiklerini yüzüne yapıştırması zor olur."
"Bence çok komik," dedi Ce'Nedra. Sonra Garion'un engel olmasına fırsat bırakmadan iki küçük parmağını uzatıp yanağındaki sakalı okşadı.
"Kesilecek, o kadar," dedi Pol Teyze kesin bir tavırla. Durnik hiçbir şey söylemeden alt güverteye gitti. Döndüğünde elinde bir tas su, kahverengi bir sabun ve bir ayna parçası vardı.
"Çok zor bir şey değil Garion," dedi elindekileri genç adamın önündeki masaya yerleştirirken. Sonra belindeki bir çantadan, itinayla katlanmış bir ustura çıkardı. "Tek yapman gereken şey yüzünü kesmemeye çalışmak, işin sırrı acele etmemekte."
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
"Burnunun civarlannı traş ederken dikkatli ol," dedi Hettar. "insan burunsuz çok tuhaf olur."
Traş, etraftan yağan tavsiyeler arasında devam etti ve sonuç da pek kötü olmadı. Kanamanın

büyük kısmı birkaç dakika sonra durdu; yüzünün derisi soyulmuş gibi hissetmekle birlikte, Garion sonuçtan epey hoşnut kaldı.
"Çok daha iyi," dedi Pol Teyze. 'Yüzünü üşütecek," dedi Barak. "Keser misin lütfen," dedi Pol.
Sol taraflarında, sarmaşıklar ve uzun yosun saçaklanyla karmakarışık bir bitki yığını gibi duran Nyissa sahili geçip gidiyordu. Arada bir karadan esen rüzgâr bataklığın pis kokusunu gemiye kadar getiriyordu. Garion ve Ce'Nedra geminin pruvasında durmuş ormanı seyrediyorlardı.
"Bunlar nedir?" diye sordu Garion, çamurlar içinde, kısa bacaklarıyla denize akan bir derenin i-çinde dolaşan iri yaratıkları göstererek. "Timsah," dedi Ce'Nedra. "Timsah da nedir?" "Büyük bir sürüngen çeşidi." "Tehlikeli midir?" "Çok tehlikeli, insan yerler. Hiç okumadın mı?"
"Okumayı bilmiyorum ki," dedi Garion düşünmeden.
"Ne?"
"Okumayı bilmiyorum," diye tekrarladı Garion. "Hiç öğreten olmadı."
"Çok saçma!"
"Kabahat benim değil," dedi Garion hemen savunmaya geçerek.
Ce'Nedra yüzüne düşünceli düşünceli baktı. Çamdar'la karşılaşmalarından bu yana ondan korkuyor gibiydi; üstelik baştan beri Garion'a pek iyi davranmamış olması da bu çekingenliği arttırıyordu. Onu en başta bir hizmetkâr olarak görüp ona göre davranmıştı; şimdi ise hatasını anlayıp özür dileye-meyecek kadar gururluydu. Garion onun küçük kafasının içinde dönen dişlilerin sesini duyar gibiydi. "Sana öğretmemi ister misin?" diye sordu Ce'Nedra. Bu belki de onun özür dilemeye en fazla yaklaşabileceği durumdu.
"Çok uzun sürer mi?"
"Ne kadar zeki olduğuna bağlı."
"Ne zaman başlıyoruz?"
Ce'Nedra kaşlarını çattı. 'Yanımda iki kitap var, ama üzerine yazacak bir şey bulmalıyız."
"Yazmayı öğrenmem gerekir mi bilmiyorum," dedi Garion. "Şimdilik okumayı öğrensem yeter."
Ce'Nedra gülerek, "İkisi aynı şey, kaz kafalı," dedi.
"Bilmiyordum," dedi Garion hafifçe kızararak. "Düşünmüştüm ki..." işin içinden çıkmak için debelenmeye başlamıştı. 'Yani aslında hiç düşünmemişim demek ki," dedi sonunda. 'Yazmak için ne gerekir?"
"En iyisi parşömen," dedi Ce'Nedra. "Bir de kömür çubuk gerek, ki silip yeniden yazabilelim."
"Durnik'e bir sorayım," dedi Garion. "O bir şey uydurur."
Durnik onlara yelken bezi ve ucu yanmış bir tahta çubuk kullanmalarını önerdi. Bir saat içinde Garion ve Ce'Nedra, geminin baş tarafında korunaklı bir yere oturup kafa kafaya vermiş, önlerindeki tahtaya çivilenmiş bir yelken bezi parçası üzerinde çalışmaya başlamışlardı bile. Garion bir ara başını kaldırınca Pol Teyzenin ikisini fazla uzak olmayan bir yerden, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle seyrettiğini fark etti. Sonra başını tekrar eğerek bezin üstündeki, kendisine tuhaf bir biçimde çekici gelen sembollere döndü.
Dersler birkaç gün sürdü. Parmaklan zaten yetenekli olduğu için harfleri çizme işini çabucak kavramıştı.
"Hayır, hayır," dedi Ce'Nedra bir akşamüstü. "Yanlış yazdın. Senin adın Garion, Belgarion değil ki."
BELGARIAD 2
Garion bir an için ürpererek beze baktı, isim orada açıkça yazılıydı: "Belgarion."
Başını kaldırınca Pol Teyzenin her zamanki yerinde durmuş kendisini seyrettiğini gördü.
"Çık kafamdan!" diye düşündü öfkeyle.
"iyi çalış canım," dedi Pol Teyzenin sesi, sessizce. Öğrenmenin her çeşidi iyidir, seninse öğrenecek çok şeyin var. Ne kadar çabuk alışırsan, o kadar iyi." Sonra gülümsedi ve dönerek uzaklaştı
di. Tayfalar yelkeni indirip kürekleri yerlerine taktılar ve nehirden yukan, Sthiss Tor'a doğru yola koyuldular.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
HAVA YOKTU. Sanki dünyamn tüm havası dev, pis kokulu bir durgun su havuzuna dönüşmüş gibiydi. Yılan Nehri'nin yüz ağzı vardı ve her biri, sanki denizin gürültülü dalgalarına kavuşmak istemiyormuş gibi, deltanın balçık gibi toprağından ağır ağır, neredeyse sürünerek akıyordu. Bu dev bataklıkta yetişen kamışlar altı metreye kadar yükseliyordu ve örülmüş gibi sıktılar. Kamışların tepesinde insanı heveslendiren bir rüzgâr sesi vardı, ama aşağıda rüzgârın anısı bile

kalmıyordu. Tepedeki yakmaktan ziyade kaynatan güneşin altında, delta buharlaşıyor ve pis kokular yayıyordu. Alınan her nefesin yarısı suydu neredeyse. Kamışlardan böcek sürüleri havalanıyor ve korkunç bir oburlukla insanın açıkta kalmış derisinin her yerine konarak kan emmeye başlıyorlardı.
Kamışların arasına girdikten bir buçuk gün sonra ilk ağaçlara vardılar. Ağaçlar alçaktı, çalıdan biraz daha inceydiler. Nyissa'nın içlerine doğru ilerledikçe, esas nehir yatağı şekil almaya başladı. Gemiciler ter içinde küfrederek kürek çekiyor, gemi sanki iğrenç bir tutkal misali kendisine yapışan koyu bir yağ tabakası içindeymiş gibi, akıntıya karşı ilerlemeye çalışıyordu. Ağaçlar giderek büyüdü, sonra devleşti. Kocaman, boğum boğum kökler nehir kıyısındaki çamurun içinden şekilsiz bacaklar gibi kıvrılarak çıkıyor, kale gibi gövdeler dumanlı gökyüzüne yükseliyordu. İp gibi sarmaşıklar dallardan kıvrılarak iniyor, nefes alınamayan havada, sanki kendi iradeleri varmış gibi hareket ediyorlardı. Grimsi yosunlar onlarca metre boyunca yırtık pırtık perdeler gibi a-ğaçlardan sarkıyor ve nehir inadına yılan gibi kıvrılarak yolculuklarını on kat uzatıyordu. "Nahoş bir yer," diye homurdandı Hettar, keyifsiz bir halde, nehrin ilerilerindeki yosunla kaplı suya bakarak. At derisi ceketini ve keten tuniğini çıkarmıştı, sırım gibi vücudu terden parlıyordu. Herkes gibi onun da vücudu böcek ısırıklanyla kaplıydı. "Aynı fikirdeyim," dedi Mandorallen.
Denizcilerden biri bağırarak yerinden sıçrayıp küreğinin sapına vurmaya başladı. Uzun, yapış yapış ve kemiksiz bir şey sudan çıkıp görünmeden kürek boyunca sürünerek üstüne saldırmıştı.
"Sülük," dedi Durnik ürpererek; iğrenç yaratık ıslak bir şap sesi çıkararak pis kokulu nehre düştü. "Bu kadar büyüğünü hiç görmemiştim. En az otuz santim olmalı."
"Burada yüzmek akıl kân olmaz," dedi Hettar. "Aklıma bile gelmemişti," dedi Durnik.
"iyi."
Pol Teyze üstünde ince keten bir elbiseyle, Barak ile Greldik'in sırayla dümen tuttukları yüksek kıç güvertesinin altındaki kabininden çıktı. Bir süredir nehrin berbat iklimi yüzünden çiçek gibi solmakta olan Ce'Nedra ile ilgileniyordu.
"Bir şeyler yapamaz mısın ?" diye sordu ona Garion sessizce.
"Ne konuda ?"
"Hava konusunda işte." Etrafına çaresizce bakındı.
"Ne yapmamı istiyorsun?"
"Hiç olmazsa şu böceklerden kurtar bizi."
"Neden kendin yapmıyorsun Belgarion?"
Garion dişlerini sıkarak "Hayır!" dedi sessiz bir haykınşla.
"Zor bir şey değil."
BELGARIAD 2
"Hayır!"
Pol Teyze omuzlarını silkerek döndü ve onu içi içini yer bir halde bırakarak uzaklaştı.
Sthiss Tor'a ulaşmaları üç günlerini aldı. Şehir nehrin geniş bir kıvrımında yer alıyordu ve tümüyle siyah taşlardan yapılmıştı. Evler ve binalar genellikle alçak ve penceresizdi. Şehrin merkezinde tuhaf biçimli kuleleri, kubbeleri ve teraslan olan, yabancı görünüşlü dev bir bina yükseliyordu. Rıhtımlar ve iskeleler nehrin iğrenç sularına uzanmıştı. Greldik, gemisini diğerlerinden epeyce daha büyük bir rıhtıma yanaştırırken, "Gümrüğe uğramalıyız," dedi diğerlerine.
"Mutlaka," dedi Durnik.
Gümrükteki işleri çabuk bitti. Kaptan Greldik tüccar Boktorlu Radek'in mallarını Drasniya ticaret bölgesine getirdiğini bildirdi. Sonra kafası kazınmış gümrük memuruna şıngırdayan bir kese u-zattı ve gemi muayene edilmeden gümrükten geçti.
"Bu parayı geri isterim Barak," dedi Greldik. 'Yolculuk için bir şey istemiyorum, ama para başka."
"Bir kenara yaz," dedi Barak. "Val Alorn'a döndüğümde hallederim." "Eğer Val Alorn'a dönersen tabii," dedi Greldik ekşi bir suratla.
"O zaman beni dualarında anmayı unutma," dedi Barak. "Benim için zaten dua ettiğini biliyorum, böylece biraz daha hevesli olursun."
"Dünyadaki bütün memurlar rüşvet mi alır?" dedi Durnik öfkeyle. "Kimse, zaten yapması gereken işi rüşvet almadan yapamıyor mu?"

"Biri almasa, dünyanın sonu gelir," dedi Hettar. "Sen ve ben bu gibi işler için fazlasıyla saf ve namusluyuz Durnik. İyisi mi bilenlere bırakalım."
"Çok iğrenç, çok."
"Haklı olabilirsin," dedi Hettar. "Ama gene de gümrük memurunun alt güverteye bakmaması iyi oldu. Yoksa atlan izah etmekte zorluk çekebilirdik."
Gemi yeniden nehre açılarak büyükçe birtakım iskelelere doğru yol aldı. Gemiler dıştaki nhtıma yanaşarak küreklerini kaldırdılar ve palamarlan katrandan kararmış babalara bağladılar.
"Buraya yanaşamazsınız," dedi nhtımdaki ter içindeki nöbetçi. "Burası Drasniya gemilerine ayrılmıştır."
"istediğim yere yanaşınm," dedi Greldik.
"Askerleri çağınnm," diye tehdit etti nöbetçi. Palamarlardan birini yakalayıp uzun bıçağını çıkardı.
"Arkadaş," dedi Greldik, "eğer o ipi kesersen inip iki kulağını da kopartınm."
"Haydi söyle," dedi Barak. "Kavga etmek için hava fazla sıcak."
"Gemim Drasniya mallan taşıyor," dedi Greldik nhtımdaki nöbetçiye. "Radek adlı birine ait; galiba Boktorlu."
"Ha, tamam öyleyse," dedi nöbetçi bıçağını kınına sokarak. "Niye daha önce söylemedin?"
"Çünkü tavnndan hazzetmedim," dedi Greldik. "Sorumluyu nerede buluruz?" "Droblek'i mi? Evi dükkânlann hemen ilerisindeki sokakta. Kapısında Drasniya amblemi var." "Onunla konuşmam lazım," dedi Greldik. "Rıhtımdan çıkmak için izin belgesi gerekiyor mu? Sthiss Tor hakkında tuhaf şeyler duydum da."
"Ticaret bölgesi içinde belgesiz dolaşabilirsin," dedi nöbetçi, "îzin belgesi şehre girmek için gerekli."
Greldik homurdanarak aşağı indi. Az sonra elinde rulo halinde belgelerle tekrar yukarı çıkarak,

"O adamla siz de konuşmak istiyor musunuz?" diye sordu. 'Yoksa ben mi halledeyim?"
"Biz de gelsek iyi olacak," dedi Pol. "Kız uyuyor. Söyle adamlarına, rahatsız etmesinler."
Greldik başıyla onaylayarak tayfa başına bir şeyler söyledi. Gemiciler rıhtıma bir iskele uzattılar; Greldik başa geçerek herkesi karaya çıkardı. Gökyüzünde kara bulutlar birikerek güneşi kapatmaya başlamıştı.
Rıhtıma kavuşan sokağın iki yanı, Drasniyalı tüccarların dükkânlarıyla doluydu. Nyissalılar uyuşuk uyuşuk dükkânları dolaşıp, ter içindeki dükkâncılarla pazarlık ediyorlardı. Nyissalı erkeklerin hepsi, açık renk parlak bir kumaştan dokunmuş bol elbiseler giyiyorlardı ve hepsinin de kafaları kazınmıştı. Pol Teyzenin arkasından yürüyen Garion, Nyissalıların gözlerine makyaj yaptıklarını, yanaklarına allık, dudaklanna ise ruj sürdüklerini fark etti ve bundan hiç hoşlanmadı. Konuşmaları ıslık gibi ve gıcırtılıydı; hepsi peltek peltek konuşuyorlardı sanki.
Bulutlar göğü tamamıyla kaplamıştı. Yan çıplak ve sefil görünüşlü bir düzine adam, kaldınm taşlarının bir bölümünü tamir ediyorlardı. Dağınık saçları ve pis sakalları Nyissalı olmadıklarını gösteriyordu; ayak bilekleri ise zincirliydi. Vahşi görünüşlü bir Nyissalı elinde bir kırbaçla başlarında bekliyordu ve adamlann vücutlarındaki izler bu kırbacın sık sık kullanıldığına işaret ediyordu. Kölelerden biri kucağındaki kaba yontulmuş taşlan kazayla ayağına düşürünce, hayvani bir acı çığlığı atmak için ağzını açtı. Garion dehşetle adamın dilinin kesilmiş olduğunu gördü.
"Insanlan hayvan mertebesine indiriyorlar," diye homurdandı Mandorallen, gözleri müthiş bir öfkeyle parlayarak. "Bu lağım çukuru neden temizlenmiyor?"
"Bir kere temizlenmişti," dedi Barak ciddi bir suratla. "Nyissalılar Riva Kralına suikast yaptıklan zaman, Alornlar güneye inip bulabildikleri bütün Nyissalılan öldürdüler."
"Sayılan azalmışa benzemiyor," dedi Mandorallen etrafına bakarak.
Barak omuzlannı silkerek, "Bin üç yüz yıl önceydi bu," dedi. "Bir çift fare bile bu kadar zamanda soyunu yeniden üretebilir."
Garion'un yanında yürümekte olan Durnik ansızın kıpkırmızı kesilerek bakışlannı çevirdi. Sekiz kölenin taşıdığı bir tahtırevandan Nyissalı bir hanım inmişti. Üzerindeki uçuk yeşil elbise o kadar inceydi ki neredeyse şeffaftı ve insanın hayal gücüne pek bir iş bırakmıyordu. Yüzünün kırmızılığı geçmemiş olan Durnik, "Bakma Garion," diye fısıldadı. "Kötü bir kadın bu."
"Bunu unutmuştum," dedi Pol Teyze düşünceli bir tavırla. "Keşke Durnik'le Garion'u gemide bıraksaydık."

"Niye böyle giyinmiş?" diye sordu Garion yan çıplak kadına bakarak. "Giyinmemiş desen daha doğru," dedi Durnik öfkeden boğulur gibi.
"Âdet böyle," dedi Pol Teyze, "iklim yüzünden. Başka nedenleri de var tabii, ama şimdilik onlan bir kenara bırakalım. Bütün Nyissalı kadınlar böyle giyinir."
Barak ve Greldik, takdirkâr bakışlarla kadını seyrediyorlardı. "Yeter artık," dedi Pol Teyze onlara sert bir sesle.
Biraz ötede kafası traşlı bir Nyissalı duvara dayanmış, eline bakarak anlamsız bir şekilde kıkırdıyordu. "Parmaklanırım arkasını görüyorum," diyordu adam tıslayan bir sesle.
"Görüyorum."
"Sarhoş mu?" diye sordu Hettar.
"Tam sarhoş sayılmaz," dedi Pol Teyze. "Nyissalılann kendilerine özgü zevkleri vardır; yapraklar, yemişler, bazı kökler. Bunlar insanın algılannı değiştirir. Alornlar arasında görülen sıradan sarhoşluktan biraz daha ciddi bir durum."
Başka bir Nyissalı yüzünde boş bir ifadeyle, seker gibi yürüyerek yanlanndan geçti. "Bu vaziyet çok yaygın mıdır?" dedi Mandorallen.
BELGARIAD 2
"En azından kısmen uyuşuk olmayan tek Nyissalıya rastlamadım," dedi Pol Teyze. "Bu yüzden onlarla konuşmak zordur. Aradığımız ev bu değil mı?" Sokağın öbür tarafındaki iri bir yapıyı gösterdi.
Büyük eve doğru yürürlerken güneyden tehditkâr bir gök gürültüsü yükseldi. Keten tunik giymiş Drasniyalı bir hizmetkâr kapıyı açarak onları loş bir hole aldı ve beklemelerini söyledi.
"Kötülükle dolu bir şehir burası," dedi Hettar. "Aklı başında bir Alornun neden buraya kendi isteğiyle geldiğini anlamıyorum."
"Para," dedi Kaptan Greldik. "Nyissa ticareti çok kârlıdır." "Hayatta paradan önemli şeyler de var," diye homurdandı Hettar.
Son derece şişman bir adam loş salona girdi. "Işık!" diye haykırdı hizmetkâra. "Onları karanlıkta bırakman gerekmiyordu."
"Lambaların sıcaklığı artırdığını söylemiştin" diye itiraz etti hizmetkâr. "Karar versen iyi olacak."
"Ne dediğime boş ver de dediğimi yap."
"Bu hava sana iyi gelmiyor Droblek," dedi hizmetkâr iğneli bir sesle. Sonra birkaç lamba yakıp mırıldanarak odadan çıktı.
"Drasniyalılar dünyadaki en kötü uşaklardır herhalde," diye homurdandı Droblek. "Mesele nedir?" Dev cüssesiyle bir koltuğa çöktü. Yüzünden sürekli terler boşanıyor ve kahverengi ipek cüppesinin yakasını ıslatıyordu.
"Adım Greldik," dedi sakallı denizci. "Gemim Boktorlu Radek adlı tüccarın mallarıyla dolu. Az önce rıhtımınıza yanaştım." Katlanmış parşömenleri uzattı.
Droblek'in gözleri kısıldı. "Radek'in güney ticaretiyle ilgilendiğini bilmiyordum. Onun daha çok Sendarya ve Arendiya'da çalıştığını sanıyordum."
Greldik kayıtsızca omuzlarını silkti. "Orasını bilemem. Bana mallarını taşımam için para veriyor, soru sormam için değil."
Droblek terli yüzünde hiçbir ifade olmadan onlara baktı. Sonra parmaklan hafifçe kıpırdadı. Burada her şey göründüğü gibi mi?Drasniya gizli dili, şişman parmaklarına çevik bir görünüm vermişti.
Burada açıkça konuşabilir miyiz? dedi Pol Teyze parmaklarıyla. El hareketleri soylu, hatta biraz eski moda görünüyordu. Bu hareketlerde Garion'un başkalarında görmediği bir resmiyet vardı.
Bu böcek yuvasında ne kadar olabilirse dedi Droblek. Tuhaf bir telaffuzunuz var hanımefendi. Sanki eskilerde gördüğüm birşey
Bu dili çok eskiden öğrenmiştim dedi Pol Teyze. Boktorlu Radek'in kim olduğunu biliyorsunuz tabii
"Tabii," dedi Droblek yüksek sesle. "Bunu herkes bilir. Bazen Kotulu Ambar adını kullanır; özellikle pek de meşru olmayan işler yaptığında."
"Lafı dolandırmayalım, olur mu Droblek?" dedi Pol Teyze alçak bir sesle. "Eminim Kral Rhodar'dan talimat almışsındır şimdiye dek. Lafı uzatınca çok sıkıcı oluyor."
Droblek'in yüzü karardı. "Özür dilerim," dedi alınmış bir tavırla. "Ama emin olmam gerek."
"Salaklık etme Droblek," diye gürledi Barak şişman adama. "Gözlerini kullan. Sen Alorn değil misin? Hanımın kim olduğunu biliye sundur."

Droblek Pol Teyzeye bir göz atü ve gözleri fal taşı gibi açılarak "Olamaz! "dedi. "İspat etsin ister misin?" dedi Hettar. Ani bir gökgürültüsüyle sarsıldı.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
"Hayır, hayır," dedi Droblek telaşla, gözlerini Pol Teyzeden ayırmadan. "Hiç aklıma gelmemişti, yani hiç..." Lafını tamamlayamadı.
"Prens Kheldar'dan ya da babamdan haber geldi mi?" diye sordl Pol Teyze. "Babanız mı? Yani... O da mı bu işin içinde?"
"Aman Droblek," dedi Pol Teyze ters bir tavırla. "Kral Rhodar'ın sana gönderdiği bilgilere de mi inanmıyorsun?"
Droblek aklını toplamak ister gibi başını sallayarak, "Kusura bakmayın Leydi Polgara," dedi. "Beni şaşırttınız. Alışmak biraz zaman alıyor. Bu kadar güneye geleceğinizi tahmin etmemiştik."
"Demek Kheldar'dan ya da ihtiyardan haber almadınız."
"Hayır Leydim," dedi Droblek. "Almadık. Buraya gelmeleri mi gerekiyor?"
"Öyle dediler. Ya burada bizimle buluşacaklar, ya da haber göndereceklerdi."
"Nyissa'da bir yerden bir yere haber ulaştırmak çok zordur," du Droblek. 'insanlar güvenilir değil. Prens ve babanız kuzeydeyse, habercileri buraya ulaşamamış olabilir. Bir keresinde şehirden on fersî. bile uzak olmayan bir yere bir haber göndermiştim, yerine ulaşması tam altı ay aldı. Haberi götüren Nyissalı bir böğürtlen çalısı bulmuş yolu üstünde. Onu çalının dibinde oturmuş sırıtırken bulduk." Droblek yüzünü ekşitti. "Üzerinde yosun bitmeye başlamıştı."
"Ölmüş müydü?" dedi Durnik.
Droblek omuzlarını silkti. "Hayır, sadece çok mutluydu. Böğürtlenleri çok sevmiş. Hemen kovdum tabii, ama hiç aldırmadı. Herhalde hâlâ orada oturuyordur."
"Sthiss Tor'daki casus ağınız ne kadar geniş?" dedi Pol Teyze.
Droblek tombul ellerini mütevazı bir tavırla iki yana açarak, "Şuradan buradan biraz bilgi topluyoruz işte," dedi. "Sarayda bir iki adamım var; Tolnedra elçiliğinde de bir memurum. Tolnedralılar çok sıkı çalışıyorlar." Cin bir tavırla sırıttı. "Onlar bütün bilgileri topladıktan sonra toptan satın almak daha ucuza geliyor."
"Tabii sana söylediklerine inanabilirsen," dedi Hettar.
"Ben bana söylenen hiçbir şeye ilk duyuşta inanmam," dedi Droblek. "Tolnedra elçisi adamını satın aldığımı biliyor. Arada bir yanlış bilgiler sızdırıp ayağımı kaydırmaya çalışıyor."
"Peki elçi bunu bildiğini de biliyor mu?" dedi Hettar.
"Tabii biliyor," diye güldü şişman adam. "Ama bildiğimi bildiğinin farkında olduğumu bilmiyor." Tekrar güldü. "Çok karışık değil mi?"
"Drasniya oyunları genellikle karışıktır," dedi Barak. "Zedar adı sana bir şey ifade ediyor mu?" dedi Pol Teyze. "Duydum tabii," dedi Droblek. "Salmissra ile temasa geçti mi?"
Droblek kaşlarını çatarak, "Emin değilim," dedi. "Duymadım, ama geçse duyar mıydım bilmiyorum. Nyissa bulanık bir ülke. Salmissra'nın sarayı ise bu ülkedeki en bulanık yer. Orada olup bitenlerin bazılarını duysanız inanamazsınız."
"inanırım," dedi Pol Teyze. "Senin tahmin edemeyeceğin şeylere bile inanırım." Ötekilere döndü. "Burada kaldık demektir, İpekle ihtiyar Kurttan haber almadan harekete geçemeyiz."
"Evimi şereflendirir miydiniz?" diye sordu Droblek.
"Kaptan Greldik'in gemisinde kalsak daha iyi olur," dedi Pol Teyze. "Söylediğin gibi, Nyissa bulanık bir yer. Tolnedra elçisinin senin işletmende birkaç kişiyi satın almadığından emin değilim."
"Tabii aldı," dedi Droblek. "Ama kim olduklarını biliyorum."
BELGARIAD 2
"Gene de risk almayalım," dedi Pol. "Tolnedralılara gözükmememiz gerekiyor bazı nedenlerle. Gemide kalırsak göze çarpmayız. Prens Kheldar seninle temasa geçer geçmez bize haber ver."
"Tabii," dedi Droblek. "Ama yağmur dinene kadar beklemeniz lazım. Dinleyin bakın." Çatıya düşen yağmur damlalarının sesi gökgürültüsü gibiydi. "Uzun sürer mi?" diye sordu Durnik.
Droblek omuzlarını silkerek, "Bir saat filan," dedi. "Bu mevsimde her akşam yağar." "Hiç olmazsa havayı serinletir," dedi demirci.
"Pek serinletmiyor," dedi Droblek yüzündeki teri silerek. "Genellikle daha beter oluyor."
"Burada nasıl yaşayabiliyorsunuz?" diye sordu Durnik.

Droblek sevimli bir tavırla güldü. "Şişman insanlar fazla hareket etmez, îyi para kazanıyorum, ayrıca Tolnedra elçisiyle oynadığım oyun da beni meşgul ediyor. Bir kere alışınca çok kötü değil. Bunu sık sık tekrarlarsam faydası oluyor."
Sessizce oturup çatıyı döven yağmuru dinlediler
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
BUNU İZLEYEN BİRKAÇ GÜN BOYUNCA Greldik'in gemisinde oturup İpek ve Bay Kurttan haber beklediler. Ce'Nedra biraz iyileşip güverteye çıkmaya başladı; üzerindeki uçuk renkli Orman Perisi tuniği, Garion'a Nyissa kadınlarının kıyafetleri kadar açık saçık görünüyordu. Ama yanına gidip üzerine bir şeyler daha giymesini önerdiğinde, Ce'Nedra gülmekle yetindi. Garion'un dişlerini gıcırdatmasına neden olan bir inatçılıkla, ona okuma yazma öğretme işine geri döndü. Güvertenin ayak altında olmayan bir yerinde oturup, Tolnedra diplomasisi üzerine sıkıcı bir kitapla boğuşmaya başladılar. Hızlı çalışan bir kafası olmasına ve şaşırtıcı derecede çabuk öğrenmesine rağmen, bu iş Garion'a hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Becerdiği şeylerden ötürü onu övmek Ce'Nedra'nın aklına bile gelmiyordu, ama bir sonraki yanlışının üstüne atlayıp onunla alay etmek için hiçbir fırsatı da kaçırmı-yordu. Yan yana oturduklarında Ce'Nedra'nın yakınlığı ve hafif, baharatlı parfümünün kokusu Garion'un kafasını karıştırıyordu; ikide bir terlemesinin nedeni havanın sıcaklığı olduğu kadar, arada bir kazayla ellerinin, kollarının ya da kalçalarının birbirine değmesiydi de. ikisi de gençtiler; bu yüzden Ce'Nedra acımasız, Garion ise inatçıydı. Yapışkan, rutubetli sıcak ikisinin de sinirlerini bozuyordu; o yüzden dersler çoğu kez kavgayla sonuçlanıyordu.
Bir sabah uyandıklarında siyah, kare yelkenli bir Nyissa gemisinin nehrin akıntısıyla gelip yakınlarındaki bir rıhtıma yanaştığını gördüler. Çırpıntılı sabah rüzgârı burunlarına pis, habis bir koku getirdi.
"Bu koku da ne?" diye sordu Garion gemicilerden birine.
"Köle gemisi," dedi gemici, Nyissa gemisini göstererek. "Denizde bunların kokusunu yirmi mil öteden bile duyarsın."
Garion çirkin kara gemiye ürpererek baktı.
Barak ve Mandorallen de güvertenin öbür tarafından Garion'un yanına geldiler. Barak Nyissa gemisine bakarak, "Dubaya benziyor," dedi. Yarı beline kadar çıplaktı; kıllı vücudu ter içindeydi.
"Köle gemisi," dedi Garion.
"Lağım çukuru gibi kokuyor," dedi Barak. "Ateşe verilse ne iyi olur."
"Hazin bir ticaret Lord Barak," dedi Mandorallen. "Nyissa asırlardır insan sefaletinin ticaretini yapıyor."
Barak gözlerini kısarak, "O yanaştığı Drasniya rıhtımı mı?" diye sordu.
"Hayır," dedi Garion. "Gemiciler o taraftaki her şeyin Nyissalılara ait olduğunu söyledi."
"Yazık," diye homurdandı Barak.
Örgü zırhlı, kara cüppeli bir grup, köle gemisinin bağlandığı rıhtımda yürüyerek geminin kıçında durdular.
"Aman," dedi Barak. "Hettar nerede?"
"Daha yukarı çıkmadı," dedi Garion. "Mesele nedir?"
"Ona göz kulak ol. Bunlar Murgo."
Kafaları traşlı Nyissalı gemiciler, güvertede bir kapak açarak aşağıya bir şeyler haykırdılar. Yavaş yavaş, perişan görünümlü bir sıra insan güverteye çıkmaya başladı. Her birinin demir bir tasması vardı ve tasmalar uzun bir zincirle birbirine bağlıydı.
BELGARIAD 2
Mandorallen birden doğrulup küfretmeye başladı.
"Ne var?" diye sordu Barak.
"Arendler!" diye haykırdı şövalye. "Bunu işitmiştim ama inanamamıştım."
"Neyi işitmiştin?"
"Yıllardır Arendiya'da çirkin bir dedikodu dolaşır," dedi Mandorallen; yüzü öfkeden bembeyaz olmuştu. "Bazı asillerimizin servet uğruna zaman zaman Nyissalılara esirlerini sattıkları söylenir."
"Pek dedikodu değilmiş demek ki," dedi Barak.
"Bakın," diye hırladı Mandorallen. "Şunun tüniğindeki taç işaretini görüyor musunuz? O Vo To-ral'ın armasıdır. Vo Toral Baronunun bol keseden para harcadığını bilirdim, ama şerefini

kaybettiğini hiç düşünmemiştim. Arendiya'ya döndüğümde onu herkesin huzurunda rezil edeceğim."
"Ne işe yarar ki?" dedi Barak.
"Bana meydan okumak zorunda kalır," dedi Mandorallen ciddi bir ifadeyle. "O zaman da alçaklığını canıyla öder."
"Ha serf, ha köle," dedi Barak omuz silkerek. "Ne fark eder ki?" "Bu insanların haklan vardır Lordum," dedi Mandorallen. "Lordlannın onları koruması, onlara bakması gerekir. Şövalyelik yemini bizi buna mecbur kılar. Bu iğrenç ticaret bütün Arend şövalyelerinin şerefini lekeledi. O aşağılık baronun sefil hayatını nihayete erdirmeden huzur bulamam artık."
"ilginç fikir," dedi Barak. "Belki ben de seninle gelirim." Hettar güverteye çıkınca, Barak hemen yanına koştu ve kolunu yakalayıp alçak sesle bir şeyler söylemeye başladı.
"Biraz sıçrasınlar bakalım," dedi Murgolardan biri sert bir sesle. "Aralarında topal var mı görelim."
Geniş omuzlu bir Nyissalı uzun kırbacını zincirli adamların bacaklarına doğru sallamaya başadı. Köleler can acısıyla, köle gemisinin yanındaki rıhtım üzerinde dans etmeye başladılar.
"Köpeğin kanı!" Mandorallen küfrederken, önündeki parmaklığı kavrayan elinin eklemleri bembeyaz kesildi.
"Sakin ol," dedi Garion. "Pol Teyze ortalıkta görünmememiz gerektiğini söyledi."
"Tahammülü gayri kabil!" diye haykırdı Mandorallen. Köleleri birbirine bağlayan zincir eski ve paslıydı. Kölelerden biri takılıp düşünce, bir yerinden kopuverdi ve adam ansızın serbest kaldı. Adamcağız çaresizliğin verdiği bir çeviklikle ayağa fırlayıp iki adımda rıhtımdan nehrin bulanık sulanna atladı.
"Bu tarafa arkadaş!" diye seslendi Mandorallen yüzen köleye. Kırbaçlı iriyan Nyissalı pis pis güldü ve kaçan köleyi göstererek, "Seyredin şimdi," dedi Murgolara.
"Durdursana şunu geri zekâlı," dedi Murgolardan biri. "Ben ona para ödedim." "Çok geç artık," dedi Nyissalı pis pis sırıtarak. "Bakın."
Yüzen adam birdenbire bir çığlık atarak suya battı. Tekrar yüzeye çıktığında yüzü ve kollan, nehri dolduran iğrenç, otuz santim boyundaki sülüklerle kaplıydı. Adamcağız çığlıklar atarak kıvnlıp duran sülüklerden kurtulmaya çalıştıysa da, sadece kendi vücudunu parçalamayı başardı.
Murgolar gülmeye başladılar.
Garion'un kafası patlayacak gibi oldu. Bir anda yoğunlaşarak iradesini topladı ve kendi gemilerinin yanındaki rıhtımı işaret ederek
"Orada ol!" dedi. Sanki içinden dev bir dalga taşıyormuş gibi bir boşanma oldu ve dizleri titreyerek Mandorallen'e dayandı. Kafasının içindeki ses sağır ediciydi.
Hâlâ kıvranan ve iğrenç sülüklerle kaplı olan köle, rıhtımın üstünde beliriverdi. Birden son de-

rece bitkin düşen Garion, Mandorallen tutmasa düşecekti.
"Nereye gitti?" dedi Barak, nehirde kölenin bir an önce bulunduğu, hâlâ kaynaşan noktaya bakarak. "Boğuldu mu?"
Titreyen ve dili tutulan Mandorallen, gemilerinin burnundan yirmi metre ötede, Drasniya rıhtımı üzerinde hâlâ kıvranmakta olan köleyi gösterdi.
Bir köleye bir nehre bakan dev cüsseli adam hayretle gözlerini kırpıştırdı.
Dört Nyissalı bir kayığa atlayarak, karşı rıhtımdan Greldik'in gemisine doğru yaklaşmaya başladılar. Kayığın burnunda, yaralı yüzünde öfkeli bir ifade olan uzun boylu bir Murgo duruyordu.
"Malımı çaldınız," diye haykırdı onlara. "Derhal kölemi geri verin.
"Niye gelip kendin almıyorsun Murgo," diye seslendi Barak, Hettar'ın kolunu bırakarak. Algar hemen güvertenin kıyısına koşarak uzun bir çengel kaptı.
"Güvende olacak mıyım?" diye sordu Murgo kuşkuyla. "Gel de burada tartışalım," dedi Barak tatlı bir sesle. "Bana malımı geri vermiyorsunuz," diye sızlandı Murgo.
"Yok canım," dedi Barak. "Tabii burada ince bir hukuki sorun var. Bu rıhtım Drasniya toprağı; Drasniya'da ise kölelik kanun dışıdır. O zaman bu adam artık köle değil."
"Adamlarımı toplayacağım," dedi Murgo. "Gerekirse köleyi zorla geri alırız."
"Bence bu Alorn topraklarına tecavüz demek olur," dedi Barak çok üzgün bir tavırla. "Drasniyalı kuzenlerimiz burada olmadıklarına göre, biz de onların rıhtımını korumak zorunda kalırız. Ne dersin Mandorallen?"

"Pek yerinde konuştunuz Lordum," dedi Mandorallen "Örf ve âdetlere göre, şerefli insanlar akrabalarının topraklarını korumakla vazifelidirler."
"Bakın, gördünüz mü?" dedi Barak Murgoya. "Arkadaşım Arenddir, o yüzden de bu konuda tamamen tarafsız. Bence bu konuda onun yorumunu kabul etmeliyiz."
Greldik'in gemicileri, koca kıllı maymunlar gibi, elleri silahlarında, Murgoya sırıtarak yelken iplerine tırmanmaya başlamışlardı bile.
"Bunun başka yollan da var," dedi Murgo tehditkâr bir tavırla.
Garion bir gücün toplanmaya başladığını hissetti; hafif bir ses kafasının içinde yankılanıyordu. Kendini toplayarak önündeki tahta korkuluğa tutundu. Kendini çok zayıf hissediyordu, ama yere sağlam basıp gücünü toplamaya çalıştı.
"Yeter artık," dedi Pol Teyze sert bir sesle, peşinde Durnik ve Ce'Nedra ile güverteye çıkarak.
"Sadece hukuki bir tartışma yapıyorduk," dedi Barak masum bir ifadeyle.
"Ne yaptığınızı biliyorum," dedi Pol Teyze gözlerinde öfkeyle. Sonra suyun öteki tarafındaki Murgoya soğuk bir ifadeyle baktı. "Gitsen iyi olur."
"Almam gereken bir şey var," dedi kayıktaki adam. "Yerinde olsam unuturdum onu."
"Görürüz," dedi Murgo. Doğrulup ağzının içinden bir şeyler mırıldanmaya ve elleriyle karmaşık birtakım hareketler yapmaya başladı. Garion kendisini rüzgâr gibi bir şeyin itmekte olduğunu hissetti; ancak hava tamamen durgundu.
"Yanlış yapma sakın," dedi Pol Teyze sakin bir sesle. "En ufak bir bölümünü bile unutursan, kendi suratında patlar."
Kayıktaki adam donup kaldı ve yüzünden kaygılı bir ifade gelip geçti. Garion'u iten esrarlı rüzgâr durdu. Sonra adam tekrar yoğunlaşarak parmaklarıyla o tuhaf hareketleri yapmaya başladı.
BELGARIAD 2
"O öyle değil, böyle yapılır Grolim," dedi Pol Teyze. Elini hafifçe oynatınca, Garion onu iten rüzgâr yön değiştirmiş gibi bir esinti hissetti. Grolim ellerini kaldırıp sendeledi ve kayığın dibine yuvarlandı. Kayık sanki itilmiş gibi birkaç metre geri fırladı.
Grolim fal taşı gibi gözler ve bembeyaz bir suratla doğrulmaya çalıştı.
"Efendine dön köpek," dedi Pol Teyze istihkarla. "Söyle ona, derslerini iyi çalışmadığın için seni kırbaçlasın.
Grolim kayıktaki Nyissalılara bir şeyler söyleyince hemen dönerek köle gemisine doğru hızla kürek çekmeye başladılar.
"Ne güzel küçük bir kavga çıkarıyorduk Polgara," diye sızlandı Barak. "Gelip bozman şart mıydı yani?"
"Büyü biraz," dedi Pol Teyze şakaya gelmez bir tavırla. Sonra gözleri alev alev, saçındaki beyaz tutam ateş gibi parlayarak Garion'a döndü. "Geri zekâlı seni! Önce eğitilmeyi reddediyorsun, sonra da azgın bir boğa gibi saldırıyorsun. Yer değiştirmenin nasıl bir gürültü çıkardığı konusunda en küçük bir fikrin var mı senin? Sthiss Tor'daki bütün Grolimlere burada olduğumuzu haber verdin."
"Ölüyordu," diye itiraz etti Garion, rıhtımda yatan köleyi göstererek. "Bir şey yapmalıydım."
"Suya değdiği anda ölmüştü zaten," dedi Pol. "Bak ona."
Köle başını geriye atmış, yüzünde ölümcül bir azap ifadesiyle kasılıp kalmıştı. Öldüğü aşikârdı.
"Ne oldu ona?" dedi Garion aniden midesi bulanarak.
"O sülükler zehirli. Isırdıklarında kurbanlarını hareketsiz bırakıp rahat rahat beslenebilmek i-çin. Isırdıkları zaman kalbi durdu. Ölü bir adamı kurtarmak için Grolimlere yerimizi belli ettin."
"Ben kurtardığımda daha ölmemişti!" diye haykırdı Garion. "imdat istiyordu." Hayatında hiç bu kadar öfkeli olmamıştı.
"Artık yardım edilemezdi ona." Pol Teyzenin sesi soğuk, hatta acımasızdı. "Nasıl bir canavarsın sen?" dedi Garion sıkılmış dişlerinin arasından. "Hiç duygu yok mu sende? Sana kalsa bırakırdın ölsün diye, değil mi?"
"Bunu tartışmanın yeri ve zamanı değil."
"Hayır, şimdi tam zamanı Pol Teyze. Sen insan bile değilsin, biliyor musun? insan olmaktan o kadar uzun bir süre önce vazgeçmişsin ki, ne zaman olduğunu hatırlamazsın bile. Üç bin yaşındasın. Bizim hayatlarımız senin için bir göz kirpimi. Biz senin için eğlenceden ibaretiz, bir saatlik bir merak, o kadar. Bizi kukla gibi, kendi keyfin için kullanıyorsun. Ama ben artık bıktım kullanılmaktan. Seninle i-şim bitti!"

Biraz maksadını aşmıştı belki, ama öfkesine hâkim olamıyordu ve sözler ağzından kendiliklerinden dökülüyordu sanki.
Pol, sanki bir tokat yemiş gibi, bembeyaz bir yüzle ona baktı. Sonra kendini toparlayarak, "Aptal çocuk," dedi, sakin, ama sakin olduğu için çok daha korkunç bir sesle, "işin bitti ha? Seninle benim i-şimiz bitti ha? Senin bu dünyaya gelmen için neler yapmak zorunda kaldığımı anlayamazsın ki sen. Bin yıldır tek uğraştığım şey sensin. Senin anlaman mümkün olmayacak kadar çok acı çektim, çok şey kaybettim ben. Hepsi senin için. Sefalet ve açlık içinde yaşadım yüzyıllarca. Hepsi senin için. Canımdan çok sevdiğim kız kardeşimi kaybettim. Hepsi senin için. Kaç kere ateşle ve ondan da beteri, umutsuzlukla yüz yüze kaldım. Hepsi senin için. Sen bunların benim için eğlence olduğunu mu sanıyorsun? Aptalca, küçük bir eğlence ha? Bin yıldır sana hasrettiğim her şeyin bir bedeli yok mu sanıyorsun? Seninle benim işimiz asla bitmez Belgarion. Asla! Zamanın sonuna kadar beraber olacağız, eğer gerekirse. Asla işimiz bitmeyecek. Bana çok şey borçlusun sen!"
Korkunç bir sessizlik oldu. Pol Teyzenin sözlerinin şiddetinden dehşete kapılan diğerleri, bir o-na bir Garion'a bakıp duruyorlardı.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
Sonra Pol Teyze tek kelime bile söylemeden dönüp alt güverteye indi.
Garion arkasından çaresizce bakakaldı; birdenbire kendini müthiş bir utanç içinde ve yapayalnız hissetmişti.
"Bunu yapmaya mecburdum, değil mi?" dedi; ama kiminle konuştuğunu ve tam olarak ne kastettiğini kendi de bilmiyordu.
Herkes yüzüne baktı, ama kimse cevap vermedi.
BELGARIAD 2
YİRMİ ALTINCI BÖLÜM
AKŞAMA DOĞRU bulutlar yeniden gökyüzünü kaplamıştı ve yağmur, buharı tüten şehrin üstüne bütün şiddetiyle inerken, uzaktan gökgürültüleri duyuluyordu. Akşam yağmuru her gün aynı saatte geliyordu sanki; artık neredeyse alışmışlardı. Yağmur güverteyi döverken, alt güverteye inip oturdular.
Garion sırtını geminin kaba meşe kaburgalarından birine dayayıp kaskatı oturmuş, Pol Teyzeyi inatçı, affetmeyen gözlerle izliyordu.
Pol ise ona aldırmadan Ce'Nedra ile alçak sesle konuşuyordu.
Kaptan Greldik, yüzü ve sakalı sırılsıklam bir halde dar kabin kapısından içeri girerek, "Şu Drasniyalı, Droblek geldi," dedi. "Size bir haberi varmış."
"Gelsin," dedi Barak.
Droblek dev gövdesini zorlukla daracık kapıdan içeri sığdırdı. Yağmurdan sırılsıklam olmuştu; sulan süzülerek durdu ve yüzünü sildi. "Dışarısı biraz rutubetli," dedi sonra.
"Fark ettik," dedi Hettar.
"Prens Kheldar'dan bir mesaj aldım," dedi Droblek, Pol Teyzeye.
"En nihayet," dedi Pol.
"Belgarath'la birlikte nehir boyunca geliyorlarmış," dedi Droblek. "Hesabıma göre birkaç gün i-çinde, en fazla bir haftada burada olurlar. Mesajı getirenin ne dediği pek anlaşılmıyordu."
Pol Teyze ona soru sorar gibi baktı.
"Ateş," dedi Droblek. "Adam Drasniyalı, o yüzden ona güvenebilirim kuzeydeki pazar yerlerinin birindeki ajanım. Ama bu pis kokulu bataklıkta bol miktarda bulunan hastalıklardan birini kapmış. Şu anda biraz sayıklıyor. Bir iki gün içinde ateşini düşürüp ne dediğini biraz anlayabiliriz umarım. Söylediklerinden biraz anlam çıkarabildiğim anda gecikmeden size koştum. Hemen haber almak isteyeceğinizi düşündüm."
"ilginiz için teşekkürler," dedi Pol Teyze.
"Bir hizmetkârımı da yollayabilirdim tabii," dedi Droblek, "ama Sthiss Tor'da mesajlar bazen yerine ulaşmaz, hizmetkârlar da satın alınabilir." Birdenbire sırıttı. "Gerçek neden bu değil tabii." Pol Teyze de gülümsedi. "Tabii değil."
"Şişman insanlar yerlerinde oturup işlerini başkalarına gördürmeyi sever. Ama Kral Rhodar'ın mesajından bu işin şu anda dünyadaki en önemli şey olduğu hissine kapıldım. Dahil olmak istedim ben de." Yüzünü buruşturdu. "Hepimiz zaman zaman çocuklaşıyoruz galiba."
"Habercinin durumu çok ciddi mi?" diye sordu Pol Teyze. Droblek omuzlarını silkti. "Kim bilebilir ki? Nyissa'daki bu ateşli hastalıkların yansının adı bile yok; birbirlerinden ayırmak bile

mümkün olmuyor çoğunlukla. Bazen insanlar hemen ölüyor, bazen haftalarca dayanıyorlar. Kurtulduktan bile oluyor. Yapabildiğimiz tek şey onlan biraz rahatlatıp olacaklan beklemek."
"Hemen geliyorum," dedi Pol Teyze doğrularak."Durnik, eşyaların arasından yeşil çantamı alabilir misin? O çantadaki şifalı otlara ihtiyacım olacak."
"Bu hastalıklara kendinizi maruz bırakmak iyi bir fikir değil hanımefendi," diye uyardı Droblek.

"Bana bir şey olmaz," dedi Pol. "Habercini sorguya çekmek istiyorum, bunun için de ateşini düşürmem gerek." "Durnik'le ben de gelelim," dedi Barak. Pol Teyze ona baktı.
"Tedbirli olmak iyidir," dedi dev adam, küıcını beline takarken. "Sen bilirsin." Pol Teyze pelerinini giyip kukuletasını başına geçirerek, "Bütün gece sürebilir bu iş," dedi Greldik'e. "Etrafta Grolimler var, o yüzden gemicilerini uyar. Ayık olanlar nöbet tutsun." "Ayık olanlar mı Leydim?" dedi Greldik masum bir yüzle. "Tayfa bölümünden şarkılar geliyordu Kaptan," dedi Pol istihzayla. "Çerekler ayıkken şarkı söylemezler. Bira fıçısını kapalı tutun bu gece. Gidelim mi Droblek?"
"Derhal Leydim," dedi şişman adam, Greldik'e alaycı bir bakış fırlatarak.
Gittiklerinde Garion kendini biraz rahatlamış hissetti. Pol Teyzenin yanında soğuk bir tavır takınmanın getirdiği zorlama onu yormaya başlamıştı. Çok zor bir durumdaydı. Perili Ormanda Çam-dar'ın üstüne o korkunç ateşi saldığından beri içini kemiren dehşet ve kendinden iğrenme duygusu dayanılmaz hale gelmişti. Gecenin gelmesini korkuyla bekler olmuştu, çünkü rüyaları hep aynıydı. Hep yüzü tamamen yanmış olan Çamdar'ın "Efendim, acı bana," diye yalvardığını görüyordu. Ve bu acının karşısında kendi elinden çıkan o korkunç mavi alevi. Val Alorn'dan beri içinde taşıdığı kin, o alevle yanıp bitmişti, intikamı o kadar mutlak olmuştu ki, sorumluluğundan kaçacak yol bulması mümkün değildi. Sabahki öfke patlaması Pol Teyzeden ziyade kendisine yönelikti. Ona canavar demişti, ama asıl nefret ettiği, kendi içindeki canavardı. Pol Teyzenin onun için sayısız yıllar boyu çektiklerini sıralaması ve onun sözlerinden ötürü duyduğu acıyı kanıtlarcasına bunu son derece yoğun bir duyguyla yapması, Ga-rion'un içini burkuyordu. Utanıyordu; o kadar utanıyordu ki dostlarının yüzüne bakamıyordu. Tek başına oturup boş gözlerle Pol Teyzenin sözlerini tekrar tekrar aklından geçirdi.
Fırtına geçti, güvertede yağmur hafiledi. Küçük yağmur damlacıkları, yağmurla savrulup nehrin çamurlu yüzeyine iniyorlardı. Gökyüzü açılmaya başlamıştı; güneş bulutlan kan kırmızısına boyu-yordu. Garion vicdanıyla tek başına hesaplaşmak için güverteye çıktı.
Bir süre sonra arkasında hafif bir ayak sesi duydu. 'Yaptığınla iftihar ediyorsun, değil mi?" diye sordu Ce'Nedra acı bir sesle.
"Beni rahat bırak."
"Yok canım. Bana kalırsa, sabahki küçük nutkun hakkında hepimizin neler hissettiğini sana söylemem daha iyi olur."
"Dinlemek istemiyorum."
"Ne fena. Ama ben gene de söyleyeceğim."
"Seni dinlemiyorum."
"Bal gibi de dinleyeceksin." Garion'u kolundan tutup kendisine çevirdi. Gözleri ateş saçıyordu ve küçük yüzü müthiş bir öfkeyle kasılmıştı. 'Yaptığın şey affedilir gibi değil," dedi. "Teyzen seni büyütmüş, bebekliğinden beri sana annelik etmiş."
"Benim annem öldü."
"Leydi Polgara sana annelik etmiş; ama ona nasıl teşekkür ediyorsun? Canavar diyerek, sana aldırmamakla suçlayarak."
"Seni dinlemiyorum," diye haykırdı Garion. Çocukça, hatta bebekçe olduğunu bilmesine rağmen elleriyle kulaklarını kapattı. Prenses Ce'Nedra onun içindeki kötü tarafı ortaya çıkarıyordu daima. "Ellerini çek oradan," diye bağırdı Ce'Nedra çın çın çınlayan bir sesle."Gerekirse bağırırım." Onun dediğini yapacağından korkan Garion ellerini çekti.
"Seni bebekken kucağında taşımış," diye sözüne devam etti Ce' Nedra. Garion'un vicdanının en zayıf noktalarını biliyordu sanki. "Senin ilk adımlarını görmüş. Seni beslemiş, bakmış, korktuğunda ya da canın yandığında kucaklamış. Ne kadar da canavara benziyor, değil mi? Hep gözünün üstünde olduğunu biliyor muydun? Tökezlesen, seni tutmak için elini uzatacak gibi oluyor. Kaç kere sen uyurken üs-

"Anlamadığın bir konuda konuşuyorsun," dedi Garion. "Lütfen beni rahat bırak."

"Lütfen ha?" dedi kız alayla. "Kibarlaşmak için çok uygun bir zaman doğrusu. Bu sabah lütfen dediğini hatırlamıyorum. Hiç lütfen dememiştin. Hiç teşekkür de etmemiştin. Sen nesin biliyor musun Garion? Şımarık çocuğun birisin."
Bu bardağı taşıran son damlaydı işte! Bu hayatı boyunca pışpışlanmış, kendi kaprislerinden başka şey tanımayan küçük prensesin ona şımarık demesine dayanamazdı Garion. Öfkeyle bağırmaya başladı. Söylediklerinin çoğu anlaşılmıyordu, ama bağırmak iyi gelmişti.
Karşılıklı suçlamalarla işe başladılar, ama tartışma giderek küfürleşmeye dönüştü. Ce'Nedra Camaarlı bir balıkçı kadın gibi çığlık çığlığaydı; Garion'un sesi ise erkeksi bir baritonla çocuksu bir tenor arasında çatlayıp duruyordu. Bağırırken birbirlerinin suratına parmaklarını sallıyorlardı. Ce'Nedra tepmiyor, Garion ise elini kolunu sallayıp duruyordu. Sonuç olarak harika, küçük bir kavgaydı. Bittiğinde Garion kendisini çok daha iyi hissediyordu. Ce'Nedra'ya hakaret etmek, bu sabah Pol Teyzeye söylediği ölümcül şeylerin yanında masumane sayılırdı ve kafa karışıklığıyla öfkesini zararsız bir şekilde boşaltmasına yaramıştı.
Sonunda Ce'Nedra, Garion'u mahcup olmaktan ziyade aptal aptal bakman bir halde bırakıp, gözyaşları içinde kaçtı doğal olarak. Garion biraz daha köpürdü, kavga sırasında düşünüp de söylemeye fırsat bulamadığı birtakım seçme hakaretleri kendi kendine mırıldandı, sonra da içini çekip korkuluğa yaslanarak ıslak şehri seyretmeye koyuldu.
Kabul etmeye yanaşmasa da, prensese teşekkür borçluydu. Bu saçmalamalar kafasını açmıştı. Artık Pol Teyzeden özür dilemesi gerektiğini açıkça görüyordu. Ona kendi suçluluk duygusu yüzünden, kabahati onun üzerine atabilmek için saldırmıştı. Ama sorumluluk almaktan kaçınması mümkün değildi belli ki. Bunu bir kere kabul edince, nedense kendini daha iyi hissetti.
Hava daha da karardı. Tropik gece rutubetliydi; çürümüş bitki ve durgun, pis su kokusu sonsuz bataklıklardan şehre doğru yayılıyordu. Küçük, berbat bir böcek tuniğinin içine girip omuzlarının arasından, tam da uzanamayacağı bir yerden ısırdı onu.
Saldırıyı hiç beklemiyordu: Ne gemi kıpırdadı, ne bir ses duyuldu, ne de bir tehlike hissetti. Kollan arkadan yakalandı ve ağzına ıslak bir bez bastırıldı. Debelendi, ama kollarını yakalayan eller çok güçlüydü. Başını çevirip bağırmak istedi, ama ağzına bastırdıkları bezin tuhaf bir kokusu vardı; iğrenç, tatlı ve yoğun bir koku. Başı dönmeye başladı, çırpınmaları zayıfladı. Son bir çabadan sonra baş dönmesi iyice arttı ve şuurunu kaybetti.

BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

BİR ÇEŞİT KORİDORDAYDILAR. Garion taşlık zemini açıkça görebiliyordu. Üç kişi onu yüzükoyun taşıyorlardı ve kafası rahatsız bir şekilde sallanıyordu. Ağzı kurumuştu ve yüzüne bastırdıkları bezin iğrenç kokusu hâlâ burnundan gitmiyordu. Başını kaldırıp etrafına bakmaya çalıştı.
"Uyandı," dedi kollarını tutan adamlardan biri. "En nihayet," dedi diğer adamlardan biri. "Bezi yüzünde çok fazla tuttun îssus."
"Ben ne yaptığımı biliyorum," dedi ilk adam. 'Yere bırakın."
"Ayakta durabilecek misin?" diye sordu Issus Garion'a. Traşlı kafasındaki saçlar uzamaya başlamıştı ve alnından çenesine kadar uzanan bir yara izi tam boş göz yuvasının ortasından geçiyordu. Kemerli cüppesi lekeler içindeydi.
"Kalk!" dedi îssus tıslayan bir sesle. Ayağıyla Garion'u dürttü. Garion kalkmaya çabaladı. Dizleri titrediğinden eliyle duvara dayandı hemen. Taşlar nemliydi ve bir tür yosunla kaplıydı.
"Getirin," dedi îssus ötekilere. Diğer ikisi Garion'un kollarına yapıştılar ve yan sürükleyip yan taşıyarak tek gözlü adamın peşinden rutubetli koridorda ilerlemeye başladılar. Koridorun sonunda, o-dadan ziyade üstü kapalı büyük bir alan olan, kubbeli bir açıklığa vardılar. Kabartmalı dev sütunlar yüksek tavanı tutuyor, tavandan uzun zincirlerle sallanan ya da taş raflara yerleştirilmiş yağ kandilleri ortalığı aydınlatıyordu. Rengârenk cüppeler giymiş bir sürü adam gevşek bir isteksizlikle oraya buraya dolanıyor ve bu hareketler mekâna karmaşık bir hareketlilik hissi veriyordu.
"Sen," dedi İssus hülyalı bakışlı, şişman bir genç adama. "Hadımağası Sadi'ye çocuğu getirdiğimizi söyle."
"Git kendin söyle," dedi genç adam tiz bir sesle. "Ben senin gibilerden emir almam îssus."
îssus genç adamın suratına bir tokat attı.
"Bana vurdun!" diye sızlandı şişman genç elini ağzına götürerek. "Dudağımı kanattın bak!" Elini uzatıp kanı gösterdi.

"Dediğimi yapmazsan o şişko gırtlağını keserim," dedi îssus duygusuz bir sesle.
"Sadi'ye bu yaptığını söyleyeceğim."
"Söyle; elin değmişken kraliçenin istediği delikanlıyı getirdiğimizi de soy le."
Şişman genç telaşla uzaklaştı.
"Hadımlar!" dedi Garion'un kollannı tutanlardan biri tükürür gibi.
"işe yanyorlar ama," dedi öteki kaba bir kahkaha atarak.
"Oğlanı getirin," dedi tssus. "Sadi bekletilmeyi sevmez."
Garion'u çekiştirerek aydınlık alandan geçirdiler.
Saçlan sakallan birbirine karışmış, sefil görünüşlü birtakım adamlar, birbirlerine zincirlenmiş halde yerde oturuyorlardı. "Su," dedi adamlardan biri. "Ne olur biraz su." Yalvararak elini uzattı.
îssus duraklayıp köleye hayretle bakarak, "Bunun dili niye kesilmemiş hâlâ?" diye sordu kölelerin başındaki nöbetçiye.
Nöbetçi omuzlarını silkti. "Onunla ilgilenecek vaktimiz olmadı daha."
BELGARIAD 2
"Vakit bulun," dedi îssus. "Eğer bir rahip konuştuğunu duyarsa, seni sorguya çeker. Hiç hoşuna gitmez bu."
"Rahiplerden korkmuyorum," dedi nöbetçi, ama omuzunun üstünden geriye bir göz atmayı da ihmal etmedi.
"Kork," dedi îssus. "Bu hayvanlara da su ver. Ölürlerse kimseye faydalan olmaz." Garion'u tutan adamların önüne geçip İM sütun arasındaki gölgelik alana girmişti ki, yeniden duraklayarak, "Çekil yolumdan," dedi gölgede yatan bir şeye. Gölgede yatan yaratık öfkeyle kıpırdandı. Garion iğrenerek bunun iri bir yılan olduğunu fark etti.
"Ötekilerin yanına git," dedi îssus yılana, kıvrılan, sürünen gövdelerle dolu loş bir köşeyi işaret ederek. Garion birbirine sürünen pulların hışırtısını duydu. Yollarını kapatan yılan îssus'a dilini çıkardıktan sonra köşeye doğru uzaklaştı.
"Bir gün kendini ısırtacaksın îssus," dedi adamlardan biri. "Kendilerine emir verilmesinden hoşlanmaz bunlar."
îssus kayıtsızca omuzlarını silkerek yoluna devam etti.
"Sadi sizinle konuşmak istiyor," dedi şişman genç hadım îssus'a nefretle, büyük, cilalı bir kapıya vardıklarında. "Bana vurduğunu söyledim. Maaş da yanında."
"İyi etmişsin," dedi îssus kapıyı açarken. "Sadi," diye seslendi içeriye. "Dostuna geldiğimi söyle. Bir kaza olsun istemiyorum."
"O seni tanır îssus," dedi içeriden bir ses. "Kazayla hiçbir şey yapmaz." îssus içeri girip kapıyı kapattı.
"Gidebilirsin," dedi Garion'u tutan adamlardan biri genç hadıma. Şişko burnunu çekerek, "Sadi git dediği zaman giderim," dedi. "Çağırdı mı da koşarak gelirsin, değil mi?"
"Orası Sadi ile benim aramda."
"Getirin," diye seslendi îssus kapıyı açarak. Adamlar Garion'u iterek odaya soktular. "Biz dışarıda bekliyoruz," dedi biri gergin bir tavırla.
îssus gülerek kapıyı ayağıyla itip kapattı ve Garion'u, üstündeki tek bir yağ kandilinin zayıf alevinin karanlığı zar zor dağıttığı masaya doğru çekti. Ölü gözlü zayıf bir adam masada oturmuş, uzun parmaklarıyla saçsız başını sıvazlıyordu.
"Konuşabiliyor musun evlat?" dedi Garion'a. Tiz, alto bir sesi ve diğer hadımların rengârenk cüppelerinden farklı, kızıl bir cüppesi vardı. "Su içebilir miyim?" dedi Garion. "Bir dakika bekle."
"Paramı şimdi istiyorum Sadi," dedi îssus. "Doğru çocuğu getirdiğinden emin olalım hele," dedi Sadi. "Adını sor," dedi Garion'un arkasındaki karanlıktan tıslayan bir fısıltı.
"Soracağım Maaş." Sadi bu öneriye hafifçe bozulmuş gibiydi.
"Daha önce de yaptım bu işleri."
"Çok uzatıyorsun," dedi fısıltı.
"Adın ne evlat?" diye sordu Sadi Garion'a.
"Doroon," dedi Garion telaşla. "Çok susadım sahiden."
"Beni aptal mı sandın îssus?" dedi Sadi. "Herhangi bir çocuk işime yarar mı sanıyorsun?"
"Bana yakalamamı söylediğin çocuk bu," dedi îssus. "Sana yanlış bilgi verilmişse onu bilemem."
"Adın Doroon demek?" diye sordu Sadi.
"Evet," dedi Garion. "Kaptan Greldik'in gemisinde miçoyum. Neredeyiz?"

"Sorulan ben sorarım evlat," dedi Sadi.
"Yalan söylüyor," dedi Garion'un arkasındaki tıslama.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
"Biliyorum Maaş," dedi Sadi sükûnetle. "Başta hepsi yalan söyler." "Bunlara vaktimiz yok," dedi tıslama. "Oğlana oret ver. Gerçeği hemen öğrenmeliyim." "Dediğin gibi olsun Maaş," dedi Sadi. Ayağa kalkıp bir süre masanın arkasındaki karanlıklar i-çinde kayboldu. Garion bir şıngırtı ve dökülen su sesi duydu. "Bunun senin fikrin olduğunu unutma Maaş. Eğer Kraliçe kızacak olursa, kabahatin üstüme kalmasını istemem."
"Kraliçe durumu anlar Sadi."
"Al bakalım evlat," dedi Sadi geri dönüp kahverengi toprak bir bardağı Garion'a uzatarak.
"Ah... Teşekkür ederim," dedi Garion. "Galiba aslında pek susamamışım."
"Içsen iyi olur evlat," dedi Sadi. "içmezsen Issus seni tutar, ben de boğazından içeri dökerim. Merak etme canını yakmayacak."
"Îç," dedi tıslayan ses.
"Onları dinlesen iyi olur," dedi Issus.
Garion çaresizce bardağı aldı. Suyun tuhaf, dili yakan acı bir tadı vardı.
"Hah şöyle," dedi Sadi masanın arkasındaki yerine oturarak. "Şimdi, adın Doroon mu demiştin?"
"Evet."
"Nerelisin Doroon?"
"Sendaryalı."
"Sendarya'nın tam neresinden?"
"Kuzey kıyısında Darine yakınlarından."
"Bir Çerek gemisinde ne işin var?"
"Kaptan Greldik babamın arkadaşıdır," dedi Garion. Her nedense içinde şiddetli bir açıklama ihtiyacı doğmuştu. "Babam denizciliği öğrenmemi istiyordu. Denizcilik çiftçilikten daha iyidir derdi. Kaptan Greldik bana denizciliği öğretmeyi kabul etti. Kaptan benim iyi bir denizci olacağımı söylüyor, çünkü gemiye ilk bindiğimde deniz bile tutmadı, ayrıca yelken açmak için direklere çıkmaktan korkmuyorum, yakında kürek çekecek kadar da güçlü olacağım, üstelik..."
"Adın ne demiştin evlat?"
"Garion... yani... Doroon. Evet Doroon, ayrıcada..."
"Kaç yaşındasın Garion?"
"Geçen Eras yortusunda on beşimi doldurdum. Pol Teyze, Eras yortusunda doğanlann çok şanslı olduğunu söyler; ama ben o kadar da şanslı sayılmam çünkü..." "Peki Pol Teyze kim?"
"Teyzem. Biz Faldor'un çiftliğinde yaşıyorduk, ama bir gün Bay Kurt gelip..." "Pol Teyzenin başka bir adı var mı?"
"Kral Fulrach ona Polgara demişti. Yüzbaşı Brendig hepimizi yakalayıp Sendar'daki saraya götürdüğü zaman yani. Sonra Val Alorn'a, Kral Anheg'in sarayına gittik ve..." "Bay Kurt kim?"
"Dedem. Ona Belgarath da diyorlar. Başta inanmamıştım, ama doğru herhalde, çünkü bir keresinde..."
"Faldor'un çiftliğini niçin terk etmiştiniz?"
"Başta bilmiyordum, ama sonra öğrendim ki Zedar Aldur Taşı'nı Riva Kralının kılıcının kabzasından çalmış; tabii Zedar onu Torak'a götürüp uyandırmadan önce, bulup geri almamız gerekiyordu..."
BELGARIAD 2
"Aradığımız çocuk bu," diye fısıldadı tıslayan ses.
Garion yavaşça arkasına döndü. Sanki küçük kandilin ışığı artmış gibi, oda daha aydınlıktı şimdi. Köşede tuhaf bir şekilde yassılmış bir boynu ve parlak gözleri olan çok iri bir yılan, kendi kıvrımlarının üstünde doğrulmuş duruyordu.
"Şimdi bunu Salmissra'ya götürebiliriz," diye tısladı yılan. Yere inerek Garion'a doğru süründü. Garion bacağında yılanın soğuk kuru burnunun temasını hissetti, sonra zihninin gizli bir köşesi çığlık atmakta olmasına rağmen, pullu gövde bacağından yukarı doğru dolanarak süzülüp kafası yüzüne yaklaştığında ve dili yüzüne değdiğinde, hiç direnmeden bekledi. "Uslu bir çocuk ol," diye tısladı yılan kulağına. "Çok, çok uslu ol." Yılan ağır, kıvrımları ise kalın ve soğuktu.
"Bu taraftan evlat," dedi Sadi ayağa kalkarak. "Paramı istiyorum," dedi îssus.
"Ha," dedi Sadi aşağılayan bir ifadeyle. "Masanın üstündeki kesede." Sonra dönüp Garion'la birlikte odadan çıktı.

"Garion." Hep kafasının içinde olan ses, hafifçe sesleniyordu ona. "Beni dikkatle dinle. Bir şey söyleme, hiç renk verme. Yalnızca dinle." "Sen... Sen kimsin?" diye sessizce sordu Garion, zihnini kaplayan sisle mücadele etmeye çalışarak.
"Beni tanıyorsun," dedi ses. "Şimdi dinle. Sana istediklerini yapmanı sağlayacak bir şey verdiler. Mücadele etme. Gevşe ve mücadele etme."
"Ama söylememem gereken şeyler söyledim. Ben..."
"Artık önemli değil. Sen benim dediğimi yap. Eğer bir şey olur da tehlike belirirse mücadele etme. Ben icabına bakarım; ama sen debelenirsen yapamam. Sen rahat ol ki ben gerekeni yapabileyim. Eğer birdenbire anlamadığın şeyler yaptığını ya da söylediğini fark edersen korkma ve karşı koyma. Onlar değil ben yapıyor olacağım."
Bu sözlerle rahatlayan Garion, itaatkâr bir şekilde hadımağası Sadi'nin yanında yürümeye devam etti. Maaş adlı yılanın kıvnm kıvrım gövdesi göğsüne ve omuzlarına dolanmıştı, sivri sürüngen kafası ise yanağına yaslanmış, neredeyse onu okşuyordu.
Kristal yağ kandillerinin gümüş zincirlerden sallandığı, duvarları perdelerle kaplı büyük bir o-daya girdiler. Odanın bir ucunda, üst kısmı gölgeler içinde kaybolan dev bir taş heykel yükseliyordu; heykelin tam önünde halı döşeli, yastıklarla dolu bir yükselti vardı. Yükseltinin üstündeki divan ise ne koltuğa, ne de kanepeye benziyordu.
Divanın üstünde bir kadın oturuyordu. Kuzgun karası saçları sırtına ve omuzlarına dökülüyordu. Başında mücevherlerle süslü zarif bir altın taç vardı. Beyaz elbisesi incecikti ve vücudunun hiçbir yerini saklamıyordu; sanki tek amacı orasına burasına takılı olan mücevherleri taşımaktı. Elbisenin altında, kadının cildi tebeşir kadar beyazdı; yüzü ise son derece güzeldi. Gözleri uçuk renkli, hatta renksizdi. Divanın bir yanındaki kaidenin üzerinde, kocaman, altın çerçeveli bir ayna duruyordu; kadın miskin bir tavırla oturmuş, aynadaki aksine hayranlıkla bakıyordu.
iki düzine kafası kazınmış, kızıl cüppeli hadım küme halinde yükseltinin önünde ellerine dayanarak diz çökmüş, kadını ve arkasındaki heykeli tapınırcasına bir hayranlıkla seyrediyorlardı.
Küstah ifadeli, şımarık görünüşlü, kafası kazınmamış genç bir adam, divanın bir yanındaki yastıkların arasına uzanmıştı. Saçlarına itinayla bukleler yapılmıştı, yanaldan allıklı ve gözleri makyajlıydı. Üzerinde sadece bacaklarının arasını örten bir bez parçası vardı; yüzündeki ifade sıkkın ve küskündü. Kadın bir yandan aynada kendisini seyrederken, bir yandan da parmaklarıyla genç adamın bukleleriy-le oynuyordu.
"Kraliçenin ziyaretçileri var," dedi diz çökmüş hadımlardan biri şarkı söyler gibi bir sesle. "Ah," dedi diğerleri hep bir ağızdan. "Ziyaretçiler."
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
"Selam sana Ölümsüz Salmissra," dedi Sadi, yükseltinin ve uçuk renkli gözlü kadının önünde yere kapanarak.
"Ne var Sadi?" dedi kadın. Sesi derindi ve karanlık bir tınısı vardı. "Delikanlı, Kraliçem," dedi Sadi yüzü hâlâ yere yapışmış halde.
"Yılanlar Kraliçesinin önünde diz çok," diye tısladı yılan Garion' un kulağına. Yılan vücudunu sıkmaya başlayınca, Garion baskıya dayanamayarak dizlerinin üstüne düştü. "Buraya gel Maaş," dedi Salmissra yılana.
"Kraliçe sevgili hizmetkârını yanına çağırıyor," dedi hadım şarkı söyler gibi. "Ah."
Yılan Garion'un vücudundan çözülerek divanın dibine süründü, yan yarıya dikilerek divanda u-zanan kadının üstünde yükseldi, sonra süzülerek üstüne indi ve ona sıkı sıkıya sarıldı. Küt suratını kadının yüzüne yaklaştırdığında, Salmissra onu sevgiyle öptü. Uzun çatallı dili kadının yüzünde gezindi, sonra yılan kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı. Yılanın kucakladığı Salmissra, Garion'a yan kapalı gözlerle bakarak kulağına fısıldayan sesi dinledi.
Sonra kraliçe yılanı yana iterek ayağa kalktı ve Garion'un başına dikildi. 'Yılan insanların di-yanna hoş geldin Belgarion," dedi mırıldanan bir sesle.
Daha önce sadece Pol Teyzeden duyduğu bu isim Garion'u hayrete düşürdü ve kafasındaki bulanıklıktan kurtulmaya çalıştı.
"Daha değil" dedi kafasının içindeki ses.
Salmissra yükseltiden inerken vücudu şeffaf elbisesinin içinde yılansı bir zarafetle hareket ediyordu. Garion'u kolundan tutup yavaşça ayağa kaldırdı, sonra dalgın bir tavırla yanağına dokundu. Eli çok soğuktu. "Güzel bir delikanlı," dedi nefes alır gibi; sanki kendi kendine konuşuyordu. "Çok genç. Çok sıcak." Bakışlarında bir açlık vardı.

Garion'un aklı tuhaf bir şekilde karışmıştı. Sadi'nin içirdiği acı sıvı hâlâ bilincini örtüyordu. Ancak bu örtünün altında hem korkuyor, hem de kraliçeyi çekici buluyordu. Tebeşir gibi cildi ve ölü gözleri iticiydi, ama onda cazip bir davet, adı bile konulamayacak bir haz vaadi vardı. Bilinçsizce geriye bir a-dım attı.
"Korkma Belgarion'um," diye mırladı kadın. "Canını yakmam sen istemedikçe tabii. Buradaki görevlerin çok zevkli olacak; sana Polgara'nın hayal bile edemeyeceği şeyler öğretebilirim."
"Buraya gel Salmissra," dedi divandaki genç emreden bir tavırla. "Başkalarıyla ilgilenmenden hoşlanmadığımı biliyorsun."
Kraliçenin gözlerinde bir öfke kıpırtısı gezindi. Dönüp soğuk bir tavırla genç adama bakarak, "Senin neden hoşlanıp neden hoşlanmadığın beni ilgilendirmiyor artık Essia," dedi.
"Ne?" diye haykırdı Essia hayretle. "Çabuk ne diyorsam onu yap!" "HayırEssia," dedi kadın.
"Seni cezalandırırım," dedi Essia.
"Hayır," dedi kadın, "cezalandıramazsın. Artık bu oyunlar beni eğlendirmiyor; surat asmaların ve histeri krizlerin de sıkıcı olmaya başladı. Git buradan."
"Gideyim mi?" Kulaklarına inanamayan Essia'nın gözleri yuvalarından uğramıştı sanki.
"Kovuldun Essia."
"Kovuldum mu? Ama sen bensiz yaşayamazsın ki. Öyle demiştin."
"Hepimiz zaman zaman gerçek olmayan şeyler söyleriz."
Genç adamın küstah tavrı, kovadan dökülen su gibi kayboldu. Yutkunarak titremeye başladı.
BELGARIAD 2
Sonra, "Ne zaman dönmemi istersin?" dedi sızlanarak.
"Dönmeni istemiyorum Essia."
"Hiç mi?" dedi Essia dehşetle.
"Hiç," dedi kraliçe. "Şimdi rezalet çıkarmadan git buradan."
"Ne olacak şimdi halim?" diye ağlamaya başladı Essia. Gözyaşları gözlerindeki makyajı iğrenç siyah şeritler halinde akıtıyordu.
"Canımı sıkma Essia," dedi Salmissra. "Eşyalarını al ve git. Hemen! Benim yeni bir eşim var artık." Tekrar divanına döndü.
"Kraliçe yeni bir eş seçti," dedi hadım şarkı söyler gibi.
"Ah," dedi diğerleri. "Selam Ölümsüz Salmissra'nın yeni eşine; erkeklerin en şanslısına."
Ağlayan genç adam pembe pelerinini ve işlemeli bir mücevher kutusunu alıp tökezleyerek yükseltiden indi. "Senin yüzünden oldu bunlar," dedi Garion'a. "Hepsi senin işin." Birdenbire kolundaki pelerinin kıvamlan arasından küçük bir hançer çıkarıp, "Görürsün sen," diye haykırdı hançeri kaldırarak.
Bu defa ne bir düşünce vardı, ne de iradesini toplama hissi. Güç dalgası hiç beklemediği bir anda gelip Essia'yı itiverdi. Essia küçük hançerini boşu boşuna havada sallayarak öylece kaldı. Dalga geçip gitti.
Essia çılgın gözlerle hançeri kaldırarak tekrar saldırdı. Dalga bu kez daha güçlü olarak tekrar geldi. Genç adam olduğu yerde dönerek yere yığıldı, hançeri elinden düştü.
Gözlerinden alevler saçan Salmissra yerde yatan Essia'yı göstererek parmaklarını iki kere şaklattı. Küçük, yeşil bir yılan, yayından fırlamış bir ok gibi divanın altından çıktı. Açık ağzı ve neredeyse hırlamaya benzeyen bir tıslamayla Essia'nın bacağına atılarak bir kez soktu, sonra bir yana çekilerek ö-lü gözlerle seyretmeye başladı.
Essia dehşetten bembeyaz kesilmişti. Doğrulmaya çalıştı, ama kollan ve bacakları birdenbire tutmaz oldu ve cilalı taş zemine serildi. Boğuk bir çığlık attı, sonra ihtilaçlar başladı. Topuklan hızla yeri dövüyor, kollan çılgınca çırpınıyordu. Birden gözleri boş bakmaya başladı ve ağzından yeşil bir köpük fışkırdı. Vücudu geriye doğru kasıldı; derisinin altındaki bütün kaslar seğiriyor, başı yere vuruyordu. Bir kere daha kasılarak sıçradı; bütün vücudu yerden havalandı. Tekrar yere düştüğünde ölmüştü.
Salmissra ifadesiz, uçuk gözleriyle onun ölüşünü seyretti. Ne merak, ne öfke, ne de pişmanlık vardı bakışlannda.
"Adalet yerini buldu," dedi hadım.
"Yılan insanlann Kraliçesinin adaleti gecikmez," dedi ötekiler.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
YİRMİ SEKİZİNCİ BOLUM
ONA BAŞKA ŞEYLER DE İÇİRDİLER kimi acı, kimi mide bulandıracak kadar tatlı şeyler; dudaklarına götürülen her bardakta zihni biraz daha derinlere batıyordu. Gözleri ona oyun

oynamaya başlamıştı. Sanki dünyayı su basmış da her şey su altında olup bitiyormuş gibi geliyordu. Duvarlar dalgalanıyor, diz çökmüş hadımlar akıntıyla ve medcezirle salınan yosunlar gibi görünüyordu gözüne. Kandiller mücevher gibi parlıyor, ağır ağır yağan bir yağmur gibi rengârenk ışıklar saçıyordu. Garion, Salmissra' nın divanının yanındaki yükseltinin üzerine serilmiş, gözleri ışık dolu, kafasında tek bir düşünce bile kalmamış, hayranlıkla izliyordu bunları. Ne zaman vardı, ne arzu, ne de irade. Bir an, bulanık bir şekilde dostlarını hatırladı; onları bir daha göremeyeceğinin bilinci kısa, anlık bir üzüntü, geçici bir melankoli duygusu yarattı ki, o bile hoştu. Bu kaybından ötürü tek bir kristal gözyaşı döktü; ama gözyaşı bileğine düşüp dünya dışı bir güzellikle parlamaya başlayınca bütün dikkatini onu incelemeye yöneltti ve başka her şeyi unuttu.
Arkalarında bir yerlerde kraliçenin sesi, "Nasıl yaptı bunu?" diye soruyordu. Sesi o kadar güzel bir müziğe benziyordu ki, Garion'un ruhuna işledi.
"Gücü var," dedi Maaş; yılan sesi Garion'un sinirlerinde bir lavtanın tellerinde dolaşır gibi dolaştı. "Gücü denenmemiş, yönsüz, ama çok kuvvetli. Buna dikkat et sevgili Salmissra. Kazayla yok edebilir."
"Ben onu kontrol ederim," dedi kadın. "Belki," dedi yılan.
"Büyücülük için irade gerekir," dedi Salmissra. "Onun iradesini elinden alacağım. Senin kanın soğuk Maaş, o yüzden oret'in athal'in ya da kaldiss'in damarları yakan tadını hiç hissetmedin. Tutkuların da soğuk, o yüzden vücudun iradeyi tutsak etmek için nasıl kullanılacağını hiç bilmiyorsun. Aklını uykuya yatırıp iradesini aşkla boğacağım onun."
"Aşk mı Salmissra?" dedi yılan; eğleniyor gibiydi. "Böyle de denebilir," dedi kadın, "iştah de istersen."
"Bak onu anlarım," dedi Maaş. "Ama bu yaratığı hafife alma, kendi gücünü de abartma. Sıradan bir zihni yok. Nüfuz edemediğim tuhaf bir yan var onda."
"Göreceğiz," dedi kraliçe. Sonra hadımağasına dönerek, "Sadi," diye seslendi. "Evet Kraliçem?"
"Oğlanı al, yıkasınlar, parfüm sürsünler. Gemi, katran ve tuzlu su kokuyor. Alorn kokularını sevmem."
"Derhal Ölümsüz Salmissra."
Garion'u sıcak su olan bir yere götürdüler. Elbiselerini çıkarıp suya soktular, sabunladılar, sonra tekrar suya soktular. Cildine kokulu yağlar sürüldü ve beline bir bez parçası bağlandı. Sonra biri çenesini sıkıca tutup başını çevirdi ve yanaklarına allık sürülmeye başlandı. O sırada yüzünü boyayan kişinin kadın olduğunu fark etti. Gözleri yavaşça, meraksızca odada gezinmeye başladı. Sadi dışında odadaki herkes kadındı. Bunun kendisini rahatsız etmesi gerektiğine dair bir his vardı içinde kadınların ö-nünde çıplak dolaşmakla ilgili bir şey; ama ne olduğunu tam olarak hatırlayamadı.
BELGARIAD 2
Kadın yüzünü boyamayı bitirince hadımağası Sadi kolundan tuttu ve loş, sonsuz koridorlardan geçerek Salmissra'nın heykelin önündeki divanda yatıp kaide üzerine konulmuş aynada kendini hayranlıkla seyrettiği salona döndüler.
"Çok daha iyi," dedi Salmissra, Garion'u tepeden tırnağa takdirle süzerek. "Sandığımdan daha adaleliymiş. Buraya getirin."
Sadi Garion'u kraliçenin divanının yanına götürüp eskiden Essia' nın oturduğu yastıkların üzerine bıraktı.
Salmissra elini ağır ağır uzatıp soğuk parmaklarıyla Garion'un yüzünü ve göğsünü okşadı. U-çuk renkli gözleri yanıyordu sanki, dudakları da hafifçe aralanmıştı. Garion'un gözleri o beyaz kola takılıp kaldı. Kadının cildinde tek bir tüy bile yoktu.
"Pürüzsüz," dedi zihnini bu konuda yoğunlaştırmaya çalışarak. "Tabii Belgarion'um," diye mırıldandı kadın. "Yılanlar tüysüzdür; ben de yılanların kraliçesiyim."
Kafası kansan Garion yavaşça başını kaldırarak kraliçenin omuzlarından dökülen gür, kara buklelere baktı.
"Bir tek saçlarım var," dedi kadın gururla buklelerine dokunarak.
"Nasıl?" dedi Garion.
"Sır." Güldü. "Belki bir gün sana da anlatırım, ister misin?"
"isterim herhalde."
"Söyle bana Belgarion," dedi kraliçe. "Beni güzel buluyor musun?"
"Sanırım."
"Kaç yaşındayım dersin?" Kollarını açarak şeffaf elbisenin içindeki vücudunu gösterdi.

"Bilmem," dedi Garion. "Benden büyüksün herhalde, ama çok değil."
Kadının yüzünden küçük bir öfke bulutu geçti. "Tahmin et," dedi sert bir sesle.
"Otuz mu?" dedi Garion biraz şaşkın bir tavırla.
"Otuz mu!" Kraliçenin sesi kırgındı. Hemen aynaya dönüp yüzünü dikkatle inceledi. "Kör müsün aptal herif!" diye haykırdı sonra, yüzüne bakmaya devam ederek. "Bu otuz yaşında bir kadının yüzü mü? Yirmi üç; en fazla yirmi beş."
"Öyle diyorsan öyledir," dedi Garion.
"Yirmi üç," dedi kraliçe kesin bir tavırla. "Bir gün bile fazla değil."
"Tabii," dedi Garion mülayim bir tavırla.
"Peki ya altmışıma yakın olduğumu söylesem inanır miydin?" Gözleri çelik gibi sertti şimdi.
"Hayır," dedi Garion. "inanmazdım. Altmış olamazsın."
"Ne tatlı bir çocuksun sen Belgarion," diye fısıldadı kadın bakışları yumuşayarak. Parmaklan yeniden Garion'un yüzünü okşamaya başladı. Yavaş yavaş çıplak omuzunun ye boynunun cildi altında tuhaf renkler belirdi; yer değiştiren ve nabız gibi atan hafif bir yeşil ve mor. Önce belirginleşiyor sonra tekrar kayboluyorlardı. Salmissra'nın dudakları tekrar aralandı, nefesleri sıklaştı. Renkler şeffaf elbisesinin altında tüm vücuduna yayıldı.
Maaş yanlarına geldi. Ölü gözleri tuhaf bir hayranlık hissiyle canlanmıştı sanki. Pullu derisinin karmaşık desenindeki renkler Yılan Kraliçenin cildindeki renklerle o kadar uyum içindeydi ki, yılan, kadının omuzuna kıvrıldığında iki gövde arasındaki sınırı fark etmek olanaksızlaştı.
Garion yan uykuda olmasa kraliçeden uzaklaşmaya çalışırdı. Renksiz gözleri ve rengârenk cildi bir sürüngeninkine benziyordu; yüzündeki apaçık şehvetli ifade ise müthiş bir açlığı ifade ediyordu. Gene de müthiş bir cazibesi vardı. Garion bu çıplak şehvetin elinde olmadan onu çektiğini hissetti.

"Yaklaş bana Belgarion'um," dedi kadın yumuşak bir sesle. "Canını yakmayacağım." Gözlerinde ona sahip olmanın kibiri vardı.
Yükseltinin yanında hadımağası Sadi yüksek sesle öksürerek, "Kutsal Kraliçem," dedi. "Taur Urgas'ın elçisi sizinle görüşmek istiyor."
"Ctuchik'in elçisi demek istiyorsun," dedi Salmissra, biraz sıkılmış bir tavırla. Sonra aklına bir şey gelmiş olacak ki, yüzünü habis bir gülümseme kapladı. Cildindeki renkler soldu. "Grolim gelsin bakalım," dedi Sadi'ye.
Sadi selam vererek çekildi ve bir dakika sonra Murgo kıyafetli, yüzü yaralı bir adamla geri döndü.
"Taur Urgas'ın elçisine hoş geldin diyelim," diye şarkıya başladı hadım. "Hoş geldin," dedi koro.
"Dikkatli ol," dedi içindeki ses Garion'a. "Bu limanda gördüğümüz adam." Garion Murgoya dikkatle bakınca bunun doğru olduğunu gördü.
"Selam sana Ölümsüz Salmissra," dedi Grolim resmi bir tavırla, önce kraliçeye, sonra arkasındaki heykele selam vererek. "Cthol Murgos Kralı Taur Urgas, tssa'nın ruhuna ve hizmetçisine selamlarını yolladı."
"Grolimlerin Başrahibi Ctuchik'ten selam yok mu?" dedi Salmissra parlayan gözlerle. "Tabii," dedi Grolim. "Ama o selamın özel olarak verilmesi âdettendir."
"Buradaki göreviniz Taur Urgas adına mı, yoksa Ctuchik adına mı?" diye sordu kraliçe aynadaki aksine bakarak.
"Özel olarak konuşabilir miyiz Kraliçe Hazretleri?" dedi Grolim. "Özel konuşuyoruz ya," dedi kadın. "Ama..." Grolim salondaki diz çökmüş hadımlara baktı.
"Özel hizmetkârlarım," dedi kadın. "Bir Nyissa kraliçesi asla yalnız kalmaz. Bunu öğrenmiş olmalıydınız."
"Ya bu?" dedi Grolim, Garion'u göstererek. "O da hizmetkârım, ama görevi farklı."
Grolim omuzlarını silkti. "Nasıl isterseniz. Sizi Grolim Başrahibi ve Torak'ın Müridi Ctuchik adına selamlarım."
"îssa'nın Hizmetçisi Rak Cthollu Ctuchik'i selamlar," dedi Salmissra resmi bir tavırla. "Grolim Başrahibi benden ne istiyor?"
"Delikanlıyı, Haşmetmeap," dedi Grolim lafı dolandırmadan.
"Hangi delikanlıyı?"
"Polgara'dan çaldığınız ve şimdi ayaklarınızın dibinde oturan delikanlıyı."
Salmissra aşağılayıcı bir tavırla gülerek, "Ctuchik'e üzüntülerimi bildirin," dedi, "ama bu imkânsız."

"Ctuchik'in isteklerini geri çevirmek akıllıca bir şey değildir," diye uyardı Grolim.
"Kendi sarayında Salmissra'dan taleplerde bulunmak daha da aptalcadır," dedi kadın. "Ctuchik bu delikanlı karşılığında ne öneriyor bana?" "Ebedi dostluğunu." "Yılan Kraliçenin dosta ihtiyacı yoktur." "Altın öyleyse," dedi Grolim öfkeyle.
BELGARIAD 2
"Angaraklann kızıl altınının sımnı biliyorum," dedi kadın. "Kölesi olmaya da niyetim yok. Altının senin olsun Grolim."
"Çok tehlikeli bir oyun oynadığınızı söyleyebilir miyim Haşmetmeap," dedi Grolim soğuk bir tavırla. "Polgara'yı kendinize düşman ettiniz zaten. Ctuchik'in düşmanlığını da kaldırabilir misiniz?"
"Polgara'dan korkmuyorum," dedi Salmissra. "Ctuchik'ten de." "Kraliçe çok cesur," dedi Grolim hafif bir alayla.
"Sıkılmaya başladım. Şartlarım çok açık. Gidip Ctuchik'e söyleyin. Torak'ın düşmanı elimde. Bende kalacak. Tabii eğer..." Durakladı. "Eğer ne, Haşmetmeap?"
"Eğer Ctuchik Torak ile benim için konuşursa, bir anlaşma sağlanabilir."
"Nasıl bir anlaşma?"
"Delikanlıyı Torak'a evlilik hediyesi olarak verebilirim."
Grolim gözlerini kırpıştırdı.
"Eğer Torak benimle evlenip bana ölümsüzlük verirse, ben de Belgarion'u ona veririm."
"Bütün dünya Angaraklann Ejderha Tanrısının uyumakta olduğunu biliyor," dedi Grolim.
"Ama ebediyen uyumayacak," dedi Salmissra. "Angarak rahipleri ve Alorya büyücüleri hep 0-lümsüz Salmissra'nın da gökteki işaretleri onlar kadar okuyabildiğini unutuyorlar. Torak'ın uyanma günü yaklaştı. Ctuchik'e söyleyin, Torak ile evleneceğim gün, Belgarion elinde olacak. O güne kadar delikanlı benimdir."
"Mesajınızı Ctuchik'e ileteceğim," dedi Grolim buz gibi bir selam vererek. "Gidebilirsin öyleyse," dedi Salmissra umursamaz bir el hareketi yaparak.
"Demek mesele buymuş," dedi Garion'un içindeki ses, Grolim salondan çıkarken. "Tahmin etmeliydim aslında."
Yılan Maaş birden başını kaldırdı; boynu dikilmiş, gözleri alev alev olmuştu. "Dikkat!" diye tısladı.
"Grolime mi?" diye güldü Salmissra. "Ondan niye korkayım ki?"
"Grolim değil," dedi Maaş. "Bu." Dilini Garion'a uzattı. "Zihni uyandı."
"Olamaz," dedi Salmissra.
"Gene de zihni uyanık. Boynundaki metal nesneyle ilgili bir şey galiba."
"Al onu oradan öyleyse," dedi kadın yılana.
Maaş yere yapışıp divanın çevresinden Garion'a doğru süründü.
"Hiç kıpırdama," dedi Garion'un içindeki ses. "Karşı koyma."
Garion uyuşmuş bir halde küt burunlu sürüngenin yaklaşmasını izledi.
Maaş ensesi parıl panl parlayarak başını kaldırdı. Dili dudaklarının arasından hızla girip çıkıyordu. Yavaşça öne eğildi. Burnu Garion'un boynundaki gümüş tılsıma değdi.
Sürüngenin kafası tılsıma değdiği anda mavi bir kıvılcım çaktı. Garion içindeki o tanıdık dalgayı hissetti; ama bu kez sıkı bir kontrol altındaydı ve bir noktada yoğunlaşmıştı. Maaş geri çekildi, ama kıvılcım tılsımdan fırlayıp havada titreşerek sürüngenin burnuyla gümüş disk arasında bir ark oluşturdu. Yılanın ağzından ve burun deliklerinden buhar fışkırdı ve gözleri kısıldı.
Sonra kıvılcım kayboldu ve ölü yılanın gövdesi cilalı taş zeminde ihtilaçlar içinde çırpınmaya başladı.
"Maaş!" diye haykırdı Salmissra.
Hadımlar yılanın çılgınca debelenen gövdesinin önünden kaçıştılar.
BÜYÜCÜLERKRAÜÇESÎ
"Kraliçem!" diye haykırdı kafası traşlı bir memur kapıdan "Dünyanın sonu geldi!" "Ne?" Salmissra gözlerini yılanın çırpınışlarından ayırarak kapıya baktı. "Güneş karardı! Öğle vakti gece karanlığı çöktü! Şehir korkudan çılgına döndü!"
BELGARIAD 2
YİRMİ DOKUZUNCU BOLUM
BU HABERİ İZLEYEN KARGAŞADA Garion, Salmissra'mn tahtanın yanındaki yastıkların üstünde sessizce oturdu. Ama içindeki ses süratle konuşuyordu: "Çok sakin ol. Hiçbir şey söyleme, hiçbir şey yapma."

"Astronomlarım gelsin hemen," diye emretti Salmissra. "Bu güneş tutulmasını niçin önceden haber vermediklerini öğrenmek istiyorum."
"Güneş tutulması değil Kraliçem," diye sızlandı kel kafalı memur; hâlâ çırpınan Maas'ın yanında yere kapanmıştı. "Karanlık dev bir perde gibi geldi. Hareket eden bir duvar gibiydi sanki; ne rüzgâr, ne yağmur, ne de gökgürültüsü vardı. Hiç ses çıkarmadan güneşi yutuverdi." Ümitsizce ağlamaya başladı. "Bir daha güneşi hiç göremeyeceğiz."
"Kes diyorum salak," diye bağırdı Salmissra. "Ayağa kalk. Sadi, bu geri zekâlıyı buradan çıkar ve gidip gökyüzüne bak. Sonra da buraya dön. Ne olup bittiğini öğrenmek istiyorum."
Sadi sudan çıkan bir köpek gibi silkelendi, gözlerini Maas'ın yüzündeki ölü, sabit sırıtıştan zorlukla ayırarak sayıklar gibi sızlanan memuru ayağa kaldırdı ve salondan çıkardı.
Salmissra Garion'a dönerek "Bunu nasıl yaptın," dedi kasılmaya devam eden Maas'ın gövdesini göstererek.
"Bilmiyorum," dedi Garion. Kafası hâlâ dumanlıydı. Bir tek zihnindeki sesin bulunduğu köşe u-yanıktı.
"Çıkar o tılsımı," dedi Salmissra.
Garion itaatkâr bir şekilde ellerini madalyona uzattı. Ansızın elleri dondu kaldı. Kıpırdamıyorlardı. Vazgeçerek, "Yapamıyorum," dedi.
"Alın şunu," diye emretti Salmissra hadımlardan birine. Adam önce ölü yılana baktı sonra da Garion'a. Sonra başını sallayarak korkuyla geri çekildi.
"Dediğimi yap!" diye haykırdı Yılan Kraliçe.
Sarayın bir yerlerinde çınlayan, büyük bir gümbürtü koptu. Tahtadan sökülen çivilerin gıcırtısı ve çöken bir duvarın gürültüsü. Sonra loş koridorların derinliklerinde bir yerde acı dolu bir çığlık yükseldi.
Garion'un içindeki öteki bilinç gürültünün geldiği yere doğru uzanıp yoklayarak, "En nihayet!" dedi bariz bir rahatlama hissiyle.
"Ne oluyor orada?" diye bağırdı Salmissra.
"Benimle gel," dedi Garion'un içindeki ses." Yardımına ihtiyacım var.
Garion ellerini yere dayayarak kalkmaya hazırlandı. "Hayır, öyle değil." Garion'un zihninde tuhaf bir ayrılma görüntüsü belirdi. Hiç düşünmeden bu ayrılığın olmasını istedi; yerden yükseldiğini a-ma bir yandan da hiç kıpırdamadığını hissetti. Ansızın vücudunu hissetmemeye başladı; kollan ve bacakları yoktu, ama gene de hareket ediyordu. Kendisinin kendi vücudunun salak salak Salmissra'mn a-yaklarının dibindeki yastıkların üzerinde oturmakta olduğunu gördü.
"Çabuk," dedi ses. Artık kafasının içinde değil yanında gibiydi. Orada, yanında, biçimi olmayan

bir varlık vardı; bir şekilde de tamdık geliyordu Garion'a.
Garion'un zihnini bulandıran sis kaybolmuştu ve kendini çok uyanık hissediyordu. "Kimsin?" dedi yanındaki varlığa.
"Bunu açıklayacak vakit yok şimdi. Salmissra tedbir alamadan onları buraya getirmeliyiz."
"Kimleri?"
"Polgara ile Barak'ı."
"Pol Teyzeyi mi? Nerede o?"
"Gel," dedi ses aceleyle. Garion ve yanındaki tuhaf varlık kapıya doğru süzüldüler ve sanki kapı maddi bir şey değilmiş gibi içinden geçip dışarıdaki koridora çıktılar..
Koridor boyuna uçuyorlardı; hiçbir hareket hissi olmadan, içinde hareket ettikleri havayı hissetmeden süzülüyorlardı. Az sonra tssus'un Garion'u saraya ilk getirdiği zamanki açık salona vardılar. Orada, havada durup beklemeye başladılar.
Pol Teyze güzel gözleri alev alev olmuş, vücudunun çevresinde ateşten bir haleyle koridorda yürümekteydi. Yanında Garion'un daha önce de gördüğü dev ayı vardı. Hayvanın başında Barak'ın yüzünü seçebiliyordu, ama insanlıkla bir ilgisi yoktu. Ayının gözleri kudurmuş gibi parlıyordu ve ağzı a-çıktı.
Panik içindeki muhafızlar uzun mızraklarla ayıyı durdurmaya çalışıyorlardı, ama dev hayvan mızrakları bir darbede yana savurarak muhafızların üstüne atıldı. Kucakladığı muhafızın kemikleri kınlıyor, pençeleri hepsini paramparça ediyordu. Pol Teyzeyle ayının arkasında parçalanmış gövdelerden oluşan bir iz vardı.
Köşelerde bekleşen yılanlar sürünerek üstlerine saldırıyordu, ama Pol Teyzenin etrafındaki haleye değdikleri zaman tıpkı Maaş gibi ölüyorlardı.

Pol Teyze kapıları teker teker bir söz ve bir hareketle deviriyordu. Yoluna çıkan kalın bir duvarı tıpkı örümcek ağından yapılmış gibi bir dokunuşta enkaza çeviriverdi.
Barak loş salonda çılgınca kükreyerek önüne çıkan her şeyi parçalıyordu. Çığlık çığlığa bağıran bir hadım panik içinde sütunlardan birine tırmanmaya çalıştı. Dev hayvan doğrulup pençelerini adamın sırtına geçirdi ve aşağıya çekti. Dev çeneleri hadımın kafasının üzerine kapanınca, adamın çığlıkları u-çuşan kanlar ve beyin parçalan arasında sona erdi.
"Polgara!" dedi Garion'un yanındaki varlık ses çıkarmadan. "Bu taraftan!"
Pol Teyze hemen o tarafa döndü.
"Bizi takip et," dedi varlık. "Çabuk!"
Garion ve öteki benliği koridor boyunca, Salmissra'nın ve Garion'un biraz önce terk ettiği yarı bilinçli vücudun bulunduğu salona doğru uçmaya başladılar.
Garion ve tuhaf yol arkadaşı tekrar ağır, kapalı kapının içinden geçtiler.
Salmissra, çıplak vücudu bu kez şehvetten değil öfkeden renklere bürünmüş halde, yastıklann üstünde boş gözlerle oturan Garion'un vücuduna bağırıyordu. "Cevap ver!" diye haykınyordu, "cevap ver bana!"
"Döndüğümüzde," dedi biçimi olmayan varlık, "işi bana bırak. Biraz daha zaman kazanmalıyız."
Döndüler. Garion vücudunun bir an için ürperdiğini hissetti; sonra yeniden kendi gözleriyle bakmaya başladı. Onu uyuşturmuş olan sis hızla geri geldi. "Ne?" dedi ağzı, o daha kelimeyi bilinçli olarak oluşturmadan.
"Bu senin işin mi dedim?" diye sordu Salmissra.
"Ne benim işim mi?" Ağzından çıkan ses kendi sesi gibiydi, ama arada ince bir fark vardı.
BELGARIAD 2
"Bütün bunlar," dedi kadın. "Karanlık. Sarayıma yapılan saldın." "Sanmıyorum. Nasıl yapabilirim ki? Ben daha çocuğum."
"Bana yalan söyleme Belgarion," dedi Salmissra. "Kim olduğunu ve ne olduğunu biliyorum. Mutlaka sen yapıyorsundur. Belgarath bile güneşi örtemez. Seni uyarıyorum Belgarion. Bugün içtiğin şeyler seni öldürecek. Şu anda damarlarında dolaşan zehir öldürüyor seni."
"Niye yaptın bunu bana?"
"Seni burada tutabilmek için. Ölmemek için içmeye devam etmek zorundasın. Sana bu zehiri ancak ben verebilirim; sense bunu her gün içmek zorundasın hayatın boyunca. Sen benimsin Belgarion, benim!"
Kapının hemen dışından korku dolu çığlıklar yükseldi.
Yılan Kraliçe şaşkınlıkla doğruldu, sonra arkasındaki dev heykele dönerek garip bir ayin yapar gibi eğilerek selam verdi ve elleriyle havada birtakım karmaşık işaretler çizmeye başladı. Bu arada Ga-rion'un hiç duymadığı, genizden tıslamalar ve tuhaf bir tempodan oluşan bir dilde karışık bir şeyler söylüyordu.
Ağır kapı paramparça olarak içeri doğru patlayıp açıldı; kapının ağzında, beyaz buklesi pırıl pırıl parlayan ve gözleri dehşet saçan Pol Teyze duruyordu. Yanında dişlerinden kan damlayan ve pençelerinde hâlâ et parçalan olan dev ayı vardı.
"Seni uyarmıştım Salmissra," dedi Pol Teyze ölümcül bir sesle.
"Olduğun yerde kal Polgara," dedi kraliçe. Dönüp onlara bakmadı; parmaklan hâlâ o karmaşık hareketleri yapmaya devam ediyordu. "Çocuk ölüyor. Bana saldınrsan onu kimse kurtaramaz."
Pol Teyze duralayarak, "Ne yaptın?" diye sordu.
"Bak ona," dedi Salmissra. "Athal ve kaldiss içti. Şu anda bile damarlan alev alev. Az sonra biraz daha içmesi gerek." Yüzünde müthiş bir yoğunlukla aynı işaretleri yapmaya devam ediyordu. Ağzından yine aynı genizden gelen tıslamalar dökülmeye başladı.
"Doğru mu bu?" dedi Pol Teyzenin sesi Garion'un kafasının içinde.
"Doğru galiba," dedi Garion'un içindeki ses. "Bir şeyler içirdiler ona; eskisinden farklı gibi görünüyor."
Pol Teyzenin gözleri irileşti. "Sen de kimsin?"
"Ben hep buradaydım Polgara. Bilmiyor muydun?"
"Garion biliyor mu ?"
"Burada olduğumu biliyor. Ne anlama geldiğini bilmiyor."
"Bunu daha sonra konuşuruz," dedi Pol Teyze. "Şimdi dikkat et. Yapman gereken şu."
Garion'un zihninde belirsiz birtakım imgeler uçuştu. Anladın mı?"
"Tabii. Ona nasıl yapılacağını gösteririm."
"Kendin yapamaz mısın?"

"Hayır Polgara," dedi ses. "Güç onun, benim değil. Merak etme, biz birbirimizi anlıyoruz."
Zihninde İM ses birbiriyle konuşurken, Garion kendini tuhaf bir şekilde yalnız hissediyordu.
"Garion," dedi içindeki ses hafifçe." Şimdi kanını düşün."
"Kanımı mı?"
"Bir süre için kanını değiştireceğiz."
"Neden?"
"Sana verdikleri zehri yakıp yok etmek için. Şimdi kanına yoğunlaş."
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
Garion yoğunlaştı.
"Şöyle olmasını istiyoruz." Garion'un gözlerinin önüne sarı bir görüntü gelir gibi oldu. "Anladın mı?"
"Evet."
" Yap öyleyse. Hemen."
Garion parmaklanın göğsüne dayayıp kanının değişmesini istedi. Birdenbire bütün vücudu alev almış gibi oldu. Kalbi hızla atmaya başladı ve vücudunu ter bastı.
"Biraz daha," dedi ses.
Garion ölüyordu. Değişen kanı damarlarını yakarken tir tir titremeye başladı. Kalbi göğsünde tekleyerek, bir çekiç gibi atıyordu. Gözleri karardı ve öne doğru devrilmeye başladı. "Şimdi!" dedi ses. "Eski haline çevir."
Her şey geçti. Garion'un kalbi bir kez daha tekledi, sonra normal temposuna döndü. Bitkindi, a-ma kafasındaki sis dağılmıştı.
"Oldu Polgara," dedi öteki Garion. "Şimdi gerekeni yapabilirsin."
Olup bitenleri heyecanla izlemiş olan Pol Teyzenin yüzü yeniden sertleşti. Cilalı zeminde tahta doğru yürüyerek, "Salmissra," dedi. "Dön ve bana bak."
Kraliçe ellerini başının üzerine kaldırmıştı şimdi; ağzından dökülen sözler ise boğuk bir çığlığa dönüştü.
Sonra, yukarılarda, tavandaki gölgeler arasında, dev heykelin gözleri açıldı ve zümrüt yeşili bir alevle yanmaya başladı. Salmissra'nın tacındaki bir mücevher de aynı alevle yanıyordu.
Heykel kımıldadı. Korkunç, kulakları sağır eden bir gıcırtı yükseldi. Dev heykelin yapılmış olduğu taş esnedi; heykel öne bir adım attı, sonra bir adım daha.
"Beni neden çağırdın?" dedi müthiş bir ses taş dudakların arasından, o dev göğüste yankılanarak.
"Hizmetçini koru Yüce Issa," diye haykırdı Salmissra, dönüp muzaffer bir edayla Pol Teyzeye bakarak. "Bu habis büyücü senin tapınağına girip beni öldürmek istiyor. Şer kuvvetleri o kadar büyük ki, kimse önünde duramıyor. Ben senin hizmetçin ve kadınınım, sana sığınıyorum."
"Kimdir tapınağımı kirleten?" diye sordu heykel müthiş bir kükremeyle. "Kimdir benim seçilmiş sevgili hizmetçime el kaldırmaya cesaret eden?" Zümrüt gözler müthiş bir gazapla parladı.
Pol Teyze dev heykelin karşısında, cilalı taş zeminin tam ortasında tek başına duruyordu. "Çok ileri gittin Salmissra," dedi sonra. "Bu yaptığın yasaklanmıştır."
Yılan Kraliçe istihzayla güldü. 'Yasak ha? Senin yasaklarından bana ne? Kaç Polgara, kaç ya da Kutsal îssa'nın gazabıyla yüzleş. Bir Tanrıyla başa çıkabilir misin?'"
"Eğer mecbur kalırsam," dedi Pol Teyze. Sonra doğrulup tek bir kelime söyledi. Garion'un kafasının içinde müthiş bir gümbürtü koptu bu sözle. Derken Pol Teyze büyümeye başladı. Adım adım, bir ağaç gibi yükseldi, genişledi, Garion'un gözlerinin önünde bir dev boyutuna ulaştı. Birkaç saniye sonra, büyük taş Tanrının eşiti olarak karşısında duruyordu.
"Polgara?" dedi Tanrı şaşkınlıkla. "Bunu neden yapıyorsun?"
"Kehaneti yerine getirmek için geldim Issa Efendimiz," dedi Pol. "Hizmetçiniz size ve kardeşlerinize ihanet etti."
"Olamaz," dedi tssa. "O benim seçilmiş hizmetçim. Yüzü sevdiğimin yüzü." "Yüz aynı," dedi Pol Teyze, "ama bu îssa'nın sevgilisi Salmissra değil. Sizin sevdiğiniz öleli beri yüz Salmissra gelip geçti bu tapınaktan."
BELGARIAD 2
"Öldü mü?" dedi Tanrı inanamayarak.
"Yalan söylüyor!" dedi Salmissra çığlık çığlığa. "Sevgilin benim Efendim. Onun yalanlarına i-nanma. Öldür onu."
"Kehanetin günü yaklaştı," dedi Pol Teyze. "Salmissra'nın ayaklarının dibinde oturan delikanlı da Kehanetin meyvası. Onu geri almazsam, Kehanet yerine gelmez."

"Kehanet günü bu kadar çabuk mu geldi?" dedi Tann.
"O kadar çabuk değil Issa Efendimiz," dedi Pol Teyze. "Çok vakit geçti. Uykunuz binyıllar sürdü."
"Yalan! Hepsi yalan!" diye haykırdı Salmissra çaresizce, dev taş Tanrının bacaklarına sarılarak.
"Bunun hakikat olup olmadığını öğrenmeliyim," dedi Tann alçak bir sesle. "Uzun ve derin bir uyku uyumuşum, şimdi ise dünyadan habersiz olduğumu görüyorum."
"Yok et onu Efendim!" dedi Salmissra. "Söylediği yalanların her biri bir küfür; senin kutsal varlığını kirletmeye çalışıyor."
"Hakikati öğreneceğim Salmissra," dedi Issa.
Garion zihninde bir an için devasa bir dokunuş hissetti. Bir şey ona sürünüp geçmişti sanki; o kadar büyük bir şeydi ki bu, havsalası almıyordu. Sonra dokunuş geçip gitti.
"Ahhh" diye bir ses geldi yerden. Ölü yılan Maaş kıpırdanarak, "Ahhh Bırakın uyuyayım," diye tısladı.
"Biraz sonra," dedi Issa. "Adın ne idi?"
"Adım Maaş idi," dedi yılan. "Ölümsüz Salmissra'nın danışmanı ve yoldaşıydım. Beni geri gönderin Efendimiz. Tekrar yaşamaya dayanamıyorum."
"Bu benim sevdiğim Salmissra mı?" diye sordu Tann.
"Onun halefi," diye içini çekti Maaş. "Sizin sevdiğiniz rahibe binlerce yıl önce öldü. Her yeni Salmissra, sizin sevdiğinize benzeyen kadınlar arasından seçilir."
"Ya," dedi Issa sesinde müthiş bir acıyla. "Peki bu kadının Belgarion'u Polgara'nm elinden almaktaki maksadı neydi?"
"Torakla anlaşma yapmak istiyordu," dedi Maaş. "Lanetli Varlığın onunla evlenip ölümsüzlük vermesine karşılık, Belgarion'u ona verecekti."
"Evlenmek mi? Benim rahibem deli kardeşimin iğrenç kollanna mı atılacaktı?"
"Seve seve Efendimiz," dedi Maaş. "Gördüğü her insanın, tanrının ya da hayvanın kollanna atılmak onun tabiatında var."
îssa'nın taş suratından bir iğrenme ifadesi gelip geçti. "Bu hep böyle miydi?"
"Her zaman Efendimiz," dedi Maaş. "Genç kalmasını ve sevgilinize benzerliğini korumasını sağlayan iksir, damarlarını şehvetle tutuşturuyor. Ölene kadar sönmüyor ateşi. Bırakın gideyim Efendimiz. Canım yanıyor!"
"Uyu Maaş," dedi Issa hüzünle. "Sessiz ölüme şükranlarımı da götür."
Maaş, "Ahhh" diye inleyerek yere uzandı.
"Ben de uykuma geri döneceğim," dedi Issa. "Eğer kalırsam varlığım Torak'ı uyandırıp dünyayı yıkacak bir savaşı başlatabilir." Dev heykel binlerce yıldır durmuş olduğu yere döndü. Hareket eden taşın müthiş uğultu ve gıcırtısı salonu doldurdu yeniden. "Bu kadına ne istersen yap Polgara," dedi taş Tann. "Ama sevdiğimin anısına hürmeten canını alma sadece."
"Almayacağım îssa Efendimiz," dedi Pol Teyze eğilip heykele selam vererek. "Kardeşim Aldur'a sevgimi götür," dedi çınlayan ses yavaş yavaş sönerken.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
"Uyuyun Efendimiz," dedi Pol Teyze. "Uykunuz üzüntünüzü alıp götürsün." "Hayır!" diye haykırdı Salmissra; ama heykelin gözlerindeki ve kendi tacındaki mücevherdeki ı-şık sönmüştü bile.
"Vakit geldi Salmissra," dedi Pol Teyze, dev, korkunç cüssesiyle.
"Öldürme beni Polgara," diye yalvardı kraliçe diz çökerek. "Ne olur beni öldürme."
"Seni öldürmeyeceğim Salmissra," dedi Pol Teyze, "îssa Efendimize canını bağışlayacağıma söz verdim."
"Ben söz filan vermedim," dedi Barak kapının ağzından. Garion Pol Teyzenin cüssesi karşısında ufacık kalan iriyarı arkadaşına dondu. Ayı yoktu artık; onun yerinde elinde kılıcıyla Çerek savaşçısı duruyordu.
"Hayır Barak. Salmissra sorununu ebediyete kadar halledeceğim." Pol Teyze yalvaran kraliçeye döndü. "Yaşayacaksın Salmissra. Çok uzun bir sure yaşayacaksın belki de ebediyen."
Salmissra'nın inanamayan gözlerinde bir umut ışığı belirdi. Yavaşça ayağa kalkıp karşısındaki dev varlığa bakarak, "Ebediyen mi Polgara?" diye sordu.
"Ama önce seni değiştirmem lazım," dedi Pol Teyze. "Genç ve güzel kalabilmek için içtiğin zehir, yavaş yavaş öldürüyor seni. Yüzünde izleri görülmeye başlamış bile."
Kraliçenin elleri yüzüne gitti, sonra telaşla aynaya döndü.

"Çürüyorsun Salmissra," dedi Pol Teyze. "Yakında çirkin ve ihtiyar olacaksın, içini dolduran şehvet yanıp bitecek ve öleceksin. Kanın çok sıcak; mesele burada."
"Ama nasıl..." diye kekeledi Salmissra.
"Küçük bir değişiklik," dedi Pol Teyze onu yatıştırmak ister gibi. "Küçük bir değişiklikle sonsuza kadar yaşayabilirsin." Garion, Pol Teyzenin iradesini toplayışının gücünü hissetti. "Seni ölümsüz yapacağım Salmissra." Elini kaldırarak tek bir kelime söyledi. O tek kelimenin gücü Garion'u rüzgâra kapılmış bir yaprak gibi savurdu.
Önce bir şey olmadı. Salmissra şeffaf elbisesinin içinde bembeyaz çıplaklığıyla öylece duruyordu. Sonra vücudundaki renk kıpırdaşmaları daha belirgin hale geldi ve bacakları birbirine yapıştı. Yüzü değişmeye, sivrileşmeye başladı. Dudakları yok oldu, ağzı yayılarak sabit bir sürüngen sırıtışı biçimini aldı.
Garion gözlerini kraliçeden ayıramadan dehşetle izliyordu. Kadının omuzlan kaybolunca elbisesi kayıp yere düştü ve kollan iki yanına yapıştı. Vücudu uzamaya başladı; birbirine yapışan bacakları kıvrım kıvrım oldu. Gür, kabank saçlan kayboldu ve yüzündeki son insanca iz de gitti. Ancak altın tacı sımsıkı başında kaldı. Kıvnlarak yere indiğinde, çatal dili ağzından çıkıp tekrar içeri girdi. Boynu yassı-laşarak iki yana yayıldı; bu değişim sırasında eski boyuna dönmüş olan Pol Teyzeye boş, ifadesiz gözlerle bakmaya başladı.
"Tahtına çık Salmissra," dedi Pol Teyze.
Kraliçenin başı sabit kaldı, ama vücudu kıvrılarak yastıklarla dolu divana yerleşti; kıvnmların birbirine sürtünmesinden kuru, hışırtılı bir ses çıkıyordu.
Pol Teyze Hadımağası Sadi'ye döndü. "Selam olsun İssa'nın Hizmetçisi, Yılan însanlann Kraliçesi Salmissra'ya. Artık ölümsüz; sonsuza dek, zamanın ve günlerin sonuna dek Nyissa tahtında kalacak."
Sadi'nin yüzü dehşetten bembeyaz kesilmiş, gözleri yuvalanndan uğramıştı. Yutkunarak başını sallayabildi yalnızca.
"Sizi kraliçenizle baş başa bırakıyorum," dedi Pol. "Delikanlı ve biz gidiyoruz. Banş içinde ayrılmak isterim buradan, ama gene de siz bilirsiniz."
BELGARIAD 2
"Haber yollayacağım," dedi Sadi telaşla. "Kimse size engel olmaya kalkmayacak." "Akıllıca bir karar," dedi Barak alayla.
Kızıl cüppeli hadımlardan biri tahtın önüne diz çökerek titreyen bir sesle, "Nyissa'nın Yılan Kraliçesine selam olsun," dedi.
"Selam olsun," diye tekrarladı diğerleri, diz çökerek, bir ayinde gibi. "ihtişamı gözlerimizin önüne serildi." "ibadet edin Nyissa'nın Yılan Kraliçesine."
Garion, Pol Teyzenin peşinden parçalanmış kapıya doğru ilerlerken, dönüp geriye baktı bir kere. Salmissra kıvrım kıvrım vücuduyla tahtında oturuyordu ve başı aynaya çevrilmişti. Altın tacı hâlâ başındaydı ve ifadesiz yılan gözleriyle aynadaki aksini inceliyordu. Sürüngen yüzünde de hiçbir ifade olmadığı için, ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
OTUZUNCU BOLUM
POL TEYZE onları diz çökmüş hadımların Yılan Kraliçeye övgüler düzdüğü taht salonundan çıkardığında, koridorların ve kemerli salonların bomboş olduğunu gördüler. Barak elde kılıç, asık bir suratla, saraya girdiği zaman gerisinde bıraktığı kıyımın izlerini takip ederek başı çekiyordu. Dev adamın rengi uçmuştu ve yollarının üstündeki vahşice parçalanmış cesetlerden gözlerini kaçırmaya çalışıyordu.
Saraydan çıktıklarında, Sthiss Tor sokaklannı gece kadar karanlık ve panik içindeki halkın dehşet çığlıklanyla dolu buldular. Barak bir elinde saray duvarından aldığı bir meşale, diğer elinde koca kılıcı, onları caddeye çıkardı. Panik halinde olmalarına rağmen, Nyissalılar çekilip ona yol açtılar.
"Bu da ne Polgara?" diye homurdandı Barak omuzunun üstünden, meşalesini karanlığı dağıtmak istermiş gibi sallayarak. "Bir çeşit büyü mü?"
"Hayır," dedi Polgara, "büyü değil."
Meşale ışığında küçük gri parçacıkların yağdığını gördüler.
"Kar!" dedi Barak gözlerine inanamayarak.
"Hayır," dedi Polgara. "Kül."
"Yanan ne?"

"Bir dağ," diye cevapladı Polgara. "Hemen gemiye dönelim. Bu kalabalık şimdiye kadar olan her şeyden daha tehlikeli." Mavi pelerinini Garion'un omuzlarına atarak, birkaç meşalenin yanmakta olduğu bir sokağı işaret etti. "Bu taraftan."
Kül yağmuru şiddetlendi. Rutubetli havadan süzülen pis, gri bir una benziyordu ve kükürtlü bir kokusu vardı.
Rıhtıma vardıklarında, mutlak karanlık biraz olsun açılmaya başlamıştı. Kül hâlâ yağıyor, kaldırım taşlarının çatlaklarına siniyor, yol yol binaların dış yüzünü kaplıyordu. Hava aydınlanıyordu ama, yağan kül tıpkı sis gibi, üçdört metreden ötesini görmelerini engelliyordu. Rıhtımlarda mutlak kargaşa hüküm sürmekteydi. Çığlıklar atan ve ağlaşan Nyissahlar, rutubetli havada boğucu bir biçimde bütün şehri ölümcül bir sessizlikle örten külden kaçmak için gemilere binmeye çalışıyorlardı. Korkudan çılgına dönmüş olan bazıları nehrin öldürücü sularına bile atlıyordu.
"Bu kalabalığın arasından geçemeyiz Polgara," dedi Barak. "Bir dakika bekleyin." Kılıcını kınına sokmasıyla birlikte, sıçrayarak alçak bir çatının kenarını yakaladı. Kendini çatının üzerine çekip üstlerinde, belli belirsiz bir gölge gibi dikilerek, kalabalığın gürültüsünü bastıran bir gürlemeyle, "Hey Greldik!" diye haykırdı.
"Barak!" diye cevap verdi Greldik'in sesi. "Neredesin?"
"iskelenin başında," diye bağırdı Barak. "Kalabalığı aşamıyoruz."
"Orada kalın," dedi Greldik. "Gelip sizi alacağız."
Birkaç dakika sonra rıhtımda bir kalabalığın ayak sesleri duyuldu; arada bir de savrulan darbelerin sesleri geliyordu. Kalabalığın içinden inlemeler ve kaçışma sesleri yükseldi. Sonra ellerinde sopalarla Mandorallen, Greldik ve altı iriyarı denizci, kendilerine kalabalığın içinden yol açarak küllerin arasından belirdiler.
BELGARIAD 2
"Kayboldunuz galiba," diye seslendi Greldik Barak'a. Barak damdan atlayarak, "Saraya uğramamız icap etti," dedi.
"Sıhhatiniz için endişelenmeye başlamıştık Leydim," dedi Mandorallen Pol Teyzeye, bir şeyler zırvalayan bir Nyissalıyı yolundan iterek. "Durnik Efendi döneli saatler oldu."
"işimiz uzadı," dedi Pol. "Kaptan bizi gemiye götürebilir misiniz?" Greldik ona korkunç bir sırıtışla karşılık verdi.
"Gidelim öyleyse," dedi Pol. "Gemiye biner binmez biraz açılıp nehrin aşağısına demirlemek iyi olur. Bu kül dinecek, ama dinene kadar da bu insanlar sinir krizi geçirecekler. Ipek'ten ve babamdan haber var mı?"
"Yok hanımefendi," dedi Greldik.
"Ne yapıyor bu adam?" dedi Pol öfkeyle kendi kendine.
Mandorallen geniş kılıcını çekip doğruca kalabalığın üstüne yürümeye başladı. Ne yavaşlıyor ne de yolunu değiştiriyordu. Nyissahlar hemen toz olmaya başladılar.
Rıhtımda Greldik'in gemisinin çevresindeki kalabalık daha da yoğundu, Durnik, Hettar ve tayfaların geri kalanı ellerinde ucu çengelli sırıklarla panik içindeki insanları gemiden uzak tutmaya çalışıyorlardı. Rıhtımın ucuna vardıklarında Greldik, "iskeleyi uzatın," diye bağırdı.
" Soylu kaptan," diye sızlandı kel kafalı bir Nyissalı, Greldik'in kürk yeleğine yapışarak. "Beni geminize alırsanız size yüz altın veririm." Greldik iğrenerek adamı itti.
"Bin altın," dedi Nyissalı Greldik'in kolunu bırakmayıp kesesini havada sallayarak.
"Şu maymunu alın yakamdan," dedi Greldik. Gemicilerden biri adamın kafasına sopasını indirerek bayılttı, sonra da kesesini elinden aldı. Keseyi açıp paralan avucuna döktü. "Üç gümüş," dedi sonra aşağılayarak. "Gerisi bakır." Dönüp baygın adamın karnına bir tekme attı.
Barak ve Mandorallen birer şiddet abidesi gibi dikilip kalabalığı uzak tutarken, diğerleri teker teker iskeleden gemiye bindiler. "Palamarları kesin," diye haykırdı Greldik hepsi bindiklerinde. Gemiciler kalın palamarları kestiklerine, rıhtımdaki Nyissalılardan bir hayal kırıklığı nidası yükseldi. Hafif a-kıntı gemiyi yavaşça rıhtımdan açtı; arkalarından hâlâ sızlanmalar ve iniltiler geliyordu.
"Garion," dedi Pol Teyze. "Aşağı inip üstüne edeplice bir şeyler giyer misin? Ayrıca şu iğrenç allığı da temizle yüzünden. Sonra da buraya dön. Seninle konuşmam lazım."
Garion ne kılıkta olduğunu unutmuştu, o yüzden alt güverteye inerken kıpkırmızı kesildi. Tuniğini ve pantolonunu giyip tekrar yukarı çıktığında hava iyice aydınlanmıştı, ama gri küller hâlâ durgun havada süzülüp duruyor, çevrelerindeki dünyayı bulanıklaştırıyor ve her şeyi gri

bir tabaka ile kaplıyordu. Nehre açılmışlardı ve Greldik'in tayfaları demir atmıştı. Hafif akıntıda gemi salınıp duruyordu.
"Buraya gel Garion," dedi Pol Teyze. Pruvada durmuş bulanık, tozlu manzarayı seyrediyordu. Garion biraz çekinerek yaklaştı yanına; sarayda olanlar hafızasında hâlâ tazeydi.
"Otur canım," dedi Pol. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."
"Peki efendim," dedi Garion bir banka oturarak. "Garion," dedi Pol ona dönerek. "Sen Salmis-sra'nın sarayındayken bir şey oldu mu?" "Nasıl yani?"
"Ne kastettiğimi biliyorsun," dedi Pol Teyze kesin bir tavırla. "Beni açık konuşmak zorunda bırakıp ikimizi de mahcup duruma düşürmeyeceksin, değil mi?"
"Ha," dedi Garion kızararak. "Şu mesele! Hayır, öyle bir şey olmadı." Kraliçenin davetkâr halini hatırlayınca biraz da pişmanlık duymadı değil.
"îyi. Korktuğum tek şey buydu. Henüz böyle bir şeye kalkışman doğru olmaz. Senin gibi özel koşullara sahip biri üzerinde tuhaf etkileri olabilir."

"Pek anlayamadım," dedi Garion.
"Belirli yeteneklerin var," dedi Pol. "Eğer onlar olgunlaşmadan şu öbür konuda tecrübelere başlarsan, ne olacağı belli olmaz. Şu anda işleri karıştırmamak daha iyi."
"Keşke olsaymış öyleyse," diye söylendi Garion. "Belki o zaman değişirdim de insanlara zarar veremezdim."
"Sanmam," dedi Pol Teyze. "Gücün o kadar büyük ki, öyle kolay kolay ortadan kalkmaz. Tol-nedra'dan ayrıldığımız gün ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Eğitim hakkmda hani?"
"Eğitime ihtiyacım yok," dedi Garion inatçı bir tavırla.
"Evet var," dedi Pol. "Hem de hemen şimdi. Gücün çok büyük, daha önce böylesini hiç görmemiştim. Bazı açılardan o kadar karmaşık ki ben bile anlayamıyorum. Korkunç bir şey olmadan mutlaka eğitilmelisin. Şu anda tamamen kontrolsüzsün Garion. Eğer insanlara zarar vermemek konusunda cid-diysen, bir kazaya sebep olmamak için eğitilmeyi kendin istemelisin."
"Ama ben büyücü olmak istemiyorum ki," diye itiraz etti Garion. "Bundan kurtulmak istiyorum. Bana yardım edemez misin?"
Pol başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Ama elimde olsa da etmezdim zaten. Bu senin bir parçan, Garion'cuğum; inkâr edemezsin."
"Öyleyse ben de mi bir canavar olacağım?" dedi Garion acı acı. "insanları yakarak ya da onları kurbağaya ya da yılana çevirerek mi yaşayacağım? Belki bir süre sonra ben de alışırım, rahatsız olmamaya başlanır. Sen ve dedem gibi sonsuza kadar yaşarım, ama insan olamam artık. Pol Teyze, keşke öl-seydim."
"Onu ikna edemez misin?" dedi Pol Teyzenin sesi kafasının içinde. Doğruca içindeki öteki bilinçle konuşuyordu.
"Şu anda olmaz Polgara," dedi ses. "Kendisine acımakla çok meşgul şimdi." "Ama gücünü kontrol etmeyi öğrenmesi lazım," dedi Pol Teyze.
"Ben onu beladan uzak tutarım," dedi ses. "Belgarath dönene kadar yapabileceğimiz bir şey yok. Bir vicdan hesaplaşması içinde şimdi; kendi cevaplarını bulana kadar da işine karışamayız."
"Böyle acı çektiğini görmeye dayanamıyorum."
"Çok yufka yüreklisin Polgara. Garion sağlam bir delikanlı. Biraz acı çekmekten zarar gelmez."
"Siz ikiniz ben yokmuşum gibi konuşmaktan vazgeçer misiniz lütfen," dedi Garion öfkeyle.
"Pol Hanım," dedi Durnik güvertenin öbür tarafından yanlarına gelirken. "Hemen gelseniz iyi olacak. Barak kendini öldürecek."
"Ne yapacak?" dedi Pol.
"Bir lanet yüzündenmiş," dedi Durnik. "Kılıcının üzerine kapanacağını söylüyor."
"Geri zekâlı! Nerede o?"
"Kıç güvertede," dedi Durnik. "Kılıcını çekmiş, kimseyi yanma sokmuyor."
"Benimle gelin." Pol Teyze, Garionla Durnik peşinde, hızla kıç güverteye yürüdü.
"Hepimiz muharebe çılgınlığı yaşamışızdır Lordum," diyordu Mandorallen, iriyan Çerek'i ikna etmeye çalışarak, "iftihar edilecek bir şey değil belki, ama böyle bir kasvete düşmenize de sebep olmaması lazım."
Barak cevap vermiyor, geminin tam kıçında durmuş, gözlerinde dehşet ifadesiyle kılıcını bir yay çizecek şekilde sallayarak kimseyi yanına yaklaştırmıyordu.

Pol Teyze gemicilerin arasından geçerek doğruca üstüne yürüdü. "Sakın beni durdurmaya çalışma Polgara," dedi Barak.
BELGARIAD 2
Pol Teyze sakin bir tavırla uzanıp parmağını kılıcın ucuna değdirdi. "Biraz körelmiş," dedi sonra düşünceli düşünceli. "Durnik'e ver de bilesin. O zaman üstüne kapandığında kaburgalarının arasından daha kolay geçer."
Barak şaşkın bir halde ona bakakaldı.
"Gerekli düzenlemeleri yaptın mı?" diye sordu Pol.
"Ne düzenlemeleri?"
"Cenazeyi ne yapacağız?" dedi Pol. "Yani Barak, bu kadar düşüncesiz olduğunu bilmezdim. Medeni bir insan bu tür angaryaları dostlarına mı bırakır?" Bir süre düşündü. 'Yakmak âdettendir tabii, a-ma Nyissa'da ağaçlar çok rutubetli. Bir hafta tütersin. En iyisi nehre atmak. Sülüklerle ıstakozlar bir günde işini bitirir."
Barak'ın yüzünde alınmış bir ifade vardı şimdi.
"Kılıcınla kalkanını oğluna göndermemizi ister misin?" dedi Pol.
"Benim oğlum yok," dedi Barak asık suratla. Pol Teyzenin bu iş bitirici tavrına hazırlıklı değildi belli ki.
"A, sana söylememiş miydim? Ne unutkanım!" "Sen ne demek istiyorsun?"
"Boş ver," dedi Pol. "Artık önemli değil ne de olsa. Kılıcın kabzasını yere dayanıp üstüne kapaklanmayı mı tercih edersin, yoksa ucunu kalbine dayayıp seren direğine doğru koşmayı mı? iki durumda da başarılı sonuç alınabilir." Gemicilere döndü. "Trellheim Kontunun direğe doğru koşabilmesi için yol açar mısınız lütfen?"
Gemiciler ona bakakaldılar.
"Bu oğlum meselesi de nedir?" dedi Barak kılıcını indirerek.
"Kafanı karıştırmak istemiyorum Barak," dedi Pol. "Şimdi söylesem kendini öldürme işini de berbat edersin. Oturup haftalarca inleyerek yavaş yavaş ölmeni seyretmeye niyetim yok. insanın içini karartır böyle şeyler."
"Neden bahsettiğini öğrenmek istiyorum!"
"Pekâlâ, sen bilirsin," dedi Pol içini çekerek. "Karın Merel hamile; Val Alorn ziyaretimiz sırasındaki bazı nezaket dolu davranışların sonucunda sanırım. Şu anda dolunaya benziyor; hırslı oğlun da te-pinerek hayatı annesine zehir etmekle meşgul."
"Oğlum mu?" dedi Barak gözleri fal taşı gibi açılarak.
"Eh, yani Barak," dedi Pol Teyze. "Kulaklarını açmayı öğren biraz. Böyle duyduğunu anlamadan bakarsan adam olamazsın."
"Oğlum mu?" dedi Barak kılıcını elinden düşürerek.
"Bak şimdi, kılıcını düşürdün işte," dedi Pol. "Çabuk al onu da şu işi bitir artık. Kendini öldürmek için bütün bir gün harcanmaz ki."
"Kendimi filan öldürmüyorum," dedi Barak öfkeyle. "Öldürmüyor musun?"
"Tabii ki hayır," diye kekeledi Barak, sonra da Pol Teyzenin gizlemeye çalıştığı sırıtışı fark e-dince, salak salak başını önüne eğdi.
"Seni koca aptal," dedi Pol Teyze. Sonra sakalını İM eliyle yakalayıp kafasını zorla eğerek külle kaplı yanaklarından öptü.
Greldik gülmeye başlamıştı; Mandorallen ise yanına yaklaşıp, "Saadetinize katılıyorum dostum," diyerek Barak'ı kucakladı.
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
"Kalbim bu neşeyle kanatlandı sanki."
"Bir fıçı getirin," dedi Greldik gemicilere, dostunun sırtına vurarak. "Trellheim'ın varisinin doğuşunu, Çerek'in asırlık kahverengi birasıyla kutlamak gerekir."
"Sanıyorum sarhoş muhabbeti başlıyor," dedi Pol Teyze Garion'a alçak sesle. "Benimle gel." Geminin pruvasına doğru yürümeye başladı.
Tekrar yalnız kaldıklarında, "Hiç eski haline dönecek mi?" diye sordu Garion.
"Ne?"
"Kraliçe," dedi Garion. "Hiç eski haline dönecek mi?"
"Bir süre sonra bunu istemeyecek bile," dedi Pol Teyze. "Aldığımız biçimler zamanla düşünme şeklimizi de belirlemeye başlar. Yıllar geçtikçe, giderek daha çok yılan ve daha az kadın olacak."

Garion ürperdi. "Onu öldürmek daha merhametli bir davranış olurdu." "Issa Efendimize söz vermiştim," dedi Pol Teyze. "O Tanrının kendisi miydi?"
"Ruhuydu," dedi Pol küllerle dumanlanan havaya bakarak. "Salmissra, heykeli îssa'nın ruhuyla canlandırdı. En azından bir süre için heykel Tanrıydı. Çok karmaşık bir konu." Bir süre için dalıp gitti. "Nerede bu adam?" dedi sonra sinirli bir tavırla.
"Kim?"
"Babam. Günler önce gelmiş olmalıydı."
Yan yana durup çamurlu nehre bakmaya başladılar.
Sonunda Pol Teyze güvertenin kenarından ayrılıp ekşi bir suratla pelerininin omuzlannı silkelemeye başladı. Küller küçük bulutçuklar halinde havalandı. "Ben aşağı iniyorum," dedi sonra aynı suratla. "Burası çok pis."
"Benimle konuşmak istediğini sanmıştım," dedi Garion.
"Dinlemeye hazır olduğunu sanmıyorum. Daha sonra." Tam uzaklaşırken geri dönerek, "Ha, Garion," dedi.
"Efendim?"
"Senin yerinde olsam şu gemicilerin içtiği biradan içmezdim. Sarayda içtiklerinin üstüne, mideni mahveder."
"Yaa," dedi Garion biraz sıkıntıyla. "Peki."
"Tabii gene sen bilirsin," dedi Pol Teyze. "Benden söylemesi." Sonra dönüp merdivenlerden indi.
Garion'un duygulan altüsttü. Bütün gün çok olaylı geçmişti; zihni bir sürü imgeyle karmakarışık bir haldeydi.
"Ses çıkarma," dedi içindeki ses.
"Ne?"
"Bir şey işitmeye çalışıyorum. Dinle."
"Neyi dinleyeyim?"
"Bak orada. Duymuyor musun?"
Sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi, tekrarlanan çok zayıf bir ses duyar gibi oldu Garion.
"Nedir bu?"
Ses cevap vermedi ama boynundaki tılsım uzaktan gelen sesle birlikte güm güm atmaya başladı.
BELGARIAD 2
Arkasında minik ayakların sesini duydu.
"Garion!" Döner dönmez kendini Ce'Nedra'nın kollarında buldu. "Seni çok merak ettim. Neredeydin?"
"Birtakım adamlar gemiye çıkıp beni kaçırdılar," dedi Garion kızın kollarından kurtulmaya çabalayarak. "Saraya götürdüler."
"Ne korkunç!" dedi Ce'Nedra. "Kraliçeyi gördün mü?"
Garion başıyla evet işareti yaparken, divanın üzerine uzanmış, aynada kendini seyreden yılanı hatırlayarak ürperdi.
"Ne oldu?" dedi kız.
"Bir sürü şey oldu," dedi Garion. "Bazıları hiç hoş şeyler değildi." Kafasının arkalarında bir yere atma hissi devam ediyordu.
"İşkence mi yaptılar sana yani?" dedi Ce'Nedra irileşmiş gözlerle.
"Yok, öyle bir şey değil."
"Ne oldu öyleyse?" dedi kız. "Anlat haydi."
Garion hikâyesini anlatana kadar Ce'Nedra'nın kendisini rahat bırakmayacağını bildiğinden, e-linden geldiğince her şeyi anlatmaya çalıştı. O konuşurken nabız gibi atan ses daha da yaklaşmıştı ve a-vucundaki leke karıncalanmaya başlamıştı. Dalgın dalgın avucunu kaşıdı.
"Ne kadar korkunç," dedi Ce'Nedra hikâyesini bitirince. "Hiç korkmadın mı?"
"Pek değil," dedi Garion hâlâ avucunu kaşıyarak. "Bana içirdikleri şeyler kafamı o kadar du-manlandırmıştı ki, çoğu zaman bir şey hissetmiyordum."
"Maas'ı gerçekten de öldürdün mü?" diye sordu kız. "Öyle pat diye? "Pek öyle pat diye olmadı," dedi Garion. "Biraz daha karışıktı."
"Senin büyücü olduğunu biliyordum," dedi Ce'Nedra. "Daha o gün beraber yüzdüğümüzde söylemiştim, hatırlıyor musun?"
"Büyücü olmak filan istemiyorum ben," dedi Garion. "Bunların hiçbirini ben istemedim."

"Ben de prenses olmak istememiştim."
"Aynı şey değil. Kral ya da prenses olmak, ne olduğuna bağlı. Büyücü olmak ise ne yaptığına."
"Ben bir fark göremiyorum," dedi Ce'Nedra inatla.
'istemediğim şeyler yapıyorum," dedi Garion. "Korkunç şeyler."
"Eee, ne olmuş?" dedi kız çıldırtıcı bir tavırla. "Ben de korkunç şeyler yapabilirim; en azından Tol Honeth'teyken yapabiliyordum. Bir sözümle bir hizmetkâr kırbaçlanabilirdi ya da idam edilebilirdi. Yapmazdım tabii, ama yapabilirdim. Güç güçtür Garion. Sonuçlan hep aynıdır. Eğer istemezsen, insanlara zarar vermek zorunda değilsin."
"Bazen oluyor ama. istediğim için değil." Atma hissi, inatçı bir baş ağnsı gibi rahatsız edici hale gelmişti artık.
"O zaman kontrol etmesini öğrenmelisin." "Şimdi de Pol Teyze gibi konuştun işte."
"Sana yardım etmeye çalışıyor o," dedi prenses. "Sonunda ne de olsa yapacağın şeyi yapmanı sağlamaya çalışıyor. Onun dediklerini kabul etmen için daha kaç kişiyi yakman gerek?"
"Böyle demen şart mıydı?" Bu sözler Garion'u çok kötü yaralamıştı.
"Evet," dedi Ce'nedra. "Bence şarttı. Teyzen ben olmadığım için çok şanslısın. Ben senin saçmalıklarına Leydi Polgara gibi tahammül etmezdim."

"Anlamıyorsun işte," diye mınldandı Garion inatla.
"Senin sandığından çok daha iyi anlıyorum Garion. Senin sorunun ne biliyor musun? Büyümek istemiyorsun sen. Sonsuza kadar çocuk kalmak istiyorsun. Kalamazsın ama; kimse kalamaz. Ne kadar güçlü olursan ol, ister imparator istersen de büyücü ol, yıllann geçmesini engelleyemezsin. Ben bunu çok önce anlamıştım, ama ben senden daha akıllıyım herhalde."
Sonra kız hiçbir açıklama yapmadan u-zanıp onu dudaklarından hafifçe öptü.
Garion kızararak başını önüne eğdi.
"Anlat bakalım," dedi Ce'Nedra tuniğinin koluyla oynayarak, "Kraliçe Salmissra söyledikleri kadar güzel miydi?"
"Hayatta gördüğüm en güzel kadındı," dedi Garion düşünmeden.
Prenses bir an nefesini tuttu, dişlerini sıkarak, "Senden nefret ediyorum," diye bağırdı. Sonra gözyaşları içinde Pol Teyzeyi aramaya koştu.
Garion şaşkınlık içinde onun arkasından bakakaldı. Ardından nehri ve kar gibi yağan külleri seyre koyuldu. Avucundaki karıncalanma dayanılmaz hale gelmişti ve tırnaklarıyla avucunu kaşıyıp duruyordu.
"Yara olacak," dedi içindeki ses.
"Kaşınıyor ama. Dayanamıyorum."
"Bebeklik etme."
"Neden oluyor ki?"
"Yani sebebini bilmiyor musun? Sen sandığımdan da cahilmissin. Sağ elinle tılsımı tut."
"Neden?"
"Soru sorma da dediğimi yap."
Garion elini tuniğinin içine sokarak yanan elini madalyona götürdü. Eliyle nabız gibi atan tılsıma dokunduğunda, ikisinin birbirine kilidine oturan anahtar gibi uyduğunu hissetti. Karıncalanma o tanıdık dalgaya dönüştü ve atma hissi kulaklarında çınlamaya başladı.
"O kadarda değil," dedi ses. "Nehri kurutmak istemiyorsun değil mi?"
"Ne oluyor? Nedir bu?"
"Belgarath bizi bulmaya çalışıyor."
"Dedem mi? Nerede?"
"Sabret."
Atış, Garion'un bütün vücudunu sarsacak kadar artmıştı. Güvertenin kenarından uzanmış, pusun içinden nehrin ilerisini görmeye çalışıyordu. Nehrin çamurlu yüzeyini kaplayan kül, yirmi adımdan ötesini görmesine izin vermiyordu. Şehri görmek de imkânsızdı ve gözden saklı sokaklardan gelen çığlıklarla ağlamalar, uzak ve donuktu. Yalnızca akıntının geminin gövdesindeki sesi açıkça duyulabiliyor-du.
Derken nehrin ilerilerinde bir yerde bir şeyin kımıldadığını gördü. Çok iri bir şey değildi ve a-kıntıyla sürüklenen bir hayalete benziyordu.
Atış daha da arttı.

Gölge yaklaştı ve Garion küçük bir sandalın hatlarını seçmeye başladı. Suya batan küreğin hafif sesi duyuldu. Kürekteki adam geri baktı. Ipek'ti bu. Yüzü külden gri olmuştu ve yanakları terden yol yoldu.
Bay Kurt kayığın kıçında cüppesine sarınmış, kukuletasını başına çekmiş oturuyordu. "Hoş geldin Belgarath," dedi ses.
BELGARIAD 2
"Kim o?" Kurt'un Garion'un kafasının içinde çınlayan sesi şaşkındı. "Sen misin Belgarion?"
"Hayır değil," dedi ses. "Henüz değil yani, ama yakındır." "Ben de bu gürültüyü kimin yaptığını merak ediyordum." "Bazen biraz abartıyor. Zamanla öğrenecek."
Geminin baş tarafında toplanmış oturan tayfalardan biri bağırdı, bunun üzerine herkes yaklaşan küçük kayığa döndü."
Pol Teyze de yukarı çıkıp güvertenin korkuluğuna yaklaşarak, "Geç kaldın," diye seslendi.
"Sorun çıktı," dedi ihtiyar, kayık iyice yaklaşırken. Kukuletasını geri atıp cüppesindeki külleri silkeledi. Garion ihtiyarın sol kolunun pis bir sargıyla boynuna asılmış olduğunu gördü.
"Koluna ne oldu?" diye sordu Pol Teyze.
"Bu konuyu kapatalım." Kurt'un bir yanağında kısa, beyaz sakalının içine kadar inen kötü bir yara izi vardı; gözleri ise müthiş bir sinirle parlıyordu.
İpek küle bulanmış yüzünde habis bir sırıtışla, kürekleri son bir kez suya daldırarak küçük kayığı ustaca Greldik'in gemisine yanaştırdı.
"Çeneni kapalı tutmaya ikna edemem seni herhalde," dedi Kurt ufak tefek adama öfkeyle.
"Hiç ağzımı açar mıyım yüce büyücü?" dedi İpek, sansar gözlerinde alaylı bir masumiyet ifadesiyle.
"Yardım et de gemiye çıkayım," dedi Kurt sinirli bir sesle. Üstünde çok ağır hakarete uğramış bir hal vardı.
"Emredersin Kadim Belgarath," dedi İpek. Gülmemeye çalıştığı her halinden belli oluyordu. İhtiyar tökezleyerek gemiye tırmanmaya çabalarken ona destek oldu.
"Gidelim buradan," dedi Bay Kurt yanlarına gelen Kaptan Greldik'e ters bir sesle.
"Ne yöne Kadim Kişi?" diye sordu Greldik, onu daha da sinirlendirmemeye dikkat ederek.
Kurt ona dik dik baktı.
"Denize doğru mu, içeri doğru mu?" dedi Greldik onu yumuşatmaya çalışarak.
"Tabii ki içeri doğru," diye tersledi Kurt.
"Ben nereden bilecektim ki?" dedi Greldik Pol Teyzeye şikâyet edercesine. Sonra da dönüp ters bir tavırla emirler yağdırmaya başladı.
Pol Teyzenin yüzünde rahatlama ve merak karışımı bir ifade vardı. "Eminim anlatacağın hikâye çok müthiş olacak babacığım," dedi gemiciler demir alırlarken. "Meraktan çatlıyorum."
"Lütfen dalga geçme Pol," dedi Kurt. "Zaten çok kötü bir gün geçirdim, bir de sen üstüme gelme."
ipek bu son sözler üstüne artık dayanamadı. Ufak tefek adam, tam korkuluğa tırmanırken, kahkahadan kırılarak güverteye yuvarlandı.
Bay Kurt kahkahalar içindeki yol arkadaşına gücenmiş bir ifadeyle bakarken, Greldik'in gemicileri kürekleri çıkarıp gemiyi ağır akıntıda çevirmeye başladılar.
"Koluna ne oldu baba?" Pol Teyzenin delici bakışları ve ses tonu, sorusuna bir cevap almaya kararlı olduğunu gösteriyordu.
"Kırdım," diye kestirip attı Kurt.
"Nasıl basardın?"
"Salakça bir kazaydı Pol. Bazen insanın başına gelir."
"Bakayım koluna."
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
"Sonra bakarsın." Hâlâ gülmekte olan İpek'e yüzünü buruşturarak baktı. "Keser misin lütfen! Git gemicilere nereye gittiğimizi söyle."
"Nereye gidiyoruz baba?" diye sordu Pol Teyze. "Zedar'ın izini buldun mu?"
"Cthol Murgos'a geçiyordu. Ctuchik sınırda onu pusuya düşürdü."
"Ya Taş?"
" Artık Ctuchik'te."
"Rak Cthol'e varmadan yolunu kesebilir miyiz?"
"Sanmam. Zaten önce Vadi'ye gitmemiz lazım."
"Vadi'ye mi? Baba, saçmalıyorsun."

"Ustamız bizi çağırdı. Vadi'ye gelmemizi istiyor, o yüzden biz de oraya gidiyoruz."
"Ya Taş ne olacak?
"Taş Ctuchik'te; onu da nerede bulacağımı biliyorum. Onun bir yere gideceği yok. Biz de Vadi'ye gidiyoruz."
"Peki baba," dedi Pol itaatkâr bir tavırla. "Heyecanlanma." Sonra dikkatle yüzüne bakarak, "Birisiyle mi dövüştün sen?" diye sordu tehlikeli bir sesle.
"Hayır dövüşmedim," dedi Kurt usanmış bir tavırla.
"Öyleyse ne oldu?"
"Üstüme ağaç yıkıldı."
"Ne?"
"Ne dediğimi duydun."
ihtiyarın itirafı üzerine İpek yeniden kahkahalara boğuldu. Greldik'le Barak'ın dümende durdukları kıç taraftan ağır tempolu bir davul sesi yükselmeye başlayınca, gemiciler kürekleri suya daldırdılar. Gemi yağlı suyun içinde akıntıya karşı ilerlerken, kül yağmuru içinden İpek'in kahkahaları duyuluyordu.
Belgariathın ikinci Kitabı burada sona eriyor.
Üçüncü Kitap olan Sihirbazın Tuzağı, yabancı ülkelerde Taşın peşinde atıldıkları maceraları ve Garion'un içindeki sesin gücünü öğrenmesinin hikâyesini anlatıyor.
Üçüncü kitapta buluşmak üzere shAkoD
Not: Değişik amaçlı kullanımlara engel olmak için pdf dosyaya okuma harici tüm işlemler için engel koyuyorum. Üzgünüm.
David Eddings Belgariad Cilt2 Büyücüler Kraliçesi

David Eddings Belgariad Cilt2 Büyücüler Kraliçesi
SİHİRBAZIN TUZAĞI
GİRİŞ
Gorim'in Halkı için bir Tanrı aramasının ve kutsal Prolgu Dağında UL'u bulmasının hikâyesidir. Ulgo Kitabına ve başka kitaplardan bölümlere dayanarak.
GÜNLERİN BAŞLANGICINDA yedi tanrı dünyayı karanlıktan döndürerek yarattı; sonra hayvanları ve kuşları, sürüngenleri ve balıkları ve en nihayet de insanı yarattılar. O zamanlar göklerde UL adlı bir ruh yaşıyordu ve bu yaratılış işine katılmamıştı. Gücünü ve aklını diğer tanrılardan esirgediği için, yaratılan şeylerin çoğu kusurluydu ve mükemmel değildi. Birçok yaratık çirkin ve tuhaftı. Genç tanrılar bunları yok etmek istediler ki, dünya yüzündeki her şey güzel olsun.
Fakat UL elini uzattı ve onları durdurdu; dedi ki: 'Yarattığınızı yok edemezsiniz. Kendi eğlenceniz ve keyfiniz için göklerin huzurunu ve dokusunu bozarak bu dünyayı yarattınız. Ancak şunu bilin ki, yarattığınız her şey, ne kadar korkunç olursa olsun, bu aptallığınızın bir nişanesi olarak kalacaktır. Yarattığınız bir tek şeyi bile yok etmeye kalktığınız gün, her şey birden yok olacak."
Genç tanrılar öfkelendiler. Yarattıkları her korkunç ya da çirkin yaratığa dediler ki: "Madem öyle, senin tanrın UL olsun." Sonra insan kavimleri arasından her tanrı kendine hoşuna giden bir kavim seçti. Tanrısı olmayan kavimler kaldığında ise genç tanrılar onlara dediler ki: "UL'a gidin, sizin tanrınız o olacak." UL ise hiç sesini çıkarmadı.
Sayısız ve acı dolu nesiller boyu Tanrısızlar Batının çorak, sahipsiz topraklarında dolaşarak ağladılar.
Derken aralarından Gorim adlı adil ve hakkaniyetli bir adam çıktı. Tanrısız kalabalıkları bir a-raya toplayarak onlara dedi ki: "Başıboş dolaşmamızın zorluklan yüzünden yapraklar gibi kuruyup düşüyoruz. Çocuklarımız ve yaşlılarımız ölüyor. Onlar öleceğine bir kişinin ölmesi yeğdir. Burada kalın ve bu ovada bekleyin. Ben gidip UL adlı tanrıyı arayacağım ki ona ibadet edebilelim ve bu dünyada bir yerimiz olsun."
Yirmi yıl boyunca Gorim UL'u boşu boşuna aradı. Yıllar geçtikçe saçları kırlaştı ve yorgun düştü. Çaresizlik içinde yüksek bir dağın tepesinde oturup göklere doğru haykırmaya başladı: 'Yeter artık! Artık aramayacağım. Tanrılar meğerse yalanmış, dünya da çorak bir boşlukmuş sadece. UL yokmuş demek; ben de hayatımı karartan bu lanetten bıktım usandım."
UL'un Ruhu onu duyarak cevap verdi: "Bana niçin kızgınsın Gorim? Sizin yaratılmanız benim suçum değildi."
Gorim korkuyla yere kapandı. UL ona dedi ki: "Kalk Gorim; ben senin tanrın değilim."
Gorim kalkmadı. "Ulu tanrım," diye haykırdı; "yüzünü, hiçbir tanrının korumadığı, hasta ve bitap düşmüş halkından saklama."
BELGARIAD 3
"Kalk Gorim," dedi UL. "Kalk ve burayı terk et. Şikâyet etmeyi bırak ve kendine başka bir tanrı ara. Beni rahat bırak."
Gorim gene kalkmadı. "Ulu tanrım," dedi, "burada bekleyeceğim. Halkın aç ve susuz. Senin rahmetini ve yaşayabilecekleri bir ülke istiyorlar."
"Bu konuşmadan sıkıldım," dedi UL ve oradan ayrıldı.
Gorim dağda kaldı ve topraktaki hayvanlar ve havadaki kuşlar onu beslediler. Bir yıldan fazla orada bekledi. Sonra tanrıların yarattığı korkunç ve çirkin yaratıklar gelip ayaklarının dibine oturarak onu seyretmeye başladılar.
UL'un Ruhu huzursuz oldu. Sonunda tekrar Gorim'e görünerek, "Hâlâ bekliyor musun?" diye sordu.
Gorim secde ederek dedi ki: "Ulu tanrım, halkın senin sevgini ve şefaatini bekliyor."
UL'un Ruhu kaçtı. Fakat Gorim orada bir yıl daha kaldı. Ejderhalar et, tekboynuzlar su getirdiler ona. UL tekrar gelerek, "Hâlâ burada mısın?" diye sordu.
Gorim secde ederek, "Ulu tanrım," diye haykırdı, "halkın senin şefkatinden yoksun kaldığı için bir bir ölüyor." UL gene bu hakkaniyetli adamın huzurundan kaçtı.
Bir yıl daha geçti ve bir yıl boyunca isimsiz, görünmez yaratıklar Gorim'i beslediler. Ve UL'un Ruhu dağa gelerek emretti: "Kalk Gorim." Gorim secdeden kalkmayarak, "Ulu tanrım, acı bana," dedi.
"Kalk Gorim," dedi UL. Eğilerek Gorim'i elleriyle tutup kaldırdı. "Ben senin tanrın UL'um ve karşımda ayakta durmanı emrediyorum."

"Benim ve halkımın tanrısı olacaksın öyleyse," dedi Gorim. "Ben senin ve halkının tanrısıyım," dedi UL.
Gorim bulunduğu yüksek yerden, çilesi sırasında onu beslemiş olan çirkin yaratıklara baktı. "Ya bunlar ne olacak tanrım? Basiliskin ve minotorun, ejderhanın ve kimeranın, tekboynuzun ve isimsiz yaratığın, kanatlı sürüngenin ve görünmez yaratığın da tanrısı olacak mısın? Çünkü onları da kimse kabullenmemiş. Ama her birinin kendince güzelliği var. Yüzünü onlardan çevirme ulu tanrım, çünkü onlarda büyük kıymet var. Genç tanrılar onları sana yollamışlardı. Eğer sen de reddedersen tanrıları kim olacak?"
"Ben onların yaratılmasına karşı çıkmıştım," dedi UL. "Bu yaratıklar genç tanrılar tarafından, onlan azarladığım için nisbet olsun diye bana gönderildi. Canavarların tanrısı olmayacağım."
Gorim'in ayaklarının dibindeki yaratıklar sızlanmaya başladılar. Gorim yere otururak, "Öyleyse bekleyeceğim ulu tanrım," dedi.
"istediğin kadar bekle," dedi UL ve oradan uzaklaştı.
Eskisi gibi, Gorim bekledi ve yaratıklar onu beslediler ve UL huzursuz oldu. Ve ulu tanrı, Gorim'in kutsal kişiliği önünde pişman olarak yeniden yanına geldi. "Kalk Gorim," dedi. "Kalk ve tanrına hizmet et." UL eğilip Gorim'i kaldırdı. 'Yanında oturan yaratıkları bana getir ki onlara bakayım. Eğer dediğin gibi bir kıymet ve güzellik görürsem, onların da tanrısı olmayı kabul edeceğim."
O zaman Gorim yaratıkları bir bir UL'un huzuruna getirdi. Yaratıklar UL'un huzurunda yere kapanıp onun şefaati için yalvardılar. Ve UL her bir yaratıktaki güzelliği daha önce nasıl görmemiş olduğuna şaştı. Ellerini kaldırıp onları kutsadı ve dedi ki: "Ben UL'um ve hepinizde güzellik ve kıymet buldum. Tanrınız olacağım ve siz huzur içinde çoğalacaksınız."
Gorim mutlu oldu ve bütün bunların olduğu dağa Prolgu, yani "Kutsal Yer" adını verdi. Sonra halkını bırakmış olduğu ovaya, onlan tanrılarının yanına getirmeye gitti. Fakat halkı onu tanımadı, çünkü UL'un elleri ona dokunduğunda değişmişti; gövdesi ve saçları kar beyazıydı. Halkı ondan korktu
SİHİRBAZIN TUZAĞI
ve taşlayarak kovaladı.
Gorim UL'a yakararak dedi ki: "Ulu tanrım, dokunuşun beni değiştirmiş; halkım beni tanımıyor."
UL elini kaldırdı ve Gorim'in halkı da kendisi gibi bembeyaz oldu. UL'un ruhu gökgürültüsü gibi bir sesle konuştu ve dedi ki: "Tanrınızın sözünü dinleyin. Bu adam Gorim'dir; sizi halkım olarak kabul edeyim, koruyayım, gözeteyim ve sizin tanrınız olayım diye bana yalvardı. Bundan sonra sizin adınız ULGo olacak; hem beni hem de onun kutsiyetini unutmayasınız diye. Onun dediklerini yapacak ve sizi nereye götürürse gideceksiniz. Ona itaat etmeyenleri ve izlemeyenleri kökünden koparacağım, kuruyup yok olacaklar."
Gorim insanlara eşyalarını ve sığırlarını alıp onun peşinden dağlara gelmelerini söyledi. Ama kavmin ihtiyarlan ne ona, ne de duydukları sesin UL'un sesi olduğuna inandılar. Gorim'le alay ederek dediler ki: "Eğer tanrı UL'un hizmetkânysan bir mucize göster de görelim."
Gorim dedi ki: "Teninize ve saçlarınıza bakın. Bu yeterli bir mucize değil midir?"
İhtiyarlar huzursuz olup uzaklaştılar. Bir süre sonra geri dönüp dediler ki: "Bu UL'un şefaatinin ispatı değil, senin gittiğin murdar yerlerden başımıza musallat ettiğin bir hastalıktır."
Gorim ellerini kaldırdı ve onu beslemiş olan yaratıklar, kuzuların bir çobanın etrafında toplanması gibi toplandılar. İhtiyarlar tekrar korkup uzaklaştılar. Ama az sonra gelip dediler ki: "Bu yaratıklar birer canavar; hepsi de çok çirkin. Sen ulu tanrı UL'un hizmetkârı değil, bizi mahvetmek isteyen bir şeytansın. Biz hâlâ UL'un şefaatinin bir ispatını göremedik.'"
Gorim sonunda onlardan bıktı. Müthiş bir sesle şöyle haykırdı: "Ben size duyduğunuz sesin UL'un sesi olduğunu söyledim. Sizin namınıza yeteri kadar acı çektim. Şimdi Prolgu'ya, kutsal yere dönüyorum. Benimle gelen gelsin, kalan kalsın." Böyle diyerek dönüp dağlara doğru uzaklaştı.
Birtakım insanlar peşine takıldılar, ama çoğu kaldı ve Gorim'le ve ona uyanlarla alay etti: "Hani UL'un şefaatini gösteren mucize? Biz Gorim'e itaat etmedik, onun peşinden gitmedik, ama bakın, ne kuruyoruz, ne de yok oluyoruz."
Bunun üzerine Gorim büyük bir üzüntüyle onlara baktı ve son kez konuştu: "Benden bir mucize istediniz. İşte size mucize. Tıpkı UL'un sesinin söylediği gibi, gövdesinden koparılmış bir dal gibi kuruyorsunuz. Artık yokoldunuz." Sonra kendisini izleyenlerle birlikte dağlara, Prolgu'ya doğru uzaklaştı.

Kavmin çoğunluğu çadırlarına döndü ve Gorim ile gidenlerle alay etti. Bir yıl boyunca alay edip güldüler. Sonra gülmeyi bıraktılar, çünkü kadınları kısırlaşmıştı, çocuk doğuramıyordu. Kavim kurudu ve zamanla yok oldu.
Gorim'i izleyenler Prolgu'ya vardılar ve orada bir şehir kurdular. UL'un ruhu yanlarındaydı ve orada Gorim'i besleyen yaratıklarla barış içinde yaşadılar. Gorim birçok insan ömrü boyunca yaşadı; ondan sonraki bütün UL Başrahiplerine Gorim dendi ve her Gorim çok uzun süre yaşadı. İki bin yıl boyunca UL'un sağladığı barış içinde yaşadılar ve bunun ebediyen süreceğini sandılar.
Ama şer tanrısı Torak, tanrı Aldur'un yaptığı Taşı çaldı ve insanlarla tanrılar arasında savaş başladı. Torak, Taşı yeryüzünü ikiye ayırıp araya denizi sokmak için kullandı; bunun üzerine Taş onun yüzünü korkunç bir şekilde yaktı. Torak Mallorya'ya kaçmak zorunda kaldı.
Yüzü yaralandığı için çıldırmıştı; Ulgo'nun kavmiyle barış içinde yaşayan yaratıklar da onunla birlikte çıldırdılar. UL'un barışına karşı ayaklandılar ve şehirleri yıkıp insanları öldürdüler; geriye pek az insan kaldı.
Kurtulanlar Prolgu'ya kaçtı; yaratıklar UL'un gazabından korktukları için onları izleyemedi. İnsanlar ağlayıp ağıtlar yaktılar. UL onların haline üzüldü ve Prolgu'nun altındaki mağaraların yolunu gösterdi. İnsanlar UL'un kutsal mağaralarına sığındılar ve orada yaşamaya başladılar.
Bir zaman sonra, Büyücü Belgarath Atomların kralını ve onun oğullarını yanına alarak Mallorya'ya, Taşı çalmaya gitti. Torak peşlerine takılmaya kalktığında ise Taşın gazabı ona engel oldu. Belga-

rath Taşı ilk Riva Kralına vererek, Taş onun soyunda kaldığı sürece Batının güvende olduğunu söyledi. Zamanla Alornlar dağılarak güneye, yeni topraklara açıldılar. Diğer tanrıların kavimleri tanrıların ve insanların savaşından yûnuslardı; kaçıp başka topraklan istila ettiler ve bu ülkelere tuhaf isimler verdiler. Fakat UL'un kavmi Prolgu'da kaldı ve onlarla ilişkiye girmedi. UL onları korudu ve gizledi; yabancılar kavmin o dağda olduğunu öğrenemedi. Yüzyıllar boyuna UL'un kavmi dış dünyayla hiç ilgilenmedi; dünya son Riva Kralına yapılan suikastle sarsıldığında bile.
Ancak Torak dev gibi bir orduyla UL'un çocuklannın ülkesinden geçerek Batıya saldırdığında, UL'un ruhu Gorim ile konuştu. Gorim kavmini gece vakti gizlice mağaralarından çıkardı. Uyuyan orduya saldırarak ağır zayiat verdirdiler. Böylece zayıf düşen Torak'ın ordusu, Vo Mimbre denilen yerde Batı ordularına yenildi.
O zaman Gorim hazırlanıp, galiplerle toplantı yapmaya gitti. Döndüğünde Torak'ın ağır yaralı olduğu haberini getirdi. Şer tanrısının vücudu, müridi Belzedar tarafından kaçırılıp saklanmıştı, ama Torak'ın Riva soyundan biri tekrar Riva tahtına oturana kadar ölü gibi uyuyacağı söyleniyordu. Bu da hiçbir zaman demekti, çünkü o soydan kimsenin hayatta olmadığı biliniyordu.
Gorim'in dış dünyayı ziyareti çok şaşırtıcı bir şey olmuştu, ama bundan bir zarar gelmedi. UL'un çocukları tanrılarının gözetimi altında çoğaldılar ve hayat eskisi gibi devam etti. Ancak Gorim'in eskisi gibi Ulgo Kitabı'nı okuyarak vakit geçirmediği, eski, küflü kehanet parşömenleriyle uğraştığı da gözden kaçmadı. Ama UL'un mağaralarından çıkıp başka kavimlerin dünyasına giden birinden de bu kadar tuhaflık beklenirdi zaten.
Derken bir gün mağaraların girişinde tuhaf bir ihtiyar belirerek Gorimle görüşmek istediğini söyledi. Sesinde öyle bir güç vardı ki, hemen Gorim'i çağırdılar. Sonra, kavim mağaralara sığındığından beri ilk defa, UL'un kavminden olmayan biri içeri alındı. Gorim yabancıyı odasına götürerek günlerce onunla görüştü. Daha sonra beyaz sakallı ve hırpani kılıklı ihtiyar uzun aralıklarla mağaralara geldi ve her defasında Gorim tarafından buyur edildi.
Bir keresinde genç bir delikanlı Gorim'in yanında büyük boz bir kurt gördüğünü söyledi. Bu muhtemelen hastalık yüzünden görülmüş bir rüyaydı, ama çocuk sözünü geri almadı.
Kavim kendini Gorim'in bu tuhaf huylarına alıştırdı. Yıllar geçti ve büyük tanrı UL'un seçilmiş kavmi olduklarından emin olan insanlar, UL'a şükran duygulan içinde yaşayıp gittiler.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
Birinci Kısım MAKAGOR
BİRİNCİ BOLUM
TOLNEDRA İMPARATORLUĞUNUN çiçeği, Borune Hanedammn mücevheri, İmparatorluk Prensesi Hazretleri Ce'Nedra, Kaptan Greldik'in gemisindeki meşe kirişli bir kamarada, bir sandığın üstüne bağdaş kurmuş, bir yandan bakır rengi saçından bir tutamın ucunu

kemirirken, bir yandan da Leydi Polgara'nın Büyücü Belgarath'ın kırık kolunu tedavi edişini izlemekteydi. Kısa, uçuk yeşil bir Orman Perisi tuniği giyiyordu ve yanağına biraz kül bulaşmıştı. Yukarıdaki güverteden, kürek çekerek onları akıntı yukarı, küle boğulmuş Sthiss Tor şehrinden uzaklaştıran Greldik'in gemicilerine tempo veren davulun düzenli sesi duyuluyordu.
Durumun çok feci olduğuna karar verdi kendi kendine, imparator babasıyla kendini bildi bileli oynadığı otorite ve otoriteye karşı isyan oyununun bir parçası olarak başlayan bu olay, ölümcül bir ciddiyet kazanmıştı. Haftalar önce bir gece, Öğretmen Jeebers ile Tol Honeth' deki imparatorluk Sarayından gizlice sıvıştıklarında, işlerin bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemişti. Jeebers kısa bir süre sonra kaçıp gitmişti zaten geçici bir kolaylık sağlamaktan öteye bir anlamı yoktu adamcağızın; şimdi ise bu kuzeyli, asık yüzlü insanların yanında anlamadığı bir maceraya atılmıştı. Adı bile prensesin tüylerini ürperten Leydi Polgara, Perili Ormanda ona oyunun bittiğini, hiçbir numaranın, ağlayıp sızlanmanın ya da dolabın onun, Prenses Ce'Nedra'nın, on altıncı yaş gününde Riva Kralının taht salonunda hazır bulunmasını engelleyemeyeceğini kesin bir tavırla bildirmişti; gerekirse zincirlenmiş olarak gidecekti oraya. Ce'Nedra Leydi Polgara'nın dediğini yapacağından da kesinlikle emindi; bir an için yüzlerce sakallı Alornun kahkahaları arasında, şangırdayan zincirler içinde, aşağılanmış bir şekilde öylece durduğunu hayal etti. Her ne pahasına olursa olsun bunu engellemeliydi, işte o yüzden pek gönüllü bir şekilde olmasa da açıkça başkaldırmadan onları izlemişti. Leydi Polgara'nın gözlerindeki çelik ışıltısı daima kelepçeleri ve zincirleri çağrıştırıyordu ona; bu da prensesi imparator babasının gücünden çok daha etkili bir biçimde itaate zorluyordu.
Bu insanların neyin peşinde olduğuna dair pek bir fikri yoktu Ce'Nedra'nın. Birinin ya da bir şeyin peşindeydiler ve bunun izi onları Nyissa'nın yılanlı ormanlarına kadar getirmişti. Murgolar da bir şekilde işin içindeydiler ve yollarına bir sürü korkunç engel çıkarıyorlardı; Kraliçe Salmissra da bulaşmıştı işe, o kadar ki genç Garion'u kaçırtmıştı.
Ce'Nedra daldığı hayallerden sıyrılarak kamaranın öbür tarafındaki Garion'a baktı. Nyissa Kraliçesi ondan ne isteyebilirdi? O kadar sıradandı ki! Köylünün teki, bulaşıkçı yamağı, önemsiz biri işte, iyi bir delikanlıydı kuşkusuz; düz, kırçıl saçları alnına düşüp duruyordu ve Ce'Nedra'nın elleri uzanıp o saçları düzeltmek arzusuyla kaşınıyordu. Hoş bir yüzü vardı sıradan tabii, ama hoş ve kendini yalnız hissettiğinde ya da korktuğunda onunla sohbet edebiliyordu; ayrıca huysuz anlarında da onunla kavga edebiliyordu çünkü ondan biraz büyüktü sadece. Ama Garion ona asaletine yakışır saygıyı göstermeyi reddediyordu; herhalde bunun nasıl yapılacağını bile bilmiyordu. Peki neden bu kadar şiddetle ilgileniyordu bu çocukla? Düşünceli düşünceli ona bakarak kafasını buna yormaya başladı.
BELGARIAD 3
Gene aynı şeyi yapıyordu. Öfkeyle gözlerini yüzünden kaçırdı. Niye hep onu gözetliyordu sanki? Ne zaman dalsa, gözleri hep Garion'un yüzüne gidiyordu; ilginç bir yüzü de yoktu üstelik! Kendini onu gözetleyebileceği yerlere gitmek için bahaneler yaratırken bile yakalamıştı kaç kere. Aptallıktı bu!
Ce'Nedra saçının ucunu kemirdi, sonra biraz düşünüp tekrar kemirdi ve en sonunda gözleri yeniden Garion'un yüzünün ayrıntılarını incelemeye başladı.
"iyileşecek mi?" diye gürledi Trellheim Kontu Barak, koca kızıl sakalını çekiştirip Leydi Polgara'nın Belgarath'ın kolundaki askıyı yerleştirmesini izlerken.
"Basit bir kırık," dedi Polgara profesyonel bir tavırla, sargı bezlerini kaldırırken. "Zaten bizim ihtiyar aptal hızlı iyileşir."
Belgarath yeni sarılmış kolunu kıpırdatırken yüzünü buruşturarak, "Bu kadar canımı yakmak zorunda değildin Pol," dedi. Eski, pas rengi tuniğinde koyu çamur lekeleri ve üzerine devrilen ağacın e-seri olduğu belli olan yeni bir yırtık vardı.
"Kemiği yerleştirmem gerekiyordu baba," dedi Pol. "Eğri kaynamasını istemezsin, değil mi?"
"Bence canımı yakmak hoşuna gidiyor," dedi Belgarath.
"Gelecek sefere kendin yaparsın," dedi Pol soğukkanlı bir tavırla, gri elbisesini düzelterek, "içki istiyorum," dedi Belgarath dev cüsseli Barak'a.
Trellheim Kontu dar kapıya yaklaşarak dışarıdaki gemiciye, "Belgarath'a bir kupa bira getirir misin?" diye sordu.
"iyi mi o?" dedi gemici.
"Asabı bozuk," dedi Barak. "Eğer hemen içmezse daha da beter olacak."
"Hemen gidiyorum," dedi gemici.

"Akıllıca bir karar."
Bu da Ce'Nedra'nın kafasını karıştırıyordu işte. Yanlarındaki soylular bu hırpani kılıklı ihtiyara müthiş saygı gösteriyorlardı; ama bildiği kadarıyla bir unvanı bile yoktu Belgarath'ın. Bir baronla bir lejyon generali arasındaki, bir Tolnedra grandükü ile bir Arendiya veliahtı arasındaki ya da Riva Vekilharcı ile Çerek Kralı arasındaki farkı bir bakışta anlayabilirdi; ama büyücüleri nereye koyacağını bilemiyordu. Materyalist Tolnedralı aklı, büyücülerin varlığını bile kabullenemiyordu bir türlü. Evet, Batı krallıklarının yansında çeşitli unvanlara sahip olan Leydi Polgara'nın dünyanın en çok saygı gören kadını olduğundan şüphe yoktu, ama Belgarath serserinin biriydi, yersiz yurtsuz, çoğu zaman da insanların başına bela olan biri. Garion'un onun torunu olduğunu da unutmamak gerekir diye söylendi Ce'Nedra kendi kendine.
"Artık bize olup bitenleri anlatma vaktin geldi baba," diyordu Leydi Polgara hastasına. "Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye kestirip attı Belgarath.
Polgara, yüzünde küstah bir ifadeyle bir bankın üzerine uzanmış yatan, keskin hatlı, alaycı, u-fak tefek bir Drasniyalı soylu olan Prens Kheldar'a dönerek, 'Ya sen ipek?" diye sordu.
Prens büyük bir üzüntü numarasıyla Belgarath'a, "Durumumu görüyorsun eski dostum," dedi özür diler gibi. "Sır saklamaya kalksam, nasıl olsa zorla öğrenir; bu da benim için pek tatsız olabilir."
Belgarath ifadesiz bir suratla ona baktı, sonra öfkeyle pufladı. "Konuşmaya gönüllü olduğumu sanma yani."
Belgarath arkasını döndü.
"Anlayacağını biliyordum."
"Anlat haydi ipek," dedi Barak sabırsızlıkla.
Drasniyalı uzandığı bankın üzerinde doğrulup otururak, "Anlatacak pek bir şey yok aslında,"

dedi. "Üç hafta kadar öne Zedar'ın izini bulup Nyissa'ya kadar takip ettik. Birkaç Nyissa sınır muhafı-zıyla karşılaştık ama ciddi bir sorun çıkmadı. Her neyse, sının geçer geçmez, Taşın izi doğuya döndü. Buna şaşırdık, çünkü Zedar o kadar kararlı bir şekilde Nyissa'ya doğru ilerlemişti ki, ikimiz de Salmis-sra ile bir anlaşma yaptığını sanıyorduk. Belki de herkesin öyle sanmasını istemiştir. Zedar çok zeki bir adam; Salmissra da üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokmasıyla ünlüdür."
"O işin icabına bakıldı," dedi Leydi Polgara ciddi bir tavırla.
"Ne oldu?" diye sordu Belgarath.
"Sonra anlatırım baba. Sen devam et İpek."
ipek omuzlarını silkti. "Devamında bir şey yok. Zedar'ın izini eski Marag sınırının yakınındaki harabelerden birine kadar sürdük. Orada Belgarath'ın bir ziyaretçisi oldu; ya da en azından bana öyle söyledi. Ben kimseyi göremedim. Her neyse, sonra bana planımızın değiştiğini, nehir aşağı dönüp Sthiss Tor'da sizi bulmamız gerektiğini söyledi. Daha fazla da açıklama yapamadı, çünkü birdenbire ormanda Murgo kaynamaya başlamıştı bizi mi arıyorlardı yoksa Zedar'ı mı anlayamadık. O günden beri Murgolardan da Nyissalılardan da saklanarak, geceleri yolculuk ederek buraya gelmeye çalışıyorduk. Bir haberci bile gönderdik önden. Size ulaşmadı mı?"
"Evvelki gün geldi," dedi Polgara. "Ateşi vardı, o yüzden mesajınızı almamız epey sürdü."
Kheldar başını sallayarak, "Her neyse," dedi. "Murgolann yanında Grolimler de vardı ve bizi zi-hinleriyle de arıyorlardı. Belgarath onların bizi bulmasını engellemek için bir şey yapıyordu. Herhalde bu zihnini fazla meşgul ediyordu ki, yürüdüğü yere bakmıyordu hiç. Bu sabah atlardan inmiş, bataklık içinden geçmeye çalışıyorduk. Belgarath da dalgın dalgın yürürken ağaç üstüne devrildi."
"Tahmin etmeliydim," dedi Polgara. "Biri yapmış olmasın?"
"Sanmıyorum," dedi ipek. "Tuzak olabilirdi tabii, ama bana öyle gelmedi. Ağaç içinden çürümüştü. Onu uyarmaya çalıştım, ama Belgarath tam altına yürüdü."
"Tamam, tamam," dedi Belgarath.
"Ama sahiden uyardım."
"Üstüme varma İpek."
"Seni uyarmaya çalışmadığımı sanmasınlar da," dedi ipek.
Polgara başını sallayarak, "Baba!" dedi, sesinde müthiş bir hayal kınklığıyla.
"Beni rahat bırak Polgara," dedi Belgarath.

"Onu ağacın altından çıkarıp elimden geldiğince kolunu sardım," diye devam etti İpek. "Sonra da küçük bir kayık çaldım ve nehirden aşağı doğru yola çıktık. Bu kül yağmuru başlayana kadar her şey yolunda gidiyordu."
"Atlan ne yaptın?" dedi Hettar. Ce'Nedra bu uzun boylu, sessiz, siyah deri elbiseli ve kazınmış kafasında tek bir tutam saç olan Algar beyinden biraz çekiniyordu. Hettar hiç gülümsemiyordu ve "Murgo" lafı geçtiğinde atmacaya benzeyen yüzünde taş gibi bir ifade belirliveriyordu. Ona insanca bir hava veren tek şey, atlara duyduğu sonsuz ilgiydi.
"İyiler," dedi İpek. "Onlan Nyissalılann bulamayacağı bir yere bağladım. Biz onlan tekrar bulana kadar güvende olurlar."
"Gemiye bindiğinizde Taşın Ctuchik'te olduğunu söylemiştin," dedi Polgara Belgarath'a. "Nasıl oldu bu?"
İhtiyar omuzlarını silkerek, "Beltira aynntıya girmedi," dedi. "Bütün söylediği Zedar'ın Cthol Murgos'a girdiği an Ctuchik'in kurduğu pusuya düşmüş olduğu. Zedar kaçmayı başarmış, ama Taşı bırakmak zorunda kalmış."
"Beltira'yla mı konuştun?"

"Zihniyle," dedi Belgarath.
"Ustanın niye Vadiye gelmemizi istediğini söyledi mi?"
"Hayır. Sormak aklına bile gelmemiştir. Beltira'yı bilirsin."
"Oraya gitmemiz aylar alacak baba," dedi Polgara kaygıyla kaşlarını çatarak. "Buradan Vadi iki yüz elli fersah."
"Aldur oraya gitmemizi istiyor," dedi Belgarath. "Bunca yıldan sonra onun isteklerine karşı çıkmaya başlayamam."
"Bu arada da Taş Rak Cthol'da, Ctuchik'in elinde."
"Ona bir faydası olmaz ki Pol. Torak bile iki bin yıldır uğraşmasına rağmen Taş'a hükmedemiyor. Rak Cthol'un nerede olduğunu biliyorum; Ctuchik onu benden saklayamaz. Gidip elinden almaya karar verdiğim zaman o da Taş da orada olacaklar. O sihirbazla nasıl başa çıkacağımı biliyorum." Belgarath "sihirbaz" derken sesinde müthiş bir aşağılama ifadesi vardı.
"Peki bu arada Zedar ne yapacak?"
"Zedar'ın derdi başından aşkın. Beltira onun Torak'ın vücudunu sakladığı yerden alıp başka bir yere götürdüğünü söyledi. Torak'ın vücudunu Rak Cthol'dan mümkün olduğunca uzak tutacağından e-min olabiliriz. Bence işler yoluna giriyor. Zaten Zedar'ı kovalamaktan sıkılmaya başlamıştım."
Ce'Nedra'ya çok karmaşık geliyordu bütün bunlar. Neden bu tuhaf isimli iki Angarak büyücüsünün davranışlarına ve herkesin hayran olduğu o esrarlı mücevhere takmışlardı ki kafalarını? Onun i-çin şu mücevher, bu mücevher fark etmezdi. Çocukluğu etrafı mücevherlerle dolu geçtiği için süse tabya önem vermez olmuştu. Şu anda bile kullandığı tek takı, çam kozalağı şeklindeki altın küpeleriydi; onları da altın oldukları için değil, başını hareket ettirdikçe hoş bir ses çıkarmalarını sağlayan düzenekleri yüzünden seviyordu.
Bütün bunlar yıllar önce babasının sarayında bir masalcıdan dinlediği Alorn efsanelerinden birine benziyordu. O efsanede de büyülü bir mücevher vardı. Angaraklann tanrısı Torak mücevheri çalmıştı ve bir büyücü ile bazı Alorn kralları onu geri alarak bir kılıcın kabzasına takmışlar ve Riva sarayındaki taht odasına gizlemişlerdi. Batıyı müthiş bir felaketten koruduğu söyleniyordu. Tuhaftır ki, efsanedeki büyücünün adı da Belgarath'tı, tıpkı bu ihtiyar gibi.
Ama o zaman Belgarath'ın binlerce yaşında olması gerekirdi ki bu saçmaydı tabii. Herhalde bu eski efsanevi kahramanın onuruna ona bu adı vermişlerdi ya da insanları etkilemek için kendisi seçmişti.
Gözleri yine Garion'un yüzüne kaydı. Delikanlı yüzünde ciddi bir ifadeyle odanın bir köşesinde oturuyordu. Belki de onun bu ciddiyetiydi merakını celbedip gözlerini yüzüne çeken. Tanıdığı başka delikanlılar soylular ve soylu çocukları cazip ve zeki görünmeye çalışırlardı, ama Garion hiç espriler yapıp onu eğlendirmeye çalışmamıştı. Bunu nasıl karşılaması gerektiğini bilmiyordu. Nasıl davranması gerektiğini bilemeyecek kadar odun muydu bu çocuk? Belki de ona hiç aldırmadığı için böyle yapıyordu. En azından deneyebilirdi, değil mi? Hiç olmazsa arada bir! Eğer Garion onun karşısında kendisini aptal yerine koyacak şeyler yapmazsa, onunla nasıl başa çıkabilirdi ki?

Ansızın ona kızgın olduğunu hatırladı. Garion Kraliçe Salmissra'nın hayatında gördüğü en güzel kadın olduğunu söylemişti; bu korkunç lafını affetmek için henüz çok erkendi. Bu terbiyesizce dil sürçmesi yüzünden onun canına okuyacaktı. Garion'un yüzüne dik dik bakarken, yeniden yüzüne düşen buklelerden biriyle oynamaya başladı dalgın dalgın.
Ertesi sabah, Cthol Murgos'ta bir yerlerdeki dev bir volkanik patlamanın sonucu olan kül yağmuru, yeniden güverteye çıkmaya imkân sağlayacak kadar azalmıştı. Nehir kıyısındaki orman hâlâ biraz pusluydu, ama hava solunabilecek kadar temizdi artık. Ce'Nedra aşağıdaki kamaranın boğucu havasından kaçarak güverteye fırladı.
Garion geminin pruvasında her zaman oturduğu korunaklı yerde Belgarath ile muhabbete dal-

mıştı. Ce'Nedra onunla pek ilgilenmiyordu tabii, ama sabah saçlarını taramamış olduğunu da fark etti. içinden hemen koşup bir tarak almak ve bu durumu düzeltmek geldiyse de, bu isteğe direndi. Onun yerine, ilgilendiğini hiç belli etmeden güvertenin korkuluğuna dayanarak konuşmalarına kulak misafiri olmaya başladı.
"...Hep vardı zaten," diyordu Garion dedesine. "Eskiden yalnızca konuşurdu benimle; saçmaladığım ya da çocukça davrandığım zaman hemen söylerdi. Zihnimin bir köşesinde hep kendi başına duruyordu."
Belgarath sağlam eliyle dalgın dalgın sakalını kaşıyarak başını salladı. "Senden tamamen ayrı bir şeymiş gibi görünüyor. Peki bu içindeki ses herhangi bir şey yaptı mı hiç? Seninle konuşmak dışında yani?"
Garion biraz düşündü. "Sanmıyorum. Bana bazı şeyleri nasıl yapacağımı söylüyor, ama bunları yapması gereken benim yine. Galiba Salmissra'nın sarayında Pol Teyzeyi aramak için beni vücudumdan ayırdı bir kere." Kaşlarını çattı. "Hayır," dedi sonra. "Düşünüyorum da, sadece nasıl yapacağımı gösterdi; yapan bendim yine. Vücudumdan ayrılır ayrılmaz, onu yanımda hissettim; ilk kez birbirimizden ayrılmıştık. Ama göremedim onu. Birkaç dakikalığına kontrolü devraldı ama. Yaptıklarımızı gizlemek için Salmissra ile benim yerime o konuştu."
"ipekle ben gideli beri hiç boş durmamışsın bakıyorum."
Garion kasvetli kasvetli başını salladı. "Çoğu da berbat işlerdi. Aşarak'ı yaktığımı biliyor musun?"
"Teyzen söyledi."
"Pol Teyzeyi tokatladı," dedi Garion. "Bıçağımla üstüne yürüyecektim, ama ses başka türlü yapmamı söyledi. Ben de elimle vurup, Yan!' dedim. O kadar. Sadece Yan!' Alev aldı. Tam söndürmeye niyetlenmiştim ki, Pol Teyze annemle babamı öldürenin o olduğunu söyledi. O zaman ateşi daha da sıcak hale getirdim. Söndürmem için bana yalvardı, ama söndürmedim." Ürperdi.
"Seni uyarmaya çalışmıştım," dedi Belgarath yumuşak bir sesle. "Her şey bittikten sonra hiç hoşuna gitmeyeceğini söylemiştim."
Garion içini çekerek, "Seni dinlemeliymişim," dedi. "Pol Teyze diyor ki, bu... bu şeyi... bir kere kullanınca..."
"Gücü mü demek istiyorsun?" dedi Belgarath.
"Öyle diyelim," dedi Garion. "Bir kere kullanınca bir daha asla unutamayacağımı ve tekrar tekrar kullanacağımı söylüyor Pol Teyze. Keşke bıçağımı kullansaymışım. O zaman hiç başlamazdı."
"Aslında yanılıyorsun," dedi Belgarath sakin bir sesle. "Aylardır neredeyse kulaklarından fışkıracak haldeydin. Benim bildiğim kadarıyla, en az beşaltı kere farkında olmadan kullanmıştın bile."
Garion hayretle ona bakakaldı.
"Tolnedra'ya girdikten sonra karşılaştığımız deli keşişi hatırlıyor musun? Ona dokunduğunda o kadar büyük bir gürültü kopardın ki adamcağızı öldürdün sandım."
"Ama onu Pol Teyzenin yaptığını söylemiştin."
"Yalan söyledim," dedi ihtiyar sıradan bir şey söyler gibi. "Sık sık yalan söylerim zaten. Önemli olan şu: Bu yetenek sende hep vardı. Er ya da geç ortaya çıkacaktı. Yerinde olsam Çamdar'ı yaktığım i-çin kendimi kötü hissetmezdim. Biraz abartılı olmuş belki; ben olsam başka türlü yapardım. Ama gene de adalet yerine geldi diyebiliriz."
"Demek bundan hiç kurtulamayacağım."
"Hiç. Maalesef durum bu."

Prenses Ce'Nedra bu durumdan pek hoşlanmıştı. işte kendisinin bir zamanlar Garion'a söylediği şeyi Belgarath da onaylıyordu. Bu çocuk inatçılığı bir bıraksa, Pol Teyzesi, dedesi ve tabii Ce'Ned-

ra'mn kendisi onun için neyin iyi ve doğru olduğunu kendisinden daha iyi bildikleri için, hayatını hiç zorluk çekmeden biçimlendirebilirlerdi.
"Senin şu sese dönelim," dedi Belgarath. "Bir şeyler daha öğrensem iyi olur. Kafanın içinde bir düşman dolaştırmanı istemiyorum."
"Düşman değil o," dedi Garion. "Bizden yana."
"Öyle görünüyor olabilir," dedi Belgarath, "ama her şey göründüğü gibi değildir. Ne olduğunu tam olarak bilirsem daha rahat ederim. Sürprizlerden hiç hoşlanmam."
Prenses Ce'Nedra derin düşüncelere dalmıştı bile. Fesat ve karmaşık küçük kafasının derinliklerinde bir fikir canlanıyordu; ilginç olanakları olan bir fikir.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
İKİNCİ BOLUM
YILAN NEHRİNİN küçük şelalelerine yolculuk dört günlerini aldı. Sıcak hâlâ boğucuydu, a-ma iklime, en azından kısmen alışmışlardı artık. Prenses Ce'Nedra vaktinin çoğunu güvertede Polgara ile oturarak geçiriyor ve Garion'la hiç ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Tabii onun acı çekip çekmediğini kontrol etmek için sık sık o tarafa göz atmayı da ihmal etmiyordu.
Hayatı tamamen bu insanların elinde olduğu için, onları tavlaması gerektiğini biliyordu Ce'Nedra. Belgarath sorun değildi. Birkaç küçük kız tebessümü, bir iki göz kırpıştırması ve içinden gelivermiş gibi görünen bir iki öpücük, onu parmağında oynatmaya yeterdi. Bu numarayı uygun herhangi bir zamanda yapabilirdi; ama Polgara apayrı bir sorundu. Bir kere, Ce'Nedra bu hanımın müthiş güzelliği karşısında dehşete kapılıyordu. Polgara kusursuzdu. Gece karası saçlanndaki beyaz tutam bile bir kusur değil bir vurgu, kişisel bir işaret gibiydi. Prensesi en çok huzursuz eden ise Polgara'nın gözleriydi. Ruh haline göre renkleri gri ile derin bir mavi arasında değişiyordu ve her şeyi görüyorlardı. O sakin, dimdik bakış karşısında numara yapmak mümkün değildi. Prenses o gözlere her baktığında, zincir şıngırtıları duyuyordu sanki. Polgara ile iyi geçinmesi şarttı.
Güvertede yan yana oturdukları bir sabah, ter içindeki gemiciler kürek çeker, dumanlı, maviye-şil orman yanlarından geçip giderken, "Leydi Polgara," dedi prenses.
"Ne var canım?" Garion'un tuniklerinden birinin düğmesini dikmekte olan Polgara başını kaldırdı. Sıcaktan açık mavi elbisesinin yakasını açmıştı.
"Büyücülük nedir aslında? Bana hep böyle bir şeyin olmadığı öğretilmişti." Tartışmaya başlamak için iyi bir nokta gibi görünüyordu bu.
Polgara gülümseyerek, "Tolnedra eğitimi biraz tek yanlıdır," dedi. "Gözbağcılık gibi mi?" diye ısrar etti Ce'Nedra. 'Yani bir elinle bir şey gösterirken öteki elinle bir şeyi ahvermek gibi mi?" Bir yandan da sandaletlerinin bağcıklarıyla oynuyordu. "Hayır canım, hiç alakası yok." "Peki büyücülükle neler yapılabilir?"
"Sınırlarını hiç araştırmadık," dedi Polgara, dikişine devam ederek. "Bir şey yapılması gerektiğinde yapıyoruz. Yapıp yapamayacağımızı düşünerek vakit kaybetmiyoruz. Farklı büyücüler farklı şeyleri daha iyi yapar, tıpkı bazı insanların marangozlukta, bazılarının ise taşçılıkta daha yetenekli olması gibi."
"Garion da büyücü, değil mi? O neler yapabilir?" Bunu da neden sormuştu şimdi?
"Lafı nereye getirmek istediğini merak ediyordum," dedi Polgara minik kıza dimdik bir bakış fırlatarak. Ce'Nedra hafifçe kızardı.
"Saçını ısırma canım," dedi Polgara. "Uçlarını kıracaksın." Ce'Nedra telaşla ağzındaki bukleyi çıkardı. "Garion'un neler yapabileceğinden emin değiliz," diye devam etti Polgara. "Herhalde bunu anlayabilmek için daha erken. Yetenekli olduğu belli. Bir şey yaptığında müthiş bir gürültü çıkarıyor; bu da potansiyelinin fazla olduğunu gösterir."
"Öyleyse çok güçlü bir büyücü olacak."
Polgara'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Muhtemelen. Tabi-i kendini kontrol etmeyi öğrenirse."
"Öyleyse," dedi Ce'Nedra, "ona kendisini kontrol etmeyi öğretmemiz lazım, değil mi?"

Polgara bir an için kızın yüzüne baktı, sonra gülmeye başladı. Ce'Nedra kendini biraz sakil hissediyordu, ama o da güldü. Yakınlarda bir yerde durmakta olan Garion onlara dönerek, "Neye gülüyorsunuz?" diye sordu.
"Sen anlamazsın canım," dedi Polgara. Garion alınmış bir tavırla döndü ve kaskatı yürüyerek u-zaklaştı. Ce'Nedra ve Polgara tekrar güldüler.
Kaptan Greldik'in gemisi en sonunda kayaların ve çağlayan suların arasında ilerleyemez hale geldiğinde, kuzey kıyısındaki büyük bir ağaca bağlandılar ve kıyıya çıkmaya hazırlandılar. Barak örgü zırhının içinde sıcaktan terleyerek dostu Greldik'in yanında durmuş, Hettar'ın atları indirmesini izliyordu. "Eğer karıma rastlarsan, selamlarımı söyle," dedi kızıl sakallı adam Greldik'e.
Greldik başını sallayarak, "Muhtemelen gelecek kış gibi Trellheim yakınlarında olurum," dedi. "Hamile olduğunu bildiğimi söyleme istersen. Eve döndüğümde oğlumu göstererek bana sürpriz yapmak istiyordur. Sürprizin tadını kaçırmayalım."
Greldik biraz şaşırmış gibiydi. "Merel'in yaptığı işlerin tadını kaçırmayı sevdiğini sanıyordum Barak."
"Belki de Merel'le barışmamızın vakti geldi. Gençken bu küçük savaş ikimizi de eğlendiriyordu; ama artık bir yana bıraksak iyi olacak, en azından çocukların hatırı için."
Belgarath güverteye çıkarak sakallı Çereklerin yanına geldi. "Val Alorn'a git," dedi Kaptan Greldik'e. "Anheg'e nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı anlat. Diğer krallara da haber iletsin. Ona şu anda Angaraklarla savaşa girmesini kesin olarak yasakladığımı söyle. Ctuchik Taşı Rak Cthol'de tutuyor. Eğer savaş olursa Taur Ungas Cthol Murgos sınırlarını kapatır, işimiz zaten yeteri kadar zor, bir de bununla uğraşmayalım."
"Söylerim," dedi Greldik kuşkulu bir tavırla. "Ama bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum."
"Hoşlanması gerekmiyor," dedi Belgarath aldırmaz bir tavırla. "Dediğimi yapsın yeter."
Yakınlarda bir yerde duran Ce'Nedra, bu hırpani kılıklı ihtiyarın emirler yağdırmasını hayretle izliyordu. Egemen krallara nasıl böyle emir verebilirdi bu adam? Garion da bir büyücü olduğuna göre, ya bir gün o da böyle bir otoriteye sahip olursa? Dönüp Durnikle birlikte gemi azıya almış bir atı yatıştırmaya çalışan delikanlıya baktı. Hiç de otoriter bir hali yoktu. Dudaklarını büzüp düşünmeye başladı. Bir çeşit cüppe işe yarayabilirdi; belki elinde bir büyü kitabı olsa... Hafif bir sakal birde... Gözlerini kısıp Garion'u cüppeli, sakallı ve elinde kitapla hayal etmeye çalıştı.
Ce'Nedra'nın gözlerini üzerinde hisseden Garion hemen yüzünde soran bir ifadeyle o tarafa baktı. O kadar sıradandı ki! Bu basit, iddiasız delikanlının hayal ettiği o kılık içindeki hali birden komik geldi gözüne. Hiç niyeti olmadığı halde gülmeye başladı. Garion kızararak arkasını döndü.
Yılan Nehrinin şelalecikleri nehirde bu noktadan daha içeri girmeyi engellediği için, bulundukları yerden tepelere doğru epeyce geniş bir patika uzanıyordu; belli ki çoğu yolcu da burada karaya çıkmayı tercih etmişti. Sabah güneşi altında vadiden yukarı doğru atlarını sürdüler; nehrin kıyısındaki karmakarışık cangılı hızla geçip, Ce'Nedra' nın pek hoşuna giden bir ormana daldılar, ilk tepeye vardıklarında Nyissa'nın iğrenç bataklıklarının kokusunu alıp götüren bir meltem çıktı karşılarına. Ce'Nedra'nın morali hemen yerine geldi. Önce Prens Kheldar'ın yanında at sürmeyi düşündü, ama Drasniyalı eyerinin üstünde uyuklamaktaydı; ayrıca Ce'Nedra bu sivri burunlu adamdan korkuyordu da biraz. Bu sinik ve bilge adamın kendisini bir kitap gibi okuyabildiğinin farkındaydı ve bu hiç de hoşuna gitmiyordu. Atını grubun önüne sürerek, âdeti olduğu üzre başı çekmekte olan Baron Mandorallen'in yanına gitti. Bu hareketinin bir nedeni pis kokulu nehirden bir an önce uzaklaşmaktı, ama başka bir nedeni de vardı. Bu Arend soylusunu kendisini ilgilendiren bir konuda sorguya çekmek için eşsiz bir fırsat geçmişti eline.
"Prenses Hazretleri," dedi zırhlı şövalye saygıyla, Ce'Nedra atını kendi dev savaş atının yanına çektiğinde. "Böyle ileri koldan gitmeniz tedbirsiz bir hareket olmuyor mu?"
SİHİRBAZIN TUZAĞI
"Dünyanın en cesur şövalyesine saldırmaya kim cesaret edebilir ki?" dedi Ce'Nedra pek masum bir tavırla.
Baron yüzünde kasvetli bir ifadeyle içini çekti. "Neden öyle içinizi çektiniz Şövalyem?" dedi Ce'Nedra. "Ehemmiyeti yok Prensesim," dedi şövalye.
Patikanın iki yanında küçük hayvanlar koşuşturur, böcekler vızıldarken, ağaçların gölgesinde bir süre sessizce at sürdüler. "Şövalyem," dedi prenses sonunda, "Belgarath'ı uzun süredir tanır mısınız?"

"Doğduğumdan beri Prensesim." " Arendiya'da ona değer verilir mi?"
"Değer vermek mi dediniz? Mukaddes Belgarath cihandaki en yüce kişidir. Bunu mutlaka biliyorsunuzdur Prensesim."
"Ben Tolnedralıyım Baron Mandorallen," dedi Ce'Nedra. "Biz büyücüleri pek tanımayız. Arendiya'da Belgarath soylu biri olarak kabul edilir mi peki?"
Mandorallen güldü. "Prenses Hazretleri, mukaddes Belgarath'ın doğum tarihi o kadar kadim çağlarda ki bu sorunuzun bir manası yok."
Ce'Nedra kaşlarını çattı. Kendisine gülünmesinden pek hoşlanmazdı. "Peki ama soylu mu, değil mi?" diye ısrar etti.
"O Belgarath," dedi Mandorallen, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. 'Yüzlerce baron, binlerce kont, sayısız asil var, ama sadece bir Belgarath var. Bütün insanlar onun önünde eğilir."
Ce'Nedra gülümsedi. "Peki ya Leydi Polgara?"
Mandorallen gözlerini kırpıştırdı; o zaman Ce'nedra biraz fazla hızlı gittiğini fark etti. "Leydi Polgara'nın bütün kadınların üstünde bir yeri vardır," dedi Mandorallen biraz şaşkın bir tavırla. "Prensesim, eğer maksadınızın ne olduğunu bilseydim, size daha tatminkâr cevaplar verebilirdim."
Ce'Nedra gülerek, "Sevgili Baron," dedi. "Önemli ya da ciddi bir maksadım yok; sırf merak, biraz da vakit geçirmek için."
Patikanın sıkıştırılmış toprağında arkalarından gelen nal sesleri duydular; Demirci Durnik doru atını hızla sürerek yanlarına geliyordu. "Pol Hanım biraz beklemenizi istiyor."
"Bir sorun mu var?" dedi Ce'Nedra.
"Hayır. Sadece patikanın kıyısında tanıdığı bir bitkiye rastladı. Yapraklarını toplamak istiyor; tıbbi açıdan faydalıymış. Çok zor bulunduğunu ve sadece Nyissa'nın bu bölgesinde görüldüğünü söylüyor." Demircinin sade, dürüst yüzü, Polgara'dan söz ettiği her zaman olduğu gibi saygılıydı. Ce'Ned-ra'nın Durnik'in duygulan hakkında bazı kuşkulan vardı, ama bunlan kendine saklıyordu. "Bu arada," diye devam etti Durnik, "sizi uyarmamı söyledi. Etrafta bu bitkiden daha bulunabilirmiş. Otuz santim yüksekliğinde, çok parlak yeşil yapraklı, küçük mor çiçekli bir çalı. Zehiri öldürücüymüş; dokunulduğunda bile."
"Patikadan ayrılmayacağız Durnik Efendi," dedi Mandorallen. "Hanımefendi ilerlememize müsaade edene kadar burada bekleriz."
Durnik başını sallayarak geri döndü ve uzaklaştı.
Ce'Nedra ile Mandorallen atlannı büyük bir ağacın gölgesine çekerek beklemeye başladılar.
"Arendiya'da Garion'u nasıl görüyorlar?" diye sordu Ce'Nedra aniden.
"Garion iyi bir delikanlı," dedi Mandorallen; biraz kafası kanşmış gibiydi. "Ama soylu değil," dedi Ce'Nedra.
BELGARIAD 3
"Prensesim," dedi Mandorallen dikkatle, "size verilen tedrisat kafanızı karıştırmış galiba. Gari-on Belgarath ile Polgara'nın kanından geliyor. Sizin ve benim gibi unvanları yok belki, ama kanı bu cihandaki en asil kan. Onun arzusu benim için herkesten önde gelir, ama o kadar mütevazı bir delikanlı ki bir şey istemez zaten. Vo Mimbre'de Kral Korodullin'in sarayındaki maceramız esnasında genç bir kontes onunla evlenip mevki ve itibar kazanırım ümidiyle Garion'un peşine düşmüştü."
" Yaa?" dedi Ce'Nedra, biraz keskin bir sesle.
"Onu sık sık bir köşede yakalayıp, cilveyle ve tatlı sözlerle kendisiyle nişanlanması için kandırmaya çalışıyordu."
"Güzel miydi bari bu kontes?"
"Krallığın en güzel hanımlarından biri."
"Anlıyorum." Ce'Nedra'nın sesi buz gibiydi.
"Sizi müteessir edecek bir şey mi yaptım prensesim?"
"Önemli değil."
Mandorallen tekrar içini çekti.
"Gene ne var?" diye patladı Ce'Nedra.
"Kusurlarım çok fazla."
"Sizin kusursuz bir insan olduğunuzu sanıyordum."
Söz ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu.
"Heyhat, Prensesim. Aklınızın alamayacağı kadar kusurluyum ben."
"Pek diplomatik sayılmazsınız belki, ama bu da büyük bir kusur değil bir Arend için tabii."

"Ama korkaklık büyük bir kusur Prensesim."
Ce'Nedra güldü. "Korkak mı? Siz mi?"
"Kendimde bu kusurun olduğunu fark ettim," dedi Mandorallen.
"Saçmalamayın," dedi Ce'Nedra; "kusurunuz olsa olsa bunun tam ters yönündedir."
"inanması zor, biliyorum," dedi Mandorallen, "ama emin olunuz, büyük bir utançla korkunun elinin kalbimi sıktığını hissettim."
Ce'Nedra şövalyenin itirafından ötürü şaşkınlığa düşmüştü. Tam duruma uygun bir cevap arıyordu ki, birkaç metre ileride, çalıların arasından büyük bir gürültüyle bir şey fırladı. Atı paniğe kapılarak dönüp koşmaya başladı. Ce'Nedra çalıların arasından üzerine atılan iri ve sarımsı kahverengi yaratığı ancak göz ucuyla görebildi iri, sarımsı kahverengi ve kocaman ağızlı bir yaratık. Bir eliyle eyere tutunurken, öteki eliyle de dehşet içindeki ata hâkim olmaya çalıştı, ama hayvan panik içinde koşarken alçak bir dalın altından geçince, Ce'Nedra törensiz bir biçimde yolun ortasına oturuverdi. Elleriyle dizlerinin üstünde doğrulurken, pusuya yattığı yerden beceriksiz bir şekilde fırlayan hayvanla yüz yüze gelerek dondu kaldı.
îlk fark ettiği, aslanın bir hayli genç olduğuydu. Vücudu tamamen gelişmişti, ama yelesi daha yeni uzuyordu. Belli ki av konusunda fazla tecrübeli olmayan bir ergendi bu. Aslan patika boyunca koşarak uzaklaşan atın arkasından hayal kırıklığıyla kükreyerek kuyruğunu sallamaya başladı. Prenses bir an için hayvanın haline acıdı: O kadar genç ve o kadar beceriksizdi ki. Sonra bu his yerini öfkeye bıraktı. Bu beceriksiz genç hayvan aşağılayıcı bir biçimde attan düşmesine sebep olmuştu. Ayağa kalkıp dizlerindeki tozlan silkelerken, "Kist!" dedi elini sallayarak. En nihayet o bir prensesti, karşısındaki ise sadece bir aslan; hem de çok genç ve aptal bir aslan!
San gözler Ce'Nedra'ya dikilince kısıldılar. Sallanan kuyruk ansızın durdu. Genç aslanın gözleri müthiş bir dikkatle irileşti ve çömelerek karnını yere yapıştırdı. Üst dudağı kalkarak upuzun beyaz dişlerini ortaya çıkardı. Ce'Nedra'ya doğru yavaşça bir adım attı; koca pençesini hafifçe yere değdirdi.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
"Sakın ha!" dedi prenses öfkeyle.
"Ses çıkarmayınız Prenses Hazretleri," dedi Mandorallen son derece hafif bir sesle. Ce'Nedra göz ucuyla onun atından yere yavaşça indiğini gördü. Aslanın gözleri sinirli bir şekilde Mandorallen'e kaydı.
Mandorallen dikkatle, adım adım yürüyerek aradaki mesafeyi aştı ve zırhlı gövdesi aslanla prensesin arasına girdi. Aslan onu dikkatle izliyordu, ama son ana kadar ne yapmaya çalıştığını anlayamadı. Derken, bu yemeğinin de elinden alındığını anlayınca, koca kedinin gözleri hiddetle kısıldı. Mandorallen yavaşça kılıcını çekti, sonra Ce'Nedra'yı hayretler içinde bırakarak kılıcı ucundan tutup ona u-zattı. "Eğer muvaffak olamazsam kendinizi savunmanız için," dedi açıklama kabilinden.
Ce'Nedra kuşkulu bir tavırla kılıcın kocaman kabzasını iki eliyle birden kavradı. Ancak Mandorallen kılıcı bırakınca, ucu anında yere düştü. Ce'Nedra ne kadar çabalarsa çabalasın, koca kılıcı yerden kaldıramıyordu bile.
Aslan hırlayarak iyice yere yapıştı. Kuyruğu hiddetle bir süre çırpındıktan sonra dimdik kesildi.
"Mandorallen, dikkat!" diye haykırdı Ce'Nedra, hâlâ kılıçla başa çıkmaya çalışırken.
Aslan sıçradı. Mandorallen çelik zırhlı kollarını iki yana açarak ileri bir adım attı ve koca kedinin saldırısını karşıladı. Müthiş bir şangırtıyla çarpıştıklarında Mandorallen kollarıyla hayvanın gövdesini sardı. Aslan müthiş pençelerini Mandorallen'in omuzlarına geçirdi ve pençelerin şövalyenin zırhını tırmalamasından korkunç bir gıcırtı yükselmeye başladı. Bu arada da aslan dişlerini Mandorallen'in miğferine geçirmeye çalışıyordu. Mandorallen aslanın gövdesini sıkmaya devam etti.
Ce'Nedra kılıcı arkasından sürükleyerek ayak altından çekilmeye çalışırken müthiş mücadeleyi dehşet dolu gözlerle izliyordu.
Aslanın tırmalamaları giderek daha çaresiz bir hale gelirken Mandorallen'in zırhında derin çizikler oluşuyor, Mimbre şövalyesinin kollan ise amansızca sıkmaya devam ediyordu. Kükremeler giderek acı miyavlamalarına dönüştü; aslan artık dövüşmeye ya da öldürmeye değil, kaçmaya çalışıyordu. Debelenip çırpınarak şövalyeyi ısırmaya çalışıyor, arka ayaklarıyla Mandorallen'in zırhlı vücudunu dövüyordu. Panik içindeki miyavlamalar giderek tizleşti. Mandorallen insanüstü bir çabayla kollarını kavuşturdu. Ce'Nedra kırılan kemiklerin sesini a-çıkça duydu; arkasından koca kedinin ağzından kan fışkırmaya başladı. Genç aslanın gövdesi

titredi ve başı yana düştü. Mandorallen kollarını gevşetince, ölü hayvan kayarak ayaklarının dibine serildi.
Prenses donakalmış bir halde, karşısında duran zırhı kan ve çizik içindeki şövalyeye baktı. Gözlerinin önündü imkânsız bir şey gerçekleşmişti. Mandorallen ellerinden başka bir silah kullanmadan bir aslan öldürmüştü hem de onun için! Sebebini anlamadığı halde keyifle "Mandorallen!" diye haykırdı. "Benim şövalyemsin sen!"
Nefes nefese kalmış olan Mandorallen miğferinin siperliğini kaldırdı. Mavi gözleri bu sözlerin etkisiyle irileşmişti sanki. Ce'Nedra' nın önünde yere diz çökerek, "Prenses Hazretleri," dedi boğuk bir sesle. "Nefes aldığım müddetçe sizin sadık şövalyeniz olacağıma bu hayvanın vücudu üzerine yemin e-derim."
İçinde bir yerlerde derin bir "klik!" sesi duydu Ce'Nedra; sanki zamanın başlangıcından beri bir araya gelmeye yazgılı iki şey, sonunda kavuşmuştu. O güneşli ağaçlıkta çok önemli bir şey olmuştu, a-ma bunun ne olduğunu bilmiyordu.
Bu arada dev cüsseli Barak yanında Hettar ile dörtnala yanlarına geldi; diğerleri de hemen onların peşindeydiler. "Ne oldu?" diye sordu dev Çerek atından atlarken.
Ce'Nedra duyurusunu yapmak için hepsinin toplanmasını bekledi. "Bu aslan bana saldırdı," dedi sonra, çok sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi görünmeye çalışarak. "Mandorallen de onu çıplak elleriyle öldürdü."
"Aslında elimde bunlar vardı Prenses," dedi Mandorallen diz çöktüğü yerden zırhlı eldivenlerini

göstererek.
"Hayatımda gördüğüm en cesurca şeydi," diye konuşmayı sürdürdü Ce'Nedra. "Niye diz çoktun?" diye sordu Barak Mandorallen'e. 'Yaralı mısın?"
"Mandorallen'i şövalyem ilan ettim," dedi Ce'Nedra. "O da âdet olduğu üzre, bu şerefi benim e-limden almak için diz çöktü." Göz ucuyla Garion'un atından inmesini izliyordu. Delikanlının yüzü bir fır-tına bulutu gibi asılmıştı. Ce'Nedra için için kendini tebrik etti. Eğilerek Mandorallen'in anlına kardeşçe bir öpücük kondurdu. "Kalkınız Şövalyem," dedi sonra. Mandorallen gıcırdayarak ayağa kalktı.
Ce'Nedra kendisinden son derece hoşnut kalmıştı.
Günün geri kalanı olaysız geçti. Alçak tepelerden geçtiler ve güneş batıdaki bulut kümelerinin ardından yavaşça batarken, küçük bir vadiye vardılar. Vadinin içinden pırıl pırıl, serin, küçük bir dere akıyordu; gece burada konaklamaya karar verdiler. Koruyucu şövalye rolünü benimseyen Mandorallen, Ce'Nedra'nın her emrine koşuyordu; Ce'Nedra ise bu hizmeti zarafetle kabul edip, Garion'dan yana gizli bakışlar fırlatarak onun hiçbir ayrıntıyı kaçırmadığından emin olmaya çalışıyordu.
Bir süre sonra, Mandorallen atıyla ilgilenmeye gitmiş ve Garion da surat asarak uzaklaşmışken, Ce'Nedra o günkü başarılan için kendini kutlayarak yosun kaplı bir kütüğe ağırbaşlı bir tavırla o-turdu.
"Çok zalimce bir oyun oynuyorsun Prenses," dedi az ileride ateş yakmaya çalışan Durnik hiç sözünü sakınmadan.
Ce'Nedra şaşırmıştı. Hatırladığı kadanyla Durnik, o gruba katılalı beri kendisiyle hiç doğrudan doğruya konuşmaya kalkmamıştı. Belli ki demirci kraliyet ailesinden birinin varlığından huzursuz oluyor, sürekli ondan kaçıyordu. Ama şimdi dimdik yüzüne bakarak konuşmaya başlamıştı ve ses tonundan onu paylamaya niyetli olduğu belliydi.
"Neden bahsettiğini anlayamadım," dedi Ce'Nedra.
"Bence anladın." Sade, dürüst yüzü ciddiydi ve bakışlannı hiç kaçırmıyordu.
Ce'Nedra başını eğerek hafifçe kızardı.
"Köylü kızların bu oyunu oynadığını çok gördüm," dedi Durnik. "Kimseye bir faydası olduğu görülmemiştir."
"Kimseyi incitmeye çalışmıyorum Durnik. Mandorallen ile aramızda öyle bir şey yok; ikimiz de biliyoruz bunu."
"Garion bilmiyor ama."
Ce'Nedra hayretle, "Garion mu?" dedi.
"Zaten mesele de o değil mi?"
"Tabii ki değil!" dedi Ce'Nedra öfkeyle.
Durnik'in bakışlarından inanmadığı belliydi.
"Böyle bir şey aklıma bile gelmedi," diye telaşla devam etti Ce'Nedra. "Tamamen saçma."

"Yaa?"
Ce'Nedra'nın savunması çöküverdi. "O kadar inatçı ki," dedi sızlanarak. "Hiçbir şeyi gerektiği gibi yapmıyor."
"Dürüst bir çocuk o. Başka her ne olursa ya da olacaksa olsun, hâlâ Faldor'un çiftliğindeki sade basit delikanlı. Soyluların oyunlarının kurallarını bilmez. Sana yalan söylemez, pohpohlamaz ya da hissetmediği şeyleri söylemez. Bana öyle geliyor ki, çok geçmeden başına çok önemli bir şey gelecek; ne olduğunu bilmiyorum bunun, ama bütün gücünü ve cesaretini kullanması gerekecek. Bütün bu çocukluklarla onu zayıf düşürme."

"Ah Durnik," dedi Ce'Nedra içini çekerek. "Ne yapacağım ben?"
"Dürüst ol. Sadece kalbinde ne varsa onu söyle. Bir şey deyip başka bir şey kastetme. Garion'a işlemez böyle şeyler."
"Biliyorum, işleri zorlaştıran da bu ya zaten. O başka türlü yetiştirilmiş, ben başka türlü. Asla anlaşamayacağız." Tekrar içini çekti.
Durnik'in yüzünde yumuşak, neredeyse şakacı bir gülümseme belirdi, "işler o kadar da kötü değil Prenses," dedi sonra. "Başta çok kavga edersiniz. Sen de onun kadar inatçısın, biliyorsun değil mi? Dünyanın farklı yerlerinde doğmuşsunuz, ama içiniz o kadar da farklı değil. Birbirinize bağırırsınız, birbirinizin suratına parmak sallarsınız, ama zamanla geçer. Ne için bağırdığınızı bile unutursunuz. Bildiğim en iyi evliliklerin bazıları böyle başlamıştır."
"Evlilik mi!"
"Niyetin bu değil miydi zaten?"
Ce'Nedra demircinin yüzüne hayretle baktı. Sonra aniden gülmeye başlayarak, "Sevgili Durnik," dedi. "Hiç anlamıyorsun değil mi?"
"Ben gördüğüm şeyi anlarım," dedi Durnik. "Gördüğüm de, genç bir adamı kafeslemek için elinden geleni yapan genç bir kız."
Ce'Nedra içini çekti. "Dediğin gibi hissetseydim bile, bu olanaksız olurdu ki öyle hissetmiyorum tabu..."
"Tabii, tabii." Durnik'in pek eğleniyormuş gibi bir hali vardı.
"Sevgili Durnik," dedi Ce'Nedra. "Böyle bir şeyi düşünemem bile. Benim kim olduğumu unutuyorsun."
"Yok canım," dedi Durnik. "Bunu unutmayalım diye elinden geleni yapıyorsun." "Peki bunun ne anlama geldiğini bilmiyor musun?" Durnik biraz şaşırmıştı. "Pek anlayamadım."
"Ben imparatorluk Prensesiyim, imparatorluğun mücevheri; o yüzden de imparatorluğa aitim. Kiminle evleneceğim konusunda fikrim bile sorulmayacak. Karan babam ve Danışmanlar Kurulu verir. Kocam zengin ve iktidar sahibi biri olur muhtemelen de benden çok yaşlı. Evliliğim imparatorluğun ve Borune Hanedenının yararına bir iştir. Bana danışmazlar bile."
Durnik'in dili tutulacaktı neredeyse. "Ama rezalet bu!" diye patladı.
"Tam öyle değil," dedi Ce'Nedra. "Ailemin çıkarlarım korumaya hakkı var; bense onlar için değerli bir mülküm." Tekrar içini çekti, ümitsiz, çaresiz bir tavırla. "Seçme hakkı bende olsaydı iyi olurdu tabii. Eğer öyle olsaydı Garion'a senin sandığın gözle de bakabilirdim belki tabii olacak iş değil, o başka. Ama bu durumda en fazla arkadaş olabiliriz."
"Bilmiyordum," dedi Durnik sade, pratik yüzünde derin bir kederle.
"Boş ver Durnik," dedi Ce'Nedra hafife almaya çalışarak. "Bunun böyle olacağını her zaman biliyordum zaten."
Ama gözünün kıyısında kocaman, parlak bir gözyaşı belirince, Durnik onu teselli etmek için çalışmaktan yıpranmış elini beceriksizce koluna koydu. Birdenbire Ce'Nedra Durnik'in boynuna sarılıp yüzünü göğsüne gömerek hıçkırmaya başladı.
"Hadi, ağlama," dedi Durnik beceriksizce kızın sarsılan omuzlarını okşayarak; "ağlama artık."

ÜÇÜNCÜBÖLÜM
GARION O GECE hiç de iyi uyuyamadı. Genç ve tecrübesizdi belki, ama salak değildi; Prenses Ce'Nedra'nın oynadığı oyun ise ortadaydı. Ce'Nedra onlara katıldığından beri geçen aylar boyunca kendisine karşı tavrı değişmiş, sonunda aralarında özel bir arkadaşlık doğmuştu. Garion Ce'Nedra'dan hoşlanıyordu, Ce'Nedra da ondan. Bu noktaya kadar her şey yolundaydı. Peki niye işi tadında bıraka-mıyordu Ce'Nedra? Garion bunun kadın zihninin işleyişiyle ilgili bir şey olduğuna karar verdi. Dostluk belli bir noktayı, muğlak ve esrarlı bir sınırı geçince, kadın otomatik olarak işleri karıştırmak için müthiş bir zorlama hissetmeye başlıyordu.

Ce'Nedra'nın Mandorallen ile oynadığı küçük oyunun gerçek hedefinin kendisi olduğundan kuşkusu yoktu; bir hayal kırıklığına daha uğramasın diye şövalyeyi uyarmasının iyi bir fikir olup olmayacağını düşündü. Ce'Nedra'nın bu koskoca adamın hisleriyle oynaması, şımarık bir çocuğun anlamsız zalimliğinden başka bir şey değildi. Mandorallen'i uyarması gerekiyordu. Arend kalın kafalılığı yüzünden apaçık karşısında duran şeyi göremeyebilirdi.
Ancak öte yandan, Mandorallen o aslanı da öldürmüştü. Böyle müthiş bir cesaret örneği, küçük ve havai prensesi derinden etkilemiş olabilirdi pekâlâ. Ya hayranlığı ve şükran duygusu saplantıya dönüşmüşse? Şafaktan hemen önceki karanlık saatlerde aklına gelen bu fikir, Garion'un uyumasını tamamen engelledi. Ertesi sabah kalktığında gözlerine kum atılmış gibiydi ve içinde müthiş bir kaygı vardı.
Güneşin yatık ışıklarının ağaç tepelerinde oynaştığı, mavimsi sabah vakti atlarını sürerlerken, Garion dedesinin yanına yanaşıp ihtiyarla muhabbet ederek huzur bulmayı umdu. Tabii neden yalnızca bu değildi; Ce'Nedra hemen önünde, Pol Teyzenin yanında mazbut bir tavırla at sürmekteydi ve Garion ona göz kulak olmasının iyi olacağını düşünüyordu.
Bay Kurt sessizdi; ters ve sinirli görünüyor, ikide bir de elini sol kolundaki sargının altına sokmaya çalışıyordu.
"Oynayıp durma sununla baba," dedi Pol Teyze arkasına bakmadan.
"Kaşınıyor ama."
"İyileşiyor da ondan. Kurcalama."
Bay Kurt ağzının içinden söylenerek elini çekti.
"Vadiye hangi yoldan gitmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Pol Teyze ihtiyara.
"Tol Rane üzerinden dolaşırız," dedi Kurt.
"Mevsim geçiyor baba," dedi Pol. "Eğer yolu çok uzatırsak, dağlarda kötü havayla karşılaşabiliriz."
"Biliyorum Pol. Maragor'dan geçmeyi mi tercih ederdin?"
"Saçmalama."
"Maragor bu kadar tehlikeli mi?" diye sordu Garion.
Prenses Ce'Nedra geriye dönüp aşağılayıcı bir bakış fırlatarak, "Sen hiçbir şey bilmez misin?" diye sordu aşağılayıcı bir tavırla.
Garion doğrulup aklına gelen bir düzine uygun cevaptan birini vermeye hazırlandı. Bay Kurt u-

yaran bir tavırla başını sallayarak, 'Vazgeç," dedi ona. "Kavgaya başlamak için vakit çok erken." Garion dişlerini sıktı.
Sabah serinliğinde bir saat daha at sürdükten sonra Garion sinirlerinin biraz yatıştığını hissetti. Derken Hettar yanlarına yaklaşarak Bay Kurt'a, "Atlılar geliyor," dedi. "Kaç kişiler?" dedi Kurt hemen. "En az bir düzine. Batıdan geliyorlar." "Tolnedralı da olabilirler."
"Bir bakayım," diye mırıldandı Pol Teyze. Başını kaldırıp bir an için gözlerini yumdu. "Hayır," dedi sonra. "Tolnedralı değiller. Murgo bunlar."
Hettar'ın gözleri kısıldı. "Dövüşecek miyiz?" diye sordu dehşet verici bir hevesle, elini kılıcına götürerek.
"Hayır," diye kestirip attı Kurt, "saklanacağız." "Kalabalık değiller ki..."
"Tamam Hettar," dedi Kurt. Sonra, "ipek," diye seslendi ileriye doğru. "Batıdan Murgolar geliyor. Diğerlerini uyar ve saklanacak bir yer bul."
îpek hemen başını sallayarak dörtnala uzaklaştı. "Yanlarında Grolim var mı?" diye sordu Kurt Pol Teyzeye.
"Sanmıyorum," dedi Pol kaşlarını çatarak. "Aralarından birinin zihni biraz tuhaf, ama Grolim değil."
İpek geri döndüğünde, "Sağ tarafta küçük bir çalılık var," dedi. "Saklanabileceğimiz kadar büyük."
"Haydi gidelim öyleyse," dedi Kurt.
Çalılık büyük ağaçlardan elli metre kadar içerideydi. Küçük bir boşluğun çevresini sarmış sık çalılardan oluşuyordu. Ortadaki boşluk çamurluydu ve tam merkezinde küçük bir pınar vardı. îpek atından atlamış yere yakın bir çalıyı kılıcıyla kesiyordu, "içeride gizlenin," dedi onlara. "Ben gidip izlerimizi sileceğim." Çalıyı alıp sürünerek dışarı çıktı.
"Atların gürültü etmemesine dikkat et," dedi Kurt Hettar'a.
Hettar başını salladı, ama gözlerinde hâlâ hayal kırıklığı okunuyordu.

Garion diz çöküp emekleyerek sık çalılığın kıyısına vardı, sonra yerdeki yaprakların üstüne oturup boğum boğum gövdeli ağaçların arasından yolu gözlemeye başladı.
îpek geri geri yürüyerek elindeki çalıyı sallıyor, dal parçalarını ve yapraklan anayoldan çalılığa kadar geçtikleri yola süpürerek izlerini örtüyordu. Çok çabuk hareket ediyordu, ama izlerin tamamını örtmek için de çok dikkatli davranıyordu.
Garion arkasında kınlan dalların sesini ve bir yaprak hışırtısı duydu, sonra Ce'Nedra emekleyerek gelip yanına oturdu. "Çalılığın kıyısına bu kadar yakın oturma," dedi Garion alçak bir sesle.
"Sen de," dedi Ce'Nedra.
Garion bunu da sineye çekti. Prensesin ılık, çiçek kokusuna benzer bir kokusu vardı ve her nedense bu koku Garion'da gerginlik yaratıyordu.
"Ne kadar uzaktalar dersin?" diye fısıldadı Ce'Nedra. "Nereden bileyim?" "Büyücü değil misin?" "O kadar iyi değilim daha."

îpek izleri silmeyi bitirdikten sonra bir an durup gözden kaçırdığı bir şey olup olmadığını kontrol etti. Sonra o da emekleyerek çalılığın içine girdi ve Garionla Ce'Nedra'nın birkaç metre ötesinde yere çömeldi.
"Lord Hettar Murgolarla dövüşmek istiyordu," diye fısıldadı Ce'Nedra.
"Hettar ne zaman Murgo görse dövüşmek ister."
"Neden?"
"Küçükken Murgolar annesiyle babasını öldürmüşler. Ona da seyrettirmişler."
Ce'Nedra nefesini tutarak, "Korkunç!" dedi.
"Çocuklar," dedi İpek alaycı bir tavırla, "müsaade ederseniz nal seslerini duymaya çalışıyorum."
Aynldıkları yolun ilerilerinde bir yerlerden tırısta gelen at seslerini duydu Garion. Yaprakların içine iyice gömülüp, nefes bile almadan gözlemeye koyuldu.
Yoldan gelen Murgolar on beş kişi kadardı; örgü zırhlar giymişlerdi ve kavimlerinde âdet olduğu üzre yanaldan yaralıydı. Başlanndaki adam ise yamalı, pis bir tunik giyiyordu ve siyah saçlıydı. Traş olmamıştı, gözlerinden biri diğerinden başka bir tarafa bakıyordu. Garion onu hemen tanıdı.
İpek derin bir nefes aldı ve tıslayarak, "Brill," diye mırıldandı. "Brill de kim?" diye fısıldadı Ce'Nedra. "Sonra anlatının," diye fısıldadı Garion. "Şşşt!" "Bana şşşt deme!" diye parladı Ce'Nedra. İpek'in bakışı ikisini de susturdu.
Brill elleriyle kısa, sert hareketler yaparak Murgolara bir şeyler söylüyordu. Sonra parmaklan-nı açarak ellerini havaya kaldırdı ve söylediklerini vurgulamak istermiş gibi ileriye doğru salladı. Murgolar ifadesiz yüzlerle başlannı salladılar ve Garion'la diğerlerinin saklandığı çalılığa dönerek yola dağıldılar. Brill yolda ilerlerken, "Gözünüzü açık tutun," diye haykırdı. "Haydi gidelim."
Murgolar gözleriyle çevreyi araştırarak ağır tempo ilerlemeye başladılar. İkisi çalılığın o kadar yakınından geçti ki, Garion atlarının ter kokusunu bile duyabiliyordu. "Bu heriften bıktım artık," dedi Murgolardan biri yanındakine. "Yerinde olsam belli etmezdim," dedi öteki.
"Ben de her insan gibi emir almayı bilirim," dedi ilki, "ama bu herif canımı sıkmaya başladı. İki küreğinin arasına bir bıçak pek yakışır."
"O bundan pek hoşlanmaz ama, ayrıca bunu becermek de zor olabilir." "Uyuyana kadar beklerim." "Onun uyuduğunu hiç görmedim." "Herkes uyur; er ya da geç."
"Sen bilirsin," dedi ikincisi omuz silkerek. "Ama yerinde olsam böyle bir işe kalkışmazdım; Rak Hagga'yı bir daha görmek istiyorsan tabii."
Uzaklaştıkça konuşmaları duyulmaz oldu.
Çömelmiş oturan İpek sinirle tırnaklarını yemeye başladı. Gözleri kısılmıştı ve yüzü gergindi. Sonra ağzının içinden küfretmeye başladı.
"Ne oldu İpek?" dedi Garion fısıldayarak.
"Bir hata yaptım," dedi tpek huysuz bir tavırla. "Haydi ötekilerin yanına gidelim." Dönerek çalıların arasından ortadaki pınara doğru emeklemeye başladı.
Bay Kurt bir kütüğün üstüne oturmuş, dalgın dalgın sarılı kolunu kaşıyordu. "Eee?" dedi başını

kaldırarak.
"On beş Murgo," dedi ipek. "Bir de eski dost."

"Brill," dedi Garion. "Diğerlerine o komuta ediyordu."
"Brill mi?" ihtiyarın gözleri şaşkınlıkla açıldı.
"Emirleri o veriyordu," dedi ipek. "Murgolar da itaat ediyorlardı. Bu durumdan pek hoşlanmıyorlardı ama denileni de yapıyorlardı. Ondan korkuyorlardı belli ki. Bence Brill sıradan bir kiralık katilden fazla bir şey."
"Rak Hagga nerede?" diye sordu Ce'Nedra. Kurt hemen başını ona çevirdi.
"İki Murgonun konuşmasını dinledik," dedi prenses. "Rak Hagga'lı olduklarını söylediler. Cthol Murgos'taki bütün şehirleri bildiğimi sanırdım, ama bunu hiç duymamıştım."
"Rak Hagga dediklerinden emin misin?" dedi Kurt gergin bakışlarla. "Ben de duydum," dedi Garion. "Söyledikleri isim buydu: Rak Hagga."
Bay Kurt ciddi bir suratla ayağa kalktı. "Öyleyse acele etmemiz lazım. Taur Urgas savaşa hazırlanıyor."
"Nereden anladın?" dedi Barak.
"Rak Hagga, Rak Goska'nın bin fersah güneyindedir; eğer Murgo kralı savaşa hazırlanmasaydı, asla buralara gelmezlerdi."
"Gelsinler," dedi Barak meşum bir sırıtışla.
"Senin hoşuna gidiyor tabii, ama benim bitirilmesi gereken bir işim var. Rak Cthol'a gitmem lazım; bunun için de Murgo ordularının arasından geçmemeyi tercih ederim." ihtiyar öfkeyle başını salladı. "Bu Taur Urgas ne yapıyor?" dedi sonra. "Henüz vakit gelmedi."
Barak omuzlarını silkti. "Şimdi olmuş, sonra olmuş ne fark eder."
"Bu savaş öyle değil. Daha önce bir sürü şeyin olması lazım. Ctuchik bu manyağı zaptedemiyor-mu?"
"Taur Urgas'ın eşsiz cazibesinin sırrı, önceden kestirilemeyen işler yapmasındadır," dedi ipek kara bir alayla. "Yarın ne yapacağını kendisi bile bilmez."
"Murgoların kralını tanıyor musunuz?" diye sordu Mandorallen. "Tanışmıştık," dedi ipek. "Birbirimizden pek hoşlanmayız."
"Brillle Murgoları gitmiştir artık," dedi Bay Kurt. "Yolumuz uzun, çok da vakit kaybettik." Telaşla atına koştu.
Gün batmadan az önce, iki dağ arasında uzanan yüksek bir geçitten geçtiler ve karşı taraftan birkaç mil mesafedeki küçük bir vadide konakladılar.
"Ateşi küçük tut Durnik," dedi Bay Kurt demirciye. "Güneyli Murgoların gözleri çok keskindir; ateşin ışığını birkaç mil öteden bile görebilirler. Gece yansı misafir gelmesini istemem doğrusu."
Durnik ciddi bir tavırla başını sallayarak ateş çukurunu her zamankinden derin kazdı.
Gece yatmak için hazırlanırlarken, Mandorallen Prenses Ce'Nedra'nın hizmetine koşmakta kusur etmiyor, Garion da bu durumu ekşi bir suratla izliyordu. Pol Teyze ona Ce'Nedra'ya hizmet etmesini söylediği zamanlar şiddetle itiraz etmiş olmasına rağmen, şimdi küçük kızın şövalyesi onun her emrini yerine getirirken sanki hakkı olan bir şey elinden alınmış gibi hissediyordu Garion.
"Hızımızı artırmamız lazım," dedi Kurt, jambon, peynir ve ekmekten oluşan yemeklerini bitirdiklerinde, "ilk fırtınalar başlamadan dağları geçmiş olmalıyız; ayrıca Brill ile Murgolarına da yakalanmamamız gerek." Yeri ayağıyla temizleyip, bulduğu bir değnekle bir harita çizmeye başladı. "Burada-

yız," dedi. "Tam önümüzde Maragor var. Batıdan dolanıp Tol Rane'den geçecek ve sonra kuzeydoğuya, Vadiye yöneleceğiz."
"Maragor'dan geçsek daha kestirme olmaz mı?" dedi Mandorallen kabataslak haritayı göstererek.
"Belki," dedi ihtiyar. "Ama mecbur olmadıkça buna kalkışmayalım. Maragor hortlaklıdır; o yüzden uzak durmak daha iyidir."
"Gayri maddi gölgelerden korkacak çocuklar değiliz biz," dedi Mandorallen biraz kasılarak.
"Kimse cesaretinden kuşku duymuyor Mandorallen," dedi Pol Teyze; "ama Mara'nın ruhu Maragor'da ağlıyor. Onu incitmemek daha iyi olur."
"Aldur Vadisi'ne ne kadar yolumuz var?" diye sordu Durnik.
"İki yüz elli fersah," dedi Kurt. "En iyi şartlarda bile, bir aydan fazla bir süre dağlarda olacağız. Şimdi biraz uyuyalım. Yarın zor bir gün olacak."

DÖRDÜNCÜ BOLUM

ERTESİ SABAH, güneşin ilk soluk ışıklan doğu ufkunda belirirken uyandıklarında, yerde gümüş rengi bir kırağı, vadinin dibindeki pınarın kıyılarında ise ince bir buz tabakası vardı. Pınara yüzünü yıkamaya giden Ce'Nedra, suyun yüzeyinden ince bir buz tabakasını eline alarak hayretle baktı.

"Dağlarda hava çabuk soğur," dedi Garion, kılıcını beline takarken.

"Biliyorum," dedi Ce'Nedra ters bir tavırla.

Garion, "Boş ver," deyip kendi kendine söylenerek uzaklaştı.

Parlak sabah güneşinde hızlı bir tırısla dağlardan inmeye başladılar, iri bir kaya çıkıntısının oluşturduğu köşeyi dönünce, bir zamanlar Maragor, Maraglar Ülkesi olan geniş yayla belirdi karşılarında. Çayırlar tozlu bir güz yeşiline dönmüştü, dereler ve göller güneş ışığında parlıyordu. Uzakta, yaylanın ilerilerinde, küçücük görünen bir harabenin pırıltıları vardı.

Garion Prenses Ce'Nedra'nın başını çevirip bakmamaya çalıştığını fark etti.

Biraz aşağılarında, köpürerek akan bir derenin kayaları oyarak oluşturduğu dik yamaçlı bir vadide, bir grup kaba saba kulübe ve yamuk çadırlar vardı. Vadinin yamaçları toprak yollar ve patikalarla kaplıydı ve onon beş hırpani kılıklı adam ellerinde kazmalarla dere kıyısını kazıyor, sulan çamurlu bir kahverengiye çeviriyorlardı.

"Burada bir kasabanın ne işi var?" dedi Durnik.

"Kasaba sayılmaz," dedi Kurt. "O adamlar dere kıyılanın kazıp kumu eleyerek altın arıyorlar."

"Altın var mı peki?" dedi ipek gözleri parlayarak.

"Biraz," dedi Kurt. "insanın vaktini harcamasına değecek kadar yok."

"O zaman niye uğraşıyorlar?"

"Kim bilir?" diye omuzlarını silkti Kurt.

Mandorallen ve Barak başa geçtiler ve hep beraber bu yerleşim yerine giden kayalık patikadan inmeye koyuldular. Yaklaştıklarında, ellerinde paslı kılıçlar olan iki adam bir kulübeden fırlayıp yola çıktı. Adamlardan biri zayıf, traşsız ve geniş alınlıydı; üzerinde de yağlı, Tolnedra işi bir ceket vardı. Ondan çok daha uzun boylu ve iri yapılı olan diğer adamın parçalanmış tuniği ise onun bir Arendiya serfi olduğunu gösteriyordu.

"Durun bakalım," diye haykırdı Tolnedralı. "Silahlı insanların geçmesine izin vermiyoruz. Ne işiniz var burada?"

"Yolu tıkıyorsun arkadaş," dedi Barak. "Sağlığın için zararlı olabilir." "Bir bağınrsam elli silahlı adam gelir hemen," dedi Tolnedralı.

"Geri zekâlılık etme Reldo," dedi iriyarı Arend. "Şu çelikler giymiş adam bir Mimbre şövalyesi. Eğer geçmeye kararlıysa, bu dağdaki bütün adamları toplasan bile onu durdurmaya yetmez."

Endişeyle Mandorallen'e bakarak, "Maksadınız nedir Şövalyem?" diye sordu saygıyla.

"Yolu takip ediyoruz sadece," dedi Mandorallen. "Cemaatinizle bir alakamız yok."

Arend homurdanarak, "Bu bana yeter," dedi. "Bırak geçsinler Reldo." Kılıcını ip kemerine soktu.

"Ya yalan söylüyorsa?" dedi Reldo. 'Ya altınımızı çalmaya gelmişlerse."

BELGARIAD 3

"Ne altını salak?" dedi Arend aşağılayarak. "Bütün kampta bir yüksüğü dolduracak kadar bile altın yok. Ayrıca Mimbre şövalyeleri yalan söylemez. Eğer dövüşmek istiyorsan ben sana engel olmayayım. İş bitince senden geriye kalanları toplar bir deliğe tıkarız."

"Doğru konuş Berig," dedi Reldo asık bir suratla. "Konuşmazsam ne olacak?"

Tolnedralı iriyarı adama pis pis baktıktan sonra dönüp ağzının içinden lanetler okuyarak uzaklaştı.

Berig onun arkasından güldükten sonra Mandorallen'e dönerek "Buyrun geçin Şövalyem," dedi. "Reldo hep böyle konuşur. Çekinecek bir şey yok."

Mandorallen ağır ağır ilerlerken, "Evinizden pek uzağa düşmüşsünüz dostum," dedi Berig'e.

Berig omuzlarını silkti. "Arendiya'da beni tutacak hiçbir şey kalmamıştı. Lordumla aramda da bir domuz meselesinden anlaşmazlık çıktı. Asmaktan bahsetmeye başlayınca, şansımı başka bir ülkede denemeye karar verdim."

"Akıllıca bir karar gibi görünüyor," dedi Barak.

Berig ona göz kırptı. 'Yol buradan doğruca dereye iner. Sonra da şu kulübelerin arkasına çıkar. Orada Nadraklar var. Size sorun çıkarabilecek tek adam Tarlek, ama o da dün gece o kadar sarhoş oldu ki, muhtemelen hâlâ uyuyordur"

Sendaryalı gibi giyinmiş, boş boş bakan bir adam çadırlardan birinden fırladı. Ansızın başını kaldırıp köpek gibi ulumaya başladı. Berig bir taş kaparak adama Mattı. Sendar eğilerek taştan kurtuldu, sonra köpek gibi havlayarak kulübelerden birinin arkasında gözden kayboldu. "Günün birinde şuna bir iyilik edip bıçaklayıvereceğim," dedi Berig ekşi bir suratla. "Her gece sabaha kadar aya bakarak uluyor."
"Derdi nedir?" dedi Barak.
Berig omuzlarını silkti. "Kaçık. Maragor'a girip hortlaklara yakalanmadan altın alıp kaçabileceğini sandı. Yaralıyordu tabii."
"Ne yaptılar ona?" diye sordu Durnik irileşmiş gözlerle.
"Kim bilir?" dedi Berig. "İkide bir, biri ya sarhoş olur, ya da hırsına yenilir ve bu işi becerebileceğini zanneder. Halbuki hortlaklara yakalanmasan bile bir faydası yok. Elinde altınla Maragor'dan gelen adamı arkadaşları soyar. Kimse bulduğu altına sahip çıkamadıktan sonra niye uğraşasın ki?"
"Burada pek cazip bir topluluk kurmuşsunuz," dedi İpek alayla.
Berig gülerek, "Bana uyar," dedi. "Arendiya'daki lordumun elma bahçesinde bir ağaca süs olmaktan iyidir." Dalgın dalgın koltuk altım kaşıdı. "Gidip biraz kazayım bari," diye içini çekti sonra. "İyi şanslar." Dönerek çadırlardan birine doğru uzaklaştı.
"Haydi gidelim," dedi Kurt. "Böyle yerlerde gün ilerledikçe kargaşa artar." "Buraları iyi biliyorsun galiba baba," dedi Pol Teyze.
"Saklanmak için iyidir buraları," dedi Kurt. "Kimse soru sormaz. Hayatımda birkaç kere saklanmam gerekti de."
"Acaba neden?"
Birbirine yaslanmış kulübeler ve yamalı çadırlar arasındaki tozlu sokaktan çağlayarak akan dereye doğru ilerlemeye başladılar.
"Hey, bekleyin!" diye seslendi biri arkalarından. Hırpani görünüş iri bir Drasniyalı, elindeki deri keseyi sallayarak arkalarından koşuyordu. Nefes nefese yanlarına vardığında, "Neden beklemiyorsunuz?" dedi ters bir tavırla.
"Ne istiyorsun," dedi ipek.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
"Kıza elli dirhem saf altın veririm," dedi Drasniyalı nefes nefese, elindeki keseyi sallamaya devam ederek.
Mandorallen kaşlarını çatarak elini kılıcının kabzasına götürdü.
"Bırak ben halledeyim Mandorallen," dedi atından atlayan İpek yumuşak bir sesle.
Ce'Nedra önce şaşırmıştı, ama sonra öfkeden köpürmeye başladı. Garion onu sakinleştirmek i-çin kolunu tuttuğunda patlamak üzereydi. "Bekle," dedi Garion alçak sesle.
"Ne cesaretle..."
"Şşşt. Seyret. İpek halleder."
"Bu verdiğin komik bir fiyat," dedi İpek; bu arada dalgın dalgın parmaklarını oynatıp duruyordu.
"Çok genç ama," dedi öteki Drasniyalı. "Daha eğitim görmemiş. Sahibi hanginiz?"
"Bunu sonra konuşuruz," dedi İpek. "Daha iyi bir teklifin yok mu?"
"Bütün param bu," dedi hırpani kılıklı adam sızlanarak; o da parmaklarını sallıyordu. "Buradaki haydutlarla ortaklığa da giremem. Kârın yüzünü bile görmüyor insan o zaman."
îpek başını sallayarak, "Kusura bakma," dedi. "Söz konusu bile değil. Durumu anlıyorsundur herhalde."
Ce'Nedra boğulur gibi sesler çıkarıyordu. "Ses çıkarma," dedi Garion. "Sandığın gibi değil."
"Daha yaşlı olanına ne dersin?" dedi hırpani kılıklı adam. "Elli dirhem veririm ona da." İpek birdenbire adama bir yumruk patlatınca, hırpani adam geri çekilerek elini ağzına götürdü ve küfür etmeye başladı.
"Çiğne şunu Mandorallen," dedi İpek kayıtsız bir tavırla.
Asık yüzlü şövalye geniş ağızlı kılıcını çekerek atını hâlâ küfretmekte olan Drasniyalının üstüne sürdü. Bir korku çığlığı koyveren adam dönerek kaçmaya başladı.
"Ne dedi?" diye sordu Kurtîpek'e. "Önünde durduğun için göremedim."
"Bütün bu bölge Murgo kaynıyormuş," dedi İpek atına binerken.
"Kheran son bir hafta içinde en az bir düzine Murgo grubunun buraya uğradığını söyledi."
"Bu hayvanı tanıyor muydun?" dedi Ce'Nedra.
"Kheran'ı mı? Tabii. Okul arkadaşımdır."

"Drasniyalılar olayları yakından izlemeyi sever Prenses," dedi Kurt. "Kral Rpodar'ın her yanda casusları vardır."
"O korkunç adam Kral Rhodar'ın casusu muydu yani?"
İpek başıyla onaylayarak, "Kheran aslında bir Markidir," dedi. "Normal şartlar altında son derece kibar bir adamdır. Size saygılarını iletmemi söyledi Prenses."
Ce'Nedra hayretler içinde kalmıştı.
"Drasniyalılar birbirleriyle parmak işaretleriyle konuşur," dedi Garion. "Herkesin bunu bildiğini sanırdım."
Ce'Nedra'nın gözleri kısıldı.
"Kheran aslında, 'Kızıl saçlı pilice özür dilediğimi söyle,' dedi," dedi Garion pek kendinden hoşnut bir tavırla, "îpek'le konuşmak için bir bahane bulması gerekiyordu." "Piliç mi?"

"O söyledi, ben sadece aktardım," dedi Garion telaşla.
"Sen bu işaret dilini biliyor musun?"
"Tabu ki."
"Yeter Garion," dedi Pol Teyze sert bir sesle.
"Kheran hemen buradan uzaklaşmamız gerektiğini söylüyor," dedi ipek Bay Kurt'a. "Murgolar birilerini anyorlarmış muhtemelen de bizi."
Ansızın kampın öteki tarafından öfkeli haykırışlar yükseldi. Birkaç düzine Nadrak, kulübelerinden fırlayarak, vadiden gelen bir grup Murgonun karşısına dikilmişlerdi. Murgoların başında insandan çok hayvana benzeyen dev gibi bir adam vardı. Sağ elinde korkunç görünüşlü bir gürz tutuyordu. "Kordoch!" diye haykırdı adam. "Bir daha buraya gelirsen seni öldüreceğimi söylemiştim."
Murgo atlılarının arasından çıkıp dev Nadrakın karşısına dikilen kişi, Brill'in ta kendisiydi. "Sen zaten hep çok konuşursun Tarlek," diye haykırdı o da.
"Bu defa layığını bulacaksın Kordoch," dedi Tarlek, gürzünü sallayarak ilerlerken. "Geri çekil," dedi Brill diğer atlılardan aynlarak. "Seninle uğraşacak vaktim yok." "Artık hiçbir şeye vaktin olmayacak Kordoch."
Barak keyifle sırıtarak, "Bu fırsattan istifade ederek şuradaki arkadaşımızla vedalaşmak isteyen yok mu?" diye sordu. "Çok uzun bir yolculuğa çıkmak üzere gibi görünüyor."
Ama Brill'in sağ eli birden tuniğinin içine dalarak, ani bir hareketle tuhaf görünüşlü, üçgen şeklinde, on beş santim büyüklüğünde çelik bir nesne çıkardı. Adam aynı hareketle nesneyi Tarlek'e fırlattı. Çelik üçgen havada fini fırıl dönüp güneşte pırıltılar saçarak ilerledi ve mide bulandırıcı bir yırtılma sesiyle dev Nadrakın göğsüne gömüldü, ipek hayretle tısladı.
Ağzı açık kalan Tarlek aptal aptal Brill'in suratına bakarak elini göğsüne götürdü. Sonra gürzü elinden düştü, dizleri büküldü ve yüzükoyun yere kapaklandı.
"Gidiyoruz!" diye haykırdı Bay Kurt. "Dereden aşağı! Haydi!"
Taşlık dere yatağına dörtnala daldılar. Atlarının ayaklan sağa sola çamurlu sular sıçratıyordu. Birkaç yüz metre ileride içeri dönerek çakıllı, dik bir yamacı tırmanmaya başladılar.
"Bu tarafa!" diye bağırdı Barak daha düz bir zemini göstererek. Garion düşünmeye vakit bile bulamamıştı; yalnızca atına sıkıca tutunup diğerlerinden kopmamaya çalışıyordu. Geriden zayıf bağırışlar duyuluyordu.
Alçak bir tepeyi aştıktan sonra Kurt'un işaretiyle durdular. "Hettar," dedi ihtiyar, "bak bakalım peşimizdeler mi?"
Hettar atını çevirip tepenin üstündeki bir ağaç kümesine doğru sürdü.
ipek mosmor bir suratla lanetler okuyup duruyordu.
"Sana ne oldu şimdi?" dedi Barak.
ipek küfretmeye devam etti.
"Nesi var bunun?" diye sordu Barak Bay Kurt'a.
"Dostumuz berbat bir sürprizle karşılaştı," dedi ihtiyar. "Yanlış bir hesap yaptı; aslında ben de aynı hatayı yaptım. Brill'in kullandığı o silahın adı 'engerek dişi'dir."
Barak omuzlanın silkti. "Bana tuhaf bir bıçak gibi göründü sadece."
"O kadar basit değil," dedi Kurt. "Üç yanı da ustura gibi keskindir ve uçlan genellikle zehirlidir. Engerek dişi Dagaşilerin özel silahıdır, îpek'i o kadar sinirlendiren de bu."
"Tahmin etmeliydim," diye söyleniyordu ipek. "Brill öyle sıradan bir Sendaryalı kiralık katile göre fazla iyiydi."

"Bunlar neden bahsediyorlar Polgara?" dedi Barak.
"Dagaşi Cthol Murgos'taki gizli bir cemiyettir," dedi Polgara. "Eğitilmiş katiller, suikastçiler. Sadece Ctuchik'e ve kendi yaşlılarına karşı sorumludurlar. Ctuchik asırlardır onları yoluna çıkanları tasfiye etmek için kullanıyor. Çok etkilidirler."
"Murgo kültürünün tuhaflıklanyla hiç ilgilenmedim," dedi Barak. "Eğer birbirlerini arkadan vurmak işiyorlarsa hiç itirazım olmaz." Hettar'ın bir şey görüp görmediğini anlamak için tepeye bir göz attı. "Brill'in kullandığı ilginç bir oyuncak, ama zırh ve iyi bir kılıç karşısında hiçbir etkisi olmaz."
"Taşralı gibi konuşma Barak," dedi ipek, kendisini toplamaya başlayarak. "Düzgün atılmış bir engerek dişi örgü zırhı kesip geçer; eğer yöntemini biliyorsan, bu aletlere köşe bile döndürebilirsin. Bunun dışında, Dagaşiler seni çıplak elleri ve ayaklarıyla da öldürebilirler; zırh giymişsin giymemişsin fark etmez." Kaşlarını çatarak, "Düşünüyorum da Belgarath," dedi, "belki baştan beri hatalıydık biz. A-şarak'ın Brill'i kullandığını zannettik, ama tam tersi de olabilir. Brill'in çok iyi bir katil olması lazım, yoksa Ctuchik onu bizi gözlemek için batıya yollamazdı." Yüzünde korkunç bir gülümseme belirdi. "A-caba ne kadar iyi?" dedi parmaklanın gererek. "Birkaç Dagaşi ile karşılaştım, ama en iyilerinden biriyle kapışma fırsatım olmamıştı hiç. Çok ilginç olabilir."
"Dağılmayalım," dedi Kurt. Ihtiyann yüzü ciddileşmişti. Pol Teyzeye baktı; aralarında sessiz bir konuşma geçti sanki.
"Ciddi olamazsın," dedi Pol.
"Başka seçeneğimiz yok Pol. Her taraf Murgo dolu; çok fazlalar ve çok yakmımızdalar. Hareket edecek yerimiz kalmadı. Bizi Maragor sınınna sıkıştırdılar. Er geç ovaya kaçmak zorunda kalacağız. Bu karan kendimiz verirsek tedbir alma şansımız olur."
"Hiç hoşuma gitmedi bu baba," dedi Pol Teyze.
"Benim de gitmiyor," dedi ihtiyar. "Ama peşimizdeki Murgolardan kurtulmazsak Vadiye kıştan önce asla varamayız."
Hettar tepeden inerken, "Geliyorlar," dedi alçak sesle. "Bir grup da batıdan yolumuzu kesmeye çalışıyor."
Kurt derin bir nefes alarak, "Bence bu tartışacak bir şey bırakmıyor Pol," dedi. "Haydi gidelim."
Ovanın kıyısındaki son alçak tepelere yayılmış ağaç kuşağına girdiklerinde, Garion bir kez geriye baktı. Gerilerinde kalan meyilden aşağı en az yarım düzine toz bulutu yaklaşıyordu. Murgolar dağların dört bir yanından onları kıstırmaya geliyorlardı.
Dörtnala ağaçların arasına daldılar ve hızla küçük bir vadiden geçtiler. En önde giden Barak birdenbire elini kaldırarak, "İleride birileri var," dedi.
"Murgolar mı?" dedi Hettar elini kılıcına uzatarak.
"Sanmam," dedi Barak. "Gördüğüm adam daha ziyade o altın arayıcılarına benziyordu."
ipek gözleri parlayarak öne çıktı. "Bir fikrim var," dedi diğerlerine. "Bırakın şu adamlarla ben konuşayım." Atını dörtnala kaldırarak, pusu kurmuş adamların arasına daldı. 'Yoldaşlar!" diye haykırdı
sonra. "Hazır olun! Geliyorlar; atlan altın yüklü!"
Paslı kılıç ve baltalarla silahlanmış hırpani kılıklı adamlar çalıların ve ağaçlann arasından çıkarak ufak tefek adamın etrafını sardı, ipek el kol hareketleri yaparak hızlı hızlı konuşuyor ve arkalarındaki tepeyi işaret ediyordu.
"Ne yapıyor bu?" dedi Barak.
"Hınzırca bir şey herhalde," dedi Kurt.
ıpek'in çevresindeki adamlar önce kuşkulu bir tavırla onu izliyorlardı, ama o heyecanla konuştukça adamların yüz ifadesi de değişti. Sonunda ipek geri dönerek arkadaşlarına baktı ve abartılı bir

kol hareketiyle, "Haydi gidiyoruz!" diye haykırdı. "Bunlar bizden!" Atının başını çevirip vadinin taşlık yamacını tırmanmaya başladı.
"Dağılmayalım," dedi Barak, örgü zırhının altında omuzlarını kıpırdatarak. "Numarasının ne olduğunu bilmiyorum ama bazen bu planlar geri teper."
Asık suratlı serserilerin arasından hızla geçip Ipek'in peşinden yamacı tırmandılar. "Ne dedin onlara?" diye seslendi Barak hızla at sürerken.
"On beş Murgonun Maragor'a girip üç çuval altın kaptıklarını söyledim," diye güldü ufak tefek adam. "Yerleşim yerindeki adamların Murgoların yolunu kestiğini, onların da altınla birlikte

buradan dolaşmaya çalıştıklarını söyledim. Eğer siz bu vadiyi tutarsanız, biz de bir ilerideki vadiyi tutarız dedim."
"Bu serseriler Brillle adamlarının tepesine üşüşecekler yani," dedi Barak. "Yaa," dedi İpek gülerek. "Ne feci değil mi?"
Yollarına dörtnala devam ettiler. Yarım mil kadar sonra Bay Kurt kolunu kaldırınca herkes durdu. "Yeteri kadar uzaklaştık," dedi Kurt. "Şimdi hepiniz beni dikkatle dinleyin. Bu tepeler Murgo kaynıyor, o yüzden mecburen Maragor'dan geçeceğiz."
Prenses Ce'Nedra nefesini tuttu ve yüzü bembeyaz oldu. "Korkma canım," diye onu sakinleştirmeye çalıştı Pol Teyze.
Kurt'un yüzü çok ciddiydi. "Ovaya çıkar çıkmaz birtakım sesler duymaya başlayacaksınız. İlgilenmeyin ve atınızı sürmeye devam edin. Ben önde olacağım; hepiniz beni dikkatle izleyin. Elimi kaldırır kaldırmaz hemen durup atlarınızdan inmenizi istiyorum. Gözlerinizi yerden ayırmayın ve ne duyarsanız duyun, sakın başınızı kaldırmayın. Orada asla görmek istemeyeceğiniz şeyler var. Polgara ve ben sizi bir tür uykuya daldıracağız. Bize direnmeyin. Gevşeyin ve size ne dersek onu yapın."
"Uyku mu?" dedi Mandorallen. 'Ya saldırıya uğrarsak? Uykuda olursak kendimizi nasıl savunuruz?"
"Orada sana saldıracak hiçbir canlı yok Mandorallen," dedi Kurt. "Koruman gereken vücudun değil, aklın."
"Ya atlar?" dedi Hettar.
"Atlara bir şey olmaz. Onlar hortlakları görmezler bile."
"Yapamam," dedi Ce'Nedra. Sesinden bir histeri krizinin eşiğinde olduğu anlaşılıyordu. "Maragor'a giremem."
"Girebilirsin canım," dedi Pol Teyze aynı sakin, yatıştırıcı sesle. "Yanımdan ayrılma. Sana bir şey olmasına izin vermem ben."
Garion'un içi, korkmuş küçük kız için derin bir acıma duygusuyla doldu. Atını onunkinin yanına çekerek, "Ben de yanında olacağım," dedi.
Ce'Nedra ona şükran duygusuyla baktı, ama alt dudağı hâlâ titriyordu ve yüzünün rengi uçmuştu.
Bay Kurt derin bir nefes alıp arkadaki tepeye baktı. Gelen Murgoların kaldırdığı toz bulutlan i-yice yaklaşmıştı. "Peki," dedi sonra; "haydi gidelim." Atını çevirip hafif bir tırısla vadinin ağzına, önlerinde açılan ovaya doğru ilerlemeye başladı.
Ses başta çok hafif ve çok uzaktaymış gibiydi; neredeyse ormandaki dalların arasındaki rüzgârın, taşların arasından akan suyun sesine benziyordu. Ama ovanın içine girdikçe şiddeti arttı ve daha anlaşılır olmaya başladı. Garion gerilerinde kalan tepelere neredeyse özlemle baktı, sonra atını Ce'Ned-ra'nın yanına çekip, kulaklannı kapamaya çalışarak gözlerini Bay Kurt'un sırtına dikti.
Ses arada bir çığlıklarla bölünen sürekli bir ağlama halini almıştı. Bunların hepsinin gerisinde i-

se, diğer sesleri taşıyan müthiş bir figan vardı; tek bir sesti bu belli ki, ama o kadar güçlü ve kapsayıcıydı ki, Garion'un beyninin içinde çınlıyor, düşünmesine bile imkân tanımıyordu.
Bay Kurt ansızın elini kaldırdı ve Garion hemen attan atlayıp gözlerini çaresiz bir şekilde yere dikti. Göz ucuyla kıpırdayan bir şey gördü ama oraya bakmayı reddetti.
Pol Teyze sakin, güven verici bir sesle konuşmaya başladı. "Bir çember oluşturmanızı istiyorum," dedi onlara. "Birbirinizin elini tutun. Bu çembere hiçbir şey giremeyecek ve siz de güvende olacaksınız."
Elinde olmadan titreyen Garion ellerini uzattı. Sol elini kimin tuttuğunu bilmiyordu, ama sağ e-lini çaresizlikle yakalayan küçücük elin Ce'Nedra'nın eli olduğunu anladı.
Pol Teyze çemberin ortasında durdu ve Garion onun mevcudiyetinin hepsini kapladığını hissetti. Çemberin dışında bir yerde de Kurt'un durduğunun farkındaydı, ihtiyar Garion'un damarlarında hafif hafif atan ve küçük patlamalar halinde o tanıdık gürleme sesini çıkaran bir şey yapıyordu.
O müthiş tek sesin figanı giderek arttı ve yoğunlaştı. Garion paniğe kapılmanın eşiğinde olduğunu hissetti, işe yaramayacaktı. Hepsi çıldıracaktı.
"Sus," dedi Pol Teyze; Garion onun kafasının içinde konuşmakta olduğunu fark etti. Panik duygusu söndü ve tuhaf, huzur dolu bir halsizlik hissetti. Gözleri ağırlaştı; ağlama sesi zayıfladı. Sonra rahatlatıcı bir sıcaklık içinde derin bir uykuya daldı.

BELGARIAD 3
BEŞİNCİ BÖLÜM
GARİON zihninin Pol Teyzenin yarattığı o koruyucu bilinçsizlik halinden ne zaman sıyrıldığını bilemiyordu, ama bu çok önce olmuş olamazdı. Tereddütle, sanki suyun derinliklerinden yüzeye çıkıyormuş gibi, uyku halinden çıktı ve diğerleriyle birlikte kazık gibi adımlarla atlara doğru yürümekte olduğunu fark etti. Ötekilerin yüzleri ifadesizdi, hiçbir şeyin farkında değildiler. Pol Teyzenin "uyu, uyu, uyu," komutunu hâlâ duyuyordu, ama artık onu itaat etmeye zorlayacak kadar güçlü değil gibiydi.
Ancak bilincinde hafif bir farklılık vardı. Zihni uyanık olmasına rağmen duygulan hâlâ uykudaydı. Etrafındaki nesnelere sakin, sağduyulu bir mesafeyle bakmakta olduğunu fark etti; düşüncelerini sık sık karmakarışık eden duygular artık onu engellemiyordu. Pol Teyzeye uyanık olduğunu söylemesi gerektiğini biliyordu, ama belirsiz bir nedenden ötürü bunu yapmadı. Sabırla bu kararını çevreleyen kavramları ve fikirleri incelemeye; konuşmama tercihinin altında yatan esas düşünceyi araştırmaya başladı. Bunu yaparken, kafasının içinde o öteki zihnin bulunduğu sessiz köşeye rastladı. Onun alaycı bir keyifle kendisini izlediğini hissetti sanki.
"Eee?" dedi sessizce.
"En nihayet uyandın bakıyorum," dedi öteki zihin.
"Hayır," diye düzeltti Garion titizlikle, "aslında bir yanım hâlâ uyuyor."
"O yanın zaten ayak altında dolaşıp duruyordu. Artık konuşabiliriz. Tartışacağımız çok şey var."
"Kimsin sen?" diye sordu Garion; bir yandan da Pol Teyzenin aüna binmesi yolunda verdiği talimata uyuyordu.
"Aslında bir adım yok."
"Benden ayrı bir varlıksın ama, değil mi? Yani benim bir parçam değilsin?"
"Hayır," dedi ses. "Ayrıyız."
Atlar Pol Teyze ile Bay Kurt'u izleyerek çayırlıkta yürümeye başlamışlardı.
"Ne istiyorsun?" dedi Garion.
"İşlerin olması gerektiği gibi olmalarını sağlamaya çalışıyorum. Çok uzun bir süredir bununla uğraşıyorum."
Garion sesin söylediklerini düşünmeye başladı. Çevresinde feryat ve figan sesleri gittikçe artmış, iniltiler ve çığlıklar korosu iyice belirginleşmişti. Bulanık, yarı oluşmuş bazı şekiller belirmeye başlayarak çayırlıktan atlara doğru süzüldü. "Çıldırıyorum, değil mi?" diye sordu Garion üzgün bir tavırla. "Diğerleri gibi uyumadığım için hortlaklar beni delirtecek, değil mi?"
"Sanmam," dedi ses. "Görmek istemeyeceğin bazı şeyler göreceksin, ama bunun aklını başından alacağını zannetmiyorum. Hatta kendin hakkında daha ileride faydalı olacak bazı şeyler bile öğrenebilirsin."
"Sen çok yaşlısın, değil mi?" dedi Garion, kafasında bu soru belirir belirmez.
"O kelime benim durumumda bir şey ifade etmiyor."
"Dedemden de yaşlı mısın?" diye ısrar etti Garion.
"Çocukluğunu bilirim. Onun senden bile inatçı bir çocuk olduğunu bilmek içini rahatlatır belki.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
Gitmesi gereken yöne çevirmek çok vaktimi aldı." "Kafasının içinden mi yaptın bunu?" "Taba" Garion atının, önünde şekillenmekte olan bulanık görüntülerden birinin içinden hiç farkına varmadan geçtiğini gördü. "Öyleyse o seni tanıyor, değil mi? Eğer kafasının içinde idiysen yani."
"Orada olduğumu bilmiyordu."
"Ben burada olduğunu hep biliyordum ama."
"Sen farklısın. Konuşmamız gereken de bu zaten."
Aniden tam Garion'un gözlerinin önünde bir kadın kafası belirdi. Gözleri yuvalarından uğramıştı ve ağzı sessiz bir çığlık atar gibi açıktı. Kesilmiş olan boynundan sel gibi kan akıyor ve boşlukta kaybolup gidiyordu. "Öp beni," dedi kadın çatlak bir sesle. Garion gözlerini kapatınca yüz kafanın içinden geçip gitti.
"Gördün mü," dedi ses havadan sudan konuşur gibi. "Korktuğun kadar kötü değilmiş."
"Nasıl farklıyım yani?" diye sordu Garion.
"Yapılması gereken bir şey var; yapacak olan da sensin. Tüm diğerleri sadece senin için bir hazırlıktı."
"Yapmam gereken şey nedir?"

"Vakti gelince bileceksin. Eğer çok erken öğrenirsen korkabilirsin." Ses alaycı bir tona büründü. "Zaten seninle uğraşmak yeteri kadar zor..."
"Öyleyse neden konuşuyoruz?"
"Çünkü yapmanın neden şart olduğunu bilmen lazım. Vakti geldiğinde yardımı olur."
"Pekâlâ," dedi Garion.
"Çok zaman önce, olmaması gereken bir şey oldu," diye söze başladı kafasının içindeki ses. "Evren belirli bir nedenle varoldu; amacına doğru da hiç sapmadan ilerliyordu. Her şey olması gerektiği gibi oluyordu; derken bir şey ters gitti. Çok büyük bir şey değildi, ama tam doğru anda ve doğru yerde oldu ya da belki yanlış anda ve yanlış yerde oldu demek lazım. Her neyse, bu olay evrenin gidişatını değiştirdi. Anlayabiliyor musun?"
"Galiba," dedi Garion kaşlarım çatarak. "Hani bir şeye taş atarsın da, bir yerden sekip bambaşka bir yere gider. Bir keresinde Doroon bir kargaya taş atmıştı, ama taş ağacın gövdesinden sekip Fal-dor'un camını kırmıştı... Böyle bir şey, değil mi?"
"Aynen öyle," dedi ses Garion'u kutlayarak. "O ana kadar yalnızca bir tek olasılık vardı; esas ihtimal. Birdenbire iki olasılık oluverdi. Biraz daha ileri gidelim. Doroon ya da sen hemen bir taş daha atsanız, ilk taşı Faldor'un camına ulaşmadan önce vurup yönünü yeniden kargaya çevirmek mümkündür."
"Belki," dedi Garion kuşkuyla. "Doroon pek iyi nişancı değildir."
"Ben Doroon'dan çok daha iyi nişancıyım," dedi ses. "Zaten varolmamın bütün nedeni de buydu. Çok özel bir anlamda, sen benim attığım taşsın. Eğer öteki taşa tam doğru şekilde vurursan, onun yönünü değiştirip, başta amaçlandığı yöne dönmesini sağlayacaksın."
"Ya vuramazsam?"
"O zaman Faldor'un camı kırılır."
Kollan kesilmiş ve vücuduna bir kılıç saplı bir kadın fırladı ansızın Garion'un önüne. Çığlıklar atıp inleyerek kollarının kalıntılarını ona uzattı ve fışkıran kanlar doğruca yüzüne geldi. Garion kanı silmek için elini yüzüne götürünce kupkuru olduğunu gördü. Atı hiç aldırmadan, söylenip duran hortla-

ğın içinden geçti.
"Olayları doğru akışına geri döndürmemiz lazım," dedi ses. 'Yapman gereken şey bütün bunların anahtarı. Uzun bir süre boyunca olması gereken ile olmakta olan iki ayrı yöne gittiler. Şimdi tekrar birbirlerine yaklaşıyorlar. Buluştukları nokta, senin davranman gereken nokta olacak. Başarırsan her şey yoluna girecek; başaramazsan her şey yanlış yönde ilerlemeye devam edecek ve evrenin varolmasının amacı başarısızlığa uğrayacak."
"Ne zaman başladı bu?" diye sordu Garion. "Dünya yaratılmadan önce. Tanrılardan bile önce."
"Başaracak mıyım?" diye sordu Garion.
"Bilmiyorum," dedi ses. "Neyin olması gerektiğini bilirim ben, neyin olacağını değil. Bilmen gereken başka bir şey daha var. Bu hata olduğu zaman, iki olasılık belirdi; bir olasılığın daima bir amacı vardır. Bir amacın olması için, o amacın bir farkındalığı olması gerekir. Basitçe söyleyecek olursak, ben buyum işte: evrenin esas amacının farkındalığı."
"Ama şimdi bir farkındalık daha var değil mi?" dedi Garion. "Başka bir farkındalık yani, diğer olasılığa ait olan."
"Sen sandığımdan da zekiymişsin."
"O da işlerin ters gitmeye devam etmesi için çalışmayacak mı?"
"Korkarım öyle. Şimdi önemli kısmına geldik işin. Zaman içinde hangi yöne gidileceğinin kararının verileceği nokta çok yaklaştı; senin de buna hazır olman gerek."
"Niye ben?" diye sordu Garion, boğazına sarılmaya çalışan gövdesiz bir eli iterek. "Başkası yapamaz mı?"
"Hayır," dedi ses. "işler öyle yürümüyor. Evren hayal edemeyeceğin kadar çok milyon yıldır seni bekliyor. Zamanın başlangıcından beri bu olaya doğru ilerliyorsun sen. Bu olay yalnızca sana ait. Yapılması gerekeni yapabilecek olan tek varlık sensin; evrende olup olacak en önemli olay bu yalnızca bu dünyada değil, evrenin bütünündeki tüm dünyalarda. Buraya ışığı bile asla ulaşamayacak olan dünyalarda yaşayan insan ırkları var ve sen başaramazsan yok olacaklar. Seni asla tanımayacak, asla teşekkür edemeyecekler, ama varoluşları sana bağlı. Öteki olasılık hattı mutlak kaosa ve evrenin yokoluşuna gidiyor, sen ve ben ise başka bir şeye doğru gidiyoruz."
"Neye?"

"Başarırsan yaşayıp göreceksin."
"Pekâlâ," dedi Garion. "Ne yapmam gerekiyor şimdi yani?"
"Müthiş bir gücün var. Yapman gerekeni yapabilesin diye sana verildi bu güç, ama onu kullanmayı öğrenmen lazım. Belgarath ve Polgara öğrenmene yardımcı olmaya çalışıyorlar, o yüzden onlara direnmekten vazgeç. Vakit geldiğinde hazır olman gerek; vakit ise sandığından çok daha yakın."
Yollarının üstünde kopuk kafasını saçlarından tutmuş bir hortlak duruyordu. Garion yaklaşırken hortlak kafayı havaya kaldırdı; ağzından çığlık çığlığa lanetler dökülmeye başladı.
Hortlağın içinden geçtikten sonra Garion yeniden kafasının içindeki sesle konuşmaya çalıştı, a-ma gitmişti sanki.
Yıkılmış bir çiftliğin taşlarının yanından geçtiler. Hortlaklar taşlara üşüşmüş geçenleri baştan çıkarıcı tavırlarla yanlarına çağırıyorlardı.
"Kadın oranı çok fazla," dedi Pol Teyze Bay Kurt'a sakin bir sesle.
"Irkın bir özelliği," dedi Kurt. "Dokuz doğumdan sekizi laz olurdu. Bu da kadın erkek ilişkilerinde bazı düzenlemeler yapmayı gerektiriyordu."
"Herhalde pek hoşuna gitmiştir," dedi Pol alayla.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
"Maraglar olaylara diğer ırklar gibi bakmazlardı. Evlilik onlar için hiçbir zaman pek saygıdeğer bir kurum olmamıştır. Bazı konularda çok liberaldiler."
"Yaa? O olayın terimi bu demek, ha?"
"Dar kafalı olma Pol. İşleyen bir toplumdu, önemli olan da bu."
"O kadarcık mı baba?" dedi Pol. 'Ya yamyamlıkları?"
"O bir hataydı. Biri kutsal kitaplarındaki bir bölümü yanlış yorumlamış. İştahtan değil dinsel nedenlerle yamyamlık yapıyorlardı. Aslına bakarsan Maragları severdim. Cömert ve arkadaş canlısıy-dılar, birbirlerine de çok dürüst davranırlardı. Hayatın tadını çıkarırlardı. Burada altın olmasaydı, o küçük kusurlarını da çoktan halletmiş olurlardı."
Garion altını unutmuştu. Küçük bir dereden geçerlerken ışıldayan suya baktığında, dipteki çakılların arasında parlayan san noktacıkları gördü.
Birden karşısına çıplak bir hortlak çıkarak, "Beni güzel bulmuyor musun?" diye haykırdı. Sonra karnındaki kocaman yarayı tutarak iki yana açtı ve bağırsaklarını derenin kıyısına döktü.
Garion öğürerek dişlerini sıktı.
"Sakın altını düşünme!" dedi içindeki ses hemen. "Hortlaklar hırsa gelirler. Altını düşünürsen çıldırırsın."
Yola devam ederken Garion altın fikrini kafasından atmaya çalıştı.
Ama Bay Kurt konuyu değiştirmiyordu bir türlü. "Altının sorunu hep bu olmuştur. En kötüleri çeker kendisine. Bu vakada da Tolnedralılan çekti."
"Onlar yamyamlığı yok etmeye çalışıyorlardı baba," dedi Pol Teyze. "Çoğu insan bu alışkanlığı iğrenç bulur."
"Maragor'daki bütün dere yatakları altın dolu olmasa buna kalkışırlar mıydı acaba?" Pol Teyze bir Tolnedra mızrağıyla şişlenmiş çocuk hayaletinden gözlerini kaçırarak, "Altın şimdi kimsenin değil," dedi. "Mara o işin icabına baktı."
"Evet," dedi Kurt, başını kaldırıp dört bir yandan geliyormuş gibi duran müthiş figanı dinleyerek. Çok tiz bir nota duyunca yüzünü buruşturarak, "Bu kadar çok bağırmasa keşke," dedi.
Tapınağa benzer bir yerin yıkıntılarının yanından geçtiler. Beyaz taşlar devrilmiş, aralarında otlar bitmişti. Yakındaki bir ağaçta bir sürü ceset asılmış, iplerinin ucunda döne döne sallanıyorlardı, "indirin bizi," diye söyleniyordu cesetler, "indirin bizi buradan."
"Baba!" dedi Pol Teyze birden, yıkık tapınağın ilerisindeki çayın göstererek. "Şuraya bak! Bu insanlar gerçek."
Cüppeli ve kukuletalı bir sıra insan, yavaş yavaş çayırdan geçiyor ve omuzlarındaki sırığa asılı çanın acıklı sesi eşliğinde ilahi söylüyorlardı.
"Mar Terrin keşişleri," dedi Kurt. "Tolnedra'nın vicdanı. Korkacak bir şey yok."
Kukuletalı adamlardan biri başını kaldırıp onları görünce, "Geri dönün!" diye haykırdı. Diğerlerinden ayrılıp onlara doğru koşmaya başladı. Koşarken Garion'un görmediği bazı şeylerden sakınmak için yolunu değiştirip duruyordu. "Geri dönün!" diye haykırdı tekrar. "Canınızı kurtarın. Dehşetin kalbine gidiyorsunuz. Şu tepenin ötesi Mar Amon. Sokaklarında Mara'nın ta kendisi dolaşıyor!"

BELGARIAD 3
ALTINCI BÖLÜM
SIRA HALİNDE YÜRÜYEN KEŞİŞLER yollarına devam ettiler ve ağır ağır çalan çanın sesi çayırın öte yanına geçtikçe azalarak kayboldu. Bay Kurt derin düşüncelere dalmış, sağlam eliyle sakalını kaşıyordu. Sonunda içini çekerek, "Onunla şimdi burada hesaplaşsak daha iyi olacak galiba Pol," dedi. 'Yoksa o bizi takip edecek."
"Vaktini boşa harcıyorsun baba," dedi Pol Teyze. "Ona laf anlatmak mümkün değildir. Daha önce de denedik."
"Haklı olabilirsin," dedi Kurt. "Ama en azından denemeliyiz. Yoksa Aldur bize kırılır. Belki nelerin olup bittiğini öğrenince en azından laf dinlemeye başlar."
Güneşli çayırda kulak tırmalayan bir çığlık yankılanınca Bay Kurt yüzünü ekşitti, "insan bu kadar zamanda bağırmaktan yorulacağını düşünür. Pekâlâ, haydi Mar Amon'a gidelim." Atını dehşet içindeki keşişin gösterdiği tepeye çevirdi. Suratının tam önünde bir hortlak söylenip duruyordu. "Kes be!" dedi sinirle. Hortlak şaşkınlıkla titreşerek kayboldu.
Ta eskilerde bu tepeyi aşan bir yol vardı belki de. Çimlerin arasında izi belli belirsiz görülebiliyordu; ama hiçbir canlı ayağının değmediği otuz iki yüzyıl, neredeyse silip yok etmişti yolu. Dolana dolana tepeye çıkıp Mar Amon harabelerine baktılar. Hâlâ duygusuz ve mesafeli olan Garion, normalde görmeyeceği ve fark etmeyeceği şeyler gördü şehirde. Yıkım eksiksiz olmasına rağmen, şehrin biçimi açıkça belli oluyordu. Şehrin tek caddesi helezon şeklinde dolaşarak tam ortadaki yuvarlak meydana çıkıyordu. Garion tuhaf bir içgörüyle bu şehrin bir kadın tarafından tasarlanmış olduğunu fark etti hemen. Erkeklerin kafaları düz çizgiler halinde çalışıyordu, oysa kadınlar daha ziyade yuvarlaklarla düşünüyorlardı.
Başta Pol Teyze ve Bay Kurt, diğerleri de bilinçsiz yüzlerinde boş ifadelerle, şehre doğru tepeden inmeye başladılar. Garion en arkadan geliyor ve yerden bitip çıplak ve yaralı vücutlarıyla aklını çelmeye çalışan hortlaklara bakmamaya çalışıyordu. Maragor'a girdiklerinden beri işittikleri figan, daha şiddetle, daha yakından duyulmaya başladı. Zaman zaman yankılarla karışarak bir korodan geliyormuş gibi duyulan bu yırtınırcasına ağlayışın tek ve müthiş güçlü bir ses olduğunu anladı Garion; o kadar müthiş bir acıyla doluydu ki, krallığın dört bir yanında yankılanıyordu.
Şehre yaklaştıklarında buz gibi ve çürümüş ceset kokusu taşıyan müthiş bir rüzgâr çıktı. Garion otomatik olarak pelerinine sarınmaya davrandıysa da, rüzgârın ne pelerinini, ne de yerdeki uzun çimenleri kıpırdatmadığını fark etti. Bu durumu zihninde evirip çevirerek değerlendirdi; bir yandan da hayalet rüzgârın getirdiği çürümüş ceset kokularına burnunu kapatmaya çalışıyordu. Eğer rüzgâr çimenleri kıpırdatmıyorsa, gerçek bir rüzgâr olamazdı. Ayrıca atlar ağlamaları duymadığına göre, bunlar da gerçek ağlamalar olamazdı. Soğuğun tıpkı rüzgâr ve acı dolu figan gibi, gerçek değil ruhsal olduğunu kendi kendine tekrarlamasına rağmen buz kesilip titremeye devam etti.
Tepeden bakıldığında Mar Amon baştan aşağı yıkılmış gibi göründüyse de, şehre girdiklerinde Garion sağlam kalmış duvarların ve büyük kamu binalarının etrafını sardığını hayretle fark etti. Pek u-zak olmayan bir yerlerden de çocuk kahkahaları geliyordu. Daha uzaklarda da birileri şarkı söylüyordu.
"Niye bunu yapıyor?" dedi Pol Teyze üzüntüyle. "Bir işe yaradığı yok ki..."
"Sahip olduğu tek şey bu Pol," dedi Bay Kurt.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
"Sonu hep aynı ama."
"Biliyorum, ama kısa bir süre için de olsa unutmasına yardımcı oluyor."
"Hepimizin unutmak istediği şeyler var baba. Ama yolu bu değil."
Kurt etraflarındaki sağlam görünüşlü binalara hayranlıkla bakarak, "Çok iyi ama," dedi.
"Tabii öyle olacak," dedi Pol. "O bir tanrı ne de olsa. Gene de bir yaran yok."
Barak'ın atı farkında olmadan doğruca bir duvarın içine yürüyerek taşın içinde kaybolup birkaç metre ötede yeniden belirene kadar, Garion teyzesiyle dedesinin neden bahsettiklerini anlayamamıştı. Duvarlar, binalar, tüm şehir bir hayaldi bir anıydı. Çürüme kokusu getiren soğuk rüzgâr bir de duman kokusu taşımaya başlamıştı şimdi. Garion çimlerin üzerinde parlayan güneş ışığını görmesine rağmen, bir nedenle karanlık artıyordu. Çocuk kahkahaları ve uzaktaki şarkı sesi zayıfladı; onların yerini çığlıklar aldı.

Çevresindeki duvarlar kadar gerçek görünen parlak zırhlı, miğferi tüylü bir Tolnedra lejyoneri sokaktan koşarak yaklaştı. Kılıcından kan damlıyordu; yüzünde iğrenç bir sırıtış vardı ve gözleri deli gözleriydi.
Sokak yaralı ve parçalanmış gövdelerle doldu birden. Her yer kana bulandı. Hayal korkunç bir zirveye yaklaştıkça, figan da kulak tırmalayan bir çığlığa dönüştü.
Helezon şeklindeki cadde sonunda Mar Amon'un merkezindeki geniş, yuvarlak alana çıktı. Buz gibi rüzgâr yanan şehrin duvarlarında uğulduyordu ve insan etini parçalayan kılıçların korkunç sesi Garion'un tüm kafasını doldurdu. Hava daha da karardı.
Yoğun duman bulutlan arasında sayısız ölü Maragın hayali anılan, meydanın taşlanna serilmişti. Ancak meydanın tam ortasında ne hayal ne de hortlak olan bir şey duruyordu. Dev gibi, panlda-yan müthiş bir mevcudiyet; varolmak için gözlemcinin zihnine ihtiyaç duymayan bir gerçeklik. Kollann-da, lanetlenmiş Maragor'un tüm ölülerinin özeti gibi görünen bir çocuk cesedi vardı. Çocuğa çevrilmiş yüzü, insanlık dışı bir acıyla kasılmıştı. Varlık figan ediyordu ve Garion aklını koruyan bu yan uyku durumunda bile tüylerinin dehşetle diken diken olduğunu hissetti.
Bay Kurt yüzünü buruşturarak atından indi. Meydanı dolduran ceset hayallerinin üzerinden dikkatle atlayarak o müthiş varlığa yaklaştı. Saygıyla eğilerek, "Mara Efendimiz," dedi.
Mara uludu.
"Mara Efendimiz," dedi Kurt yeniden. "Önemli bir sebep olmasa acınız içinde sizi rahatsız etmezdim, ancak sizinle konuşmam lazım."
Korkunç yüz kasıldı, tamının yanaklanndan kocaman gözyaşlan süzüldü. Mara hiç konuşmadan kollanndaki çocuk cesedini uzatarak başını kaldırdı ve yeniden figana başladı.
"Mara Efendimiz!" dedi Kurt tekrar, ısrarla.
Mara gözlerini kapatıp başını eğdi ve çocuğun cesedine sarılarak hıçkırmaya devam etti.
"Faydasız baba," dedi Pol Teyze ihtiyara. "Böyle olduğu zaman ona ulaşmak mümkün değildir."
"Rahat bırak beni Belgarath," dedi Mara ağlayarak. Müthiş sesi Garion'un kafasının içinde bir nabız gibi atıyordu. "Beni elemimle baş başa bırak."
"Mara Efendimiz, kehanetin gerçekleşme günü geldi," dedi Kurt.
"Bana ne?" dedi Mara hıçkınp çocuğun cesedini bağnna basarak. "Kehanet ölü çocuklanmı bana geri verecek mi? Ben kehanetin ulaşamayacağı bir yerdeyim artık. Beni rahat bırakın."
"Dünyanın kaderi çok yakında olacak şeylere bağlı Mara Efendimiz," diye ısrar etti Kurt.
"Doğunun ve Batının krallıklan son savaşa hazırlanıyorlar ve lanetli kardeşiniz Tekgöz Torak uykusunda kıpırdanmaya başladı bile; yakında uyanacak."
"Uyansın," dedi Mara kollanndaki cesede eğilip yeniden gözyaşlanna boğularak.
BELGARIAD 3
"Onun hükümranlığına boyun mu eğeceksiniz Mara Efendimiz?" diye sordu Pol Teyze. "Ben onun hükmünün ötesindeyim Polgara," dedi Mara. "Katledilmiş çocuklarımın toprağını terk etmeyeceğim; buraya ne insan ne de tanrı girebilir, istiyorsa dünyayı alsın Torak."
"Gitsek iyi olacak baba," dedi Pol Teyze. "Onu etkilemek mümkün değil."
"Mara Efendimiz," dedi Bay Kurt hâlâ ağlayan tanrıya. "Kehanetin araçlarını getirdik huzurunuza. Gitmeden önce onlara inayetinizi bağışlamaz mısınız?"
"Artık inayetim yok Belgarath," dedi Mara. "Sadece Nedra'nın katil çocukları için lanetim var. Al bu yabancıları ve git buradan."
"Mara Efendimiz," dedi Pol Teyze sert bir sesle. "Kehanetin yerine gelmesinde sizin de payınız var. Bizi yönlendiren çelikten yazgı sizi de yönlendiriyor. Herkes günlerin başlangıcında payına yazılmış olanı yerine getirmeli; çünkü kehanet yolundan saparsa dünya yok olur."
"Yok olsun," diye inledi Mara. "Artık bana hiçbir mutluluk vermiyor, yok olsun gitsin. Elemim ebedi, ondan vazgeçmeyeceğim; bunun bedeli varolan her şeyin yok olması olsa bile. Alın kehanetin çocuklarını ve gidin buradan."
Bay Kurt kabullenerek eğilip selam verdi, sonra dönerek diğerlerinin yanına gitti. Yüzünden ümitsiz bir öfke okunuyordu.
"Durun!" diye gürledi Mara aniden. Şehrin ve cesetlerin hayalleri titreşerek kayboldu. "Nedir bu?" diye gürledi Tanrı.
Bay Kurt hemen ona döndü.
"Ne yaptın sen Belgarath?" dedi Mara suçlayarak. Ansızın irileşerek dev gibi olmuştu. 'Ya sen Polgara? Benim elemim sizin eğlenceniz midir? Acımı yüzüme mi çarpmak istiyorsunuz?"
"Efendimiz?" dedi Pol Teyze. Tanrının bu ani gazabına bir anlam verememişti.

"Bu ucube!" diye gürledi Mara. "Bu ucube!" Dev suratı öfkeyle kasılmıştı. Müthiş bir hiddetle onlara doğru yürüyerek Prenses Ce'Nedra'nın atının tam önünde durdu. "Seni paramparça edeceğim!" diye haykırdı prensese. "Beynini deliliğin solucanlanyla dolduracağım Nedra'nın kızı. Hayatının sonuna kadar işkence ve dehşete boğacağım seni."
"Onu rahat bırakın!" diye haykırdı Pol Teyze.
"Hayır Polgara," dedi Mara çılgın gibi. "Gazabım onun üzerine olacak." Korkunç, kasılmış elleri boş boş bakan prensesin yüzüne doğru uzandı, ama Ce'Nedra ne geri çekildi, ne de olanların farkına vardı.
Tanrı hayal kınklığıyla tıslayarak dönüp Bay Kurt'un karşısına dikildi. "Aldatıldım!" diye haykırdı. "Zihni uykuda."
"Hepsi uyuyor Mara Efendimiz," dedi Kurt. "Tehditleriniz ve korkutmanız onları etkilemez. Gökyüzü başımıza çökene kadar haykırsanız da sizi duyamaz."
"Seni cezalandıracağım Belgarath," diye tısladı Mara. "Polgara'yı da. Bu küstahlığınız için acıyı ve dehşeti tadacaksınız. Bu saldırganların zihninden uykuyu çekip alacağım; o zaman üzerlerine saldığım acıyı ve deliliği bilecekler." Daha da büyüyerek bir deve dönüştü.
"Yeter artık! Mara! Dur!" Ses Garion'un sesiydi, ama Garion konuşanın kendisi olmadığını biliyordu.
Mara'nın ruhu ona dönerek dev kolunu vurmak ister gibi kaldırdı; ama Garion atından inerek bu tehditkâr deve yaklaştığını fark etti. "İntikamın burada sona eriyor Mara," dedi Garion'un ağzından çıkan ses. "O kız benim amacım için gerekli. Ona dokunmayacaksın." Garion çılgın Tanrı ile uyuyan prensesin arasına girmiş olduğunu korkuyla fark etti.
"Çekil yolumdan çocuk, yoksa seni öldürürüm," dedi Mara.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
"Kafanı kullan Mara," dedi ses, "tabii bugüne kadar ulumaktan kafa diye bir şey kalmışsa sende. Kim olduğumu biliyorsun."
"O benim!" diye uludu Mara. "Ona binlerce yaşam verip hepsini tek tek kopararak alacağım."
"Hayır," dedi ses, 'Yapmayacaksın."
Tanrı Mara yeniden doğrulup kollarını kaldırdı; ama aynı zamanda gözleriyle Garion'u inceliyordu yalnızca gözleriyle değil, zihniyle de. Garion Kraliçe Salmissra'nın taht salonunda îssa'nın Ruhu ona dokunduğu zaman hissettiği o müthiş dokunuşu hissetti gene. Mara' nın yaşlı gözlerinde onu tanıdığını gösteren korkulu bir ifade belirdi. "Onu bana ver," diye yalvardı Tanrı. "Diğerlerini al, ama Tolned-ralıyı bana ver. Yalvarıyorum."
"Hayır."
Bundan sonra olan şeyin büyü olmadığını Garion hemen anladı. Büyü yapıldığı zaman hep olan o gürültü ya da o tuhaf çağıldama hissi yoktu. Onun yerinde Mara'nın zihnini onu ezercesine üstüne yönelttiği korkunç bir baskı vardı. Sonra kafasının içindeki zihin Mara'ya karşılık verdi. Ortadaki güç o kadar büyüktü ki, dünya içeremezdi o kadar gücü. Mara'ya vurmaya kalkışmadı; öyle bir şey yapsa bu çarpışmayla dünya bile çatlayabilirdi. Yalnızca direndi; kıpırdamadan ve kıpırdatılamaz olarak Mara'nın çılgın gazabının karşısında durdu öylece. Bir an için Garion kafasının içindeki zihnin farkındalığı-nı paylaştı ve onun ihtişamından ürkerek geri çekildi. O kısacık anda, dev helezonlar halinde boşluğun kadife siyahlığı içinde dönen sayısız güneşin doğuşunun, galaksiler halinde bir araya gelişlerinin ve fini fırıl dönean nebulalann ancak bir saniye sürdüğünü hissetti. Bunların da ötesinde, zamanın kendisiyle yüz yüze geldi bir bakışta başlangıcı ve sonu görüverdi.
Mara geri çekilerek, "Boyun eğiyorum," dedi çatlak bir sesle. Sonra eğilerek Garion'un önünde selam verdi. Acılar içindeki yüzünde tuhaf bir alçakgönüllülük seziliyordu. Dönerek yüzünü ellerinin a-rasına aldı ve sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.
"Elemin sona erecek," dedi ses yumuşak bir tavırla. "Bir gün yeniden mutluluğu bulacaksın."
"Asla," diye hıçkırdı Tanrı. "Benim elemim ebediyen sürecek."
"Ebediyet çok uzun bir zamandır Mara," dedi ses. 'Ve onun sonunu ancak ben görebilirim."
Ağlayan Tanrı cevap vermeden uzaklaştı ve Mar Amon yıkıntılarında figanı yeniden yankılanmaya başladı
Bay Kurt da Pol Teyze de Garion'a bakakalmışiardı, ihtiyar ağzını açtığında sesi huşu içindeydi. "Mümkün mü bu?"
"Her şeyin mümkün olduğunu ikide bir söyleyen sen değil misin Belgarath?" "Doğrudan doğruya müdahale edebileceğini bilmiyorduk," dedi Pol Teyze.

"Arada sırada şöyle bir iteklemem, bazı öneriler yapmam gerekiyor. Eğer hafızanızı zorlarsanız, bunlardan bazılarını hatırlayabilirsiniz bile."
"Çocuk farkında mı bunun?" diye sordu Pol.
"Tabii. Bu konuda biraz konuştuk."
"Ne kadarını anlattın ona?"
"Anlayabileceği kadarını. Merak etme Polgara, ona zarar vermem. Bu olup bitenlerin ne kadar önemli olduğunu anladı. Hazırlanması gerektiğini ve bunun için çok az vakti olduğunu da biliyor artık. Artık buradan gitseniz iyi olacak. Tolnedralı kızın varlığı Mara'ya çok acı veriyor."
Pol Teyze bir şey söyleyecekmiş gibi oldu, sonra uzaklardaki ağlayan Tanrının gölgesine gözü ilişince, başını sallayarak vazgeçti. Atının başını çevirerek herkesi yıkıntılardan uzaklaştırdı. Atlarına binip Pol Teyzeyi izlemeye başladıklarında, Bay Kurt Garion'un yanına yaklaşarak, "Belki yolda biraz sohbet edebiliriz," dedi. "Soracak bir sürü sorum var."

"Gitti dede," dedi Garion.
"Yaa," dedi Kurt hayal kınklığıyla.
Güneş batmaya başlamıştı artık. Mar Amon'dan bir mil kadar mesafede bir korulukta gecelediler. Yıkıntılardan aynlalı beri hiç hortlak görmemişlerdi. Uyuyanlara yemek yedirilip yatırıldıktan sonra, Pol Teyze, Garion ve Bay Kurt küçük ateşin başında oturdular. Zihnindeki varlık gideli beri Garion kendini giderek daha fazla uykulu hissediyordu. Artık hiç duygusu kalmamıştı ve bağımsız düşünemi-yordu sanki.
"Ötekiyle konuşabilir miyiz?" dedi Bay Kurt ümitle. "Burada değil," dedi Garion. "Hep yanında değil miydi?"
"Her zaman değil. Bazen aylarca yok olur. Bazen daha da fazla. Bu defa uzun süredir buradaydı; Aşarak yanalı beri."
" Yarandayken tam nerede oluyor?" dedi ihtiyar merakla.
"Burada," dedi Garion kafasına dokunarak.
"Maragor'a girdiğimizden beni uyanık miydin?" dedi Pol Teyze.
"Tam uyanık değildim," dedi Garion. "Biryanım uyuyordu."
"Hortlakları görüyor muydun?"
"Evet."
"Ama hiç korkmadın ha?"
"Hayır. Bazıları beni şaşırttı, biri de midemi bulandırdı."
Kurt telaşla ona baktı. "Şimdi de miden bulanmaz değil mi?"
"Hayır, sanmam. En başta bazı şeyler hissedebiliyordum. Şimdi ise hiçbir şey hissetmiyorum."
Kurt bir sonraki sorusu için doğru kelimeleri seçmeye çalışıyormuş gibi ateşe baktı bir süre.
"Konuştuğunuz zaman kafandaki o öteki varlık sana ne söyledi?"
"Çok zaman önce olmaması gereken bir şeyin olduğunu ve benim işleri düzeltmem gerektiğini söyledi."
Kurt gülerek,"Az ama öz konuşmuş," dedi. "Sonucun ne olacağını da söyledi mi?" "Bilmiyor."
Kurt içini çekerek, "Bir yerlerde avantajı ele geçirmiş olduğumuzu umuyordum, ama yanılmışım galiba, îki kehanet de hâlâ geçerli demek ki."
Pol Teyze gözlerini kırpmadan Garion'a bakıyordu. "Uyandığında bütün bunları hatırlayabilecek misin?"
"Sanırım."
"Öyleyse dikkatle dinle, ikisi de aynı olayı öngören İM kehanet var. Grolimler ve bütün Anga-raklar bunlardan birini izliyor, biz ötekini izliyoruz. Kehanetlerin her biri, olay için başka bir sonuç öngörüyor."
"Anladım."
"iki kehanet de, aynı olayda buluşmalarına kadar olacaklarda hiçbir şeyi atlamıyor," diye devam etti Pol. "Daha sonra olacak her şeyin yönünü, o olayın nasıl sonuçlanacağı belirleyecek. Kehanetlerden biri kazanacak, öbürü kaybedecek. Olmuş olan ve olacak olan her şey, o noktada birleşecek. Hata silinecek ve evren bir yönde ya da öteki yönde yoluna devam edecek, sanki en baştan beri zaten o yönde gidiyormuş gibi. Tek fark şu ki, eğer başaramazsak çok önemli bir şey hiç olmayacak."

Garion müthiş bir yorgunlukla başını salladı.

"Beldin buna kesişen yazgılar teorisi diyor," dedi Bay Kurt. "Eşit derecede olası iki olasılık. Beldin bazen çok yüksekten atar."
"Bu tanıdık bir kusur baba," dedi Pol Teyze. "Uyusam iyi olacak galiba," dedi Garion.
Kurt ve Pol Teyze bakıştılar. Sonra Pol Teyze, "Pekâlâ," diyerek onu battaniyesine doğru götürdü.
Üstünü örtüp battaniyesini düzelttikten sonra, serin elini alnına koyarak, "Uyu Belgarion'um," diye mırıldandı.
Garion uyudu.
BELGARIAD 3
YEDİNCİ BOLUM
UYANDIKLARINDA birbirlerinin elini tutmuş, bir halka halinde duruyorlardı yine. Ce'Ned-ra Garion'un sol elini tutmuştu, Durnik de sağındaydı. Uyku dağılırken Garion'un bilinci hızla yerine geldi. Rüzgâr serin ve dirilticiydi; sabah güneşi ise pırıl pırıldı. Tam önlerinde sarıkahverengi tepeler yükselmeye başlıyordu; lanetli Maragor ovası ise gerilerinde kalmıştı.
îpek uyanır uyanmaz ihtiyatlı gözlerle etrafına bakınarak, "Neredeyiz?" diye sordu hemen.
"Maragor'un kuzey sınırında," dedi Kurt; "Tol Rane'nin seksen fersah doğusunda."
"Ne kadar uyuduk?"
"Bir hafta kadar."
îpek etrafına bakınmaya devam ederek kendini zaman ve mesafe farkına alıştırmaya çalıştı.
"Gerekli olmasa yapmazdınız herhalde," dedi sonunda.
Hettar hemen atlara bakmaya gitti. Barak ise elleriyle ensesini ovuşturuyordu. "Bir taş yığını üstünde uyumuş gibiyim," dedi sızlanarak.
"Biraz yürü," dedi Pol Teyze. "Adalelerin açılır."
Ce'Nedra elini Garion'un elinden çekmemişti. Garion bunu ona hatırlatsam mı diye düşündü. Kızın eli elinin içinde pek sıcak ve minik duruyordu; hiç de fena bir his değildi. Sonunda bu konuyu hiç açmamaya karar verdi.
Hettar geri döndüğünde kaşları çatdmıştı. "Dişilerden biri yavrulamak üzere Belgarath," dedi.
"Ne kadar vakti var?" diye sordu Kurt hemen başını kaldırarak. "Kesin olarak bilemem, ama bir aydan fazla değil, ilk yavrusu olacak." "Yükünü indirip diğer atlara dağıtabiliriz," dedi Durnik.
'Yük taşımazsa bir şey olmaz." "Olabilir," dedi Hettar pek ikna olmadan.
Mandorallen dikkatle önlerindeki sararmış tepelerin eteklerini izliyordu. "Gözetleniyoruz Belgarath," dedi sonra ciddi bir suratla, mavi gökyüzüne yükselen birkaç duman sütununu göstererek.
Bay Kurt gözlerini kısarak dumanlara baktı ve yüzünü ekşitti. "Altın avcılarıdır herhalde. Hasta bir öküzün üstüne üşüşen akbabalar gibi, Maragor sınırlarından hiç ayrılmazlar zaten. Bir baksana Pol."
Pol Teyzenin gözlerinde o uzak bakış belirmişti bile. Önlerindeki tepeleri taradıktan sonra, "A-rendler," dedi. "Sendarlar, Tolnedralılar, iki de Drasniyalı var. Pek akıllı değiller."
"Murgo yok mu?" "Yok."
"Sıradan serseriler demek ki," dedi Mandorallen. "Böyle haydutların bize büyük bir zararı dokunamaz."
"Mümkün olduğu kadar kavgadan kaçmak istiyorum," dedi Kurt. "Bu tür tesadüfi çatışmalar tehlikelidir ve kimseye de bir faydası olmaz." Bıkkınlıkla başını salladı. "Ama Maragor'dan elimizde al-
SİHİRBAZIN TUZAĞI
tın olmadan çıktığımıza inandıramayız onları, o yüzden çatışma kaçınılmaz galiba." "Eğer istedikleri altınsa, biz de onlara altın verelim," dedi ipek. "Yanıma o kadar altın almadım îpek," dedi ihtiyar.
"Gerçek olması gerekmiyor ki," dedi ipek gözleri parlayarak. Yük atlarından birine giderek büyük çadır bezi parçalan aldı ve otuzar santimlik kareler halinde kesti. Karelerden birinin içine iki avuç çakıl doldurduktan sonra çıkın yapıp ağzını sağlam bir iple bağladı. Avucunda tartarak, "Bir kese altına benzemiyor mu?" dedi sonra.
"Gene bir uyanıklık peşinde," dedi Barak.
ipek Barak'a bakarak yüzünü buruşturdu, sonra hemen birkaç kese daha yaptı. "Ben önden gideyim," dedi keseleri eyerlerine asarlarken. "Siz arkadan gelin; bırakın ben konuşayım. Kaç kişiler Pol-gara?"
"Yirmi kadar."

"Çok iyi," dedi ipek kendinden emin bir tavırla. "Gidelim mi?"
Atlarına atlayıp ovaya açılan geniş kuru nehir yatağına doğru ilerlemeye başladılar, îpek önden gidiyor ve dört yanı kolluyordu. Yatağın ağzına geldiklerinde Garion tiz bir ıslık sesi duydu ve ileride gizlenmeye çalışarak yer değiştiren gölgeler gördü. Nehir yatağının iki yanında yükselen dik duvarları rahatsız ediciydi.
"Biraz açıklığa ihtiyacım var," dedi ipek. Kıyıların eğiminin daha yumuşak olduğu bir yeri işaret ederek, "Şurası," dedi. Oraya vardıklarında, "Haydi!" dedi atını hemen çevirerek. 'Yukarı!"
Sağa sola çakıllar saçarak ıpek'in peşinden yukan tırmandılar. Onlar tırmanırken atlarının nallarından boğucu, san bir toz yükseliyordu.
Yatağın ilerisindeki çalıların arkasından öfkeli sesler yükseldi; bir grup serseri kılıklı adam ortaya fırlayıp diz boyu otların arasında yollarını kesmek için koşmaya başladılar. Diğerlerinden daha yakında olan ve canını dişine takıp koşan kara sakallı bir adam önlerine sıçrayıp paslı kılıcını çekti. Man-dorallen hiç tereddüt etmeden atını adamın üstüne sürdü. Kara sakallı adam bir çığlık atıp yuvarlanarak dev savaş atının nallarının altından zor kurtuldu.
Yatağın üzerindeki tepeye vardıklarında durup yakın düzen toplandılar. "Burası iyi," dedi îpek, etrafındaki araziye bakarak. "Şu kalabalığın kayıplarını düşünecek kadar yeri olsun istiyorum. Mutlaka kayıplarını düşünmeliler."
Bir ok ıslık çalarak geldi, ama Mandorallen aşağılayan bir ifadeyle daha ok havadayken kalkanıyla çeldi.
"Durun!" diye bağırdı serserilerden biri. Zayıf, çiçek bozuğu suratlı bir Sendardı adam; yeşil, pis bir tunik giymişti ve bir bacağında da kirli bir sargı vardı.
"Kimsin sen?" diye haykırdı îpek aldırmaz bir tavırla.
"Adım Kroldor," dedi sargılı adam kendini pek önemseyen bir tavırla. "Eşkıya Kroldor. Adımı duymuşsunuzdur."
"Pek duydum diyemem," dedi îpek sevimli bir tavırla.
"Altınlarınızı ve kadınlarınızı bırakıp gidin," dedi Kroldor; "belki canınızı bağışlarım o zaman."
"Eğer yolumuzdan çekilirsen belki biz senin canını bağışlarız."
"Elli adamım var," dedi Kroldor; "hepsinin de benim gibi gözü dönmüş halde."
"Yirmi adamın var," diye düzeltti îpek. "Kaçak serfler, korkak köylüler, sinsi hırsızlar. Benim adamlarım ise eğitimli savaşçılar. Üstelik biz atlıyız, siz yayasınız."
"Altınlarınızı bırakın," dedi şöhreti kendinden menkul eşkıya.
BELGARIAD 3
"Gelip kendin al."
Kroldor adamlarına, "Haydi yürüyün!" diye haykırarak öne atıldı. Arkasındaki kanun kaçaklarından ikisi sararmış otlar arasında onu izledilerse de ayaklan geri geri gidiyordu. Diğerleri ise oldukları yerde durup Mandorallen, Hettar ve Barak'ı ürkek bir tavırla seyretmeye başladılar. Birkaç adım sonra Kroldor adamlarının peşinde olmadığını fark etti. Durup hırsla arkasına dönerek, "Korkaklar!" diye haykırdı. "Acele etmezsek diğerleri de gelecek. O zaman bize hiç altın kalmaz."
"Bak ne diyeceğim Kroldor," dedi ipek. "Bizim acelemiz var; taşıyamayacağımız kadar da altınımız." Eyerine asılı çakıl keselerinden birini eline alarak manalı manalı salladı. "Al." Keseyi otların üstüne fırlattı. Sonra bir kese daha alıp ötekinin yanına attı. Onun işaretiyle herkes eyerlerindeki keseleri yerdeki yığına ekledi. "Al bakalım Kroldor," dedi ipek. "Sana on kese iyi, sarı altın, hem de hiç dövüşmeden. Fazlasını istiyorsan, kanını dökmek zorundasın."
Kroldor'un arkasındaki serseri kılıklılar birbirlerine baktılar, sonra gözlerini iştahla uzun otların üstündeki kese yığınına dikerek yanlara doğru açılmaya başladılar.
"Adamların ölümlü olduklarını düşünmeye başladılar Kroldor," dedi ipek alayla. "Burada hepsini zengin edecek kadar altın var; zengin insanlar ise gereksiz risklere atılmak istemez."
Kroldor ona öfkeyle bakarak, "Bunu unutmayacağım," dedi. "Eminim unutmazsın," dedi ipek. "Şimdi biz gidiyoruz. Yolumuzdan çekilmenizi tavsiye ederim."
Mandorallen başta, Barak ve Hettar onun iki yanında, yavaş, tehditkâr bir tempoyla ilerlemeye başladılar.
Eşkıya Kroldor son ana kadar yollarında durdu, sonra lanetler okuyarak yana kaçtı.
"Haydi gidelim," dedi ipek.
Atlarını mahmuzlayarak dörtnala kaldırdılar. Arkalarında kanun kaçakları biraz dolanıp sonra ansızın kese yığınına doğru koşmaya başladı. Anında küçük, pis kavgalar çıkmaya başladı;

daha keselerden biri bile açılamadan üç adam yere serilmişti. Uzaktan bile öfke çığlıkları duyulabiliyordu.
iki mil kadar dört nala gittikten sonra atlarını dizginlediklerinde, Barak kahkahalarla gülüyordu.
"Zavallı Kroldor," diye güldü. "Sen habis bir adamsın ipek."
"insan tabiatının aşağılık yönleri üzerine bir araştırma yaptım," dedi ipek masum bir tavırla.
"Daima işime yarayan bir yanını bulabiliyorum."
"Bu olanlardan ötürü Kroldor'u suçlayacaklar," dedi Hettar.
"Biliyorum, ama bu da liderliğin risklerinden biri işte."
"Onu öldürebilirler bile."
"Umarım öyle olur. Eğer öldürmezlerse bayağı hayal kırıklığına uğrarım."
Günün geri kalanında sararmış tepenin eteklerinde yollarına devam edip, ateşlerinin ışığının bölgede sürüyle dolaşan haydutlara yerlerini belli etmeyeceği korunaklı bir kanyonda gecelediler. Ertesi sabah erkenden kalkıp öğle vakti dağlara vardılar. Kayalık uçurumlar arasından geçip serin ve sert havalı, sık bir ladin ve köknar ormanına girdiler. Aşağılarda hâlâ yaz sürüyor olmasına rağmen, yükseklerde sonbaharın ilk belirtileri görülmeye başlamıştı. Çalılarda yapraklar sararıyordu, havada da hafif, dumanlı bir pus vardı. Her sabah uyandıklarında yerde kırağı görüyorlardı. Ama hava kuruydu, o yüzden hızlı ilerleyebiliyorlardı. Derken, dağlık alana girdiklerinden bir hafta kadar sonra bir akşam vakti, batıdan kalın bir bulut tabakası yaklaşarak beraberinde rutubetli bir soğuk getirdi. Garion eyerinin arkasından pelerinini alarak omuzlarına attı; hızla soğuyan hava onu ürpertmeye başlamıştı.
Durnik başını kaldırıp havayı kokladıktan sonra, "Sabah olmadan kar yağar, "dedi.
Garion da karın serin, tozlu kokusunu alabiliyordu havada. Asık yüzle başını salladı.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
Bay Kurt homurdanarak, "işlerin bu kadar uzun süre yolunda gitmeyeceğini biliyordum," dedi. "Ne yapalım," diye ekledi sonra, "daha önce de kış gördük."
Ertesi sabah Garion kafasını çadırdan çıkardığında, kara köknarların altındaki zeminin ikiüç santim karla kaplı olduğunu gördü. Yumuşak kar taneleri süzülerek sessizce yerleşiyor ve yüz metreden ötesini yan şeffaf bir pus ardında gizliyordu. Hava soğuk ve griydi; kar örtüsünün altında kapkara görünen atlar ayaklanın yere vurup kar taneleri üzerlerine kondukça kulaklarını titretiyorlardı. Nefesleri rutubetli soğukta buhar gibiydi.
Ce'Nedra Pol Teyze ile paylaştığı çadırdan çıktığında bir sevinç çığlığı attı. Garion onun Tol Honeth'te pek fazla kar görmemiş olduğunu düşündü; küçük kız bir çocuk rahatlığıyla, yağan kar tanelerinin arasında koşturup duruyordu. Kafasına iyi nişanlanmış bir kartopu yediğinde anlayışla gülümsedi. Sonra da kızın peşine takılıp onu kartopu yağmuruna tuttu; Ce'Nedra da ağaçların arasında koşuşturup çığlıklar ve kahkahalar atıyordu. Sonunda onu yakaladığında suratını karla yıkamaya karar vermişti, ama kirpikleri karla kaplanan Ce'Nedra boynuna sarılıp buz gibi olmuş burnunu yanağına dayayarak onu öptü. Garion ensesinden aşağı bir avuç kar atılana kadar aldatılmakta olduğunu fark edemedi. Sonra Ce'Nedra elinden kurtulup kahkahadan kırılarak çadırlara doğru kaçtı; Garion ise kar erimeden tuniğinin içinden çıkarabilmek için tepinip duruyordu.
Öğle vakti yerdeki kar cıvıldaştı ve yağış kesintisiz, tatsız bir sulu kara döndü. Dallarından sular damlayan ladinler arasından, içinde bir derenin kayalardan çağlayarak aktığı bir koyağa vardılar.
Bay Kurt sonunda herkesi durdurup, "Cthol Murgos'un batı sınırına yaklaştık," dedi. "Biraz tedbir alma vaktidir."
"Ben önden gideyim," dedi Hettar hemen.
"Bence bu iyi bir fikir değil," dedi Kurt. "Sen Murgo görürsen ne yapacağın belli olmaz."
"Ben giderim," dedi ipek. Kukuletasını kaldırmıştı, ama uzun burnunun ucundan hâlâ sular damlıyordu. 'Yarım mil kadar önden gider etrafı kollarım."
"Bir şey görürsen ıslık çal," dedi Kurt.
"Tamam." ipek atını tırısa kaldırarak koyaktan yukarı doğru uzaklaştı.
Akşama doğru yağmur donmaya ve ağaçlarla kayaları gri bir buz tabakasıyla kaplamaya başladı, iri bir kaya çıkıntısını döndüklerinde İpek'i kendilerini bekler buldular. Bu noktada dere küçülmüş, koyak dağın sarp yamaçlarına doğru açılmıştı. "Karanlığın basmasına bir saat var," dedi ufak tefek a-dam. "Ne dersiniz, yola devam mı edelim, yoksa koyağın içine doğru inip geceleyelim mi?"

Bay Kurt gözlerini kısıp önce gökyüzüne, sonra dağ yamacına baktı. Dik yamaç bodur ağaçlarla kaplıydı, orman sının ise pek uzakta değildi. "Bunun etrafından dolanıp öbür taraftan aşağı inmemiz lazım. En fazla iki millik yol var. Haydi gidelim."
ipek başıyla onaylayarak uzaklaştı.
Dağın yamacından dolaştıklarında, iki gün önce geçtikleri zirve ile aralarında duran derin bir yarla karşı karşıya buldular kendilerini. Akşam yaklaştıkça yağmur da azalmıştı; Garion yarın öbür tarafını açık bir şekilde görebiliyordu. Yarım millik açıklığın öteki kıyısında bir hareket çarptı gözüne. "Bu da nedir?" dedi parmağıyla göstererek.
Bay Kurt sakalındaki buzlan silkeleyerek, "Ben de bundan korkuyordum," dedi.
"Neden korkuyorsun?"
"Algrothlar."
Garion iğrenme duygusuyla ürperdi ve onlara Arendiya'da saldıran pullu derili, keçi suratlı maymunları hatırlayarak, "Kaçsak iyi olmaz mı?" diye sordu.
"Bize ulaşamaz," dedi Kurt. "Yarın derinliği en az bir mil. Ama Grolimlerin vahşi hayvanlarını üstümüze saldığını da anlamış olduk. Bundan sonra gözümüzü açık tutalım." Elini yola devam edelim
BELGARIAD 3
anlamında salladı.
Uçurumun ağzında aralıksız esen rüzgârın etkisiyle kulağına iyice zayıflamış olarak gelse de, Garion yarın öteki tarafındaki Algrothun sürüsüne haber vermek için çıkardığı havlama seslerini duyuyordu. Az sonra yarın karşı tarafında iğrenç yaratıklardan bir düzinesi birbirlerine havlaya havlaya koşturmaya başlamıştı; bu tarafta dağın dik yamacından ilerideki geçide doğru at süren gruba ayak uydurmaya çalışıyorlardı. Geçit yardan uzağa götürdü onları; bir mil kadar sonra küçük bir köknar koruluğunda gecelemek için durdular.
Ertesi sabah daha da soğuktu hava; ama bulutlu olmasına rağmen yağmur yağmıyordu. Tekrar yarın kıyısına geri dönerek yollarına devam ettiler. Algrothlar hâlâ aynı hizada koşuyor, havlayıp çığlıklar atarak aç gözlerle onları izliyorlardı. Karşı taraftaki ağaçların arasında belli belirsiz görünen başka gölgeler de vardı, içlerinden birinin dev cüssesi insana benziyordu, ama kafası bir hayvan kafasıydı. Hızla koşan bir hayvan sürüsü, yelelerini ve kuyruklarını rüzgârda dalgalandırarak dörtnala yann kıyısına yaklaştı.
"Bakın!" dedi Ce'Nedra. 'Vahşi atlar."
"Onlar at değil," dedi Hettar ciddi bir yüzle.
"Ata benziyorlar ama."
"Benziyorlar ama değiller."
"Hrulgin," dedi Bay Kurt.
"Hrulgalar at gibi dört bacaklı hayvanlardır, ama sivri dişleri ve toynak yerine de pençeleri vardır."
"Ama öyleyse..." Prensesin gözleri irileşti. "Evet, etoburlar." Prenses ürpererek, "Ne feci!" dedi.
"Yar daralıyor Belgarath," diye homurdandı Barak. "Bunlardan birinin benimle aynı tarafta olmasını istemem doğrusu."
"Merak etme. Hatırladığım kadarıyla yar yüz metreye kadar daralacak, sonra tekrar genişleyecek. Bu tarafa geçemezler."
"Umarım hafızan seni yanıltmıyordun"
Gökyüzü parçalı bulutluydu ve sert bir rüzgâr bulutlan karıştırıp duruyordu. Süzülen akbabalar yann üstünde daireler çiziyorlardı; kuzgunlar da ağaçtan ağaca uçarak ötüşüyorlardı. Pol Teyze kuşları onaylamayan bir tavırla izledi ama sesini çıkarmadı.
Yollarına devam ettiler. Yar gittikçe daraldı. Sonunda karşı taraftaki Algrothlann vahşi suratlarını görebilir oldular. Yeleleri rüzgârda dalgalanan Hrulgin kişnemek için ağızlarını açtıklarında u-zun, sivri dişleri bile görülebiliyordu.
Yann en dar noktasında, örgü zırhlı bir grup Murgo karşı taraftaki kıyıya dörtnala yaklaştı. Atlan yorgunluktan ter içindeydi; Murgolar da yorgun ve asık suratlıydılar. Durup Garion'la dostlannın tam karşılanna gelmelerini beklediler. Tam kıyıda, bir onlara, bir ta aşağılarda akan nehre bakan Brill duruyordu.
"Nerede kaldınız?" diye seslendi ipek; sesi dalgacıydı, ama yüzeyin hemen altında bir çelik sertliği vardı. "Kayboldunuz sandık."
"Merak etme, kaybolmayız Kheldar," dedi Brill. "Karşıya nasıl geçtiniz?"

"Dört günlük yola kadar geri dönün," diye haykırdı ipek geldikleri yönü göstererek. "Çok dikkatli ararsanız bu tarafa geçen kanyonu bulabilirsiniz. Bulmak bir iki günden fazla vaktinizi almaz."
Murgolardan biri sol bacağının altından kısa bir yay çıkararak okunu taktı; yayı Ipek'e yönelte-

rek gerdi ve oku Mattı, ipek ok yardan aşağı geniş bir helezon çizerek düşerken sakin bir ifadeyle izledi, sonra, "iyi atış," dedi.
"Salaklık etme," diye haykırdı Brill oku atan Murgoya. Sonra tekrar Ipek'e dönerek, "Hakkında çok şey duydum Kheldar," diye seslendi.
"Belli bir ünümüz var tabii," dedi ipek mütevazı bir tavırla. "Dedikleri kadar iyi misin bir görmek istiyorum bugünlerde." "Bu merak ölümcül bir hastalığın ilk belirtisi olabilir." "En azından birimiz için."
"Öyleyse bir sonraki karşılaşmamızı iple çekeceğim," dedi ipek. "Ama şimdi iznini rica edeyim sevgili dostum; acil bir işimiz var da..."
"Bir gözün arkanda olsun Kheldar," dedi Brill tehditkâr bir tavırla. "Bir gün orada olabilirim."
"Bir gözüm hep arkamdadır zaten Kordoch," diye seslendi ipek; "o yüzden beni seni bekler bulursan şaşırma. Seninle konuşmaktan pek mutlu oldum. Yakınlarda gene görüşelim."
Elinde yay olan Murgo bir ok daha attı. O da ilkinin peşinden yara düştü gitti, ipek gülerek grubun başına geçti, uçurumun kıyısından uzaklaştılar. Yolda, "Ne hoş bir adam," dedi kendi kendine. Sonra başını kaldırıp çamur gibi gökyüzüne baktı. "Ne kadar harika bir gün."
Gün ilerledikçe bulutlar yoğunlaşıp karardılar. Rüzgâr artarak ağaçların arasında uğuldamaya başladı. Bay Kurt'un önderliğinde onları Brill ile Murgolardan ayıran uçurumdan uzaklaşarak kuzeydoğuya ilerlemeye başladılar.
Gece olunca ağaçların başladığı sınırın hemen altında kayalık bir açıklıkta durdular. Pol Teyze yemek yaptı. Yemek biter bitmez de ateşlerini söndürdüler, "işaret fişekleri yakmamıza gerek yok," dedi Kurt.
"Yan aşamazlar ki," dedi Durnik.
"Gene de risk almayalım," dedi Kurt. Sönen ateşin korlanndan uzaklaşıp karanlığı seyretmeye başladı. Garion da ani bir kararla peşine takıldı.
"Vadiye daha ne kadar var dede?" diye sordu.
"Yetmiş fersah," dedi ihtiyar. "Dağlarda hızlı gidemiyoruz tabii."
"Hava da kötüleşiyor."
"Yaa, ben de fark ettim."
"Ya büyük bir kar fırtınası çıkarsa?"
"Geçene kadar bir yere sığınınz."
"Ya..."
"Garion, bunun doğal olduğunu biliyorum, ama giderek teyzene benziyorsun. On yedi yaşından beri o da bana hep Ya şöyle olursa, ya böyle olursa,' deyip durur. Yıllardır bunu dinlemekten bıktım u-sandım."
"Özür dilerim."
"Özür dilemene gerek yok. Yapma yeter."
Yukanda, kapkaranlık gökyüzünde aniden dev kanatlann çırpıntısı duyuldu.
"Bu da ne?" dedi Garion şaşkınlıkla.
"Sus bakayım!" Kurt başını yukan kaldırarak bekledi. Dev bir kanat çırpma sesi daha duyuldu.
"Çok acıklı."
"Ne bu?"

"Adı yok. Büyük, aptal ve çirkin bir yaratık. Tanrılar bunlardan yalnızca üç tane yarattılar, ilk çiftleşme mevsiminde iki erkek birbirini öldürdü. Ben kendimi bildim bileli yalnız yaşıyor bu zavallı."
"Çok büyük galiba," dedi Garion karanlığa doğru bakıp üstlerindeki dev kanatların sesini dinleyerek. "Neye benziyor?"
"Bir ev kadar büyük. Görmek istemezdin." "Tehlikelimi?"
"Çok tehlikeli, ama karanlıkta iyi göremez." Kurt içini çekti. "Grolimler onu mağarasından çıkarıp peşimize takmış olmalılar. Bazen çok ileri gidiyorlar."
"Ötekilere de söyleyelim mi?"
"Canlarını sıkmaktan başka işe yaramaz. Bazen hiç konuşmamak eniyisidir."

Dev kanatların sesi yeniden geldi ve karanlıktan uzun, acı dolu bir çığlık duyuldu; çığlıkta o kadar acıklı bir yalnızlık ifadesi vardı ki, Garion'un içinde müthiş bir acıma hissi belirdi.
Kurt yeniden içini çekti. 'Yapabileceğimiz bir şey yok. Haydi çadırlara dönelim."
SİHİRBAZIN TUZAĞI
SEKİZİNCİ BÖLÜM
DAĞLARIN karla kaplı zirvelerine doğru dik ve uzun yollarına devam ederlerken, hava da giderek daha soğuk ve değişken olmaya başladı. Yükseldikçe ağaçlar giderek seyreldi ve küçüldü; sonunda tamamen yok oldular. Tırmandıkları sırt yassılaşarak dağlardan birine yaslandı. Dik bir meyili çıkarak rüzgâra tamamen açık kaya ve buz kütlelerinden oluşan bir alanda yol almaya başladılar.
Bay Kurt durup soluk akşam ışığında etrafına bakınarak yönünü tayin etmeye çalıştı. "Bu taraftan," diye işaret etti sonunda, îki zirve arasında düz bir alan uzanıyordu ve onun ötesinde gökyüzü rüzgârla karmakarışık olmuştu. Pelerinlerine sımsıkı sarınıp yokuş yukarı yola koyuldular.
Hettar atmaca yüzünde dertli bir ifadeyle atını Kurt'un yanına sürerek, "Gebe kısrak zor durumda," dedi. "Galiba vakti yaklaşıyor."
Pol Teyze hiçbir şey söylemeden ata bakmaya gitti. Döndüğünde asık suratla, "En fazla birkaç saati kalmış baba," dedi.
"Bu tarafta hiç korunaklı bir yer yok," dedi Kurt etrafına bakınarak.
"Belki geçidin öbür tarafında vardır," dedi Barak sakalı rüzgârda dalgalanarak.
Kurt başını sallayarak, "Farklı olacağını sanmıyorum," dedi. "Acele etmemiz lazım. Geceyi burada geçiremeyiz."
Yükseğe çıktıkça arada sırada yüzlerini yakan bir sulusepkene yakalanıyorlardı. Rüzgâr daha da şiddetlenip kayaların arasında uğuldamaya başladı. Tepeye vanp düzlüğe çıkınca, fırtına bütün şiddetiyle yüzlerine çarptı. Sulusepken sağanak halinde iniyordu artık.
"Bu taraf daha da beter Belgarath," diye haykırdı Barak rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak. "Ağaçlara ne kadar yolumuz var?"
"Daha millerce yol var," dedi Kurt, uçuşan pelerinine sarınmaya çabalayarak.
"Kısrak bu yola dayanamaz," dedi Hettar. "Sığınak bulmalıyız."
"Yok," dedi Kurt. "Ağaçlara varana kadar çıplak kaya ve buzdan başka bir şey yok."
Hiç farkına varmadan, hatta ağzını açana kadar ne diyeceğini bile bilmeden haykırdı Garion: "Mağara olmaz mı?"
Bay Kurt dönüp ona dikkatle bakarak, "Hangi mağara?" dedi. "Nerede?"
"Dağın yamacındaki mağara. Pek uzak değil." Garion mağaranın orada olduğunu biliyordu, a-ma nereden bildiğini bilmiyordu.
"Emin misin?"
"Tabii. Bu taraftan." Garion atını çevirip sol taraflarındaki dev, sarp zirveye doğru tırmanmaya başladı. Rüzgâr onları savurmaya çalışıyor, sulusepken yan yarıya kör ediyordu. Ama Garion kendinden emindi. Bilmediği bir nedenle, etraflarındaki her kaya tamamen tanıdık geliyordu. Diğerlerinin biraz önünden gidiyordu, çünkü hepsinin sorular soracağını biliyordu; onunsa verecek cevabı yoktu. Zirvenin bir köşesini dolanıp, yamaç boyunca uzanan geniş bir çıkıntıya vardılar. Çıkıntı yamaç boyunca dolanarak gidiyor, ilerilerde, yağan sulusepkenin içinde kayboluyordu.
"Nereye götürüyorsunuz bizi delikanlı?" diye haykırdı Mandorallen. "Az kaldı," diye bağırdı Garion geriye doğru.
BELGARIAD 3
Dağın sarp granit yamacını dolandıkça çıkıntı daraldı. Sivri bir dönemeci döndüklerinde, ancak yürüyecek genişlikte kalmıştı artık. Garion atından inip dönemeci döndü. Döner dönmez de rüzgâr doğrudan doğruya yüzüne esmeye başladı. Kör olmamak için eliyle gözlerini koruyarak yoluna devam etti. Böylece yürürken, dokunacak kadar yakınına geldiği halde kapıyı göremedi. Yamaçtaki kapı demirden yapılmıştı, pas ve zaman yüzeyini delik deşik etmişti. Faldor'un çiftli-ğindeki kapıdan daha genişti; tepesi ise yukarılarda, sulusepken içinde kaybolup gidiyordu.
Garion'un hemen arkasından gelen Barak, elini uzatıp demir kapıya dokundu. Sonra dev gibi yumruğuyla kapıya vurdu. Kapının içinden yankılı bir ses duyuldu. "Gerçekten de mağara varmış," diye seslendi geriye. "Ben de rüzgârın aklını başından aldığını sanmıştım."
"içeri nasıl gireceğiz," diye bağırdı Hettar rüzgârdan zor duyulan bir sesle. "Kapı dağ kadar sağlam," dedi Barak kapıyı tekrar yumruklayarak.

"Bu rüzgârdan kurtulmamız lazım," dedi Pol Teyze; bir kolunu koruyucu bir tavırla Ce'Ned-ra'nın omuzuna atmıştı.
"Eee, Garion?" dedi Bay Kurt.
"Kolay," dedi Garion. "Doğru noktayı bulmam lazım." Ne aradığını kendisi de bilmeden, parmaklarını buz gibi demirin üstünde gezdirdi. Farklı bir noktaya rastgelince, "Burası," dedi. Sağ elini noktaya dayayarak hafifçe itti. Kapı müthiş bir gıcırtıyla hareket etmeye başladı. Delik deşik demir yüzeyin tam ortasında, daha önce görünmeyen ustura kesiği gibi bir çizgi belirdi aniden; aralıktan pas tanecikleri yağdı ve rüzgâra karışıp gitti.
Garion kapıya değdirdiği sağ avucundaki gümüşsü lekede tuhaf bir sıcaklık hissetti. Merakla itmeyi bıraktı, ama kapı hareket etmeye devam etti. Sanki avucundaki lekenin varlığına tepki göstererek açılıyordu. Elini çektiğinde bile hareket ediyordu hâlâ. Elini kapatınca kapı durdu. Elini açtı ve kapı gıcırdayarak daha da açıldı. "Oynama canım," dedi Pol Teyze. "Aç şunu."
Dev kapının ardında mağara karanlıktı, fakat kapalı bir mağarada olması gereken rutubetli hava yoktu içeride. Ayaklarıyla zemini dikkatle yoklayarak içeri girdiler.
"Bir dakika," diye fısıldadı Durnik; tuhaf bir şekilde alçak sesle konuşmak zorunda hissediyordu kendini. Eyer torbalanndan birini açtığını duydular; ardından çeliğe çarpan çakmaktaşının sesi geldi. Birkaç kıvılcım uçuştu, sonra demircinin kava üflemesiyle küçük bir alev göründü. Kav iyice alev a-lınca Durnik torbadan aldığı meşaleyi tutuşturdu. Meşalenin alevi bir iki titreştikten sonra yükseldi. Durnik meşaleyi kaldırınca herkes mağaraya bakmaya başladı.
Mağaranın doğal olmadığı hemen belli oluyordu. Duvarlar ve zemin dümdüzdü, neredeyse cilalı gibiydi; meşalenin alevi parlak yüzeylerden yansıyordu. Mağara tam bir daire şeklindeydi, çapı da otuz beş metre kadardı. Duvarlar yükseldikçe içe doğru kavisleniyordu; yüksekteki tavan da daire şeklindeydi. Zeminin tam ortasında yedi metre kadar çapında, yuvarlak bir taş masa vardı. Masanın yüksekliği Barak'ın boyundan da fazlaydı; taş bir bank masayı çepeçevre sarıyordu. Kapının tam karşısındaki duvarda, yuvarlak bir kemer şeklinde şömine vardı.
Mağara serindi, ama bekledikleri gibi müthiş bir soğuk da yoktu içeride.
"Atlan getireyim mi?" diye sordu Hettar alçak sesle.
Bay Kurt başıyla onayladı. Titreşen meşalenin ışığında yüzü şaşkın görünüyordu, gözleri ise düşüncelere dalmış gibiydi.
içeri giren atların nallan düz taş zeminde sakırdadı; atlar etraflanna bakarak sinirle kulaklannı oynattılar.
"Şöminede hazırlanmış bir ateş var," dedi Durnik. 'Yakayım mı?" Kurt başını kaldırdı. "Ne? Ha, evet. Yak tabii."
SİHİRBAZIN TUZAĞI
Durnik meşalesini şömineye uzatınca dizili odunlar hemen alev aldı. Ateş çabucacık yükseldi; a-levler alışılmadık ölçüde parlaktı.
Ce'Nedra hayretle, "Duvarlar!" dedi. "Duvarlara bakın!" Ateşin ışığı kayalann kristal yapısında bir şekilde kırılarak bütün kubbeyi gökkuşağı renklerine boyuyor, mağarayı yumuşak, rengârenk bir ı-şıkla dolduruyordu.
Hettar duvar boyunca dolaşırken bulduğu başka bir kemerli açıklığa bakarak, "Burada bir pınar var," dedi. "Fırtınada sığınmak için iyi bir yer."
Durnik meşalesini söndürüp pelerinini çıkardı. Daha ateş yanar yanmaz mağara ısınıvermişti. Bay Kurt'a bakarak, "Burayı biliyordun, değil mi?" diye sordu.
"Daha önce hiçbirimiz burayı bulamamıştık," dedi ihtiyar düşünceli gözlerle. "Hâlâ varolduğundan bile emin değildik."
"Bu acayip mağara neyin nesidir Belgarath?" dedi Mandorallen.
Bay Kurt derin bir nefes aldı. "Tanrılar dünyayı yaratırken, herbirinin yaptıklarını, yapacaklarını, yani dağların, rüzgârları, mevsimleri birbirine nasıl uydurup uyum içinde işlemelerini sağlayacaklarını tartışmak için arada bir toplanmaları gerekiyordu. Etrafına bakındı. "Buluştukları yer burası."
Burun kanatlan merakla titreyen îpek, dev masayı çevreleyen banka tırmanmıştı. "Burada çanaklar var," dedi. 'Yedi tane; yedi de bardak. Çanaklarda bir çeşit meyva var galiba." Elini uzatmaya hazırlandı.
"ipek," dedi Bay Kurt sert bir sesle. "Hiçbir şeye dokunma."
Ipek'in eli havada dondu kaldı; ufak tefek adam hayretle Bay Kurt'a baktı.
"Oradan insen iyi olacak," dedi Kurt ciddi bir tavırla.
"Kapı!" diye haykırdı Ce'Nedra.

Hep birden o tarafa döndüklerinde dev kapının yavaşça kapanmakta olduğunu gördüler. Barak bir lanet savurarak kapıya atıldı, ama geç kalmıştı. Daha o dokunamadan, dev kanatlar mağarada yankılanan bir sesle kapandı. Iriyarı adam yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle diğerlerine döndü.
"Merak etme Barak," dedi Garion. "Tekrar açabilirim."
Kurt yüzünde sorgulayan bir ifadeyle dönüp Garion'a baktı o zaman. "Mağarayı nereden biliyordun?"
Garion çaresizce kekeleyerek, "Bilmiyorum," dedi. "Biliyordum işte. Son bir gündür mağaraya yaklaşmakta olduğumuzu hissediyordum hep."
"Bunun Mara ile konuşan sesle bir ilgisi var mı?"
"Sanmıyorum. Şimdi burada değil zaten. Mağarayı bilmem çok farklı bir şey gibi geliyor bana. Ondan değil de benden gelen bir bilgi gibi, ama nasıl olduğunu bilmiyorum. Sanki bu mağaranın burada olduğunu hep biliyormuşum, ama bugüne kadar düşünmemişim gibi. Açıklaması çok zor."
Pol Teyzeyle Bay Kurt uzun uzun bakıştılar. Kurt tam başka bir soru soracakmış gibi görünüyordu ki, mağaranın öte yanından bir inilti geldi.
"Biri yardım etsin," dedi Hettar telaşla. Karnı şiş ve sık nefes alan bir at, sanki yere yıkılacakmış gibi sallanıyordu. Hettar yanında durup ona destek olarak, "Doğurmak üzere," dedi.
Hepsi dönüp doğum sancısı çeken kısrağın yanına gittiler. Pol Teyze hemen komutayı eline alıp emirler yağdırmaya başladı. Kısrağı yere yatırdılar. Hettar ve Durnik hemen ona yardım etmeye başladılar; bu arada Pol Teyze de küçük bir tencereyi suyla doldurup ateşin üstüne koydu. "Biraz yer açın bana," dedi diğerlerine dik dik bakarak; bu arada da şifalı otlannı taşıdığı çantayı açıyordu.
"Hepimiz ayak altından çekilsek iyi olacak," dedi Barak, nefes almaya çalışan ata huzursuz bir tavırla bakarak.
BELGARIAD 3
"Harika bir fikir," dedi Pol. "Ce'Nedra, sen burada kal. Yardımına ihtiyacım var." Garion, Barak ve Mandorallen birkaç metre uzağa çekilip sırtlarını parlayan duvara dayayarak oturdular. Bu arada îpek'le Bay Kurt da mağaranın diğer bölümlerini keşfe çıkmışlardı. Kısrağın başında duran Durnik ile Hettar'ı ve ateşin başındaki Pol Teyze ile Ce'Nedra'yı seyrederken, Garion düşüncelere daldı. Onu çeken mağaraydı, bundan kuşkusu yoktu. Şimdi bile üzerinde tuhaf bir etkisi olduğunu fark ediyordu. Kısrağın durumu acil olmasına rağmen, onunla ilgilenemiyordu bir türlü. Mağarayı bulmasının olup bitenlerin yalnızca ilk kısmı olduğundan emindi nedense. Yapması gereken başka bir şey daha vardı ve bu dalgınlığı da ona hazırlıktı sanki.
"itiraf etmesi çok zor," diyordu Mandorallen ciddi bir edayla. "Fakat vazifemizin acil olması sebebiyle, bu kusurumu açıkça ifade etmeliyim. Olur a, bu kusurum büyük bir tehlike anında bir korkak gibi dönüp kaçmama ve sizi hayati tehlike içinde bırakmama sebep olur."
"Çok büyütüyorsun," dedi Barak.
"Hayır Lordum. Benim bu vazife için uygun olup olmadığımı kararlaştırmak için bu mevzuyu düşünmenizi rica ediyorum sizden." Gıcırdayarak ayağa kalktı.
"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Barak.
"Bu mevzuyu rahatça münazara etmeniz için yanınızdan ayrılıyorum.
"Otur yerine Mandorallen," dedi Barak sinirle. 'Yüzüne söyleyemeyeceğim hiçbir şeyi arkandan söylemem."
Ateşin yakınında, başı Hettar'ın kucağında yatmakta olan kısrak yeniden inledi, "ilacın daha hazır değil mi Polgara?" diye sordu Hettar endişeyle.
"Daha değil," dedi Pol Teyze. Sonra birtakım kuru yapraklan öğütüp toz haline getirmeye çalışan Ce'Nedra'ya dönerek, "Biraz daha iyi ez canım," diye talimat verdi.
Durnik kısrağın üstünde durmuş elleriyle karnını yoklayarak, 'Yavruyu çevirmemiz gerekebilir," dedi. "Galiba ters geliyor."
"İlaç etkisini gösterene kadar bir şey yapma," dedi Pol Teyze. Bir yandan da kaynayan suya toprak bir kavanozdan gri bir toz döküyordu. Ce'Nedra'nın elinden yaprakların durduğu kabı alıp onları da suya katarak karıştırmaya devam etti.
"Kanaatimce," dedi Mandorallen, "söylediklerimin ehemmiyetini anlamıyorsunuz Lord Barak."
"Ne dediğini anladım. Bir kere korkmuşsun. Dertlenecek bir şey yok. Herkesin başına gelir bu."
"Fakat ben bununla yaşayamıyorum. Korkunun ne zaman geri gelip beni erkek gibi davranmaktan alıkoyacağını düşünerek dehşete kapılıyorum."

Durnik kısraktan başını kaldırarak, "Korkmaktan mı korkuyorsun?" diye sordu hayretle. "Nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz dostum," dedi Mandorallen.
"Karnın kasılıp taş gibi oluyor," dedi Durnik. "Ağzın kuruyor, kalbin de sanki biri eline almış da sıkıyormuş gibi oluyor, değil mi?"
Mandorallen gözlerini kırpıştırdı.
"O kadar çok başıma geldi ki, nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum."
"Sizin başınıza mı geldi? Siz ki tanıdığım en cesur insanlardan birisiniz."
Durnik ekşi bir gülümsemeyle, "Ben sıradan bir insanım Mandorallen," dedi. "Sıradan insanlar sürekli korku içinde yaşarlar. Bunu bilmiyor muydun? Havadan korkarız, güçlü insanlardan korkarız, geceden korkarız, karanlıkta dolaşan canavarlardan korkarız, yaşlanıp ölmekten korkarız, yaşamaktan bile korkanz. Sıradan insanlar hayatlarının her anında korkarlar."
"Nasıl dayanıyorsunuz peki buna?"
SİHİRBAZIN TUZAĞI
"Başka seçeneğimiz var mı? Korku hayatın bir parçasıdır Mandorallen. Bizim de bir tek hayatımız var. Alışırsın. Her sabah eski bir elbise gibi üstüne giye giye, artık fark etmezsin bile. Bazen gülmek işe yarar, biraz da olsa."
"Gülmek mi?"
"Korkuya onun varlığını bildiğin, ama gene de yapman gerekeni yapacağını gösterir." Durnik kısrağın karnına masaj yapmakta olan ellerine baktı. "Bazı insanlar lanet okurlar, küfrederler ya da nara atarlar. Etkisi aynı oluyor herhalde. Herkes korkuyla mücadele etmek için kendi yöntemini bulmalı. Şahsen ben gülmeyi tercih ederim. Nedense daha uygun gibi geliyor."
Durnik'in sözleri aklına yattıkça, Mandorallen'in yüzü giderek daha düşünceli bir hal aldı. "Bunu düşüneceğim," dedi sonunda. "Dostum, bu tavsiyeleriniz yüzünden size hayatımdan daha da fazlasını borçlanmış olabilirim."
Kısrak yeniden inledi; derin, acı dolu bir iniltiydi bu. Durnik doğrulup kollarım sıvamaya başladı. 'Yavrunun çevrilmesi lazım Pol Hanım," dedi kesin bir tavırla. "Hemen yapmazsak anneyi de yavruyu da kaybederiz."
"Önce şunu içireyim," dedi Pol Teyze kaynayan tencereye biraz soğuk su ekleyip ılıtarak.
"Başını tut," dedi Hettar'a. Hettar başını sallayarak kollarını doğum sancısıyla kıvranan kısrağın başına doladı.
"Garion," dedi Pol Teyze kısrağın dişlerinin arasından kaşıkla ilacım dökerken, "haydi Ce'Ned-ra'yla sen dedenle Ipek'in yanına gidin."
"Daha önce hiç tay çevirmiş miydin Durnik?" diye sordu Hettar kaygıyla.
"Tay çevirmedim, ama buzağı çevirdim. Atlar ineklerden çok farklı değildir."
Barak ayağa fırladı. Yüzünde yeşilimsi bir renk belirmişti. "Ben de Garion ve Prensesle gideyim," diye gürledi. "Herhalde size bir faydam dokunmaz."
"Ben de sizinle geleyim," dedi Mandorallen. Onun yüzü de bembeyaz olmuştu. "Kanaatimce dostlarımıza ebelik edebilmeleri için yer açsak iyi olacak."
Pol Teyze iki savaşçıya hafif bir gülümsemeyle baktı, ama bir şey söylemedi. Garion ve diğerleri telaşla uzaklaştılar.
îpek'le Bay Kurt dev masanın öteki tarafında, parlak duvardaki başka bir açıklığın önünde durmuşlardı. "Hayatımda hiç buna benzeyen meyva görmemiştim," diyordu ufak tefek adam.
"Görmüş olsan şaşardım," diye cevap verdi Kurt.
"Yeni toplanmış gibi taze görünüyorlar." Ipek'in eli kendiliğinden meyvaya doğru uzandı. "Ben olsam yapmazdım," diye uyardı Kurt. "Tatlarını merak ediyorum." "Meraktan zarar gelmez, ama tatmaktan gelebilir." "Merakta kalmaktan nefret ederim."
"Geçer." Kurt Garion'la diğerlerine dönerek, "At nasıl?" diye sordu.
"Durnik tayı çevirmeleri gerektiğini söylüyor," dedi Barak. "Ayaklarının altından çekilsek iyi o-lur diye düşündük."
Kurt başını salladı. Sonra başını çevirmeden, "ipek!" diye bağırdı.
"Pardon," dedi ipek elini çekerken.
"Oradan uzaklaşsana sen. Başını belaya sokacaksın yoksa."
ipek omuzlarını silkerek, "Zaten hep yaptığım şeydir," dedi.
"Haydi ipek," dedi Kurt sert bir sesle. "Her dakika sana göz kulak olamam ki." Parmaklarını ko-

lundaki pis ve parçalanmaya başlamış sargının altına sokarak kaşındı. Sonra, 'Yeter artık," dedi. "Gari-on, şu nesneyi kolumdan çıkar." Kolunu uzattı.

Garion geri çekilerek, 'Yok canım," dedi. "Ondan izin almadan böyle bir şey yaparsam Pol Teyze bana ne der biliyor musun?"
"Saçmalama, ipek, sen yap şu işi öyleyse."
"Önce başını belaya sokma diyorsun, sonra da Polgara'yı kızdırmamı öneriyorsun. Tutarsızsın Belgarath."
"Peki, peki," dedi Ce'Nedra. ihtiyarın kolunu tutarak minik parmaklarıyla sargının düğümlerini çözmeye başladı. "Bunun senin fikrin olduğunu unutma ama. Garion bana bıçağını ver."
Garion isteksiz bir tavırla hançerini uzattı. Prenses sargıyı keserek açmaya başladı. Sonunda destek tahtaları yere düştü.
"Ne iyi bir çocuksun sen öyle," diye gülümsedi Bay Kurt rahatlamış bir halde kolunu kaşıyarak
"Bana bir kıyak borçlu olduğunu unutma," dedi Ce'Nedra.
"Halis muhlis Tolnedralı," dedi ipek.
Bir saat kadar sonra Pol Teyze yüzünde karanlık bir ifadeyle yanlarına geldi.
"Kısrak nasıl?" diye sordu Ce'Nedra hemen.
"Çok zayıf, ama iyileşecek."
"Ya bebek at?"
Pol Teyze içini çekti. "Çok geç kaldık. Elimizden geleni yaptık, ama bir türlü nefes aldıramadık."
Ce'Nedra yüzü bembeyaz kesilerek içini çekti. "Vazgeçmiyorsunuz değil mi?" dedi suçlarcasına.
"Yapabileceğimiz bir şey yok canım," dedi Pol Teyze üzüntüyle. "Çok uzun sürdü. Doğduğunda gücü kalmamıştı."
Ce'Nedra inanamayarak ona bakakaldı. "Bir şey yapın!" dedi sonra. "Siz büyücü değil misiniz? Bir şeyler yapın!"
"Üzgünüm Ce'Nedra, ama bu bizim gücümüzün ötesinde. O engelin ötesine geçemeyiz."
Küçük prensesin gözleri doldu, sonra acı acı ağlamaya başladı. Pol Teyze hıçkıran küçük kızı kucakladı.
Ama Garion harekete geçmişti bile. Mağaranın ondan ne beklediğini açıkça biliyordu artık; hiç düşünmeden bu çağrıya uydu. Koşmadan, acele bile etmeden taş masanın etrafından dolanıp ateşin başına gitti.
Hettar kucağında kıpırtısız duran tayla, yere bağdaş kurmuş oturuyordu. Başı üzüntüyle öne eğilmişti, uzun tek tutam saçı da çöp gibi bacakları olan hayvancağızın yüzüne düşüyordu.
"Onu bana ver Hettar," dedi Garion.
"Garion! Yapma!" Pol Teyzenin arkadan gelen sesi korku doluydu. Hettar atmaca yüzünde keder dolu bir ifadeyle başını kaldırdı. "Ver onu bana Hettar," dedi Garion çok alçak bir sesle.
Hettar ağzını açmadan, ateş ışığında hâlâ ıslak ıslak parlayan cansız, küçük gövdeyi kaldırarak Garion'a uzattı.
Garion diz çökerek tayı yere uzattı ve ellerini minicik göğüs kafesine dayayarak "Nefes al!" dedi fısıldayarak.
"Denedik Garion," dedi Hettar. "Her şeyi denedik."
SİHİRBAZIN TUZAĞI
Garion iradesini toplamaya başladı.
"Yapma Garion," dedi Pol Teyze sert bir sesle. "Mümkün değil bu; kendine zarar vereceksin."
Garion onu dinlemiyordu. Mağara o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki, başka bir şeyi duyması kabil değildi. Bütün düşüncesini tayın ıslak, cansız gövdesi üzerinde yoğunlaştırdı. Sonra sağ elini u-zatıp avucunu ölü hayvanın lekesiz kestane rengi omuzuna değdirdi. Önünde boş bir duvar vardı sanki siyah ve dünyadaki her şeyden daha yüksek, aşılmaz ve akıl almayacak kadar sessiz. Dener gibi duvarı itti, ama duvar kıpırdamadı. Derin bir nefes alarak kendini tamamen mücadeleye verdi.
"Yaşa," dedi.
"Garion, dur."
"Yaşa," dedi Garion yeniden, siyahlığa karşı çabasını derinleştirerek.
Bay Kurt'un, "Artık çok geç Pol," dediğini duydu bir yerlerde. "Artık geri dönüşü yok."
"Yaşa," diye tekrarladı Garion; içinden yükselen dalga o kadar büyüktü ki, bütün gücünü tüketti. Parlak duvarlar titreşti, sonra sanki dağın içlerinde bir çana vurulmuş gibi çınlamaya başladı. Ses titredi, tınlayıp yükselerek kubbeli mağaranın içini doldurdu. Duvarlardaki ışık ansızın parlaklaştı, mağaranın içi gündüz gibi aydınlandı.
Garion'un elinin altındaki minik gövde titredi, tay derin bir nefes aldı ürpererek.

Çöp gibi bacaklar kıpırdamaya başlayınca, Garion diğerlerinin huşu içinde içlerini çektiğini duydu. Tay bir kez daha nefes aldı ve gözleri açıldı. "Mucize," dedi Mandorallen boğuk bir sesle. "Belki daha da büyük bir şey," dedi Bay Kurt gözlerini Garion'un yüzünden ayırmadan. Başı boynunun ucunda dik duramayan tay debelendi. Bacaklarını altında toplayıp çabalayarak ayağa kalktı, sonra içgüdüsel olarak, tökezleyerek annesine doğru gitti. Garion ona dokunmadan önce lekesiz, koyu kahverengiydi tay; şimdi ise omuzunda parlak beyaz bir leke vardı, tam Garion'un avu-cundaki leke kadar.
Garion zorla ayağa kalktı ve diğerlerinin yanından geçip sendeleyerek uzaklaştı. Duvardaki pınara giderek yüzüne ve boynuna buz gibi suyu çarptı. Sonra pınarın yanına diz çökerek uzun bir süre nefesinin normale dönmesini bekledi. Derken dirseğinde utangaç, hafif bir dokunuş hissetti. Bitkin bir halde başını kaldırınca, artık yere sağlam basan tayın yanında durmuş, ıslak gözlerinde büyük bir hayranlıkla kendisine bakmakta olduğunu gördü.
BELGARIAD 3
DOKUZUNCU BOLUM
ERTESİ SABAH fırtına dindi, ama kısrağın iyileşmesi ve tayın gücünü toplaması için bir gün daha mağarada kaldılar. Garion küçük tayın ilgisinden biraz huzursuz olmuştu. Mağarada nereye giderse gitsin, o yumuşacık gözleri üstünde hissediyordu; tay da durmadan yanına koşup burnunu sürtüyordu. Diğer atlar da onu sessiz bir saygı ile gözlüyorlardı. Mahcubiyet verici bir durumdu kısacası.
Yola çıkacakları gün, orada kalmış olduklarını gösterecek bütün izleri dikkatle temizlediler. Bunu ne kimse önerdi, ne de bir tartışma oldu, hepsi birden hiçbir şey söylemeden, kendiliklerinden giriştiler işe.
Tam çıkarlarken Durnik kapıdan pırıl pırıl kubbeye bakarak, "Ateş hâlâ yanıyor," diye söylendi."
"Biz çıkınca kendiliğinden söner," dedi Kurt. "Zaten ne yaparsan yap söndüremezdin herhalde."
Durnik başını sallayarak, "Haklısın galiba," dedi.
"Kapıyı kapa Garion," dedi Pol Teyze atları mağaranın önündeki balkon gibi çıkıntıya getirdiklerinde.
Garion biraz utanarak dev demir kapının kenarından tutup çekti. Az önce Barak bütün gücüyle çekmesine rağmen kapıyı kıpırdatamamıştı, ama Garion dokunduğu anda hareket etmeye başladı. Hafif bir itiş kapının yavaşça kapanmaya başlamasına yetti, iki kanat, müthiş, yankılanan bir gümbürtüyle birleşti; kavuşma noktasında yalnızca incecik, zor görülen bir çizgi kaldı.
Bay Kurt elini delik deşik olmuş demire dayadı; gözleri uzaklara daldı. Sonra içini çekerek döndü ve başa geçerek İM gün önce geçtikleri çıkıntıdan geriye doğru yola koyuldu.
Kaya dönemecini döner dönmez atlarına binip devrik kayalar ve erimeye başlamış buz kütleleri arasından, geçidin birkaç mil aşağısındaki ilk çalılıklara ve bodur ağaçlara doğru ilerlediler. Rüzgâr hâlâ sertti, ama gökyüzü maviydi ve çok yakın görünen birkaç dağınık buluttan başka bir şey yoktu yukarıda.
Garion atını Bay Kurt'un yanına sürdü. Mağarada olup bitenler kafasını karıştırmıştı; düşüncelerine bir çeki düzen vermesi gerekiyordu. "Dede," dedi.
"Ne var Garion?" dedi ihtiyar dalgınlığından sıyrılarak. "Pol Teyze niye beni durdurmaya çalıştı? Tayla ilgilenirken yani?" "Çünkü tehlikeli bir şey yapıyordun," dedi ihtiyar. "Çok tehlikeli."
"Neden tehlikeli?"
"İmkânsız bir şey yapmaya çalışırken fazla güç harcarsın; eğer ısrar edersen ölümcül olabilir."
"Ölümcül mü?"
Kurt başını salladı. "Kendini tüketirsin ve sonunda kendi kalbinin çarpmasını sağlayacak kadar bile gücün kalmayabilir."
"Bunu bilmiyordum," dedi Garion müthiş bir şaşkınlık ve korkuyla. Alçak bir dalın altından geçmekte olan Kurt eğildi. "Belli oluyordu."
SİHİRBAZIN TUZAĞI
"Sen hiçbir şey imkânsız değildir demez misin hep?" "Mantık sınırlan dahilinde Garion, mantık sınırlan dahilinde."
Birkaç dakika, atlarının nallarının yosun kaplı orman zemininde çıkardığı sesleri dinleyerek, sessizce yollarına devam ettiler."
"Bu mesele hakkında bir şeyler öğrenmem gerekiyor belki," dedi Garion sonunda.
"Fena fikir değil. Ne öğrenmek istiyorsun?"
"Her şeyi galiba."

Bay Kurt gülerek, "Bu çok uzun bir zaman alabilir korkarım," dedi.
Garion hayal kırıklığına uğramıştı. "O kadar karmaşık mı?"
"Hayır. Aslında çok basit, ama basit şeyleri açıklamak daima daha zordur."
"Bu bana mantıklı gelmedi," dedi Garion biraz öfkeyle.
"Ya?" dedi Kurt neşeyle ona bakarak. "Basit bir soru sorayım sana o zaman, iki iki daha ne eder?"
"Dört," dedi Garion hemen. "Neden?"
Garion bir an için bocaladı. "Çünkü öyledir de ondan," dedi sonra güvensiz bir sesle. "Ama neden?" "Nedeni yok. Öyledir işte." "Her şeyin bir nedeni vardır Garion." "Pekâlâ, iki iki daha niye dört eder?"
"Bilmiyorum," dedi Kurt. "Belki sen bilirsin diye düşünmüştüm." Mavi gökyüzünün önünde bembeyaz duran yamrı yumru ölü bir ağacın yanından geçtiler. "Böyle bir yere varabilecek miyiz?" dedi Garion. Kafası daha da karışmıştı. "Aslında bayağı mesafe katettik," dedi Kurt.
"Bilmek istediğin tam olarak nedir?" Garion becebildiği kadar açık sözlü davranarak, "Büyücülük nedir?" diye sordu. "Daha önce söylemiştim ya. irade ve Söz." "Bunun pek bir anlamı yok ama."
"Peki, bir de şöyle düşün. Büyücülük ellerin yerine zihninle bir şey yapmaktır. Çoğu insan bunu yapmaz, çünkü el ile yapmanın daha kolay olduğunu zanneder." Garion kaşlarını çatarak, "Pek zor görünmüyor," dedi.
"Çünkü sen şu ana kadar yaptıklarını içgüdüsel olarak yaptın. Oturup nasıl yapacağını düşünmedin, sadece yaptın."
"Böylesi daha kolay değil mi? Neden içinden geldiği gibi yapmayasın da düşünesin?"
"Çünkü doğaçlama büyücülük üçüncü sınıf büyüler yapabilir; tamamiyle kontrolsüzdür. Zihninin gücünü serbest bırakırsan her şey olabilir. Bir ahlakı yoktur, iyi ve kötü büyüden gelmez, senden gelir."
"Yani Aşarak'ı yaktığımda, sorumlu büyü değil de ben miydim?" Garion bu fikirden huzursuz olmuştu.
Bay Kurt ciddi bir tavırla başını salladı. "Ama o taya da can verenin sen olduğunu unutmasan iyi olur. Bunlar birbirini dengeliyor."
Garion başını çevirip, bir köpek yavrusu gibi hoplayıp zıplayarak kendisini izlemekte olan taya

baktı. 'Yani diyorsun ki, iyi de olabilir, kötüde."
"Hayır," dedi Kurt. "Kendi başına büyünün iyi veya kötüyle bir ilgisi yoktur. Onu nasıl kullanacağına karar vermene de bir katkısı olmaz, istediğini yapabilirsin yani hemen hemen her şeyi. Dağların tepelerini devirip, ağaçlan tersine çevirebilirsin, ya da canın isterse bulutlan yeşil yapabilirsin. Karar vermen gereken, bir şeyi yapıp yapamayacağın değil: önemli olan şu: yapmalı mısın?"
'"Hemen hemen her şeyi dedin," dedi Garion.
"Ona geliyordum," dedi Kurt alçaktan geçen bir buluta bakarak. Pas rengi bir tunik giymiş, gri kukuletalı, gökyüzüne bakan sıradan bir adamdan hiçbir farkı yoktu. "Kesinlikle yasaklanmış olan tek bir şey vardır. Hiçbir şeyi asla yok edemezsin."
Garion bunu pek anlayamamıştı. "Aşarak'ı yok ettim ama, değil mi?"
"Hayır. Sen onu öldürdün. Bu ikisi farklı şeyler. Sen onu ateşe verdin, o da yanarak öldü. Buseyi yok etmek, onun yaradılışını geri çevirmeye çalışmaktır. Yasak olan bu."
"Peki eğer bunu denersem ne olur?"
"Gücün sana geri döner ve anında yok olursun."
Garion gözlerini kırpıştırıp, Aşarakla karşılaşmasında bu yasak sınıra ne kadar yaklaşmış olduğunu hatırlayarak buz gibi oldu. "Aradaki farkı nasıl anlayabilirim?" diye sordu alçak bir sesle. 'Yani birini sadece öldürmek istediğimi, yok etmek istemediğimi nasıl belli edeceğim?"
"Deney yapmak için iyi bir alan değil bu," dedi Kurt. "Birini ille de öldürmek istiyorsan kılıç kullan. Umarım sık sık böyle bir şey yapmak zorunda kalmazsın."
Yosunlu kayalardan akan küçük bir dere başında durup atlarını suladılar.
"Bak Garion," dedi Kurt. "Evrenin nihai amacı yaratmaktır. Onun arkasından dolaşıp yaratmak için o kadar uğraştığı şeyleri yok etmene izin vermez her şeyden önce. Birini öldürdüğünde bütün yaptığın onu biraz değiştirmektir sadece. Canlı halden ölü hale değiştirirsin. Hâlâ oradadır. Onu yok etmek için iradeni kullanıp bütün varoluşunu ortadan kaldırmalısın. O

yüzden "kaybol", "yok ol" gibi şeyler söylemek üzere olduğunda, kendini yok etmenin sınırına gelmiş olacağını unutma. Bu yüzden duygularımızı daima kontrol altında tutmamız gerek."
"Bunu bilmiyordum," dedi Garion.
"Öğrendin artık. Bir çakıl taşını bile yok etmeye çalışma."
"Çakıl taşını bile mi?"
"Evren çakıl taşı ile insan arasında fark gözetmez." ihtiyar adam Garion'a biraz ters bir tavırla baktı. "Teyzen aylardır sana kendini kontrol altında tutmanın gerekliliğini anlatmaya çalışıyordu; sense ona durmadan karşı koydun."
Garion başını önüne eğerek, "Ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım," dedi özür dilercesine.
"Çünkü onu dinlemiyordun. Dinlememek senin en büyük kusurun Garion."
Garion kızardı. "Sen ilk kez böyle şeyler yapabildiğini keşfettiğinde ne olmuştu?" dedi sonra lafı değiştirme gayretiyle.
Kurt omuzlarını silkti. "Büyük bir taşı yerinden oynatmaya çalışıyordum. Kollarım ve sırtım yeterince güçlü değildi, ama zihnim güçlüydü. Sonra da bu güçle birlikte yaşamayı öğrenmekten başka çarem kalmadı; çünkü bir kere ortaya çıktıktan sonra, artık ortadan kaldırılamaz. O noktada hayatın değişir ve kendini kontrol etmeyi öğrenmek zorunda kalırsın."
"işler hep buraya varıyor galiba."
"Daima," dedi Kurt. "Aslında göründüğü kadarda güç değil. Mandorallen'e bak." Durnik'in yanında at sürmekte olan şövalyeyi işaret etti. "Mandorallen çok iyi bir dost; dürüst, içten, son derece soylu. Ama dürüst olalım; hayatı boyunca zihni özgün bir fikir tarafından bir kere bile rahatsız edilme-

miş bugüne kadar. Şimdi korkuyla başa çıkmaya çalışıyor ve bu çaba da onu düşünmeye zorluyor; belki de hayatında ilk kez. Acı çekiyor ama gene de yapıyor bunu. Eğer Mandorallen o sınırlı aklıyla korkuyu kontrol etmeyi öğrenebiliyorsa, sende diğer duygularını kontrol etmeyi öğrenebilirsin. Ondan çok daha akıllı olduğunu biliyoruz."
Önden gitmekte olan ipek yanlarına gelerek, "Belgarath," dedi, "bir mil kadar ileride görmeni istediğim bir şey var."
"Tamam," dedi Kurt. "Söylediklerimi düşün Garion. Daha sonra gene konuşuruz." Sonra İpekle birlikte atlarını dörtnala kaldırıp ağaçların arasında kayboldular.
Garion ihtiyarın kendisine söylediklerini düşünmeye başladı. Onu en çok rahatsız eden, hiç istemediği bu yeteneğin sırtına yüklediği ezici sorumluluktu.
Tay hep yanında gidiyordu. Bazen ağaçların arasına koşuyor, sonra dörtnala, küçük toynakları ıslak zeminde sular saçarak tekrar geri dönüyordu, ikide bir de durup gözleri sevgi ve güvenle dolu, Garion'u seyrediyordu.
"Yapma şunu," dedi Garion taya.
Hayvancağız tekrar uzaklaştı.
Prenses Ce'Nedra Garion'un yanına gelmişti. "Belgarathla ne konuşuyordunuz?" diye sordu.
Garion omuzlarını silkerek, "Bir sürü şey," dedi.
Prensesin yüz ifadesi derhal hafifçe gerildi. Tanıştıklarından bu yana geçen aylar boyunca Garion bu tür tehlike işaretlerini okumayı öğrenmişti, içinden bir ses, prensesin kavga çıkarmak için yanıp tutuştuğunu söylüyordu. Kendini bile şaşırtan bir içgörüyle, bu sözsüz öfkenin kaynağını anladı. Mağarada olup bitenler Ce'Nedra'yı çok sarsmıştı ve o sarsılmayı sevmiyordu. Daha da kötüsü, prenses tayı tavlamak ve sahiplenmek için girişimlerde bulunmuş, ama tay onu tamamen görmezden gelmişti. Hayvancağızın tüm ilgisi Garion'aydı; o kadar ki acıktığı anlar dışında annesini bile ihmal ediyordu. Ce'Nedra sarsılmaktan hoşlanmadığı gibi, görmezden gelinmekten de nefret ederdi. Garion acı acı kavgayı engelleme şansının ne kadar az olduğunu düşündü.
"Özel konuşmanıza burnumu sokmak istemem tabii," dedi prenses burnu havada. "Özel değildi. Büyüden ve olabilecek kazaları nasıl engelleyebileceğimizden bahsediyorduk. Başka hatalar yapmak istemiyorum."
Ce'Nedra bu sözleri kafasında evirip çevirdi, ama kızacak bir şey bulamadı. Bu yumuşak cevap onu daha da huzursuz etmişti. "Büyüye inanmıyorum," dedi sonunda. Son zamanlarda olanların ışığında bunun saçma sapan bir ifade olduğu ortadaydı; laf ağzından çıkar çıkmaz bunu fark eden Ce'Nedra'nın yüzü daha da gerildi.
Garion içini çekerek, "Pekâlâ," dedi. "Kavga etmek istediğin özel bir konu var mı, yoksa hemen ciyaklamaya başlayıp konuyu sonradan mı uydurmak istiyorsun?"

"Ciyaklamak mı?" Ce'Nedra'nın sesi birkaç oktav birden tizleşti. "Ciyaklamak ha!"
"Ulumak diyelim istersen," dedi Garion elinden geldiğince öfkelendirmeye çalışarak. Kavga kaçınılmaz olduğuna göre, Ce'Nedra'nın kendi gürültüsünden onu duyamaz hale gelmesinden önce birkaç laf sokuşturmak istiyordu.
"ULUMAK HA!" diye uludu Ce'Nedra.
Kavga Barakla Pol Teyze gelip onları ayırana kadar, on beş dakika sürdü. Pek tatminkâr bir kavga değildi aslında. Garion küçük kıza pek de içinden gelmeden hakaret ediyordu; Ce'Nedra ise o kadar öfkeliydi ki, laflarında hiçbir incelik kalmamıştı. Sona doğru kavga, "şımarık velet" ve "salak köylü" sözlerinin sıkıcı bir biçimde çevredeki dağlardan yankılanmasına dönüşmüştü.
Bay Kurtla ipek geri döndüler. "Neydi o çığlıklar?" diye sordu Kurt. "Çocuklar oyun oynuyorlardı," dedi Pol Teyze Garion'a dik dik bakarak.
BELGARIAD 3
ipek, "Hettar nerede?" diye sordu.
"Arkamızda," dedi Barak. Ama yük atlarına doğru döndüğünde uzun boylu Algarı göremedi. Kaşlarını çatarak, "Şimdi buradaydı," dedi. "Belki de atını dinlendirmek için birkaç dakikalığına durmuştur."
"Kimseye bir şey söylemeden mi?" dedi ipek. "Onun yapacağı iş değil. Ayrıca yük atlarını da hiç kendi başlarına bırakmazdı."
"Bir sebebi vardır mutlaka," dedi Durnik. "Dönüp arayayım," dedi Barak.
"Hayır," dedi Bay Kurt. "Biraz bekleyelim. Dağların orasına burasına dağılmanın âlemi yok. E-ğer dönülecekse, beraber döneriz."
Beklediler. Rüzgâr çevredeki çamların dallarını sallayarak acıklı, iç çeker gibi bir ses çıkarıyordu. Pol Teyze sonunda derin bir nefes vererek "Geliyor," dedi. Sesinde çok sert bir tını vardı. "Eğleni-yormuş meğerse."
Yolun gerilerinde siyah deri elbiseleri içinde Hettar belirdi. Tek tutam saçı rüzgârda dalgalanarak, rahat bir tırısla ilerliyordu. Elinde iki boş, ama eyerli atın dizginlerini tutuyordu. Yaklaştığında kendi kendine ıslık çalmakta olduğunu duydular.
"Neler yapıyordun?" diye sordu Barak.
"Peşimizde iki Murgo vardı," dedi Hettar, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.
"Beni de çağırabilirdin," dedi Barak kırılmış bir tavırla.
Hettar omuzlarını silkerek, 'Yalnızca iki taneydiler," dedi. "Ayrıca altlarında Algar atlan vardı, ben de üstüme alındım bu durumu."
"Zaten Murgolor konusunda daima üstüne alınacak bir sebep bulursun," dedi Pol Teyze.
" Yaa, hep öyle oluyor, değil mi?"
"Bize haber vermek hiç aklına gelmedi mi?"
"Sadece iki taneydiler," dedi Hettar yeniden. "Fazla uzun sürmeyecekti ki."
Pol Teyze gözlerinde tehlikeli bir pırıltıyla ağzını açmaya hazırlandı.
"Boş ver Pol," dedi Bay Kurt.
"Ama..."
"Ne de olsa onu değiştiremezsin; ne diye kendini yoruyorsun ki? Ayrıca peşimize takılanların hevesini kırmak da fena olmaz." Pol Teyzenin tehditkâr bakışlarına aldırmayan Hettar'a döndü.
"Bu Murgolar Brill'in yanındakilerden miydi?"
Hettar başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Brill'inkiler güneyliydi ve Murgo atlarına biniyorlardı. Bunlar kuzey Murgolanndandı."
"Gözle görünür bir farkları var mıdır?" dedi Mandorallen merakla.
"Zırhlan biraz farklı oluyor; güneyliler biraz dah'a yassı suratlı ve kısa boyludurlar."
"Algar atlarını nereden bulmuşlar?" diye sordu Garion.
"Sürülere baskın yapıyorlar," dedi Hettar asık suratla. "Algar atlan Cthol Murgos'ta çok para eder; bu yüzden de bazı Murgolar Algarya'ya at çalmaya gelir. Elimizden geldiğince heveslerini kırmaya çalışıyoruz."
"Bu atlar iyi halde değil," dedi Durnik, Hettar'ın getirdiği atlara bakarak. "Hem çok yorulmuşlar hem de üstlerinde kamçı izleri var."
Hettar karanlık bir suratla başını salladı. "Murgolardan nefret etmek için bir neden daha."
SİHİRBAZIN TUZAĞI
"Gömdün mü onları?" diye sordu Barak.
"Hayır, peşlerinden gelen başka Murgo varsa bulsun diye ortada bıraktım. Takip etmek isteyenlere bir ders olur."

"Başkalarının da izlerini buldum," dedi ipek. "ileride bir düzine kadar Murgonun nal izi var."
"Şaşmamak gerek," dedi Bay Kurt sakalını kaşıyarak. "Ctuchik bütün Grolimlerini salmış; Taur Urgas da bölgeye devriyeler koymuştur. Bizi durdurmak isteyeceklerdir. Bence mümkün olduğunca hızla Vadiye gitmeliyiz. Bir kere Vadiye varırsak bizi rahatsız edemezler.
"Bizi Vadiye kadar izleyemezler mi?" diye sordu Durnik gergin bir halde etrafına bakınarak.
"Hayır, Murgolar Vadiye giremez, her ne sebeple olursa olsun. Orada Aldur'un Ruhu var; Murgolar da ondan ölesiye korkar."
"Vadiye kaç günlük yolumuz kaldı?" diye sordu ipek. "Hızlı gidersek dört ya da beş," dedi Kurt. "Yola koyulalım öyleyse."
BELGARIAD 3
ONUNCU BOLUM
DAĞLARIN YÜKSEKLERİNDE kışa çevirmekte olan hava, tepelerden indikçe yumuşaya-rak sonbahara döndü. Maragor'un üstündeki ormanlar ladin ve kayın ağaçlarıyla doluydu; ağaçların altında ise sık çalılıklar vardı. Öte tarafa geçince ise çalılıklar iyice azalıyor, en çok görülen ağaç ise çam haline geliyordu. Hava daha kuru gibiydi, tepeler de uzun, san otlarla kaplıydı.
Seyrek çalılıkların kırmızı yapraklarla kaplı olduğu bir alandan geçtiler; biraz daha aşağılara indiklerinde bitki örtüsü önce sarıya sonra tekrar yeşile döndü. Bu mevsim değişimi Garion'a çok tuhaf gelmişti. Doğadaki düzen anlayışını altüst ediyordu bu. Aldur Vadisi'nin hemen üstündeki yamaçlara vardıklarında altın rengi, hafifçe tozlu bir yaz sonu olmuştu gene. Bölgede dolaşan Murgo devriyelerinin izlerine sık sık rastlasalar da, hiçbiriyle karşılaşmadılar. Tanımsız bir sınırı geçtikleri andan itibaren ise Murgo atlarının izleri görülmez oldu.
Düz, yuvarlak taşlardan çağlayarak ve gürüldeyerek akan bir dere boyunca ilerlediler. Dere, Algar yaylası boyunca akıp, sekiz yüz fersah kuzey batılarında Çerek körfezine dökülen Aldur Nehri'ni oluşturan kollardan biriydi
Aldur Vadisi, kıtanın belkemiğini oluşturan iki sıradağın kesiştiği yerdeydi tam. Yemyeşildi; u-zun çimenler ve yer yer, tek başına duran dev ağaçlarla kaplıydı. Etrafta adeta sığır kadar evcil görünüşlü geyikler ve vahşi atlar otluyordu. Tarlakuşları havada dönüp duruyorlar, ortalığı şarkılarıyla dol-duruyorlardı. Vadiye girerlerken Garion kuşların Pol Teyze nereye giderse orada kümelendiklerini fark etti. Bazı cesur kuşlar omuzlarına bile konuyor, şarkılarıyla ona hayranlıklarını belirtip, hoşgeldin diyorlardı.
"Bunu unutmuştum," dedi Bay Kurt Garion'a. "Birkaç gün boyunca onunla konuşmak zor olacak."
"Yaa?"
"Vadideki her kuş uğrayıp bir hoşgeldin der şimdi ona. Ne zaman buraya gelse öyle olur. Kuşlar Polgara'yı görünce deliye dönüyorlar."
Karmamanşık kuş seslerinin arasında şakıyan seslerin bir fısıltı gibi, "Polgara. Polgara. Polga-ra," dediklerini duyar gibi oldu Garion.
"Hayal mi görüyorum, yoksa gerçekten konuşuyorlar mı?" diye sordu.
"Daha önce fark etmemiş olmana şaştım," dedi Kurt. "On fersahtır yanından geçtiğimiz her kuş, onun adını söylüyordu."
"Bana bak Polgara, bana bak," diyordu sanki başının etrafında yükselip yükselip dalışa geçen bir kırlangıç. Polgara ona gülümseyince çabalarını artırdı.
"Daha önce konuştuklarını hiç duymamıştım," dedi Garion hayretler içinde.
"Onunla hep konuşurlar," dedi Kurt. "Bazen saatlerce susmazlar. Pol'ün zaman zaman çok dalgın görünmesinin sebebi de budur. Kuşları dinliyordur. Teyzen konuşmalarla dolu bir dünyada yaşıyor."
"Bilmiyordum bunu." "Çoğu kişi bilmez zaten."
SİHİRBAZIN TUZAĞI
Tepelerden inerken uysal uysal Garion'un yanından yürümekte olan tay, Vadinin sık otlarının arasına girince keyiften deliye döndü. Müthiş bir hızla çayırlarda koşmaya, ince bacaklarıyla zıplayarak otların arasında yuvarlanmaya başladı. Geniş kavisler çizerek çimen kaplı alçak tepeleri dörtnala kate-diyor, kasten otlayan geyik sürülerinin arasına dalıp onları çil yavrusu gibi dağıtıyor, sonra da peşlerinden koşuyordu. "Buraya gel!" diye haykırdı Garion.
"Seni duymaz şimdi," dedi Hettar küçük atın numaralarını gülümseyerek izlerken. "En azından duymuyormuş gibi yapar. Çok eğleniyor."

"Hemen buraya gel!" Garion bu emri zihniyle taya gönderdi, ama tonu istediğinden biraz daha sert olmuştu. Tayın ön ayaklan kasıldı ve kayarak durdu. Sonra dönüp itaatkâr bir şekilde, gözlerinde özür dileyen bir ifadeyle Garion'un yanına geldi. "Kötü at seni!" diye azarladı onu Garion.
Tay boynunu büktü.
"Azarlama," dedi Kurt. "Sen de bir zamanlar genç olmuştun."
Garion anında ağzından çıkan söze pişman olarak uzandı ve minik hayvanın omuzunu okşadı.
"Tamam, tamam," dedi özür diler gibi. Tay ona şükran dolu gözlerle bakarak tekrar otların arasında koşmaya başladı; ama bu defa pek uzaklaşmıyordu.
Prenses Ce'Nedra Garion'u izliyordu. Her nedense ne zaman ondan yana baksa kendisini izlediğini görüyordu Garion. Dalgın gözlerle, bakır rengi saçlarından bir tutamı ağzına götürmüş çiğneyerek kendisine bakarken buluyordu. Sanki gözleri hiç üstünden ayrılmıyormuş gibi geliyordu Garion'a. Tam anlayamadığı bir nedenle bu onu son derece geriyordu. "O tay benim olsaydı ona bu kadar zalimce davranmazdım," dedi Ce'Nedra çiğnediği saçı ağzından çıkararak.
Garion buna cevap vermemeyi tercih etti.
Vadiden aşağı doğru inerken, birbirinden epeyce ayrık duran, son derece eski görünümlü üç yıkık kulenin yanından geçtiler. Zamanla ve havanın etkisiyle büyük ölçüde aşınmış olsalar da, her birinin yirmi metre yükseklikte olduğu anlaşılıyordu. Sonuncusu çok sıcak bir ateşte yanmış gibi kapkara olmuştu.
"Burada savaş mı oldu dede?" diye sordu Garion.
"Hayır," dedi Kurt hüzünle. "Bu kuleler kardaşlerime aitti. Şu Belsambar'ındı, onun yakınındaki de Belmakor'un. Çok uzun bir süre önce öldüler."
"Büyücülerin hiç ölmediğini sanıyordum."
"Yaşamaktan bıktılar belki de umutsuzluğa kapılmışlardır. Kendilerini yok ettiler."
"intihar mı ettiler?"
"Bir anlamda evet. Ama bundan daha eksiksiz bir yokoluştu onlarınki."
ihtiyar ayrıntılara girmek istemediği için, Garion da fazla üstüne varmadı. 'Ya o yanmış olan kule?" diye sordu sonra. "O kimindi?"
"Belzedar'm."
"BelzedarTorak'ın safına geçtiğinde siz mi yaktınız onu?"
"Hayır. Kendi yaktı. Herhalde bize artık kardeşliğin bir üyesi olmadığını göstermek istiyordu. Belzedar dramatik hareketleri hep severdi zaten."
"Senin kulen nerede peki?"
"Vadinin daha içinde."
"Bana gösterir misin?"
"istersen tabii."
"Pol Teyzenin de kendi kulesi var mı?"

"Hayır. Büyürken benim kulemde yaşıyordu. Sonra da Vadiden ayrılıp dünya işlerine karıştı. Ona hiçbir zaman bir kule yapamadık."
Akşama kadar at sürdüler, sonra muazzam genişlikteki bir çayırın ortasında tek başına duran bir ağacın altında konakladılar. Ağacın dalları neredeyse birkaç dönümlük bir alanı kaplıyordu. Ce'Nedra hemen atından atlayıp kızıl saçları rüzgârda uçuşarak ağaca koştu. "Çok güzel!" diye haykırdı ellerini saygıyla ağacın gövdesine değdirerek.
Bay Kurt başını sallayarak, "Orman Perileri böyledir," dedi. "Bir ağaç görür görmez çılgına dönerler."
Durnik kaşlannı çatarak, "Ne cins olduğunu çıkaramadım," dedi. "Meşe değil." "Belki güneye özgü bir türdür," dedi Barak. "Ben de böylesini hiç görmemiştim."
"Çok yaşlı," dedi Ce'Nedra yanağını ağacın gövdesine dayayarak. "Üstelik bir tuhaf konuşuyor. Ama beni sevdi."
"Peki ama cinsi ne?" dedi Durnik. Ağaç her şeyi kategorize etme huyuna meydan okuduğu için hâlâ kaşları çatıktı.
"Dünyada türünün tek örneğidir o," dedi Bay Kurt. "Hiçbir zaman isim vermedik ona. Bizim i-çin hep ağaçtı. Bazen burada toplanırdık."
"Ne meyvesi, ne yemişi ne de tohumu var," dedi Durnik, dört bir yana yayılmış dallarına altındaki zemini inceleyerek.

"Öyle şeylere ihtiyacı yok," dedi Kurt. "Dedim ya, türünün tek örneği. Hep buradaydı, hep burada kalacak. Çoğalmak gibi bir arzusu yok."
Durnik kaygılanmıştı: "Hiç tohumsuz ağaç duymamıştım."
"Bu özel bir ağaç Durnik," dedi Pol Teyze. "Dünya yaratıldığı gün filizlenmiş. Dünya varoldukça da burada duracak. Çoğalmaktan başka bir amacı var."
"Ne o amaç?"
"Bilmiyoruz," dedi Kurt. "Tek bildiğimiz dünyadaki en yaşlı canlı olduğu. Belki de amacı budur. Belki yaşamın sürekliliğini göstermektir amacı."
Ce'Nedra ayakkabılarını çıkarmış, keyifli, sevgi dolu sesler çıkararak kalın dallara tırmanmaya başlamıştı.
"Acaba Orman Perilerinin sincaplarla bir akrabalığı var mıdır?" dedi ipek.
Kurt gülümsedi. "Eğer bize ihtiyacınız yoksa, Garion'la benim biraz işimiz var."
Pol Teyze soru sorarcasına baktı ihtiyara.
"Eğitim vakti Pol," dedi Kurt.
"idare ederiz baba," dedi Pol. "Akşam yemeğine döner misiniz?"
"Bize yemek ayırın. Haydi bakalım Garion."
Tüm Vadiyi ısıtıp güzelleştiren altın rengi akşam ışığında, yeşil çayırlardan geçerek sessizce atlarını sürdüler. Bay Kurt'un ruh halindeki tuhaf değişiklik Garion'u şaşırtmıştı. Daha önce ihtiyarda hep kendiliğinden, hesapsız bir hal vardı. Sanki hayatını, yaşadıkça kuruyor, zorda kaldığı zamanlar da şansa, zekâsına ve gücüne güveniyordu. Burada, Vadide ise huzurlu gibiydi, dış dünyadaki olaylardan etkilenmiyordu.
Ağaçtan iki mil kadar içeride başka bir kule vardı. Kaba taşlardan yapılmış, tıknaz ve yuvarlak bir kuleydi bu. Tepesine yakın bir yerde dört rüzgâra bakan dört kemerli penceresi vardı, ama kapısı
yoktu.
"Kulemi görmek istemiştin," dedi Kurt atından inerken, "işte."
SİHİRBAZIN TUZAĞI
"Diğerleri gibi yıkık değil bu."
"Arada bir elden geçiriyorum. Yukarı çıkalım mı?"
Garion atından inerken, "Kapısı nerede?" diye sordu.
"Tam şurada," dedi Kurt kavisli duvardaki iri bir kayayı göstererek.
Garion kuşkuyla taşa baktı.
Bay Kurt taşın önüne giderek, "Benim," dedi. "Açıl."
Garion'un ihtiyarın sözüyle birlikte hissettiği uğultu çok sıradandı, her gün yapıla yapıla alışılmış, gündelik bir şey. Kaya itaatkâr bir şekilde dönerek, dar, eğri büğrü bir kapı ağzını ortaya çıkardı. Kurt Garion'a kendisini izlemesini işaret ederek kapının ardındaki loş odaya girdi.
Garion kulenin içinin sandığı gibi boş olmadığını, ortasında yalnızca helezon şeklinde bir merdiven bulunan yekpare bir kaide olduğunu fark etti.
"Gel bakalım," dedi Kurt yıpranmış taş basamakları tırmanmaya başlayarak. Yan yolda basamaklardan birini göstererek, "Buna dikkat et," dedi. "Gevşektir." "Niye tamir etmiyorsun?" dedi Garion gevşek basamağı atlayarak.
"Hep niyet ediyorum da bir türlü fırsat bulamıyorum. Çok uzun süredir böyle gevşek. O kadar alıştım ki, eve döndüğümde aklıma bile gelmiyor tamir etmek."
Kulenin tepesindeki oda çok büyük ve çok dağınıktı. Her şey kalın bir toz tabakasının altındaydı. Odanın sağına soluna dağılmış masalar, parşömen parçalan ve rulolarıyla, tuhaf görünüşlü modeller ve aletlerle, kaya ve cam parçalarıyla doluydu; iki tane de kuş kafesi vardı. Masanın birinde tuhaf bir çubuk vardı; o kadar tuhaf bir biçimde kıvrılıp bükülmüş ve düğümlenmişti ki, Garion gözüyle kıvrımlarını izleyemiyordu. "Nedir bu dede?" diye sordu.
"Polgara'nın oyuncağı," dedi ihtiyar dalgın dalgın tozlu odaya bakarken.
"Ne işe yarıyor?"
"Bebekken Polgara'nın sesini kesmeye yarıyordu. O çubuğun tek bir ucu vardır. Öteki ucunu bulmak için tam beş yılını harcadı."
Garion gözlerini büyüleyici tahta parçasından zorlukla ayırarak, "Çok zalimce bir şey yapmışsın çocuğa," dedi.
"Bir şey yapmak zorundaydım," dedi Kurt. "Çocukken kulak tırmalayan bir sesi vardı. Belda-ran sessiz, mutlu bir küçük kızdı, ama teyzen bir türlü tatmin olmak bilmezdi."

"Beldaran kim?"
"Teyzenin ikiz kardeşi." ihtiyar sessizleşti ve gözleri hüzünle pencereden görünen manzaraya daldı. Sonra içini çekerek yuvarlak odaya döndü. "Burayı biraz temizlemem gerek galiba," dedi toza ve dağınıklığa bakarak.
"Ben de yardım edeyim," dedi Garion.
"Aman dikkat et de bir şey kırma," dedi ihtiyar. "Bunların bazılarını yapmak yüzyıllar aldı. Masaların üzerindeki ıvır zıvın eline alıp sonra tekrar aynı yere koyarak odada dolaşmaya başladı; bazıların üstündeki tozu üflüyordu sadece. Böyle bir yere varamayacağı belliydi. Sonunda durdu ve alçak, kaba bir sandalyeyi seyretmeye başladı; sandalyenin arkalığı sanki u-zun süre güçlü pençelerle kavranmış gibi çizikler içindeydi. Yeniden içini çekti.
"Neyin var?" dedi Garion.
"Poledra'nın sandalyesi," dedi Kurt. "Karımın. Buraya tüner beni seyrederdi, bazen yıllar boyu."
"Tüner miydi?"
BELGARIAD 3
"Baykuş suretini çok severdi de."
"Yaa." Garion nedense ihtiyar adamın evlenmiş olabileceğini hiç düşünmemişti; tabi-i Pol Teyzeyle ikiz kardeşi onun kızı olduğuna göre bir zaman evlenmiş olması gerekiyordu aslında. Bu bilinmeyen eşin baykuş suretini sevmesi, Pol Teyzenin de aynı sureti tercih etmesini açıklıyordu bir bakıma. Poledra ve Beldaran adlı bu iki kadının kendi geçmişiyle yakından ilintili olduğunu anlıyordu, a-ma gene de içinde onlara karşı manasız bir öfke vardı. Teyzesiyle dedesinin hayatlarında kendisinin asla bilemeyeceği bir zamanı paylaşmışlardı onlar.
ihtiyar bir parşömeni yana itip, altından bir ucunda mercek olan tuhaf bir alet çıkardı. "Kayboldun sanmıştım," dedi alete sevgiyle. "O kadar zamandır bu parşömenin altında saklanıyormuşsun demek ki."
"Nedir o?" dedi Garion.
"Dağların nedenini araştırdığım sıralarda yaptığım bir alet."
"Dağların nedeni mi?"
"Her şeyin bir nedeni vardır," dedi Kurt aleti havaya kaldırarak. "Bak, şöyle çalışıyor..." Lafını yanda keserek aleti masaya bıraktı. "Açıklaması çok zor. Zaten ben de tam olarak hatırlamıyorum. Bel-zedar Vadiye geldiğinden beridir elimi sürmemiştim. O vakitler bütün çalışmalarımı yanda kesip onu e-ğitmek zorunda kalmıştım. Etrafındaki,toza ve dağınıklığa baktı. "Boşuna uğraşıyorum. Ne de olsa her şey yeniden tozlanacak."
"Belzedar geldiğinde yalnız miydin?"
"Ustam buradaydı. Bak, şuradaki onun kulesi." Bay Kurt kuzeydeki pencereden, bir mil kadar uzaktaki uzun ince bir kuleyi gösterdi.
"Gerçekten burada mıydı?" diye sordu Garion. "Ruhu değil de kendisi yani?" "Evet. Gerçekten buradaydı. Tanrılar dünyayı terk etmeden önceydi." "Sen hep burada mı yaşıyordun?"
"Hayır. En başta hırsız gibi gelmiştim, çalacak bir şeyler arıyordum... Yok, bu tam doğru olmadı. Geldiğimde senin yaşındaydım ve ölmek üzereydim."
"Ölmek üzere mi?" Garion şaşırmıştı.
"Donuyordum. Bir yıl önce, annem öldükten sonra, doğduğum köyü terk etmiştim. İlk kışı Tanrısızların kampında geçirmiştim. O sıralarda çok ihtiyardılar."
"Tanrısızlarım?"
"Ulgolar, daha doğrusu Gorimle Prolgu'ya gitmeyenler. Gorim'i izlememeye karar vermelerinden sonra bir daha çocukları olmadı; bu yüzden beni aralarına aldıklarına çok sevindiler. Ama o zamanlar dillerini anlamıyordum; bana fazla ihtimam göstermeleri de sinirime dokunmuştu. Baharda kaçtım. Sonbaharda tekrar yanlarına dönüyordum ki, buralarda bir yerde erkenci bir kar fırtınasına yakalandım. Ustamın kulesine sırtımı yaslayıp ölmeyi bekledim onun kule olduğunun farkında bile değildim. Kar yüzünden bir taş yığını gibi görünüyordu. Hatırladığım kadarıyla kendime bayağı acıyordum o sırada."
"Tahmin ederim," dedi Garion tek başına ölümü beklemenin nasıl bir şey olduğunu düşünerek.
"inleyip duruyordum. Bu ses ustamı rahatsız etmiş olmalı ki beni içeri aldı. Herhalde sızlanmamı kesmekten başka bir amacı yoktu. Daha içeri girer girmez, çalacak bir şeyler aranmaya başladım."
"Ama sonunda seni büyücü yapmış."

"Hayır, önce hizmetçi yaptı, köle gibi bir şey. Kim olduğunu bile öğrenemeden beş yıl yanında çalıştım. Bazen ondan nefret bile ettim galiba, ama sebebini bilmesem de, onun her istediğini yapıyor-

dum. Bardağı taşıran son damla, koca bir kayayı yolundan çekmemi emretmesi oldu. Bütün gücümle uğraşmama rağmen kıpırdatamadım bile. En sonunda o kadar öfkelendim ki, zihnimle kıpırdatmayı denedim. Zaten onun da beklediği buymuş. Ondan sonra daha iyi anlaşır olduk. Adımı Garath iken Bel-garath diye değiştirdi ve beni öğrencisi yaptı." "Müridi yapmadı mı?"
"O biraz daha sonra oldu. Öğrenecek çok şeyim vardı daha. Bana ilk kez 'müridim' dediğinde, bazı yıldızların neden kaydığını inceliyordum; o ise nehir kıyısında bulduğu gri, yuvarlak bir taş üzerinde çalışıyordu."
"Peki keşfedebildin mi? Yıldızların neden kaydığını yani?"
"Evet; o kadar karmaşık bir şey değil. Dengeyle ilgili. Dünyanın dönmeye devam etmesi için belli bir ağırlıkta olması gerekiyor. Yavaşlamaya başlayınca, yakındaki birkaç yıldız düşerek aradaki a-ğırlık farkını kapatıyor."
"Hiç aklıma gelmezdi."
"Benim de gelmedi çok uzun bir süre boyunca."
"O sözünü ettiğin taş..."
"Aldur Taşı," dedi Kurt. "Ustam ona dokunana kadar sıradan bir taştı. Neyse, İrade ve Sözün sırrını öğrendim. Pek de sır değil aslında. Hepimizde olan bir şey; daha önce söylemiş miydim bunu?"
"Galiba."
"Söylemişimdir. Bazen kendimi tekrarlıyorum." ihtiyar bir parşömen alıp göz attı, sonra tekrar yerine bıraktı. "Başlayıp da bitiremediğim o kadar çok şey var ki," dedi içini çekerek.
"Dede?"
"Ne var Garion?"
"Bu şey... Sahip olduğumuz şey... Bununla neler yapabiliriz?"
"Bu zihnine bağlı Garion. Büyünün karmaşıklığı, onu kullanan zihnin karmaşaklığına bağlı bir şeydir. Şurası açık ki, onu yoğunlaştıran zihnin hayal edemeyeceği bir şeyi yapamaz. Zaten çalışmalarımızın amacı da bu; gücümüzü daha iyi kullanabilmek için zihnimizin ufkunu genişletmek."
"Ama herkesin zihni farklı aslında." Garion'un kafasında bir fikir belirmeye başlıyordu. "Evet."
"Yani o zaman bu şey..." "Güç" kelimesini kullanmamak için elinden geleni yapıyordu. 'Yani, herkeste farklı farklı mı? Bazen sen bir şey yapıyorsun, bazense Pol Teyzeye yapmasını söylüyorsun."
Kurt başıyla onayladı. "Her birimizde farklıdır. Hepimizin yapabileceği şey ler var tabii. Mesela hepimiz nesneleri hareket ettirebiliriz."
"Pol Teyze ona bir şey diyordu..." Garion bir an için hatırlayamayarak tereddüt etti.
"Yer değiştirme," dedi Kurt. "Bir şeyi bir yerden başka bir yere taşıma. Yapabileceğin en basit şeydir; genellikle de ilk yaptığın şey. Ama en çok gürültüyü de o çıkarır."
"Pol Teyze de öyle demişti." Garion Sthiss Tor'da sudan çıkardığı köleyi hatırladı; ölmüş olan köleyi.
"Polgara benim yapamadığım bazı şeyleri yapabilir," dedi Kurt. "Daha güçlü olduğu için değil, farklı düşündüğü için. Senin neler yapabileceğinden emin değiliz, çünkü zihninin nasıl çalıştığını bilmiyoruz. Benim yapmaya asla kalkışmayacağım şeyleri kolayca yapabiliyorsun. Belki de ne kadar zor olduklarını anlamadığın için."
"Bunu anlayamadım."
ihtiyar Garion'un yüzüne baktı. "Gerçekten de anlamıyorsun galiba. Kuzey Tolnedra'daki köy-

de, hani Arendiya'dan ayrıldıktan hemen sonra karşımıza çıkan çılgın keşişi hatırlıyor musun?" Garion başını salladı.
"Onun deliliğini tedavi ettin. Önemli gibi görünmüyor belki, ama onu tedavi ettiğin anda, deliliğinin doğasını da anlamış olman gerekiyor. Bu çok zor bir şeydir, ama sen bunu yaparken düşünmedin bile. Tabii bir de tay meselesi var."
Garion pencereden kulenin çevresindeki kırlarda neşeyle koşan küçük ata baktı.
"Tay ölmüştü, ama sen ona soluk aldırdın yeniden. Bunu yapabilmen için ölümü anlaman gerekir."

"Bir duvar işte, o kadar," dedi Garion. "Bütün yaptığım öte tarafına uzanmaktı."
"Bence bundan ibaret değil. Senin yaptığın son derece güç kavranılan çok basit terimlerle görselleştirebilmek. Bu çok az bulunan bir yetenek, ama öğrenmen gereken tehlikeler de içeriyor."
"Tehlike mi? Nasıl yani?"
"Aşırı basitleştirme. Biri ölmüşse, ölmüş olması için iyi bir neden vardır çoğu kez, kalbine saplanmış bir kılıç gibi mesela. Eğer onu diriltirsen, aynı nedenle tekrar ölür. Daha önce de söylediğim gibi, bir şeyi yapabiliyor olman, onu yapman gerektiği anlamına gelmez."
Garion içini çekerek, "Korkarım bu iş çok vaktimizi alacak dede," dedi. "Kendimi kontrol altında tutmayı öğrenmem gerek; neleri yapamayacağımı öğrenmem gerek ki imkânsız bir şeyi yapmaya kalkışıp kendimi öldürmeyeyim; neleri yapabileceğimi ve neleri yapmam gerektiğini de öğrenmem gerek. Keşke bunlar hiç gelmeseydi başıma."
"Zaman zaman hepimiz isteriz bunu," dedi ihtiyar. "Ama karan veren biz değiliz. Teyzen de ben de, zaman zaman yapmak zorunda kaldığımız şeylerden hoşlanmamışızdır; ama yaptığımız şeyler kim olduğumuzdan daha önemli, o yüzden sevelim sevmeyelim, bizden beklenenleri yapıyoruz."
"Peki ya, 'Hayır, yapmayacağım,' dersem?"
"Diyebilirsin herhalde; ama demeyeceksin, değil mi?"
Garion tekrar içini çekerek, "Hayır," dedi, "demeyeceğim galiba."
ihtiyar büyücü kolunu delikanlının omuzuna atarak, "Senin de böyle düşüneceğini biliyordum Belgarion," dedi. "Senin de yazgın bizimki gibi."
Öteki, gizli adını duyunca Garion her zamanki gibi ürpererek, "Niye beni o adla çağınyorsun?" diye sordu.
"Belgarion mu?" dedi Kurt yumuşak bir sesle. "Düşün bir evlat. Ne anlama geldiğini düşün. Sana yıllardır niye hikâyeler anlatıp duruyorum sanıyorsun, konuşmayı sevdiğim için mi?"
Garion dikkatle düşünmeye başladı. "Senin adın Garath'tı," dedi sonra düşünceli bir tavırla. "Ama Tann Aldur, adını Belgarath olarak değiştirdi. Zedar önce Zedar'dı, sonra Belzedar oldu, sonra tekrar Zedar'a döndü."
"Benim köyümde olsa, Polgara'nın adı sadece Gara olurdu. Pol da Bel gibi bir takı. Yalnızca kadınlar için olanı. Adı benim adımdan geliyor, çünkü kızım. Senin adın da öyle."
"Garion Garath," dedi delikanlı. "Belgarath Belgarion. Evet, birbirine uyuyor." "Tabii uyacak," dedi ihtiyar. "Fark ettiğine sevindim."
Garion sırıttı. Sonra birden aklına bir şey geldi. "Ama daha gerçekten Belgarion değilim, değil mi?"
"Tam değil. Daha yapman gereken şeyler var."
"O zaman işe başlasam iyi olacak," dedi Garion biraz esefle. "Madem başka seçeneğim yok."
"Her nedense sonunda buraya geleceğini biliyordum," dedi Bay Kurt.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
"Bazen benim Garion, senin de Faldor'un çiftliğine arada bir ziyarete gelen ihtiyar masalcı olduğumuz günleri özlemiyor musun? Hani Pol Teyze mutfakta yemek hazırlardı, ben mutfaktan sana içki çalardım da samanlıkta saklanırdık?" Garion içinin sıla hasretiyle yandığını hissetti.
"Bazen Garion, bazen." Kurt'un gözleri uzaklara dalmıştı.
"Bir daha o günlere dönemeyeceğiz, değil mi?"
"Hayır, aynı şekilde dönemeyiz."
"Ben Belgarion olacağım, sen de Belgarath. Aynı kişiler bile olmayacağız artık."
"Her şey değişir Garion," dedi Belgarath.
"Bana kayayı göster," dedi Garion ansızın.
"Hangi kayayı?"
"Gücünü keşfettiğin gün, Aldur'un sana yolundan çekmeni söylediği kayayı."
"Ha," dedi Belgarath, "o kaya. Bak işte oradaki beyaz kaya. Senin tayın toynaklarını biledi kaya hani."
"Çok büyükmüş."
"Teşekkür ederim," dedi Belgarath tevazuyla. "Bana da öyle gelmişti."
"Ben de yerinden oynatabilir miyim dersin?"
"Deneyene kadar bilemezsin Garion," dedi Belgarath.
BELGARIAD 3
ON BİRİNCİ BOLUM

GARİON ertesi sabah uyandığında, yalnız olmadığını fark etti hemen. "Nerelerdeydin?" diye sordu sessizce, "izliyordum," dedi zihninin içindeki öteki bilinç. "Bakıyorum sonunda yola geldin."
"Başka seçeneğim mi vardı ?"
"Yoktu. Kalksan iyi olacak. Aldur geliyor."
Garion hemen yataktan fırladı. "Buraya mı? Emin misin?"
Kafasının içindeki ses cevap vermedi.
Garion temiz bir tunikle pantolon giydi ve yarım çizmelerini dikkatle temizledi. Sonra ipek ve Durnik'le paylaştığı çadırdan çıktı.
Güneş doğudaki yüksek dağların tepesinden yeni belirmeye başlamıştı ve ışıkla gölgeyi ayıran çizgi, Vadinin çiğle kaplı çayırlan üzerinde acelesiz bir ihtişamla hareket ediyordu. Pol Teyzeyle Belga-rath, üzerinde küçük bir tencerenin kaynadığı ateşin başında alçak sesle konuşuyorlardı. Garion da onlara katıldı.
"Erkencisin," dedi Pol Teyze uzanıp Garion'un saçlarını düzelterek.
"Uyanmıştım zaten," dedi Garion. Aldur'un ne taraftan geleceğini merak ederek etrafına bakındı.
"Deden dün uzun uzun konuştuğunuzu söyledi."
Garion başını sallayarak, "Bazı şeyleri daha iyi anlıyorum şimdi," dedi. "Zorluk çıkardığım için özür dilerim.
Pol onu bağrına basarak, "Önemli değil canım," dedi. "Birtakım zor kararlar vermen gerekiyordu."
"Bana kızgın değil misin?" "Tabii ki değilim canım."
Diğerleri de uyanmış, sabah mahmurluğu içinde esneyip gerinerek çadırlarından çıkmaya başlamışlardı.
ipek ateşin başına yanaşıp gözlerini ovuşturarak, "Bugün ne yapıyoruz?" dedi. "Bekliyoruz," dedi Belgarath. "Ustam bizimle burada buluşacağını söyledi." "Çok merak ediyorum. Daha önce hiç bir tanrı ile karşılaşmamıştım." "Merakınız yakında tatmin olacak Prens Kheldar," dedi Mandorallen. "Bakınız."
Altına çadırlarım kurdukları büyük ağacın yakınlarında, çayırlar arasından mavi cüppeli biri yaklaşıyordu. Çevresinde yumuşak mavi ışıktan bir hare vardı; etrafına yaydığı mevcudiyet duygusu gelenin bir insan olmadığını hemen belli ediyordu. Garion bu mevcudiyet karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. Kraliçe Salmissra'nın taht salonunda İssa'nın ruhuyla karşılaştığında, zihni Yılan Kraliçenin i-çirdiği uyuşturucuların etkisiyle dumanlanmıştı. Keza, Mar Amon yıkıntılarında Mara ile karşılaştığında da zihni yarı yarıya uykudaydı. Ama şimdi, sabahın ilk ışıklarında, tümüyle uyanık olarak bir tanrı i-

le karşı karşıyaydı.
Aldur'un yüzünde yumuşak ve son derece bilge bir ifade vardı. Uzun saçı ve sakalı bembeyazdı; Garion bu beyazlığın yaşlılıktan değil, bilinçli bir tercih olduğunu hissetti. Yüzü ona çok tanıdık geliyordu. Belgarath'a benziyordu, ama Garion hemen bu düşüncenin tersine döndüğünü hissetti; esas Belga-rath Aldur'a benziyordu, sanki yüzyıllardır süren ilişkileri, Aldur'un hatlarını Belgarath'ın yüzüne çizmişti. Farklar da vardı tabii. Belgarath'ın yüzündeki hınzır ve aylak ifade, Aldur'un sakin yüzünde yoktu. O Belgarath'a ait bir özellikti, belki de yedi bin yıl önce karlı bir gün Aldur'un kulesine aldığı hırsız delikanlının son kalıntısıydı o ifade.
"Usta," dedi Belgarath, yaklaşan Aldur'a saygıyla eğilip selam vererek.
"Belgarath," dedi tanrı. Sesi çok yumuşaktı. "Görüşmeyeli çok oldu. Yıllar sana acımasız davranmamış."
Belgarath ekşi bir suratla omuzlarını silkti. "Bazen yılların ağırlığını hissediyorum Usta. Sırtımda çok yıl taşıyorum, biliyorsun."
Aldur gülümseyerek Pol Teyzeye döndü. "Sevgili kızım," dedi şefkatle uzanıp saçındaki beyaz tutama dokunarak. "Her zamanki gibi güzelsin."
"Siz de her zamanki gibi naziksiniz Usta," dedi Pol gülümseyerek selam verirken.
Üçünün arasında çok yoğun, özel bir bağ oluşu vermişti; yeniden buluşmalarını kutlayan bir zihinsel birleşme sanki. Garion zihniyle bu birliğin ancak sınırlarına dokunabiliyordu ve kendisi dışarıda kaldığı için biraz da kıskanıyordu; ama hemen onu dışlamak gibi bir niyetleri olmadığını anladı. Yalnızca binlerce yıllık bir yoldaşlığı, ta antik çağlardan kalma bir tecrübe paylaşımını tazeliyorlardı, o kadar.

Sonra Aldur dönerek diğerlerine baktı. "Nihayet günlerin başlangıcından beri öngörüldüğü üzere bir araya gelmişsiniz. Kaderin aletlerisiniz siz, kâinatın yeniden bir olacağı o müthiş güne kadar şefaatim her birinizin üzerine olsun."
Aldur'un bu bilmece gibi kutsaması, Garion'un arkadaşlarında huşu ve merak karışımı bir duygu uyandırmıştı. Gene de derin bir saygı ve tevazuyla eğilerek selam verdiler.
Derken Ce'Nedra Pol Teyze ile paylaştıkları çadırdan çıktı. Minik kız alabildiğine gerinerek, parmaklarıyla karmakarışık, alev rengi saçlarını taramaya çalışıyordu. Üzerinde bir Orman Perisi tuniği ve sandaletleri vardı yalnızca.
"Ce'Nedra," dedi Pol Teyze. "Buraya gel."
"Peki Leydi Polgara," dedi prenses itaatkâr bir tavırla. Ayaklan yere basmıyormuş gibi yürüyerek ateşin yanına gelirken, diğerleriyle birlikte durmakta olan Aldur'u gördü ve gözleri faltaşı gibi açılarak durdu.
"Bu Ustamız, Ce'Nedra," dedi Pol Teyze. "Seninle tanışmak istiyor."
Prenses kafası karışmış halde bu panldayan mevcudiyete bakakaldı. Hayatında onu böyle bir karşılaşmaya hazırlayacak hiçbir şey yoktu. Başını eğerek utangaç bir tavırla, kirpiklerinin arasından Aldur'a baktı; küçük yüzü otomatik olarak ve sanatkârane bir biçimde en çekici ifadesini takınmıştı.
Aldur yumuşak bir tavırla gülümsedi. "Bilmeden cezbeden bir çiçeğe benziyor." Sonra prensesin gözlerinin ta içine baktı. "Ama bu çiçeğin mayasında çelik var. Görevi için uygun. Şefaatim üzerine olsun çocuğum."
Ce'Nedra buna içgüdüsel olarak zarif bir reveransla karşılık verdi. Garion onun eğildiğini ilk kez görüyordu.
Derken Aldur dönerek Garion'a baktı. Garion'un düşüncelerini paylaşan bilinçle Tanrı arasında bir anlık bir karşılaşma oldu. O bir anda karşılıklı saygı ve paylaşılan bir sorumluluk duygusu vardı. Sonra Garion zihninde Aldur'un zihninin devasa dokunuşunu hissetti ve Tanrının o anda bütün ve duygu ve düşüncelerini bilip anladığını fark etti.
BELGARIAD 3
"Selam Belgarion," dedi Aldur ciddi bir tavırla.
"Usta," dedi Garion, sebebini bilmeden tek dizinin üstüne çökerek.
"Zamanın başlangıcından beri senin gelişini bekliyorduk. Bütün umutlarımızın kaynağı sensin."
Aldur elini kaldırdı. "Seni kutsuyorum Belgarion. Senden memnunum."
"Sevgili Polgara," dedi Aldur Pol Teyzeye. "Bize paha biçilmez bir hediye verdin. Belgarion sonunda geldi ve dünya onun gelişiyle sarsıldı."
Pol Teyze tekrar eğildi.
"Şimdi ayrı bir yere gidelim," dedi Aldur Belgarathla Pol Teyzeye. "Göreviniz başladı ve sizi bu yola yönelttiğim zaman vadettiğim bilgileri vermem gerek. Önceleri bulanık olan şimdi aydınlandı, artık önümüzü görebiliyoruz. Hepimizin beklediği güne bakarak hazırlıklarımızı yapalım."
Üçü ateşten uzaklaştı ve Garion Aldur'u çevreleyen ışıklı harenin şimdi Pol Teyzeyle dedesini de kapladığını gördü. Bir an duyduğu bir gürültü yüzünden başını çevirdi; tekrar döndüğünde üçü de yok olmuştu.
Barak derin bir nefes vererek, "Belar!" dedi. "insan yaşadıkça neler de görüyor!"
"Cümle beşerin fevkinde bir şerefe mazhar olduk," dedi Mandorallen.
Gördükleri şeyin o kadar etkisinde kalmışlardı ki, öylece durmuş birbirlerine bakıyorlardı. Büyüyü bozan Ce'Nedra oldu. "Pekâlâ," dedi prenses, "öyle kazık gibi durmayın. Ateşin başından çekilin bakalım."
"Ne yapacaksın?" dedi Garion.
"Leydi Polgara meşgul olduğuna göre," dedi küçük kız havalı bir tavırla, "kahvaltıyı ben hazırlayacağım." îşbilir bir şekilde ateşe yaklaştı.
Pastırma çok fena yanmamıştı, ama Ce'Nedra'nın açık ateşte ekmek kızartma girişimi felaketle sonuçlandı; lapanın içinde ise uzun süre güneşte kalmış toprak sertliğinde yumrular vardı. Ama Garion ve diğerleri onun verdiklerini hiç ses çıkarmadan yediler; bu arada da Ce'Nedra'nın "Sıkıysa ağzınızdan bir eleştiri sözcüğü çıksın," bakışlarından gözlerini kaçırmaya çalışıyorlardı.
"Konuşmaları ne kadar sürer acaba?" dedi ipek kahvaltıdan sonra.
"Tanrılarda pek zaman kavramı yoktur," dedi Barak, bilge bir tavırla sakalını sıvazlayarak. "Akşamdan önce döneceklerini sanmam."

"Vakit varken atlara bir bakayım öyleyse," dedi Hettar. 'Yolda çoğunun orasına burasına çalı çırpı takıldı. Bir de nallarını kontrol edeyim; ihtiyatlı olmakta fayda vardır."
"Ben de sana yardım edeyim," dedi Durnik ayağa kalkarken.
Hetar başıyla onayladı ve birlikte atların bağlandığı yere doğru uzaklaştılar.
"Benim de kılıcımın ağzında biriki çentik var," dedi Barak, kemerinden bir biley taşı çıkarıp a-ğır kılıcını kucağına uzatarak.
Mandorallen çadırından zırhını getirerek yere serdi ve dikkatle üzerinde bere ve pas lekeleri a-ramaya başladı.
ipek elindeki zarları ümitle havaya atıp tutarak Barak'a baktı.
"Eğer seni çok üzmeyecekse," dedi iriyarı adam, "paramın biraz daha cebimde kalması beni mutlu edecek."
"Burası mutlu aile yuvası kokusundan geçilmiyor," diye sızlandı ipek. Sonra içini çekerek zarlarını cebine attı ve iğne iplik alarak, dağlardan geçerken yırtılan tuniğini tamire koyuldu.
Ce'Nedra yeniden dev ağaçla muhabbetine dönmüştü; dallar arasında dolanıyor, bir daldan diğerine kedi çevikliğiyle atlarken gereksiz riskler alıyordu Garion'a göre. Onu birkaç dakika seyrettik-

ten sonra, sabahki müthiş karşılaşmayı düşünmeye daldı Garion. îssa ve Mara ile de karşılaşmıştı, ama Aldur farklıydı. İnsanlardan her zaman için ayrı kalmayı seçen bu Tanrıya Belgarath'la Pol Teyzenin gösterdikleri bağlılık, Garion'a çok şey söylüyordu. Büyüdüğü Sendarya'da dinsel törenler yalnızca bir tanrıya yönelik değildi, îyi bir Sendar, bütün tanrılara dua ederdi, Torak'a bile. Ama Garion şimdi Al-dur'a özel bir bağlılık ve saygı hissetmeye başlamıştı; bu yüzden teolojik sorunlarını çözmek için epeyce düşünmesi gerekecekti.
Ağaçtan kafasına küçük bir dal düşünce, öfkeyle başını kaldırdı.
Ce'Nedra tam tepesinde, yüzünde hınzırca bir gülümsemeyle duruyordu. "Çocuk," dedi en yukarıdan ve aşağılayıcı ses tonuyla, "kahvaltı tabaklan soğuyor. Eğer yağlan kurursa, yıkaması zor o-lur."
"Ben senin bulaşıkçın değilim," dedi Garion.
"Bulaşıkları yıka Garion," diye emretti Ce'Nedra, saçının ucunu kemirerek.
"Kendin yıka."
Zavallı saç tutamını daha da vahşice ısırarak kötü kötü baktı kız.
"Niye saçını çiğneyip duruyorsun?" diye sordu Garion sinirle.
"Ne diyorsun sen?" dedi Ce'Nedra saçını ağzından çekerek.
"Ne zaman sana baksam ağzında bir tutam saç var."
"Yok öyle bir şey," dedi Ce'Nedra öfkeyle. "Bulaşıkları yıkayacak mısın?"
"Hayır." Gözlerini kısarak yukarı baktı. Kısa Orman Perisi tuniği kızın bacaklarını yakışıksız ölçüde fazlaca gösteriyordu. "Niye gidip giyinmiyorsun?" diye sordu sonra. "Bazılarımız yan çıplak dolaşmandan hiç hoşlanmıyoruz."
Bu laftan sonra kavga hemen rotasına oturdu.
Sonunda Garion son sözü söyleme gayretinden vazgeçip öfkeyle uzaklaştı.
"Garion!" diye haykırdı Ce'Nedra. "Sakın kaçıp bu kirli bulaşıkları bana bırakayım deme."
Garion kulak asmayarak yürümeye devam etti.
Biraz yürüdükten sonra dirseğinde tanıdık bir dokunuş hissederek dalgın dalgın tayın kulakla-nm okşadı. Minik hayvan keyifle titreyerek, sevgiyle Garion'a süründü, sonra artık kendini tutamaya-rak dörtnala çayıra koşup sakin sakin bir şeyler kemirmekte olan bir tavşan ailesini kovalamaya başladı. Garion gülümsedi. Sabah, prensesle kavganın keyfini kaçırmasına izin veremeyeceği kadar güzeldi.
Vadide özel bir şeyler vardı sanki. Çevrelerindeki dünya yaklaşan kışla soğuyor, fırtınalar ve tehlikelerle dolu hale geliyordu; ama burada Aldur'un koruyucu eli üzerlerindeydi sanki, bu özel mekânı sıcaklıkla, huzurla ve ebedi, büyülü bir sükûnetle dolduruyordu. Hayatının bu zor döneminde, mümkün olduğunca çok sıcaklık ve huzura ihtiyacı vardı. Halletmesi gereken bir sürü sorun duruyordu karşısında; o yüzden de kısa da olsa fırtınasız, tehlikesiz bir dönem gerekiyordu ona.
Belgarath'ın kulesine giden yolu yarılamıştı ki, daha baştan beri ayaklannın onu o tarafa götürdüğünü fark etti. Uzun çimenler çiğle ıslanmıştı ve çizmeleri sırılsıklamdı, ama bu bile bu güzel günün keyfini kaçıramadı.

Kuleye bakarak çevresinde birkaç tur attı. Kapı yerine geçen taşı kolayca buldu, ama açmamaya karar verdi, ihtiyann kulesine davetsiz girmek yakışık almazdı; zaten kapının Belgarath'ın sesinden başkasına cevap vereceğinden de emin değildi.
Bu son düşünceyle birden durdu ve dedesini ne zamandan beri Bay Kurt olarak düşünmekten vazgeçip, en sonunda Belgarath olduğunu kabul ettiğini hatırlamaya çalıştı. Bu önemli bir değişimdi, bir dönüm noktasıydı.
Düşüncelere dalmış bir halde, dönüp ihtiyann kulenin penceresinden gösterdiği beyaz kayaya

doğru yürümeye başladı kırlar arasından. Dalgın dalgın elini kayaya dayayıp itti. Kaya kıpırdamadı.
Garion iki elini dayayıp tekrar itti, ama kaya gene hareketsiz kaldı. Geriye çekilip durumu değerlendirdi. Çok da büyük bir kaya değildi. Yuvarlak ve beyazdı, ancak beline kadar geliyordu. Ağır olduğu belliydi, ama bu kadar da kıpırdatılamaz bir şey olmamalıydı. Eğilip altına bakınca meseleyi kavradı. Taşın alt tarafı düzdü, yani yuvarlanması mümkün değildi. Kıpırdatmanın tek yolu, bir tarafını havaya kaldırıp devirmekti. Taşın etrafını dolaşıp her açıdan inceledi. Sonunda belki de kıpırdatılabilece-ğine karar verdi. Eğer bütün gücüyle yüklenirse, bir ucunu kaldırabilirdi belki. Oturup kara kara düşünerek taşı seyretmeye başladı. Zaman zaman yaptığı gibi kendi kendine konuşarak sorunu anlaşılır hale getirmeye çalışıyordu.
"İlk yapmam gereken şey, kıpırdatmaya çalışmak," dedi sonunda. "O kadar da imkânsız görünmüyor. Kıpırdamazsa, başka yoldan deneriz."
Kalkıp kararlı adımlarla kayaya yaklaştı, parmaklarını altına sokup yüklendi. Hiçbir şey olmadı.
"Biraz daha kuvvetle denemeli," dedi kendi kendine. Bacaklannı açıp tekrar yüklendi. Kaldırmaya çalışırken boynundaki kirişler geriliyor, bütün vücudu kasılıyordu. On kalp atışı boyunca bütün gücüyle inatçı kayayı kıpırdatmaya çalıştı; yuvarlamayı denemiyordu artık, ondan vazgeçmişti, yalnızca kıpırdatmak, onu varlığını kabule zorlamak istiyordu. Zemin çok yumuşak olmamasına rağmen, taşın ağırlığına karşı direnirken ayaklan bir santim kadar yere gömüldü.
Taşı bırakıp nefes nefese yere çöktğünde başı dönüyor, gözlerinin önünde küçük ışıklar uçuşuyordu. Taşın soğuk, pürüzlü yüzeyine dayanarak birkaç dakika kadar kendine gelmeye çalıştı.
"Pekâlâ," dedi sonunda. "Artık bu yolun işe yaramadığını öğrenmiş olduk." Geriye çekilip yere oturdu.
Daha önce ne zaman zihniyle bir şey yaptıysa, hep içgüdüsel olmuştu bu; hepsi bir kriz anında tepki gösterme şeklindeydi. Hiç oturup kasıtlı bir biçimde buna hazırlanmamıştı. Daha en baştan, bütün koşulların farklı olduğunu keşfetti. Tüm dünya dikkatini dağıtacak şeylerle doluydu. Kuşlar ötüyordu. Rüzgâr yüzünü okşuyordu. Elinde bir karınca yürüyordu. Ne zaman iradesini toplamaya çalışsa, bir şey dikkatini çekiveriyordu.
Bu işi yapmanın belli bir hissi olduğunu biliyordu; sanki alnıyla bir şeyi öne doğru itiyormuş gibi, başının arka tarafında bir gerginlik. Gözlerini kapattı; bunun bir faydası oldu sanki. Geliyordu. Yavaş yavaş oluyordu, ama iradesinin toplanmakta olduğunu hissedebiliyordu. Aklına bir şey geldi ve elini tuniğinin içine sokarak avucundaki lekeyi tılsımına değdirdi. Bu dokunuşla büyüyen gücü, şiddetle gü-rüldeyerek arttı. Gözlerini açmadan ayağa kalktı. Sonra gözlerini açarak inatçı beyaz kayaya sert sert bakarak, "Kıpırdayacaksın," diye mırıldandı. Sağ elini tılsımından ayırmadan, sol elini avucu yukarı gelecek şekilde ileri uzattı.
"Haydi!" dedi sert bir sesle, sonra sol elini bir şeyi kaldırır gibi yukarı doğru hareket ettirdi, i-çindeki güç çağlayarak aktı sanki, gürleme sesi kulaklarını sağır edecek ölçüye ulaştı.
Kayanın kenarı yavaş yavaş otlardan ayrıldı. Altındaki güvenli, rahat karanlıkta yaşamakta o-lan kurtlar ve böcekler, güneş ışığıyla karşılaşınca huzursuzca kıpırdanmaya başladılar. Kaya, Gari-on'un karşı konulmaz bir şekilde kaldıran eline itaat ederek yavaş yavaş havalandı. Bir an için kenarı ü-zerinde dengede durmaya çalıştı, sonra yavaşça devrildi.
Kayayı elleriyle kaldırmaya çalıştığı zaman duyduğu yorgunluk, iradesini gevşettiği an duyduğu bu iliklerine kadar işleyen bitkinlik hissi karşısında hiç kalırdı. Kollarını otların üzerinde kavuşturarak başını kollarına dayadı.
Bir iki dakika sonra bu tuhaf duruma aydı. Hâlâ ayakta duruyordu ama kollarını otların üzerinde kavuşturmuştu. Kafasını kaldırıp şaşkınlıkla etrafına bakındı. Kayayı kıpırdatmasına kıpırdatmıştı, burası kesindi; çünkü kaya şu anda yuvarlak tepesi üstünde duruyordu ve ıslak tabanı havadaydı. Ama

bu arada başka bir şey daha olmuştu. Kayaya dokunmamış olmasına rağmen, onu kaldırırken ağırlığı üstüne binmiş, ona yönelttiği güç sadece kayayı etkilememişti.
Garion dehşetle koltuk atlarına kadar vadinin sert toprağına gömülmüş olduğunu fark etti.
"Ne yapacağım şimdi?" dedi kendi kendine çaresizce. Kendini çakıldığı yerden kurtarmak için tekrar iradesini kullanma fikrini hemen kafasından attı. Bunu aklına bile getiremeyecek kadar bitkindi. Çevresindeki toprağı biraz gevşetip ağır ağır yukan tırmanmak için debelenmeyi denedi, ama kıpırda-yamadı bile.
"Bak senin yüzünden başıma ne geldi," dedi kayaya. Kaya aldırış etmedi.
Aklına bir fikir geldi. "Orada mısın?" diye sordu hep yanında olan bilince. Zihninde derin bir sessizlik vardı, "imdat!" diye haykırdı.
Kayanın altındaki kurtçuklar ve böceklere gelmiş olan bir kuş tek gözüyle ona baktı, sonra tekrar kahvaltısına döndü.
Garion arkasında hafif bir ayak sesi duydu ve dönüp bakmaya çalıştı. Tay dehşetle ona bakıyordu. Minik at tereddütle burnunu uzattı ve Garion'un yüzüne sürdü.
"Cici at," dedi Garion, yalnız olmadığı için biraz rahatlayarak. Aklına yeni bir fikir geldi. "Gidip Hettar'ı getir," dedi ata.
Tay biraz sıçrayıp oynadıktan sonra gene yüzünü okşadı.
"Yapma," dedi Garion. "Bu iş ciddi." Dikkatle, zihnini tayın düşünceleri arasına sokmayı denedi. En az on yol denedikten sonra, tesadüf eseri doğru yöntemi buldu. Tayın zihni amaçsız ve düzensiz bir şekilde oradan oraya sıçrıyordu. Bir bebek zihniydi bu; düşünce yoktu, yalnızca duyu izlenimleri vardı. Garion yeşil çimen, koşma, gökteki bulutlar ve sıcak süt imgeleriyle karşılaştı. Sonra küçük zihindeki o müthiş merak duygusunu ve tayın ona duyduğu eşsiz sevgiyi gördü.
Ağır ağır, zorlana zorlana, tayın dağınık düşünceleri arasında Hettar'ın bir resmini oluşturdu Garion. Neredeyse sonsuza kadar sürdü bu uğraş.
"Hettar," dedi Garion tekrar tekrar. "Git Hettar'ı getir. Başımın dertte olduğunu söyle." Tay etrafta biraz koşuşturduktan sonra dönüp burnunu Garion'un kulağına soktu. "Lütfen dinle beni," diye haykırdı Garion. "Lütfen!"
Sonunda, neredeyse saatler sonra, tay anladı galiba. Birkaç adım uzaklaştı, sonra tekrar dönüp burnunu Garion'un suratına sürtmeye başladı.
"Hettar Git Getir!" diye emretti Garion her kelimeyi vurgulayarak.
Tay eşindi, sonra dönüp dörtnala uzaklaştı ama ters yöne doğru. Garion küfretmeye başladı. Bir yıldan beridir Barak'ın kelime hazinesinin oldukça renkli bir bölümüne maruz kalmıştı. Hatırladığı tüm küfürleri altışar yedişer kere tekrarladıktan sonra doğaçlamaya başvurdu. Ortadan kaybolmuş olan taydan bir düşünce kıpırtısı geldi. Hayvancağız kelebek kovalamakla meşguldü. Garion ulumak isteğiyle yanıp tutuşarak yeri yumruklamaya başladı.
Güneş yükseldi ve hava ısındı.
Hettar ve ipek, hoplayıp zıplayan tayın peşinden gelip onu bulduklarında, vakit öğleyi çoktan geçmişti.
"Nasıl becerdin bunu?" dedi ipek merakla.
"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye mırıldandı Garion, rahatlama ile utanç arası bir duygu içinde.

"Bizim yapamadığımız birçok şeyi yapabiliyor tabii," dedi Hettar, atından atlayıp Durnik'in küreğini eyerinden alırken. "Anlayamadığım şey, insan niye böyle bir şey yapmak ister."
"Eminim çok haklı bir sebebi vardır," dedi îpek.
"Sorsak mı dersin?"
"Çok karmaşık bir şeydir herhalde," dedi îpek. "Bizim gibi basit insanlar anlayamaz mutlaka."
"Sence işi bitmiş midir?"
"Soralım istersen."
"Rahatsız etmeyelim derim ben," dedi Hettar. "Çok önemli bir şeydir belki de."
"Mutlaka öyledir," dedi îpek.
"Lütfen beni buradan çıkarır mısınız?" diye yalvardı Garion.
"îşini bitirdiğinden emin misin?" dedi îpek kibar bir tavırla. "Bitmediyse bekleyebiliriz."
"Lütfen!" dedi Garion. Neredeyse ağlayacaktı.

ON İKİNCİ BOLUM
NEDEN KALDIRMAYA ÇALIŞTIN?" diye sordu Belgarath Garion'a, ertesi sabah Pol Teyze ile birlikte dönüp de ipek ve Hettar'dan, delikanlının önceki gün öğleden sonra ne halde bulunduğunu öğrendiğinde. "Devirmenin başka yolu yok gibi gelmişti," dedi Garion. 'Yani altından tutup yuvarlamak gibi..."
"Niye tepesine yakın bir yerden itmedin? Öyle yapsan yuvarlanıverirdi."
"Aklıma gelmedi."
"Yumuşak toprağın öyle bir basınca dayanamayacağını bilmiyor musun?" diye sordu Pol Teyze.
"Şimdi öğrendim," dedi Garion. "Ama o zaman da beni geri fırlatmaz mıydı?"
"Kendini sağlama almalısın," dedi Belgarath. "Zaten işin önemli bir kısmı da bu. iradenin bir kısmı itmeye, bir kısmı da kendini sabit tutmaya gidecek. Yoksa kendini itmiş olursun."
"Bilmiyordum. Acil bir durum olmadan ilk kez deniyorum böyle bir şeyi... Keser misin lütfen!" dedi Garion, ipek kırdığı potu anlattığından beri kahkahadan kırılmakta olan Ce'Nedra'ya ters bir sesle.
Ce'Nedra daha da fazla gülmeye başladı.
"Ona bazı şeyleri anlatmalısın baba," dedi Pol Teyze. "Güçlerin birbirlerine nasıl tepki gösterdiği konusunda en ufak bir fikri bile yok." Eleştiren bir tavırla Garion'a bakarak, "Fırlatmaya kalkmadığın için şanslısın," dedi. "Kendini Maragor yolunun yansına kadar geri fırlatırdın yoksa."
"Gülecek bir şey yok bunda," dedi Garion açık açık sırıtmakta olan dostlarına. "Sandığınız kadar kolay değil." Kendini küçük düşürmüş olduğunun farkındaydı, ama dostlarının alaylarının kırgınlığa mı yoksa utanca mı daha fazla yol açtığından emin değildi.
"Gel bakalım delikanlı," dedi Belgarath. "Galiba baştan başlamamız lazım." "Bilmiyorsam benim kabahatim değil," diye itiraz etti Garion. "Daha önce söyleseydin."
"Hemen deneylere başlayacağını bilmiyordum," dedi ihtiyar. "Çoğumuz yerel coğrafyayı değiştirmeye başlamadan önce birinin kılavuzluk etmesini bekleriz."
"Hiç olmazsa yerinden oynattım ya," dedi Garion kendini savunarak. Çayırların arasından ihtiyarın kulesine doğru yürümeye başlamışlardı.
"Harika. Peki kayayı eski yerine koydun mu? "Niye? Ne fark eder ki?"
"Vadide hiçbir şeyin yerini değiştirmeyiz. Burada bulunan her şeyin bir sebebi vardır, hepsinin tam da kendi yerlerinde durması gerekir."
"Bilmiyordum," dedi Garion özür dilercesine.
"Artık biliyorsun. Haydi gidip kayayı yerine koyalım."
Sessizce yürümeye devam ettiler.
BELGARIAD 3
"Dede?" dedi Garion sonunda.
"Evet?"
"Kayayı kıpırdattığımda sanki gücümü tüm çevremden alıyordum. Sanki her yandan bana doğru akıyordu. Bunun bir anlamı var mı?"
"Büyü böyle yapılır," dedi Belgarath. "Bir şey yaptığımızda gücümüzü çevremizden alırız. Mesela sen Çamdar'ı yaktığında ısıyı çevrenden topladın; havadan, topraktan, o civarda bulunan herkesten. O ateşi yakmak için herkesten biraz ısı aldın. Kayayı devirdiğinde de yakınındaki her şeyden topladın gücü."
"Ben içimden geldiğini sanıyordum."
"O ancak bir şey yarattığında olur," dedi ihtiyar. "O gücün içimizden gelmesi gerekir. Başka her şey için, ödünç alırız. Oradan buradan azar azar güç toplar, sonra hepsini tek noktaya yöneltiriz. Hiç kimse en küçük şeyi yapacak kadar gücü bile kendisinde taşıyamaz."
"Demek bir şeyi yok etmek istediğimizde de olan bu," dedi Garion, birden içine doğarak. "Bütün gücü topluyor, ama serbest bırakamıyor. O zaman da..." Ellerini hızla iki yana açtı.
Belgarath gözlerini kısıp ona bakarak, "Senin aklın bir tuhaf çalışıyor evlat," dedi. "En zor şeyleri kolaycacık anlayıveriyorsun, ama basit şeyleri kavrayamıyorsun, işte kaya." Başını salladı. "Böyle duramaz. Onu yerine koy; ama bu defa o kadar gürültü yapma. Dün kopardığın gürültü tüm Vadide yankılandı."
"Ne yapacağım?" dedi Garion.
"Gücü topla," dedi Belgarath. "Etrafındaki her şeyden."
Garion gücü toplamaya çalıştı.
"Benden değil yahu!" diye haykırdı ihtiyar.

Garion çevresine uzanıp gücü toplama alanının dışında bıraktı dedesini. Biriki saniye sonra tüm vücudu kanncalanıyor, saçları diken diken oluyordu. "Şimdi ne yapıyorum?" dedi dişlerini sıkıp gücü denetim altında tutmaya çalışarak.
"Kayayı iterken bir yandan da arkana güç ver."
"Arkamda neye dayanacağım ki?"
"Her şeye kayaya da. Hepsi aynı anda olmalı."
"Arada ezilmez miyim?"
"Vücudunu ger."
"Acele edelim dede," dedi Garion. "Patlayacak gibiyim."
"Daha bırakma. Şimdi iradeni taşa yönelt ve sözü söyle."
Garion kollarını öne uzatıp gerdi, "ît!" dedi sonra. İçinden çağlayarak akan gücü hissetti. Taş yankılanan bir gümbürtüyle yuvarlandı ve önceki sabahki yerine oturdu. Garion birden bütün vücudunu berelenmiş gibi hissederek bitkin bir halde dizlerinin üstüne çöktü.
"'it' mi dedin?" dedi Belgarath şaşkınlık içinde.
'"it'de, dedin."
'"ît' de, demedim, 'ît' dedim."
"Devrildi işte. Ne dediğimin ne önemi var?"
"Bu bir üslup meselesi," dedi ihtiyar sıkıntılı bir suratla, "'ît' çok bebeksi oluyor."
Garion halsiz halsiz gülmeye başladı.
"Yani bizim de bir haysiyetimiz var Garion," dedi ihtiyar havalı bir tavırla. "Öyle 'ît', 'Zıpla',

'Hopla' gibi laflar edip durursak bizi kimse ciddiye almaz."
Garion kahkahalarını durdurmaya çalıştıysa da beceremedi. Belgarath öfkeli bir tavırla kendi kendine söylenerek uzaklaştı. Diğerlerinin yanına döndüklerinde çadırların toplanmış ve atların yüklenmiş olduğunu gördüler.
"Burada kalmamızın bir anlamı yok artık," dedi Pol Teyze. "Ötekiler de bizi bekliyor. Bir şeyler öğretmeyi başarabildin mi bari baba?"
Belgarath yüzünde onaylamayan bir ifadeyle homurdandı.
"işler yolunda gitmedi galiba."
"Sonra açıklarım," diye kestirip attı ihtiyar.
Garion'un yokluğunda Ce'Nedra aşın ilgi göstererek ve stoklarından bir kucak dolusu elmanın da yardımıyla, küçük tayı hâkimiyeti altına almayı başarmıştı. Tay hiç utanmadan sürekli küçük kızın peşinde geziyordu, Garion'a uzaktan baktığında da hiçbir suçluluk hissi duymadığı belli oluyordu.
"Hayvanı hasta edeceksin," dedi Garion suçlayarak. "Elma atlara iyi gelir," dedi Ce'Nedra burnu havada. "Bari sen bir şey söyle Hettar," dedi Garion.
"Bir zararı olmaz," dedi karga burunlu Algar. "Atların güvenini kazanmak için böyle şeyler yapmak âdettendir."
Garion başka bir itiraz bulmak için kafasınn patlattıysa da bulamadı. Her nedense hayvancağızın Ce'Nedra'nın peşinde dolaşması kanına dokunuyordu, ama bunun nedenini de tam olarak anlayamı-yordu.
Atlarını sürerlerken, "Bu Polgara'nın sözünü ettiği ötekiler de kim Belgarath?" diye sordu ipek.
"Kardeşlerim," diye cevap verdi ihtiyar büyücü. "Ustamız geldiğimizi haber vermiş onlara."
"Büyücüler Kardeşliği hakkında bir sürü hikâye duymuştum. Söylenildiği kadar etkileyici kişiler mi bari?"
"Biraz hayal kırıklığına uğrayacaksın bence," dedi Pol Teyze resmi bir tavırla. "Büyücüler çoğunlukla bir sürü kötü alışkanlığı olan huysuz ihtiyarlardır. Aralarında büyüdüğüm için onları iyi tanırım." Omuzuna konmuş hayranlıkla şakıyan ardıçkuşuna dönerek, "Evet," dedi, "biliyorum."
Garion atını teyzesinin atına yaklaştırarak kuşlann şakımalarını dikkatle dinlemeye başladı. Başta bu ses sadece gürültü gibi geliyordu ona; güzel ama anlamsız. Sonra yavaş yavaş anlam kırıntıları bulmaya başladı biraz şundan, biraz bundan. Kuş yuvasının, benekli küçük yumurtalarının, gündo-ğumlanmn ve uçmanın engin keyfinin şarkısını söylüyordu. Derken, sanki kulakları birdenbire açılmış gibi, Garion anlamaya başladı. Tarlakuşları uçmaktan ve şarkı söylemekten, serçeler gizli yemliklerden bahsediyorlardı şarkılarında. Gökte uçan bir atmaca, tek başına rüzgârda süzülmenin ve vahşi bir av keyfinin yalnız şarkısını söylüyordu. Etrafındaki hava ansızın sözlerle doluverince, Garion huşu içinde kaldı öylece.

Pol Teyze ciddi bir tavırla ona bakarak, "Bu da bir başlangıç," dedi, ama ne kastettiğini açıklamak zahmetine katlanmadı.
Garion önünde yeni açılan dünyaya öylesine dalmıştı ki, iki gümüş saçlı adama görmedi önce. Yüksek bir ağacın altında yan yana durmuş, atlı grubun yaklaşmasını bekliyorlardı. Birbirinin aynı mavi elbiseler giymişlerdi; saçları çok uzundu, ama sakallan yoktu. Garion yüzlerine baktığında gözlerinin kendisine oyun oynadığını sandı. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, ayırmak olanaksızdı.
"Belgarath, kardeşimiz," dedi biri. "O kadar..."
"...Uzun zaman oldu ki görüşmeydi," diye tamamladı öteki.
"Beltira," dedi Belgarath. "Belkira." Atından atlayıp ikizleri kucakladı.

"Sevgili küçük Polgara," dedi biri sonra. "Vadi sensiz..." diye başladı öteki.
"...Çok ıssız." diye tamamladı ilki. Ardından kardeşine dönüp hayranlıkla, "Çok şairane oldu bu," dedi.
"Sağol," dedi öteki tevazuyla.
"Bunlar kardeşlerim Beltira ve Belkira," dedi Belgarath atlarından inmekte olan arkadaşlanna. "Hiç uğraşmayın. Kimse onları birbirlerinden ayırt edemez."
"Biz ayırabiliyoruz," dedi ikizler bir ağızdan.
"Ondan bile emin değilim," dedi Belgarath gülümseyerek. "Zihinleriniz birbirine o kadar yakın ki, düşünceleriniz birinde başlayıp ötekinde bitiyor."
"Sen de hep işleri karmaşıklaştırırsın baba," dedi Pol Teyze. "Bu Beltira," diyerek tatlı yüzlü ihtiyarlardan birini öptü. Ötekini öperken, "Bu da Belkira," dedi. "Çocukluğumdan beri onları ayırt edebiliyorum."
"Polgara bütün..."
"...Sırlarımızı bilir." ikizler gülümsediler. "Peki ya..."
"...Arkadaşlarınız kim?"
"Onları tanıyacaksınız herhalde," dedi Belgarath. "Bu Mandorallen, Vo Mandor Baronu."
"Koruyucu Şövalye," dedi ikizler selam vererek."Drasniyah Prens Kheldar."
"Kılavuz," dediler.
"Trellheim Kontu Barak."
"Korkunç Ayı." Iriyarı Çerek'e dikkatle baktılar.
Barak'ın yüzü biraz karardı, ama bir şey demedi.
"Algaryah ÇoHag'ın oğlu Hettar."
"Atlann Efendisi."
"Bu da Sendaryalı Durnik."
"iki Kere Yaşayan Adam," diye mırıldandılar derin bir saygıyla.
Durnik şaşkınlıkla bakakaldı.
"Ce'Nedra, Tolnedra imparatorluğu Prensesi."
"Dünyanın Kraliçesi," dediler yerlere kadar eğilerek.
Ce'Nedra sinirli bir tavırla güldü.
"Buda..."
"...Ancak Belgarion olabilir," dedi ikizler yüzlerinde mutluluk ifadesiyle. "Seçilmiş Kişi." ikizler beraberce ellerini uzatıp başına dokununca, sesleri Garion'un kafasının içinde çınladı: "Selam Belgarion, Hükümdarlar Hükümdarı, dünyanın umudu."
Garion bu selama o kadar şaşırmıştı ki, başını sallamakan başka bir şey gelmedi elinden.
"Biraz daha yalakalık ederseniz kusacağım," dedi yeni, ters ve boğuk bir ses. Konuşan bir ağacın arkasından çıkmıştı. Çok kısa boylu, biçimsiz ve tıknaz bir adamdı bu; pislik içindeydi ve son derece çirkindi. Eğri bacakları, ağaç gövdesi gibi boğum boğumdu. Omuzlan çok genişti, elleri ise dizlerinin altına kadar iniyordu. Sırtında koca bir kambur vardı; buruşuk yüzü ise bir insan yüzünün şekilsiz bir karikatürü gibiydi. Yoluk, demir grisi saçları ve sakalı yapış yapıştı; aralarına yapraklar ve dal paraçalan karışmıştı. Korkunç yüzünde ise sürakli olarak aşağılama ile öfke karışımı bir ifade vardı.
"Beldin," dedi Belgarath yumuşak bir tavırla. "Geleceğinden emin değildik."

"Zaten gelmemem gerekiyordu beceriksiz herif," dedi çirkin adam. "Her zamanki gibi işleri yüzüne gözüne bulaştırdın Belgarath." ikizlere dönerek, "Bana yemek getirin," diye emretti.

ikizler, "Tabii Beldin," diyerek hemen dönüp uzaklaştılar. "Çok gecikmesin," diye haykırdı arkalanndan.
"Bugün keyfin yerinde galiba Beldin," dedi Belgarath, ama sesinde hiç de alaycı bir ton yoktu. "Niye bu kadar neşelisin?"
Çirkin cüce yüzünü buruşturarak baktı, sonra havlar gibi güldü. "Belzedar'ı gördüm. Dağınık bir yatağa benziyordu. Başına çok kötü bir şey gelmiş olmalı; böyle şeyler pek hoşuma gider."
"Sevgili Beldin Amca," dedi Pol Teyze pis, ufacık adamı sevgiyle kucaklayarak. "Seni çok özledim."
"Beni tavlamaya çalışma Polgara," dedi Beldin, ama gözleri biraz yumuşamıştı. "Babanın olduğu kadar senin de kabahatin var bu işte. Hani Belzedar'a göz kulak olacaktınız? Ustanın Taşını ele geçirmeyi nasıl başardı?"
"Bir çocuk kullanmış galiba," dedi Belgarath ciddi bir tavırla. "Taş masumlara bir şey yapmaz."
"Masum diye bir şey yoktur," diye homurdandı cüce. "Bütün insanlar üçkâğıtçı doğar." Tekrar Pol Teyzeye dönerek yukarıdan aşağıya süzdü. "Şişmanlıyorsun," dedi sonra. "Kalçaların kağnı dingiline dönmüş."
Durnik derhal yumruklarını sıkarak korkunç cücenin üstüne yürüdü. Cüce gülerek kocaman ellerinden birini uzatıp demirciyi yakasından yakaladı. Sonra hiç güç harcamadan şaşkın Durnik'i kaldırıp birkaç metre öteye fırlattı, "istersen ikinci hayatına hemen başlayabilirsin," diye homurdandı tehdit-kâr bir sesle.
"Bana bırak Durnik," dedi Pol Teyze demirciye. "Beldin," dedi ardından, "son ne zaman yıkanmıştın?"
Cüce omuzlarını silkerek, "iki ay önce yağmur yağmıştı," dedi. "Çiselemiş herhalde. Temizlenmemiş domuz ağılı gibi kokuyorsun."
Beldin sırıtarak, "Hah, şimdi oldu," dedi. Sonra kıkırdadı. 'Yıllar dilini torpilledi diye korkmuştum."
Bunun üzerine ikisi, Garion'un hayatta duyduğu en tüyler ürpertici hakaretlerle atışmaya başladılar. Havada o kadar çirkin kelimeler ve tasvirler uçuşuyordu ki, Barak'ın bile gözleri yuvalarından uğradı, Mandorallen bembeyaz kesildi. Ce'Nedra ise kıpkırmızı kesilerek duyamayacağı bir yere kaçtı.
Ama hakaretler ne kadar beter olursa, korkunç Beldin o kadar keyifleniyordu. Sonunda Pol Teyze o kadar aşağılık bir laf etti ki, Garion iki büklüm oldu; ama çirkin küçük adam kahkahadan kırılarak yere yuvarlandı ve toprağı yumruklamaya başladı. "Tanrılar aşkına, seni çok özlemişim Pol," dedi soluk soluğa. "Gel de bir öpücük ver bakalım."
Pol gülümseyerek adamın pis suratını öptü. "Sefil Köpek."
"Koca inek." Beldin gülümseyerek Pol Teyzeyi sımsıkı kucakladı.
"Kaburgalarım sağlam kalsa iyi olur amca."
"Hiç bir yerini kırdım mı senin yavrucuğum?"
"îyi ya, böyle devam edelim."
ikizler ellerinde dumanı tüten koca bir tabak yahni ve dev bir bira maşrapasıyla Beldin'in yanına geldiler. Çirkin adam merakla tabağa baktı, sonra yahniyi yere döküp tabağı fırlattı attı. "Fena kokmuyor," diyerek başına çömeldi ve iki eliyle yahniyi yerden alıp ağzına tıkmaya başladı; arada bir durup, etlere yapışan irice çakıl taşlarını tükürüyordu. Yemeği bittiği zaman maşrapadaki birayı bir dikişte içti ve gökgürültüsü gibi bir sesle geğirdi. Sonra oturup yağlı parmaklarıyla kafasını kaşımaya başla-

yarak, "işimize bakalım," dedi.
"Nerelerdeydin?" diye sordu Belgarath.
"Cthol Murgos'un ortalarında bir yerde. Vo Mimbre savaşından bu yana bir tepede oturmuş, Belzedar'ın Torak'ı sakladığı mağarayı gözlüyordum."
"Beş yüz yıldan beri ha?" dedi ipek hayretle.
Beldin omuzlarını silkerek, "Aşağı yukarı," dedi kayıtsız bir tavırla. "Birisinin bizim Yanık Surat'a göz kulak olması gerekiyordu. Eh, benim de önemli bir işim yoktu o sıralar."
"Belzedar'ı gördüğünü söyledin," dedi Pol Teyze.
"Bir ay kadar önceydi. Peşinden şeytan kovalıyormuş gibi mağaraya gelip Torak'ı çıkardı. Sonra bir akbabaya dönüşerek Torak'ın vücuduyla uçtu gitti."
"Herhalde Ctuchik Nyissa sınırında Taşı elinden aldıktan sonradır bu," dedi Belgarath.

"Onu bilemem. O senin sorumluluğundu, benim değil. Benim işim Torak'a gözcülük etmekti. Küller size kadar geldi mi?"
"Hangi küller?" diye sordu ikizlerden biri.
"Belzedar Torak'ı mağaradan çıkardığında dağ patladı; içi dışına çıktı. Herhalde Tekgöz'ün vücudunu çevreleyen güç yüzündendir. Ben ayrıldığımda patlamalar hâlâ devam ediyordu.
"Biz de patlamanın sebebini merak etmiştik," dedi Pol Teyze. Bütün Nyissa en az iki santim kül altında kaldı.
"iyi. Keşke daha derin olsaymış."
"Peki bu arada..."
"...Torak hiç kıpırdadı mı?" diye sordu ikizler.
"Siz ikiniz doğru konuşamaz mısınız?" dedi Beldin. "Kusura bakma..." "...Tabiatımız böyle." Çirkin küçük adam öfkeyle kafasını salladı. "Her neyse. Hayır. Torak beş yüz yıl boyunca hiç kıpırdamadı. Belzedar onu mağaradan çıkardığında üstü yosun tutmuştu." "Belzedar'ı izledin mi?" "Taba" "Torak'ı nereye götürdü?"
"Nereye olacak geri zekâlı! Mallorya'daki Cthol Mishrak harabelerine tabii ki. Dünyada Torak'ın ağırlığını kaldırabilecek birkaç yer var zaten; Cthol Mishrak da onlardan biri. Belzedar'ın Torak'ı Ctuchik'ten ve Taş'tan uzak tutması lazım; o yüzden gidebileceği tek yer orası. Malloryalı Grolimler Cthucik'in otoritesini kabul etmiyorlar, o yüzden onların yanında emniyette olur. Ödeyeceği bedel çok yüksek olur mutlaka, ama onlar da Cthucik'i Mallorya'ya sokmazlar tabii Chhucik birMurgo ordusu toplayıp işgale kalkmazsa."
"Ne de iyi olur ama," dedi Barak.
"Senin ayı olman gerek, eşek değil," dedi Beldin. "Boş yere ümitlenme. Ne Ctuchik, ne de Belzedar tam da şu anda böyle bir savaşa kalkışmazlar, hele Belgarion dünya yüzünde bir zelzele gibi dolaşırken asla." Pol Teyzeye bakarak yüzünü buruşturdu. "Şuna biraz daha sessiz olmayı öğretemez misin? Yoksa kafan da kıçın gibi hantallaştı mı?"
"Terbiyeni takın amca," dedi Pol. "Çocuk gücünü yeni tanıyor. Hepimiz başlarda biraz sakarlık etmiştik."
SİHİRBAZIN TUZAĞI
"Onun bebeklik etmeye vakti yok Pol. Güney Cthol Murgos'a zehirli hamamböceği gibi yıldızlar yağıyor; Rak Cthol'dan Rak Hagga' ya kadar bütün ölü Grolimler mezarlarında inleyip duruyorlar. Vakit geldi, hazır olması gerek."
"Hazır olacak amca."
"Umarım," dedi pis adam ekşi bir suratla.
"Cthol Mishrak'a dönecek misin?" diye sordu Belgarath.
"Hayır. Ustamız burada kalmamı söyledi, ikizlerle yapacak işlerimiz var ve vaktimiz de çok az."
"Bizimle de..."
"...Konuştu."
"Kesin yahu!" diye haykırdı Beldin. Sonra Belgarath'a dönerek,
"Rak Cthol'a gidiyor musun?" diye sordu.
"Daha değil Önce Prolgu'ya gidip Gorimle konuşmam lazım. Ayrıca oradan birini daha alacağız."
"Grubun tamam olmadığını fark etmiştim zaten. Peki sonuncu sırf ne olacak?"
Belgarath ellerim iki yana açtı. "Ben de o konuda dertliyim zaten. Henüz izini bulabilmiş değilim üstelik üç bin yıldır arıyorum."
"Birahanelerde aramışsındır da ondan."
"Ben de aynı şeyi fark ettim amca," dedi Pol Teyze tatlı bir tebessümle.
"Prolgu'dan sonra nereye gidiyoruz?" diye sordu Barak.
"Ondan sonra Rak Cthol'a gideriz herhalde," dedi Belgarath ciddi bir tavırla. "Taşı Ctuchik'ten geri almamız lazım; ayrıca Murgo sihirbazıyla keskin bir tartışma yapmaya niyetliyim çok uzun bir zamandan beri."
BELGARIAD 3
Üçüncü Kısım ULGO
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ERTESİ SABAH kuzeybatıya dönüp, sabah güneşinde Vadinin yemyeşil çayırlan üzerinde parlayan Ulgo dağlarının dik, beyaz tepelerine doğru yola koyuldular. "Kar var," dedi Barak.
"Zor bir yolculuk olabilir."
"Hep karlıdır," dedi Hettar.

"Daha önce hiç Prolgu'ya gittin mi?" diye sordu Durnik.
"Birkaç kere. Ulgolarla iletişimi koparmamaya çalışırız. Ziyaretlerimiz çoğunlukla törenseldir."
Prenses Ce'Nedra minik yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle Pol Teyzenin yanında at sürüyordu. Sonunda, "Ona nasıl tahammül edebiliyorsunuz Leydi Polgara?" diye patladı. "O kadar çirkin ki."
"Kimden bahsediyorsun canım?" "O korkunç cüceden."
"Beldin amca mı?" dedi Pol Teyze yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesiyle. "O hep böyledir. Yakından tanımadan anlayamazsın."
"Ama size çok korkunç şeyler söyledi."
"Gerçek duygularını böyle saklıyor," dedi Pol Teyze. "Aslında çok iyi kalpli bir insandır, ama insanlar dış görünüşüne bakıp ondan başka türlü olmasını bekliyorlar. Çocukken vücudu biçimsiz ve korkunç olduğu için ailesi onu aralarından atmış. Sonunda Vadiye geldiğinde, Ustamız dış görünüşündeki çirkinliğin ardında saklanan zihinsel güzelliği görmüş ama."
"O kadar pis olması şart mı?"
Pol Teyze hafifçe omuzlarını silkti. "Biçimsiz vücudundan nefret eder, o yüzden de hiç bakmaz." Sonra prensese sakin bir ifadeyle bakarak, "Dünyadaki en kolay şey, dış görünüşe bakarak yargıda bulunmaktır Ce'Nedra," dedi. "Çoğu kez yanlış olur bu yargılar. Beldin amcayla ben birbirimizi çok severiz, o yüzden de böyle karmakarışık hakaretler icat ederiz, iltifat etsek sahtekârlık olurdu; sonuç olarak gerçekten de çok çirkin biri."
"Anlamıyorum," dedi Ce'Nedra kafası karışmış bir halde.
"Sevgi kendini çok tuhaf yollarla gösterebilir," dedi Pol Teyze. Ses tonu önemsemez gibiydi, ama bakışları deliciydi.
Ce'Nedra Garion'a çabucak bir göz attı, sonra hafifçe kızararak gözlerini kaçırdı.
Garion atını sürerken, Pol Teyzesiyle prenses arasındaki bu konuşmanın ne anlama geldiğini düşündü. Pol Teyzenin küçük kıza önemli bir şey söylemeye çalıştığı belliydi, ama bunun ne olduğunu anlayamamıştı.
Birkaç gün Vadinin içinde yol aldılar, sonra da Ulgoların yurdu olan sivri tepelerin eteklerine

vararak tırmanmaya başladılar. Onlar ilerledikçe, mevsim yeniden değişti. Tırmanmaya başladıklarında sonbahar başlarıydı ve aşağıdaki vadiler kızıl yapraklarla alev almış gibiydi. Bir kademe yükseldiklerinde, ağaçlar çıplaktı artık, doruklardan uğuldayarak gelen rüzgâr ise, kış rüzgârı gibi ısırıcıydı. Gökyüzü giderek kararardı ve üstlerindeki kayalıklardan bulutlar süzülmeye başladı. Kayalık yamaçları tırmandıkça, arada bir yağmur çiselemeye, kar serpiştirmeye başladı.
Karlı bir akşamüstü, "Artık Brill'i kollamaya başlasak iyi olur," dedi îpek umutla. "Görünme vakti geldi."
"Pek sanmam," dedi Belgarath. "Murgolar Vadiye olduğu kadar Ulgoland'a da girmekten çekinirler. Ulgolar Angaraklardan nefret eder."
"Alornlarda eder."
"Ama Ulgolar karanlıkta görebiliyor," dedi ihtiyar. "Bu dağlara gelen Murgoların ilk gecelerinin sabahına çıkamama gibi bir eğilimi oluyor. Brill'i düşünmemiz gerekmez."
"Yazık," dedi îpek hayal kınklığıyla.
"Ama gene de gözlerimizi açık tutmanın zararı olmaz. Ulgo dağlarında Murgolardan beter şeyler vardır."
îpek küçümseyerek, "O hikâyeler biraz abartılı değil mi?" dedi. "Hayır. Hiç değil."
"Bu havali canavarlarla doludur Prens Kheldar," dedi Mandorallen ufak tefek adama. "Birkaç sene kadar evvel, tanıdığım bir düzine kadar akılsız şövalye, cesaret ve kahramanlıklarını tecrübe etmek için bu dağlara doğru yola koyulmuşlardı. Hiçbiri dönmedi."
Bir sonraki sırta vardıklarında, bir kış fırtınası bütün gücüyle yüzlerine çarptı. Tırmandıkça giderek artmış olan kar, uğuldayan rüzgârla neredeyse yatay olarak yağıyordu.
"Bu fırtına geçene kadar bir yere sığınmamız lazım Belgarath," diye seslendi Barak, rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak. Fırtınadan neredeyse uçmak üzere olan ayı postundan pelerinini tutmaya çalışıyordu.
"Önümüzdeki vadiye inelim," dedi Belgarath kendi peleriniyle boğuşarak. "Aşağıdaki ağaçlar rüzgârı biraz kırar."
Sırtı aşıp vadinin dibinde kümelenmiş olan çamlara yöneldiler. Garion pelerinine iyice sannıp başını eğdi rüzgâra karşı.

Vadinin dibindeki sık çamlar fırtınanın şiddetini kesiyordu, ama durduklarında kar şiddetini i-yice artırmıştı.
"Bugün daha fazla ilerleyemeyiz Belgarath," dedi Barak, sakallarında biriken karları süpürmeye çalışarak. "Buraya sığınıp sabahı beklesek daha iyi olacak."
"Bu da ne?" dedi Durnik ansızın, başını yana yatırıp dinlemeye çalışarak.
"Rüzgâr," dedi Barak pek aldırmadan.
"Hayır. Dinleyin."
Rüzgârın uğultusunu bastıran tiz bir kişneme sesi duydular.
"Şuraya bakın," diye işaret etti Hettar.
Bir düzine kadar ata benzer hayvanın peşlerinden sırtı aşarak gelmekte olduğunu gördüler hayal meyal. Tipiden şekilleri iyi seçilmiyordu, ama birer hayalet gibi süzüldüklerini fark edebiliyorlardı. Tam üstlerindeki yükseltide ise, yelesi ve kuyruğu rüzgârda savrulan dev gibi bir aygır duruyordu. Kişnemesi ise tiz bir çığlığı andırıyordu.
"Hrulgin!" dedi Belgarath.
BELGARIAD 3
"Kaçamaz mıyız?" diye sordu îpek umutla.
"Sanmam," dedi Belgarath. "Zaten kokumuzu aldılar. Kaçmaya kalkarsak, Prolgu'ya kadar peşimizi bırakmazlar."
"Öyleyse onlara kokumuzdan korkmayı ve duydukları yerden kaçmayı öğretmemiz lazım," dedi Mandorallen, kalkanının tutamaklarını sıkıştırarak. Gözleri parlıyordu.
"Eski alışkanlıklarına geri dönüyorsun Mandorallen," dedi Barak huysuz bir sesle.
Hettar'ın yüzü atlarıyla iletişim kurduğu zamanki ifadesiz haline geçmişti. Sonunda ürperdi ve yüzünde bir iğrenme ifadesi belirdi.
"Eee?" dedi Pol Teyze. "Bunlar at değil," diye söze başladı Hettar.
"Onu biliyoruz Hettar," dedi Pol Teyze. "Bir şey yapabilir misin? Korkutup kaçırabilir misin mesela?"
Hettar başını sallayarak,"Açlar Polgara," dedi. "Kokumuzu da almışlar. Sürü başı, normal bir at sürüsünde olduğundan çok daha güçlü bunların arasında. Eğer o olmasaydı güçsüz olanlarından bir iki tanesini korkutabilirdim."
"Öyleyse hepsiyle dövüşeceğiz," dedi Barak ciddi bir suratla kalkanını koluna takarak.
"Sanmam," dedi Hettar gözlerini kısarak. "Burada her şey sürü başı olan aygırda düğümleniyor. Bütün sürü onun etkisi altında. Eğer onu öldürürsek diğerleri kaçar."
"Pekâlâ," dedi Barak. "Öyleyse aygıra saldıralım."
"Bir gürültü çıkarmalıyız," dedi Hettar. "Meydan okuma gibi bir şey. O zaman aygır öne çıkıp meydan okumaya cevap verir. Yoksa ona ulaşmak için bütün sürüyle savaşmak zorunda kalırız."
"Belki bu onu tahrik eder," dedi Mandorallen. Sonra borusunu kaldırarak fırtınayla uzaklara kadar yayılan bir ses çıkardı.
Aygır hemen tiz bir çığlıkla cevap verdi.
"Oluyor galiba," dedi Barak. "Bir daha çal Mandorallen."
Mandorallen borusunu tekrar öttürdü ve aygır ona yine cevap verdi. Sonra dev hayvan sırttan dörtnala inerek sürünün içinden onlara doğru koşmaya başladı. En öne geçtiğinde tekrar bir çığlık atıp şaha kalkarak pençeleriyle havayı dövdü.
"Oldu," diye haykırdı Barak. "Haydi!" Atını mahmuzlayınca koca kır at karlar saçarak ileri fırladı. Hettar ve Mandorallen de iki yanına geçtiler ve üçü lapa lapa yağan kar altında burnundan buharlar fışkıran Hrulga aygırına saldırdılar. Mandorallen mızrağını doğrulttu; dörtnala Hrulganın üzerine doğru giderken tuhaf bir ses yayıldı rüzgârla. Mandorallen gülüyordu.
Garion kılıcını çekerek atını Pol Teyzeyle Ce'Nedra'nın önüne sürdü. Bunun muhtemelen bir i-şe yaramayacağını biliyordu, ama olsun.
iki Hrulga, belki de sürü başının sessiz bir emriyle öne atılıp Barak ve Mandorallen'in yolunu kesti; aygırsa Algarın sürü için en büyük tehlikeyi oluşturduğunu anlamış gibi Hettar'ı karşıladı. İlk Hrulga bir kedi gibi pençelerini açıp dişlerini göstererek şaha kalktığında, Mandorallen mızrağını eğerek hırlayan canavarın göğsüne sapladı.
Hrulga ağzından kanlı köpükler saçarak ve Mandorallen'in kırılan mızrağını pençeleriyle paramparça ederek geriye devrildi.

Barak karşısındaki ikinci Hrulganın pençe darbesini kalkanıyla karşılayarak, ağır kılıcını savurduğu gibi kafasını parçaladı. Hayvan debelenerek karlar arasına yığıldı.
Hettar ve sürü başı, yağan karda birbirlerini tartmaya başladılar. Gözlerini müthiş bir dikkatle birbirlerine dikmiş, usul usul birbirlerinin etrafında dolanıyorlardı. Ansızın aygır tek bir hareketle şaha

kalkıp pençelerini iki yana açarak sıçradı. Ama zihni sürücüsünün zihniyle kenetlenmiş olan Hettar'ın atı, bu müthiş saldırıdan yana kaçarak kurtuldu. Hrulga dönüp yeniden saldırdı, ama Hettar'ın atı tekrar yana kaçü. Öfkeden çılgına dönen aygır bir çığlık daha atıp pençelerini açarak tekrar saldırdı. Hettar'ın atı yana bir adım attı, sonra yaklaştı ve Hettar eyerinden sıçrayıp aygırın sırtına oturuverdi. U-zun, güçlü bacaklarını Hrulganın göğsünde kenetleyerek sağ eliyle de hayvanın yelesine yapıştı.
Aygır türünün tarihinde ilk kez sırtında bir binicinin ağırlığını hissedince çıldırdı. Sıçrayıp şaha kalkarak ve çığlıklar atarak Hettar'ı sırtından atmaya çalıştı. Saldırmaya hazırlanan sürünün diğer ü-yeleri duraklayıp, neler olup bittiğini anlayamayarak dehşetle aygırın binicisinden kurtulma gayretlerini izlemeye başladılar. Mandorallen ve Barak da atlarını dizginleyip şaşkın şaşkın Hettar'la kudurmuş aygırın tipinin içinde daireler çizerek koşmalarını izlediler. Sonra Hettar sol elini çizmesine sokarak u-zun, geniş bir hançer çıkardı. Atlan tanıyordu ve nereye vuracağını biliyordu.
îlk darbesi öldürücü oldu. Hrulganın koşusundan altüst olmuş olan kar, birden kızıla boyandı. Aygır son bir kez çığlıklar atarak ve ağzından kan boşanarak şaha kalktı, ardından bir an için titreyen bacakları üzerinde ayakta durmaya çalıştı. Sonra yavaş yavaş dizleri boşandı ve yana devrildi. Hettar aygır tam düşerken yere atladı.
Hrulga sürüsü dönüp çığlıklar atarak tipinin içine doğru kaçmaya başladı.
Hettar ciddi bir yüzle hançerini karda temizleyip tekrar çizmesine soktu. Bir an için elini ölü aygırın boynuna değdirdi, sonra dönüp çiğnenmiş karlar arasında, aygırın sırtına atlarken fırlatıp attığı kılıcını aramaya koyuldu.
Üç savaşçı ağaçların arasına döndüklerinde, Mandorallen ve Barak, Hettar'a derin bir saygıyla bakıyorlardı.
"Deli olmaları çok yazık," dedi Algar dalgın dalgın. "Bir an için, sadece bir an için ona ulaşır gibi oldum ve beraberce hareket ettik. Sonra deliliği geri geldi, o zaman da öldürmek zorunda kaldım. Eğer eğitilebilselerdi..." Sözünü yarıda kesip başını salladı. "Neyse." Omuzlarını silkti üzüntüyle.
"Böyle bir yaratığa binmek istemezdin herhalde," dedi Durnik şaşkın bir tavırla.
"Hayatımda hiç böyle bir ata binmemiştim," dedi Hettar alçak bir sesle. "Asla unutamayacağım." Uzun boylu adam dönüp biraz uzaklaştı ve durup rüzgârla savrulan kan seyretmeye başladı.
Gece çamların altında kamp kurdular. Ertesi sabah rüzgâr azalmıştı, ama yola çıktıklarında hâlâ lapa lapa kar yağıyordu. Yerde diz boyu kar vardı ve atlar tırmanırken tökezliyorlardı.
Bir sırt daha aşarak bir sonraki vadiye doğru inmeye başladılar. İpek kuşkuyla sessizce yağan kara bakarak, "Böyle giderse gömülüp kalacağız Belgarath," dedi. "Hele tırmanmaya devam edersek."
"Bir şey olmaz," dedi ihtiyar. "Bundan sonra bir dizi vadi var; doğruca Prolgu'ya çıkıyorlar. Zirveye çıkmamız gerekmeyecek."
"Belgarath," dedi önde gitmekte olan Barak, geriye bakarak. "Burada taze izler var."
Gösterdiği yerde, yollarının üzerindeki taze karda yeni olduğu belli olan izler vardı.
ihtiyar biraz ilerleyerek durdu ve izleri inceledi. "Algroth izi," dedi sonra. "Aman dikkatli olalım."
Sağlarını sollarını kollayarak vadiye indiklerinde Mandorallen biraz duraklayıp kendisine yeni bir mızrak kesti.
"Durmadan kırılan bir silaha pek güvenmezdim ben olsam," dedi Barak, şövalye atına binerken. Mandorallen zırhını gıcırdatarak omuz silkti. "Her yanımız ağaç dolu Lordum."
Vadinin dibini örten çamların arasından tanıdık bir havlama sesi duyan Garion, "Dede," diye u-yardı.
"Duydum," dedi Belgarath.
"Kaç taneler dersiniz?" diye sordu ipek.

"Bir düzine kadar," dedi Belgarath. "Sekiz," diye düzeltti Pol Teyze.
"Sekiz taneyseler saldırmaya cesaret ederler mi?" dedi Mandorallen. "Arendiya'da tesadüf ettiklerimiz kalabalıktan cesaret alıyorlardı."
"Bence inleri bu vadide," dedi ihtiyar. "Her hayvan inini korur. Mutlaka saldıracaklardır."
"Öyleyse onları biz bulalım," dedi şövalye kendinden emin bir tavırla. "Daha sonra pusuya düş-mektense, kendi istediğimiz zaman saldırıp imha etmek daha doğru olur."
"Kesinlikle eski günlere dönüyor," dedi Barak Hettar'a, ekşi bir suratla. "Bu defa haklı ama," dedi Hettar. "Sen içtin mi?" dedi Barak şüpheyle.
"Geliniz Lordlarım," dedi Mandorallen neşeyle. "Şu hayvanları imha edelim ki yolumuza huzur içinde devam edebilelim." Karlar arasından, havlayan Algrothlann sesine doğru uzaklaştı.
"Geliyor musun Barak," dedi Hettar kılıcını çekerken.
Barak içini çekerek, "Ne yapayım, geleyim bari," dedi acıklı bir sesle. Belgarath'a dönerek, "U-zun sürmez," diye ekledi. "Kana susamış arkadaşlarımızın başlarını belaya sokmalarını engellemeye çalışacağım."
Hettar güldü.
"Mandorallen'den beter oluyorsun yani," dedi Barak Hettar'a, şövalyenin peşinden giderlerken.
Garion'la diğerleri, yağan kar altında gergin bir şekilde beklemeye başladılar. Derken, ağaçların arasından gelen havlama sesleri, şaşkınlık çığlıklarına dönüştü. Darbe sesleri, yaralanan hayvanların çığlıkları ve savaşçıların birbirlerine seslenişleri duyuldu bir süre. On beş dakika kadar sonra üçü, atlarının nallarından karlar saçılarak, dörtnala geri döndüler.
"ikisi kaçtı," dedi Hettar esefle. "Çok yazık," dedi ipek.
"Mandorallen," dedi Barak sıkıntılı bir suratla, "kötü bir alışkanlık edinmişsin. Dövüşmek ciddi bir iştir; senin ikide bir kıkırdayıp kahkahalar atman ise işin ciddiyetini kaçırıyor."
"Sizi rahatsız mı ediyor Lordum?' "Rahatsızlık değil de... Konsantrasyonumu bozuyor." "ileride miktarını azaltmaya gayret ederim." "Çok sevinirim." "Nasıl gitti?" dedi ipek.
"Dövüş bile sayılmaz," dedi Barak. "Gafil avladık hepsini. Kabul etmesi zor ama, şu kıkırdayan arkadaşımız bu defa haklıymış."
Vadide atlarını sürerlerken, Garion Mandorallen'in bu tavır değişikliğini düşünmeye koyuldu. Tayın doğduğu mağarada Durnik Mandorallen'e korkunun ona gülerek yenilebileceğini söylemişti. Durnik tam olarak bunu kastetmemişti mutlaka, ama Mandorallen onun söylediklerini kelime anlamıyla almıştı demek ki. Barak'ı rahatsız eden kahkahalar, karşılarındaki düşmana değil, içindeki düşmana yönelikti. Saldırıya geçerken kendi korkusuna gülüyordu Mandorallen.
"Doğal değil bir kere," diyordu Barak îpek'e alçak sesle. "Ondan rahatsız oluyorum. Ayrıca nezaket kurallarına da aykırı. Ciddi bir dövüşe girecek olsak onun böyle kıkırdayıp durması hepimizi mahcup eder. insanlar ne düşünür sonra?"
"Amma da büyüttün Barak," dedi ipek. "Bana çok hoş görünüyor doğrusu." "Neresi hoş bunun?"
SİHİRBAZIN TUZAĞI
"Mizah duygusuna sahip bir Aren, dünya yüzünde bir yenilik sayılır. Konuşan köpek gibi bir şey..."
Barak öfkeyle kafasını salladı. "Biliyor musun ipek, seninle ciddi bir şey tartışmaya çalışmanın hiçbir anlamı yok. Laf sokuşturma gayretin yüzünden her şeyi sulandırıyorsun."
"Hepimizin küçük kusurları vardır," dedi îpek yumuşak bir tavırla.
BELGARIAD 3
ON DÖRDÜNCÜ BOLUM
GÜN BOYUNCA kar giderek azaldı. Akşamüstü, sık bir ladin koruluğunda geceyi geçirmek i-çin durakladıklarında, havada birkaç tembel kar tanesi kalmıştı sadece. Ancak gece sıcaklık iyice azaldı; ertesi sabah uyandıklarında ise buz gibiydi.
"Prolgu'ya ne kadar kaldı?" diye sordu ipek, titreyen ellerini ateşe uzatmış ısınmaya çalışırken.
"iki gün," dedi Belgarath.
"Havayı düzeltmek için bir şey yapamazsın değil mi?" diye sordu ipek umutla.
"Mecbur kalmadıkça böyle şeyler yapmayı sevmem," dedi ihtiyar. "Çok geniş bir bölgede birçok şeyi altüst eder. Ayrıca Gorim kendi dağlarında böyle müdahalelerde bulunmamızdan hoşlanmaz. Ul-golar böyle şeylere biraz mesafeli yaklaşırlar."
"Ben de böyle diyeceğinden korkuyordum."

O sabahki yollan o kadar dolambaçlıydı ki, öğle vakti Garion yönünü tamamen kaybetmişti. Isırıcı soğuğa rağmen, gökyüzü kapalı, kurşun grisiydi. Sanki dünyanın tüm rengi donarak kaybolmuştu. Gökyüzü griydi, kar dümdüz bir beyazdı, ağaç gövdeleri ise kapkaraydı, izledikleri derenin suyu bile kar kaplı kıyıların arasından siyah akıyordu. Belgarath kendinden emin bir tavırla ilerliyor, geçtikleri her vadide, bir sonrakinin yolunu gösteriyordu.
"Emin misin?" diye sordu tir tir titreyen ipek bir noktada. "Sabahtan beri akıntı yukarı gidiyorduk, şimdi aşağı dönüyoruz."
"Bir iki mil sonra başka bir vadiye çıkacağız. Güven bana ipek. Daha önce de buradan geçtim."
İpek kalın pelerinine daha sıkı sarınıp, "Tanımadığım arazide biraz sinirli oluyorum," dedi izledikleri derenin karanlık sularına bakarak.
Derenin yukarılarından tuhaf bir ses yankılandı; kahkahaya benzeyen garip bir uluma. Pol Teyzeyle Belgarath hemen birbirlerine baktılar.
"Bu da ne?" dedi Garion. "Kaya kurdu," dedi Belgarath. "Kurt sesine benzemiyor."
"Değil zaten, ihtiyar kuşkuyla etrafına bakındı. "Bunlar çoğunlukla leş yerler; eğer vahşi bir sürüyseler muhtemelen saldırmazlar bize. Daha kışın başlan; çok aç değillerdir. Ama bir Eldrak tarafından güdülen bir sürüyse, başımız dertte demektir." Üzengileri üzerinde doğrulup etrafa bakınarak, "Biraz hızlanalım," diye seslendi Mandorallen'e. "Gözlerini de açık tut."
Arkalarında tiz, kahkahaya benzer uluma sesi şiddetlendi. "Bizi izliyorlar baba," dedi Pol Teyze.
"Duyuyorum," dedi ihtiyar. Vadinin iki yanını kaygılı bakışlarla,, incelemeye başladı. "Bir göz atsan iyi olacak Pol. Sürprizleri sevmem."
Pol Teyzenin bakışları uzaklara daldı ve zihniyle vadinin ormanlık kıyılarını taramaya başladı.
"Bir Eldrak var baba. Bizi izliyor. Kafasının içi lağım çukuru gibi."
"Hep öyledir zaten," dedi ihtiyar. "Adını yakalayabildin mi?"
SİHİRBAZIN TUZAĞI
"Grul."
"işte bundan korkuyordum. Onun bölgesine yaklaştığımızı biliyordum zaten." Parmaklarını ağzına sokarak ıslık çaldı.
Barakla Mandorallen durup diğerlerinin kendilerine yetişmelerini beklediler. "Başımız dertte," dedi Belgarath ciddi bir tavırla." Yakınlarda bir yerlerde yanında bir kaya kurdu sürüsü olan bir El-drak var. Bizi izliyor. Her an saldırabilir."
"Eldrak nedir?" diye sordu ipek.
"Eldraklar Algrothlar ve Trollerle akrabadır, ama daha zeki ve daha haindirler."
"Sadece bir tane mi?" diye sordu Mandorallen.
"Yeter de artar bile. Bununla karşılaşmıştım. Adı Grul iri, hızlı ve zalimdir. Hareket eden her şeyi yer ve yemeye başlamadan önce ölü mü diri mi olduğuna da aldırmaz."
Kaya kurtlarının kahkahaya benzeyen uluma sesleri yaklaştı.
"Bir yer bulup ateş yakalım," dedi ihtiyar. "Kaya kurtlan ateşten korkar; mecbur kalmadıkça hem onlarla hem de Grul'la dövüşmenin âlemi yok."
"Burası olur mu?" dedi Dumik, nehrin karanlık sularına doğru uzanan geniş, karla kaplı bir düzlüğü göstererek. Çıkıntı kıyıya kum ve çakıldan oluşan dar bir yolla bağlanıyordu.
Barak, "Burayı savunabiliriz Belgarath," dedi gözlerini kısıp çıkıntıya bakarak. "Nehir arkamızı korur; bu dar geçitten de ancak teker teker gelebilirler."
"Olur," dedi Belgarath. "Haydi."
Atlarını karla kaplı düzlüğe sürüp ayaklarıyla genişçe bir alanı temizlediler; bu arada Durnik de çıkıntıyı kıyıya bağlayan yolu yan yanya kapatan iri bir ağaç kökünün altında ateş yakmaya çalışıyordu. Birkaç dakika içinde, kökün çevresinde turuncu alevler yükselmeye başlamıştı. Durnik kök tamamen tutuşana kadar ateşi kuru dal parçalanyla besledi. "Yardım edin," diye seslendi diğerlerine, ateşin üstüne daha iri dallan yığarken. Barak ve Mandorallen akıntının çatallığın kıyısına yığdığı dal parçaları yığınına koşup irice kütükleri toplamaya başladılar. On beş dakika sonra dar geçidi tamamen kaplayan koca bir kamp ateşleri olmuştu; ateş onlan kıyıdan tamamen ayınyordu.
"Sabahtan beri ilk defa biraz ısınabildim," diye sırıttı ipek ateşe yaklaşarak.
"Geliyorlar," dedi Garion. Ağaç gövdeleri arasında hareket eden şekiller ilişmişti gözüne.
Barak alevlerin arasından sahile bakarak, "Bayağı iri hayvanlar, değil mi?" dedi asık suratla.
"Eşek büyüklüğündedirler," dedi Belgarath.
"Ateşten korktuklanndan emin misin?" diye sordu ipek gergin bir tavırla.
"Çoğu zaman."

"Çoğu zaman mı?"
"Arada sırada çaresiz kalabilirler ya da Grul onlan saldırmaya zorlayabilir. Ondan da ateşten korktuklan kadar korkabilirler."
"Belgarath," dedi sansar suratlı Drasniyah isyan ederek, "bazı bilgileri kendine saklamak gibi çok kötü bir huyun var."
Kaya kurtlanndan biri tam nehir kıyısına gelip havayı koklayarak gergin bir tavırla ateşe bakmaya başladı. Ön bacaklan arka bacaklanndan bir hayli daha uzundu; bu da ona yan ayakta duruyormuş gibi bir görünüm veriyordu. Sırtında ise, adaleli bir kambur vardı. Burnu tasaydı ve yüzü neredeyse bir kedininta gibi düzdü. Çizgiyle benek arası desenli kürkü siyahbeyazdı. Sinirle bir aşağı bir yukan yürüyerek ve arada bir kahkaha gibi bir uluma sesi çıkararak, müthiş bir dikkatle onlan izlemeye koyuldu. Az sonra yanına bir kaya kurdu daha geldi, sonra bir tane daha. Nehir kıyısına yayılıp dolanarak ve uluyarak beklemeye başladılar; ancak hiçbiri ateşe yaklaşmıyordu.
BELGARIAD 3
"Köpeğe hiç benzemiyorlar," dedi Durnik.
"Benzemezler," dedi Belgarath. "Köpeklerle kurtlar akrabadır; kaya kurtlan ise tamamen başka bir aileye mensup."
Kıyıdaki çirkin yaratıkların sayısı ona ulaşmıştı; ulumaları da bir koro gibiydi artık. Derken Ce'Nedra bembeyaz bir suratla ve dehşetten irileşmiş gözlerle bir çığlık kopardı.
Eldrak ağaçların arasından çıkarak uluyan sürünün tam ortasına geldi. Boyu iki buçuk metreydi ve siyah bir kürkü vardı. Farklı örgü zırh parçalarını birbirine ince deri parçalarıyla tutturarak yapılmış bir zırhlı elbise vardı üstünde. Kaya parçalarıyla dövülerek açılmış ve yaratığın dev göğsüne uydurulmuş bir göğüs zırhı da gene köselelerle hepsinin üstüne tutturulmuştu. Koni şeklinde çelik bir miğferin arkası yarılarak açılmış ve yaratığın koca kafasına uydurulmuştu. Eldrakın elinde dev gibi, çelik kaplı ve çivili bir sopa vardı. Ancak Ce'Nedra' nın çığlık atmasına sebep olan, yaratığın yüzüydü. Eldrakın hiç burnu yok gibiydi; alt çenesi iyice öne çıkıktı ve iki tane dev gibi diş çıkıyordu bu çeneden. Çıkık kaşlarının altında yuvalarına gömülmüş olan gözleri müthiş bir açlıkla parlıyordu.
"Daha fazla yaklaşma Grul," dedi Belgarath soğuk, ölümcül bir sesle.
"Grat Grul'un dağına mı geldi gene?" diye homurdandı canavar. Sesi kalın, yankılı ve kan dondurucuydu.
"Konuşuyor mu?" dedi ipek hayretler içinde.
"Niye peşimizdesin Grul?" dedi Belgarath.
Yaratık ateş gibi gözleriyle onlara bakarak, "Açım Grat," diye hırladı.
"Git başka yerde avlan," dedi ihtiyar, canavara.
"Niye? At var, insan var, çok yemek var burada."
"Ama kolay yemek değil Grul," dedi Belgarath.
Grul'un yüzüne korkunç bir gülümseme yayıldı. "Önce dövüş," dedi, "sonra yemek. Gel Grat, gel gene dövüşelim."
"Grat mı?" dedi ipek.
"Beni kastediyor. Adımı telaffuz edemiyor, çenesinin şekli yüzünden." "Sen bu yaratıkla dövüştün mü?" dedi Barak hayretle.
Belgarath omuzlarını silkti. "Kolumda saklı bir bıçağım vardı; beni yakaladığında karnını deştim. Pek dövüş sayılmazdı."
"Dövüş!" diye gürledi Grul koca yumruğuyla göğüs zırhını döverek. "Demir," dedi sonra. "Gel Grat. Bakalım Grul'un karnını kesebilir misin şimdi. Grul demir giydi, insanlar gibi." Donmuş toprağı çelik kaplı sopasıyla dövmeye başlayarak, "Dövüş!" diye haykırdı. "Gel, Grat. Dövüş!"
"Belki hep birden saldırırsak birimiz şanslı bir darbe indirmeyi başarabiliriz," dedi Barak, canavara düşünceli düşünceli bakarak.
"Planınız kusurlu Lordum," dedi Mandorallen. "O sopanın menziline girersek, birçok yoldaşımızı kaybederiz."
Barak hayretle ona bakarak, "Sen ihtiyatlı davranmayı öneriyorsun ha Mandorallen?" dedi.
"Sen?"
"En doğrusu bu işi benim tek başıma yapmam olacaktır," dedi şövalye ciddi bir tavırla.
"Mızrağım uzaktan bu canavarın canını alabilecek tek silah."
"Haklı olduğu bir yan var tabii," dedi Hettar.
"Gel, dövüş!" diye gürledi Grul sopasıyla toprağı dövmeye devam ederek.

SİHİRBAZIN TUZAĞI
"Pekâlâ," dedi Barak pek ikna olmadan. "Öyleyse biz iki yandan saldırarak dikkatini dağıtalım. O zaman Mandorallen saldırabilir."
"Kaya kurtlan ne olacak?" dedi Garion.
"Bir şey denemek istiyorum," dedi Durnik. Yanan dallardan birini alarak canavann çevresindeki sürüye doğru Mattı. Kaya kurtlan havlayarak telaşla dalın çevresinden kaçıştılar. "Ateşten korkuyorlar gerçekten," dedi demirci. "Hep beraber durmadan ateş atarsak cesaretleri kınlır ve kaçarlar bence."
Hepsi ateşe yaklaştılar.
"Haydi!" diye haykırdı Durnik. Ellerinden geldiğince hızla yanan dallan fırlatmaya başladılar. Kaya kurtlan havlayarak kaçıştılar, bazılan ise yanarak çığlıklar atmaya başladı.
Çevresindeki sürü bu ani ateş yağmuru altında panik halinde koşuşturmaya başlayınca, Grul öfkeyle gürledi. Yanan hayvanlardan biri can acısı ve korkuyla çılgına dönerek Grul'a saldırmaya kalkıştı. Eldrak müthiş bir çeviklikle kaya kurdunun önünden çekilip sopasıyla hayvanı yere yapıştırdı.
"Sandığımdan hızlıymış," dedi Barak. "Dikkatli olmamız gerek." "Kaçıyorlar!" diye bağırdı Durnik yanan bir dal daha fırlatarak.
Yanan dal yağmuru altında sürü paniğe kapılmış ve uluyarak ormana doğru kaçmaya başlamıştı. Öfkeden deliye dönen Grul nehir kıyısında tek başına kalmış, sopasıyla karla kaplı toprağı dövüyordu. "Gelin dövüşün!" diye gürledi yeniden. "Gelin dövüşün!" Dev bir adım atarak sopasını bir daha yere indirdi.
"Ne yapacaksak şimdi yapmalıyız," dedi ipek gergin bir sesle. "İyice kudurdu. Birkaç dakika daha beklersek yanımıza gelecek."
Mandorallen başıyla onaylayarak atına binmeye hazırlandı.
"Önce dikkatini dağıtalım," dedi Barak ağır kılıcını çekerken. "Haydi!" diye haykırarak ateşin üstünden atladı. Diğerleri de onu izleyerek, dev Grul'un karşısında bir yanm daire şeklinde dizildiler.
Garion da kılıcına davrandı.
"Sen dur," dedi Pol Teyze. "Burada kal."
"Ama..."
"Dediğimi yap."
İpek'in birkaç metre öteden ustaca fırlattığı bir bıçak, Grul tam Barakla Durnik'in üzerine yürürken canavarın omuzuna saplandı. Grul uluyarak dönüp, koca sopasını sallayarak Ipek'le Hettar'a saldırdı. Hettar eğilerek saldınyı savuşturdu, ipek ise hemen sıçrayarak sopanın menzilinin dışına çıktı. O sırada Durnik nehir kıyısından topladığı yumruk büyüklüğünde kaya parçalanyla canavan taşa tuttu. Grul iyice kudurarak arkasına döndü, sivri dişlerinden köpükler damlıyordu.
"Haydi Mandorallen!" diye haykırdı Barak.
Mandorallen mızrağını doğrultup savaş atını mahmuzladı. Dev, zırhlı hayvan, nallan çakıllar saçarak ileri atıldı, ateşin üstünden sıçradı ve şaşkın Grul'un üstüne doğru koşmaya başladı. Bir an için planlan başarılı olacakmış gibi göründü. Ölümcül, çelik uçlu mızrak Grul' un göğsüne doğrulmuştu ve o-nu delip geçmesini hiçbir şey engelleyemezmiş gibi görünüyordu. Ama canavann çevikliği hepsini şaşırttı yine. Grul yana sıçrayarak çivili sopasını Mandorallen'in mızrağına indirerek tahtayı paramparça etti.
Ancak Mandorallen'in şiddetli saldınsını durdurmak mümkün değildi. Atıyla birlikte dev yaratığa kulaklan sağır eden bir gürültüyle çarptı. Grul sopasını düşürerek yere devrildi; Mandorallenle atı da onun üstüne.
"Hücum!" diye gürledi Barak; hepsi birden yerdeki Grul'un üstüne kılıç ve baltalanyla saldırdı-

lar. Ama canavar Mandorallen'in atının karnına ayaklanın dayayarak koskoca hayvanı fırlatıp attı. Dev bir yumruk Mandorallen'in böğrüne inip şövalyeyi birkaç metre savurdu. Barak, Hettar ve îpek tam yetişmişlerdi ki, Durnik kafasına inen bir yumrukla olduğu yerde dönüp yere devrildi.
"Baba!" diye haykırdı Pol Teyze çınlayan bir sesle.
Ansızın Garion'un arkasından yeni bir ses yükseldi önce derinden bir hırlama, hemen ardından da tüyleri diken diken eden bir uluma. Garion arkasına dönünce, daha önce bir kere de kuzey

Arendiya ormanlarında görmüş olduğu kocaman kurtla karşılaştı. İhtiyar boz kurt ateşin üstünden atlayıp müthiş dişlerini göstererek kavgaya katıldı.
"Garion sana ihtiyacım var!" Pol Teyze koluna yapışmış olan panik içindeki prensesten kurtulmaya çalışarak, göğsünden tılsımını çıkarıyordu. "Tılsımını çıkar hemen!"
Garion anlamamıştı ama tuniğinin altından tılsımını çıkardı. Pol Teyze sağ elini tutup, avucundaki lekeyi kendi tılsımındaki baykuş resmine dokundurdu; kendisi de Garion'un tılsımını öteki eliyle kavradı. "İradeni yoğunlaştır," dedi sonra.
"Neye?" "Tılsımlara. Çabuk!"
Garion iradesini topladı ve gücün bir biçimde Pol Teyzenin ve tılsımlann de etkisiyle son derece artmış olarak içinde biriktiğini hissetti. Pol Teyze gözlerini kapatıp başını kurşuni gökyüzüne doğru kaldırarak, "Anne!" diye haykırdı. Sesi o kadar güçlüydü ki, dar vadide bir boru sesi gibi yankılandı.
Güç Garion'un içinden o kadar büyük bir dalgayla boşaldı ki, ayakta duramayarak dizlerinin üstüne çöktü. Pol Teyze de yanında yere yığıldı.
Ce'Nedra şaşkınlıkla bağırdı.
Garion güç bela kafasını kaldırdığında, kudurmuş Grul'a saldırmakta olan bir değil iki kurt olduğunu gördü: Dedesi olduğunu bildiği büyük boz kurt ve ondan biraz daha küçük, tuhaf, titreşen mavi bir ışıkla çevrili başka bir kurt.
Grul uğraşarak ayağa kalkmış, boşu boşuna zırhlı vücuduna darbeler indirmekte olan adamlara dev yumruklannı sallamaya başlamıştı. Barak yediği bir yumrukla öteye savrularak dizlerinin üstüne devrilmiş, sersemlemiş bir halde başını sallıyordu. Grul Hettar'ı bir yana itip, gözlerinde müthiş bir keyif pınltısıyla kollarını iki yana açarak Barak'ın üstüne yürüdü. Ancak mavi kurt üstüne atılıp yüzüne doğru hırladı. Grul yumruğunu salladı, ama şaşkınlıkla yumruğun kurdun titreşen gövdesinin içinden geçtiğini gördü. Sonra, arkasına dolaşan Belgarath'ın, kurtların kadim taktiğini kullanarak korkunç dişleriyle bacağının liflerini koparmasıyla birlikte, bir çığlık atıp geri devrilmeye başladı. Dev Grul, koca bir ağaç gövdesi gibi uluyarak yere serildi.
"Kalkmasına izin vermeyin!" diye gürledi Barak sendeleyerek ayağa kalkıp oraya koşarken.
Kurtlar Grul'un suratına saldırıyor, o da kollarını sallayarak onları kovalamaya çabalıyordu. Elleri her defasında titreşen mavi kurdun içinden geçiyordu. Mandorallen bacaklarını iki yana açmış, geniş kılıcının kabzasını iki eliyle kavramış, canavarın vücuduna birbiri ardına darbeler indiriyor, Grul'un göğüs zırhında uzun oluklar oluşuyordu. Barak kafasına müthiş darbeler indirerek kılıcıyla paslı miğferden kıvılcımlar çıkarıyordu. Hettar ise bir yanda kılıç elde hazır bekliyordu. Grul Barak'ın bir darbesini çelmek üzere kolunu kaldırınca, Hettar atılıp kılıcını canavarın açığa çıkan koltukaltından geniş göğsüne sapladı. Kılıç ciğerini deşince Grul'un ağzından kanlı köpükler boşandı. Canavar debelenerek yan oturur bir duruma geçti.
Tam o anda, bir kenarda beklemekte olan ipek atılarak Grul'un arkasına geçti, hançerinin sivri ucunu ensesine dayayarak kabzasına iri bir kayayla vurdu. Hançer mide bulandırıcı bir çatırtıyla kemiği delip geçerek canavann beynine saplandı. Grul titremeye başladı, sonra olduğu yere devrildi.
Bunu izleyen sessizlik anında iki kurt, canavann ölü gövdesi üzerinden birbirlerine baktılar. Mavi kurt göz kırptı sanki. Sonra Garion' un açık seçik duyabildiği bir kadın sesiyle, "Çok ilginç," dedi.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
Sonra da son bir kez titreşerek ortadan yok oldu. Garion'a bu son anda yüzünde bir gülümseme varmış gibi geldi.
ihtiyar boz kurt başını havaya kaldırarak uludu; bu seste o kadar müthiş bir acı ve kayıp hissi vardı ki, Garion'un yüreği yerinden sökülüyormuş gibi oldu. Sonra ihtiyar kurt bulanıklaştı; bir an sonra yerinde diz çökmüş Belgarath duruyordu. Ayağa kalktı ve beyaz sakallanndan gözyaşları süzülerek ateşe doğru yürüdü.
BELGARIAD 3
ON BEŞİNCİ BÖLÜM
İYİLEŞECEK Mi?" diye sordu Barak endişeyle, Durnik'in şakağındaki kocaman mor şişi inceleyen Pol Teyzenin tepesinde dikilerek.
"Ciddi bir şey değil," dedi Pol Teyze; sesi müthiş bir bitkinliğin etkisiyle zayıf çıkıyordu. Garion yanlarında başını ellerinin arasına almış oturuyordu. Bütün gücü vücudundan koparılıp alınmıştı sanki.

Hızla sönmekte olan ateşin korlarının öbür yanında, ipekle Hettar Mandorallen'in ezilmiş göğüs zırhını çıkarmaya çalışıyorlardı. Bir omuzdan öteki kalçaya kadar çaprazlamasına uzanan ezik, Grul'un darbesinin kuvvetinin sessiz tanığıydı; darbe kürek kemiklerinin arasındaki kayışları öylesine germişti ki, çözmek imkânsızdı neredeyse.
"Kesmek gerekecek galiba," dedi ipek.
"Lütfen Prens Kheldar," dedi Mandorallen, onlar kayışlarla uğraşırken acıyla yüzünü buruşturarak; "mümkünse bunu yapmayınız. O kayışlar, zırhın üstüme oturması için çok lüzumlu. Yerlerine yenisini bulmak zor olur."
"Bu açılıyor," dedi, kayışı kısa bir demir çubukla zorlamakta olan Hettar homurdanarak. Toka ansızın yerinden fırlayınca zırh çan gibi öttü.
"Şimdi bu da gevşedi," dedi ipek, öteki omuz tokasını da açarak.
Onlar ezik göğüs zırhını çıkarınca, Mandorallen rahat bir nefes aldı, sonra tekrar acıyla yüzünü buruşturdu.
"Burası acıyor mu?" diye sordu ipek, şövalyenin göğsünün sağ yanını eliyle yoklayarak.
Mandorallen acıyla homurdandı ve yüzü sarardı. "BiriM kaburgan çatlamış galiba sevgili dostum," dedi ipek. "Polgara bir baksa iyi olur."
"Biraz sonra," dedi Mandorallen. "Atım nasıl?"
"iyileşecek," dedi Hettar. "Sağ ön bacağında bir lif incinmiş, o kadar."
Mandorallen rahatladı. "Onun için endişelenmişim."
"Ben bir ara hepimiz için endişelendim," dedi ipek. "Şu bizim iri oyun arkadaşımızla başa çıkamıyorduk az kalsın."
"iyi dövüştü ama," dedi Hettar.
ipek ona pis pis baktı, sonra üzerlerinde birikmeye başlayan gri bulutlara bir göz attı. Korların üzerinden atlayıp, gözlerini buzlu nehre dikmiş oturan Belgarath'ın yanına giderek, "Buradan ayrılmamız lazım Belgarath," dedi. "Hava tekrar kötüleşiyor; bu gece nehrin ortasında kalırsak hepimiz donarız."
"Beni rahat bırak," diye mırıldandı Belgarath gözlerini nehirden ayırmadan.
"Polgara?" dedi ipek, Pol Teyzeye dönerek.
"Bir süre ona bulaşma," dedi Pol Teyze. "Git, birkaç gün kalabileceğimiz korunaklı bir yer bul."
"Ben de geleyim," dedi Barak topallayarak atına doru yürürken.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
"Sen yerinde kal bakalım," dedi Pol Teyze sert bir sesle. "Dingili kırık kağnı gibi gıcırdıyorsun. Kendine kalıcı bir zarar vermeden yaralarına bakacağım."
"Ben bir yer biliyorum," dedi Ce'Nedra, ayağa kalkıp pelerinine sarınarak. "Nehir aşağı gelirken görmüştüm. Sana göstereyim."
ipek sorar gibi Pol Teyzeye baktı.
"Haydi gidin," dedi Pol Teyze. "Burası güvenlidir artık. Hiçbir hayvan bir Eldrakla aynı vadide yaşayamaz."
İpek gülerek, "Neden acaba?" dedi. "Geliyor musun Prenses?" Atlarına binip karların içinde uzaklaştılar.
"Durnik'in kendine gelmesi gerekmez mi?" diye sordu Garion teyzesine.
"Bırak uyusun," dedi Pol Teyze. "Uyanınca başı ağrıdan çatlayacak."
"Pol Teyze?"
"Evet?"
"Öteki kurt kimdi?"
" Annem Poledra."
"Ama o..."
"Evet öyle. Bu ruhuydu."
"Bunu yapabiliyor musun?" Garion yaptıkları şeyin büyüklüğü karşısında donakalmıştı.
"Tek başıma yapamam. Bana yardım etmen gerekiyordu."
"O yüzden mi böyle..." Konuşmak bile zor geliyordu yorgunluktan.
"Bunu yapmak ikimizin de bütün gücünü tüketti. Çok soru sorma Garion. Çok yorgunum ve yapacağım bir sürü iş var."
"Dedem iyi mi?"
"Kendine gelir zamanla. Mandorallen, buraya gel."
Şövalye ateşin kömürlerinin üstünden adayarak yavaşça Pol Teyzeye doğru yürüdü; bir yandan da elini göğsüne bastırıyordu.

"Gömleğini çıkarman lazım," dedi Pol Teyze. "Ayrıca, lütfen otur."
Yarım saat kadar sonra Ipek'le prenses döndüler, "iyi yer," dedi ipek. "Dere kıyısında küçük bir koruluk. Su var, korunak var, bize gereken her şey var orada. Yarası ciddi olan var mı?"
"Kalıcı bir şey yok," dedi Pol Teyze Barak'ın kıllı bacağına merhem sürerken.
"Acele edebilir misin Polgara?" dedi Barak. "Bu soğukta yan çıplak durmak iyi olmuyor."
"Mızmızlanıp durma," dedi Pol kalpsiz bir tavırla.
Ipek'le Ce'Nedra'nın onları götürdüğü yer, nehrin biraz yukarısında küçük bir vadicikti. Dağdan gelen minik bir çay buradan nehre dökülüyordu; içi ise boydan boya genç çamlarla doluydu. Çayı izleyerek içeri girdiler ve birkaç yüz metre sonra, çamlann ortasında küçük bir açıklığa vardılar. Açıklığın kıyısındaki çamlar, arkalarındaki ağaçların baskısıyla öne doğru eğilip, açıklığın üstünü çatı gibi örtmüştü neredeyse.
"iyi yer," dedi Hettar onaylayan bir tavırla etrafına bakınarak. "Nasıl buldun?" "Ben bulmadım, o buldu," dedi ipek, Ce'Nedra yi göstererek.
"Ağaçlar söyledi," dedi prenses. "Genç çamlar çok gevezedir." Düşünceli düşünceli etrafına bakındı, sonra, "Ateşi şurada yakalım," dedi açıklığın yukarısında, çayın kıyısında bir yeri göstererek. "Çadırları da hemen yakınına, ağaçların yanına kurarız. Ateşin etrafını taşlarla çevirin, yakınındaki dallan

da temizleyin. Ağaçlar ateşten çok rahatsız olur. Eğer ateşimizi kontrol altında tutarsak bizi rüzgârdan koruyacaklarını söylediler. Ben de söz verdim."
Hettar'ın atmaca suratında bir tebessüm belirdi.
"Çok ciddiyim!" diye bağırdı Ce'Nedra minik ayağını yere vurarak.
"Tabii Haşmetmeap," dedi Hettar eğilerek.
Diğerlerinin çalışacak hali olmadığından, çadırları kurup ateşi yakma işi Ipek'le Hettar'a düştü. Ce'Nedra bir general gibi, sert bir sesle emirler yağdırıyordu onlar çalışırken. Her halinden de pek eğlendiği belli oluyordu.
Garion bunun zayıflayan ışığın bir oyunu olduğundan emindi, ama ateş ilk yakıldığında ağaçlar geri çekildiler sanki; bir süre sonra yeniden, onları korumak istercesine küçük açıklığın üstünü örttüler. Garion yorgun argın kalkarak kuru dal parçaları aramaya çıktı.
"Eveet," dedi Ce'Nedra işbilir bir tavırla ateşin etrafında dolanarak; "yemek için ne istersiniz?"
Tam üç gün, Eldrakla karşılaşma sırasında hırpalanan savaşçılarla Mandorallen'in atı iyileşinceye kadar o açıklıkta kaldılar. Garion'un bütün gücü, Pol Teyze Poledra'nın ruhunu çağırırken tükenmişti; ama o gece iyi bir uykudan sonra biraz kendine geldi. Gene de ertesi gün kolayca yoruluveriyor-du. Ce'Nedra'nın ateşin başındaki işbilir tavırlarına dayanamadığı için zamanının çoğunu Durnik'e Mandorallen'in zırhını düzeltirken yardım ederek geçirdi. O iş bittikten sonra da elinden geldiğince atlarla oyalandı. Daha önce hiç hayvan eğitme tecrübesi olmamasına rağmen, küçük taya birtakım numaralar öğretmeye başladı. Dikkati sık sık dağılmasına rağmen hayvancağız bundan hoşlanıyor gibiydi.
Durnik, Barak ve Mandorallen'in sakatlıkları anlaşılır bir şeydi, ama Belgarath'ın sessizliği ve etrafında olup bitenlere hiç aldırmaması Garion'u kaygılandırıyordu. İhtiyar içine düştüğü melankoliden kurtulamıyor, ya da kurtulmak istemiyordu sanki.
Sonunda, "Pol Teyze," dedi Garion üçüncü günün akşamı, "bir şeyler yapsan iyi olacak. Gitmeye hazırız, ama yolu gösterecek olan dedem. Şu anda ise nerede olduğuna aldırmıyor bile."
Pol Teyze bir kayanın üstüne oturup ateşi seyre dalmış olan ihtiyar büyücüye bakarak, "Haklısın galiba," dedi. "Gel benimle." Ateşin yanından geçip ihtiyarın tam karşısına dikilerek, "Pekâlâ baba," dedi sert bir sesle, "bu kadar yeter."
"Git başımdan Polgara," dedi Belgarath.
"Hayır baba," diye cevap verdi Pol, "dünyaya geri dönme vaktin geldi."
"Çok zalimce bir şeydi yaptığın," diye sızlandı ihtiyar.
"Anneme mi? Onun bir şikâyeti yok."
"Nereden biliyorsun? Anneni hiç tanımadın ki sen. Sen doğarken öldü o."
"Ne alakası var şimdi bunun?" Dik dik babasının yüzüne baktı. "Baba," dedi sonra, "annemin ne kadar inatçı olduğunu senin herkesten iyi bilmen lazım. Annem ben doğduğumdan beri yanımdaydı; birbirimizi de gayet iyi tanıyoruz."
Belgarath'ın bakışları kuşkuluydu.

"Onun da bu işte hepimiz kadar rolü var. Eğer bunca yıldır biraz dikkat etseydin, aslında hiç a-
ramızdan aynlmamış olduğunu görürdün."
ihtiyar suçlu bir tavırla etrafına bakındı.
"Yaa," dedi Pol Teyze iğneli bir sesle. "Aslında biraz dikkatli davranman gerekirdi. Annem çok hoşgörülüdür, ama onu bile çileden çıkardığın zamanlar oldu."
Belgarath huzursuz bir tavırla boğazını temizledi.
"O yüzden artık aklını başına topla ve kendine acımaktan da vazgeç."

Belgarath gözlerini kısarak, "Haksızlık ediyorsun ama Pol," dedi.
"Adaletli davranacak kadar vaktim yok baba."
"Neden o sureti seçtin?" diye sordu Belgarath acılı bir sesle.
"Ben seçmedim baba, kendi seçti. Zaten kurt onun doğal sureti değil mi?"
"Neredeyse unutuyordum."
"O unutmamış."
ihtiyar doğrulup omuzlarını dikleştirerek, "Etrafta yiyecek bir şeyler var mı?" diye sordu birden.
"Yemekleri prenses pişiriyor," diye uyardı Garion. "Onun hazırladığı şeyleri yemeden önce bükere daha düşün istersen."
Ertesi sabah, tehditkâr görüntüsü hiç değişmeyen gökyüzü altında çadırlarını söktüler, eşya-
lannı topladılar ve çay boyunca nehir vadisine doğru ilerlediler.
"Ağaçlara teşekkür ettin mi canım?" diye sordu Pol Teyze prensese. "Evet Leydi Polgara," dedi Ce'Nedra. "Ayrılmadan hemen önce." "Aferin," dedi Pol Teyze.
Hava sonraki iki gün boyunca da fırtına gelecekmiş gibiydi. Sonunda, tuhaf bir piramide benzeyen bir tepeye yaklaştıklarında, tipi bütün şiddetiyle patladı. Zirvenin yamaçları dikti ve yağmakta olan karların arasında, yukarı doğru yükselip gidiyordu. Bu yamaçlarda çevredeki tepelere benzeyen düzensizliklerin hiçbiri yoktu. Garion bu fikri hemen reddetmesine rağmen, bu tuhaf, köşeli zirvenin bir şekilde yapılmış olduğunu, bilinçli bir tasarımın eseri olduğunu düşünmeden edemedi.
"Prolgu," dedi Belgarath, bir eliyle pelerinini tutmaya çalışıp diğer eliyle tepeyi göstererek.
"Oraya nasıl çıkacağız?" diye sordu ipek, kar fırtınası içinde hayal meyal görünen dimdik yamaca bakarak.
"Yol var," dedi ihtiyar. "Şuradan başlıyor." Tepenin bir yanındaki dev bir kaya yığınını işaret etti.
"Öyleyse acele edelim Belgarath," dedi Barak. "Bu fırtına daha da kötüleyecek."
ihtiyar başıyla onaylayarak öne geçti. "Oraya vardığımızda," diye bağırdı uğuldayan rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak, "bir şehir göreceksiniz. Terk edilmiş bir şehir. Ama sağda solda bazı şeyler bulabilirsiniz. Sakın bir şeye dokunmayın. Ulgoların Prolgu hakkında tuhaf inançları vardır. Burasının kutsal bir yer olduğuna inanırlar; her şeyin de olduğu yerde kalmasını isterler."
"Mağaralara nasıl gireceğiz?" diye sordu Barak.
"Ulgolar bizi içeri alır," dedi Belgarath. "Geldiğimizi çoktan fark etmişlerdir zaten."
Dağın tepesine çıkan dimdik yol daracıktı ve bir yanı uçurumdu, inip atlarını yedeğe aldılar. Tırmanırken rüzgâr onları savuruyor, tipi kar tanesinden çok taş parçasına benzeyen tanelerle yüzlerini dövüyordu.
Dolana dolana tepeye ulaşmak iki saatlerini aldı. Vardıklarında Garion soğuktan uyuşmuştu. Rüzgâr sanki onu uçuruma atmak ister gibi esiyordu, o da uçurumun kıyısından uzakta durmak için e-linden geleni yapıyordu.
Yamaçlarda rüzgâr berbattı, ama tepede daha da beter oldu; artık aralıksız bir şekilde, çığlıklar atarak esiyordu. Geniş, kemerli bir kapıdan geçip, kar fırtınasının ve kulaklarında çılgınca uğuldayan rüzgârın ortasında, terk edilmiş Prolgu şehrine girdiler.
Boş caddelerin iki yanında kalın, uzun sütunlar kar fırtınasının içine doğru yükseliyordu. Zaman içinde mevsimlerin etkisiyle çatılarını kaybetmiş olan binaların tuhaf, yabancı bir görünüşü vardı.

Gördüğü başka şehirlerdeki yapıların keskin köşeli üslubuna alışmış olan Garion, Ulgo mimarisinin e-ğimli köşelerine şaşkınlıkla bakıyordu. Hiçbir şey dik açı yapmıyordu. Bu açılar karmaşası Garion'un kafasını karıştırıyor, anlayamadığı bir inceliğin ipuçlarını veriyordu sanki.

Yapıların zamana meydan o-kuyan bir devasalığı vardı; zaman içinde aşınan taşlar, binyıllar önce nasıl yerleştirilmişlerse öylece sapasağlam duruyorlardı birbirleri üstünde.
Durnik de yapıların bu tuhaf özelliğini fark etmişti ve yüzünde bunu onaylamayan bir ifade vardı. Rüzgârdan korunmak ve tırmanışın yorgunluğunu atmak için bir binanın arkasına dolaşırlarken, e-ğimli köşelerden birinde elini gezdirip, "Bunlar hiç çekül diye bir şeyden bahsedildiğini duymamışlar mı?" diye söylendi eleştirel bir tavırla.
"Ulgolan nerede bulacağız?" diye sordu Barak ayı derisi pelerinine daha da sarınarak. "Az kaldı," diye cevap verdi Belgarath.
Atlarını yeniden tepeye çıkardılar ve tuhaf, piramit gibi binaların arasında ilerlemeye koyuldular.
"Dehşetengiz bir yer," dedi Mandorallen. "Ne zamandır böyle terk edilmiş?" "Torak dünyayı parçaladığından beri," diye cevap verdi Belgarath. "Beş bin yıldır."
Kalınlaşmaya başlayan kar örtüsünde, geniş bir caddeyi geçerek etrafındakilerden daha büyükçe bir binaya vardılar ve üstünde dev bir taş blok bulunan geniş bir kapıdan geçerek içeri girdiler, i-çeride hava sakindi. Birkaç kar tanesi sessizce açık çatıdan süzülüyor, yerde incecik bir örtü oluşturuyordu.
Belgarath zeminin tam ortasındaki iri, kara taşa doğru yürüdü. Taş şehirdeki binaların tepesi kesik piramit biçiminin aynıydı; yerden bir metre kadar yüksekte düz bir yüzey oluşturuyordu.
"Sakın dokunmayın buna," dedi taşın etrafından dolanırken.
"Tehlikeli mi?" diye sordu Barak.
"Hayır," dedi Belgarath. "Kutsal. Ulgolar onun kirletilmesini istemezler. UL'un ta kendisinin o taşı oraya yerleştirdiğine inanırlar." Ayağıyla kar örtüsünü temizleyerek zemini dikkatle inceledi. Kaşlarını hafifçe çatarak, "Neredeydi bakalım," dedi kendi kendine. Sonra diğerlerinden biraz farklı renkte bir taşın üstünü temizleyerek, "Hah işte," diye homurdandı.
"Bir türlü yerini ezberleyemiyorum. Kılıcını ver Barak."
îriyarı adam hiç ses çıkarmadan kılıcını çekip ihtiyar büyücüye uzattı.
Belgarath üstünü temizlediği taşın yanına diz çökerek Barak'ın ağır kılıcının kabzasıyla üç kere vurdu. Darbeler taşın altı boşmuş gibi yankılandı, ihtiyar biraz bekleyip sinyali tekrarladı. Hiçbir şey olmadı.
Belgarath üçüncü kez taşa eşit aralıklı üç darbe indirince, devasa salonun köşesinden bir gıcırtı yükseldi.
"Bu da ne?" dedi ipek gergin bir sesle.
"Ulgolar," dedi Belgarath ayağa kalkıp dizlerini temizleyerek. "Mağaraların kapısını açıyorlar."
Gıcırtı sesi devam etti ve birden salonun doğu duvarının dibinde, altıyedi metre kadar ötelerinde soluk bir ışık çizgisi belirdi. Çizgi bir aralığa dönüştü ve zemindeki dev bir taş ağır ağır kalkmaya başladı, içeriden gelen ışık çok zayıftı.
"Belgarath," dedi yankılanan kalın bir ses içeriden. 'Yadho, groja UL."
" Yad ho, groja UL Vad mar Ishum," diye cevap verdi Belgarath resmi bir tavırla.
"Veedmo, Belgarath. Mar Ishum Ulgo," dedi sahibini göremedikleri ses.
"Bu da ne?" dedi Garion şaşkınlıkla.
SİHİRBAZIN TUZAĞI "Bizi mağaralara davet etti," dedi ihtiyar. "Gidelim mi?"
BELGARIAD 3
ON ALTINCI BOLUM
ATLARI Ulgo mağaralarının karanlığına inen dimdik açıklığa girmeye ikna etmek için bütün gücünü kullanmak zorunda kaldı Hettar. Dik koridordan aşağı adım adım yürürken korkudan gözleri yuvalarından uğramıştı zavallı hayvanların. Taş kapak tepelerinde gümbürtüyle kapanınca hepsi yerlerinden sıçradı. Tay Garion'a o kadar yakın yürüyordu ki, ikide bir birbirlerine çarpıyorlardı; Garion hayvancağızın her adımda titrediğini hissedebiliyordu.
Koridorun sonunda, yüzleri tül gibi bir kumaşla örtülü iki kişi duruyordu. Ipek'ten bile kısa boyluydular, ama kara cüppelerinin altında omuzlarının çok geniş olduğu belli oluyordu. Hemen arkalarında, kırmızımsı zayıf bir ışıkla aydınlanan, düzensiz şekilli bir salon vardı.
Belgarath iki adama yaklaşınca, saygıyla eğildiler. Aralarında kısa bir konuşma geçti, sonra a-damlar tekrar eğilerek, salonun öteki ucundaki bir açıklığı işaret ettiler. Garion huzursuz bir şekilde ı-şık kaynağını aradı, ama tavandan sarkan tuhaf, sivri kayaların arasında bir yerlerde kaybolmuş gibiydi.
"Bu taraftan gidiyoruz," dedi Belgarath alçak sesle, peçeli adamların gösterdiği mağara ağzına doğru yürürken.

"Yüzleri niye örtülü?" diye sordu Durnik fısıldayarak.
"Gözlerini kapı açıldığında içeri giren ışıktan korumak için."
"Ama binanın içi neredeyse karanlıktı," diye itiraz etti Durnik.
"Ulgolar için aydınlık sayılır," dedi ihtiyar.
"Dilimizi konuşamıyorlar mı?"
"Birkaç kişi, fazla değil. Dışarısıyla fazla temasları yok. Acele edelim; Gorim bizi bekliyor."
Girdikleri koridor kısa bir süre sonra ansızın o kadar büyük bir mağaraya açıldı ki, Garion mağaraların her yanını kaplıyormuş gibi görünen o soluk ışıkta karşı tarafı göremedi.
"Bu mağaralar nereye kadar gidiyor Belgarath?" diye sordu Mandorallen; belli ki girdikleri yerin ihtişamından etkilenmişti.
"Kimse bilmiyor. Ulgolar buraya indiklerinden beri her yanı keşfettiler, ama onlar da hâlâ yeni mağaralar buluyorlar."
Girişteki salondan sonra izledikleri tünel onları mağaranın kubbeli tavanının yakınında, yüksek bir yere çıkarmıştı. Buradan mağaranın zeminine doğru duvara bitişik, geniş bir yol iniyordu. Garion kıyıdan aşağı bir göz attı. Aşağıdaki karanlığın içinde bir yerlerde olan zemini görmek mümkün değildi. Ürpererek duvara yaslandı ve bir daha da hiç ayrılmadı.
Aşağı indikçe dev mağaranın sessiz olmadığını fark ettiler. Son derece uzak bir yerden, kalın erkek seslerinden oluşan bir koronun şarkısı duyuluyordu. Sözler taş duvarlardan gelen yankılar yüzünden anlaşılmıyordu, şarkı yankılana yankılana sonsuza kadar tekrarlanıyor gibiydi sanki. Sonra, tam son yankılar da biterken koro yeniden şarkısına başladı; şarkı hüzünlü, minör bir tondaydı ve içinde uyumsuz gibi duyulan sesler vardı. Tuhaf bir biçimde, ilk cümlelerdeki uyumsuz sesler yankılanarak sonraki cümlelerle üst üste biniyor, onlarla karışarak Garion'un tüm varlığını etkileyen çok derin bir armonik finale ulaşıyordu. Koro şarkıyı bitirince yankılar birbirine karışıyor ve Ulgo mağaraları o son a-

koru tek başına, tekrar tekrar söylüyordu.
"Hayatımda hiç böyle bir şey duymamıştım," diye fısıldadı Ce'Nedra Pol Teyzeye.
"Çok az insan duymuştur bunu," dedi Polgara; "ses bazı tünellerde günler boyu yankılanır."
"Söyledikleri neydi."
"UL için bir ilahi. Her saat başı tekrarlanır, yankılar da onu bir saat boyunca sürdürür. Bu mağaralar aynı ilahiyi beş bin yıldır söylüyor."
Başka sesler de vardı: metalin metale sürtünme sesi, Ulgoların genizden gelen diliyle bölük pörçük konuşmalar ve aynı anda bir düzine yönden birden gelen sonsuz bir yontma sesi.
"Burada çok insan yaşıyor olmalı," dedi Barak, kıyıdan aşağı bakarak.
"Şart değil," dedi Belgarath. "Ses bu mağaralarda hiç ölmez, aynı şeyler tekrar tekrar yankılanır duru."
"Işık nereden geliyor?" diye sordu Dumik kafası karışmış bir tavırla. "Hiç meşale görmüyorum."
"Ulgolar iki değişik kayanın tozunu birbirine karıştırırlar," diye cevap verdi Belgarath. "Bunlar karışınca parıldar."
"Çok zayıf bir ışık," dedi Durnik mağaranın zeminine doğru bakarak.
"Ulgolann fazla ışığa ihtiyacı yoktur."
Mağaranın zeminine varmak yarım saatlerini aldı. Dipteki duvarlarda düzenli aralıklarla dağın içine doğru giden mağara ve tünel açıklıkları vardı. Garion önünden geçerken tünellerden birine baktı. Tünel çok uzundu ve soluk bir ışıkla aydınlatılmıştı; birçok başka tünel ve koridor ağızlan vardı üstünde. Uzaklarda birkaç Ulgonun bir yerden bir yere gitmekte olduğu görülebiliyordu.
Mağaranın tam ortasında kocaman, sessiz bir göl vardı. Başta, nereye gittiğini bilen Belgarath olmak üzere gölün kıyısından dolaştılar. Garion hafif bir su şıpırtısı duydu; bir balıktı belki, ya da yukarılarda bir yerlerden kopup gelen bir çakıl taşı. Mağaraya girdiklerinde duydukları şarkının sesi hâlâ yankılanıyordu; kimi yerlerde hafif, kimi yerlerde daha şiddetli.
Tünellerden birinin ağzında iki Ulgo onları bekliyordu. Belgarath'a eğilerek selam verip bir şeyler söylediler. Onları girişte karşılayanlar gibi bunlar da kısa boylu ve geniş omuzluydular. Saçları uçuk renkliydi, gözleri ise çok iri ve simsiyahtı.
"Atlan burada bırakacağız," dedi Belgarath. "Merdiven inmemiz lazım. Bu adamlar atlara bakacak."

Hâlâ titremekte olan tayı annesiyle kalmaya ikna etmek için Garion'un epey laf etmesi gerekti, ama hayvancağız sonunda anladı. Sonra Garion tünellerden birine girmekte olan diğerlerine yetişmek için koşmak zorunda kaldı.
Girdikleri tünele açılan bir sürü kapı vardı, kapılann arkasında da küçük odacıklar. Bunlann bazılan işlikti belli ki, bazılan da yaşama mekânlanydı. Odalardaki Ulgolar tünelden geçenlere aldırmadan işlerine devam ettiler. Bu açık renk saçlı insanlann bazılan metal, bazdan da taş işliyordu, birkaç tanesi da tahta ya da kumaş. Bir Ulgo kadının kucağında bebeği vardı.
ilk girdikleri mağarada şarkı sesi yeniden başladı. Daire halinde oturmuş yedi Ulgonun hep bir ağızdan bir şeyler okumakta olduğu bir odanın önünden geçtiler.
"Hayatlannın büyük kısmını dini törenlerle geçirirler," dedi Belgarath oradan geçerlerken. "Ulgolann hayatının merkezinde din vardır."
"Sıkıcı olmalı," diye homurdandı Barak.
Tünelin sonunda dimdik aşağı inen basamaklar vardı. Duvara tutunarak inmeye başladılar.
"İnsan burada kolaylıkla kaybolabilir," dedi ipek. "Ne yöne gittiğimizi kaybettim."

"Aşağı," dedi Hettar. "Teşekkürler."
Merdivenler bitince başka bir mağaraya girdiler, gene tavana yakın bir yerinden. Bu kez mağaranın bir ucundan öteki ucuna ince bir köprü uzanıyordu. "Buradan geçeceğiz," dedi Belgarath, öteki tarafa doğru geniş bir kemerle uzanan köprüye yürüyerek.
Garion köprüden aşağı göz atınca, mağara duvarında bir sürü açıklık gördü. Bu açıklıklarda bir düzen yoktu; gelişigüzel dizilmiş gibiydiler. "Burada çok insan yaşıyor olmalı," dedi dedesine.
İhtiyar başını sallayarak, "Büyük Ulgo kabilelerinden birinin mağarası," dedi.
Köprünün öteki ucuna yaklaştıklarında, UL için söylenen kadim ilahinin ilk uyumsuz notaları duyuldu yeniden. "Başka şarkı bilmezler mi?" dedi Barak ekşi bir suratla. "Bu sinirime dokunmaya başladı."
"Gördüğüm ilk Ulgoya söylerim," dedi ipek dalga geçerek. "Seni sevindirmek için başka bir şarkı bulurlar artık."
"Aman ne komik!"
"Şarkılarına herkesin bayılmadığı hiç akıllarına gelmemiş demek ki?"
"Keser misin lütfen?" dedi Barak keskin bir sesle.
"Söylemeye başlayalı beş bin yıkık olmuş alt tarafı."
"Tamam İpek," dedi Pol Teyze ufak tefek adama.
"Nasıl isterseniz hanımefendi," dedi İpek alayla.
Köprünün öte yanında başka bir tünele girdiler. Bir yol ayrımına ardıklarında Belgarath kendinden emin bir tavırla sola yöneldi.
"Emin misin?" diye sordu İpek. 'Yanılıyor olabilirim, ama bana bir çember çiziyormuşuz gibi geliyor."
"Çiziyoruz."
"Herhalde sebebini açıklamazsın."
"Girmek istemediğimiz bir mağara var. Onun etrafından dolaşıyoruz.
"Neden girmek istemiyoruz?"
"Sağlam değil çünkü. En küçük ses bile tavanını çökertebilir." "Yaa."
"Mağaralarda böyle tehlikeler vardır tabii."
"Ayrıntıya girmen gerekmez eski dostum," dedi İpek huzursuz bir şekilde tavana bakarak. U-fak tefek Drasniyalı her zamankinden çok konuşuyordu. Garion kendisinin de çevresindeki kayalar yüzünden hissettiği baskı duygusundan hareket ederek îpek'in halini biraz anlar gibi oldu. Bazı insanlar kapalı yerlerde bulunmaya dayanamaz; İpek de onlardan biriydi herhalde. Garion da tavana baktı ve üstlerindeki dağın baskısını hissetti. Bundan huzursuzluğa kapılan tek kişi İpek değildi muhtemelen.
İzledikleri tünel, ortasında cam gibi berrak bir göl olan bir mağaraya açılıyordu. Göl çok sığdı ve dibi beyaz çakıllarla doluydu. Tam ortasında bir adacık vardı, adada da Prolgu şehrinin kalıntılann-daki o tuhaf, piramit biçimli yapılara benzeyen bir bina. Bina sütunlarla çevrelenmişti ve sağda solda beyaz taştan yontulmuş sıralar vardı. Mağaranın on metre kadar yükseklikteki tavanından sarkan zincirlerin ucunda parlak kristal küreler sallanıyordu. Bunların verdiği ışık gene de soluktu, ama geçtikleri tünellerdeki ışıktan çok daha parlaktı. Adaya uzanan beyaz mermer bir yol vardı; yolun ucunda da durgun suların ötesinden onlara bakan

çok yaşlı bir adam duruyordu. "Yadtıo, Belgarath," diye seslendi yaşlı adam. "Groja UL."
"Gorim," diye cevap verdi Belgarath resmi bir tavırla eğilerek." Yad ho, Groja UL."
SİHİRBAZIN TUZAĞI
Sonra mermer yoldan gölün ortasındaki adaya geçerek yaşlı adamın elini içten bir tavırla sıktı. Bu arada genizden gelen Ulgo diliyle konuşuyordu.
Ulgo Gorim'i çok yaşlıydı. Uzun saçları ve sakalı gümüş rengiydi, cüppesi ise kar beyazıydı. İhtiyar adam çevresine o kadar saygın bir huzur hissi yayıyordu ki, Garion hemen çok kutsal bir kişiyle karşı karşıya olduğunu anladı belki de insanlar arasındaki en kutsal kişiydi bu. Gorim Pol Teyzeye kollarını uzattı, o da yaşlı adamı sevgiyle kucakladı. İkisi de o resmi selamlaşma ifadesini kullandılar: 'Yad ho, Groja UL."
"Arkadaşlarımız dilinizi bilmiyorlar eski dostum," dedi Belgarath Gorim'e. "Dışarının diliyle konuşsak kızar mısın?"
"Tabii ki kızmam Belgarath," dedi Gorim. "UL bize insanların birbirini anlamasının çok önemli olduğunu söylüyor. Sizin için yiyecek ve içecek hazırlattım." Gorim her birinin yüzüne bakarken, Garion adamın gözlerinin diğer Ulgolardan farklı olarak koyu, neredeyse menekşe rengine yakın bir mavi olduğunu fark etti. Sonra Gorim dönerek onları piramit biçimindeki binanın içine davet etti.
"Çocuk doğdu mu?" diye sordu Belgarath, dev taş kapıdan içeri girerken.
Gorim için çekerek, "Hayır Belgarath," dedi, "henüz doğmadı. Bense çok yorgunum. Her doğumda umutlanıyorum, ama birkaç gün sonra çocuğun gözleri siyaha dönüyor. UL'un benimle işi bitmedi demek ki daha."
"Umudunu kesme Gorim," dedi Belgarath dostuna. "Çocuk doğacak mutlaka UL ne zaman isterse o zaman."
"Öyle, öyle," diye içini çekti Gorim. "Ama kabileler gitgide huzursuzlanıyor; uzak tünellerde dedikodular yapılıyor, bazen daha da beteri. Yobazlar giderek daha yüksek sesle konuşur oldular, yeni sapkınlıklar ve mezhepler doğmaya başladı. Ulgo'nun yeni bir Gorim'e ihtiyacı var. Ben vaktimi üç yüz yıl aştım bile."
"UL'un senden bekledikleri var hâlâ," diye cevap verdi Belgarath. "UL'un işleri bizimkilere benzemez, zamanı da bizden farklı görür o."
Girdikleri oda kare şeklindeydi, ama Ulgo mimarisinin özelliği olan o meyilli duvarlara sahipti, iki yanda alçak sıralar olan taş bir masa vardı odanın ortasında, üstünde de meyve dolu kâseler. Kâselerin arasında ise, uzun sürahiler ve yuvarlak, kristal bardaklar vardı.
"Dağlarımıza kışın erken geldiğini duydum," dedi Gorim. "içki ısınmanıza yardım eder."
"Gerçekten de soğuk dışarısı," dedi Belgarath.
Sıralara oturup yemeye başladılar. Meyvelerin yabansı bir tadı vardı, sürahilerdeki berrak içki ise mideden hemen yayıhveren bir sıcaklık veriyordu içlerine.
"Size tuhaf gelen âdetlerimiz için bizi bağışlayın," dedi Gorim, özellikle Barakla Hettar'ın meyve yemeye pek hevesli olmadıklarını görerek. "Biz merasimlere bağlı insanlarız. Halkımızın UL'u arayarak geçirdiği yılların anısına, yemeğimize hep meyve ile başlarız, et arkadan gelecek."
"Mağaralarda bu yiyecekleri nasıl buluyorsunuz Kutsal Gorim?" diye sordu İpek kibarca.
"Toplayıcılarımız geceleri mağaralardan çıkar," dedi Gorim. "Bize getirdikleri meyve ve tahılın yabani olduğunu söylüyorlar, ama ben bazı verimli vadileri ekip biçmeye başladıklarından kuşkulanıyorum. Ayrıca getirdikleri eti de yabani sığırları avlayarak elde ettiklerini söylüyorlar, ama o konuda da şüphelerim var." Yumuşak bir tavırla gülümsedi. "Küçük yalanlarına ses çıkarmam hiç."
Gorim'in açık sözlülüğünden cesaret alan Durnik, dağın tepesindeki şehre girdiklerinden beri kafasını kurcalayan soruyu sordu: "Özür dilerim Efendim, ama neden mimarlarınız bütün binaları yamuk yapıyor? Hiçbir şey dik açı yapmıyor, her şey eğimli."
"Anladığım kadarıyla bunun ağırlık ve destekle ilgisi var," diye cevap verdi Gorim. "Her duvar aslında devriliyor, ama birbirlerinin üzerine devrildikleri için, hiçbiri bir parmak bile kıpırdayamıyor.
BELGARIAD 3
Ayrıca bu biçim bize başıboş gezdiğimiz zamanlardaki çadırlarımızı hatırlatır."
Durnik bu yabancı fikri kabullenmeye çalışarak kaşlarını çattı.
"Peki Aldur Taşı'nı geri alabildin mi Belgarath?" diye sordu Gorim ciddileşerek.
"Henüz değil," dedi Belgarath. "Zedar'ı Nyissa'ya kadar takip ettik, ama Cthol Murgos'a geçtiğinde Ctuchik onu pusuya düşürüp Taşı elinden aldı. Taş şimdi Ctuchik'te, Rak Cthol'da."

"YaZedar?"
"Ctuchik'ten kaçtı ve uyandırılmasını engellemek için Torak'ı alarak Mallorya'da Cthol Mishrak'a gitti."
"Öyleyse Rak Cthol'a gitmen gerekecek."
Belgarath başıyla onaylarken, bir Ulgo hizmetkâr dumanı üstünde kocaman bir rostoyu masanın üstüne bırakıp saygıyla selam vererek uzaklaştı.
"Zedar'ın çarpılmadan Taşı nasıl alabildiği belli oldu mu?" diye sordu Gorim. "Bir çocuk kullanmış," dedi Pol Teyze. "Masum bir çocuk."
"Ah," dedi Gorim düşünceli düşünceli sakalını okşayarak. "Zaten kehanet de "Ve çocuk Seçilmiş Kişi'ye doğum hakkını verecek,' demez mi?"
"Evet," dedi Belgarath.
"Çocuk şimdi nerede?"
"Bildiğimiz kadarıyla Rak Cthol'da, Ctuchik'in elinde."
"Öyleyse Rak Cthol'a mı saldıracaksın?"
"Bunun için bir ordu gerekir; o kaleyi almak da yıllarımıza mal olur. Başka bir yol olduğunu sanıyorum. Kitabı Darine'deki bir bölüm, Rak Cthol'un altındaki mağaralardan bahsediyor."
"O bölümü biliyorum Belgarath. Çok muğlaktır. Bu anlama da gelebilir tabii, ama ya değilse?"
"Kitabı Mrin de onu doğruluyor ama," dedi Belgarath savunmaya geçerek.
"Kitabı Mrin daha da beterdir eski dostum. O kadar muğlaktır ki neredeyse sabuklamalardan ibarettir."
"Bana öyle geliyor ki, her şey bittikten sonra bir gün geriye baktığımızda, Kitabı Mrin'in en doğru metin olduğunu göreceğiz. Başka dayanaklarım da var aslında. Murgolar Rak Cthol'u inşa ederken, Sendaryalı bir köle kaçıp Batıya dönmeyi başarmış. Onu bulduklarında ateşi varmış ve sayıklıyor-muş, ama ölmeden önce hep dağın altındaki mağaralardan bahsetmiş. Sırf bu da değil. Çerek kralı An-heg Torak Kitabı'nın bir nüshasını ele geçirdi. Orada da çok eski bir Grolim kehaneti var: Tapınağın altını ve üstünü iyi koruyun, çünkü Cthrag Yaska kendisini kaçırmak için gökten ve topraktan düşmanlar çağıracaktır!"
"Bu daha da muğlak," diye itiraz etti Gorim.
"Grolim kehanetleri genellikle öyledir. Ama elimde başka bir şey yok. Eğer Rak Cthol'un altında mağaralar olduğu fikrini reddedersem, gidip orayı kuşatmam gerekir. Bunun için Batının bütün ordularını toplamam lazım, ayrıca Ctuchik de şehri korumak için bütün Angarak ordularını toplayacaktır. Her şey son bir savaşı işaret ediyor, ama yeri ve zamanı kendim seçmek istiyorum. Murgo Çorak Topraklan da seçmek isteyeceğim bir yer değil."
"Dilinin altında bir şey var, değil mi?"
Belgarath başını salladı. "Rak Cthol'un altındaki mağaraları bulup, bizi oradan şehre çıkaracak bir gaipçiye ihtiyacım var."
Gorim başını sallayarak, "imkânsız bir şey istiyorsun Belgarath," dedi. Gaipçilerin hepsi yobazdır, mistiktir. Hiçbirini Prolgu'nun altındaki kutsal mağaraları terk etmeye ikna edemezsin hele şimdi.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
Bütün Ulgo çocuğun doğumunu bekliyor ve her yobaz da çocuğu bulup kabilelere açıklayacak kişinin kendisi olduğuna inanıyor. Onlardan birine seninle gitmesini emredemem. Gaipçiler kutsal kişi sayılırlar, onlar üzerinde otoritem yok."
Belgarath tabağını itip bardağına uzanarak, "Bu sandığın kadar zor olmayabilir Gorim," dedi. "Benim istediğim gaipçinin adı Relg."
"Relg mi? O hepsinin en beteridir. Peşine takılmış birtakım adamlarla birlikte dış tünellerde toplantılar yapıyor, her saat başı onlara vaazlar veriyor. Ulgo'daki en önemli insan olduğuna inanıyor. Bu mağaraları terk etmeye asla ikna edemezsin onu."
"İkna etmem gerekmeyecek Gorim. Relg'i seçen ben değilim. O karar ben doğmadan çok önce verilmişti bile. Çağırtabilir misin buraya?"
"istersen çağırtayım," dedi Gorim kuşkuyla, "Ama geleceğini sanmıyorum."
"Gelecektir," dedi Pol Teyze kendinden emin bir tavırla. "Sebebini bilmese de gelecektir. Bizimle de gelecektir Gorim. Bizi bir araya getiren güç, onu da yanımıza katacak. Bizim nasıl seçme şansımız yoktuysa, onun da yok."
BELGARIAD 3
ON YEDİNCİ BOLUM

HER ŞEY ÇOK SIKICIYDI. Prolgu'ya gelene kadar çektikleri kar ve soğuk belaları, Ce'Ned-ra'yı uyuşturmuştu; bu mağaradaki sıcaklık ise uykusunu getiriyordu. Belgarath'la bu tuhaf, nahif, ihtiyar Gorim'in ne olduğu belirsiz, bitmek tükenmek bilmeyen konuşmaları da uykusunu getiriyordu. Bir yerlerde o tuhaf, mağaralarda sonsuza dek yankılanan şarkı başladı; o da uykusunu getirdi. Bir tek hayatı boyunca aldığı görgü kuralları eğitimi uyanık durabilmesini sağlıyordu.

Yolculuk Ce'Nedra açısından tam bir faciaydı. Tol Honeth sıcak bir şehirdi, soğuğa hiç alışkın değildi. Ayaklan bir daha hiç ısınamayacakmış gibi geliyordu ona. Darbelerle, dehşetlerle ve tatsız sürprizlerle dolu bir dünya keşfetmişti. Tol Honeth'deki imparatorluk Sarayında, imparator babasının sınırsız gücü onu her türlü tehlikeden koruyordu; şimdi ise her türlü tehlikeye açık hissediyordu kendini. Kendi kendine karşı dürüst olduğu ender anlardan birinde, Garion'a kötü davranmasının nedeninin bu yeni güvensizlik duygusu olduğunu kabul etmişti. Güvenli, korunaklı küçük dünyası elinden alınmıştı; şimdi kendini açıkta, korumasız hissediyor, korkuyordu.

Zavallı Garion, diye düşündü. Ne kadar iyi bir çocuktu. Huysuz davranışlarından en çok onun çekmiş olduğunu hatırlayınca utandı. Yakında, çok yakında, oturup Garion'a bütün bunları anlatacığına söz verdi kendi kendine. Akıllı çocuktu, anlardı mutlaka. O zaman aralarında beliren soğukluk da ortadan kalkardı mutlaka.

Ce'Nedra'nın kendisine baktığını hisseden Garion ona bir göz attı, sonra aldırışsız bir tavırla bakışlarını çevirdi. Ce'Nedra'nın gözleri taş gibi sertleşti. Ne cesaretle! Hemen bunu kayıtlara geçirip Garion'un eksiklikleri listesine kattı.

Nahif görünüşlü ihtiyar Gorim, o tuhaf sessiz Ulgolardan birini, Belgarath ile Leydi Polga-ra'nın tartıştıkları adamı çağırmaya yollamış, sonra yeniden genel konulara dönmüşlerdi. "Dağlardan kazasız belasız geçebildiniz mi?" diye sordu Gorim.

"Biriki rahatsızlık oldu," dedi iriyarı, kızıl sakallı Trellheim Kontu Barak. Hafife almanın bu kadarı da görülmemiştir, diye düşündü Ce'Nedra.

"Ama UL'a şükürler olsun ki hepiniz iyisiniz," dedi Gorim. "Hangi canavarlar dışarıda ki bu mevsimde? Yıllardır mağaralardan çıkmadım, ama hatırladığım kadarıyla kar başlayınca hepsi mağaralarına çekilirdi."

"Hrulginle karşılaştık Kutsal Kişi," dedi Baron Mandorallen. "Birkaç da Algrothla. Bir de El-drak vardı."

"Eldrak başımıza epey dert açtı," dedi İpek.

"Hiç şaşırtıcı değil. Neyse ki fazla Eldrak kalmadı artık. Korkunç canavarlardır."

"Bize de öyle geldi," dedi İpek.

"Hangisiydi?" diye sordu Gorim.

"Grul," diye cevap verdi Belgarath. "Daha önce de karşılaşmıştık onunla; belli ki kin tutmuş. Ne yazık ki onu öldürmek zorunda kaldık Gorim. Başka çare yoktu."

"Ah," dedi Gorim üzüntülü bir sesle. "Zavallı Grul."

SİHİRBAZIN TUZAĞI

"Şahsen onu özleyeceğimi sanmıyorum," dedi Barak. "Kusura bakmayın ama Kutsal Kişi, bu dağlardaki canavarların en kötülerini temizlemek iyi bir fikir olmaz mıydı?"

"Onlar da bizim gibi UL'un çocukları," dedi Gorim.

"Ama onlar olmasaydı, dış dünyaya dönebilirdiniz," dedi Barak.

Gorim gülümseyerek, "Hayır," dedi yumuşak bir tavırla. "Ulgolar artık mağaralarını terk etmeyecekler. Beş bin yıldır burada yaşadık, değiştik. Gözlerimiz güneş ışığına dayanamıyor artık. Yukarıdaki canavarlar buraya ulaşamazlar; dağlarda dolaşmaları da yabancıların Ulgo'ya girmesini engeller. Belki de en iyisi böyle, çünkü biz de yabancıların yanında kendimizi pek iyi hissetmiyoruz."

Gorim dar taş masada tam Ce'Nedra'nın karşısında oturuyordu. Bu canavarlar konusu onu üzmüştü belli ki. Bir an için Ce'Nedra'ya baktı, sonra zayıf elini uzatarak küçük çenesini tutup masanın ü-zerinde asılı duran kürenin ışığına doğru kaldırdı yüzünü. "Bütün yabancı yaratıklar canavar değildir," dedi kocaman menekşe rengi gözlerinde huzur dolu ve bilgece bir ifadeyle. "Şu Orman Perisinin güzelliğine bakın."

Ce'Nedra şaşırmıştı. Gorim'in dokunuşuna değil, çünkü yaşlılar onun çiçek gibi yüzünü görünce hep aynı hareketi yaparlardı kendini bildi bileli. Onu şaşırtan ihtiyar adamın onun tam bir insan olmadığını hemen anlayıvermesiydi.

"Söyle çocuğum," dedi Gorim, "Orman Perileri hâlâ UL'a saygılı mı?"

Bu soruya hiç hazırlıklı değildi Ce'Nedra. "Üzgünüm Kutsal Kişi," dedi bocalayarak. "Çok yakın zamanlara kadar UL'un adını bile duymamıştım. Her nedense öğretmenlerim ne halkınızı ne de Tanrınızı pek tanımıyorlardı."
"Prenses Tolnedra'da eğitim gördü," dedi Leydi Polgara. "Borune ailesinden. Borune hanedanıyla Orman Perileri arasındaki bağı duymuşsunuzdur. Bir Tolnedralı olduğu için, Ce'Nedra'nın tanrısı Nedra."
"Faydalı bir Tanrı," dedi Gorim. "Bana biraz kasıntı gelir, ama iyi bir tanrıdır. Peki ya Orman Perileri? Onlar hâlâ Tanrılarını tanıyorlar mı?"
Belgarath özür diler gibi boğazını temizledi. "Korkarım tanımıyorlar Gorim. Buradan uzaklaştılar ve geçen çağlar boyunca UL hakkında bildiklerini unuttular. Zaten pek de öyle dine ya da törene aldıran yaratıklar değillerdir."
Gorim üzüntülü bir yüzle, "Şimdi hangi tanrıya tapıyorlar?" diye sordu. "Hiçbirine," dedi Belgarath. Birkaç tane kutsal koruları var; bazen çok saygıdeğer bir ağacın köklerinden biriki put yapıyorlar. Ama o kadar. Hiç öyle elle tutulur bir dinleri yok."
Bu tartışmadan biraz rahatsız olmuştu Ce'Nedra. Konuşmadaki bir boşluğu yakalayarak doğruldu ve Gorim'e baştan çıkarıcı bir tavırla gülümsedi, ihtiyar adamların kalbini kazanmanın yolunu çok iyi bilirdi. "Eğitimimin nasıl da eksik kalmış olduğunu çok iyi anlıyorum Kutsal Kişi," diye yalana başladı. "Gizemli UL, Orman Perilerinin geleneksel tanrısı olduğuna göre, onu tanımam gerek. Umarım bir gün onun hakkında bilgi edinebilirim. Her ne kadar buna layık olmasam da, belki de kız kardeşlerimin Tanrılarına yeniden kavuşmalarının aracı olabilirim."
Çok sanatlı bir konuşma olmuştu bu. Ce'Nedra kendisiyle gurur duyuyordu. Ama Gorim'in öyle muğlak bir ilgi ifadesiyle yetinmeye niyeti olmadığını görünce şaşırdı. "Kız kardeşlerine inancımızın kalbinin Ulgo Kitabı olduğunu söyle," diyordu ihtiyar adam.
"Ulgo Kitabı," diye tekrarladı prenses. "Bunu unutmayacağım. Tol Honeth'e döner dönmez bu kitabın bir nüshasını ele geçirip kendi ellerimle Perili Orman'a götüreceğim." Herhalde bu Gorim'i mutlu etmeye yeterdi.
"Korkarım Tol Honeth'de bulacağın nüshalar aslına pek benzemez," dedi Gorim. "Yabancılar halkımın dilini kolay kolay anlamazlar; çevirisi de çok zordur." Ce'Nedra bu tatlı ihtiyarın can sıkmaya

başladığına karar verdi. "Bütün kutsal kitaplarda olduğu gibi," diyordu Gorim, "bizim Kutsal Kitabımız da tarihimizle iç içe geçmiştir. Tanrıların bilgeliği öyledir ki, verdikleri dersleri hikâyelerin içine gizlerler. Zihnimiz hikâyelerden hoşlanır, Tanrıların mesajları da böylece aklımıza yerleşir. Farkına varmadan, bir yandan eğlenirken, bir yandan da öğreniriz."
Ce'Nedra bu teoriyi biliyordu. Öğretmeni Jeebers bu konuda uzun ve sıkıcı konuşmalar yapmıştı birçok kereler. Konuyu değiştirmenin zarifane bir yolunu arayarak sağa sola bakınmaya başladı.
"Hikâyemiz çok eskidir," diye devam etti Gorim hiç taviz vermeden. "Dinlemek ister misin?"
Kendi uyanıklığına kurban giden Ce'Nedra'nın kabul etmekten başka seçeneği yoktu.
Gorim hikâyesine başladı: "Günlerin Başlangıcında, dik başlı tanrılar dünyayı karanlıktan va-rettiklerinde, göğün sessizliğinde, yalnızca UL adıyla bilinen bir ruh yaşardı."
Ce'Nedra dehşet içinde Gorim'in bütün kitabı okumaya niyetli olduğunu fark etti. Ama kısa bir süre acı içinde kıvrandıktan sonra, hikâyenin kendisine tuhaf bir şekilde çekici geldiğini hissetti. Kabul etmek istemese de, ilk Gorim'in, kendisine Prolgu'da görünen kayıtsız ruha yakarışı onu etkilemişti. Nasıl bir insandı ki bu, bir tanrıyı suçlamaya cesaret edebiliyordu?
Gorim'i dinlerken, göz ucuyla bir pırıltı görür gibi oldu. O tarafa baktığında, oradaki bir duvarı oluşturan dev kayalardan birinin çok içlerinde hafif bir ışık belirdiğini fark etti. Bu ışık, tavandan sarkan kristal kürelerin ışığından çok farklıydı.
"Ve sonra Gorim'in yüreği sevinçle doldu," diye devam ediyordu ihtiyar adam. 'Ve bütün bunların vuku bulduğu yere Prolgu, yani Kutsal Yer adını verdi. Sonra Prolgu'dan ayrılarak..."
"Ya! Garach tek, Gorim!" Ulgo dilinde tükürür gibi söylenmişti bu sözler; konuşan ise öfkeden kuduruyordu sanki.
Ce'Nedra dönüp yeni gelen kişiye baktı. Bütün Ulgolar gibi kısa boyluydu, ama omuzlan ve kollan o kadar fazla gelişmişti ki, neredeyse bir hilkat garibesine benziyordu. Renksiz saçları bakımsız ve karmakarışıktı. Kukuletalı, çamura bulanmış deri bir ceket giymişti; gözleri fanatik bir ifadeyle parlıyordu. Hemen arkasında bir düzine Ulgo daha vardı ve onların yüzleri de

şaşkınlık ve öfkeyle buruş-muştu. Deri ceketli fanatik hızlı hızlı, tükürür gibi konuşmaya devam ediyordu.
Gorim'in yüzü asıldı, ama kapıdaki gözü dönmüş adamın hakaretlerini sabırla dinledi. Sonra, a-dam nefes almak için durduğunda Belgarath'a dönerek özür diler gibi, "Bu Relg," dedi. "Neyi kastettiğimi anlıyor musun? Onu herhangi bir şeye ikna etmek imkânsızdır."
"Ne işimize yarayacak ki bu?" dedi Barak; belli ki yeni gelen adamın tavrından rahatsız olmuştu. "Medeni bir dil bile bilmiyor."
Relg ona aşağılayan bir yüzle bakarak, "Dilinizi biliyorum yabancı," dedi. "Ama bu kutsal mağaraları o aşağılık seslerle kirletmek istemiyorum." Sonra tekrar Gorim'e döndü. "Ne hakla Kutsal Kitabın sözlerini imansız yabancılara söylüyorsun?"
ihtiyar Gorim'in yumuşak yüzü hafifçe sertleşti. "Bu kadar yeter Relg," dedi kesin bir tavırla. "Gizli tünellerde seni dinleyecek kadar saf insanlara neler anlattığın beni ilgilendirmez; ama benim e-vimde söylediklerin ilgilendirir. Sen ne düşünürsen düşün, ben hâlâ Ulgo Gorim'iyim ve sana hesap vermek zorunda değilim." Relg'in arkasında duran izleyicilerinin şaşkın yüzlerine baktı. "Burada umuma açık bir toplantı yapmıyoruz," dedi sonra Relg'e. "Ben buraya seni çağırdım, adamlarını değil. Yolla onları."
"Onlar bana bir zarar vermeyesin diye geldiler," dedi Relg. "Ben senin hakkındaki gerçekleri söyledim; iktidardakiler gerçeklerden korkar."
"Relg," dedi Gorim buz gibi bir sesle. "Benim hakkımda söylediklerini ne kadar az önemsediğimi bilsen inanamazsın. Şimdi yolla adamlarını, yoksa ben yollayacağım."
"Onlar sana itaat etmezler," dedi Relg. "Liderleri benim."
SİHİRBAZIN TUZAĞI
Gorim'in gözleri kısıldı ve ayağa kalktı. Sonra Ulgo dilinde Relg'in adamlarına hitaben konuşmaya başladı. Ce'Nedra ne dediğini anlayamıyordu ama anlaması da gerekmiyordu zaten. Sesindeki o-torite ifadesini hemen fark etmişti; nur yüzlü ihtiyar Gorim'in bu ifadeyi bu kadar mutlak bir güçle kullanması da hayrete düşürmüştü onu. Babası bile bu tonda konuşmaya cesaret edemezdi.
Relg'in arkasındaki adamlar huzursuz gözlerle birbirlerine baktılar ve korkulu yüzlerle geri çekilmeye başladılar. Gorim son bir emir sözcüğü haykırınca da dönüp kaçmaya başladılar, Relg bir an arkalarından baktı; sesini yükselterek onları geri çağıracaktı neredeyse, ama sonra vazgeçti. "Çok ileri gidiyorsun Gorim," dedi sonra. "Bu otoriteyi dünyevi meselelerde kullanmaya hakkın yok."
"O otorite bana ait Relg," diye cevap verdi Gorim. "Nerede kullanacağıma da ben karar veririm. Sen benimle din meselelerini tartışmayı seçtin, ben de adamlarına ve sana kim olduğumu hatırlattım."
"Beni neden çağırdın buraya?" dedi Relg. 'Yanındaki bu kutsanmamış kişiler gözlerimin saflığını lekeliyor."
"Senin hizmetine ihtiyacım var Relg," dedi Gorim. "Bu yabancılar Kadim Düşmanımızla, herkesten daha fazla lanetlenmiş olanla savaşmaya gidiyorlar. Dünyanın kaderi onların görevlerine bağlı ve senin yardımına ihtiyaçları var."
"Dünyadan bana ne?" diye cevap verdi Relg aşağılayan bir tavırla. "Yaralı Torak'tan bana ne? Ben burada UL'un ellerinde güvendeyim. Onun bana burada ihtiyacı var; bu kutsal mağaralardan ayrılıp imansızların ve canavarların yanında safiyetimi kaybetmeyeceğim."
"Eğer Torak hâkim olursa, bütün dünya safiyetini kaybeder," dedi Belgarath. "Eğer biz başarısız olursak, Torak dünyanın kralı olacak."
"Ulgo'nun kralı olamaz," diye cevap verdi Relg. "Onu hiç tanımıyorsun," dedi Polgara.
"Mağaralardan ayrılmayacağım," diye diretti Relg. "Çocuğun doğumu yakın; onu Ulgo'ya tanıtmak ve Gorim olana kadar da gözetip yol göstermek için seçildim ben."
"Çok ilginç," dedi Gorim alayla. "Peki bu seçimi sana kim haber verdi?"
"UL benimle konuştu," dedi Relg.
"Tuhaf. Mağaralar UL'un sesine hemen cevap verir. Öyle olsa tüm Ulgo sesini duymuş olurdu."
"Benim yüreğime seslendi," dedi Relg telaşla.
"Ne tuhaf bir şey yapmış," diye cevap verdi Gorim yumuşak bir sesle.
"Bunların bir önemi yok şimdi," diye sözlerini kesti Belgarath.
"Bize gönüllü olarak katılmanı tercih ederim Relg, ama istesen de istemesen de bize katılacaksın. Hepimizden daha büyük bir güç emrediyor bunu. istediğin kadar tartışıp direnebilirsin, ama buradan ayrıldığımızda yanımızda olacaksın."

Relg tükürdü. "Asla! Burada UL'un ve Ulgo Gorim'i olacak çocuğun hizmetinde kalacağım. E-ğer beni zorlamaya kalkarsanız, adamlarım buna izin vermez."
"Bu köstebeğe niçin ihtiyacımız var ki Belgarath?" diye sordu Barak. "Sadece ayak bağı olur bize. Hayatlarını kendi kutsallıklarına hayran olarak geçiren insanlardan iyi yol arkadaşı olmaz. Zaten benim yapamayacağım neyi yapabilir ki bu?"
Relg kızıl sakallı deve hor görerek baktı. "Koca ağızlı koca adamların beyni küçük olur. Bana dikkat et şimdi kıllı adam." Odanın eğik duvarına yürüdü. "Bunu sen yapabilir miydin?" Elini sanki suya daldırıyormuş gibi kaya duvarın içine soktu.
ipek hayretle bir ıslık çalarak fanatiğin yanına koştu. Relg elini duvardan çıkarınca tam o noktayı yoklayıp taşı zorlayarak, "Nasıl yaptın bunu?" diye sordu.
BELGARIAD 3
Relg pis bir kahkaha atarak arkasını döndü ona.
"Bu yeteneği yüzünden ona ihtiyacımız var ipek," dedi Belgarath. "Relg bir gaipçi. Mağaraları bulabiliyor; bizim de Rak Cthol'un altındaki mağaraları bulmamız lazım. Gerekirse Relg kayaların içinden geçerek bize bulabilir o mağaraları."
"Nasıl yapıyor ki bunu?" diye sordu ipek, gözlerini Relg'in duvarda elini soktuğu yerden ayırmadan.
"Maddenin tabiatıyla ilgili bir şey," dedi büyücü. "Bizim katı sandığımız şey aslında o kadar da katı değil."
"Bir şey ya katıdır, ya da değildir," diye diretti ipek şaşkın bir yüzle.
"Katı, bir yanılsamadır," dedi Belgarath. "Relg kendi gövdesini oluşturan parçacıkları, kayayı o-luşturan parçacıkların aralarındaki boşluklardan geçiriyor."
"Sen de yapabilir misin?" diye sordu ipek kuşkucu bir tavırla.
Belgarath omuzlarını silkerek, "Bilmiyorum," dedi. "Hiç denemedim. Her neyse, Relg mağaraların kokusunu alabiliyor ve onlara ulaşabiliyor. Muhtemelen kendisi de bunu nasıl yaptığını bilmiyor-dur."
"Beni kutsiyetim yönlendirir," dedi Relg küstah bir tavırla.
"Belki de öyledir," dedi büyücü hoşgörülü bir tavırla.
"Mağaraların kutsiyeti çekiyor beni, çünkü bütün kutsal şeyler beni çeker kendisine," diye devam etti Relg. "O yüzden Ulgo mağaralarından ayrılmak kutsiyete sırtımı dönüp küfre gitmek demektir."
"Göreceğiz," dedi Belgarath.
Ce'Nedra'nın daha önce fark etmiş olduğu kayadaki ışıma, titreşmeye ve bir nabız gibi atmaya başladı; sonra prenses kayanın içinde bulanık bir şekil görür gibi oldu. Derken şekil belirginleşti ve kayalar sanki havaymış gibi, içlerinden geçerek odaya çıktı. Odaya giren kişi Gorim'e benziyordu sanki, o-nun gibi cüppeli ve sakallıydı, ama çok daha sağlam yapılıydı. Fakat bir an sonra Ce'Nedra insandan çok daha fazla bir şeyle karşı karşıya olduğunu hissetti. Huşu içinde ürpererek, kutsal bir varlığın huzurunda olduğunu anladı.
Relg sakallı varlığı gördüğünde tir tir titremeye başlayarak yere kapandı.
Varlık sükûnetle secde etmiş yobaza baktı. Sonra, "Kalk Relg," dedi sonsuzluğun bütün yankılarını içinde taşıyan sakin bir sesle. Dışarıdaki mağaralar bu sesle çınlamaya başladı.
"Kalk Relg, kalk ve Tanrına hizmet et."
SİHİRBAZIN TUZAĞI
ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
CE'NEDRA iyi eğitim görmüş bir kızdı. Görgü kurallarını o kadar iyi öğrenmişti ki, bir imparatorun ya da kralın huzuruna çıkınca ne yapması gerektiğini ezbere bilirdi. Ama bir tanrının fiziksel varlığı onu şaşırtıyor, korkutuyordu. Cahil bir köylü kızı gibi sakil ve sakar hissediyordu kendini. Titriyordu ve hayatında ilk defa ne yapması gerektiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.
UL hâlâ Relg'in dehşet içindeki yüzüne bakıyordu. "Zihnin sana söylediklerimi bozup altüst etmiş oğlum," dedi ciddi bir ifadeyle. "Sözlerimi çevirip kendi arzularına uydurmuşsun, benim irademe değil."
Relg dehşet dolu gözlerle irküdi.
"Sana Gorim olacak çocuğun Ulgo'ya senin yolunla geleceğini söylemiştim," diye devam etti UL. "Onu büyütmeye ve gözetmeye hazır olmanı söylemiştim. Peki bu yüzden kibirlenmen gerektiğini de söylemiş miydim?"
Relg yeniden tir tir titremeye başladı.

"Sana ayrılık vaazları ver dedim mi? Ulgo'ya yol göstersin diye seçtiğim Gorim'e karşı isyan çıkar dedim mi?"
Relg çöktü. Yere kapanıp "Affet beni tanrım," diye yalvarmaya başladı.
"Kalk Relg," dedi UL sert bir sesle. "Senden hoşnut değilim; bu gösterdiğin hürmet de hoşuma gitmiyor, çünkü aslında kalbin kibir dolu. Ya irademe uyacaksın, ya da seni ben uyduracağım. Kendine duyduğun bu küstahça güvenden arıtacağım seni. Ancak o zaman senin için seçtiğim göreve layık olabilirsin."
Relg yüzünde müthiş bir pişmanlık ifadesiyle, sendeleyerek ayağa kalktı ve "Tanrım..." diye boğulur gibi konuşmaya başladı.
"Sözlerimi dinle ve soru sormadan itaat et Relg. Sana buyruğum odur ki, Aldur'un müridi Belgarath ile gideceksin ve ona yardım etmek için elinden geleni yapacaksın. Ona sanki benmişim gibi itaat edeceksin. Anladın mı?"
"Anladım tanrım," dedi Relg boyun eğerek.
"İtaat edecek misin?"
"Bana ne emrediyorsan yapacağım Ey tanrım! Hayatıma mal olsa bile."
"Hayatına mal olmayacak Relg, çünkü sana daha ihtiyacım var. Mükâfatın hayal edemeyeceğin kadar büyük olacak."
Relg başını eğdi.
Bunun üzerine Tanrı Gorim'e dönerek, "Biraz daha dayan oğlum," dedi. 'Yıllar sana ağır gelse de. Yükünün kalkmasına çok kalmadı. Senden hoşnut olduğumu bilesin." Gorim de başını eğdi.
"Belgarath," diye selamladı UL büyücüyü. "Yaptığın işleri izliyorum ve Ustanın senden duydu-

ğu gururu paylaşıyorum. Kehanet senin ve kızın Polgara'nın yardımıyla hepimizin beklediği ana yaklaşıyor."
Belgarath da başını eğerek, "Çok zaman oldu Kutsalların En Kutsalı," diye cevap verdi.
"Hiçbirimizin baştan kestiremeyeceği şeyler olup duruyor."
"Doğru," dedi UL. "Hepimiz zaman zaman şaşırdık. Aldur'un bu dünyaya hediyesi doğum hakkına kavuştu mu?"
"Tamamen değil Kutsallann En Kutsalı," dedi Polgara ciddi bir ifadeyle. "Ama kıyılarına dokundu ve hepimizi başanlı olacağı yolunda ümitlendirdi."
"Selam sana Belgarion," dedi UL şaşkın genç adama. Şefaatim üstüne olsun; bil ki büyük görevin başladığında ben de Aldurla birlikte yanında olacağım."
Garion eğilip selam verirken, Ce'Nedra genç adamın selamının pek sakil olduğunu düşündü. Çok yakında ona bu konularda biraz ders vermesi gerekecekti. Tabii Garion itiraz edecekti buna, çok i-natçıydı çünkü; ama Ce'Nedra yeterince dürtüklerse onun da yola geleceğinden emindi. Zaten hepsi kendi iyiliği içindi.
UL hâlâ Garion'a bakıyordu, ama yüzündeki ifadede bir değişiklik vardı. Ce'Nedra'ya öyle geldi ki, UL sessizce başka bir varlıkla konuşuyordu; Garion'un bir parçası olan ama gene de ondan farklı o-lan bir varlıkla. Sonra UL ciddi bir yüzle başını sallayarak prensese döndü.
"Daha çocuk," dedi Polgara'ya.
"Olgun yaşta, Kutsallann En Kutsalı," dedi Polgara. "O bir Orman Perisi; onlar ufak tefek olurlar."
UL prensese yumuşak bir gülümsemeyle bakınca, Ce'Nedra bu gülümsemenin sıcaklığından parlamaya başladı sanki. "Bir çiçeğe benziyor, değil mi?" dedi sonra.
"Hâlâ dikenleri var Kutsallann En Kutsalı," dedi Belgarath hafif alaycı bir tavırla.
"Bu onun değerini daha da artırıyor Belgarath. Onun ateşinin ve dikenlerinin amacımıza güzelliğinden daha faydalı olacağı bir gün de gelecek." UL Garion'a yüzünde tuhaf, bilmiş bir gülümsemeyle baktı. Ce'Nedra her nedense kızarmaya başladığını hissetti ve sonra meydan okurcasına başını kaldırdı.
"Buraya seninle konuşmak için geldim kızım," dedi UL Ce'Nedra'ya ciddi bir yüzle. "Çünkü dostlann giderken sen burada kalmalısın. Sakın Murgolann krallığına gideyim deme, çünkü eğer Rak Cthol'a gitmeye kalkacak olursan mutlaka öleceksin; sen olmadan da karanlığa karşı mücadele yenilmeye mahkûm. Dostlann dönene kadar burada, Ulgo'nun güvenli mağaralannda kalmalısın."
Bu Ce'Nedra'nın anlayacağı dildi işte. Bir prenses olarak otoriteye boyun eğmesi gereken anı bilirdi. Hayatı boyunca istediklerini elde etmek için sızlanmış, söylenmiş ve numaralar

çevirmişse de, babasına hiç açıkça isyan etmemişti. Başını eğerek "Emrettiğiniz gibi yapacağım Kutsallann En Kutsalı," dedi, Tamının sözlerinin ne anlama geldiğini bile düşünmeden.
UL başını sallayarak, "Böylece kehanet korunmuş oluyor," dedi. "Her birinizin bu işte görevleri var. Benim de. Sizi artık oyalamayacağım çocuklanm. Yolunuz açık olsun. Tekrar görüşeceğiz." Sonra birden yokoldu.
Son sözleri Ulgo mağaralannda yankılandı. Bir anlık sessizlikten sonra, sanki tek tek her Ulgo bu kutsal ziyaretin ihtişamıyla sesini yükseltmiş gibi, o tanıdıklan ilahi, dev bir koro tarafından söylenmeye başladı.
"Belar!" diye derin bir nefes verdi Barak. "Siz de hissettiniz mi?"
"UL'un mevcudiyeti çok etkileyicidir," diye ona katıldı Belgarath. Sonra bir kaşını kaldınp alaycı bir tavırla Relg'e bakarak, "Fikrini değiştirdin galiba," dedi.
Relg'in yüzü kül rengiydi ve hâlâ titriyordu. "Tamımın emrine uyacağım," dedi. "Nereye gitme-

mi isterse oraya gideceğim."
"Bu işin hallolmuş olmasına sevindim," dedi Belgarath. "Şu anda Rak Cthol'a gitmeni istiyor. Daha sonrası için başka planlan da vardır belki, ama şimdilik Rak Cthol'u düşünelim biz."
"Sana sorgusuz sualsiz itaat edeceğim," dedi fanatik. "Tıpkı Tanrıma itaat eder gibi."
"iyi," dedi Belgarath, sonra hemen konuya girdi." Yukarıdaki kötü havayı ve zorluklan atlatmanın bir yolu var mı?"
"Bir yol biliyorum," dedi Relg. "Uzun ve zahmetlidir, ama bizi at insanlannın topraklannın hemen üstündeki tepelere çıkanr."
"Gördün mü?" dedi ipek Barak'a. "Faydalı olmaya başladı bile."
Pek ikna olmamışa benzeyen Barak homurdandı.
"Neden Rak Cthol'a gittiğimizi öğrenebilir miyim?" diye sordu Relg. Tannsıyla karşılaşmasından sonra bütün huyu suyu değişmişti.
"Aldur Taşı'nı geri alacağız," dedi Belgarath.
"O taştan bahsedildiğini duymuştum," dedi Relg.
ipek kaşlannı çatarak, "Rak Cthol'un altındaki mağaralan bulabileceğinden emin misin?" diye sordu Relg'e. "Onlar UL'un mağaralanna benzemez herhalde; Cthol Murgos'taki mağaralar pek kutsal değildir muhtemelen, hatta tam tersidir."
"Nerede olursa olsun her mağarayı bulabilirim," dedi Relg kendinden emin bir tavırla.
"Peki öyleyse," diye devam etti Belgarath. "Her şey yolunda giderse mağaralardan geçip kimseye görünmeden şehre çıkacağız. Ctuchik'i bulup Taşı elinden alacağız."
"Mücadele etmeyecek mi?" diye sordu Durnik.
"Umanm eder," dedi Belgarath ateşli bir sesle.
Barak gülerek, "Tam bir Alorn gibi konuştun Belgarath," diye takıldı.
"Bu pek bir erdem sayılmaz," dedi Polgara.
"Rak Cthol'un sihirbazıyla vakti geldiğinde hesaplaşınm," dedi büyücü asık bir suratla. "Her neyse, Taşı alır almaz tekrar mağaralara inip kaçarız."
"Bütün Cthol Murgos da peşimizde olur," dedi ipek. "Murgolarla epey uğraştım, inatçı bir halktır."
"Bu sorun çıkarabilir," dedi Belgarath. "Peşimizde uzun süre kalmalannı istemem. Eğer bir Murgo ordusu peşimizden Batıya girerse, bu bir istila harekâtı olarak görülür; o zaman da henüz hazır olmadığımız bir savaş başlar. Fikri olan var mı?" Etrafına bakındı.
"Hepsini kurbağaya çevir," dedi Barak omuzlanın silkerek.
Belgarath ona pis pis baktı.
"Canım bu da bir fikir," dedi Barak kendini savunarak.
"Onlar aramaktan vazgeçene kadar mağaralarda saklanalım," diye önerdi Durnik.
Polgara başını sallayarak, "Olmaz," dedi. "Belli bir zamanda belli bir yerde olmamız lazım. Zaten ucu ucuna yetişeceğiz. Cthol Murgos' ta bir mağarada saklanarak bir ay harcayamayız."
"Nerede olmamız gerekiyor Pol Teyze?" diye sordu Garion.
"Sonra anlatının," diye lafı değiştirdi Pol, Ce'Nedra'ya kaçamak bir bakış fırlatarak. Prenses hemen Polgara'nın sözünü ettiği olayın kendisiyle bir ilgisi olduğunu anlayıp meraktan kıvranmaya başladı.
Düşünceli bir suratla Grulla dövüş sırasında kınlan kaburgalannı yoklamakta olan Mandoral-

len, hafifçe öksürerek, "Acaba ziyaret edeceğimiz arazinin bir haritasına sahip misiniz Mukaddes Go-rim?" diye sordu nezaketle.
Gorim biraz düşündükten sonra, "Galiba bir haritam olacaktı," dedi. Bardağını hafifçe masaya vurunca, Ulgo hizmetkârı hemen odaya girerek yanına geldi; Gorim ona bir şeyler söyleyince de yeniden dışarı çıktı. "Hatırladığım kadarıyla harita çok eskiydi," dedi Gorim. Pek doğru da olmayabilir. Haritacılarımız yeryüzündeki mesafeleri anlamakta biraz zorluk çekerler de."
"Mesafeler mühim değil," dedi Mandorallen. "Diğer memleketlerin Cthol Murgos hududundaki vaziyetlerini hatırlamak istiyorum sadece. Mektepteyken coğrafyam pek iyi değildi."
Hizmetkâr geri dönerek Gorim'e rulo halinde bir parşömen uzattı, o da parşömeni Mandorallen'e verdi.
Şövalye haritayı açıp bir süre inceledikten sonra, "Hatırladığım gibiymiş," dedi. Sonra Belgarath'a döndü: 'Yanlış hatırlamıyorsam kadim dostum, Murgoların Aldur Vadisi'ne giremeyeceklerini söylemiştiniz."
"Evet, öyle," dedi Belgarath.
Mandorallen haritada göstererek, "Rak Cthol'a en yakın hudut Tolnedra hududu," dedi. "Mantık o cihete, yani en yakın hududa doğru kaçacağımızı söyler."
"Pekâlâ," dedi Belgarath.
"O zaman arkamızda bir sürü iz bırakarak Tolnedra'ya kaçıyormuş gibi yapalım. Sonra kayalık bir bölgede izlerimizi belli etmeden dönüp, kuzeybatıya, Vadiye doğru gidelim. Bu kafalarını karıştırmaz mı? O zaman bizim eski yolumuzu takip edip zaman kaybedeceklerinden emin olamaz mıyız? Tabii mutlaka bir süre sonra hatalarını anlayıp tekrar peşimize takılırlar, ama arayı birkaç fersah açmış oluruz o vakte kadar. Onlara yasak olan Vadiye de girmek istemeyeceklerinden, peşimizi tamamen bırakabilirler."
Herkes haritaya bakıyordu.
"Bu fikri sevdim," dedi Barak, kocaman eliyle şövalyenin omuzuna bir şaplak atarak.
Mandorallen irkilerek elini kırık kaburgalarına götürdü.
"Kusura bakma Mandorallen," dedi Barak. "Unutmuştum."
İpek haritayı dikkatle inceliyordu. "Bu planda iş var Belgarath," dedi sonunda. "Şuradan yukarı dönersek..." diye işaret etti, "doğu sıradağlarının tepesine çıkarız. Bizim inecek bol bol vaktimiz olur, a-ma onlar bir millik bir inişe kalkışmaya kolay kolay karar veremezler."
"ÇoHag'a haber yollayabiliriz," dedi Hettar. "Eğer birkaç kabile tam orada bekliyor olursa, Murgoların böyle bir maceraya kalkışması daha da güçleşir."
Belgarath sakalını kaşıdı. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Bu yolu deneyelim. Relg bizi Ulgo'dan çıkarır çıkarmaz gidip babanı ziyaret edeceksin Hettar. Ona planımızı anlat ve bizi karşılamak için birkaç bin savaşçıyla Vadiye gelmesini söyle."
Uzun boylu Algar tek saç tutamını dalgalandırarak başını salladı; ama yüzünden hayal kırıklığına uğradığı belli oluyordu.
"Hiç hayale kapılma Hettar," dedi ihtiyar. "Seni zaten Cthol Murgos'a götürmeye niyetim yoktu. Başını belaya sokman için her türlü fırsat var orada."
Hettar üzüntüyle içini çekti.
"Üzme kendini Hettar," dedi ipek. "Murgolar fanatik bir ırktır. En azından bazılarının, aşağıda onları kim beklerse beklesin, peşimizden gelmeye kalkacaklarından emin olabilirsin. Tabii o zaman diğerlerine gözdağı vermek için bunların işini halletmen gerekir."
Hettar'ın yüzü aydınlandı.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
"İpek," dedi Leydi Polgara sert bir sesle.
Ufak tefek adam masum bir yüzle ona döndü. "Peşimize takılmalarını engellemeliyiz Polgara."
"Tabii, tabii," dedi Polgara alayla.
"Murgolann Vadiye doluşmasını istemeyiz, değil mi?"
"Tamam ipek."
"Ben o kadar da kana susamış biri değilimdir."
Polgara sırtını döndü ona.
ipek masum masum içini çekerek, "Hakkımda hep kötü şeyler düşünüyor," dedi.
O ana kadar Ce'Nedra'nın UL'a hiç düşünmeden verdiği sözün sonuçlarını düşünecek kadar vakti olmuştu. Diğerleri az sonra gidecekti ve o burada kalacaktı. Daha şimdiden kendini yalnız hissetmeye başlamıştı; diğerleri onun dahil olmadığı planlar yapıyorlardı bile. Düşündükçe daha da kötü geliyordu. Alt dudağı titremeye başladı.

Ulgo Gorim'i, bilge yüzünde anlayışlı bir ifadeyle onu seyrediyordu. "Geride kalmak kolay değildir," dedi yumuşak bir sesle; kocaman gözleri Ce'Nedra'nın zihninin içine bakıyordu sanki. "Mağaralarımı; da sana yabancı geliyor; karanlık ve kasvetli."
Ce'Nedra sesini çıkarmadan başıyla onayladı.
"Ama biriki günde gözlerin bu ışığa alışır," diye devam etti Gol rim. "Bu mağaralarda, dışarıdan hiç kimsenin asla görmemiş olduğu güzellikler vardır. Evet, çiçek yok belki, ama mücevherlerin yerlerden ve duvarlardan çiçek gibi fışkırdığı gizli mağaralar var. Güneşsiz dünyamızda ağaç yok, ama saf altından damarların birbirine dolanarak yere kadar indiği yerler var."
"Aman dikkat edin Kutsal Gorim," dedi ipek. "Prenses Tolnedralıdır. Ona böyle şeyler gösterirseniz, gözlerinizin önünde histeri krizi geçirebilir."
"Hiç komik değil Prens Kheldar," dedi Ce'Nedra buz gibi bir sesle.
"Pişmanlıktan mahvoldum Prenses Hazretleri," dedi İpek müthiş bir ikiyüzlülükle gösterişli bir selam vererek.
Prenses elinde olmadan güldü. Bu fare suratlı ufak tefek Drasniyalı o kadar utanmazdı ki, ona kızmak bile mümkün olmuyordu.
"Ulgo'da kaldığınız sürece benim sevgili torunum olacaksınız prenses," dedi Gorim. "Sessiz göllerimizin kıyısında yürüyüşler yaparız, çoktan unutulmuş mağaraları keşfederiz. Konuşuruz. Dış dünya Ulgo hakkında pek az şey bilir. Belki de bizi anlayan ilk yabancı olursunuz."
Ce'Nedra birden uzanıp ihtiyarın zayıf elini yakaladı. O kadar tatlı bir ihtiyardı ki! "Şeref duyarım Kutsal Gorim," dedi içinden gelerek.
O gece gerçi yerin altındaki bu garip ülkede gece ile gündüz pek fark etmiyordu ama Gorim'in piramit biçimindeki evinde, rahat yataklarda uyudular. Ertesi sabah birtakım Ulgolar atları Gorim'in mağarasına getirdiler. Herhalde onların geldiği merdivenli yoldan daha uzun bir yoldan dolaşmışlardır, diye düşünde prenses. Arkadaşları yol hazırlığına başlamışlardı bile.
Ce'Nedra bir kenarda oturmuş ve kendini daha şimdiden yapayalnız hissetmeye başlamıştı. Gözleri tek tek arkadaşlarının yüzlerinde dolaşıyor, sanki hepsini hafızasına kaydetmeye çalışıyordu. Sıra Garion'a gelince gözleri doluverdi.
Mantıksızdı belki, ama onun için kaygılanmaya başlamıştı. O kadar pervasızdı ki. Bir kere gözünün önünden ayrılınca, kendisini tehlikeye atacak işler yapacağından adı gibi emindi. Tabii Polgara ona dikkat ederdi, ama aynı şey değildi. Birden Garion'un yapacağı aptalca şeyler ve bunların kendisinde neden olacağı sıkıntı yüzünden ona kızdı. Bir şey yapar de azarlamak için bahane bulurum ümidiyle dik dik bakmaya başladı.
Gorim'in evinden çıkıp onları geçirmemeye, herkes gittikten sonra kapıda öyle kala kalmamaya

karar vermişti. Ama herkes geniş kemerli kapıdan çıkmaya başlayınca, bu kararlılığı eriyip gidiverdi birden. Hiç düşünmeden Garion'un peşinden koşup onu yakaladı.
Garion şaşkınlıkla dönünce parmaklarının ucunda yükselip yüzünü minik ellerinin arasına alarak onu öptü. "Dikkatli olacaksın, tamam mı!" dedi. Sonra Garion'u tekrar öptü ve dönüp ağlayarak eve koştu. Garion arkasından hayretler içinde bakakaldı.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
Dördüncü Kısım CTHOLMURGOS
ON DOKUZUNCU BOLUM
GÜNLERDİR KARANLIKTAYDILAR. Relg'in taşıdığı soluk ışık bir kerteriz noktası oluşturuyordu sadece; izlenecek bir şey. Karanlık Garion'un yüzüne bastırıyordu; görünmeyen kayalara çarpmamak için bir elini uzatmış, engebeli zeminde tökezleyerek yürüyordu. Tek sorun küf kokulu karanlık da değildi. Üstündeki ve dört bir yanındaki dağların inanılmaz ağırlığını da hissediyordu. Taş, üstüne çökmüştü; onu kapatmış, millerce uzanan kesintisiz kayaların içine hapsetmişti. Hiç durmadan kıyısında dolaştığı panik duygusuyla mücadele ediyor, çığlık atmamak için dişlerini sıkıyordu.
Relg'in izlediği dolambaçlı yolun bir hedefi yokmuş gibi görünüyordu. Yol ayrımlarında yaptığı seçimler keyfiydi sanki; ama kendisi gitmiş anısı kalmış seslerin rutubetli havada fısıldaştığı, geçmişten kalan seslerin sonsuza dek yankılandığı, mırıldanan mağaralarda sarsılmaz bir güvenle ilerliyordu. Kılavuzlarının bu kendine güveni Garion'un mantıksız bir paniğe kapılmamasının tek nedeniydi.
Bir noktada yobaz durakladı.
"Ne oldu?" dedi îpek. Sesinde Garion'un da zihninde hissedip durduğu her an paniğe kapılabilir-miş havası vardı.

"Burada gözlerimi örtmem lazım," dedi Relg. Balık pulu gibi metal plakaların üst üste bindirilmesiyle oluşmuş, tuhaf bir zırh giyiyordu. Zırhın beli kemerliydi ve başına bir kapüşon gibi geçerek yalnızca yüzünü açıkta bırakıyordu. Kemerinde ağır, kıvrık bir hançer vardı ki, görünüşü bile Garion'un tüylerini ürpertiyordu. Zırhının altından bir bez parçası çıkararak dikkatle yüzüne örttü.
"Niye yapıyorsun bunu?" diye sordu Durnik.
"ilerideki mağarada bir kuvars damarı var," dedi Relg. "Dışarıdaki güneş ışığını yansıtıyor. Işık çok parlak."
"Gözlerin bağlıyken ne yöne gideceğini nasıl anlayabilirsin ki?" dedi İpek. "Bez o kadar kalın değil. Gerektiği kadar görebilirim. Haydi gidelim."
Yürümekte oldukları koridorda bir köşeyi döndüklerinde, Garion ilerideki güneş ışığını gördü. İçinden ışığa doğru koşmak geldiyse de bu arzuya direndi. İlerlerlerken Hettar'ı izleyen atların nallan taş zeminde takırdayıp duruyordu. Mağara devasaydı ve pırıldayan kristal bir ışıkla doluydu. Parlak bir kuvars şerit tavan boyunca uzanıyor, mağarayı göz kamaştıran bir pırıltıya boğuyordu. Tavandan büyük sarkıtlar sallanıyor, yerden yükselen dikitler de onları karşılıyordu. Mağaranın merkezinde başka bir yeraltı gölü uzanıyordu. Gölün yüzeyi, yukarı uçtaki minik bir şelaleden dökülen sularla kıpır kı-pırdı; suların şıpırtısı mağarada küçük gümüş bir çan sesi gibi sonsuz kereler yankılanıyor ve artık millerce geride kalmış olan Ulgos mağaralarındaki sonsuza dek tekrarlanan şarkıyı hatırlatıp onunla u-yum içinde akıp gidiyordu. Her yanı kaplayan renkler Garion'un gözlerini kamaştırmıştı. Kuvars dama-rındaki kristal prizmalar ışığı kırarak renkli ışın demetlerine dönüştürüyor ve mağarayı gökkuşağı renkleriyle dolduruyordu. Garion birdenbire bu göz kamaştırıcı mağarayı Ce'Nedra'ya gösterme iste-

ğiyle yamp tutuştuğunu fark ederek hayretler içinde kaldı.
"Çabuk," dedi Relg, yüzündeki peçe ışığı örtmeye yetmiyormuş gibi bir elini gözlerine kapayarak.
"Neden burada mola vermiyoruz ki?" dedi Barak. "Dinlenmeye ihtiyacımız var, burası da iyi bir yere benziyor."
"Burası bütün mağaralar içindeki en kötü yerdir," dedi Relg.
"Sen karanlığı seviyor olabilirsin," dedi Barak. "Ama biz o kadar da bayılmıyoruz." Gözlerini mağaranın içinde gezdirdi.
"Gözlerini kapat salak," diye haykırdı Relg.
"Sözlerine dikkat et arkadaşım."
"Eğer örtmezsen, buradan çıktıktan sonra kör olursun. Gözlerinin karanlığa alışması iki gün aldı. Burada fazla kalırsak, ilk günkü gibi olursun."
Barak Ulgo'ya bir süre dik dik baktı. Sonra homurdanıp başını sallayarak, "Kusura bakma," dedi. "Anlamamıştım." Özür dilercesine elini Relg'in omuzuna koydu.
"Dokunma bana!" diye haykırdı Relg, Barak'ın koca elinden kaçarak.
"Ne var?"
"Dokunma bana sakın dokunma."
"Ne oluyor buna?" dedi Barak.
"Onu kirletmeni istemiyor," dedi Belgarath.
"Kirletmek mi? Onu mu?"
"Bedensel saflığı onun için çok önemli. Onun açısından bakarsan, her dokunuş onu kirletebilir."
"Kirletebilir mi? Domuz kadar pis zaten."
"Başka tür bir pislikten bahsediyoruz. Haydi yola devam edelim."
Barak öfkeyle söylenip homurdanarak en arkadan yürümeye başladı. Başka bir karalık tünele girdiler; Garion özlemle gerilerinde kalan parlak mağaranın sönen ışığına baktı. Sonra bir köşeyi döndüler ve ışık kayboldu.
Mırıldanan karanlıkta zamanın hesabını tutmanın imkânı yoktu. Arada bir yemek ve dinlenmek için durmaları hariç tutulursa, tökezleye tökezleye ilerliyorlardı. Garion'un uykusu dağların onu ezdiği kâbuslarla doluydu. Hafif bir rüzgâr örümcek ağı gibi yanağını okşadığında, bir daha gökyüzünü göreceğinden ümidi kesmişti. Hesaplayabildiği kadarıyla, Ulgo'daki son aydınlık mağaradan ayrılıp bu sonsuz karalığa atılalı beş gün olmuştu. Önce bu ılık hava akımının bir hayal olduğunu sandı, ama sonra mağaranın rutubetli, küf kokulu havası içinde ağaç ve çimen kokulan da duymaya başlayınca ilerilerde bir yerde bir açıklığın, bir çıkışın olduğuna kanaat getirdi.

Dışarının ılık havası giderek daha hissedilir hale geldi ve çimen kokusu ilerlemekte oldukları tüneli doldurdu. Zemin yukarı doğru meyillendi ve karanlık hiç fark ettirmeden azalmaya başladı. Sonsuz karanlıktan dünyanın tarihindeki ilk sabaha doğru ilerliyorlardı sanki. Arkadan gelen atlar da temiz hava kokusunu almış olacaklar ki, hızlarını artırdılar. Ama Relg giderek yavaşladı, daha da yavaşladı. Sonunda tamamen durdu. Pullu zırhından yükselen metal hışırtısı durumunu ele veriyordu. Relg titriyor, kendini önündeki kadere hazırlamaya çalışıyordu. Peçesini yeniden yüzüne örtmüş, hırlamaya benzeyen Ulgo dilinde ateşli ateşli, yalvarır gibi bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı. Yüzünü örttükten sonra isteksizce, ayaklarını sürüyerek yürümeye başladı yeniden.
İleride altın rengi bir ışık belirdi. Tünelin ağzı ışıkta, önü ağaç gövdeleriyle düzensiz bir açıklık olarak hayal meyal görülebiliyordu. Hettar'ın uyarılarına aldırış etmeyen küçük tay, birden küçük toynaklarıyla büyük bir patırtı çıkararak açıklığa doğru atılıp dışarı, ışığa fırladı.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
Belgarath küçük hayvanın ardından gözlerini kısarak bakıp sakalını kaşıdı. "Ayrıldığımızda annesiyle birlikte onu da yanında götürsen iyi olacak," dedi Hettar'a sonra. "Durumu hiç ciddiye almıyor, ama Cthol Murgos çok ciddi bir yerdir."
Hettar ciddi ciddi başını salladı.
"Yapamayacağım," dedi Relg ansızın, sırtını ışığa dönüp tünelin kayalık duvarına yapışarak. "Yapamayacağım."
"Tabii ki yaparsın," dedi Pol Teyze onu sakinleştirmeye çalışarak. "Alışman için yavaş yavaş çıkarız."
"Dokunma bana," dedi Relg dalgın bir tavırla.
"Bu iş sıkıcı olmaya başlıyor," diye homurdandı Barak.
Garion ve diğerleri ışığa duydukları açlığın etkisiyle, hevesle ilerlediler. Mağaranın ağzındaki çalıların arasından sıyrılıp günışığına çıktılar ve hemen gözlerini kapattılar elleriyle. Işık önce Gari-on'un gözlerine bıçak gibi saplandı, ama birkaç dakika sonra tekrar görebildiğini fark etti. Mağaranın kısmen örtülü olan ağzı, kayalık bir yamacın ortasına yakın bir yerdeydi. Arkalarında kar kaplı Ulgo dağlan lacivert gökyüzü önünde, sabah ışığında parlıyor, önlerinde ise deniz gibi geniş bir ova uzanıyordu. Sonbaharla altın rengine dönmüş olan uzun çimenler, sabah meltemiyle büyük dalgalar yaparak titreşiyorlardı. Ufka kadar uzanan ovaya bakan Garion, kendisini bir kâbustan uyanmış gibi hissetti.
Arkalarındaki mağara ağzının hemen içinde, Relg arkasını ışığa dönerek yere diz çökmüş, göğsünü ve omuzlarını yumruklayarak dua ediyordu.
"Şimdi ne yapıyor bu?" dedi Barak.
"Bir nevi arınma ayini," dedi Belgarath. "Kendini tüm günahlardan arındırıp mağaraların özünü ruhuna almaya çalışıyor. Bunun dışarıda hayatta kalmasına yardım edeceğine inanıyor."
"Ne kadar sürer?"
"Bir saat kadar herhalde. Epeyce karmaşık bir ayindir." Relg dua etmeye kısa bir ara verip yüzüne bir peçe daha örttü. "Kafasına biraz daha kumaş sararsa boğulacak," dedi îpek.
"Ben yola çıksam iyi olur," dedi Hettar eyer kayışlarını sıkarken. "ÇoHag'a söylememi istediğin başka bir şey var mı?"
"Şu ana kadar olup bitenleri ötekilere de anlatmasını söyle," dedi Belgarath. "işler öyle bir hale geldi ki, artık herkesin tetikte olmasını istiyorum."
Hettar başıyla onayladı.
"Nerede olduğumuzu biliyor musun?" dedi Barak.
"Tabii," dedi uzun boylu Algar önündeki önündeki dümdüz, hiçbir ayırt edici özelliği olmayan o-vaya bakarak.
"Rak Cthol'e gidip dönmemiz en az bir ayımızı alır," dedi Belgarath. "Eğer fırsat bulursak, aşağıya inmeye başlamadan doğu yamacında işaret ateşi yakarız. ÇoHag'a bizi orada beklemesinin çok ö-nemli olduğunu söyle. Murgolann Algarya'ya girmesini istemiyorum. Daha savaşa hazır değilim."
"Orada olacağız," dedi Hettar atına atlarken. "Cthol Murgos'ta dikkatli olun. Atının başını çevirerek bayır aşağı, ovaya doğru ilerlemeye başladı; tayla annesi de peşinden geliyorlardı. Tay bir an durup Garion'a bakarak kişnedi, sonra tekrar annesinin peşine takıldı.
Barak karamsar bir yüzle başını sallayarak, "Hettar'ı özleyeceğim," diye gürledi. "Cthol Murgos ona göre değil," dedi İpek. "Tasma takmak zorunda kalabilirdik." "Biliyorum," diye içini çekti Barak, "ama gene de özleyeceğim."

BELGARIAD 3
"Ne yöne gidiyoruz?" dedi Mandarollen gözlerini kısıp ovaya bakarak.
Belgarath güneydoğuyu göstererek, "Bu tarafa," dedi. 'Vadinin üst tarafından geçip doğu yamacına varacağız, sonra da Mishrak aç Thull'un güney ucundan dolaşacağız. Thullar Murgolar kadar düzenli devriye çıkarmaz."
"Thullar mecbur kalmadıkça hiçbir şey yapmaz," dedi ipek. "Grolimlerden paçayı kurtarmaya harcarlar vakitlerinin tamamını."
"Ne zaman yola çıkıyoruz?" diye sordu Durnik.
"Relg dualarını bitirir bitirmez," dedi Belgarath.
"Kahvaltı için vaktimiz var öyleyse," dedi Barak alaycı bir tavırla.
Bütün gün boyunca, lacivert bir sonbahar gökyüzü altında, Güney Algarya'nın çayırlarla örtülü düzlüklerinde yol aldılar. Durnik'in eski, kukuletalı bir pelerinini zırhının üstüne giymiş olan Relg, kazık gibi bacaklarıyla doğru dürüst ata binemiyordu. Nereye gittiğine bakmaktansa, başını yukarı doğru kaldırmamaya çalışıyor gibiydi.
Ekşi ve onaylamayan bir suratla onu izleyen Barak, "işini öğretmek gibi olmasın ama Belgarath," dedi birkaç saat sonra, "Bu adam başımıza bela çıkaracak gibi görünüyor."
"Işık gözlerini acıtıyor Barak," dedi Pol Teyze iriyarı savaşçıya. "Ayrıca da ata binmeye alışık değil. O kadar önyargılı olma."
Barak yüzündeki ifadeyi hiç değiştirmeden ağzını sımsıkı kapattı.
"Hiç olmazsa ayık kalacağına güvenebiliriz," dedi Pol Teyze. "Ki aynı şeyi küçük grubumuzun bazı üyeleri için söylemek mümkün değil."
Barak huzursuz bir tavırla öksürdü.
Kavisler çizerek akan bir derenin ağaçsız kıyısında kamp kurdular o gece. Güneş battıktan sonra Relg biraz rahatladı, ama bu defa da ateşe bakmamaya gayret ediyordu. Derken bir ara başını kaldırıp akşamın ilk yıldızlarını gördü. Bir an için ağzı açık kalakaldı ve peçesiz yüzünden ter boşandı. Sonra kollarıyla başını örtüp boğulur gibi bir çığlıkla yüzükoyun yere kapandı. Garion, "Relg!" diye haykırarak adamın yanına koşup düşünmeden onu yakalamaya çalıştı.
"Dokunma bana!" diye inledi Relg ani olarak. "Saçmalama. Neyin var? Hasta mısın?"
"Gökyüzü," diye hırladı Relg. "Gökyüzü! Korkunç!" "Gökyüzü mü?" Garion şaşırmıştı.
"Gökyüzünün nesi var?" Başını kaldırıp tanıdık yıldızlara baktı.
"Sonu yok," diye inledi Relg. "Sonsuza kadar öylece gidiyor." Garion birdenbire meseleyi anladı. Mağaralarda mantıksız bir şekilde korkan kendisiydi, çünkü kendisini kapatılmış gibi hissediyordu. Burada, açık gökyüzü altında da Relg aynı kör dehşete kapılmıştı. Garion Relg'in muhtemelen hayatı boyunca hiç Ulgo mağaralarından çıkmamış olduğunu anladı. "Merak etme," dedi onu teskin etmeye çalışarak. "Gökyüzü sana bir şey yapmaz. Orada duruyor sadece. Aldırma."
"Dayanamıyorum." "Bakma öyleyse."
"Orada olduğunu biliyorum ya... Bütün o boşluk..." Garion çaresizce Pol Teyzeye baktı. Teyzesi konuşmaya devam etmesini işaret edince, "Boş değil ki," dedi söyleyecek laf arayarak. "Bir sürü şeyle dolu... Bir sürü... Bulutlar, kuşlar, ışık, yıldızlar..." "Ne?" dedi Relg başını kaldırarak. "Onlar da ne?" "Bulutlar mı? Canım herkes..." Garion durdu. Belli ki Relg bulutların ne olduğunu bilmiyordu. Hayatında hiç bulut görmemişti. Garion bunu da hesaba katarak ne söyleyeceğini tekrar düşündü. Açıklamak kolay olmayacaktı. Derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, bulutlardan başlayalım."
Açıklamak epey uzun sürdü. Relg söylediklerini anlıyor muydu, yoksa gökyüzünü düşünmemek için kelimelere mi sarılıyordu, Garion bunu anlayamadı. Bulutlar faslını geçtikten sonra, kuşlar biraz daha kolaydı, ama tüyleri anlatmakta zorlandı.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
Garion tam kanatlan anlatırken Relg sözünü keserek, "UL sana Belgarion dedi," dedi. "Adın Belgarion mu?"
"Yani..." dedi Garion biraz huzursuz olarak. "Tam olarak değil. Aslında adım Garion, ama öteki ad da bana aitmiş... Ama daha sonra, büyüdüğümde..."
"UL her şeyi bilir," dedi Relg. "O sana Belgarion dediyse adın Belgarion'dur. Ben sana Belgarion diyeceğim."
"Yapmasan daha iyi olur."
"Tanrım bana kızdı," diye inledi Relg. Sesinde hastalıklı bir kendinden iğrenme havası vardı. "Onu hayal kırıklığına uğrattım."

Garion bu noktaya nereden geldiklerini anlayamadı. Yaşadığı paniğin ortalık yerinde, Relg bir de teolojik bir krizin dehşetine düşmüştü her nasılsa. Sırtını ateşe dönüp yere oturdu ve omuzlan derin bir umutsuzlukla çöktü.
"Değersizim," dedi neredeyse hıçkırarak. "UL kalbimin sessizliği içinde benimle konuştuğunda, bütün diğer insanlardan daha yüce olduğumu sandım. Ama şimdi pislikten de beterim." Acıyla kafasını yumruklamaya başladı.
"Yapma!" dedi Garion. "Bir yerini sakatlayacaksın. Bu da nereden çıktı şimdi?"
"UL bana çocuğu Ulgo'ya açıklayacak kişinin ben olacağımı söyledi. Ben de onun gözünde ayrıcalıklı bir yerim olduğunu sandım."
"Hangi çocuktan bahsediyoruz?"
"Çocuk. Yeni Gorim. UL halkını böyle yönlendirir ve korur. Eski Gorim'in yapacağı işler bittiğinde, UL onun yerine geçecek çocuğun gözlerine özel bir işaret koyar. UL bana çocuğu Ulgo'ya getirecek olanın ben olduğumu söylediğinde, sözlerini başkalarına aktardım; onlar da bana saygı duyup UL'un ağzından konuşmamı istediler. Etrafımda günah ve ahlaksızlık olduğunu görüyordum; bunlara karşı sözler söyledim ve insanlar beni dinlediler. Ama sözler benimdi, UL'un değil. O kadar kibirlendim ki, UL adına konuştum. Kendi günahlarımı görmeyip başkalarının günahlarını mahkûm ettim." Relg'in sesi yoğun bir kendini hakir görmeyle boğuklaşmıştı. "Ben kirliyim," dedi. "Menfur bir yaratığım. UL elini kaldırıp yok etmeliydi beni."
"Bu yasaktır," dedi Garion düşünmeden.
"Kimin gücü yeter ki UL'a bir şeyi yasaklamaya?"
"Bilmiyorum. Bütün bildiğim, yok etmenin yasak olduğu, tanrılara bile. Öğrendiğimiz ilk şey budur."
Relg aniden başını kaldırınca, Garion müthiş bir hata yapmış olduğunu anladı. "Sen tanrıların sırlarını biliyor musun?" diye sordu fanatik, inanamayarak.
"Onların tanrı olması önemli değil," dedi Garion. "O yasak herkes için geçerli."
Relg'in gözlerinde bir umut ışığı belirdi. Diz çöküp Garion'un önünde secde ederek,
"Günahlarımı bağışla," diye yalvardı.
"Ne?"
"Değersizdim ama kendimi yüce gördüm."
"Bir hata yapmışsın, o kadar. Bir daha yapma yeter. Lütfen kalk Relg."
"Habisim ben, temiz değilim."
"Sen mi?"
"Kadınlara kötü gözle baktım."
Garion utançla kızanp sinirli bir şekilde öksürerek, "Hepimizin ara sıra başına gelir böyle şey-

ler," dedi.
"Kötü niyetliydim, habistim" diye inledi Relg. "Kendi habasetimle yanıyorum."
"Eminin UL seni anlamıştır. Kalkar mısın lütfen Relg? Hiç gerek yok buna."
"Ağzım dua ederken aklım ve kalbim başka yerdeydi."
"Relg..."
"Gizli mağaralar arayıp buldum, ama UL'a adamak için değil, sırf bulmanın keyfi için. Tanrımın bana verdiği hediyeyi kirlettim."
"Relg, lütfen..."
Relg kafasını yere vurmaya başladı. "Bir keresinde UL'un sesinin yankılandığı bir mağara buldum. Başkalarına haber vermedim, UL'un sesini kendime sakladım."
Garion korkmaya başladı. Fanatik Relg iyice çileden çıkıyordu.
"Cezalandır beni Belgarion," diye yalvardı. "Günahlarım için bana ağır bir ceza ver."
Garion birdenbire zihninde bir açılma hissetti. Ne söyleyeceğini kelimesi kelimesine biliyordu.
"Ben böyle bir şey yapamam Relg," dedi ciddi bir tavırla. "Seni ne cezalandırabilir ne de affedebilirim. Eğer yapmaman gereken bir şey yapmışsan, bu UL ile senin aranda. Eğer cezalandırılman gerektiğini düşünüyorsan, bunu sen yapmalısın. Ben yapamam. Yapmam."
Relg acı içindeki yüzünü kaldırarak Garion'a baktı. Sonra boğulur gibi bir çığlık atarak ayağa fırladı ve inleyerek karanlıklar içinde kayboldu.
"Garion!" Pol Teyzenin sesinde o tanıdık azarlama edası vardı yine.
"Ben bir şey yapmadım," dedi Garion ani bir biçimde.
"Ne dedin ona?" diye sordu Belgarath.

"Bir sürü günah işlediğini söyledi," dedi Garion. "Benden onu cezalandırmamı ve affetmemi istedi."
"Eee?"
"Böyle bir şey yapamazdım dede."
"Çok zor bir şey mi?"
Garion ona bakakaldı.
"Alt tarafı biraz yalan söyleyecektin. Çok mu zor yani?"
"Yalan mı? Böyle bir konuda mı?" Garion bunun düşüncesinden bile dehşete kapılmıştı.
"Ona ihtiyacım var Garion. Eğer dinsel bir histeriye kapılırsa işime yaramaz. Kafanı kullan biraz evlat."
"Yapamam dede," dedi Garion inatla. "Bu konu onun için yalan söylenemeyecek kadar önemli."
"Gidip Relg'i bulsan iyi olacak baba," dedi Pol Teyze.
Belgarath Garion'a bakarak kaşlarını çattı. "Bu mesele kapanmadı daha evlat," dedi öfkeyle parmağını sallayarak. Sonra kendi kendine homurdanarak Relg'in peşinden uzaklaştı.
Garion birdenbire Cthol Murgos yolculuğunun çok uzun ve huzursuz olacağından emin oluverdi.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
YİRMİNCİ BOLUM
O YIL YAZ ovalarda ve Algarya düzlüklerinde uzun sürmüştü, ama sonbahar kısa oldu. Maragor'un üstündeki dağlarda ve Ulgo zirvelerinde karşılaştıkları kar fırtınaları, kışın erken geleceğini ve sert geçeceğini belli etmişti zaten; kırlık araziden doğu sıradağlarına yaklaştıkça, geceleri soğuk olmaya başlamıştı bile.
Garion'un Relg'in suçluluk duygusuyla başa çıkamaması yüzünden müthiş öfkelenmiş olan Belgarath, biraz sakinleşmişti. Ama bu defa da, o kaçınılmaz mantığıyla Garion'un omuzlarına korkunç bir görev yükledi. "Her nedense sana güveniyor," dedi ihtiyar, Garion'a. "O yüzden onu sana emanet ediyorum. Ne yaparsan yap, ama bir daha dağılmamasını sağla."
Relg önceleri Garion'un onu konuşturma çabalarına karşılık vermedi, ama bir süre sonra, üstündeki açık gökyüzü yüzünden bir panik krizine daha kapıldığında konuşmaya başladı; önceleri kesik kesik, ama sonra bardaktan boşanırcasına. Garion'un korktuğu gibi Relg'in en sevdiği konu günahtı. Relg'in en basit şeyleri bile günah sayması karşısında hayretten hayrete düşüyordu Garion. Örneğin, yemekten önce dua etmeyi unutmak büyük bir küfürdü Relg'e göre. Yobazın kasvetli kusurlar listesi u-zadıkça, Garion bunların çoğunun fiilde değil fikirde günahlar olduğunu fark etti. En sık ortaya çıkan konu ise, kadınlar hakkındaki şehevi hislerdi. Relg'in bunları uzun uzun tasvir etmesi Garion'u çok huzursuz ediyordu.
"Kadınlar bizim gibi değil tabii ki," dedi yobaz bir gün yan yana at sürerlerken. "Zihinleri ve kalpleri bizimki gibi kutsiyete yönelik değil. O yüzden de vücutlarıyla bizi baştan çıkarıp günaha çekmek istiyorlar."
"Niye böyle yapıyorlar sence?" dedi Garion ihtiyatla.
"Çünkü kalpleri şehvetle dolu," dedi Relg sert bir tavırla. "Faziletli insanları baştan çıkarmaktan özel bir zevk alıyorlar. Bu yaratıkların nasıl dolambaçlı yollara başvurduğunu anlatsam inanamazsın Belgarion. En aklı başında kadınlarda bile gördüm bunu, en imanlı müritlerimin karılarında. Durmadan dokunuyorlar insana, kazaymış gibi yapıp sürtünüyorlar; elbiselerinin yeni sıyrılsın da yuvarlak kollan görülsün diye, etekleri açılsın da ayak bilekleri görünsün diye ellerinden geleni yapıyorlar büyük bir küstahlıkla."
"Rahatsız oluyorsan bakma sen de," dedi Garion.
Relg onu duymadı bile. "Onların yanıma girmelerini yasaklamak bile geçti aklımdan, ama sonra müritlerimi onların habasetinden korumak için gözümün önünde bulunmalarının daha iyi olacağını düşündüm. Bir ara müritlerim arasında evlenmeyi yasaklamaya niyetlendim, ama daha yaşlı olanlar böyle yaparsam bütün gençlerin beni terk edeceğini söyledi. Hâlâ da bunun çok kötü bir fikir olmadığına inanıyorum."
"Bu bütün müritlerini kaybetmene neden olmaz mı?" dedi Garion. 'Yani çok uzun bir süre evliliği yasaklarsan? Evlilik yoksa çocuk da olmaz, anlatabiliyor muyum?"
"Zaten ben de burayı çözememiştim," dedi Relg.
"Peki ya çocuk ne olacak? Yeni Gorim? Eğer iki kişi evlenip bir çocuk yapacaklarsa, yani o özel

çocuğu yapacaklarsa, sen de onları yapmamaya ikna edersen, UL'un istediği bir şeyin gerçekleşmesini engellemiş olmaz mısın?"

Bunu daha önce hiç düşünmemiş gibi ağzı açık kaldı Relg'in. Sonra, "Görüyor musun?" diye inledi. "Elimden geleni yaptığım halde, günahın tam ortasına düşüyorum işte. Ben lanetliyim Belgarion, lanetli. Ben bu kadar kötüyken UL neden çocuğu bulmak için beni seçti ki?"
Garion işler çığnndan çıkmasın diye hemen konuyu değiştirdi.
Dokuz gün boyunca bir ot denizi içinde doğu sıradağlarına doğru yol aldılar; bu dokuz gün boyunca da herkes, Garion'un ruhunu rencide eden bir aldırmazlıkla onu durnadan söylenen yobazla baş başa bıraktı. Garion giderek suratını asıp diğerlerine öfkeli bakışlar fırlatmaya başladıysa da, kimse o-na aldırmadı.
Ovanın doğu kıyısında büyükçe bir tepeyi aştıklarında, doğu sıradağlarının müthiş duvarıyla karşılaştılar. Yerden bir mil boyunca dimdik yükselen sarp yamaç, iki yöne doğru da göz alabildiğince gidiyordu.
"imkânsız," diye kestirip attı Barak. "Asla tırmanamayız." "Tırmanmamız gerekmez," dedi îpek. "Bir yol biliyorum." "Gizli bir yoldur herhalde."
"Tam olarak gizli değil," dedi îpek. "Pek fazla insan bilmiyor; ama göz önünde bir yerde nereye bakacağını bilirsen tabii. Bir keresinde Mishrak aç Thull'u acele terk etmem gerekmişti de, o zaman buldum."
"Neredeyse her yeri en az bir kere aceleyle terk etmen gerekmiş gibi geliyor bana."
ipek omuzlarını silkti. "Benim mesleğimde öğrenilen en önemli şeylerden biri de, ne zaman kaçacağını bilmektir."
"ilerideki nehir bir mani teşkil etmeyecek mi?" diye sordu Mandorallen, kendileriyle sarp, karanlık yamaç arasında akmakta olan Aldur Nehri'nin pırıltılı sularına bakarak. Bir yandan da elini böğründe dolaştırarak ağrıyan yerlerini kontrol ediyordu.
"Yapma Mandorallen," dedi Pol Teyze. "Böyle elleyip durursan hiç iyileşmez sonra."
"Kanaatimce neredeyse şifa bulmuşlar Leydim," dedi Mandorallen. "Sadece biri biraz acıyor."
"iyi işte, rahat bırak."
"Birkaç mil yukarıda bir geçit var," dedi Belgarath Mandorallen'in sorusuna cevaben. "Bu mevsimde nehir alçalmıştır, o yüzden geçmekte zorluk çekmeyiz." Tekrar başa geçip, yumuşak inişten aşağı, Aldur'a doğru atını sürdü. Akşama doğru nehri geçtiler ve öte tarafta çadırlarını kurdular. Ertesi sabah yamacın dibine ulaştılar.
"Yol birkaç mil kadar güneyde," dedi ipek, tepelerinde yükselen kara yamaç boyunca atını sürerken.
"Yamaç yüzünden mi tırmanacağız?" diye sordu Garion; yukarı bakmaya çalışmak boynunu ağrıtmıştı.
ipek başını salladı. 'Yol aslında bir dere yatağı. Yamacın içinden gidiyor. Biraz dar ve diktir, a-ma tepeye güven içinde varırız."
Bu sözler Garion'un moralini biraz düzeltti.
Yol müthiş yamaçta bir çatlaktı sadece; içinden çıkan su sızıntısı da yamacın dibindeki kayalık döküntüler arasında kaybolup gidiyordu. "Tepeye kadar gittiğinden emin misin?" diye sordu Barak, daracık bacayı kuşkuyla inceleyerek.
"Güven bana," dedi ipek. "Mümkünse güvenmeyeyim."
SİHİRBAZIN TUZAĞI
Yol berbat, dik ve kayalıktı. Bazen o kadar daralıyordu ki, geçebilmeleri için yük atlarının yüklerini indirmeleri ve kırılıp yassı, dev basamaklar oluşturmuş olan bazalt kayaları üstünde elleriyle çekerek yürütmeleri gerekiyordu. Yarıktan sızan su her şeyi çamura çeviriyordu. Daha da beteri, batıdan yaklaşan yüksek, ince bulutlarla birlikte yukarılarındaki Mishrak aç Thull'dan bir soğuk hava akımı da gelmeye başlamıştı.
Çıkış iki günlerini aldı; yarın kıyısından bir mil kadar içeride tepeye vardıklarında, herkes yorgunluktan bitmişti.
"Biri beni sopalamış gibiyim," diye inledi Barak yangın tepesindeki çalılık küçük vadide yere çökerken. "Hem de kocaman, pis bir sopayla."
Hepsi dikenli çalıların arasında yere oturup o korkunç tırmanışın yorgunluğunu üzerlerinden atmaya çalıştılar. "Etrafa bir bakayım," dedi birkaç dakika sonra. Ufak tefek adam tam bir akrobat vücuduna sahipti esnek, güçlü ve kendini çabuk toparlayan bir vücut. Dikenli çalılar arasında eğilerek vadinin kıyısına tırmandı ve sürünerek tepeye ulaşıp etrafı gözlemeye başladı. Birkaç dakika sonra da hafif bir ıslık çalarak yanına gelmelerini işaret etti.
Barak homurdanarak ayağa kalktı. Durnik, Mandorallen ve Garion da kazık kesilmiş bacaklarıyla ayağa kalktılar.

"Bakın bakalım ne istiyor," dedi Belgarath. "Şu anda kıpırdayacak halim yok." Dördü gevşek çakıllara basarak tepe yukarı, bir çalılğın altına sinmiş gözcülük yapan Ipek'in yanına tırmandılar. Son birkaç metrede sürünmeleri gerekti.
"Mesele nedir?" dedi Barak ufak tefek Drasniyalıya tepeye vardıklarında.
"Misafirimiz var," dedi ipek, gri gökyüzünün altında uzanan kayalık, çorak, kahverengi düzlükte bir noktayı göstererek.
ileride rüzgârla savrulan yere yakın bir toz bulutu, atlıların geldiğini gösteriyordu.
"Devriye mi?" dedi Durnik alçak sesle.
"Sanmam," dedi ipek. "Thullar ata binmeyi sevmezler. Genellikle yaya devriye gezerler."
Garion çorak düzlüğe bakıp, "Önlerinden koşan biri yok mu şurada?" dedi atlıların yarım mil kadar önündeki bir noktayı göstererek.
"Yaa," dedi ipek, tuhaf bir hüzünle.
"Ne oluyor?" dedi Barak. "Esrarlı havalar takınma ipek, hiç çekecek halim yok."
"Grolimler," dedi ipek. "Kovaladıkları da kurban edilmekten kaçmaya çalışan birThull. Çok sık olur böyle şeyler."
"Belgarath'ı ikaz etmeli miyiz?" diye sordu Mandorallen.
"Gerekmez herhalde," dedi ipek. "Bu bölgedeki Grolimler düşük rütbelidir. Büyü konusunda bir becerileri olduğunu sanmam."
Durnik, "Ben gene de gidip söyleyeyim," diyerek geriye kaydı, sonra kalkıp ihtiyarın Pol Teyze ve Relg ile birlikte dinlenmekte olduğu yere doğru yürüdü.
"Görünmediğimiz sürece sorun olmaz," dedi İpek. "Göründüğü kadarıyla sadece üç kişiler ve kaçan Thulldan başka bir şeyle ilgilenmiyorlar."
Kaçan adam yaklaşmıştı. Başını öne eğimiş, kollarını sallaya sallaya koşuyordu.
"Ya bu vadide saklanmaya kalkarsa?" dedi Barak.
ipek omuzlarını silkerek, "Grolimler de peşinden gelir," dedi.
"O zaman bizim de bir şeyler yapmamız gerekir değil mi?"
ipek yüzünde çarpık bir gülümsemeyle başını salladı.
BELGARIAD 3
"O zaman çağıralım adamcağızı," dedi Barak kılıcını kını içinde gevşeterek. "Benim de aklımdan böyle bir şey geçiyordu."
Durnik çakılları çıtırdatarak yanlarına gelip, "Kurt Grolimleri gözlemenizi söyledi," dedi. "Ama bu vadiye girmedikleri sürece müdahale etmeyecekmişsiniz."
"Tüh," dedi ipek esefle içini çekerek.
Kaçan Thull artık rahatlıkla görülebiliyordu. Kemerli, kaba bir tunik giymiş, kalın gövdeli bir adamdı. Çamur rengi, dağınık saçları vardı; yüzündeki ifade ise paniğe kapılmış bir hayvanın ifadesi gibiydi. Saklandıkları yerin otuz adım kadar açığından geçti; Garion adamın tıslayan nefes sesini duydu. Koşarken dehşet içinde bir hayvan gibi inleme sesleri çıkarıyordu.
"Hiç saklanmaya çalışmazlar," dedi ipek acıma dolu alçak bir sesle. "Sadece kaçarlar." Başını salladı.
"Biraz sonra yetişecekler," dedi Mandorallen. Adamın peşindeki Grolimlerin siyah cüppeleri ve cilalı çelik maskeleri vardı.
"Eğilin," dedi Barak.
Çıkıntının kıyısının ardına sindiler. Birkaç saniye sonra üç atlı, atlarının nallan sert toprakta gümbürdeyerek dörtnala önlerinden geçti.
"Birkaç dakika sonra yakalayacaklar onu," dedi Garion. 'Yarın kıyısına koşuyor. Kapana kısılacak."
"Sanmıyorum," dedi ipek karanlık bir suratla.
Bir an sonra uzun, dehşet dolu, aşağılara doğru uzaklaşıp sönen bir çığlık duydular.
"Bunu bekliyordum," dedi İpek.
Yamacın yüksekliğini düşününce Garion'un tüyleri diken diken oldu.
"Geri dönüyorlar," dedi Barak. "Yere yatın."
Üç Grolim saklandıkları yerin yanından geçerken biri Garion'un duyamadığı bir şey söyledi, diğer ikisi de güldüler.
"Dünyada üç Grolim eksik olsa daha iyi bir yer olabilir," dedi Mandorallen asık yüzle fısıldayarak.
"Cazip bir fikir," dedi ipek. "Ama Belgarath onaylamayabilir. Bırakalım gitsinler. Bir de bunları aramaya çıkacak olanlarla uğraşmayalım."

Barak uzaklaşan Grolimlerin ardından özlemle baktı, sonra esefle içini çekti.
"Haydi aşağı inelim," dedi ipek.
Dönüp çalıların arasından emekleyerek vadinin dibine indiler.
Belgarath başını kaldırıp, "Gittiler mi?" diye sordu.
"Gidiyorlar," dedi ipek.
"O çığlık neydi?" diye sordu Relg.
"Üç Grolim bir Thullu yamaçtan aşağı yuvarladı," dedi ipek.
"Neden?"
"Dini bir tören için seçilmiş ama katılmayı reddetmiş."
"Reddetmiş ha!" dedi Relg öfkeyle. "Öyleyse başına geleni haketmiş."
"Grolim törenlerinin nasıl şeyler olduğunu pek anladığını sanmıyorum Relg," dedi ipek.
"Kişi tanrısının iradesine boyun eğmeli," dedi Relg sesinde ruhani bir tonla. "Dinsel yükümlülüklerin mazereti olmaz."
SİHİRBAZIN TUZAĞI
İpek gözlerinde öfkeli bir parıltıyla," Angarak dini hakkında ne biliyorsun Relg?" diye sordu Ul-golu fanatiğe.
"Ben sadece Ulgo diniyle ilgilenirim."
"Yargı vermeden önce insan neden bahsettiğini bilmeli."
"Tamam ipek," dedi Pol Teyze.
"Hayır Polgara, bu defa olmaz. Mümin dostumuzun bazı gerçekleri bilmesi iyi olur. Dünyaya bakışı biraz genişlesin." Tekrar Relg'e döndü. "Angarak dininin temel töreni birçok insana iğrenç gelir. Thullar hayatlarını bundan kaçmaya vakfetmişlerdir. Thull ülkesinde hayatın temel gerçeği bu."
"Korkunç bir halk demek ki," dedi Relg sert bir sesle.
"Hayır. Thullar aptaldır, kabadır, ama korkunç filan değillerdir. Sözünü ettiğim tören insan kurban edilmesi Relg."
Relg yüzündeki peçeyi açıp inanmayan gözlerle ufak tefek Drasniyalıya bakakaldı.
"Her yıl iki bin Thull Torak'a kurban edilir," diye sözüne devam etti îpek Relg'in şaşkın yüzüne delici gözlerle bakarak. "Grolimler kişilerin kendi yerlerine bir köle vermelerini kabul ediyor, o yüzden her Thull hayatını, şansım yaver gitmez de kurban olarak seçilirim korkusuyla, kendi yerine kurban taşına sunulacak bir köle alacak parayı biriktirerek geçirir. Ama köleler ölür bazen; ya da kaçarlar. Kölesi olmayan bir Thull seçilirse o da çoğunlukla kaçmaya çalışır. O zaman Grolimler peşine takılır. Çok idmanlı oldukları için işlerini iyi yaparlar. Bu güne kadar kurtulmayı başaran bir Thull duymadım hiç."
"Görevleri boyun eğmek," dedi Relg inatla; ama sesi artık o kadar güvenli çıkmıyordu.
"Nasıl kurban ediliyorlar?" diye sordu Durnik alçak bir sesle. Thullun yamaçtan aşağı atlamayı seçmesi onu etkilemişti belli ki.
"Basit bir işlem," dedi ipek Relg'e dikkatle bakarak. "İki Grolim Thullu kurban taşına sırtüstü yatırıp tutarlar, üçüncüsü de kalbini kesip çıkarır. Sonra kalbini sunak ateşinde yakarlar. Torak Thullun gövdesiyle ilgilenmez; yalnızca kalbini ister."
Relg irküdi.
"Kadınları da kurban ederler," diye devam etti ipek. "Ama kadınların kaçmak için daha kolay bir yollan var. Grolimler hamile kadınları kurban etmezler; hesaplan kanşır çünkü. O yüzden Thull ka-dınlan sürekli olarak hamile kalmaya çalışır. Bu da dünyada neden bu kadar çok Thull olduğunu ve Thull kadınlannın adının neden kötüye çıkmış olduğunu açıklar."
"Feci bir şey," diye haykırdı Relg. "Ölüm böyle bir ahlaksızlığa yeğdir." "Ölüm çok uzun sürer Relg," dedi ipek soğuk bir gülümsemeyle. "Biraz ahlaksızlık ise kolay u-nutulur, eğer unutmak istiyorsan tabii. Hele hayatın buna bağlıysa."
Thullann hayatındaki dehşetleri dinleyen Relg'in yüzü karmakanşık olmuştu. "Kötü bir adamsın sen," dedi Ipek'e; ama sesi inandıncılıktan uzaktı. "Biliyorum," dedi ipek. Relg Belgarath'a yaklaşarak, "Söyledikleri doğru mu?" diye sordu.
Büyücü düşünceli düşünceli sakalını kaşıyarak, "Eh," dedi, "gereken her şeyi söyledi galiba. Din kavramı değişik halklar için farklı şeyler ifade eder Relg. Tamının tabiatına bağlı bir şeydir. Bunu kafanda açıklığa kavuştursan iyi olur. Yapman gereken şeyleri kolaylaştırır en azından."
"Söylenecek her şey söylendi galiba baba," dedi Pol Teyze. "Daha yolumuz uzun."
"Haklısın," dedi Belgarath ayağa kalkarken.

Thull ülkesinin batı sınınna yayılmış kayalar ve çalılardan oluşan çorak topraklar boyunca ilerlediler. Yamaçtan bu yana durmadan esen rüzgâr çok soğuktu, ama kasvetli, gri gökyüzü altında yalnızca birkaç yerde ince bir kar örtüsü vardı.

Relg'in gözleri zayıf ışığa alıştı; göğü kaplayan bulutlar da paniğini yatıştırdı. Ama hâlâ duruma alışmakta zorluk çektiği belliydi. Yer üstündeki bu diyar ona yabancıydı ve karşılaştığı her şey önyargılarını sarsıyordu. Aynı zamanda kişisel bir dini bunalım da yaşıyordu ve bu yüzden tuhaf şeyler söyleyip beklenmedik şeyler yapabiliyordu. Kâh yüzünde müthiş bir kendine güven ifadesiyle ötekilerin günahlarını lanetliyor, kâh kendinden iğrenme krizine girip, yakınındaki herkese uzun nutuklar halinde günahlarını ve suçlarını itiraf ediyordu. Zırhının başlığının çerçevelediği soluk yüzü ve kocaman kara gözleri, bu çelişen duyguların etkisiyle sürekli acı çekiyor gibiydi. Diğerleri, hatta sabırlı, iyi kalpli Dur-nik bile, Relg'den kaçar olmuşlar, onunla ilgilenmeyi tamamen Garion'a bırakmışlardı. Relg ikide bir durup dua ediyor ya da anlaşılmaz, küçük ayinler yapıyordu. Bu ayinler çoğu kez toprakta debelenmeyi gerektiriyordu.
"Bu hızla Rak Cthol'e bir yılda varırız ancak," diye homurdandı Barak böyle bir ayin sırasında. Bir yandan da yol kenarına diz çökmüş kendi kendine söylenen fanatiğe pis pis bakıyordu.
"Ona ihtiyacımız var," dedi Belgarath. "Onun da bunlara ihtiyacı var. O kaldırabiliyorsa biz de kaldırırız."
"Cthol Murgos'un kuzey sınırına varıyoruz," dedi ipek, ilerideki alçak tepeleri göstererek. "Sının geçtikten sonra böyle ikide bir duramayız Güney Kervan Yoluna varana kadar elimizden geldiğince hızlı ilerlememiz lazım. Murgolar sürekli devriye gezerler ve yolun dışındaki yabancılara kötü davranırlar. Yola vardıktan sonra sorun yok, ama varmadan önce duramayız."
"Kervan yolunda bizi sorguya çekmezler mi Prens Kheldar?" dedi Mandorallen. "Garip bir topluluğuz, Murgolar ise şüphecidir."
"Bizi gözlerler," dedi ipek, "ama yolda kaldığımız sürece işimize karışmazlar. Taur Urgas ile Ran Borune arasındaki anlaşma, kervan yolunda serbest hareket hakkı tanıyor; hiçbir Murgo da anlaşmayı bozup kralını zor durumda bırakmaya cesaret edemez. Taur Urgas kendisini mahcup duruma düşürenlere hiç iyi davranmaz."
Soğuk, bozbulanık bir öğleden sonra, Cthol Murgos'a girdiler ve hemen atlarını dörtnala kaldırdılar. Bir fersah kadar gittikten sonra Relg atını durdurmaya niyetlendi.
"Şimdi olmaz Relg," dedi Belgarath sert bir sesle. "Sonra."
"Ama..."
"UL sabırlı bir tanrıdır, bekler. Haydi devam et."
Yüksek, çorak yaylada, pelerinleri arkalarında soğuk rüzgârda dalgalanarak dörtnala kervan yoluna doğru ilerlediler. Yola varıp atlarını dizginlediklerinde vakit akşama yaklaşıyordu. Güney Kervan Yolu tam olarak bir yol sayılmazdı, ama asırlar boyu üzerinden geçen yolcular izlerini bırakmışlardı, ipek keyifle etrafına bakınarak, "Başardık," dedi. "Artık tekrar namuslu tüccarlar olduk; dünyadaki hiçbir Murgo bize karışamaz." Atını doğuya çevirdi ve müthiş bir kendine güvenle başa geçti. Omuzlarını dikleştirip şişindi ve kasıntı bir hava takındı. Garion onun yeni bir rol için kafasının içinde hazırlık yapmakta olduğunu anladı. Batıya giden, çevresi muhafızlarla dolu bir Tolnedra kervanıyla karşılaştıklarında, ipek dönüşümünü tamamlamıştı; Tolnedralı tüccarı bir meslektaş rahatlığıyla selamladı.
"İyi günler, Saygıdeğer Yüksek Tüccar," dedi Tolnedralıya, rütbe işaretlerini hemen fark ederek. "Bir dakikanız varsa yol hakkında bilgi almak istiyorum. Siz doğudan geliyorsunuz, bizse batıdan. Bilgi alışverişinde bulunmamız faydalı olabilir."
"Harika fikir," dedi Tolnedralı. Saygıdeğer Yüksek Tüccar, geniş alınlı, kalıplı bir adamdı. Buz gibi rüzgâra karşı, kürklü pelerinine sıkıca sarınmıştı. "Adım Ambar," dedi ipek, "Kotuluyum."
"Tolnedralı nezaketle başını eğerek, "Kalvor," diye kendini tanıttı, "Tol Horb'dan. Doğuya gitmek için zor bir mevsim seçmişsiniz Ambar."
"Zaruret," dedi îpek. "Param kısıtlı, Tol Honeth'de kışı geçirmeye kalksaydım, oradaki fiyatlar

beni batırırdı."
"Honethler aç gözlüdür," dedi Kalvor. "Ran Borune hâlâ sağ mı?"
"Ben ayrıldığımda sağdı."
Kalvor yüzünü buruşturarak, "Taht kavgası da hâlâ sürüyor mu?" diye sordu.
ipek güldü. "Evet."
"Tol Vorduelü o domuz Kador hâlâ önde mi gidiyor."

"Kador başını belaya sokmuş diye duydum. Prenses Ce'Nedra'nın canına kastetmiş, imparator da onu insan ırkından uzaklaştıracak tedbirler alıyormuş."
"Ne güzel bir haber," dedi Kalvor gözleri parlayarak. "Batı yolu nasıl?" diye sordu ipek.
"Pek kar yok," dedi Kalvor. "Ama zaten Cthol Murgos'ta hiç kar yoktur. Kuru bir krallık burası. Soğuk fazla ama, özellikle geçitlerde. Doğu Tolnedra'daki dağlar ne âlemde?" "Biz geçerken kar başlamıştı."
"Ben de bundan korkuyordum," dedi Kalvor kasvetli bir yüzle. "Bahara kadar bekleşeniz iyi olurdu Kalvor. Önünüzdeki yol zorlu."
"Rak Goska'yı terk etmem gerekiyordu." Kalvor dinleyen biri var mı diye etrafa bakınarak, "Belalı bir yere gidiyorsunuz Ambar," dedi ciddi bir sesle.
"Yaa?"
"Rak Goska'ya gitmek için iyi bir zaman değil. Oradaki Murgolar çıldırmış."
"Çıldırmış mı?" dedi ipek kaygıyla.
"Başka bir açıklaması yok. Aklınıza gelebilecek en sudan bahanelerle namuslu tüccarları tutuk-luyorlar; Batıda gelen herkes her an gözetim altında. Hele bir bayan için hiç uygun bir yer değil."
"Kız kardeşim," dedi ipek Pol Teyzeye bakarak. "O da yatırımıma ortak, ama bana pek güvenmez. Onu dolandırmayayım diye benimle birlikte gelmekte ısrar etti." "Yerinizde olsam Rak Goska'ya gitmezdim," dedi Kalvor.
"Her şeyimi bu yolculuğa yatırdım bir kere," dedi ipek çaresiz bir tavırla. "Başka ne yapabilirim ki?"
"Açıkça söyleyeyim Ambar, canını seviyorsan Rak Cthol'a gitme. Tanıdığım iyi bir tüccar, bir Murgonun evinde kadınların bölümüne girmekten suçlu bulundu."
"Olur böyle şeyler. Murgo kadınlarının pek güzel olduğu söylenir." "Ambar," dedi Kalvor sıkıntılı bir ifadeyle. "Adam yetmiş üç yaşındaydı." "Öyleyse oğullan babalarının erkekliğiyle gurur duyabilir," diye güldü ipek. "Ne yaptılar adama?"
"Mahkûm edip kazığa geçirdiler," dedi Kalvor ürpererek. "Askerler hepimizi toplayıp seyrettirdiler üstelik."
İpek kaşlarını çattı. "Suçlamanın doğru olma ihtimali var mı?"
"Adam yetmiş üçünde Ambar," dedi Kalvor tekrar. "Tabii ki yalandı suçlama. Taur Urgas bütün Batılı tüccarları kasten Cthol Murgos'tan uzaklaştırmak istiyor diyeceğim neredeyse. Rak Goska bizim için güvenli değil artık."
ipek yüzünü buruşturdu. "Taur Urgas'ın ne düşündüğünü kim bilebilir ki?"
"Rak Goska'da yapılan bütün alışverişlerden kâr ediyor. Tüccarları kaçırmak için deli olması gerekir."
BELGARIAD 3
"Taur Urgasla tanıştım," dedi ipek asık bir suratla. "Aklı başında olmak gibi bir kusuru yoktur." Yüzünde çaresiz bir ifadeyle etrafına bakındı. "Kalvor, elimde avucumda ne varsa bu işe yatırdım. Eğer geri dönersem batarım."
"Dağlan geçtikten sonra kuzeye dönebilirsiniz," dedi Kalvor. "Nehri geçip Mishrak aç Thull'da Thull Mardu'ya gidebilirsiniz."
ipek suratını buruşturdu. "Thullarla iş yapmaktan nefret ederim."
"Bir ihtimal daha var," dedi Tolnedralı. "Tol Honeth ile Rak Goska arasındaki yan yol noktasını biliyor musunuz?"
ipek başıyla onayladı.
"Orada hep bir Murgo ikmal istasyonu vardı zaten yiyecek, yedek at, gerekli şeyler filan satan bir yer. Her neyse, Rak Goska'da sorunlar çıkmaya başladığından beri, birkaç girişimci Murgo oraya yerleşip, kervanlan olduğu gibi satın almaya başladılar, atlanyla filan beraber. Fiyatlar Rak Goska'da olduğu kadar cazip değil, ama biraz olsun kâr edebilirsiniz; tehlikeye atılmadan hem de."
"Ama dönüş yolculuğu için mal alamayacağım," diye itiraz etti ipek. "Tol Honeth'e eli boş dönersem, kârımın yansını kaybederim."
"Ama canınızı kurtarırsınız Ambar," dedi Kalvor. Sanki tutuklanmaktan korkuyormuş gibi sinirli sinirli etrafına bakınarak, "Bir daha Cthol Murgos' a dönmeyeceğim," dedi sonra kararlı bir sesle. "Ben de herkes gibi risk almasını bilirim, ama dünyanın bütün altınına bile bir daha Rak Goska'ya gitmem."
"Bu yan yol noktası ne kadar uzaklıkta?" dedi ipek dertli bir tavırla.

"Üç günlük yol," dedi Kalvor. "iyi şanslar Ambar; karannız ne olursa olsun." Dizginleri yakaladı. "Gece için konaklamadan önce birkaç fersah daha yol almak istiyorum. Tolnedra dağlannda kar olabilir, ama hiç olmazsa Cthol Murgos'tan ve Taur Urgas'ın elinin altından uzakta olacağım." Başıyla selam verip, hızlı bir tınsla batıya doğru yola koyuldu. Muhafızlan ve yük atlan da peşine takıldılar.

SİHİRBAZIN TUZAĞI

YİRMİ BİRİNCİ BOLUM

GÜNEY KERVAN YOLU doğubatı doğrultusunda sıralanmış bir dizi yüksek ve çorak vadiyi takip ederek kıvrıla kıvrıla gidiyordu. Çevredeki zirveler yüksekti, muhtemelen batıdaki dağlardan da yüksek; ama zirvelerde pek az kar vardı. Üstlerindeki bulutlar gökyüzünü pis bir griye çevirmişti, ama eğer bulutlarda biraz nem varsa da bu kum, kaya ve dikenli çalılardan oluşan kuru araziye bırakmıyorlardı. Kar yağmamasına rağmen acı bir soğuk vardı. Sürekli esen rüzgâr bıçak gibi kesiyordu.

Doğuya doğru hızla ilerlediler.

"Belgarath," dedi Barak omuzunun üzerinden geriye bakarak, "ilerideki yükseltide bir Murgo var, hemen yolun güneyinde."

"Gördüm."

"Ne yapıyor?"

"Bizi gözlüyor. Yoldan ayrılmadığımız sürece bir şey yapmaz."

"Hep böyle gözlerler," dedi ipek. "Murgolar krallıklarındaki herkesi gözaltında tutmayı severler."

"Kalvor, şu Tolnedralı hani," dedi Barak, "abartıyor muydu sence?"

"Hayır," dedi Belgarath. "Bence Taur Urgas kervan yolunu kapatıp tüm Batılıları Cthol Murgos'tan kovmak için bir bahane arıyor."

"Neden?" diye sordu Durnik.

Belgarath omuzlarını silkti. "Savaş yaklaşıyor. Taur Urgas bu yoldan Rak Goska'ya giden tüccarların bir kısmının casus olduğunu biliyordur. Yakında güneyden orduları gelecek; askerlerinin sayısının ve hareketlerinin sır olarak kalmasını istiyordur."

"Bu kadar ıssız ve çorak bir diyardan nasıl bir ordu çıkabilir ki?" dedi Mandorallen.

Belgarath çevresindeki yüksek ıssız çöle baktı. "Bizim görmemize izin verilen Cthol Murgos'un çok küçük bir bölümü. Güneye doğru binlerce fersah uzanıyor; oralarda hiçbir Batılının görmediği, adını bile bilmediğimiz şehirler var. Kuzeydeki Murgolar, gerçek Cthol Murgos'u gözlerden gizlemek için kurnazca bir oyun oynuyorlar."

"Öyleyse harp yakın mı dersin?"

"Gelecek yaz olabilir," dedi Belgarath. "Daha büyük ihtimalle bir sonraki yaz."

"Hazır olacak mıyız? dedi Barak.

"Olmaya çalışacağız."

Pol Teyze iğrendiğini belirten bir ses çıkardı.

"Ne oldu?" dedi Garion hızla ona dönerek.

"Akbabalar," dedi Pol Teyze, "iğrenç yaratıklar."

Bir düzine kadar iri gövdeli kuş, kervan yolunun bir yanında, yerdeki bir şeyin üstüne üşüşmüş kanat çırpıyordu.

"Ne yiyorlar?" diye sordu Durnik. 'Yamacın tepesine vardığımızdan beri hiçbir hayvan görme-

dim."

"At olabilir," dedi ipek. "Belki de insandır. Burada başka bir şey yaşamaz."

"insan olsaydı gömmeden bırakırlar mıydı?" diye sordu demirci.

"Kısmen," dedi ipek. "Bazen eşkıyalar kervan yolunda iş yapmanın kârlı olacağını düşünürler. Murgolar da onlara yanıldıklarını anlamaları için uzun bir zaman tanırlar."

Durnik pek anlamadan baktı.

"Murgolar eşkıyaları yakalar," dedi ipek, "sonra boğazlarına kadar gömüp bırakırlar. Akbabalar bu durumdaki bir insanın kendini savunamayacağını öğrenmiştir. Çoğu zaman sabırsız davranıp, a-damın ölmesini beklemeden yemeye başlarlar."

"Eşkıyalarla başa çıkmak için fena yol olmayabilir," dedi Barak, neredeyse onaylayarak. "Bazen Murgolardan da iyi fikirler çıkabiliyor."

"Ama ne yazık ki Murgolar anayolda olmayan herkesin eşkıya olduğuna inanır."

Akbabalar toplaşma yerlerinin yirmi metre ötesinden geçen yolculara hiç aldırış etmeden korkunç yemeklerine devam ettiler. Kanatlan ve gövdeleri yedikleri şeyi gizliyordu; Garion buna şükretti. Her ne yiyor idiyseler, pek büyük bir şey değildi.
"Öyleyse gece mola verdiğimizde yoldan fazla ayrılmayalım," dedi Durnik, ürpererek gözlerini akbabalardan ayırırken.
"Çok iyi fikir Durnik," dedi ipek.
Tolnedralı tüccarın yan yol noktasında kurulan derme çatma panayır hakkında verdiği bilgi doğru çıktı. Üçüncü gün akşama doğru bir tepeyi aştılar ve kervan yolunun kıyısındaki büyük bir taş binanın çevresindeki çadırları gördüler. Uzaktan ufacık görünen çadırlar, vadideki bitmek bilmez rüzgârda çırpınıp duruyorlardı.
"Ne diyorsun?" diye sordu ipek Belgarath'a.
"Geç oldu," dedi ihtiyar. "Ne de olsa bir ara durmamız gerekecek. Burada durmazsak dikkat çekeriz."
İpek başıyla onayladı.
"Ama Relg'i gizlememiz gerekecek," diye sözlerine devam etti Belgarath. "Yanımızda bir Ulgo görenler bizim sıradan tüccarlar olduğumuza inanmaz."
İpek bir an düşündü, sonra, "Onu bir battaniyeye saralım," dedi. "Soranlara hasta olduğunu söyleriz. İnsanlar hastalardan uzak durur."
Belgarath başını sallayarak, "Hasta numarası yapabilir misin?" diye sordu Relg'e.
"Hastayım zaten," dedi Ulgo; hiç de şaka ediyormuş gibi bir hali yoktu. "Buraları hep soğuk mudur?" Hapşırdı.
Pol Teyze ona yaklaştı ve elini alnına uzattı.
"Dokunma bana," dedi Relg kendisine uzanan elden kaçarak.
"Kes saçmalamayı," dedi Pol. Yüzüne dokunarak dikkatle baktı. "Soğuk algınlığı baba," dedi sonra. "Kamp kurar kurmaz bir ilaç vereyim. Neden daha önce söylemedin?" diye sordu fanatiğe.
"UL'un gönderdiği her şeye dayanırım," dedi Relg. "Günahlarımın cezası bu." "Hayır," dedi Pol Teyze. "Günahla, cezayla ilgisi yok. Sadece soğuk algınlığı." "Ölecek miyim?" diye sordu Relg soğukkanlı bir tavırla. "Tabii ki hayır. Daha önce hiç nezle olmadın mı?" "Hayatımda hiç hasta olmadım."
SİHİRBAZIN TUZAĞI
"Eh, bu lafı bir daha edemezsin artık," dedi îpek dalga geçerek. Yük atlarının birinden bir battaniye alarak ona uzattı. "Şunu sırtına al, başına kadar da çek. Acı çekiyormuşsun gibi yap."
"Çekiyorum zaten," dedi Relg öksürmeye başlayarak.
"Ama öyle görünmen de lazım," dedi İpek. "Günah halanda düşün mesela, o zaman berbat görünürsün."
"Ben hep günah hakkında düşünürüm," dedi Relg öksürmeye devam ederek. "Biliyorum," dedi îpek. "Ama bu defa biraz daha derin düşün."
Kuru soğuk rüzgâr altında, tepeden aşağı, çadırlar topluluğuna doğru ilerlediler. Tüccarların pek azı çadırlarını dışındaydı, dışarıda olanlar da işlerini aceleyle halledip müthiş soğuktan kaçarak tekrar içeri sığınıyordu.
"Önce ikmal istasyonuna uğrayalım," dedi îpek, çadırların arasındaki yayvan taş binayı göstererek. "Daha doğal görünürüz. Konuşmayı bana bırakın."
"îpek, seni gidi sefil Drasniyalı hırsız," diye kaba bir ses yükseldi yakındaki çadırlardan birinden.
îpek'in gözleri yuvalarından uğradı, sonra birden sırıtmaya başlayarak, "Ben bu Nadrak domuzunu tanıyorum galiba," dedi, çadırdan duyulabilecek kadar yüksek sesle.
Çadırdan kemerli, yerlere kadar inen, siyah çuha bir palto giymiş, kafasına da sımsıkı bir kürk şapka geçirmiş uzun boylu bir Nadrak fırladı. Siyah saçlan, seyrek bir sakalı vardı adamın. Gözleri tüm Angaraklarda olduğu gibi eğimliydi; ama Murgoların ölü gözlerinin aksine, bu Nadrakın gözleri ihtiyatlı bir dostlukla parlıyordu. "Seni hâlâ yakalayamadılar mı îpek?" diye sordu gürültülü bir sesle. "Bugüne kadar birini derinin yüzmüş olacağından emindim oysa."
"Her zamanki gibi sarhoşsun," diye sırıttı îpek. "Kaç gündür içiyorsun Yarblek?"
"Sayan kim?" dedi Nadrak gülerek; ayakta duruken biraz sallanıyordu. "Cthol Murgos'ta ne işin var ipek? Şişko kralın seni Garog Nadrak'ta görevlendirmemiş miydi?"
"Yar Nadrak sokaklarında biraz fazla tanınır oldum," dedi îpek. "Artık insanlar beni görünce yollarını değiştiriyorlardı."

"Acaba neden!" dedi Yarblek alayla. "Ticarette dolandınrsın, zarda hile yaparsın, başkalarının karılarını tavlarsın, üstelik bir de casussun. Bunlar insanların senin iyi yönlerini görmelerini engellememeli her neyse o iyi yönler."
"Mizah duygun her zamanki gibi müthiş Yarblek."
"Tek kusurum da budur zaten," dedi çakırkeyif Nadrak. "İn o attan İpek. Çadırıma gel de beraber sarhoş olalım. Arkadaşlannı da getir." Tekrar çadırına daldı.
"Eski bir tanıdık," dedi îpek telaşla, atından yere atlarken.
"Güvenilir biri midir?" dedi Barak kuşkuyla.
"Tamamen değil, ama fena değildir. Bir Nadrak için hiç fena değildir. Bütün olup bitenleri bilir; yeterince sarhoş olursa faydalı malumat bile alabiliriz."
"Gel buraya ipek," diye haykırdı Yarblek gri çuha çadırının içinden.
"Gidelim bakalım ne diyecek," dedi Belgarath.
Hepsi yere atlayıp atlarını Nadrak'ın çadırının önüne bağladılar ve içeri girdiler. Çadır genişti, duvarlar ve yerler ise kalın kızıl halılarla kaplıydı. Çadır direğine bir yağ kandili asılıydı, demir bir mangaldan da hoş bir sıcaklık yayılıyordu.
Yarblek çadırın arka tarafında halıya bağdaş kurmuştu; elinin altında da koca siyah bir fıçı vardı. "Gelin, gelin," dedi kaba bir tavırla; "kapıyı da kapatın. Soğuk giriyor."

ipek, "Bu Yarblek," dedi diğerlerine; "fena olmayan bir tüccar ve berbat bir sarhoştur. Uzun zamandır tanışırız."
"Çadırım sizindir," diye hıçkırdı Yarblek umursamazca. "Harika bir çadır olduğu söylenemez, a-ma sizin işte. Eyerimin yanındaki yığının içinde bardak var; bazıları temiz bile olabilir, içelim."
"Bu Pol Hanım, Yarblek," dedi ipek.
"Güzel kadın," dedi Yarblek patavatsız bir tavırla. "Ayağa kalkamadığım için özür dilerim hanımefendi, ama biraz rahatsızım da; yediğim bir şey dokundu herhalde."
"Tabii," dedi Pol Teyze alaycı bir gülümsemeyle, "insan midesine ne attığına dikkat etmeli."
"Ben de en az bin kere kendime aynı şeyi söylemişimdir." Pol Teyze kukuletasını indirip pelerinini çıkarırken gözlerini kısıp dikkatle baktı, sonra, "Bu çok güzel bir kadın ipek," dedi.
"Satmayı düşünmezsin herhalde."
"Beni almaya paran yetmez Yarblek," dedi Pol Teyze hiç alınmadan.
Yarblek bir an bakakaldı sonra kahkahalara boğularak, "Tekgöz'ün burnu adına," dedi.
"Haklısın, eminim yetmez. Herhalde elbiselerinin altında bir yerde bir bıçağın da vardır; seni çalmaya kalksam karnımı deşersin, değil mi?"
"Taba"
"Ne kadın!" dedi Yarblek. "Dans da edebiliyor musun?"
"Hayatında hiç görmediğin gibi Yarblek," dedi Pol Teyze. "Bir dans etsem kemiklerin erir."
Yarblek'in gözleri parladı. "Hepimiz sarhoş olduğumuzda bizim için dans edersin belki."
"Bakalım," dedi Pol Teyze yarım bir vaatle. Garion teyzesinin hiç alışık olmadığı bu açık sözlülüğü karşısında apışıp kalmıştı. Belli ki Yarblek bir kadının böyle davranmasını bekliyordu, ama Pol Teyze Nadraklann bu âdetlerini ne zaman öğrenmişti de böyle hiç yüzü kızarmadan gerekli cevaplan verebiliyordu?
"Bu Bay Kurt," dedi ipek tanıştırmaya devam ederek.
"isimlere boş ver," diye elini salladı Yarblek. "Ne de olsa hemen unuturum." Ama gene de hepsine tek tek dikkatle baktı. "Aslına bakarsan," dedi sonra, hiç de göründüğü kadar sarhoş olmadığını ima eden bir sesle, "hiçbirinizin adını bilmesem daha iyi. insan bilmediği şeyi söyleyemez. Sizin gibi karışık bir grubun bu boktan Cthol Murgos'a namuslu bir iş için gelmiş olması imkânsız. Kendinize bardak a-lın. Fıçı neredeyse ağzına kadar dolu."
Ipek'in işaretiyle herkes eski eyerin yanındaki çanak çömleğin arasından birer bardak alarak, fıçının dibindeki Yarblek'in yanına oturdu.
"iyi bir ev sahibi olarak bardaklarınızı benim doldurmam gerekir, ama çok döküyorum," dedi Yarblek. "Herkes kendi alsın."
Yarblek'in birası koyu kahverengiydi ve neredeyse meyvalı bir tadı vardı, "ilginç bira," dedi Barak kibarca.
"Biracım fıçıya kurutulmuş elma koyuyor," dedi Nadrak. "Acılığını alıyor biraz." Ipek'e döndü. "Murgoları sevmezdin hani?"
"Sevmem."
"O zaman Cthol Murgos'ta ne işin var?"

ipek omuzlarım silkerek, "iş," dedi.
"Kimin işi? Senin mi, Rhodar'ın mı?"
İpek göz kırptı.
"Ben de öyle tahmin etmiştim. Eh, iyi şanslar. Yardım etmek isterdim, ama burnumu sokma-

sam daha iyi olur. Murgolar bize siz Alornlara güvendiklerinden daha az güveniyorlar. Haksız da değiller hani. Adına layık her Nadrak, bir Murgonun boğazını kesme fırsatını asla kaçırmaz."
"Kuzenlerinize olan sevginiz yüreğime dokundu," diye sırıttı ipek.
"Kuzenmiş!" diye tükürdü Yarblek. "Grolimler olmasaydı, o içi donmuş ırkı nesiller önce yeryüzünden silmiştik." Kendine bir bardak bira daha doldurup havaya kaldırıdı: "Kahrolsun Murgolar!"
"Kadeh kaldırabileceğimiz ortak bir şey bulduk galiba," dedi Barak gülümseyerek. "Kahrolsun Murgolar!"
"Taur Urgas'ın kıçında çıban çıksın," diye ekledi Yarblek. Birayı kafasına dikti, sonra boş bardağını fıçıya daldırıp yeniden doldurdu. "Biraz sarhoşum," dedi sonra.
"Hiç belli olmuyor," dedi Pol Teyze.
"Seni sevdim kız," dedi Yarblek sırıtarak. "Keşke seni satın alabilseydim. Kaçmayı düşünür müsün?"
Abartılı bir biçimde içini çekti Pol Teyze. "Korkarım hayır. Bilirsin kaçan kadının adı kötüye çıkar."
"Yaa, yaa," dedi Yarblek onaylayarak. Üzüntüyle başını salladı. "Ne diyordum? Haa, biraz sarhoşum. Bu konudan hiç bahsetmemem gerekir, ama Batılılar bugünlerde Cthol Murgos'ta pek emniyette değil özellikle Alornlar. Son günlerde garip şeyler duyuyorum. Rak Cthol'dan sızan bilgilere göre Murgo ülkesindeki bütün Batılıları temizleyeceklermiş. Taur Urgas Rak Goska'da tacını giyip kralcılık oynasın istediği kadar; Rak Cthol'daki ihtiyar Grolim onun canını elinde tutuyor. Murgo kralı Ctuchik şöyle bir elini sıkıverse tahtın boş kalacağını iyi bilir."
"Birkaç fersah önce yolda Tolnedralı birine rastladık," dedi ipek ciddi bir tavırla. "O da aynı şeyleri söyledi. Batılı tüccarlar Rak Goska'da sahte suçlamalarla tutuklanıyormuş."
Yarblek onayladı. "Bu daha ilk adım. Murgolann ne yapacağı önceden bellidir, çünkü hiç hayal güçleri yok. Taur Urgas ülkedeki bütün Batılı tüccarlan katlederek Ran Borune'ü gücendirmeyi göze alamıyor henüz, ama o da yakındır. Rak Goska şu anda kapalı bir şehre dönüşmüş olmalı. Taur Urgas dikkatini dış bölgelere çevirebilir artık. Buraya gelmesinin sebebi de bu olmalı."
"Ne yapmasının dedin?" dedi îpek bembeyaz bir suratla.
"Bilmiyor musun?" dedi Yarblek. "Taur Urgas ordusuyla birlikte sınıra doğru yürüyor. Tahmi-
nimce sının kapatacak."
"Buradan ne uzaklıktadır şimdi?" diye sordu ipek.
"Bu sabah beş fersah mesafedeymiş dediler," dedi Yarblek. "Ne oldu ki?"
"Taur Urgas ile aramızda ciddi bir anlaşmazlık var da," dedi ipek telaşla. Yüzünden müthiş bir korku okunuyordu. "O geldiğinde burada olmamam lazım." Ayağa fırladı.
"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Belgarath hemen.
"Güvenli bir yere. Size sonra yetişirim." Dönüp çadırdan dışarı fırladı. Biraz sonra atının nal seslerini duydular.
"Onunla gideyim mi?" diye sordu Barak Belgarath'a. "Hayatta yakalayamazsın."
"Taur Urgas'a ne yaptı acaba?" dedi Yarblek. Sonra kıkırdayarak, "Küçük hırsızın nasıl kaçtığına bakılırsa, bayağı beter bir şey yapmış olmalı," diye ekledi.
"Kervan yolundan ayrılması güvenli mi?" diye sordu Garion, yol kıyısında kendilerine ziyafet çeken akbabaları hatırlayarak.
"Sen onu merak etme," dedi Yarblek emin bir tavırla.
BELGARIAD 3
Çok uzaklardan bir gürültü duyulmaya başladı. Yarblek, gözlerini nefretle kısarak, "ipek zamanında tüymüş," diye homurdandı.
Gürültü giderek arttı ve yankılı bir gümbürdemeye dönüştü. Gümbürtünün ardında yüzlerce a-
ğızdan çıkan, minör tonda, homurdanır gibi bir melodi de duyulur oldu.
"Bu da ne?" dedi Durnik.
"Taur Urgas," diye tükürdü Yarblek. "Bu, Murgo kralının savaş şarkısı."
"Savaş mı?" dedi Mandorallen.

"Tuar Urgas daima savaş halindedir," dedi Yarblek müthiş bir öfkeyle. "Savaşacak kimse olmasa bile. Sarayında bile zırhını çıkarmadan uyur. Bu onu çok pis kokutuyor, ama bütün Murgolar pis kokar zaten. Gidip bakayım ne yapıyor." Zorlukla ayağa kalkarak, "Burada bekleyin," dedi. "Burası bir-Nadrak cadın, Angaraklar arasında uyulması gereken bazı nezaket kuralları vardır. Askerler bu çadıra giremez, içeride kaldığınız sürece güvende olursunuz." Yüzünde buz gibi bir nefret ifadesiyle çadırın kapısına doğru atıldı.
Şarkı ve ritmik davul sesleri iyice arttı. Tiz flütler uyumsuz bir biçimde şarkıya eşlik etmeye başladılar, sonunda da aniden boruların kalın sesi duyuldu.
"Ne diyorsun Belgarath?" diye gürledi Barak. "Bu Yarblek iyi bir adama benziyor, ama ne de olsa Angarak. Bir kelime etse yüz Murgo başımıza üşüşür."
"Haklı baba," dedi Pol Teyze. "Ben Nadrakları iyi tanırım; Yarblek hiç de göründüğü kadar sarhoş değildi."
Belgarath dudaklarını büzerek, "Belki de Nadrakların Murgolardan nefret ettiği bilgisine güvenerek kumar oynamasak iyi olacak, dedi." Yarblek'e haksızlık ediyor olabiliriz, ama Taur Urgas bu bölgeyi nöbetçilerle çevirmeye vakit bulmadan önce sıvışsak iyi olur. Burada ne kadar kadar kalacağını bilmiyoruz; bir yerleşirse gitmemiz zor olabilir."
Durnik arka duvarda asılı duran kızıl halıyı kaldırıp yere uzandı ve çadır direklerini sökmeye başladı. Çadır bezini kaldırıp, "Buradan sürünerek çıkabiliriz," dedi sonunda.
"Haydi gidelim," dedi Belgarath kararını vererek.
Birer birer çadırın arkasından sürünerek soğuk rüzgâra çıktılar.
"Atlan alın," dedi Belgarath alçak sesle. Gözlerini kısarak etrafa bakındı. "Şuradaki kuru dere yatağı," diye en sonraki çadırlann biraz ilerisindeki açıklığı işaret etti. "Eğer çadırlann arkasından dolaşırsak, görünmeden gidebiliriz. Zaten herkes şu anda Taur Urgas'ın gelişini seyrediyordur."
"Murgo kralı sizi tanır mı Belgarath?" diye sordu Mandorallen.
"Tanıyabilir. Gerçi karşılaşmadık, ama eşkalim uzun zamandır Cthol Murgos'ta kulaktan kulağa yayılıyor. Risk almamak daha iyi."
Atlannı çadırlann arkasından yürüterek olaysız bir şekilde dere yatağına vararak gizlendiler.
"Dere bu tepenin arkasından dolaşarak geliyor," dedi Barak. "Eğer yatağını izlersek, gözlerden gizlenebiliriz. Bir kere tepenin arkasına geçtik mi de atlanmıza atlayıp fark edilmeden uzaklaşabiliriz."
"Neredeyse akşam oldu," dedi Belgarath gökyüzüne bakarak. "Biraz içeri girip karanlığı bekleyelim."
Dere yatağında ilerleyerek tepenin arkasına geçtiler. "Ortalığı gözlemekte fayda var," dedi Belgarath.
Barak ve Garion dere yatağından yukan tırmanıp, tepede emekleyerek ilerlediler ve bir çalılığın arkasına yattılar. "Geliyorlar," diye mırıldandı Barak.
Asık yüzlü Murgo askerleri, sekizli sıra halinde, kocaman davulların temposuyla yürüyerek derme çatma panayır yerine giriyordu. Tam ortalannda, dalgalanan siyah bir sancağın altında, kara a-

tına binmiş Taur Urgas vardı. Uzun boylu, geniş, düşük omuzlu, sert hatlı ve acımasız suratlı bir adamdı Taur Urgas.
Üzerindeki örgü zırhın kalın halkaları, kızıl altın suyuna batırılmıştı, öyle ki, kan içindeymiş gibi görünüyordu. Belinde kalın, metal bir kemer vardı; belinin solunda taşıdığı kılıcın kını mücevherlerle süslüydü. Kara kaşlarının üstüne kadar inen sivri tepeli bir miğferi vardı; Cthol Murgos'un kan kırmızısı tacı da bu miğferin üstüne geçirilmişti. Kralın boyun ve ensesini, omuzlarına kadan inen gene örgü zırhtan bir kukuleta koruyordu.
ikmal istasyonunun tam önüne geldiğinde, Taur Urgas atını dizginleyerek, "Şarap!" diye haykırdı. Rüzgârla taşınan sesi o kadar yakından gelmişti ki, Garion yere biraz daha yapıştı.
îkmal istasyonunu işleten Murgo hemen içeri koşturup, elinde bir sürahi ve metal bir kadehle geri geldi. Taur Urgas kadehi alıp içti, sonra kocaman elini yavaşça sıkarak kadehi ezdi. Barak öfkeyle homurdandı.
"Bu da neydi?" diye fısıldadı Garion.
"Taur Urgas'ın bir kere kullandığı kadehten başka kimse içemez," dedi kızıl sakallı Çerek. "E-ğer Anheg böyle bir şey yapmaya kalksaydı, savaşçılar onu Val Alorn körfezine atarlardı."

"Buradaki bütün yabancıların isimleri var mı sende?" diye sordu kral Murgo dükkâncıya. Garion rüzgârla gelen konuşmaları açık seçik duyabiliyordu.
"Emrettiğiniz gibi haşmetli kralım," dedi adam yerlere kadar eğilerek. Kolunun yeninden parşömen bir rulo çıkarıp hükümdara uzattı.
Taur Urgas parşömeni açıp şöyle bir göz attı, sonra "Bana Nadrak Yarblek'i çağırın," diye emeretti.
Kralın yanındaki subaylardan biri, "Garog Nadrak'h Yarblek buraya!" diye haykırdı.
Paltosu rüzgârda uçuşan Yarblek öne çıktı.
"Kuzeyli kuzenimiz," dedi Taur Urgas soğuk bir tavırla.
"Haşmetmeap," dedi Yarblek hafifçe eğilerek.
"Gitsen iyi olur Yarblek," dedi kral. "Askerlerimin aldıkları bazı emirler var; bazdan emirlerimi yerine getirme hevesiyle kardeş bir Angarakı tanımayabilirler. Kalırsan güvenliğini garanti edemem, başına bir şey gelirse de çok üzülürüm."
Yarblek eğilerek, "Hizmetkârlarım ve ben hemen buradan aynlıyoruz Haşmetmeap," dedi.
"Eğer Nadrak iseler, gitmelerine izin veriyorum," dedi kral. "Ama bütün yabancılar burada kalacak. Gidebilirsin Yarblek."
"O çadırdan tam zamanında çıkmışız," diye söylendi Barak.
Tam o sırada paslı bir örgü zırh ve yağlı, kahverengi bir yelek giymiş bir adam, ikmal istasyonundan çıktı. Tıraşsızdı ve gözlerinden biri uğursuz bir şekilde parlıyordu.
"Brffl!"dediGarion.
Brill kendisinden hiç beklenmeyecek bir zarafetle Taur Urgas'ın önünde eğilerek, "Selam Yüce Kral," dedi. Sesinde ne saygı, ne de korku vardı.
"Burada ne işin var Kordoch?" diye sordu Taur Urgas soğuk bir tavırla. "Efendimin bir işi için geldim, Haşmetli Kral," dedi Brill. "Ctuchik'in böyle bir yerde ne işi olabilir?" "Şahsi bir iş, Yüce Kral," dedi Brill cevap vermekten kaçınarak.
"Senin ve diğer Dagaşilerin ne yaptığınızı bilmek isterim Kordoch. Cthol Murgos'a ne zaman döndün?"
BELGARIAD 3
"Birkaç ay önce Torak'ın Güçlü Kolu. ilgilendiğinizi bilseydim, haber yollardım. Efendimin işlerini görmemi istediği insanlar, peşlerinde olduğumu biliyorlar, o yüzden gizli davranıyorum."
Taur Urgas soğuk, kısa bir kahkaha attı. "ihtiyarlıyorsun Kordoch. Çoğu Dagaşi şimdiye kadar çoktan işlerini bitirmiş olurdu."
"Bunlar biraz özel kişiler," dedi Brill omuzlarım silkerek. "Ama artık pek uzun sürmez. Oyunun sonuna geldik neredeyse. Bu arada, size bir hediyem var Yüce Kral." Parmaklarını şaklatınca, adamlarından ikisi, aralannda üçüncü birini sürükleyerek binadan çıktılar. Tutsaklarının tuniği kan içindeydi ve başı baygınmış gibi önüne düşmüştü. Barak dişlerinin arasından tısladı.
"Biraz avlanmak istersiniz diye düşünmüştüm," dedi Brill.
"Ben Cthol Murgos kralıyım Kordoch," dedi Taur Urgas soğuk bir sesle. 'Ve bu tavrından hiç hoşlanmadım. Dagaşilerin angaryalarını yapmak gibi bir alışkanlığım yok. Öldürmek istiyorsan kendin öldür."
"Bu pek angarya sayılmaz Haşmetmeap," dedi Brill habis bir sırıtışla. "Bu adam sizin eski bir dostunuz." Uzanıp tutsağın saçlarından yakalayarak başını kaldırdı kralın görmesi için.
Adam Ipek'ti. Yüzü bembeyazdı ve alnındaki bir kesikten kan damlıyordu.
"işte Drasniya casusu Kheldar," diye haykırdı Brill. "Onu size hediye ediyorum Haşmetmeap."
Taur Urgas, korkunç bir keyifle sırıtmaya başladı bunu duyunca. "Harika," dedi. "Kralın sana müteşekkir Kordoch. Hediyene paha biçilmez." Sırıtışı bütün yüzüne yayıldı. "Selamlar Prens Kheldar," dedi bir kedi gibi mırıldanarak. "Çoktandır sizi görmek istiyordum ben de. Halledecek eski hesaplanınız var, değil mi?"
ipek Murgo kralına bakıyor gibiydi, ama Garion şuurunun başına gelenleri anlayacak kadar yerinde olduğundan hiç emin değildi.
"Biraz burada kalın Drasniya Prensi," dedi Taur Urgas şeytani bir keyifle. "Son eğlencenizi biraz düşünüp taşınmak istiyorum. Ayrıca da tadını çıkarabilmeniz için tamamen ayık olmanızı istiyorum tabii. Özel bir muamele yakışır size, tercihan da uzun; acelecilik ederek sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem."
SİHİRBAZIN TUZAĞI
YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

BARAK VE GARION çakıllar arasından kayarak dere yatağına indiler, "ıpek'i yakalamışlar," dedi Barak alçak sesle. "Brill de oradaydı. Belli ki o ve adamları tam kaçmaya çalışırken yakalamışlar bizimkini. Taur Urgas'a teslim ettiler." Belgarath yüzünde berbat bir ifadeyle ağır ağır ayağa kalktı. "Yoksa..." Sözünü tamamlayamadı.
"Hayır," dedi Barak. "Daha sağ. Biraz hırpalamışlar, ama sağlığı yerinde." Belgarath derin bir nefes koyvererek, "Neyse," dedi. "Bu da bir şeydir."
"Taur Urgas onu tanıyormuş belli ki," diye devam etti Barak, "Îpek onu bayağı öfkelendirecek bir şey yapmış olmalı; Taur Urgas da kin tutacak birine benziyor."
"Ulaşabileceğimiz bir yere mi kapattılar bari?" diye sordu Durnik.
"Bilemiyoruz," dedi Garion. "Uzun uzun konuştular, sonra birtakım askerler onu şu binanın arkasına götürdü. Oradan götürdükleri yere göremedik."
"Burayı işleten Murgo bir çukurdan söz ediyordu," dedi Barak. "Bir şey yapmamız gerek baba," dedi Pol Teyze.
"Biliyorum Pol. Buluruz bir şey." Tekrar Barak'a dönerek, "Taur Urgas'ın yanında kaç asker var?" diye sordu.
"En azından iki alay. Bütün aşağısını işgal ettiler."
"Yerini değiştirerek onu oradan alabiliriz baba," dedi Pol Teyze.
"Herhangi bir şeyi taşımak için çok uzun bir mesafe Pol," diye itiraz etti ihtiyar. "Ayrıca tam o-larak nerede olduğunu bilmemiz gerekir."
"Öğrenirim." Pelerinini çözmeye hazırlandı.
"Karanlığa kadar bekle," dedi Belgarath. "Cthol Murgos'ta pek baykuş yoktur; gün ışığında dikkat çekersin. Taur Urgas'ın yanında hiç Grolim var mıydı?" diye sordu Garion'a.
"iki tane gördüm sanırım."
"Bu işleri karıştırıyor işte. Yer değiştirme çok gürültü çıkarır. Taur Urgas hemen peşimize takılır sonra."
"Başka fikrin var mı baba?" diye sordu Pol Teyze.
"Biraz düşüneyim," dedi ihtiyar. "Ne de olsa karanlık bastırana kadar bir şey yapamayız."
Dere yatağının biraz ilerisinden hafif bir ıslık duyuldu.
"Bu da kim?" dedi Barak elini kılıcına atarak.
"Hey, Alornlar!" diye bir fısıltı duyuldu.
"Zannımca bu Nadrak Yarblek," dedi Mandorallen.
Çakıllar üstünde çıtırdayan ayak sesleri duyuldu, sonra Yarblek bir kayanın arkasından ortaya çıktı. Kürk şapkasını burnuna kadar indirmiş, atkısını iyice boynuna dolamıştı. "Hah, neyse," dedi rahatlamış bir sesle.
"Yalnız mısın?" diye sordu Barak kuşkulu bir sesle.

"Tabii yalnızım," diye homurdandı Yarblek. "Hizmetkârlarımı önden gönderdim. Amma da çabuk kaçtınız."
"Taur Urgasla selamlaşmak istemedik," dedi Barak.
"Aslında iyi de ettiniz. Sizi o kargaşadan çıkarmak çok zor olacaktı. Murgo askerleri gitmeme i-zin vermeden önce adamlanmı tek tek kontrol ettiler, hepsinin Nadrak olduğundan emin olmak için. i-pek Taur Urgas'ın elinde."
"Biliyoruz," dedi Barak. "Bizi nasıl buldun?"
"Çadırın arkasındaki kazıklan tekrar yerlerine çakmamışsınız; bu tepe de panayırın bu yanındaki en yakın saklanma yeri. Ne tarafa gideceğinizi tahmin ettim, zaten arkanızda bazı izler de bırakmışsınız." Nadrakın kaba yüzünde ciddi bir ifade vardı; gün boyu içtiği biraların da hiçbir izi görünmüyordu. "Sizi buradan uzaklaştırmamız lazım," dedi sonra. "Taur Urgas devriye çıkarmaya başlarsa tam kucağındasınız."
"Önce yoldaşımızı kurtarmamız lazım," dedi Mandorallen.
"Ipek'i mi? Unutun bunu. Korkarım eski dostum son hileli zarını attı." içini çekti. "Onu ben de severdim."
"Daha ölmedi, değil mi?" dedi Durnik berbat bir sesle.
"Henüz sağ," dedi Yarblek, "ama Taur Urgas sabah güneş doğar doğmaz bu durumu değiştirecektir. Bileklerini kessin diye bir bıçak atacak kadar bile yaklaşamadım çukura. Korkarım çok kötü bir sabah geçirecek."
"Bize neden yardım etmek istiyorsun?" dedi Barak.

"Sen onun kusuruna bakma Yarblek," dedi Pol Teyze. "Nadrak âdetlerini bilmiyor." Barak'a döndü. "Seni çadırına davet edip bira ikram etti. Yarın sabah güneş doğana kadar onun kardeşi sayılırsın."
Yarblek gülümseyerek, "Bizi iyi tanıyorsun kız," dedi. "Dansını seyredemedim daha, değil mi?"
"Başka bir zaman belki," dedi Pol Teyze.
"Belki." Çömelip paltosunun cebinden kıvrık bir hançer çıkardı. Eliyle yerdeki kumu düzelterek hançeriyle bir plan çizmeye başladı. "Murgolar beni gözleyeceklerdir, o yüzden şüphe çekmeden ekibime altıyedi kişi daha ekleyemem. En iyisi siz karanlık basana kadar burada bekleyin. Ben doğuya yö-nelip kervan yolu üzerinde bir fersah kadar uzaklıkta beklerim. Karanlık çökünce görünmeden yola çıkıp bana yetişin. Gerisini düşünürüz."
"Taur Urgas neden burayı terk etmeni söyledi?" diye sordu Barak.
Yarblek asık bir suratla, "Yarın büyük bir kaza olacak," dedi. "Taur Urgas hemen Ran Borune'e bir özür mektubu yollayacak; tecrübesiz askerlerin haydutları kovalarken yanlışlıkla namuslu tüccarları öldürdüğünü anlatacak filan. Kazanın diyetini ödemeyi önerecek ve her şey yoluna girecek. Tolned-ralılara 'ödemek' dedin mi akan sular durur."
"Bütün kamptakileri katledecek ha?" dedi Barak inanamayan bir ifadeyle.
"Plan bu. Bütün Batılıları Cthol Murgos'tan uzaklaştırmak istiyor; birkaç kaza olursa gelmekten kendiliklerinden vazgeçerler diye düşünüyor."
Relg koca gözleri düşüncelere dalmış halde bir kenarda duruyordu. Birden Yarblek'in yere çizdiği planın yanına geldi. Yeri düzelterek, "Dostumuzu mahpus tuttukları bu çukurun tam yerini gösterebilir misin?" diye sordu.
"Bir işinize yaramaz," dedi Yarblek. "Başında bir düzine adam bekliyor. Ipek'in kötü bir şöhreti var, Taur Urgas kaçmasını istemiyor."
"Sen göster hele," dedi Relg.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
Yarblek omuzlarını silkip, "Biz kuzey tarafindayız," dedi yere panayırı ve kervan yolunu çizerek. "Burası ikmal istasyonu," dedi sonra hançeriyle işaret ederek. "Çukur onun öteki yanında, güneydeki büyük tepenin eteğinde."
"Duvarları nasıl?"
"Yekpare taştan."
"Doğal bir oyuk mu, yoksa kazılmış mı?"
"Ne fark eder ki?"
"Bilmem gerek."
"Kazma izi yok," dedi Yarblek. "Tepesindeki açıklık da düzgün değil. Muhtemelen doğal bir deliktir."
Relg başını sallayarak, "Peki ya arkadaki tepe?" dedi. "Kaya mı, toprak mı?" "Esas olarak kaya. Bu boktan Cthol Murgos'un her tarafı kaya zaten." Relg ayağa kalkarak kibarca, "Teşekkürler," dedi.
"Aklından geçen tünel kazmaksa, unut o işi," dedi Yarblek ayağa kalkıp paltosunun eteklerindeki kumu elleriyle süpürerek. "Vakit yetmez."
Belgarath yüzünde düşünceli bir ifadeyle, "Sağol Yarblek," dedi. "İyi bir dostsun sen."
"Murgoları kızdırmak için her şeyi yaparım," dedi Nadrak. "Keşke ipek için de bir şey yapabil-seydim."
"Sen ümidini kaybetme."
"Korkarım pek ümit yok. Yola çıksam iyi olacak. Eğer başlarında durmazsam adamlarım sağa sola dağılır."
"Yarblek," dedi Barak elini uzatarak. "Bir gün buluşup şu sarhoş olma işini tamamlayalım."
Yarblek sırıtarak elini sıktı, sonra dönerek Pol Teyzeyi kucakladı. "Unutma, bir gün bu Alorn-lardan sıkılırsan, çadırımın kapısı sana her zaman açıktır."
"Unutmam Yarblek," dedi Pol Teyze mazbut bir tavırla.
"iyi şanslar," dedi Yarblek. "Gece yansına kadar sizi bekleyeceğim." Sonra dönerek dere yatağından aşağı doğru uzaklaştı.
"iyi adam," dedi Barak. "Zamanla ondan hoşlanabilirim."
"Prens Kheldar'ı kurtarmak için plan yapmalıyız," dedi Mandorallen, zırhını atların birinin sırtındaki yükten çıkarırken. "Başka yol kalmazsa kaba kuvvete başvururuz."
"Gene eski günlere dönüyorsun Mandorallen," dedi Barak.
"O iş halloldu," dedi Belgarath.

Barak ve Mandorallen ona bakakaldılar.
"Zırhını kaldırabilirsin Mandorallen," dedi ihtiyar. "Ona ihtiyacın olmayacak."
"İpek'i oradan kim çıkaracak peki?" dedi Barak.
"Ben," dedi Relg alçak bir sesle. "Karanlığın çökmesine ne kadar kaldı?"
"Bir saat kadar. Neden sordun?"
"Hazırlık yapmak için biraz zamana ihtiyacım var."
"Bir planın var mı?" diye sordu Durnik.
Relg omuzlarını silkerek, "Plana gerek yok," dedi. "Dolanıp o tepenin arkasına geçeceğiz. Ben gidip dostumuzu alacağım, sonra buradan ayrılabiliriz."

"O kadarcık mı?" dedi Barak.
"Aşağı yukarı. Kusura bakmayın." Relg arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. "Bir dakika. Mandorallen'le ben seninle gelsek iyi olmaz mı?"
"Beni izleyemezsiniz," dedi Relg. Biraz uzaklaştıktan sonra diz çöktü. Az sonra onun dua eden sesini duydular.
"îpek'i dua ederek kurtaracağını mı sanıyor bu?" dedi Barak tiksintiyle. "Hayır," dedi Belgarath. "Tepenin içinden geçecek ve İpek'i alıp aynı yoldan çıkaracak. O sorulan Yarblek'e bu yüzden soruyordu." "Ne yapacak dedin?"
"Prolgu'da ne yaptığını unuttun mu? Hani kollarını duvara soktuğu zaman?" "Evet ama..."
"Bu onun için çocuk oyuncağı Barak." "Ya ipek? Onu kayaların içinden nasıl geçirecek?"
"Bilmiyorum. Ama o yapabileceğinden emin."
"Eğer beceremezse, Taur Urgas sabaha îpek'i ateşte çevirme yapar. Biliyorsun değil mi?"
Belgarath ciddi ciddi başıyla onayladı. Barak başını sallayarak, "Tabiata aykırı bu!" diye homurdandı. "Fazla takma kafana," dedi Belgarath.
Hava kararmaya başladı; Relg ise, sesi düzenli biçimde bir alçalıp bir yükselerek duasına devam etti. Hava tamamen kararınca diğerlerinin yanına gelerek, "Hazırım," dedi. "Gidebiliriz."
"Batıdan dolaşacağız," dedi Belgarath. "Atlara binmeyelim, mümkün olduğu kadar da ortaya çıkmayalım."
"iki saatimizi alır," dedi Durnik.
"Zararı yok. Askerlerin yerleşmesini beklemiş oluruz. Pol, bak bakalım Grolimler ne yapıyor."
Pol Teyze başını salladı; Garion onun araştıran zihninin dokunuşunu hissetti. "Tamam baba," dedi Pol Teyze birkaç saniye sonra. "Meşguller. Taur Urgas onlara ayin yaptırıyor." "Gidelim öyleyse," dedi ihtiyar.
ihtiyatla, atlarına binmeden dere yatağından aşağı doğru ilerlediler. Gece bulanıktı; yatağın çakıllı kıyılarının korumasından çıktıklarında buz gibi rüzgâr yüzlerine çarptı. Panayır yerinin doğusundaki düzlük, rüzgârla titreşen yüzü aşkın ateşle aydınlanmıştı; Taur Urgas' in ordusuydu bu.
Relg homurdanarak ellerini yüzüne kapattı.
"Neyin var?" dedi Garion.
"Ateşler," dedi Relg. "Gözlerimi acıtıyor."
"O tarafa bakmamaya çalış."
" tanrım bana çok ağır bir görev vermiş Belgarion," dedi Relg burnunu çekip sonra da kolunun yenine silerek. "Ben açık havada dolaşmak için yaratılmadım."
"Pol Teyze şu soğuk algınlığı için sana bir ilaç versin. Tadı kötü olur, ama içtikten sonra kendini daha iyi hissedersin."
"Bakalım," dedi Relg, Murgo ateşlerinin zayıf ışığından gözlerini koruyarak. Panayır yerinin güneyindeki tepe, alçak bir granit çıkmtısıydı. Binyıllardır esen rüzgâr tepeyi kum ve toprakla örtmüş olmasına rağmen, bu örtünün altı sağlam kayaydı. Tepenin arkasında durduk-

lannda, Relg eğimli bir granit yüzeyi örten toprağı temizlemeye başladı. "Bu taraftan başlasan daha iyi olmaz mı?" dedi Barak alçak sesle. "Çok toprak var," dedi Relg. "Ha toprak, ha kaya, ne fark eder?"
"Çok fark eder. Sen anlamazsın." Eğilip dilini granit yüzeye değdirdi, sanki kayanın tadına bakıyormuş gibi. "Biraz zaman alacak," dedi sonra. Ayağa kalkıp dua etmeye başladı. Sonra doğruca kayanın içine girmeye başladı.
Barak ürpererek gözlerini çevirdi.
"Sizi huzursuz eden nedir Lordum," dedi Mandorallen.

"Bunu seyretmek bile kanımı donduruyor," dedi Barak.
"Bu yeni arkadaşımız, dünyadaki en iyi yol arkadaşı olmayabilir," dedi Mandorallen. "Ama eğer Prens Kheldar'ı kurtarmakta muvaffak olursa, onu kucaklayıp kardeşim diyeceğim."
"Eğer çok uzatırsa, sabah Taur Urgas îpek'in kaçtığını fark ettiğinde buraya çok yakınlarda bir yerde oluruz," diye söylendi Barak.
"Bekleyip görmekten başka yapacak bir şey yok," dedi Belgarath.
Gece bitmek tükenmek bilmez bir şekilde uzayıp gidiyordu. Rüzgâr taşlık tepenin yamaçlarında uğulduyor, seyrek çalılar hışırdıyordu. Beklediler. Saatler geçtikçe Garion'u bir korkudur aldı. I-pek'ten sonra Relg'i de kaybettiklerine inanmaya başlamıştı. Arendiya'da, yaralı Lelldorin'i arkada bırakmak zorunda kaldıkları zamankine benzer bir iç sıkıntısı kapladı zihnini. Biraz da suçluluk duyarak, aylardır Lelldorin'i düşünmemiş olduğunu fark etti. Ateşli delikanlının yarasının ne zaman iyileştiğini düşündü yoksa iyileşmemiş miydi? Dakikalar geçtikçe düşünceleri daha da kararardı.
Sonra apansız, hiç ses bile çıkarmadan, Relg saatler önce girdiği kayadan çıkıverdi. Geniş o-muzlarında, panik halinde ona tutunmaya çalışan ipek vardı. Fare suratlı ufak tefek adamın gözleri dehşetle faltaşı gibi açılmıştı; saçları ise diken dikendi.
Hepsi ikisinin etrafına üşüşüp, bir yandan da bir Murgo ordusunun burunlarının dibinde olduğunu hatırlayarak, sessizce kutlamaya başladılar.
"Geç kaldığım için kusura bakmayın," dedi Relg, îpek'i omuzlarından indirirken. Tepenin ortasında değişik bir tür kaya vardı, o yüzden bazı ayarlamalar yapmak zorunda kaldım."
îpek nefes nefese, zangır zangır titreyerek ayakta duruyordu. Sonunda Relg'e dönerek "Sakın bir daha böyle bir şey yapma bana," diye kekeledi. "Sakın!"
"Derdin ne senin?" dedi Barak.
"Bu konuda konuşmak istemiyorum."
"Sizi kaybettiğimizi sanmıştık dostum," dedi Mandorallen îpek'in elini sıkarak.
"Brill seni nasıl oldu da yakaladı?" diye sordu Barak.
"Dikkatsiz davrandım. Burada olacağını hiç beklemiyordum. Bir boğazdan dörtnala geçerken üstüme bir ağ attılar. Atım da düşüp boynunu kırdı."
"Hettar bundan hiç hoşlanmayacak."
"Atın diyetini Brill'in derisini yüzerken alırım, merak etme. Üstelik kemiğe yakın bir yerden."
"Taur Urgas senden niye bu kadar nefret ediyor?" diye sordu Barak merakla.
"Birkaç yıl önce Rak Goska'daydım. Tam olarak öğrenemediğim bir nedenle, bir Tolnedra casusu hakkımda asılsız bazı suçlamalarda bulundu. Taur Urgas beni tutuklatmak için asker yolladı. Tutuklanmaktan pek hoşlanmam. O yüzden askerlerle biraz tartıştım. Tartışma sırasında bazıları oluverdi; bilirsiniz arada sırada olur böyle şeyler. Maalesef ölenlerden biri, Taur Ürgas'ın büyük oğluydu. Murgo

kralı bunu kendisine yapılmış özel bir saldın olarak kabul etti. Bazen çok dar kafalı olabiliyor." Barak sırıttı. "Sabah gitmiş olduğunu görünce müthiş hayal kırıklığına uğrayacak."
"Biliyorum," dedi ipek. "Muhtemelen Cthol Murgos'un bu bölgesinde kaldırmadık taş bırakmayacaktır beni bulmak için."
"Öyleyse gitme vakti geldi," dedi Belgarath. "Hiç aklına gelmeyecek sandım," dedi ipek.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
O GECE BOYUNCA ve ertesi günün büyük bölümünde durmaksızın at sürdüler. Akşam olduğunda atları yorgunluktan tökezlemeye başlamıştı; Garion ise soğuktan olduğu kadar yorgunluktan da uyuşmuş bir haldeydi.
"Bir sığınak bulmamız lazım," dedi Durnik atlarını durdurup geceyi geçirecek bir yer batanır-larken. Güney Kervan Yolunun aralanndan dolanıp durduğu birbirine bağlı vadilerden ayrılmış, merkezi Cthol Murgos dağlarının çorak arazisine çıkmışlardı. Kaya ve kumdan oluşan bu dev düzlüğe tırmandıklarından beri hava giderek soğumuştu, dinmek bilmeyen rüzgâr ise ağaçsız kaya çatlaklannda uğuldayıp duruyordu. Durnik'in yüzü yorgunluktan kınşmıştı, rüzgârla gelen yağlı tozlar tansıklara doluyor, onları olduklanndan daha derin gösteriyordu. "Geceyi açıkta geçiremeyiz," dedi Durnik; "bu rüzgârda mümkün değil."
"Şu tarafa," diye işaret etti Relg, tırmandıklan yamaçtaki bir kayalığı işaret ederek. Gökyüzü kapalı ve gün ışığı çok solgun olmasına rağmen, gözlerini taşmıştı. "Orada bir sığınak var; bir mağara."

Ipek'i kurtardığından beri hepsi Relg'e farklı bir gözle bakmaya başlamıştı. Gerektiğinde harekete geçmeyi bildiğini göstermesi, bir ayakbağı değil, gerçek bir yol arkadaşı olduğunu göstermişti onlara. Belgarath da Relg'i dua etmek için diz çökmenin şart olmadığına, at üstünde de dua edileceğine ikna edeli beri, tanrısına yakarışları yolculuklarını engellemiyordu artık. Duaları bir huzursuzluk kaynağı olmaktan çıkmış, ona özgü bir özellik olarak görülmeye başlanmıştı tıpta Mandorallen'in modası geçmiş lisanı ya da Ipek'in alaycı laf atmaları gibi.
"Mağara olduğundan emin misin?" diye sordu Barak. Relg başını sallayarak, "Hissediyorum," dedi.
Dönüp kayalığa doğru at sürdüler. Yaklaştıkça Relg'in heyecanı arttı. Atını başa geçirip tırısa kaldırdı, sonra koşturmaya başladı. Kayalığın dibine varınca attan atlayıp dev bir kayanın arkasına geçti ve gözden kayboldu.
"işini biliyor belli ta," dedi Durnik. "Bu rüzgârdan kurtulursam çok mutlu olacağım."
Mağaranın ağzı dardı; atları içeri girmeye ikna edene kadar epey itip kakmak zorunda kaldılar. Ancak içeride bu dar girişin geniş, alçak tavanlı bir mağaraya açıldığını gördüler.
Durnik etrafa onaylayan gözlerle bakarak, "iyi yer," dedi. Sonra eyerindeta baltasını çözmeye başladı. "Odun gerekecek."
"Yardım edeyim," diye atıldı Garion.
"Ben de geleyim," dedi ipek telaşla. Ufak tefek Drasniyalı huzursuz bir halde taş duvarlara ve tavana bakıp duruyordu. Tekrar dışan çıktıklannda bir hayli rahatladığı belliydi.
"Neyin var?" dedi Durnik.
"Dün geceden sonra kapalı yerler biraz sinirlerimi bozuyor," dedi ipek.
"Nasıldı?" diye sordu Garion. "Taşın içinden geçmek yani?"
ipek ürpererek, "iğrençti," dedi. "Kaya bizi emdi sanki, içimden geçtiğini hissettim."
"Kurtuldun ama, değil mi?" dedi Durnik.
BELGARIAD 3
"Bazen kalsam daha iyi olurdu diye bile düşünüyorum." ipek tekrar ürperdi. "Bu konuyu konuşmak zorunda mıyız?"
Çıplak dağda yakacak dal bulmak zor, bulunanı kesmek daha da zordu. Sert ve esnek çalılar, Durnik'in balta darbelerine inatla direniyordu. Bir saat sonra karanlık basmaya başladığında, ancak üç kucak dal toplayabilmişlerdi.
"Kimseyi gördünüz mü?" dedi Barak mağaraya döndüklerinde.
"Hayır," dedi ipek.
"TaurUrgas seni arıyordur muhtemelen."
"Hiç şüphem yok." Etrafına bakındı. "Relg nerede?"
"Gözlerini dinlendirmek için mağaranın içlerine gitti," dedi Belgarath. "Su buldu aslında buz. Atlan sulamak için eritmemiz gerekecek."
Durnik'in ateşi küçüktü, ellerindeki kısıtlı yakacağı hemen bitirmemek için küçük dal parça-lanyla azar azar besliyordu. Gece oldukça rahatsız geçti.
Sabah, Pol Teyze Relg'e dikkatle batarak, "Artık öksürmüyorsun galiba," dedi. "Nasıl hissediyorsun kendini?"
"iyiyim," dedi Relg yüzüne bakmamaya çalışarak. Pol Teyzenin kadın olması onu müthiş rahatsız ediyordu belli ki; o yüzden de elinden geldiğince karşılaşmamaya çalışıyordu.
"Soğuk algınlığına ne oldu?"
"Soğuk algınlığı taştan geçemiyor. Dün gece Ipek'i tepeden çıkardığımda geçmişti."
Pol Teyze ona ciddi bir ifadeyle bakarak, "Bunu hiç düşünmemiştim," dedi. "Daha önce soğuk algınlığını tedavi etmeyi başaramamıştı hiç kimse."
"Soğuk algınlığı çok da ciddi bir hastalık değil Polgara," dedi ipek sıkıntılı bir suratla. "Emin ol, taştan geçmek asla revaçta bir tedavi olamayacaktır."
Belgarath'ın Murgos Çorak Topraklan dediği yere varmak dört günlerini, dik bazalt yamaçlardan siyah kum zemine inmek ise yanm günlerini aldı.
"Bu çukur nasıl husule geldi acaba?" dedi Mandorallen, çıplak kayalar, siyah kum ve kirli gri tuz tarlalanyla dolu düzlüğe bakarak.
"Eskiden bir iç deniz vardı burada," dedi Belgarath. "Torak dünyayı parçaladığında, doğu du-van yıkıldı ve sular Doğu Denizi'ne boşaldı." "Seyre değer bir olaymış," dedi Barak. "Tam o sırada başka işlerimiz vardı."

"Bu da ne?" diye haykırdı Garion heyecanla, biraz ilerilerinde kumdan yükselen bir şeyi göstererek. Gösterdiği şeyin koca bir kafası ve upuzun bir çenesi vardı. Kova büyüklüğündeki göz çukurlan uğursuz bir ifadeyle onlara bakıyor gibiydi.
"Bir adı olduğunu sanmıyorum," dedi Belgarath soğukkanlı bir tavırla. "Sular çekilmeden önce bu denizde yaşarlardı. Binlerce yıl önce hepsi öldü."
"Ölü deniz canavannın yanından geçerlerken, Garion onun yalnızca bir iskelet olduğunu fark etti. Kaburgalan bir ahınn kirişleri büyüklüğündeydi; bembeyaz olmuş kafatası ise bir attan bile büyüktü. Boş göz yuvalan onlann geçişini izliyordu sanki.
Tekrar çelik zırhını giymiş olan Mandorallen, kafatasına bakarak, "Korkunç bir hayvan," diye mırıldandı.
"Şu dişlere bakın," dedi Barak huşu içinde, "insanı bir ısınşta ikiye bölebilir."
"insanlar bu denize girmemeyi öğrenmeden önce," dedi Belgarath, "böyle vakalar olurdu."
SİHİRBAZIN TUZAĞI
Çorak düzlükte birkaç fersah ilerlemişlerdi ki, çelik grisi gökyüzünün altında kara kum tepelerini süpüren rüzgâr şiddetlenmeye başladı. Kum önce rüzgârla kıpırdayıp yer değiştirmeye, rüzgâr şiddetlendikçe de uçuşup yüzlerine çarpmaya başladı.
"Bir yere sığınsak iyi olacak," diye bağırdı Belgarath rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak. Dağlardan uzaklaştıkça bu kum fırtınası daha da beter olacak."
"Etrafta hiç mağara var mı?" diye sordu Durnik Relg'e.
Relg başını sallayarak, "işimize yarayacak mağara yok," dedi. "Hepsi kum dolu."
"Şu tarafa," dedi Barak bir tuzlanın kıyısındaki kaya yığınını göstererek. "Arkasına geçersek rüzgârdan korunuruz."
"Hayır," diye haykırdı Belgarath. "Rüzgâr tarafında kalmalıyız. Kum arkada birikir. Diri diri gömülürüz sonra."
Kaya yığınına varıp atlarından indiler. Elbiseleri rüzgârda uçuşuyor, kum çorak düzlüğün üzerinde dev, kara bir bulut gibi geziniyordu.
"Bu ne biçim sığınak Belgarath," diye haykırdı Barak, sakalı omuzlarına uçuşurken. "Bu fırtına ne kadar sürer?"
"Biriki gün. Bazen bir hafta."
Durnik eğilip yerden kırılmış bir kaya parçası aldı, elinde sağa sola çevirerek inceledi. "Düzgün kırılmış," dedi sonra, kaya parçasını havaya kaldırarak. "Korunmak için bir duvar örebiliriz."
"Çok vakit alır ama," diye itiraz etti Barak. "Yapacak başka işin var mı?"
Akşam olduğunda duvar omuz boyuna gelmişti; çadırları bir taraftan duvarın tepesine, bir taraftan da kayaya tutturarak, rüzgârın şiddetinden biraz olsun korunmayı başardılar. Atlan da içeri almak zorunda oldukları için biraz sıkış tepişti, ama hiç olmazsa fırtınanın içinde değildiler. Bu daracık sığınakta iki gün kaldılar; rüzgâr çılgınca uğulduyor, tepelerindeki gergin çadır bezi davul gibi ötüyordu. Sonunda rüzgâr hafiflemeye, kara kumlar yere inmeye başladı. Bu defa da huzur bozucu bir sessizlik çöktü ortalığa.
Sığınaktan çıktıklannda Relg havaya baktı, sonra yüzünü elleriyle örtüp yere çökerek deli gibi dua etmeye başladı. Gökyüzü parlak, soğuk bir maviye dönmüştü. Garion hemen dua eden fanatiğin yanına gidip, elini omuzuna uzatarak, "Merak etme Relg," dedi.
"Dokunma bana," dedi Relg duasına devam ederek.
ipek elbisesindeki tozu ve kumu silkelerken, "Bu fırtınalar çok sık olur mu?'" diye sordu.
"Tam mevsimi," dedi Belgarath.
"Harika," dedi ipek ekşi bir suratla.
Birden, altlarındaki topraktan derin bir gümbürtü sesi gelmeye başladı ve yer sarsıldı.
"Deprem!" diye haykırdı Belgarath. "Atlan çıkarın oradan!"
Durnik'le Barak barınağa koşup atlan devrilmek üzere olan duvann arkasından çıkararak serbest bıraktılar.
Birkaç saniye sonra sarsıntı hafifledi. "Ctuchik mi yapıyor bunu?" diye sordu ipek. "Bizimle dövüşmek için depremler ve kum fırtınalan mı yollayacak?"
Belgarath başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Buna kimsenin gücü yetmez. Sebebi şu." Güneyi i-şaret etti. Düzlüğün çok ötelerinde karanlık tepeler vardı. Bunlardan birisinden kalın bir duman sütunu, kapkara kavisler çizerek gökyüzüne yükseliyordu. 'Volkan," dedi ihtiyar. "Muhtemelen geçen yaz patlayıp Sthiss Tor'u küle boğan volkan bu."

"Ateş dağı mı?" diye gümbürdedi Barak dağın tepesindeki dev buluta bakarak. "Daha önce hiç görmemiştim."
"O dağın uzaklığı en az elli fersah Belgarath," dedi ipek. "Buradaki zemini nasıl sarsar?"
"Dünya tek bir parçadır ipek," dedi ihtiyar. "Bu dağın patlamasına sebep olan güçler çok büyük. Tabii ki biraz sarsıntı yaratacak. Haydi yola çıkalım artık. Fırtına geçtiğine göre, Taur Urgas'ın devriyeleri bizi aramaya başlarlar yine."
"Ne tarafa?" diye sordu Durnik, etrafına bakınıp yönünü bulmaya çalışarak. "O tarafa," dedi Belgarath, dumanı tüten tepeyi işaret ederek. "Ben de bundan korkuyordum," diye homurdandı Barak.
O gün akşama kadar, yalnızca atlan dinlendirmek için kısa sürelerle durarak dörtnala at sürdüler. Çorak toprakların sonu yoktu sanki. Fırtına sırasında kara kumlar yer değiştirip yeni tepeler oluşturmuştu; tuzlalar ise zımparalanmış gibi bembeyaz olmuştu. Bir zamanlar bu içdenizde yaşayan deniz canavarlarının beyaz, dev iskeletlerinin yanından geçtiler birkaç kere. Kemikler sanki kara kumların i-çinden yüzerek yüzeye çıkıyor gibiydiler; soğuk ve boş göz çukurlan ise yanlarından dörtnala geçen yolculara aç aç bakıyordu sanki.
O gece gene dağınık bir kaya yığınının koruması altında mola verdiler. Rüzgâr durmuştu, ama soğuk hâlâ devam ediyordu ve yakacak kıttı.
Ertesi sabah tekrar yola çıktıklannda, Garion tuhaf, kötü bir koku hissetti. "Bu pis koku da nedir?" diye sordu Belgarath'a.
"Cthok Gölü," dedi Belgarath. "Buradaki denizden geriye kalan su birikintisi. Asırlar önce kurumuş olması gerekirdi, ama yeraltı kaynaklan tarafından besleniyor." "Çürük yumurta gibi kokuyor," dedi Barak.
"Buralardaki yeraltı sulan kükürtlüdür. Ben olsam o gölden su içmezdim." "Hiç niyetim yoktu zaten," dedi Barak yüzünü buruşturarak.
Cthok Gölü, yağlı gibi görünen ve dünyanın bütün ölü balıklan buraya yığılmış gibi kokan, büyük, sığ bir su birikintisiydi. Bu gibi havalarda yüzeyinden dumanlar yükseliyor, zaman zaman patlayan gayzerler onları kokudan boğulacak hale getiriyordu. Gölün güney ucuna vardıklannda Belgarath durmalannı işaret etti. "Bundan sonrası tehlikelidir," dedi ciddi bir tavırla. "Atlannıza hâkim olun. Hep kayaya bastığınızdan emin olun. Sağlam gibi görünen zemin kayabilir; aynca dikkat etmemiz gereken başka şeyler de var. Bana bakın ve ne yapıyorsam aynısını yapın. Ben durunca durun, ben koşunca koşun." Kaygıyla Relg'e baktı. Ulgo hem ışıktan hem de gökyüzünden korunmak için yüzüne bir bez daha örtmüştü.
"Ben onun atını tutanm dede," dedi Garion.
Belgarath başını sallayarak, "Başka çare yok galiba," dedi.
"Bir gün bu âdetinden vazgeçmesi gerekecek," diye söylendi Barak.
"Belki, ama şimdi ne yeri, ne de zamanı. Haydi gidelim." ihtiyar dikkatle atını sürmeye başladı. Önlerindeki bölgeye yaklaştıklannda her tarafta buhar ve duman tütmekte olduğunu gördüler. Geniş, gri, kaynayıp kabarcıklar çıkaran bir çamur havuzunu geçtiler; hemen ileride temiz ve pınl pırıl bir pınardan kaynar sular keyifle kaynayarak dökülüyor, bir derecik halinde çamurlara kanşıyordu. "Hiç olmazsa sıcak," dedi ipek.
Ağır miğferi içinde ter dökmekte olan Mandorallen, "Ziyadesiyle," diye katıldı ona.
En önde at süren Belgarath, başını hafifçe yana eğmiş, bir şeyler dinliyordu. Birden, "Durun!" diye bağırdı.
Hepsi atlannın dizginlerini çektiler.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
Tam önlerindeki bir havuz patladı ve pis, gri bir sıvı çamur gayzeri on metre kadar yükseldi. Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra sakinleşti.
"Haydi!" dedi Belgarath. "Koşun!" Atını mahmuzladı ve yüzeyi hâlâ kıpır kıpır olan havuzun yanından dörtnala geçtiler; atların nallan yollarına dökülmüş olan kaynar çamurları dört bir yana sıçratıyordu. Geçtiklerinde ihtiyar tekrar yavaşladı ve başını yana eğip dinleyerek ilerlemeye başladı.
"Neyi dinliyor?" diye sordu Barak Polgara'ya.
"Gayzerler patlamadan önce belli bir ses çıkarırlar," dedi Polgara.
"Ben bir şey duymuyorum."
"Neyi dinleyeceğini bilmiyorsun da ondan."
Arkalarında gayzer yeniden patladı.

"Garion!" diye haykırdı Pol Teyze, tam Garion başını çevirip yerden yükselen çamur sütununu seyre dalmışken. "Nereye gittiğine dikkat et!"
Garion hızla başını çevirdi; önündeki zemin normal görünüyordu.
"Gerile," dedi Pol Teyze. "Durnik, Relg'in atının dizginlerini sen tut."
Durnik dizginleri elinden alınca, Garion atının başını çevirmeye başladı.
"Geri geri dedim," dedi Pol Teyze.
Garion'un atı bir ayağını sağlam görünen toprağa bastığı anda, ayak gözden kayboldu. Garion dizginlere sıkıca yapışınca, at sendeleyerek geri çekildi ve titreyerek durdu. Sonra Garion dikkatle, a-dım adım, izledikleri patikanın kayalık zeminine geri çekildi.
"Bataklık," dediîpek dehşetle.
"Her yanımız bataklık," dedi Pol Teyze. "Sakın yoldan ayrılayım demeyin hiçbiriniz."
îpek iğrenerek Garion'un atının bataklığın yüzeyinde kaybolmakta olan ayakizine baktı.
"Derinliği ne kadar?"
"Yeteri kadar," dedi Pol Teyze.
Bataklığın içinden, zaman zaman gökyüzüne çamur ya da kaynar su püskürten gayzerlere gelince duraklayarak, dikkatle yollarına devam ettiler. Akşama doğru, kaynayan bataklığın ötesinde, kayalık bir sırta varıp durduklarında, bu berbat bölgeden geçmek için harcadıkları çabayla bitkin düşmüşlerdi hepsi.
"Önümüzde böyle başka yer var mı?" diye sordu Garion.
"Hayır," dedi Belgarath. "Sadece gölün güney kıyısı böyle."
"Etrafından dolaşamaz mıydık?" dedi Mandorallen.
"Hem yolu uzatırdı, hem de bataklık peşimizdekilerin hevesini kırar."
"Bu da ne?" diye haykırdı Relg.
"Ne ne?" diye sordu Barak.
"Bir ses duydum ileriden. İki çakıl taşı birbirine çarpmış gibi bir ses."
Garion aniden yüzünü hafif bir rüzgâr yalamış gibi bir şey hissetti ve Pol Teyzenin zihniyle ileriyi taramakta olduğunu anladı.
"Murgolar!" dedi Pol Teyze.
"Kaç kişiler?" diye sordu Belgarath.
"Altı. Bir de Grolim var. Hemen bayırın ilerisinde bizi bekliyorlar."
"Sadece altı kişi mi?" dedi Mandorallen hayal kırıklığına uğramış bir tavırla.
BELGARIAD 3
Barak sırıtarak, "Küçük bir eğlence," diye katıldı ona. "Sen de ondan daha iyi değilsin yani," dedi îpek iriyarı Çereke. "Bir plan yapmamız iktiza eder mi Lordum?" diye sordu Mandorallen.
"Yok canım," diye cevap verdi Barak. "Altı kişi için mi? Hadi gidip tuzaklarını bozalım." îki savaşçı başa geçip kılıçlarını kınlan içinde çekilmeye hazır hale getirdiler. "Güneş battı mı?" diye sordu Relg Garion'a. "Batıyor."
Relg gözündeki örtüyü açıp peçesini kaldırır kaldırmaz, yüzünü buruşturarak koca gözlerini sımsıkı kapattı.
"Gözlerini bozacaksın," dedi Garion. "Karanlık basana kadar açma bari."
"ihtiyacım olabilir," dedi Relg, bayırın ilerisinde Murgoların tuzak kurduğu yere doğru ilerlerlerken.
Murgolar hiç ses çıkarmadan saldırdı. Büyük bir siyah kaya yığınının arkasından fırlayıp, kılıçlarını sallayarak doğruca Mandorallen ile Barak'ın üstüne geldiler. Ama iki savaşçı hazırlıklı oldukları i-çin, pusunun başarılı olmasını sağlayacak o bir anlık donup kahverme durumuna düşmediler. Mandorallen kılıcını kınından sıyırırken savaş atın doğruca Murgolardan birinin üstüne sürdü. Üzengileri üstünde ayağa kalkıp, yukarıdan aşağı müthiş bir darbe indirince, Murgonun kafası ikiye bölündü. Mur-gonun çarpışmadan dengesini kaybeden atı ise, ölmekte olan binicisinin üstüne yuvarlandı. Barak da a-tını saldırganların üstüne sürerek, Murgolardan birinin işini üç kılıç darbesiyle bitirip, adamı kanlar i-çinde yere devirdi.
Üçüncü Murgo atını yana çekerek Mandorallen'in saldırısından kurtuldu; ama şövalyenin sırtına indirdiği kılıç darbesi, etkisiz bir şekilde çelik zırhtan sekti. Murgo dehşet içinde kılıcını tekrar kaldırdıysa da, Ipek'in ustaca fırlattığı bıçak boynuna saplanınca kasılıp kaldı.
Kara cüppeli, parlak çelik maskeli bir Grolim kayaların arkasından ortaya çıktı. Garion rahibin, adamlarının teker teker paramparça edilmesi karşısında duyduğu dehşeti açıkça hissedebiliyordu. Grolim doğrulunca, Garion adamın iradesini toplamakta olduğunu fark etti. Ama çok geçti. Relg rahibin yanına varmıştı bile. Yobaz geniş omuzlarını gererek, boğum

parmaklarıyla adamın cüppesinin önünü yakaladı. Çok kolay bir şey yapıyormuş gibi havaya kaldırıp, dev bir kayanın yüzüne dayadı.
Önce Relg"in diğerlerinden yardım gelene kadar Grolim'i öylece tutacağını sandılar. Ama durum biraz farklıydı. Relg'in omuzlarının duruşu, henüz işini bitirmediğini gösteriyordu. Grolim Relg'i yumruklamaya çalışıyordu, ama o hiç aldırmadan adamı kayaya bastırmaya devam ediyordu. Kaya, Grolim'in çevresinde hafifçe ışımaya başladı.
"Relg! Yapma!" diye haykırdı ipek boğulurmuş gibi bir sesle.
Relg ağır ağır bastırdıkça, kara cüppeli Grolim çırpınarak kayanın yüzeyine gömülmeye başladı.Kaya adam içine girdikçe üstüne kapanıyordu. Relg itmeye devam etti; kendi kollan da GroÜmle birlikte kayaya gömülüyordu. Grolim'in gövdesinin tamamı kayaya girdikten sonra bile, dışarıda kalan elleri kıvranmaya devam etti. Sonra Relg kollarını çekti ve Grolim'i kayanın içinde bıraktı. Kayadan çıkan iki el son bir kez kasıldı, sonra birer pençe gibi katılıp kaldı.
Garion arkasında Ipek'in öğürdüğünü duydu.
Barak ve Mandorallen, geriye kalan üç Murgonun ikisiyle dövüşüyorlardı şimdi; buz gibi havada kılıç şakırtıları her yanı kaplamıştı. Sonuncu Murgo ise gözleri korkuyla irileşmiş bir halde atını çevirip kaçmaya kalkıştı. Durnik hiç ses çıkarmadan eyerinden baltasını çıkarıp adamın peşine takıldı. A-ma yetiştiğinde ona vurmak yerine atıyla yolunu kesti. Panik içindeki Murgo kılıcının enli yanıyla atının sağrısına vurarak yolunu değiştirdi ve demirciden kaçmaya başladı. Peşinde Durnik, dörtnala bayırın gerisine doğru uzaklaştı.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
Bu arada son iki Murgonun da işi bitmişti. Barak ve Mandorallen, kavga heyecanından kurtulamadıkları için etraflarında düşman aranıyorlardı. "Sonuncusu nerede?" diye haykırdı Barak. "Durnik onu kovalıyor," diye cevap verdi Garion. "Kaçmasına izin veremeyiz. Diğerlerine haber verir sonra." "Durnik onu halleder," dedi Belgarath.
Barak suratını asarak, "Durnik iyi bir adam," dedi. "Ama tam bir savaşçı sayılmaz. Gidip ona yardım etsem mi acaba?"
Bayırın bataklık tarafından bir dehşet çığlığı duyuldu, bunu ikinci bir çığlık izledi. Üçüncü çığlık ise tam ortalık yerinde kesildi; sonra ortalığı sessizlik bürüdü.
Birkaç dakika sonra Durnik yüzünde ciddi bir ifadeyle geri döndü.
"Ne oldu?" diye sordu Barak. "Kaçamadı değil mi?"
Durnik başını sallayarak, "Bataklığa saplandı," dedi.
"Niye baltanla işini bitilmedin?"
"insanlara vurmayı sevmiyorum," diye cevap verdi Durnik.
Yüzü hâlâ kül rengi olan ipek, Durnik'e bakakalmıştı. 'Yani vurmak yerine onu bataklığa sürdün, sonra da durup boğulmasını seyrettin ha! Durnik bu korkunç bir şey!"
"Ölü ölüdür," dedi Durnik, kendisinden beklenmeyecek bir rahatlıkla, "iş bittikten sonra nasıl olduğu önemli değil, öyle değil mi?" Biraz düşündükten sonra ekledi: "Ata acıdım ama."
BELGARIAD 3
YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ERTESİ SABAH doğuya doğru eğimle uzanan sırtı takip ettiler. Kış gökyüzü buz mavişiydi; güneş ısıtmıyordu. Relg gözlerini örtmüş, panikten kurtulmak için dua edip duruyordu. Birkaç kere güneydeki tuz ve kum çöllerinde toz bulutlan gördüler, ama bunun Murgo atlarından mı yoksa rüzgârdan mı kaynaklandığını anlayamadılar.
Öğle vakti rüzgâr değişip sürekli güneyden esmeye başladı. Mürekkep gibi kara, dev bir bulut, güney ufkundaki dağların tepelerini örtmüştü. Onlara doğru ağır ağır ama dehşetli bir kararlılıkla ilerliyordu; altında ise zaman zaman çakan şimşeklerin pırıltısı görülüyordu.
"Kötü bir fırtına geliyor Belgarath," diye gürledi Barak buluta bakarak.
Belgarath başını sallayar, "O fırtına değil," dedi. "Kül. Volkan tekrar patlamaya başladı, rüzgâr da küllerini bu tarafa getiriyor."
Barak yüzünü buruşturdu, sonra omuzlarını silkerek, "Hiç olmazsa görülmekten korkmayız artık," dedi.
"Grolimler bizi gözleriyle aramayacak Barak," diye hatırlattı Pol Teyze. Belgarath sakalını kaşımaya başladı. "Buna karşı tedbir almamız gerekecek."
"Bu kadar büyük bir grubu perdelemek çok zor baba," dedi Pol Teyze. "Hele atlan da katarsak..."
"Bence yapabilirsin Pol. Sen bu işi iyi bilirsin."
"Sen kendi tarafını sağlam tutarsan, ben de tutarım, ihtiyar Kurt."

"Korkarım sana yardım edemeyeceğim Pol. Ctuchik de bizi arıyor. Şu ana kadar birkaç kere hissettim onu. Benim onunla ilgilenmem lazım. Eğer perdelemekle uğraşırsam, saldırdığında hazır olamam."
"Tek başıma yapamam baba," diye itiraz etti Pol Teyze. "Hiç kimse tek başına bu kadar çok insanı ve atlarını perdeleyemez."
"Garion sana yardım eder."
"Ben mi?" dedi Garion gözlerini yaklaşan buluttan ayırıp dedesine bakarak.
"Daha önce hiç böyle bir şey yapmadı baba," dedi Pol Teyze.
"Bir gün öğrenecekti nasılsa."
"Deneme yapmanın ne yeri ne de zamanı."
"Yapar, yapar, işi kavrayana kadar birkaç kere yol göster, çok da iyi yapar."
"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Garion hevesle.
Pol Teyze Belgarath'a kötü kötü baktıktan sonra Garion'a dönerek, "Göstereyim canım," dedi. "İlk yapacağın şey sakin olmak. Aslında çok kolay bir şey."
"Ama daha şimdi demiştin ki..." "Sen benim ne dediğimi boş ver de dikkatle dinle canım." "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Garion kuşkuyla, "ilk yapacağın şey gevşemek; sonra kum ve kayaları düşün."
SİHİRBAZIN TUZAĞI
"O kadar mı?"
"Sen önce dediğimi yap. Yoğunlaş şimdi."
Garion kum ve kayaları düşündü.
"Hayır Garion, beyaz kum değil. Kara kum, çevremizdeki gibi."
"Ama öyle dememiştin ki."
"Söylememe gerek olacağını düşünmemiştim."
Belgarath gülmeye başladı.
"istersen sen buyur baba," dedi Pol Teyze ters bir tavırla. Sonra tekrar Garion'a dönerek, "Haydi bir daha dene canım," dedi. "Bu defa daha dikkatli ol."
Garion zihnindeki resmi sabitleştirdi.
"Şimdi daha iyi oldu," dedi Pol Teyze. "Şimdi, kafanda kumlan ve kayaları iyice çizdikten sonra, bu düşünceyi bütün sağ yanını kaplayacak bir yanm daire şeklinde dışan yansıtmanı istiyorum. Sol tarafla ben ilgilenirim."
Garion çabalamaya başladı. Bu, o güne kadar yaptığı en zor şeydi.
"O kadar zorlama Garion. Buruşturuyorsun. Buruşuk olunca da iki görüntüyü birbirine eklemem zor oluyor. Düzgün tutmaya çalış."
"Özür dilerim." Garion zihnindeki resmi düzeltti.
"Nasıl görünüyor baba," diye sordu Pol ihtiyara.
Garion sabit tutmaya çalıştığı düşünceyi bir şeylerin yokladığını hissetti.
"Fena değil Pol," dedi Belgarath. "Hiç fena değil. Çocuk yetenekli."
"Bana ne yaptığımızı anlatır mısınız lütfen," dedi Garion. Soğuğa rağmen alnından ter tanelerinin biriktiğini hissediyordu.
"Bir kalkan yapıyorsunuz," dedi Belgarath. "Kendinizi kum ve kaya fikriyle kuşatıyorsunuz, bu fikir de çevrenizdeki kum ve kayayla birleşiyor. Grolimler zihinleriyle bizi aramaya kalktıklarında, insanlar ve atlar arayacaklar. Bizi görmeyecekler, çünkü burada kum ve kaya olacak sadece."
"O kadar mı?" Garion işin bu kadar basit olmasına sevinmişti.
"Tam o kadar değil canım," dedi Pol Teyze. "Şimdi bunu yayıp hepimizi örter hale getireceğiz. Yavaş yavaş başla, her defasında bir metre gibi."
Bu, o kadar basit değildi işte. Pol Teyzenin istediği yere genişletinceye kadar birçok kere fikrin dokusunu yırttı, iki düşüncenin birleştiği yerde ise zihninin Pol Teyzenin zihniyle tuhaf bir biçimde kaynaştığını hissetti.
"Oldu galiba baba," dedi Pol Teyze. "Ben sana becereceğini söylemiştim Pol."
Morumsu kara bulut gökyüzünde tehditkâr bir şekilde onlara yaklaşıyor ve alt tarafından gök-gürültüleri duyuluyordu.
"Eğer bu kül Nyissa'dakine benziyorsa, burada kör gibi kalırız Belgarath," dedi Barak.
"Merak etme," dedi büyücü. "Rak Cthol'un ne yönde olduğunu biliyorum. Zihniyle bir şeyi bulmayı beceren bir tek Grolimler değil. Haydi gidelim."

Yeniden bayır boyunca yola koyuldular; bulut gökyüzünü tamamen örtmüştü artık. Gökgürültüsü aralıksız bir gümbürtüye dönüşmüştü; kaynayan bulutun içinde şimşekler çakıp duruyordu. Uçuşan milyarlarca kül parçası o kadar müthiş bir statik elektrik yükü oluşturuyordu ki, kuru, çatırdayan şimşeklerin ardı arkası kesilmiyordu. Buz gibi havada ilk kül tanecikleri süzülerek yere inmeye başladığında, Belgarath sırttan ayrılıp kum çölüne yöneltti onları.
BELGARIAD 3
ilk saatin sonunda, Garion zihnindeki resmi sabit tutmanın eskisi kadar zor gelmediğini fark etti. Artık bütün dikkatini bu işte yoğunlaştırması gerekmiyordu, ikinci saatin sonunda ise basit bir angarya haline gelmişti. Giderek yoğunlaşan kül yağmuru içinde ilerlerken, sıkıntıdan kurtulmak için, Murgo çorak topraklarına ilk girdiklerinde gördükleri dev iskeletlerden birini düşündü. Uğraşa didine hayalinde bunlardan birinin resmini oluşturup zihninde sabit tuttuğu büyük resmin içine yerleştirdi. Hiç fena olmamıştı doğrusu, üstelik vakit geçirmesine de yardım ediyordu.
"Garion," dedi Pol Teyze sert bir sesle. "Lütfen yaratıcı olmaya çalışma."
"Ne?"
"Kumla yetin, iskelet çok güzel, ama tek tarafının olması biraz garip görünüyor."
"Tek tarafını?"
"Resmin benim tarafımda iskelet yok, sadece senin tarafında var. Bırak basit kalsın Garion, süslemeye çalışma."
Boğucu kül yağmuruna karşı ağızlarını ve burunlarını örterek yola devam ettiler. Garion sabit tuttuğu resmin kıyısında hafif bir yoklama hissetti. Hafif bir kıpırtı; Faldor'un çiftliğindeki havuzda yakaladığı kurbağa yavrularının dokunuşu gibi.
"Sıkı dur Garion," dedi Pol Teyze. "Bu bir Grolim."
"Bizi gördü mü?"
"Hayır. Bak geçip gidiyor." Kıpırtı yok oldu.
Geceyi, düzlüğün orasına burasına dağılmış kınk kaya kümelerinden birinin dibinde geçirdiler. Durnik gene kaya parçalarını üst üste yığıp üstüne çadır bezi gererek bir sığınak yaptı. Ateş yakmadılar; kuru et ve ekmekle geçiştirdiler akşam yemeğini. Garion ve Pol Teyze, üzerlerinde bir şemsiye gibi boş kum çölü görüntüsünü nöbetleşe tuttular. Garion hareketsiz dururken bu işin çok daha kolay olduğunu gördü.
Ertesi sabah hâlâ kül yağıyordu, ama gökgüzü bir gün önceki gibi kapkara değildi. "Diniyor galiba Belgarath," dedi ipek atlarım eyerlerlerken. "Eğer tamamen dinerse, gene devriyelerden saklanmamız gerekecek."
ihtiyar başıyla onaylayarak, "Acele etsek iyi olur," dedi. "Şehrin beş mil kadar kuzeyinde saklanabileceğiimiz bir yer biliyorum. Bu kül yağmuru dinmeden oraya varabilsek çok sevinirim. Rak Cthol'un duvarlarından dört yönde on fersah uzaklığı görmek mümkündür."
"Duvarlar o kadar yüksek mi?" diye sordu Mandorallen. "Hayal edebileceğinden de daha yüksek." " Vo Mimbre'nin duvarlarından da mı daha yüksek?" "On kat, elli kat. Anlaman için görmen gerek."
O gün hiç dinlenmeden at sürdüler. Garion'la Pol Teyze düşünce kalkanlarını sürdürdüler, ama Grolimlerin yoklayan dokunuşları giderek sıklaştı. Garion'un zihnine yönelen bu dokunuşlar apansız geliyordu ve giderek güçleniyordu.
"işlerini biliyor bunlar baba," dedi Pol Teyze. "Kalkanı aşmaya çalışıyorlar."
"Sağlam tutun," dedi ihtiyar. "Eğer biri kalkanı delecek olursa ne yapacağını biliyorsun."
Pol Teyze ciddi bir yüzle başını salladı.
"Çocuğu da uyar."
Pol Teyze tekrar başını sallayarak Garion'a döndü. "Dinle canım," dedi ciddi bir tavırla. "Grolimler bizi gafil avlamaya çalışıyorlar. Dünyadaki en sağlam kalkan bile, yeterince hızlı ve güçlü saldırı-lırsa aşılabilir. Eğer bir Grolim kalkanı aşarsa, sana durmanı söyleyeceğim. Sana 'dur' deyince, hemen görüntüyü silip zihnini geri çekmeni istiyorum."
SİHİRBAZIN TUZAĞI
"Anlamadım."
"Anlaman gerekmiyor. Dediğimi aynen yap yeter. Sana 'dur' dersem, zihnini anında benim zihnimden ayıracaksın. Çok tehlikeli bir şey yapıyor olacağım; sana bir zarar gelmesini istemiyorum."
"Yardım edemez miyim?" "Hayır canım, bu defa edemezsin."

Yola devam ettiler. Kül yağmuru iyice hafifledi ve gökyüzü dumanlı, sarımtırak bir maviye döndü. Soluk ve mehtaba benzeyen güneş, güneybatı ufkunun biraz üstünde parlıyordu.
"Garion, dur!"
Bu defaki bir yoklama değil, sert bir darbeydi. Garion heyecanla içini çekerek zihnini uzaklaştırdı ve kum resmini südi. Pol Teyze dikildi ve gözleri parlamaya başladı. Eliyle küçük bir hareket yaptı ve tek bir kelime söyledi. İradesini harekete geçirdiğinde Garion'un hissettiği dalga olağanüstüydü. Fakat Garion dehşetle zihninin hâlâ Pol Teyzeye bağlı olduğunu fark etti. Görüntüyü bir arada tutan kaynaşma o kadar güçlüydü ki, bir türlü taramıyordu. Bir aradaki zihinleri bir kırbaç gibi ileri atılırken, Garion da sürüklendi. Kalkanlarına saldıran düşüncenin zayıf izini takip ederek kaynağını buldular. Bir şeyi keşfetmiş olmanın keyfiyle heyecan içindeki bir zihne dokundular. Hedefini artık kesin olarak bilen Pol Teyze iradesinin tüm gücüyle vurdu. Dokundukları zihin irkilerek geri çekilmeye çalıştı, ama artık çok geçti. Garion öteki zihnin şiştiğini, dayanılmaz bir şekilde genişlediğini hissetti. Sonra aniden patladı bu zihin, sayıklayan bir deliliğin eline düştü; dehşet üstüne dehşet tarafından ezilerek paramparça oldu. Sonra kaçış başladı; kara taşlar arasında çığlık çığlığa, körü körüne bir kaçış, korkunç, niha-i bir kurtuluş amacıyla yapılan bir kaçış. Taşlar yok oldu ve inanılmaz bir yükseklikten sonu gelmeyen bir düşüş başladı. Garion son anda zihnini güçlükle çekip kurtarabildi.
"Sana uzaklaş demiştim," diye bağırdı Pol Teyze.
"Olmadı. Kurtulamadım."
"Ne oldu?" diye sordu ipek şaşkınlıkla.
"Bir Grolim kalkanı aştı."
"Bizi gördü mü?"
"Bir an için. Artık önemi yok. Öldü."
"Öldürdün mü? Nasıl?"
"Kendini savunmayı ihmal etti. Ben de düşüncesini izledim."
"Çıldırdı," dedi Garion, az önce olanların dehşetiyle boğuklaşmış bir sesle. "Çok yüksek bir yerden atladı. Atlamak istedi. Başına gelenlerden kurtulmasının tek yolu buydu." Midesi bulanmaya başladı.
"Çok gürültü ettin Pol," dedi Belgarath sıkıntılı bir yüzle. "Yıllardır böyle sakarlık yapmamıştın."
"Bir yolcum vardı da." Garion'a buz gibi bir bakışla baktı.
"Kabahat benim değil," diye isyan etti Garion. "Çok sıkı tutuyordun, kurtulamadım. Bizi birbirimize bağlamıştın."
"Bazen yapıyorsun bunu Pol," dedi Belgarath. "ilişki fazla şahsileşiyor ve hiç ayrılmak istemiyorsun. Sevgiyle bir ilgisi var galiba."
"Neden bahsettiklerini anladın mı?" diye sordu Barak Ipek'e. "Tahmin etmek bile istemiyorum."
Pol Teyze düşünceli düşünceli Garion'a bakarak, "Belki de benim kabahatim hakikaten," dedi sonunda.
BELGARIAD 3
"Bir gün bırakman gerekecek Pol," dedi Belgarath ciddi bir tavırla. "Belki ama şimdi değil."
"Kalkanı yeniden kursanız iyi olur," dedi ihtiyar. "Buralarda olduğumuzu biliyorlar artık; diğerleri de bizi aramaya başlar."
Pol Teyze başını sallayarak, "Kumları düşün Garion," dedi.
Akşama kadar at sürdüler.. Kül iyice azaldı ve giderek görüş alanları iyice açıldı. Etraflarındaki kaya yığınları ve kumlardan yükselen birkaç bazalt sütun iyice görünür oldu. Çorak topraklan düzenli aralarla kesen kayalık sırtlardan birine yaklaştıklarında, Garion ilerideki pusun içinde karanlık ve çok yüksek bir şekil seçmeye başladı.
"Karanlığa kadar burada saklanabiliriz," dedi Belgarath sırtın arkasında atından inerken.
"Geldik mi?" diye sordu Durnik.
"Bu Rak Cthol işte," dedi ihtiyar korkunç gölgeyi göstererek.
Barak gözlerini kısarak gölgeye baktı. "Ben bunu dağ sanmıştım."
"Dağ zaten. Rak Cthol da tepesinde."
"Yani Prolgu gibi mi?"
"Mekânlar benziyor. Ama burada sihirbaz Ctuchik yaşıyor. Bu da Prolgu'dan çok farklı."
"Ben Ctuchik'in büyücü olduğunu sanıyordum," dedi Garion. "Neden ona hep sihirbaz diyorsun."
"Bu bir aşağılama sözüdür," diye cevap verdi Belgarath. "Bizim aramızda 'sihirbaz' kelimesi ağır bir hakaret kabul edilir."

Atlarını sırtın altındaki iri kayaların arasına bağlayıp on on beş metre kadar yukarı tırmandılar ve gizlenip geceyi geçirmeye hazırlandılar.
Kül azaldıkça sisin arasındaki tepe belirginleşmeye başladı. Bir dağdan ziyade, çorak toprakların arasından fırlamış kayalık bir kuleydi bu. Parçalanmış kayalarla çevrili tabanının çevresi beş mil kadardı. Yamaçları ise dimdikti ve gece kadar siyahtı.
"Yüksekliği ne kadar?" diye sordu Mandorallen; sesi farkında olmadan fısıltı gibi çıkmıştı. "Bir milden biraz daha fazla," dedi Belgarath.
Dimdik bir patika zeminden çıkarak kara kulenin en üstündeki üç yüz metrelik bölümün çevresini dolaşıyordu. "Bunu inşa etmek epey zaman almıştır," dedi Barak.
"Bir yıl kadar," dedi Belgarath. "Bunu yaparken Murgolar, Nyissalıların ellerine geçirebildikleri bütün köleleri satın aldılar."
"Berbat bir iş," dedi Mandorallen. "Berbat bir yer," diye onayladı Belgarath.
Serin rüzgâr son pusu da dağıttığında, kulenin tepesindeki şehrin biçimi de ortaya çıktı. Duvarlar, tepenin kendisi kadar karaydı. Duvarlardan yer yer gözcü kuleleri fırlamıştı. Duvarların içinde ise, kararmakta olan gökyüzüne mızrak gibi saplanan karanlık, yüksek kuleler vardı. Grolimlerin kara şehrinin dehşet uyandıran, habis bir havası vardı. Bir tepeye tünemiş, çevresindeki kum, kaya ve kükürt kokan bataklıklarla dolu çorak topraklan seyrediyordu sanki. Çorak düzlüğün batısında, bulut ve küller arasında batmakta olan güneş, tepelerindeki korkunç kaleyi kızıl bir ışığa boğmuştu. Rak Cthol'un duvarları kanıyordu sanki. Dünyanın ilk günlerinden beri kurban taşlarında Torak için dökülen kanlar bir araya gelmiş, üstlerindeki korkunç şehri kızıla boyamıştı sanki; öyle ki, dünyanın bütün okyanusları bile onu yıkamaya yetmeyecekti.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
SON IŞIK KIRINTISI DA gökyüzünden silindiğinde, ihtiyatı elden bırakmadan bayır aşağı i-nip, külle kaplı kumluk alanı geçtiler ve tepelerinde dikilen kayadan kuleye yaklaştılar. Kulenin dibindeki parçalanmış kayalarla dolu alana varınca atlarından indiler. Durnik'i atların yanında bırakıp molozlar arasından dimdik yamacı tırmanarak, gökyüzünü kaplayan dev bazalt kayaya vardılar. Birkaç dakika öncesine kadar gözlerini kapayarak ürperip duran Relg, hevesle yürümeye başlamıştı şimdi. Kayaya varınca durdu ve elleriyle alnını kayanın yüzeyine dayadı.
"Eee?" dedi Belgarath birkaç dakika sonra, sesinde korkunç bir endişe ifadesiyle. "Haklı mıy-mışım? Mağara var mı?"
"Boşluklar var," diye cevap verdi Relg. "Çok derindeler."
"Ulaşabilir misin?"
"Bir anlamı olmaz. Bir yere çıkmıyor bunlar. Sadece kapalı boşluklar."
"Şimdi ne olacak?" dedi îpek.
"Bilmiyorum," dedi Belgarath müthiş bir hayal kırıklığıyla.
"Biraz daha ileriye bir bakalım," dedi Relg. "Bazı yankılar duyuyorum. Belki o yönde bir şey vardır."
"Şurada bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum," dedi İpek yerinden kıpırdamadan. "Bir daha kayaların içinden geçmeyeceğim. Eğer böyle bir şey olacaksa, kalıp burada beklerim."
"Bir yolunu buluruz," dedi Barak.
îpek inatla başını sallayarak, "Kayadan geçmek yok," diye diretti.
Relg ellerini bazalt yüzeye hafifçe değdirerek kaya yüzeyi boyunca ilerliyordu bile.
"Güçleniyor," dedi. "Büyük bir mağara; yukarı doğru gidiyor." Peşinde dikkatle onu izleyen diğerleri, yüz metre kadar daha ilerledi. "Tam buradan," dedi kayaya eliyle vurarak.
"Aradığımız bu olabilir. Bekleyin." Ellerini kayaya dayayıp yavaşça içine girmeye başladı.
"Buna dayanamıyorum," dedi îpek telaşla başını çevirerek. "Bitince bana haber verin."
Relg müthiş bir kararlılıkla kayanın içine süzüldü, "Bitti mi?" diye sordu ipek.
"Giriyor," dedi Barak ciddi ciddi. "Sadece yansı dışarıda kaldı."
"Barak, lütfen anlatma."
"O kadar da kötü müydü canım?" diye sordu dev adam.
"Bilemezsin. Hiç bilemezsin." Fare suratlı Drasniyalı tir tir titriyordu.
Buz gibi karanlıkta yarım saat kadar beklediler. Yukarılarında bir yerlerden bir çığlık duyuldu.
"Bu çığlık de nedir?" diye sordu Mandorallen.

"Grolimler çalışıyor," dedi Belgarath karanlık bir suratla. "Yaralanma mevsimindeyiz; Taşın Torak'ın yüzünü ve elini yaktığı zaman. Yılın bu zamanında bir sürü kurban verilir çoğunlukla da köleler. Torak kanın Angarak kanı olmasında ısrar etmez, insan kanı olsun yeter onun için."
Uzaktan ayak sesleri duyuldu, biraz sonra Relg yanlarına gelmişti. "Buldum," dedi. "Mağaranın ağzı yarım mil kadar ileride. Yarı yarıya kapanmış."

" Yukarı kadar çıkıyor mu?" diye sordu Belgarath.
Relg omuzlarını silkerek, "Yukarı çıkıyor," dedi. "Nereye kadar bilemem. Öğrenmenin tek yolu girip bakmak. Ama çok yaygın bir mağara zinciri olduğu belli."
"Başka seçeneğimiz var mı baba?" dedi Pol Teyze.
"Yok galiba."
ipek, "Gidip Durnik'i çağırayım," diyerek karanlıkta kayboldu.
Diğerleri Relg"i izleyerek parçalanmış kaya yığınının hemen üzerinde, dağın yüzeyinde küçük bir oyuğa vardılar. "Hayvanları da içeri sokacaksak burayı biraz temizlememiz lazım," dedi Relg.
Barak eğilip yerden iri bir kaya parçası aldı. Sendeleyerek biriki adım atıp bir yana fırlatı. Kaya tangır tungur yuvarlandı. "Şşşt!" dedi Belgarath. "Pardon," diye mırıldandı Barak.
Taşlar çoğunlukla pek iri değildi, ama sayılan fazlaydı, ipek ve Durnik de yanlanna gelince, hep beraber mağaranın ağzını temizlemeye koyuldular. Atların da sığabileceği bir açıklık oluşturmak bir saatlerini aldı.
"Keşke Hettar burada olsaydı," diye söylendi Barak iri bir yük atını iterek içeri sokmaya çalışırken.
"Konuş onunla Barak," dedi İpek.
"Konuşuyorum ya!"
"Bir de küfretmeden dene."
"Biraz tırmanmamız gerekecek," dedi Relg, son atı da içeri sokup mağaranın mutlak karanlığında durduklarında. "Anlayabildiğim kadarıyla mağaralar dikey olarak ilerliyor, o yüzden bir kademeden ötekine tırmanarak geçebileceğiz."
Mandorallen bir duvara yaslanınca zırhı şangırdadı.
"Böyle olmayacak," dedi Belgarath. "Zaten zırhla tırmanamazsın. Zırhını burada atlarla bırak Mandorallen."
Şövalye içini çekerek zırhını çıkarmaya koyuldu.
Relg zırhının içinden çıkardığı iki kesedeki tozlan tahta bir çanakta karıştırınca, hafif bir ışık parlamaya başladı.
"Fena değil," dedi Barak, "ama meşale daha parlak olmaz mıydı."
"Çok daha parlak olurdu," dedi Relg, "ama o zaman da ben göremezdim. Bu ışık nereye gittiğinizi görmeniz için yeterli."
"Haydi gidelim," dedi Belgarath.
Relg ışıldayan çanağı Barak'a uzattı ve öne geçip onları karanlık bir koridora soktu. Birkaç yüz metre sonra, karanlıkta dimdik yükselen bir kaya yığınına geldiler. Relg, "Bir bakayım," diyerek kayalara tırmanıp karanlıkta kayboldu. Birkaç saniye sonra hafif, garip patlama sesleri duydular ve üstlerine küçük taş parçalan yağmaya başladı. "Gelebilirsiniz," dedi Relg'in sesi yukandan. Kaya yığınına tırmandılar ve dimdik bir duvarla karşılaştılar. "Sağda," dedi Relg üstlerinden. "Kayada delikler var, onlara tutunarak tırmanın."
Gerçekten de kaya yüzeyinde on beş santim derinliğinde yuvarlak delikler vardı. "Nasıl yaptın bunları?" diye sordu Durnik deliklerden birini inceleyerek.
"Açıklaması zor," dedi Relg. "Burada bir kaya çıkıntısı var. Başka bir tünele açılıyor."
Birer birer kayaya tırmanıp Relg'in yanına vardılar. Dediği gibi, kaya çıkıntısı dik bir meyille

yukan çıkan bir tünele açılıyordu. Tepenin merkezine doğru giden bu tüneli izlediler, bu arada da sağda solda birkaç tünel ağzını geçtiler.
"Bunların nereye çıktığına baksak iyi olmaz mı?" diye sordu Barak üçüncü ya da dürdüncü tünel ağzında.
"Hiçbir yere çıkmıyorlar," dedi Relg.
"Nereden biliyorsun?"
"Bir yere açılan tünelin hissi farklı olur. Şimdi geçtiğimiz tünel otuz metre sonra bitiyor."

Barak kuşkucu bir tavırla homurdandı. Başka bir dik duvara vardılar. Relg başını kaldınp karanlıkta kaybolan duvara baktı.
"Yüksekliği ne kadar?" diye sordu Durnik.
"On metre kadar. Tırmanmamız için delikler açacağım." Relg diz çöküp yavaşça elini kayaya daldırdı. Sonra kolunu gererek hafifçe çevirdi. Küçük bir patlama sesi duyuldu, sonra Relg'in eliyle birlikte taş parçaları döküldü. Delikteki kalıntılan da temizleyerek ayağa kalktı ve ilkinden yarım metre kadar yukanda bir delik daha açmaya başladı.
"Zekice," dedi ipek hayranlıkla. "Eski bir numaradır," dedi Relg.
Relg'in peşinden kayaya tırmanıp, tepedeki daracık bir çatlaktan içeri girdiler. Barak oflaya puflaya, sıkışarak çatlaktan geçtiğinde, derisinin bir kısmını da geride bırakmıştı.
"Ne kadar yol geldik?" diye sordu ipek. Sesi biraz heyecanlıydı ve gergin bir şekilde dört buyandan onu sıkıştıran kayalara bakıyordu.
"Tepenin zemininden iki yüz elliüç yüz metre kadar yukandayız," diye cevap verdi Relg. "Şimdi şu tarafa gidiyoruz." Eğimli bir tüneli işaret etti.
"Geldiğimiz yöne dönmüş olmayacak mıyız?" diye sordu Durnik.
"Bu mağara zikzak yapıyor," dedi Relg. 'Yukan çıkan tünelleri izlememiz lazım."
"Tepeye kadar çıkıyor mu?"
"Yukarıda bir yerlere açılıyor. Şu anda ancak bu kadarım anlayabiliyorum."
"Bu da ne?" dedi îpek heyecanla. Karanlık tünellerin birinden bir şarkı sesi geliyordu. Çok hüzünlü bir şarkıydı bu, ama yankılar sözlerin anlaşılmasını engelliyordu. Tek anlayabildikleri, şarkıyı söyleyenin bir kadın olduğuydu.
Belgarath biraz dinledikten sonra bir hayret nidası koy verdi. "Ne oldu?" diye sordu Pol Teyze.
"Marag!" dedi ihtiyar, "imkânsız."
"Bu şarkıyı biliyorum Pol. Bir Marag cenaze şarkısı. Şarkıyı söyleyen kimse, ölmek üzere olmalı."
Dolambaçlı tünellerdeki yankılar şarkıyı söyleyen kişinin tam olarak nerede olduğunu anlamayı güçleştiriyordu, ama ilerledikçe ses giderek yaklaştı.
"Burada," dedi îpek sonunda, bir tünel ağzında başını yere yaklaştırıp dinleyerek. Şarkı birden kesildi. 'Yaklaşmayın," diye haykırdı görünmeyen kadın. "Bıçağım var." "Biz dostuz," diye seslendi Durnik.
Kadın alayla güldü. "Benim dostum yok. Beni geri götüremeyeceksiniz. Bıçağım kalbime ulaşacak kadar uzun."
BELGARIAD 3
"Bizi Murgo sanıyor," diye fısıldadı îpek.
Belgarath Garion'un o güne kadar hiç duymadığı bir dilde konuşmaya başladı. Kadın sanki yıllardır söylemediği kelimeleri hatırlamaya çalışıyormuş gibi duraklaya duraklaya ona cevap verdi birkaç saniye sonra. "Numara olduğunu sanıyor," dedi ihtiyar alçak sesle. "Bıçağını kalbine dayamış, o yüzden dikkatli olmalıyız." Tekrar karanlık tünele doğru seslendi, kadın cevap verdi. Konuştukları, akıcı, müzikal bir dildi.
"içimizden birinin yanına gelmesine izin vereceğini söylüyor," dedi Belgarath sonunda. "Bize hâlâ güvenmiyor."
"Ben giderim," dedi Pol Teyze.
"Dikkatli ol Pol. Son anda bıçağı kendisi yerine sana karşı kullanmaya karar verebilir."
"Ben hallederim baba." Pol Teyze ışığı Barak'tan alıp koridorda ilerlemeye başladı. Bir yandan da sakin bir sesle konuşuyordu.
Pol Teyze Marag kadınıyla konuşurken, diğerleri de karanlıkta durup tünelden gelen mırıltıları dikkatle dinlediler. Sonunda Pol Teyze "Gelebilirsiniz," diye seslendi. Bunun üzerine tünele girip sese doğru ilerlediler.
Kadın küçük bir su birikintisinin yanında yatıyordu. Üzerinde yalnızca paçavralar vardı ve çok pisti. Kapkara saçları düğüm düğüm olmuştu; yüzündeki ifade ise ümitsiz ve bitkindi. Geniş elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve kapkara kirpiklerle çevrelenmiş menekşe rengi gözleri vardı kadının. Üzerindeki paçavralar beyaz teninin büyük bir kısmını açıkta bırakıyordu. Relg dehşetle içini çekip hemen arkasını döndü.
"Adı Taiba," dedi Pol Teyze alçak sesle. "Birkaç gün önce Rak Cthol'un altındaki köle ağıllarından kaçmış."
Belgarath bitkin kadının yanında diz çökerek, "Maragsın, değil mi?" diye sordu.

"Annem öyle derdi," diye onayladı kadın. "Eski lisanı da bana o öğretti." Kara saçları beyaz yüzün bir yanını örtüyordu.
"Köle ağıllarında başka Marag var mı?"
"Birkaç tane var galiba, ama emin değilim. Öteki kölelerin çoğunun dili kesilmiştir." "Yemek yemesi lazım," dedi Pol Teyze. "Kimsenin aklına yiyecek almak geldi mi?" Durnik kemerindeki torbayı çözerek ona uzattı. "Biraz peynirle kurutulmuş et var." Pol teyze torbayı açtı.
"Senin halkından insanların buraya nasıl geldiğini biliyor musun?" diye sordu Belgarath. "iyi düşün, çünkü çok önemli olabilir."
Taiba omuzlarını silkti. "Biz hep buradaydık." Sonra Pol Teyzenin uzattığı yiyecekleri kaparak iştahla yemeye koyuldu.
"Acele etme," dedi Pol Teyze.
"Maraglann nasıl olup da Murgo köle ağıllarına getirildiği hakkında hiçbir şey duymadın mı?" diye üsteledi Belgarath.
"Annem bizim binlerce yıl önce açık gökyüzünün altında ağaçlar arasında yaşadığımızı söylerdi. O zamanlar köle değilmişiz. Ama ona pek inanmadım. Herkes çocuklarına böyle masallar anlatır."
"Tolnedralılann Maragor istilası zamanlarına ait hikâyeler vardır Belgarath," dedi îpek. "Bazı lejyon komutanlarının tutsaklarını öldürmek yerine Nyissalı kölecilere sattıklarına dair dedikodular dolaşır durur. Tam Tolnedralılara yakışır bir şey."
"ihtimal dahilinde tabii," dedi Belgarath kaşlarını çatarak.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
"Burada durmak zorunda mıyız?" dedi Relg sert bir sesle. Sırtı hâlâ kadına dönüktü ve duruşundan öfkeli olduğu anlaşılıyordu.
"Bana niye kızdı?" diye sordu Taiba; yorgun sesi dudaklarından zor dökülen bir fısıltı gibiydi.
"Çıplaklığını ört kadın," dedi Relg. "Namuslu insanların gözlerini rahatsız etme."
"Ha, mesele bu mu?" Taiba boğuk, gırtlaktan gelen bir sesle güldü. "Bundan başka elbisem yok." Dolgun vücuduna bir göz attı. "Ayrıca vücudum ne sakat, ne de çirkin. Niye saklayayım ki?"
"Ahlaksız kadın!" dedi Relg.
"O kadar rahatsız oluyorsan bakma," dedi kadın.
"Relg'in bazı dinsel sorunları varda," dedi îpek alayla.
"Bana dinden bahsetmeyin," dedi Taiba ürpererek.
"Gördünüz mü," diye homurdandı Relg. "Bu kadında ahlak namına bir şey yok."
"Pek öyle değil," diye araya girdi Belgarath. "Rak Cthol'da din kelimesi kurban taşı ve bıçak anlamına gelir."
"Garion," dedi Pol Teyze. "Pelerinini bana ver."
Garion kalın yün pelerinini çözerek ona uzattı. Pol Teyze pelerini bitkin köle kadının vücuduna sararken bir an duralayıp dikkatle baktı, sonra "Çocukların nerede?" diye sordu.
"Murgolar aldı," dedi Taiba ölgün bir sesle, "îki kız bebeğim vardı çok güzeldiler. Ama yoklar artık."
Garion birden atılıp, "Onları kurtarırız," deyiverdi.
Taiba acı acı gülerek, "Sanmam," dedi. "Murgolar onları Grolimlere verdi, Grolimler de Torak'a kurban etti. Bıçağı kullanan Ctuchik'in ta kendisiydi." Garion'un kanı dondu sanki.
"Bu pelerin sıcak," dedi Taiba müteşekkir bir tavırla elini pelerinin kumaşında gezdirerek. "O kadar uzun zamandır üşüyordum ki." Memnun memnun içini çekti.
Belgarath ve Pol Teyze Taiba'nın üzerinden birbirlerine bakıyorlardı. "Bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım," dedi ihtiyar bilmece gibi. "Bunca yıl aradıktan sonra tesadüfen buluvermek..."
"Onun bu olduğundan emin misin baba?"
"Mutlaka. Her şey uyuyor, en küçük ayrıntısına kadar." Derin bir nefes alıp, "Of," dedi. "Tam bir yıldır bununla uğraşıyordu." Kendinden pek memnun bir hali vardı. "Köle ağıllarından nasıl kaçtın Taiba?" diye sordu yumuşak bir sesle.
"Bir Murgo kapımı kilitlemeyi ihmal etti," dedi kadın uykulu bir sesle. "Kaçtıktan sonra bir de bıçak buldum. Ctuchik'i bulup öldürecektim, ama kayboldum. Buralarda o kadar çok mağara var ki. Keşke ölmeden önce onu öldürebilseydim. Ama artık pek mümkün değil gibi görünüyor." tçini çekti. "Uyuyacağım galiba. Çok yorgunum."
"Burada bekleyebilir misin?" dedi Pol Teyze. "Gitmemiz lazım, ama döneceğiz. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Işık olabilir," dedi Taiba. "Hayatım boyunca karanlıkta yaşadım, bari ölümüm aydınlıkta olsun."
"Relg," dedi Pol Teyze. "Ona ışık yap."
"Bize gerekebilir," dedi Relg. Sesi hâlâ öfkeli gibiydi.
"Onun daha çok ihtiyacı var."
"Dediğini yap Relg," dedi Belgarath yobaza sert bir sesle.

Relg'in yüzünde sert bir ifade belirdi, ama gene de iki kesesindeki tozlan yassı bir taşın üstünde karıştırıp üstüne biraz su damlattı. Macun gibi karışım panldamaya başladı.
"Teşekkür ederim," dedi Taiba.
Relg ne cevap verdi, ne de kadının yüzüne baktı.
Taiba'yı küçük su birikintisinin başında ışığıyla bırakıp tünele geri döndüler. Kadın yeniden şarkı söylemeye başladı, ama bu kez sesi daha yumuşaktı ve neredeyse uyuyacak gibiydi.
Relg onları karanlık koridorlardan geçiriyordu; sık sık yön değiştiriyorlardı ama yukarı, hep yukan gidiyorlardı. Sürekli karanlıkta zamanın anlamı olmamasına rağmen saatlerin geçtiğini fark ediyorlardı. Tekrar dik kayalara tırmandılar ve dev kaya sütunun yukarılarına çıkan tünellerde dolandılar. Garion tırmandıkça yön duygusunu kaybetti ve Relğin bile nereye gittiğinden emin olmadığını düşünmeye başladı. Bir köşeyi dönüp yeni bir tünele girdiklerinde, hafif bir rüzgâr yüzlerini yaladı. Rüzgâr yanında berbat bir de koku getirmişti.
"Bu pis koku da nedir?" dedi îpek sivri burnunu kırıştırarak.
"Köle ağıllan herhalde," dedi Belgarath. "Murgolar temizlikten pek anlamaz."
"Ağıllar Rak Cthol'un altında değil mi?" diye sordu Barak.
Belgarath başını salladı.
"Oradan şehre geçiliyor mu?"
"Hatırladığım kadanyla evet."
"Eline sağlık Relg," dedi Barak Ulgonun omuzuna vurarak.
"Dokunma bana," dedi Relg.
"Kusura bakma Relg."
"Köle ağıllannda nöbetçi vardır," dedi Belgarath. "Artık çok sessiz olmalıyız."
Tünelde ayaklannın ucuna basarak dikkatle ilerlediler. Garion doğal mağaranın nerede bitip insan yapısı koridorların nerede başladığından emin olamadı. Sonunda yan açık demir bir kapının yanından geçtiler, "içeride kimse var mıdır?" diye fısıldadı ıpek'e.
Ufak tefek adam hançeri elinde aralık kapıdan içeri kafasını uzatıp baktı. "Kemikten başka bir şey yok," dedi sonra karanlık bir yüzle.
Belgarath durmalarını işaret etti. "Bu alt katlar muhtemelen terk edilmiş," dedi çok alçak sesle. "Yol yapımı da bittikten sonra Murgolann binlerce köleye ihtiyacı kalmamıştı. Yukarı doğru yola devam edeceğiz, ama ses çıkarmayın ve gözlerinizi açın."
Koridorun yumuşak eğiminde sessizce ilerlediler; yollarının üstünde daha başka paslı demir kapılar da vardı ve hepsi aralık duruyordu. Yokuşun başında, koridor sert bir U dönüşü yapıyor ve gene yukan çıkmaya devam ediyordu. Duvarda Garion'un tanımadığı bir yazıyla yazılmış sözler vardı. Fısıldayarak, "Dede," diye yazıyı işaret etti.
Belgarath yazıya bakıp homurdandı. "Dokuzuncu kat. Hâlâ şehrin çok altındayız."
"Ne zaman Murgolara rastlamaya başlarız?" diye sordu Barak, eli kılıcının kabzasında etrafa bakınarak.
Belgarath omuzlarını silkti. "Bilemem. Ama bence en üst iki üç katta insan yaşıyordur sadece." ikinci bir U dönüşüne gelene kadar yürüdüler. Burada da duvarda o yabancı alfabeyle yazılmış yazılar vardı. "Sekizinci kat," diye tercüme etti Belgarath. "Devam edelim.
Birbiri ardından katlan çıkmaya devam ettikçe, köle ağıllannın kokusu şiddetlendi. Tam dördüncü kata çıkan köşeyi dönüyorlardı ki, Durnik "ileride ışık var," diye uyardı. "Burada bekleyin," diye fısıldadı ipek, sonra hançerini yere yakın tutarak, köşeden süzülüp kay-

boldu
Işık zayıftı ve salanıyordu; üstelik zaman geçtikçe yaklaşıyor gibiydi de. "Meşaleli biri bu," diye mırıldandı Barak.
Meşale ışığı birden titreyerek etrafa salınan gölgeler saçtı, sonra sabitleşti; bu defa sallanmıyordu, ipek bıçağını silerek geri döndü. "Murgo," dedi diğerlerine. Bir şey arıyordu herhalde, çünkü ilerideki hücreler boş."

"Ne yaptın ona?" diye sordu Barak.
"Hücrelerden birine attım cesedini. Eğer aramaya çıkmazlarsa, kazayla bulunması mümkün değil."
Relg dikkatle gözlerini örtüyordu.
"Bu kadarcık ışık bile rahatsız ediyor mu?" diye sordu Durnik.
"Rengi rahatsız ediyor," dedi Relg.
Köşeyi dönüp dörtüncü kata vardılar ve tekrar yokuş çıkmaya başladılar. Koridorun yüz metre kadar ilerisinde duvardaki bir çatlağa sokulmuş, düzgün bir şekilde yanan meşaleye yaklaştıklarında eğri büğrü, pislik içindeki zeminde taze kan izini de gördüler.
Belgarath hücrenin kapısında durup sakalını kaşımaya başlayarak, "Üstünde ne vardı?" diye sordu Ipek'e.
"O kukuletalı cüppelerden," dedi ipek. "Niye sordun?" "Git al o cüppeyi."
ipek ona bir an baktı, sonra başıyla onaylayarak hücreye daldı ve elinde kara bir Murgo cüppesiyle geri döndü. Cüppeyi ihtiyara verdi.
Belgarath cüppeye bir göz attı, sonra eleştirel bir tavırla arkasındaki uzun kesiği inceleyerek, "Bundan sonrakileri bu kadar yutmamaya çalış," dedi Ipek'e.
ipek sırıtarak, "Pardon," dedi. "Galiba biraz fazla aceleci davrandım. Bundan sonra daha dikkatli olurum." Barak'a bakarak, "Bana katılmak ister misin?" diye sordu.
"Tabii. Geliyor musun Mandorallen?"
Şövalye ciddi bir yüzle başını sallayarak kılıcını gevşetti.
"Öyleyse biz burada bekleyelim," dedi Belgarath. "Dikkatli olun, ama işi de çok uzatmayın."
Üç adam gizlenerek üçüncü kata giden koridorda ilerlediler.
Onlar gittikten sonra Pol Teyze, "Saat kaçtır dersin baba?" diye sordu.
"Gece yansını birkaç saat geçiyordun"
"Şafaktan önce yeteri kadar zamanımız olacak mı?"
"Acele edersek."
"Acaba gündüzü burada geçirip yarın gece mi işe başlasak?"
Belgarath kaşlarını çatarak, "Olmaz Pol," dedi. "Ctuchik bir şeyler çeviriyor. Geldiğimin farkında, son bir haftadır hissediyorum bunu; ama daha harekete geçmedi. Ona daha fazla zaman tanımayalım artık."
"Sana karşı koyacaktır baba."
"Zaten vakti gelmiş de geçmişti bile," dedi büyücü. "Ctuchikle ben binyıllardır henüz zamanı uygun değil diye birbirimizden sakınıp duruyorduk. Sonunda zamanı geldi işte." Kasvetli bir yüzle karanlığa doğru baktı. "Dövüş başladığında karışmamanı istiyorum Pol."
Pol, ihtiyann asık yüzüne uzun uzun baktı, sonra başını salladı. "Nasıl istersen baba."
BELGARIAD 3
YİRMİ ALTINCI BOLUM
MURGO CÜBBESİ kaba, siyah bir kumaştan yapılmıştı ve üstünde, tam Garion'un kalbinin hizasında, kumaşa örülmüş tuhaf bir amblem vardı. Is ve daha da beter bir şey kokuyordu. Sol koltukaltı-nın hemen altında küçük bir yırtık vardı; yırtığın çevresi ıslak ve yapış yapıştı. Bu ıslaklık Garion' un irkilmesine neden oldu.
Yüzlerini Murgo cüppelerinin kocaman kukuletalanyla örtmüş, köle ağıllarının son üç katındaki tünellerden hızla yukan doğru ilerliyorlardı. Tüneller isli meşalelerle aydınlatılmıştı, ama hiç muhafıza rastlamadılar. Kilitli, paslı demir kapıların ardındaki köleler ise onlar geçerken hiç ses çıkarmadılar. Garion kapıların ardındaki müthiş korkuyu hissedebiliyordu.
"Şehre nasıl çıkacağız?" diye fısıldadı Durnik.
"En üst tünelin ucunda bir merdiven var," diye cevap verdi ipek alçak sesle.
"Muhafız var mı?"
"Artık yok."
Merdivenin tepesinde sürgülü, zincirli ve kilitli bir demir kapı vardı. Ancak îpek eğilip çizmesinden ince uzun bir metal alet çıkararak kilitle biraz oynadı ve "klik" sesi duyulunca keyifle homurdandı. "Bir göz atayım," diye fısıldayarak dışarı süzüldü.
Garion kapının arkasında yıldızlan ve onların önünde heyula gibi duran Rak Cthol binalarını görebiliyordu. Ümitsiz bir acı çığlığı şehirde yankılandı, hemen ardında akla hayale sığmayacak büyüklükte demir bir gongun sesi duyuldu. Garion ürperdi.
Birkaç saniye sonra ipek tekrar kapıdan içeri süzülerek, "Kimse yok gibi görünüyor," diye mırıldandı alçak sesle. "Ne taraftan gidiyoruz?"

Belgarath, "Şu taraftan," diye işaret etti. "Duvarın dibinden tapınağa gideceğiz."
"Tapınak mı?" dedi Relg irkilerek.
"Ctuchik'e ulaşmak için oradan geçmemiz lazım," dedi ihtiyar. "Acele edelim; sabaha az kaldı."
Rak Cthol başka şehirlere benzemiyordu. Dev binalar başka yerlerde olduğu gibi birbirinden ayrı değildi. Sanki Murgoların ve Grolimlerin özel bir hayatı, sahip oldukları özel şeyler yokmuş gibi, yapılan da Batıdaki binalarda görülen bireysellikten yoksundu. Kelimenin tam anlamıyla sokaklan bile yoktu, daha ziyade binalan birbirine bağlayan avlular ve aralanndan, zaman zaman da binalann içinden geçen koridorlar vardı.
Onlar sessizce karanlık avlulardan ve gölgeli koridorlardan geçerken, şehir terk edilmiş gibiydi; gene de etraflanndaki heyula gibi, sessiz, kara duvarlar, tehditkâr bir havayla onlan gözlüyordu sanki. Hiç beklenmedik yerlerde tuhaf görünüşlü cumbalar duvarlardan fırlayıp avlulann üzerine eğiliyordu; dar pencereler onlara itham edermiş gibi bakıyor, kemerli kapı ağızlannda gölgeler dolanıyordu. Rak Cthol'un üzerinde insanın ruhuna baskı yapan kadim bir kötülük havası vardı; Garion ve arka-daşlan Grolim kalesinin karanlık labirentinde ilerlerken, taşlann kendilerinden bile kötülük fışkınyor-du sanki.
"Nereye gittiğini bildiğinden emin misin?" diye fısıldadı Barak tedirgin bir halde.
"Buraya daha önce de geldim," dedi ihtiyar alçak sesle. "Zaman zaman gelip Ctuchik'in ne yap-

tığına bakarım. Bu merdivenlerden çıkacağız. Şehir surlarının üstüne çıkar bu yol."
Merdiven dar ve dikti; iki yanında dev duvarlar, üstünde ise kubbeli bir tavan vardı. Taş basamaklar yüzyıllardır kullanıla kullanıla aşınmıştı. Sessizce çıktılar. Yeni bir çığlık şehirde yankılandı ve dev demir gongun sesi duyuldu.
Merdiven sona erdiğinde, dış surların tepesindeydiler. Burası bir anayol kadar genişti ve tüm şehri çevreliyordu. Dış kıyısındaki korkuluk, artık bir mil aşağılarında kalmış olan kayalık çorak topraklara inen korkunç uçurumla aralarındaki tek engeldi. Binaların arasından çıktıklarında buz gibi hava yüzlerine çarptı yeniden; kara zemin taşlan ve korkuluğu oluşturan kaba yontulmuş kayalar, yıldızların soğuk ışığında buz gibi parlıyordu.
Belgarath bir surun tepesindeki açık alana, bir de birkaç yüz metre ilerideki gölgeler içindeki binalara bakarak, "Dağılsak iyi olur," diye fısıldadı. "Rak Cthol'da bir araya toplanmış insanlar dikkat çeker, İkişer ikişer gideceğiz. Yürüyün koşmaya ya da saklanmaya kalkışmayın. Sanki buranın yerli-siymişsiniz gibi davranın. Haydi." Yanında Barak, surun tepesinden yürümeye başladı. Kararlı adımlarla, ama acele etmeden yürüyorlardı. Birkaç saniye sonra Pol Teyze va Mandorallen de peşlerine takıldı.
"Durnik," diye fısıldadı ipek. "Garion'la ben de gidiyoruz. Relg'le sen bir dakika bekleyip yürüyün." Murgo kukuletasının altında görünmez olan Relg'in yüzüne bir göz atarak, "iyi misin?" diye sordu.
"Gökyüzüne bakmadığım sürece iyiyim," diye cevap verdi Relg. Sesi sanki dişlerini sıkıyormuş gibi çıkıyordu.
"Haydi gidelim Garion," diye mırıldandı ipek.
Donmuş taşlarda sakin sakin yürümek için bütün kontrol gücünü kullanmak zorunda kaldı Garion. Yanında ufak tefek Drasniyalıyla surun açıktaki kısmını geçerken, her gölgeli binadan yüzlerce göz onu seyrediyormuş gibi geliyordu. Hava kıpırtısız ve buz gibiydi. Korkuluğun taşlarının bir kısmı da ince bir buz tabakasıyla kaplanmıştı.
ilerilerde bir yerdeki tapınaktan bir çığlık daha yükseldi.
Açıklığın ucunda bir kulenin köşesi, yolun geri kalan kısmını gözden gizliyordu. "Bir dakika bekle burada," diye fısıldadı ipek, kulenin gölgesine sığındıklarında. Sonra köşeyi dönerek gözden kayboldu.
Garion buz gibi karanlıkta, kulaklarını en küçük bir çıtırtıyı bile duymak için açarak bekledi. Korkuluğa doğru baktığında, yüzlerce mekre aşağıdaki çorak toprakların uzak bir yerinde bir ateşin yandığını gördü. Küçük, kızıl bir yıldız gibi göz kırpıyordu ateş. Ne kadar uzakta olduğunu kestirmeye çalıştı.
Ansızın, başının üstünde hafif bir sürtünme sesi duydu. Elini kılıcına atarak hızla döndü. Kulenin dış duvarında, başının birkaç metre üstündeki bir çıkıntıdan gölgeler içinde biri kedi gibi sessizce yere atlayıp tam önüne indi. Garion tanıdık bir ekşi ter kokusu duydu.
"Görüşmeyeli çok zaman oldu değil mi Garion?" diye sordu Brill pis bir gülüşle.
"Yaklaşma," dedi Garion, kılıcının ucunu Barak'ın öğrettiği gibi aşağı doğru tutarak.

"Seni bir gün yalnız yakalayacağımı biliyordum," dedi Brill kılıca hiç aldırmadan. Ellerini iki yana açarak hafifiçe eğildi. Şaşı gözünün beyazı yıldız ışığında parlıyordu.
Garion kılıcını tehditkâr bir şekilde sallayarak geri çekilmeye başladı. Brill hafifçe yana sıçradı; Garion da gayri ihtiyari kılıcıyla onu izledi. Sonra, Garion'un takip edemediği bir hızla, Brül geri sıçrayarak eliyle delikanlının koluna bir darbe indirdi. Garion'un kılıcı buz tutmuş taşlar üzerinde sıçrayarak bir yana savruldu. Garion çaresiz bir halde hançerine uzandı.
Ama o anda, kulenin kenarındaki karanlığın içinden yeni bir gölge belirdi. Brill böğrüne inen bir tekmeyle inleyerek sendeledi. Yere düştüğünde hemen taşların üzerinde yuvarlanarak ayağa Ma-

di. Bacaklarını açmış, ellerini önünde hareket ettiriyordu.
ipek Murgo cüppesini yere atıp ayağıyla uzaklaştırdı, sonra o da ellerini açarak hafifçe eğildi.
"Senin de civarda olduğunu tahmin etmeliydim Kheldar," diye sırıttı Brill.
"Ben de senin burada olduğunu tahmin etmeliydim Kordoch," dedi ipek. "Hiç eksik olmuyorsun."
Brill eliyle ıpek'in yüzüne bir darbe indirmeye kalktı, ama ufak tefek adam bunu kolaylıkla savuşturdu. "Nasıl oluyor da her defasında önümüze geçmeyi başarıyorsun?" diye sordu ipek muhabbet edercesine. "Bu huyun Belgarath'ın canını sıkmaya başladı." Brill'in böğrüne bir tekme salladı, ama şaşı adam çevik bir hamleyle geri sıçradı.
Sonra gülerek, "Siz atlara çok yufka yürekli davranıyorsunuz da ondan," diye cevap verdi. "Sizi yakalamak için çok at çatlattım. Esas sen o kuyudan nasıl kurtuldun?" Bayağı meraklanmış gibiydi. "Taur Urgas ertesi sabah çıldıracaktı neredeyse."
"Vah vah."
"Muhafızların diri diri derilerini yüzdürttü."
"Derişiz bir Murgo ne tuhaf görünüyordur kimbilir."
Brill ansızın ellerini uzaratak ileri atıldı, ama ipek yana kaçarak elini Brill'in sırtının ortasına indirdi. Brill homurdanarak yuvarlandı ve ıpek'ten uzaklaştı. "Dedikleri kadar iyisin galiba," dedi kin dolu bir sesle.
"Dene de gör Kordoch," diye meydan okudu İpek pis bir sırıtışla. Ellerini sürekil hareket ettirerek kule duvarında uzaklaştı. Garion yüreği ağzında iki adamın birbirlerinin çevresinde dönüşlerini izliyordu.
Brill bu kez iki ayağıyla birden tekme atarak ileri fırladı, ama ipek yere yatarak onun altından geçti, ikisi de tekrar ayağa kalktılar. İpek daha ayağa kalkarken sol eliyle Brill'in kafasına bir darbe indirdi.
Brill darbeden sarsılarak geriledi, ama bu arada da Ipek'in dizine bir tekme indirmeyi başardı.
"Tekniğin savunma ağırlıklı Khelder," dedi, başını sallayıp kendine gelmeye çalışırken. "Bu bir zaaf."
"Sadece üslup farkı Kordoch," diye cevap verdi ipek.
Brill başparmağını Ipek'in gözüne doğru salladı, ama ipek bu darbeyi eliyle bloke ederek hasmının karnına bir yumruk indirdi. Brill yere düşerken bacaklarını makaslayarak İpek'i de yere devirdi, ikisi de buz tutmuş taşlarda yuvarlanarak ayağa fırladılar. Birbirlerine elleriyle indirdikleri darbeleri Garion takip bile edemiyordu.
Basit bir hataydı; o kadar basitti ki, Garion bunun bir hata olduğundan bile emin olamadı. Brill'in Ipek'in suratına salladığı yumruk, olması gerekenden biraz daha şiddetliydi, bu yüzden de gitmesi gereken yerden bir santim daha ileri gitti, ipek ani bir hareketle hasmının bileğini yakaladı ve korkuluğa doğru geri yuvarlandı, ikisi birden düşerlerken, bacaklarını karnına topladı. Dengesini kaybeden Brill tam onun üzerine düşüyordu ki, Ipek'in bacakları yay gibi açılarak şaşı adamı müthiş bir darbeyle üzerinden aşırttı. Brill boğulur gibi bir çığlık atarak korkuluğun taşlarından birine tutunmaya çalıştı, ama hem çok hızlıydı hem de çok yükseğe fırlamıştı. Korkuluğun üstünden aşıp aşağıdaki karanlığa doğru düşmeye başladı. Çığlığı giderek zayıfladı ve Torak Tapınağı'ndan gelen başka bir çığlığın altında kayboldu.
ipek ayağa kalkıp korkuluktan aşağı bir göz attı, sonra kule duvarının dibine sinmiş titremekte olan Garion'un yanına geldi.
"ipek!" diye haykırdı Garion ufak tefek adamın kolunu yakalayarak. "Ne oldu?" diye sordu Belgarath hızla yanlarına yaklaşarak. "Brill," dedi ipek kayıtsız bir tavırla Murgo cüppesini giyerken.

"Gene mi?" dedi Belgarath bıkmış usanmış bir halde. "Şimdi yaptı?"
"Son gördüğümde uçmaya çalışıyordu," dedi ipek.
ihtiyar şaşkın şaşkın ona bakakaldı.
"Pek beceremiyordu ama," diye ekledi ipek.
Belgarath omuzlarını silkti. "Belki zamanla öğrenir."
"O kadar fazla vakti yok sanki," dedi ipek korkuluktan aşağı bakarak.
Aşağıdan, çok aşağılardan zayıf, yumuşak bir "plof sesi geldi, birkaç saniye sonra aynı ses tekrarlandı. "Zıplamak uçmaktan sayılıyor mu?" dîye sordu ipek.
Belgarath yüzünü buruşturarak, "Pek sayılmaz," dedi.
"O zaman vaktinde öğrenemedi demektir," dedi ipek havai bir tavırla. Sonra keyifli bir gülümsemeyle etrafına bakınarak, "Ne güzel bir gece," dedi kendi kendine.
"Haydi yola devam edelim," dedi Belgarath doğu ufkuna tedirgin bir ifadeyle bakarak. "Her an hava aydınlanmaya başlayabilir."
Birkaç yüz metre ileride, tapınağın yüksek duvarının gölgesinde diğerlerine katıldılar ve Relg'le Durnik'i beklemeye başladılar.
"Nerede kaldınız?" diye fısıldadı Barak beklerlerken.
"Eski bir dostumuza rastladım," dedi ipek alçak sesle. Sırıttığı, gölgeler arasında beliren beyaz dişlerinden belli oluyordu.
"Brill," dedi Garion fısıltıyla diğerlerine, "ipekle dövüştüler, ipek onu aşağı fırlattı."
Mandorallen donmuş korkuluğa bakarak, "Epeyce uzun bir yol," dedi.
"Yaa," diye ona katıldı ipek.
Barak ses çıkarmadan gülerek koca eliyle Ipek'in omuzunu okşadı.
Tam o sırada Relg ve Durnik de duvar boyunca gelerek gölgeler arasında diğerlerine katıldılar.
"Tapınaktan geçmemiz lazım," dedi Belgarath alçak sesle. Kukuletalarınızla yüzünüzü iyice saklayın ve sakın başınızı kaldırmayın. Tek sıra yürüyün ve dua ediyormuş gibi kendi kendinize mırıldanın. Eğer biri bir şey söyleyecek olursa, konuşmayı bana bırakın. Ha, bir de, gong her çaldığında kurban taşına dönüp eğileceksiniz." Sonra başa geçerek, paslı demir şeritlerle sağlamlaştırılmış kalın, tahta bir kapıya doğru yürüdü. Herkesin sıraya girmiş olduğundan emin olmak için son bir kez arkaya baktı, sonra sürgüsünü çekerek kapıyı açtı.
Tapınak isli, kırmızı bir ışıkla aydınlatılmıştı ve berbat bir ceset ve yanık et kokusu vardı içeride. Girdikleri kapı tapınağın kubbesinin arka tarafını boydan boya dolaşan, kapalı bir balkona açılıyordu. Balkonun taş korkuluğu boyunca kalın sütunlar sıralanmıştı. Sütunların arasında Murgo cüppelerinin yapıldığı kaba, kalın kumaşın aynısından perdeler vardı. Balkonun arkasında ise taş duvar boyunca sıralı kapılar yer alıyordu. Garion bu balkonun daha ziyade tapınan görevlilerinin kullandığı bir yer olduğu sonucuna vardı.
Balkona çıkar çıkmaz, Belgarath ellerini göğsünde kavuşturup ağır bir tempoyla yürümeye ve yüksek sesle, dua okur gibi mırıldanmaya başladı.
Aşağıdan dehşet ve acı dolu, kulak tırmalayan bir çığlık yükseldi. Garion elinde olmadan yan a-ralık perdeden aşağıdaki kurban taşına bir göz atü. Hayatı boyunca da bunu yapmış olduğuna pişman oldu.
Daire şeklindeki tapınağın duvarlan cilalı kara taştan yapılmıştı ve kurban taşının tam arkasında çelikten dövülmüş ve ayna gibi parlayana kadar cilalanmış dev bir yüz vardı Torak'ın yüzü, Grolim-lerin taktığı maskenin aslı. Çok güzel bir yüz olduğu şüphe götürmezdi, ama aynı zamanda da müthiş bir kötülük gizliydi bu güzellikte; insanların anlayamayacağı kadar derin bir zalimlik. Tanrının maske-

sinin karşısında, tapınak Murgolar ve Grolim rakipleriyle doluydu; hepsi diz çökmüş, en az bir düzine farklı lehçede anlaşılmaz bir dua okuyorlardı. Kurban taşı, Torak'ın parlak yüzünün tam altındaki bir yükseltideydi. Kani kurban taşının dört köşesinde, birer demir sütun üzerinde dört ateş yanıyordu; hemen önünde, yerde, kare şeklinde bir çukur vardı. Çukurdan iğrenç alevler ve kara, yağlı bir duman yükseliyordu kubbeye doğru.
Kara cüppeli ve çelik maskeli yarım düzine Grolim, kurban taşının çevresine toplanmış, bir kölenin çıplak vücudunu tutuyorlardı. Kurban çoktan ölmüştü ve göğsü kesilmiş bir domuz göğsü gibi a-çılmıştı. Torak'ın suretinin karşısında ayakta duran Grolimin bir elinde uzun, kıvrık bir bıçak, öteki e-linde ise kan damlayan bir insan kalbi vardı. "Sana bu kurbanımızı kabul et, ey Angarakların Ejderha Tanrısı," diye haykırdı rahip korkunç bir sesle. Sonra kalbi, dumanı tüten, ateşlerden birine attı. Yanan kömürlerden duman ve buhar fışkırdı, sonra da müthiş bir

cızırtı yükseldi. Tapınak zeminin altında bir yerden dev demir gongun sesi duyuldu; titreşimleri havada uzun bir süre asılı kaldı. Toplaşmış olan Murgolar ve başlarındaki Grolimler secde edip yüzlerini yere yapıştırdılar.
Garion birinin kendisini dürttüğünü hissetti, îpek, kanlı kurban taşına doğru eğilmişti. Aşağıdaki dehşetten midesi bulanarak Garion da beceriksizce eğildi.
Altı Grolim kölenin cansız vücudunu umursamazca kaldırıp yükseltinin önündeki çukura atıverdiler. Vücut aşağıdaki ateşe düşünce, yükselen duman kıvılcımlarla doldu birden.
Garion'un içinden müthiş bir öfke yükseldi. Hiç düşünmeden iradesini toplamaya başladı. Niyeti bu iğrenç kurban taşını ve tepesindeki zalim suratı tekbir darbeyle paramparça etmekti.
"Belgarion!" dedi içindeki ses birdenbire. "Sakın karışma. Henüz vakti gelmedi."
"Dayanamıyorum!" diye isyan etti Garion sessizce. "Mutlaka bir şey yapmalıyım."
"Yapamazsın. Şimdi yapamazsın. Bütün şehri uyandıracaksın. İradeni gevşet Garion." "Dediğini yap Garion," dedi Pol Teyzenin sesi kafasının içinde. Garion çaresizce öfkesini ve iradesini kontrol altına alırken, içindeki o sesle Pol Teyze arasında sessiz bir selamlaşma oldu sanki.
"Bu küfrün sonu yaklaşıyor Belgarion," dedi ses. "Toprak bile ondan kurtulmak için gücünü topluyor şimdi." Sonra ses yokoldu.
"Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordu sert bir ses. Garion gözlerini aşağıdaki iğrenç sahneden ayırdı. Maskeli ve cüppeli bir Grolim Belgarath'ın karşısına dikilerek yollarını kesmişti. "Biz Torak'ın hizmetkârlarıyız," dedi ihtiyar mükemmel bir Murgo aksanıyla.
"Rak Cthol'daki herkes Torak'ın hizmetkârıdır," dedi Grolim. "Kurban törenine katılmamışsınız. Neden?"
"Biz Rak Hagga'dan gelen hacılarız," dedi Belgarath. "Müthiş şehrimize yeni vardık. Gelir gelmez Rak Hagga Başrahibini görmemiz söylendi bize. Bu görevimiz yüzünden törene katılamıyoruz."
Grolim şüpheyle homurdandı.
"Acaba Ejderha tanrı'nın saygıdeğer rahibi bize Başrahibin odasının yerini söyleyebilir mi? Karanlık Tapınağı pek tanımıyoruz."
Aşağıdan bir çığlık daha yükseldi ve demir gong çaldı. Grolim hemen dönerek kurban taşına doğru eğildi. Belgarath kafasıyla işaret edince hepsi dönerek selam verdiler.
"Sondan bir önceki kapıya gidin," dedi Grolim. Belli ki dindarlık gösterileri onu tatmin etmişti. "Oradan Başrahiplerin bölümüne varırsınız."
"Karanlık tanrının rahibine sonsuz teşekkürler," dedi Belgarath eğilerek. Tek sıra halinde, başları öne eğik, dua ediyormuş gibi mırıldanarak ve ellerini göğüslerinde kavuşturmuş olarak çelik maskeli Grolimin önünden geçtiler.
"iğrenç!" dedi Relg boğulur gibi. "Günah! Küfür!"

"Başını kaldırma," diye fısıldadı ipek. "Her yanımız Grolim dolu."
"UL bana kuvvet versin; Rak Cthol yerle bir olana kadar huzur bulmayacağım," diye yemin etti Relg.
Belgarath balkonun sonlarında oymalı bir kapıya gelince durdu ve kapıyı ihtiyatla açtı. "Grolim hâlâ bizi izliyor mu?" diye fısıldadı îpek'e.
Ufak tefek Drasniyalı gerilerde duran rahibe bir göz atarak, "Evet," dedi. "Bir dakika... Hah, gidiyor. Balkonda kimse kalmadı."
Büyücü açtığı kapıyı yeniden kapattı ve balkondaki son kapıya yürüdü. Kilidi yoklayınca kapı hemen açıhverdi. Kaşlarını çatarak, "Daha önce hep kilitli dururdu," diye söylendi.
"Tuzak mı acaba?" diye gürledi Barak, elini Murgo cüppesinin altındaki kılıcına atarak.
"Olabilir, ama başka seçeneğimiz yok." Belgarath kapıyı ardına kadar açtı ve hepsi, tam kurban taşından yeni bir çığlık yükselirken, içeri girdiler. Gong tapınağın duvarlarını sarsarken, kapı arkalarından kapandı. Aşınmış taş basamaklardan aşağı inmeye başladılar. Merdiven dardı ve iyi aydınlatılmamıştı; sürekli sağa dönerek dimdik aşağı iniyordu.
"Tam dış duvarın içinden gidiyoruz, değil mi?" diye sordu ipek, solundaki kara taşlara dokunarak.
Belgarath başıyla onayladı. "Bu merdivenler Ctuchik'in özel yerine gider." indikçe indiler; bir noktada duvarlar yekpare kayaya dönüştü.
"Şehrin altında mı yaşıyor?" diye sordu Durnik.
"Evet," dedi Belgarath. Tepenin bir yanından dışarı çıkan dev bir cumba yaptırdı kendine."
"Tuhaf bir fikir," dedi Durnik.

"Ctuchik tuhaf adamdır zaten," dedi Pol Teyze ciddi bir suratla.
Belgarath onları durdurarak, "Merdivenler otuz metre kadar daha iniyor," diye fısıldadı. "Ctuchik'in evine giden kapının önünde İM nöbetçi bekler. Planı ne olursa olsun, Ctuchik bile bunu değiştiremez."
"Büyücü mü nöbetçiler?" diye sordu Barak alçak sesle.
"Hayır. Daha ziyade tören muhafızları gibi. Sıradan Grolimler."
"Hemen saldıralım öyleyse."
"Gerek yok. Sizi onlara iyice yaklaştırabilirim. Ama çabuk ve sessiz olun." ihtiyar, Murgo cüppesinin içinden kara kurdeleyle bağlı bir parşömen rulosu çıkardı. Arkasında Barak ve Mandorallen, tekrar inmeye başladı.
Döne döne inerken aydınlık bir alana vardılar. Taş basamakların dibi, meşalelerle aydınlatılmıştı; burada kayaya oyulmuş bir nevi avlu vardı. Düz siyah bir kapının önünde kollarım kavuşturmuş iki Grolim rahibi duruyordu. "Kutsalların En Kutsalının evine yaklaşan kimdir?" diye sordu biri elini kılıcının kabzasına götürerek.
"Bir haberci," dedi Belgarath kasılarak. "Efendimize Rak Goska Başrahibinden bir mesaj getirdim." Parşömeni havaya kaldırarak gösterdi.
"Yaklaş, haberci."
"Angarak'ın Ejderha Tanrısının Müridine selamlar olsun," diye haykırdı Belgarath, arkasında Barak ve Mandorallen'le son basamakları da inerken. Çelik maskeli nöbetçilerin önünde durarak, "Böylece görevimi yerine getirmiş oldum," dedi parşömeni uzatırken.
Nöbetçilerden biri parşömeni almak için elini uzattı, ama Barak'ın koca eli bileğini kavrayıverdi. Dev adamın öteki eli de nöbetçiyi gırtlağından yakaladı.
BELGARIAD 3
Diğer nöbetçinin eli hemen kılıcına gittiyse de, Mandorallen'in iğne uçlu, uzun bıçağı aşağıdan yukarı doğru karnına saplanınca iki büklüm oldu. Şövalye müthiş bir dikkatle bıçağın sapını çevirerek adamın vücudu içinde dolaştırdı. Bıçak kalbi bulunca, nöbetçi titredi ve boğuk bir iniltiyle olduğu yerde kaldı.
Barak'ın dev omuzlarının hafif bir hareketiyle bir çatırtı duyuldu ve Grolimin boynu dev adamın pençesinin gücüne dayanamayarak kırılıverdi. Nöbetçinin ayaklan bir süre daha yerde debelendi, sonra donup kaldı. Barak, "Kendimi iyi hissetmeye başladım bile," dedi cesedi yere atarken.
"Mandorallen'le sen burada kalın," dedi Belgarath. "içeri girdikten sonra rahatsız edilmek istemiyorum."
"Tamam, hallederiz," dedi Barak. "Bunları ne yapacağız?" Ölü nöbetçileri gösterdi. "Ortadan kaldır şunları Relg," dedi Belgarath Ulgoya.
Relg iki cesedin arasına diz çöküp birer ellerini tuttuğunda, ipek telaşla arkasını döndü. Cesetler onun baskısıyla taş zemine gömülürken, hafif bir sürtünme sesi çıkıyordu.
"Bir ayağı dışarıda bıraktın," dedi Barak rahat bir sesle. "Şunu söylemesen olmaz mı?" diye yalvardı ipek.
Belgarath derin bir nefes alarak elini demir kapı koluna uzattı. "Pekâlâ," dedi alçak sesle. "Haydi bakalım." Kapıyı açtı.
SİHİRBAZIN TUZAĞI
YİRMİ YEDİNCİ BOLUM
KARA KAPININ ARDINDA imparatorlukların hazineleri vardı. Parlak san, savmakla bitmeyecek kadar altın, yerlere yığılmıştı. Altın paraların arasına serpiştirilmiş yüzükler, bilezikler, zincirler ve taçlar pırıl pırıl parlıyordu. Angarak madenlerinin kan kırmızısı altın külçeleri duvarlara dizilmişti. Orada burada, buz gibi parıldayan, yumruk büyüklüğünde elmaslarla dolu açık sandıklar vardı. Odanın ortasında, üzeri yakutlar, safirler ve yumurta büyüklüğünde zümrütlerle dolu kocaman bir masa vardı. Pencerelerdeki koyu kırmızı perdeleri, üzerlerinde pembe, gül kurusu ve simsiyah incilerin dizili olduğu sicimler tutuyordu.
Belgarath avını kollayan bir hayvan gibi yürüyordu; gözleri her yerdeydi, yaşını ise hiç göstermiyordu. Etrafındaki hazinelere hiç aldırmadan, yumuşak halıda hızla ilerleyerek başka bir odaya geçti. Bu oda tavana kadar yükselen raflara yığılmış, sımsıkı sarılı parşömenlerle doluydu; kara tahta raflarda dizili duran kitapların deri sırtlan, yürüyen bir ordu gibiydi sanki, ikinci odadaki masalar kimya deneylerinde kullanılan tuhaf biçimli cam kaplarla, pirinç ve demirden yapılmış, tekerlekler, dişliler, makaralar ve zincirlerden oluşan aygıtlarla doluydu.

Üçüncü bir odada, kara kadife örtülerle kaplı dev bir altın taht duruyordu. Tahtın bir kolunda beyaz kürk bir pelerin, oturacak yerinde ise bir asa ve altın bir taç vardı. Cilalı zeminde ise, Garion'un anlayabildiği kadanyla, bütün dünyanın haritası, taşlarla döşenmişti.
"Nasıl bir yer burası?" diye fısıldadı Durnik huşu içinde.
"Ctuchik'in eğlenceleri," dedi Pol Teyze iğrenen bir ifadeyle. "Bir sürü sapık zevki vardır ve hepsini birbirinden ayn tutar."
"Burada değil," diye söylendi Belgarath. "Haydi yukan çıkalım." İlk odaya geri dönerek, kayanın içine oyulmuş çıkıntının yuvarlak duvarının iç yüzeyi boyunca giden taş basamaklardan çıkmaya başladı.
Üst kattaki oda dehşet doluydu. Ortasında bir işkence masası vardı; duvarlarda ise kamçılar ve zincirler asılıydı. Duvann yanındaki bir masada, parlayan çelikten işkence aletleri düzenli sıralar halinde dizilmişti: çengeller, iğne uçlu mıhlar ve testere ağızlı, dişleri arasında hâlâ kemik ve et parçalan o-lan tuhaf araçlar. Odada ağır bir kan kokusu vardı.
"ipek ve sen gidin baba," dedi Pol Teyze. "Öteki odalarda Garion, Durnik ve Relg'in görmemesi gereken şeyler var."
Belgarath başını sallayarak, arkasında ipek, bir kapıdan geçerek kayboldu. Az sonra döndüklerinde Ipek'in yüzünde berbat bir ifade vardı. "Tuhaf sapıklıklan var bu adamın," dedi ürpererek.
Belgarath kasvetli bir suratla, "Bir kat daha çıkacağız," dedi. "En üst katta. Ben de öyle olduğunu düşünüyordum ama emin olmak istedim." Bir merdiven daha çıktılar.
Tepeye yaklaşüklannda Garion ta içlerinde bir yerde pırıltılı bir kıpırdaşma hissetti; on çeken sonsuz bir şarkıydı bu sanki. Avucundaki leke ise yanıyordu.
En üst katin ilk odasında kara taştan bir kurban taşı vardı; arkasındaki duvarda ise Torak'ın çelik yüzü duruyordu. Sapı kurumuş kanla kaplı parlayan bir bıçak vardı taşın üstünde; kan lekeleri kayanın dokusuna kadar sinmişti. Belgarath hızlı kedi adımlanyla ilerliyordu artık, yüzünde kararlı bir i-fade vardı. Kurban taşının arkasındaki kapıdan içeri bir göz atarak başını salladı, sonra karşı duvardaki

kapalı bir kapıya yaklaştı. Parmaklanın kapımn tahtasına değdirerek, "Burada," diye mınldandı memnun bir tavırla. Aniden derin bir nefes alıp sıntarak, "Çok uzun bir süredir bu anı bekliyordum," dedi.
"Oyalanma baba," dedi Pol Teyze sabırsız bir tavırla. Gözleri çelik gibiydi ve saçandaki beyaz tutam buz gibi parlıyordu.
"içeri girdiğimizde işe karışmamanı istiyorum Pol," dedi ihtiyar. "Senin de Garion. Bu Ctuc-hik'le benim aramızda."
"Tamam baba," diye cevap verdi Pol Teyze.
Belgarath elini uzatarak kapıyı açtı. Kapının ardındaki oda sade, hatta çıplaktı. Taş zeminde halı yoktu; karanlığa bakan yuvarlak pencereler ise perdesizdi. Duvarlarda basit mumlar yanıyordu ve odanın ortasında boş bir masa vardı. Masada sırtı kapıya dönük, kara cüppesinin kukuletasını başına çekmiş bir adam oturmuş, önündeki demir kutuya bakıyordu. Garion bütün vücudunun kutunun içindeki şeye karşılık vererek, nabız gibi atmaya başladığını hissetti. Şarkı sesi bütün benliğini doldurdu.
Masanın önünde sarışın, minik bir çocuk duruyordu. O da kutuya bakıyordu. Üzerinde lekeli bir keten elbise ve küçük, kirli ayakkabılar vardı. Yüzündeki ifade bomboş gibiydi, ama insanın içine işleyen bir masumiyeti vardı, îri gözleri masmaviydi ve güven doluydu. Garion'un hayatında gördüğü en güzel çocuktu bu.
"Nerede kaldın Belgarath?" diye sordu masadaki adam, arkasına bakma zahmetine bile katlanmadan. Sesi küflü gibiydi. Önündeki demir kutuyu kapadı. "Merak etmeye başlamıştım."
"Biriki sorun çıktı Ctuchik," dedi Belgarath. "Umarım çok bekletmemişizdir."
"Oyalanacak bir şeyler buldum. Gelin, gelin hepiniz." Ctuchik dönüp onlara baktı. Saçı ve sakallan beyazdı, ama sararmıştı ve çok uzundu. Yüzünde derin çizgiler vardı ve gözleri yuvalarının içinde pırıl pırıldı. Kadim ve çok derin bir kötülükle doluydu bu yüz. Zalimlik ve kibir, insanlık namına ne varsa silip süpürmüştü; müthiş bir bencillik de, yaşayan her şeyi aşağılayan kesintisiz bir alaycı sırıtış yerleştirmişti çizgilerine. Gözü Pol Teyzeye ilişince,
"Polgara," dedi alaycı bir selamla. "Her zamanki gibi güzelsin. Sonunda Efendimin iradesine boyun eğmeye razı oldun mu?" Sırıtışı iğrençti.
"Hayır Ctuchik," dedi Pol Teyze soğuk bir sesle. "Adaletin yerine geldiğini görmeye geldim."

"Adalet mi?" diye güldü Ctuchik aşağılayarak. "Öyle bir şey yoktur Polgara. Güçlüler istediklerini yapanlar, zayıflar da boyun eğer. Efendim öğretti bunu bana."
"Yanık suratı da yanıldığını öğretmedi mi?"
Başrahibin yüzü bir an için karardı, sonra aldırmaz bir tavırla, omuzlarını silkerek, "Oturmanızı ve içecek bir şeyler almanızı önerirdim, ama korkarım çok kalmayacaksınız," dedi aynı küflü sesle. Sonra diğerlerinin her birine tek tek bakarak, "Grubun azalmış Belgarath," dedi. "Umarım bazılarını yolda kaybetmemişsindir."
"Hepsi iyi Ctuchik," dedi Belgarath. "Eminim ilgine çok sevinmişlerdir." "Hepsi mi?" dedi Ctuchik lafını yaya yaya. "Açıkgöz Hırsız, iki Kere Yaşayan Adam ve Kör buradalar, ama ötekileri göremiyorum. Korkunç Ayı nerede? Koruyucu Şövalye nerede? Atların Efendisi ve Okçu neredeler? Ya hanımlar? Dünyanın Kraliçesi ve Ölen Irkın Anası nerede?"
"Hepsi iyiler Ctuchik," dedi Belgarath. "Hepsi iyiler."
"Çok ilginç. Halbuki ben bugüne kadar biriki tanesini kaybedeceğini düşünüyordum. Kararlılığına hayranım ihtiyar. Yüzyıllar boyunca, bir soy ağacından bir kişi ölse bile çökecek olan bir kehaneti hayatta tutmak için çabaladın." Gözleri daldı bir an, sonra "Ha," dedi "Anladım, onları kapıda nöbetçi bırakmışsın. Gerek yoktu ki Belgarath. Rahatsız edilmememizi emretmiştim."
Başrahibin gözleri Garion'un yüzünde durdu. "Belgarion," dedi, neredeyse nezaketle. Damar-lannda atmakta olan şarkının sesine rağmen, Garion Başrahibin zihninin habis gücü ona dokununca soğuk bir hisse kapıldı. "Sandığımdan daha gençmişsin."
SİHİRBAZIN TUZAĞI
Garion ona meydan okurcasına bakarak, masadaki ihtiyar adamın ani bir saldırısına karşı iradesini topladı.
"iradeni benim karşıma çıkarabilir misin Belgarion?" Ctuchik keyiflenmişti nedense. "Çamdar'ı yaktın, ama o salağın tekiydi. Benimle uğraşmanın biraz daha güç olduğunu anlayacaksın. Söyle bakalım evlat, hoşuna gitti mi onu yakmak?"
"Hayır," diye cevap verdi Garion hazır bekleyerek.
"Zamanla hoşlanmayı öğreneceksin," dedi Ctuchik habis bir sırıtışla. "Düşmanının senin zihninin pençesinde kıvranıp çığlık attığını izlemek, gücün bize mükafatlarından biridir." Tekrar Belgarath'a dönerek, "Demek sonunda beni yok etmeye geldin," dedi alayla.
"Gerekiyorsa evet. Çoktandır yaklaşıyordu bu an Ctuchik."
"Öyle, değil mi? Birbirimize çok benziyoruz Belgarath. Bu karşılaşmayı en az senin kadar hevesle bekliyordum. Evet, çok benziyoruz. Başka şartlar altında dost bile olabilirdik."
"Pek sanmam. Ben basit bir insanım. Senin bazı zevklerin bana fazla karmaşık gelirdi." "Boş versene sen. Bizim kurallarla sınırlandırılamayacağımızı biliyorsun." "Belki. Ama ben gene de dostlarımı kendim seçmek isterim."
"Çok sıkıcısın Belgarath. Haydi söyle diğerlerine de gelsinler." Ctuchik alayla bir kaşını kaldırdı. "Beni yokederken onların da izlemesini istemiyor musun? Sana hayran kalırlardı."
"Oldukları yerde kalsınlar daha iyi."
"Canımı sıkma Belgarath. Herhalde Dünyanın Kraliçesine saygılarımı sunma fırsatını elimden almayacaksın." Ctuchik'in sesi alaycıydı. "Ölmeden önce onun o mükemmel sureti görmek isterim."
"Senden pek hoşlanacağını sanmam Ctuchik. Ama istersen saygılarını iletirim kendisine."
"Israr ediyorum Belgarath. Küçük bir arzu benimkisi. Tatmin edilmesi de kolay. Eğer onu sen çağırmazsan, ben çağıracağım."
Belgarath'ın gözleri kısıldı, sonra yavaşça gülümsedi.
"Demek mesele buymuş," dedi alçak sesle. "Ben de işimizi kolaylaştırmak için neden bu kadar zahmete girdiğini merak ediyordum."
"Artık farketmez," dedi Ctuchik bir kedi gibi mırıldanarak. "Son hatanı yaptın ihtiyar. Onu tutup Rak Cthol'a getirdin. Bana gereken de buydu. Kehanetin burada ölüyor Belgarath. Sen de onunla birlikte öleceksin sanırım." Başrahibin gözleri zaferle parladı; Garion Ctuchik'in zihninin habis gücünün uzanıp bir şeyler aramakta olduğunu hissetti.
Belgarath Pol Teyzeye bakıp göz kırptı.
Ctuchik zihniyle alt katlan tarayıp boş olduklannı anlayınca gözleri irileşti. "Nerede o?" diye haykırdı çığlığa benzer bir sesle.
"Prenses bizimle gelemedi," diye cevap verdi Belgarath çok sakin bir sesle. "Ama özürlerini yollamayı da ihmal etmedi."

"Yalan söylüyorsun Belgarath. Onu yanından ayırmaya cesaret edemezsin. Dünya yüzünde güvende olabileceği hiçbir yer yok."
"Ulgo mağaraları da mı?"
Yüzü bembeyaz olan Ctuchik, "Ulgo mu?" diye inledi.
"Zavallı Ctuchik," diye içini çekti Belgarath sahte bir üzüntüyle. "Korkarım fena atladın. Planın fena değilmiş, ama beni bu kadar yakınına sokmadan önce prensesin yanımızda olup olmadığını kontrol etmeyi de mi akıl edemedin?"
"Diğerlerinden biri de olur," dedi Ctuchik gözleri öfkeyle parlayarak.

"Hayır," dedi Belgarath. "Diğerleri senden korunabilir, içlerinde savunmasız olan bir tek Ce'Nedra'ydı; ama o da Prolgu'da, UL'un koruması altında. İstersen deneyebilirsin tabii, ama tavsiye etmem."
"Lanet olsun sana Belgarath!"
"İstersen Taşı ver de kurtul Ctuchik," dedi Belgarath. "Biliyorsun istersem zorla da alabilirim."
Ctuchik kendini kontrol etmeye çabalayarak, "Acele etmeyelim Belgarath," dedi. "Birbirimizi yok etmekle ne kazanacağız? Cthrag Yaska elimizde. Dünyayı aramızda bölüşebiliriz."
"Dünyanın yarısını istemiyorum Ctuchik."
"Hepsini mi istiyorsun?" Ctuchik'in yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi. "Ben de öyle istiyordum en başta; ama yansına da razı olurum."
"Aslında ben dünyanın hiçbir bölümünü istemiyorum." Ctuchik'in yüzünde çaresiz bir ifade belirdi. "Peki ne istiyorsun öyleyse?" "Taşı," dedi Belgarath hiç geri adım atmadan. 'Ver onu Ctuchik." "Neden güçlerimizi birleştirip Taşı kullanarak Zedar'ı yok etmiyoruz?" "Neden yokedelim ki?"
"Sen de ondan benim kadar nefret ediyorsun. Efendine ihanet etti, Cthrag Yaska'yı senden çaldı."
"O kendisine ihanet etti Ctuchik; herhalde vicdan azabından uyuyamıyordur çoktandır. Ama Taşı çalma planı çok zekiceydi." Belgarath masanın önünde koca gözlerini demir kutuya dikmiş duran çocuğa bakarak, "Acaba nereden buldu onu?" dedi. "Masumiyet ve saflık aynı şey değildir tabii, ama çok yakındırlar. Tam bir masum yetiştirmek Zedar'a çok pahalıya malolmuş olmalı. Bastırması gereken içgüdüleri bir düşün."
"Zaten bu yüzden onun yapmasına izin verdim bu işi," dedi Ctuchik.
Küçük sansın oğlan sanki kendisinden bahsettiklerini anlamış gibi, gözlerinde sonsuz bir güvenle iki ihtiyara baktı.
"Mesele şu ki," dedi Ctuchik geriye yaslanıp elini kutunun üstüne koyarak, "Taş, Cthrag Yaska, hâlâ benim elimde. Almaya kalkarsan dövüşürüz. Bunun sonucunun ne olacağını ikimiz de bilmiyoruz. Neden riske girelim ki?"
"Senin ne işine yarar ki o taş. Senin iradene boyun eğse bile, ne yapacaksın? Torak'ı canlandınp ona mı teslim edeceksin?"
"Düşünürüm. Ama Torak beş asırdır uyuyor ve dünya onsuz da idare ediyor. Onu rahatsız etmemize gerek yok bence."
"Böylece Taş da sende kalacak ha?"
Ctuchik omuzlannı silkerek, "Birinde kalması lazım," dedi. "Bu niye ben olmayayım?"
Hâlâ sandalyesinde geriye kaykılmış, rahat rahat konuşuyormuş gibi görünüyordu. Saldırdığında ne bir hareket yaptı niyetini ele verecek, ne de yüzünden bir duygu kıpırtısı geçti. O kadar hızlı oldu ki, bir kabarıştan ziyade tek bir darbe gibiydi saldın; sesi de o tanıdık gürleme değil, tek bir gökgürültüsüydü. Garion bu saldın eğer kendisine yöneltilmiş olsaydı yok olacağından emindi. Ama ona değil Belgarath'a yönelmişti. Korkunç bir an boyunca Garion dedesinin geceden de kara bir gölge tarafından yutulduğunu sandı. Sonra gölge kristal bir kadeh gibi kırılıp dağıldı gitti. Belgarath ciddi bir yüzle kadim düşmanının karşısına dikilerek, "Elinden gelen bu mu Ctuchik?" diye sordu, kendi iradesi darbeyi indirirken.
Müthiş bir mavi ışık ansızın Grolim'i sardı ve yoğunluğuyla onu ezmeye başladı. Üzerinde oturduğu sandalye, sanki üzerine müthiş bir ağırlık çökmüş gibi paramparça olarak etrafa dağıldı. Ctuchik

sandalyesinin parçalan arasında yere düştü ve mavi ışığı iki eliyle itmeye çalıştı. Sonra ayağa fırlayarak alevlerle karşılık verdi saldınya. Bir an için Garion, Perili Orman'da yanan Aşarak'ı

hatırladı, ama Belgarath ateşi bir yana itiverdi ve irade ve Sözün el hareketine filan ihtiyacı olmadığı yolundaki sözünü bir yana bırakarak, elini kaldınp Ctuchik'e bir yıldınm yolladı.
Büyücü ve sihirbaz, odanın ortasında durmuşlur, ışık, alev ve karanlık dalgalan arasında dövüşüyorlardı. Ortalıktaki enerji patlamalan, Garion'un zihnini uyuşturmuştu. Kavganın ancak bir kısmının görünür olduğunu ve birçok darbenin göremediği, hayal bile edemediği yerlere vurulduğunu seziyordu. Odadaki hava tıslayıp çatırdamaya başlamıştı. Tuhaf suretler belirip kayboluyordu; ancak göz u-cuyla görebildikleri dev yüzler, kocaman eller ve Garion'un adını bile bilmediği bir sürü şey. îki korkunç ihtiyar hayal ve yanılsamadan oluşan silahlanyla gerçekliğin dokusunu parçaladıkça, içinde bulunduk-lan kayadaki çıkıntı titremeye başlamıştı.
Hiç düşünmeden iradesini toplamaya, zihnini yoğunlaştırmaya başladı Garion. Bunu durdurmalıydı. Darbeler genişleyerek kendisine ve diğerlerine de vurmaya başlamıştı.
Belgarath ve Ctuchik birbirlerine duyduklan kinle kendilerinden geçmiş, düşüncesizce hepsini öldürebilecek güçleri salıyorlardı ortalığa.
"Garion! Kanşma!" dedi Pol Teyze. Sesi o kadar sertti ki, Garion o olduğuna bile inanamadı. "Sı-nırdalar. Eğer sen de kanşırsan ikisini de mahvedersin." Diğerlerine işaret etti. "Hepiniz geri çekilin. Çevrelerindeki hava bile canlı."
Korkuyla herkes dış duvara doğru çekildi.
Büyücüyle sihirbazın arasında bir metre bile yoktu artık; gözleri parlıyor, güçleri dalgalar halinde dökülüyordu. Etraflanndaki hava tıslıyor, cüppelerinden dumanlar yükseliyordu.
O sırada Garion'un gözleri küçük çocuğa takıldı. Olup bitenleri, sakin, anlamayan gözlerle seyrediyordu. Etrafındaki müthiş sesler ve görüntüler onu irkiltmiyordu. Garion çocuğu yakalayıp güvenli bir yere çekmek için gerildi, ama tam o anda çocuk masaya döndü.
Sükunetle, birden önünde belirive-ren yeşil bir alev duvannın içinden geçti. Ateşi ya görmemişti, ya da ondan korkmuyordu. Masaya ulaşınca parmaklanmn ucuna yükselerek, Ctuchik'in az önce bakmakta olduğu demir kutuyu açıp elini içine soktu. Yuvarlak, cilalı, gri bir taş çıkardı içinden. Garion aniden aynı parıltılı kıpırdanmayı hissetti. O kadar şiddetliydi ki neredeyse dayanılmazdı. Şarkı sesi iyice yükselerek kulaklannı doldurdu.
Pol Teyzenin heyecanla içini çektiğini duydu.
Gri taşı iki eliyle bir top gibi tutan çocuk, dönüp doğruca Garion'a yürüdü. Minik yüzünde kendinden emin bir ifade, gözlerinde ise güven vardı. Cilalı taş odadaki korkunç mücadelenin parlayan ışık-lannı yansıtıyordu, ama içinde de bir ışık vardı. Titremeyen, değişmeyen, çocuk Garion'a yaklaştıkça şiddetlenen bir ışık. Çocuk Garion'un önünde durup taşı kaldırarak Garion'a uzattı. Gülümseyerek tek bir kelime söyledi: "Teslim."
Garion'un zihninde müthiş bir korku belirdi. O anda doğruca Ctuchik'in zihnine bakmakta olduğunu anladı. Ctuchik'in zihninde bir resim vardı, parlayan taşı elinde tutan Garion'un resmi. Ve bu resim, Grolimi dehşete düşürüyordu. Garion, kendisine yönelmiş korku dalgalanın hissetti. Yavaş yavaş ve kararlı bir tavırla, elini çocuğun tuttuğu taşa doğru uzattı. Avucundaki leke taşa doğru uzanmak istiyordu; zihnindeki şarkı ise dev bir koro sesiyle yükseldi. Elini uzatırken Ctuchik'in ansızın, kıstırılmış bir hayvan gibi paniğe kapıldığını hissetti.
Grolimin sesi boğuk bir çığlıktan ibaretti: "Yok ol" diye haykırdı çaresizce, müthiş gücünün tamamını çocuğun elindeki taşa yönelterek.
Bir an, ölümcül bir sessizlik doldurdu odayı. Müthiş mücadelenin ortasındaki Belgarath'ın yüzünde bile şaşkın, inanmayan bir ifade vardı.
Taşın kalbindeki mavi panltı bir an içeri çekildi, sonra tekrar parladı.
Uzun saçlan ve sakallan darmadağınık olan Ctuchik, ağzı açık, dehşet içinde öylece kalakalmış-

ti. "Öyle demek istemedim'" diye uludu. "Hayır öyle değil..."
Ama yuvarlak odaya yeni ve çok daha müthiş bir güç girmişti bile. Ne işiyordu, ne de Garion'un zihnine bir baskı yapıyordu. Daha ziyade, dehşet içindeki Ctuchik'in etrafına kapanırken Garion'u kendisine çekiyor gibiydi.
Grolimlerin Başrahibi delice bir çığlık attı. Sonra şişmeye başladı, derken yeniden büzüştü, yeniden şişti. Sanki taşlaşmış da içindeki güç taşı parçalıyormuş gibi, yüzünde çatlaklar belirdi. Garion bu korkunç çatlakların ardında et ve kemik değil, parlayan bir enerji olduğunu gördü. Ctuchik parıl parıl parlamaya başladı. Ellerini yalvarırcasına kaldırıp, "imdat!" diye bir çığlık attı. Sonra ümitsiz bir "HAYIR!" feryadı. Sonra gürültünün de ötesinde bir parçalanma sesiyle, Torak'ın Müridi patlayıp yokluğa dönüştü.

Bu müthiş patlamayla savrulan Garion duvara çarptı. Hiç düşünmeden, oyuncak bir bebek gibi havaya uçan küçük oğlanı yakaladı. Yuvarlak taş duvara çarpıp sekerek yerde yuvarlanmaya başladı. Garion onu yakalamak için elini uzatınca, Pol Teyze onu bileğinden yakalayarak, "Hayır," dedi. "Sakın dokunma. O, Taş."
Garion'un eli donup kaldı.
Küçük oğlan Garion'un elinden kurtulup yuvarlanan Taşın peşinden koştu. Yakalayınca muzaffer bir tavırla gülerek "Teslim," dedi.
"Ne oldu?" diye mırıldandı îpek, ayağa kalkıp kafasını toplamaya çalışarak.
"Ctuchik kendisini yok etti," dedi Pol Teyze ayağa kalkarak. "Taşı yok etmeye kalktı, ama Tanrıların Anası yok etmeye izin vermez." Garion'a baktı. 'Yardım et de dedeni kaldıralım."
Belgarath Ctuchik'i yok eden patlamanın neredeyse tam nerkezinde duruyordu. Patlama onu odanın öbür ucuna fırlatmıştı; orada yığılmış yatıyordu. Gözleri boş boş bakıyordu, saçı ve sakalı da yer yer yanmıştı.
"Kalk baba," dedi Pol Teyze telaşla ona doğru eğilerek.
Ctuchik'in kayaya gömülü kulesi titremeye, içine oyulu olduğu bazalt tepe sarsılmaya başladı. Yerin altından korkunç bir gümbürtü koptu. Toprak Ctuchik'in yokoluşuyla titrerken, duvarlardan kaya ve harç parçalan yağmaya başladı üzerlerine.
Aşağıdaki odalarda, kapılar gümbürtüyle açıldı ve Garion ayak sesleri duydu. "Neredesiniz?" diye haykırdı Barak'ın sesi.
"Yukarıda," diye bağırdı ipek merdivenden aşağıya.
Barak ve Mandorallen taş basamakları hızla çıktılar. "Çıkın buradan!" diye gürledi Barak. "Kule kayadan ayrılıyor. Yukandaki tapınak da çöküyor. Kulenin kayaya bağlandığı yerin tavanında yanm metrelik bir çatlak var."
"Baba!" diye haykırdı Pol Teyze. "Kalk diyorum." Belgarath boş gözlerle ona bakıyordu. "Taşı onu," dedi Pol Barak'a.
Tepenin yanında, kuleyi tutan kayalar, toprağın titreşimlerine dayanamayarak aynlmaya başlamıştı.
"Burada!" diye haykırdı Relg çınlayan bir sesle. Taşların parçalanmakta olduğu kulenin arka duvarını gösteriyordu. "Burayı açabilir misin? Arkasında bir mağara var."
Pol Teyze hemen başını kaldınp duvara baktı, sonra parmağını uzatıp "Yıkıl!" diye emretti. Taş duvar, sanki fırtınanın sürüklediği bir saman yığınıymış gibi, arkasındaki mağaranın içine doğru patlayıp dağıldı.
"Aynlıyor!" diye haykırdı ipek tiz bir sesle. Kule duvarı ile kaya arasında genişlemekte olan çat-

lağı işaret etti.
"Atlayın!" diye bağırdı Barak. "Çabuk!"
ipek çatlaktan atlayarak geçti ve sonra hemen dönerek önünü görmeden onu izleyen Relg"i yakaladı. Durnikle MandoraÜen, aralarında Pol Teyzeyle giderek genişleyen çatlaktan atladılar.
"Çocuk!" dedi Garion'un içindeki ses. Artık kayıtsız filan da değildi. "Çocuğu kurtar, yoksa şu a-na kadar olanların hiçbir anlamı kalmayacak."
Garion ansızık küçük oğlanı hatırlayarak irkildi. Dönüp kayadan aşağı yuvarlanmak üzere olan kulenin içine koştu. Çocuğu kollarına alarak Pol Teyzenin kayada açtığı deliğe döndü yeniden. Barak atladı; ayaklan karşı kıyıda bir an kaydı ve kenarda asılı kaldı, sonra düze çıkmayı başardı. Garion koşarken bütün gücünü toplamıştı bile. Atladığı anda, iradesinin tamamıyla ileri itti kendini. Kollarında küçük oğlanla kelimenin tam anlamıyla uçarak geçtiği korkunç yangın üstünden, sonra da Barak'ın geniş sırtına çarparak durdu.
Aldur Taşı'nı kucağında sımsıkı tutan küçük oğlan gülümseyerek Garion'a baktı. "Teslim?"
Garion döndü. Kule bazalt duvardan iyice ayrılmış, destek kayaları aşağı yuvarlanmaya başlamıştı. Ağır ağır dışarı doğru devrildi. Sonra, parçalanan Torak Tapınağının yağan taşlan arasında, duvardan tamamen ayrıldı ve aşağıdaki korkunç boşluğa uçtu gitti.
Girdikleri mağaranın zemini de, bazalt tepeyle beraber sarsılıyordu. Rak Cthol'un duvarlann-dan dev parçalar koparak, mağaranın ağzının önünden, yeni doğmakta olan güneşin kızıllığı içinde yağmur gibi yağmaktaydı.
"Herkes tamam mı?" diye sordu ipek hızla etrafına bakınarak. Herkesin güvende olduğundan emin olduktan sonra, "Mağaranın ağzından uzaklaşalım biraz," diye ekledi. Tepenin bu kısmı pek sağlam değil gibi."

"Şimdi aşağı inmek istiyor musunuz?" diye sordu Relg Pol Teyzeye. 'Yoksa sarsıntılann durmasını mı bekleyelim?"
"Hareket etsek daha iyi olur," dedi Barak. "Sarsıntı durduğu anda bu mağaralar Murgo kaynamaya başlar."
Pol Teyze yan baygın Belgarath'a baktı, sonra kendini toplayarak, "Aşağı ineceğiz," dedi kararlı bir sesle. "Daha o köle kadını almamız lazım."
"Mutlaka ölmüştür," dedi Relg telaşla. "Deprem mağarasının tavanını çökertmiştir." Pol Teyze çakmak çakmak gözleriyle, gözlerinin içine baktı Relg'in.
Hayatta hiç kimse o bakışa fazla dayanamazdı. Relg başını eğerek, "Pekâlâ," dedi isteksizce. Dönerek başlanna geçti ve ayaklannın altında deprem sürerken, mağaranın karanlığına dalarak kayboldular.
Belgariad'ın Üçüncü Kitabı burada sona eriyor.
Dördüncü Kitap olan Büyülü Şato, Garion ve Ce'Nedra'nın, miraslannın ne olduğunu öğrenmelerinin, Kehanetin onlan zorunlu sona doğru sürüklemesinin ve Garion'un büyüden de zorlu güçler olduğunu öğrenmesinin hikâyesini anlatıyor.

David Eddings Belgariad Cilt4 Büyülü Şato
BELGARIAD 4
GİRİŞ
Demirpençe Riva'nın Aldur Taşı'mn koruyucusu oluşunun ve Nyissa'dan gelen habasetin hikâyesidir.
Alorn Kitabı'na ve daha sonraki öykülere dayanarak.
BİR GÜN GELDİ, Çerek ve üç oğlu, Büyücü Belgarath ile Mallorya'ya gittiler. Bereberce, yaralı Tanrı Torak'ın çaldığı Aldur Taşı'nı geri almayı amaçlamışlardı. Torak'ın demir kulesinde Taş'ın saklı olduğu yere vardıklarında, muhteşem mücevhere dokunmaya bir tek Çerek'in oğullarının en küçüğü olan Demirpençe Riva cesaret etti. Çünkü ruhunda kötü niyet taşımayan bir tek Riva'ydı.
Tekrar Batı'ya döndüklerinde, Belgarath Riva'ya ve onun soyuna Taş'ın koruyuculuğu görevini verdi ve dedi ki: "Taş sende ve senin soyunda kaldığı sürece, Batı emniyette olacaktır."
Sonra Riva Taş'ı alıp halkıyla birlikte Rüzgârlar Adası'na yelken açtı. Gemileri adaya yanaştığında oraya bir Hisar ve etrafına da surlarla çevrili bir şehir inşa edilmesini emretti, insanlar bu şehre Riva adını verdiler; savaş için yapılmış, kale gibi bir şehirdi bu.
Hisarın içine dev bir salon yapıldı; bu salonda kara taştan oyulmuş, duvara dayalı bir taht vardı, insanlar bu salona Riva Kralının Salonu dediler.
Derken bir gün Riva derin bir uykuya daldı ve Alornlann Ayı Tanrısı Belar rüyasına girip dedi ki: "Ey Taş'ın Koruyucusu, gökten iki yıldız düşüreceğim. Bunları alıp ateşte kızdıracak ve örste döveceksin. Birinden bir kılıç ağzı, ötekinden bir kabza yapacaksın; birleştiğinde kardeşim Aldur'un Taş'ını koruyacak bir kılıç olacak."
Riva uyandığında gökten iki yıldız kaydığını gördü ve yıldızları dağların tepelerinde arayıp buldu. Belar'ın söylediği gibi bir kılıç ağzı ve bir kabza yaptı. Fakat işi bittiğinde, kılıç ve kabza bir türlü birleşmiyordu. Bunun üzerine Riva, "Heyhat!" diye haykırdı. 'Vazifemi başaramadım, çünkü kılıç bir-leşmiyor."
Yakınlarda durmuş onu seyreden bir tilki dile gelip, "işini yanlış yapmadın Riva," dedi. "Kabzayı al ve Taş'ı tepesine tak." Riva tilkinin dediği gibi yapınca, Taş, kabza ile birleşti; ancak kılıcın ağzı ile kabza hâlâ ayrıydı. Tilki yine ona akıl öğreterek, "Kılıcın ağzını sol, kabzayı sağ eline al ve birleştir," dedi.
"Birleşmiyorlar," dedi Riva. "Mümkün değil."
"Sen de pek bilgeymişsin," dedi tilki. "Daha denemeden neyin mümkün olup neyin olmadığını biliyorsun."
Riva utanarak kabzayla kılıcı birleştirince, kılıç ağzı tıpkı suya dalarmış gibi kabzaya geçti. Kılıç ebediyen birleşmiş oldu böylece.
BÜYÜLÜŞATO
Tilki gülerek dedi ki: "Kılıcı al ve önündeki kayaya vur."
Riva kılıcın kırılacağından korktu, ama gene de kayaya vurdu. Kaya ikiye bölündü ve yanlan yerden bir nehir fışkırarak aşağıdaki şehre doğru akmaya başladı. Ve uzaklarda, doğudaki Mallorya'da, yaralı Torak yüreğinde bir ürpertiyle uykusundan uyandı.
Tilki tekrar güldü, sonra dönüp koşmaya başladı. Durakladığında Riva onun artık tilki değil, Belgarath'ın gümüş rengi kurt sureti olduğunu gördü.
Riva kılıcı tahtının arkasındaki kara taş duvara yerleştirdi ağzı aşağı gelecek şekilde; öyle ki, kabzadaki Taş, en yüksek noktada duruyordu. Kılıç duvara kaynadı. Riva'dan başka hiç kimse onu yerinden alamazdı.
Yıllar geçtikçe, insanlar Riva ne zaman tahta otursa Taş'ın soğuk bir alevle tutuştuğunu, kılıcı eline alıp kaldırdığında ise mavi ateşten bir dile dönüştüğünü gördüler.
Kılıcın dövülmesinden sonraki bahar, Rüzgârlar Denizi'nin karanlık sularından, ne küreği ne de yelkeni olan küçük bir kayık çıkageldi. Kayıkta dünyanın en güzel kızı vardı. Adı Beldaran'dı; Belgarath'ın sevgili kızı Beldaran. Riva'nın karısı olmaya gelmişti. Ve, zamanın başında yazılmış olduğu gibi, onu görünce Riva'nın kalbi aşkla yanıp tutuştu.
Beldaranla Riva'nın evlenmelerinden bir yıl sonra, Eras yortusunda bir oğullan oldu. Riva'nın oğlunun sağ elinde Taş'ın işareti vardı. Doğar doğmaz Riva oğlunu Riva Kralının Salonuna götürdü ve elini Taş'a değdirdi. Taş çocuğu tanıdı ve onun sevgisiyle parladı. Bundan sonra Riva soyundan gelen çocuklann hepsi ellerinde bu işaretle doğdular, ki Taş onları tanısın ve kendisine dokunduklannda yok etmesin. Çünkü ancak Riva soyu Taş'a güvenle dokunabilirdi.

Her bebeğin eli Taş'a dokundukça, Riva soyu ile Taş arasındaki bağ daha da güçlendi. Her dokunuşta Taş'ın parlaklığı daha da arttı.
Bir yıl boyunca Riva şehrinde işler böyle yürüdü gitti. Bazen yabancı gemiler Rüzgârlar Denizi'ne gelirdi, ama Rüzgârlar Adası'm korumakla görevli Çerek gemileri hemen onlara saldınp batırırdı. Ama zamanla, Alorn kralları toplanıp bu yabancılann Torak'ın hizmetinde olmadıklanna, Nedra adlı Tannya bağlı olduklanna karar verdiler. Onlann gemilerinin Rüzgârlar Denizi'nde güvenle seyretmesine izin verdiler. "Çünkü," dedi Riva Kralı diğer hükümdarlara, "bir gün gelecek, Nedra oğullan Tek-göz Torak'ın Angaraklanyla savaşımızda yanımızda olacak. Oğullannın gemilerini batırarak Nedra'yı kızdırmayalım." Riva hükümdannın bu bilgece sözlerine Alorn kralları da katıldı; dünyanın değişmekte olduğunu kabul ettiler.
Bunun üzerine, parşömen parçalanna imza atmaktan çocukça bir zevk alan Nedra oğullanyla anlaşmalar imzalandı. Ancak, çok değer verdikleri cicili bicili ıvır zıvırla dolu gemileriyle Riva körfezine girdiklerinde, Riva Kralı hallerine güldü ve şehrin kapılanın kapatarak onlan içeri almadı.
Nedra oğullan imparator dedikleri krallanna şikâyete koştular ve sokaklarında mallannı satabilmeleri için şehrin kapılannı açtırmasını rica ettiler. Bunun üzerine imparator, ordusunu adaya yolladı. Tabii, Tolnedra adını verdikleri bu krallıktan gelenlerin Deniz'den geçmesine izin vermek başka bir şeydi, Riva kapılanna bir ordunun dayanması başka bir şey. Riva Kralı limanın boşaltılmasını ve Tolnedra gemilerinin körfezden temizlenmesini emretti, ve öyle de yapıldı.
Tolnedra imparatorunun gazabı korkunç oldu. Ordulannı toplayarak Rüzgârlar Denizi'ni geçmeye hazırlandı. O zaman banşsever Alornlar toplanarak bu düşüncesiz imparatorla anlaşmaya çalıştılar. Ona bir mesaj göndererek dediler ki: Eğer ısrar edersen, gelip imparatoru da krallığını da yok ederiz ve kalıntılanna da denize dökeriz, imparator bu banşçı mesaja boyun eğdi ve o delice maceradan vaz geçti.
Yıllar geçtikçe, Riva Kralı Tolnedralı tüccarlann zararsız olduğunu anladı ve şehrin önündeki nhtım boyunda bir köy kurup lüzumsuz mallannı orada satmalanna izin verdi. Alıp satma konusundaki bu delicesine hevesleri onu öylesine eğlendiriyordu ki, halkından arada bir gidip onlardan hiçbir işlerine yaramayacak da olsa birkaç şey satın almalannı rica bile etti.
BELGARIAD 4
Gel zaman git zaman, Lanetli Torak'ın çaldığı Taş'ı kaldırıp da dünyayı ortadan ikiye bölmesinin üstünden tam dört bin iki yıl geçmişken, Nedra oğullarının Riva şehrinin duvarları dışına kurduğu köye başka birtakım yabancılar geldi. Bu yabancılar Tanrı Issa'nın oğullan olduklarını söylüyorlardı. Kendilerine Nyîssalı diyorlar ve hükümdarlarının bir kadın olduğunu iddia ediyorlardı ki, bu da her duyana pek anormal geliyordu. Kraliçelerinin adı Salmissra idi. Nyîssalılar göz boyayıcı kılıklarla gelip, kraliçelerinden Riva Kralına ve ailesine hediyeler getirdiklerini söylediler. Bunu duyan Riva soyunun yaşlı kralı Bilge Gorek, bu issa oğullan ve kraliçeleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için yanıp tutuşmaya başladı. Kansını, iki oğlunu, onlann kanlannı ve bütün torunlannı yanına alıp kaleden ve şehirden çıkarak, Nytssalılara hoşgeldin demek ve Sthiss Tor fahişesinin yolladığı hediyeleri almak için onlann çadınna gitti. Riva Kralını ve ailesini sahte tebessümlerle çadırlanna buyur ettiler.
Derken tssa'nın bu habis ve lanetli evlatlan, Riva soyundan gelen herkese saldırdılar. Silahlan zehre batınlmıştı, o yüzden en küçük bir çizik bile ölüm demekti.
Yaşlılığında bile çok güçlü olan Gorek, katillerle dövüşmeye başladı; kendini kurtarmak değildi maksadı, çünkü daha ilk darbeyi yediğinde damarlannda ölüm dolaştığını anlamıştı. Tek amacı, soyunun devamını sağlamak için torunlanndan birini olsun kurtarmaktı. Heyhat, hepsinin sonu gelmişti kaçıp kendini suya atan bir torun hariç. Gorek bunu görünce pelerinini başına çekip inledi ve Nyissa bı-çaklannın altında can verdi.
Hisann Vekilharcı Brand olanlan duyduğunda gazabı müthiş oldu. Hain suikastçılar hemen yakalandılar ve Brand tarafından en cesur insanlan bile titreten yöntemlerle sorguya çekildiler. Sonunda gerçek ortaya çıktı. Gorek ve ailesi, Nyissalılann Yılan Kraliçesi Salmissra'nın emriyle öldürülmüştü.
Suya atlayan çocuktan ise eser yoktu. Katillerden biri, kar beyazı bir baykuşun suya dalıp çocuğu kaparak götürdüğünü söylüyordu, ama en şiddetli zorlamalar altında bile ifadesini değiştirmemesine rağmen kimse ona inanmadı.
Bunun üzerine tüm Alorya îssa oğullanna karşı müthiş bir savaş başlattı. Şehirlerini yıkıp bulabildikleri herkesi kılıçtan geçirdiler.

Salmissra son nefesini verirken, bu habis suikastı Tekgöz Torak ve hizmetkân Zedar'ın zoruyla yaptığını itiraf etti.
Böylelikle, artık bir Riva Kralı kalmamıştı; Taş'ın Koruyucusu yoktu. Ama Brand ve onun ardından gelip onunla aynı adı taşıyanlar, Riva'yı yönettiler. Bunu izleyen yıllarda, Riva soyunun uzak ülkelerde saklanmakta olduğu söylentisi dolaştı durdu. Ama gri pelerinli Rivalılar tüm dünyayı aradılar-sa da, böyle birini bulamadılar.
Kılıç Riva'nın onu koyduğu yerde kaldı; Taş da hâlâ kabzasına takılıydı, ama parlamıyordu ve cansız gibiydi artık, insanlar, bir Riva Kralı olmasa da, Taş orada durdukça Batı'nın güvenlikte olduğunu düşünmeye başladılar. Taş'ın oradan çalınacağından da pek korkutmuyordu, çünkü Riva soyundan gelmeyen biri Taş'a dokunduğu anda, oracıkta kül olup bitiyordu.
Ancak adamlan Riva Kralı'nı ve Taş'ın Koruyucusunu ortadan kaldırdıktan sonra Tekgöz Torak Batı'yı fethetmek için planlar yapmaya başlamıştı bile. Yıllar sonra, muazzam bir Angarak ordusunun başına geçerek Batı'ya yürüdü. Sürüleri Algarya'yı talan ederek Arendiya'ya girdiler ve Vo Mim-bre şehrinin kapılanna dayandılar.
Bunun üzerine, Belgarath ve kızı Büyücü Polgara, Riva Vekilharcı Brand'ın yanına vanp ona a-kıl verdiler. Onlarla birlikte Brand ordusunu Vo Mimbre'ye yürüttü. Şehrin önündeki kanlı muharebe sırasında, Taş'ın gücünü kullanarak Torak'ı yendi. Torak'ın müridi Zedar efendisinin gövdesini kaçırarak sakladı, ancak bütün gücünü kullanmasına rağmen Tannsını uyandıramadı. Batı halklan kendilerini yeniden güvende ve Aldur Taşı'nın koruması altında hissettiler.
Derken, Riva soyunun gerçek mirasçısı olan bir Riva Kralının yeniden ortaya çıkıp, Riva Kralı-
BÜYÜLÜŞATO
nın Salonundaki tahta oturacağı yolunda bir kehanet olduğu yolunda söylentiler yayılmaya başladı. Daha sonraki yıllarda da, Tolnedra imparatorlarının kızlarının on altıncı yaş günlerinde Riva Hisarında, e-ğer kral dönerse onun karısı olmak için bekledikleri de söylenir oldu. Ama bu öykülere pek aldıran olmadı. Yüzyıllar geçti ve Batı hâlâ emniyetteydi. Taş, kılıcın kabzasında sessiz ve karanlık bekledi. To-rak'ın bir yerlerde, uyanmak için Riva Kralının dönüşünü beklediği söyleniyordu; demek ki hiç olacağı yoktu bunun.
Bu öykünün de burada sona ermesi gerekir. Ama hiçbir gerçek öykünün sonu yoktur. Kurnaz kişiler çalmak ve yok etmek için planlar kurdukça da, hiçbir şey güvende sayılmamalıdır.
Uzun asırlar sonra, yeni dedikodular duyuldu; bu dedikodular en yüksek yerlerde oturanları bile rahatsız edecek gibiydi. Fısıltılar, Taş'ın çalındığını söylüyordu. Sonra Belgarath ve Polgara'nın Batı ülkelerinde yeniden dolaştığı görüldü. Bu defa yanlarında Belgarath'a "dede", Polgara'ya da "teyze" diyen Garion adlı bir genç adam vardı. Batı krallıklarında dolaştıkça, yanlarına tuhaf yol arkadaşları aldılar.
Belgarath toplanan Alorn Krallarına, Taş'ı kılıcın kabzasından ayırmanın bir yolunu bularak çalan kişinin Dönek Zedar olduğunu ve muhtemelen uyuyan Torak'ı uyandırmak amacıyla Doğu'ya doğru gitmekte olduğunu bildirdi. Belgarath'ın yanındakilerle birlikte, Taş'ı yeniden ele geçirmek için Zedar'ın peşine takılması gerekiyordu.
Zaman içinde, Belgarath ve yol arkadaşlarının Taş'ı ele geçirmek için atıldıkları serüvene Bel-gariad dendi. Ama serüvenin sonu Kehanete bağlıydı; nihai sonucu ise Kehanet bile bilmiyordu.
BELGARIAD 4
Birinci Kısım ALGARYA
BİRİNCİ BOLUM
CTUCHİK ÖLMÜŞTÜ, hatta ölmekten de beter olmuştu; toprak onun yokoluşunun artçı dalgalarıyla sarsılıp inliyordu. Garion ve arkadaşları, sarsılan bazalt kuleyi an peteği gibi oymuş loş koridorlardan kaçarken, çevrelerindeki kayalar gıcırdayıp çatırdayarak sallanıyor, karanlıkta üstlerine taş parçalan yağıyordu. Koşarken Garion'un zihni de sarsılıp dolanıyor, düşünceleri az önce olanlann deh-şetiyle her türlü mantıktan azade, kaos halinde birbirine takılıp duruyordu. Kaçmak bir zorunluluktu; kaçarken ne düşünce ne de farkmdalık vardı, adımlan kalp atışlan kadar mekanikti.
Kulaklan zihninin kubbelerinde çınlayıp yükselen kutlama şarkısıyla dolmuştu sanki; bu durum düşünceye yer bırakmıyor, içini şaşkınlık ve merakla dolduruyordu. Ancak bütün bu karmaşanın ortasında, elinde tuttuğu küçücük elin de şiddetle farkındaydı. Ctuchik'in karanlık kulesinde bulduklan küçük çocuk, Aldur Taşı'nı göğsüne bastırmış, yanında koşuyordu. Garion zihnindeki şarkının kaynağının Taş olduğunu biliyordu. Daha kulenin merdivenlerini çıkarken ona fısıldamaya başlamış, bulunduğu odaya girdiklerinde ise şarkısı göğe yükselmişti. Bütün

düşüncelerini silip götüren, şoktan, Ctuchik'i yok edip Belgarath'ı bezden bir bebek gibi yere seren müthiş patlamadan ve bunu izleyen depremin gümbürtüsünden ziyade, Taş'ın sarkışıydı. Garion koşarken bir yandan da bu şarkıyla mücadele ediyor, aklını başına toplamaya çalışıyordu. Ama şarkı tüm çabalanna engel oluyor, zihnini dağıtıp tesadüfi izlenimler ve gelişigüzel anıları kar-makanşık bir biçimde karşısına çıkararak nereye gittiğini bile bilmeden koşmasına neden oluyordu.
Parçalanmakta olan Rak Cthol şehrinin hemen altındaki köle ağıllannın keskin kokusu, gölgeli koridorlardan yükselerek burunlanna doldu. Sanki bu kokuyla aniden uyanmış gibi, bir sürü başka kokunun anısı Garion'un zihnini doldurdu: Faldor'un çiftliğinde, Pol Teyzenin mutfağındaki yeni pişmiş ekmeğin ılık kokusu, Taş'ı arayışlannın ilk aşamasında, Sendarya'nın kuzey sahilindeki Darine'e var-dıklannda duyduğu denizden gelen tuz kokusu, Nyissa'nın ormanlannın ve bataklıklannın pis kokusu ve şu anda Rak Cthol'un yıkılan duvarlan arasında çökmekte olan Torak Tapınağında kurban edilen kölelerin yanmış vücutlannın mide bulandıncı kokusu. Ama bu karmakanşık anılar arasında en öne çıkanı, Prenses Ce'Nedra'nın saçlannın kokuşuydu.
"Garion!" diye haykırdı Pol Teyze karanlığın içinden. "Ayağını bastığın yere dikkat et!" Garion zihnini anılardan kurtanp da aklını başına toplamaya çalışırken, tavandan kopup yere düşen koca bir kayaya takılarak sendeledi.
Rutubetli hücrelerine kilitlenmiş kölelerin dehşet içindeki çığlıkları her yanlannı kaplamış, depremin gümbürtüsüyle garip ve uyumsuz bir müzik gibi birleşerek yükseliyordu. Karanlıkta başka sesler de vardı: Keskin şiveli Murgo sesleri, koşan ayaklann patırtısı, sürgüsü açılmış, kayalık tepeyle birlikte sallanan ve duvara çarpan demir bir hücre kapısının sesi. Karanlık mağaralarda toz bulutlan yükseliyor; bu boğucu kaya tozu gözlerini yakıyor, kaya parçalan arasında koşup dururken aralıksız öksürmelerine neden oluyordu.
BÜYÜLÜŞATO
Garion elini tuttuğu küçük oğlanı bir kaya yığınının üstüne kaldırdı; çocuk güven dolu gözleriyle sakin ve gülümseyerek baktı yüzüne; ezici karanlıktaki çığlık ve pis koku karmaşasından hiç etkilenmemiş gibiydi. Tekrar yere bırakacakken fikrini değiştirdi. Kucağında taşımak daha güvenli olacaktı. Tekrar koridora döndü, ama yumuşak bir şeye basınca durakladı. Yere bakınca midesinin bulandığını hissetti: Yerdeki kayaların arasından fırlamış bir insan eline basıyordu.
Tebdili kıyafet için giydikleri Murgo cüppelerini dalgalandırarak, zangır zangır titreyen karanlıkta koşmaya devam ettiler; toz hâlâ çok yoğundu çevrelerinde.
"Durun!" diye haykırdı yobaz Ulgo Relg; elini kaldırmış, başını yana yatırarak dikkatle bir şey dinliyordu.
"Burada olmaz!" dedi Barak. O da kollarında baygın Belgarath'ı taşıyordu. 'Yürüsene Relg!"
"Sus!" diye emretti Relg. "Dinlemeye çalışıyorum." Sonra başını sallayarak, "Geri dönün!" diye haykırdı. Hızla dönmüş, herkesi geriye doğru itekliyordu. "Kaçın!"
"O tarafta Murgolar var," diye itiraz etti Barak.
"Kaçın!" diye tekrarladı Relg. "Tepenin bu bölümü yıkılıyor."
Daha onlar dönerlerken, müthiş bir yırtılma sesi sardı etraflarını. Kayalar sanki bu duruma itiraz eder gibi, öfke dolu, iğrenç bir sesle birbirlerinden ayrılıyorlardı. Kaçtıkları koridora aniden ışık doldu, çünkü bazalt tepenin bir yanı ayrılmıştı ve kayaların bir kısmı yüzlerce metre aşağıdaki çorak topraklara doğru kayarken, yarık hızla genişliyordu. Mağaraların karanlık dünyası ansızın açıldığında, yeni doğmuş güneşin kızıl ışıkları gözleri kör edecek kadar parlak geldi onlara. Tepenin yanındaki kocaman yarıktan, altlarında ve üstlerinde bir sürü mağaranın daha boşluğa açıldığını gördüler.
"Oradalar!" diye bir haykınş yükseldi yukarıdan. Garion hızla başını kaldırdı. On beşyirmi metre yukarılarında, altı kara cüppeli Murgo ellerinde kılıçlarıyla, toz bulutlan arasında bir mağara ağzında durmuşlardı. Biri heyecanla onları işaret ediyordu. Sonra tepe yeniden sarsıldı ve koca bir kaya kütlesi daha koptu. Murgolar çığlık çığlığa uçuruma yuvarlandılar.
"Kaçın!" diye haykırdı Relg yeniden. Hepsi onun peşinden sarsılan koridorun karanlığına daldılar.
"Bir dakika durun," diye inledi Barak birkaç yüz metre geriye doğru koştuktan sonra ansızın duraklayarak. "Nefesim tıkandı." Dev göğsü inip kalkarak Belgarath'ı yere indirdi.
"Size yardım edebilir miyim Lordum?" diye sordu Mandorallen hemen.

"Hayır," dedi Barak nefes nefese. "Ben hallederim. Biraz nefesim kesildi, o kadar." Sonra iri yarı adam etrafına bakınarak, "Ne oldu orada?" diye sordu. "Bütün bunlan başlatacak ne oldu?"
"Belgarath ile Ctuchik'in arasında küçük bir anlaşmazlık çıktı," dedi îpek her zamanki alaycı tavrıyla. "Sona doğru kontrolü kaybettiler."
"Ctuchik'e ne oldu?" diye sordu Barak, hâlâ nefes nefese. "Mandorallen'le birlikte odaya girdiğimizde sizden başka kimseyi görmedim."
"Kendini yok etti," dedi Polgara, diz çöküp Belgarath'ın yüzüne bakarken.
"Ama biz cesedini de göremedik Hanımefendi," dedi Mandorallen. Enli kılıcı elinde, karanlığı kolluyordu.
"Görecek pek bir şey kalmamıştı," dedi îpek.
"Burada güvende miyiz?" diye sordu Polgara Relg'e.
Ulgo kafasını koridorun duvarına dayayarak bir süre dikkatle dinledi, sonra başını sallayarak, "Şimdilik," diye cevap verdi.
"Biraz duralım öyleyse. Babamı muayene etmek istiyorum. Bana biraz ışık yap."
Relg kemerindeki torbalan karıştırarak o zayıf Ulgo ışığını veren iki maddeyi çıkardı ve birbi-

rine karıştırdı.
îpek merakla Polgara'ya bakıyordu. "Ne oldu? Belgarath mı yaptı bunu Ctuchik'e?"
Polgara babasının göğsüne dokunurken başını hayır anlamında salladı. "Ctuchik her nedense Taş'ı yok etmeye çalıştı. Onu çok korkutan bir şey oldu, o da birinci kuralı unuttu."
Kucağındaki çocuğu yere bırakırken, Garion bir an için hatırlar gibi oldu: Patlayıp yokolmasına neden olan o ölümcül "Yok ol!" sözünü söylemeden önce Ctuchik'in zihnine bakabilmişti kısacık bir süre.
Başrahibin kafasındaki o hayali görebiliyordu yine. O, Garion, Taş'ı elinde tutyordu ve bu görüntü
Ctuchik'in kör, akıldışı bir paniğe kapılmasına neden olmuştu. Neden? Bu görüntü neden Grolimi o ö-
lümcül hataya sürüklemişti? "Ne oldu ona Pol Teyze?" diye sordu. Bunu bilmesi gerektiğine dair bir his
vardı içinde.
"Artık yok," dedi Pol. "Onu var eden cevher bile yok oldu."
"Benim sorduğum bu değildi," diye itiraza kalkıştı Garion, ama Barak lafını kesmişti bile. "Taş'ı yok etti mi peki?" diye soruyordu iri yan adam endişeli bir sesle. "Hiçbir şey Taş'ı yok edemez," dedi Pol sakin bir sesle. "Nerede öyleyse?"
Küçük oğlan Garion'un elini bırakıp dev Çerek'in yanına gitti ve yuvarlak, gri taşı uzatarak, "Teslim?" dedi, "Emanet."
Barak geri çekilerek, "Belar!" diye haykırdı ve ellerini arkasında kavuşturdu. "Şu taşı sallamayı bıraksın lütfen Polgara. Ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor mu?"
"Sanmam."
"Belgarath nasıl?" diye sordu ipek.
"Kalbi hâlâ güçlü," dedi Polgara. "Ama çok bitkin. Dövüş onu az kalsın öldürüyordu."
Yankılanan uzun bir titreyişle, deprem duruldu. Bunu izleyen sessizlik çok müthiş geldi herkese. "Bitti mi?" diye sordu Durnik sinirli sinirli etrafına bakarak.
"Sanmam," diye cevap verdi Relg. Ani sessizlik içinde o da sesini alçaltmıştı. "Depremler genellikle uzun sürer."
Barak ihtiyatla küçük oğlana bakarak, "Nereden çıktı bu çocuk?" diye sordu. Onun gür sesi de çok alçak çıkmıştı.
"Ctuchikle birlikte kuledeydi," dedi Polgara. "Zedar'ın Taş'ı çalması için yetiştirdiği çocuk." "Pek hırsıza benzemiyor."
"Değil zaten." Polgara dikkatle sansın oğlana bakarak, "Biri ona göz kulak olsun," dedi. "Tuhaf bir şey var onda. Buradan iner inmez ilgileneceğim, ama şu anda vaktim yok."
"Taş'tan olabilir mi?" diye sordu ipek. "insanlar üzerinde tuhaf etkileri olduğunu duymuştum."
"Öyledir belki," dedi Pol, ama pek inanmış gibi değildi. "Onu yanından ayırma Garion. Taş'ı da kaybetmemesine dikkat et."
"Niye ben?" Hiç düşünmeden ağzından çıkıvermişti.
Pol Teyze ona dik dik baktı.

"Peki Pol Teyze." Tartışmanın faydası olmayacağını biliyordu.
"O da neydi?" dedi Barak susmaları için elini kaldırarak.
Karanlığın içinde bir yerlerden mınltılar geliyordu. Sert, genizden gelen mınltılar.
"Murgolar!" dedi ipek elini hançerine atarak.
"Kaç kişiler?" diye sordu Barak Pol Teyzeye.
BÜYÜLÜŞATO
"Beş," dedi Pol. "Hayır, altı. Biri geride kalmış."
" Aralannda Grolim var mı?"
Pol olumsuz anlamda salladı başını.
"Haydi Mandorallen," dedi dev Çerek kılıcını çekerken.
Şövalye enli kılıcını bir elinden diğerine geçirirken başıyla onayladı.
"Burada bekleyin," diye fısıldadı Barak diğerlerine. "Hemen döneriz." Sonra Mandorallenle birlikte karanlığa daldılar; siyah Murgo cüppeleri gölgelere karışıverdi hemen.
Diğerleri kulak kabartarak beklediler. O tuhaf şarkı yeniden Garion'un zihnini doldurdu ve Garion'un düşünceleri onun zorlayıcılığı önünde dağılıp gitti. Bir yerlerde çakılların yokuş aşağı yuvarlanmasından doğan tıslama gibi bir ses duyuldu ve bu ses onda bir sürü anıyı ayaklandırdı. Faldor'un çiftliğinden Durnik'in örse vuran çekicinin sesini duyuyordu sanki; sonra bütün bu olayların başladığı sırada, Darine'e şalgam yüklü bir arabayla giderlerken atların nal seslerini ve arabanın gıcırtısını duydu. Val Alorn'un dışındaki ormanda üstüne saldıran yabani domuz, Murgo Aşarak yaralı yüzünde nefret ve korkuyla onu seyrederken, kesilmiş ağaçlarla dolu alanda Arendiyalı serf delikanlının çaldığı flütün göklerden gelen sesi, hepsi sanki o an, oradaymış gibiydi.
Garion başını sallayarak kafasını toplamaya çalıştı, ama şarkı onu hayallere dalmaya zorluyordu. Perili Orman'da Aşarak'ın korkunç bir çıtırtıyla yanmasının sesini ve Grolim'in çaresizce "Efendim, acı bana," diye yakarışını duydu. Salmissra'nın sarayında, ayı suretindeki Barak, yanında buz gibi bir öfke içindeki Pol Teyze ile önüne çıkan her şeyi paralayarak taht salonuna doğru ilerlerken sağdan soldan yükselen çığlıkları da duydu.
Derken, hep kafasının içinde olan ses konuştu yeniden: "Mücadele etmeyi bırak."
"Ne bu?" diye sordu Garion kafasını toplamaya çalışarak.
"Taş."
"Ne yapıyor?"
"Seni tanımaya çalışıyor. Onun öğrenme yöntemi bu."
"Bekleyemez mi? Şu anda buna vaktimiz yok."
"istersen ona sen anlat." Ses pek keyiflenmiş gibiydi. "Belki seni dinler, ama sanmam. Seni çok uzun bir süredir bekliyordu."
"Niye ben?"
"Bu soruyu sormaktan usanmadın mı?"
"Diğerlerine de aynı şeyi yapıyor mu?"
"Daha az oranda. Rahatlasan iyi olur. Ne de olsa istediği şeyi yapacak."
Birden karanlık koridorlardan bir çelik sesi ve hayret dolu bir çığlık yükseldi. Sonra Garion darbe sesleri duymaya başladı, ardından da bir inilti. Sonra sessizlik oldu.
Birkaç saniye sonra ayak sesleri duyuldu ve Barak ile Mandorallen geri döndü. "Arkada kalmış olanı bulamadık," dedi Barak. "Belgarath ayılacakmış gibi görünüyor mu?"
Polgara başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Hâlâ tamamen sersemlemiş durumda."
"Taşıyayım öyleyse. Artık gidelim. Aşağıya yolumuz uzun; biraz sonra bu mağaralar Murgolarla dolar."
"Bir dakika," dedi Polgara. "Relg, nerede olduğumuzu biliyor musun?"
"Aşağı yukarı."
"Köle kadını bıraktığımız yere götür bizi," dedi Polgara itiraz kabul etmeyen bir sesle.
Relg'in yüzü asıldı, ama bir şey demedi.
BELGARIAD 4
Barak baygın Belgarath'ı sırtlandı, Garion da kollarını açınca, Taş'ı korumak ister gibi göğsüne bastıran çocuk itiraz etmeden kucağına tırmanıverdi. Oğlan tuhaf bir biçimde hafifti ve Garion onu hiç güç harcamadan taşıyabiliyordu. Relg hafifçe pırıldayan tahta çanağını yukarı kaldırarak yollarını biraz aydınlattı; kıvrılıp giren koridorlardan, karanlık mağaraların içine doğru zigzag çizen bir yol tutturdular, ilerledikçe, üstlerindeki dev kayanın karanlığı Garion'un omuzlarına giderek artan bir ağırlıkla basıyordu sanki. Zihnindeki şarkı yeniden yükseldi ve

Relg'in elindeki zayıf ışıkta yeniden hayallere daldı. Şimdi ne olduğunu anladığı için daha kolay geliyordu. Şarkı zihnini açıyor, Taş ise hayatından hafif bir dokunuşla geçerek her düşüncesini, her anısını emip alıyordu sanki. Merakı tuhaftı; Garion'un hiç ö-nemli bulmadığı olayların üzerinde duruyor, oldukları zaman çok önemli sandığı olaylara ise bir dokunup geçiyordu. Rak Cthol'a yaptıkları yolculuğun her adımını ayrıntısıyla inceledi. Maragor'un üstündeki dağlarda, Garion'un Aşarak'tan aldığı canın zorunlu bir bedeli gibi ölü taya can verdiği kristal mağaraya onlarla birlikte girdi. Onlarla Vadi'ye inip Garion'un Söz ve Irade'yi ilk kez bilinçli bir biçimde kullanarak büyük beyaz taşı devirmesini izledi. Eldrak Grulla yaptıkları savaşı fark etmedi bile, Ulgo mağaralarına yaptıkları ziyarete de aldırmadı, ama Rak Cthol'a yaklaşırken Garionla Pol Teyzenin Grolimlerin arayan zihinlerine karşı yarattıkları hayali kalkanı merakla inceledi. Brill'in ölümüne ve Torak tapınağındaki iğrenç törenlere hiç ilgi göstermedi, ama Grolim Başrahibinin kayaya asılı odasında Belgarathla Ctuchik arasında geçen konuşmanın üzerinde durdu. Sonra çok tuhaf bir şey yaparak geri döndü ve Garion'un Prenses Ce'Nedra ile ilgili anılarını tek tek taradı: Güneşin bakır rengi saçlarında yansıması, hareketlerinin zarafeti, kokusu, farkında olmadan yaptığı hareketler, minik, narin yüzünde duygularının oynaşması. Bunların üzerinde o kadar çok durdu ki, Garion rahatsız olmaya başladı. Bir yandan da prensesin söz ve davranışlarının hafızasında bu kadar çok yer tutmasına hayret ediyordu.
"Garion," dedi Pol Teyze, "ne oluyor sana? Sana çocuğa bak demiştim. Dikkat et biraz. Dalga geçmenin zamanı değil."
"Dalga geçmiyordum. Sadece..." Nasıl açıklayabilirdi? "Sadece ne?" "Önemli değil."
Yollarına devam ederken, toprağın yerine oturmasının düzenli aralıklarla doğurduğu sarsıntılarla sendeliyorlardı. Temelindeki toprak titreyip kıvrandıkça, dev bazalt kule sallanıp inliyordu. Her sarsıntıda durup nefes almaya bile cesaret edemeden bekliyorlardı.
"Ne kadar indik?" diye sordu îpek kaygıyla etrafa bakınarak.
"Üç yüz metre kadar," dedi Relg.
"O kadarcık mı? Bu hızla bir hafta tıkdı kalırız burada."
"Ne kadar sürerse o kadar sürer," dedi Relg kısık sesiyle, geniş omuzlarını silkip yoluna devam ederken.
Önlerindeki koridorda gene Murgolar vardı. Kısa ve pis bir dövüşten sonra Mandorallen topallayarak geri döndü.
"Niye beni beklemedin?" diye sordu Barak ters bir tavırla.
"Sadece üç kişilerdi Lordum," dedi Mandorallen.
"Seninle konuşmanın faydası yok, biliyor musun?" dedi Barak köpürerek.
"îyi misin?" diye sordu Polgara şövalyeye.
"Basit bir çizik hanımefendi," dedi Mandorallen kayıtsız bir tavırla. "Zahmetinize değmez."
Koridorun kaya zemini yeniden titreyip sallandı; gümbürtü mağaralarda yankılanarak yayıldı. Donup kaldılar, ama birkaç saniye sonra yerin hareketi duruldu.
Mağaralardan ve koridorlardan geçerek sürekli aşağıya indiler. Rak Cthol'u harap edip Ctuc-

hik'in kalesini Murgo topraklanna deviren depremin artçı şokları ara ara devam ediyordu. Onlara çok uzunmuş gibi gelen bir süre sonra, bir düzine kadar Murgo önlerindeki koridordan geçti. Barak ve Mandorallen aralarında fısıldaşarak konuştular ve onlara dokunmamaya karar verdiler; Murgolar da yirmi metre ötelerinde, gölgeler arasında kendilerini bekleyen beladan habersiz, yürüyüp gittiler. Onları duyamayacak kadar uzaklaştıklarında, Relg ışığının üstünü açtı ve başka bir koridora daldı. Dönüp dolaşarak hep aşağı doğru, tepenin zeminine, dışarıdaki çorak toprakların pek de emin olamadıkları güvenliğine doğru ilerlediler.
Taş'ın şarkısı hiç azalmamıştı ama Garion kucağında çocukla îpek'i izlerken biraz düşünebiliyordu en azından. Belki biraz alıştığı içindi bu, belki de Taş'ın dikkati ötekilerden birine yönelmişti.
Başarmışlardı, inanılmazdı bu. Bütün zorluklara rağmen Taş'ı geri almışlardı. Faldor'un çiftliğindeki sakin yaşamını ansızın altüst eden arayış nihayet sona ermişti. Ama olup bitenler onu öylesine değiştirmişti ki, rüzgârlı bir sonbahar gecesi Faldor'un çiftliğinin kapısından çıkan çocuk, yoktu artık. Garion kendisindeki gücü şu anda bile hissediyorve o gücün bir nedeni olduğunu da biliyordu. Taş'ı yerine geri götürmenin yalnızca çok daha büyük, çok daha ciddi bir şeyin başlangıcı olduğuna dair bir sürü ipucu vardı belirsiz, yan yarıya söylenmiş, sadece ima edilen ipuçları. Garion her şeyin sona ermemiş olduğundan emindi.
"Eh, vakti gelmişti," dedi içindeki ses.

"Bu da ne demek?"
"Niçin her defasında baştan açıklamak zorunda bırakıyorsun beni?"
"Neyi?"
"Düşüncelerini bildiğimi. Tamamen ayrı değiliz biliyorsun."
"Peki öyleyse. Şimdi nereye gidiyoruz?"
"Riva'ya."
"Oradan sonra?"
"Onu göreceğiz."
"Söylemeyecek misin ?"
"Hayır. Daha söylemeyeceğim. Sandığın kadar ilerlemedin henüz. Daha çok yolun var."
"Söylemeyeceksen neden rahat bırakmıyorsun beni?"
"Sadece uzun vadeli planlar yapmaman için uyarmak istedim. Taş'ı geri almak bir adımdı sadece. Önemli bir adım belki, ama yalnızca bir başlangıç."
Sonra, belki de adının geçmesi Taş'a Garion'u hatırlatmış gibi, Şarkı bütün şiddetiyle geri döndü ve Garion'un dikkati dağılıverdi.
Az sonra Relg durup zayıf ışığını yukan kaldırdı.
"Ne var?" dedi Barak Belgarath'ı yere bırakarak.
"Tavan çökmüş," dedi Relg önlerindeki molozlarla tıkanmış geçidi göstererek. "Geçemeyiz." Pol Teyzeye dönerek, "Üzgünüm," dediğinde Garion onun gerçekten samimi olduğunu hisseti.
"Bıraktığımız kadın göçüğün öbür yanında kaldı."
"Başka bir yol bul," dedi Pol Teyze.
"Başka yol yok. Burası onu bulduğumuz su birikintisine giden tek geçit."
"O zaman temizleyeceğiz demektir."
Relg başını sallayarak, "Olmaz," dedi. "Tavanı daha da çökertiriz. Zaten muhtemelen üstüne çökmüştür; en azından öyle olduğunu umalım."
"Biraz zalimce olmadı mı bu söylediğin?" dedi îpek ters bir tavırla.
BELGARIAD 4
Ulgo dönüp ufak tefek adama baktı. "Suyu var. Nefes alabilecek havası da var. Eğer göçük onu öldürmediyse, açlıktan ölene kadar haftalar geçer." Relg'in sesinde hafif bir üzüntü var gibiydi. îpek ona bakakaldı, sonunda, "Kusura bakma Relg," dedi. "Yanlış anlamışım." "Mağarada yaşayan insanlar kimsenin böyle kapana kısılıp kalmasından hoşlanmaz." Polgara hâlâ molozların tıkadığı geçide bakıyordu. "Onu oradan çıkarmalıyız," dedi sonunda. "Relg haklı olabilir ama," dedi Barak. "Dağın yansı üstüne çökmüş bile olabilir." Polgara başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Taiba hâlâ yaşıyor ve onsuz gidemeyiz. Olacaklar açısından o da hepimiz kadar önemli." Relg'e dönerek, "Onu oradan çıkarman gerek," dedi kesin bir tavırla.
Relg'in koca siyah gözleri irileşti. "Bunu benden isteyemezsin." "Başka seçenek yok."
"Yapabilirsin Relg," dedi Durnik yobaza. "Kayanın içinden geçip, Ipek'i Taur Urgas'ın çukurundan çıkardığın gibi çıkarabilirsin onu."
Relg tir tir titremeye başlamıştı. 'Yapamam!" dedi boğulur gibi bir sesle. "Ona dokunmam, elimi sürmem gerekir. Günah."
"Hamiyetperver bir tavır değil sizinki Relg," dedi Mandorallen. "Zayıf ve çaresi olmayanlara yardım etmekle günaha girilmez. Her namuslu insanın baş mesuliyeti, ihtiyacı olanların yardımına koşmaktır. Ruhunuz safsa eğer, dünyadaki bütün kuvvetler bir araya gelse onu bozamaz. Eğer merhamet ona yardıma koşmanıza sebep olmuyorsa, bunu ruhunuzun saflığı hususunda bir imtihan olarak kabul edin."
"Anlamıyorsun," dedi Relg acıyla. Sonra Polgara'ya dönerek, "Beni zorlama," diye yalvardı.
"Mecbursun," dedi Polgara. "Üzgünüm Relg, ama başka çare yok."
Yüzünde bir sürü duygu oynaşan yobaz, Pol Teyzenin tavizsiz bakışları karşısında ezildi, kıvrandı, sonra boğuk bir çığlık atarak elini geçidin yan duvarına dayadı. Müthiş bir dikkatle yoğunlaştı ve bedenini hiç gedik vermeyen taşların içine sokma konusundaki ürkütücü yeteneğini bir kez daha göstererek, parmaklarını kayaya daldırdı.
İpek hemen arkasını dönerek, "Bunu seyretmeye dayanamıyorum," dedi boğuk bir sesle.
Sonra Relg kayaya dalarak gözden kayboldu.
"insanlara dokunma konusunda neden bu kadar tantana yapıyor?" diye sordu Barak.
Ama Garion bunun nedenini biliyordu. Algarya'dan geçerken yobazla o kadar uzun bir süre arkadaşlık etmek zorunda kalmıştı ki, Relg'in kafasının nasıl çalıştığını çok iyi biliyordu. Başkalarının günahları hakkında affetmez bir tavırla konuşmak, Relg'in kendi zaaflarını

gizlemeye yarıyordu aslında. Fanatiğin kendi şehvet duygulan hakkındaki histerik, zaman zaman anlaşılmaz itiraflannı saatler boyu, aralıksız dinlemek zorunda kalmıştı.
Dolgun vücutlu Marag kadını Taiba, Relg için olabilecek en beter baştan çıkarılma tehdidiydi, o yüzden ölümden bile çok korkuyordu ondan.
Ses çıkarmadan beklediler. Uzaklarda damlayan bir su sesi, geçen zamanın ölçüsünü veriyordu. Depremin son titreşimleri ayaklannın altındaki toprağı ara sıra yeniden sarsıyordu. Loş mağarada dakikalar geçmek bilmedi.
Derken bir kıpırtı belirdi ve Relg, kucağında yan çıplak Taiba ile kayadan çıktı. Kadının kollan korkuyla Ulgonun boynuna dolanmıştı ve yüzü de omuzuna gömülüydü. Dehşetle inliyor ve tir tir titriyordu.
Relg'in yüzü ise ıstırapla buruşmuştu, yaşlar süzülüyordu ve müthiş bir acı çekiyormuş gibi dişlerini sıkmıştı. Ama kollan, dehşet içindeki köle kadını korumak istercesine, neredeyse şefkatle sarıl-

mıştı. Kayadan tamamen çıktıklannda bile onu göğsüne bastırarak, sanki hiç bırakmayacakmış gibi öylece durdu.

İKİNCİ BOLUM
BAZALT KULENİN DİBİNE, atlan bıraktıkları büyük mağaraya vardıklarında, öğle olmuştu. Barak Belgarath'ı yere bırakırken, ipek hemen mağaranın ağzında nöbet tutmaya koştu.
"Göründüğünden ağırmış," diye homurdandı iri yan adam terini silerek. "Artık ayılması gerekmiyor mu?"
"Tamamen kendine gelmesi günler alabilir," dedi Polgara. "Üstünü ört de uyusun." "Nasıl ata binecek?" "Ben çaresine bakanm."
"Bir süre kimse ata binemeyecek zaten," diye seslendi îpek mağaranın ağzından. "Dışanda eşek arısı gibi Murgo kaynıyor."
"Karanlığa kadar bekleriz," dedi Polgara. "Zaten hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var." Üstündeki Murgo cüppesinin başlığını geri atarak bir gece önce mağara duvanna dayalı bıraktıklan çantalardan birinin yanına gitti. "Yiyecek bir şeyler hazırlayayım, sonra uyuruz."
Garion'un pelerinine sannmış olan köle kadın Taiba, neredeyse hiç durmadan Relg'e bakıyordu. Menekşe rengi kocaman gözlerinde şükran ve merak karışımı birpınltı vardı. "Hayatımı kurtardın," dedi Relg'e kalın, gırtlaktan gelen sesiyle. Bunu söylerken ona doğru eğilmişti. Farkında olmadan yapılan bir hareket olduğundan şüphesi yoktu Garion'un, ama gene de gayet barizdi. "Teşekkür ederim," diyerek elini yobazın koluna koydu.
Relg hemen geri çekilerek, "Dokunma bana," diye haykırdı.
Taiba eli havada, hayretle bakakaldı.
"Sakın bana dokunma," dedi Relg. "Asla."
Taiba'nın yüzündeki ifade müthişti. Hayatının hemen hemen tümü karanlıkta geçmiş olduğu i-çin, duygulanımı yüzünden belli olmasını engelleyecek yollan öğrenememişti. Hayret ifadesi aşağıla-mışlığa dönüştü, sonunda gururu kırılmış, küs bir ifadeye bıraktı yerini. Hemen kendisini reddeden a-dama sırtını döndü. Pelerin omuzlanndan kaydı; üzerindeki birkaç paçavra ise çıplaklığını gizleyemi-yordu. Karmakanşık saçlanna ve kollarıyla bacaklanndaki pisliğe rağmen, olgun vücudu davetkâr ve çekiciydi. Ona bakan Relg titremeye başladı, sonra mümkün olduğunca uzak bir köşeye çekilip diz çöktü ve yüzünü mağaranın kayalık zeminine yapıştırarak dua etmeye başladı.
"Nesi var?" diye sordu Taiba hemen.
"Bazı sorunlan var," dedi Barak. "Zamanla alışırsın."
"Taiba," dedi Polgara. "Buraya gel." Kadının üstündeki paçavralara bakarak, "Sana giyecek bir şeyler bulmalıyız," diye ekledi. "Dışansı çok soğuk. Görülüyor ki başka nedenleri de var."
"Bakayım çantalarda ne bulacağım," dedi Durnik. "Çocuğa da bir şeyler uydurmalıyız. Üstün-dekiler pek sıcak tutacakmış gibi görünmüyor." Atları merakla incelemekte olan oğlana baktı.
"Beni dert etmeyin," dedi Taiba. "Dışanda işim yok benim. Siz gider gitmez Rak Cthol'a döneceğim."
"Ne diyorsun sen?" dedi Polgara öfkeyle.
"Ctuchikle görülecek bir hesabım var," diye cevap verdi Taiba paslı bıçağını yoklayarak.

Mağaranın ağızında bekleyen İpek güldü. "Biz o işi hallettik. Yukarıda Rak Cthol yıkılıyor. Ctuchik'ten geriye kalanlar ise yerde bir leke bile olamaz."
"Öldü mü?" dedi Taiba. "Nasıl?"
"Anlatsam inanmazsın," dedi îpek.
"Acı çekti mi peki?" diye sordu Taiba hevesle.
"Hayal edemeyeceğin kadar," diye cevap verdi Polgara.
Taiba ürpererek derin bir nefes aldı, sonra ağlamaya başladı. Pol Teyze ağlayan kadını kucaklayarak, tıpkı küçücükken Garion'u teselli ettiği gibi teselli etmeye çalıştı.
Garion bitkinlikten yere çökerek sırtını mağaranın duvanna dayadı. Vücudu dalga dalga gelen bir yorgunluğa yenik düşmüştü ve müthiş bir dermansızlık düşünmesini engelliyordu. Taş yeniden şarkı söylemeye başlamıştı kafasının içinde, ama bu seferki ninni gibiydi. Merakı tatmin olmuştu sanki, şarkı ise yalnızca aralanndaki teması sürdürmeye yarıyordu. Garion ise Taş'ın onun arkadaşlığına neden bu kadar düşkün olduğunu merak edemeyecek kadar yorgundu.
Küçük oğlan atlan incelemeyi bitirip Pol Teyzenin bir kolunu omuzuna attığı Taiba'nın yanına gitti. Şaşkınlıkla elini uzatıp gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne dokundu. "Ne istiyor?" diye sordu Taiba.
"Daha önce hiç gözyaşı görmemiş belli ki," dedi Pol Teyze.
Taiba çocuğun ciddi yüzüne baktı, sonra gözyaşlarının arasında gülerek onu kucaklayıverdi. O zaman oğlan da gülümsedi. "Emanet?" dedi Taş'ı uzatarak. "Sakın alma onu Taiba," dedi Polgara alçak bir sesle. "Dokunma bile." Taiba gülümseyen çocuğa bakarak başını salladı.
Küçük oğlan içini çekerek döndü, mağaranın öbür tarafındaki Garion'a giderek yanına oturdu. Barak geldikleri geçitten geriye doğru bir bakmaya gitmişti. Döndüğünde yüzü asıktı. 'Yukarıda Murgolar var," dedi dev adam. 'Yankılar yüzünde ne uzaklıkta oldukları anlaşılmıyor, ama bütün koridor ve geçitleri arıyorlar gibi görünüyor."
"Öyleyse müdafaası kabil bir yer bulup onları başka yerleri aramaya teşvik edelim Lordum," dedi Mandorallen neşeyle.
"ilginç fikir," diye cevap verdi Barak, "ama maalesef işe yaramaz. Bizi er geç bulurlar." "Ben hallederim," dedi Relg, duasını kesip ayağa kalkarak. Ayinin ona pek faydası olmamış gibi görünüyordu; gözleri hâlâ cin çarpmış gibiydi. "Ben de geleyim," dedi Barak.
Relg başını sallayarak, "işime engel olursun," diye cevap verdi. Dağın içine giden geçide doğru yürümeye başlamıştı bile.
"Ne oldu buna?" diye sordu Barak hayretle.
"Dostumuz dinsel bir bunalım geçiriyor bence," dedi ipek nöbet tutmakta olduğu mağara ağzından.
"Yine mi?"
"Boş vakitlerini geçirmek için bir uğraş işte," dedi ipek alayla.
Çantalardan birinin üzerine ekmek ve peynir dilimleri dizmekte olan Pol Teyze, "Gelin de karnınızı doyurun," dedi. "Sonra da bacağındaki kesiğe bir göz atmak istiyorum Mandorallen."
Yemeklerini bitirdikten ve Pol Teyze de Mandorallen'in dizini sardıktan sonra, Taiba'ya Dur-nik'in çantalardan bulup çıkardığı biraz da uyumsuz elbiseler giydirildi. Pol daha sonra küçük oğlanla ilgilenmeye başladı. Oğlan onun ciddi bakışlarına en az onunki kadar ciddi bir bakışla karşılık verdikten

sonra, elini uzatıp sağındaki beyaz tutama dokundu. Garion çocukken kimbilir kaç kere aynı hareketi yaparak o tutama dokunduğunu hatırlayınca içinden bir kıskançlık dalgası geçti, ama bunu hemen bastırdı.
Oğlan birden keyifle gülümsedi ve kendinden emin bir tavırla, "Emanet," diyerek Taş'ı Pol Teyzeye uzattı.
Pol başını sallayarak, "Hayır evladım," dedi. "Maalesef doğru kişi ben değilim." Çocuğa paçalarını ve kollarını kıvırarak kısalttığı elbiseleri giydirdikten sonra sırtını mağara duvarına dayayarak o-turdu ve kollarını ona uzattı. Çocuk itaatkâr bir tavırla kucağına tırmandı ve boynuna sarılarak öptü. Sonra kucağına kıvrıldı ve anında uyudu. Pol yüzünde merak ve şefkat karışımı bir ifadeyle oğlana bakınca Garion yeni bir kıskançlık dalgasının içini sardığını hissetti.
Yukarıdaki mağralarda bir gümbürtü koptu. "Bu da ne?" dedi Durnik kuşkuyla etrafa bakınarak. "Relg'dir herhalde," diye cevap verdi ipek. "Murgoların yollarını kesmeye çalışıyor."

"Umarım abartmaz," dedi Durnik kaygıyla tavana bakarak. "Vadi'ye varmamız ne kadar zaman alır?" diye sordu Barak. "Herhalde iki hafta," dedi ipek. "Her şey araziye ve Grolimlerin bizi aramak için ne kadar hızlı örgütleneceklerine bağlı. Eğer baştan arayı açar ve iyi bir sahte iz bırakmayı başarırsak, hepsini batıya, Tolnedra sınırına yollar, saklanmak için vakit kaybetmeden Vadi'ye yollanırız." Ufak tefek Drasniyalı, "Bütün Murgo ulusunu atlatmak çok hoş bir fikir doğrusu," diye ekledi sırıtarak.
"Fazla yaratıcı olman gerekmez," dedi Barak. "Hettar yanında Kral ÇoHag ve Algarya kabilelerinin yarısıyla birlikte bizi bekliyor olacak. Eğer peşimizde en azından birkaç Murgo getirmezsek çok hayal kırıklığına uğrarlar."
"Hayat hayal kırıklıklarıyla dolu," dedi ipek alayla. 'Vadinin doğu kıyısı çok dikti hatırladığım kadarıyla, inmek en az iki günümüzü alır. Ensemizde bir Murgo sürüsüyle bu işi yapmak istemeyiz herhalde."
Relg döndüğünde vakit akşama yaklaşmıştı. Çabalan içindeki fırtınayı biraz azaltmış gibiydi, a-ma yüzünde hâlâ derin bir korku vardı ve Taiba'nın menekşe rengi gözleriyle karşılaşmamaya çalışıyordu. "Bu mağaraya çıkan geçitlerin tavanlarını çökerttim," dedi. "Artık güvendeyiz.
Uyuyormuş gibi görünen Polgara gözlerini açarak, "Biraz uyu," dedi. Relg başını sallayarak battaniyesine doğru yürüdü.
Günün geri kalanını mağarada dinlenerek geçirdiler ve mağaranın dar ağzında sırayla nöbet tuttular. Dev kulenin dibindeki taş yığınlarının ötesindeki kara kumlardan ve rüzgârla aşınmış kayalardan oluşan çorak arazi, çılgına dönmüş, başıboş bir halde sağa sola koşuşan Murgo atlılarıyla doluydu.
"Ne yaptıklarını bilmiyorlar sanki," dedi Garion İpek'e, mağaranın ağzında birlikte nöbet tutarlarken. Batı ufkundaki bir bulut kümesinin ardında batmakta olan güneş, gökyüzünü ateşli bir kızıla boyamakta, sert bir rüzgâr mağaradan içeri dolarak herkesi ürpertmekteydi.
"Rak Cthol'de işler altüst olmuştur şimdi," diye cevap verdi ipek. "Başlarında kimse kalmadı; bu da Murgolann kafasını karıştırır. Emir veren kimse olmazsa darmadağın olurlar."
"Buradan çıkmamızı zorlaştırmayacak mı bu?" diye sordu Garion. "Bir yere gitmiyorlar ki, buralarda dolanıp duruyorlar. Nasıl geçeceğiz?"
ipek omuzlannı silkti. "Kukuletalarımızı başımıza geçirip onlarla birlikte dolanmaya başlayacağız." Soğuk rüzgârdan korunmak için kaba Murgo cüppesine iyice sarınıp mağaranın içine bakarak, "Güneş batıyor," diye seslendi.
"Karanlık iyice bastırana kadar bekleyelim," dedi Polgara. Küçük oğlanı Garion'un eski tuniklerinden birine sarmakla meşguldü.
"Biraz uzaklaştıktan sonra sağa sola biraz öte beri saçacağım," dedi ipek. "Murgolar bazen kalın kafalı oluyorlar, izimizi kaybetmelerini istemem." Dönüp yeniden batan güneşe bakarak, "Soğuk bir gece olacak," diye ekledi kendi kendine.
BÜYÜLÜŞATO
"Garion," dedi Pol Teyze ayağa kalkarken, "Durnik'le sen Taiba'nın yanından aynlmayın. Daha önce hiç ata binmemiş, başlarda yardıma ihtiyacı olabilir." "Ya çocuk ne olacak?" diye sordu Durnik. "O benimle geliyor." "Peki ya Belgarath?" dedi Mandorallen, hâlâ uyumakta olan ihtiyar büyücüye bakarak.
"Zamanı gelince atına bindiririz," diye cevap verdi Polgara. "Ani yön değişiklikleri yapmadığımız sürece, onu eyerin üstünde tutabilirim. Hava iyice karardı mı?"
"Biraz daha bekleyelim," dedi ipek. "Dışarıda hâlâ ışık var."
Beklediler. Akşam gökyüzü mora döndü ve çok soğuk ve uzak görünen ilk yıldızlar belirdi. Aramaya çıkmış Murgo grupları meşalelerini yakmaya başladılar.
Bizimkiler sessizce atlarını mağaradan çıkanp, moloz yığınlarının arasında kuma kadar yürüttüler. Kumluğa varınca durup, birkaç yüz metre öteden ellerinde meşaleler olan bir Murgo grubunun geçmesini beklediler. "Ayrılmayın," dedi İpek atlarına binerken.
"Çorak toprakların kıyısına ne kadar yolumuz var?" diye homurdandı Barak atına binerken.
"Hızlı gidersek iki gün," diye cevap verdi ipek. 'Ya da iki gece. Güneş çıkınca saklanmamız daha doğru olur. O kadar da Murgoya benzemiyoruz."
"Haydi gidelim," dedi Polgara.
Taiba kendine güvenini kazanana ve Belgarath da her ne kadar konuşamıyor olsa da eyerde durabileceğini kanıtlayana kadar ağır gittiler. Sonra atlarını yormadan mümkün olduğunca fazla mesafe katedebilmek için, hızlı bir tırısa kalktılar.

ilk sırtı geçerlerken, ellerinde meşaleler olan büyük bir Murgo grubuyla burun buruna geldiler. "Kim var orada?" diye haykırdı ipek, sert bir Murgo şivesiyle. "Kendinizi tanıtın." "Rat Cthol'den geliyoruz," dedi Murgonun biri saygıyla. "Onu biliyorum salak," diye haykırdı ipek. "Ben kim olduğunuzu sordum." "Üçüncü Alay," dedi Murgo alınmış bir tavırla.
"Şimdi oldu. Söndürün o meşaleleri. Gözünüze ışık tutarsanız üç metreden ilerisini nasıl görürsünüz?"
Meşaleler hemen söndü.
"Kuzeye yönelin," diye emretti ipek. "Bu bölgeyi Dokuzuncu Alay arıyor." "Ama..."
"Tartışmak mı istiyorsun?" "Hayır, ama..." "Yürüyün! Marş!"
Murgolar atlarını döndürüp karanlıkta kayboldular. "Çok zekice," dedi Barak hayranlıkla.
ipek omuzlannı silkerek, "Çok basit aslında," dedi. "insanlar kafaları karıştığında onları yönlendiren biri çıkarsa çok mutlu olurlar. Gidelim mi?"
Uzun, soğuk ve aysız gece boyunca batıya doğru yol alırlarken başka Murgolarla da karşılaştılar. Çorak toprakları taramakta olan Murgo sayısına bakıldığında kaçınılmazdı bu, ama İpek hepsiyle rahatça başa çıktı ve gece önemli bir olay olmadan geçti.
Sabaha doğru ufak tefek adam izlerini belli etmek için yola öte beri bırakmaya başladı. "Biraz abartıyorum galiba," dedi bir ara, atların nallarıyla altüst olan kumlara attığı eski bir ayakkabıya eleşti-

rel bir tavırla bakarak.
"Ne diyorsun?" diye sordu Barak.
"izimiz," dedi ipek. "Bizi takip etsinler istiyoruz ya. Bizim Tolnedra'ya doğru gittiğimizi sansınlar istiyoruz."
"Eee?"
"Bu iz bırakma işini biraz kaba yapıyorum diyordum."
"Kafanı çok takıyorsun böyle şeylere."
"Bu bir üslup meselesi sevgili Barak," dedi ipek. "Baştan savma iş, alışkanlık yapar."
Şafağın çelik grisi ilk ışıklan kış gökyüzünde belirmeye başladığında, çorak topraklann orasına burasına dağılmış sırtlardaki koca kayalardan birinin altına sığındılar. Durnik, Barak ve Mandorallen çadır bezlerini dar bir kuru dere yatağının üstüne gerip, barınaklarını gizlemek için onların üstünü de kumla kapladılar.
"En iyisi ateş yakmamak," dedi Durnik Polgara'ya atlarını çadır bezinin altına sokarken. "Duman filan olmasın."
Polgara başıyla onaylayarak, "Sıcak yemek hepimize iyi gelirdi," dedi, "ama daha sonra."
Peynir ekmekle soğuk bir kahvaltı ettikten sonra, bir sonraki gece yola devam edebilmek için uyumayı ümit ederek yerlerine çekildiler.
"Bir yıkanabilsem ne iyi olurdu," dedi ipek saçındaki kumları silkeleyerek.
Küçük oğlan hafifçe kaşlannı çatarak ona baktı; sonra yanına yaklaşıp, "Emanet?" diye sorarak Taş'ı uzattı.
ipek ihtiyatla ellerini arkasında kavuşturarak başını salladı ve Polgara'ya, "Başka laf bilmiyor mu bu?" diye sordu.
"Öyle görünüyor," dedi Polgara.
"Nedenini anlayamadım," dedi ipek. "Ne demek istiyor?"
"Muhtemelen Zedar ona bebekliğinden beri teslim edilecek bir emaneti olduğunu tekrarlayıp duruyordu; Taş'ı yani. Demek ki bu kelime hafızasına yerleşip kalmış."
"insanın biraz sinirini bozuyor tabii," dedi ipek ellerini arkasından ayırmadan. "Ama nedense de duruma pek uygun görünüyor bazen."
"Bizim gibi çalışmıyor aklı," dedi Polgara. "Hayattaki tek amacı Taş'ı birine, herhangi birine teslim etmek." Düşünceli bir halde kaşlarını çattı. "Durnik, ona Taş'ı taşıması için bir kese yapsana. Beline bağlarız. Sürekli elinde taşımazsa belki düşünmekten vaz geçer."
"Tabii Pol Hanım," dedi Durnik. "Nasıl da aklıma gelmedi daha önce." Çantalardan birinden yanık izleriyle dolu deri bir tunik çıkararak geniş bir deri parçası kesti, işini bitirince, "Çocuk, buraya gel," diye seslendi oğlana.
Oğlan dere yatağının üst tarafında kuru bir dal parçasını incelemekle meşguldü ve demircinin kendisini çağırdığını anlamış gibi görünmüyordu hiç.
"Hey, Emanet!" diye seslendi Durnik. Çocuk hemen etrafına bakınıp demirciye gülümsedi.
"Niye öyle seslendin?" diye sordu ipek merakla.

Durnik omuzlanın silkerek, "Bu kelimeyi pek seviyor," dedi. "Ayrıca öyle seslenince de bakıyor. Daha uygun bir isim bulana kadar bununla idare ederiz."
"Emanet?" dedi çocuk Taş'ı Durnik'e uzatarak.
Durnik gülümseyerek yaptığı kesenin ağzını açtı ve, "Buraya koy bakalım Emanet," dedi. "Son-

ra kaybetmemen için ağzını kapatır, sağlam bir yerine bağlanz.
Küçük oğlan keyifle Taş'ı deri keseye yerleştirip, kesin bir tavırla, "Emanet," dedi.
"Öyledir herhalde," dedi Durnik. Sonra kesenin ağzını sıkıp, oğlanın kemer niyetine kullandığı ipe bağladı. "Oldu işte Emanet. Artık güvende."
Emanet keseyi dikkatle inceleyip iyi bağlanmış olup olmadığını anlamak için birkaç kere çekiştirdi. Sonra keyifle bir kahkaha atıp Durnik'in boynuna sarılarak yanağından öptü. "iyi çocuk," dedi Durnik hafifçe utanarak.
"Tamamen masum," dedi Polgara, bir yandan uyuyan Belgarath'ı muayene ederken, "iyi ile kötü arasındaki farkı bilmiyor, o yüzden dünyadaki her şey ona iyi gibi görünüyor."
"Dünyayı böyle görmek nasıl olurdu acaba?" dedi Taiba çocuğun gülen yüzünü hafifçe okşayarak. "Üzüntü yok; korku yok; acı yok. Gördüğün her şeyi seviyorsun, çünkü her şeyin iyi olduğuna inanıyorsun."
Relg oturduğu yerden kafasını kaldırdı hemen. Köle kadını kurtardığı zamandan beri yüzüne yerleşmiş olan sıkıntılı ifade, birden eski günlerdeki fanatik heyecana bıraktı yerini. "Rezalet!" diye haykırdı.
Taiba gözlerinde sert bir ifadeyle ona bakıp, "Mutluluğun neresi rezalet?" dedi oğlana sarılarak.
"Bu dünyaya mutlu olmak için gelmedik," dedi Relg dikkatle gözlerini ondan kaçırarak.
"Niye geldik öyleyse?" diye sordu Taiba.
"Tanrımıza hizmet etmek ve günahtan sakınmak için," dedi Relg. Hâlâ ona bakmıyordu, ama pek kendinden emin gibi de görünmüyordu.
"Benim tanrım yok," dedi Taiba. "Çocuğun da yokmuş gibi görünüyor. O yüzden izin verirsen i-kimiz mutlu olmakla uğraşacağız, işin içine birazcık günah karışırsa da ne olmuş yani?"
"Senin hiç utanman yok mu?" dedi Relg boğulur gibi.
"Neysem oyum ben," dedi kadın. "Bunun için de kimseden özür dileyecek değilim, zaten böyle olmayı da ben istememiştim."
"Çocuk," diye haykırdı Relg. "Derhal o kadının yanından çekil."
Taiba doğruldu ve yüzünde sert bir ifadeyle meydan okuyarak, 'Yoksa ne yaparsın?" dedi.
"Günahla her gördüğüm yerde mücadele edeceğim," diye haykırdı Relg.
"Günah, günah, günah," diye patladı kadın. "Sen başka bir şey düşünmez misin?"
"Düşünmem. Günaha karşı her an tetikte olmalıyım."
Taiba gülerek, "Ne sıkıcı," dedi. 'Yapacak daha iyi bir şeyin yok mu? Ha, unutmuştum, bir de o dualar var tabii. Tanrına ne kadar aşağılık bir insan olduğun konusunda yakınmaların. Biliyor musun, senin yüzünden bu UL sıkıntıdan patlıyordun"
Relg öfkeden kudurarak yumruğunu kaldırdı. "Sakın UL'un adını ağzına alayım deme."
"Yoksa bana vurur musun? Fark etmez. Hayatım boyunca hep dayak yedim zaten. Hadi Relg, neden vurmuyorsun?" Meydan okur gibi yüzünü ona uzattı.
Relg'in eli yanına düştü.
Avantajlı durumda olduğunu fark eden Taiba, hemen ellerini Polgara'nın verdiği kaba saba gri elbisenin yakasına götürerek, "Sana engel olabilirim Relg," dedi. Elbisenin önünü açmaya başladı. "Seyret bakalım. Zaten hep bana bakıp duruyorsun. Ateşli gözlerini hep üstümde hissediyorum. Bana hakaret ediyorsun, kötü diyorsun, ama gene de seyrediyorsun. Bak öyleyse. Çekinme." Elbisenin önünü açmaya devam etti. "Eğer günahtan o kadar arınmışsan, vücudum seni rahatsız etmez."
Relg'in gözleri yuvalarından uğramıştı.

"Vücudum beni rahatsız etmiyor, ama seni ediyor, değil mi? Kötülük benim kafamda mı, yoksa seninkinde mi? istediğim zaman günaha girebilirim ben. Bütün yapmam gereken işte bu." Elbisenin ö-nünü açtı.
Relg boğulur gibi sesler çıkararak arkasına döndü.
"Bakmak istemiyor musun Relg?" diye seslendi Taiba adam kaçarken.
"Müthiş bir silahın var Taiba," diye kutladı onu ipek.

"Köle ağıllanndaki tek silahım buydu," dedi kadın. "Zorda kaldığımda kullanmayı öğrendim."
Dikkatle elbisesinin önünü ilikleyerek, hiçbir şey olmamış gibi Emanet'e döndü.
"Nedir bu bağırtılar?" diye mırıldandı Belgarath doğrulmaya çalışarak. Herkes hemen ona döndü.
"Relg ile Taiba küçük bir dinsel tartışmaya girmişlerdi," diye cevap verdi ipek alayla. "Ayrıntılar çok ilginçti. Sen nasılsın?"
Ama ihtiyar tekrar uykuya dalmıştı bile.
"Hiç olmazsa kendine gelmeye başladı," dedi Durnik.
"Tamamen kendine gelmesi için en az birkaç gün geçmesi gerek," dedi Polgara elini Belgarath'ın alnına koyarken. "Hâlâ çok zayıf."
Garion günün büyük bölümünü taş gibi zeminde battaniyesine sarınıp uyuyarak geçirdi. Soğuk ve kalçasına batıp duran bir taş onu uyandırdığında, akşam oluyordu, ipek kuru dere yatağının bir u-cunda nöbet tutuyor, kara kumları ve gri tuz düzlüklerini seyrediyordu; diğerleri hâlâ uykudaydılar. Garion sessizce ufak tefek Drasniyalının yanına doğru yürürken, Pol Teyzenin Emanet'e sarılarak uyumakta olduğunu görerek yeniden kıskançlığa kapıldıysa da bu hissi hemen bastırdı. Yanından geçerken Taiba bir şeyler mırıldandı, ama dikkatle bakınca uyumakta olduğunu gördü. Relg'in yakınında yatıyordu ve eli ona uzanırmış gibiydi.
Dikkat kesilmiş bekleyen îpek'in keskin hatlı yüzünde hiç yorgunluk belirtisi yoktu. "Günaydın," diye homurdandı. 'Ya da her neyse."
"Hiç yorulmaz mısın sen?" diye sordu Garion, diğerleri uyanmasın diye alçak sesle.
"Biraz uyudum," dedi ipek.
Durnik branda çatılarının altından çıkıp, esneyerek ve gözlerini ovuşturarak yanlarına geldi.
"Nöbeti devralayım," dedi Ipek'e. "Bir şey gördün mü?" Batan güneşe gözlerini kısarak baktı. ipek omuzlarını silkerek, "Birkaç Murgo," dedi. "iki mil kadar güneydeydiler. Daha izimizi kimse bulamamış. Biraz daha gözlerine sokmak gerekecek."
Garion ensesinde tuhaf, ağır bir baskı hissetti. Huzursuz bir şekilde etrafına bakındı. Sonra ansızın, doğruca beynine saplanıyormuş gibi bir acı duydu, inleyerek iradesini topladı ve saldırıyı savuşturmaya çalıştı.
"Ne oluyor?" diye sordu ipek hemen.
"Bir Grolim," diye homurdandı Garion savaşmak için iradesini toplarken.
"Garion!" Pol Teyzenin sesi telaşlıydı. Hemen çadır bezinin altına koştu, ipek ve Durnik de peşindeydiler.
Pol Teyze kalkmış, korumak ister gibi Emanet'e sarılmıştı. "Bir Grolimdi, değil mi?" dedi Garion. Sesi biraz tiz çıkmıştı.
"Birden fazlaydı," dedi Pol Teyze gergin bir sesle. "Ctuchik öldüğüne göre, Grolimleri Başrahipler yönetiyordur şimdi. Emanet'i öldürmek için iradelerini birleştirmişler."
Pol Teyzenin haykırışıyla uyanan diğerleri de kalkıp silahlarına sarılmaya hazırlanıyorlardı.
BÜYÜLÜŞATO
"Niye çocuğa saldırıyorlar?" diye sordu îpek.
"Taş'a dokunabilen tek kişinin o olduğunu biliyorlar. O ölürse Cthol Murgos'tan çıkamayacağımızı düşünüyorlardır."
"Ne yapacağız?" dedi Garion çaresizce etrafına bakınarak.
"Çocuğu korumak için gücümü toplamam gerek," dedi Pol Teyze. "Geri çekil Garion."
"Ne?"
"Benden uzaklaş." Eğilip kuma kendisini ve çocuğu içine alan bir çember çizdi. "Beni dinleyin," dedi sonra diğerlerine. "Bu iş bitene kadar bana bundan daha fazla yaklaşmayın. Zarar görmenizi istemiyorum." Doğruldu. Saçındaki beyaz tutam parlamaya başlamıştı.
"Bir dakika," diye haykırdı Garion.
"Bekleyemem. Her an tekrar saldırabilirler. Dedeni ve diğerlerini korumak sana kalıyor."
"Bana mı?"
"Yapabilecek tek kişi sensin. Gücün var. Kullan." Elini kaldırdı.
"Dövüşmem gerekenler kaç kişi?" diye sordu Garion. Ama zihninde Pol Teyzenin iradesinden gelen dalgayı ve o tuhaf gürlemeyi hissetmişti bile. Pol Teyzenin çevresindeki hava, yaz günü yükselen sıcak dalgalan gibi titreşmeye başladı. Garion onları çevreleyen barikatı hissedebiliyordu. "Pol Teyze?" dedi. Sonra sesini yükselterek, "Pol Teyze!" diye haykırdı.
Pol başını sallayarak kulağını işaret etti. Bir şey söylüyordu, ama yarattığı titreşen kalkan ses geçilmiyordu.

"Kaç kişiler?" diye sordu Garion dudaklarını okuması için abartılı hareketlerle.
Pol iki elini kaldırıp bir parmağını kapattı.
"Dokuz mu?" diye sordu Garion aynı şekilde.
Pol başıyla olumladı, sonra pelerinini oğlana sardı.
"Eee, Garion?" dedi îpek dikkatle yüzüne bakarak. "Ne yapıyoruz?"
"Niye bana soruyorsun?"
"Polgara'yı duydun. Belgarath hâlâ kendinde değil, Polgara da meşgul. Komuta sende artık."
"Bendemi?"
"Ne yapacağız?" diye üsteledi îpek. "Karar vermeyi öğrenmen lazım."
"Bilmiyorum," dedi Garion çaresizce.
"Bunu asla belli etme," dedi îpek. "Bilmiyorsan bile, biliyormuş gibi davran."
"Eee... Karanlık basana kadar beklesek mi acaba... Sonra aynı yoldan devam ederiz."
"Gördün mü," diye sırıttı îpek. "Ne kadar kolaymış, değil mi?"
BELGARIAD 4
ÜÇÜNCÜBÖLÜM
KESKİN SOĞUKTA, çorak toprakların kara kumlan üzerinde yola koyulduklarında incecik bir ay görünmeye başlamıştı. Garion Ipek'in ona yıktığı rolün altında huzursuz olmuştu. Buna gerek olmadığının farkındaydı, çünkü herkes nereye gittiklerini ve ne yapmaları gerektiğini biliyordu. Eğer gerçek anlamda bir önderliğe ihtiyaç olsaydı, bunun en mantıklı adayı Ipek'in kendisiydi; ama bunun yerine o, yükü Garion'un omuzlarına yıkmıştı ve dikkatle bununla nasıl başa çıkacağını izliyordu sanki.
Geceyarısından hemen sonra bir Murgo grubuyla karşılaştıklarında ne önderlik yapacak, ne de tartışacak zaman kaldı. Murgolar altı kişiydi; güneydeki alçak bir sırttan dörtnala geldiler ve Garion'un grubunun tam ortasına daldılar. Barak ve Mandorallen eğitimli savaşçılara has o ani refleksle kılıçlarını kınlarından sıyırdıkları gibi, Murgoların örgü zırhlarına çınlayan darbeler savurmaya başladılar. Garion daha kılıcını çekmeye çabalarken, kara cüppeli saldırganlardan birinin eyerinden yavaşça yere kaydığını, bir diğerinin de acı ve şaşkınlıkla bir çığlık atarak geriye doğru devrildiğini gördü. Karanlıkta dövüş sürerken, bağırışlardan ve korkan atların kişnemelerinden oluşan bir ses karmaşası sardı etrafı. Korkmuş bir Murgo kaçmak için atını çevirdi, ama Garion hiç düşünmeden kılıcını kaldırarak atını o-nun önüne sürdü. Murgo çaresizce kılıcını ona salladı, ama Garion beceriksizce savrulan bu darbeyi kolayca savuşturarak, kılıcını kamçı gibi, hafifçe Murgonun omuzuna vurdu. Kılıcın örgü zırhı parçalamasından doğan keyifli bir çatırtı duyuldu. Garion bir diğer beceriksiz darbeden de kurtularak kılıcını bu kez Murgonun yüzüne savurdu. Dostlarından o güne kadar aldığı dersler birden yerli yerine oturmuş ve ortaya kısmen Çerek, kısmen Arend, kısmen de Algar olan, ama sonunda tümüyle kendine özgü bir tarz çıkmıştı. Murgo bu tuhaf kılıç tekniği karşısında iyice şaşırıp çaresizce çabalamaya başladı. Ancak her darbesini Garion kolayca savuşturarak anında küçük, kamçı vuruşu gibi darbelerle cevap veriyor, her darbe mutlaka hedefine ulaşıyordu. Garion dövüştükçe damarlarında vahşi, dalga dalga bir his kaynamaya, ağzında da ateş gibi bir tat belirmeye başlamıştı.
Derken Relg gölgelerden fırlayıp Murgonun dengesini bozdu ve kıvrık uçlu bıçağını adamın kaburgalarının altına daldırdı. Murgo iki büklüm olup titredi sonra atından yere düşerek can verdi.
"Niye yaptın bunu?" diye haykırdı Garion düşünmeden. "O Murgo benimdi."
Yerdeki cesetleri kolaçan etmekte olan Barak, karanlığın içinde gülerek, "Bizimki de vahşileşmeye başladı, gördünüz mü," dedi.
"Fakat kabiliyeti kayda değer," diye cevap verdi Mandorallen onaylayarak.
Garion iyice heyecana gelmişti. Hevesle etrafına bakınarak dövüşecek birilerini aradıysa da Murgolann hepsi ölmüştü çoktan. 'Yalnız mıydılar?" diye sordu nefes nefese. "Yani arkalarından gelen birileri yok muydu? Gidip arasak mı?"
"Ama biz onların izimizi bulmalarını istiyoruz," diye hatırlattı ipek. "Sen bilirsin tabii Garion, a-ma bölgedeki bütün Murgoları imha edersek, nereye gittiğimizi Rak Cthol'e bildirecek kimse kalmaz geriye, öyle değil mi?"
"Hmm," dedi Garion kendini biraz aptal gibi hissederek. "Bunu unutmuştum."
"Daima planın tümünü göz önünde bulundurmalısın Garion, yan uğraşlara dalıp planı unutmamalısın."
"Biraz fazla heyecanlandım galiba." "îyi bir önder bu lükse sahip değildir."

"Pekâlâ." Garion biraz utanmaya başlamıştı. "Anladığından emin olmak istemiştim sadece."
Garion cevap vermedi, ama Ipek'te Belgarath'ı o kadar sinir eden şeyin ne olduğunu anlamaya başlamıştı. Önderlik yeterince ağır bir yüktü zaten; sansar suratlı ufak tefek hırsızın bu sürekli alaycı müdahaleleri, işi iyice karmaşıklaştırıyordu.
"îyi misin?" diye soruyordu Taiba Relg'e. Tuhaftır ki onun için kaygılanmış gibiydi. Ulgo hâlâ öldürdüğü Murgonun yanında diz çökmüş duruyordu.
"Rahat bırak beni," dedi adam ters bir sesle. "Aptallık etme. Yaralı mısın? Dur bir bakayım."
"Dokunma bana," diye haykırdı Relg kadının uzanan elinden sakınmaya çalışarak. "Belgarion, söyle ona beni rahat bıraksın."
Garion içinden homurdanarak, "Gene ne var?" dedi.
"Bu adamı öldürdüm," diye cevap verdi Relg. 'Yapmam gereken bazı şeyler var; okumam gereken dualar, arınmak için. Bana engel oluyor."
Garion içinden gelen küfretme isteğini bastırarak, "Lütfen Taiba," dedi elinden geldiğince sakin bir sesle. "Onu rahat bırak."
"iyi olup olmadığını merak etmiştim," dedi Taiba alıngan bir tavırla. "Kötü bir şey yapmıyordum." Yüzünde Garion'un anlayamadığı bir ifade vardı. Diz çökmüş dua eden Ulgo'ya bakarken dudaklarında çok hafif bir gülümseme oynaşıyordu. Ansızın elini ona doğru uzattı yeniden.
Relg geri çekilerek, "Hayır!" diye haykırdı. Taiba gırtlaktan gelen, muzip bir kahkaha atarak u-zaklaştı. Kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu giderken.
Relg Murgonun cesedi başındaki arınma ayinini tamamladıktan sonra, atlarına binip tekrar yola koyuldular. Buz gibi gökyüzündeki yeni ay, kara kumların üstünde soluk bir şekilde parlıyordu. Garion bir yandan at sürerken, bir yandan da sürekli etrafına bakınıp önlerine çıkabilecek tehlikeleri kestirmeye çalışıyordu. Sık sık Pol Teyzeye bakıp keşke kendisini bu kadar ulaşılmaz bir şekilde kapatma-saydı diye düşünüyordu, ama Pol bütün dikkatini irade kalkanını ayakta tutmaya vermiş gibiydi. Emaneti göğsüne bastırmış atını sürüyordu, gözleri ise uzaklarda, ulaşılamazdı. Garion umutla Belgarath'a baktı, ama ihtiyar arada bir gözlerini açsa da, etrafında olup bitenlerin farkında değildi. Garion içini çekerek kendini yeniden önlerindeki yolu incelemeye verdi. Üstlerinde soluk ayışığı ve buz kristalleri gibi yıldızlar, gecenin son demlerinde buz gibi soğukta yollarına devam ettiler.
Ansızın Garion zihninde bir gürleme hissetti tuhaf bir yankısı olan bir gürleme. Birden Pol Teyzenin çevresindeki kalkan çirkin turuncu bir ışıkla parlamaya başladı. Hemen iradesini toplayıp tek bir kelime söyleyerek bir el işareti yaptı. Kullandığı kelimenin ne olduğunu bile bilmiyordu, ama işe yaradı, iradesi, bir kuş sürüsünün ortasına dalan bir at gibi, Pol Teyze ile Emanet'e saldıranları çil yavrusu gibi dağıttı. Saldırıyı yapan zihinler birden fazlaydı, bunu hissetmişti.
Ama fark etmedi hiç. Pol Teyzeye saldıranların iradeleri dağılıp kaçarken bir acı, hatta korku duygusu yakaladı aralarında.
"Fena değil," dedi içindeki ses. "Biraz sakarsın, ama hiç fena değil."
"ilk defa yapıyorum," dedi Garion, "Zamanla daha iyi olur."
"Kendine o kadar da güvenme," dedi içindeki ses alayla, sonra kayboldu.
Giderek güçlendiğinden şüphe yoktu. Pol Teyzenin "Başrahipler" dediği Grolimlerin ortak iradelerini bu kadar kolay altetmesi onu hayrete düşürmüştü. Pol Teyze ile Belgarath'ın "yetenek" derken neyi kastettiklerini anlamaya başlıyordu. Bir kabiliyeti vardı demek ki, çoğu büyücünün ötesine geçemedikleri bir sınır. Garion şaşkınlıkla yüzyıllardır bu işi yapan insanlardan daha güçlü olduğunu görüyordu; üstelik daha yeteneğinin sınırlarını araştırmaya başlamamıştı bile. Zamanla neler yapabilir hale

geleceğinin düşüncesi bile korkutucuydu.
Bir yandan da kendisini biraz daha emniyette hissetmesini sağlıyordu. Eyerinde dikleşip daha güvenli bir şekilde yol almaya başladı. Belki de önderlik o kadar da kötü bir şey değildi. Biraz alışmak gerekiyordu tabii, ama ne yaptığını bilirsen o kadar zor değildi.
Sonraki saldın, doğu ufku aydınlanmaya başladığında geldi. Pol Teyze, atı ve küçük oğlan, mutlak bir karanlığın içinde kayboldular. Garion anında karşılık verdi ve araya aşağılayıcı küçük bir oyun karıştırmayı da ihmal etmedi: Saldırıyı yapan zihinlere küçük bir şaplak. Bu karşı saldın karşısında geri çekilen zihinlerdeki şaşkınlık ve acı ifadesi onu pek memnun etti. Bir

yerlerde bir odada toplanmış, kara cüppeli dokuz çok yaşlı adam görür gibi oldu, sadece bir an için. Duvarlardan birinde koca bir çatlak vardı ve tavan, Rak Cthol'ü sarsan depremin etkisiyle kısmen çökmüştü. Habis ihtiyarlann sekizi şaşkın ve korkmuş görünüyordu; dokuzuncusu ise bayılmıştı. Pol Teyzeyi saran karanlık kayboluverdi.
"Ne yapıyorlar?" diye sordu ipek.
"Pol Teyzenin kalkanını delmeye çalışıyorlar," dedi Garion. "Ben de onlann kafalarını kanştıracak bir şeyler yaptım." Kendinden pek hoşnut görünüyordu.
ipek gözlerini kısarak dikkatle baktı ona. "Fazla abartma Garion," dedi sonra.
"Birinin de bir şey yapması lazım," diye itiraz etti Garion.
"Genellikle öyledir. Bütün söylemek istediğim, planın bütününü düşünmeyi ihmal etme."
Doğu ufku aydınlandıkça, çorak topraklann batı sınınnı oluşturan tepeler sırası da ortaya çıkmaya başladı. "Ne kadar uzak dersin?" diye sordu Garion Durnik'e.
Demirci gözlerini kısarak dağlara baktı. "En azından ikiüç fersah. Bu ışıkta mesafeler yanıltıcı olur genellikle."
"Eee?" diye sordu Barak. "Gün ışıyınca gizleniyor muyuz, yoksa bir an önce dağlara ulaşmaya mı çalışıyoruz?"
Garion düşündü. Sonra, "Dağlara ulaşır ulaşmaz yön değiştirecek miyiz?" diye sordu Mandorallen'e.
"Belki bir vakit daha aynı istikamette devam etmemiz münasip olur," dedi şövalye düşünceli bir tavırla. "Bunun gibi tabii bir hudut takipçilerin alakasını celbedebilir."
"Doğru," dedi ipek.
Garion yanağını kaşırken sakallannın yeniden çıkmaya başladığını fark etti. "Öyleyse isterseniz burada duralım," dedi sonra. "Güneş batınca yola çıkarız. Dağlara vardıktan sonra biraz daha ilerler, sonra dinleniriz. Yarın sabah güneş doğunca da yön değiştiririz. Böylece ışıktan yararlanarak bırakmış olabileceğimiz izleri temizleriz."
"îyi plan," diye onayladı Barak. "Uygulayalım öyleyse," dedi Garion.
Başka bir sırt ve kuru dere yatağı arayıp, üstünü çadır bezleriyle örttüler. Yorgun olmasına rağmen uyuma konusunda pek gönüllü değildi Garion. Yalnızca önderliğin sorumluluğu ağır geldiği için değil, o uykudayken Başrahiplerin yeni bir saldınya kalkışmalanndan da korktuğu için. Diğerleri battaniyelerini açarlarken, amaçsızca ortalıkta dolaşmaya başladı. Bir ara durup, sırtını iri bir kayaya dayayıp uyuyan Emanet'i bağnna basmış olan, ışıldayan kalkanının ardında neredeyse ay kadar uzak görünen Pol Teyzeye baktı, içini çekip dere yatağının ağzında atlann bakımıyla ilgilenen Durnik'in yanına yürüdü sonra. Birden hayatlannın atlarının sağlığına ne kadar bağlı olduğunu fark etmişti, bu da o-na kaygılanacak yeni bir mesele çıkarmıştı.
"Nasıllar?" diye sordu Durnik'e yanına vardığında.
"iyi dayanıyorlar," dedi Durnik. "Ama çok uzun bir yol katettiler, bazılannda yorgunluk belirtileri görülüyor."

"Yapabileceğimiz bir şey var mı?"
"iyi bir otlakta bir haftalık dinlenme verebiliriz," diye cevap verdi Durnik hafif bir gülümsemeyle.
Garion güldü, "iyi bir otlakta bir haftalık dinlenme hepimize lazım."
"Sahiden büyüdün sen Garion," dedi Durnik bir atın arka ayağını yara bere var mı diye incelerken.
Garion koluna bakıp bileğinin dörtbeş santim taştığını gördü. "Çoğu elbisem üstüme oluyor hâlâ," dedi gene de.
"Onu kastetmemiştim." Durnik tereddüt etti. "Nasıl bir şey bu Garion? Böyle şeyler yapabilmek?"
"Beni korkutuyor Durnik," dedi Garion sessizce. "Ben istememiştim bunu, ama seçeneğim yoktu."
"Seni korkutmasına izin vermemelisin," dedi Durnik, atın ayağını dikkatle yere bırakırken. "Madem ki böylesin, sensin bu. Tıpkı uzun boylu ya da sansın olmak gibi bir şey."
"Aslında tam da öyle değil Durnik. Uzun boylu ya da sansın olmanın kimseye zaran yok; bunun ise olabiliyor."
Durnik alçak tepelerin yeni doğmuş güneş altında uzayan gölgelerine baktı. "Öyleyse dikkatli olacaksın demek ki. Ben senin yaşlanndayken, köyümdeki diğer delikanlılardan çok daha kuvvetli olduğumu fark etmiştim demircide çalıştığım için muhtemelen. Kimseye zarar vermek

istemiyordum, o yüzden de arkadaşlanmla güreşmiyordum hiç. Bir arkadaşım bu yüzden beni korkak sandı ve altı ay kadar dalga geçip zorladı beni. Sonunda tepem attı."
"Onunla dövüştün mü.?"
Durnik başıyla onayladı. "Pek dövüş sayılmazdı. Bittiğinde korkak olmadığımı anlamıştı. Hatta sonra dost bile olduk kemikleri kaynayıp eksik dişlerine alıştıktan sonra tabii."
Garion sınttı, Durnik de biraz üzgün bir tavırla gülümsedi. "Tabii sonra kendimden çok utandım."
Garion bu basit, sağlam adama çok yakın hissetti kendini. En eski dostuydu Durnik; her zaman güvenebileceği biri.
"Yani demem o ki Garion," diye sözüne devam etti Durnik ciddi bir tavırla, "kendinden korkarak sürdüremezsin hayatını. Eğer öyle yapmaya kalkarsan, er geç seni yanlış anlayan biri çıkar, sen de korktuğunun o olmadığını göstermek zorunda kalırsın, işler o raddeye vannca da senin için daha beter olur durum. Tabii onun için de."
"Aşarak'a olduğu gibi mi?"
Durnik başıyla onayladı. "Uzun vadede neyse o olduğunu kabul etmek en iyisi. Olduğundan fazla bir şeymişsin gibi davranmak iyi değildir, ama daha azmışsın gibi yapmak da doğru değil. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"
"Galiba mesele tam olarak ne olduğunu keşfetmekte," dedi Garion.
Durnik tekrar gülümseyerek, "Çoğumuzun başını belaya sokan da bu zaten," dedi. Ansızın gülümsemesi yüzünde donup kaldı ve karnını tutup debelenerek yere yığıldı. "Durnik!" diye haykırdı Garion. "Neyin var?" Ama Durnik cevap veremedi. Kül gibi olan yüzü acıyla kasılmış, yerde kıvranıyordu.
Garion garip, yabancı bir baskının varlığını hissedince, ne olduğunu hemen anladı. Emanet'i öldürme çabalan boşa çıkınca, Başrahipler saldırılanın diğerlerine yöneltmişlerdi. Böylece Pol Teyzenin kalkanını indireceğini umuyorlardı. İçinde müthiş bir öfke kaynamaya başladı. Kanı tutuşur gibi oldu
BELGARIAD 4
ve vahşi bir haykırış geldi dudaklarına.
"Sakin ol." içindeki ses konuşuyordu yine.
"Ne yapacağım ?"
"Güneşe çık."
Garion anlamadı, ama atların yanından koşarak geçip soluk sabah ışığına çıktı.
"Kendini gölgene koy."
Önünde uzanan gölgesine baktı, sonra sese itaat etti. Nasıl yaptığını tam olarak anlayamıyordu, ama iradesini ve bilincini gölgesine akıttı.
"Şimdi düşüncelerinin izini takip et. Çabuk ol."
Garion ansızın uçmakta olduğunu hissetti. Gölgesinin içinde uçarak, bir tazı gibi, hâlâ kıvranmakta olan Durnik'e dokunup, dostunu yere yıkan düşüncelerin izini yakaladı ve şimşek gibi, çorak toprakların üzerinden millerce ötedeki Rak Cthol'un yıkıntılarına doğru atıldı. Hiç ağırlığı yoktu sanki; gördüğü her şeyin de çevresinde morumsu bir hare vardı.
Zihinlerinin gücünü birleştirmiş Durnik'i öldürmeye çalışan kara cüppeli dokuz ihtiyarın oturduğu duvarı çatlak odaya girdiğinde kendini dev gibi hissediyordu, ihtiyarlar gözlerini, çevresinde oturdukları masanın merkezinde duran, bir adam başı büyüklüğündeki dev yakuta dikmişlerdi. Sabahın e-ğik ışığı, Garion'un gölgesinin şeklini bozarak iyice büyütüyordu. Tavana başını çarpmamak için hafifçe eğilerek odanın bir köşesine doldu. "Durun!" diye haykırdı habis ihtiyarlara. "Durnik'i bırakın!"
Ansızın karşılarına çıkan bu hayal karşısında ihtiyarlar irkildiler. Masanın ortasındaki taş yoluyla Durnik'e yönelttikleri düşüncenin bocalayıp dağılmaya başladığını hissetti Garion. Onlara doğru tehditkâr bir adım atınca, görüşünü buğulayan morumsu harenin içinde irkilip geri çekildiklerini gördü.
Derken ihtiyarlardan biri, çok zayıf, tamamen kel ve uzun, pis sakallı bir adam, bu ani korkudan kurtuldu. "Sıkı durun!" diye bağırdı diğerlerine. "Düşüncenizi Sendardan ayırmayın."
"Rahat bırakın onu!" diye bağırdı Garion.
"Kim demiş?" dedi zayıf ihtiyar hakaret edercesine.
"Ben."
"Sen de kimsin?"
"Ben Belgarion'um. Dostlarımı rahat bırakın."

ihtiyar güldü. Kahkahası Ctuchik'inki kadar kan dondurucuydu. "Aslında sen sadece Belgarion'un gölgesisin. Bu gölge numarasını biz de biliriz. Konuşup söylenebilir, tehdit edebilirsin, ama başka bir şey yapamazsın. Sen güçsüz bir gölgesin sadece Belgarion."
"Bizi rahat bırak!"
"Bırakmazsak ne yaparsın?" ihtiyarın yüzü aşağılayıcı bir alayla buruşmuştu.
"Doğru mu söylüyor?" diye sordu Garion içindeki sese.
"Kim bilir?" diye cevap verdi ses. "Birkaç kişi bu sınırın ötesine geçmeyi başardı. Denemeden bilemezsin."
Müthiş öfkesine rağmen Garion ihtiyarlan öldürmek istemiyordu. "Buz!" dedi buz fikrine yoğunlaşıp iradesini toplayarak. Tuhaf, zayıf bir histi, sanki ardında madde yokmuş gibi. Zihnindeki gür-leme de boş ve zayıftı.
Kel ihtiyar sırıtıp alayla sakalını salladı.
Garion hayali dişlerini gıcırdattı ve müthiş bir yoğunlaşmayla kendini içine çekti. 'Yan!" dedi sonra iradesini toplayarak. Bir kıvılcım çaktı, arkasından bir alev parladı. Garion'un iradesinin gücü fiş-

kırdı, ama hedefi kel ihtiyarın kendisi değil, sakalıydı.
Başrahip ayağa fırlayıp boğuk bir çığlık atarak tepinmeye, sakalındaki alevleri söndürmeye çalıştı.
Diğer Başrahipler dehşet dolu bir şaşkınlıkla ayağa firladıklannda, ortak düşünceleri parçalanıp dağıldı. Garion büyüyen iradesini toplayıp, müthiş uzun kollarıyla çevresini araştırmaya başladı. Başrahipleri taş zemine devirip duvarlara çarpıyordu, ihtiyarlar korku dolu çığlıklar atarak koşuşturuyor, kaçmaya çalışıyorlardı, ama Garion uzanıp hepsini teker teker yakalıyor ve derslerini veriyordu. Çok soğukkanlı bir tavırla birini duvardaki çatlağın içine tıktı ve iyice bastırarak dışarıda yalnızca çırpınan ayakları kalana kadar içeri yerleştirdi.
İşi bittikten sonra, sakalmdaki ateşi söndürmeyi ancak becerebilmiş olan kel Başrahibe döndü, "imkânsız... imkânsız..." diye kekeliyordu yüzü şaşkınlıkla kasılan ihtiyar. "Nasıl yaptın bunu?"
"Söylemiştim: Ben Belgarion'um. Sizin hayal bile edemeyeceğiniz şeyleri yapabilirim."
"Mücevher," dedi ses. "Saldırılarını yoğunlaştırmak için mücevheri kullanıyorlar. Yok et onu."
"Nasıl?"
"Zaten parçalanmak üzere. Bak."
Garion ansızın, hâlâ parıldamakta olan yakutun içini görebildiğini fark etti. Kristal yapısının içindeki incecik çatlakları görünce ne yapacağını anladı, iradesini taşa yöneltip tüm öfkesi oraya döktü. Taş birden aydınlandı ve içindeki güç arttıkça nabız gibi atmaya başladı. Sonra keskin bir patlama sesiyle binlerce parçaya ayrıldı.
"Hayır!" diye uludu Başrahip. "Aptal! O taşın eşi yoktu."
"Beni dinle ihtiyar," dedi Garion korkunç bir sesle. "Bizi rahat bırakacaksınız. Bizi izlemekten vazgeçeceksiniz. Bize zarar vermeye çalışmayacaksınız." Gölge elini uzatıp kel ihtiyarın göğsüne daldırdı. Başrahibin nefesi kesilip de göğsüne giren kola dehşetle bakarken, kalbinin bir kuş gibi çırpınıp ciğerlerinin kasılıp kaldığını hissetti Garion. Yavaşça parmaklarını açarak, "Beni anlıyor musun?" diye sordu.
Başrahip boğulur gibi sesler çıkararak kolunu yakalamaya çalıştı, ama parmaklan tutacak bir şey bulamadı.
Garion, "Beni anlıyor musun?" diye tekrarlayarak parmaklarını sıkıverdi ansızın.
Başrahip bir çığlık attı.
"Bizi rahat bırakacak mısın?"
"Lütfen Belgarion! Yapma! Ölüyorum!"
"Bizi rahat bırakacak mısın?" diye sordu Garion yeniden.
"Evet, evet! Ne istersen yaparım. Lütfen dur! Yalvarıyorum sana! Ne istersen yaparım! Lütfen!"
Garion elini açıp Başrahibin inip kalkan göğsünden çıkardı. Pençe gibi yapıp ihtiyarın yüzüne doğru tutarak, "Buna bak ve unutma," dedi dehşet verici sakinlikte bir sesle. "Bir dahaki sefere elimi göğsüne sokunca, kalbini koparıp alırım."
Bu korkunç ele dehşet içinde bakakalan Başrahip geri çekilerek, "Söz veriyorum," diye kekeledi. "Söz veriyorum."
"Hayatın buna bağlı," dedi Garion, sonra dönüp millerce uzaktaki dostlarına doğru uçtu.
Ansızın dere yatağının ağzında durur buldu kendini, gölgesi önünde, yerde oluşmaktaydı henüz. Mor hare yok olmuştu. Tuhaftır ki kendini yorgun bile hissetmiyordu.

Durnik derin bir nefes alıp ayağa kalkmaya çabaladı.
Garion dönüp dostunun yanına koştu, "iyi misin?" diye sordu demircinin kolunu tutarak.
BELGARIAD 4
"içimde bir bıçak çeviriyorlardı sanki," dedi Durnik titreyen bir sesle. "Neydi o?"
"Grolim Başrahipleri seni öldürmeye çalışıyordu," dedi Garion. Durnik korku dolu gözlerle etrafına bakındı.
"Merak etme Durnik. Bir daha yapamayacaklar." Garion dostunun ayağa kalkmasına yardım etti; birlikte çadıra doğru yürüdüler.
Yanına yaklaştığında Pol Teyze dimdik bakıyordu yüzüne. "Çok hızlı büyüyorsun," dedi sonra.
"Bir şey yapmam gerekiyordu," dedi Garion. "Kalkanına ne oldu?" "Artık gereği kalmadı."
"Fena değil," dedi Belgarath. ihtiyar doğrulup otulmuştu. Zayıf ve bitkin görünüyordu ama gözleri uyanıktı. "Biraz fazla egzotik, ama sonuçta hiç fena değil. O el numarası biraz abartılıydı tabii."
"Ne dediğimi anladığından emin olmak istiyordum." Garion dedesi kendine geldiği için son derece rahatlamıştı.
"Onu ikna ettin galiba," dedi Belgarath alayla. 'Yakınlarda bir yerde yiyecek var mı?" diye sordu Pol Teyzeye.
"Artık iyileştin mi dede?" diye sordu Garion.
"Yumurtadan yeni çıkmış civciv kadar zayıf ve dokuz yavrulu dişi kurt kadar aç olmamı saymazsan iyiyim," diye cevap verdi Belgarath. "Hakikaten, bir şeyler yesem çok iyi olacak Polgara."
"Bir bakayım ne var baba," dedi Pol, çantaların yanına giderken. "Pişirmen de gerekmiyor," diye ekledi Belgarath.
Küçük oğlan, koca mavi gözlerinde ciddi ve biraz da şaşkın bir ifadeyle Garion'a bakıyordu. Ansızın güldü; gülümseyerek Garion'un yüzüne baktı. "Belgarion," dedi.
BÜYÜLÜŞATO
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ÜZGÜN MÜSÜN?" diye sordu ipek Garion'a, akşamüstü
Parlayan yıldızların önünde dimdik yükselen tepelere doğru at sürerken.
"Neye üzgün müyüm?"
"Komutayı bıraktığına." Güneş batıp da yola çıkma vakti geldiğinden beri Garion'u dikkatle süzüyordu İpek.
"Hayır," dedi Garion ufak tefek adamın ne kastettiğini pek de iyi anlamayarak. "Neden üzüleyim ki?"
"Bir insanın kendini tanıması çok önemlidir Garion," dedi ipek ciddi bir tavırla, "iktidar bazılarına çok tatlı gelir, insan denemeden iktidarı nasıl kullanacağını bilemez asla."
"Niye dert ettiğini anlamıyorum. Sorumluluk sahibi bir mevkiye gelmem o kadar da muhtemel değil."
"Kim bilir Garion, kim bilir."
Çorak toprakların kara kumlarından, önlerinde heyula gibi dikilen dağlara doğru ilerlediler. Arkalarında çeyrek bir ay yükseliyordu, soğuk ve beyaz bir ışıkla. Çorak toprakların kıyısında, bodur, kırağıyla gümüşlenmiş tek tük çalılar vardı. Taşlık araziye vardıklarında geceyarısına bir saat kadar kalmıştı; kumluk araziden çıktıklarında, atların nallarının taşlarda çıkardığı sesler duyulmaya başladı, ilk sırtı tırmandıklarında durup geri baktılar. Uçsuz bucaksız çorak topraklarda Murgolann işaret ateşleri vardı; güzergâhları boyunca da hareket eden meşaleler gördüler.
"Az kalsın dertlenmeye başlayacaktım," dedi ipek Belgarath'a. "Ama sonunda izimizi bulmuşlar galiba."
"Aman tekrar kaybetmesinler," dedi ihtiyar.
"Artık kaybetmezler canım. Bundan daha açık iz bırakamazdım."
"Murgolara güven olmaz." Belgarath neredeyse tamamen kendine gelmişti, ama Garion omuzlarının hâlâ yorgunluktan çökmüş olduğunu görerek, gece boyu yol gitmeyeceklerine sevindi için için.
Bu dağlarda kuzeydekiler kadar çıplak ve kayalıktı. Dev uçurumlar ve zeminde yer yer metal tuzlarıyla kaplı bölgeler vardı; buz gibi bir rüzgâr kayaların arasından aralıksız uğulduyor, tebdili kıyafet için giydikleri Murgo cüppelerini uçuruyordu. Dağlık bölgenin iyice içlerine girene kadar at sürdüler, sonra güneşin doğmasını beklemek için durdular.

Doğu gökyüzünde ilk ışık belirir belirmez, ipek önden giderek sarı kayalardan oluşan iki yamaç arasında kuzeybatıya yönelen bir geçit buldu. O dönünce hemen atlarına atlayıp tırısa kaldırdılar.
"Bunlardan kurtulabiliriz artık," dedi Belgarath Murgo cüppesini sırtından atmaya çalışarak.
"Ben alayım onları," dedi ipek. "Geçit hemen şurada, iki saat sonra size yetişirim." "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Barak.
"Birkaç mil daha sahte izler bırakacağım," diye cevapladı ipek. "Sonra geri dönüp sizin ardınızda iz bırakıp bırakmadığınızı kontrol edeceğim. Uzun sürmez."
"Arkadaş ister misin?" diye sordu iri yan Çerek.
ipek başını sallayarak, "Tek başıma daha hızlı giderim," dedi.

"Dikkatli ol."
ipek sırıttı. "Ben hep dikkatliyimdir." Murgo cüppelerini toplayıp batıya doğru yollandı.
Girdikleri geçit binlerce yıl önce kurumuş bir nehrin yatağına benziyordu. Su kayaları oymuş, birbirinin üstünde şeritler halinde kızıl, kahverengi ve san kaya katmanlarını açığa çıkarmıştı, iki tepe arasındaki boşlukta yol alırken, atların nallarının sesi çok yükseldi; rüzgârsa ıslık çalıp duruyordu.
Taiba atını Garion'a yaklaştırdı. Polgara'nın verdiği pelerine sıkıca sarınmış olmasına rağmen, tir tir titriyordu. "Her zaman bu kadar soğuk mudur?" diye sordu menekşe rengi gözlerini iri iri açarak.
"Kışın," dedi Garion. 'Yazın herhalde çok sıcak olur buraları."
"Köle ağıllan hep aynıydı," dedi kadın. "Mevsimin ne olduğunu hiç bilmezdik."
Dolambaçlı nehir yatağı aniden sağa kıvrıldı ve birden yeni doğmuş güneşe çıktılar. Taiba hafif bir çığlık attı.
"Ne oldu?" diye sordu Garion hemen.
"Işık," diye haykırdı Taiba elleriyle yüzünü örterek. "Gözlerimi ateş gibi yakıyor."
Hemen önlerinden gitmekte olan Relg de gözlerini güneşten korumaya çalışıyordu. Dönüp Marag kadına baktı. Sonra genellikle güneşte gittikleri zaman gözlerine örttüğü peçelerden birini uzatarak, "Al," dedi, "gölgeye girene kadar bununla yüzünü ört." Sesi son derece ifadesizdi.
"Sağol," dedi Taiba peçeyi yüzüne örterken. "Güneşin bu kadar parlak olabileceğini bilmiyordum."
"Alışırsın," dedi Relg. "Biraz zaman alır. İlk günler gözlerini korumaya çalış." Tam dönüp yoluna devam edecekti ki, merakına yenilerek, "Daha önce güneşi görmedin mi hiç?" diye sordu.
"Hayır," dedi kadın. "Başka kölelerden dinledim. Murgolar kadınları dışarıda çalıştırmazlar, o yüzden hiç ağıldan çıkmadım ben. Oraları hep karanlıktır."
"Korkunç olmalı," diye ürperdi Garion.
Taiba omuzlarını silkti. "Karanlık o kadar kötü değildi. Biz esas ışıktan korkardık. Işık, Murgoların meşalelerle gelip birini kurban edilmek üzere Tapınağa götürmesi demekti."
Yol yeniden döndü ve parlak ışık arkalarında kaldı. "Teşekkürler," dedi Taiba, peçeyi çıkarıp Relg'e uzatarak.
"Sende kalsın," dedi adam. "ileride gene ihtiyacın olur." Sesi tuhaf bir şekilde alçak çıkıyordu ve gözlerinde de kendisinden hiç beklenmeyecek yumuşak bir ifade vardı. Taiba'ya baktıkça yüzüne o eski acı çeken ifade geldi yeniden.
Rak Cthol'dan ayrıldıklarından beri gizlice ikisini seyrediyordu Garion. Relg'in elinden geleni yapmasına rağmen, mağaralarda diri diri gömülmekten kurtarmak zorunda kaldığı Marag kadından gözlerini alamadığının farkındaydı. Relg hâlâ günah hakkında vaaz verip duruyordu, ama sözleri artık eskisi gibi mutlak bir inanç taşımıyorlardı, daha ziyade birtakım formüllerin mekanik tekrarı gibiydiler. Taiba'nın menekşe rengi gözlerini Ulgonun yüzüne dikmesiyle, bu formüllerin bile tökezlediğine şahit olmuştu Garion birçok kez. Taiba' nın şaşırmış olduğu ise her halinden belli oluyordu. Relg'in teşekkürünü reddetmesi gururuna dokunmuştu ve öfkesini hiç beklemeden, şiddetle dile getirmişti. Ama Relg'in onu sürekli izlemesi, ağzından dökülen sözlerden çok daha başka bir şey söylüyordu Taiba'ya. Adamın gözleri başka, ağzı başka şey söylüyordu. Taiba ise onun gözlerine mi yoksa sözlerine mi cevap vereceğini şaşırmıştı.
"Bütün hayatın karanlıkta mı geçti yani?" diye sordu Relg merakla.

"Çoğu," dedi Taiba. "Bir keresinde annemin yüzünü görmüştüm... Murgoların gelip onu Tapınağa götürdükleri gün. Ondan sonra yalnız kaldım. En kötüsü yalnızlık. Yalnız olmayınca karanlığa dayanabiliyor insan."
BÜYÜLÜŞATO
"Anneni götürdüklerinde kaç yaşındaydın?"
"Bilmiyorum. Ama oldukça yetişkin olmalıyım. Çünkü bundan bir süre sonra Murgolar beni onlara yalakalık eden bir köleye verdiler. Murgolann her istediğini yapan bir sürü köle vardır ağıllarda, onlara da fazladan yiyecek ya da kadın verilir. Başta çok ağladım, ama zamanla kabul etmeyi öğrendim. Hiç olmazsa yalnız değildim artık."
Relg'in yüzü sertleşti, Taiba da hemen farkına vardı bunun. "Ne yapsaydım?" dedi. "Köleysen vücudun sana ait değildir. Seni ister satarlar isterlerse de hediye ederler; sen bir şey yapamazsın."
"Yapabileceğin bir şey vardır mutlaka."
"Ne gibi? Ne dövüşebileceğim ne de kendimi öldürebileceğim bir silahım vardı; insan kendini boğamıyor da." Garion' a baktı. "Bunu biliyor muydun? Bazı köleler denemeye çalıştılar, ama becerebil-diğin tek şey bayılmak oluyor, sonra gene nefes almaya başlıyorsun. Tuhaf, değil mi?"
"Mücadele etmeye çalışmadın mı?" Bu Relg için çok önemli gibi görünüyordu.
"Ne faydası olurdu ki? Beni verdikleri köle benden güçlüydü, istediğini yapana kadar döverdi beni."
"Dövüşmeliydin," dedi Relg kesin bir tavırla. "Biraz acı günahtan iyidir; böyle teslim olmaksa günahın ta kendisi."
"Öyle mi? Biri seni bir şey yapmaya zorlarsa ve bundan kaçınmanın yolu yoksa gerçekten günah mıdır bu?"
Relg cevap vermek için ağzını açtı, ama Taiba'nın doğruca yüzüne bakan gözleri onu durdurdu. Bu bakışın karşısında dayanamayarak kekeledi. Birdenbire atını döndürerek yük hay vanlannın yanına gitti.
"Neden kendi kendisiyle savaşıyor böyle hep?" diye sordu Taiba.
"Kendini tümüyle tanrısına adamış," dedi Garion. "UL'a vermesi gerektiğini sandığı herhangi bir şey başka birine gider diye çok korkuyor."
"UL bu kadar kıskanç bir tanrı mıdır?" "Hayır, sanmıyorum. Ama Relg öyle sanıyor."
Taiba dudaklarını büzerek kaçmakta olan yobaza baktı. "Biliyor musun," dedi sonra, "galiba benden korkuyor aslında." O gırtlaktan gelen, kalın sesiyle gülerek parmaklarıyla gece karası saçlarını taradı "Daha önce kimse benden korkmamıştı. Hoşuma gitti bu. Müsaadenle."
Garion'un cevabını beklemeden atını çevirip kaçan Relg'in peşinden gitti.
Dar, kıvrılıp bükülen kanyondan ilerlerken bu konuyu düşündü Garion. Taiba'da kimsenin fark etmediği bir güç olduğunu görmüştü ve Relg'i dertli günlerin beklediği kesindi.
Biraz hızlanıp kucağında Emanetle atını sürmekte olan Pol Teyzeye yetişerek bu konuyu açtı hemen.
"Aslında bu seni hiç ilgilendirmiyor Garion," dedi Pol Teyze. "Relg ile Taiba senin yardımın olmadan da sorunlarını halledebilirler."
"Sadece merak etmiştim. Relg kendini parçalıyor, Taiba'nın da kafası karışık. Aralarında ne o-lup bitiyor aslında Pol Teyze?"
"Çok gerekli bir şey," dedi Pol.
"Olan her şey için bunu söyleyebilirsin Pol Teyze." Bir suçlama gibi çıkmıştı bu söz ağzından. "Ce'Nedra ile benim de durmadan kavga etmemizin bile gerekli olduğunu söylemek mümkün."
Pol hafifçe gülerek baktı ona. "Aynı şey değil Garion. Ama orada da belirli bir gereklilik var."
"Çok saçma," dedi Garion.
BELGARIAD 4
"Öyle mi? Öyleyse neden birbirinizi kışkırtmak için elinizden geleni yapıyorsunuz dersin?"
Garion buna verecek bir cevap bulamadı, ama bu fikir de çok can sıkıcıydı doğrusu. Zaten Ce'Nedra'nın adının geçmesi birden onu aklına getirmişti ve onu ne kadar özlediğini de fark etmişti. Melankolik bir ruh halinde, Pol Teyzenin yanında atını sürdü bir süre. Sonunda içini çekti.
"Neden öyle içini çektin?"
"Her şey bitti, değil mi?"
"O da ne demek?"

"Her şey. Yani Taş'ı geri aldık. Bütün mesele de bu değil miydi?"
"O kadar basit değil Garion; daha çok şey var yapılacak. Ayrıca henüz Cthol Murgos'tan çıkmış değiliz."
"Ama esas sorun bu değil, değil mi?" Ama sonra, sanki bu soru kafasını çoktandır meşgul eden bir kuşkuyu canlandırmış gibi Pol Teyzeye bakarak, 'Ya başaramasak ne olur?" diye sordu. 'Yani ya beceremezsek? Biz Taş'ı Riva'ya götüremesek Batı'ya ne olur?"
"İşler çok tatsızlaşır"
"Savaş çıkar, değil mi? Angaraklar kazanır ve her yeri bıçakları ve kurban taşlarıyla Grolimler kaplar." Grolimlerin Faldor'un çiftliğine daldıkları düşüncesi onu çileden çıkardı.
"Dert arama Garion. Her şeyi vakti geldiğinde düşünelim, olur mu?" "Ama ya..."
"Garion," dedi Pol sıkıntılı bir yüzle. "Lütfen 'ya şöyle olursa, ya böyle olursa,' diye başlama. Yoksa herkesi kaygıdan öldürürsün."
"Ama sen de dedeme hep 'ya şöyle olursa,' demez misin?" "O başka," dedi Pol Teyze.
Bunu izleyen günlerde, kuru ve buz gibi havanın ağırlığını hissederek, çeşitli dağ geçitlerinden atlarını hızla sürdüler, ipek sık sık geri dönerek peşlerinde kimsenin olup olmadığını kontrol ediyordu, ama yaptıkları aldatmaca başarılı olmuş gibiydi. Nihayet, rüzgârın ufukta toz bulutlan kaldırdığı soğuk ve güneşsiz bir öğle vakti, Güney Kervan Yolunun geçtiği geniş ve çorak vadiye vardılar. Alçak bir tepenin arkasında gizlendiler; ipek yine ortalığı kolaçan etmek için yanlarından ayrıldı.
"Taur Urgas da bizi arayanlara dahil olmuş mudur kanaatinizce?" diye sordu Mandorallen Belgarath'a. Şövalye tekrar çelik zırhını giymişti.
"Kestirmek güç," dedi ihtiyar büyücü. "Onun ne yapacağı belli olmaz."
"Kervan yolundan doğuya giden bir Murgo devriyesi var," dedi İpek döndüğünde. "Gözden kaybolmaları bir yarım saat alır."
Belgarath başını salladı.
"Mishrak aç Thull'a geçtiğimizde emniyette olacak mıyız?" diye sordu Durnik.
"Garantisi yok," dedi Belgarath. "Thull kralı Gethel Taur Urgas'tan o kadar korkar ki, eğer Urgas peşimizden gelirse asla sınırını ihlal ettiği için sorun çıkarmaz."
Murgolar doğudaki alçak bir sırtın ardında kaybolana kadar bekleyip yeniden yola çıktılar. İki gün boyunca sürekli kuzeydoğuya doğru ilerlediler. Thull ülkesine geçince daha az taşlık bir araziye girdiler. Arkalarında atlı Murgo takipçilerin kaldırdığı toz bulutlarını da görmeye başladılar aynı zamanda. Berbat bir günün akşamında, doğu sıradağlarının tepesine vardılar. Barak arkalarındaki toz bulutlarına omuzunun üstünden bir göz atıp atını Belgarath'a yaklaştırarak, "Vadi'ye inen yol engebeli mi?" diye sordu.
"Dünyadaki en rahat yol sayılmaz."
BÜYÜLÜŞATO
"Peşimizdeki Murgolar bir günlük yoldan daha yakındalar Belgarath. Eğer yavaş inersek, biz daha varmadan tepemize binerler."
Belgarath dudaklarını büzüp gözlerini kısarak doğu ufkundaki toz bulutlarına baktı. "Haklı olabilirsin," dedi sonra. "Bunu bir düşünelim." Elini kaldırıp herkesi durdurdu. "Biriki şeye karar vermemiz gerekiyor," dedi diğerlerine. "Murgolar umduğumuzdan daha yakındalar. Vadi'ye iniş iki ya da üç günümüzü alır; yolun bazı yerleri ise aceleyle inemeyeceğimiz kadar sarp."
"Buraya gelirken kullandığımız yardan inebiliriz," dedi îpek. "Oradan inmek sadece yarım gün alır."
"Fakat Lord Hettar ve Kral ÇoHag'ın Algar kabileleri bizi Vadi'de bekliyor olacaklar," diye itiraz etti Mandorallen. "Eğer o yoldan gidersek Murgoları müdafaasız topraklara sokmuş olmaz mıyız?"
"Başka seçeneğimiz var mı?" diye sordu İpek.
"Yolda ateşler yakabiliriz," dedi Barak. "Hettar nereden geldiğimizi anlar."
"Murgolar da anlar," dedi İpek. "Bütün gece at sürüp biz inerken tepemize varırlar."
Belgarath ekşi bir suratla kısa beyaz sakalını kaşıdı. Sonunda kararlı bir tavırla, "Galiba ilk planımızdan vazgeçmek zorundayız," dedi. "Aşağıya en kısa yoldan inmemiz gerek, bu da yardan inmek anlamına geliyor. Yere vardığımızda tek başımıza kalacağız, ama başka çare de yok."
"Kral ÇoHag sıradağların etekleri boyunca gözcüler koymuştur mutlaka," dedi Durnik, içten yüzünde bir endişe ifadesiyle.
"Umalım öyle olsun," dedi Barak.

"Pekâlâ," dedi Belgarath kesin bir tavırla, "yardan ineceğiz. Bu fikir hiç hoşuma gitmiyor, ama seçeneklerimiz iyice azaldı gibi. Haydi gidelim."
Aşağıdaki düzlüğe inen dimdik yarığa vardıklarında akşam oluyordu. Belgarath yardan aşağı bir kere baktıktan sonra başını sallayarak, "Karanlıkta olmaz," dedi. "Algarlardan bir işaret görüyor musun?" diye sordu sonra aşağıdaki düzlüğe bakmakta olan Barak'a.
"Korkarım yok," dedi kızıl sakallı dev. "İşaret vermek için bir ateş yakmamızı ister misin?"
"Hayır," dedi İhtiyar. "Niyetimizin ne olduğunu belli etmeyelim."
"Benim küçük bir ateşe ihtiyacım olacak," dedi Pol Teyze. "Hepimizin sıcak bir yemeğe ihtiyacı var."
"Bu pek akıllıca olmayabilir Polgara," diye itiraz etti Belgarath.
"Yarın zor bir gün olacak baba," dedi Pol kesin bir tavırla. "Durnik küçük bir ateş yakıp onu gözden gizleyebilir."
"Sen bilirsin Pol," dedi ihtiyar teslim olarak. "Tabu baba."
Gece soğuktu; ateşlerini mümkün olduğunca küçük ve gizli tuttular. Şafağın ilk ışıkları doğudaki bulutlara vurmaya başlar başlamaz, kalkıp kayalık yardan aşağıdaki düzlüğe inmeye hazırlandılar.
"Ben çadırları toplayayım," dedi Durnik.
"Devirip bırak," dedi Belgarath. Sonra dönüp düşünceli düşünceli ayağıyla çantaları yoklaya-rak, 'Yalnızca mutlak surette ihtiyacımız olan şeyleri alalım," dedi. "Bunlarla vakit kaybedemeyiz."
"Bırakacak mıyız yani?" dedi Durnik hayretler içinde.
"Ayağımıza dolanırlar yalnızca. Ayrıca atlar da yüksüz daha hızlı gider."
"Ama bütün varımız yoğumuz..." dedi Durnik.
îpek de biraz dertli görünüyordu. Bir battaniye serip hızla çantalarını karıştırdı ve bir sürü yükte hafif pahada ağır nesne çıkarıp battaniyenin üstüne yaymaya başladı.
BELGARIAD 4
"Bunları da nereden buldun?" diye sordu Barak.
"Oradan buradan," diye lafı yuvarladı îpek.
"Çaldın, değil mi?"
"Bazılarını," diye kabullendi îpek. "Uzun süredir yoldayız Barak."
"Bunları gerçekten yardan aşağı taşımayı düşünüyor musun?" diye sordu Barak Ipek'in hazinesine merakla bakarak.
îpek önündeki yığına bakarak zihninde tarttı. Sonra derin bir üzüntüyle içini çekerek, "Hayır," dedi. "Olmaz herhalde." Ayağa kalkıp yığını ayağıyla dağıttı. "Ama çok güzel değil mi? Şimdi her şeye yeni baştan başlamalıyım." Sırıttı. "Zaten asıl eğlence çalmakta. Haydi gidelim." Sonra atını mahmuzla-yıp keskin bir açıyla sıradağların eteklerine inen kuru dere yatağına doğru uzaklaştı.
Yüklerinden kurtulan atlar artık daha hızlı ilerleyebiliyorlardı; Garion'un haftalar önceki tırmanışları sırasında zahmetle çıktıklarını hatırladığı yerleri kolaylıkla geçtiler. Öğle vakti yarı yola varmışlardı bile.
Derken Polgara durup başını kaldırarak, "Baba," dedi sakin bir sesle. 'Yarın girişini buldular."
"Kaç kişiler?"
"Öncü kolu. Yirmi kişiden fazla değiller."
Yukarılarda kayanın kayaya çarpmasından doğan keskin bir ses duydular. Hemen ardından bir ses daha geldi. "Ben de bundan korkuyordum," dedi Belgarath ekşi bir suratla.
"Ne oluyor?" dedi Garion.
"Üstümüze kaya yuvarlıyorlar." ihtiyar ciddi bir yüzle kemerini düzeltti. "Pekâlâ, siz yola devam edin. Mümkün olduğunca hızlı inin aşağı."
"Gücün yetecek mi baba?" diye sordu Pol Teyze kaygılı bir sesle. "Daha tam olarak iyileşmedi-ğini biliyorsun."
"Göreceğiz," dedi ihtiyar kararlı bir yüzle. "Haydi, yürüyün." Sesi tartışmaya mahal bırakmayacak kadar kesindi.
Dik kayalardan aşağı doğru inmeye başladıklarında Garion diğerlerinden geride kaldı giderek. En sonunda, Durnik son yük atıyla birlikte kırık kayalardan oluşan bir dönemeci dönüp gözden kaybolduğunda, tamamen durup dinlemeye başladı. Aşağıdan at nallarının kayalar üzerinde çıkardığı sesleri, yukarıdan ise yardan aşağı yuvarlanan kayaların sesini duyabiliyordu; bu kaya sesleri giderek yaklaşıyordu da üstelik. Sonra tanıdık bir dalga ve gürleme duydu, insan

başından büyük bir kaya parçası, zararsız bir şekilde havaya fırlayarak başının üstünden geçti ve eteklerdeki kaya parçalarının arasına yuvarlandı. Garion sık sık durup dinleyerek, yardan yukarı tırmanmaya başladı.
Epey yukarılarda bir köşeyi dönüp de Belgarath'ı gördüğünde, ihtiyar ter içinde kalmıştı. Görülmemek için hemen geri çekildi. Öncekinden daha büyük bir kaya, dar dere yatağından, taşlık zemine çarptıkça sıçrayarak ve duvarlardan sekerek üstlerine gelmeye başladı. Belgarath'tan yirmi metre u-zaktayken yere vurup havaya yükseldi, ihtiyar ters bir el hareketi yaptı ve harcadığı güç yüzünden homurdandı. Taş büyük bir kavis çizerek yükseldi, yatağın duvarları arasından çıktı ve gözden kayboldu.
Garion hemen karşı tarafa geçerek birkaç metre daha geriledi ve dedesinin kendisini görmediğinden emin olmak için duvarın dibine sindi.
Bir sonraki kaya zıplayarak üstlerine doğru gelmeye başladığında, Garion iradesini topladı. Zamanlamasını çok iyi yapması gerektiğini bildiğinden, köşeden başını uzatıp ihtiyarı dikkatle izliyordu. Belgarath elini kaldırdığında, Garion kendi iradesini de kayayı itmeye yöneltti; dedesinin bu küçük yardımı fark etmeyeceğini umuyordu.
Belgarath kayanın havalanıp aşağıdaki düzlüğe doğru uçmasını izledi, sonra dönüp dere yatağından aşağı ters ters bakarak, "Pekâlâ Garion," dedi. "Çık ortaya bakalım."
BÜYÜLÜŞATO
Garion biraz şaşkın bir tavırla dere yatağının ortasına yürüyerek dedesine baktı.
"Neden bir türlü sana söylenen şeyi yapamıyorsun?" dedi ihtiyar.
"Yardım etmek istemiştim sadece."
"Ben yardım istedim mi? Yatalak bir ihtiyara mı benziyorum?"
"Kaya geliyor."
"Konuyu değiştirme. Haddini aşıyorsun genç adam."
"Dede!" diye haykırdı Garion telaşla, yataktan aşağı zıplayarak tam ihtiyarın sırtına doğru gelen koca kayaya bakarak. İradesini toplayıp kayayı kaldırdı ve yardan dışarı fırlattı.
Belgarath başının üstünden geçen kayaya bakarak, "Beceriksizce Garion," dedi beğenmez bir tavırla. "Çok beceriksizce. Prolgu'ya kadar fırlatman gerekmiyor. Gösteriş yapmaktan vazgeç."
"Heyecanlandım," dedi Garion özür dilercesine. "Biraz fazla itmişim."
ihtiyar homurdanarak, "Pekâlâ," dedi biraz kıymet bilmez bir tavırla. "Madem buradasın... Ama kendi kayalarınla ilgilen. Ben benimkileri hallederim. Öyle paldır küldür dalarsan dengemi kaybediyorum."
"Biraz çalışmam lazım sadece."
"Biraz görgü kuralı çalışman lazım esas," dedi Belgarath Garion'un yanına gelerek. "Senden istenmedikçe yardıma koşulmaz. Nezaket kurallarına aykırı bir şey bu Garion."
"Kaya geliyor," dedi Garion nazik bir tavırla. "Siz mi istersiniz, yoksa ben alayım mı?"
"Benimle dalga geçme genç adam," dedi Belgarath. Sonra dönüp yaklaşan kayayı yardan dışarı fırlattı.
Murgoların dere yatağından aşağı yuvarladıkları kayaları sırayla hallederek aşağı doğru ilerlediler. Garion her denediğinde eskisinden biraz daha kolay geldiğini fark etmişti, ama zemine yaklaştıklarında Belgarath ter içindeydi. Garion bir kere daha dedesine çaktırmadan yardım etmeyi düşündü, a-ma daha iradesini toplarken ihtiyar büyücü ona öyle bir bakış baktı ki, hemen vazgeçti bu fikirden.
Dere yatağının sonundaki kaya yığınları arasından çıkıp diğerlerine katıldıklarında, "Ben de seni merak etmiştim," dedi Pol Teyze Garion'a. Sonra Belgarath'a dikkatle bakarak, "iyi misin?" diye sordu.
"Çok iyiyim," diye cevap verdi ihtiyar ters bir tavırla. "Bana bol bol yardım edildi isteyen olmadığı halde." Garion'a yeniden öfkeyle baktı.
"Vaktimiz olduğunda Garion'a gürültüyü kontrol etmeyi öğretmemiz lazım," dedi Pol. "Gökgürültüsü gibi ses çıkarıyor."
"Öğrenmesi gereken başka şeyler de var." Nedense ihtiyar ağır bir hakarete uğramış gibi davranıyordu.
"Ne yapıyoruz?" diye sordu Barak. "İşaret ateşi yakıp ÇoHag ve Hettar'ı bekleyelim mi?"
"Burası pek uygun değil Barak," dedi İpek. "Murgo ahalisinin yansı bu dere yatağından inmeye başlayacak az sonra."
"Geçit pek dar Prens Kheldar," dedi Mandorallen. "Lordum Barak ve ben bir hafta kadar burayı müdafaa edebiliriz ihtiyaç hasıl olursa"

"Gene eski haline dönüyorsun Mandorallen," dedi Barak.
"Üstünüze kaya yuvarlarlarsa ne yaparsınız?" dedi İpek. "Zaten az sonra yarın kıyısından daha büyük kayalar atmaya da başlarlar. Bundan kurtulmak için düzlükte biraz ilerlemeliyiz."
Durnik düşünceli düşünceli dere yatağının ağzına bakıyordu. "Öyleyse onları yavaşlatmak için biz de bir şeyler yollamalıyız yukarı," dedi sonra. "Ensemizde olmalarını istemeyiz, değil mi?"

"Kayaları yokuş yukarı yuvarlamak biraz zor olur," dedi Barak. "Ben kayayı kastetmemiştim," dedi Durnik. "Daha hafif bir şey olmalı." "Ne gibi?" diye sordu İpek demirciye.
"Duman iyi olabilir," dedi Durnik. "Dere yatağı baca gibi duman çeker. Eğer bir ateş yakıp yatağı dumanla doldurursak, ateş sönene kadar kimse aşağı inemez."
"Durnik," dedi İpek yüzünde kocaman bir sırıtışla, "sen bir hazinesin."

BEŞİNCİ BÖLÜM
YARIN DİBİ çalılar, devedikenleri ve bodur bitkilerle kaplıydı. Hemen kılıçlarını çekip dağıldılar ve büyük, bol dumanlı bir ateş yakacak kadar çalı toplamaya giriştiler. "Acele edin," dedi Belga-rath onlar çalışırken. "Bir düzine Murgo yan yola kadar indi bile."
Kuru dallar ve kırık kütük parçalan toplamakta olan Durnik dere yatağının ağzına koştu ve çakmaktaşını çakarak her zaman yanında taşıdığı kavı tutuşturdu. Birkaç saniye sonra küçük bir ateş yanmıştı bile; küçük turuncu alevler, kurumuş gri dal parçalannı hızla yutuyordu. Bunun üstüne deve-dikenlerini ve çalılan yığmaya başladı; bir yandan da dumanın yönünü kontrol ediyordu dikkatle. Çalılar onca çatırdayıp tüttülerse de alev aldılar. Koca bir duman bulutu önce havada gezindi, sonra dere yatağına doğru yükselmeye başladı. Durnik keyifle başını sallayarak, "Aynen baca gibi," dedi kendi kendine. Yann üstlerinden önce uyan haykınşlan, sonra da öksürük sesleri ve boğuk çığlıklar duyulmaya başladı.
"İnsan boğulmadan önce ne kadar duman soluyabilir?" diye sordu İpek. "Çok değil," dedi Durnik.
"Bana da öyle gelmişti." Ufak tefek adam keyifle dumanı tüten ataşe bakarak, "Güzel ateş," dedi, sonra ellerini ısıtmaya koyuldu.
"Duman onlan oyalayacaktır, ama bizim de hemen yola çıkmamız lazım," dedi Belgarath, batı ufkunda bulutlarla kısmen örtülmüş güneşe gözlerini kısıp bakarak. "Bir süre yar boyunca ilerleyelim, sonra hızla düzlükten gideriz. Adamlan şaşırtalım ki, biz uzaklaşmadan üstümüze kaya yağdırmaya kalkmasınlar."
"Hettar'dan bir işaret var mı?" diye sordu Barak çayırlığa doğru bakarak.
"Daha göremedik," dedi Durnik.
"Cthol Murgos'un yansını bu ovaya indirmek üzere olduğumuzun farkındasın, değil mi?" diye sordu Barak Belgarath'a.
"Başka çaremiz yoktu. Şu anda ilk işimiz buradan uzaklaşmaya bakmak. Eğer Taur Urgas yukandaysa, mutlaka peşimizden adam yollayacaktır, onlan kendi eliyle uçurumdan aşağı atmak zorunda kalsa bile. Haydi gidelim."
Bir mil kadar yann kıyısından gidip tepelerindeki kayalığın ovanın içlerine doğru pek uzanmadığı bir nokta buldular. "Burası olur," dedi Belgarath. "Düzlüğe çıkar çıkmaz dörtnala kayalıktan uzaklaşacağız. Tepeden atılacak bir ok epeyce uzağa ulaşabilir. Herkes hazır mı?" Çevresindekilere bir baktı. "Haydi öyleyse."
Atlannı yann dibindeki kaya yığınlanndan aşağı, çayırlığa indirdiler, sonra eyerlerine atlayıp dörtnala uzaklaşmaya başladılar.
"Ok!" diye haykırdı ipek geriye bakarak.
Garion hiç düşünmeden iradesiyle kendilerine doğru yaklaşan küçük noktaya vurdu. Ama aynı anda, iki yanından iki ayrı dalganın yükseldiğini hissetti. Ok havada paramparça oldu.
"Siz ikiniz beni rahat bırakır mısınız lütfen!" dedi atını yavaşlatan Belgarath sinirle Garion'la Pol Teyzeye bakarak
"Kendini yormanı istemiyorum baba," dedi Pol Teyze serinkanlı bir tavırla. "Eminim Garion da

öyle düşünmüştür."
"Bunu daha sonra tartışabilir miyiz?" diye önerdi ipek arkalarında heyula gibi yükselen yara bakarak.

Tekrar dörtnala yola çıktılar; uzun, san otlar atlarının bacaklarını dövüyordu. Başka oklar da inmeye başladı ama giderek daha gerilerine düşüyorlardı. Kayalıktan yarım mil kadar uzaklaştıklarında, oklar kayalıktan aşağı kara bir yağmur gibi yağmaya başlamıştı.
"inatçılar, değil mi?" dedi ipek.
"Irklarının bir özelliği," dedi Barak. "Murgolar aptallık derecesinde inatçıdır."
"Durmayın," dedi Belgarath. "Bir mancınık getirmeleri an meselesidir."
"Yardan aşağı ip atıyorlar," dedi Durnik geriye bakarak. "Aşağıya varır varmaz ateşi söndürürler ve atlarını da indirmeye başlarlar."
"Hiç olmazsa biraz yavaşlattık ya," dedi Belgarath.
Günlerdir süren bulutlu, bozbulanık havanın biraz daha kararmasından başka bir şey olmayan alacakaranlık, Algarya ovasına çökmeye başladı. Yola devam ettiler.
Garion arada bir geriye bakıyordu; sonunda yarın dibinde küçük ışık noktacıkları görünce, 'Yere vardılar dede," diye seslendi en önde at süren ihtiyara. "Meşalelerini görüyorum."
"Er geç olacaktı," dedi büyücü.
Buz tutmuş kıyılar arasında kapkara ve yağla kaplıymış gibi akan Aldur Nehrine vardıklarında neredeyse geceyarısı olmuştu.
"Karanlıkta geçişi nasıl bulacağımızı bilen var mı?" diye sordu Durnik.
"Ben bulurum," dedi Relg. "Bana o kadar karanlık gelmiyor. Burada bekleyin."
"Bu bize avantaj sağlayabilir," dedi ipek. "Biz nehri geçeceğiz, ama Murgolar bu kıyıda sabaha kadar aranacaklar. Onlar geçene kadar biz fersahlarca yol almış oluruz."
"Ben de bunu hesaplamıştım," dedi Belgarath kibirle. Yarım saat sonra Relg geri döndü.
"Uzakta değil," dedi diğerlerine.
Tekrar atlarına binip, nehir kıyısının kıvrımını izleyerek soğuk karanlıkta ilerlediler. Sonunda suyun taşlar arasından akmasından çıkan şıkırtıyı duydular. "Hemen önümüzde," dedi Relg.
"Gene de karanlıkta geçmek tehlikeli olacak," dedi Barak.
"O kadar da karanlık değil," dedi Relg. "Peşimden gelin." Nehirden yukarı yüz metre kadar ilerleyip döndü ve atını çevirerek sığlığa daldı.
Belgarath'ın peşinden nehre girdiğinde, Garion atının buz gibi suda irkildiğini hissetti. Arkasında Durnik'in artık yüksüz kalmış olan yük atlarını yönlendirdiğini duyuyordu.
Nehir derin değildi ama neredeyse yarım mil genişliğindeydi. Geçerken hepsi dizlerine kadar ıslandılar.
"Gecenin gerisi de pek iyi geçeceğe benzemiyor," dedi ipek ıslak ayakkabılarını silkelerken.
"Hiç olmazsa Taur Urgasla aramızda bir nehir var artık," dedi Barak.
"Eh bu işleri biraz değiştiriyor tabii," diye kabullendi ipek. Ancak daha yarım mil bile gitmemişlerdi ki, Mandorallen'in dev savaş atı, bir acı çığlığı koyvererek yere yıkıldı. Şövalye eyerinden fırlayarak büyük bir tangırtıyla çimenlere serildi. Koca at yerde debelenerek ayağa kalkmaya çalıştıysa da başaramadı.
"Nesi var bunun?" diye sordu Barak telaşla.
Arkada, yük atlarından biri de acıyla kişneyerek yere serildi.
BÜYÜLÜŞATO
"Ne oluyor?" diye sordu Garion Durnik'e tiz bir sesle.
"Soğuk," dedi Durnik yere atlarken. "Hiç dinlenmeden sürdük atları, sonra da buz gibi nehirden geçirdik. Adaleleri soğuktan kasılıyor."
"Ne yapacağız?"
"Bacaklarını yünle ovuşturmamız lazım."
"Vaktimiz yok," diye itiraz etti ipek.
"Ya bunu yaparız ya da yürürüz," dedi Durnik, yün pelerinini çıkarıp atın bacaklarım ovuşturmaya başlarken.
"Ateş mi yaksak acaba," dedi Garion da yere atlayıp aynı işe koyulurken.
"Etrafta yakacak yok ki," dedi Durnik. "Burası çayır."
"Ayrıca ateş de on millik mesafedeki bütün Murgolara yerimizi bildirir," dedi Barak kır atının bacaklarını ovalarken.
Ellerinden geldiği kadar hızlı çalıştılar; ama Mandorallen'in atı ayağa kalktığında ve diğer atlar da yürüyebilecek hale geldiğinde, doğu ufku şafağın ilk işaretleriyle aydınlanmaya başlamıştı bile.
"Koşamazlar," dedi Durnik ciddi bir yüzle. "Aslında üstlerine binmememiz lazım."
"Durnik," dedi tpek, "TaurUrgas peşimizde."

"Eğer koşturursak bir fersah bile dayanamazlar," dedi demirci inatla. "Kıpırdayacak halleri bile kalmamış."
Nehirden uzaklaşırken atlan rahvan yürüttüler. Bu hızda bile Garion atının altında titrediğini hissediyordu. Hava giderek aydınlanırken, ikide bir dönüp nehrin öte yanındaki yarı karanlık ovayı gözlediler. İlk alçak tepelerin eteklerine vardıklarında, arkalarındaki çayırlığı örten gölge zayıfladığından, hareketleri seçebilir olmuşlardı. Sonra, ışık iyice arttığında, nehre doğru ilerleyen Murgo ordusunu gördüler. Tam ortalarında, Taur Urgas'ın siyah sancağı dalgalanıyordu.
Murgolar dalga dalga gelip nehrin karşı kıyısına ulaştılar. Atlı izciler dağılıp sığlığı aramaya başladılar ve sonunda buldular. Yardan inen Taur Urgas'ın ordusunun büyük kısmı yayaydı hâlâ, ama daracık nehir yatağından aşağı kümeler halinde atlar mümkün olduğunca hızla indiriliyordu.
İlk birlikler sığlıktan geçmeye başladığında, ipek Belgarath'a döndü. "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu ufak tefek casus kaygılı bir sesle.
"Bu tepeyi bir tırmanalım hele," dedi ihtiyar. "Daha bizi görmemişlerdir, ama maalesef bu durum uzun sürmeyecek."
Tepenin gerisindeki gölgelik bir yere ulaştıklarında durdular. Bir haftadır göğü kaplayan bulutlar çekilmeye başlamış, gökyüzünde büyük, buz mavisi alanlar belirmişti. Ama güneş hâlâ ortalarda yoktu.
"Ordusunun büyük bölümünü nehrin karşısında tutacağını tahmin ediyorum," dedi Belgarath atlarından indiklerinde. "Atları yetiştikçe karşıya geçeceklerdir. Hepsi bu yakaya geçince de dağılıp; bizi aramaya başlarlar."
"Ben de olsam öyle yapardım," dedi Barak.
Durnik "Birinin gözcülük etmesi gerek," deyip yaya olarak tepeye tırmanmaya başladı. "Bir şey yaparlarsa haber veririm."
Belgarath düşüncelere dalmıştı. Ellerini arkasında kavuşturmuş, yüzünde öfkeli bir ifadeyle bir aşağı bir yukarı yürüyordu. "Beklediğim gibi gitmiyor işler," dedi sonunda. "Atların bizi yarı yolda bırakacağını hesaplamamıştım."
"Saklanabileceğimiz bir yer yok mu?" diye sordu Barak.

"Belgarath başını sallayarak, "Burası açık çayırlık," dedi. "Kaya, mağara, ağaç gibi şeyler yok; izlerimizi bile gizleyemeyiz." Uzun otlan tekmeleyerek, "işler hiç iyi gitmiyor," dedi asık suratla. "Bitkin düşmüş atlarımızla yapayalnız kaldık." Alt dudağını çiğnemeye başladı. "En yakın yardım Vadi'de. Bence güneye dönüp bir an önce oraya ulaşmaya çalışalım. Epey yakın sayılırız."
"Ne kadar yakın?" diye sordu tpek.
"On fersah kadar."
"Bütün günümüzü alır Belgarath. O kadar vaktimiz yok."
"Havaya müdahale etmemiz gerekebilir," diye kabullendi Belgarath. "Bunu yapmaktan hiç hoşlanmam, ama başka çaremiz olmayabilir."
Kuzeyde uzaklardan bir gümbürtü duyuldu. Küçük oğlan Pol Teyzeye bakıp gülümseyerek, "Emanet?" diye sordu.
"Evet canım," dedi Pol dalgın dalgın.
"Çevrede Algarları algılayabiliyor musun Pol?" diye sordu Belgarath.
Pol başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Muhtemelen Taş'a çok yakın olduğum için. Bir milden u-zaktaki her şey bir yankı içinde kayboluyor."
"Hep gürültülüydü zaten," diye homurdandı ihtiyar ekşi bir suratla. "Bir konuş onunla istersen baba," dedi Pol. "Belki seni dinler."
Belgarath ona sert sert baktı, ama Polgara da bu bakışa sükûnetle karşılık verdi. "Sizin alaylarınızla uğraşamam hanımefendi," dedi Belgarath sonunda ters bir sesle.
Bu kez de güneyden boğuk bir gümbürtü duyuldu.
"Gök mü gürlüyor?" dedi ipek şaşkın bir suratla. "Bu mevsimde tuhaf değil mi?"
"Bu ovada iklim tuhaftır," dedi Belgarath. "Burasıyla Drasniya arasında sekiz yüz fersah boyunca ottan başka bir şey yok."
"Vadi'ye ulaşmayı deniyor muyuz öyleyse?" diye sordu Barak. "Başka çaremiz yok galiba," dedi ihtiyar.

Dumik tepeden inerek, "Nehri geçiyorlar," dedi. "Ama daha yayılmıyorlar. Galiba bizi aramaya başlamadan önce daha fazla adam geçirmek istiyor bu tarafa."
"Atlara zarar vermeden ne kadar hız yapabiliriz?" diye sordu ipek.
"Pek fazla değil," dedi Durnik. "Kesinlikle mecbur kalana kadar güçlerini saklamak daha iyi olur. Bir saat kadar yürütürsek, tırısa kalkabilirler kısa süreler için tabii."
"Tepenin arkasına geçelim," dedi Belgarath atının dizginlerini alarak. "Böylece gözden uzak kalırız, ama Taur Urgas'ı da gözden kaybetmek istemiyorum."
Bulutlar daha da açılmıştı ve uçsuz bucaksız çayırlığı süpüren rüzgârla birlikte parçalanarak dağılıyorlardı. Doğuda gök pembeye çalmaya başlamıştı. Cthol Murgos ve Mishrak aç Thull'da canlarına okuyan o keskin soğuk Algarya ovalarında yoktu, ama hava gene de çok soğuktu. Garion ürpererek pelerinine sarındı ve atının dizginlerini tutarak yürümeye devam etti.
Uzaktan gene bir gümbürtü duyuldu; Pol Teyzenin atının terkisinde oturan küçük oğlan gülerek, "Emanet," dedi yine.
"Şunu kesse iyi olacak," dedi ipek sinirle.
Atlarıyla yürürken, tepenin ardına sık sık göz atmaya başladılar. Aşağıda, Aldur Nehri vadisinde, Taur Urgas'ın Murgoları giderek daha büyük gruplar halinde nehri geçmeye başlamışlardı. O ana kadar ordunun yarısı geçmişti neredeyse bu kıyıya; Murgo kralının kızılkara sancağı ise Algarya topraklarına dikilmişti bile.
BÜYÜLÜŞATO
"Eğer aşağı daha fazla adam indirirse, onu buradan söküp atmak için bayağı ciddi bir güce gerek olacak," diye gürledi Barak çatık kaşlarla Murgoları izlerken.
"Biliyorum," dedi Belgarath. "Ben tam da bunu istemiyordum işte. Savaşa hazır değiliz."
Koskoca, kıpkırmızı bir güneş, doğu sıradağlarının ardından ağır ağır çıkıp göğü gül pembesine boyadı. Hâlâ gölgede kalan aşağıdaki vadide, Murgolar sabahın çelik gibi ışığında nehri geçmeye devam ediyorlardı.
"Kanaatimce, bizi aramaya başlamadan güneşin doğmasını bekleyeceklerdir," dedi Mandorallen.
"Ona da pek vakit kalmadı zaten," dedi Barak, ilerledikleri tepenin eteklerine değmeye başlayan güneş ışınlarına bakarak. "En fazla yarım saatimiz var. Atlan riske atmak zorunda kalacağımız bir noktaya geldik galiba. Bir milde bir at değiştirirsek, belki biraz daha fazla dayanırlar."
Tam o sırada kopan gümbürtünün gökgürültüsü olması mümkün değildi. Yer sarsılıyor, ses ise hiç ara vermeksizin hem güneyden, hem de kuzeyden geliyordu.
Derken, Aldur Nehri vadisini çevreleyen tepelerden, bir baraj yıkılmış da sular çağlayarak akmaya başlamış gibi, Algar kabileleri gürül gürül inmeye başladı. Nehrin iki kıyısına birikmiş olan şaşkın Murgolara saldırdılar; Taur Urgas'ın ikiye bölünmüş ordusunun üstüne kurtlar gibi üşüştüklerinde, savaş çığlıkları yeri göğü inletiyordu.
Bir atlı, saldırıya geçmiş kabilelerden aynlarak tepeden yukarı, Garion'la dostlannın yanına yaklaştı. Garion atlının rüzgârda dalgalanan bir tutam saçını ve elindeki güneşte parlayan kılıcı görebiliyordu. Hettar'dı bu. Müthiş bir rahatlama hissi sardı için. Artık güvendeydiler.
"Nerede kaldınız?" diye gürledi Barak, atmaca yüzlü Algar yanlanna yaklaşırken, "izliyorduk," dedi Hettar sakin bir sesle, dizginlerini çekerken. "Murgoların yardan iyice uzaklaşmalarını bekledik ki yollarını kesebilelim. Babam hatırınızı sormak için yolladı beni."
"Aman ne düşüncelilik," dedi ipek alayla. "Orada olduğunuzu haber vermek aklınıza gelmedi mi hiç?"
Hettar omuzlanın silkti. "iyi olduğunuzu görebiliyorduk." Yorgunluktan bitmiş atlara eleştirel bir tavırla baktı. "Pek iyi bakmamışsınız hayvanlara."
"Biraz sıkışmıştık," dedi Durnik özür diler gibi.
"Taş'ı aldınız mı bari?" diye sordu uzun boylu Algar Belgarath'a.
Bu arada da dev bir savaşın başlamış olduğu nehir kıyısına hevesli gözlerle bakıyordu.
"Zor oldu ama aldık," dedi ihtiyar büyücü.
"iyi," dedi Hettar ince yüzünde vahşi bir ifadeyle atını çevirerek.' "Gidip ÇoHag'a söyleyeyim, izninizle." Birden bir şey hatırlamış gibi durdu. "Ha," dedi Barak'a. "Bu arada tebrikler."
"Neyi tebrik ediyorsun?" dedi dev Çerek şaşkınlıkla.
"Oğlunun doğumunu."
"Ne?" dedi Barak apışıp kalarak. "Nasıl?"
"Her zamanki gibi doğmuş galiba," dedi Hettar.

"Yani nasıl öğrendin?"
"Anheg haber yolladı."
"Ne zaman doğmuş?"
"iki ay önce." Hettar endişeyle nehrin iki kıyısında birden ve ortadaki sığlıkta sürmekte olan muharebeye bakarak, "Gitmem gerek," dedi. "Acele etmezsem bana Murgo bırakmayacaklar." Sonra a-tını mahmuzlayarak tepeden aşağı uçar gibi uzaklaştı.
BELGARIAD 4
"Hiç değişmemiş," dedi ipek.
Barak kızıl sakallı yüzünde biraz aptalca bir sırıtışla öylece duruyordu.
"Tebrikler Lordum," dedi Mandorallen elini sıkarak.
Barak'ın sırıtışı yüzüne iyice yayıldı.
Kuşatılan Murgolann durumunun ümitsiz olduğu hemen belli olmuştu. Ordusu nehir tarafından ikiye bölünen Taur Urgas, düzenli bir geri çekilme emri bile veremiyordu. Nehri geçen birlikler kısa zamanda Kral ÇoHag'ın sayıca çok üstün adamları tarafından ezildi; bu kısa ve kanlı çatışmadan sağ kalanlar ise, Murgo kralının kızılkara sancağını korumaya çalışarak nehre doğru çekildiler. Ancak sığlıkta bile Algar savaşçıları onları sıkıştırmaya devam ediyordu.
Garion nehrin yukarısında bazı savaşçıların buz gibi suya dalıp akıntıyla sürüklenerek sığlığa vardıklarını ve Murgolann kaçış yolunu kestiklerini görebiliyordu. Sığlıktaki savaş, tepişen atların kaldırdıkları su yüzünden pek iyi görülemiyordu, ama nehir aşağı yüzen cesetlerin sayısı, çarpışmanın dehşeti hakkında bir fikir verebiliyordu.
Sadece bir an için, Taur Urgas'ın kızılkara sancağı ile Kral ÇoHag'ın üzerinde at olan bordobe-yaz sancağı karşı karşıya geldi, ama hemen ayrıldılar.
"ilginç bir karşılaşma olabilirdi," dedi ipek. "ÇoHag ile Taur Urgas birbirlerinden yıllardır nefret ederler."
Murgo kralı doğu kıyısına geçer geçmez, elinde kalan kuvvetleri topladı ve dönüp çayırlık araziden yara doğru kaçmaya başladı; Algarlar da peşinde. Ama ordusunun büyük kısmının hiç şansı yoktu, çünkü atları henüz yardan aşağı indirilememiş olduğundan, yerde dövüşmek zorundaydılar. Kılıçlan sabah güneşinde parlayan Algarlar dalga dalga süpürdüler Mugoları. En sonunda midesi bulanmaya başlayan Garion, bu katliamı daha fazla seyredemeyerek başını çevirdi.
Pol Teyzenin yanında elini tutmuş duran küçük oğlan, Garion'a ciddi bir yüzle baktı. "Emanet," dedi sonra üzgün bir kararlılıkla.
Öğlene doğru savaş bitmişti. Nehrin öte yakasındaki Mugolann sonuncusu da temizlenmiş ve Taur Urgas ordusunun kalıntılanyla yardan yukan kaçmıştı, "iyi dövüş oldu," dedi Barak profesyonel bir tavırla, nehrin iki kıyısına yığılmış ve akıntıyla sürüklenen cesetlere bakarak.
"Algar kuzenlerinizin muharebe taktikleri pek ustacaydı," diye ona katıldı Mandorallen. "Taur Urgas bu sabah yediği dayaktan sonra uzun süre kendine gelemez."
"Yüzündeki ifadeyi görmek için neler vermezdim," diye güldü ipek. "Muhtemelen ağzından köpükler saçıyordur şimdi."
Çelik levhalarla kaplı siyah deri zırhı ve sabah güneşinde muzafferane dalgalanan atlı sancağıy-la kral ÇoHag, peşinde özel muhafızlanyla dörtnala tepeyi tırmanıp yanlanna geldi, "ilginç bir sabah oldu," dedi atını dizginlerken, o Algarlara has hafife alma tavnyla. "Bize bir sürü Murgo getirdiğiniz için sağolun."
"Bu Hettar'dan da beter," diye fısıldadı ipek Barak'a.
Algar kralı yavaşça atından inerken, açık açık sıntıyordu. Zayıf bacaklan, bütün dikkatine rağmen ağırlığını zor taşıyorlardı, o yüzden ancak eyerine tutunarak ayakta durabiliyordu. "Rak Cthol'de işler nasıl gitti?" diye sordu.
"Sonu biraz gürültülü oldu," diye cevap verdi Belgarath. "Ctuchik'in sağlığı yerinde miydi bari?"
"Fena değildi. Ama hemen bu durumu düzelttik. Sonu depremle bitti. Maalesef Rak Cthol'ün büyük kısmı tepeden aşağı kaydı."
ÇoHag gene sınttı. "Yazık." "Hettar nerede?" diye sordu Barak.
BÜYÜLÜ ŞATO
"Murgo kovalıyordur herhalde," dedi ÇoHag. "Murgolann artçılan dağıldı, saklanacak yer an-yorlar."
"Bu ovada pek saklanacak yer yoktur, değil mi?" diye sordu Barak.
"Hemen hemen hiç yok," dedi Algar kralı sevimli bir ifadeyle.

Bir düzine kadar Algar arabası yakındaki bir tepeyi aşarak, uzun, kahverengi otların arasından onlara doğru yaklaşmaya başladı. Kutu şeklinde taşıtlardı bunlar, tekerlekli evlere benziyorlardı. Çatıları, dar pencereleri ve her arabanın arkasındaki kapısına çıkan merdivenleri vardı. Garion'a yaklaşan arabalar yürüyen bir şehir gibi göründü.
"Hettar'ın gelmesi biraz zaman alır," dedi ÇoHag. "Haydi biz öğle yemeği yiyelim. Olup bitenlerin haberini Rhodar'la Anheg'e mümkün olduğunca çabuk yollamak istiyorum, ama herhalde sizin de havadisleriniz vardır. Yemekte konuşuruz."
Birkaç araba birbirine yaklaşıp yan duvarlarını indirince, ortada geniş, alçak tavanlı bir yemek salonu oluşturdu. Bu hızla oluşan salon küçük mangallardaki ateşlerle ısıtılıyor, pencerelerden giren parlak kış güneşi, mumların ışığıyla destekleniyordu.
Yemekte rosto ve hafif bir bira vardı. Az sonra Garion üstünde fazla elbise olduğunu fark etti. Aylardır hiç ısınmamıştı sanki; mangallardan yükselen sıcaklık çok iyi geliyordu. Yorgun ve pis olmasına rağmen kendisini sıcak ve güvenlikte hissediyordu. Bir süre sonra tabağının önünde uyuklamaya başlamıştı, bir yandan da hayal meyal Belgarath'ın Algarya kralına kaçışlarının hikâyesini anlatmasını dinliyordu.
Ancak ihtiyar konuştukça, bir şey Garion'u uyandırdı. Dedesinin sesinde biraz fazla neşe vardı sanki, laflan birbirine dolanıyordu. Mavi gözleri biraz fazla parlaktı ve zaman zaman bulanıyor gibiydiler.
"Demek Zedar kaçtı," diyordu ÇoHag. "Bu olayın en kötü yanı bu." "Zedar sorun değil," dedi Belgarath, sersemlemişçesine gülümseyerek.
Sesi tuhaf, güvensiz gibiydi. Kral ÇoHag ihtiyara merakla bakarak, 'Yorucu bir yıl geçirmişsin Belgarath," dedi.
"îyi bir yıldı ama." Büyücü gülümseyerek bira bardağını kaldırdı. Eli zangır zangır titriyordu. Hayretle eline baktı.
"Pol Teyze!" diye haykırdı Garion.
"îyi misin baba?"
"iyiyim Pol, harikayım." Bulanık gözlerini baykuş gibi kırpıştırarak gülümsedi Pol Teyzeye. Birden ayağa fırlayıp ona doğru yürümeye çalıştı, ama sendeliyordu. Derken gözleri kaydı ve boynu vurulmuş bir sığır gibi yere devrildi.
"Baba!" diye haykırdı Pol Teyze yanına koşarak.
Garion da teyzesi kadar hızlı hareket ederek baygın ihtiyarın öteki yanına diz çöktü. "Nesi var?"
Ama Pol Teyze cevap vermedi. Elleri Belgarath'ın bileğinde ve alnında dolaşıyordu. Gözkapaklarmdan birini kaldırarak boş, görmeyen gözüne baktı. "Durnik!" diye seslendi sonra. "Şifalı otlarımı getir. Çabuk!"
Demirci kapıya fırladı.
Kral ÇoHag bembeyaz bir yüzle ayağa kalkmıştı. 'Yoksa..."
"Hayır," dedi Pol Teyze gergin bir sesle. 'Yaşıyor, ama ucu ucuna."
"Bir şey mi saldırdı ona?" îpek ayağa fırlamış, eli bilinçsiz bir şekilde hançerine gitmişti.
"Hayır, hayır, öyle bir şey değil." Pol Teyzenin eli ihtiyarın göğsüne gittti. "Bunu düşünmeliy-

dim," diye söylendi, "inatçı, kibirli ihtiyar. Ona göz kulak olmalıydım." "Lütfen Pol Teyze," dedi Garion, "nesi olduğunu söyler misin?"
"Ctuchikle dövüşünden sonra hiç iyileşmedi aslında," dedi Pol Teyze, "iradesine dayanarak kendini zorluyordu. Sonra dere yatağındaki o kayalar... Ama durmak bilmiyordu bir türlü. Şimdi tüm hayat enerjisini ve iradesini tüketmiş durumda. Nefes almaya ancak mecali var."
Garion dedesinin başını kaldırarak kucağına aldı. "Yardım et bana Garion!"
Ne istediğini hemen anladı Garion. iradesini toplayıp elini ona uzattı. Polgara elini yakalar yakalamaz, bir güç dalgasının içinden çekildiğini hissetti.
Gözleri iri iri olmuş, ihtiyar adamın yüzüne dikkatle bakıyordu. "Bir daha!" Polgara hemen topladığı iradesini bir kez daha çekip aldı ondan.
"Ne yapıyoruz?" diye sordu Garion tiz bir sesle.
"Kaybettiklerinin bir kısmını geri vermeye çalışıyoruz. Belki..." Kapıya bakarak, "Çabuk ol Durnik!" diye haykırdı.
Durnik koşarak içeri daldı.
"Çantayı aç," dedi Pol. "Bana o siyah kavanozu ver, kurşunla mühürlenmiş olanı. Bir de demir maşa."

"Kavanozu açayım mı Pol Hanım?" diye sordu demirci.
"Hayır, sadece mührü kır dikkatli ol. Bana bir eldiven ver, bulabilirsen deri olsun." ipek hiç konuşmadan kemerinden deri bir eldiven çıkararak ona uzattı. Pol eldiveni giyerek siyah kavanozu açtı ve maşayı içine soktu. Müthiş bir ihtimamla tek bir koyu yeşil, yağlı gibi görünen yaprak çıkardı. Yaprağı maşayla tutarak, "Ağzını aç onun Garion," dedi.
Garion parmaklarını Belgarath'ın kenetlenmiş dişlerinin arasına sokarak dikkatle çenelerini a-yırdı. Pol Teyze babasının alt dudağını çekerek parlak yaprağı ağzına soktu ve diline yalnızca bir kere, hafifçe sürdü.
Belgarath şiddetle sarsıldı ve ayaklan yeri dövdü. Adaleleri gerildi, kollan debelenmeye başladı. "Tutun onu," diye seslendi Pol Teyze. Geri çekildi ve Mandorallenle Barak Belgarath'ın ihtilaçlar içindeki vücudunu tutmaya koşarken, yaprağı yollarından uzaklaştırdı. "Bana bir çanak verin," diye haykırdı. "Tahta olsun."
Durnik tahta bir çanak uzattı, Pol yaprakla maşayı çanağa koydu. Sonra dikkatle eldiveni çıkarıp onu da yaprağın üstüne yerleştirdi. "Al bunu," dedi demirciye. "Eldivenin hiçbir yerine dokunma."
"Bunu ne yapmamı istiyorsun Pol Hanım?"
"Dışarı çıkarıp yak. Çanağı filan, hepsini. Dikkat et kimse dumanını solumasın." "O kadar tehlikeli mi?" diye sordu ipek. "Daha da beter, ama burada alabileceğimiz tedbir bu kadar."
Durnik yutkunarak arabadan çıktı; çanağı canlı bir yılanmış gibi tutuyordu. Polgara küçük bir havan alarak çantasındaki bazı şifalı otları ezmeye başladı; bir yandan da dikkatle Belgarath'ı izliyordu. "Kale'ye ne kadar yolumuz var ÇoHag?" diye sordu Algarya kralına. "iyi bir atla yarım gün," dedi kral.
"Arabayla, sarsılmaması için dikkatle sürülen bir arabayla ne kadar çeker?" "iki gün."
BÜYÜLÜŞATO
Polgara havandaki otları ezmeye devam ederek kaşlarını çattı. "Peki, başka çaremiz yok. Het-tar'ı Kraliçe Silar'a yollayın lütfen. Sıcak, iyi aydınlatılmış, esmeyen bir odaya ve iyi bir yatağa ihtiyacım olduğunu söylesin. Durnik, arabayı sen süreceksin. Bir saat gecikmek zorunda kalsan bile hiçbir engebeye çarpma."
Demirci başıyla onayladı.
"iyileşecek, değil mi?" diye sordu Barak. Yüzü Belgarath'ın ani çöküşünden ötürü şaşkınlık içindeydi ve sesi kaygılı çıkıyordu.
"Daha tahmin etmek için çok erken," dedi Pol. "Belki de günlerdir çöküntünün eşiğindeydi. A-ma bir türlü bırakmak bilmiyordu. Krizi atlattı, ama başka krizler de gelebilir." Bir elini babasının göğsüne koydu. 'Yatağa yatırın dikkatle. Yatağın etrafında bir perde olsun. Battaniyeyle yapabilirsiniz. Çok sessiz olun. Esinti istemiyorum. Gürültü yok."
Bu aşın tedbirlerin neyi ima ettiğini anlayınca, dehşet içinde ona bakakaldı herkes. "Haydi beyler," dedi Pol sert bir sesle. "Hayatı bizim süratimize bağlı olabilir."
BELGARIAD 4
ALTINCI BOLUM
ARABA SÜRÜNÜR GİBİ İLERLİYORDU. Yüksek, ince bulutlar güneşi kapatmıştı yine; güney Algarya'nın tekdüze ovalarında kurşun gibi bir serinlik çökmüştü. Garion arabada gidiyordu; yorgunluktan uyuşmuş, aklı bir şey almaz olmuştu. Pol Teyzenin şuursuz yatan Belgarath'ın başında dolaşmasını seyrediyordu. Uyumak söz konusu değildi. Her an yeni bir kriz gelebilirdi; o zaman iradesini ve boynundaki tılsımın gücünü teyzesininkıyle birleştirerek yardıma koşmak için hazır olmalıydı. Emanet minik yüzünde ciddi bir ifadeyle arabanın öte yanında bir sandalyede oturuyor, Durnik'in yaptığı küçük kesenin üstünde kilitli tutuyordu ellerini. Taş'ın sesi Garion'un kulaklarındaydı hâlâ; daha sessizdi ama hiç durmuyordu. Rak Cthol'den çıktıklarından beri geçen haftalar boyunca alışmıştı bu şarkıya; ama sessiz anlarda ya da yorgunken, sanki daha güçlü bir şekilde geri dönüyordu şarkı. Rahatlatıcı bir sesti.
Pol Teyze eğilip Belgarath'ın göğsüne dokundu. "Ne var?" dedi Garion fısıltıyla.
"Bir şey yok Garion," dedi Pol Teyze sakin bir sesle. "Lütfen her kıpırdadığımda bunu sormaktan vazgeç. Bir şey olursa sana haber veririm."
"Kusura bakma biraz kaygılıyım da..."
Pol ona dik dik bakarak, "Haydi Emanet'i de al, arabanın üstüne ipekle Durnik'in yanına git biraz," dedi.
"Ya bana ihtiyacın olursa?"
"O zaman seni çağırırım canım."

"Kalsam daha iyi olacak Pol Teyze."
"Gitsen daha iyi olacak. Gerekirse çağırırım seni."
"Ama..."
"Haydi Garion."
Garion tartışmaması gerektiğini biliyordu. Emanet'i de yanına alıp arabanın arka kapısından çıktı ve merdivenden yukarı tırmandı.
"Nasıl?" diye sordu İpek.
"Nereden bileyim. Bütün bildiğim beni kovaladığı." Biraz küskün çıkıyordu sesi.
"Bu iyiye işaret olabilir."
"Belki." Garion etrafına bakındı. Batıda alçak tepeler vardı. Onların üstünde de dev bir kaya yığını.
"Algar Kalesi," dedi Durnik işaret ederek.
"O kadar yaklaştık mı?"
"Hâlâ bir günlük yolumuz var."
"Ne kadar bunun yüksekliği?"
"En az yüzyüz elli metre," dedi ipek. "Algarlar binlerce yıldır bunu inşa edip duruyorlar. Buza-
BÜYÜLÜŞATO
ğılama mevsiminden sonra işsiz kalıyorlar ya."
Barak atını sürüp yanlarına geldi. "Belgarath nasıl?" dedi yaklaşırken.
"Biraz iyileşiyor gibi," dedi Garion. "Emin değilim ama."
"Eh, bu da bir şeydir." Dev Çerek ilerideki bir dere yatağını işaret ederek, "Bunun etrafından dolaşsan iyi olur," dedi Durnik'e. "Kral ÇoHag zeminin o civarda engebeli olduğunu söyledi."
Durnik başını sallayarak arabanın yönünü değiştirdi.
Gün boyunca Algar Kalesi batı ufkunda yükseldikçe yükseldi. Boz renkli tepeler arasında duran dev bir kaleydi bu.
"Kontrolden çıkmış bir fikrin anıtı," dedi ipek arabanın tepesinde boş boş otururken.
"Anlayamadım," dedi Durnik.
"Algarlar göçebe," dedi ufak tefek adam. "Bunun gibi arabalarda yaşar, sürülerinin peşinden giderler. Kale, Murgo akıncılarına saldıracak bir hedef sağlıyor. Zaten tek amacı da bu. Çok pratik aslında. Murgoları o uçsuz bucaksız ovalarda aramaktansa hepsini buraya toplayıp temizleyebiliyorlar."
"Murgolar bunun farkında değil mi?" diye sordu Durnik.
"Muhtemelen. Ama gene de geliyorlar, çünkü bu kalenin cazibesine dayanamıyorlar. Burada kimsenin yaşamadığı gerçeğini kabullenemiyorlar bir türlü." îpek gene sansar gibi sırıttı.
"Murgolann ne kadar inatçı olduğunu bilirsin. Neyse, yıllar geçtikçe Algar kabileleri arasında bir nevi rekabete dönüştü bu. Her yıl buraya kaya taşımakta birbirleriyle yarışıyorlar, Kale de büyüdükçe büyüyor tabii."
"Kal Torak gerçekten sekiz yıl boyunca kuşattı mı burayı?" diye sordu Garion.
ipek başıyla onayladı. "Ordusunun Kale duvarlarına çarpıp kırılan bir Angarak denizine benzediğini söylerler. Bugüne kadar bile devam edebilirlerdi kuşatmaya, ama yiyecekleri bitti. Büyük orduların hep bu sorunu olmuştur. Salağın biri bile ordu toplayabilir, ama yemek vakti gelince sorunlar başlar."
insan yapısı dağa yaklaştıklarına kapılar açıldı ve bir grup çıkarak onlan karşıladı. Başlarında küçük bir ata binmiş olan Kraliçe Silar vardı, hemen arkasında da Hettar. Bir noktada durup beklemeye başladılar.
Garion arabanın tepesindeki küçük bir kapağı kaldırarak, "Geldik Pol Teyze," diye fısıldadı aşağıya.
"Güzel," dedi Pol. "Dedem nasıl?"
"Uyuyor. Nefes alışı biraz güçlendi. ÇoHag"a hemen bizi içeri almasını söyle. Babamı bir an önce sıcak bir yatağa yatırmak istiyorum."
"Peki Pol Teyze." Garion kapağı kapatıp arkadaki merdivenden indi ve yavaş giden arabadan atladı. Atını çözüp üstüne atladı ve grubun en başına, Algar kraliçesinin kocasını karşıladığı yere doğru sürdü.
"Özür dilerim," dedi saygıyla, atından atlarken. "Ama Pol Teyze Belgarath'ın bir an önce içeri a-
lınmasını istiyor."
"Nasıl?" diye sordu Hettar.
"Pol Teyze nefes alışının güçlendiğini söylüyor, ama hâlâ kaygılı."

Kale'den çıkan grubun arkalarından koşturan küçük toynakların sesi duyuldu. Maragor üstündeki tepelerde doğan tay göründü ve doğruca üstlerine doğru bir koşu tutturdu. Garion birden kendini tayın heyecanlı hoşgeldinleriyle karşı karşıya buluverdi. Tay burunu yüzüne sürüyor kafasıyla dürtük-leyip duruyordu; sonra dörtnala uzaklaşıyor, ama hemen geri dönüyordu. Garion hayvanı sakinleştirmek için elini boynuna koyduğunda, tay mutluluktan titriyordu.
BELGARIAD 4
"Seni bekliyordu," dedi Hettar Garion'a. "Geldiğini biliyordu sanki."
Araba yaklaşıp durdu. Kapı açıldı ve Pol Teyze dışarı baktı.
"Her şey hazır Polgara," dedi Kraliçe Silar.
"SağolSilar."
"İyileşiyor mu?"
"Biraz daha iyi gibi, ama şimdiden bir şey söylemek mümkün değil."
Arabanın tepesinden onlan seyretmekte olan Emanet, birden merdivenlerden aşağı inip yere atladı ve atların bacakları arasında koşmaya başladı.
"Yakala onu Garion," dedi Pol Teyze. "Kale'ye girene kadar benimle arabada gitse iyi olacak."
Garion küçük oğlanın peşine takılınca, tay dönüp koşmaya başladı; Emanet de keyifle gülerek onun peşine takıldı. "Emanet!" diye bağırdı Garion sert bir sesle. Tay ise dörtnala giderken birden dönüp oğlanın üstüne doğru koşmaya başladı. Hiç korkmuşa benzemeyen Emanet, gülümseyerek tam yolunun ortasında durdu. Şaşıran minik at bacaklarını gerdi ve kayarak durdu. Emanet gülerek elini u-zattı. Tay kocaman gözlerle eli koklarken, oğlan küçük hayvanın yüzünü okşadı.
Garion zihninin derinliklerinde o tanıdık, tuhaf, çan gibi sesi duydu ve içindeki ses," Tamam," diye mırıldandı garip bir memnuniyetle.
"Bu da ne demek?" dedi sessizce, ama cevap gelmedi. Omuzlarını silkerek atla kaza eseri çarpışmasın diye Emanet'i kucağına aldı. Tay şaşkınlıktan gözleri irileşmiş, ikisine bakakaldı. Garion E-manet'i arabaya geri götürürken ise yanlarından aynlmayıp oğlanı koklamaya ve burnunu sürtmeye devam etti. Garion ağzını açmadan Emanet'i Pol Teyzeye verirken sorar gibi yüzüne baktı. Pol Teyze de bir şey söylemedi, ama yüzündeki ifadeden çok önemli bir şeyin olduğunu anladı Garion.
Tekrar atına binmek için dönerken, birinin kendisini izlediğini hissetti; hemen dönüp Kraliçe Silarla Kale'den çıkan atlılara baktı. Kraliçenin hemen arkasında, demir kırı bir ata binmiş uzun boylu bir kız duruyordu. Uzun, koyu kestane saçlı bir kızdı bu, Garion'a diktiği gözleri ise gri, sakin ve çok ciddiydi. Atı huzursuz bir şekilde kıpırdanmaya başlayınca, kulağına bir şey fısıldayıp okşayarak hayvanı sakinleştirdi, sonra tekrar açık açık Garion'a bakmaya başladı. Garion her nedense bu kızı tanıyor olması gerektiğini hissetti.
Durnik dizginleri eline alıp atları yürüttüğünde araba gıcırdadı ve hep birlikte Kral ÇoHag ve Kraliçe Silar'ı izleyerek, dar bir kapıdan Kale'ye girdiler. Garion anında dev kalenin içinde bina filan olmadığını fark etti. Onun yerine alüyedi metre yüksekliğinde taş duvarlardan oluşan bir labirent vardı; duvarlar sanki hiçbir plana bağlı değilmiş gibi bir o yana bir bu yana kıvrılıyordu.
"Fakat şehriniz nerede Haşmetmeap?" diye sordu Mandorallen hayretle. "Duvarların içinde," dedi Kral ÇoHag. "içeride bize yetecek kadar yer var." "Pekâlâ bunun maksadı nedir?"
"Bu bir tuzak aslında," dedi kral omuz silkerek. "Saldırganların dış kapılardan girmesine izin veriyoruz, sonra da burada işlerini bitiriyoruz. Bu taraftan." Dar bir geçide yöneldi.
Devasa duvarın dibindeki bir avluda atlarından indiler. Barakla Hettar sürgüleri açıp, arabanın yan duvarını indirdiler. Barak düşünceli düşünceli sakalını çekiştirerek uyuyan Belgarath'a baktı, sonra, 'Yatakla birlikte taşırsak daha az rahatsız olur," dedi.
"Doğru," dedi Hettar. Birlikte arabaya binip, büyücünün yatağını kaldırdılar.
"Fazla zıplatmayın, olur mu?" dedi Polgara. "Tabii düşürmeyin de."
"Merak etme Polgara," diye güvence verdi Barak, "inanmayacaksın ama, biz de senin kadar düşünüyoruz onu."
Yatağı taşıyan iki iri yan savaşçıyla birlikte kemerli bir kapıdan geçip meşalelerle aydınlatılmış
BÜYÜLÜŞATO
bir koridora girdiler. Bir kat merdiven çıktılar, başka bir koridordan geçip bir kat daha çıktılar.
"Daha çok var mı?" diye sordu Barak. Yüzünden süzülen terler sakalını ıslatmaya başlamıştı.
"Zamanla hafiflemiyor bu yatak."

"Bu katta," dedi Algarya Kraliçesi.
"Umarım uyandığında yaptıklarımızı unutmaz," diye homurdandı Barak.
Belgarath'ı getirdikleri oda geniş ve havadardı. Dört köşesinde birer mangal yanıyordu; geniş penceresinden de Kale'nin surları içindeki labirent görünüyordu. Bir duvara dayanmış büyük cibinlikli bir yatak vardı; diğer bir duvarın yanında da büyük tahta bir küvet duruyordu.
"Çok iyi," dedi Polgara. "Sağol Silar."
"Onu biz de seviyoruz," dedi Kraliçe Silar sakin bir sesle.
Polgara perdeleri çekip odayı karartti. Sonra yatağın örtülerini açtı. Belgarath bir yataktan ö-tekine öylesine dikkatle aktarıldı ki, kıpırdamadı bile.
"Gerçekten de daha iyi görünüyor," dedi ipek.
"Her şeyden çok uykuya, dinlenmeye ve sükûnete ihtiyacı var," dedi Polgara gözlerini ihtiyarın yüzünden ayırmadan.
"Seni onunla yalnız bırakalım Polgara," dedi Kraliçe Silar. Diğerlerine döndü. "Haydi büyük salona gidelim. Yemek neredeyse hazır olur, ama daha öncesi için bira getirttim."
Barak gözlerinde bariz bir pırıltıyla kapıya doğru seğirtti.
"Barak," diye seslendi Polgara. "Hettar ve sen bir şeyi unutmadınız mı?" Sedye olarak kullandıkları yatağa imalı imalı baktı.
Barak içini çekti. Hettar'la beraber yeniden yatağı yüklendiler. "Yemeğini buraya yollatırım Polgara," dedi kraliçe.
"Sağol Silar." Pol Teyze yüzünde ciddi bir ifadeyle Garion'a dönerek, "Sen biraz burada kal canım," dedi. Diğerleri sessizce odadan çıkarken Garion durup bekledi.
"Kapıyı kapa Garion," dedi Pol uyuyan ihtiyarın yatağının yanına bir sandalye çekerek. Garion kapıyı kapatıp yanına döndü. "Gerçekten iyileşiyor mu Pol Teyze?"
Polgara başıyla onayladı. "Esas tehlikeyi atlattık. Fiziksel olarak daha güçlü şimdi. Ama benim kaygım fiziksel durumuyla değil, zihniyle ilgili. O yüzden seninle yalnız konuşmak istedim."
Garion buz gibi bir korkunun yüreğini sardığını hissetti. "Zihni mi?"
"Sesini alçalt canım," dedi Pol alçak sesle. "Bunun kesinlikle ikimizin arasında kalması gerekiyor." Gözlerini hâlâ Belgarath'ın yüzünden ayırmamıştı. "Böyle bir hastalığın çok ciddi yan etkileri olabilir; uyandığında nasıl olacağını bilmemiz mümkün değil. Çok ciddi bir biçimde zayıflamış olabilir."
"Zayıflamış mı? Nasıl?"
"iradesi büyük ölçüde güçsüz düşmüş olabilir sıradan bir ihtiyarınla kadar. Sınırlarını sonuna kadar zorladı, gücü bir daha hiç geri gelmeyebilir."
"Yani artık büyücü olamaz mı?"
"Malumu ilam etme Garion," dedi Polgara bitkin bir tavırla. "Eğer böyle bir şey olursa, bunu herkesten gizlemek ikimize düşüyor. Bütün bu yıllar boyunca Angaraklan kontrol altında tutan tek şey dedenin gücüydü. Eğer o güce bir şey olmuşsa, ikimizin sanki o her zamanki halindeymiş izlenimini yaratmamız gerekiyor. Mümkünse gerçeği kendisinden bile gizlemeliyiz."
"Onsuz ne yaparız?"
"Yola devam ederiz Garion," dedi Polgara alçak sesle, gözlerinin içine bakarak. "Görevimiz, içimizden biri düştü diye aksatılamayacak kadar önemli bu biri deden bile olsa. Zamana karşı yarışıyoruz.

Kehaneti yerine getirip, Eras Yortusuna kadar Taş'ı Riva'ya ulaştırmalıyız. Yanımızda olması gereken kişileri de toplamalıyız."
"Kim bunlar?"
"Prenses Ce'Nedra mesela."
"Ce'Nedra mı?" Garion küçük prensesi hiç unutmamaştı tabii ki, ama Pol Teyzenin onu da Riva'ya götürmeyi niye bu kadar mesele yaptığını da anlamıyordu.
"Zamanla anlayacaksın canım. Bütün bunlar doğru zamanda ve doğru sırayla gerçekleşmesi gereken bir olay dizisinin parçalan. Çoğu durumda, bugün geçmiş tarafından belirlenir. Ama bu olaylar farklı. Bu defa bugün olmakta olan, gelecek tarafından belirleniyor. Eğer her şeyi tam olması gerektiği gibi yapmazsak, sonuç farklı olacak. Bunu da hiçbirimiz istemeyiz."
"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Garion kenisini onun ellerine teslim ederek.

Pol Teyze şükranla gülümseyerek, "Sağol Garion," dedi kısaca. "Diğerlerinin yanına gittiğinde, sana babamın nasıl olduğunu soracaklardır. Hiç istifini bozmadan, gayet iyi olduğunu söylemeni istiyorum."
"Yalan söylememi istiyorsun yani." Bir soru bile değildi bu. "Dünyada hiçbir yer casuslardan a-rınmış değildir Garion. Bunu sen de benim kadar biliyorsun. Ne olursa olsun, babamın tamamen iyileş-meyebileceğine dair bir fikrin Argaraklara ulaşmasına izin veremeyiz. Gerekirse dilin morarana kadar yalan söyle. Batının kaderi bunu ne kadar iyi becerdiğine bağlı." Garion ona bakakaldı.
"Tabii bütün bunlar tamamen gereksiz de olabilir," dedi Pol. "Bir iki hafta dinlendikten sonra aynen eskisi gibi de olabilir. Ama aksi ihtimalde hızlı davranmaya hazır olmalıyız."
"Hiçbir şey yapamaz mıyız?"
"Elimizden geleni yapıyoruz zaten. Ötekilerin yanına git şimdi Garion gülümsemeyi de unutma. Gerekirse çenen ağrıyana kadar sırıt." Odanın köşesinden hafif bir ses gelince, irkilerek o tarafa döndüler. Emanet mavi gözlerinde ciddi bir ifadeyle durmuş onlara bakıyordu.
"Onu da götür," dedi Pol Teyze. "Karnını doyur göz kulak ol." Garion başını sallayarak oğlana i-şaret etti. Emanet o güven dolu gülümseyişiyle Garion'un yanına geldi. Uzanıp şuursuz yatan Belga-rath'ın elini okşadı, sonra Garion'un peşine takılarak odadan çıktı.
Kraliçe Silar onları karşılamaya geldiğinde yanında olan uzun boylu, kumral kız, koridorda onu bekliyordu. Garion kızın cildinin çok soluk olduğunu fark etti, neredeyse şeffaftı teni. Gri gözleri ise doğruca gözlerinin içine bakıyordu. "Ebedi Kişi daha iyi mi?" diye sordu Garion'a.
"Çok iyi," dedi Garion elinden geldiğince kendine güvenli bir tavırla. "Bugün yarın ayağa kalkar."
"Çok zayıf görünüyordu," dedi kız. "Çok yaşlı, çok kırılgan."
"Belgarath mı kırılgan?" Garion zoraki bir kahkaha koy verdi. "Çelik gibidir o."
"Ne de olsa yedi bin yaşında."
"Onun için fark etmez ki. Çoktandır yılları saymayı bıraktı."
"Sen Garion'sun değil mi?" dedi kız. "Kraliçe Silar geçen yıl Val Alorn'dan döndüğünde senden bahsetmişti. Daha küçük olduğunu sanıyordum."
"O zaman küçüktüm," dedi Garion. "Bu bir yıl beni yaşlandırdı."
"Benim adım Adara," dedi uzun boylu kız. "Kraliçe Silar seni büyük salona getirmemi söyledi. Yemek hazır olacak neredeyse."
Garion kibar bir tavırla başını eğdi. İçini kemiren endişeye rağmen, bu sessiz, güzel kızı bir yerden tanıdığına dair histen kurtulamıyordu bir türlü. Emanet uzanıp kızın elini tuttu ve üçü elele meşalelerle aydınlatılmış koridorda ilerlemeye başladılar.
BÜYÜLÜŞATO
Kral ÇoHag'ın büyük salonu alt kattaydı. Dar ve uzun bir salondu bu; kızgın kömürlerin çevresine kümelenmiş sandalyeler ve üzerleri yastıklarla kaplı banklardan oluşuyordu. Barak, kocaman ellerinden birinde bir bira kupası, yardan aşağı inişlerini biraz da süsleyerek anlatıyordu.
"Başka seçeneğimiz yoktu aslında," diyordu iri yarı Çerek. "Taur Urgas günlerdir ensemizden ayrılmamıştı; kestirmeden gitmek zorundaydık."
Hettar başını sallayarak, "Beklenmedik durumlar ortaya çıkınca planlar değişir," dedi. "Bu yüzden yardan aşağı inen bütün geçitlere gözcü koymuştuk."
"Gene de orda olduğunuzu bize haber vermeliydiniz bence," dedi Barak biraz alınmış bir tavırla.
Hettar kurt gibi sırıtarak, "Bu riski göze alamazdık Barak," dedi "Murgolar bizi görebilirdi; onları ürkütmek istemedik. Eğer geri dönseler çok yazık olmaz mıydı?"
"Başka şey düşünmez misin sen?"
Hettar bir süre düşündükten sonra, "Galiba düşünmüyorum," dedi.
Tam o sırada yemeğin hazır olduğu anons edildi ve salonun öteki ucundaki uzun masaya geçtiler. Masadaki genel muhabbet Garion'un Pol Teyzenin sözünü ettiği o korkunç ihtimal hakkında birilerine açıkça yalan söylemesine gerek bırakmayacak şekilde gelişiyordu. Yemekten sonra da Adara'nın yanına oturup yarı uykulu bir şekilde konuşulanları dinlemeye başladı.
Kapıda küçük bir karışıklık oldu, sonra bir muhafız içeri girerek yüksek sesle "Belar Rahibi!" diye bağırdı. Beyaz cüppeli, uzun boylu bir adam, peşinde yırtık pırtık kürklere bürünmüş dört kişi olduğu halde salona girdi. Bu dört kişi tuhaf bir şekilde, ayaklarını sürerek yürüyorlardı.

Garion hemen bunların Ayı Mezhebinden olduğunu anladı; adamların grubun Val Alorn'da gördüğü Çerek üyelerinden hiç farkları yoktu.
"Haşmetmeap," diye gürledi beyaz cüppeli adam.
"Selam ÇoHag," dedi dört adam bir ağızdan. "Algar Kabile Reislerinin Başı, Alorya'nın güney sınırlarının koruyucusu."
Kral ÇoHag hafifçe başını eğerek, "Mesele nedir Elvar?" diye sordu rahibe. "Haşmetmeaplarını Kara Tann'nın güçlerine karşı kazanılan büyük zaferden ötürü kutlamak istemiştim," dedi rahip.
"Çok naziksin Elvar," diye cevap verdi ÇoHag kibarca.
"Ayrıca," dedi Elvar, "bana kutsal bir nesnenin Algar Kalesine getirilmiş olduğu bildirildi. Haşmetmeap bu nesneyi muhafaza edilmek üzere din adamlarına vermek isteyeceklerdir diye düşünüyorum."
Garion rahibin talebi üzerine telaşla ayağa fırlayacak oldu, ama sonra itirazını nasıl dile getirebileceğini kestiremediği için durdu. Ancak Emanet yüzünde güvenli bir gülümsemeyle Elvar'a doğru yürümeye başlamıştı bile. Durnik'in dikkatle attığı düğümler çözülmüş ve oğlan belindeki keseden çıkardığı Taş'ı rahibe uzatmıştı bile. "Emanet?" diye sordu.
Elvar gözleri yuvalarından uğrayarak ellerini başının üstüne kaldırdı taşa dokunmamak için.
"Haydi alsana Elvar," diyen alaycı sesi duyuldu Polgara'nın kapıdan. "Ruhunun sessizliğinde hiçbir kötü niyeti olmayan kişi elini uzatıp Taş'ı alsın."
"Leydi Polgara," diye kekeledi rahip. "Biz demiştik ki... Yani ben..."
"Bazı tereddütleri var galiba," dedi tpek alayla. "Belki de kendi günahsızlığı hakkında derin şüpheleri vardır. Bir rahip için önemli bir kusur derim buna ben."
Elvar ellerini indirmeden, çaresiz bir ifadeyle ufak tefek Drasniyalı'ya baktı.
"Almaya hazır olmadığın bir şeyi istememelisin Elvar," dedi Polgara.
"Leydi Polgara," dedi Elvar. "Biz sanmıştık ki, yani siz babanızla meşgul olduğunuz için..." Du-

rakladı.
"...Benim haberim olmadan Taş'ı alabileceğinizi sanmıştınız. Bir daha düşün Elvar. Taş'ın Ayı Mezhebinin eline geçmesine izin verir miyim hiç. Tabii onu korumaya yazgılı olan kişi sensen o başka. Babam da ben de bu yükü bir başkasına devretmekten sevinç duyarız. Niye deneyip görmüyoruz ki? Bütün yapacağın elini uzatıp Taş'ı almak."
Elvar'ın yüzü bembeyaz oldu ve Emanet'in önünden korkuyla geri çekildi.
"Sanıyorum çekilebilirsin Elvar," dedi Kral ÇoHag kesin bir tavırla.
Rahip çaresizce etrafına bakındı, sonra peşinde tarikat mensupları, hızla salonu terk etti.
"Söyle de şunu ortadan kaldırsın Durnik," dedi Polgara demirciye. "Şu düğümlere de bir şeyler yap."
"Kurşunla mühürleyebilirim," dedi Durnik. "Belki o zaman açamaz."
"Denemeye değer." Polgara etrafına bakındı. "Babamın uyandığını bilmek istersiniz diye düşündüm, ihtiyar aptal sandığımızdan da güçlüymüş."
Garion dikkat kesilerek Polgara'ya baktı ve bir şey gizleyip gizlemediğini anlamaya çalıştı, ama teyzesinin yüzünde hiçbir ifade yoktu.
Barak rahatlamış bir tavırla kahkaha atarak Hettar'ın omuzuna bir şaplak attı. "Söylemiştim size," dedi keyifle. Salondaki herkes Polgara'nın etrafını sarmaya başlamıştı bile.
"Uyandı," dedi Polgara. "Şu anda söyleyebileceğim tek şey bu. Ha, bir de her zamanki sevimliliği üstünde. Yatağında topaklar olduğundan şikâyet ediyor ve bira istiyor."
"Hemen göndereyim," dedi Kraliçe Silar.
"Hayır Silar," dedi Polgara kesin bir tavırla. "Bira değil et suyu içecek."
"Bundan pek hoşlanmayacaktır," dedi İpek.
"Yaa, ne yazık değil mi?" Gülümsedi, sonra odaya gitmek için döndü, sonra durup soru sorar gibi, rahatlamış ama Belgarath'ın gerçek durumunu hâlâ merak eden bir halde Adara'nın yanında oturan Garion'a bakü. "Bakıyorum," dedi, "kuzeninle tanışmışsın."
"Kimle?"
"Öyle ağzın açık durma Garion," dedi Pol. "Geri zekâlıya benziyorsun bu halinle. Adara annenin kızkardeşinin en küçük kızı. Daha önce söylememiş miydim?"
Bu haber Garion'un üstüne çöküverdi. "Pol Teyze!" diye haykırdı. "Bu kadar önemli bir şeyi nasıl unutabilirsin?"

Ama bu haberden en az onun kadar şaşkınlığa kapılan Adara, küçük bir çığlık koparıp Garion'un boynuna sarılarak onu öpmüştü bile. "Sevgili kuzenim," dedi sonra yeniden.
Garion kızardı, rengi soldu, sonra tekrar kızardı. Önce Pol Teyzeye, sonra kuzinine baktı; ne konuşabiliyor, ne de doğru dürüst düşünebiliyordu.
BÜYÜLÜŞATO
YEDİNCİ BOLUM
BUNU İZLEYEN GÜNLERDE, herkes dinlenip de Pol Teyze de Belgarath'ı iyileştirmeye çalışırken, Garion bütün vaktini kuziniyle geçirdi. Çocukluğundan beri aile adına neyi varsa Pol Teyzeden ibaret olduğuna inanmıştı. Sonra Bay Kurt'un Belgarath'ın da akrabası olduğunu keşfetti, çok çok kuşaklar gerisinden de olsa. Ama Adara farklıydı. Her şeyden önce neredeyse kendisiyle aynı yaştaydı, bu yüzden de her zaman hayatında varolmuş olan boşluğu hemen dolduruverdi. Başkalarında olan ama kendisinin asla sahip olmadığı kız kardeşlerin, kuzinlerin ve genç teyze ve halaların hepsinin yerini tutuyordu Adara.
Adara ona Algar Kalesini baştan aşağı gezdirdi. Uzun, boş koridorlarda dolaşırken sık sık elele tutuşuyorlardı. Ama çoğunlukla konuşuyorlardı. Gözden uzak köşelerde başbaşa verip konuşuyor, gülüşüyor, birbirlerine sırlarını ve kalplerini açıyorlardı. Garion kendisinde daha önceden hiç fark etmediği bir konuşma açlığı sezmişti. Geçen yılın olayları onu ketumlaştırmıştı, şimdi ise sözler sel gibi dökülüyordu ağzından. Bu uzun boylu, güzel kuzinini öylesine sevmişti ki, ona başka kimseciklere söyleyemeyeceği dertlerini bile anlatıyordu. Adara da ona aynı derinlikte bir sevgiyle cevap veriyor ve iç dökmelerini öyle bir dikkatle dinliyordu ki, Garion daha da açılıyordu.
"Gerçekten yapabiliyor musun?" diye sordu parlak bir kış günü öğleden sonra, kale duvarının yükseklerinde bir çıkıntıda, ufka kadar uzanan kahverengi otlaklara bakan bir pencereye arkalarını dönmüş otururlarken. "Gerçekten bir büyücü müsün yani?"
"Maalesef öyle," diye cevap verdi Garion. "Niye 'maalesef,' dedin?"
"Bu büyücülük işinde bayağı korkunç şeyler de var Adara. Başta inanmak istemiyordum, ama bir şeyin olmasını istediğimde oluyordu hep. Sonunda artık şüphe edemeyeceğim bir noktaya geldim."
"Göster bana," dedi Adara.
Garion gergin bir tavırla etrafa bakındı. 'Yapmasam daha iyi olacak," dedi sonra özür dilercesine. "Belli bir gürültü çıkarıyor büyü; Pol Teyze de bunu duyabilir. Sırf gösteriş için böyle bir şey yapmamı pek hoş karşılamaz gibi geliyor bana."
"Ondan korkmuyorsun herhalde."
"Tam olarak korkmak değil. Benim yüzümden üzülmesini istemiyorum." Bir an düşündü. "Açıklamaya çalışayım bak. Bir zamanlar Nyissa'da müthiş bir kavga etmiştik. Aslında kastetmediğim bir sûru şey söyledim ona. O da bana benim için nelere katlandığını anlattı." Kasvetli bir suratla pencereden dışarı bakarken, Greldik'in gemisinin sisli güvertesinde Pol Teyzenin söylediklerini hatırladı. "Bana tam bin yıl harcamış Adara aileme yani. Ama hepsi benim içinmiş. Benim yüzümden kendisi için önemli olan her şeyi feda etmiş. Bunun beni nasıl bir yükümlülük altına soktuğunu hayal edebiliyor musun? Benden ne isterse yaparım; ayrıca bir daha onu kırmamak için kolumu bile keserim."
"Onu çok seviyorsun demek Garion."
"Sevginin de ötesinde. Bizim aramızdaki şeyi tarif edebilecek kelime icat edilmedi daha." Adara sesini çıkarmadan elini tuttu, gözlerinde sıcak, merak dolu bir sevgiyle.
BELGARIAD 4
Akşamüzeri Garion Pol Teyzenin huysuz hastasıyla uğraştığı odaya gitti. Birkaç gün dinlendikten sonra Belgarath bu zoraki yatak hapsi yüzünden iyice tersleşmişti. Cibinlikli yatağında, başının altında bir sürü yastıkla uyuklarken bile yüzünden huysuzluk akıyordu. Pol Teyze her zamanki gri elbisesiyle başucunda oturmuş, Garion'un eski tuniklerinden birini Emanet'e göre ufaltmakla meşguldü. Oğlan da yakınlarda oturmuş, kendisini olduğundan daha yaşlı gösteren o ciddi yüz ifadesiyle onu seyrediyordu.
"Nasıl?" diye sordu Garion alçak sesle, uyuyan dedesine bakarak.
"Düzeliyor," dedi Pol Teyze tuniği elinden bırakarak. "Gittikçe huysuzlaşıyor, ki bu da iyiye işaret."
"Şeyin... geri geldiğine dair bir işaret var mı? Şeyin yani..." Garion muğlak bir el işareti yaptı.
"Hayır," dedi Pol. "Daha bir şey yok. Ama henüz erken."

"Fısıldaşmayı keser misiniz lütfen," diye haykırdı Belgarath gözlerini açmadan. "Bu gürültüde nasıl uyuyabilirim?"
"Uyumak istemediğini söyleyen sendin," dedi Polgara.
"O daha önceydi," diye terslendi Belgarath gözlerini açarak. Garion'a baktı. "Nerelerdeydin?"
"Garion kuzini Adara ile hasret gideriyordu," dedi Pol Teyze.
"Arada bir uğrayabilirdi herhalde," diye söylendi ihtiyar.
"Senin horlamanı dinlemek pek eğlenceli bir şey değil baba."
"Ben horlamam Polgara."
"Öyle diyorsan öyledir baba," dedi Pol uysal bir tavırla.
"Benim suyuma gidermiş gibi yapma Pol!"
"Tabii yapmam baba. Şimdi, bir tas nefis et suyuna ne dersin?"
"Nefis et suyu filan istemiyorum. Az pişmiş kırmızı et istiyorum. Ayrıca bira da istiyorum."
"Ama et ve bira yok baba. Ben ne verirsem onu yiyeceksin. Et suyu ve süt."
"Süt mü?"
"Onun yerine lapa ister miydin?"
ihtiyar öfkeyle ağzını açarken, Garion sessizce odadan sıvıştı.
Bunu izleyen günlerde Belgarath hep iyiye gitti. Birkaç gün sonra yataktan çıkmıştı. Polgara i-tiraz eder gibi göründü, ama Garion teyzesinin gerçek niyetini anlayacak kadar iyi tanıyordu ikisini de. Polgara uzun yatak istirahatlerini iyi bir tedavi şekli olarak görmezdi. Hastalarının mümkün olduğunca çabuk ayağa kalkmalarını isterdi. Huysuz babasını yatağa bağlamak ister gibi görünerek, kelimenin tam anlamıyla yataktan çıkmaya zorlamış oluyordu onu. Bunun da ötesinde, Belgarath'a dayattığı yasaklar o kadar inceden hesaplanmıştı ki, ihtiyarı öfkelenmeye, zihnini çalıştırmaya sevkediyordu; başa çıkamayacağı kadar zorlamıyordu, yalnızca fiziksel iyileşmesine denk düşecek bir zihinsel faaliyeti kışkırtıyordu. Polgara'nın ihtiyarın iyileşmesini çeşitli oyunlarla hızlandırması, tıp alanından çıkıp sanat a-lanına giren bir şey olmuştu.
Belgarath Kral ÇoHag'ın yemek salonunda ilk göründüğünde, insanı dehşete düşürecek kadar zayıftı. Pol Teyzenin koluna tutunarak yürüyor ve sık sık sendeliyordu. Ama daha sonra, muhabbet ilginç hale gelmeye başladığında, bu zafiyetinin pek de sahici olmadığı ortaya çıktı yavaş yavaş, ihtiyar büyücü de arada bir kendine acındırma numaralarına başvurabiliyordu. Bir süre sonra Pol Teyze oyununu ne kadar iyi oynarsa oynasın, Belgarath'ın da en az onun kadar iyi bir oyuncu olduğu belli olmuştu, ikisinin çeşitli manveralarla birbirlerinin etrafından dolanıp durması seyre değer bir görüntüydü.
Ancak nihai soru cevapsızdı hâlâ. Belgarath'ın fiziksel ve zihinsel sağlığını tekrar kazanacağı kesindi, ama iradesinin eskisi gibi olup olmadığı sınanmamıştı henüz. Garion bu sınavın zamanının he-

nüz gelmediğinin farkındaydı.
Kale'ye vardıklarından bir hafta kadar sonra, bir sabah erkenden Adara Garion'un kapısını çaldı; daha uyanır uyanmaz kapıdakinin Adara olduğunu biliyordu Garion. "Evet?" diye seslendi hızla gömleğiyle pantolonunu giyerken.
"Bugün atla dolaşmaya çıkmak ister misin Garion?" diye sordu kız. "Güneş açtı, hava da biraz ı-sındı."
"Tabii," dedi Garion hemen, Hettar'ın hediye ettiği Algar çizmelerini giyerken. "Bir dakikada giyinirim."
"Acelesi yok," dedi Adara. "Sana bir at eyerletip mutfaktan da yiyecek bir şeyler alacağım, istersen Leydi Polgara'ya nereye gittiğimizi haber ver. Batı ahırında buluşuruz."
"Hemen geliyorum," dedi Garion.
Pol Teyze büyük salonda Kral ÇoHag ve Belgarath ile oturuyordu. Kraliçe Silar da hemen yanlarında, büyük bir tezgâhta bir şeyler dokuyordu. Mekiğin sesi insana uyku verecek bir monotonluktaydı.
"Kışın yolculuk zor olacak," diyordu Kral ÇoHag. "Ulgo dağlan fecidir şimdi."
"Bundan kurtulacak bir yol biliyorum," dedi Belgarath tembel tembel. Koca bir koltuğa gömülmüştü. "Prolgu'ya geldiğimiz yoldan döneriz; ama önce Relgle bir konuşmam gerek. Çağırtabilir misin?"
ÇoHag başını sallayıp hizmetkârlardan birine işaret etti, sonra Belgarath bir bacağını koltuğun kolundan sallandırıp yerine daha da gömülürken adama bir şeyler fısıldadı. İhtiyar büyücü

yumuşak yünden gri bir tunik giymişti; daha sabah olmasına rağmen eline bir bira maşrapası vardı.
"Biraz fazla kaçırmıyor musun?" diye sordu Pol Teyze dik dik maşrapaya bakarak.
"Gücümü kazanmam lazım Pol," dedi Belgarath masum bir tavırla. "Bira kan yapar. Hâlâ yataklık hasta olduğumu unutma."
"Hastalığının ne kadarı ÇoHag'ın bira fıçılarından ileri geliyor, emin değilim," dedi Pol. "Bu sabah kalktığında berbat görünüyordun."
"Şimdi çok daha iyiyim," dedi ihtiyar gülümseyerek. Sonra kendine bir bira daha doldurdu.
"Eminim öyledir. Ne var Garion?"
"Adara atla gezmeye çıkalım dedi," dedi Garion. "Sana nereye gittiğimi söylesem iyi olur diye düşünüm... Düşündük... Yani Adara öyle dedi."
Kraliçe Silar yumuşak bir gülümsemeyle, "En sevdiğim refakatçimi çaldın Garion," dedi. "Özür dilerim," dedi Garion. "Eğer ona ihtiyacınız varsa gitmeyiz." "Şaka yapıyordum canım," diye güldü kraliçe. "Haydi gidin de eğlenin."
Tam o sırada Relg salona girdi; hemen arkasından da Taiba geliyordu. Marag kadın bir kere yıkanıp da doğru dürüst elbiseler giyince hepsini şaşırtmıştı. Artık Rak Cthol'un altındaki mağaralarda buldukları ümitsiz, pis köle kadın değildi. Bembeyaz bir cildi ve dolgun bir vücudu vardı. Farkında bile olmadan o kadar büyük bir zarafetle yürüyordu ki, Kral ÇoHag'ın kabilesinin erkekleri o yanlarından geçerken dudaklarını büzüp merakla onu seyrediyorlardı. Taiba seyredildiğinin farkındaydı, ama bu o-nu rahatsız etmek şöyle dursun, hoşuna gidiyor ve kendine güvenini artırıyordu. Menekşe rengi gözlerinde bir pırıltıyla sık sık gülümsüyordu. Ama Relg'den de uzaklaşmıyordu hiç. Başta Garion, kadının sırf Relg onu görsün de huzursuz olsun diye, saplan bir eğlence isteğiyle kasten yaptığını düşünüyordu bunu; ama artık pek emin değildi. Kadın artık hiç düşünmeden Relg'i her yerde izliyordu. Az konuşuyordu, ama hep oradaydı.
"Beni mi çağırdın Belgarath?" diye sordu Relg. Sesindeki sertlik bir miktar azalmıştı, ama göz-

leri hâlâ şiddetli bir endişe taşıyordu.
"Relg," dedi Belgarath coşkuyla. "Aslanım benim. Gel, otur bir bira iç."
"Sağol, ben su alayım," dedi Relg kesin bir tavırla.
"Sen bilirsin," diye omuzlarını silkti Belgarath. "Diyordum ki, Prolgu'dan Sendarların ülkesinin güney sınırına kadar giden bir yeraltı yolu biliyor musun?"
"Çok uzun yol," dedi Relg.
"Dağlan geçmeye kalkarsak daha uzun olur," dedi Belgarath. "Mağaralarda ne kar, ne de canavarlar var. Böyle bir yol var mı?"
"Var, "dedi Relg.
"Bizi götürür müsün," diye üsteledi ihtiyar.
"Gerekiyorsa götürürüm," diye kabullendi Relg gönülsüzce.
"Bence gerekiyor Relg," dedi Belgarath.
Relg içini çekerek, "Ben de yolculuğumuz bittiğine göre artık eve dönebilirim diye ummuştum," dedi üzüntüyle.
Belgarath güldü. "Aslında yolculuk daha yeni başladı Relg. Daha gidecek çok yolumuz var."
Taiba bu söze hafif, sevimli bir gülümsemeyle karşılık verdi.
Garion küçük bir elin elini tuttuğunu hissetti ve eğilip salona yeni gelmiş olan Emanet'e gülümsedi. "Olur mu Pol Teyze?" dedi sonra,
"Atla gezmeye gidebilir miyim?"
"Tabii canım," dedi Pol. "Ama dikkatli ol. Adara'ya gösteriş yapayım derken düşüp bir yerini kırmanı istemiyorum."
Emanet Garion'un elini bırakıp Relg'e doğru yürüdü. Durnik'in özenle kurşunla mühürlediği düğümler gene açılmıştı; oğlan Taş'ı çıkarıp Relg'e uzatarak, "Emanet?" dedi.
"Haydi alsana Relg," dedi Taiba şaşkın Ulgo'ya. "Dünyada kimse senin saflığını sorgulayamaz, değil mi?"
Relg geri çekilerek başını salladı. "Taş başka bir dinin kutsal emaneti," dedi sonra. "UL'a değil Aldur'a ait, o yüzden dokunmam doğru olmaz."
Taiba menekşe rengi gözlerini yobazın yüzünden ayırmadan, bilmiş bilmiş gülümsedi.
"Emanet," dedi Pol Teyze. "Buraya gel."

Çocuk itaatkâr bir tavırla yanına gitti. Pol keseyi alıp açtı ve "Koy içine," dedi. Emanet içini çekerek Taş'ı keseye koydu.
"Nasıl ikide bir açıyor bunu anlayamıyorum," dedi Polgara kendi kendine, kesenin ağzını bağlarken.
Garion'la Adara Kale'den çıkıp batıdaki alçak tepelere doğru at sürdüler. Gökyüzü masmaviydi, güneşse çok parlak. Sabah serinliği olmasına rağmen, geçen hafta kadar soğuk değildi hava. Atlarının ayaklan altındaki otlar kahverengi ve cansızdı; kış göğünün altında yeniden yeşerecekleri zamanı bekliyorlardı. Bir saat kadar konuşmadan yan yana at sürdüler. Sonunda bir tepenin rüzgârdan korunaklı güney yüzünde durup atlarından indiler. Yan yana oturup millerce uzanan Algarya yaylasının tekdüze enginliğine bakmaya başladılar.
"Büyücülükle neler yapılabilir?" diye sordu Adara sonunda.
Garion omuzlarını silkti. 'Yapana göre değişir. Bazıları çok güçlüdür, bazılarıysa pek bir şey yapamaz."
BÜYÜLÜŞATO
"Sen..." Duraksadı. "Şu çalıya çiçek açtırabilir misin?" Acele acele konuşmasından asıl sormak istediğinin bu olmadığını anlamıştı Garion. "Şu anda yani, kış ortasında."
Garion kuru, güdük çalıya baktı, sonra yapması gerekenleri zihninde sıraya koydu. "Açtırabilirim herhalde," diye cevap verdi sonra. "Ama bunu bu mevsimde yaparsam, çalının soğuğa karşı savunması olmadığından ölür."
"Alt tarafı bir çalı Garion." "Niye öldüreyim ki?"
Adara gözlerini kaçırarak, "Benim için bir şey yapar mısın Garion?" diye sordu. "Küçük bir şey olsa da olur. Şu anda bir şeylere inanmaya öyle ihtiyacım var ki."
"Deneyebilirim." Kızın birden nasıl böyle karamsar oluverdiğini anlayamamıştı. "Şöyle bir şeye ne dersin?" Kuru bir dal parçası alıp dikkatle bakarak elinde çevirdi. Sonra etrafına kuru ot parçalan sararken bir yanda da tam olarak ne yapmak istediğine karar verdi. İradesini dala yönelttiğinde bunu birden yapmadı, o yüzden değişim yavaş oldu. Sefil görünüşlü dal parçası ile otlar gözünün önünde dönüşürken, Adara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.
Çok harika bir çiçek değildi belki. Uçuk lavanta rengiydi ve bariz şekilde yana yatıktı. Küçüktü, taç yapraklan da yerlerine çok sağlam tutturulmamıştı. Ama yazı hatırlatan çok tatlı bir kokusu vardı. Garion çiçeği hiç ses çıkarmadan kuzinine uzatırken kendini çok garip hissetti. Bu kez çıkan ses, her zaman büyüyle bağlı olarak hissettiği o gürleme değil, tayı dirilttiği mağarada duyduğuna benzer bir çan sesiydi, iradesini yoğunlaştırırken ise çevresinden bir şey almamıştı. Her şey kendi içinden gelmişti ve bundan derin, tuhaf bir keyif duyuyordu.
"Çok güzel," dedi Adara küçük çiçeği hafifçe tutup kokusunu içine çekerek. Kestane rengi saçlan yüzünü Garion'dan gizliyordu. Başını kaldırdığında Garion gözlerinin dolu dolu olduğunu gördü, "Î-şe yaradı galiba," dedi kız. "En azından bir süre için."
"Ne oldu Adara?"
Kız cevap vermek yerine kahverengi çayırlara dikti gözlerini. Sonra ansızın, "Ce'Nedra kim?" diye sordu. "Diğerlerinin ondan bahsettiğini duydum."
"Ce'Nedra mı? O bir Prenses. Tolnedra İmparatoru Ran Borune' nin kızı." "Nasıl biri?"
"Çok ufak tefek. Zaten yan yanya Orman Perisi. Kızıl saçlı, yeşil gözlü, kotu huylu bir kız. Şımarık veletin teki. Benden de pek hoşlanmıyor."
"Ama bunu değiştirebilirsin, değil mi?" Adara gözyaşlannı silerek güldü.
"Ne demek istediğini anlamadım."
"Yani yapman gereken tek şey..." Eliyle muğlak bir işaret yaptı.
"Ha." Ne kastettiğini anlamıştı "Hayır, başkalannın düşünce ve duygulanyla oynayamayız. Yani... Tutulacak bir şey yoktur, anlıyor musun? Nereden başlayacağımı bile bilemem."
Adara bir sure ona baktıktan sonra başını ellerinin arasına gömerek ağlamaya başladı. "Gene ne oldu?" dedi Garion panik halinde. "Yok bir şey," dedi kız. "Önemli değil." "Önemli. Neden ağlıyorsun?"
"Ben... Senin büyücü olduğunu ilk duyduğumda ummuştum ki... Sonra da bu çiçeği yaptığında... Her şeyi yapabilirsin sanmıştım. Belki de benim için bir şey yapabilirsin sanmıştım."
"Ne istersen yapanm Adara. Biliyorsun bunu." "Ama yapamazmışsın Garion. Kendin söyledin."
BELGARIAD 4
"Ne yapmamı isteyecektin?"
"Belki birinin bana âşık olmasını sağlayabilirsin sanmıştım. Ne saçma, değil mi?"

"Kimin?"
Kız yüzüne sessiz bir vakarla baktı; gözleri hâlâ yaşlarla doluydu "Artık ne önemi var7 Sen bir şey yapamıyorsun bu konuda. Ben de. Zaten saçma bir fikirmış baştan beri. Haydi bu konuyu konuştuğumuzu unutalım." Ayağa kalktı. "Geri dönelim artık. Sandığım kadar güzel bir gün değilmiş. Üşüdüm."
Atlarına binip Kale'nin devasa surlarına doğru sessizce yola koyuldular. Artık konuşmuyorlardı. Adara konuşmak istemediğinden, Garion ise ne diyeceğini bilemediğinden.
Garion'un yarattığı çiçek ise geride unutulmuştu. Daha önce hiç varolmamış olan çiçek, tepenin eğimiyle korunup kış güneşinde ısınarak sessiz, bitkisel bir hazla şişti ve meyva verdi. Kalbinde minik bir tohum kesesi açılarak sayısız tohumu etrafa saçtı. Tohumlar kış otlarının kökleri arasından donmuş toprağa nüfuz ettiler ve bahan beklemeye başladılar.
BÜYÜLÜŞATO
SEKİZİNCİ BOLUM
ULGO KIZLARININ beyaz tenleri, platin rengi saçları ve koca siyah gözleri vardı. Prenses Ce'Nedra onların arasında nilüfer bahçesindeki kırmızı gül gibi kalıyordu. Kızlar birdenbire hayatlarının merkezi oluveren bu ufak tefek, enerjik yabancının her hareketini, sakin bir hayretle izliyorlardı. O bile yeterli bir tuhaflık olmasına rağmen, hayretlerinin tek nedeni saçlarının rengi değildi. Ulgolar ciddi tabiatlı, ölçülü bir halktı, pek az gülerler ya da duygularını belli ederlerdi. Ce'Nedra ise her zamanki gibi derisinin dışında yaşıyordu sanki. Onun minicik yüzündeki duygu ve ruh hali oynaşmalarını dilleri tutularak seyrediyordu kızlar. Onun anlattığı delice, zaman zaman da belden aşağı fıkralar karşısında kıpkırmızı kesilerek kıkırdaşıyorlardı. Hepsinin dert ortağı olmuştu İçlerinden yakın arkadaş olduğu en az bir düzinesi, kalbini küçük prensese bir ara açmıştı mutlaka.
Kötü günler de vardı tabii; Ce'Nedra'nın keyfinin olmadığı, sabırsız, inatçı olduğu günler, yumuşak başlı Ulgo kızlarını sebepsiz hezeyanları yüzünden ağlaya ağlaya yanından kaçırdığı zamanlar vardı. Kızlar bu tür fırtınalardan sonra bir daha yanına yaklaşmamaya yemin billah ettiklerinde, onu hiçbir şey olmamış gibi gülüp oynarken bulabiliyorlardı.
Prenses için zor bir zamandı. UL'un, diğerleri Rak Cthol'e giderken onun mağaralarda kalması emrine hiç tereddüt etmeden boyun eğmesinin sonuçlarını tam olarak anlamamıştı başta. Ce'Nedra hayatı boyunca olayların merkezinde yaşamıştı; şimdi ise geri plana itilmiş, hiçbir şey yapmadan sıkıcı saatlerin geçmesini bekliyordu. Duygusal yapısı beklemeye müsait değildi, arkadaşlarını ürkmüş güvercinler gibi kaçıştıran duygusal patlamaları da bu zorunlu eylemsizliğin sonucuydu.
Ruh halindeki ani değişiklikler, zavallı Gorim'e de oldukça zor anlar yaşatıyordu. Naif, yaşlı kutsal kişi, asırlardır sessiz bir tefekkür halinde yaşayıp gitmişti. Ce'Nedra ise bu sükûnetin ortasına bir kuyruklu yıldız gibi düşüvermişti. Zaman zaman tahammül sınırları zorlansa da, adamcağız bu huysuzluk anlarına, ağlama krizlerine, beklenmedik patlamalara katlanıyordu, tıpkı aniden boynuna sarılıp
Ce'Nedra keyifli olduğu günlerde arkadaşlarını Gorim'in adasının kıyısındaki sütunların arasına topluyordu; muhabbet ediyor, gülüşüyor ve onun icat ettiği küçük oyunları oynuyorlardı. Loş ve sessiz mağara, genç kız kahkahalarıyla çınlıyordu böyle zamanlarda. Düşünceli olduğu zamanlarda ise, Go-rim'le beraber kısa yürüyüşlere çıkıp, terk edilmiş Prolgu kentinin altındaki bu mağara ve tüneller kompleksinin ihtişamını seyrediyordu. Anlamayan biri için, prensesin kendi duygusal oyunlarına çok dalıp çevresindeki hiçbir şeyin farkında olmadığı söylenebilirdi; ancak durum böyle değildi. Karmaşık, küçük zihni, bir sinir krizinin ortalık yerinde bile gözlemleme, çözümleme ve sorgulama yeteneğini kaybetmiyordu. Gorim prensesin zihnini hem çabuk hem de öğrendiğini bir daha unutmayan cinsten olduğunu hayretle gördü. Ona halkının öykülerini anlattığında ise sık sık sorular soruyor, öykünün ardındaki anlamı araştırıyordu daima.
Bu konuşmalar sırasında prenses bir sürü şey keşfetti. Ulgo yaşamının merkezinde dinin bulunduğunu, bütün öykülerin kıssadan hissesinin, UL'un iradesine kayıtsız şartsız boyun eğme görevi olduğunu öğrendi. Bir Tolnedralı bu durumda sızlanır, hatta tanrısıyla pazarlığa bile kalkışırdı. Nedra bu tür pazarlıklara alışıktı, karşılıklı teklif ve artırmalara girme oyununu ise, halkı kadar çok severdi. Ulgo zihni ise bu tür bir laubaliliği anlayamıyordu. "Biz bir hiçtik," diyordu Gorim. "Hiçten de az. Yerimiz,

yurdumuz ve tanrımız yoktu. UL bizim tanrımız olmayı kabul edene kadar dünyada evsiz dolaştık. Bazı yobazlar, bir tek Ulgo bile tanrımızı kızdırırsa onun bizi terk edeceğine inanır. ÜL'un aklından geçenleri bilmek gibi bir iddiam yok tabii, ama onun bu kadar mantıksız olacağını sanmıyorum. Ama gene de, en başta bizim tanrımız olmaya gönüllü değildi; o yüzden en iyisi onu kızdırmamak."
"O sizi seviyor," dedi Ce'Nedra hemen. "Bize göründüğü gün bunu herkes anlayabilirdi yüzünden."
Gorim pek inanmış gibi görünmüyordu. "Umarım onu çok hayal kırıklığına uğratmamışımdır."
"Saçmalamayın," dedi prenses uçarı bir tavırla. "Tabii ki sizi seviyor. Dünyadaki herkes sever sizi." Sonra sözünü ispatlamak ister gibi uzanıp adamcağızı soluk yanağından öptü.
Gorim gülümseyerek, "Sevgili yavrum," dedi, "yüreğin o kadar açık ki, hemen senin sevdiklerini herkesin de seveceğini düşünüyorsun. Maalesef işler hep böyle yürümüyor. Mağaralarımızda benden pek hoşlanmayan bir sürü insan var."
"Laf," dedi Ce'Nedra. "Biriyle tartışmanız onu sevmediğiniz anlamına gelmez. Ben babamı çok severim ama durmadan kavga ederiz. Kavga etmek hoşumuza gider." Ce'Nedra Gorimle konuşurken "Saçmalama" ya da "Laf gibi sözler kullanmasında bir tehlike olmadığını biliyordu. Adamcağızı o kadar etkisi altına almıştı ki, ne istese diyebilirdi artık.
Çevresindekileri buna inandırmak güç olabilirdi belki, ama Ce'Nedra'nın davranışlarında hafiften hafife ama belirgin bazı değişiklikler oluyordu. Bu ciddi, ölçülü insanlara hâlâ aklına geleni yapan biri gibi görünüyordu, ama artık bir şey yapmadan ya da söylemeden önce kısa da olsa bir an düşünür olmuştu. Mağaralarda kendini birkaç kere mahcup duruma düşürmüştü ve Ce'Nedra'nın kesinlikle tahammül edemeyeceği bir şey varsa, o da mahcup düşmekti. Yavaş yavaş, belli etmeden az da olsa kendini kontrol etmenin değerini öğreniyor, hatta bazen bir hanımefendi gibi bile görünebiliyordu.
Bu arada Garion meselesini düşünecek zamanı da olmuştu. Onun yokluğu bu uzun haftalar boyunca özellikle ve açıklanamaz bir biçimde acı verici olmuştu Ce'Nedra için. Bir şeyini, çok değerli bir şeyini kaybetmiş gibiydi ve bu kayıp yerinde sızlayan bir boşluk hissi bırakmıştı. Duygulan her zaman o kadar karmaşıktı ki, onlarla asla tam olarak yuzleşmiyordu. Zaten çoğu zaman bu duygular o kadar hızlı değişirdi ki, birini anlayamadan yerine bir başkası gelmiş olurdu. Ama bu eksiklik duygusu o kadar uzun bir süredir varlığını koruyordu ki, sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalmıştı.
Aşk olamazdı bu. imkânsızdı. Köylü bir bulaşıkçıya âşık olmak, çok hoş biri olmasına rağmen, söz konusu olamazdı. O bir imparatorluk Prensesiydi, görevleri de apaçıktı. Eğer içinde duygularının arkadaşlıktan bir adım öteye geçtiğine dair en küçük bir şüphe olsaydı, Garion'la tüm ilişkisini hemen kesmek zorunda hissederdi kendini. Ce'Nedra Garion'la ilişkisini kesip onu bir daha görmemek istemiyordu ama. Böyle bir şeyi düşünmek bile gözlerinin dolup dudaklarının titremeye başlamasına yolaçı-yordu. O yüzden hissettiği şey aşk değildi olamazdı. Bunu bir kere karara bağlayınca kendini daha rahat hissetmeye başladı. Bu ihtimal onu dertlendirmişti, ama şimdi durumun böyle olmadığını mantık yoluyla kesinlikle ispatladığında rahatlamıştı. Mantığın sizi desteklemesi çok rahatlatıcı bir histi.
Geriye bir tek dostlarını beklemek kalıyordu o sonsuz, dayanılınız bekleyiş. Neredeydiler? Nerede kalmışlardı? Bu kadar uzun sürecek ne yapıyorlardı? Bekleyiş uzadıkça, yeni edindiği kendini kontrol etme yeteneği daha sık terk eder oluyordu onu. Beyaz tenli arkadaşları da o ani patlamaları haber veren küçük işaretleri kaygıyla kolluyorlardı sürekli.
En nihayet Gorim ona dostlarının dönmekte olduğu haberini almış olduğunu söyleyince, küçük prenses heyecandan havalara uçtu. Uzun ve ayrıntılı hazırlıklar yaptı. Onları usulüne uygun bir şekilde karşılayacaktı tabii. Küçük kız taşkınlıklarına gerek yoktu. Mazbut, ölçülü, bir imparatorluk Prensesine yakışır ve yetişkince olmalıydı karşılaması. Tabii görünüşü de.
En uygun tuvaleti seçene kadar saatlerce düşündü, sonunda yerlere kadar uzanan parlak beyaz bir Ulgo elbisesinde karar kıldı. Ancak Ulgo elbiseleri de Ce'Nedra'nın zevkine göre biraz fazla sade kalıyordu. Ölçülü olmalıydı, ama o kadar da değil. Düşünüp taşınarak elbisenin kollarını söktü, yaka-

sında değişiklikler yaptı. Göğüs ve belde ince bir altın iplikle çapraz bağlar yaparak bu bölgeleri biraz vurguladı. Sonra çabalarının sonucunu eleştirel bir gözle değerlendirdi. Beğendi.
Sonra saç sorunu çıktı ortaya. Her zamanki serbest, dağınık stili olamazdı. Başının üstünde yumuşak bukleler halinde toplanmalı, sonra bir omuzundan aşağı bırakılarak göğsünün

beyazlığına yeni bir renk katmalıydı. Kollan havada durmaktan ağrımaya başlayana kadar çalıştı. Bittikten sonra aynada elbisenin, saçının ve duruşundaki soylu ifadenin toplam etkisini inceledi. Fena değil, diyerek kutladı kendisini. Garion onu görünce ağzı açık kalacaktı. Küçük prenses pek mutluydu.
Kavuşma günü geldiğinde, bir gece önce hiç uyuyamamış olan Ce'Nedra Gorimle birlikte artık iyice alışmış olduğu çalışma odasında oturuyordu. Gorim elindeki uzun parşömeni, alttan boşaltıp üstten toplayarak okumaktaydı. O okurken de Prenses huzursuz huzursuz kıpırdanıyor, bir saç buklesini çiğneyip duruyordu.
"Bugün huzursuz gibisin çocuğum," dedi Gorim.
"Onu... Yani onları uzun süredir görmedim de..." dedi Ce'Nedra aceleyle. "Nasıl görünüyorum, iyi mi?" Bu soruyu sabahtan beri yedisekiz kere sormuştu.
"Çok güzelsin çocuğum," diye güvence verdi Gorim.
Ce'Nedra gülümsedi.
Bir hizmetkâr Gorim'in odasına girerek, "Misafirleriniz geldiler Kutsal Kişi," dedi saygılı bir reveransla.
Ce'Nedra'nın kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.
"Gidip onları karşılayalım mı çocuğum?" dedi Gorim parşömenini bırakıp ayağa kalkarak.
Ce'Nedra kendisini sandalyeden fırlayıp dışarı koşmaktan zorlukla alıkoydu. Kendini demir bir pençeyle kontrol altına alıp, sakin bir şekilde Gorim'in yanında yürümeye başladı. Bu arada da kendi kendine tekrarlayıp duruyordu: "Haysiyet; Ölçü; imparatorluk Prensesesine yakışır şekilde."
Dostları Gorim'in mağarasına girdiklerinde, yol yorgunu ve kirpas içindeydiler; ayrıca yanlarında tanımadığı kişiler de vardı. Ama onun gözleri bir tek yüzü arıyordu.
Garion hatırladığından daha yaşlı görünüyordu. Zaten hep ciddi olan yüzünde, eskiden görmediği bir ağırlık vardı şimdi. Yolda başına bir şeyler gelmişti demek ki önemli şeyler. Küçük prenses o-nun hayatındaki bu önemli olayları kaçırmış olmanın ezikliğini hissetti bir an. Sonra içi buz kesti birden. Yanındaki o fasulye sırığı gibi kız da kimdi. Ayrıca Garion bu ineğe neden o kadar sevecen davranıyordu? Ce'Nedra gölcüğün sakin sulan üstünden bu sadakatsiz genç a-dama dişlerini sıkarak baktı. Biliyordu bunun olacağını! Onu bir an için gözünden uzak tuttuğunda, gördüğü ilk kızın kollanna atılacaktı tabii. Ne cesaretle! Ne cesaretle!
Gölün öte yakasındaki grup köprüden geçip yakına geldikçe, Ce'Nedra'nın içi burkuldu iyice. Uzun boylu kız çok güzeldi. Koyu renk saçlan ve yüz hatlan mükemmeldi. Ce'Nedra çaresizlik içinde bir kusur aramaya başladı. Kızın yürüyüşü bile kusursuzdu! Öyle bir zarafetle ilerliyordu ki, Ce'Nedra'nın gözleri çaresizlikten yaşardı.
Acı içindeki prenses, selamlaşmalan ve tanıştırmalan duymadı bile. Algar kralına ve güzel kraliçesine kibarca reverans yaptı; Leydi Polgara'nm tanıştırdığı dolgun vücutlu güzel kadına adı Taiba'ydı kibarca selam verdi. Korktuğu an geliyordu ve bunu önlemenin imkânı da yoktu.
"Bu da Adara," dedi Leydi Polgara, Garion'un yanındaki güzel yaratığı göstererek. Ce'Nedra ağlamak istiyordu. Haksızlıktı bu. Kızın adı bile çok güzeldi. Çirkin bir adı olamaz mıydı yani?
"Adara," dedi Leydi Polgara, gözlerini Ce'Nedra'nın yüzünden ayırmadan. "Bu imparatorluk Prensesi, Asaletmeap Ce'Nedra."
Adara Ce'Nedra'nın kalbine bıçak gibi saplanan bir zarafetle reverans yaparak, "Asaletmeapla-nyla tanışmayı çok istiyordum," dedi. Sesi müzik gibiydi.
BELGARIAD 4
"Memnun oldum tabii," dedi Ce'Nedra yukarıdan bir tavırla. Vücudunun her zerresi bu nefret edilesi rakibeye saldırmak istese de, vakur ve sessiz duruşunu bozmadı. Herhangi bir tepki, yüz ifade-sindeki en ufak bir hoşnutsuzluk bile, Adara'nın zaferini kesinleştirirdi. Ce'Nedra kesin yenilgiyi kabullenemeyecek kadar prensesti kadındı. Sanki işkence görüyormuş kadar gerçek bir acı çekmesine rağmen, takınabildiği en haşmetli Prenses Hazretleri edasıyla dimdik durdu, içinden bütün unvanlarını tekrarlayarak, kim olduğunu kendine hatırlatmaya, gücünü toplamaya çalışıyordu. İmparatorluk Prensesi ağlamaz. Ran Borune'nin kızı sızlanmaz. Tolnedra'nın çiçeği salak bir bulaşıkçı oğlan başkasına â-şık oldu diye asla acı çekmez.
"Özür dilerim Leydi Polgara," dedi sonunda, titreyen elini alnına götürerek. "Ama bir anda şiddetli bir başağrısı saplandı, izninizle." Cevap beklemeden dönüp Gorim'in evine doğru yürümeye başladı. Tam Garion'un yanından geçerken bir an duraklayarak "Umarım çok mutlu olursun," dedi.
Garion hiç anlamadan bakıyordu.

Artık bu kadarı da olmazdı. Duygularını Adara'dan gizlemesi kesinlikle şarttı, ama bu Garion'du ve ne hissettiğini ona bildirmeliydi. "Senden tiksiniyorum Garion," diye fısıldadı şiddetle. "Bir daha yüzünü görmek bile istemiyorum."
Garion gözlerini kırpıştırdı.
"Senden ne kadar iğrendiğimi tahmin bile edemezsin." Sonra gene dimdik, başını eğmeden Gorim'in evine doğru yürümesine devam etti.
İçeri girer girmez odasına koşup kendini yatağa attı ve kırık bir kalple ağlamaya başladı. Kapıda hafif bir ayak sesi duydu; Leydi Polgara yanındaydı. "Pekâlâ Ce'Nedra," diyordu Polgara, "ne oluyor bakalım?" Yatağın kenarına oturup elini ağlayan küçük prensesin omuzuna koymuştu.
"Ah Leydi Polgara," diye sızlandı Ce'Nedra kollarına atılarak. "Oonu kakaybettim. Oo kıza âşık."
"O da kim canım?" diye sordu Polgara sükûnetle. "Garion. Adara'ya âşık, benimse yaşadığımın bile farkında değil." "Sen şaşkın ördeğin tekisin Ce'Nedra," dedi Polgara yumuşak bir sesle.
"Ama onu seviyor, değil mi?" diye sordu Ce'Nedra. "Tabii seviyor canım."
"Biliyordum," diye hıçkırmaya başladı Ce'Nedra yeniden. "Sevmesi çok normal," dedi Polgara.
"Ne de olsa kuzini." "Kuzini mi?" yüzü gözyaşlanndan sırılsıklam olan Ce'Nedra ansızın doğruluverdi. "Teyzesinin kızı," dedi Polgara. "Garion'un annesinin Algar olduğunu biliyordun, değil mi?" Ce'Nedra ses çıkarmadan başını hayır anlamında salladı. "Yani mesele bu mu şimdi?" Ce'Nedra başıyla onayladı. Ağlaması kesilivermişti.
Leydi Polgara elbisesinin yeninden bir mendil çıkarıp küçük kıza uzatarak, "Burnunu sil canım," dedi. "Burnunu çekmek sana hiç yakışmıyor."
Ce'Nedra sümkürdü.
"Sonunda kabul ettin demek," dedi Polgara. "Ben de daha ne kadar erteleyeceğini merak ediyordum."
"Neyi kabul ettim?"
Polgara dik dik yüzüne bakınca, Ce'Nedra kızararak başını önüne eğdi. "Bu daha iyi," dedi Polgara. "Benden bir şeyler gizlemeye çalışma Ce'Nedra. Hem faydası yok, hem de işleri senin için daha

zorlaştırıyor."
Ce'Nedra itiraf ediverdiği şeyin sonuçlarını fark edince gözleri faltaşı gibi açıldı. "Mümkün değil," dedi müthiş bir dehşetle. "Olamaz."
"Babamın pek sevdiği deyişle, hemen hemen her şey mümkündür," dedi Polgara. "Ne yapacağım şimdi?"
"Önce gidip yüzünü yıka," dedi Polgara. "Bazı kızlar kendilerini çirkinleştirmeden ağlayabilir, ama senin rengin müsait değil buna. Korkunç bir haldesin. Sana tavsiyem, mümkün olduğunca halkın 6-nünde ağlama."
"Onu kastetmedim," dedi Ce'Nedra. "Garion'u ne yapacağım?"
"Bir şey yapman gerektiğini sanmıyorum canım. Zamanla işler kendi kendine düzelecektir."
"Ama ben bir prensesim, o ise yani sadece Garion. Böyle şeylere izin verilmez ki."
"Her şey yoluna girer," dedi Leydi Polgara. "Güven bana Ce'Nedra. Çok uzun bir süredir bu gibi şeyleri ayarlamakla uğraşıyorum. Şimdi gidip yüzünü yıka."
"Kendimi rezil ettim, değil mi?" diye sordu Ce'Nedra.
"Halledilemeyecek kadar kötü bir durum yok," dedi Polgara soğukkanlılıkla. "Dostlarını uzun bir aradan sonra yeniden görmenin heyecanına verip geçiştirebiliriz. Bizi gördüğüne sevindin, değil mi?"
"Ah, Leydi Polgara," diyerek ona sanldı Ce'Nedra. Aynı anda hem gülüyor, hem ağlıyordu.
Ce'Nedra'nın ağlama krizinin yolaçtığı hasar giderildikten sonra, Gorim'in çalışma odasında oturan diğerlerinin yanına gittiler.
"lyileştin mi çocuğum?" diye sordu Gorim; sevgi dolu ihtiyar yüzünde kaygı okunuyordu.
"Sinirleri bozulmuş o kadar Kutsal Kişi," dedi Leydi Polgara. "Fark etmişsinizdir herhalde, prensesimiz biraz gergindir."
"Öyle kaçtığım için kusura bakmayın," dedi Ce'Nedra Adara'ya. "Aptallık ettim." "Asaletmeap hiç aptal olabilir mi?" dedi Adara.
Ce'Nedra çenesini kaldırarak, "Tabii ki olabilirim," dedi. "Benim de herkes kadar kendimi kamuouyu önünde küçük düşürmeye hakkım var."

Adara güldü ve sorun çözülmüş oldu.
Ama hâlâ çözülmeyen bir sorun daha vardı tabii. Ce'Nedra Garion'dan sonsuza kadar nefret ettiğini beyan ettiğinde biraz ileri gitmiş olduğunu fark etti. Delikanlının yüzünde hâlâ şaşkın, hatta biraz yaralanmış bir ifade vardı. Ce'Nedra onu üzmüş olduğunu unutmaya karar verdi. Gorim'in adasının kıyısındaki olay yüzünden kendisi acı çekmişti, Garion'un da biraz çok değilse de biraz acı çekmesi adil bir durum olurdu. Bunu haketmişti doğrusu. Ona kederlenmesi için bir süre tanıdı en azından kederleneceğini umuyordu sonra o düşmanca sözler hiç ağzından çıkmamış gibi sıcak, hatta sevecen davranmaya başladı. Garion'un kafası daha da karışmış gibiydi; ama o zaman da en baştan çıkarıcı gülümsemesini tam gücüyle delikanlıya yöneltti ve müthiş etkisini görerek kendini bir daha kutladı. Sonra da o-nunla bir daha ilgilenmedi.
Belgarath ve Leydi Polgara Rak Cthol maceralarını anlatırlarken, prenses mazbut bir tavırla Adara'nın yanında oturup yan dinleyerek son bir saatte olup bitenleri düşünüyordu. Ansızın birinin kendisine baktığını hissederek başını kaldırdı. Leydi Polgara'nın Emanet dediği küçük sarışın oğlan, minik yüzünde ciddi bir ifadeyle onu seyrediyordu. Çocuğun gözlerinde bir gariplik vardı. Ce'Nedra birdenbire oğlanın doğruca kalbine baktığından emin oldu. O zaman çocuk gülümsedi; Ce'Nedra bu gülümseme karşısında sebebini bilmediği müthiş bir keyif hissiyle dolup taştı. Emanet gülümseyerek ona yaklaştı, sonra minik elini belindeki bir keseye daldırdı. Yuvarlak, gri bir taş çıkarıp ona uzatarak "E-

manet?" dedi. Ce'Nedra bir an için taşın derinliklerinde mavi bir pırıltı görür gibi oldu.
"Dokunma ona Ce'Nedra," dedi Leydi Polgara, elinin tam taşa uzanırken donup kalmasına neden olan bir ses tonuyla.
"Durnik," diye seslendi Leydi Polgara hafif sitemli bir sesle.
"Pol Hanım," dedi Durnik çaresiz bir tavırla. "Ne yapacağımı bilemiyorum. Nasıl mühürlersem mühürleyeyim, bir yolunu bulup açıyor."
"Söyle kaldırsın şunu," dedi Pol bıkkın bir halde.
Durnik oğlanın yanına gidip diz çöktü ve hiç ses çıkarmadan keseyi açtı. Oğlan taşı kesenin içine attı, Durnik de iplerini mümkün olduğunca gererek ağzını sıkıca bağladı. Bu iş bittiğinde oğlan sevgiyle demircinin boynuna sanldı. Durnik biraz utanarak çocuğu elinden tutup götürüyordu ki, Emanet elini kurtanp bu sefer de Ce'Nedra'nın kucağına atladı. Büyük bir ciddiyetle prensesi yanağından öptü, kollarının arasına kıvrılıp derhal uykuya daldı.
Ce'Nedra'nın içinde daha önce hiç tanımadığı duygular kıpırdaştı. Sebebini bilmiyordu ama, şu anda hayatı boyunca hiç olmadığı kadar mutluydu. Çocuğu bağnna basıp yanağını sansın buklelerine bastırdı, içinden oğlanı sallayıp ninni söylemek geliyordu.
"Acele etmemiz gerek," diyordu Belgarath Gorim'e. "Relg'in yardımıyla bile Sendarya sınırına varmamız bir haftamızı alır. Sonra bütün ülkeyi boydan boya geçeceğiz.Yılın bu vakti Sendarya'da kar çok hızlı birikir. Daha da beteri, Rüzgârlar Denizi'nde fırtına mevsimi; Sendarya'dan Riva'ya açık denizde çok yolumuz var.
"Riva" kelimesi Ce'Nedra'yı dalmış olduğu hayallerden uyandırdı.
Jeebers'le birlikte Tol Honeth'deki imparatorluk Sarayı'ndan kaçtıklarından beri, kafasında hep aynı düşünce ön plandaydı. Riva'ya gitmeyecekti. Bir ara bu konuda taviz vermiş gibi göründüyse de, aslında bu bir oyundan ibaretti. Ama şu anda tavrını açıkça ortaya koymalıydı. Vo Mimbre Anlaş-ması'nın kurallarına uymaya neden bu kadar kesinlikle karşı olduğunu tam olarak hatırlamıyordu. Arada o kadar çok şey olmuştu ki, aynı insan değildi artık. Ama kim olursa olsun, bir şey kesindi. Riva'ya gitmeyecekti. Bu bir ilke meselesiydi.
"Sendarya'ya vardığımızda bir imparatorluk garnizonuna ulaşabilirim sanıyorum," dedi sanki bu mesele çoktan halledilmiş gibi, sıradan bir şey söylercesine.
"Niye böyle bir şey yapacaksın canım?" diye sordu Leydi Polgara.
"Daha önce de söylediğim gibi, Riva'ya gitmiyorum," diye cevap verdi Ce'Nedra. "Lejyonerler Tol Honeth'e dönmeme yardımcı olurlar."
"Belki de babanı ziyaret etmen iyi olur," dedi Polgara sükûnetle. "Gitmeme izin verek misiniz yani?"
"Öyle bir şey söylemedim. Bahar sonu ya da yaz başında Riva'dan Tol Honeth'e giden bir gemi bulabiliriz. Riva ile imparatorluk arasında epey ticaret yapılıyor."
"Beni iyice anladığınızı sanmıyorum Leydi Polgara. Her ne olursa olsun Riva'ya gitmeyeceğimi söyledim."

"Duydum Ce'Nedra. Ama yanılıyorsun. Riva'ya gidiyorsun. Orada bir randevun var, unuttun mu?"
"Gitmeyeceğim!" Ce'Nedra'nın sesi bir iki oktav tizleşti.
"Gideceksin." Polgara'nın sesi sakindi, ama çelik gibi bir kararlılık vardı bu sözlerde.
"Kesinlikle reddediyorum," dedi prenses. Daha da devam edecekti, ama minik bir parmak dudaklarını okşadı. Kollarında uyuyan çocuk elini uzatıp ağzına dokunmuştu. Huylanarak başını çekti. "Daha önce de söyledim, bu saçmalığa boyun eğmeyi..." Çocuk tekrar dudaklarına dokundu. Ona bakan
BÜYÜLÜŞATO
gözleri uykuluydu, ama bakışı sakin ve güven vericiydi. Ce'Nedra ne diyeceğini unuttu.
"Rüzgârlar A-dası'na gitmiyorum," dedi sonunda. "O kadar." Hiç de olması gerektiği kadar kesin çıkmamıştı sesi. "Bu tartışmayı daha önce birkaç kere yapmıştık galiba," dedi Polgara.
"Buna hakkınız yok..." Ce'Nedra'nın kafası yeniden karıştı ve sözlerini unuttu. Çocuğun gözleri o kadar maviydi ki... Bakışlarını bu gözlerden ayıramıyor, o müthiş rengin içine dalıyordu sanki. Başını salladı. Bir tartışmanın ucunu kaçırmak hiç başına gelmiş bir şey değildi daha önce. Kafasını toplamaya çalıştı. "Herkesin önünde aşağılanmayı reddediyorum," dedi. "Riva Kralının Taht Salonunda, Alornlar benimle dalga geçerken dilenci gibi beklemeyeceğim." Bu daha iyiydi. Kafa karışıklığı geçiyordu sanki. Elinde olmadan çocuğa baktı ve her şey gene karmakarışık oldu. "Giyecek doğru dürüst bir elbisem bile yok," diye sızlandı sonra. Niye demişti ki bunu şimdi?
Polgara bir şey söylemeden, bilge gözlerle prensesin bocalamasını seyrediyordu. Ce'Nedra söylenmeye devam etti, ama itirazları giderek daha da anlamsızlaşıyordu. Tartışması sürerken, Riva'ya gitmemesi için gerçek bir neden olmadığını fark etti. itirazları saçma, hatta çocukçaydı. Niye bu kadar büyütüyordu ki? Kucağındaki oğlan ona bakarak cesaret veren bir şekilde gülümsedi ve Ce'Nedra da elinde olmadan ona gülümseyerek son savunmalarını da bıraktı. Son bir deneme yaptı: "Saçma bir formalite zaten bu Leydi Polgara. Beni Riva Kralının Taht Salonunda bekleyen kimse olmayacak ki. Hiç olmadı. Riva soyu yok artık." Gözlerini zorla çocuğun yüzünden ayırdı. "Gitmem şart mı?"
Leydi Polgara başıyla onayladı.
Ce'Nedra içini çekti. Bütün bu pazarlığın ne gereği vardı ki? Basit bir yolculuğu bu kadar büyütecek ne vardı? Bir tehlikesi yoktu. Eğer insanları sevindirecekse inatçılığa gerek yoktu doğrusu. "Pekâlâ, pekâlâ," dedi sonunda. "Herkes için bu kadar önemliyse Riva'ya gidebilirim." Her nedense bunu söyleyince kendini çok daha iyi hissetti. Kucağındaki çocuk tekrar gülümsedi, hafifçe yanağını okşadı, sonra yeniden uykuya daldı. Ani ve açıklanamaz bir mutluluğa kapılan prenses, yanağını çocuğun buklelerine dayadı, sonra onu hafifçe sallayarak bir ninni mırıldanmaya başladı.
BELGARIAD 4
DOKUZUNCU BOLUM
RELG onları yine mağaraların karanlık, sessiz dünyasından geçirdi ve Garion yine bu yolculuğun her anından nefret etti. Ce'Nedra'nın yaşlı, naif Gorim'le uzun uzun ve gözyaşları içinde vedalaşmasının ardından Prolgu'dan ayrılmaları, çok eskilerde kalmış bir olay gibi geliyordu ona. Prenses Gari-on'u şaşırtıyordu biraz; küf kokulu karanlıkta tökezleye tökezleye yürürken bu konuyu düşündü. Ce'Nedra birçok bakımdan, hafifçe de olsa değişmiş gibiydi ve bu değişim Garion'u huzursuz ediyordu.
En sonunda, karanlıkta geçen sayısız günün ardından, dik bir yarın duvarında, çalılarla gizlenmiş bir mağara ağzından tekrar açık havaya ve ışığa çıktılar. Dışarıda yoğun bir kar vardı ve iri taneler rüzgârsız havada ağır ağır süzülüyorlardı.
"Burasının Sendarya olduğundan emin misin?" diye sordu Barak Relg'e, mağara ağzındaki çalıları yarıp geçerken.
Relg omuzlarını silkerek gözlerini ışıktan korumak için peçesini yüzüne örttü. "Ulgo'da değiliz."
"Ulgo'nun dışında çok yer var Relg," dedi Barak ekşi bir suratla.
"Sendarya'ya benziyor," dedi Kral ÇoHag eyerinin üstünde eğilip mağaranın ağzından yağan kara bakarak. "Günün hangi vakti olduğunu tahmin edebilen var mı?"
"Bu kadar şiddetli yağış varken kestirmek çok zor baba," dedi Hettar. "Atlar öğle vakti olduğunu düşünüyorlar, ama onların zaman duyusu pek kesin değildir."
"Harika," dedi ipek alayla. "Nerede olduğumuzu ve vakti bilmiyoruz. Müthiş bir başlangıç."
"Çok büyütme ipek," dedi Belgarath bezgin bir tavırla. "Bütün yapmamız gereken kuzeye

gitmek. Eninde sonunda Büyük Kuzey Yolu'na çıkarız." "Peki," dedi ipek. "Ama kuzey ne taraf?"
Belgarath çalıların arasından sıyrılarak karlı vadiye çıkarken, Garion dedesine dikkatle baktı. İhtiyarın yüzü yorgunluktan kırışmış, göz altlarında siyah torbacıklar oluşmuştu yeniden. Kale'deki iki haftalik dinlenmeye ve Pol Teyzenin yola çıkabileceğine dair görüş belirtmesine rağmen, Belgarath hâlâ tam olarak iyileşmemişti belli ki.
Hepsi mağaradan çıktıklarında, kalın pelerinlerine sarındılar yola çıkmak için eyer kayışlarını sıktılar.
"Pek hoş bir yer değil, değil mi?" dedi Ce'Nedra Adara'ya, etrafa hoşnutsuz bir ifadeyle bakarak.
"Burası dağlık arazi," dedi Garion hemen anayurdunu savunmayı geçerek. "Doğu Tolnedra dağlarından daha kötü değil."
"Daha kötü demedim Garion," dedi Ce'Nedra çileden çıkarıcı tavırla.
Birkaç saat yol gittikten sonra, ormanın içlerinden bir yerlere gelen balta sesleri duydular. "0-duncular," dedi Durnik. "Gidip yol sorayım." Balta seslerine doğru uzaklaştı. Döndüğünde yüzünde ha-fij öfkeli bir ifade vardı. "Güneye gidiyörmüşüz," dedi ötekilere.
"Tabii öyle olacaktı," dedi ipek alayla. "Zamanı öğrenebildin mi'
"Akşama yakın," dedi Durnik. "Oduncular eğer batıya dönen kuzeybatı yönünde giden bir yola

çıkacağımızı söylüyorlar. Onu izlersek de Muros'un yirmi fersah kadar ötesinde Büyük Kuzey Yolu'nâ varırmışız."
"Bakalım karanlık basana kadar yolu bulabilecek miyiz," dedi Belgarath.
Dağlardan inmeleri birkaç günlerini aldı; doğu Sendarya'nın tenha bölgelerinden çıkıp Sulturn Gölü çevresindeki daha sık yerleşimli ovalara varmak ise birkaç güne daha maloldu. Bu zaman boyunca aralıksız kar yağıyordu ve merkezi Sendarya'nın işlek yollan, bembeyaz tepeler arasında ıslak, kahverengi birer yara izine dönmüştü. Kalabalık oldukları için, mola verdiklerinde düzgün, damlan karla kaplı köylerdeki hanlara dağılmalan gerekiyordu. Prenses Ce'Nedra hem uğradıklan köyleri hem de kaldıklan hanlan tasvir etmek için sık sık "acayip" kelimesini kullanıyordu ki, Garion onun bu kelimeye düşkünlüğünden biraz alınmaya başlamıştı.
Şu anda geçmekte olduklan krallık, onun bir yıldan fazla bir sure önce ayrıldığı Sendarya'ya hiç benzemiyordu. Garion geçtikleri her köyde seferberliğin izlerini görebiliyordu. Milis gruplan köy meydanlanndaki kar çamurunda talim yapıyorlardı; tozlu tavanaralanndan ve rutubetli mahzenlerden bulunup çıkarılmış eski kılıçlar, yamulmuş mızraklar, paslan temizlenerek herkesin yaklaşmakta olduğunu bildiği savaş için hazırlanmıştı. Bu banşsever köylülerin savaşçı gibi görünmek için harcadıklan çabalar bazen komik oluyordu. Ev yapımı üniformalan kırmızı, mavi ve yeşilin bütün tonlannı içeriyordu. Parlak renkli sancaklan ise pek kıymetli etekliklerini bu işe harcadıklannın kanıtıydı. Ancak bu basit insanlann yüzünde ciddi bir ifade vardı. Delikanlılar üniformalanyla kızlara hava atmaya, orta yaşlılar ise savaş gazisi gibi görünmeye çalışsalar da, köylerdeki hava asık yüzlüydü. Sendarya sessizce savaşın kıyısına gelmiş bekliyordu.
Sulturn'a girerlerken, geçtikleri köyleri düşünceli bir ifadeyle izlemekte olan Pol Teyze sonunda bir karar vermiş gibi, "Baba," dedi Belgarath'a. "Sen ÇoHag ve ötekilerle birlikte Sendar'a doğru yola devam et. Durnik, Garion ve ben bir yere uğrayacağız."
"Nereye gidiyorsunuz?" "Faldor'un çiftliğine." "Faldor'a mı? Neden?"
"Hepimiz geride bir şeyler bıraktık. Bizi o kadar aceleyle yola çıkardın ki eşyalanmızı bile toplayamadık." Yüzündeki ifade ve ses tonu o kadar önemsiz bir şey söylüyormuş gibiydi ki, Garion anında bir şey gizlemekte olduğunu hissetti; Belgarath'ın kaşlannı bir an kaldırmasından da, ona her şeyi söylememekte olduğunu anladı.
"Zamana sıkışmayı başladık Pol," dedi ihtiyar.
"Daha vakit var Baba," dedi Pol. "O kadar da uzak değil yolumuz. Bir iki gün sonra size yetişiriz."
"Bu kadar önemli mi Pol?"
"Evet baba, bence önemli. Emanet'e göz kulak ol, olur mu? Bizimle gelmesi gerekmiyor."
Silahlanna takılmadan bir "Sağa dön!" komutunu yerine getirmeye çabalayan milisleri seyreden Prenses Ce'Nedra'dan çınlayan bir kahkaha yükseldi. Bakışlannı kıkırdayan

imparatorluğun Mücevherine çeviren Pol Teyzenin yüzündeki ifade değişmedi. Yalnızca, "Bunu da yanımıza alacağız galiba," diye ekledi.
Ce'Nedra doğruca Kral Fulrach'ın Sendar'daki konforlu sarayına gitmediğini öğrenince şiddetle itiraz etti, ama bunun Pol Teyze üzerinde bir etkisi olmadı.
"Kimseyi dinlemez mi hayatında?" diye homurdandı küçük prenses Garion'a, Pol Teyze ile Durnik'in arkasında Medalya'ya doğru at sürerlerken.
"Hep dinler," dedi Garion. "Ama hiç fikrini değiştirmiyor."

"Pek değiştirmez, ama mutlaka dinler."
Pol Teyze omuzunun üstünden onlara baktı. "Kukuletanı kaldır Ce'Nedra," dedi sonra. "Kar yine başladı; saçlarının ıslanmasını istemiyorum."
Prenses cevap vermek üzere derin bir nefes aldı.
"Ben olsam yapmazdım," dedi Garion dişlerinin arasından.
"Ama..."
"Şu anda tartışma havasında değil."
Ce'Nedra ona öfkeyle baktı, ama sesini çıkarmadan kukletasını da başına çekti.
O akşam Medalya'ya vardıklarında hâlâ hafif hafif kar yağıyordu. Ce'Nedra'nın indikleri handa kendilerine verilen odalara gösterdiği tepki tahimn edilebileceği gibiydi. Garion kızın patlamalarının doğal bir temposu olduğunu fark etmişti. Asla avazı çıktığı kadar bağırarak başlamıyordu işe, etkileyici bir kreşendo ile, ağır ağır ulaşıyordu oraya. Bu defa da tam haykırmaya başlayacaktı ki, lafı ağzında kaldı.
"İyi terbiye görmek de bir başka oluyor," dedi Pol Teyze Durnik'e sükûnetle. "Garıon'un bütün eski dostları bundan müthiş etkilenecektir, sence de öyle değil mi?"
Durnik gülümsemesini gizlemeye çalışarak başını çevirdi. "Kesinlikle öyle Pol Hanım."
Ce'Nedra'nın ağzı hâlâ açıktı, ama nutku yarıda kalmıştı. Garion bu ani sessizlik karşısında hayrete düştü. "Biraz saçmalıyordum değil mi?" dedi Ce'Nedra kısa bir aradan sonra. Ses tonu makuldü, hatta neredeyse iyi huyluydu.
"Evet canım," dedi Pol Teyze. "Biraz."
Erat ana yolundan ayrılıp Faldor'un çiftliğine giden kır yoluna saptıklarında, ertesi gün öğle vaktine yaklaşmıştı O sabahtan ben Garion'un heyecanı dayanılmaz ölçüye varmıştı. Artık her yol işareti, her ağaç ve çalı ona tanıdık geliyordu. Şurada giden Faldor'un bir işine koşan ihtiyar Cralto değil miydi? Hani eyersiz ata binmiş olan. Sonunda, bir lağım hendeğındeki çalıları ve kuru dallan toplayan uzun boylu şahsı görünce, artık kendini tutamadı. Atını mahmuzlayıp bir çitin üstünden atladı ve karlı tarlada tek başına çalışan adama doğru dörtnala ilerledi.
"Rundorig!" diye haykırdı atını durdurup yere atlarken.
"Buyrunuz Efendim?" dedi Rundorig, hayretle gözlerini kırpıştırarak.
"Rundorig, benim, Garion. Beni tanımadın mı?"
"Garion mu?" Rundorig Garion'un yüzüne dikkatle bakarak gözlerini birkaç kere daha kırpıştırdı Sonra kapalı bir havada güneşin doğuşu gibi, yüzünde bir ışık belirdi. "Hey, doğru söylüyorsun," dedi. "Sen Garion'sun değil mi?"
"Tabii ki Garion'um Rundorig," diye haykırdı Garion dostunun eline uzanarak.
Ama Rundorig ellerini arkasına çekerek bir adım geriledi. "Elbiselerin Garion! Dikkatli olsana. Bak çamur içindeyim."
"Elbiselerimden bana ne Rundorig. Sen benim dostumsun."
Uzun boylu delikanlı inatla başını salladı. "Elbiselerini çamurlama. Çok şıklar. Ben temizlendikten sonra el sıkışacak bol vaktimiz olur." Merakla Garion'a baktı. "Nereden buldun bu elbiseleri? Bir de kılıcın var ha? Faldor kılıç kuşandığını görmesin. Bilirsin böyle şeyleri onaylamaz"
işler pek yolunda gitmiyor gibiydi. "Doroon nasıl?" diye sordu Garion. "Zubrette ne yapıyor?"
"Doroon geçen yaz taşındı," dedi Rundorik hatırlamaya çalışarak. "Annesi yeniden evlendi, Winold'un öteki tarafındaki bir çiftlikteler şimdi. Zubrette... Zubrette ile ben sen gittikten bir süre sonra birlikte gezmeye başladık." Uzun boylu delikanlı ansızın kızararak mahcup bir tavırla yere baktı; biraz kafası karışmıştı. "Aramızda anlaşma gibi bir şey var Garion," dedi kekeleyerek.

"Harika Rundorig!" diye haykırdı Garion, içine küçük bir bıçak gibi saplanan hayal kırıklığını örtmeye çalışarak.
Ama Rundorig devam ediyordu artık, "ikinizin birbirinizden hoşlandığınızı biliyorum," dedi yüzünde müthiş mutsuz bir ifadeyle. "Onunla konuşurum." Başını kaldırdığında gözleri dolmuştu. "Senin döneceğini bilseydik ileri gitmezdik Garion."
"Dönmüş sayılmam Rundorig," dedi Garion aceleyle, dostunu rahatlatmaya çalışarak. "Öyle bir uğramıştık, eşyalarımızı almak için. Hemen yola çıkacağız."
"Zubrette'i de alacak mısın?" dedi Rundorig, Garion'un içini acıtan, donuk, hüzünlü bir sesle.
"Rundorig," dedi Garion çok soğukkanlı bir tavırla. "Benim artık bir evim bile yok. Bir gece bir sarayda, bir gece yol kıyısında çamur içinde yatıyorum. Zubrette için böyle bir hayat ister miyiz hiç?"
"Ama eğer istersen o gene de seninle gelir," dedi Rundorig. "Seninle birlikte olmak için her şeye katlanır."
"Ama biz buna izin veremeyiz, değil mi? Bizim açımızdan, ikinizin arasındaki anlaşma resmi sayılır."
"Ona yalan söyleyemem Garion," dedi uzun boylu delikanlı.
"Ben söylerim," diye kestirip attı Garion. "Özellikle evsiz barksız bir serseri hayatı yaşamasına engel olmaya yarayacaksa bu. Sen ağzını açma, bırak ben konuşayım." Sırıttı. "Eski günlerde olduğu gibi."
Rundorig'in yüzüne de yavaş yavaş utangaç bir gülümseme yayıldı.
Çifliğin ana kapısı açıktı ve dürüst Faldor yüzünde bir gülümseme, keyifle ellerini ovuşturarak Pol Teyze, Durnik ve Ce'Nedra'nın çevresinde dolanıyodu. Uzun boylu çiftçi her zamanki kadar sırım gibiydi ve uzun çenesi onlar ayrılalı beri daha da uzamıştı sanki. Şakaklarındaki kırlar artmıştı, ama kalbi değişmemişti.
Prenses Ce'Nedra mazbut bir tavırla küçük grubun bir yanında duruyordu; Garion kızın yüzünü inceleyerek tehlike işaretleri aradı. Kurduğu planı altüst edebilecek biri varsa, o da Ce'Nedra'ydı; a-ma ne yaptıysa onun içinden geçenleri okuyamadı.
Derken, iş avluyu çepeçevre kuşatan balkonun merdivenlerinden Zubrette göründü. Bir köylü elbisesi giymişti, ama saçları hâlâ altın rengiydi; eskisinden de daha güzeldi. Binlerce anı üşüştü Garion'un başına; yapması gereken şeyin acısı da iyice belirginleşti. Beraber büyümüşlerdi; aralarındaki bağlar o kadar derindeydi ki, bir yabancı ilk bakışta aralarında geçenleri kavrayamazdı. Ve Garion işte o bakışta söyledi yalanını. Zubrette'in gözleri aşka doluydu ve yumuşak dudakları Garion'un soracağına emin olduğu soruyu, daha o sormadan cevaplamak istermiş gibi aralıktı. Garion'un bakışında ise dostluk ve hatta şefkat vardı, ama aşk yoktu. Zubette'in yüzünde gördüğüne inanamayan bir hayret ifadesi dolaştı, sonra kızardı. Onun mavi gözlerindeki ümidin söndüğünü görmek Garion'a bir bıçak yarası kadar keskin bir acı verdi. Daha da kötüsü, Zubrette onun yüzünün bütün ayrıntılarını inceden inceye inceleyip, bir hayat boyu yetecek kadar anı depolarken, aynı kayıtsız ifadeyi sürdürmek zorunda olmasıydı. Sonra kız dönüp bir iş bahane ederek yanlarından uzaklaştı. Garion bundan sonra Zubrette'in ondan kaçacağını, onu hayatında son kez görmüş olduğunu biliyordu.
Doğru olanı yapmıştı ama kalbi de kırılmıştı işte. Rundorigle bir bakışarak söylenmesi gereken her şeyi söylemiş oldular. Sonra hüzünle, hep bir gün evleneceğini düşündüğü kızın uzaklaşmasını izledi. Zubrette bir köşeyi dönüp gözden kaybolunca, acı acı içini çekerek döndü ve Ce'Nedra'nın kendisini izlemekte olduğunu gördü. Kızın bakışı, Garion'un o anda ne yapmış olduğunu ve bunun ona neye ma-lolduğunu anladığını gösteriyordu. Anlayış vardı bu bakışta, bir de soru.
Faldor'un bütün ısrarlarına karşın, Polgara şeref misafiri rolünü hemen reddetti. Parmaklan mutfaktaki tanıdık eşyalara dokunmak için kaşınıyor gibiydi. Mutfağa girer girmez pelerini bir çiviye asıldı, beline bir önlük bağlandı ve elleri hemen işe koyuldu. Bir buçuk dakika kadar kibar önerilerde

bulundu, sonra emirler yağdırmaya başladı ve her şey normale döndü. Faldor'la Durnik ellerini arkalarına kavuşturmuş avluda volta atıyor, depolara bakıyor, havadan sudan konuşuyorlardı. Garion yanında Prenses Ce'Nedra ile mutfağın kapısında kalakalmıştı.
"Bana çiftliği gezdirir misin Garion?" diye sordu Ce'Nedra çok alçak bir sesle, "istersen."
"Leydi Polgara yemek pişirmeyi gerçekten bu kadar çok mu seviyor?" Sıcak mutfağa, Pol Teyzenin keyifle bir şarkı mırıldanarak pasta hamuru açışına baktı.

"Galiba," dedi Garion. "Mutfağı çok düzenli bir yerdir ve Pol Teyze düzeni sever. Bir uçtan yiyecek girer, öbür uçtan akşam yemeği çıkar." Duvarında pırıl pırıl tavalarla tencerelerin asılı durduğu alçak tavanlı mutfağa baktı. Hayatı dönüp bıraktığı yere yeniden gelmişti sanki. "Ben burada büyüdüm," dedi alçak sesle. "Daha beteri de olabilirdi."
Ce'Nedra'nın minik eli, elinin içine kayıverdi. Dokunuşu kararsızdı, sanki nasıl karşılanacağından emin değilmiş gibi. Onun elini tutmakta hem tuhaf hem de rahatlatıcı bir şey vardı. Çok küçük bir eldi. Bazen Garion Ce'Nedra'nın ne kadar küçük olduğunu unutuveriyordu. Şu anda da kız çok küçük, çok kırılgan görünüyordu ve Garion her nedense kendini ona kol kanat germekle görevli hissediyordu. Kolunu omuzuna atsa doğru olur mu acaba diye düşündü.
Birlikte çiftliği dolaşmaya başladılar. Ahırları, ağılları ve kümesleri gezdiler. Sonunda her zaman için Garion'un en gözde saklanma yeri olan samanlığa vardılar. "Pol Teyzenin bana bir iş vereceğini anladığımda hep buraya saklanırdım," dedi Garion mahcup bir gülüşle
"Çalışmak istemiyor muydun?" diye sodu Ce'Nedra. "Buradaki herkes her an çok meşgul görünüyor."
"Tembellikten değil," dedi Garion. "Sadece onun verdiği işlerin bazıları epeyce tatsız olurdu."
"Bulaşık yıkamak gibi mi?" dedi Ce'Nedra gözleri ışıldayarak. "Evet, en sevdiğim işlerden biri sayılmazdı bu."
Yumuşak, hoş kokulu samanların üstünde oturdular. Elini Garion'unkine kenetlemiş olan Ce'Nedra, öteki işaret parmağıyla elinin üstüne desenler çiziyordu.
"Bu akşam çok cesurdun Garion," dedi kız sonunda ciddi bir tavırla.
"Cesur mu?"
"Senin için hep çok önemli ve değerli olan bir şeyi feda ettin."
"Ha," dedi Garion. "Zubrette'i kastediyorsun. Hepimiz için en iyisi buydu aslında. Rundorig onu seviyor, onunla benim asla yapamayacağım şekilde ilgilenebilir."
"Pek anlayamadım."
"Zubrette hep özel ilgi bekler. Zeki ve güzeldir, ama pek cesur değildir. Sorun çıktı mı hep kaçardı. Ona göz kulak olacak, güvenlikte tutacak birine ihtiyacı var. Bütün hayatını ona adayacak birine. Ben bunu yapabileceğimi sanmıyorum."
"Ama çiftlikte kalsaydın muhtemelen onunla evlenirdin, değil mi?" "Muhtemelen," dedi Garion. "Ama çiftlikte kalmadım." "Ondan böyle vazgeçmek sana acı vermedi mi?"
Garion içini çekerek, "Evet," dedi. "Biraz verdi. Ama hepimiz için en iyisi bu bence. Bana öyle geliyor ki hayatımın büyük kısmını yollarda geçireceğim; Zubrette ise çıplak yerde yatırabileceğin biri değü."
"Beni çıplak yerde yatırırken hiç fikrimi sormamıştınız ama," dedi Ce'Nedra biraz öfkeyle.
Garion ona bakarak, "Sormadık hakikaten," dedi. "Daha önce hiç düşünmemiştim bunu. Belki BÜYÜLÜŞATO
de sen daha cesur olduğun içindir."
Ertesi sabah, uzun vedalaşmalardan ve yeniden ziyaret vaadlerinden sonra, dördü Sendar'a doğru yola koyuldular.
"Eee, Garion?" dedi Pol Teyze, Faldor'un çiftliğini geri dönülmez bir biçimde geride bırakan tepeyi geçerlerken.
"Nasıl yani?"
Pol ona sessizce, uzun uzun baktı.
Garion içini çekti. Pol Teyzeden bir şeyler saklamaya çalışmanın faydası yoktu. "Bir daha oraya dönemeyeceğim, değil mi?"
"Hayır canım."
"Galiba hep her şey bittikten sonra çiftliğe geri döneceğimi düşünmüşüm... Ama dönmeyeceğiz değil mi?"
"Hayır Garion, dönmeyeceğiz. Ama bunu anlaman için görmen gerekiyordu. Aylardır seni geçmişe bağlı tutan ufak tefek şeylerden kurtulmanın tek yolu buydu. Faldor'un çiftliğinin kötü bir yer olduğunu söylemiyorum, biliyorsun. Sadece bazı yerler bazı insanlar için uygun değildir."
"Bu yolculuğu ben bunu anlayayım diye mi yaptık?"
"Bu oldukça önemli Garion. Tabii Faldor'u görmeyi ben de istiyordum; ayrıca mutfakta bıraktığım bazı özel eşyalarım da vardı yıllardır yanımda taşıdığım ve kaybetmek istemediğim eşyalar."

Garion'un aklına birdenbire bir şey geldi. 'Ya Ce'Nedra? Onun gelmesi için neden bu kadar ısrar ettin?"
Pol Teyze birkaç metre gerilerinde gözleri dalmış atını sürmekte olan küçük prensese baktı.
"Bir zararı olmadı, ayrıca onun için önemli olan bazı şeyleri de görmüş oldu."
"Herhalde ne kastettiğini asla anlayamayacağım."
"Evet canım," dedi Pol. "Herhalde anlayamayacaksın."
Arada bir yağan kar altında, ülkenin göbeğindeki bembeyaz ovadan geçip başşehir Sendar'a varan yolu aşmak bir buçuk günlerini aldı. Hava çok soğuk değildi, ama hava kapalıydı ve batıya gittikçe arada bir yağışla karşılaşıyorlardı. Sahile yaklaştıkça rüzgâr arttı; arada bir gördükleri deniz ise oldukça huzursuzluk vericiydi. Rüzgârla kabaran iri dalgalar beyaz köpüklerle kırılıyordu.
Kral Fulrach'ın sarayında Belgarath'ı huysuz bir halde buldular. Eras Yortusuna bir haftadan biraz daha fazla kalmıştı ve ihtiyar pencereden fırtınalı denize, sanki bu kendisine özel olarak yapılmış müthiş bir saldırıymışçasına bakıyordu. "Bize katılmanız ne hoş," dedi alayla, Garion'la Pol Teyze surat asmakta olduğu odaya girdiklerinde.
"Huysuzluk etme baba," dedi Pol sükûnetle, mavi pelerinini çıkarıp bir koltuğa sererken.
"Dışarıda havanın neler yaptığını görüyor musun Pol?" Öfkeyle parmağını pencereye doğru salladı.
"Evet baba," dedi Pol bakmadan. Onun yerine ihtiyarın yüzüne dikkatle bakarak, 'Yeteri kadar dinlenmemişsin," dedi suçlayarak.
"Bütün bunlar olurken nasıl dinlenebilirim." Tekrar pencereye doğru elini salladı. "Boşuna sinirlenme baba, sağlığın için zararlı. Sakin olmaya çalış biraz." "Eras Yortusuna kadar Riva'da olmamız şart Pol." "Evet baba, biliyorum, ilacını alıyor musun?"
"Bununla konuşmak mümkün değil," diye isyan etti ihtiyar Garion'a bakarak. "Sen de farkında-sın, değil mi?"
BELGARIAD 4
"Yani böyle bir soruya onun önünde cevap vermemi beklemiyorsun, değil mi dede?"
Belgarath yüzünü buruşturarak, "Ödlek," diye homurdandı öfkeyle.
ihtiyarın endişesi boşa çıktı. Eras Yortusundan dört gün önce Kaptan Greldik'in tanıdık gemisi, bir sulu kar fırtınasını yararak limana girdi. Direkleri ve küpeştesi buzla kaplıydı ve ana yelkeni ortasından yırtılmıştı.
Sakallı denizci saraya geldiğinde, Belgarath'ın Albay Brendig'le birlikte beklemekte olduğu o-daya alındı. Onları Camaar'da aylar önce tutuklayan aklı başında Yüzbaşı, artık Albay olmuştu. Bren-dig çok hızlı terfi etmişti ve Seline Kontu ile birlikte Kral Fulrach'ın en güvenilir danışmanlarından biriydi şimdi.
"Beni Anheg yolladı," dedi Greldik Belgarath'a kısa ve özlü bir şekilde. "Riva'da Rhodar ve Brand'la birlikte sizi bekliyor. Niye geciktiğinizi merak ediyorlardı."
"Çünkü bu havada limandan çıkmaya hevesli bir kaptan bulamadım," dedi Belgarath öfkeyle.
"Eh, ben geldim işte," dedi Greldik. 'Yelkenimi yamamam gerek, ama uzun sürmez. Sabah yola çıkabiliriz, içecek bir şey var mı?"
"Açıkta hava nasıl?" diye sordu Belgarath.
"Biraz kıpırtılı," dedi Greldik umursamaz bir tavırla. Aşağıda, limanın taş iskelelerine çarparak kınlan yeşil, köpüklü, dörtbeş metrelik dalgalara baktı. "Sığlıktan çıktıktan sonra o kadar da fena değil."
"Sabah yola çıkıyoruz öyleyse," dedi Belgarath. 'Yirmi kadar yolcu olacak. Yerin var mı?"
"Yaratırız," dedi Greldik. "Umarım bu defa atlarınızı da almıyorsunuzdur. Son yolculuğunuzdan sonra ambarlarımı temizlemem bir hafta aldı."
"Sadece bir tane at var," dedi Belgarath. "Garion'a pek bağlı bir tay. Fazla pislik yaratmaz. Bir ihtiyacın var mı?"
"Bir içki içebilirim."
Ertesi sabah Sendarya kraliçesi histeri krizi geçiriyordu. Diğerleriyle birlikte Riva'ya gideceğini öğrenen Kraliçe Layla darmadağın olmuştu. Kral Fulrach'ın tombul, ufak tefek karısı, en sakin havalarda bile deniz yolculuğundan ölesiye korkuyordu. Bir gemiye bakmak bile titremeye başlaması için yeterliydi. Polgara, onlarla Riva'ya gelmesinin şart olduğunu söyleyince, Kraliçe Layla anında çöküverdi.
"Her şey yolunda gidecek Layla," diye tekrarlıyordu Polgara durmadan, dehşet içindeki minik kraliçeyi teskin etmeye çalışarak. "Sana bir şey olmasına izin vermem, merak etme."

"Hepimiz sıçanlar gibi boğulacağız," diye feryat ediyordu Kraliçe Layla dehşet içinde. "Sıçan gibi! Ah benim zavallı öksüz, yetim yavrularım."
"Keser misin lütfen!" dedi Polgara."
"Deniz canavarları hepimizi yutacak," diye ekledi kraliçe. "Korkunç dişleriyle kemiklerimizi çıtır çıtır yiyecekler."
"Rüzgârlar Denizi'nde canavar bulunmaz Layla," dedi Polgara sabırla. "Gitmek zorundayız. E-ras Yortusunda Riva'da olmamız şart."
"Onlara hasta olduğumu, ölmekte olduğumu söyleyemez misin?" diye yalvardı Kraliçe Layla. "Eğer işe yarayacaksa ölürüm de. Gerçekten de şimdi şurada ölmeyi tercih ederim Polgara. Ne olur o korkunç gemiye bindirme beni. Lütfen."
"Saçmalıyorsun Layla," diye azarladı onu Polgara sert bir sesle. "Bu konuda seçim hakkın yok. Hiçbirimizin yok. Sen, Fulrach, Seline ve Brendig, hepiniz bizimle Riva'ya gelmek zorundasınız. Bunun

karan daha hiçbiriniz doğmadan önce verilmişti. Şimdi saçmalamayı bırak ve eşyalannı toplamaya başla."
"Yapamam," diye hıçkırdı kraliçe, kendisini bir koltuğa atarak.
Polgara panik halindeki kraliçeye anlayışla baktı, ama ağzını açtığında sesinde anlayıştan eser yoktu. "Kalk Layla," diye emretti sert bir sesle. "Kalk ve eşyalannı topla. Riva'ya gidiyorsun, seni gemiye kadar sürükleyip, oraya varana kadar seren direğine bağlamam gerekse bile."
"Yapamazsın!" diye haykırdı Kraliçe Layla, başından aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi histeri krizinden birdenbire çıkıvermişti.
"Yapamaz mıyım?" dedi Polgara. "Hazırlanmaya başlasan iyi olur Layla."
Kraliçe dermansız bir şekilde ayağa kalkarak, 'Yol boyunca durmadan kusacağım," dedi.
"Seni mutlu edecekse kus hayatım," dedi Polgara tatlı bir sesle, tombul küçük kraliçenin yanağını okşayarak.

ONUNCU BÖLÜM
SENDAK'DAN Riva'ya doğru yola çıkalı iki gün olmuştu; rüzgârı arkadan alıp yamalı yelkenlerini şişirmişler, dediği her şeyi dolduran köpükler içinde yollarına devam ediyorlardı. Alt güvertedeki kabin o kadar kalabalıktı ki, Garion vaktinin büyük kısmını açıkta bir yandan rüzgârdan, bir yandan da tayfaların ayaklan altında dolaşmaktan kaçınmaya çalışarak geçiriyordu. Sonunda kaçınılmaz olarak, başaltındaki korunaklı yere yerleşip sırtını küpeşteye dayayarak mavi kukuletalı pelerinine sarınmış, ciddi ciddi düşünmeye koyulmuştu. Gemi sallanarak iri dalgalara batıp çıkıyordu ve bazı bazı da dev bir kara dalgaya cepheden çarpıvererek dört bir yana köpükler saçıyordu. Çevrelerindeki deniz beyaz köpüklerle kaplıydı ve gökyüzü de tehditkâr, kirli bir griydi.
Garion'un düşünceleri de hava kadar kasvetliydi. Son on beş aydır Taş'ın peşinde koşmaya o kadar kaptırmıştı ki kendini, geleceğini düşünmeye fırsatı olmamıştı. Şimdi bu arayış hemen hemen bittiğine göre, Taş bir kere Riva Kralının Tahta Salonundaki yerine konulduğunda kendisinin ne yapacağını düşünüyordu. Dostlarıyla bir arada kalması için bir neden yoktu artık. Barak Val Alorn'a dönerdi; İpek mutlaka dünyanın başka bir yerinde daha ilginç bir iş bulurdu kendine; Hettar, Mandorallen ve Relg evlerine dönerlerdi ve Ce'Nedra bile, taht odasındaki tören bittikten sonra Tol Honeth'e geri çağrılırdı. Macera neredeyse sona ermişti ve herkes hayatına kaldığı yerden devam edecekti. Bir gün yeniden buluşmaya söz verirlerdi içten bir şekilde, ama Garion bir kez ayrıldılar mı onları bir daha asla bir arada göremeyeceğini biliyordu.
Kendi hayatını da düşünüyordu bir yandan. Faldor'un çiftliğine yaptığı ziyaret, o kapıyı sonsuza kadar kapatmıştı, eğer bir zamanlar gerçekten açık idiyse bile. Son birbir buçuk yıldır topladığı bilgi parçalan ona açıkça, daha bir süre kendi kararlanın kendi verme durumunda olamayacağını gösteriyordu.
"Bundan sonra ne yapmam gerektiğini bana söylemezsin herhalde." içindeki öteki bilinçten tatmin edici bir cevap da beklemiyordu aslında.
"Daha biraz erken," dedi içindeki alaycı ses.
"Yann Riva'da olacağız," dedi Garion. "Taş'ı ait olduğu yere koyar koymaz maceranın bu kısmı bitecek. Biriki ipucu versen iyi olmaz mı yani?"
"işin heyecanını kaçırmak istemiyorum."

"Biliyor musun, bazen sırf insanlann huzurunu bozmak için sır sakladığını düşünüyorum."
"Ne ilginç bir fikir."
Konuşma bundan sonra da hiçbir yere varmadı.
Greldik'in buzla kaplı gemisi, Rüzgârlar Adası'nın doğu sahilindeki Riva şehrinin limanına ağır ağır girdiğinde, Eras Yortusundan bir gün önceki öğle vaktiydi. Rüzgârlara göğüs geren iri bir kaya çıkıntısı, limanı ve şehri koruyordu. Garion Riva şehrinin bir kale olduğunu fark etti hemen, iskelelerin hemen arkasında yüksek ve kalın bir sur vardı, iskeleler boyunca uzanan dar, karla örtülü çakıllı yol da her iki yanından şehirden ayrılmıştı. Yol boyunca uzanan surlara dayalı derme çatma binalar ve alçak, rengârenk çadırlar da yarı yanya karlara gömülmüştü. Garion bu küçük yerleşimde, rüzgâr altında koşuşturan Tolnedralılar ve birkaç da Drasniyalı tüccar görür gibi oldu.
Şehrin kendisi, inşa edilmiş olduğu dimdik yamaç boyunca kat kat yükseliyor; her kattaki gri evler bir aşağı kattakilere tepeden bakıyordu. Limana bakan pencerelerin hepsi daracık ve yüksekti.
BÜYÜLÜŞATO
Garion bu mimarinin taktik avantajını fark etti hemen: Kat kat yükselen şehir birbiri ardına dizilmiş bir barikatlar silsilesi gibiydi. Şehir kapılarını aşmak size hiçbir şey kazandırmazdı. Her kat, ana surlar kadar aşılmazdı. Bütün şehrin tepesinde, ona yukarıdan bakan ana kale vardı; kuleleri ve burçları Riva-lıların bu asık yüzlü şehrinin tümü gibi griydi. Beyazmavi kılıçlı Riva sancağı kalenin tepesinde, kış gökyüzünü örten gri bulutların önünde rüzgârda dalgalanıyordu. Kürklere bürünmüş Çerek Kralı Anheg ve gri pelerinini giymiş Riva Vekilharcı Brand, Grel-dik'in denizcileri gemiyi kürekle iskeleye yanaştırırken onları bekliyorlardı. Yanlarında, kızılsarı saçları omuzlarına dökülen, yeşil bir pelerin giymiş Wildantor'lu Lelldorin duruyordu. Genç Asturyalı keyifle sırıtmaktaydı. Garion dostuna hayretle baktı, sonra bir sevinç çığlığı koparark küpeştenin üstüne sıçrayıp kendini taş iskeleye attı. Lelldorin'le kucaklaşıp birbirlerinin sırtını yumruklayarak gülüşmeye başladılar.
"İyi misin?" diye sordu Garion. 'Yani iyileştin mi?" "Her zamankinden daha iyiyim," dedi Lelldorin gülerek.
Garion dostunun yüzüne kuşkuyla baktı. "Lelldorin, sen kan kaybından ölmek üzere de olsan aynı şeyi söylerdin."
"Yok, yok, gerçekten iyiyim," dedi Asturyalı. "Baron Oltorain'in kız kardeşi damarlarımdaki Al-groth zehirini lapalar ve iğrenç iksirlerle söküp aldı ve sanatıyla sıhhatimi geri verdi bana. Harika bir kız." Ondan bahsederken gözleri ışıldıyordu.
"Burada, Riva'da ne yapıyorsun?" diye sordu Garion.
"Leydi Polgara'nın mesajı geçen hafta bana ulaştı," dedi Lelldorin. "Hâlâ Baron Oltorain'in şa-tosundaydım." Huzursuz bir tavırla öksürdü. 'Yani oradan ayrılmamı engelleyecek bir sürü neden çıktı. Her neyse, acilen Riva'ya gelmemi söyleyen mesajı elime geçince hemen oradan ayrıldım. Senin de haberin vardır o mesajdan."
"ilk defa duyuyorum," diye cevap verdi Garion, Kraliçe Silar ve Kraliçe Layla ile birlikte gemiden inmekte olan Pol Teyzeye bakarak.
"Rhodar nerede?" diye soruyordu ÇoHag Kral Anheg'e.
"Hisarda kaldı," dedi Anheg omuzlarını silkerek. "O koca göbeğini bu merdivenlerden indirip çıkarmasının pek bir anlamı yoktu tabii."
"Nasıl bugünlerde?" diye sordu Kral Fulrach.
"Biraz kilo verdi galiba," dedi Anheg. "Yakında baba olacak olması iştahını biraz etkilemiş gibi."
"Çocuk ne zaman doğacak?" diye sordu Kraliçe Layla merakla.
"Bilemeyeceğim Layla," dedi Çerek kralı. "Böyle şeyleri hesaplamayı hiç beceremem. Ama Po-renn Boktor'da kaldı. Yola çıkamayacağı kadar yakın demek ki doğum. Islena burada."
"Seninle konuşmam lazım Garion," dedi Lelldorin huzursuz bir tavırla.
Garion, "Tabii," diyerek dostunu karlı rıhtımda gemiden inenlerin kalabalığından biraz uzaklaştırdı.
"Korkarım Leydi Polgara bana çok kızacak Garion," dedi Lelldorin alçak sesle. "Niye kızsın?" diye sordu Garion kuşkuyla.
"Yani..." Lelldorin tereddüt etti. 'Yolda bazı şeyler yolunda gitmedi denebilir." "Yolunda gitmedi denebilir,' derken tam olarak neden bahsediyoruz?" "Ben Baron Oltorain'in şatosundaydım," diye lafa başladı Lelldorin. "Orasını biliyorum."

"Ariana yani Leydi Anana, Baron Oltorain'in kız kardeşi..." "Seni iyileştiren sarışın Mimbre'li hanım mı?"
"Onu hatırlıyorsun değil mi?" Lelldorin bundan pek hoşlanmıştı. "Ne kadar güzel olduğunu, ne kadar..."
"Meseleden uzaklaşıyoruz galiba Lelldorin," dedi Garion kesin bir tavırla. "Pol Teyzenin sana neden kızacağından konuşuyorduk."
"Oraya geliyorum Garion. Yani... Kısaca söylemek gerekirse... Ariana ile ben... Şey... Dost olduk."
"Anlıyorum."
"Uygunsuz bir şey olmadı tabii," dedi Lelldorin aceleyle. "Ama öyle bir dostluktu ki bu... Yani... Ayrılmak istemedik." Genç Asturyalı dostunun anlayışına sığınmaya çalışıyordu. "Aslında," diye devam etti, "bu 'istemedik'ten biraz fazla bir şey. Ariana bana onu terk edersem öleceğini söyledi."
"Biraz abartmış herhalde," dedi Garion.
"Ama bu ihtimali nasıl göze alabilirdim?" diye itiraz etti Lelldorin. "Kadınlar bizden çok daha naiftir... Ayrıca Ariana bir hekim. Ölüp ölmeyeceğini bilirdi herhalde, değil mi?"
"Eminim bilirdi," diye içini çekti Garion. "Niye biraz çabuk anlatmıyorsun Lelldorin? En kötü habere bile hazırlıklıyım artık."
"Kötü bir şey yapmak istememiştim," diye sızlandı Lelldorin. "Tabii ki istememişsindir."
"Her neyse, Ariana ile ben bir gece geç vakit şatodan ayrıldık. Asma köprüde nöbet tutan şövalyeyi tanıyordum, ona zarar vermek istemediğim için sadece kafasına vurdum."
Garion gözlerini kırpıştırdı.
"Bizi durdurmaya çalışmak zorunda olduğunu biliyordum; bu bir namus meselesi," diye açıkladı Lelldorin. Onu öldürmek zorunda kail mak istemediğim için kafasına vurdum."
"Anlıyorum tabii," dedi Garion kuşkulu bir ifadeyle.
"Ariana ölmeyeceğinden emin gibi."
"Ölmeyeceğinden mi!"
"Biraz hızlı vurmuşum galiba."
Herkes gemiden inmiş, Brand ve Kral Anheg'in peşinden şehrin üst katlarına çıkan dik ve karlı merdivenleri tırmanmaya hazırlanıyordu.
"Demek bu yüzden Pol Teyzenin sana kızacağını düşünüyorsun," dedi Garion, Lelldorinle birlikte grubun en arkasına geçerken.
"Yani... Aslında hepsi bu kadar değil Garion," dedi Lelldorin. Biriki şey daha oldu."
"Ne gibi?"
"Yani... Bizi izlediler... Biraz... Ben de birkaç at öldürmek zorunda kaldım."
"Anlıyorum."
"Özellikle atlara nişan aldım, adamlara değil. Baron Oltorain ayağım zamanında üzengiden çı-karamadıysa benim kabahatim mi?"
"Durumu ağır mı?" Garion artık tamamen teslim olmuştu duruma.
"Yok canım... Yani sanmıyorum. Bacağı kırılmıştır belki. Şövalye Mandorallen onu attan düşürdüğü zaman kırılan bacağı."
"Devam et," dedi Garion.
BÜYÜLÜŞATO
"Ama rahip haketmişti," dedi Lelldorin ateşli bir sesle. "Hangi rahip?"
"Ariana ailesinin evlenmemize razı olduğuna dair bir belge gösteremediği için nikahımızı kıymayı reddeden Chaldan rahibi. Bize hakaret etti." "Bir yerini kırdın mı?" "Bir iki dişini. Nikahı kıymayı kabul eder etmez de vurmayı bıraktım."
"Demek evlendiniz? Tebrikler. Eminim çok mutlu olursunuz, sen hapisten çıktıktan sonra tabu." Lelldorin dikleşti. "Bu sadece sözde bir evlilik Garion. istifade etmeye kalkmayacağım, beni bilirsin. Eğer evli olmadan beraber yolculuk edersek, Ariana'nın adının kötüye çıkacağını düşündük. Sadece göstermelik bir evlilik bizimkisi."
Lelldorin felaketlerle dolu Arendiya yolculuğunu anlatırken, Garion da merakla Riva şehrini inceliyordu. Karla kaplı sokaklarında bastırılmış bir asık yüzlülük vardı. Binalar çok yüksekti ve hepsi griydi. Arada bir görülen Eras Yortusu için asılmış yeşil dallar, çelenkler ve parlak renkli flamalar şehrin bu asık yüzlülüğünü vurgulamaya yarıyordu sadece. Ancak, Riva kadınlarının Eras şenliklerine hazırlanan mutfaklarından çok ilginç kokular gelmekteydi.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Garion dostuna. "Baron Oltorain'in kız kardeşini kaçırdın, Baronun rızası olmadan onunla evlendin, bacağını kırdın, adamlarına ve bir rahibe saldırdın. Bundan mı i-baret olanlar?"
"Yani... Tam olarak değil." Lelldorin'in yüzü sıkıntılıydı.
"Dahası da mı var?"
"Torasin'in canını yakmak istememiştim."
"Kuzenin Torasin mi?" Lelldorin dalgın dalgın başını salladı. "Ariana ve ben amcam Reldegin'in evine sığındık; Torasin de Ariana hakkında birtakım laflar etti Ariana bir Mimbre tabii, Torasin de bu konuda önyargılıdır. Aslında bu koşullar altında ona çok da kötü davranmadım, ama merdivenden aşağı yuvarladığımda ille de düello edeceğiz diye tutturdu."
"Onu öldürdün mü yoksa?" dedi Garion dehşet içinde. "Tabii ki öldürmedim. Yalnızca bacağından şişledim birazcık." "Birazcık şişlemek diye bir şey olur mu yahu!" dedi Garion sabn tükenerek. "Bana kızdın değil mi Garion." Genç Asturyalı neredeyse ağlayacaktı.
Garion gözlerini gökyüzüne çevirerek teslim oldu. "Hayır Lelldorin, kızmadım, biraz şaşırdım diyebilirim tabii. Hatırladığın başka bir şey var mı? Atladığın bir şey?"
"Arendiya'da bir nevi kanun kaçağı ilan edilmişim." "Bir nevi mi?"
"Kral başıma ödül koymuş," dedi Lelldorin, "anladığım kadanyla." Garion çaresiz bir şekilde gülmeye başladı.
"Gerçek bir dost, dostunun talihsizliğine gülmez," dedi genç adam alınmış bir tavırla.
"Bu kadar derdi başına sadece bir haftada mı açtın?"
"Hiçbiri benim kabahatim değildi Garion. işler birden kontrolden, çıkıverdi işte. Leydi Polgara kızacak mı dersin?"
"Ben onunla konuşurum," dedi Garion heyecanlı genç dostuna. "Belki o ve Mandorallen Kral Korodullin'den ricacı olurlarsa, başına konulan ödülü kaldırır."
"Şövalye Mandorallen'le senin Murgo Nacakla adamlarını Mimbre'deki taht salonunda öldür-

düğünüz doğru mu?"
"Hikâye biraz değişmiş kulaktan kulağa geçerken," dedi Garion. "Ben Naçak'ın ihanetini ilan ettim, Mandorallen de benim haklılığımı kanıtlamak için onu düelloya davet etti. O zaman Naçak'ın a-damları Mandorallen'e saldırdılar; Barakla Hettar da kavgaya karıştı. Naçak'ı öldüren Hettar aslında. Senin ve Torasin'in isimlerinizi işe karıştırmamayı başardık."
"Sen iyi bir dostsun Garion."
"Burada mı?" diyordu Barak bu arada, "Ne işi var burada?"
"İslena ve benimle birlikte geldi," diye cevap verdi Kral Anheg.
"Peki ya..."
Anheg başıyla olumladı. "Oğlun yanında, kızların da. Doğum onu biraz yumuşatmışa benziyor."
"Oğlum neye benziyor?"
"Kocaman, kızıl saçlı bir vahşi," diye güldü Anheg. "Acıktığı zaman feryadı bir milden duyuluyor."
Barak aptal aptal sırıttı.
Merdivenin tepesine varıp büyük binanın önündeki basık meydana çıktıklarında, yeşil pelerinli, pembe yanaklı iki küçük kızı sabırsızlıkla onları bekler buldular, ikisinin de uzun, kızılsan saç örgüleri vardı ve Emanetten biraz daha büyük görünüyorlardı. Daha küçük olanı, "Baba," diye bağırarak Ba-rak'a koştu. Dev adam kızı kucaklayıp havaya kaldırarak öptü. Kardeşinden bir yaş kadar daha büyük olan diğer kız gururlu bir tavırla yanlarına yaklaştı, ama o da sonunda babasının kollarının arasında kayboldu.
"Kızlarım," diye tanıttı Barak onları diğerlerine. "Bu Gundred." Sakalıyla büyük kızı işaret etti, sakal yüzünü gıdıklayınca kızcağız kıkırdamaya başladı. "Bu da minik Terzie." Küçük kızına bakarak sevgiyle gülümsedi.
"Küçük bir erkek kardeşimiz oldu baba," dedi büyük kız ciddi bir ifadeyle.
"Aman Tanrım! Ne harika bir haber!" dedi Barak çok şaşırmış gibi.
"Biliyormuşsun!" dedi Gundred suçlayarak. "İlk haber veren biz olmak istiyorduk." Suratını astı.
"Adı Unrak, senin gibi kızıl saçları var," dedi Terzie. "Ama daha sakalı yok."
"O da zamanla olur," dedi Barak.
"Çok bağırıyor," dedi Gundred, "bir de hiç dişi yok."

Derken Riva Hisarının geniş kapılan açıldı ve koyu kırmızı bir pelerine bürünmüş olan Kraliçe îslena dışarı çıktı. Yanında sansın, güzel bir Mimbre'li kız ve Barak'ın karısı Merel vardı. Merel yeşiller giymişti ve kucağında battaniyeye sarılı bir kundak vardı. Yüzündeki ifade gurur doluydu.
"Selam Barak, Trellheim Kontu, kocam," dedi resmi bir tavırla. "Böylelikle sana olan en son vazifemi de yerine getirmiş oldum." Kundağı uzattı, "işte oğlun Unrak, Trellheim'ın varisi."
Barak yüzünde garip bir ifadeyle kızlarını kucağından indirdi, karısına yaklaşıp kundağı aldı. Yavaşça, koca parmakları titreyerek battaniyeyi açtı ve ilk kez oğlunun yüzüne baktı. Garion bebeğin tıpkı babası gibi kıpkızıl saçları olduğunu görebiliyordu.
"Selam Unrak, Trellheim'ın varisi, oğlum," diye selamladı Barak bebeği gürleyen sesiyle. Sonra eğilip kucağındaki bebeği öptü. Oğlan babasının koca sakalı yüzünü gıdıklayınca kıkırdamaya başladı ve minik ellerini uzatıp sakalı yakalayarak minik bir köpek yavrusu gibi yüzünü içine gömdü.
"Kuvvetli elleri var," dedi Barak karısına, yüzünü buruşturarak.
Merel'in gözlerinde şaşkınlık vardı sanki, ama yüzünün ifadesini tam olarak okumak olanaksız-
BÜYÜLÜŞATO
di.
"Bu oğlum Unrak," dedi Barak diğerlerine, görmeleri için bebeği kaldırırak. "Biraz erken bunu söylemek için, ama galiba gelecek vadediyor."
Barak'ın karısı gururla dikleşti. "Öyleyse vazifemi yerine getirdim Lordum." "Bütün beklentilerimin de ötesinde Merel," dedi Barak Sonra bebeği bir kolunda tutarak öteki eliyle kansını yakaladı ve gösterişli bir şekilde öptü. Merel daha da şaşkın görünüyordu şimdi.
"Haydi içeri girelim," dedi kaba görünüşlü Kral Anheg. "Burası çok soğuk ve ben duygusal bir adamım. Gözyaşlanmın sakalımda donmasını istemiyorum."
Kaleye girerlerken sansın kız Garion'la Lelldorin'in yanına geldi.
"Bu da benim Ariana'm," dedi Lelldorin Garion'a yüzünde müthiç bir hayranlık ifadesiyle.
Bir an, sadece bir an için Garion arkadaşının ümitsiz bir vaka olmaktan kurtulabileceğini düşündü. Leydi Anana ince, pratik görünüşlü bir Mimbre kadınıydı ve tıp konusundaki çalışmaları yüzüne ciddi bir ifade vermişti. Ancak onun Lelldorin'e bakışını görünce bu ümit de anında yok oldu. ikisinin bakışmasında mantığa benzer en ufak bir şeyin bile izinin olmaması Garion'u ürpertti. Lelldorin felaketten felakete koştukça Ariana onu dizginlemeyecek, tersine yüreklendirip teşvik edecekti.
"Lordum gelişinizi hevesle beklemekteydi," dedi kız Garion'a, diğerlerinin ardından geniş taş bir koridorda yürürlerken. "Lordum" kelimesindeki vurgu, Lelldorin evliliklerinin sadece görünüşü kurtarmak için olduğuna inansa da, kızın hiç de aynı fikirde olmadığına işaret ediyordu.
"Çok iyi dostuzdur biz," dedi Garion. ikisinin birbirlerinin gözlerine hayranlıkla bakıp durmalarından biraz utanarak sağa sola bakınmaya başlamıştı."Burası Riva Kralının Salonu mu oluyor şimdi?" diye sordu.
"Ekseriyetle öyle diyorlar," dedi Ariana. "Rivalılar ise bu mevzuda daha değişik ifadeler sarfediyor. Riva Vekilharcının oğlu Lord Olban kibarlık edip bize kaleyi temaşa ettirdiğinde, kalenin tamamına Hisar dediklerini, Riva Kralının Salonu adını ise sadece taht odasına verdiklerini öğrendik."
"Anlıyorum," dedi Garion. Kız Lelldorin'in yüzüne hayran hayran bakmak için dönerken, gözlerindeki her türlü düşüncenin kayboluşunu görmemek için telaşla başını çevirdi.
Her zamanki kırmızı kaftanını giymiş olan Drasniya Kralı Rhodar, büyük, alçak tavanlı, mağara gibi bir şömenide koca bir ateşin yandığı ve bir sürü mumun sıcak, altın rengi bir ışıkla aydınlattığı bir yemek salonunda oturmuştu. Rhodar uzun bir masanın başındaki koca koltuğa zorla sığmış, öğle yemeğinin kalıntılan da önüne yayılmıştı. Tacı koltuğun arkasına sallapati bir şekilde asılmıştı; yuvarlak, kırmızı yüzü ise ter içindeydi. "En nihayet!" diye homurdandı, kalkıp paytak paytak onlara doğru yürürken. Polgara'yı sevgiyle kucakladı, Kraliçe Silar'la Kraliçe Layla'yı öptü, Kral ÇoHagla Kral Ful-rach'ın ellerini sıktı. "Görüşmeydi çok oldu," dedi herkese. Sonra Belgarath'a dönerek, "Nerede kaldın?" diye sordu.
"Uzun bir yolumuz vardı Rhodar," dedi ihtiyar büyücü pelerinini çıkanp ısınmak için kocaman kemerli şömineye yaklaşarak. "Buradan Rak Cthol'a bir haftada gidilmiyor biliyorsun."
"Duyduğuma göre Ctuchik'le kozlarınızı paylaşmışsınız," dedi kral. ipek alayla gülerek, "Pek şirin bir buluşma oldu amca," dedi.

"Kaçırdığıma üzüldüm." Kral Rhodar Ce'Nedra ve Adara'ya hayranlıkla baktı. "Hanımlar," dedi sonra nezaketle eğilerek, "eğer biri bizi tanıştırırsa, size bir kral tarafından öpülme şerefini bahşedebilirim."
"Eğer Porenn genç kızları öptüğünü görürse barsaklarını deşer Rhodar," dedi Kral Anheg gülerek.
Pol Teyze onları tanıştırırken, Garion birkaç adım geri çekilip Lelldorin'in topu topu bir haftada yarattığı faciayı düşünmeye başladı. Halletmesi aylar sürecekti muhtemelen; bir daha yapmayacağı-

na dair bir garanti de yoktu. Genç adam her başıboş bırakıldığında aynı şeylerin olacağı kesin gibiydi. "Senin bu arkadaşının nesi var?" diye sordu Prenses Ce'Nedra Garion'un kolunu çekiştirerek. "Nesi var da ne demek?" "Yani hep böyle midir?"
"Lelldorin..." Garion tereddüt etti. 'Yani Lelldorin biraz fazla atılgandır, bazen de düşünmeden konuşur ve hareket eder." Dostuna bağlılığı biraz hafif ifadeler kullanmaya itiyordu onu.
"Garion," dedi Ce'Nedra sözünü sakınmadan, "ben Arendleri tanırım ve bu çocuk hayatımda gördüğüm en Arend Arend. O kadaf Arend ki, hayatta hiç şansı kalmamış."
Garion telaşla arkadaşını savunmaya çalıştı: "O kadar da kötü değil canım."
"Yaa? Ya Leydi Anana? Çok güzel bir kız, yetenekli bir hekim, ama akla benzer en ufak bir şeye bile sahip değil."
"Aşıklar," dedi Garion, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.
"Bunun ne alakası var şimdi?"
"Aşk insanlara tuhaf şeyler yaptırır," dedi Garion. "Mantıklarını delik deşik eder filan."
"Ne ilginç bir gözlem," dedi Ce'Nedra. "Devam et lütfen."
Garion'un kafası Lelldorin'in derdiyle o kadar meşguldü ki, Ce'Nedra'nın sesindeki tehlikeli tonu fark edemedi. "Biri âşık olur olmaz, aklı kafasının dibindeki bir delikten akıp gider sanki."
"Ne kadar cazip bir ifade."
Garion bu uyarıyı da ıskaladı. "Hastalık gibi bir şey," diye bitirdi sözlerini.
"Biliyor musun Garion," dedi prenses muhabbet eder gibi, sakın bir ses tonuyla, "bazen kesinlikle midemi bulandınyorsun." Sonra dönüp Garion'u ağzı hayretten bir karış açık bırakarak uzaklaştı.
"Ne dedim şimdi ben?" diye haykırdı Garion arkasından, ama Ce'Nedra duymazdan geldi.
Yemekten sonra Kral Rhodar Belgarath'a dönerek, "Taş'a bir göz atabilir miyiz şimdi?" diye sordu.
"Yarın," dedi ihtiyar. "Öğle vakti, Riva Kralının Salonundaki yerine döndüğünde ortaya çıkaracağız onu."
"Taş'ı daha önce de gördük Belgarath," dedi Kral Anheg. "Bir bakmamızda ne sakınca olabilir ki?"
Belgarath inatla başını sallalarak, "Bir sebebi var Anheg," dedi. 'Yarın hepinize bir sürprizimiz olacak, şimdiden tadını kaçırmak istemiyorum."
"Durdur onu Durnik," dedi Polgara Emanet sandalyesinden yere atlayıp belindeki keseyi açmaya çalışarak Kral Rhodar'a doğru yürürken.
"Dur bakalım ufaklık," dedi Durnik çocuğu arkasından yakalayıp kucağına alarak.
"Ne güzel bir çocuk," dedi Kraliçe îslena. "Kim o?"
"Hırsızımız," dedi Belgarath. "Zedar onu bir yerde bulup tam bir masum olarak yetiştirmiş. Şu anda dünyada Taş'a dokunabilen tek kişi."
"Taş o kesede mi?" diye sordu Anheg.
Belgarath başıyla onayladı. 'Yolda hepimize gergin anlar yaşattı. Durmadan Taş'ı birilerine vermek istiyor. O yüzden size bir şey vermeye kalkarsa almanızı tavsiye etmem."
"Aklımdan bile geçirmem," dedi Anheg.
Her zaman olduğu gibi, Emanet'in dikkati dağıhverdi ve Taş'ı anında unuttu. Bakışlan Barak'ın kucağındaki bebeğe yöneldi; Durnik onu yere bırakır bırakmaz hemen bebeğin yanına koştu.
Unrak da

ona baktı ve aralannda tuhaf bir tanışıklık varmış gibi bir hava oluştu ansızın. Sonra Emanet Barak'ın kucağındaki çocuğu hafifçe öptü, Unrak da gülümseyerek oğlanın bir parmağını yakaladı. Gundredle Terzie de oraya yaklaştılar. Barak koca kafasını kaldırdığında bir çocuk bahçesinde gibiydi artık. Gari-on karısı Merel'e bakan dostunun gözlerinde yaşlar parladığını

gördü. Merel'in ona bakışı da çok yumuşaktı. Garion'un hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez, kadın kocasına gülümsüyordu.
BELGARIAD 4
ON BİRİNCİ BOLUM
O GECE ansızın kuzeybatıdan gelen müthiş bir fırtına Rüzgârlar Adası'nın sağlam kayalarını dövmeye başladı. Dev dalgalar kayalıklarda gümbürdeyerek kırılıyor, rüzgâr Demirpençe'nin Hisarının burçları arasında uğulduyordu. Çılgın fırtına surlara çarptıkça, kalenin sağlam taşlan titriyordu sanki.
Garion çok huzursuz uyudu o gece. Mesele yalnızca dışarıdaki rüzgârın uğultusu ya da sıkıca kapatılmış pencerelere vuran yağmurun sesi değildi, arada bir koridorlarda üfürüp açık kapılan gümbür gümbür çarpan esintilere de dayanabilirdi; gürültüden daha da beteri aralardaki baskılı, boğucu sessizlik anlanydı. Tuhaf rüyalar gördü. Büyük, çok önemli ve açıklanamaz bir olay olacaktı ve bunun i-çin bir sürü tuhaf hazırlık yapılması gerekiyordu. Bunlan niye yapması gerektiğini bilmiyordurdu ve kimse de ona doğru yapıp yapmadığını söylemiyordu. Müthiş bir acele var gibi görünüyordu ve insanlar onu bir işten diğerine koşturup duruyorlardı; yaptığı herhangi bir şeyin de tam olarak bitip bitmediğini anlamasına fırsat tanınmıyordu.
Fırtına bile işin içindeydi sanki; gürültü, rüzgâr ve kınlan dalgalarla onun işini yapması için şart olan zihin yoğunluğunu bozmaya çalışan, uluyan bir düşman gibiydi.
"Hazır mısın?" Pol Teyzeydi bu; kafasına uzun saplı bir tencereyi miğfer gibi geçiriyor, eline tencere kapağından bir kalkan ve tahta bir kılıç veriyordu.
"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu. "Biliyorsun," dedi Pol Teyze. "Acele et, geç kalıyoruz."
"Hayır Pol Teyze gerçekten bilmiyorum." "Tabii ki biliyorsun. Oyalanamayı bırak."
Garion endişeyle, kafası kanşmış bir halde etrafına bakındı. Yakınlarda bir yerde yüzünde her zamanki aptalca gülümsemesiyle Rundorig duruyordu. Onun da kafasında tencereden bir miğfer, elinde tencere kapağından bir kalkan ve tahta bir küıç vardı. Belli ki bu işi Rundorig'le birlikte yapmalan gerekiyordu. Garion dostuna gülümsedi, Rundorig de ona sınttı.
"Evet," dedi Pol Teyze onu teşvik ederek. "Şimdi öldür onu. Haydi Garion, akşam yemeğine kadar bitmesi lazım bu işin."
Garion hızla dönüp Pol Teyzeye baktı. Rundorig'i öldürmek mi? Ama tekrar o tarafa döndüğünde karşısındaki Rundorig değildi. Tencerenin altından ona bakan yüz korkunç ve yaralıydı.
"Hayır, hayır," dedi Barak sabırsız bir tavırla. "Öyle tutma, iki elinle tut ve göğsüne çevir. Ucu aşağı doğru baksın ki, saldırdığında dişleriyle yana savuramasın. Şimdi bir daha dene. Bu defa doğru yapmaya çalış. Haydi Garion, akşama kadar vaktimiz yok biliyorsun." îri yan adam ölü yaban domuzunu ayağıyla dürttü, yaban domuzu da ayağa fırlayıp karda eşelenmeye başladı. Barak Garion'a bir göz atıp "Hazır mısın?" diye sordu.
Derken garip, renksiz bir düzlükte duruyordu ve etrafında heykeller vardı. Hayır. Heykel değil, insanlar. Kral Anheg oradaydı o ya da ona benzeyen biri. Kral Korodullin ve Kraliçe îslena, Jarvik Kontu da oradaydı; ileride bir yerde Vo Mimbre'deki Murgo elçisi Nacak duruyordu.
"Hangi taşı oynayacaksın?" içindeki sesti bu.
BÜYÜLÜŞATO
"Kuralları bilmiyorum ki," diye itiraz etti Garion. "Önemli değil. Hamle yapmak zorundasın. Sıra sende."
Garion döndüğünde taşlardan birinin koşarak kendisine yaklaştığını gördü. Kukuletalı bir cüppe giymişti ve gözleri çılgınca yuvalarından uğramıştı. Garion gayri ihtiyari kendini savunmak için elini kaldırdı.
"Yapmak istediğin hamle bu mu?" diye sordu ses.
"Bilmiyorum."
"Artık değiştiremezsin. Ona dokundun. Şu andan sonra kendi hamlelerini kendin yap."
"Bu bir kural mı?"
"Durum böyle. Hazır mısın?"
Toprak ve eski meşe ağaçlarının kokusu geldi burnuna. "Dilini tutmayı öğrenmelisin Polgara," dedi Murgo Aşarak donuk bir gülümsemeyle, sonra suratına sert bir tokat attı.
"Hamle sırası sende," dedi ses. 'Yapabileceğin tekbir hamle var." "Mecbur muyum? Yapabileceğim başka bir şey yok mu?" "Tek hamle bu. Acele etsen iyi olur." Üzüntüyle içini çeken Garion uzanıp avucuyla Aşarak'ı yaktı.

Ani bir esinti Garion'un Lelldorinle paylaştığı odanın kapısını çarparak açtı ve İM arkadaş birden uyanarak yataklarında dikildiler.
"Sürgüleyeyim şunu," dedi Lelldorin yatak örtüsünü atıp soğuk taşlara basarak kapıya doğru giderken.
"Daha ne kadar sürecek bu rüzgâr?" dedi Garion huysuz bir tavırla. "Bu gürültüde uyumak mümkün değil."
Lelldorin kapıyı kapattı. Garion onun karanlıkta bir şeyler aradığını duydu. Bir çıtırtı oldu ve parlak bir kıvılcım çaktı. Kıvılcım söndü, Lelldorin yeniden denedi. Bu kez kav alev aldı. Genç Asturyalı üfleyince parlaklığı arttı ve iyice tutuşarak ortalığı aydınlattı.
"Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" diye sordu Garion arkadaşı mumu yakarken.
"Şafağa birkaç saat vardır herhalde," diye cevap verdi Lelldorin.
Garion inledi. "Daha şimdiden bu gece on yıl sürmüş gibi geliyor bana."
"Biraz konuşalım istersen," dedi Lelldorin. "Belki fırtına sabaha doğru diner."
"Konuşmak karanlıkta yatıp her gürültüde sıçramaktan daha iyidir," dedi Garion doğrulup battaniyesini omuzlarına sararak.
"Ben görmeyeli sana bir şeyler olmuş, değil mi Garion," dedi Lelldorin yatağına çıkarken. "Çok şey oldu," dedi Garion. "Hepsi de iyi şeyler değil." "Çok değişmişsin," dedi Lelldorin.
"Değiştirildim aslında. Aynı şey değil. Olanların çoğu benim fikrim değildi. Ama sen de değişmişsin."
"Ben mi?" diye güldü Lelldorin esefle. "Korkarım değişmedim dostum. Geçen hafta becerdiğim işler değişmediğimin kanıtıdır."
"Evet," diye onayladı Garion, "bunları düzeltmek epey zaman alacak, değil mi? işin en tuhafı, yaptığın her şeyin sapık bir mantığı olması. Yaptığın hiçbir şey tek başına alındığında delice değil. Hepsi bir araya geldiğinde ise tam bir faciaya dönüşüyor."
Lelldorin içini çekti. "Artık zavallı Ariana'm ve ben hayatımızın sonuna kadar sürgüne mahkû-

muz.
"Onu halledebiliriz herhalde," diye güvence verdi Garion. "Amcan seni affeder, muhtemelen To-rasin de. Seni o kadar seviyor ki fazlaca öfkeli kalamaz sana. Baron Oltorain muhtemelen çok kızmıştır, ama o bir Mimbre Arendi. Aşk için yapılan her şeyi affedebilir. Ama bacağı iyileşene kadar beklemeyli-yiz. O yaptığın gerçekten berbattı Lelldorin. Bacağını kırmamalıydın."
"Bir dahaki sefere dikkat ederim," dedi Lelldorin hemen. "Bir dahaki sefer mi?"
İkisi de güldüler, sonra mumlan dışarıdaki müthiş fırtınanın yarattığı esintilerle göz kırpıştırırken konuşmaya devam ettiler. Bir saat kadar sonra fırtına hafiflemeye başladı ve bizimkilerin göz kapaklan yeniden ağırlaştı.
"Haydi tekrar uyumaya çalışalım," dedi Garion.
"Mumu söndüreyim," dedi Lelldorin. Yataktan kalkıp masaya doğru yürüdü. "Hazır mısın?" diye sordu Garion'a.
Garion anında uykuya daldı; uyur uyumaz da hemen soğuk bir dokunuş hissetti teninde ve kulağının içinde tıslayan bir ses duydu. "Hazır mısın?" dedi fısıltı; döndüğünde kendini boş gözlerle Kraliçe Salmissra'nın yüzüne bakar buldu. Bu yüz, bir yılan yüzü oluyor, bir kadın yüzü oluyor, ikisinin arasında değişip duruyordu.
Derken, Tanrıların mağarasının ışıldayan kubbesinin altında durur buldu kendini; hiç düşünmeden uzanıp ölü doğmuş tayın pürüzsüz, kestane rengi omuzuna dükündü ve elini ölümün mutlak sessizliğine daldırdı.
"Hazır mısın?" diye sordu Belgarath sükûnetle.
"Sanırım."
"Pekâlâ, iradeni karşısına koy ve it."
"Çok ağır dede."
"Kaldırman gerekmiyor Garion. Sadece it yeter. Doğru yaparsan devrilecektir. Acele et. Daha yapacak çok işimiz var."
Garion iradesini toplamaya başladı.
Derken, bir tepede kuzini Adara ile oturuyordu. Elinde ölü bir dal ve birkaç sap kuru ot vardı.
"Hazır mısın?" diye sordu içindeki ses.
"Bir anlamı olacak mı bunun?" diye sordu Garion. 'Yani bir şey fark edecek mi?"
"Bu sana ve işini ne kadar iyi yaptığına bağlı."

"Bu iyi bir cevap değil."
"Seninki de iyi bir soru değildi zaten. Hazırsan dalı çiçeğe dönüştür."
Garion söyleneni yaptı ve sonuca eleştirel bir gözle baktı. "Pek iyi bir çiçek olmadı değil mi?" diye sordu özür dilercesine.
"idare eder," dedi ses.
"Bir daha deneyeyim."
"Bunu ne yapacaksın?"
"Bunu hemen..." Garion yaratmış olduğu hatalı tomurcuğu yok etmek için elini kaldırdı.
"Bu yasaklanmıştır biliyorsun," dedi ses.
"Ama bunu ben yarattım."
"Ne alakası var? Yarattın, ama yok edemezsin, idare eder. Haydi gel, acelemiz var."
BÜYÜLÜŞATO
"Daha hazır değilim."
"Çok kötü. Artık bekleyemeyiz."
Sonra Garion uyandı. Kendini tuhaf bir biçimde sersemlemiş hissediyordu, sanki huzursuz uykusu ona iyilikten çok kötülük getirmiş gibi. Lelldorin hâlâ derin bir uykudaydı; Garion karanlıkta elbiselerini buldu, giyindi ve sessizce odadan çıktı. Demirpençe'nin Hisarının loş koridorlarında gezinirken, gördüğü tuhaf rüya zihnini meşgul ediyordu. Hâlâ aynı panik duygusundan ve herkesin ondan bir şeyler yapmasını beklemekte olduğu hissinden kurtulamamıştı.
Köşelerine karlar birikmiş, kara taşlan buzla parlayan, rüzgârlı bir avluya vardı. Şafak yeni söküyordu ve hızla geçen bulutlarla dolu gökyüzü, avluyu kuşatan burçları net bir şekilde ortaya çıkarmaktaydı.
Avlunun öte yanında ahırlar vardı sıcak, at ve saman kokulu ahırlar. Durnik çoktan burayı keşfetmişti bile. Çoğu kez olduğu gibi, demirci soyluların arasında kendini huzursuz hissetmiş, hayvanların dostluğuna sığınmıştı. "Sen de mi uyuyamadın?" diye sordu Durnik, Garion ahıra girerken.
Garion omuzlarını silkti. "Nedense uyku kötü geldi bana. Kafam saman dolu sanki." "Eras bayramın kutlu olsun Garion," dedi Durnik.
"Doğru. Eras bugün, değil mi?" Bayram bütün bu acelenin arasında gelivermişti işte. "Eras bayramın kutlu olsun Durnik."
Arkadaki bir bölmede uyumakta olan tay, Garion'un kokusunu alınca kıpırdandı; Garion'la Durnik küçük hayvanın yanına gittiler.
"Eras bayramın kutlu olsun at," diye selamladı tayı Garion. Tay burnunu sürterek cevap verdi ona. "Fırtına tamamen geçti mi dersin?" diye sordu Garion Durnik'e, tayın kulaklarını kaşırken. 'Yoksa devamı gelir mi?"
"Kokusundan geçmiş gibi görünüyor," diye cevap verdi Durnik. "Ama havanın kokusu bu adada farklı olabilir."
Garion başını sallayarak tayın sırtını sıvazladı, sonra kapıya dönerek, "Gidip Pol Teyzeyi bulsam iyi olacak," dedi. "Dün gece elbiselerimi kontrol etmekten söz ediyordu. Eğer beni aramak zorunda kalırsa, ortadan kaybolduğuma pişman edebilir."
"Yaşlanmak seni bilgeleştirmiş bakıyorum," diye sırıttı Durnik. "Beni arayan olursa buradayım."
Garion hafifçe Durnik'in omuzuna dokundu, sonra ahırdan çıkıp Pol Teyzeyi aramaya koyuldu.
Pol Teyzeyi muhtemelen yüzyıllardan beri kendisine ayrılmış olan bir dairede buldu; yanında diğer kadınlar vardı. Adara, Taiba, Kraliçe Layla ve Mimbreli kız Ariana, odanın ortasında durmakta olan Ce'Nedra'nın çevresinde toplanmışlardı.
"Erken kalkmışsın," dedi Pol Teyze; iğnesiyle Ce'Nedra'nın parlak tuvaletinde küçük değişiklikler yapıyordu yıldırım hızıyla.
"Uyuyamadım," dedi teyzesine; bir yandan da hayretle prensese bakıyordu. Bir şekilde değişmiş gibiydi kız.
"Alık alık bakma Garion," dedi Ce'Nedra burnu havada.
"Saçına ne yaptın?" diye sordu Garion.
Ce'Nedra'nın alev gibi saçları son derece karmaşık bir şekilde yapılmıştı. Şakaklarından ve alnından iç içe geçmiş meşe yapraklan şeklinde küçük bir altın taç geçiyordu. Arkada saçları ince ince ö-rülmüştü ve saçlarının geri kalanı bir omuzundan aşağı iniyordu. "Beğendin mi?" diye sordu Garion'a.
"Her zamankinden farklı," dedi Garion.

"Hepimiz bunun farkındayız Garion," dedi Ce'Nedra ukala bir tavırla. Sonra dönüp aynadaki

aksine eleştirel bir gözle bakarak, "Hâlâ bu örgülere ikna olmuş değilim Leydi Polgara," diye söylendi. "Tolnedrah kadınlar saçlarını örmez. Böyle Alorn'a benzedim."
"Tam da öyle değil Ce'Nedra," diye mırıldandı Adara.
"Ne kastettiğimi biliyorsun Adara; saçı örgülü, sütçü kız tenli, iri göğüslü o sarışınlar gibi yani."
"Hazırlanmak için biraz erken değil mi?" diye sordu Garion. "Dedem öğlene kadar Taş'ı taht o-dasına götürmeyeceğimizi söyledi."
"O kadar da çok vaktimiz yok Garion," dedi Pol Teyze; ipliğim ısırıp koparark bir adım geri çekildi ve Ce'Nedra'nın elbisesine bir göz attı. "Ne diyorsun Layla?" "Prenses gibi oldu Pol," dedi Kraliçe Layla.
"O zaten prenses Layla," dedi Pol Teyze minik tombul kraliçeye. Sonra Garion'a döndü. "Git kahvaltı et, sonra da biri sana hamamın yolunu göstersin. Batı kanadındaki mahzenlerin altında olacak. Yıkandıktan sonra da tıraş ol. Yüzünü kesmemeye gayret et. Güzel elbiselerinin kana bulanmasını istemiyorum."
"Bütün bunları giymek zorunda mıyım?"
Pol Teyzenin bakışı, bu soruya da, sorabileceği başka bir sürü soruya da anında cevap vermişti.
"Gidip Ipek'i bulayım," dedi Garion telaşla. "Hamamın yerini bilir o."
"îyi olur," dedi Pol Teyze kesin bir tavırla. "Ayrıca da kaybolma. Vakit geldiğinde hazır olmanı istiyorum."
Garion başını sallayarak uzaklaştı. Bu son sözler tuhaf bir şekilde rüyasını hatırlatmıştı ona, tpek'i ararken bunu düşündü durmadan.
Ufak tefek Drasniyalı diğerleriyle birlikte büyük, meşalelerle aydınlatılmış bir salonda oturuyordu. Krallar oradaydı, Brand, Belgarath ve Garion'un diğer dostları da. Pasta ve sıcak, baharatlı şarapla kahvaltı ediyorlardı.
"Sabah nereye gittin?" diye sordu Lelldorin. "Uyandığımda yoktun." "Uyuyamadım," dedi Garion. "Beni niye uyandırmadın?"
"Ben huzursuz oldum diye sen niye uykundan olacaksın ki?" Herkesin hararetli bir tartışmaya dalmış olduğun gören Garion, sessizce oturup Ipek'le konuşmak için bir fırsat doğmasını bekledi.
"Son iki ay içinde Taur Urgas'ı epeyce rahatsız ettik bence," diyordu Barak. Dev Çerek yüksek arkalıklı bir koltuğu gömülmüş, yüzü arkasındaki meşale yüzünden gölgelerde kalmıştı. "Önce Relg Ipek'i burnunun dibinden kaçırdı, sonra Belgarath Taş'ı alırken Ctuchik'i öldürüp Rak Cthol'u yıktı, en sonunda da bizi izlemeye çalışırken, ÇoHagla Hettar ordusunun hatırı sayılır bir kısmını yok etti. Mur-go Kralı için kötü bir yıl oluyor." Dev adamın gülüşü karanlıklar içinde gümbürdedi. Bir an için Garion onun yerinde başka bir şekil görür gibi oldu. Titreşen ışığın ve gölgelerin bir oyunuyla, sanki Barak'ın yerinde dev, kıllı bir ayı oturmaktaydı. Sonra görüntü kayboldu. Garion gözlerini ovuşturarak sabahtan beri üstünde olan şaşkınlık ve dalgınlık halini atmaya çalıştı.
"Hâlâ Relg'in Prens Kheldar'ı kurtarmak için kayadan geçtiğini söylerken ne kastettiğini anlamıyorum," dedi Kral Fulrach kaşlarını çatarak. "Kayaları delebiliyor mu yani?"
"Görmeden anlayamazsın Fulrach," dedi Belgarath. "Göster ona Relg."
Yobaz Ulgo ihitiyara baktı, sonra büyük pencerenin yanındaki taş duvara doğru yürüdü. İpek hemen ürpererek arkasını dönüp, "Hâlâ bunu seyretmeye dayanamıyorum," dedi Garion'a.
"Pol Teyze bana hamamın yolunu gösterebileceğini söyledi," dedi Garion alçak sesle. 'Yıkanıp tıraş olacakmışım, sonra da en iyi elbiselerimi giyecekmişim."
"Seninle geleyim," dedi ipek. "Eminim buradaki beyler Relg'in gösterisine bayılıyorlardır ve

tekrarlamasını isteyeceklerdir. Ne yapıyor şimdi?"
"Kolunu duvardan çıkardı, pencerenin dışından el sallıyor," dedi Garion.
îpek omuzunun üstünden duruma bir göz attı, sonra tekrar ürpererek gözlerini kaçırdı. "Kanımı donduruyor," dedi iğrenerek. "Haydi gidip yıkanalım."
"Ben de geliyorum," dedi Lelldorin. Üçü birlikte salondan ayrıldılar.
Hamam Hisarın batı kanadındaki mağara gibi bir mahzendeydi. Kayanın içinde kaynaklar vardı ve buralardan çıkan sıcak su, fayans döşeli bölmeleri buharla ve hafif bir kükürt kokusuyla dolduru-yordu. Sadece birkaç meşale aydınlatıyordu hamamı; oradaki tek görevli, hiç

konuşmadan ellerine havlular tutuşturup, su sıcaklığını ayarlayacak vanaları çalıştırmak için buharlar arasında kayboldu.
"Büyük havuzun öteki ucuna yaklaştıkça sıcaklık artar," dedi îpek Garion'la Lelldorin'e soyunurlarken. "Bazıları dayanabileceğin son sıcaklığa kadar gitmen gerektiğini iddia ediyor. Bense ılık bir yerde durup ıslanmayı tercih ederim." Suya atladı.
"Burada yalnız olacağımızdan emin misin?" diye sordu Garion huzursuz bir şekilde. "Ben yıkanmaya çalışırken bir grup kadının içeri doluşması hiç hoşuma gitmez."
"Kadınların hamamı ayrı," dedi ipek. "Rivalılar bu konuda çok mazbutturlar. Tolnedralılar kadar gelişmiş değiller yani."
"Kış vakti yıkanmanın sağlıklı olduğundan emin misiniz?" diye sordu Lelldorin kuşkuyla buharı tüten sulara bakarak.
Garion havuza dalıp hızla o yandaki ılık sudan karşı uçtaki sıcak sulara doğru yürüdü. Uzaklaştıkça buhar yoğunlaştı ve arka duvardaki halkalara takılı iki meşalenin ışığı bulanık bir pırıltıya dönüştü. Sesleri ve yüzerken çıkardıkları şıpırtılar fayans duvarlarda bir mağaradaymışlar gibi yankılanıyordu. Buhar iyice arttı ve Garion bulanık loşlukta arkadaşlarından tamamen ayrılmış oldu. Sıcak su onu rahatlattı; yan bilinçli bir halde kendini suda sürüklenmeye bırakmak istedi; sıcak suyun geçmişin ve geleceğin bütün anılarını yıkayıp götürmesini istedi neredeyse. Hayallere dalarak sırtüstü yattı, sonra nedendir bilinmez, karanlık, buharlı sulara batmaya bıraktı kendini. Gözleri kapalı, bütün duyulardan arınmış bir halde ne kadar öylece yattığını bilmiyordu; ama sonunda yüzü sudan çıktı ve ayağa kalktı. Sular saçlarından omuzlarına döküldü. Kendini tuhaf bir biçimde arınmış hissediyordu. Derken dışarıda güneş bulutlardan sıyrıldı ve tek bir ışık huzmesi tavandaki küçük, parmaklıklı pencereden süzülerek tam Garion'un üstüne düştü. Ansızın geliveren bu ışık buharla dağılıyor ve fosforluymuş gibi parlıyordu.
"Selam Belgarion," dedi içindeki ses. "Seni selamlıyorum bu Eras Yortusunda." Seste her zamanki alaycılığından eser yoktu ve kullandığı resmi dil önemli bir şeye işaret ediyordu sanki.
"Sağol," dedi Garion ciddi bir tavırla. Bir daha konuşmadılar.
Etrafında buharlar oynaşarak yükseldi; sonra dönüp daha serin olan bölgeye, Lelldorin'le î-pek'in boğazlarına kadar suya batmış bir halde muhabbet ettikleri yere doğru yürüdü.
Öğleden yarım saat kadar önce, Garion Pol Teyzenin çağrısına uyarak uzun taş bir koridordan geçti ve Riva Kralının Salonunun oymalı kapılarından birkaç adım ötedeki bir odaya girdi. En şık ceketini ve pantolonunu giymişti ve yumuşak deri çizmeleri parlayana kadar fırçalanmıştı. Pol Teyzenin üstünde koyu mavi, beli kemerli ve kukuletalı bir elbise vardı. Belgarath da mavi bir cüppe giymişti ve ilk kez hırpani görünmüyordu, ihtiyarın yüzü çok ciddiydi; Pol Teyze ile konuşurlarken her zamanki atışmalarından eser bile yoktu. Küçük odanın köşesinde, beyaz bir keten elbise giymiş olan Emanet sessizce oturuyordu.
"Çok şıksın Garion," dedi Pol Teyze elini uzatıp alnına düşen saçlarını düzelterek.
"içeri gitmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu Garion. Griler giyinmiş Rivahların ve daha renkli giysileri olan ziyaretçilerin salona girdiklerini görmüştü gelirken.

"Gideceğiz Garion," dedi Pol Teyze. "Zamanı gelince." Belgarath'a dönerek, "Ne kadar kaldı?" diye sordu.
"Bir çeyrek saat daha var," dedi büyücü.
"Her şey hazır mı?"
"Garion'a sor," dedi ihtiyar. "Ben elimden geleni yaptım. Gerisi ona kalmış,"
O zaman Pol Teyze Garion'a döndü; gözlerinde çok ciddi bir ifade vardı ve saçındaki beyaz tutam kara saçlarının arasında gümüş gibi parlıyordu. "Eee, Garion," dedi. "Hazır mısın?"
Garion şaşkınlıkla ona bakarak, "Dün gece çok garip bir rüya gördüm," dedi. "Herkes bana bu soruyu sorup duruyordu. Ne demek bu Pol Teyze? Neye hazır mıyım?"
"Biraz sonra açıklığa kavuşacak," dedi Belgarath. "Tılsımını dışarı çıkar. Bugün onu açıkta taşımalısın."
"Hani görünmemesi gerekiyordu?" \
"Bugün farklı," diye cevap verdi ihtiyar. "Aslına bakarsan, bugün benim gördüğüm bütün günlerden farklı ki ben epey fazla gün gördüm."
"Eras Yortusu olduğu için mi?"

"O da var tabii." Belgarath elini elbisesinin yakasından içeri sokup kendi gümüş madalyonunu çıkardı. Bir göz atıp, "Biraz eskimiş," dedi. Sonra gülerek ekledi, "Ona bakılırsa ben de eskidim."
Pol Teyze de kendi tılsımını çıkardı. Belgarathla ellerini uzatıp Garion'un birer elini tuttular, sonra kendi ellerini de birleştirdiler..
"Uzun zamandır bu günü bekliyorduk Polgara," dedi Belgarath.
"Çok uzun zamandır baba," diye onayladı Polgara.
"Pişman olduğun bir şey var mı?"
"Varsa da onlarla birlikte yaşayabilirim ihtiyar kurt."
"Gidelim öyleyse."
Garion kapıya yöneldi.
"Sen dur Garion," dedi Pol Teyze. "Sen Emanetle burada bekleyeceksin, ikiniz sonra geleceksiniz."
"Birini yollayıp çağırtacak mısınız bizi?" diye sordu Garion. 'Yani vaktimizin geldiğini nasıl anlayacağız?"
"Anlayacaksınız," dedi Belgarath. Sonra onu Emanetle yalnız bıraktılar.
"Pek bir açıklama yapmış sayılmazlar, değil mi?" dedi Garion oğlana. "Umarım bir pot kırmayız."
Emanet güvenli bir ifadeyle gülümseyerek minik eliyle Garion'un elini tuttu. Daha dokunur dokunmaz, Taş'ın şarkısı Garion'un zihnini doldurarak bütün dertlerini ve kuşkularını alıp götürdü. Çocuğun elini tutarak orada öylece ne kadar zaman şarkıyı dinlediğini hatırlamıyordu.
"Sonunda vakit geldi Belgarion." Ses sanki Garion'un zihniyle sınırlı değilmiş de dışarıdan geliyormuş gibiydi; Emanetin yüzündeki ifadeden sesi onun da duyduğu anlaşılıyordu.
"Yapmam gereken bu mu?" diye sordu Garion. "Kısmen bu."
"içeride ne yapıyorlar?" Garion ihtiyatla kapıya baktı. "Salondaki insanları olacaklara hazırlıyorlar." "Hazır olacaklar mı ?"
BÜYÜLÜŞATO
"Sen olacak mısın?" Bir sessizlik oldu. "Hazır mısın Belgarion?" "Evet," dedi Garion. "Her ne ise, sanırım hazırım." "Gidelim öyleyse."
"Ne yapacağımı söyleyecek misin bana?" "Gerekirse."
Emanet'in elini bırakmadan kapıya doğru yürüdü Garion. Öteki elini kapıyı açmak için kaldırdı, ama kapı daha o dokunmadan kendiliğinden açılıverdi.
Birkaç adım ötede, dev, oymalı kapının önünde iki muhafız vardı, ama Garion ve Emanet yaklaşırken donmuş gibiydiler sanki. Garion gene elini kaldırdı ve Riva Kralının Salonunun devasa kapısı, bu ele cevap verircesine, sessizce açıldı.
Riva Kralının Salonu, çok büyük, kubbeli bir taht odasıydı; oymalı, dev tahta sütunlar tavandaki kirişleri tutuyordu. Duvarlar sancaklar ve yeşil dallarla süslüydü ve demir şamdanlarda yüzlerce mum yanıyordu. Yerde aralıklı olarak üç büyük ateş çukuru vardı; çukurlarda kütük değil, yer kömürü blokları yanıyor, odaya düzenli, hoş kokulu bir sıcaklık yayıyorlardı. Salon kalabalıktı, ancak kapıdan tahta uzanan mavi halıyla kaplı yol boştu. Ama Garion kalabalığı fark etmedi bile. Taş zihnini tamamen doldurmuş, bütün düşüncelerini askıya almıştı. Düşünceden, korkudan ve utangaçlıktan arınmış, uykuda yürür gibi ilerleyerek, yanında Emanet, tahtın iki yanında duran Pol Teyzeyle Belgarath'a yaklaştı.
Riva Kralının tahtı, tek bir bazalt kütlesinden oyulmuştu; arkalığı ve kollukları aynı yükseklikteydi ve o kadar devasaydı ki, dağlar kadar kalıcı görünüyordu. Sırtı duvara dayalıydı, arkasında ise u-cu aşağı bakan koca bir kılıç asılıydı.
Garion ve Emanet mavi halı döşeli uzun yoldan tahta doğru yürürlerken, Hisarın bir yerlerinde bir çan çalmaya başladı ve Taş'ın şarkısına karıştı. Her şamdanın yanından geçtiklerinde, mumun ateşi ufalıp iğne başı kadar kalıyordu. Ne esinti vardı, ne de alevlerde bir titreme; mum alevleri birer birer küçülerek Salonu derin bir gölgeye boğdular.
Salonun önüne vardıklarında, Belgarath yüzünde esrarlı bir ifadeyle bir an onlara baktı, sonra Riva Kralının Salonunu dolduran kalabalığa dönerek heybetli bir sesle, "işte Aldur Taşı!" dedi.
Emanet Garion'un elini bırakarak keseyi açtı ve elini içine soktu. Yuvarlak gri taşı keseden çıkarıp karanlık Salona döndü ve herkes görebilsin diye iki eliyle havaya kaldırdı.
Taş'ın şarkısı dayanılır gibi değildi artık, onun yanı sıra müthiş, titreyerek yükselen bir ses de duyulmaya başlamıştı. Garion oğlanın yanında durup toplananları izlerken, ses de çınlayarak yükseliyor, yükseldikçe tizleşiyordu. Emanet'in havada tuttuğu taşın içinde nokta halinde, çok

parlak, mavi bir ışık vardı sanki. Ses yükseldikçe ışık da giderek daha parlaklaştı. Karşısındaki yüzlerin hepsi tanıdıktı Garion' un. Barak oradaydı, Lelldorin de; Hettar, Durnik, ipek ve Mandorallen de oradaydılar. Kraliyet locasında, Tolnedra elçisinin yanında, arkasında Adara ve Ariana ile Ce'Nedra oturuyordu; tam bir imparatorluk Prensesi gibi. Ama bu tanıdık yüzlerle kansan başka yüzler de vardı; tuhaf, maske gibi, başka bütün özellikleri örterek bir tek kimliği vurgulayan yüzler. Barakla karışsan şekil, Korkunç Ayı idi, Hettar ise binlerce ve binlerce atın varlığını taşıyordu yanında. Ipek'in yanında Kılavuz duruyordu, Relg'in yanında ise Kör. Lelldorin Okçu idi, Mandorallen ise Koruyucu Şövalye. Taiba'nın üstünde, havada Ölen Irkın Anası'nın üzgün şekli ışıldıyordu ve acısı Mara'nın acısıyla aynıydı. Ce'Nedra ise artık bir prenses değil, kraliçe idi; Ctuchik'in Dünyanın Kraliçesi dediği kişi. Hepsinden tuhafı, Durnik, sevgili, güvenilir, Durnik yüzünde iki hayatının apaçık iziyle oradaydı. Taş'ın yakıcı mavi ışığında ve kulak-larındaki tuhaf titreyen sesle, Garion dostlarına merakla baktı, ve hayatında ilk kez onları, Belgarath ve Pol Teyzenin daha en başından beri gördükleri halleriyle görmekte olduğunu fark etti.
Arkasında Pol Teyzenin sakin ve çok yumuşak bir sesle, "Görevin tamamlandı Emanet," dediğini duydu. "Artık Taş'ı verebilirsin."
Küçük çocuk keyifle gülerek döndü ve parıldayan Taş'ı Garion'a uzattı. Garion hiçbir şey anla-

madan parlak taşa bakakaldı. Alamazdı ki! Taş'a dokunmak ölüm demekti.
" Uzat elini Belgarion, ve doğum hakkını sana getirmiş olan çocuktan al." Tanıdığı sesti bu, ama aynı zamanda da değildi. Ses konuştuğunda reddetmek mümkün değildi. Garion'un eli o fark etmeden ileri uzandı.
"Emanet!" dedi çocuk Taş'ı Garion'un uzanmış eline bırakarak. Taş avucundaki lekeye değdiğinde Garion tuhaf, yakıcı bir hisse kapıldı. Yaşıyordu Taş! Avucundaki canlı ateşe boş gözlerle bakarken bile, içindeki hayatı hissedebiliyordu.
"Taş'ı Riva Kralının kılıcının kabzasmdaki yerine koy," dedi ses; Garion anında, hiç düşünmeden itaat ederek döndü. Bazalt tahtın oturma yerine, sonra da arkalığının ve kollarının oluşturduğu geniş çıkıntıya basarak uzandı, dev kılıcın kabzasını yakalayarak dengesini sağladı ve Taş'ı kabzanın ucuna yerleştirdi. Hafif ama herkesin duyabileceği bir çıtırtıyla, Taş ve kılıç bir oldular; Garion Taş'ın yaşam gücünün elinde tuttuğu kabzadan aktığını hissetti. Kılıcın ağzı parlamaya başladı ve kulaklanndaki ses bir oktav daha tizleşti. Derken dev silah ansızın, yüzyıllardır asılı durduğu duvardan kurtuldu. Salondaki kalabalık huşu içinde nefesini tuttu. Kılıç düşerken, Garion iki eliyle kabzayı yakaladı, yere düşmesini engellemek için sırtını duvara dayayacak şekilde döndü.
Dengesini kaybettiren şey, kılıcın ağırlığının olmamasıydı. O kadar büyüktü ki, normal olarak tutamaması, kaldıramaması gerekiyordu; ama bacaklarını açıp omuzlarını duvara dayadığında, kılıcın ucu kolaylıkla havaya kalktı ve dimdik oluverdi. Hayretle kılıca bakarken, elindeki kabzanın tuhaf bir biçimde zonkladığını hissetti. Taş daha da parladı ve bir yürek gibi atmaya başladı. Sonra, titreyen ses bir kutlama ayini gibi müthiş bir açılışla yükselirken, Riva Kralının kılıcı yakıcı mavi bir alevle parladı. Sebebini bilmeden, Garion mavi alevden kılıcı iki eliyle başının üstüne kaldırarak huşu içinde ona bakmaya başladı.
"Ne mutiu Alorya'ya!" diye haykırdı Belgarath gökgürültüsü gibi bir sesle. "Çünkü Riva Kralı geri döndü! Herkes selam dursun! İşte Belgarion, Riva Kralı ve Batının Hükümdarı!"Ancak bütün bu karışıklığın ve milyon kere milyon sesten oluşmuş ve evrenin bir ucundan ötekine sesleniyormuş gibi duyulan o muhteşem kutlama korosunun ortalık yerinde, sanki karanlık bir lahdin paslı demir kapısı ansızın ardına kadar açılmış gibi bir ses duyularak Garion'un yüreğini dondurdu. Lahitten bir ses çınlayarak yükseldi, ama kutlamaya katılmadı. Yüzyıllar süren bir uykudan koparılan lahitteki ses, öfkeyle, kan isteyerek uy andı.
Düşünemeyecek kadar şaşkın durumda olan Garion, alevler içindeki kılıcı havada, öylece dururken, toplanmış olan Alornlann hepsi, tek bir çelik sesiyle kılıçlarını kınlarından çıkardılar.
"Selam Belgarion, Kralım," diye gürledi Riva Vekilharcı Brand tek dizinin üstüne çöküp kılıcını kaldırarak. Dört oğlu da onun ardında diz çöküp kılıçlarını kaldırarak, "Selam Belgarion, Riva Kralı," diye haykırdılar.
"Selam Belgarion!" diye çınladı Riva Kralının Salonu, ve havaya kalkan kılıçlardan bir orman, Garion'un elindeki yanan kılıcın ışığıyla parladı. Hisarın bir yerlerinde bir çan çalmaya başladı. Haber aşağıdaki nefesini tutmuş bekleyen şehre ulaşınca, başka çanlar da ona katildi ve

çanların kutlaması kayalık yamaçlardan denizin buzlu sularına Riva Kralının dönüşünü haber vererek yankılandı.
Salonda kutlamaya katılmayan bir kişi vardı. Kılıcın alev alması Garion'un kimliğini inkâr edilemez bir biçimde ortaya koyduğunda, Prenses Ce'Nedra yüzü bembeyaz olarak, gözlerinde bir dehşet i-fadesiyle ayağa fırlamıştı. Belli ki Garion'un hâlâ anlayamadığı bir şeyi anında fark etmişti; o kadar rahatsız edici bir şey olmalıydı ki bu, yüzünden tüm kanın çekilmesine ve müthiş bir dehşetie ona bakakalmasına sebep olmuştu. Derken imparatorluk Prensesi Ce'Nedra'mn dudaklarından ansızın bir öfke ve itiraz çığlığı yükseldi.
Tüm salonda çın çın çınlayan bir sesle, "OLAMAZ!" diye haykırdı.
BÜYÜLÜŞATO
ON İKİNCİ BOLUM
İŞİN EN KOTU TARAFI, herkesin durmadan eğilerek selam vermesiydi ona. Nasıl karşılık vermesi gerektiği konusunda en küçük bir fikri bile yoktu Garion'un. Kendisi de eğilmeli miydi? Yoksa "Selamını aldım" anlamında hafifçe başını mı sallamalıydı? Belki de en iyisi bu durumu tamamen reddedip görmezden gelmek filan gibi bir şeydi. Peki ama biri ona "Haşmetmeap" dediğinde ne yapacaktı?
Bir gün öncesinin olayları hâlâ kafasında bulanık bir karmaşa halindeydi. Şehir halkına takdim edildiğini hatırlıyordu. Demirpençe' nin Hisarının burçlarından birinde, elinde ağırlığı olmayan alevli kılıcı, aşağıda tezahürat yapan kalabalığı selamlamıştı. Ancak ne kadar harikulade olurlarsa olsunlar, o gün açıkta cereyan edenler, başka bir gerçeklik düzeyinde olup bitenler karşısında önemsiz kalıyorlardı. Müthiş güçler odaklanmıştı Riva Kralının ilan edilmesi anına; Garion en sonunda kim olduğunu öğ-
Sonu gelmeyen kutlamalar ve taç giyme töreni için bir sürü hazırlık vardı, ama bunlar da bulanıktı hafızasında. Ama hayatı pahasına bile olsa, o gün olanların mantıklı, tutarlı bir öyküsünü anlatamazdı kimseye.
Bugün daha da beter olacaktı sanki, eğer bu mümkünse, îyi uyumamıştı. Her şeyden önce, onu götürdükleri kraliyet dairesindeki yatak kesinlikte çok rahatsızdı. Dört köşesinden büyük ve yuvarlak tahta direkler çıkıyordu ve mor kadifeden perdeleri vardı. Ona çok büyük gelmişti ve fazla yumuşaktı. Son bir yıl boyunca çoğunlukla yerde uyumuştu ve kralın yatağındaki kuştüyü şiltenin yumuşaklığı rahatsız edici geliyordu. Üstelik, yataktan kalkar kalkmaz, herkesin ilgi odağı olacağından emin olması da işleri daha zorlaştırıyordu.
En sonunda yataktan hiç çıkmamanın daha iyi olacağına karar verdi. Düşündükçe daha da makul görünüyordu bu çözüm. Ama kraliyet yatak odasının kapısı kilitli değildi. Güneş doğduktan az sonra kapı açıldı ve Garion birinin ortalıkta dolanmakta olduğunu duydu. Merakla yatağı çevreleyen mor kadife perdelerin arasından dışarı baktı. Ciddi görünüşlü bir hizmetkâr pencerelerin perdelerini açıyor ve ateşi körüklüyordu. Ancak Garion'un dikkati hemen şöminenin yanındaki masada duran büyük, üstü örtülü gümüş tepsiye çevrildi. Burnu sosislerin ve sıcak, yeni pişmiş ekmeğin kokusunu aldı. Tereyağı da vardı evet o tepsinin bir yerlerinde mutlaka tereyağı vardı. Midesi yüksek sesle bir şeyler söylemeye başladı ona.
Hizmetkâr her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol etmek için odaya bir göz attı, sonra kararlı bir ifadeyle yatağa yaklaştı. Garion hemen örtülerin altına saklandı.
"Kahvaltı, Haşmetmeap," dedi hizmetkâr kesin sesle, perdeleri açıp direklere bağlayarak.
Garion içini çekti. Belli ki yataktan çıkmama karan vermek ona kalmamıştı. "Teşekkür ederim," diyg cevap verdi.
"Haşmetmeaplarının başka bir ihtiyacı var mı?" diye sordu hizmetkâr hevesli bir tavırla, Garion'un giymesi için bir sabahlık tutarak.
"Ah... Yok... Hayır, şu an için yok, sağol," dedi Garion, halı kaplı üç basamaktan yere inerken.
Hizmetkâr ona sabahlığı giydirdikten sonra eğilerek odayı terk etti. Garion masaya gidip oturdu, tepsinin kapağını açtı ve şiddetle kahvaltısına saldırdı.
Yemeğini bitirdiğinde bir süre kocaman, mavi kaplamalı bir koltukta oturarak, pencereden dışarı, şehrin üstünde yükselen karlı tepelere baktı. Günlerdir kıyılan döven fırtına sonunda durulmuştu
BELGARIAD 4
en azından şimdilik; kış güneşi parlak, sabah gökyüzü masmaviydi. Genç Riva Kralı düşüncelere dalarak penceresinden dışanyı seyretti bir süre.
Kafasını bir şey kurcalayıp duruyordu daha önce duyduğu ama şimdi unuttuğu bir şey. Sanki Prenses Ce'Nedra ile ilgili bir şeyi hatırlaması gerekiyordu. Kılıç Garion'un kimliğini şatafatlı bir

biçimde ilan eder etmez, küçük kız Riva Kralının Salonundan kaçmıştı dün. Bu iki şeyin birbiriyle ilgili olduğundan emindi. Hatırlamaya çalıştığı şey, Ce'Nedra'nın kaçışıyla doğrudan bağıntılıydı. Başka biri olsa, gidip ne olduğunu öğrenmeye çalışmadan önce sakinleşmesi için biraz zaman tanımak iyi olabilirdi, a-ma Garion Ce'Nedra ile başa çıkmanın yolunun bu olmadığını biliyordu. Olayları zihninde dolandırıp büyütl me fırsatı tanınmamalıydı ona. Yoksa işler daha da beter olurdu. Garion içini çekerek giyinmeye başladı.
Koridorlardan kararlı bir tavırla ilerlerken, durmadan şaşkın bakışlar ve acele selamlarla karşılaşıyordu. Bir gün öncesinin olaylarının tanımadan, dikkat çekmeden gezinebilme şansını sonsuza kadar elinden almış olduğunu kavradı kısa zamanda. Yüzünü göremediği biri, muhtemelen bir hizmette bulunabilme ümidiyle, onu takip edecek kadar ileri gitmişti. Her kimse bu, saygılı bir uzaklıktan izliyordu onu, ama Garion göz ucuyla koridorun gerisinde kendini izleyen kişiyi görebiliyordu: Sessiz adımlarda yürüyen, gri pelerinli bir adam. Garion her ne sebeple olursa olsun takip edilmekten hoşlanmıyordu, ama gene de dönüp adama işine gitmesini söyleme isteğini bastırdı.
Prenses Ce'Nedra'ya Pol Teyzenin dairesiye aynı koridorun bir daha aşağısında odalar verilmişti. Garion elini kaldırıp kapıyı tıklatmadan önce bütün cesaretini topladı.
"Haşmetmeap," dedi Ce'Nedra'nın oda hizmetçisi şaşkınlıkla reverans yaparak.
"Lütfen Asaletmeaplanna kendileriyle görüşmek istediğimi bildirir misiniz?" diye sordu Garion.
Kız, "Tabii Haşmetmeap," diyerek içeriki odaya koştu.
Birtakım mırıltılar duyuldu, sonra Ce'Nedra içeri girdi. Üzerinde şatafatsız bir elbise vardı ve yüzü önceki günkü kadar beyazdı. "Haşmetmeap," diye selamladı Garion'u buz gibi bir sesle. Yaptığı sert reverans, ciltlerce konuşmuş kadar anlamlıydı.
"Seni rahatsız eden bir şey var," dedi Garion lafı dolandırmadan. "Açık açık konuşmak ister misin?"
"Haşmetmeap nasıl emrederse," dedi Ce'Nedra.
"Böyle konuşmaya mecbur muyuz?"
"Haşmetmeaplannın neyi kastettiğini anlayamadım?"
"Birbirimizi dürüst olacak kadar tanımıyor muyuz sence?"
"Tabii, Ekselanslarına tartışmadan itaat etmeye bir an önce alışsam iyi olacak."
"Bu da ne demek şimdi?"
"Bilmiyormuş numarası yapma," diye parladı Ce'Nedra.
"Ce'Nedra, neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok."
Ce'Nedra yüzüne kuşkuyla baktı, sonra bakışları bir nebze yumuşar gibi oldu. "Belki de gerçekten yoktur," diye mırıldandı sonra. "Vo Mimbre Anlaşmasını okumadın mı hiç?"
"Bana okumayı sen öğrettin," dedi Garion. 'Yedisekiz ay önce. Okuduğum her kitabı biliyorsun. Çoğunu sen verdin zaten."
"Sen de haklısın," dedi Ce'Nedra. "Bir dakika bekle, hemen geliyorum." Yandaki odaya koşup rulo halinde bir parşömenle geri döndü. 'Yüksek sesle okuyayım," dedi. "Bazı kelimeler zor gelebilir."
"O kadar da salak değilim," dedi Garion itiraz ederek.
Ama Ce'Nedra okumaya başlamıştı bile. "...Ve Riva Kralının geri dönmesi durumunda, Efendilik ve Hükümranlık hakkı onun olacaktır ve hepimiz ona Batı Krallıklarının Hükümdarı olarak bağlılık

yemini edeceğiz. Ve Kral bir Tolnedra Prensesini karısı olarak alacak ve..." "Bir dakika," diye sözünü kesti Garion boğulur gibi. "Anlamadığın bir şey mi var? Bana çok açık görünüyor." "O son cümle neydi?"
"...bir Tolnedra Prensesini karısı olarak alacak ve..." "Tolnedra'da başka prenses var mı?"
"Bildiğim kadarıyla yok." "Yani buna göre..." Ağzı açık kıza bakakaldı. "Kesinlikle." Bunu ansızın kapanan çelik bir kapan gibi söylemişti kız. "Dün salondan bunun için mi kaçtın?" "Ben kaçmadım."
"Benimle evlenmek istemiyorsun." Bir suçlama gibi çıkmıştı bu söz ağzından. "Öyle bir şey demedim." "O zaman istiyor musun?"
"Öyle bir şey de demedim. Ama zaten ne fark eder ki? ikimizin de fikri sorulmayacak bu konuda."
"Seni rahatsız eden bu mu?"

Ce'Nedra yukarıdan bir tavırla, "Tabii ki değil," dedi. "Kocamı başkalarının seçeceğini hep biliyordum zaten."
"E, öyleyse mesele ne?"
"Ben bir imparatorluk Prensesiyim Garion."
"Biliyorum."
"Kimsenin astı olmaya alışık değilim."
"Ast mı? Kime ast... Yani kimin astı?"
"Anlaşmaya göre sen Batının Hükümdarısın."
"Bu ne demek?"
"Bu şu demek ki Haşmetmeap, benden yüksek bir mertebedesiniz."
"Bu kadar üzülmenin sebebi bu mu yani?"
Ce'Nedra'nın bakışları çekilmiş bir hançer gibiydi. "Haşmetmeaplannın müsaadesiyle, çekilmek istiyorum." Sonra cevabını bile beklemeden odadan çıkıp gitti.
Garion arkasından bakakaldı. Bu kadarı da olmazdı! Hemen Pol Teyzeye gidip duruma itiraz etmek istedi, ama düşündükçe, ondan hiçbir destek göremeyeceğini anladı. Bir sürü küçük bilgi kırıntısı yerine oturmaya başlamıştı şimdi. Pol Teyze bu manasız durumda taraflı olmakla kalmıyordu, Gari-on'un kaçacak yeri olmasın diye kesinlikle elinden geleni yapmıştı. Konuşacak birine ihtiyacı vardı bu durumdan bir çıkış yolu düşünebilecek kadar uyanık ve kural tanımaz birine. Ce'Nedra'nın oturma odasından çıkıp, Ipek'i aramaya koyuldu.
Ufak tefek Drasniyalı odasında yoktu ve yatağını yapan hizmetkâr bir yandan eğilip selam verirken, bir yandan da îpek'in nerede olduğuna dair en küçük bir fikri olmadığını kekeleyerek ve özürler dileyerek anlatmaya çalıştı. Garion hemen kaçtı oradan.
Barak'ın karısı ve çocuklarıyla paylaştığı daire îpek'inkinden birkaç adım ötede olduğu için, Garion hâlâ kendisini izleyen gri pelerinli adama bakmamaya çalışarak oraya gitti. "Barak," dedi dev Çe-rek'in kapısını vururken, "Benim, Garion. Girebilir miyim?"
BELGARIAD 4
Leydi Medel hemen kapıyı açarak saygıyla reverans yaptı. "Ne olur yapmayın şunu," diye yalvardı Garion.
"Derdin ne Garion?" dedi Barak. Yeşil kaplamalı bir koltuğa oturmuş, bebek oğlunu dizinde hoplatıyordu.
"Ipek'i arıyorum," dedi Garion yerlere atılmış elbiseler ve oyuncaklarla dolu geniş, rahat salona girerken.
"Yüzün şeytan görmüş gibi," dedi dev adam. "Yolunda gitmeyen bir şey mi var?"
"Sinir bozucu bir haber aldım," dedi Garion ürpererek. "Ipek'i arıyorum. Belki o bu duruma bir çözüm bulabilir."
"Kahvaltı ister misin?" diye sordu Leydi Merel.
"Kahvaltı ettim, sağolun," dedi Garion. Kadına biraz daha dikkatle baktı. Her zamanki sımsıkı örgülerini çözmüştü Merel, yumuşak san saçları yüzünü çevreliyordu. Eskisi gibi yeşil bir elbise giymişti, ama duruşunda o eski katılık yoktu. Garion Barak'ın da karısının yanında her zaman takındığı o asık yüzlü savunma tavrından biraz uzaklaşmış olduğunu fark etti.
Derken Barak'ın iki kızı, Emanet'in birer elini tutmuş halde odaya girdiler. Bir köşeye oturup bol bol kıkırdama içeren karmaşık bir oyun oynamaya başladılar.
"Korkarım kızlarım oğlanı çalmaya karar vermişler," dedi Barak sırıtarak. "Ansızın boğazıma kadar çoluk çocuğa gömüldüm, ama işin hoş tarafı, hiç de şikâyet etmiyorum bundan."
Merel Barak'a bir göz atarak gülümsedi neredeyse utangaç bir gülümseme. Sonra gülüşen çocuklara bakarak, "Kızlar Emanet'e tapıyorlar," dedi. Sonra Garion'a döndü. "İnsanın bu oğlanın gözlerinin içine bir saniyeden fazla bakamadığını fark ettin mi? Sanki kalbinin içine bakıyormuş gibi."
Garion başını sallayarak, "Herhalde herkese çok güvenmesiyle ilgili bir şey," dedi. Barak'a döndü, "îpek'i nerede bulabileceğime dair bir fikrin var mı?"
Barak güldü. "Koridorlarda dolaşıp zar seslerini dinle. Bizim küçük hırsız geldiğimizden beri kumar oynuyor. Belki Durnik bilir. O da ahırlarda saklanıyor. Krallar onu huzursuz ediyormuş."
"Beni de ediyor," dedi Garion.
"Ama sen de kralsın Garion," diye hatırlattı Merel.
"Daha da kötü ya," dedi Garion.
Birtakım arka koridorlardan geçerek ahırlara yollandı Garion. Bu yolu işlek, büyük koridorlarda soylularla karşılaşma ihtimaline karşı seçmişti. Bu dar geçitler daha ziyade mutfağa gidip gelen

hizmetkârlar tarafından kullanılıyordu; Garion da küçük saray görevlilerinin henüz kendisini tanımayacağına güveniyordu. Tanınmamak için başını öne eğmiş, dar bir koridorda hızlı hızlı ilerlerken, kraliyet dairesini terk ettiğinden beri peşinden ayrılmayan adam ilişti yine gözüne. O kadar canı sıkıldı ki, tanınmama kaygısını bir yana bırakıp geri döndü ve, "Orada olduğunu biliyorum," diye seslendi takipçisine. "Ortaya çık da göreyim seni." Ayağını sabırsızca yere vurarak bekledi.
Arkasındaki koridor sessiz ve boştu.
"Çabuk ortaya çık," diye tekrarladı Garion. Sesinde hiç alışık olmadığı bir emir tonu vardı. Ama ne bir ses, ne bir kıpırtı vardı koridorda. Garion bir an bu ısrarlı takipçisini yakalamak için geri dönmeyi düşündüyse de, tam o sırada bir tepsi dolusu kirli tabak taşıyan bir hizmetkâr koridordan Garion'a doğru gelmeye başladı.
"O tarafta kimseyi gördün mü?" diye sordu Garion.
"Ne tarafta?" dedi hizmetkâr. Belli ki kralını tanımamıştı.
"Koridorun gerisinde."
Hizmetkâr başını sallayarak, "Drasniya Kralının dairesinden çıktığımdan beri kimseyi görme-

dim," dedi. "Üçüncü kahvaltısını ettiğine inanır mısın? Hayatımda bu kadar çok yiyen birini görmedim." Merakla Garion'a baktı. "Burada bulunmanın yasak olduğunu bilmiyor musun? Eğer aşçıbaşı seni yakalarsa fena pataklar. Bu koridorlara işi olmayan kimsenin girmesini istemiyor."
"Ahıra gidiyorum," dedi Garion.
"Acele et o zaman. Aşçıbaşı sinirli biridir."
Ahırdan çıkmakta olan Lelldorin, karlı avluda birbirlerine yaklaşırlarken Garion'a hayretle bakarak, "Saray görevlilerinden kurtulmayı nasıl becerdin?" diye sordu. Sonra, birden aklına gelmiş gibi eğilerek selam verdi.
"Lütfen yapma şunu Lelldorin," dedi Garion.
"Biraz sakil bir durum, değil mi?" diye kabullendi Lelldorin.
"Birbirimize her zamanki gibi davranalım," dedi Garion kesin bir tavırla. "En azından birileri bize bunun yasak olduğunu söylemediği sürece, îpek'in nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?"
"Sabah erken bir saatte gördüm," dedi Lelldorin. "Hamama gideceğini söyledi. Pek iyi görünmüyordu. Galiba gece biraz kutlama yapmış."
"Haydi gidip bulalım onu," dedi Garion. "Onunla konuşmam lazım."
îpek'i fayans döşeli, buhar dolu bir odada oturur buldular. Ufak tefek Drasniyalı beline bir havlu dolamıştı ve buram buram terlemekteydi.
"Bunun sana iyi geleceğinden emin misin?" diye sordu Garion etrafını saran buhar bulutlarını dağıtmak için elini sallayarak.
"Bu sabah bana hiçbir şey iyi gelemez Garion," dedi ipek acıklı bir sesle. Dirseklerini dizlerine dayayarak perişan bir ifadeyle başını ellerinin arasına aldı.
"Hasta mısın?"
"Hem de feci halde."
"Sabah böyle olacağını biliyorduysan, gece neden o kadar çok içtin?"
"O sırada iyi bir fikir gibi gelmişti; en azından şimdi öyle hatırlıyorum. Arada birkaç saati tamamen unuttum sanıyorum." Bir hizmetkâr acı içindeki hırsıza köpüklü bir kupa bira getirdi; İpek hemen kupayı kafasına dikti.
"Sence akıllıca bir şey mi bu?" diye sordu Lelldorin.
"Değildir herhalde," dedi ipek omuz silkerek. "Ama şu anda aklıma daha iyi bir fikir gelmiyor." Tekrar ürperdi. "Perişanım, perişan." Garion'a döndü. "Bir şey mi istiyorsun benden?"
"Bir sorunum var," deyiverdi Garion. Sonra Lelldorin'e bir göz atarak, "Ama lütfen bu üçümüzün arasından dışarı çıkmasın," diye ekledi.
"Şeref sözü veriyorum," dedi Lelldorin hemen.
"Sağol Lelldorin." Gerek olmadığını izah etmeye çalışmaktansa, şeref sözünü kabul etmek daha kolaydı. "Vo Mimbre Anlaşmasını okudum biraz önce," dedi Garion. "Daha doğrusu biri bana okudu. Ce'Nedra ile evlenmem gerektiğini biliyor muydunuz?"
"işin o kısmını düşünmemiştim daha," dedi ipek, "ama Anlaşmada buna dair bir hüküm vardı galiba, değil mi?"
"Tebrikler Garion," diye haykırdı Lelldorin dostunun omuzuna vurarak. "Çok güzel bir kız."

Garion bunu duymazdan gelerek, "Bu durumdan kurtulmamın bir yolunu düşünebilir misin?" diye sordu Ipek'e.
"Garion, şu anda ne kadar feci bir halde olduğum dışında hiçbir şey düşünemiyorum. Ama ilk aklıma gelen hiçbir kurtuluş yolunun olmadığı. Batının bütün krallıkları bu Anlaşmanın imzacısı, ayrıca

Kehanet de işe karışmıştı sanıyorum."
"Bunu unutmuştum," dedi Garion kasvetli bir ifadeyle.
"Eminim bu duruma alışman için zaman tanıyacaklardır," dedi Lelldorin.
"Ama Ce'Nedra'ya ne kadar zaman tanıyacaklar acaba? Sabah onunla konuştum; bu durumdan hiç memnun değil."
"Senden hoşlanmadığı söylenemez," dedi ipek.
"Sorun o değil ki. Ondan üst bir mertebede olduğum için öfkeleniyor."
ipek dermansız bir halde gülmeye başladı.
"insan dostunun haline böyle gülmez," dedi Garion suçlayarak.
"Prensesin için mertebe bu kadar önemli mi?" diye sordu Lelldorin.
"Herhalde sağ kolu kadar önemlidir," dedi Garion ekşi bir suratla.
"Bana kalırsa her saat başı en az yedisekiz kere kendisine bir imparatorluk Prensesi olduğunu hatırlatıyordun Bu onun için çok önemli. Sonra birden ben ortaya çıkıyorum ve bir hiçken ansızın onun üstü oluveriyorum. Tam onun asabını bozacak bir durum, hem de sonsuza kadar." Durup Ipek'e dikkatle bakarak, "Bugün iyileşme ihtimalin var mı?" diye sordu.
"Niyetin ne?"
"Riva şehrinde yolunu bulabilir misin?" "Tabiatiyle."
"Şehre bir ineyim diye düşünüyordum ama boru çalarak filan değil, sıradan biri gibi giyinerek. Rivalılar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve şimdi de..." Lafını bitiremedi. "Şimdi de onların kralısın," diye tamamladı Lelldorin.
"Fena bir fikir değil," dedi ipek. "Ama tam emin değilim. Beynim şu anda pek iyi çalışmıyor gördüğünüz gibi. Olacaksa bugün olmalı tabii. Yarın taç giyeceksin; kafana o tacı bir kere koydular mı hareketlerin iyice kısıtlanır."
Garion bunu düşünmek bile istemiyordu.
"Ama lütfen önce bana kendimi toplamam için biraz vakit verir misiniz?" dedi ipek kupadan biraz daha içerek. "Aslında verseniz de vermeseniz de benim biraz daha dinlenmem lazım; bir zorunluluk meselesi."
Fare suratlı ufak tefek adamın kendine gelmesi bir saat aldı. Tedavi yöntemi son derece dolaysızdı: Eşit miktarda sıcak buhar ve soğuk bira tükettikten sonra buhar odasından çıkıp balıklama buz gibi suyla dolu bir havuza daldı. Çıktığı zaman mosmordu ve titriyordu, ama akşamdan kalmalığının büyük kısmı gitmişti. Üçü için de dikkat çekmeyecek giysiler seçti, sonra bir yan kapıdan Hisardan çıkardı delikanlıları. Çıkarlarken Garion sık sık arkasına baktı, ama sabah boyunca kendisini izleyen ısrarcı adamdan kurtulmuş gibi görünüyordu.
Şehrin içinde yürürlerken, Garion buranın asık yüzlü sadeliği karşısında hayrete düştü. Evlerin dış cepheleri tekdüze bir griydi ve hiçbir süsleme yoktu. Sağlam yapılı, köşeli ve kesinlikle renksizdiler. Riva ulusal giysisinin en önemli parçası olan gri pelerin, sokaklardaki insanlara da aynı asık yüzlü ifadeyi veriyordu. Garion hayatının geri kalan kısmını bu pek de cazip olmayan şehirde geçirme fikri karşısında bocaladı biraz.
Soluk kış güneşinde, burunlarında limandan yükselen tuz kokusu, uzun bir caddeden aşağı doğru yürürlerken, yanından geçtikleri evin birinden şarkı söyleyen çocukların sesi yükseldi. Berrak sesleri ince bir armoni içinde birbiriyle kaynaşıyordu. Garion şaşkınlıkla bir çocuk şarkısının ne kadar karmaşık olabileceğini fark etti,
"Milli eğlence," dedi îpek. "Rivalılar müziğe pek düşkündür. Sıkıntılarını geçirmek için herhal-

de. Haşmetmeaplannı gücendirmek istemem, ama krallığınız pek sıkıcı bir yerdir." Etrafına bakındı. "Yakınlarda bir yerde bir dostum oturuyor. Haydi onu ziyaret edelim."
Uzun bir merdivenden onları aşağıdaki sokağa indirdi. Sokağın biraz ilerisinde, bayırın aşağı yanında iri ve sağlam bir bina vardı, ipek kapıya yaklaşıp çaldı. Deri önlüğü yanık izleriyle dolu bir Ri-valı açtı kapıyı. "Radek, eski dostum," dedi hayretle. 'Yular vardır görüşmemiştik."

"Torgan," dedi ipek sırıtarak. "Bir uğrayayım da nasılsın göreyim dedim." "Girin, girin," dedi Torgan kapıyı ardına kadar açarak, "işleri büyütmüşsün bakıyorum," dedi ipek etrafına bakınarak.
"Piyasa iyi," dedi Torgan alçakgönüllülükle. "Tol Borune'deki parfümcüler her cins şişeyi hemen alıyorlar." Rivalı demir grisi saçlı, yuvarlak, pembe yanaklı, sağlam yapılı bir adamdı. Merakla Ga-rion'a bakarak bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. Garion hemen yüzünü çevirerek bir masanın üstüne dizilmiş duran zarif cam şişeleri incelemeye başladı.
"Demek şişe işine yoğunlaştın, ha?" diye sordu ipek.
"Arada bir iyi işler de çıkarıyoruz," dedi Torgan biraz esefle. "Dâhi bir çırağım var. Kendi işlerini yapması için izin veriyorum arada bir. Bütün gün şişe üfletsem beni terk eder korkarım." Camcı bir dolabı açarak küçük bir kadife çıkın çıkardı. "Bak, bu onun işi," dedi kadifeyi açarken.
Kanatlan yan açık, kristal bir çalıkuşuydu bu; ucunda tomurcuklan olan yapraklı bir dala konmuştu. O kadar ince çalışılmıştı ki, kuşun tüyleri bile tek tek görülebiliyordu. "Harika,"dedi ipek ağzı a-çık, camdan kuşu inceleyerek. "Çok güzel bir şey bu Torgan. Renkleri nasıl böyle mükemmel tutturabi-liyor?"
"Hiç fikrim yok," diye cevap verdi Torgan. "Boyayı kanştırırken ölçmüyor bile; ama renkler hep mükemmel çıkıyor. Dedim ya, dâhi." Kristal kuşu itinayla sararak dolaba yerleştirdi.
işliğin arka tarafında Torgan'ın evi vardı ve odalan sıcaklık, sevgi ve canlı renklerle doluydu. Her yer parlak renkli yastıklarla kaplıydı ve odalann duvarlanna tablolar asılmıştı. Torgan'ın çıraklan işçiden çok ailesinin fertleri gibiydiler; büyük kızı, çıraklar erimiş camla uğraşırken harpinin tellerinde ellerini gezdirerek bir müzik şelalesiyle eşlik ediyordu onlara.
"Dışansına hiç benzemiyor," dedi Lelldorin yüzünde şaşkın bir ifadeyle. "Ne dedin?" diye sordu ipek.
"Dışansı çok asık yüzlü, kaskatı ve gri. Ama binanın içine girdiğinde sıcaklık ve renk var her yerde."
Torgan gülümseyerek, "Yabancıların beklemedikleri bir şeydir bu," dedi. "Evlerimiz de bize benzer. Dış görünüşümüz zorunluluktan asık yüzlü. Riva şehri Taş'ı korumak için inşa edildi, her ev kalenin bir parçası aslında. Dışımızı değiştirenleyiz, ama içeride sanat, şiir ve müzik var. Kendimiz de o gri pelerinleri giyeriz. Faydalı bir giysidir, keçi yününden dokunmuştur; hafiftir, sıcaktır, su geçirmez, ama boya da kabul etmez, o yüzden hep gridir. Ancak dışımız gri diye güzelliği sevmememiz gerekmiyor."
Garion düşündükçe bu asık yüzlü gibi görünen adalıları daha iyi anlıyordu. Gri pelerinli Rivalı-lann o kaskatı görünüşü, dış dünyaya gösterdikleri yüzleriydi yalnızca. Yüzün gerisinde ise bambaşka insanlar vardı.
Çıraklann çoğu, Tol Boruneli parfümcülerle ticarette esas yeri alan zarif cam şişecikleri üfle-mekle uğraşıyorlardı. Ama bir çırak tek başına çalışıyor, kristal bir dalganın üzerinde cam bir gemi yapıyordu. Kum rengi saçlı, derin bakışlı bir delikanlıydı bu. Başını kaldınp Garion'u gördüğünde gözleri irileşti, ama hemen başını önüne eğerek işine döndü.
Dükkân kısmına dönüp, ayrılmak için hazırlanırlarken, Garion o parlak dala konmuş zarif camdan kuşa bir kere daha bakmak istedi. O kadar güzel bir eserdi ki bu, bakmak kalbini sızlatıyordu.
BELGARIAD 4
"Haşmetmeaplannın hoşuna gitti mi?" Dükkâna sessizce girmiş olan genç çıraktı bunu soran. Alçak sesle konuşuyordu. "Brand dün sizi halka tanıtırken meydandaydım," dedi. "Görür görmez tanıdım."
"Adın ne?" diye sordu Garion merakla.
" Joran Haşmetmeap," diye cevap verdi çırak.
"Şu 'Haşmetmeap' lafını bir yana bırakabilir miyiz?" dedi Garion yalvarırcasına. "Daha bu gibi şeylere alışamadım. Zaten hiç beklemediğim bir şeydi."
Joran sırıttı. "Şehirde çeşitli dedikodular dolaşıyor. Sizi Büyücü Belgarath Aldur Vadisindeki kulesinde büyütmüş."
"Aslında Sendarya'da, Belgarath'ın kızı Pol Teyze büyüttü beni."
"Büyücü Polgara mı?" Joran etkilenmişti bundan. "Söyledikleri kadar güzel mi?"
"Bana hep öyle gelmiştir."
"Gerçekten kendisini bir ejderhaya dönüştürebiliyor mu?"

"istese yapabilir herhalde," dedi Garion, "ama o baykuşu tercih eder. Her nedense kuşları çok seviyor, kuşlar da onu görünce sevinçten çılgına dönerler. Onunla konuşurlar hep."
"Harika bir şey," dedi Joran huşu içinde. "Onunla tanışmak için neler vermezdim." Düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzerek tereddüt etti. "Bu küçük kuşu sever mi dersiniz?" diye sordu sonunda kristal çalıkuşuna dokunarak.
"Sevmek mi?" dedi Garion. "Bayılır."
"Benim tarafımdan ona verebilir misiniz bunu?"
"Joran!" dedi Garion hayretle. "Bunu alamam, çok değerli bir şey, benimse sana verecek param yok."
Joran mahcup bir edayla gülümseyerek, "Cam yalnızca," dedi. "Cam da erimiş kumdur, kum ise dünyadaki en ucuz şey. Eğer seveceğini düşünüyorsanız, ona vermek isterim bunu gerçekten. Lütfen, ona götürür müsünüz bunu. Camcı Joran'ın hediyesi olduğunu söyleyin."
"Peki Joran, götürürüm," dedi Garion delikanlının elini sıkarak. "Gurur duyarım böyle bir hediyeyi vermekten."
"Sarayım," dedi Joran. "Camın sıcaktan soğuğa çıkması iyi değildir." Bir kadife parçası aldı eline, sonra durdu. "Aslında tam olarak dürüst davranmıyorum," dedi hafif bir suçluluk ifadesiyle. "Bu çalıkuşu gerçekten de iyi bir iş; eğer Hisardaki soylular onu görecek olurlarsa, benden başka şeyler de isterler diye umuyorum. Kendi dükkânımı açmak için böyle siparişlere ihtiyacım var; ayrıca..." Torgan'ın kızına bir göz atarak sustu, ama yüreği gözlerindeydi.
"...Ayrıca kendi işini kurmadan da evlenemezsin, değil mi?" dedi Garion.
"Haşmetmeap çok bilge bir kral olacaklar," dedi Joran ciddi bir ifadeyle.
"ilk haftalarda devireceğim camlan atlatabilirsem tabii," dedi Garion esefle.Akşama doğru Garion kristal kuşu Pol Teyzesinin dairesine götürdü.
"Bu nedir?" diye sordu Pol kadifeye sarılı küçük paketi alarak.
"Şehirde rastladığım genç bir camcıdan sana bir hediye," dedi Garion. "Sana vermem için ısrar etti. Adı Joran. Dikkat et, kırılabilir bir şey."
Pol Teyze ihtimamla kadife paketi açtı. O narin kuşu gördüğünde gözleri yavaşça irileşti. "Ah, Garion," dedi, "hayatımda gördüğüm en güzel şey."
"Çok iyi bir sanatçı," dedi Garion. "Torgan adlı bir camcının yanında çalışıyor; Torgan da onun bir dâhi olduğunu söyledi. Seninle tanışmak istiyor."
BÜYÜLÜŞATO
"Ben de onunla tanışmak istiyorum," diye fısıldadı Pol; gözleri cam kuşun parlak ayrıntılarında kaybolmuştu. Sonra kristal çahkuşunu ihtimamla bir masaya yerleştirdi. Elleri titriyor, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.
"Neyin var Pol Teyze?" dedi Garion biraz kaygılanarak.
"Hiçbir şey Garion," dedi Pol. "Bir şeyim yok."
"Öyleyse niye ağlıyorsun?"
"Asla anlayamazsın canım," dedi Pol. Sonra Garion'a neredeyse vahşice sarılarak bağrına bastı.
Taç giyme töreni ertesi gün yapıldı. Riva Kralının Salonu soylular ve kraliyet aileleriyle dolup taşıyordu; şehir ise çan sesleriyle çınlamaktaydı.
Garion taç giyişini hiç tam olarak hatırlayamadı daha sonra. Ermin kürklü pelerinin çok sıcak olduğunu, Riva Başrahibinin kafasına koyduğu sade altın tacın da çok ağır olduğunu hatırlayabiliyordu bir tek. En net hatırladığı şey ise Aldur Taşı'nın tüm Salonu o tahta yaklaştıkça giderek artan yoğun bir mavi ışıkla dolduduğu ve Taş'ın yakınına her geldiğinde duyduğu tuhaf kutlama şarkısının kulaklarını dayanılmaz bir şekilde çınlattığıydı. Taş'ın şarkısı o kadar şiddetliydi ki, pelerini ve tacıyla Riva Kralının Salonunu dolduran kalabalığı selamlamak için döndüğünde yükselen tezahüratı bile duyamadı.
Yalnızca bir sesi çok iyi duydu.
"Selam Belgarion," diyordu içindeki ses, sessizce.
BELGARIAD 4
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
KRAL BELGARİON, Riva Kralının Salonundaki tahtında acıklı bir ifadeyle oturmuş, Tolned-ra Elçisi Valgon'un bitmek bilmez, monoton konuşmasını dinliyordu. Günler hiç de kolay geçmiyordu Garion için. Nasıl yapılacağını bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Her şeyden önce, emir verme konusunda kesinlikle yeteneksizdi. Sonra kendisine ayırabileceği hiç zaman kalmadığını fark etmişti; ayrıca da peşinde dolaşıp duran hizmetkârlardan nasıl

kurtulabileceğini de bilmiyordu. Nereye gitse peşinden geliyorlardı; koridorlarda peşinden ayrılmayan hevesli muhafız, uşak ya da haberciyi yakalamaya çalışmaktan bile vazgeçmişti. Dostları onun yanında huzursuz oluyor ve bütün ricalarına rağmen ona "Haşmetmeap" diye hitap etmekten vazgeçmiyorlardı. Kendisini farklı hissetmiyordu, aynaya baktığında da farklı bir şey görmüyordu, ama herkes ona bir şekilde değişmiş gibi davranıyordu. Dostlarının yanından ayrıldığında yüzlerinde beliren rahatlama ifadesi onu kırıyordu, o yüzden koruyucu bir kabuğun içine çekilip sessizce yalnızlığına sığınmaya başlamıştı.
Pol Teyze yanından hiç ayrılmıyordu, ama o bile farklıydı. Eskiden hep kendisini Pol Teyzenin bir uzantısı gibi hissederdi, şimdi ise durum tam tersineydi ve bu da hiç doğal olmayan bir şey gibi geliyordu ona.
"Eğer Haşmetmeap tabirimi mazur görecek olurlarsa, teklifimiz Çok cömertçedir," dedi Valgon, Ran Borune'nin önerdiği son anlaşmayı okumayı bitirerek. Tolnedra elçisi at suratlı, kötücül ifadeli ve aristokrat tavırlı bir adamdı, imparatorluğun kurucusu ve üç imparatorluk hanedanın kökü olan Honeth ailesinden geliyordu ve Alornları aşağıladığı da her halinden belli oluyordu. Valgon Garion'u sürekli huzursuz eden bir diken gibiydi, imparatordan politik ya da ticari bir anlaşma getirmediği gün olmuyordu. Garion Tolnedralıların, üzerinde kendi imzası bulunan bir parşömen parçasına bile sahip olmadıkları için çok rahatsız olduklarının ve önüne durmadan birtakım belgeler sürerlerse en sonunda sırf kurtulmak için bile olsa bir şeyi imzalayacağı teorisine göre davrandıkların farkına varmıştı hemen.
Garion'un buna karşı stratejisi ise çok basitti: Hiçbir şey imzalamıyordu.
"Geçen hafta önerdiklerinin tıpkısı," dedi Pol Teyzenin sesi zihninin içinde sessizce. "Bütün yaptıkları bazı kelimeleri ve bazı ifadelerin yerini değiştirmek. Hayır de."
Garion kendini beğenmiş elçiye hoşnutsuzluğunu neredeyse açıkça belli ederek baktı. "Söz konusu bile değil," dedi kısaca.
Valgon itiraz etmeye çalışırken sözünü kesti, "ikimiz de biliyoruz ki geçen haftaki öneriyle aynı bu Valgon. O zaman hayır demiştim, şimdi de cevabım aynı. Tolnedra'ya Riva ile ticarette ayrıcalık tanımayacağım, başka bir ülkeyle anlaşma imzalamadan önce Ran Borune'den izin almayacağım; hele Vo Mimbre Anlaşması'nın hükümlerini kesinlikle değiştirmeyeceğim. Lütfen Ran Borune'ye mantıklı bir önerisi olana kadar beni rahatsız etmemesini söyle."
"Haşmetmeap!" Valgon dehşet içindeydi. "Tolnedra imparatoruna böyle bir şey söylenmez."
"istediğimi söylerim," dedi Garion. "Şimdi gitmene izin veriyorum yani veriyoruz."
"Haşmetmeap..."
"Çekilebilirsin Valgon," dedi Garion sözünü keserek.
Elçi doğrulup soğuk bir selam verdi, sonra Salonu hızla terk etti.
BÜYÜLÜŞATO
"Fena değil," dedi Kral Anheg, genellikle diğer krallarla birlikte oturdukları bir perdeyle salondan ayrılmış girintiden. Bu kralların her hareketini izlemesi Garion'u sürekli bir huzursuzluk içinde bırakıyordu. Her hareketini izleyip yargılıyorlar, kararlarını, tavrını ve kelimelerini değerlendiriyorlardı. Bu ilk aylarda hata yapmasının kaçınılmaz olduğunu biliyordu; bu hataları izleyiciler huzurunda yapmasa daha mutlu olacaktı. Ama bir grup egemen krala onların ilgilerinin mutlak odağı olmamayı tercih ettiğinizi nasıl söyleyebilirdiniz ki?
"Biraz fazla dobra dobra değil mi?" dedi Kral Fulrach.
"Zamanla diplomatik olmayı öğrenir," diye bir kehanet yaptı Kral Rhodar. "Bence Ran Borune bu dolaysız üslubu ferahlatıcı bulacaktır Belgarion'umuzun cevabı yüzünden geçireceği sinir krizini atlattıktan sonra tabii."
Orada toplanmış olan krallar ve soylular Kral Rhodar'ın bu esprisine güldüler; Garion kızarmamaya çalıştıysa da başaramadı. "Bunu yapmaya mecburlar mı?" diye fısıldadı öfkeyle Pol Teyzeye. "Hıçkırmaya kalksam bir sürü yorum yağıyor."
"Aksilik etme canım," didi Pol sükûnetle. "Biraz kabalık ettiğin de doğru. Müstakbel kayınpederinle bu üslupta ilişki kurmak istediğinden emin misin?"
Bu Garion'un kesinlikle hatırlamak istemediği konulardan biriydi. Prenses Ce'Nedra onu ani yükselişi yüzünden affetmiş değildi henüz; Garion'un da onunla evlenme konusunda ciddi şüpheleri vardı. Ondan ne kadar hoşlanırsa hoşlansın ki hoşlandığından kuşkusu yoktu Ce'Nedra'nın kendisi için iyi bir eş olmayacağına karar vermişti esefle. Kız zeki ve şımarıktı ve tabiatında katır gibi bir inatçılık vardı Garion Ce'Nedra'nın hayatını cehenneme çevirmekten sapıkça bir zevk alacağından emin gibiydi. Tahtında oturmuş Alorn Krallarının neşeli yorumlarını dinlerken, keşke Taş'ın adını bile duymasaydım diye düşünmeye başladı.

Mücevheri her aklından geçirişinde olduğu gibi, başını kaldırıp tahtın üzerindeki dev kılıcın kabzasında parlamakta olan Taş'a bakmak zorunda hissetti kendini. Tahta her oturduğunda böyle parlamasında onu huzursuz eden, kendini beğenmiş bir yan vardı sanki. Kendini kutlar gibiydi hep, sanki Riva Kralı Belgarion onun yaratığıymış gibi. Garion Taş'ı anlayamıyordu. Onun bir bilinci olduğunun farkındaydı. Zihniyle o bilince ihtiyatla dokunmuş ve gene ihtiyatla geri çekilmişti. Garion'un zihnine tanrıların dokunduğu da olmuştu, ama Taş'ın bilinci bambaşkaydı. Anlaması mümkün olmayan bir güç vardı onda. Daha da ötesi, kendisine akıl dışı bir biçimde bağlıydı. Garion kendisini tanıyordu ve bunu zorlukla da kabul etse, o kadar müthiş bir sevgiye layık olmadığını biliyordu. Ama ne zaman Taş'a yaklaşsa tahammül edilmez bir şekilde parlamaya başlıyor ve zihnini ilk kez Ctuchik'in kulesinde duyduğu o tuhaf, çınlayarak yayılan şarkıyla dolduruyordu. Taş'ın şarkısı zorlayıcı bir davet gibiydi. Garion eğer onu eline alsa, iradesinin onunla birleşeceğini ve birlikte yapamayacakları hiçbir şeyin olmayacağım da biliyordu. Torak Taş'ı kaldırıp onunla dünyayı ortasından ikiye bölmüştü. Garion istese Taş'ı kaldırıp o yarayı onarabileceğinin farkındaydı. Daha da kötüsü, bu fikir aklına ilk geldiğinde, Taş hemen bunu nasıl yapabileceğine dair kesin direktifler vermeye başlamıştı ona.
"Burayla ilgilen Garion," dedi Pol Teyzenin sesi. Neyse ki bu sabahlık işleri bitmek üzereydi, ilgilenmesi gereken birkaç dilekçe ve bu sabah Nyissa'dan gelen o tuhaf kutlama mesajı kalmıştı geriye. Mesajın tonu gayet uzlaşmacıydı ve altında Hadımağası Sadi'nin imzası vardı. Garion bu mesaja cevap vermeden önce enine boyuna düşünmesi gerektiğine karar verdi. Salmissra'nın taht odasında olanlar o-nu hâlâ rahatsız ediyordu ve yılan insanlarla ilişkilerini normale çevirmeyi isteyip istemediğinden emin değildi henüz.
Sonunda, artık krallığın o günkü işleri bittiği için Taht Salonundan ayrıldı. Ermin kürklü pelerini fazla sıcak tutuyordu onu, tacı da başını ağrıtmaya başlamıştı. Kesinlikle dairesine dönüp kıyafet değiştirmek istiyordu.
Salonun yan kapısındaki muhafızlar saygıyla selam verip sıraya geçtiler ve peşine takılmaya hazırlandılar. "Bir yere gitmiyorum," dedi Garion görevli çavuşa. "Daireme döneceğim, yolu da biliyo-

rum. Haydi adamlarınla birlikte gidip öğle yemeği yiyin."
"Haşmetmeap çok alicenap," dedi çavuş. "Bize daha sonra ihtiyacınız olacak mı?" "Emin değilim. Gerekirse sizi çağırtırım."
Çavuş yeniden selam verdi ve Garion loş koridorda tek başına yola koyuldu. Bu geçidi taç giymesinden iki gün sonra keşfetmişti. Az kullanılan bir koridordu ve Taht Salonu ile dairesi arasındaki en kestirme yoldu. Garion bu koridordan hoşlanmıştı, çünkü böylece Taht Salonuna gidip gelmesi sırasındaki selamlaşmalar ve törenler en aza iniyordu. Sadece birkaç kapısı vardı ve duvarlardaki mumlar da seyrek olduğu için hafifçe loştu. Bu loşluk ona huzur veriyordu, belki de kimliğini biraz da olsa gizlediği için.
Düşüncelere dalmış olarak yoluna devam etti. Öyle çok dert vardı ki başında. Batı ile Angarak krallıkları arasındaki yaklaşan savaş en büyüğüydü bunların. Batının Hükümdarı olarak Batı ordularının başına geçmesi gerekiyordu; uykusundan uyanan Kal Torak ise Angarak sürüleriyle karşısına çıkacaktı. Böyle müthiş bir düşmanla nasıl yüzleşebilirdi? Torak'ın adı bile kanını donduruyordu; zaten ordulardan ve savaştan ne anlardı ki? Mutlaka büyük bir hata yapacaktı ve Torak Batı güçlerini yumru-ğuyla eziverecekti.
Büyü bile ona yardım edemezdi. Kendi gücü Torakla karşılaşmayı göze alamayacak kadar ham ve sınanmamıştı. Pol Teyze ona yardım etmek için elinden geleni yapardı mutlaka, ama Belgarath olmadan basarı şansları çok azdı. Belgarath ise hastalığının yeteneklerini yok etmediğine dair bir işaret göstermemişti henüz.
Garion bu konuyu düşünmek istemiyordu artık; ancak diğer sorunları da daha iyi durumda değildi. Kısa bir süre içinde Ce'Nedra'nın barışmayı reddetmesi konusunda bir şeyler yapması gerekecekti. Şu kız bir mantıklı olabilseydi! Garion mevkilerindeki ufak farkın bir sorun yaratmayacağından emindi. Ce'Nedra'dan hoşlanıyordu. Hatta duygularının bundan epeyce derine gittiğini de kabul etmeye hazırdı. Ce'Nedra harika bir kız olabiliyordu, özellikle de bir şey istediği zamanlar. Eğer bu küçük sorunu atlatabilseler, işler düzelebilirdi. Bu ihtimali düşünmek içini büyük ölçüde ferahlattı. Bu konuyu düşünerek yoluna devam etti.

Birkaç metre daha yürümüştü ki, arkasında o kaçamak ayak seslerini duydu tekrar, içini çekerek şu adamın kendisine başka bir eğlence bulmasını diledi. Sonra omuzlarını sÜkti, Nyissa sorununu düşünmeye başlayarak yürümeye devam etti.
Uyarı son anda geldi. "Dikkat!" diye haykırdı içindeki ses. Garion sebebini bile anlamadan anında tepki gösterdi ve kendisini yere attı. Tacı bir yana yuvarlandı ve fırlatılmış bir hançer kıvılcımlar çıkararak taş duvara çarpıp yerdeki taşlarda sekerek biraz ilerisine düştü. Garion küfrederek yuvarlandı ve hemen kendi hançerini çekerek ayağa fırladı. Uğradığı saldırıdan ötürü öfkeden köpürerek koridor boyunca geriye doğru, ermin kürkü ayaklarına dolanarak koşmaya başladı.
Kendisine bıçak atan gri pelerinli adamı ancak bir an için görebildi. Suikastçı koridorun yanındaki bir kapıdan içeri daldı ve Garion ağır kapının kaçan adamın arkasından çarparak kapandığını duydu. Elinde hançeri kapıya yetişip açtığında, uzun, loş bir koridor çıktı karşısına. Görünürde kimseler yoktu.
Korkudan ziyade öfkeden titriyordu elleri. Bir an için muhafızları çağırmayı düşündü, ama hemen vazgeçti bu fikirden. Saldırganı izlemeye devam etmek daha da aptalca göründü gözüne düşündükçe. Hançerinden başka silahı yoktu ve karşısına kılıçlı biri de çıkabilirdi. Belki birden fazla kişi de vardı işin içinde; bu loş ve boş koridorlar böyle karşılaşmalar için hiç de uygun değildi.
Kapıyı kapatırken gözüne bir şey ilişti. Kapının köşesinde, yerde küçük, gri bir yünlü kumaş parçası duruyordu. Garion eğilip onu yerden aldı, duvardaki mumların birinin altına yürüdü. Kumaş parçası iki parmak enindeydi ve gri bir Riva pelerininin köşesinden kopmuşa benziyordu. Aceleyle kaçmaya çalışan suikastçı pelerininin ucunu kapattığı kapıya kıstırmış ve bu parça da oradan kopmuş olacaktı. Garion gözlerini kısarak hızla geri döndü; yolda tacını ve saldırganın hançerini eğilip aldı yerden.
BÜYÜLÜŞATO
Etrafına bakındı. Koridor boş ve tehditki görünüyordu. Eğer bu bıçak atıcısı yanına üçdört arkadaşını da alıp dönecek olursa, işler tatsızlaşabilirdi. Bütün bunları düşününce, en iyisinin dairesine mümkün olduğu kadar hızla dönmek ve kapısını kilitlemek olduğuna karar verdi. Etrafta seyreden kimseler olmadığından, komik duruma düşmeye boş verip kraliyet pelerininin eteklerini toplayarak, tavşan gibi dairesinin güvenliğine doğru koştu.
Dairesine varınca kapıyı açıp içeri daldı ve ardından kilitledi hemen. Kapıya kulağını dayayıp izleyen olup olmadığını anlamaya ça lışü.
"Bir sorun mu var Haşmetmeap?"
Garion havaya sıçradı. Döndüğünde karşısında hizmetkârı duruyordu; adamcağız kralının elindeki hançerleri görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bir şey yok..." dedi Garion telaşla, şaşkınlığını belli etmemeyi çalışarak. "Şunu çıkarmama yardım et." Pelerinin bağlarıyla uğraşıp duruyordu; elleri de hançerler ve taçlarla doluydu sanki. Tacını yakındaki bir koltuğa fırlatıverdi, hançerini kınına soktu, ö-teki hançerle kumaş parçasını özenle cilalı bir masanın üstüne yerleştirdi.
Hizmetkâr pelerini çıkarmasına yardım ettikten sonra katlayıp koluna astı. "Haşmetmeap bunları atmamı isterler mi?" diye sordu, yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle hançere ve kumaş parçasına bakarak.
"Hayır," dedi Garion kesin bir tavırla. Sonra ansızın aklına gelerek, "Kılıcımın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.
"Haşmetmeaplannın kılıcı taht salonunda asılıdır," dedi hizmetkâr.
"Onu demedim," dedi Garion. "Öteki, hani buraya ilk geldiğimde üstümde olan."
"Bulabilirim herhalde," dedi hizmetkâr biraz kuşkuyla.
"Bul haydi," dedi Garion. "Elimin altında olsa çok memnun olacağım. Bir de Wildantorlu Lell-dorin'i bul bana lütfen. Onunla konuşmak istiyorum."
"Derhal Haşmetmeap." Hizmetkâr eğilerek odadan çıktı. Garion hançerle kumaş parçasını eline alarak dikkatle inceledi.
Hançer sıradan bir bıçaktı; ağır ve sağlamdı, tel sargılı bir kabzası vardı. Üstünde ne süs vardı ne de sahibine dair bir işaret. Ucu duvara çarptığı için hafifçe eğilmişti. Atan çok şiddetli fırlatmış olmalıydı. Garion kürek kemiklerinin arasında bir huzursuzluk hissetmeye başladı. Bu hançerin pek bir faydası olmayacaktı belli ki. Muhtemelen Hisarda buna benzer en az yüz hançer daha vardı. Kumaş parçası ise çok faydalı olabilirdi. Kalenin bir yerlerinde, pelerininin

köşesi yırtık bir adam dolaşıyordu. O yırtık pelerinle bu kumaş parçası birbirine tıpatıp uyabilirdi.
Yarım saat kadar sonra Lelldorin geldi.
"Otur Lelldorin," dedi Garion dostuna; sonra hizmetkâr odadan çıkana kadar bekledi. "Galiba u-fak bir sorunum var," dedi masanın başındaki koltuğuna iyice gömülerek. 'Yardımını isteyebilir miyim?"
"Sormana gerek yok Garion, biliyorsun," dedi genç Asturyalı içtenlikle.
"Sadece ikimizin arasında kalacak," diye uyardı Garion. "Başka kimsenin bilmesini istemiyorum."
"Şeref sözü," dedi Lelldorin hemen.
Garion hançeri masanın üzerinden dostuna doğru itti. "Biraz önce buraya gelirken biri bana bu hançeri fırlattı."
Lelldorin'in gözleri faltaşı gibi açıldı, "ihanet ha!"
"Ya öyle, ya da kişisel bir şey," dedi Garion. "Sebebini henüz bilmiyorum."
"Muhafızlara haber verelim," diyerek yerinden fırladı Lelldorin.
BELGARIAD 4
"Hayır," dedi Garion kesin bir tavırla. "Öyle bir şey yaparsam beni hepten daireme kilitlerler. Zaten pek bir özgürlüğüm yok, olan kadarını da kaybetmek istemiyorum."
"Adamı görebildin mi?" diye sordu Lelldorin oturup hançeri inceleyerek. "Sırtını gördüm. Gri bir pelerin giyiyordu." "Bütün Rivalılar gri pelerin giyiyor Garion."
"Ama bir ipucumuz var." Garion tuniğinin içinden kumaş parçasını çıkardı. "Hançeri attıktan sonra kaçarken, arkasından bir kapı çarptı. Pelerini kapıya sıkışıp yırtıldı."
Lelldorin kumaşı inceleyerek, "Köşeye benziyor," dedi.
"Bana da öyle geliyor," dedi Garion. "Eğer gözlerimizi açık tutarsak, pelerininin kenarı yırtık birine rastlayabiliriz. O zaman da bu parçanın o yırtığa uyup uymadığını kontrol ederiz."
Lelldorin yüzünde sert bir ifadeyle başını salladı. "Ama bulduğumuzda onunla ben ilgileneceğim. Bir kralın böyle bir şeye kişisel olarak karışması doğru olmaz."
"Bu kuralı değiştirebilirim," dedi Garion asık bir suratla. "Bana bıçak atılmasından hoşlanmadım hiç. Ama önce adamı bulalım."
"Hemen işe koyuluyorum," dedi Lelldorin ayağa fırlayarak. "Gerekirse Riva'daki bütün pelerinlerin her köşesini inceleyeceğim. Bu haini bulacağız Garion, söz veriyorum."
Garion o andan sonra kendini daha iyi hissetti, ama genç kral o akşam bir grup muhafız eşliğinde Riva Vekilharcının özel dairesine giderken hâlâ ihtiyatlıydı. Sürekli etrafına bakmıyor, elini belindeki kılıcın kabzasından ayırmıyordu.
Brand'ı büyük bir harpin başında otururken buldu. Vekilharcın iri elleri, müzik aletini okşar gibiydi ve kederli bir melodi dökülüyordu tellerden, iri yarı, ciddi ifadeli adamın yüzü yumuşak ve düşünceliydi çalarken; kendisinden o kadar beklenmedik bir şeydi ki bu, Garion'a daha da güzel geldi müzik.
"Çok iyi çalıyorsunuz Lordum," dedi saygıyla, melodinin son notaları tellerde titreşmeye devam ederken.
"Sık sık çalarım Haşmetmeap," dedi Brand. "Bazen çalarken kanını kaybetmiş olduğumu bile unutabiliyorum." Harpin önündeki sandalyeden kalkıp omuzlarını dikleştirdiğinde, yüzündeki bütün yumuşaklık da kayboldu. "Nasıl bir hizmette bulunabilirim size Kral Belgarion?"
Garion huzursuz bir ifadeyle boğazını temizleyerek, "Herhalde derdimi anlatmayı pek beceremeyeceğim," dedi. "Ama lütfen ne kasteltiğimi anlamaya çalışın." "Tabii Haşmetmeap."
"Bunu ben istemedim biliyorsunuz," diye başladı söze Garion, tüm Hisarı içine alan muğlak bir el işaretiyle. "Tacı yani, kral olmayı, bunların hepsini. Eski halimden gayet memnundum."
"Evet, Haşmetmeap?"
"Söylemeye çalıştığım şu... Yani ben gelmeden önce Riva'nın hükümdarı sizdiniz.."
Brand ciddi bir yüzle başıyla onayladı.
"Aslında kral olmak istediğim filan yok," diye devam etti Garion. "Hele sizi mevkiinizden etmeyi hiç istemiyorum."
Brand Garion'a bakarak yavaşça gülümsedi. "Ben de neden her yanınıza geldiğimde huzursuz olduğunuzu merak ediyordum. Sizi rahatsız eden bu mu?"
Garion sessizce başnı salladı.
"Henüz bizi tanımıyorsunuz Belgarion," dedi Brand. "Daha buraya geleli bir ay bile olmadı. Biz tuhaf bir halkızdır. Üç bin yılı aşkındır Taş'ı koruyoruz; Demirpençe bu adaya geleli beri.

Varolma nedenimiz bu; o yüzden başka insanların çok önem verdiği bencillik gibi şeyleri çoktan unuttuk. Bana ne-

den Brand dendiğini biliyor musunuz?"
"Hiç düşünmemiştim," dedi Garion.
"Başka bir adım da var tabii," dedi Brand, "ama bunun sözünü bile etmem. Her Vekilharç Brand adını taşır ki, bu görevi kişisel şan ve şöhrete alet edemesin. Biz Taş'ın hizmetkârlarıyız, tek a-macımız bu. Açık konuşmamı isterseniz, siz geldiğinizde çok sevindim. Halefimi seçmem gereken zaman yaklaşıyordu Taş'ın yardımıyla tabii. Ama kimi seçmem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Gelişiniz beni bu çelişkiden kurtardı."
"Öyleyse dost olabilir miyiz?"
"Dostuz zaten Belgarion," dedi Brand ciddi bir ifadeyle. "Aynı efendiye hizmet ediyoruz, bu da insanları yakınlaştırır."
Garion tereddüt etti bir an. "Becerebiliyor muyum sizce?"
Brand düşündü. 'Yaptığınız bazı şeyleri ben tam öyle yapmazdım, ama bu da kaçınılmaz. Rhodar'la Anheg de birbirleriyle aynı şekilde davranmıyorlar. Herkesin kendi üslubu var."
"Benimle alay ediyorlar değil mi? Anheg, Rhodar ve diğerleri. Ne zaman bir karar versem bir sürü dalga geçen yorum yapıyorlar."
"Yerinde olsam pek aldırmazdım Belgarion. Alorn bunlar, Alornlar da kralları pek ciddiye almaz. Birbirleriyle de alay ediyorlar, biliyorsun. Şöyle düşün: Dalga geçtikleri sürece her şey yolunda demektir. Esas ansızın ciddileşip resmi davranmaya başlarlarsa başın belada demektir."
"Hiç böyle düşünmemiştim," dedi Garion.
"Zamanla alışırsın," dedi Brand.
Garion Brandla konuşmasının ardından kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Muhafızlarının eşliğinde dairesine dönüyordu ki, yarı yolda fikir değiştirip Pol Teyzeye uğramaya karar verdi, içeri girdiğinde Pol Teyze Garion'un eski tuniklerinden birini onarıyor, Adara da sessizce yanında oturuyordu. Kız kalkıp resmi bir reverans yaptı.
"Lütfen yapma Adara," dedi Garion yalvaran bir sesle. "Hiç olmazsa yalnızken. Zaten dışarıda yeteri kadar maruz kalıyorum buna." Eliyle binanın daha kamusal bölümlerine doğru muğlak bir işaret yapü.
"Haşmetmeap nasıl arzu ederlerse," dedi kız.
"Bana da Haşmetmeap deyip durma. Bildiğin Garion'um ben."
Sakin, güzel gözleriyle ciddi ciddi yüzüne baktı Adara. "Hayır kuzen," dedi sonra, "artık hiç 'bildiğimiz Garion' olamayacaksın."
Bu gerçek kafasına dank edince üzüntüyle içini çekti Garion.
"izin verirsen," dedi Adara, "gidip Kraliçe Silarla ilgilenmem gerek. Biraz hasta, ben yanında o-lunca daha rahat ettiğini söylüyor."
"Senin yanımızda olman hepimizi rahatlatıyor," dedi Garion hiç düşünmeden.
Adara sevgiyle gülümsedi.
"Hâlâ ümit vadediyor, değil mi?" dedi Pol Teyze, iğnesi harıl harıl çalışırken.
Adara Garion'a bakarak, "Zaten hiç kötü olmamıştı ki Leydi Polgara," dedi. Sonra ikisine de selam vererek sessizce odayı terk etti.
Garion biraz ortalarda dolandı, sonra kendini bir koltuğa attı. O gün bir sürü şey olmuştu ve kendisini dünyayla hiç de barışık hissetmiyordu.
Pol Teyze dikişine devam etti.
"Niye dikiyorsun onu?" diye sordu Garion sonunda. "O eski tünüği bir daha hiç giymeyeceğim

ki."
"Onarılması lazım canım," dedi Pol yumuşak bir sesle, "istesen bu işi yaptırabileceğin yüz kişi var etrafta." "Kendim yapmayı tercih ediyorum." "Bırak da benimle konuş biraz."
Pol tuniği bırakıp soru sorarcasına baktı Garion'a. "Haşmetmeap benimle ne konuda konuşmayı arzuluyorlar?"
"Pol Teyze!" dedi Garion dehşetle. "Sen de mi?"
"Öyleyse emir verme canım," dedi Pol Teyzesi tuniği yeniden eline alarak.
Garion ne diyeceğini bilemeyerek bir süre onun dikiş dikmesini seyretti. Sonra aklına tuhaf bir fikir geldi. "Gerçekten niçin dikiyorsun onu Pol Teyze?" diye sordu, ama bu defa gerçekten merak ederek. "Muhtemelen kimse giymeyecek bunu bir daha, sadece vakit harcıyorsun."

"Harcadığım kendi vaktim canım," dedi Pol. Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle başını dikişinden kaldırdı. Sonra hiçbir açıklama yapmadan tuniği bir eliyle havaya kaldırdı, diğer elinin işaret parmağını yavaşça yırtığın üzerinden geçirdi. Garion hafif bir uğultu hissetti, ama bir fısıltı kadar. Gözlerinin ö-nünde yırtık yok oldu, sanki hiç varolmamış gibi yeniden örülerek. "Şimdi ne kadar gereksiz bir iş yaptığımı iyice anladın mı?" dedi Pol.
"Öyleyse niye yapıyorsun?"
"Çünkü dikiş dikmeyi seviyorum canım," dedi kadın. Küçük bir el hareketiyle tuniği tekrar yırtıverdi aynı yerden. Sonra iğnesini alıp sabırla yeniden onarmaya başladı. "Dikiş insanın elleriyle gözlerini meşgul eder, ama zihnini başka işler için serbest bırakır. Çok rahatlatıcı bir iştir."
"Bazen çok karmaşık biri oluyorsun Pol Teyze." "Evet canım, biliyorum."
Garion biraz daha dolandı, sonra teyzesinin sandalyesinin önüne diz çöküp dikişini bir yana iterek, başını kucağına koydu. "Ah Pol Teyze," dedi gözleri dolu dolu.
"Neyin var canım?" diye sordu Pol saçlannı okşayarak.
"Çok yalnızım."
"Hepsi bu kadar mı?"
Garion başını kaldırıp hayretle yüzüne baktı. Bunu beklemiyordu işte.
"Herkes yalnızdır canım," dedi Pol onu kendisine çekerek. "Başkalarına kısacık anlar için dokunabiliriz sadece, sonra tekrar yalnız kalırız. Zamanla alışırsın sen de."
"Kimse konuşmuyor benimle eskiden olduğu gibi yani. Hep eğilerek 'Haşmetmeap' diyorlar bana."
"Eh, kralsın ne de olsa."
"Ama olmayı ben istemedim ki!"
"Ne yapalım? Bu ailenin yazgısı, o yüzden yapabileceğin bir şey yok. Sana kimse Prens Gared'in hikâyesini anlattı mı?"
"Hatırlamıyorum. Kim o?"
"Nyissalı katiller Kral Gorek'le ailesini öldürdüğünde sağ kalan tek çocuk. Suya atlayarak kurtulmuştu."
"Kaç yaşındaydı?"
"Altı. Çok cesur bir çocuktu. Herkes onun boğulduğunu ve cesedinin de açık denize sürüklendi-

ğini sandı. Dedenle ben de bu inancı körükledik. Tam bin üç yüz yıldır Prens Gared'in soyundan gelenleri gizliyoruz. Kuşaklar boyu sessizce, gizlenerek yaşadılar; tek amaçları senin bu tahta çıkabilmendi. Şimdi de sen kalkmış kral olmayı istemediğini söylüyorsun."
"Onların hiçbirini tanımıyorum ki," dedi Garion somurtarak. Çocukça davrandığının farkındaydı, ama elinde değildi.
"Onları tanışan, en azından bazılarını tanışan bir faydası olur muydu?" Bu soru Garion'u şaşırtmıştı.
"Belki de olurdu," dedi Pol bir karara vararak. Dikişini bırakıp ayağa kalktı, Garion'u da kaldırdı. "Gel benimle," diyerek onu aşağıdaki şehre bakan yüksek pencereye götürdü. Pencerenin dışında küçük bir balkon vardı; balkonun bir köşesindeki yağmur oluğu çatlamış, sonbahar ve kış boyunca bu çatlaktan sızan sular donarak korkuluktan aşağı, balkonun zeminine kadar yayılan parlak, siyah bir buz tabakası oluşturmuştu.
Pol Teyze pencereyi ardına kadar açınca içeri dolan buz gibi hava mumlan titreştirdi. "Buzun içine bak Garion," dedi sonra parlak siyahlığı göstererek. "Derinlerine bak."
Garion onun dediğini yaparken zihninin gücünün işe koyulduğunu hissetti.
Buzun içinde bir şey vardı; önce şekilsizdi, ama giderek belirginleşmeye, görülür olmaya başladı. En sonunda uçuk sarı saçı bir kadın gördü; çok güzeldi ve gülümsüyordu. Genç kadının gözleri Gari-on'a dikilmişti. "Bebeğim," diye fısıldadı bir ses. "Benim minik Garion'um."
Garion zangır zangır titremeye başladı. "Anne?" dedi dehşetle. "Ne kadar büyümüş," dedi fısıltı. "Neredeyse koca adam olmuş." "Şimdiden kral oldu bile îldera," dedi Pol Teyze hayalete yumuşak bir sesle.
"Demek seçilmiş olan oymuş," dedi Garion'un annesinin hayali. "Biliyordum. Daha onu kalbimin altında taşırken hissetmiştim."
ilkinin yanında ikinci bir şekil belirmeye başladı Uzun boylu, koyu renk saçlı genç bir adamdı bu; yüzü de çok tanıdıktı. Garion bu yüzün kendisine benzediğini fark etti. "Selam Belgarion, oğlum," dedi ikinci hayal.

"Baba," dedi Garion, ne diyeceğini bilemeden.
"Hayır dualarımız seninle olsun Garion," dedi ikinci hayalet, ikisibirlikte koybolurlarken.
"intikamınızı aldım baba," diye seslendi Garion arkalarından. Bunu bilmelerinin çok önemli olduğu hissine kapılmıştı. Ama onu duyup duymadıklannı anlayamadı hiç.
Pol Teyze pencerenin pervazına dayanmıştı; yüzünde bitkin bir ifade vardı.
"iyi misin?" diye sordu Garion endişeyle.
"Çok zor bir şey bu canım," dedi teyzesi yorgunlukla yüzünü sıvazlayarak.
Ama buzun derinliklerinde başka bir kıpırtı vardı; o tanıdık mavi kurt belirdi Ulgo dağlarında Eldrak Grul ile dövüşürlerken Belgarath'ın yardımına koşan kurt. Kurt oturup bir süre onları seyretti, sonra kar beyazı bir baykuşa dönüştü ve sonunda kumral, altın gözlü bir kadın oldu. Yüzü o kadar Pol Teyzeninkine benziyordu ki, Garion'un gözleri ikisinin arasında gidip gelerek karşılaştırdı onlan.
"Açık unutmuşsun Polgara," dedi altın gözlü kadın hafif bir sesle. Sesi bir yaz gecesi gibi sıcak ve yumuşaktı.
"Biliyorum anne," dedi Pol Teyze. "Şimdi kapatacaktım."
"Sakıncası yok Polgara," dedi kurt kadın kızına. "Onunla tanışmak istiyordum ben de." Garion'un yüzüne baktı. "Hâlâ biriki iz kalmış," dedi. "Biraz gözlerinde, bir de çenesinin şeklinde. Biliyor
mu?"
BELGARIAD 4
"Her şeyi bilmiyor anne," dedi Pol Teyze. "Belki böylesi daha iyi," dedi Poledra.
Bir kez daha buzun karanlık derinliklerinde bir siluet belirdi. Görünen kadının güneş rengi saç-lan vardı ve yüzü Poledra'nınkinden de fazla benziyordu Pol Teyzeye. "Polgara, sevgili kardeşim," dedi kadın.
"Beldaran." Pol Teyzenin sesinde inanılmaz bir sevgi vardı.
"Ve bu da Belgarion," dedi Garion'un büyükbüyükannesi. "Riva ile aşkımızın son çiçeği."
"Bizim de hayır dualanmız seninle," dedi Poledra. "Şimdilik hoşça kal, ama seni sevdiğimizi u-nutma." Sonra İM kadın da kayboldu.
"Bir faydası oldu mu?" diye sordu Pol Teyze; sesi titriyordu, gözleri ise dolu dolu olmuştu.
Garion görüp duyduklarından öylesine şaşırmıştı ki cevap veremedi. Sadece sessizce başını sallayabildi.
"Çabamın boşa gitmediğine sevindim," dedi Pol. "Lütfen pencereyi kapa canım. Kış içeri giriyor."
BÜYÜLÜŞATO
ON DÖRDÜNCÜ BOLUM
BAHARIN İLK GÜNÜYDÜ ve Riva Kralı Belgarion müthiş sinirliydi. Prenses Ce'Nedra'nın on altıncı doğum gününü giderek artan bir kaygıyla bekleyip durmuştu; en sonunda beklenen gün geldiğinde ise paniğe kapılmak üzereydi. Yarım düzine terzinin haftalardır üzerinde çalıştıkları brokarlı lacivert ceket hâlâ tam oturmamış gibiydi üstüne. Omuzlan biraz dar gibiydi, sert yakası ise boynunu acıtıyordu. Üstelik altın tacı da o gün her zamankinden ağır gibiydi; ayrıca tahtı da iyice rahatsız olduğu için kıpırdanıp duruyordu.
Riva Kralının Taht Salonu, bu gün için özellikle süslenmişti, ancak bayraklar ve uçuk renkli bahar çiçeklerinden oluşan çelenkler bile büyük taht salonunun meşum asık yüzlülüğünü gizleyemiyordu. Ama orada toplanan soylular, sanki önemli bir şey olmuyormuş gibi aralarında konuşup gülüşmeyi ihmal etmiyorlardı. Garion başına gelecek olan şeyler karşısında bu kadar vurdumduymaz bir tavır alan insanlara için için fena halde küsmüştü.
Pol Teyze üzerinde yeni, gümüş rengi bir elbise ve başında küçük gümüş bir taçla tahtın solunda duruyordu. Belgarath ise tahtın sağında keyfine bakıyordu; yeni yeşil ceketini hemen buruşturmayı başarmıştı.
"Gözlerini kısma o kadar canım," dedi Pol Teyze sakin bir sesle Garion'a. "Söylemesi kolay tabii," dedi Garion suçlayan bir edayla. "Düşünmemeye çalış," dedi Belgarath. "Biraz sonra her şey bitmiş olacak."
Tam o sırada, yüzü her zamankinden daha asık olan Brand, bir ya kapıdan Salona girerek tahta yaklaştı. "Hisarda bir Nyissalı var Haşmetmeap," dedi alçak sesle. "Kraliçe Salmissra'nın elçisi olduğunu töreni izlemeye geldiğini söylüyor."
"Böyle bir şey mümkün mü?" diye sordu Garion Pol Teyzeye, Vekilharcın haberi karşısında şaşkınlığını gizleyemeyerek.

"Mümkündür," dedi Pol. "Muhtemelen diplomatik bir oyundur. Nyissalıların Salmissra'nın durumunu saklayacaklarını sanıyorum."
"Ne yapacağım" diye sordu Garion.
"Bırak gelsin," dedi Belgarath omuzlarını silkerek.
"Buraya mı?" Brand hayretler içindeydi. "Taht Salonunda bir Nyissalı ha! Ciddi misin Belgarath?"
"Garion Batının Hükümdarı Brand," dedi ihtiyar. "Bu tanım Nyissa'yı da içeriyor. Yılan insanların bize bir faydası olacağını sanmıyorum, ama en azından kibarlık etmiş oluruz."
Brand yüzünden onaylamadığını belirten kaskatı bir ifadeyle, "Haşmetmaeapın kararlan nedir?" diye sordu Garion'a doğruca.
"Yani..." Garion tereddüt etti. "Gelsin... mi desek acaba?"
"Muğlak konuşma Garion," dedi Pol Teyze.
"Özür dilerim," dedi Garion telaşla.
"Özür de dileme," diye ekledi Pol. "Krallar özür dilemez."
BELGARIAD 4
Garion çaresiz bir tavırla ona bakakaldı. Sonra Brand'a dönerek, "Nyissa elçisine bize katılmasını söyleyin," dedi yatıştıncı bir ses tonuyla.
"Ha, bu arada Brand," dedi Belgarath, "insanların bu konuda fazla heyecana kapılmalarını da engelleyelim. Nyissalı elçilik statüsüne sahip; aniden ölüverirse protokole uygun olmaz."
Brand kaskatı bir selam verip Salondan çıktı. "Gerekli miydi bu baba?" diye sordu Pol Teyze.
"Eski kinler zor unutulur Pol," dedi Belgarath. "Bazen her şeyi açıkça ortaya koymak gerekir ki, ileride yanlış anlamalar olmasın."
Yılan Kraliçe'nin elçisi Salona girince, Garion'un şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Salmissra'nın sarayının Baş Hadımağası Sadi'ydi bu. Ölü gözlü, zayıf, kel hadımağası, o geleneksel, müstehcen, maviye-şil Nyissa elbiselerinden giymişti. Tahta yaklaşırken yılan gibi eğilip selam vererek, 'Yılan insanların Kraliçesi Ölümsüz Salmissra'dan, Riva Kralı Haşmetmeap Belgarion'a selam getirdim," dedi o tiz, kadınsı sesiyle.
"Hoşgeldin Sadi," dedi Garion resmi bir tavırla.
"Kraliçem bu mutlu gününüzde saygılarını sunmamı istedi," diye sözüne devam etti Sadi.
"Hiç öyle bir şey yapmadı aslında, değil mi?" dedi Garion.
"Aslında haklısınız Haşmetmeap," dedi Sadi hiç utanmadan. "Ama olup bitenleri kendisine anlatmayı başarabilseydik mutlaka isterdi."
"Nasıl?" diye sordu Garion Salmissra'nın geçirdiği korkunç dönüşümü hatırlayarak.
"Zor," dedi Sadi lafı dolandırmadan. "Tabii bu yeni bir durum değil. Neyse ki beslendikten sonra biriki hafta uyuyor. Geçen ay deri değiştirdi, o yüzden de müthiş sinirli oldu." Gözlerini tavana çevirerek, "Dehşet vericiydi," diye mırıldandı. "Sakinleşene kadar üç hizmetkârı soktu. Hemen öldüler tabu."
"Zehirli mi?" diye sordu Garion. Buna şaşırmıştı işte. "O her zaman zehirliydi Haşmetmeap."
"Onu kastetmemiştim."
"Küçük şakam için kusura bakmayın," dedi Sadi. "Soktuğu insanlardaki etkilerine bakacak olursak, sıradan bir kobradan on kat daha zehirli."
"Çok mutsuz mu?" Garion o korkunç değişime uğrayan kraliçeye tuhaf bir biçimde acıyordu.
"Anlamak kolay değil Haşmetmeap," dedi Sadi bilimsel bir değerlendirme yapar gibi.
"Biliyorsunuz, bir yılanın duygularını anlamak zordur, isteklerini bize anlatmanın yolunu bulduğunda, yeni biçimine de alışmıştı artık. Onu besliyoruz ve temiz tutuyoruz. Yanında aynası, bir de öfkelendiğinde sokacak biri olduğu sürece hayatından memnun görünüyor."
"Hâlâ aynaya bakıyor mu? Artık bakmak istemez sanmıştım."
"Bizim ırkımızın yılanlar hakkındaki görüşleri biraz farklıdır Haşmetmeap," dedi Sadi. "Biz yılanın çekici bir yaratık olduğunu düşünürüz, kraliçemiz de çok güzel bir yılan. Yeni cildi bir harika, bununla da gurur duyuyor." Dönüp yerlere kadar eğilerek Polgara'ya selam verdi: "Leydi Polgara."
"Sadi," diye karşılık verdi Pol hafif bir baş hareketiyle.
"Size Haşmetmeaplannın hükümeti adına teşekkürlerimi ifade etmeme izin verin lütfen."
Pol Teyzenin bir kaşı soru sorarcasına havaya kalktı.
"Hükümet Leydim, kraliçenin kendisi değil. Sizin nasıl desem müdahaleniz, saraydaki işleri son derece kolaylaştırdı. Artık Salmissra'nın kaprisleri ve tuhaf istekleriyle uğraşmak zorunda

kalmıyoruz, iktidar bir komitenin elinde; birbirimizi zehirlememiz bile gerekmiyor artık. Aylardır kimse beni zehir-

lemeye kalkışmadı mesela. Sthiss Tor'da işler gayet düzgün ve uygarca cereyan ediyor."
Garion'a bir göz attı. "Haşmetmeapları konusundaki başarınız için sizi ayrıca kutlamama izin verin. Kısa zamanda çok olgunlaşmış. Son karşılaştığımızda çok toydu."
"Issus'a ne oldu?" diye sordu Garion, son lafı duymazdan gelerek.
"Issus mu?" dedi Sadi omuzlarını silkerek. "Hâlâ ortalarda; kiralık katil olarak ekmeğini kazanmaya çalışıyor herhalde. Bir gün cesedini nehirde yüzerken bulursak hiç şaşmam. Onun gibilerin sonu böyle olur."
Ansızın Salonun gerisindeki dev kapının arkasından boru sesleri yükseldi. Garion irkildi; ağzı ansızın kuruyuvermişti.
Ağır kapılar açıldı ve göğüs zırhlan ayna gibi cilalanmış iki sıra Tolnedra lejyoneri, uygun adım, miğferlerindeki uzun kırmızı sorguçlar dalgalanarak içeri girdi. Törene lejyonerlerin katılması Brand'ı öfkeden deliye çevirmişti. Riva Vekilharcı, Garion'un Büyükelçi Valgon'un Prenses Ce'Nedra'ya uygun bir refakat sağlanması ricasını kabul ettiğini duyduğundan beri buz gibi bir sessizliğe gömülmüştü. Brand Tolnedralıları hiç sevmezdi; Ce'Nedra'nın Taht Salonuna tek başına ve çaresiz bir halde girmesinin imparatoluğun gururunu kıracağı anı hevesle beklemişti. Tabii lejyonerlerin varlığı işleri bozmuştu; Brand'ın hayal kırıklığı ve öfkesi her halinden belli oluyordu. Garion Brand'la iyi geçinmek istiyordu mutlaka, ama müstakbel eşini halkın huzurunda aşağılayarak işe başlamaya da niyeti yoktu. Tahsilsiz olabilirdi, ama bu kadar da aptal değildi doğrusu.
Ce'Nedra Valgon'un kolunda içeri girdiğinde, tam bir imparatorluk Prensesi gibiydi. Garion ağzı açık bakakaldı kıza. Vo Mimbre Anlaşmasına göre, Tolnedra Prensesinin Taht Salonuna gelinliğiyle gelmesi gerekiyordu; Garion bunu bilmesine rağmen bu kadar muhteşem bir kıyafete hazırlıklı değildi. Ce'Nedra'nın gelinliği, incilerle süslü, beyaz ve altın rengi brokarlıydı; eteği ise metrelerce gerisinden yeri süpürüyordu. Alev rengi saçlan kızıl bir şelale gibi, bukle bukle sol omuzundan aşağı dökülüyordu. Küçük altın tacının tuttuğu peçesi ise yüzünü gizlemekten ziyade, yumuşak bir parlaklık veriyordu. Küçük ve mükemmeldi; aklın alamayacağı kadar da zarifti; ama gözleri küçük, yeşil akik taşlan gibi öfkeyle parlıyordu.
Valgonla Ce'Nedra, heybetli lejyonerlerin arasından ağır ağır yürüyerek tahtın önüne kadar gelip durdular.
Brand asık yüzü ve heybetli duruşuyla, Vekilharçlık asasını en büyük oğlu Bralon'dan alarak üç kez taş zemine vurdu."Tolnedra imparatorluğu Prensesi Asaletmeap Ce'Nedra," dedi gür sesiyle. "Haşmetmeap kendilerini kabul edecekler mi?"
"Prensesi kabul edeceğim," dedi Garion tahtında biraz dikleşerek.
"Prenses Ce'Nedra tahta yaklaşabilir," dedi Brand. Bu sözler bir tören formalitesinden ibaretti gerçi, ama Tolnedra imparatorluğunun Riva Kralının Taht Salonunda bir ricacı, bir ast konumunda olduğunu vurgulamak için özellikle seçilmişti. Ce'Nedra'nın gözlerinden ateş püskürüyordu; Garion için i-çin inledi. Küçük prenses kayarcasına durması gereken yere ilerleyerek asil bir reverans yaptı. Bu selamda boyun eğmenin izi bile yoktu.
"Prenses konuşabilir," diye gürledi Brand. Garion bir an için onu boğmak istedi.
Ce'Nedra yüzünde kış denizi kadar soğuk bir ifadeyle doğruldu, "işte ben, XXIII. Ran Borune'nin kızı, Tolnedra imparatorluğu Prensesi Ce'Nedra, anlaşma ve kanun hükümlerine uygun olarak Haşmetmeapları Riva Kralı Belgarion'un huzuruna geldim. Tolnedra imparatorluğu böylece bir kere daha Vo Mimbre Anlaşmasında öngörülen yükümlülüklerine uyma konusundaki iyi niyetini göstermiş oluyor. Diğer krallıklar da Tolnedra'nın bu davranışını görsünler ve örnek alsınlar. Bu şahitler huzurunda, uygun yaşta, evlenmemiş bir bakire olduğumu beyan ederim. Haşmetmeap beni eşleri olarak kabul edecekler mi?"
Garion'un cevabı uzun süre düşünülmüş ve kelime kelime hazırlanmıştı, içindeki ses, yıllar sü-

recek aile kavgalarını önlemek için bir yol önermişti ona. Ayağa kalkarak söze başladı: "Ben Riva Kralı Belgarion, İmparatorluk Prensesi Ce'Nedra'yı eşim ve kraliçem olarak kabul ediyorum. Ayrıca, Ri-va'da ve bu tahtın gücünün uzandığı her yerde, benim yanımda ve benimle ortak olarak hüküm süreceğini de beyan ediyorum."
Salondan yükselen hayret nidası kolaylıkla duyulabilecek gibiydi; Brand'ın yüzü ise bembeyaz olmuştu. Ce'Nedra'nın bakışlarında soru işaretleri vardı, ama yüzü biraz yumuşamıştı.

"Haşmetmeap çok alicenap," dedi zarif bir reveransla. Sesindeki sertlik kaybolmuş gibiydi. Neredeyse boğulur gibi o-lan Brand'a bir göz attı. "Haşmetmeaplarının müsaadesiyle çekilebilir miyim?" diye sordu tatlı tatlı.
"Asaletmeap nasıl arzu ederlerse," dedi Garion tahtına çökerek, ter içinde kalmıştı.
Prenses gözlerinde muzip bir pırıltıyla yeniden reverans yaparak döndü ve lejyonerlerinin refakatinde Salonu terk etti.
Dev kapılar gümbürtüyle kapanır kapanmaz, kalabalıktan öfkeli mırıltılar yükselmeye başladı. En çok duyulan ifade ise, "Olacak şey değil"di.
"Bu duyulmamış bir şey Haşmetmeap," diye itiraz etti Brand.
"Duyulmamış değil," diye kendini savundu Garion. "Arendiya tahtı Kral Korodullin ve Kraliçe Mayaserana tarafından ortaklaşa yönetiliyor. "Parlak zırhı içindeki Mandorallen'e yardım ister gibi baktı.
"Haşmetmeapları hakikati söylüyor Lord Brand," dedi Mandorallen. "Emin olunuz krallığımızın acılarının nedeni tahtın tek elde olmaması değildir."
"Orası Arendiya," dedi Brand. "Burası Riva. Durum tamamen farklı. Hiçbir Alorn krallığı bir kadın tarafından yönetilmemiştir."
"Durumun avantajlarını gözden geçirmenin bir zararı da yok," dedi Kral Rhodar. "Mesela benim kraliçem, geleneklerin izin verdiğinden çok daha önemli bir rol oynar Drasniya'nın yönetilmesinde."
Brand sonunda biraz kendini toplamayı başararak, "Çekilebilir miyim Haşmetmeap?" diye sordu alı al moru mor bir suratla.
"Arzu ederseniz," dedi Garion alçak bir sesle. İşler iyi gitmiyordu. Brand'ın muhafazakarlığının böylesine bir engel oluşturacağını hesaplamamıştı.
"İlginç bir fikir canım," dedi Pol Teyze alçak sesle. "Ama halka bir açıklama yapmadan önce birilerine danışmak daha iyi olmaz mıydı sence?"
"Tolnedralılarla ilişkilerimizi perçinlememize yardımcı olmayacak mı?"
"Muhtemelen," diye kabullendi Pol. "Kötü bir fikir demiyorum Garion; sadece önce birilerini u-yarsaydın duyorum. Sen neye gülüyorsun?" dedi tahta dayanmış kasıklarını tutarak gülmekte olan Bel-
garath'a.
"Ayı mezhebi topluca sinir krizi geçirecek," diye kahkahayı koyverdi ihtiyar. Polgara gözleri hafifçe irileşerek, "Aman," dedi, "onları unutmuştum."
"Bundan pek hoşlanmayacaklar, değil mi?" dedi Garion. "Özellikle de Ce'NedraTolnedralı olduğu için."
"Emin ol yaygarayı koparacaklardır," dedi ihtiyar büyücü gülmesine ara vermeden.
Bunu izleyen günlerde, Hisarın genellikle kasvetli olan koridorları, muhabbet eden, dedikodu yapan ve gözden ırak köşelerde iş bitirmeye çalışan resmi ziyaretçiler ve temsilcilerle rengârenk olmuştu. Kutlama amacıyla getirilen çeşitli değerli hediyeler, büyük taht salonunun bir duvarına yerleştirilmiş masaları dolduruyordu. Ama Garion'un ne ziyaretçilere ne de hediyelere bakmaya ayıracak vakti vardı. Günlerini danışmanları, Tolnedra elçisi ve onun danışmanları ile bir odaya tıkılıp, resmi nişan belgesinin ayrıntılarını saptamaya çalışarak geçiriyordu.
BÜYÜLÜŞATO
Valgon Garion'un geleneklere aykın davranışından sağlayabileceği tüm avantajları ele geçirmeye çalışıyor, Brand ise Ce'Nedra'nın yetkilerini kısıtlayacak maddeler ve paragraflar eklemek için e-linden geleni yapıyordu, ikisi pazarlık edip dururken, Garion'un dikkati sık sık dağılıyor, gözleri pencereden dışarı kayıyordu. Riva'nın üstündeki gökyüzü masmaviydi; tombul, beyaz bulutlar rüzgârla sav-ruluyordu. Adanın çıplak tepeleri, baharın ilk yeşillikleriyle kaplanıyordu yavaşça. Uzaklardan sürüsüne şarkı söyleyen bir kadın çobanın sesi, rüzgârla gelip pencereden içeri doluyordu hafifçe. Bu seste saf, eğitilmemiş bir şeyler vardı; sanki yüz fersahlık bir alanda onu dinleyecek tek bir insan yokmuş gibi söylüyordu kadın. Şarkı bittiğinde Garion içini çekerek yeniden sıkıcı pazarlıklara döndü.
Ancak baharın bu ilk günlerinde dikkati iyice dağınıktı. Pelerini yırtık adamı kendisi arayama-dığı için, bu araştırmayı Lelldorin'e bırakmak zorunda kalmıştı. Lelldorin ise her zaman pek güvenilir biri sayılmazdı; nitekim suikastçıyı arama işi genç ve hevesli Asturyalının hayal gücünü iyice harekete geçirmişti. Karanlık, esrarengiz bakışlar fırlatarak Hisarda dolaşıyor, araştırmalarının sonuçlarını Ga-rion'a esrarlı fısıldaşmalar yoluyla iletiyordu. Bu işi Lelldorin'e

bırakmak bir hataydı muhtemelen, ama başka şansı yoktu. Diğer dostlarından hangisine durumu açsa, mutlaka işler çığrından çıkardı. Garion bunu istemiyordu. Kendisine kimin, neden bıçak attığını öğrenmeden bu konuda bir karara varmak istemiyordu, işin içine başka birçok şey karışmış olabilirdi. Sırrını saklaması konusunda bir tek Lelldorin'e güvenebilirdi; ama onu da Hisara serbest araştırmacı olarak salmak çeşitli tehlikeler içeriyordu. Lelldorin basit olayları faciaya çevirme konusunda özel bir yeteneğe sahipti; Garion sırtına gölgeler i-çinden ikinci bir bıçağın fırlatılmasından olduğu kadar bundan da korkuyordu.
Nişan töreninin davetlileri arasında, Kraliçe Xantha'nin kişisel temsilcisi sıfatıyla Ce'Nedra'nın kuzini Xera da bulunuyordu. Başlangıçta biraz utangaç olan Orman Perisi, kendisini genç soylulardan oluşan bir hayran grubunun ortasında bulunca, kabak çiçeği gibi açılıvermişti. Kraliçe Xantha'nin gönderdiği hediye Garion'a biraz tuhaf gelmişti. Xera onlara yapraklara sanlı bir çift filizlenmiş meşe palamutu getirmişti. Ce'Nedra ise bu hediyeye bayılmış gibi görünüyordu. Palamutları hiç beklemeden ekmeye karar vererek kral dairesinin küçük bahçesine koşmuştu hemen.
"Çok hoş tabii," dedi Garion biraz kuşkuyla, bahçede ıslak toprağa diz çökmüş Kraliçe Xantha'nin hediyesi için ekilecek yer hazırlayan Ce'Nedra'yı seyrederken.
Ce'Nedra ona dik dik bakarak, "Haşmetmeapın bu hediyenin önemini anladıklarını zannetmiyorum," dedi, son zamanlarda ona hitap ederken hep kullandığı nefrettik resmi ses tonuyla.
"Keser misin," dedi Garion ters ters. "Bir adım var benim de; eminim unutmamışsındır."
"Haşmetmeap ısrar ederlerse," dedi Ce'Nedra kibirli bir edayla. "Haşmetmeap ısrar ediyor, İM palamutun ne önemi olabilir." Ona acıyarak baktı Ce'Nedra. "Sen anlayamazsın." "Anlatma lütfunda bulunmazsan anlayamam tabii."
"Pekâlâ," dedi kız sinir bozucu bir üstünlük edasıyla. "Palamutlardan biri benim ağacımdan, diğeri ise Kraliçe Xantha'nin kendi ağacından."
"Eee?"
"Görüyor musun ne kadar kalın kafalı?" dedi prenses kuzinine. "Ama o Orman Perisi değil Ce'Nedra," dedi Xera sükûnetle. "Belli oluyor."
Xera Garion'a dönerek, "Palamutlar aslında annemin hediyesi değil," dedi. "Ağaçların kendilerinin hediyesi."
"Niye baştan söylemiyorsun bunu?" diye sordu Garion Ce'Nedra' ya.
Kız burnunu çekerek kazmaya devam etti.
"Filiz verdiklerinde Ce'Nedra onları birbirine bağlayacak," diye açıklamaya devam etti Xera.

"Filizler büyüdükçe birbirlerine dolanacak, birleşerek tek bir ağaç olacaklar. Bu Orman Perilerinin evlilik simgesidir, iki ağaç bir olacak, tıpkı Ce'Nedra ile ikiniz gibi."
"Bunu göreceğiz," dedi Ce'Nedra toprağı küreyip burnunu çekerek. Garion içini çekti. "Umarım ağaçlar sabırlıdır."
"Ağaçlar çok sabırlıdır Garion," dedi Xera. Ce'Nedra'nın göremeyeceği küçük bir el hareketi yaptı; Garion onu izleyerek bahçenin öteki ucuna gitti.
"Seni gerçekten seviyor, biliyorsun," dedi Xera alçak sesle. "Tabii bunu kabul etmiyor, ama seni seviyor. Bunu bilecek kadar tanıyorum onu."
"Niye böyle davranıyor öyleyse?" "Bir şeylere zorlanıyor olmayı hiç sevmez de ondan."
"Zorlayan ben değilim ki! Niye acısını benden çıkarıyor?" "Başka kimden çıkarabilir ki?"
Garion bunu düşünmemişti. Sessizce bahçeden ayrıldı. Xera'nin sözleri, sorunlarından birinin en azından zamanla çözülebileceği yolunda bir ümit uyandırmıştı içinde. Ce'Nedra bir süre daha surat asıp huysuzluk edecekti, sonra, Garion'un yeterince acı çektiğine kanaat getirince vazgeçecekti bundan. Belki de acı çektiğini daha fazla belli etse işleri hızlandırabilirdi.
Diğer sorununda ise değişen bir şey yoktu. Kal Torak'a karşı bir ordu toplayıp başına geçmesi gerekiyordu hâlâ. Belgarath gücünün yerinde olduğuna dair bir işaret vermemişti henüz; Garion'un bildiği kadarıyla da Hisarda biri onun için bir bıçak bilemekteydi, içini çekip biraz da yalnız başına dertlenmek için dairesine döndü.
Bir süre sonra Pol Teyzenin onu kendi dairesinde beklediği haberi geldi. Hemen oraya gittiğinde, teyzesini ateşin başında oturmuş, her zamanki gibi dikiş dikerken buldu. Belgarath eski pejmürde elbiselerini giymiş, ateşin öteki yanındaki yumuşak koltuklardan birine kurulmuş, ayaklarını kaldırmış, birasını içmekteydi.
"Beni mi görmek istedin Pol Teyze?" diye sordu Garion içeri girer girmez.

"Evet canım," dedi Pol. "Otur." Eleştirel bir gözle onu baştan aşağı süzerek, "Hâlâ tam bir krala benzemiyor değil mi baba?" dedi Belgarath'a.
"Biraz vakit ver Pol," dedi ihtiyar. "Daha yeni başladı."
"ikiniz de biliyordunuz, değil mi?" dedi Garion onları suçlayarak. "Kim olduğumu yani."
"Tabii ki," dedi Pol Teyze her zamanki çıldırtın tavrıyla.
"Eğer bir kral gibi davranmamı istiyorduysanız, önceden söyleseydiniz. O zaman hazırlanacak zamanım olurdu."
"Bunu epey bir zaman önce tartıştık gibi geliyor bana," dedi Belgarath. "Eğer durup düşünecek olursan, niye senden gizlememiz gerektiğini anlarsın."
"Belki," dedi Garion biraz kuşkuyla. "Ama her şey çok hızlı oldu. Daha büyücü olmaya bile alış-mamıştım ki, bir de krallık çıktı başıma, insan dengesini kaybediyor biraz."
"Sen kolay uyum sağlayan bir delikanlısın Garion," dedi Pol Teyze dikişine devam ederek.
"Haydi tılsımı ver Pol," dedi Belgarath. "Prenses şimdi gelir. "Vermek üzereydim baba," dedi Pol dikişini bir yana bırakarak. "Bu da nedir?" diye sordu Garion.
"Prensesin sana bir hediyesi var Garion," dedi Pol Teyze. "Bir yüzük. Biraz fazla şatafatlı, ama hoşuna gitmiş gibi davran."
"Benim de ona bir hediye vermem gerekmez mi?"
BÜYÜLÜŞATO
"Ben o işi hallettim canım." Koltuğunun yanındaki masadan küçük bir kadife kutu aldı. "Ona bunu vereceksin." Kutuyu Garion'a uzattı.
Kutuda Garion'unkinden biraz daha küçük, gümüş bir tılsım vardı. Tılsımın bir yüzüne Aldur Vadisi'nin ortasında tek başına ihtişamla duran dev ağacın sureti, ince ayrıntılarla işlenmişti. Dalların i-çine örülmüş gibi duran bir de taç vardı üstünde. Garion tılsımı sağ eline alarak, kendi tılsımına benzer bir gücü olup olmadığını anlamaya çalıştı. Bir şeyler vardı, ama aynı değildi sanki.
"Bizimkilere benzemiyor," dedi sonunda.
"Değil," dedi Belgarath. "Tam olarak değil yani. Ce'Nedra büyücü olmadığı için seninki gibi bir tılsımı kullanamaz."
"Tam olarak değil,' dedin. Gene de bir tür gücü var demek ki."
"Eğer kullanmayı öğrenecek kadar sabrı varsa," diye cevap verdi ihtiyar, "bazı şeyleri anlamasına yardımcı olur."
'"Bazı şeyler' derken tam olarak neyi kastediyorsun?"
"Başka türlü görüp duyamayacağı şeyleri görüp duymasına yardım eder," diye açıkladı Belgarath.
"Ce'Nedra gelmeden öğrenmem gereken başka bir şey var mı?"
"Ona bunun bir aile yadigârı olduğunu söyle," dedi Pol Teyze. "Kız kardeşim Beldaran'a aitti."
"O zaman bu sende kalmalı Pol Teyze," diye itiraz etti Garion. "Ben prensese başka bir şey alının."
"Hayır canım. Beldaran bunun Ce'Nedra'ya verilmesini istiyor."
Garion Pol Teyzenin çoktan ölmüş insanlar hakkında şimdiki zamanda konuşmasından o kadar huzursuz oluyordu ki, konuyu kapattı hemen. Kapı hafifçe çalındı. "Gel Ce'Nedra," dedi Pol Teyze.
Küçük prenses boynu açık, düz yeşil bir elbise giymişti; oldukça da sakin görünüyordu. "Ateşin yanına gel," dedi Pol Teyze. "Yılın bu vakitlerinde akşamlar hâlâ soğuk oluyor."
"Riva hep böyle soğuk ve rutubetli midir?" diye sordu Ce'Nedra ateşe yaklaşarak. "Tol Honeth'den epey daha kuzeydeyiz," dedi Garion. "Farkındayım," dedi kız hafifçe terslenerek. "Dalaşmaya başlamak için nikah kıyılana kadar beklemenin âdetten olduğunu sanıyordum," dedi Belgarath alayla. "Kurallar mı değişti nedir?"
"Prova yapıyoruz Belgarath," dedi Ce'Nedra muzip bir tavırla. "İlerisi için." İhtiyar güldü. "İstersen çok tatlı bir kız olabiliyorsun."
Ce'Nedra alayla eğilerek selam verdi ona. Sonra Garion'a dönüp, "Tolnedralı kızların nişanlıla-nna değerli bir hediye vermeleri âdettendir," diyerek parlak taşlarla süslü kalın, işlemeli bir yüzük u-zattı. "Bu yüzük Tolnedra İmparatorlannın en büyüğü olan II. Ran Horb'a aitti. Bunu takmak daha iyi bir kral olmana yardımcı olabilir."
Garion içini çekti. Başına gelecek varmış gibi görünüyordu. "Bu yüzüğü takmaktan şeref duyacağım," dedi mümkün olduğunca uzlaşmacı bir tavırla. "Ben de senin bunu takmanı

istiyorum." Kadife kutuyu uzattı. "Bu madalyon Pol Teyzenin kız kardeşine, Demirpençe Riva'nın karısına aitti."
Ce'Nedra kutuyu açınca, "Ah, Garion!" diye haykırdı. "Harika bir şey bu!" Madalyonu eline alarak ateşin ışığını yansıtacak şekilde çevirdi. "Ağaç o kadar sahici ki neredeyse yapraklann kokusunu a-lıyor insan."
BELGARIAD 4
"Teşekkürler," dedi Belgarath tevazuyla.
"Sen mi yaptın bunu?" diye sordu prenses hayretle.
İhtiyar başını salladı. "Polgara ile Beldaran çocukken Vadi'de yaşıyorduk. Etrafta pek kuyumcu yoktu, o yüzden tılsımlarını ben yapmak zorunda kaldım. Bazı ince ayrıntılarda Aldur da yardım etti."
"Eşsiz bir hediye bu Garion." Küçük kız neredeyse işiyordu mutluluktan; Garion gelecek için ü-mide kapılmaya bile başladı. 'Yardım et," diye emretti Ce'Nedra, zincirin iki ucunu Garion'un eline verip bir eliyle kıpkızıl saçlarım toplayarak.
"Bu hediyeyi kabul ediyor musun Ce'Nedra?" diye sordu Pol Teyze. Önemli bir şey soruyor gibiydi.
"Tabii ediyorum," dedi prenses.
"Kayıtsız şartsız ve özgür iradenle mi?" diye üsteledi Pol Teyze dikkatle yüzüne bakarak.
"Hediyeyi kabul ediyorum Leydi Polgara," diye cevap verdi Ce'Nedra. "Bağla şunu Garion. Sıkı bağla; çözülmesini istemiyorum."
"Öyle bir derdin olmayacak pek," dedi Belgarath.
Garion zincirin tuhaf şekilli çengelini takarken elleri titriyordu. Zincirin İM ucu bir "çıt" sesiyle birleştiğinde, parmak uçlarında bir karıncalanma hissetti.
"Tılsımı eline al Garion," dedi Pol Teyze. Ce'Nedra çenesini kaldırdı ve Garion madalyonu sağ eline aldı. Sonra Pol Teyze ve Belgarath ellerini Garion'un madalyonu üstünde birleştirdiler. Onların ellerinden Ce'Nedra'mn boynundaki tılsıma bir şeyler akar gibi oldu.
"Artık bizimle birleştin Ce'Nedra," dedi Pol Teyze prensese alçak bir sesle. "Kopanlamaz bir bağla."
Ce'Nedra şaşkın bir ifadeyle ona baktı, sonra gözleri hafifçe irileşti ve yüzünde müthiş bir kuşku belirdi. "Çıkar şunu," dedi Garion'a sert bir sesle.
"Çıkaramaz," dedi Belgarath yerine oturup bira maşrapasını eline alırken. Ce'Nedra zinciri iki eliyle çekerek koparmaya çalıştı.
"Boynunu acıtmaktan başka bir işe yaramaz canım," dedi Pol Teyze yumuşak bir sesle. "O zincir kopmaz, kesilmez, başından da çıkmaz. Kaybetmekten korkmana gerek olmayacak hiç."
"Bu senin işin," diye bağırdı prenses Garion'a. "Ne benim işim?"
"Bana bu köle zincirini taktın. Önünde eğilmek zorunda kalmam yetmiyormuş gibi, bir de zincire vuruldum işte."
"Bilmiyordum ki," dedi Garion.
"Yalancı!" diye haykırdı Ce'Nedra. Sonra dönüp hıçkıra hıçkıra ağlayarak odadan kaçtı.
BÜYÜLÜŞATO
ON BEŞİNCİ BÖLÜM
GARİON berbat bir ruh halindeydi. Törenler ve sıkıcı toplantılarla bir gün daha geçirmek fikrine bile dayanamıyordu; o yüzden erken kalkıp, randevularını bildirecek olan o tahammül edilmez kibarlıktaki sekreter gelip de bütün gününü bağlamasın diye yatak odasından kaçmıştı. Garion sadece görevini yaptığını bilmesine rağmen zavallı adamcağızdan nefret ediyordu. Bir kralın zamanının örgütlenmesi ve programlanması gerekir; bu da sekreterin işiydi işte. O yüzden her sabah kahvaltıdan sonra kapıda nazik bir tıkırtı duyuluyor, sekreter içeri girip selam veriyor ve genç kralın gününün her dakikasını planlamaya başlıyordu. Garion için için, bir yerlerde saklı ve muhafaza altında tutulan bir büyük liste olduğunudan kuşkulanıyordu; hayatının geri kalanını planlayan ve cenazesini bile içeren bir liste.
Ama bugün küflü formaliteler ve ağır toplantılara yer bırakmayacak kadar harika bir şafak sokmuştu. Güneş Rüzgârlar Denizi üzerinden doğmuş ve tepelerdeki karları pembeye boyamıştı; şehrin üzerindeki derin vadilerin sabah gölgeleri puslu bir maviydi. Dairesinin önündeki küçük bahçeden yükselen bahar kokulan heyecanla odasına dolunca, Garion kaçması gerektiğini anladı; en azından bir saat için. Gardrobunun izin verdiği kadar sıradan bir kılığa girmeye çalışarak, bir pantolon, ceket ve yumuşak, Riva işi çizmeler giydi. Kılıcını beline taktığı

gibi kraliyet dairesinden fırladı. Muhafızlarını yanına almamayı büe düşündü, ama sonra bundan vazgeçti.
Loş koridorda onu öldürmeye kalkan adamın aranmasında bir çıkmaza girmişlerdi; ama Garion da Lelldorin de bir sürü Rivalının pelerinlerinin tamire ihtiyacı olduğunu öğrenmişlerdi bu arada. Gri pelerin bir tören giysisi değil, sıcak tutsun diye kullanılan gündelik bir şeydi. Kaba, pratik bir giysiydi, o yüzden de çoğu insanın pelerinleri oldukça aşınmış ve yırtık pırtık hale gelmişti. Üstelik bahar da gelmekte olduğu için yakında çoğu kişi pelerin giymeyi bırakacaktı ve saldırganın kimliğine ilişkin tek ipucu da bir dolaba kaldırılıp kilitlenecekti.
Garion arkasında saygılı bir mesafeden onu izleyen iki zırhlı muhafızıyla koridorlarda dolanırken dalgın dalgın bu konuyu düşünüyordu. Saldırgan bir Grolim olamazdı; Pol Teyzenin Grolimlerin zihnini tanıma konusundaki özel yeteneği hemen adamı ele verirdi. Büyük bir ihtimalle adam yabancı da değildi. Adada zaten çok az yabancı vardı. Bir Rivalı olmalıydı saldırgan; ama bir Rivalı neden bin üç yüz yıl sonra geri dönen kralını öldürmeye kalkışsındı ki? Meselenin içinden çıkamayarak içini çekti, sonra başka dertlerine döndü. Keşke yeniden sadece Garion olabilseydi. Her şeyden çok istiyordu bunu. Keşke bir sabah dünyanın ücra bir köşesindeki bir handa uyansa ve sabahın gümüş rengi ışığında yola çıkıp tek başına ilerideki tepenin ardında ne olduğunu merak ederek yola koyulabilseydi. Tekrar içini çekti. Artık halka malolmuş biriydi o; böyle özgürlükler ona haramdı. Bundan sonra kendisine ayıracak bir dakika bulamayacağından emindi.
Açık bir kapının önünden geçerken tanıdık bir ses duydu. "Dikkatimiz bir an bile dağılsa, günah kapıdan içeri süzülüverir," diyordu Relg. Garion durarak muhafızlarına da sessiz olmalarını işaret etti.
"Her şey günah olmak zorunda mı?" diye sordu Taiba. Kaçınılmaz olarak yine beraberdiler. Relg Taiba'yı Rak Cthol'un altındaki mağaralarda diri diri gömüldüğü yerden kurtardığından beri neredeyse bir an bile ayrılmamışlardı birbirlerinden. Garion ikisinin de bu durumun farkında olmadıklarından emindi. Üstelik ayrı kaldıklarında, yalnızca Taiba'nın değil, Relg'in de yüzünden mutsuzluk okunuyordu, ikisinin de kontrolü dışında olan bir şey çekiyordu onları birbirlerine.

"Dünya günahla dolu," dedi Relg. "Her an ona karşı tetikte olmalıyız. Baştan çıkarmanın her türlüsüne karşı saflığımızı korumalıyız gözümüzü kırpmadan."
"Çok yorucu bir şey olmalı," dedi Taiba hafifçe eğlenerek.
"Bir şeyler öğrenmek istediğini sanıyordum," diye suçladı onu Relg. "Eğer benimle alay etmeye geldiysen, hemen giderim buradan."
"Aman, otur oturduğun yerde Relg," dedi Taiba. "Her dediğime alınırsan bir yere gidemeyiz."
"Dinin ne demek olduğu hakkında hiç mi fikrin yok senin?" diye sordu Relg biraz durakladıktan sonra. Bunu merakla sormuştu sanki.
"Köle ağıllarında din ölüm demekti. Kalbinin kesilip çıkarılması demekti." "O Grolimlerin sapıklığı. Kendi dinin yok muydu senin."
"Köleler dünyanın dört bir tarafından gelmişti; hepsi farklı tanrılara dua edelerdi, çoğu kez de ölüm dilerlerdi tanrılarından."
"Ya senin halkın? Sizin tanrınız kim?"
"Adı Mara imiş. Ama biz ona dua etmezdik. Bizi terk ettiğinden beri."
"Tanrıları suçlamak üstümüze vazife değil bizim," dedi Relg sert bir tavırla, "insanın görevi tanrısını övmek ve ona dua etmektir, dualarına cevap almasa da."
"Peki ya tanrının insana karşı bir görevi yok mu?" diye sordu Taiba. "Tanrılar da insanlar gibi ihmalkâr olamaz mı? Çocuklarının köle edilip katledilmesine göz yuman, ya da tıpkı benim gibi kızlarının, efendilerini memnun eden başka kölelere hediye diye verilmesine göz yuman bir tanrıya ihmalkâr demez misin?"
Relg bu zor soru karşısında bocaladı.
"Sen çok korunaklı bir hayat yaşamışsın Relg," dedi kadın yobaza, "insanların nasıl acılar çekebileceklerini bilmiyorsun, insanların başka insanlara, hem de belli ki tanrıların izniyle ne kötülükler e-debileceğini bilmiyorsun."
"Kendini öldürmeliydin," dedi Relg inatla.
"Ne için?"
"Namusunu korumak için tabii ki."

"Sen hakikaten safsın. Kendimi öldürmedim, çünkü ölmeye hazır değildim. Köle ağıllarında bile can tadı olabilir Relg. Olümse acıdır. Namusunu kaybetmek bunun karşısında küçük bir şey, ayrıca her zaman da o kadar kötü değil."
"Günahkâr kadın," dedi Relg dehşetle.
"Sen günaha takmışsın kafanı Relg," dedi Taiba. "Zulüm günahtır, acımasızlık günahtır, amenna. Ama senin düşünüp durduğun o şey? Yok canım. Merak ediyorum, acaba senin o UL, senin inandığın kadar sert ve affetmeyen bir tanrı mı? Bütün o duaları, törenleri ve secde etmeleri gerçekten istiyor mu? Yoksa bunlar senin tanrından saklanmanın yollan mı? Yüksek sesle dua edip kafanı yerlere vurursan, tanrının kalbinin içindekileri göremeyeceğini mi sanıyorsun?"
Relg boğulurmuş gibi sesler çıkarıyordu.
"Tanrılarımız bizi gerçekten seviyorsa, hayatlarımızın keyif içinde geçmesini isterler," diye devam etti kadın Relg'e hiç acımadan. "Ama bir nedenle keyiften nefret ediyorsun sen muhtemelen korkuyorsun ondan. Keyif günah değildir Relg, bir çeşit sevgidir. Tanrıların sevgiye karşı olduklarını hiç sanmıyorum sen olsan bile."
"Sende ahlak denilen şey kalmamış."
"Belki de öyledir," diye kabullendi Taiba. "Ama hiç olmazsa hayatın yüzüne bakıyorum. Ondan

korkmuyorum, saklanmaya çalışmıyorum."
"Niye yapıyorsun bunu?" diye sordu Relg trajik bir sesle. "Niye hep peşimde dolaşıp benimle a-lay ediyorsun?"
"Bilmiyorum," dedi kadın. Hakikaten de kuşkuluydu sesi. "O kadar da çekici değilsin. Rak Cthol'dan ayrıldığımızdan beri senden daha ilginç düzinelerce erkek gördüm. Başta seni sinirlendirdiğim, benden korktuğunu gördüğüm içindi. Bundan hoşlanıyordum, ama son zamanlarda durum bundan ibaret değil. Tamamen saçmalık tabii. Sen ve ben apayrı insanlarız, ama gene de senin yanında olmak istiyorum." Durakladı. "Söyle Relg, ama yalana sığınmadan; gerçekten gitmemi ve beni bir daha görmemeyi ister miydin?"
Uzun ve acılı bir sessizlik oldu. "UL beni affetsin!" diye inledi Relg sonunda. "Eminim affeder Relg," dedi Taiba yumuşak bir sesle.
Garion sessizce kapıdan uzaklaşarak, koridorda yoluna devam etti. Daha önce anlayamadığı bir şey açıklığa kavuşmuştu şimdi. "Bu senin işin, değil mi?" dedi sessizce.
"Tabii," dedi içindeki alaycı ses. "Neden onları seçtin?"
"Çünkü zorunlu Belgarion. Ben kapris olsun diye yapmam hiçbir şeyi. Hepimiz zorunluluğa uymalıyız ben bile. Aslında Relg ile Taiba arasında olanlar seni hiç ilgilendirmiyor."
Garion biraz alındı bu söze. "Ben sanmıştım ki... Yani..."
"Tek derdimin sen olduğunu, evrenin mutlak merkezinin sen olduğunu mu sanmıştın? Değilsin tabii. Neredeyse aynı önemde başka şeyler de var; Relg ve Taiba da bunlardan birinin merkezinde yer alıyorlar. Bu özel konuda senin katkın pek az olabilir."
"Onları birlikte olmaya zorlarsan müthiş mutsuz olacaklar," dedi Garion suçlayarak.
"Bunun hiç önemi yok. Onların birlikte olması zorunlu. Ama yanılıyorsun. Alışmaları biraz zaman alacak, ama bir kere alıştıklarında çok mutlu olacaklar. Zorunluluğa itaat etmenin de mükâfatlan vardır."
Garion bu fikri kafasında evirip çevirdi bir süre, sonra vazgeçti. Kendi sorunları baskın çıkmıştı. Her dertli olduğunda yaptığı gibi Pol Teyzeyi aramaya başladı. Pol Teyze kendi dairesinde, sıcak a-teşin başında oturmuş, bir yandan kokulu çayını içiyor, bir yandan da pencereden şehrin üstündeki karlı araziyi ışığa boğan gül rengi şafağı seyrediyordu. "Erkencisin," dedi Garion odaya girerken.
"Seninle konuşmak istiyordum," dedi Garion; "istediğim şeyi yapmamın tek yolu da günlük programımı yapan adam gelmeden odamdan kaçmak." Bir koltuğa çöktü. "Kendime bir dakika ayırmama bile izin vermiyorlar."
"Artık önemli bir insansın canım."
"Ben istememiştim bunu." Dalgın dalgın pencereden dışan baktı. "Dedem iyi artık, değil mi?" diye sordu ansızın.
"Bunu da nereden çıkardın?"
"Yani... Evvelki gün, Ce'Nedra'ya tılsımı verirken... O da şey yapmadı mı?"
"Çoğu senin gücündü canım," dedi Pol.
"Başka bir şey daha hissettim."

"O da sadece bendim muhtemelen. Zaten çok küçük ve ince bir şeydi yaptığımız; ben bile dedenin katılıp katılmadığını anlayamadım."
"Bunu öğrenmenin bir yolu olmalı." "Tek yolu, onun bir şeyler yapması."
BELGARIAD 4
"Pekâlâ, öyleyse onu bir yere götürüp denetelim... Küçük bir şey mesela."
"Bunu ona nasıl açıklayacağız?"
"Yani kendisi bilmiyor mu?" dedi Garion birden oturduğu yerde dikilerek.
"Belki biliyordur, ama sanmam."
"Ona söylemedin mi yani?"
"Tabii ki söylemedim. Eğer kendi yeteneğinden kuşkuya düşerse başaramaz; bir kere başarısız olursa da artık geçmiş olsun."
"Anlamıyorum."
"işin çok önemli bir kısmı, yaptığın şeyin işleyeceğini bilmektir. Eğer emin olmazsan, yapamazsın. O yüzden söyleyemeyiz işte ona."
Garion düşündü. "Anlıyorum galiba. Ama tehlikeli değil mi bu? Yani ya acil bir durum çıkar da bir şey yapmaya kalkışıp başaramadığını görürüse?"
"O zaman seninle ben o işi hallederiz canım."
"Fazla soğukkanlısın."
"Heyecana kapılmanın bir faydası olmaz ki Garion."
Kapı ansızın açıldı ve saç baş darmadağınık, tacı bir kulağının üstüne kaykılmış halde Kraliçe Layla içeri daldı. "Kesinlikle kabul etmiyorum bunu Polgara," diye bağırdı kraliçe öfkeyle.
"Kesinlikle hayır. Onunla konuşmalısın. Ah, özür dilerim Haşmetmeap," diye lafı çevirdi Garion'u görünce. "Sizi görmemiştim." Zarif bir reverans yaptı.
"Kraliçe Hazretleri," dedi Garion ayağa fırlayıp eğilerek.
"Kiminle konuşmamı istiyorsun Layla," diye sordu Pol Teyze.
"Anheg'le. Her gece zavallı kocamın onunla oturup içmesini istiyor. Fulrach bu sabah o kadar kötüydü ki başını bile kaldıramadı yastıktan. O Çerekkabadayısı kocamın sıhhatiyle oynuyor."
"Anheg kocanı seviyor Layla. Dostluğunu böyle gösterir o."
"Bu kadar içmeden dost olamazlar mı?"
"Ben onunla konuşurum canım," dedi Pol Teyze.
Biraz yatışmış olan Kraliçe Layla Garion'a reverans yaparak odadan çıktı.
Garion tam Belgarath meselesine dönecekti ki, Pol Teyzenin oda hizmetçisi Leydi Merel'in geldiğini haber verdi.
Barak'ın karısı yüzünde kasvetli bir ifadeyle girdi odaya. "Haşmetmeap," dedi Garion'a dalgın bir tavırla.
Garion yine ayağa kalkıp kibarca selam verdi. Bundan sıkılmaya başlamıştı artık.
"Seninle konuşmam lazım Polgara," dedi Merel.
"Tabii," diye cevap verdi Pol Teyze. "Bize izin verir misin Garion?"
"Yan odada beklerim," dedi Garion. Kapıdan çıktıktan sonra tamamen kapatmadı. Merakı gene görgü kurallarına baskın çıkmıştı.
"Hep yüzüme vuruyorlar," diye patladı Merel daha Garion odadan çıkarken.
"Neyi vuruyorlar?"
"Yani..." Merel biraz tereddüt ettikten sonra kararlı bir tavırla konuşmaya başladı. "Lordumla aramız her zaman iyi değildi."
"Bu bilinen bir şey Merel," dedi Pol Teyze diplomatik bir tavırla.
BÜYÜLÜŞATO
"Mesele de bu ya," diye sızlandı Merel. "Hep arkamdan gülüyorlar. Eskisi gibi davranmaya başlamamı bekliyorlar." Sesi sertleşti. "Ama olmayacak böyle bir şey; istedikleri kadar beklesinler."
"Bunu duyduğuma sevindim Merel," diye cevap verdi Pol Teyze.
"Ah, Polgara," dedi Merel hafifçe gülerek. "Koca bir ayıya benziyor, ama içi o kadar yumuşak ki. Bunu nasıl da görememişim daha önce. Yıllarımızı harcadık."
"Büyümen gerekiyordu Merel," dedi Pol Teyze. "Bazı insanların büyümesi daha uzun zaman alır."
Leydi Merel gittikten sonra Garion odaya dönüp merakla Pol Teyzeye baktı. "Hep böyle mi oluyor?" diye sordu sonra. "Yani, insanlar ne zaman bir sorunları olsa sana mı geliyorlar?"

"Zaman zaman oluyor," dedi Pol. "İnsanlar beni çok bilge zannediyorlar. Çoğu zaman ne yapacaklarını zaten biliyorlar, ben de onları dinleyip hak veriyorum, destek oluyorum. O zaman mutlu oluyorlar. Her sabah bu ziyaretler için biraz vakit ayırırım. Onlar da eğer gerekirse beni bulacaklarını bilirler. Çay ister misin?"
Garion başını olumsuz anlamda salladı. "Çok ağır bir yük değil mi bu? Başkalarının sorunlarıyla uğraşmak yani?"
"O kadar da ağır değil Garion," dedi Pol. "Genellikle küçük aile meseleleri bunlar. Dünyanın kaderini ilgilendirmeyen sorunlarla ilgilenmek keyifli oluyor. Ayrıca her ne sebeple olursa olsun misafir severim ben."
Ama bundan sonraki ziyaretçi Kraliçe îslena'nın sorunu daha ciddiydi. Hizmetçi Çerek Kraliçesinin Leydi Polgara ile özel olarak görüşmek istediğini haber verince Garion gene yan odaya çekildi, a-ma meraktan kapıyı bu defa da aralık bıraktı.
"Elimden gelen her şeyi yaptım Polgara," dedi Islena. "Ama Grodeg yakamı bırakmıyor bir türlü."
"BelarBaşrahibimi?"
"Her şeyi biliyor tabii," diye onayladı Islena. "Adamları yaptığım her yanlışı ona rapor etmişler. Eğer Ayı Mezhebi ile ilişkimi koparmaya kalkacak olursam, her şeyi Anheg'e anlatmakla tehdit ediyor beni. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Hayatım onun elinde şimdi."
"Ne hatalar yaptın îslena?" diye sordu Pol Teyze iğneli bir tavırla.
"Bazı ayinlerine katıldım," diye itiraf etti îslena. "Birkaç mezhep üyesine sarayda görevler verdim. Grodeg'e de biraz haber sızdırdım."
"Hangi ayinlere katıldın îslena?"
"O ayinlere değil Polgara," dedi İslena alınarak. "O kadar düşmedim."
"Yani bütün yaptığın, insanların ayı postuna büründüğü birkaç zararsız toplantıya gitmek, birkaç mezhep üyesini saraya sokmak ki muhtemelen birkaç düzine üye zaten sızmıştır saraya ve zararsız bazı saray dedikodularını dışarı sızdırmak. Zararsızdı değil mi?"
"Kastettiğin oysa, hiçbir devlet sırrı vermedim Polgara," dedi Islena alıngan bir tavırla.
"Demek Grodeg'in elinde hiçbir şey yok aslında îslena."
"Ne yapacağım Polgara?" diye sordu kraliçe acıklı bir sesle.
"Anheg'e gidip her şeyi anlat."
"Yapamam."
"Mecbursun. Yoksa Grodeg seni daha beter şeyler yapmaya zorlayacak. Aslında bu durumu Anheg'in lehine bile çevirebilirsin. Söyle bakalım, mezhebin faaliyetleri hakkında ne biliyorsun tam olarak?"
BELGARIAD 4
"Her şeyden önce, köylüler arasında şubeler kurmaya başladılar."
"Daha önce hiç buna kalkışmamışlardı," dedi Pol Teyze düşünceli bir tavırla. "Mezhep daima soylular ve rahiplerle sınırlıydı."
"Emin değilim ama," dedi îslena, "büyük bir şeye hazırlanıyor gibiler, bir tür çatışmaya."
"Babama anlatacağım bunu," dedi Pol Teyze. "Tedbirler almak isteyecektir herhalde. Mezhep küçük soylularla rahiplerin oyuncağı iken, o kadar da önemli değildi; ama köylüleri ayaklandırmaya kalkmak bambaşka bir şey."
"Başka şeyler de duydum," dedi îslena. "Bana kalırsa Rhodar'ın haberalma servisine sızmaya çalışıyorlar. Eğer Boktor'da doğru yerlere birkaç adam yerleştirebilirlerse, Batı'nın devlet sırlarının çoğunu ele geçirebilirler."
"Evet," dedi Pol Teyze buz gibi bir sesle.
"Bir keresinde Grodeg'i dinlemiştim," dedi îslena hoşnutsuz bir sesle. "Benim onlardan ayrılmak istediğimi öğrenmesinden önceydi. Gökyüzündeki alametleri ve işaretleri okuyor, Riva Kralı'nın döneceğini söylüyordu. Mezhep "Batının Hükümdarı" ifadesini fazla ciddiye alıyor. Bence onların niha-i amacı, Belgarion'u Batı'nın, Alorya'nın, Sendarya'nın Arendiya'nın, Tolnedra'nın ve Nyissa'nın imparatoru yapmak."
"O ifade öyle yorumlanamaz," dedi Pol Teyze.
"Biliyorum," dedi îslena, "ama Grodeg laflan öyle çarpıtıyor ki, o anlama geliyor. Tam bir yobaz bu adam; Batı'nın tüm halklarını Belar inancına döndürmek istiyor gerekirse kılıçla."
"Geri zekâlı!" diye patladı Pol Teyze. "Eğer buna kalkışırsa Batı'da savaş başlatır, tanrıları bile kavganın içine çeker. Alornlara sürekli güneye doğru yayılma isteği veren şey nedir yahu? O sınırlar tanrılar tarafından çizilmişti. Galiba birinin Grodeg'e haddini bildirmesinin vakti gelmiş.

Hemen An-heg'e git. Her şeyi anlat, sonra da onu görmek istediğimi söyle. Babam da bu konuyu onunla konuşmak isteyecektir mutlaka."
" Anheg bana çok kızacak Polgara," dedi îslena tereddütle.
"Sanmam," dedi Pol Teyze. "Grodeg'in planını açığa çıkarttığını anlar anlamaz sana teşekkür edecektir. Grodeg'in peşine bilgi edinmek için takıldığın hissini ver ona. Çok saygıdeğer bir amaç olur bu. iyi bir eşten beklenecek bir şey."
"Bunu düşünmemiştim," dedi îslena; kendine güveni yerine gelmeye başlamıştı. "Çok cesurca bir şey yapmış olurum, değil mi?"
"Kesinlikle kahramanca bir şey îslena," diye cevap verdi Pol Teyze. "Haydi Anheg'e git."
"Gidiyorum Polgara." Hızlı, kararlı ayak sesleri duyuldu ve kapı kapandı.
"Garion, buraya gel," dedi Pol Teyze sert bir sesle.
Garion kapıyı açtı.
"Dinliyordun değil mi?" Bir soru değildi bu.
"Yani..."
"Bu konuyu konuşacağız seninle," dedi Pol. "Ama şu anda önemli değil. Git dedeni bul ve onu hemen görmek istediğimi söyle. Ne yapıyorsa bırakıp gelsin. Hemen getir onu bana."
"Ama onun bir şey yapabileceğini ne biliyoruz?" diye sordu Garion. 'Yani, eğer gücünü kaybetmişse..."
"Gücün de çeşitleri vardır Garion. Büyücülük bunlardan biri sadece. Haydi koş getir onu."
"Peki Pol Teyze," dedi Garion kapıya yürürken.
BÜYÜLÜŞATO
ON ALTINCI BÖLÜM
BELAR BAŞRAHİBİ, boyu iki metreyi geçen, etkileyici bir adamdı. Uzun kır bir sakalı ve gür, kara kaşlarının altında derinlere batmış gibi görünen alev alev gözleri vardı. Bitmez gibi görünen pazarlıkların sonunda resmi nişan belgesi hazırlandıktan bir hafta sonra Val Alorn'dan Riva'ya gelmişti. Yanında sert yüzlü, ayı postlarına bürünmüş iki düzine savaşçı vardı ona refakat eden.
"Ayı mezhebi," dedi Barak Garion'la îpek'e ekşi bir suratla, Hisarın surlarında durmuş Başrahiple adamlarının parlak bahar güneşi altında limandan yukarı çıkan merdivenleri tırmanmalarını izlerken.
"Yanında asker getirmesini söylememiştim," dedi Garion öfkeyle.
"Kendi karar vermiştir," dedi tpek. "Grodeg böyle kararlar vermekte ustadır."
"Onu zindana tıkarsam hoşuna gider mi acaba," dedi Garion ateşli bir sesle. "Burada zindan var mı?"
"Yaparız bir tane," diye sırıttı Barak. "Bir yerde güzel, rutubetli bir mahzen buluruz. Ama fare ithal etmen gerekir bunun için. Bu adada hiç fare olmadığı söyleniyor."
"Dalga geçiyorsun benimle," dedi Garion dostuna, hafifçe kızararak.
"Böyle bir şey yapmayacağımı bilirsin Garion," dedi Barak sakalını çekiştirerek.
"Yerinde olsam, Grodeg'i zincire vurmadan önce Belgarath'la bir konuşurum," dedi tpek. "Bunun politik sonuçlan sandığından büyük olabilir. Ne yaparsan yap, Grodeg'in adamlarından bazılarını burada bırakma konusunda seni ikna etmesine izin verme. Yirmi yıldır Rüzgârlar Adası'na adam yerleştirmeye çalışıyor. Brand bile onun bunu yapmasına izin vermeye cesaret edemedi."
"Brand mı?"
"Belli olmuyor mu? Brand'ın mezhebe üye olduğunu söylemiyorum, ama onlara sempatisi olduğu da kesin."
Garion şaşırmış, kendini biraz da fena hissetmeye başlamıştı. "Ne yapmalıyım sence?" diye sordu.
"Bu adamlarla politika oynama," dedi Barak. "Grodeg nişan törenini yönetmek için geldi. Bırak işini yapıp gitsin."
"Benimle konuşmaya çalışacaktır mutlaka," diye söylendi Garion. "Beni Arendleri, Tolnedralıları ve Nyissalılan Belar dinine döndürmek için güney krallıklarını istila etmem konusunda ikna etmeye çalışacaktır."
"Bunu da nereden duydun?" diye sordu îpek merakla.
"Söylemesem daha iyi," dedi Garion.
"Belgarath biliyor mu?"
"Pol Teyze ona da söyledi," dedi Garion başını sallayarak.

BELGARIAD 4
İpek düşünceli düşünceli tırnağını kemirmeye başladı. "Geri zekâlıyı oyna," dedi sonunda.
"Ne?"
"Neler olup bittiğinin farkında olmayan salak bir köy delikanlısı rolü yap. Grodeg seni yalnız yakalayıp tavizler koparmak isteyecektir. Sırıtıp salak salak başını salla, ama ne zaman bir şey önerse hemen Belgarath'ı çağırt. Bırak tek başına karar veremediğini sansın."
"O zaman biraz şey gibi görünmez miyim... Yani...?" "Onun ne sandığı senin için önemli mi?"
"Değil tabii... Ama..."
"Deliye dönecek," dedi Barak habis bir sırıtmayla. "Senin tam bir geri zekâlı olduğunu sanacak, kolayca tavlayabileceği bir salak. Ama seni ele geçirebilmek için Belgarath'la kapışması gerektiğini de fark edecek. Buradan gitme vakti geldiğinde öfkeden sakalını yoluyor olacak."
îpek'e hayranlıkla baktı. "Grodeg gibi biri için feci bir durum bu."
"Yaa," dedi îpek sırıtarak, "bana da öyle gelmişti."
Üçü sırıtarak birbirlerine baktılar, sonra kahkahalara boğuldular.
Resmi nişan töreni ertesi gün yapıldı. Riva Kralının Salonuna kimin önce gireceği konusunda e-peyce tartışıldı, ama en sonunda Belgarath'ın önerisiyle, Garionla Ce'Nedra'nın salona kol kola girmeleri kararlıştınldı. "En nihayetinde bir düğün hazırlığı bu," dedi ihtiyar büyücü. "En azından bir dostluk görüntüsü olmalı işe başlarken."
Nişan saati yaklaştıkça Garion'un gerginliği de artıyordu. Tılsım olayından beri prensesin öfkeden dumanlan tütüyordu ve Garion törende bir rezalet çıkacağından emin gibiydi. Ama yan odada davetlilerin toplanmasını beklerlerken, Ce'Nedra onu şaşırtacak kadar keyifli görünüyordu. Garion odada sinirle volta atar, ikide bir giysilerini düzeltirken, Ce'Nedra mazbut bir tavırla oturmuş, girişlerini haber verecek boru sesini bekliyordu sabırla.
"Garion," dedi Ce'Nedra bir süre sonra.
"Efendim?"
"Perili Ormanda beraber yıkandığımız günü hatırlıyor musun?"
"Beraber yıkanmadık biz," dedi Garion telaşla. Kulaklarına kadar kızarmıştı.
"Eh, neredeyse öyle sayılabilir," dedi Ce'Nedra aradaki farka pek aldırmadan. "Bütün yolculuğumuz boyunca Leydi Polgara'nın bizi nasıl birbirimizin kucağına atmaya çalıştığını fark ediyor musun şimdi? Bunun olacağını biliyordu, değil mi?"
"Evet," dedi Garion.
"Aramızda bir şey olacağını umuyordu demek ki."
Garion düşündü. "Galiba haklısın," dedi sonunda, "insanların hayatlarını düzenlemeye bayılır."
Ce'Nedra içini çekerek, "Şu kaçırdığımız fırsatlara bak," dedi esefle.
"Ce'Nedra!" dedi Garion dehşetle.
Kız kıkırdadı, sonra tekrar içini çekti. "Şimdi her şey sıkıcı ve resmi olacak, işin eğlenceli kısmını kaçırmış olduk."
Garion'un yüzüne ateş basmıştı.
"Her neyse," dedi Ce'Nedra, "beraber yıkandığımız gün sana beni öpmek isteyip istemediğini sormuştum, hatırlıyor musun?"
Garion konuşmaya cesaret edemeyerek başını salladı.
"O öpücüğü alamadım o gün," dedi kız ayağa kalkıp Garion'un yanına gelerek. "O yüzden şimdi istiyorum." Küçük elleriyle Garion'un yakasından tuttu. "Bana bir öpücük borcun var Riva'lı Belgarion;
BÜYÜLÜŞATO
biz Tolnedralılar alacaklarımızı daima tahsil ederiz." Kirpiklerinin arasından ona yönelttiği bakış son derece tehlikeliydi.
Dışarıda borular çalmaya başladı.
"içeri girmemiz lazım," dedi Garion çaresizce kekeleyerek.
"Beklesinler," diye mırıldandı Ce'Nedra boynuna sarılırken.
Garion minik, masum bir öpücükle işi halledebileceğini sanıyordu, ama prensesi onunla aynı fikirde değildi. Minik kollan beklemediği kadar güçlüydü, parmaklan ise saçlanna yapışmıştı. Öpücük u-zadıkça uzadı; Garion'un dizleri titremeye başladı sonunda.
"işte oldu," diye fısıldadı Ce'Nedra sonunda Garion'u bırakırken, "içeri gitsek iyi olacak," dedi Garion borular yeniden çalmaya başladığında. "Bir saniye. Saçlarımı dağıttın mı?" Garion baksın diye kendi etrafında döndü. "Hayır," dedi Garion. "Her şey düzgün."

Ce'Nedra hoşnutsuz bir tavırla başını sallayarak, "Bir dahaki sefere biraz daha gayret et," dedi. "Yoksa beni ciddiye almadığını düşüneceğim."
"Seni asla anlayamayacağım Ce'Nedra."
"Biliyorum," dedi küçük prenses gizemli bir gülümsemeyle. Sonra delikanlının yanağını okşayarak, "Bu durumun değişmemesi için elimden geleni yapacağım," diye ekledi. "Gidelim mi? Davetlileri bekletmesek iyi olur."
"Ben bunu baştan söylemiştim."
"O zaman işimiz vardı," dedi Ce'Nedra muhteşem bir kayıtsızlıkla. "Bir dakika." Garion'un saçlarını düzeltti. "Böyle daha iyi oldu. Uzat bakalım kolunu."
Garion kolunu uzattı, prensesi de koluna girdi Sonra, borular üçüncü kez çalarken kapıyı açtı. Salona girdiklerinde kalabalıktan heyecanlı bir mınltı yükseldi. Ce'Nedra'nın uyarısını dinleyerek vakur, ağır bir tempoyla yürüyordu Garion; yüzündeki ifade ise ciddi ve soyluydu.
"Suratını asma," diye fısıldadı prenses. "Arada bir gülümse ve başınla selam ver. Adettendir."
"Öyle olsun," dedi Garion. "Bu tür şeyleri hiç bilmiyorum."
"Becereceksin, merak etme," dedi kız.
izleyicilere gülümseyerek ve selam vererek, kral ve nişanlısı Salondan geçip, prenses için tahtın yakınına yerleştirilmiş olan koltuğa vardılar. Garion koltuğu tutup Ce'Nedra'nın oturmasını bekledi, sonra da tahtına çıktı. Her zamanki gibi, Aldur Taşı ışımaya başladı o oturur oturmaz. Ama bu kez ışığında pembemsi bir ton vardı.
Resmi nişan töreni, Belar Başrahibinin gökgürültüsü gibi sesiyle uzun bir nutuk atmasıyla başladı. Grodeg durumdan istifade edip dratik bir hava yaratmak için fırsatı kaçılmıyordu.
"Ne palavracı herif, değil mi?" diye mırıldandı Belgarath, tahtın sağındaki her zamanki yerinden.
"Ce'Nedra ile sen içeride ne yapıyordunuz?" diye sordu Pol Teyze Garion'a.
"Hiçbir şey," dedi Garion kıpkırmızı kesilerek.
"Yaa? Hiçbir şey yapmak o kadar vakit alıyor demek? Ne ilginç."
Grodeg nişan anlaşmasının ilk maddelerini okumaya başlamıştı. Garion'a boş laf gibi geliyordu bütün bunlar. Grodeg yer yer durup Garion'a kötü bakışlar atmayı da ihmal etmiyordu. Her defasında, "Haşmetmeap Riva Kralı Belgarion bunu kabul ediyorlar mı?" diye soruyordu.
"Ediyorum," diyordu Garion.
"Asaletmeap Tolnedra imparatorluğu Prensesi Ce'Nedra bunu kabul ediyorlar mı?" diye soru-

yordu Grodeg prensese.
Ce'Nedra berrak bir sesle, "Ediyorum," diyordu.
"îyi geçinebiliyor musunuz bari siz ikiniz," diye sordu Belgarath, rahibin monoton sesine aldırmadan.
"Kim bilir?" dedi Garion çaresizce. "Bir dakika sonra ne yapacağını kestiremiyorum ki."
"Öyle olması gerekiyor canım," dedi Pol Teyze.
"Herhalde ne demek istediğini açıklamazsın bana."
"Hayır canım," dedi Pol, Ce'Nedra'nınki kadar gizemli bir gülümsemeyle.
"Bana da öyle gelmişti," diye homurdandı Garion.
Garion hayatının geri kalanı hakkında ona hiçbir seçim hakkı bırakmayan belgenin okunması sırasında, Ce'Nedra'nın "saçlarını dağıtması" konusundaki davetini düşünüp durdu ve sonunda biraz kibar bir dağıtmanın gayet cazip olacağı sonucuna vardı. Hatta tören bittikten sonra prensesle özel bir köşeye çekilip bu konuyu tartışmayı bile düşünüyordu. Ama Grodeg'in cafcaflı kutsaması bittikten sonra, Ce'Nedra saraylı genç kızlar tarafından kuşatıldı ve özel bir kutlamaya götürüldü. Garion kıkırdaş-malardan ve kendisine fırlatılan hınzır bakışlardan, toplantıdaki konuşmaların epeyce açık saçık, hatta belden aşağı olacağını tahmin etti; dolayısıyla bu konuda fazla bir şey bilmese daha iyi olacağına karar verdi hemen.
îpek ve Barak'ın tahmin ettikleri gibi, Belar Başrahibi Garionla özel olarak konuşmaya çalıştı birçok kere. Ama Garion her defasında müthiş bir saflık numarasıyla Belgarath'ı çağırttı yanına.
Grodeg ertesi gün bütün refakatçileriyle adadan ayrıldı. Bütün olup bitenlerin üstüne tüy dikmek için, Garion öfkeden köpürmekte olan din adamını Belgarathla birlikte gemiye kadar geçirmekte ısrar etti tabii bunun bir nedeni de Ayı mezhebinden kimsenin adada kalmadığından emin olmaktı.
"Kimin fikriydi bu?" diye sordu Belgarath Hisara giden merdivenleri çıkarlarken.
"îpek'le ben düşündük," dedi Garion hafifçe kasılarak.

"Tahmin etmeliydim."
"Bence gayet iyi oldu," dedi Garion kendini tebrik ederek.
"Çok tehlikeli bir düşman edindiğinin farkında mısın?"
"Başa çıkabiliriz onunla."
"Bu "biz' lafını çok rahat kullanıyorsun bakıyorum," dedi Belgarath kınayan bir tavırla.
"Hepimiz bu işin içinde değil miyiz dedeciğim?"
Belgarath ona çaresizce bakakaldı, sonra gülmeye başladı.
Grodeg'in gidişinden sonraki günlerde, gülmeye pek yer olmadı ne yazık ki. Resmi törenler biter bitmez Alorn kralları, Kral Fulrach ve çeşitle danışmanlarla generaller işe koyuldular. Konulan savaştı.
"Cthol Murgos'tan aldığım son raporlar, Taur Urgas'ın doğu kıyısında hava düzelir düzelmez güney Murgolarını Rak Hagga'dan kuzeye getireceği yolunda," dedi Kral Rhodar. "Ya Nadraklar?" diye sordu Kral Anheg.
"Onlar da seferberlik halinde, ama Nadraklar belli olmaz. Onlar daima kendi oyunlarını oynarlar, bu yüzden de hizaya getirmek için çok Grolim gerekir. Thullar ise yalnızca emirlere uyarlar."
"Thullar aslında hiç önemli değil," dedi Brand. "Kilit soru, karşımızda kaç Malloryalının olacağı."
"Thull Zelik'te onlar için bir karaya çıkma alanı hazırlanıyor," dedi Rhodar. "Ama onlar da Doğu Denizi'ndeki havanın durulmasını bekliyorlar."
BÜYÜLÜŞATO
Kral Anheg düşünceli bir tavırla kaşlarını çatarak, "Malloryalılar kötü denizcidir," dedi. 'Yaz gelmeden harekete geçmezler; o zaman bile Thull Zelik'e kadar Kuzey sahilini izleyeceklerdir. Doğu Denizi' ne mümkün olduğu kadar çabuk bir donanma indirmeliyiz. Eğer yüklü miktarda gemilerini ba-tınp yeterli sayıda adamlarının boğulmasını sağlarsak, Malloryalılan savaşın dışında tutabiliriz. Bence Garog Nadrak'a saldırmalıyız. Bir kere ormanlık bölgeyi ele geçirdik mi, hemen gemi yapmaya başlarız. Sonra Çordu Nehrinden Doğu Denizi'ne indiririz gemileri."
"Planınız takdire şayan Haşmetmeap," dedi Mandorallen duvardaki kocaman haritayı inceleyerek. "Nadraklar sayıca mahdut ve güney Cthol Murgos hudutlarından da çok uzakta."
Rhodar inatla başını sallayarak, "Bir an önce denize çıkmak istediğini biliyorum Anheg," dedi. "Ama beni Nadrak ormanlarında bir savaşa sürüyorsun. Manevra yapmak için açık araziye ihtiyacım var. Eğer Thullara saldırırsak, Mardu Nehrinin iç kısımlarına varırız; gemilerini oradan denize çıkarırsın."
"Mishrak aç Thull'da yeterli sayıda ağaç yok," diye itiraz etti Anheg.
"Niye yaş ağaçtan gemi yapacaksın ki?" dedi Rhodar. "Niye gemilerini Aldur Nehrinden içeri sokup diğer nehre kadar taşınıyorsun?"
"Gemileri doğu sıradağlarından yukarı mı taşıtayım? Ciddi ol Rhodar."
"Mühendislerimiz var Anheg. Gemilerini duvarın tepesine çıkaracak bir düzenek yapabilirler."
Garion tartışmaya müdahale edip tecrübesizliğini açığa vurmak istemiyordu, ama sözler daha düşünmeden ağzından dökülüverdi. "Son savaşın nerede olacağına karar verdik mi?"
"Hangi son savaşın Garion?" dedi Rhodan kibarca.
"Büyük karşılaşmanın Vo Mimbre gibi yani."
"Bu savaşta bir Vo Mimbre olmayacak," dedi Anheg. "Olmasın diye uğraşıyoruz."
"Vo Mimbre bir hataydı Garion," dedi Belgarath alçak sesle. "Bunu hepimiz biliyorduk, ama elimizden gelen bir şey yoktu."
"Kazandık ama, değil mi?"
"Şansımız yaver gitti. Ama bir savaşı şansımız yaver gider ümidine göre planlayamazsın. Vo Mimbre savaşını kimse istemiyordu biz de, Kal Torak da; ama kimsenin seçme şansı olmadı, ikinci An-garak kolu Batı'ya girmeden savaşa girmek zorundaydık. Kal Torak güneyli Murgoları ve doğu Malloryalılan Rak Hagga civarında yedekte tutuyordu. Torak Kale kuşatmasını kaldırıp batıya yönelince, onlar da yürüyüşe geçtiler. Eğer o kol Kal Torakla birleşebilseydi, Batı'da o orduyu karşılayabilecek yeterli sayıda insan yoktu; o yüzden savaşmak zorunda kaldık. Vo Mimbre de ehveni şer bir savaş alanıydı."
"Kal Torak niye durup onları beklemedi?" diye sordu Garion.
"Bir orduyu düşman arazide durduramazsınız Kral Belgarion," dedi Albay Brendig. "Hareket etmeye devam etmezseniz, yerli halk bütün yiyecekleri yakıp geceleri size saldırmaya başlar. Bu yolla ordunuzun yarısını bile kaybedebilirsiniz."

"Kal Torak da Vo Mimbre savaşına bizim kadar gönülsüzdü," diye devam etti Belgarath. "Rak Hagga'dan gelen kol dağlarda bir bahar fırtınasına yakalandı ve haftalarca kara saplanıp kaldı. Sonunda geri dönmek zorunda kaldılar, Torak da Vo Mimbre'de sayı üstünlüğü olmadan savaşmak zorunda kaldı; aklı başında hiç kimse böyle bir şeye kalkışmaz."
"Kuvvetiniz hasmınızınkinden bir çeyrek nisbetinde fazla olmalı," dedi Mandorallen. "Yoksa netice şüphelidir."
"Üçte bir," diye gürledi Barak. "Mümkünse yansı kadar."
"Öyleyse bütün yapacağımız kıtanın doğusuna yayılıp bir sürü küçük muharebeye girişmek mi yani?" dedi Garion inanamayarak. "Bu yıllar, hatta onyıllar alır. Bir yüzyıl bile sürebilir."
BELGARIAD 4
"Gerekirse öyle olacak," dedi Belgarath kestirmeden. "Ne bekliyordun Garion? Güneş altında kısa bir yolculuk, güzel, küçük bir kavga ve kıştan önce eve dönmek mi? Korkarım öyle olmayacak. Zırh ve kılıç kuşanmaya alışmalısın, çünkü hayatının geri kalanını o kılıkta geçireceksin muhtemelen. Bu çok uzun bir savaş olacak."
Garion'un hayalleri hızla yıkılıyordu.
Toplantı odasının kapısı açıldı ve Brand'ın en küçük oğlu Olban içeri girerek babasıyla konuşmaya başladı. Hava bozmuştu; ada bir bahar fırtınasının etkisiyle yağmur altındaydı. Olban'ın gri Riva pelerininden sular damlıyordu içeri girdiğinde.
Doğu'da yıllarca ve yıllarca sürecek bir savaş düşüncesiyle bunalan Garion, dalgın dalgın Olban'ın ayaklannın dibinde biriken küçük su gölcüğüne bakmaya başladı. Sonra alışkanlıkla, gözlerini kaldırıp Olban'ın pelerininin eteklerine baktı. Sol köşede küçük bir yırtık vardı ve bir kumaş parçası eksikti.
Garion en başta gördüğünü algılayamayarak bir süre bu geveze yırtığı seyretti. Sonra birdenbire buz kesildi. Hafifçe irkilerek başını kaldırıp Olban'ın yüzüne baktı. Brand'ın en küçük oğlu Gari-on'la aynı yaşlardaydı, biraz daha kısa boylu, ama daha yapılıydı. Saçları açık sarıydı, ciddi yüzünde geleneksel Riva asık yüzlülüğünün izleri görülüyordu. Gözlerini Garion'dan kaçırmaya çalışır gibiydi, ama onun dışında bir gerginlik belirtisi yoktu. Ancak genç kralla bir kez göz göze geldiğinde hafifçe irkilir gibi oldu ve gözlerinde açık bir suçluluk ifadesi belirdi. Garion kendisini öldürmeye çalışanı bulmuştu.
Toplantı devam etti, ama Garion artık konuşulanları duymuyordu. Ne yapmalıydı? Olban tek başına mı davranmıştı, yoksa işin içinde başkaları da var mıydı? Brand'ın kendisi de buna dahil miydi a-caba? Rivalıların akhndan ne geçtiğini anlamak o kadar zordu ki. Brand'a güveniyordu, ama iri yan Vekilharcın Ayı Mezhebiyle bağlantısını öğreneli beri onun bağlılığında da ikircikli bir yan olduğunu hissetmeye başlamıştı. Bütün bunların arkasında Grodeg olabilir miydi? Ya da bir Grolim. Garion ruhunu Aşarak'a satan ve Val Alorn'da ayaklanma çıkarmaya çalışan Jarvik Kontunu hatırladı. Yoksa Olban da Jarvik gibi kan kırmızısı Angarak altınının büyüsüne mi kapılmıştı? Ama Riva adaydı; dünyada Grolim-lerin giremeyeceği tek yer. Garion rüşvet ve satın alma ihtimalini sildi kafasından. Her şeyden önce Riva karakterine uygun değildi bu. İkincisi de, Olban hayatında bir Grolimle karşılaşma şansına sahip olmamıştı hiç. Garion ciddi bir eylem planı hazırladı kendine.
Lelldorin'i dışarıda tutması gerekiyordu tabii. Ateşli genç Asturyalı, bu durumun gerektirdiği inceliğe sahip değildi. Lelldorin hemen elini kılıcına atardı ve işler berbat olurdu hızla.
Akşamüstü, o günkü toplantı sona erdiğinde, Garion Olban'ı aramaya çıktı. Yanına muhafız almadı, ama kılıcını kuşanmıştı.
Tesadüfe bakın ki, genç kral Brand'ın en küçük oğlunu yakaladığında, tıpkı saldırıya uğradığına benzer, loş bir koridordaydılar. Olban Garion'un geldiği yöne doğru gitmekteydi. Kralını gördüğünde yüzü hafifçe sarardı ve yüzünü gizlemek için yerlere kadar eğilerek selam verdi. Garion hiç konuşmadan geçip gidecekmiş gibi yaptı, ama birbirlerini geçtikten hemen sonra durup alçak sesle, "Olban," diye seslendi.
Brand'ın oğlu yüzünde bir dehşet ifadesiyle döndü.
"Pelerininin kenarı yırtılmış gördüğüm kadarıyla," dedi Garion normal bir ses tonuyla. "Tamire götürdüğünde bu işine yarayabilir belki." ceketinin altından yırtık kumaş parçasını çıkarıp yüzü bembeyaz olan delikanlıya uzattı.
Olban kıpırdamadan faltaşı gibi gözlerle ona bakakaldı.
"Ha, elin değmişken," diye devam etti Garion. "Şunu da al. Bir yerlerde düşürmüş olmalısın." E-lini yeniden ceketinin altına sokup ucu eğilmiş hançeri çıkardı.

Olban zangır zangır titremeye başladı, sonra diz çöktü. "Lütfen Haşmetmeap," diye yalvarmaya başladı, "izin verin kendimi öldüreyim. Eğer babam yaptığımı öğrenecek olursa mahvolur."
BÜYÜLÜŞATO
"Neden beni öldürmeye çalıştın Olban?" diye sordu Garion.
"Babam için," diye itiraf etti Brand'ın oğlu, gözlerinde yaşlarla. "Siz gelene kadar Riva'nın hükümdan oydu. Siz gelince mevkiini kaybetti. Ben de buna dayanamadım. Lütfen Haşmetmeap, beni sıradan bir cani gibi darağacına çıkartmayın. O hançeri verin bana, kalbime saplayayım. Babamı bu aşağılanmaya maruz bırakmayın."
"Saçmalama," dedi Garion, "ve ayağa kalk. Dizlerinin üstünde çok komik görünüyorsun."
"Haşmetmeap..." dedi Olban.
"Susar mısın lütfen," dedi Garion öfkeyle. "Dur da bir dakika düşüneyim." Aklına bir fikir gelmeye başlamıştı. "Pekâlâ," dedi sonunda, "şöyle yapacağız: Sen bu hançeri ve kumaş parçasını alıp limana gidiyorsun ve suya atıyorsun; sonra da hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ediyorsun."
"Haşmetmeap..."
"Daha sözüm bitmedi. Bir daha bu konu hakkında hiç konuşmayacağız. Histerik itiraflar falan istemiyorum, kendini öldürmeni de kesinlikle yasaklıyorum. Beni anladın mı Olban?"
Genç adam dili tutulmuş gibi başını salladı.
"Babanın böyle bir kişisel trajediyle kafasının karışmasını istemiyorum; ona çok ihtiyacım var. Böyle bir olay olmadı, o kadar." Hançerle kumaş parçasını Olban'ın eline tutuşturdu. Ansızın öfkelenmişti. Haftalardır endişeyle arkasını kollamasının ne kadar gereksiz, faydasız olduğu ortaya çıkmıştı. "Ha, son bir şey Olban," dedi şaşkına dönmüş genç Rivalı gitmeye hazırlanırken. "Bana bir daha bıçak atmaya kalkma. Dövüşmek istiyorsan gel bana söyle, eğer istediğin buysa, sakin bir köşeye çekilir birbirimizi doğrarız."
Olban ağlayarak kaçtı.
"Eline sağlık Belgarion," diye kutladı onu içindeki ses.
"Kes be," dedi Garion.
O gece çok az uyuyabildi. Olban konusunda verdiği kararla ilgili birkaç kuşkusu vardı, ama yaptığının esasta doğru olduğundan emindi. Olban'ın saldırısı babasının aşağılandığına inandığı için yapılmış anlık bir hareketti. Bir komplo filan değildi. Olban Garion'un bu alicenaplığına kızabilirdi, ama bir daha kralının sırtına bıçak fırlatmayacağı da kesindi. Garion'un uykusunu esas kaçıran, Belgarath'ın girişmekte oldukları savaş hakkındaki acımasız yorumuydu. Şafağa doğru biraz uyuyabildi, ama az sonra müthiş bir kâbus görerek soğuk terler içinde uyandı. Kendisini görmüştü, yaşlı ve yorgun; acınacak derecede küçük, perişan ve yaşlı adamlardan oluşan bir ordunun başında, kazanmaları mümkün olmayan bir savaşa gidiyordu.
"Huysuzluk krizin geçtiyse söyleyeyim, başka bir seçeneğin var tabii," dedi içindeki ses, titreyerek yatağında dimdik otururken.
"Ne?" dedi Garion yüksek sesle. "Ha şu mesele. Öyle konuştuğum için kusura bakma, biraz sinirliydim de."
"Birçok açıdan Belgarath'a benziyorsun hem de büyük ölçüde. Bu sinir kalıtımsal gibi görünüyor."
"Bu da doğal tabii," dedi Garion. "Bir seçenek var demiştin. Neyin seçeneği?" "Sana kâbuslar gördüren bu savaşın. Giyin, sana bir şey göstereceğim."
Garion yataktan inip aceleyle giyinirken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu; hâlâ yüksek sesle konuşuyordu.
"Uzak değil."
Zihnindeki öteki bilincin onu götürdüğü oda toz içindeydi pek az kullanılmışa benziyordu. Duvarlardaki raflarda duran kitaplar ve parşömenler tozluydu ve köşelerde örümcek ağlan oluşmuştu.
BELGARIAD 4
Garion'un elindeki mum, duvarlarda danseden uzun gölgeler oluşturuyordu. "En üst rafta," dedi ses. "Sarı kumaşa sarılı olan parşömen. Al onu." Garion bir sandalyeye çıkarak parşömeni aldı. "Nedir bu?" diye sordu sonra. "Kitabı Mrin. Kabından çıkarıp aç. Duracağın yeri söylerim sana."
Garion'un parşömeni bir elle altından açarken öteki eliyle yukarıdan toplamayı öğrenmesi biraz zaman aldı.
"İşte burası," dedi ses." Bu bölüm. Oku."

Garion örümcek gibi bir elyazısıyla yazılmış metni okumak için debelendi; okuması hâlâ pek iyi değildi. "Hiçbir anlamı yok ki bunun," diye sızlandı.
"Bunu yazan adam deliydi," dedi ses özür diler gibi. "Ayrıca da geri zekâlıydı. Ama elimdeki malzeme buydu, ne yapayım. Yüksek sesle oku."
Garion okudu. "Ve derken bir gün gelecek ki belli bir anda olmalı ile olmamalı karşılaşacak ve bu karşılaşmada olmuşla olacağın kaderi belli olacak. O zaman Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu kırık lahitte yüz yüze gelecekler ve yıldızlar titreşip sönecekler." Garion'un sesi kesildi. "Hâlâ bir anlam veremiyorum," dedi sonunda.
"Tamam, biraz muğlak," diye kabullendi ses. "Dediğim gibi, bunu yazan adam deliydi. Fikir benim, ama onu ifade etmek için kendi kelimelerini kullanmış."
"Işığın Çocuğu kim? diye sordu Garion.
"Sensin, yani şu anda. Zamanla değişiyor."
"Ben mi?"
"Taba"
"Peki karşılaşmam gereken bu Karanlığın Çocuğu kim?"
"Torak."
"Torak mı!"
"Şu ana kadar bunu anlamış olacağını sanıyordum. Bir zamanlar sana İM muhtemel yazgının sonunda bir araya gelmesinden söz etmiştim. Sen ve Torak, Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu, işte bu iki yazgı sizde vücut buluyor."
"Ama Torak uyuyor."
"Artık uyumuyor. Elini Taş'a değdirdiğin an, onun uyanışının da habercisiydi. Şu anda bile uyanıklığın kıyısında, kıpırdanıyor; eli kara kılıcının, CthrekGoru'nun kabzasına uzanıyor."
Garion buz kesildi. 'Yani Torakla dövüşmem gerektiğini mi söylüyorsun? Tek başıma?"
"Er ya da geç olacak bu Belgarion. Evren bu âna doğru koşuyor. İstersen ordunu topla; ama senin ordun ya da Torak'in ordusu hiç önemli değil. Kitabı Mrin'de denildiği gibi, her şey sonunda o-nunla karşılaştığında belirlenecek. Sonunda onunla yalnız karşılaşacaksın. Seçenek derken bunu kastediyordum."
"Yani tek başıma gidip onu bulmam ve dövüşmem gerektiğini mi söylüyorsun?" dedi Garion dehşetle.
"Aşağı yukarı öyle." "Yapmayacağım bunu." "Sen bilirsin."
Garion düşünmeye başladı. "Bir orduyla gidersem bir sürü insan ölecek, ama sonuç hiç fark etmeyecek, öyle mi?"

"Hiç fark etmeyecek. Sonunda sen, Torak, CthrekGoru ve Riva Kralının kılıcı kalacaksınız sadece."
"Hiç seçeneğim yok mu?"
"Hiç."
"Tek başıma gitmek zorunda mıyım?" diye sordu Garion yalvarır gibi.
"Kitap öyle bir şey söylemiyor."
"Yanıma biriki kişi alabilir miyim yani?"
"Kararı sen vereceksin Belgarion. Kılıcını almayı unutma yeter."
Garion bütün gün bunu düşündü. Sonunda yapacağı seçim belliydi. Akşam gri Riva şehrinin üstüne çökerken, Belgarath'ı ve İpek'i çağırttı yanına. Bazı sorunlar çıkacağını biliyordu, ama başka güvenebileceği kimse yoktu. Gücü azalmış olsa da, Belgarath'ın bilgeliği olmadan yola çıkmayı aklına bile getiremiyordu Garion. Ve Tabii tpek de olmazsa olmaz biriydi yol için. Garion, eğer Belgarath beceremezse, giderek gelişmekte olan kendi büyü gücünün çıkabilecek zorlukların üstesinden geleceğini, I-pek'in de ciddi belalardan uzak durmalarını sağlayabileceğini düşünüyordu. Üçünün birlikte yollarına çıkacak her şeyin üstesinden gelebileceklerinden emindi Torak'ı bulana kadar. O zaman neler olacağını ise düşünmek bile istemiyordu.
îpek'le Belgarath geldiklerinde, Genç kral dertli gözlerle pencereden dışarı bakıyordu.
"Bizi mi istedin?" diye sordu İpek.
"Bir yolculuğa çıkmam gerekiyor," diye cevap verdi Garion zor duyulur bir sesle.
"Derdin nedir?" dedi Belgarath. "Hasta gibisin."
"Yapmam gereken şeyin ne olduğunu öğrendim dede."
"Kim söyledi?"

"O."
Belgarath dudaklarını büzerek, "Biraz erken sanki," dedi. "Ben bir süre daha bekleyecektim, a-ma ne yaptığını biliyordur herhalde."
"Kimden bahsediyorsunuz?" diye sordu ipek.
"Garion'un bir ziyaretçisi oluyor bazen," dedi ihtiyor. "Özel bir ziyaretçi."
"Bu pek aydınlatıcı bir cevap olmadı eski dostum."
"Bilmek istediğinden emin misin?"
"Evet," dedi ipek. "Çünkü bu iş beni de ilgilendireceğe benziyor."
"Kehaneti biliyorsun değil mi?"
"Taba"
"Öyle görünüyor ki, Kehanet yalnızca gelecekle ilgili bir söz değilmiş. Zaman zaman olaylara müdahale edebiliyor. Bazen Garionla konuşuyor.'Tpek'in gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı.
"Pekâlâ," dedi sonunda.
"Pek şaşırmadın."
Fare suratlı küçük adam gülerek, "Bu meseleyle ilgili hiçbir şey beni şaşırtmıyor artık Belgarath," dedi.
Belgarath Garion'a dönerek, "Tam olarak ne dedi sana?" diye sordu.
"Kitabı Mrin'i gösterdi. Okumuş muydun onu?"
"Baştan sona, sondan başa, hatta birkaç kere de enlemesine okudum. Hangi bölümü gösterdi?"
"Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğunun karşılaşmasıyla ilgili bölümü."

"Hah," dedi Belgarath. "Ben de bundan korkuyordum. Açıkladı mı bari?"
Garion sessizce başıyla onayladı.
"Eee," dedi ihtiyar ona dikkatle bakarak. "Artık her şeyi bildiğine göre ne yapacaksın?"
"Birkaç seçenek önerdi bana," dedi Garion. "Bir ordu toplayana kadar bekleyebilirim, sonra da Angaraklarla kuşaklar boyu savaşabiliriz. Yollardan biri bu, değil mi?"
Belgarath başıyla onayladı.
"Tabii bu da boş yere milyonlarca insanın ölmesi demek olur, değil mi?"
ihtiyar tekrar başını salladı.
Garion derin bir nefes alarak, 'Ya da," diye devam etti, "Tek başıma gidip her neredeyse To-rak'ı bulabilirim ve onu öldürmeye çalışabilirim."
ipek irileşmiş gözlerle bir ıslık çaldı.
"Tek başıma gitmem gerekmediğini söyledi," diye ekledi Garion ümitle. "Özellikle sordum."
"Sağol," dedi Belgarath alayla.
ipek sivri burnunu ovuşturarak bir koltuğa attı kendini. "Eğer yalnız gitmesine izin verirsek Polgara derimizi santim santim yüzer, biliyorsun değil mi?" dedi Belgarath'a bakarak.
Belgarath homurdandı.
"Torak nerede demiştin?"
"Mallorya'da, Cthol Mishrak'da."
"Hiç gitmedim oraya."
"Ben birkaç kere gittim. Pek hoş bir yer değildir."
"Belki zamanla düzelmiştir."
"Pek ihtimal dahilinde değil."
ipek omuzlarını silkti. "Biz de onunla gitsek iyi olacak; yolu filan gösteririz, ne bileyim. Zaten Riva'dan ayrılma vaktim gelmişti. Hakkımda bazı çirkin dedikodular dolaşmaya başlamıştı da."
"Yolculuk için iyi bir mevsim zaten," dedi Belgarath, Garion'a yan bir bakış fırlatarak.
Garion kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı bile. Dalgacı ifadelerinden anladığı kadarıyla ikisi de kararlarını vermişlerdi. Torak'ı aramaya tek başına gitmek zorunda kalmayacaktı. Şimdilik bu kadarı yeterdi ona; dertlenmeyi sonraya bırakabilirdi. "Pekâlâ," dedi. "Ne yapıyoruz?"
"Sessizce Riva'dan tüyeceğiz," dedi Belgarath. "Pol Teyzenle bu konuda uzun tartışmalara girmenin kimseye faydası olmaz."
"Çağların bilgeliği," dedi ipek hararetle. "Ne zaman yola çıkıyoruz?" Sansar gözleri pırıl pırıl parlıyordu.
"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi," dedi Belgarath omuzlarını silkerek. "Bu gece için verilmiş sözünüz var mı?"
"Ertelenemeyecek bir şey yok."

"Tamam öyleyse. Herkes uyuyana kadar bekler, sonra Garion'un kılıcını alıp yola çıkarız."
"Nereden gideceğiz?" diye sordu Garion.
"Önce Sendarya'ya," dedi Belgarath. "Sona da Drasniya üstünden Garog Nadrak'a. Sonra da kuzeydeki takımadalar üstünden Mallorya'ya geçeriz. Cthol Mishrak'a ve tek gözlü tanrının lahdine kadar uzun bir yolumuz var."
"Sonra?"
"Sonra da bu işi bitiririz Garion."
BÜYÜLÜŞATO
Üçüncü Kısım DRASNİYA
ON YEDİNCİ BOLUM
SEVGİLİ POL TEYZE," diye başlıyordu Garıon'un notu, "bana kızacağını biliyorum, ama başka çarem yok Kitabı Mrın'e baktım ve ne yapmam gerektiğini biliyorum artık" Kaşlannı çatarak durdu "'Kehanet' nasıl yazılırdı?" diye sordu ötekilere
Belgarath nasıl yazılacağını gösterdikten sonra, "Çok uzatma Garıon," dedi "Ne dersen de onu rahatlatamazsın, o yüzden konudan ayrılma"
"Niye böyle bir şey yaptığımızı açıklamayayım mı yanı" dedi Garıon surat asarak
"Kitabı o da okudu Ganon," diye cevap verdi Belgarath "Senin açıklaman olmadan da sebebini bilebilir"
"Ce'Nedra'ya da bir not bırakmalıyım aslında," dedi Ganon
"Polgara ona bilmesi gerekeni söyler," dedi Belgarath 'Yapacak çok ısımız var, butun geceyi yazışmalarla geçiremeyiz"
"Daha önce hiç mektup yazmamıştım," dedi Ganon "Göründüğü kadar kolay değil" "Söylemen gerektiği kadarını söyledikten sonra yazmayı bırak," dedi ihtiyar "Fazla uğraşma"
Kapı açıldı ve ipek içen girdi Yoldayken giydiği o belirsiz kıyafeti giymişti gene, elinde de ıkı çıkın vardı "Bunlar size uyar herhalde," dedi çıkınlardan birini Belgarath'a, ötekini de Ganon'a vererek
"Para buldun mu?" diye sordu ihtiyar
"Barak'tan ödünç aldım"
"ilginç," dedi Belgarath "Barak cömertliğiyle unlu biri değildir"
"Ödünç aldığımı söylemedim ki ona," dedi ufak tefek adam göz kırparak "Uzun açıklamalara girerek vakit kaybetmek istemedim"
Belgarath'ın kaşlarından biri havaya kalktı
"Acelemiz var, değil mi?" dedi ipek masum bir ifadeyle. "Barak da iş paraya gelince çok sıkıcı o-labilir."
"Mazereti bırak şimdi," dedi Belgarath. Sonra Garion'a dönüp, "Bitiremedin mi hâlâ?" diye sordu.
"Ne diyorsun?" dedi Garion notu ona uzatıp.
ihtiyar nota bir göz atıp, "Tamamdır," dedi. "Şimdi imzala da yarın bulunabileceği bir yere bırakalım."
"Yarın ve geç saatlerde," dedi ipek. "Gittiğimizi öğrendiğinde Polgara'nın erişemeyeceği bir yerde olmak istiyorum."
Garion notu imzalayıp katladı ve üstüne "Leydi Polgara'ya," yazdı.
"Tahtın üstüne bırakırız," dedi Belgarath. "Haydi kıyafet değiştirelim de gidip kılıcı alalım."
BELGARIAD 4
"Kılıç dikkat çekmeyecek mi?" diye sordu ipek, Garionla Belgarath kıyafetlerini değiştirdikten sonra.
"On odalardan birinde bir kın olacaktı," dedi Belgarath kapıyı aralayıp sessiz koridora bir göz a-tarak. "Ona koyup sırtına bağlayabilir."
"Taş'ın parıltısı biraz sorun yaratabilir," dedi ipek. "Taş'ı örteriz," dedi Belgarath. "Haydi gidelim."
Üçü loş koridora süzülüp geceyansının sessizliğinde taht odasına doğru ilerlediler. Mutfağa doğru giden uykulu bir hizmetkâr onları yakalıyordu az kalsın, ama boş bir odaya sığınarak adamın geçmesini beklediler, sonra tekrar yola koyuldular.
"Kilitli midir?" diye fısıldadı İpek, Riva Kralının Salonunun kapısına vardıklarında.
Garion kapı tokmağını yakalayarak çevirdi; kilidin dili geceyansı sessizliği içinde "çat" diye açılırken de yüreği ağzına geldi. Kapı gıcırdayarak açıldı.
"Bunu yağlatmak lazım," diye mırıldandı ipek.

Salona girdiklerinde, AldurTaşı hafifçe parlamaya başladı.
"Seni tanıdı galiba," dedi ipek Garion'a.
Garion kılıcı indirdiğinde Taş pırıl pırıl parlamaya başlayarak Riva Kralının Salonunu mavi bir ışığa boğdu. Geçen birinin ışığı görüp meraklanabileceğinden korkan Garion gergin bir şekilde etrafına bakındı. "Yapma," dedi taşa pek zekice olmayan bir tavırla. Şaşkın bir şekilde bir kez çakan Taş'ın ışığı hemen azalıp, zayıf bir atışa dönüştü. Taş'ın zafer şarkısı da bir mırıltı düzeyine indi.
Belgarath soran bir tavırla torununa baktıysa da bir şey söylemedi.
Salonun ön odalarından birine giderek, duvara dayalı duran bir sandıktan uzun, düz bir kın aldı. Kının takılı olduğu kemerin uzun süre kullanıldığı belli oluyordu, ihtiyar kemeri Garion'un sağ omuzu ile göğsünden geçirerek tokasını bağladı; böylece kemere' iki yerinden tutturulmuş olan kın, çaprazlamasına Garion'un sırtına gelmiş oldu. Sandıkta dar bir çoraba benzeyen örgü bir kese vardı. "Bunu kılıcın kabzasına geçir," dedi Belgarath.
Garion dev kılıcının kabzasına geçirdi keseyi. Sonra kılıcı alarak ucunu sırtındaki kına sokmaya çalıştı. Zor bir işti, ama ne İpek, ne de Belgarath yardım etmeye çalıştı ona; üçü de bunun nedenini biliyordu. Kılıç kayarak kına girdi; ağırlığı olmadığı için rahatsız bir durum değildi bu. Ama kabza tam tepesinde duruyordu ve hızlı hareket ederse kafasına çarpma eğilimindeydi.
"Taşınmak için yapılmış bir kılıç değil bu," dedi Belgarath. "Uyduruk bir kın yapıvermiştik o yüzden."
Gene uyuyan sarayın loş koridorlarından geçerek, yan bir kapıdan dışarı çıktılar. İpek kedi gibi sessizce, gölgelere sinerek önden gitti. Belgarath ve Garion beklediler. Altıyedi metre yukarılarında avluya bakan bir pencere vardı. Durmuş îpek'i beklerlerken pencerede zayıf bir ışık belirdi ve çok hafif bir ses, "Emanet?" dedi.
"Evet," dedi Garion hiç düşünmeden. "Her şey yolunda. Haydi git yat."
"Belgarion," dedi çocuk tatmin olmuş gibi. Sonra, biraz hevesli bir sesle, "Güle güle," diye ekleyerek kayboldu.
"Umarım koşup Polgara'ya haber vermez," diye söylendi Belgarath.
"Bence ona güvenebiliriz" dedi. Gittiğimizi biliyordu, sadece bizi uğurlamak istedi."
"Bunu nereden bildiğini sorabilir miyim?" "Bilmiyorum," diye omuz silkti Garion. "Biliyordum işte." İpek avlunun kapısından bir ıslık çalınca Belgarath ve Garion onun peşine takılarak şehrin sessiz sokaklarına çıktılar.
Baharın başlarıydı, o yüzden gece serindi, ama dondurucu değildi. Havada şehrin üstündeki

dağların vadilerinden süzülüp gelen ve ocak ateşlerinin dumanlanyla denizin tuzlu kokusuna kansan bir rayiha vardı. Gökteki yıldızlar pırıl pırıldı; yeni doğan tostoparlak ay ufka yakın duruyor ve ışığı Rüzgârlar Denizi'nin üstüne altından bir yol gibi düşüyordu. Garion gece yola çıktıklarında hep hissettiği heyecanı duydu yine. Çok fazla kapalı kalmıştı; o yüzden kendisini o sıkıcı randevular ve törenler rutininden uzaklaştıran her adım, sarhoş edici bir hevesle dolduruyordu içini.
"Yeniden yollara düşmek iyi geldi," diye mırıldandı Belgarath, sanki aklından geçenleri okumuş gibi.
"Hep böyle mi hisseder insan?" diye sordu Garion fısıldayarak. 'Yani bunca yıldan sonra?"
"Her zaman," diye cevap verdi Belgarath. "Niye serseri hayatı yaşamayı tercih ettiğimi sanıyorsun?"
Şehrin karanlık sokaklarından geçip, küçük bir kapıdan, hilal şeklindeki limanın ay ışığıyla aydınlanmış sularına uzanan iskelelere çıktılar.
Gemiye vardıklarında Kaptan Greldik biraz sarhoştu. Haylaz gemici kışı Riva limanının güvenliğinde geçirmişti. Gemisini kıyıya çektirip tekneyi kazıtmış, yeniden katranlatmıştı. Sendarya'dan gelirken tehlikeli bir şekilde gıcırdayan seren direği sağlamlaştırılmış, yeni yelkenler takılmıştı. Sonra da Greldik'le tayfaları boş vakitlerini içip eğlenerek geçirmişlerdi. Üç ay boyunca içmenin etkilerini yüzünden okumak mümkündü uyandırdıklarında. Gözleri kan çanağı gibiyli, altlarında da siyah torbalar oluşmuştu. Sakallı yüzü şiş ve hasta görünüyordu.
"Yarın olabilir," diye homurdandı, Belgarath adadan acilen ayrılmaları gerektiğini söylediğinde. "Ya da öbür gün. Öbür gün olsa daha iyi olur."
Belgarath daha kesin bir tavırla tekrarladı isteğini.
"Gemicilerim kürek çekemezler ki," diye itiraz etti Greldik. "Güverteye kusarlar böyle bir şeye kalkışırsak. Sonra bir hafta boyunca pisliği temizle dur."

Belgarath müthiş bir tehdit savuranca, Greldik istemeye istemeye yatağından kalkıp mürettebat yatakhanesine doğru yürüdü sendeleyerek. Yolda durup güverteden aşağı kustu, sonra da aşağı i-nerek adamlarını tekmeleyip lanetler okuyarak uyandırmaya başladı.
Greldik'in gemisi sessizce limandan ayrılıp Rüzgârlar Denizi'nin iri dalgalarına çıktığında ay yükselmişti ve şafağa iki saat vardı. Güneş çıktığında ise açık denizdeydiler. Rüzgâr istedikleri yönde olmasa da hava iyiydi; Greldik iki gün sonra Garion, ipek ve Belgarath'ı Seline Nehrinin ağzının biraz kuzeyinde, Sendarya'nın kuzeybatı sahilinde terk edilmiş bir kumsala çıkardı.
"Yerinde olsam Riva'ya dönmek için acele etmezdim," dedi Belgarath Greldik'e, kayıktan kumsala atlarken. Sakallı Çerek'e şıngırdayan paralarla dolu bir kese uzattı. "Eminim adamlarınla sen kendinize başka bir eğlence bulabilirsiniz."
"Camaar yılın bu vakti pek güzel olur," dedi Greldik düşünceli bir tavırla keseyi elinde hoplatarak. "Bana pek arkadaşça bir ilgi gösteren genç bir dul tanıyorum orada."
"Onu mutlaka ziyaret et," dedi Belgarath. "Görmeyeli çok olmuştur, mutlaka çok özlemiştir seni."
"Öyle yapayım," dedi Greldik gözleri parlayarak. "İyi yolculuklar size." Adamlarına küreklere sarılmaları için bir işaret verdi ve küçük kayık birkaç yüz metre açıkta duran gemiye doğru ilerlemeye başladı.
"Bu konuşma ne anlama geliyordu şimdi?" diye sordu Garion.
"Polgara Greldik'i eline geçirmeden önce aramıza biraz mesafe girsin istiyorum," dedi ihtiyar. "Peşimize takılması pek iyi olmaz." Etrafına bakındı. "Şimdi bizi nehir yoluyla Seline'e götürecek bir kayıkçı bulalım. Oradan at ve erzak alabiliriz."
Kuzeybatı sahilinde şansını denemektense feribotçuluk yapmanın daha kârlı olduğunu anında

fark eden bir balıkçı, onlan nehir yukarı götürmeye razı oldu. Güneş batarken Seline şehrine varmışlardı. Geceyi rahat bir handa geçirip sabah vakti merkez pazarında alışverişe çıktılar, ipek at alırken son kuruşuna kadar pazarlık yaptı. Bunu zorunluluktan değil alışkanlıktan yapıyormuş gibi geldi Garion'a. Sonra yolculuk için erzak aldılar. Öğleye doğru kırk fersah ötedeki Darine'e doğru yola koyumuşlardı.
Kuzey Sendarya tarlaları nemli toprağın üstünde zümrüt bir sis gibi duran ve baharın geldiğini iyice haber veren bir yeşile çalmaya başlamışlardı. Yukarılardan tüy gibi birkaç bulut geçiyordu ve rüzgâr olmasına rağmen, güneş ortalığı iyice ısıtıyordu. Yol önlerinde, verimli tarlalar arasından uzayıp gidiyordu; görevlerinin bütün ciddiyetine rağmen, Garion keyiften bağırmak istiyordu neredeyse.
iki gün sonra Darine'e vardılar. "Buradan gemiye binmek istiyor musun?" diye sordu îpek Belgarath'a, aylar önce üç araba dolusu şalgamla tırmandıkları tepeye vardıklarında. "Bir haftada Kotu'ya varırız."
Belgarath sakalını kaşıyarak akşam ışığında pırıldayan engin Çerek körfezine bakıp,
"Sanmam," dedi. Sonra Sendarya karasularının hemen dışında seyreden ince uzun Çerek savaş gemilerini i-şaret etti.
"Çerekler buralarda hep dolaşır," dedi îpek. "Bizimle hiçbir ilgisi olmayabilir."
"Polgara çok inatçıdır," dedi Belgarath. "Kendisi Riva'dan ayrılamaz, çünkü başında durması gereken işler var; ama başkalarını peşimize takabilir. Mümkün olduğu kadar beladan uzak durmaya çalışalım. Kuzey sahilini izler, bataklıklardan geçerek Boktor'a varırız."
Müthiş bir hoşnutsuzlukla baktı ona îpek. "Çok daha uzun sürecek ama."
"O kadar da acelemiz yok," dedi Belgarath mülayim bir tavırla. "Alornlar ordularını toplamaya başladılar, ama daha zamana ihtiyaçları var. Arendlerin de aynı yönde ilerlemeye başlaması bir süre a-
lacaktır mutlaka."
"Bunun bizimle ne ilgisi var?" diye sordu îpek.
"O ordularla ilgili planlarım var. Biz Gar og Nadrak'a geçmeden önce orduların harekete geçmiş olmasını istiyorum mümkünse biz Mallorya'ya girmeden önce ise kesinlikle. Polgara'nın peşimizden yoÜadıklarıyla uğraşmaktansa biraz zaman kaybetmeyi göze alabiliriz.
Böylece, Darine'in çevresinden dolaşıp, köpüklü dalgaların gümbürtüyle çarpıp kırıldığı dev kayaların tepesindeki yarlar boyunca uzanan dar, taşlık yola düştüler.
Doğu Sendarya dağlan Çerek Körfezi'nin o aşılmaz kıyısı boyunca uzanıyordu; izledikleri yol i-se kıvrılarak bir yükselip bir alçalan berbat bir yoldu; îpek ara vermeden söyleniyordu.

Ama Garion'un başka dertleri vardı. Kitabı Mrin'i okuduktan sonra verdiği karar o zaman çok mantıklı gibi görünmüştü, ancak şimdi mantığın pek bir hayrı dokunmuyordu. Mallorya'ya, Torakla düello yapmaya gidiyordu. Düşündükçe daha da delice görünüyordu bu. İnsan bir tanrıyı yenebileceğini nasıl hayal edebilirdi? Kayalık sahilden doğuya giderlerken sürekli bunu düşünüyordu, o yüzden ipek kadar huysuzlaşmıştı o da.
Bir hafta kadar sonra uçurumlar giderek alçaldı ve arazi düzleşmeye başladı. Doğu yamaçlarının son tepesinin üstünden, uçsuz bucaksız, dümdüz ve koyu yeşil bir düzlük gördüler. Zemini ıslak gibiydi. "Buyurun bakalım," dedi îpek ekşi bir suratla Belgarath'a.
"Sen niye huysuzluk ediyorsun böyle?" diye sordu ihtiyar.
"Drasniya'dan ayrılmamın esas nedenlerinden biri, bu bataklıkların yanına yaklaşmak bile istememdi," dedi ipek ters bir tavırla.
"Şimdi de sen kalkmış beni bu cıvık, pis kokulu yerden enlemesine geçirmek istiyorsun. Bunu senden hiç beklemezdim eski dostum. Seni hiç affetmeyebilirim bu yüzden."
Garion önlerinde uzanan bataklık alana kaşlarını çatarak bakıp, "Burası Drasniya değil, değil mi?" diye sordu. "Drasniya'nın daha kuzeyde olduğunu sanıyordum."
BÜYÜLÜŞATO
"Aslında burası Algarya," dedi Belgarath. "Aldur Bataklıklanmn başlangıcı. Aldur Nehri deltasının hemen üstünde de Drasniya sınırı vardır. Orada bu bölgeye Mrin Bataklığı derler, ama hepsi aynı bataklıktır aslında. Kotu'ya ve Mrin Nehrinin ağzına kadar elli fersah hep böyle gider."
"Çoğu insan buraya kısaca bataklık der," dedi İpek. "Zaten çoğu insan buraya hiç girmeyecek kadar da akıllıdır."
"Şikâyet etmeyi bırak," dedi Belgarath. "Kıyı boyunca balıkçılar var. Bir kayık satın alınz."
îpek'in gözleri parladı. "O zaman kıyı boyunca gidebiliriz."
"Pek akıllıca olmaz," diye itiraz etti Belgarath. "Hele Anheg'in donanması Çerek Körfezi'nin kıyılarında bizi ararken."
"Bizi aradıklannı nereden biliyorsun?" dedi ipek telaşla.
"Ben Polgara'yı tanırım," diye cevap verdi Belgarath.
"Bu yolculuğun tadı iyice kaçmaya başaklı," diye homurdandı ipek.
Bataklığın kıyısındaki balıkçılar AlgarDrasniyalı karışımıydı; sıkı ağızlıydılar ve yabancılara da pek güvenmiyorlardı. Köyleri bataklığa sıkıca gömülmüş kütükler üstüne kuruluydu; dünyanın her yerindeki balıkçı köylerinin kaçınılmaz özelliği olan ölü balık kokusu burada da havayı kaplamıştı. Kayığını satmaya gönüllü birini bulmak biraz zaman aldı; adamı kayığına karşılık üç at ve birkaç gümüş paranın iyi bir fiyat olduğuna ikna etmek ise daha uzun sürdü.
Kayığı sırıklara dayanarak pis kokulu köyden uzaklaştırırlarken, "Sızdırıyor," dedi ipek, kayığın dibinde biriken birkaç santim yüksekliğindeki suyu göstererek.
"Bütün kayıklar sızdırır ipek," dedi Belgarath sükûnetle. "Kayıkların tabiatında vardır bu. Kovayla at suyu."
"Ama gene dolacak."
"O zaman sen de yeniden atarsın. Dikkat et de su senden hızlı davranmasın."
Bataklıkların sonu gelmeyecek gibiydi. Karanlık sulan ağır ağır akan, çalılıklar ve sazlıklardan oluşan bir dünyaydı bu. Her yanı kanallar, akıntılar ve zaman zaman hareket etmelerini kolaylaştıran gölcüklerle doluydu. Hava nemliydi, akşamlan ise böcek ve sivrisineklerle dolu oluyordu. Gece boyu kurbağalar aşk şarkıları söylüyor, bahan bir şevk sarhoşluğuyla karşılıyorlardı; minicik cıvıldayan kurbağalardan, kocaman, kalın sesli, tabak büyüklüğünde kurbağalara kadar her çeşidi vardı. Gölcüklerde balıklar sıçraşıyor, adacıklarda kunduzlar ve sıçanlar kaynaşıyordu.
Aldur Nehrinin deltasını oluşturan karmakarışık bir kanallar labirentinden geçerek, gittikçe sıcaklaşan kuzeybatı baharına doğru ilerlediler. Bir hafta kadar sonra o belirsiz sınırı geçerek Algarya'yı gerilerinde bıraktılar.
Kanal gibi görünen bir su yolu onları şaşırtarak karaya oturmalarına neden oldu. inip çamura saplanmış kayığı büyük güçlükle yeniden suya itmek zorunda kaldılar. Tekrar yüzer hale geldiklerinde, İpek mutsuz bir tavırla küpeşteye okurup, çamurlar damlayan mahvolmuş çizmelerine bakmaya başladı. Ağzını açtığında sesinde korkunç bir iğrenme ifadesi vardı.
"Harika," dedi. 'Yeniden eve, sevgili çamurlu Drasniya'ma dönmek ne güzel."
BELGARIAD 4
ON SEKİZİNCİ BOLUM

ASLINDA hepsi aynı bataklık olmasına rağmen, Drasniya bataklıkları Garion'a güneydekin-den hafifçe farklıymış gibi geldi. Bir kere kanallar daha dardı, aynca da daha fazla kıvrılıp bükülüyorlardı. Birkaç gün sırıklar yardımıyla ilerledikten sonra, kaybolduklarına inanmaya başladı Garion. "Nereye gittiğimizi bildiğinden emin misin?" diye sordu İpek'e.
"En ufak bir fikrim bile yok," dedi îpek açık sözlülükle.
"Her yerde yolunu bulabileceğini söylerdin hani," diye suçladı onu Garion.
"Bataklıklarda yol yoktur Garion," dedi îpek. 'Yapabileceğin tek şey akıntıya karşı gitmek ve sonunda bir yere çıkacağını ummaktır."
"Bir yol olması gerek ama," dedi Garion. "Neden işaret levhaları filan koymuyorlar?" "işe yaramaz ki. Bak." Ufak tefek Drasniyalı sıngını sağlam gibi görünen bir çalı yığınına dayayarak itti. Yığın ağır ağır uzaklaştı. Garion hayretle bakakaldı çalılara.
"Bunlar yüzen bitkiler," diye açıkladı Belgarath sırığı bırakıp yüzündeki terleri silerken. "Üstlerine çimen tohumlan düşerse, tıpkı topraktaymış gibi yeşeriyor, ama yere bağlı değiller. Rüzgâr ve a-kıntıya göre hareket ediyorlar. O yüzden hiçbir kanal sabit değil ve belirli bir güzergâh yok."
"Tek sorun rüzgâr ve akıntı da değil," dedi îpek karanlık bir suratla. Tepedeki güneşe baktı. "U-yuyacak sağlam bir zemin bulalım gece için."
"Bu olur mu?" diye sordu Belgarath, diğerlerinden daha yüksek bir çalılığı göstererek. Sınklarına dayanarak suyun içinden çıkan toprak parçasına doğru ilerlediler, îpek ayağıyla zemini yokladı. "Sabit görünüyor," dedi sonunda. Kayıktan atlayıp adacığın tepesine doğru yürüdü, bu a-rada da ayaklarıyla yeri yokluyordu. Yer güven verici, tok bir sesle cevap verdi ona. "Şurada kuru buyer var," diye seslendi diğerlerine, "öteki tarafta da dal parçalan. Kuru zeminde uyuyabiliriz bu gece, hatta sıcak bir yemek bile yiyebiliriz."
Kayığı karaya çektiler; ipek sağlam bir şekilde bağlamak için Garion'a aşın görünen bir sürü önlem aldı.
"Gerekli mi bu kadar tedbir?" diye sordu Garion.
"Pek harika bir kayık değil," dedi îpek, "ama tek şansımız. O yüzden riske girmeyelim."
Güneş batıdaki bir bulut kümesinin ardında kaybolup bataklığı akşam renklerine boyarken, a-teşi yakıp tek çadırlannı kurdular, ipek birkaç tava çıkanp akşam yemeğini hazırlamaya koyuldu.
"Çok sıcak," diye uyardı Garion, fare suratlı küçük adam pastırma dilimlerini tavaya dizmeye hazırlanırken.
"Sen pişir istersen." "Sadece uyarayım demiştim."
"Ben seninle aynı avantaja sahip değilim Garion," dedi ipek ters bir tavırla. "Polgara'nın mutfağında büyümedim. Elimden geleni yapıyorum işte."
"Huysuzluk etmeye gerek yok," dedi Garion. "Tavanın çok sıcak olduğunu haber veriyordum yalnızca."
BÜYÜLÜŞATO
"Senin tavsiyelerin olmadan da çalışabilirim."
"Sen bilirsin. Ama haberin olsun, pastırmayı yakacaksın."
ipek ona öfkeyle bakıp pastırma dilimlerini tavaya atmaya başladı. Dilimler tavaya düşer düşmez cızırdayıp tüterek kenarlarından karadılar.
"Ben demiştim," diye mırıldandı Garion.
"Belgarath," diye söylendi İpek, "şunu başımdan alır mısın?"
"Boş ver Garion," dedi ihtiyar. 'Yemeği senin yardımın olmadan da yakabilir."
"Sağol," dedi ipek alayla.
Akşam yemeği o kadar da büyük bir facia olmadı. Yemekten sonra ateşin başında oturup, akşamın bataklığı mora boyamasını izlediler. Kurbağalar sazların arasında müthiş bir koro halinde vıraklı-yor, çalılara konmuş kuşlar uykulu seslerle ötüyorlardı. Suya atlayan ya da yüzen bir şeylerin sesleri de geliyordu çevrelerindeki kahverengi sulardan; bazen de yüzeye çıkan bataklık gazı patlamaları. "Buradan nefret ediyorum," diye içini çekti ipek. "Kesinlikle nefret ediyorum."
Gece Garion bir kâbus gördü. Riva'dan ayrıldıklarından beri gördüğü ilk kâbus değildi bu; ter i-çinde, titreyerek uyandığında, sonuncusu olmayacağından da emindi. Yeni bir kâbus değildi bu; çocukluğundan beri sık sık uykusunu bölen bir rüyaydı. Herhangi bir kötü rüyadan farkı, içinde kaçma kovalama değil bir tek görüntü olmasıydı korkunç bir şekilde yaralanmış bir yüz

sureti. Yüzün sahibini hiç görmemiş olmasına rağmen, kimin yüzü olduğunu çok iyi biliyordu ve artık niye en karanlık rüyalarına girdiğini de anlamıştı.
Ertesi gün bulutluydu, havada bir yağmur beklentisi vardı. Belgarath ateşi canlandırır, ipek de çantasında kahvaltılık bir şeyler ararken, Garion çevresindeki bataklığı seyre koyuldu. Dağınık bir V şeklinde uçan bir kaz sürüsü geçti üstlerinden; kanatlarının esintisi ve uzak, yalnız sesleri duyuluyordu. Adacığın yakınlarında bir balık sudan sıçradı; Garion balığın çıkardığı dalgacıkların çember şeklinde yayılıp karşı sahile vurmasını izledi. Gördüğü şeyin ne olduğunu tam olarak anlayana kadar, uzun bir süre izledi sahili. Sonra irkilerek, hatta biraz paniğe kapılarak etrafa bakınmaya başladı.
"Dede!" diye haykırdı. "Bak!" "Neye bakayım?"
"Her şey değişmiş. Kanallar yok olmuş. Koca bir havuzun ortasındayız, çıkış yolu da yok."
Panik içinde dönerek bir çıkış aradı, ama içinde bulundukları gölcüğün kıyılan kesintisiz uzanıyordu. Hiçbir kanal görünmüyordu. Kahverengi su ise kıpırtısızdı, en küçük bir akıntı izi bile yoktu.
Derken gölcüğün ortasında, en küçük bir kıpırtı bile çıkarmadan tüylü bir kafa çıktı sudan. Hayvanın gözleri iri ve parlaktı; görünürde kulağı yoktu, burnu ise düğme gibi siyahtı. Tuhaf bir cıvıltı çıkardı, az ötede başka bir yaratık daha belirdi.
"Bataklık yaratıkları," dedi ipek kısa kılıcını bir çelik hışırtısıyla çekerken.
"Kaldır şunu," dedi Belgarath bıkkınlıkla. "Sana bir zararları dokunmaz."
"Bizi tuzağa düşürdüler ama."
"Ne istiyorlar?" diye sordu Garion.
"Belli ki yemek istiyorlar," dedi ipek kılıcını bırakmadan.
"Aptallık etme ipek," dedi Belgarath. "Bir bataklık dolusu balık varken niye çiğ Drasniyalı yesinler ki? Bırak şu kılıcı."
Sudan kafasını ilk çıkaran bataklık yaratığı perdeli ön ayağını kaldırarak bir hareket yaptı. Bu ayak garip bir biçimde ele benziyordu.
"Onları izlememizi istiyorlar galiba," dedi Belgarath sakin bir tavırla. "Dinleyecek misin onları?" dedi ipek dehşet içinde. "Deli misin sen?"

"Başka seçeneğimiz var mı?" Belgarath lafı uzatmadan cadın sökmeye başladı. "Bunlar canavar mı dede?" diye sordu ona yardım eden Garion kaygıyla." Algrothlar ve Troller gibi yani."
"Hayır, sıradan hayvanlar bunlar. Fok ya da kunduz gibi. Meraklı, zeki ve oyuncu hayvanlar."
"Ama çok berbat oyunlar oynarlar," diye ekledi îpek. Çantalarının hepsini yerleştirdikten sonra, kayığı suya indirdiler. Bataklık yaratıkları onları bakışlarında hiçbir tehdit ya da kötülük olmadan izliyorlardı; ama küçük tüylü suratlarında müthiş bir kararlılık vardı. Sonra gölcüğün yekpare görünen kıyılarından biri açıldı ve gece vakti gizlenmiş olduğu belli olan bir kanal çıktı ortaya. Onlara işaret e-den yaratığın yuvarlak kafası öne geçip yol göstermeye başladı; sık sık arkasına bakıp gelip gelmediklerini kontrol ediyordu. Başka yaratıklar da koca gözlerinde uyanık bir ifadeyle kayığın peşine takıldılar.
Yağmur başladı. Başta birkaç damlaydı sadece, sonra sürekli bir çiselemeye dönüşerek dört buyanlarında uzanıp giden kamışlar ve çalılar ormanını perdeledi.
"Nereye götürüyorlar bizi dersin?" diye sordu îpek, sırığım bir an için bırakıp yağmurun ıslattığı yüzünü silerek. Kayığı izleyen yaratıklardan biri öfkeli bir tavırla sesler çıkarmaya başladı hemen; I-pek yeniden sıngına dayandı.
"Bekleyip göreceğiz," diye cevap verdi Belgarath. Önlerindeki kanal açılmaya devam ediyordu, onlar da ilk gördükleri yuvarlak kafalı yaratığı izleyerek durmadan ilerlediler.
"Şu ileridekiler ağaç mı?" diye sordu îpek yağmurun içinden görmeye çalışarak.
"Öyle görünüyor," dedi Belgarath. "Galiba hedefimiz de orası." Büyükçe bir ağaç kümesi belirdi pusun içinden. Yaklaştıkça, Garion toprağın suyun ve sazlıkların arasından hafifçe yükselmekte olduğunu fark etti. Adacığın üstündeki koruluk, çoğunlukla salkım söğütlerden oluşuyordu. Onlara kılavuzluk eden bataklık yaratığı önden gitti. Adaya vardığında yan yarıya sudan çıkarak tuhaf, ıslık gibi bir çığlık attı. Biraz sonra kukuletalı biri ağaçlann arasından çıkarak yavaşça kıyıya yaklaştı. Garion ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu, ama kahverengi cüppeli kişi kukuletasını açtığında ortaya çıkan kadın yüzü onu çok şaşırttı. Çok yaşlı bir yüzdü bu, ama bir zamanlar çok güzel olduğu da hemen belli oluyordu.
"Selam Belgarath," diye selamladı kadın ihtiyar büyücüyü heyecansız bir sesle. "Selam Vordai," diye cevap verdi ihtiyar sükûnetle. "Görüşmeyeli çok oldu."

Onlan adaya getiren küçük yaratıklar da sudan çıkıp kahverengi cüppeli kadının çevresinde toplanmışlardı. Kuş cıvıltısı gibi sesler çıkanyorlar, kadın da onlara şefkatle bakarak ıslak kürklerini okşuyordu. Kısa arka bacaklan, yuvarlak kannlan olan orta boy hayvanlardı bunlar, îki ayak üzerinde salınarak hızlı hızlı yürüyorlar, ön ayaklanın ihtimamla göğüslerinin önünde tutuyorlardı.
"Yağmurda durma, içeri gel Belgarath," dedi kadın. "Arkadaşlarını da getir." Dönüp salkımsöğüt koruluğunun içine giren dar bir patikadan yukan yürüdü. Bataklık yaratıklan da çevresinden ayrılmadılar.
"Ne yapıyoruz?" diye fısıldadı Garion.
"îçeri giriyoruz," dedi Belgarath kayıktan adaya atlayarak.
Garion îpek'le birlikte ihtiyann peşine takılıp yağmur sulan damlayan söğütlerin arasına girdiğinde neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Ama karşısına çıkan düzgün, saman çatılı kulübeyle yanındaki küçük bahçeye hiç hazırlıklı değildi. Kulübe eski kütüklerden yapılmış, kütüklerin arası yosunla sıvanmıştı; bacasından ince bir duman süzülüyordu.
Kahverengin kadın kapıda ayaklannı dikkatle paspasa silip üzerindeki yağmur sularını silkeledi. Sonra kapıyı açıp arkasına bakmadan içeri girdi.
ipek yüzünde kuşkulu bir ifadeyle kulübenin dışında duraklayarak, "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin Belgarath?" diye sordu.
BÜYÜLÜŞATO
"Vordai hakkında bir sürü hikâye duydum."
"Ne istediğini öğrenmenin tek yolu bu," dedi Belgarath. "Onunla konuşmadan daha fazla ilerleyemeyeceğimizden de eminim. Haydi içeri girelim. Ayaklarınızı silmeyi de unutmayın."
Vordai'nin kulübesinin içi temiz ve tertipliydi. Kalın kirişli tavanı alçaktı. Tahta zemin, beyazlaşacak kadar iyi silinmişti. Kemerli bir şöminenin önünde bir masa ve sandalyeler duruyor, şöminedeki ateşin üstündeki demir çubuktan bir tencere sallanıyordu. Masanın üstündeki vazoda yabani çiçekler ve bahçeye bakan pencerede de perde vardı.
"Dostlarını benimle tanıştırsana Belgarath," dedi kadın cüppesini duvardaki bir çiviye asarak. Düz kahverengi elbisesini düzeltti.
"Nasıl istersen Vordai," dedi ihtiyar kibarca. "Bu vatandaşın Prens Kheldar. Bu da Riva Kralı Belgarion."
"Soylu konuklar," dedi kadın, o tuhaf, heyecansız sesiyle. 'Vordai'nin evine hoş geldiniz."
"Beni affedin hanımefendi," dedi İpek en soylu tavrıyla, "ama hakkınızda söylenenler çok yanlışmış."
"Bataklık büyücüsü Vordai ha?" dedi kadın gülümseyerek. "Hâlâ böyle mi diyorlar?" îpek de gülümseyerek, "Bu tanım çok yanıltıcıymış meğerse," diye cevap verdi.
"Bataklık kocakarısı," diye devam etti kadın dindar bir köylü sesini taklit ederek. 'Yolcuları boğan bataklık canavarlarının kraliçesi." Acı bir ifade vardı yüzünde.
"Aşağı yukan böyle diyorlar," dedi ipek. "Bense her zaman çocukları korkutmak için uydurulmuş bir efsane olduğunuzu sanırdım."
"Vordai gelir seni yutar, ha?" Güldü, ama pek eğleniyormuş gibi bir hali yoktu. "Kuşaklardır bunları duyuyorum ben de. Pelerinlerinizi çıkarın beyler. Oturun, rahatınıza bakın. Bir süre burada kalacaksınız.
Garion'un onları adaya getiren yaratık olduğunu düşündüğü bir bataklık yaratığı, tiz sesiyle bir şeyler cıvıldadı ateşteki tencereye kaygıyla bakarak.
"Evet," dedi Vordai sükûnetle. "Kaynadığının farkındayım Tupik. Kaynamazsa pişmez." Konuklarına dönerek, "Kahvaltı birazdan hazır olur," dedi. "Tupik bir şey yemediğinizi söylüyor."
"Onlarla anlaşabiliyor musunuz?" diye sordu ipek hayretle.
"Belli olmuyor mu Prens Kheldar? Durun pelerinlerinizi ateşin başına asayım da kurusunlar." Durup ciddi bir ifadeyle Garion'a baktı. "Bu kadar genç biri için çok büyük bir kılıç," dedi sonra omuzu-nunüstünden yükselen kabzaya bakarak. "Şu köşeye koyun Kral Belgarion. Burada dövüşeceğiniz kimse yok."
Garion kibarca selam verdi, kılıcını çözüp pelerinini çıkardı.
Daha küçük bir bataklık yaratığı bir köşeden fırlayıp bir bez parçasıyla pelerinlerden döşemeye damlayan suları silmeye başladı; bir yandan da hoşnutsuz bir tavırla söyleniyordu.
"Poppi'nin kusuruna bakmayın," diye gülümsedi Vordai. "Biraz düzen ve temizlik hastasıdır da. Bazen kendi haline bıraksam silmekten yeri delecek gibi geliyor bana."

"Değişiyorlar Vordai," dedi Belgarath ciddi bir ifadeyle masaya otururken.
"Biliyorum," diye cevap verdi kadın şöminedeki kaynayan tencereye giderek. 'Yıllardır izliyorum onları. Buraya geldiğim zamanki hallerinde değiller artık."
"Onları kurcalaman hataydı Vordai," dedi ihtiyar.
"Bunu daha önce de söylemiştin; hem sen, hem Polgara. Ha, bu arada, Polgara nasıl?"
"Öfkeden kuduruyordur şu anda. Ona haber vermeden Hisardan sıvıştık. Böyle şeyler onu huy-

suzlaştınr."
"Polgara doğuştan huysuzdur." "Bak bu konuda anlaşıyoruz seninle."
"Kahvaltı hazır." Tencereyi demir bir kancayla kaldırarak masaya koydu. Poppi karşı duvardaki dolaba koşarak tahta kaseler getirdi, sonra dönüp kaşıklan almaya gitti, iri gözleri pırıl pırıldı ve üç konuğa bir şeyler cıvıldamaktaydı.
"Yerlere kırıntı dökmemenizi söylüyor," dedi Vordai, şöminenin yanındaki fırından dumanı tüten bir somun ekmek çıkarırken. "Kırıntı onu deliye çeviriyor."
"Dikkat ederiz," dedi Belgarath.
Tuhaf bir kahvaltıydı Garion'un fikrince. Tenceredeki dumanı tüten yemek, yoğun, içinde çeşitli sebzeler ve kocaman balık parçalan olan bir çeşit yahniydi. Ama öyle güzel çeşnilendirilmişti ki, Garion bayıldı yemeğe. Bitirdiğinde, istemeye istemeye de olsa, Vordai'nin Pol Teyze kadar iyi bir aşçı olduğunu kabullenmişti.
"Eline sağlık Vordai," dedi Belgarath tabağını iterken, "istersen asıl mevzuya gelelim artık. Bizi niye getirdin buraya?"
"Konuşmak için Belgarath," dedi kadın. "Konuşacak kimsem yoktur çoğunlukla; yağmurlu bir sabah da sohbetsiz geçmiyor. Sen niye geldin bataklıklara?"
"Kehanet yoluna devam ediyor Vordai, biz yerimizde saysak da. Riva Kralı döndü, Torak da uykusundan uyanmaya başladı."
"Yaa," dedi Vordai fazlaca ilgilenmeden.
"Aldur Taşı Belgarion'un kılıcının kabzasında. Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğunun karşılaşma vakti yakındır. Biz bu karşılaşmaya gidiyoruz; tüm insanlık da onun sonucunu bekliyor."
"Ben hariç Belgarath," dedi kadın dik dik bakarak, "insanlığın kaderi benim için küçük bir merak konusundan öte bir şey değil artık, insanlık üç yüz yıl önce beni dışına atmıştı, unuttun mu?"
"O insanlar çoktan öldü Vordai."
"Çocukları da onlardan farklı değil. Drasniya'nın bu bölgesinde herhangi bir köye gidip kim olduğumu söyleyebilir miyim sence? Taşlanmadan ve yakılmadan?"
"Köylüler dünyanın her yerinde aynıdır hanımefendi," diye söze karıştı ipek. "Dar kafalıdırlar, aptaldırlar ve batıl itikattan vardır. Bütün insanlar böyle değildir ama."
"Bütün insanlar aynıdır Prens Kheldar," dedi Vordai. "Gençliğimde köyümün işlerine kanşma-ya kalktım. Yardım etmek istiyordum yalnızca, ama ne zaman bir inek ölse ya da bir çocuğun karnı ağrısa benden bildiler. Sonunda beni taşa tutup köy meydanında yakmaya kalktılar. Müthiş bir şölen planlamışlardı. Ama ben kaçıp buraya, bataklıklara sığındım. Ondan beridir insanlann işleriyle pek bir ilgim kalmadı."
"Yeteneklerini o kadar açıkça göstermeseymişsin daha iyi olurmuş," dedi Belgarath. "insanlar böyle şeylere inanmamayı tercih ederler, insan ruhunda kaynaşan bir sürü küçük ve kötü duygu vardır; alışılmış olanın dışında herhangi bir şey, başlanna kötü bir şey gelebileceği ihtimalini getirir insanlann aklına."
"Benim köyüm bunun sadece bir ihtimal olmadığını öğrendi ama," dedi Vordai memnun bir tavırla.
"Ne oldu?" diye sordu Garion merakla.
"Yağmur başladı," dedi Vordai tuhaf bir gülümsemeyle.
"O kadar mı?"
"Yeterliydi o kadan. O köyün üstüne tam beş yıl boyunca yağmur yağdı. Sadece o köyün üstü-

ne. Sonuncu evden yüz metre ileride her şey yolundaydı, ama köyde yağmur yağıyordu. İki defa köyü taşımaya kalktılar, ama yağmur onları izledi. Sonunda pes edip bu bölgeyi terk ettiler. Herhalde torunları hâlâ yersiz yurtsuz dolaşıyordur"
"Ciddi olamazsınız," dedi ipek.

"Çok ciddiyim." İpek'e gülerek baktı. "Siz de biraz tuhafsınız Prens Kheldar. Büyücü Belgarath'ın yanında dünyayı dolaşıyorsunuz; eminim onun gücüne de inanıyorsunuzdur. Ama bataklıklar
ipek ona bakakaldı.
"Ben gerçekten cadıyım Prens Kheldar. isterseniz gösterebilirim, ama pek hoşunuza gitmez. İnsanlar genellikle hoşlanmazlar bundan."
"Hiç gerek yok Vordai," dedi Belgarath. "İstediğin nedir?"
"Ben de ona geliyordum Belgarath," diye cevap verdi kadın. "Bataklıklara sığındıktan sonra bu küçük dostlarımı keşfettim." Sevgiyle Poppi'nin yüzünü okşadı, Poppi de keyifle burnunu eline sürttü. "Önce benden korkuyorlardı, ama zamanla alıştılar. Bana dostluklarını göstermek için balık ve çiçek getirmeye başladılar. O sıralarda şiddetle dosta ihtiyacım vardı. Şükranımı göstermek için biraz değiştirdim onları."
"Biliyorsun yapmamalıydın bunu," dedi ihtiyar üzüntüyle.
Vordai omuz silkti. "Neyi yapmak neyi yapmamak zorunda olduğum pek bir anlam taşımıyor artık."
"Tanrılar bile senin yaptığını yapmazlardı."
"Tanrıların başka eğlenceleri var." Doğruca Belgarath'ın yüzüne baktı. "Seni bekliyordum Belgarath; yıllardır. Er geç bataklıklara geleceğini biliyordum. Bu sözünü ettiğin karşılaşma senin için çok önemli, değil mi?"
"Dünyanın tarihindeki en önemli olay."
"Bakış açına bağlı bu. Ama gene de benim yardımıma ihtiyacın var."
"Sensiz de idare edebiliriz Vordai."
"Belki, ama bataklıktan nasıl çıkacaksınız?"
Belgarath dik dik baktı kadına.
"Bataklığın kıyısından karaya çıkmak için bir yol açabilirim size; ya da sonsuza kadar burada dolanıp durmanızı sağlayabilirim. O zaman da o kadar önem verdiğin o karşılaşma hiç gerçekleşmez, değil mi? Bu da beni çok ilginç bir konumda bırakıyor."
Belgarath'ın gözleri kısıldı.
"İnsanların birbirlerine ihtiyaçları olduğunda değiş tokuş yaptıklarını öğrendim," dedi Vorda-i hafif bir tebessümle. "Bir şeye karşılık bir şey, hiçbir şeye karşılık hiçbir şey. Mantıklı bir düzenleme gibi görünüyor"
"Tam olarak ne istiyorsun?"
"Bataklık yaratıkları benim dostlarım," diye cevap verdi kadın. "Benim çocuklarım hatta. Ama insanlar onları hayvan olarak görüyor; kürkleri için avlıyorlar onları. Tuzak kuruyorlar onlara Belgarath, öldürüp postlarını alıyorlar. Boktor ve Kotulu soylu hanımlar çocuklarımın derilerini giyiyor ve bunun beni ne kadar üzdüğüne hiç aldırmıyorlar. Çocuklarıma hayvan diyorlar ve onları avlamaya geliyorlar bu bataklığa."
"Ama onlar gerçekten hayvan Vordai," dedi Belgarath yumuşak bir sesle.
"Artık değiller," dedi Vordai, gayri ihtiyari kolunu Poppi'nin omuzuna atarak. "Belki de onları kurcalamamam gerektiğini söylediğinde haklıydın; ama artık geri dönmek için çok geç." içini çekerek,
BELGARIAD 4
"Ben cadıyım Belgarath," diye devam etti sözüne, "büyücü değilim. Hayatımın başı ve sonu var; artık sonuna yaklaşıyorum. Sen ve Polgara gibi ebediyen yaşamayacağım. Zaten yüzlerce yıldır hayattayım ve yaşamaktan yoruldum. Ben hayatta oldukça insanların bataklığa girmelerini engelleyebilirim; ama öldüğümde çocuklarım korunmasız kalacak."
"Onları korumam altına almamı mı istiyorsun?"
"Hayır Belgarath. Sen meşgul bir adamsın, bazen de hatırlamak istemediğin sözleri unutursun. Ben, insanların bataklık yaratıklarını hayvan gibi avlamalarını sonsuza dek imkânsız kılacak tek şeyi yapmanı istiyorum senden."
Belgarath Vordai'nin istediği şeyi anlayınca gözleri faltaşı gibi açıldı.
"Senden çocuklarıma konuşma gücü vermeni istiyorum Belgarath," dedi Vordai. "Bunu ben yapamam. Cadılığım oralara kadar uzanmıyor. Ancak bir büyücü konuşturabilir onları."
"Vordai!"
"Fiyatım bu Belgarath," dedi kadın. 'Yardımımın bedeli bu. ister kabul et, ister etme."
BÜYÜLÜŞATO
ON DOKUZUNCU BOLUM

O GECE Vordai'nin kulübesinde uyudular. Garion pek fazla uyuyamadı. Bataklıklar cadısının savurduğu tehdit onu fena halde kaygılandırmıştı. Doğayı kurcalamanın çok tehlikeli etkileri olduğunu biliyordu; Vordai'nin istediği kadar İleri gitmek ise, insanla hayvan arasındaki sının ebediyen silebilirdi. Bu adımın felsefi ve dini anlamlan son derece altüst edici olabilirdi. Üstelik başka dertler de vardı. Bel-garath'ın Vordai'nin talep ettiği şeyi hiç yapamaması ihtimali de vardı. Garion dedesinin aylar önceki hastalığından beri iradesini hiç kullanmamış olduğundan emindi; şimdi de Vordai ondan neredeyse imkânsız bir şey yapmasını istiyordu.
Ya Belgarath bunu yapmaya kalkar da başaramazsa? Ne gelirdi başına? Kendine güvenini kaybedip bir daha hiç mi kazanamazdı gücünü? Garion çaresizlik içinde dedesini bu ölümcül kuşkulara kaptırmadan uyarmanın bir yolunu aradı.
Ama bataklıktan kurtulmaları şarttı. Garion Torakla karşılaşma kararını ne kadar istemeye istemeye vermiş olursa olsun, bunun önündeki tek seçenek olduğunu biliyordu artık. Bu karşılaşmayı sonsuza kadar ertelemenin yolu yoktu. Çok beklerse olaylar kendiliklerinden gelişir, dünya engellemek için çabaladıkları o savaşa sürüklenirdi. Vordai'nin istediğini yapmazsa onları bataklıktan bırakmayacağı tehdidi yalnızca onları değil, tüm dünyayı ilgilendiriyordu, insanlığın kaderi kelimenin tam anlamıyla, Vordai'nin bu kaderi hiç umursamayan ellerindeydi. Garion ne kadar düşünürse düşünsün, Belga-rath'ın iradesinin bu sınavdan geçmesini engelleyecek bir yol bulamıyordu. Vordai'nin isteğini kendisi istemeyerek de olsa yerine getirmeye kalksa, nereden başlayacağını bile bilemeyecekti. Eğer böyle bir şey yapılabilirse, yapabilecek tek kişi dedesiydi tabii hastalık gücünü yok etmediyse.
Puslu bataklıkta şafak sökerken, Belgarath uyanıp ateşin başına oturdu ve çıtırdayan alevlere bakarak asık yüzle düşünmeye başladı.
"Eee?" dedi Vordai, "karar verdin mi?"
"Yanlış bu Vordai," dedi ihtiyar. "Tabiat bile buna karşı haykırıyor."
"Ben tabiata senden daha yakınım Belgarath," dedi kadın. "Cadılar tabiata büyücülerden çok daha yakın yaşarlar. Mevsimlerin dönüşünü kanımda hissederim, toprağın canını ayaklarımın altında. Ben bir haykırış falan duymuyorum. Tabiat bütün yaratıklarını sever, bataklık yaratıklarımın yok edilmesine benim kadar üzülecektir. Ama zaten bunu geçmedik mi? Kayalar dile gelip haykırsa bile vazgeçmeyeceğim."
îpek'le Garion bakıştılar; ufak tefek adamın yüzü Belgarath'ınki kadar dertliydi.
"Bataklık yaratıkları gerçekten hayvan mı?" diye sözüne devam etti Vordai. Minik ön ayaklan el gibi açık, uyumakta olan Poppi'yi işaret etti. Sessizce yürüyen Tupik, elinde çiğle ıslanmış bataklık çi-çekleriyle eve girmiş, çiçekleri uyuyan Poppi'nin etrafına serpiştiriyordu. Son çiçeği açık eline yerleştirdi. Sonra sabırlı bir ifadeyle çömelip onun uyanmasını beklemeye başladı. Poppi kıpırdandı, gerindi, esnedi. Elindeki çiçeği minik kara burnuna götürerek kokladı, sonra heyecanla bekleyen Tupik'e sevgiyle baktı. Mutlulukla minik bir cıvıltı çıkardı, sonra Tupikle ikisi bataklığın serin sularında yüzmek için koşarak dışarı çıktılar.
"Bu bir eşleşme ayini," dedi Vordai. "Tupik Poppi'nin eşi olmasını istiyor; onun hediyelerini kabul ettiği sürece de kendisinden hoşlandığını biliyor. Bu bir süre böyle devam eder, sonra bir gün ba-

taklığın içine doğru yüzüp bir hafta kadar ortadan kaybolurlar. Döndüklerinde hayat boyu eş olmuş o-lurlar. Genç insanların davranışından çok mu farklı bu?"
Bu soru Garion'u anlayamadığı bir nedenle çok rahatsız etmişti.
"Bakın," dedi Vordai pencereden daha bebek sayılabilecek bataklık yaratıklarının oyununu göstererek. Yosundan bir top yapmışlar, bir daire halinde dizilmiş birbirlerine atmaktaydılar. Koca gözleri oyuna iyice yoğunlaşmıştı. "Bir insan çocuğu bu gruba katılsa kendini yabancı hisseder miydi?" diye sordu Vordai.
Oynayanların biraz ilerisinde, büyük bir dişi yaratık bebeğini kucağına almış, yanağını yüzüne dayamış şefkatle sallıyordu. "Annelik evrensel değil midir?" diye sordu Vordai. "Benim çocuklarımın insanlardan ne farkı var? Daha iyi, daha dürüst ve daha sevecen olmaları dışında?"
Belgarath içini çekerek, "Pekâlâ Vordai," dedi. "Derdini anladık. Bataklık yaratıklarının muhtemelen insanlardan daha sevilesi yaratıklar olduğunu kabul ediyorum. Konuşmanın buna bir katkısı olacak mı bilemem. Ama madem istiyorsun..." Omuzlarını silkti.
"Yapacak mısın?"

"Yanlış olduğunu biliyorum, ama istediğini yapmaya çalışacağım. Zaten başka seçeneğim var mı?"
"Hayır," dedi kadın. "Yok. Bir şeye ihtiyacın var mı? Gerekli malzemem var..."
Belgarath başını sallayarak, "Büyücülük böyle işlemez," dedi. "Cadılıkta ruhları çağırman gerekir, ama büyücülük tamamen içten gelir. Bir gün vaktim olursa aradaki farkı anlatırım sana. Ayağa kalktı. "Fikrini değiştirmeyeceğinden emin misin?"
Vordai'nin yüzü sertleşti. "Hayır Belgarath."
İhtiyar yeniden içini çekerek, "Pekâlâ Vordai," dedi. "Biraz sonra dönerim." Sessizce dönüp, sabah pusu içinde yürüyerek uzaklaştı.
Onun gidişini 'izleyen sessizlikte, Garion Vordai'nin yüzünü inceleyerek kararlılığının göründüğü kadar kesin olup olmadığını anlamaya çalıştı. Bu kadar körü körüne inanmış olmasa, belki de durumu ona anlatıp vazgeçmesini sağlayabilirdi. Bataklıklar büyücüsü gergin bir şekilde odada bir aşağı bir yukarı yürüyor, birtakım eşyaları eline bir alıp bir bırakıyordu. Dikkatini toplamakta güçlük çektiği ortadaydı.
"Bu onun mahvına sebep olabilir," dedi Garion alçak bir sesle. Başka hiçbir yol para etmediğine göre, belki açıksözlülük işe yarardı.
"Ne diyorsun sen?" diye sordu Vordai hemen.
"Geçen kış çok hastaydı," diye cevap verdi Garion. Taş için Ctuchik'le savaştılar. Ctuchik yok oldu, ama Belgarath da az kalsın ölüyordu. Gücünü de bu hastalık sırasında kaybetmiş olması muhtemeldir."
ipek dehşetle, "Niye bize söylemedin?" diye haykırdı.
"Pol Teyze kimseye söyleyemeyeceğimizi söyledi," dedi Garion." Angarakların bunu duyma ihtimalini göze alamazdık. Yıllardır onları kontrol altında tutan tek şey Belgarath'ın gücü. Eğer bu gücü kaybettiğini öğrenselerdi, hemen Batı'yı işgale kalkışabilirlerdi."
"Peki kendisi biliyor mu?' diye sordu Vordai.
"Sanmam, ikimiz de ona bir şey söylemedik. Onun gücünden kuşku duymasına izin veremezdik. Tek bir şüphesi bile olsa, başarısız olabilir. Büyücülük böyle bir şeydir. Yaptığın şeyin olacağına inanmalısın. Yoksa hiçbir şey olmaz. Her başarısızlığında da biraz daha kötüye gider."
'"Mahvına sebep olabilir,' derken neyi kastediyordun?" Vordai'nin yüzü dehşet içindeydi. Garion ümitlenmeye başladı.
BÜYÜLÜŞATO
"Gücünün bir kısmı yerinde olabilir hâlâ," dedi. "Ama istediğini yapabilecek kadarı değil. En küçük bir şeyi yapmak bile çok gayret gerektiriyor, senin istediğin şey ise çok zor. Bunu beceremeyebilir, ama bir kere başladı mı da duramaz artık. Bu çaba da iradesini ve yaşam enerjisini tüketir; artık hiç iyi-leşemeyebilir, hatta ölebilir."
"Niye bana söylemedin?" diye sordu Vordai acı içinde. "O duymadan söyleyemezdim ki."
Vordai kapıya dönerek, "Belgarath!" diye haykırdı. "Dur!" Garion'adöndü. "Peşinden git! Durdur onu!"
Garion da bunu bekliyordu zaten. Ayağa fırlayıp kapıya koştu. Kapıyı açıp yağmur altındaki bahçeye tam fırlayacakken, bir şeyler olmak üzereymiş gibi bir baskı hissi duydu. Haykırışı dudaklarında dondu kaldı.
"Haydi Garion," dedi ipek.
"Yapamam," diye inledi Garion. "iradesini toplamaya başlamış. Beni duymaz bile."
"Ona yardım edemez misin?"
"Ne yapmaya çalıştığını bile bilmiyorum ipek," dedi Garion çaresiz bir tavırla. "Karışmaya kalkarsam işler daha da beter olabilir."
Vordai ve ipek dehşetle bakakaldılar ona.
Garion yankılanan, tuhaf bir gürültü hissediyordu. Beklediği bir şey değildi bu, o yüzden hazırlıksız yakalanmıştı. Dedesi bir şeyi kıpırdatmaya ya da bir şeyi değiştirmeye çalışmıyordu, çağırıyordu sadece; çok uzak bir mesafeye zihninin sesiyle ulaşmaya çalışıyordu. Sözleri anlayamıyordu, ama bükere açıkça, "Usta," dediğini fark etti. Belgarath Aldur'a ulaşmaya çalışıyordu.
Garion nefesini tuttu.
Sonra sonsuzluk kadar uzak bir mesafeden Aldur'un cevabı geldi. Bir süre sessizce konuştular; Garion bu arada Belgarath'ın iradesinin gücünün Aldur'un iradesiyle karışarak büyüdüğünü, giderek güçlendiğini hissediyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu ipek korku dolu bir sesle.
"Aldur'la konuşuyor. Ne dediklerini anlayamıyorum."
" Aldur ona yardım edecek mi?" diye sordu Vordai.
"Bilmiyorum. Aldur'un bu dünyada iradesini kullanıp kullanamayacağını bile bilmiyorum. Bir yasak var, Aldur'la diğer tanrıların anlaştığı bir sınır."
O sırada garip konuşma sona erdi. Garion Belgarath'ın iradesinin yükseldiğini, kendini topladığını hissetti. "Başladı," dedi diğerlerine fısıldayarak.
"Gücü hâlâ yerinde mi?" diye sordu ipek. Garion başıyla onayladı. "Her zamanki kadar güçlü mü?" "Bilmiyorum. Ölçmenin bir yolu yok."
Gerilim dayanılamayacak ölçüde arttı. Belgarath'ın yaptığı şey hem çok incelikli, hem de çok derindi. Öyle bir gürültü ya da yankı yoktu, ihtiyarın iradesi ağır ağır serbest kaldıkça, karıncalanma gibi bir fısıltı duyuyordu Garion yalnızca. Fısıltı tekrar tekrar aynı şeyi söylüyor gibiydi Garion'un neredeyse anlayacağı, ama hep son anda eliden kaçıveren bir şeyi.
Dışarıda küçük bataklık yaratıkları oyunlarını bıraktılar. Oyuncular doğrulup dikkatle dinlemeye başlayınca topla ilgisi kalmadı kimsenin. Yüzmeden elele dönen Poppi ve Tupik donup kalmışlar, başlarını yana eğip Belgarath'ın zihinlerine giren, mırıldanan, açıklayan ve öğreten yumuşak fısıltısını

dinlemeye başlamışlardı. Sonra sanki ansızın bir şeyi anlamışlar gibi, gözleri faltaşı gibi açıldı.
En sonunda Belgarath ağır ve yorgun adımlarla, sisli söğütlerin arasından çıkıp geldi. Yavaşça eve doğru yürürken, kapıda durup şaşkın bataklık yaratıklarının yüzlerine baktı dikkatle. Sonra başını sallayarak içeri girdi. Bitkinlikten omuzlan çökmüştü, beyaz sakallı yüzünün kanı çekilmiş gibiydi.
"iyi misin?" diye sordu Vordai. Sesi artık eskisi gibi kayıtsız değildi.
Belgarath başını sallayarak masanın başındaki sandalyeye oturdu. "Oldu," dedi kısaca.
Gözleri kuşkuyla kısılarak baktı Vordai yüzüne.
"Oyun oynamıyorum Vordai," dedi büyücü. "Sana yalan söyleyemeyecek kadar da yorgunum. Bedelini ödedim. Şimdi iznin olursa kahvaltıdan hemen sonra gideceğz. Daha çok yolumuz var."
"Senin sözün yetmez Belgarath. Sana güvenmiyorum; hiçbir insana güvenmiyorum aslında. Bedelini ödediğinin kanıtını görmek istiyorum."
Ama tam o sırada kapıdan garip, yeni bir ses duyuldu. Tüylü suratı gösterdiği çabadan kırışmış olan Poppi, bir şey söylemeye çalışıyordu. "Aaaa..." diye kekeledi. Ağzı kasıldı, sonra bir daha denedi: "Aaaa..." Hayatta yapmaya çalıştığı en zor şeydi bu. Derin bir nefes alarak tekrar denedi." Aaanne," dedi Poppi.
Vordai ufak bir çığlık atarak küçük yaratığın yanında diz çökerek sarıldı ona.
" Anne," dedi Poppi. Bu defa daha iyi anlaşılıyordu.
Kulübenin dışından tiz, çığlık gibi sesler yükselmeye başladı. "Anne, anne, anne," diyordu hepsi de. Heyecan içindeki bataklık yaratıkları kulübenin etrafına toplanmışlardı; bataklıktan çıkıp gelenler de katıldıkça sesleri iyice yükseldi.
Vordai ağlıyordu.
"Onlara öğretmen gerekiyor tabii," dedi Belgarath bitkin bir halde. "Onlara yeteneği verdim, a-ma daha pek kelime bilmiyorlar."
Vordai yüzü gözyaşlarıyla sırılsıklam, ona bakarak "Sağol Belgarath," dedi titreyen bir sesle.
"Bir şeye karşılık bir şey," dedi Belgarath omuz silkerek. "Pazarlığımız bu değil miydi?"
Onları Tupik çıkardı bataklıktan. Küçük yaratık arkadaşlarına cıvıldadı, ama artık bu cıvıldamanın içine kelimeler de karışmıştı; kekeliyordu, yanlış telaffuz ediyordu, ama kelimeler vardı kesinlikle.
Garion ağzını açmadan önce uzun uzun düşünüp bu fikirle boğuştu sın gıy la kayığı ilerletirken.
"Dede," dedi sonunda.
"Ne var Garion," dedi ihtiyar kayığın kıçında dinlenmekte olduğu yerden.
"Baştan beri biliyordun, değil mi?"
"Neyi?"
"Artık bir şey yapamama ihtimalin olduğunu?"
Belgarath ona boş boş bakarak, "Bu da nereden çıktı?" diye sordu.
"Pol Teyze geçen kış geçirdiğin hastalıktan sonra gücünü kaybetmiş olabileceğini söylemişti."
"Ne demişti, ne demişti?"

"Demişti ki..."
"Ne dediğini duydum." ihtiyar kaşlarını çatmış düşünüyordu. "Böyle bir ihtimal aklıma bile gelmemişti," dedi sonunda. Sonra gözlerini kırpıştırdı, gözleri iri iri açıldı. "Yahu, haklı olabilirdi de, biliyor musun! Hastalığın böyle bir etkisi olabilirdi gerçekten. Vay canına!"
"Kendini daha... güçsüz... hissediyor musun?"
BÜYÜLÜŞATO
"Ne? Yok canım." Belgarath hâlâ bu konuyu düşünüyordu. 'Vay canına," dedi tekrar, sonra gülmeye başladı.
"Bu kadar komik olan nedir?"
"Aylardır teyzenle seni rahatsız eden bu muydu? Siz ikiniz dokunsan kınlacakmışım gibi, parmaklarınızın ucuna basarak dolaşıyordunuz yanımda."
"Angaraklar öğrenebilir diye korkuyorduk; sana da bir şey söyleyemedik çünkü..." "Çünkü benim kendi gücüme güvenimi kaybedebileceğimden korkuyordunuz, öyle mi?" Garion başıyla onayladı.
"Belki de uzun vadede iyi bir şey yaptınız. Bu sabah kendime güvenim olmasaydı pek de iyi olmayabilirdi."
"Çok zor muydu?"
"Oldukça. Her gün böyle bir şeye kalkışmak istemem."
"Ama yapmak zorunda değildin, öyle değil mi?"
"Neyi?"
"Bataklık yaratıklarına konuşmayı öğretmek zorunda değildin. Gücün yerinde olduğuna göre, i-kimiz bataklığın kıyısına bir kanal açabilirdik Vordai ile yaratıklar bizi engellemek için ne yaparlarsa yapsınlar."
"Bunun ne zaman aklına geleceğini merak ediyordum," dedi ihtiyar yumuşak bir tavırla. Garion biraz öfkeyle baktı ona. "Pekâlâ, madem mecbur değildin neden yaptın?"
"Bu nazik bir soru değil Garion," diye söylendi Belgarath. "Aramızda gelenekleşmiş bazı nezaket kuralları vardır. Başka bir büyücüye bir şeyi neden yaptığını sormak kabalık addedilir."
Garion dedesine daha da ters bir tavırla bakarak, "Lafı değiştirme şimdi," dedi. "Benim nezaket kurallarını bilmediğimi kabul edelim, sen de bana cevap ver."
Belgarath biraz alınmış gibiydi. "Teyzenle senin kaygılanmış olmanız benim suçum değil. Bana terslik etmen için de hiç sebep yok." Durup Garion'a baktı, "ille de cevap vermemi mi istiyorsun?"
"Evet istiyorum. Neden yaptın?"
Belgarath içini çekerek, 'Vordai hayatının büyük kısmını tek başına geçirdi," diye cevap verdi. "Çok zor bir hayattı onunki. Her zaman daha iyi bir hayata layık olduğunu düşünmüşümdür. Belki bu yaptığım çektiklerinin bir kısmını telafi eder."
"Aldur da seninle aynı fikirde miydi?" diye üsteledi Garion. "Siz konuşurken onun sesini de duydum."
"Kapı dinlemek çok kötü bir huydur Garion." "Bende kötü huy çok dede."
"Bana niye böyle davrandığını anlamıyorum evlat," diye sızlandı ihtiyar. "Madem istiyorsun söyleyeyim; Ustamı ikna etmek için epey laf cambazlığı yapmak zorunda kaldım."
"Sırf Vordai'ye acıdığın için mi girdin bu kadar zahmete?"
"Acımak tam doğru kelime sayılmaz Garion. Adalet duygusu diyelim istersen."
"Madem ne de olsa yapacaktın, niye onunla o kadar tartıştın?"
Belgarath omuz silkerek, "Gerçekten istediğinden emin olmak istedim," dedi. "Ayrıca insanlara sana baskı yaptıklarında her istediklerini hemen yapacakmışsın hissini vermek de iyi değildir."
ipek ihtiyara hayretle bakarak, "Acıma ha, Belgarath?" dedi inanmayan bir sesle. "Sen acıyacaksın ha? Bu duyulursa şöhretin sarsılır."
BELGARIAD 4
Belgarath müthiş utanmış bir tavırla, "Bunun yayılması şart mı ipek?" dedi. "Kimsenin bilmesi gerekmez aslında."
Garion için bir kapı açılmıştı sanki, ipek haklıydı. Daha önce hiç böyle düşünmemişti, ama Belgarath'ın acımasız olduğu yolunda bir ünü vardı. Çoğu insan Ölümsüz Adamın tam bir acımasızlıkla, kimsenin tam olarak anlayamadığı belirsiz bir amaç uğruna her şeyi saplantılı bir biçimde feda edebileceğine inanıyordu. Ama bu yaptığı, tabiatındaki başka, daha yumuşak bir yanı ele vermişti. Büyücü Belgarath da insan duygusallığıyla maluldü demek ki. Bu duyguların

yedi bin yıl boyunca nasıl dehşetler ve acılarla yaralanmış olduğu düşüncesi, Garion'un üstüne çöktü birden. Dedesine yeni ve derin bir saygıyla bakmaya başladı.
Bataklığın kıyısında, sisler içinde iki yöne doğru uzanan sağlam görünüşlü bir yol vardı. "Şose," dedi ipek Garion'a yolu göstererek. "Tolnedra yollar sisteminin bir parçası." "Belgrath," dedi Tupik başını kayığın yanında sudan çıkararak. "Sağol."
"Ben olmasam da zamanla konuşmayı öğrenecektiniz Tupik," dedi ihtiyar. "Çok yaklaşmıştınız zaten."
"Belki, belki de değil," diye itiraz etti Tupik. "istemek başka, konuşmak başka."
"Yakında yalan söylemeyi de öğrenirsiniz," dedi ipek alayla. "O zaman insanlardan farkınız kalmaz."
"Yalan söyleyeceksek niye konuşalım ki?" diye sordu Tupik şaşkınlıkla. "Zamanla anlarsınız."
Tupik hafifçe kaşlarını çattı, kafasını suya daldırdı. Kayıktan biraz ötede yeniden sudan çıktı.
"Hoşçakalın," diye seslendi. "Tupik size teşekkür eder. Anne için." Sonra hiç dalga çıkarmadan kayboldu.
"Garip, küçük bir yaratık işte," diye gülümsedi Belgarath.
ipek bir çığlık atarak elini cebine daldırdı. Açık yeşil renkli bir şey elinden sıçrayarak suya daldı.
"Ne oluyor?" diye sordu Garion.
"O küçük canavar cebime kurbağa koymuş," dedi ipek ürpererek.
"Belki de sana bir hediye vermek istemiştir," dedi Belgarath.
"Kurbağamı?"
"Belki de değildir," diye sırıttı Belgarath. "Biraz ilkel, ama bir mizah anlayışının başlangıcı olabilir bu."
Bataklıkların doğu sının boyunca güneyden kuzeye giden büyük şosenin birkaç mil yukarısında bir Tolnedra konaklama yeri vardı. Akşama doğru buraya varıp, Ipek'i dehşete düşüren bir fiyata at aldılar kendilerine. Ertesi sabah, atlarını tırısa kaldırmış, Boktor'a doğru ilerliyorlardı. Bataklıkta yaşadıkları bu garip olay, Garion'u derin düşüncelere daldırmıştı. Acımanın bir tür sevgi olduğunu anlamaya başlıyordu sevgi kelimesine daha önce atfettiği dar anlamın ötesinde, daha geniş ve kapsayıcı bir duygu. Düşündükçe, sevgi kelimesinin ilk bakışta kendisiyle hiç ilgisi yokmuş gibi görünen bir sürü şeyi de içerdiğini görüyordu. Bu kavrayışı geliştikçe, tuhaf bir fikir muhayyelesine hâkim olmaya başladı. Ölümsüz dedikleri dedesi, yaşadığı yedi bin yılda insanların tahmin bile edemeyecekleri genişlikte bir sevme yeteneği geliştirmiş olmalıydı. Suratsız, huysuz dış görünüşüne rağmen Belgarath'ın tüm hayatı bu aşkın sevginin bir ifadesiydi. Atını sürerken, Garion sık sık bu garip ihtiyara baktı, insanlığın tamamen üstünde, gücü her şeye yeten, soğuk büyücü görüntüsü silindi giderek; yerini bu görüntünün ardındaki insan aldı çok karmaşık biriydi bu belki, ama çok da insancaydı.Gittikçe düzelen bir havada iki gün at sürdükten sonra Boktor'a vardılar.

BÜYÜLÜŞATO

YİRMİNCİ BOLUM

GENİŞ CADDELERDE at sürerken, Garion Boktor'un açık bir şehir olduğunu fark etti. Evlerin çoğu iki katlıydı ve bildiği diğer şehirlerdeki gibi sıkışık düzen dizilmemişlerdi. Caddeler geniş ve düzgündü ve epeyce de temizdi. İki yanı ağaçlık bir caddeden ilerlerken bu tesbitini söyledi îpek'e.
"Boktor yeni bir şehirdir," dedi îpek. "En azından görece olarak." "Ben buranın Boğaense Dras zamanından beri varolduğunu sanıyordum." "Öyle," dedi îpek. "Ama eski şehir beş yüz yıl önceki Angarak istilasında yıkıldı." "Bunu unutmuştum," dedi Garion.
"Vo Mimbre'den sonra yeniden inşa vakti geldiğinde, bunu bir fırsat olarak görüp yeniden başladılar her şeye," diye devam etti ipek. Hoşnutsuz bir ifadeyle çevresine bakınarak, "Aslında Boktor'u pek sevmem," dedi. "Dar geçitleri ve arka sokakları yoktur. Görünmeden dolaşmak neredeyse imkânsızdır." Belgarath'a döndü. "Aklıma gelmişken, merkez çarşıya girmekten kaçınsak iyi olur. Burada e-pey tanınıyorum, bütün şehre geldiğimizi haber vermenin alemi yok."
"Görünmeden geçebilecek miyiz sence?" diye sordu Garion.
"Boktor'da mı?" diye güldü îpek. "Tabii ki hayır. En az beşaltı kere görüldük bile. Casusluk burada önde gelen bir sanayi koludur. Porenn daha biz şehre girmeden öğrenmiştir geldiğimizi." îkinci kattaki bir pencereye bakarak parmaklarını Drasniya gizli dilinde oynattı. Pencerenin perdesi suçlu bir tavırla kıpırdadı. "Çok beceriksiz," dedi ipek bir eleştirmen tavrıyla. "Akademide birinci sınıf öğrencisi filan olmalı."

"Herhalde ünlü bir kişi görmek onu heyecanlandırmıştır. Sen bir efsanesin îpek, unuttun mu?"
"Gene de beceriksizliğe mazeret olamaz bu," dedi îpek. "Vaktim olsaydı akademiye uğrayıp başöğretmenle biraz konuşurdum." İçini çekti. "Kırbaçlama direği kaldırılalı beri öğrencilerin kalitesi gitgide düşüyor."
"Ne kaldırılalı beri?" diye sordu Garion dehşetle.
"Benim zamanımda, izlediği kişi tarafından görülen bir öğrenci kırbaçlanırdı," dedi ipek. "Kırbaç çok etkili bir eğitim yöntemidir Garion."
Hemen önlerinde büyük bir evin kapısı açıldı; bir düzine kadar üniformalı mızraklı asker caddeye çıkarak durdu ve onlara döndü. Başlarındaki subay yanlarına gelip kibarca selam vererek, "Prens Kheldar," dedi. "Asaletmeap saraya uğramayı lütfedip etmeyeceğinizi öğrenmek istiyor."
"Gördün mü," dedi îpek Garion'a. "Burada olduğumuzu bildiğini söylemiştim." Subaya döndü. "Sırf merakımdan soruyorum Yüzbaşım, size lütfetmeyeceğimizi söylesem ne yaparsınız?"
"Israr etmek zorunda kalırım herhalde," dedi yüzbaşı.
"Ben de öyle düşünmüştüm."
"Tevkif mi ediliyoruz?" diye sordu Garion gergin bir tavırla.
"Hayır Haşmetmeap," dedi yüzbaşı. "Ama Kraliçe Porenn mutlaka konuşmak istiyor sizinle." Belgarath'a saygıyla selam vererek, "Kadim Kişi," dedi. 'Yan kapıdan girersek fazla dikkat çekmeyiz." Askerlerine yürüme emri verdi.
"Kim olduğumuzu biliyor," diye mırıldandı Garion îpek'e.
BELGARIAD 4
"Tabii, "dedi ipek.
"Nasıl kurtulacağız bundan? Porenn bizi Riva'ya geri göndermez mi?"
"Konuşacağız," dedi Belgarath. "Porenn akıllı kadındır. Eminin ona durumu izah edebiliriz."
"Tabii Polgara tehditler savurmaya başlamamışsa," dedi ipek. "Öfkelenince hep böyle yaptığını fark ettim."
"Göreceğiz."
Kraliçe Porenn her zamankinden de güzeldi, inceliğinden belli oluyordu ki, ilk çocuğunun doğumu yakın bir zamanda gerçekleşmişti. Annelik yüzüne bir ışıltı, gözlerine bir tatmin ifadesi getirmişti. Saraya girdiklerinde onları sevgiyle selamladı ve hemen kendi özel dairesine götürdü. Kraliçenin odaları çok kadınca döşenmişti, her taraf dantellerle doluydu, pencerelerde ise pembe perdeler vardı. "Neredeydiniz?" diye sordu yalnız kaldıklarında. "Polgara keçileri kaçırmak üzere."
Belgarath omuz silkti. "iyileşir, merak etme. Riva'da neler oluyor?"
"Tabii ki sizi aramakla uğraşıyorlar," dedi Porenn. "Buraya kadar gelmeyi nasıl becerdiniz? Bütün yollar kesilmiş durumda."
"Biz herkesin önündeydik sevgili yengeciğim," diye sırıttı ipek alaycı bir tavırla. "Onlar yollan kestiğinde biz çoktan geçmiş oluyorduk."
"Bana böyle hitap etmemeni söylemiştim Kheldar," dedi Porenn. "Özür dilerim Asaletmeap," dedi ipek eğilerek; hâlâ alayla sırıtıyordu. "Seninle uğraşmak mümkün değil," dedi Porenn.
"Tabii ki öyleyim," diye cevap verdi ipek. "Cazibemin nedeni bu." Kraliçe içini çekerek, "Ne yapacağım sizi ben?" diye sordu.
"Yolumuza devam etmemize izin vereceksin," dedi Belgarath sakin bir tavırla. "Tartışacağız tabii, ama sonunda böyle olacak." Porenn ona bakakaldı.
"Sen sordun, ben de söyledim. Artık bildiğine göre rahatlamışsındır." "Sen Kheldar'dan da betersin," dedi Porenn. "Çalışmak için daha fazla vaktim oldu."
"Söz konusu bile değil," dedi kraliçe kesin bir tavırla. "Polgara'nın hemen Riva'ya geri gönderilmeniz yolunda kesin emirleri var."
Belgarath omuz silkti.
"Gidecek misiniz yani?" diye sordu Porenn şaşkınlıkla.
"Hayır," dedi Belgarath. "Gitmeyeceğiz. Polgara'nın geri gönderilmemiz yolunda kesin emirleri olduğunu söyledin. Peki öyleyse, ben de geri gönderilmememiz yolunda kesin bir emir veriyorum. Şimdi ne olacak?"
"Çok zalimsin Belgarath." "Hayat kötü."
"Ciddi ciddi kavga etmeye başlamadan önce veliahta bir bakabilir miyiz?" diye sordu ipek. Sanatkârane bir hamleydi bu. Hiçbir anne yeni doğmuş bebeğini göstererek övünme fırsatını kaçırmazdı. Kraliçe Porenn de oyuna getirildiğini fark ettiğinde, odanın köşesindeki beşiğe

dönmüştü bile. "Çok kötüsün Kheldar," dedi, ama gene de beşiğin saten örtülerini açarak hayatının merkezi haline gelmiş olan bebeği gösterdi onlara.
Drasniya Veliahtı ciddi ciddi ayak parmağını ağzına sokmaya çalışıyordu. Bir mutluluk çığlığı atan Porenn bebeğini kucağına alarak sarıldı. Sonra diğerlerine uzatarak, "Çok güzel bir oğlan, değil

mi?" diye sordu.
"Selam kuzen," dedi İpek ciddi bir tavırla. "Zamanında yetişip beni haysiyetsizliklerin en büyüğünden kurtardığın için sağol."
"Bu da ne demekti şimdi?" diye sordu Porenn kuşkuyla.
"Yani minik pembe Asaletmeapımız benim tahta çıkmam yolundaki bütün ihtimalleri ortadan kaldırmış oldu," dedi İpek. "Çok kötü bir kral olurdum Porenn. Eğer bu facia gerçekleşseydi, emin ol Drasniya da en az benim kadar acı çekerdi. Bak kaza eseri tahta çıkan Garion bile benim olabileceğimden çok daha iyi bir kral oldu."
"Aman tanrım," dedi Porenn hafifçe kızararak. "Tamamen unutmuştum." Kucağında bebeğiyle biraz sakil bir reverans yaparak, "Haşmetmeap," dedi Garion'a resmi bir tavırla.
"Asaletmeap," diye karşılık verdi Garion, Pol Teyzenin saatlerce prova ettirdiği selamı vererek.
Porenn gümüş gibi küçük bir kahkaha atarak, "Çok saçma, değil mi?" dedi. Sonra Garion'u ensesinden yakaladığı gibi çekerek yanağına sıcak bir öpücük kondurdu. Öteki kolundaki bebek keyifli bir ses çıkardı. "Sevgili Garion," dedi kraliçe. "Ne kadar büyümüşsün."
Garion buna verecek cevap bulamadı.
Kraliçe bir süre yüzünü inceledi Garion'un. "Çok şey gelmiş başına," diye gözlemledi sonra. "Val Alorn'da tanıdığım çocuk değilsin artık."
"Gelişiyor," diye onayladı Belgarath bir koltuğa oturarak. "Şu anda kaç casus dinliyor bizi Porenn?"
"Bildiğim kadarıyla iki," dedi kraliçe bebeğini beşiğine yatırırken. "Peki onları kaç casus izliyor?" diye sordu İpek gülerek.
"Bir sürü herhalde," dedi Porenn. "Saraydaki bütün casusların hesabını tutmaya kalksam, hiçbir iş gördüremezdim."
"Ağızlan sıkıdır umarım," dedi Belgarath duvarlara ve perdelere anlamlı bir tavırla bakarak."
"Tabii öyle," dedi Porenn alıngan bir tavırla. "Bizim de standartlarımız var. Amatörlerin sarayda casusluk yapmasına izin verilmez."
"Pekâlâ, işimize dönelim öyleyse. Riva'ya dönüp dönmeyeceğimiz konusunda uzun ve karmaşık bir tartışma yapmayı gerçekten istiyor musun?"
Porenn içini çekti, sonra çaresizce küçük bir kahkaha attı. "Peki, peki," dedi teslim olarak.
"Ama Polgara'ya söyleyeceğim bir mazeret bulmalısın bana."
"Ona Kitabı Mrin'deki talimatlara uymakta olduğumuzu söyle." "Kitabı Mrin'de talimat mı varmış?" diye sordu Porenn şaşkınlıkla.
"Olabilir," dedi Belgarath. "Kitabın çoğu o kadar zırva ki, kimse ne olup ne olmadığını anlayamıyor."
"Polgara'yı kandırmamı mı istiyorsun?"
"Hayır, seni kandırdığımızı sanmasını sağlamanı istiyorum. Bu farklı bir şey."
"Çok ince bir fark bu Belgarath."
"Merak etme," diye temin etti onu Belgarath. "Benim bir kötülük ettiğime inanmaya her zaman hazırdır o. Her neyse, üçümüz Garog Nadrak'a gidiyor olacağız. Polgara'ya biraz karışıklığa ihtiyacımız olduğunu söyle. Bizi aramakla vakit kaybetmeyi bıraksın da güneyde bir ordu toplasın gürültü çıkarsın epeyce. Angarakların bizim peşimize takılamayacak kadar meşgul olmalarını istiyorum."
"Garog Nadrak'ta ne işiniz var?" diye sordu Porenn merakla.
Belgarath arkasında resmi ve gayri resmi casusların cirit atmakta olduğu duvarlara manalı ma-

nalı bakarak, "Polgara ne işimiz olduğunu anlar," dedi. "Nadrak sınırında durum redir?"
"Gergin," dedi kraliçe. "Daha çatışma yok, ama dostça olmaktan da çok uzak. Aslında Nadraklar savaş istemiyorlar. Grolimler olmasaydı eminim onları tarafsız kalmaya ikna edebilirdik. Drasniyalı öldürmektense Murgo öldürmeyi tercih eder onlar."
Belgarath başını sallayarak, "Kocana söyle, Anheg'e hâkim olmasını istiyorum," diye devam etti konuşmaya. "Anheg çok zekidir, ama bazen saçmalayabiliyor. Rhodar daha tutarlıdır.

Söyle ona, güneyde şaşırtmaca istiyorum sadece, topyekun savaş değil. Alornlar bazen fazla heyecana kapılıyorlar böyle durumlarda."
"Haberini iletirim," diye söz verdi Porenn. "Ne zaman yola çıkıyorsunuz?" "Bunu açıkta bırakalım," dedi ihtiyar kraliçenin odasının duvarlarına bakarak. "Herhalde bu gece kalırsınız artık," diye ısrar etti Porenn. "Nasıl reddedebilir ki," dedi İpek dalga geçerek.
Kraliçe Porenn uzun uzun îpek'e baktı, sonra içini çekerek, "Galiba söylesem iyi olacak Kheldar," dedi. "Annen burada."
Ipek'in yüzü bembeyaz kesildi. "Burada mı? Sarayda mı yani?"
Kraliçe başıyla onayladı. "Batı kanadında kalıyor. O çok sevdiği bahçenin yanındaki daireyi verdim."
îpek'in elleri gözle görünür şekilde titremeye başlamıştı ve yüzü kül rengiydi. "Ne zamandır burada?" diye sordu boğuk bir sesle.
"Birkaç haftadır. Bebek doğmadan hemen önce geldi."
"Nasıl?"
"Aynı." Sarışın kraliçenin sesi üzüntüyle kısılmıştı. "Onu görmek zorunda olduğunu biliyorsun, değil mi?"
ipek derin bir nefes alıp omuzlarım dikleştirdi. Yüzü hâlâ acı içindeydi. "Evet, başka yolu yok," dedi kendi kendine. "Gidip şu işi halledeyim, izniniz olur mu?"
"Taba"
Dönüp karanlık bir yüzle odadan çıktı.
"Annesini sevmez mi?" diye sordu Garion.
"Çok sever," dedi kraliçe. "Ona bu kadar zor gelmesi de bu yüzden zaten. Neyse ki annesi kör." "Neyse ki de ne demek?"
"Yirmi yıl önce batı Drasniya'da salgın bir hastalık oldu," dedi Porenn. "Korkunç bir hastalıktı; sağ kalanların yüzlerinde iğrenç yaralar bırakıyordu. Prens Kheldar'ın annesi Drasniya'nın en güzel kadınlarından biriydi. Gerçeği ondan gizledik. Yüzünün ne kadar bozulmuş olduğunu bilmiyor, en azından bilmediğini umuyoruz. Kheldarla annesinin karşılaşmaları yürek paralayıcı olur hep. Sesi gördüklerini belli etmez hiç, ama gözleri..." Devam edemedi. "Bazen Drasniya'dan uzakta kalmasının nedeninin bu olduğunu düşünürüm." Kendini topladı. "Akşam yemeğini söyleyeceğim, içecek bir şeyler de söyleyeyim. Annesini gördükten sonra içkiye ihtiyacı olur Kheldar'ın."
Bir saat kadar sonra ipek döndü; döner dönmez de içmeye başladı, kararlı bir tavırla, bir an önce şuurunu kaybetmek isteyen biri gibi içiyordu.
Çok huzursuz bir geceydi Garion için. Kraliçe Porenn bebeğiyle ilgileniyor, ama bir yandan da Ipek'i kolluyordu. Belgarath sessizce koltuğunda oturuyor, ipek ise durmadan içiyordu. Sonunda yorgunluk bahanesiyle yatmaya gitti Garion.
Onu tanıdığı bir buçuk yıldan beri îpek'e ne kadar bağlandığını fark etmemişti hiç. Fare suratlı, ufak tefek Drasniyalının acı alaycılığı ve müthiş kendine güveni hep bir dayanak olmuştu onun için. I-
BÜYÜLÜŞATO
pek'in bir sürü tuhaflığı ve kötü huyu olduğundan kuşku yoktu. Gergin, karmaşık bir adamdı, ama hiç elinden bırakmadığı mizah duygusu ve işlek zekâsıyla onları bir sürü nahoş durumdan kurtarmayı bilmişti. Ancak şimdi ne mizahtan eser kalmıştı, ne de zekâdan. Ufak tefek adam çöküntünün eşiğinde gibi görünüyordu.
Her nedense, yaklaşmakta olan korkunç karşılaşma, daha da korkunç görünmeye başladı Garion'a. Torakla en sonunda karşılaştığında ipek kendisine yardım edemeyecek de olsa, Garion o karşılaşmaya kadarla berbat günler boyunca dostunun desteğine güvenmişti hep. Şimdi, bu kolaylık bile elinden alınmış gibiydi. Bir türlü uyku tutmadığı için, saatler boyu yatağında döndü durdu. En sonunda, gece yarısını geçerken kalkıp pelerinine sarındı ve ayakkabılarını bile giymeden dostunun yatıp yatmadığına bakmaya koştu.
ipek yatmamıştı. Hâlâ aynı sandalyede oturuyordu. Bira maşrapası devrilmişti, dirseklerini masadaki bira gölcüğünün içine dayamış, yüzünü ellerinin arasına almıştı. Biraz ötede, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle Drasniya'nın küçük, sansın kraliçesi oturuyordu. Garion kapıdan bakarken, Ipek'in ellerinin arasından boğuk bir hıçkınk sesi geldi. Kraliçe Porenn yüzünde yumuşak, şefkatli bir ifadeyle kalkıp Ipek'in yanına gitti, ona sanlıp başını göğsüne dayadı, ipek ona sarılıp bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

Kraliçe Porenn ağlayan ufak tefek adamın başının üstünden Garion'a baktı. Yüzünden, Ipek'in kendisine karşı hislerini bildiği belli oluyordu. Yüzünde, bu sevdiği, ama onun istediği şekilde sevmediği adama karşı çaresiz bir acıma ifadesi vardı; üstelik annesini görmenin onda yarattığı acıyı anladığı ve paylaştığı da belli oluyordu.
Garion ve Drasniya kraliçesi sessizce birbirlerine baktılar. Konuşmaya gerek yoktu, birbirlerini anlıyorlardı. Porenn en sonunda ağzını açtığında, tavrı normale dönmüştü. "Artık yatırabilirsin onu," dedi Garion'a. "Bir kere ağlamayı başardıktan sonra geçer."
Ertesi sabah sarayı terk edip doğuya giden bir kervana katıldılar. Boktor'un ötesindeki Drasniya bozkırları ıssızdı. Kuzey Kervan Yolu, üzerlerinde pek az bitki ve ot biten alçak, yumuşak tepelerin arasından dolaşarak uzayıp gidiyordu. Bahar ortası olmasına rağmen bozkırlarda pek hissedilmiyordu bu; buralara mevsimler pek dokunmuyordu sanki. Kutup buzlarından gelen rüzgârda hâlâ kış kokusu vardı.
îpek sessizce sürüyordu atını, gözleri yerdeydi; Garion bunun kederden mi yoksa akşamdan kalmalıktan mı olduğunu anlayamıyordu. Belgarath da sessizdi; üçü de yalnızca Drasniyalı tüccarın katırlarının çıngırakları eşliğinde at sürüyorlardı.
Öğleye doğru ipek silkinip etrafına bakındı; gözleri kan çanağı gibiydi, ama dikkatliydi en azından. "Kimse yanına içecek bir şey almayı akıl etti mi?" diye sordu. "Dün gece yeteri kadar içmedin mi?" diye sordu Belgarath. "O eğlence içindi. Şimdi ilaç için içki istiyorum." "Su olur mu?" diye sordu Garion. "Susadım Garion, yıkanmak istemiyorum." "Al," dedi Belgarath acı içindeki adama bir şarap matarası uzatarak. "Ama fazla abartma."
"Güven bana," dedi İpek koca bir yudum alarak. Ürpererek suratını buruşturdu. "Nereden satın aldın bunu? Biri içinde eski ayakkabılarını kaynatmış gibi bir tadı var."
"istemiyorsan içme."
"Korkarım başka çarem yok." ipek bir yudum daha alarak mataranın tapasını kapattı ve Belgarath'a geri verdi. Ekşi bir suratla bozkırlara bakındı. "Pek değişmemiş," dedi sonra.
"Drasniya'nın gezmeye değer bir yanı yoktur maalesef. Ya çok rutubetlidir, ya da çok kurudur." Buz gibi rüzgârda Ürpererek, "Gezinen biriki ren geyiğinden başka, kutupla aramızdaki rüzgârı kesecek bir şey olmadığını biliyor muydunuz?" diye sordu.
BELGARIAD 4
Garion rahatlamaya başladı. Akşam yaklaştıkça Ipek'in yorumlan ve alaylan giderek açıldı. Kervan gece vakti mola verdiğinde, tamamen eski haline dönmüştü.
BÜYÜLÜŞATO
YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
KERVAN katır çıngıraklarının hüzünlü sesleri eşliğinde, doğu Drasniya'nın çıplak bozkırlarından ağır ağır ilerledi. Minik, pembe çiçekler açan seyrek çalılıklar, alçak tepelerin orasında burasında renkli lekeler oluşturuyordu. Gök buluÜanmıştı; hiç kesilmeyen rüzgâr, hep kuzeyden esiyordu.
Garion'un ruh hali de etrafındaki bozkır kadar kasvetliydi. Kendisinden gizleyemeyeceği bir gerçekle karşı karşıyaydı. Gittikleri her mil, onu Mallorya'ya, Torakla karşılaşmasına yaklaştırıyordu. Sırtındaki koca kılıcın kabzasına takılı olan Taş'ın kulaklarını dolduran fısıltı halindeki şarkısı bile güven veremiyordu ona. Torak bir tanrıydı ölümsüzdü, yaralanamazdı; daha tam yetişkin bile sayılamayacak olan Garion ise, onunla ölümüne dövüşmek için Mallorya'ya gidiyordu. Ölüm kelimesini düşünmemek için çaba harcıyordu Garion. Zedar'ı ve Taş'ı ararken bir ihtimal olarak karşısına çıkmıştı gerçi, a-ma şimdi kesin gibiydi. Torak ile tek başına karşılaşacaktı, Mandorallen, Barak ya da Hettar üstün yetenekleri ve savaşçılıklarıyla yardımına koşamazlardı; Belgarath ya da Pol Teyze büyü güçleriyle müdahale edemezlerdi; ipek kaçması için zekice bir oyun oynayamazdı. Karanlık Tanrı, dev cüssesiyle ve öfkeyle, kan isteyerek saldıracaktı üstüne. Garion uyumaktan bile korkmaya başladı, çünkü uyku bir türlü kurtulamadığı ve her gününü bir öncekinden beter hale getiren kâbuslar demekti.
Korkuyordu. Korku her geçen gün daha beter oluyor, ağzında ekşi bir tat bırakıyordu. Kaçmayı her şeyden fazla istiyordu, ama kaçamayacağını biliyordu. Kaçabileceği bir yer bile bilmiyordu. Dünyada saklanabileceği tek yer yoktu. Kaçmaya kalkışsa tanrılar onu arayıp bulur, zamanın başından beri gerçekleşmesi yazgılı olan o karşılaşmaya götürürlerdi elinden tutarak. Kurtuluş yoktu; korkudan perişan halde, kaderine gidiyordu Garion.
Eyerinde uyukluyor gibi görünse de uyumayan Belgarath, onu dikkatle izleyerek, Garion'un korkusunun zirveye ulaşmasını bekledi konuşmaya başlamak için. Derken, kurşun grisi

gökyüzünün etraflarındaki bozkırlar kadar kasvetli göründüğü bir gün, atını Garion'a yanaştırarak, "Konuşmak istiyor musun?" diye sordu.
"Ne faydası var ki dede?"
"Bir faydası olabilir.'" ,
"Hiçbir şeyin faydası yok. Beni öldürecek."
"Bunun kaçınılmaz olduğunu düşünseydim, senin bu yolculuğa çıkmana asla izin vermezdim."
"Bir tanrıyla nasıl savaşabilirim ki?" "Cesaretle," dedi Belgarath, ama bu cevabı pek faydalı olmadı. "Geçmişte çok gereksiz anlarda cesaretini gösterdin. Pek değiştiğini de sanmıyorum."
"Çok korkuyorum dede," dedi Garion boğuk bir sesle. "Galiba Mandorallen'in ne hissettiğini anlıyorum şimdi. Korku o kadar kötü ki, yaşayamıyorum onunla."
"Sandığından daha güçlüsün sen. Gerekirse yaşarsın." Garion düşünmeye çalıştı, ama bunun da bir faydası yoktu. "Neye benziyor?" diye sordu ansızın ölümcül bir merakla.
"Kim?"
"Torak."
"Küstah. Ondan hiç hoşlanmamıştım zaten."
"Ctuchik ya da Aşarak gibi mi?"
"Hayır. Onlar Torak'a benzemeye çalışıyorlardı. Başaramıyorlardı tabii, ama çalışıyorlardı. Bir

faydası olacaksa söyleyeyim, Torak da en azından senin kadar korkuyordur şimdi. Kim olduğunu biliyor. Karşılaştığınızda, karşısında Garion adlı Sendaryalı bulaşıkçı bir oğlan görmeyecek; Riva Kralı Belgarion'u görecek, kanına susamış olan Riva Kralının Kılıcını görecek. Tabii Aldur Taşı'nı da görecek ki bu onu her şeyden fazla korkutur."
"Onunla ilk ne zaman karşılaşmıştın?" Garion birden ihtiyarın konuşmasını, ona eskiden olduğu gibi öyküler anlatmasını istediğini fark etti. Öyküler faydalı oluyordu; bir öykünün içinde kendini kaybedebiliyordu ve bir süre için de olsa her şey daha tahammül edilebilir gelebiliyordu.
Belgarath kısa, beyaz sakalını kaşıyarak, "Dur bakayım," dedi.
"Galiba ilk kez Vadi'deydi. Çok uzun zaman önceydi ama. Diğerleri de oradaydılar; Belzedar, Beldin, hepsi. Her birimiz kendi işlerimizle uğraşıyorduk. Ustamız Taşla birlikte kulesine çekilmişti; bazen aylarca onu görmüyorduk.
"Derken bir gün bir yabancı geldi. Benimle aynı boydaydı, ama üç yüz metre boyundaymış gibi yürüyordu. Siyah saçlıydı, cildi ise bembeyazdı; gözleri ise hatırladığım kadarıyla yeşil gibiydi. Yüzü son derece güzeldi, saçları ise taramak için çok zaman harcamış gibi duruyordu. Cebinde hep bir aynayla gezen tipler vardır ya, işte öyle biriydi."
"Ne dedi?" diye sordu Garion.
"Ha," dedi Belgarath, "yanımıza yaklaşıp, 'Kardeşimle, Ustanızla görüşeceğim,' dedi. Tavrından hiç hazzetmedim. Sanki uşağıymışız gibi davrandı bize, bu kusuru hep vardı zaten. Ama Ustam epeyce zorlukla da olsa bana biraz nezaket kuralı öğretmişti. 'Ustama geldiğinizi bildireyim,' dedim elimden geldiğince kibar bir tavırla.
'"Lüzumu yok Belgarath,' dedi o sinir bozucu, küstah tavrıyla. 'Kardeşim burada olduğumu biliyor."1
"Adını nereden biliyormuş dede?"
Belgarath omuz silkerek, "Bunu hiçbir zaman öğrenemedim," dedi. "Herhalde Ustam onunla ve diğer tanrılarla temas halindeydi ve zaman zaman bizden bahsediyordu. Her neyse, bu pek güzel misafirimizi Ustamın kulesine götürdüm, yolda da hiç konuşmaya kalkışmadım. Vardığımızda dik dik yüzüme bakarak, 'Hizmetine teşekkür kabilinden bir tavsiyede bulunayım Belgarath,' dedi. 'Haddini aşmaya kalkışma. Benim hakkımda karar vermek senin haddin değil. Bir daha karşılaştığımızda bunu hatırlayıp münasip şekilde davranırsan, senin hayrına olur.'
"Tavsiyeniz için sağolun,' dedim kabul edeyim ki biraz ters bir tavırla. 'Başka bir arzunuz var mı?'
'"Küstahsın Belgarath, dedi bana. 'Belki bir gün vakit ayırıp sana adabı muaşeret dersi veririm.' Sonra kuleye girdi. Gördüğün gibi Torakla ben daha baştan iyi başlamamıştık. Ben onun tavrından hoşlanmamıştım, o da benimkinden."
"Sonra ne oldu?" diye sordu Garion. Merakı korkusunu bastırmaya başlamıştı.
"Hikâyeyi biliyorsun," dedi Belgarath. "Torak kuleye çıkıp Aldurla konuştu. Derken işler kontrolden çıktı ve Torak Ustama vurup Taş'ı çaldı." ihtiyarın yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Onu bir daha gördüğümde o kadar güzel değildi artık," diye devam etti kindar bir keyifle. "Taş

onu yaktıktan ve mahvolmuş yüzünü gizlemek için çelik bir maske takmaya başladıktan sonraydı."
Hikâyenin cazibesine kapılan ipek de yanlarında sürmeye başlamıştı atını. "Sonra ne yaptın?" diye sordu. "Torak Taş'ı çaldıktan sonra yani?"
"Ustamız bizi diğer tanrıları uyarmaya yolladı," diye cevap verdi Belgarath. "Benim Belar'ı bulmam gerekiyordu. Belak kuzeyde bir yerlerde, Alornlarla vakit geçiriyordu. O zamanlar Belar genç bir tanrıydı ve gençlerle eğlenmeyi seviyordu. Alorn kızları hep onun kendilerini ziyaret ettiğini görürlerdi rüyalarında, o da mümkün olduğu kadar çok rüyayı gerçek kılmak için çabalardı en azından ben öyle duydum."
BÜYÜLÜŞATO
"Ben bunu hiç duymamıştım," dedi îpek hayretle. "Belki de dedikodudur," dedi Belgarath.
"Buldun mu onu peki?" diye sordu Garion.
"Epey vaktimi aldı onu bulmak. O zaman dünyanın şekli farklıydı. Bugünkü Algarya doğuya kadar uzanıyordu, binlerce fersahlık açık çayırlık arazi. Önce kartal sureti aldım, ama bu pek işe yaramadı."
"Uygun görünüyor aslında," dedi îpek.
"Yüksekler beni biraz huzursuz eder," diye cevap verdi ihtiyar." Ayrıca yerdeki şeyler de hep dikkatimi dağıtıyordu. Yere süzülüp bir şeyler öldürme konusunda müthiş bir dürtü vardı içimde. Aldığımız şekillerin karakteri zihnimize egemen olmaya başlar bir süre sonra; kartal da pek güzel görünmesine rağmen çok aptal bir kuştur. Sonunda bundan vazgeçip kurt suretine girdim. Çok daha iyi oldu tabii. Dikkatimi dağıtan tek şey, oynaşmak isteyen genç bir dişi kurt oldu." Bunu söylerken gözleri kısılmış, sesi değişmişti.
"Belgarath!" diye baylardı İpek dehşet içinde.
"Hemen karar verme bakalım îpek. Durumu ahlaki açıdan değerlendirdiğimde, baba olmanın pek hoş bir şey olabileceğine, ama yedisekiz kurt yavrusuna sahip olmanın ileride insanı mahcup duruma düşüreceğine karar verdim. Tekliflerini kabul etmedim, ama o kuzeye, Ayı Tanrının Atomlarla birlikte yaşadığı yere kadar yanımdan ayrılmadı." Durup yeşilgri bozkıra baktı yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle. Garion ihtiyara söylemediği önemli bir şey olduğunu anladı hemen.
"Her neyse," dedi Belgarath. "Belar bizimle Vadi'ye gelip diğer tanrılarla toplantıya katıldı ve Torakla Angaraklarına savaş açmaya karar verdiler. Her şey bununla başladı. Dünya bir daha da eski haline dönmedi."
"Kurta ne oldu?" diye sordu Garion, dedesinin lafı değiştirme çabalarını fark ederek.
"Benimle kaldı," dedi Belgarath sakin bir tavırla. "Kulemde günlerce oturup beni seyrederdi, îlginç bir mantığı vardı, yorumlan ise bazen pek şaşırtıcı olabiliyordu."
"Yorumlan mı?" dedi İpek. "Konuşuyor muydu?"
"Kurtlann üslubunca konuşuyordu. Birlikte yolculuk ederken nasıl konuştuklannı öğrenmiştim. Kısa ve özlü, çok da güzel bir dildir. Kurtlar çok zarif, hatta şairane olabilirler; bir kere kelimeleri kullanmadan konuşmalanna alışırsan tabii."
"Seninle ne kadar kaldı?" diye sordu Garion.
"Çok uzun bir süre," dedi Belgarath. "Bunu ona sormuştum bir keresinde. O çileden çıkana alışkanlığıyla, başka bir soruyla cevap verdi bana. "Kurtlar için zaman nedir ki?" dedi. Bir hesap yaptım ve bin yılı aşkın bir süredir benimle birlikte olduğunu fark ettim. Ben hayrete kapılmıştım, ama o aldırmadı. "Kurtlar ne kadar yaşamayı seçerlerse, o kadar yaşarlar," dedi sadece. Sonra bir gün, şimdi hatırlamadığım bir nedenle suret değiştirirken gördü beni; benim için de huzurun sonu oldu bu. "Böyle yapılıyormuş demek," dedi ve anında kar beyazı bir baykuşa dönüştü. Beni şaşırtmaktan pek hoşlanırdı. Başımı çevirdiğimde ne suret alacağını hiç bilemezdim. Ama en çok sevdiği, baykuş suretiydi. Bundan birkaç yıl sonra beni terk etti. Hayretle onu özlediğimi fark ettim. Çok uzun bir süre birlikte olmuştuk." Gene susup uzaklara baktı.
"Onu bir daha gördün mü?" diye sordu Garion.
Belgarath başıyla onaylayarak, "Hiç vazgeçer mi o," dedi. "Ama başta anlayamadım tabii. Ustamın verdiği bir işi yapmak için Vadi'nin kuzeyinde bir yere giderken, bir dere kıyısındaki bir korulukta küçük, saman çatılı bir kulübeye rast geldim. Poledra adlı bir kadın yaşıyordu kulübede, siyah saçlı, altın gözlü bir kadın. Tanıştık, bir süre sonra da evlendik. Polgara ile Beldaran'ın annesidir Poledra.
"Hani kurdu daha sonra da görmüştün?" diye üsteledi Garion.

BELGARIAD 4
"Dikkatli dinlemiyorsun Garion," dedi ihtiyar torununa bakarak. Gözlerinde derin ve çok eski bir acı vardı ihtiyar yaşadıkça orada kalacak olan bir acı. "Yani..?"
"Bunu kabul etmek benim için de kolay olmadı. Poledra çok sabırlı ve kararlıydı. Onu kurt suretinde eş olarak kabul etmeyeceğimi anlayınca, başka bir suret buldu kendine. Sonunda istediğini elde etti." Belgarath içini çekti.
"Pol Teyzenin annesi bir kurt muydu yani?" dedi Garion dehşetle.
"Hayır Garion," dedi Belgarath sükûnetle. "Çok güzel bir kadındı. Suret değişikliği mutlaktır."
"Ama... Ama, başta kurtmuş..."
"Eee?"
"Ama..." Bu fikir korkunç geliyordu Garion'a.
"Önyargılarına kapılma," dedi Belgarath.
Garion bu fikre kendini alıştırmaya çalıştıysa da başaramadı; her nedense korkunç geliyordu bu ona. "Kusura bakma," dedi sonunda, "ama ne dersen de, tabiata aykırı bu."
"Garion," dedi ihtiyar sıkıntılı bir ifadeyle, "bizim yaptığımız her şey tabiata aykırı. Zihninle kayaları oynatmak dünyadaki en doğal şey sayılmaz eğer düşünürsen."
"Ama bu farklı," diye itiraz etti Garion. "Dede, bir kurtla evlenmişsin ve ondan çocukların olmuş. Nasıl yapabildin bunu?"
Belgarath içini çekerek başını salladı. "Sen çok inatçı bir çocuksun Garion," dedi sonra. "Anlaşılan bu tecrübeyi yaşamadan asla anlayamayacaksın. Gel şu tepenin arkasına gidelim de sana nasıl yapılacağını göstereyim. Kervandaki başka insanları korkutmaya gerek yok."
"Ben de gelebilir miyim?" dedi ipek. Burnu merakla titriyordu.
"Fena fikir değil," dedi Belgarath. "Atlan tutarsın sen de. Atlar kurtların yanında paniğe kapılırlar."
Kurşuni gökyüzü altında atlarına atlayıp, alçak, çalılarla kaplı bir tepenin ardına dolandılar. Tepenin hemen arkasındaki alçak bir vadiciğe geldiklerinde, "Burası iyi," dedi Belgarath, atını durdurup yere atlayarak. Vadicik baharda yeşermiş çimenle kaplıydı.
"Bütün mesele, zihninde hayvanın suretini yaratmak," dedi Belgarath. "Bütün ayrıntılarıyla. Sonra iradeni içeri, kendine yöneltip, değişerek o surete uyduracaksın bedenini."
Garion anlamayarak kaşlarını çattı.
"Kelimelerle anlatmak çok uzun sürecek," dedi Belgarath. "Bak, gözlerinle olduğu kadar zihninle de izle."Daha önce de görmüş olduğu gri kurt sureti birden Garion'un gözlerinin önüne geliverdi. Kırçıllı burnunu ve gümüş rengi kürkünü açıkça görebiliyordu. Sonra çağlayarak akan bir şeyler ve yankılı bir gürleme sesi duydu. Bir an için kurt sureti Belgarath'ın suretiyle karışmış olarak göründü, sanki i-kisi de uzayda aynı yeri işgal etmeye çalışıyormuşlar gibi. Sonra Belgarath yokoldu ve sadece kurt kaldı.
îpek bir ıslık çalarak, korkan atların dizginlerini sıkıca yakaladı.
Belgarath yeniden değişip sıradan görünüşlü, pas rengi tunik ve gri pelerin giymiş bir ihtiyar oldu. "Anladın mı?" diye sordu Garion'a.
"Galiba," dedi Garion, biraz kuşkuyla.
"Dene. Ben seni adım adım yönlendireceğim."
Garion zihninde kurt imgesini oluşturmaya başladı.
"Tırnakları unutma," dedi Belgarath. "Önemsiz gibi görünürler ama aslında çok önemlidirler."
BÜYÜLÜŞATO
Garion tırnaklan ekledi.
"Kuyruk çok kısa."
"Garion onu da düzeltti.
"Oldu gibi. Şimdi kendini bu suretin içine sok."
Garion iradesini işe koşarak, "Değiş," dedi.
Vücudu sıvılaşmış gibi oldu sanki; değişerek zihnindeki kurt imgesinin içine aktı. Çağlama hissi geçince nefes nefese arka ayaklarının üstüne oturdu. Kendini çok tuhaf hissediyordu.
"Kalk da sana bir bakayım," dedi Belgarath.
Garion kalkıp dört ayak üzerinde durdu. Kuyruğu özellikle çok tuhaf geliyordu ona.
"Arka bacaklar uzun olmuş," dedi Belgarath bir eleştirmen edasıyla.
Garion hemen itiraz edip bunun ilk denemesi olduğunu söylemeye çalıştıysa da, sesi bir dizi i-nilti ve havlama şeklinde çıktı.
"Yapma," dedi Belgarath. "Yeni doğmuş bir yavru gibi sesler çıkarıyorsun. Değiş tekrar."

Garion değişti.
"Elbiseleriniz nereye gidiyor?" diye sordu ipek.
"Yanımızdalar," dedi Belgarath. "Ama aynı zamanda da değiller. Aslında açıklaması biraz zor. Beldin bir keresinde elbiselerin tam olarak nerede olduğunu hesaplamaya çalışmıştı. Cevabı bulduğunu iddia etti, ama teorinin tamamını asla anlayamadım. Beldin benden daha zekidir, açıklamaları da bazen biraz abartılı olur. Her neyse, eski halimize döndüğümüzde elbiselerimiz de eski haline dönüyor kısacası."
"Garion'un kılıcı da mı?" diye sordu ipek. "Taş da mı?"
ihtiyar başıyla onayladı.
"Taş'ın böyle boşlukta, tabir caizse sahipsiz dolanması tehlikeli değil mi peki?"
"Sahipsiz değil ki. Orada hâlâ, ama aynı zamanda da değil."
"Öyle diyorsan öyle olsun," dedi ipek biraz kuşkuyla.
"Bir daha dene Garion," dedi Belgarath.
Garion, kurt sureti dedesini tatmin edene kadar birkaç kez ileri geri değişti.
Sonunda, "Sen atlarla kal," dedi ihtiyar Ipek'e. "Biraz sonra döneriz." Titreşip büyük gri kurda dönüştü. "Haydi biraz koşalım," dedi Garion'a. Söylediklerinin anlamı doğruca zihninden Garion'a aktarılmıştı; yalnızca birkaç baş ve kulak hareketiyle birkaç havlama sesi çıkarmıştı bunu yapmak için. Garion birden kurtlardaki sürü bağının neden bu kadar güçlü olduğunu anladı. Çünkü kelimenin tam anlamıyla birbirlerinin zihninin içindeydiler. Birinin gördüğünü hepsi görüyor, birinin hissettiğini hepsi hissediyordu.
"Nereye koşacağız?" diye sordu Garion. Kurt diline bu kadar kolay alışması onu pek de şaşırtmamıştı.
"Belli bir yere değil. Biraz hamlığımı gidermek istiyorum sadece. Bunu der demez, inanılmaz bir süratle ileri atıldı gri kurt.
Başta kuyruk ciddi bir sorun oluşturuyordu. Garion kuyruğu olduğunu unutuyor, sağa sola sallanan kuyruk da dengesini bozuyordu. Kullanmasını öğrendiğinde ise ihtiyar kurt gri yeşil bozlarda kaybolmak üzereydi. Ama bir süre sonra, Garion toprağın üzerinde neredeyse uçarcasına ilerlediğini fark etti. Vücudunu bir toplayıp bir gererek ilerlerken, pençeleri yere değiniyordu neredeyse. Kurtların koşma hareketinin ne kadar ekonomik olduğunu düşündü. Bacaklarıyla değil tüm vücuduyla koşuyordu. Gerekirse günler boyu hiç yorulmadan koşabileceğine kanaat getirdi.
BELGARIAD 4
Bozkır da farklı görünmeye başlamıştı gözüne. Üstündeki ölü gökyüzü kadar boş ve çorak görünen topraklar, şimdi hayat kaynıyordu. Fareler, kovuklarına kaçışan sincaplar, çalılar arasında korkudan donakalmış tavşanlar, o tırnaklarını toprağa gömerek koşarken, geçişini seyrediyorlardı. Sessiz ve yeni gövdesinin gücü ve özgürlüğünün keyfini çıkarmaya başladı. Ovaların efendisiydi o, bütün yaratıklar ona yol açıyorlardı.
Derken yalnız olmadığını fark etti. Başka bir kurt daha koşuyordu yanında; maddi değilmiş gibi görünen, çevresinde mavi bir ışık oynaşan bir kurt. "Nereye kadar koşacaksın?" diye sordu bu yeni kurt ona, kurtların üslubunca.
"istersen durabiliriz," dedi Garion kibarca, hızını keserek.
"Koşmazken konuşmak daha kolay," dedi dişi kurt. Durup arka ayaklarının üstüne oturdu. Garion da durdu. "Sen Poledra'sın, değil mi?" Kurt dilinin inceliklerini henüz bilmediği için doğruca sormuşu bunu.
"Kurtların isme ihtiyacı yoktur," dedi dişi kurt. "O da bu konuda çok dertlenirdi."
Çocukluğundan beri zihninde duyduğu sese benzemiyordu bu pek. Aslında duymuyordu da, onun demek istediğini tam olarak biliyordu sanki.
"Dedem mi?"
"Başka kim olacak, insanların nesneleri kategorize edip hepsine isim vermeye ihtiyacı var. Böylece bazı çok önemli şeyleri gözden kaçırıyorlar."
"Nasıl oluyor da buradasın? Sen... Şey değil miydin..?"
"Ölü mü demek istiyorsun. Söylemekten korkma. Alt tarafı bir kelime o da. Herhalde ölüyümdür, gerçi pek farklı hissetmiyorum kendimi ama."
"Birinin seni çağırmak için bir şey yapması gerekmiyor mu?" diye sordu Garion. "Hani Pol Teyzenin Ulgo dağlarında Grul ile dövüşürken yaptığı gibi."
"Şart değil. Öyle de çağrılabilirim, ama gerekirse kendim de yapabilirim." Merakla baktı Garion'a. "Bütün bunlar kafanı karıştırıyor, değil mi?"

"Neler?"
"Her şey. Kim olduğun, kim olduğumuz, yapman gerekenler."
"Biraz," diye kabullendi Garion.
"Bakalım açıklayabilecek miyim. O'nu ele alalım mesela. Ben onu asla bir insan gibi görmedim aslında. Kurt bir yanı var kesinlikle. Hep insan suretinde doğmuş olmasının bir hata olduğuna inanmışımda*. Belki de yapması gereken şeylerden ötürü. Ama suret aslında hiç önemli değildir."
"Öyle mi?"
"Sen önemli mi sanıyordun?" Güler gibiydi. "Bak, göstereyim sana. Haydi değişelim." Havada titreşti ve Garion'un gözleri önünde esmer, altın gözlü bir kadına dönüştü. Üzerinde dümdüz, kahverengi bir entari vardı.
Garion da silkinip doğal haline döndü.
"Şimdi farklı mıyım Belgarion?" diye sordu Poledra. "Kurt ya da kadın olarak aynı kişi değil miyim?"
Garion anladı birdenbire. "Sana büyükanne diyebilir miyim?" diye sordu biraz utanarak. "Seni mutlu edecekse de," dedi kadın. "Tam doğru değil gerçi." "Biliyorum," dedi Garion, "ama böyle daha rahat edeceğim." "En sonunda kim olduğunu kabul ettin mi?" "Başka seçeneğim var mıydı?"
BÜYÜLÜŞATO
"Ama yapman gereken şey seni korkutuyor, öyle mi?"
Sessizce başını salladı Garion.
"Yalnız olmayacağını biliyorsun, değil mi?"
Garion hızla başını kaldırdı. "Ama Kitapta diyordu ki..."
"Kitap gereken her şeyi söylemez," dedi Poledra. "Torakla karşılaşman aslında, iki devasa, karşıt gücün bir araya gelmesi, ikiniz bu güçlerin temsilcilerisiniz yalnızca. Karşılaşmanızda o kadar büyük güçler devreye girecek ki, sen de, Torak da olanların nededeyse bir ayrıntısı olarak kalacaksınız."
"Niye benim yerime bir başkası yapmıyor o zaman," dedi Garion hemen. "Benden daha uygun biri?"
"Neredeyse dedim," diye düzeltti Poledra. "Senin olman şart, Torak ise baştan beri şarttı zaten. Bu güçlerin çarpışmasını sağlayacak aracılarsınız siz. En sonunda olduğunda, aslında ne kadar kolay olduğunu görüp şaşıracaksın."
"Kazanacak mıyım?"
"Bilmiyorum. Evrenin kendisi bile bilmiyor. Zaten o yüzden karşılaşıyorsunuz. Eğer sonucu bilseydik, karşılaşma da gereksiz olurdu." Etrafına bakındı. "Belgarath dönüyor. Benim gitmem lazım."
"Neden?"
"Benim varlığım ona acı veriyor tahmin edebileceğinden de çok."
"Çünkü..." Nasıl diyeceğini bilemediği için yanda bıraktı sözü.
"Başkalarından çok daha yakındık birbirimize. Çok da uzun bir süre boyunca birlikte olduk. Bazen aslında hiç ayrılmamış olduğumuzu anlamasını istiyorum. Ama belki de daha erken bunun için."
"Bin yıl oldu büyükanne."
"Kurtlar için zaman nedir ki," diye sordu Poledra. "Kurtların eşleşmesi kalıcıdır, ayrılık acısı da kalıcıdır o yüzden. Belki bir gün..." Üzüntüyle yanda bıraktı sözünü, sonra içini çekti. "Ben gider gitmez yeniden kurt ol. Belgarath birlikte avlanmanızı isteyecektir. Âdettir bu. Kurt suretine dönünce anlayacaksın."
Garion başını sallayarak kafasında kurt imgesini oluşturmaya başladı.
"Bir şey daha söyleyeceğim Belgarion."
"Söyle büyükanne."
"Seni sevdiğimi biliyorsun."
"Ben de seni seviyorum büyükanne."
Sonra Poledra kayboldu. Garion içini çekerek yeniden kurda dönüştü. Sonra da kalkıp Belgarath'a avında eşlik etmeye koştu.
BELGARIAD 4
YİRMİ İKİNCİ BOLUM

PRENSES CENEDRA düşünceliydi, hatta derin düşüncelere dalmış bile denilebilirdi Sık sık tekrarlanan öfke krizlerinin yarattığı karmaşa pek hoşuna gitse de, artık bunlara bir son verip Ga-rıon'la barışma vaktinin geldiğine karar vermişti istemeye istemeye Evleniyorlardı en nihayet, o yüzden kesinlikle gerekli olmadığı surece adamcağızı fazla üzmemeliydi. Çıkardığı küçük facialar, mevkii Garıon dan aşağı olmasına rağmen evliliğe onun altında bir konumda girmeyeceği gerçeğini kesin bir şekilde ortaya koymuştu, butun istediği de buydu zaten Ganonla evlenmek, hiç de iddia ettiği kadar kotu bir şey değildi aslında Onu seviyordu ne de olsa, artık ilişkilerinin nasıl yürüyeceği de Garıon'un kafasına dank ettiğine göre, her şey büyük ölçüde yolunda gidebilirdi Gün içinde Ganon'u bulup barışmaya karar verdi

Bu bahar sabahında dikkatinin büyük bolumu protokol hakkında bir kitaba ve çıkarmakta olduğu bir çizelgeye yönelmişti Aynı zamanda hem Tolnedra imparatorluk Prensesi, hem de Riva Kraliçesi olduğu için, tabu ki imparatorluktaki butun hanedanların butun granduşeslerının üstündeydi mevkii Çerek Kraliçesi İslena ve Algarya Kraliçesi Sılar'm da üstünde olduğundan kuşkusu yoktu Ama Maya-serana'nın Arendıya tahtının ortağı olması bazı sorunlar yaratıyordu Onunla eşit statüde olmaları ihtimali yüksekti Ce'Nedra Büyükelçi Valgon'a bir not yazdı Tol Honeth'dekı protokol şefine bu konuda a-raştırma yapmasını söylemesi için. Çizelgeyi inceledikçe gülümsemesi yayıldıkça yayılıyordu Leydi Polgara ve Sendarya'nın küçük kraliçesi Layla hariç Layla o kadar şekerdi ki herkes ona boyun eğiyordu keyifle Batı'dakı tüm soylu kadınlardan ya ustun ya da bazılarına eşit olduğuna karar verdi Ce'Nedra

Ansızın o kadar müthiş bir gokgurultusu patladı ki, Hısann duvarları sarsıldı. Ce'Nedra hayretle pencereden dışarı baktı. Parlak, güneşli bir sabahtı. Fırtına da nereden çıkmıştı şimdi? ikinci bir gümbürtü sessizliği yırttı; koridorlardan korku dolu mırıltılar yükselmeye başladı. Prenses küçük gümüş çıngırağını çalarak hizmetçisini çağırdı.

"Git ne olduğunu öğren," dedi kıza; sonra tekrar çizelgesini incelemeye koyuldu. Ancak yeni bir gökgürültüsü patladı; koridorda karmaşa ve haykırışlar yükseldi. Olamazdı! Bütün bu gürültü arasında nasıl çalışabilirdi ki? Öfkeyle ayağa fırlayıp kapıya koştu.

Dışarıda insanlar koşuşuyor, aslında kaçışıyorlardı. Koridorun biraz aşağısında Sendarya Kraliçesi Layla dehşetten irileşmiş gözlerle Leydi Polgara'nın özel dairesinden fırladı; tacı neredeyse düşmek üzereydi.

"Neler oluyor Haşmetmeap?" diye sordu Ce'Nedra minik kraliçeye.

"Polgara!" dedi Kraliçe Layla nefes nefese, kaçmaya çalışırken sendeleyerek. "Her şeyi tahrip ediyor!"

"Leydi Polgara mı?"

Yeni bir gümbürtüyle sarsılan küçük kraliçe dehşetle Ce'Nedra'ya sarıldı. "Lütfen gidip ne olduğunu öğren Ce'Nedra. Bütün kaleyi yıkmadan durdur onu."

"Ben mi?"

"Senin sözünü dinler. Seni seviyor. Durdur onu."

Ce'Nedra durup başına gelebilecekleri düşünmeden Leydi Polgara'nın kapısına koşup içeri

BÜYÜLÜŞATO

baktı. Daire harabeye dönmüştü. Mobilyalar tepetaklak olmuş, duvar halıları yere inmiş, pencereler kırılmıştı; odanın içi duman doluydu. Hayatı boyunca epey sinir krizi geçirmiş olan Ce'Nedra, bu işin bir sanat olduğunu bilirdi; ama Polgara'nın dairesindeki facia o kadar büyüktü ki, artık sanatı aşmış, doğal afet haline gelmeye başlamıştı. Leydi Polgara odanın ortasında gözleri iri iri açılmış, üstü başı perişan bir halde duruyor, bir düzine dilde birden lanetler okuyordu. Bir elinde bumburuşuk olmuş bir kâğıt parçası vardı, öteki elini pençe gibi ileri uzatmıştı; avucunda yoktan varettiği ve öfkesiyle beslediği parlak bir enerji topu duruyordu. Polgara yeni bir tirada başladığında prenses dehşet içinde durup bekledi. Korkunç küfürler alçak, kontralto bir sesle başlıyor, sonra müthiş bir kreşendoyla yükselerek en tiz perdelere ve ötesine gidiyordu. Sesi çıkmaz hale gelince, Polgara elindeki enerji küresiyle havayı dövmeye başladı; okuduğu her laneti vurgulamak istercesine, parmaklarından bir şimşek patlıyor ve karşısına ne çıkarsa berhava ediyordu. Bir dizi berbat küfürle birlikte, dizili duran altı çay fincanını infilak ettirdi; sonra sistemli bir şekilde başa dönerek altlarındaki tabaklan da parçaladı. Sonradan aklına gelmiş gibi, hepsinin üstünde durduğu masayı da paramparça etti sonunda.

Ce'Nedra hemen arkasında bir dehşet nidası duydu. Yüzünden bütün kan çekilmiş olan Kral Anheg, kapıdan içeri bir göz attıktan sonra dönüp kaçmaya başladı.

"Leydi Polgara," dedi Ce'Nedra büyücüye; onu akıl yoluna davet etmek değildi niyeti, olsa olsa tahribatı biraz azaltmaya çalışıyordu.
Polgara dört ayrı patlamayla, şöminenin üstünde duran dört paha biçilmez vazoyu parçaladı. Pencerenin dışında parlak bahar sabahı, sanki güneş aniden yokolmuş gibi kaybolup gitti; Ce'Nedra'nın doğal olması için dua ettiği bir gökgürültüsü duyuldu dışarıdan.
"Neler oluyor?" diye sordu prenses, öfkeden deliye dönmüş büyücüyü lanetler okumak yerine bir açıklama yapmaya zorlamayı umarak. Lanetleri durdurmaktı ilk adım. Polgara'nın lanetlerini patlamalarla vurgulamak gibi bir ihtiyacı var gibi görünüyordu. Ama Polgara cevap vermek yerine, dönüp elindeki buruşuk parşömeni Ce'Nedra'ya fırlattı, ardından mermer bir heykeli ince beyaz bir kuma dönüştürdü. Sonra deli gözlerle dönüp kıracak yeni bir şey aramaya başladı; ama odada zaten paramparça olmamış bir şey kalmamıştı.
"Hayır!" diye haykırdı Ce'Nedra, Polgara'nın gözü Garion'un hediye ettiği zarif, kristal çalıkuşuna ilişince. Prenses Polgara'nın bu cam kuşa sahip olduğu her şeyden daha fazla değer verdiğini bildiği için, onu korumak üzere ileri atıldı.
"Al şunu," diye hırladı Polgara sıkılmış dişlerinin arasından. "Gözümün önünden kaldır." Gözleri bir şeyleri tahrip etme ihtiyacıyla yanıyordu. Dönüp elindeki parlak enerji küresini kırık pencereden dışarı fırlattı. Kürenin dışarıdaki kasvetli, karanlık havaya değdiği an oluşan patlama dehşet vericiydi. Yumruklarını sıkıp kasılmış yüzünü havaya kaldırarak tekrar sövmeye başladı. Birdenbire beliriveren kara bulutlardan adaya şimşekler yağmaya başladı. Yerel bir felaketle yetinemeyen Polgara, öfkesini Riva adasını ve Rüzgârlar Denizi'ni ateş ve kulak zarlarını paralayan gökgürültülerine boğacak şekilde genişletmişti şimdi. Sonra dehşet verici bir hareketle yumruğunu havaya kaldırarak ansızın açtı. Boşanan yağmur inanılır gibi değildi. Parlayan gözleri kısıldı, öteki yumruğunu kaldırdı. Yağmur anında doluya döndü koca buz parçalan kayalan dövmeye, havaya taş parçalan ve buhar saçmaya başladı.
Ce'Nedra çalıkuşunu kaptı, yerdeki buruşuk parşömen parçasını da aldığı gibi kaçtı.
Kral Anheg bir köşeden dehşet içindeki yüzünü uzatıp, "Onu durduramaz mısın?" diye sordu titreyen bir sesle.
"Onu kimse durduramaz Haşmetmeap."
"Anheg! Buraya gel!" Polgara'nın sesi fırtınayı ve Hisarı sarsan dolu yağmurunu bastırarak çınladı.
"Aman, Belar," diye mırıldandı Kral Anheg dindar bir tavırla gözlerini yukarı kaldırarak. Sonra hemen Polgara'nın kapısına koştu.
BELGARIAD 4
"Hemen Val Alorn'a haber sal!" diye emir verdi Polgara. "Babam, ipek ve Garion dün gece Hisardan kaçmışlar. Donanmanı devriyeye çıkar ve onları geri getir! Dünyadaki her taşın altına bakman bile gerekse umurumda değil. Onları bulup geri getir!"
"Polgara, ben..." diye kekeledi Çerek Kralı. "Orada salak salak durup bana bakma! Yürü!"
Özenle, neredeyse mükemmel bir sükûnetle, Prenses Ce'Nedra cam çalıkuşunu dehşet içindeki oda hizmetçisine vererek, "Bunu emin bir yere kaldır," dedi. Sonra dönerek fırtınanın tam ortasına yü rüdü. "Ne dediniz son olarak?" diye sordu Polgara'ya sakin bir sesle.
"Geri zekâlı babam, Garion ve o iğrenç hırsız dün gece kendi başlanna yola çıkmaya karar vermişler," dedi Polgara, kendini kontrol etmek için harcadığı gayret yüzünden daha da korkunç olan buz gibi bir j sesle.
"Ne yapmışlar?" diye sordu Ce'Nedra ifadesiz bir tavırla. "Gitmişler. Gece vakti sıvışmışlar."
"Öyleyse peşlerine düşmelisiniz."
"Gidemem Ce'Nedra," dedi Polgara, çocuğa bir şey anlatır gibi. "Birinin burada kalması lazım. Ters gidebilecek o kadar çok şey var ki. Bunu biliyor tabii. Kasten yaptı. Beni tuzağa düşürdü."
"Garion mu?"
"Hayır aptal kız! Babam!" Polgara gökgürültüleri eşliğinde sövmeye başladı yeniden.
Ama Ce'Nedra onu duymuyordu artık. Etrafına bakındı. Hakikaten burada kıracak bir şey kalmamıştı, "izninizle," dedi. Sonra dönüp odasına gitti ve Camaarlı bir balıkçı kadın gibi çığlıklar atarak eline geçirdiği her şeyi kırdı.
Polgara ile Ce'Nedra'nın öfke krizleri saatler sürdü; bu süre boyunca birbirleriyle karşılaşmamaya özen gösterdiler. Bazı duyguların paylaşılması gerekir, ama delice öfke bunlardan biri değildir. Sonunda Ce'Nedra bu uzun krizin bütün olasüklannı tükettiğini fark ettiğinde, ölümcül bir hakarete uğramış insanların buz gibi sessizliğine gömüldü. Garion'un grameri bozuk notunun getirdiği açıklama ne olursa olsun, en fazla bir hafta içinde bütün

dünya terk edildiğini öğrenecekti. Gönülsüz damadın kaçışı hikâyesini birbirlerine anlatıp güleceklerdi insanlar dünyanın dört bir yanında. Dayanılmaz bir şeydi bu.
Ama o dünyayı başı havada, asil bir bakışla karşılayacaktı. Yalnızken ne kadar ağlarsa ağlasın ya da kudurursa kudursun, insanlann karşısına çıktığında ne kadar yaralanmış olduğuna dair tek bir i-pucu bile vermeyecekti. Geriye kalan tek şey gururuydu ve ondan vazgeçmeyecekti.
Leydi Polgara ise böyle asilane bir soğukkanlılığa gerek duymuyordu galiba, ilk delice öfkesi geçip de yarattığı özel fırtınanın dinmesine izin verdiğinde, birkaç cesur kişi işlerin yoluna girebileceğini düşündü. Trellheim Kontu onu yatıştırmak için dairesine gitti. Birkaç saniye sonra yediği fırçadan kulakları kızarmış halde kaçıyordu. Barak diğerlerine durumu anlatırken sarsılmıştı ve bembeyazdı. "Sakın yanına uğramayın," dedi korku dolu bir sesle. "Ne derse yapın ve sakın gözüne gözükmeyin."
"Hiç sakinleşmiyor mu?" diye sordu Kral Rhodar.
"Eşyalan kırmayı bitirmiş," dedi Barak. "Şimdi sıra insanlara gelecek korkarım."
Bu olaydan sonra Polgara dairesinden her çıktığında etrafa haber uçuruldu ve Demirpençe'nin Hisarının koridorlan boşaldı. Hizmetçisi aracılığıyla yolladığı emirler, Kral Anheg'e verdiği ilk emirlerin biraz değişmiş halleriydi yalnızca. Kaçak üçlüyü bulup karşısına çıkarmalannı istiyordu.
Sonraki günlerde Prenses Ce'Nedra'nın ilk öfkesi, insanlann ondan Polgara'dan kaçtıklan kadar kaçmalanna neden olan bir huysuzluğa dönüştü bir tek yumuşak huylu Adara, kızın patlamalarına sakin bir sabırla göğüs geriyordu, ikisi çoğu zaman kraliyet dairesinin bahçesinde oturuyorlardı; böylece de Ce'Nedra kimsenin duyması tehlikesi olmadan bağırıp çağırabiliyordu rahatça.
BÜYÜLÜŞATO
Garion ve diğerlerinin kaçışından beş gün sonra anladı Ce'Nedra bu gidişin gerçek anlamını. Sıcak bir gündü; Riva gibi kasvetli bir yere bile gelir bahar sonunda. Bahçenin ortasındaki çim tarhı yemyeşil olmuştu. Pembe, mavi ve kıpkızıl çiçekler, sarı arılar tomurcuktan tomurcuğa öpücükler taşıdıkça, başlarını sallayıp duruyorlardı. Ama Ce'Nedra öpücükleri düşünmek istemiyordu. Pek sevdiği açık yeşil Orman Perisi elbisesini giymiş, zavallı bir saç buklesini ısırıp duruyor ve sabırlı Adara'ya erkeklerin güvenilmez mahluklar olduğu konusunda bir nutuk atıyordu.
Akşama doğru Sendarya Kraliçesi Layla gelip buldu onları bahçede. "Buradasınız demek," dedi tombul küçük kraliçe. Her zamanki gibi tacını biraz yamuk takmıştı. "Ben de sizi arayıp duruyordum."
"Neden?" diye sordu Ce'Nedra ters bir tavırla.
Kraliçe Layla durup küçük prensese eleştirel bir tavırla bakarak, 'Vay vay vay," dedi, "bugün gene sol taraflınızdan kalkmışız. Derdin nedir Ce'Nedra? Günlerdir medeni davranmayı bile beceremi-yorsun."
Ce'Nedra Adara'nın kraliçeyi gözleriyle uyarmaya çalıştığını fark ederek daha da öfkelendi. Buz gibiydi cevabı. "Böyle terk edilivermeyi biraz huzursuz edici buluyorum Asaletmeap."
Kraliçe Layla'nın aydınlık yüzü sertleşti. "Bize biraz izin verir misin Adara?" diye sordu.
"Tabii Asaletmeap," diye cevap verdi Adara ayağa fırlayarak. Sonra, "Ben içerideyim Ce'Nedra," diyerek zarif bir yürüyüşle bahçeden çıktı.
Kraliçe Layla Adara iyice uzaklaşana kadar bekledi, sonra mermer bir banka oturarak, "Buraya gel Ce'Nedra," dedi kararlı bir sesle.
Prenses ufacık tefecik anaç kraliçeye baktı; sesindeki çelik sertliği şaşırtmıştı onu. itaatkâr bir tavırla banka giderek yanına oturdu.
"Dünyada olup biten her şeyin sana yönelik kişisel bir hakaret olduğuna inanmaktan vazgeçmelisin," dedi Layla. "Çok kötü bir huy bu. Garion, Belgarath ve Kheldar'ın yaptıkları şeyin seninle hiçbir alakası yok." Dik dik Ce'Nedra'ya baktı. "Kehanet hakkında bir şey biliyor musun?"
"Duydum," dedi Ce'Nedra surat asmaya devam ederek. "Tolnedralılar bu tür şeylere inanmaz."
"Belki de mesele burada," dedi Layla. "Dikkatle dinle lütfen Ce'Nedra. inanmayabilirsin, ama anlayacaksın." Kraliçe bir süre düşündü. "Kehanet açıkça belirtiyor ki, Riva Kralı dönünce Torak da u-yanacak."
"Torak mı? Saçma. Torak öldü."
"Sözümü kesme canım," dedi Layla. "Bu insanlarla bu kadar zamandır birliktesin, gene de anlamıyor musun? Senin gibi zeki bir genç kızdan beklenmeyecek kadar kalın kafalıymışsın."

Ce'Nedra kızardı.
"Torak bir tanrı Ce'Nedra," diye sözüne devam etti Layla. "Uyuyor, ölmedi. Bazılarının sandığı gibi Vo Mimbre'de ölmedi o. Garion Taş'a dokunduğu anda, Torak da kıpırdanmaya başladı. Polga-ra'nın Rak Cthol'den dönerken Taş'ı Emanet'in taşıması konusunda neden ısrar ettiğini düşünmedin mi hiç? Garion da taşıyabilirdi halbuki."
Ce'Nedra bunu hiç düşünmemişti.
"Çünkü eğer Garion Angarak topaklarındayken ve kılıcı yanında olmadan Taş'a dokunsaydı, Torak ayağa fırlayıp onun peşine takılabilirdi; Garion'u hemen öldürürdü o zaman."
"Öldürür müydü?" dedi Ce'Nedra dehşetle.
"Tabii canım. Bütün mesele de bu ya zaten. Kehanet Torak ile Riva Kralının eninde sonunda karşılaşacaklarını söylüyor; bu karşılaşma da insan soyunun yazgısını belirleyecek."
"Garion ha!" diye haykırdı Ce'Nedra şaşkınlıkla, inanamayarak. "Ciddi olamazsınız!"
"Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım çocuğum. Garion'un Torakla ölümüne dövüşmesi

gerekiyor, dünyamn kaderi için. Şimdi anlıyor musun? Belgarath, Kheldar ve Garion bu nedenle ansızın ayrıldılar Riva'dan. Garion'un Torakla dövüşmesi için Mallorya'ya gidiyorlar. Yanında bir orduyla da gidebilirdi, ama bunun boş yere bir sürü insanın ölmesi demek olacağını biliyordu, işte bu yüzden ü-çü yalnız gittiler. Şimdi biraz büyümenin zamanı gelmedi mi dersin?"
Kraliçe Layla ile yaptığı konuşmanın ardından Ce'Nedra büyük ölçüde içine kapandı. Belki de hayatında ilk defa, kendisinden çok bir başkasını düşünmeye başlamıştı. Sürekli Garion için dertleniyor, onun başına gelebilecek şeylerle ilgili korkunç kâbuslar görüyordu.
Üstelik, kulaklarında sürekli olarak duymaya başladığı çıldırtıcı bir vızıltı da hepsinin üstüne tuz biber ekiyordu. Çok uzaktan gelen konuşma sesleri gibiydi bu, hani biraz gayret etse anlayabilecek-miş gibi. Bu vızıltı Garion konusundaki kaygılarıyla birleşince, onu iyice huysuzlaştırıp ikide bir değişen bir ruh haline soktu. Adara bile ondan kaçmaya başlamıştı artık.
Kulaklarmdaki huzursuz edici vızıltı birkaç gün sürdükten sonra anlayabildi bunun anlamını Ce'Nedra. Rüzgârlar Adası'nda hava bir zaman çok iyi olmuyordu; bahar ise yılın en kestirilemez zamanıydı. Birbiri ardına bir sürü fırtına kayalık sahili dövüyor, berbat sağanaklar adayı ve şehri ıslatıyordu. Kasvetli, yağmurlu bir sabah, prenses odasında oturmuş çamur içindeki bahçeyi seyretmekteydi. Şöminede çıtırdayan ateş bile sıkıntısını geçilmiyordu. Bir süre sonra içini çekip, yapacak başka işi olmadığından makyaj masasının başına oturup saçlarını fırçalamaya başladı.
Aynada kendini seyrederken, boynundaki gümüş pırıltısı bir an için dikkatini çekti. Garion'un doğum gününden hemen sonra ona hediye ettiği madalyondu bu. Madalyonu çıkarmasının imkânsız o-luşu hâlâ arada bir sinir krizleri geçirmesini yol açıyorsa da, artık alışmış sayılırdı ona. Saçlannı fırçalamayı bırakıp, hiç düşünmeden elini tılsıma değdirdi.
"...ama Arendler ve Tolnedrahlar tamamiyle seferber olana kadar hiçbir şey yapamayız." Drasniya Kralı Rhodar'ın sesiydi bu. Ce'Nedra irkilerek arkasına döndü hemen. Şişman kralın neden odasına girdiğini anlayamamıştı. Elini tılsımdan çeker çekmez, ses de kesildi. Ce'Nedra şaşkınlıkla etrafına bakındı. Kaşlarını çatıp tekrar tılsıma dokundu. "Hayır, hayır," diyordu bir başka ses, "baharat kaynamadan önce konulmaz." Ce'Nedra elini yine boynundaki tılsımdan çekince ses hemen kesildi. Büyülenmiş gibi üçüncü kez dokundu. "Sen yatağı yaparken ben de ortalığı toplarım. Acele et. Çerek Kraliçesi her an gelebilir."
Merakla tekrar tekrar dokundu prenses tılsıma. Kulakları Hisarın gelişi güzel yerlerinde dolaştı durdu.
"Ateş çok sıcak. Bu demir değdiği her şeyi yakar sonra."
Derken fısıldaşmalar duymaya başladı. "Ya biri gelirse," diyordu bir kızın sesi.
"Kimse gelmez," diye cevap verdi genç bir adam kandırmaya çalışarak. "Burası hem güvenli, hem de sıcak. Ayrıca seni seviyorum."
Ce'Nedra kıpkırmızı kesilerek elini tılsımdan çekti hemen.
Başlangıçta yön duygusu yoktu; ama prenses denedikçe, yavaş yavaş bu tuhaf olguyu odaklamayı öğrenmeye başladı, îki saatlik yoğun bir çabanın sonunda, Hisarın bir bölgesindeki bütün konuşmaları hızla tarayıp kendisini ilgilendiren bir konuşmaya odaklanabiliyordu. Bu arada da, kimi çok ilginç, kimi ise pek hoş olmayan bir sürü sır öğrenmişti. Gizlice kapılan

dinlemekte olduğunu ve bu yüzden kendisini suçlu hissetmesi gerektiğini biliyordu, ama nedense hiç de öyle hissetmiyordu.
"Beyanınız mantıklı Haşmetmeap." Mandorallen'in sesiydi bu. "Kral Korodullin davamıza bağlı, ancak Arendiya'nın kuvvetlerini toplaması haftalar alır. Esas meselemiz İmparatorun bu vaziyette alacağı tavır. Lejyonlar olmadan tehlike büyük olacaktır."
"Ran Borune'nin başka seçeneği yok," dedi Kral Anheg. "Vo Mimbre Anlaşması onu bağlar."
Riva Vekilharcı Brand boğazını temizleyerek, "Mesele o kadar basit değil Haşmetmeap," dedi kalın sesiyle. "Anlaşma, Batı Krallıklarının Riva Kralının çağrısına uyması gerektiğini söylüyor; ama
BÜYÜLÜŞATO
Belgarion bu çağnyı yapamaz, çünkü burada değil."
"Biz onun namına davranıyoruz," dedi Kral ÇoHag.
"Mesele Ran Borune'yi buna ikna etmekte," dedi Rhodar. "Ben Tolnedrahları tanınırı. Şu anda sürüyle avukat Anlaşma üzerinde çalışıyordur. Belgarion Ran Borune ile yüzyüze karşılaşıp bu emri şahsen vermedikçe, imparator bize katılma konusunda yasal bir yükümlülüğü olmadığını iddia edecektir. Savaş çağrısını yapabilecek tek kişi Riva Kralı."
"Ce'Nedra'nın eli yavaşça tılsımdan aynlarak aşağı indi. Kafasında bir fikir oluşmaya başlamıştı, ilginç bir fikirdi, ama tutturabilir iniydi acaba? Alornların çok inatçı olduklarını ve yeni fikirlerle aralarının iyi olmadığını biliyordu. Fırçasını hızla bir yana bırakıp, pencerenin yanında duran küçük bir sandığa koştu, açıp içini kanştırmaya başladı. Az sonra sıkıca sarılmış parşömeni bulmuştu. Dikkatle tekrar tekrar okudu. Galiba istediği şey yazılıydı burada.
Günün geri kalanında bu fikri değerlendirip durdu. Birilerinin Garion'u yakalayıp durdurması çok uzak bir ihtimaldi. Belgarath ve Prens Kheldar öyle kolay kolay yakalanmayacak kadar ustaydılar bu işlerde. Onlann peşine düşmek zaman kaybıydı. Polgara'nın aklı bu durumu görebilecek kadar başında olmadığı için, Garion Angarak topraklanna girdiği zaman başına gelebilecek tehlikeleri en aza indirme işi Ce'Nedra'ya düşüyordu. Bütün yapması gereken, Alorn Krallarını mantıken bu tedbirleri alması gereken kişinin kendisi olduğuna ikna etmekti.
Ertesi sabah hâlâ yağmur yağıyordu; Ce'Nedra erkenden uyanıp hazırlıklarını yaptı. Bir kraliçe gibi görünmesi gerekiyordu tabii ki. Zümrüt rengi kadife tuvalet ve ona uygun pelerin sanatkârane bir seçimdi. Yeşil giydiğinde nefes kesici olduğunu biliyordu; taktığı altın meşe yapraklarından oluşan minik taç da gerekli imada bulunuyordu. Sabaha kadar beklemekle de akıllılık etmişti. Erkeklerle uğraşmanın sabahlan daha kolay olduğunu öğrenmişti. Başta ona direneceklerdi; o yüzden daha tam uya-namadan fikrini kafalarına iyice sokmak istiyordu. Aynada kendisine son bir göz atarken kararlılığını i-yice pekiştirip tartışmalarını sağlamlaştırdı. En küçük bir itiraza bile anında karşılık vermeliydi. Zihnini bir imparatorluk Prensesinin sakin kararlılığı ile sağlamlaştırdı dikkatle ve rulo halindeki parşömeni alarak kapıya yürüdü.
Alorn Krallarının çoğunlukla toplandığı büyük oda, Hisarın da kulelerinden birindeydi. Tavanda kalın kirişler vardı, yer kalın, kesti ne rengi bir halıyla kaplıydı; şömine ise içinde ayakta durulabile-cek kadar büyüktü. Kulenin taşlarını döven yağmura bakan pencerelerde ki kestane rengi perdeler sıkıca kapatılmıştı. Odanın duvarları halılarla kaplıydı, ortadaki büyük masanın üstü ise parşömenler ve maşrapalarıyla doluydu. Mavi kaftanını ve ezik büzük tacını giymiş olan Kral Anheg, yakınlardaki bir koltuğa yayılmıştı; her zamanki; bi pejmürde ve kaba saba görünüyordu. Kral Rhodar da kızıl kaftan i-çinde kocaman görünüyordu, ama diğer krallar ve generaller olduk sade giyimliydiler.
Ce'Nedra kapıyı çalmadan odaya daldı.
"Asaletmeap," diye söze başladı Kral Rhodar iri cüssesiyle eğilerek, "bizi şereflendirdiniz. Acaba size nasıl..."
"Haşmetmeap," diye cevap verdi Ce'Nedra küçük bir reveransla "ve efendiler. Bir devlet meselesi konusunda tavsiyelerinize ihtiyacım var."
"Emrinizdeyiz Asaletmeap," dedi Kral Rhodar gözlerinde muzip bir pırıltıyla.
"Kral Belgarion'un yokluğunda onun görevlerini üstlenmem gerektiğinin farkındayım," dedi Ce'Nedra. "Bunu nasıl yapacağım konusunda tavsiyelerinizi rica ediyorum, îktidann bana devredilmesinin mümkün olduğunca hızlı ve sorunsuz olmasını diliyorum."
Kulaklarına inanamayarak ona bakakaldılar.
Kendini ilk toplayan Kral Rhodar oldu. "ilginç bir öneri Asaletmeap," diye mırıldandı kibar bir tavırla. "Ancak başka düzenlemeler yapıldı. Bu konuda uzun süredir geçerli olan gelenekler var. Ancak gene de Asaletmeapın alicenap önerisine teşekkür ederiz."

"Benimki bir öneri değildi Haşmetmeap," dedi Ce'Nedra. "Ayrıca bu konudaki gelenekler şu anda geçerli değil."
Kral Anheg kekelemeye başlamıştı, ama Rhodar tartışmanın havasına girmişti bile. Ce'Nedra göbekli Drasniya kralının en tehlikeli düşmanı ya da en etkili müttefiki olacağını anladı hemen.
"Krallık yetkisini Asaletmeapa veren belgeyi incelemekten şeref duyacağız," dedi Rhodar. "Elinizdeki parşömenin bu konuyla ilgisi olduğunu sanıyorum, doğru mu?"
"Evet öyle Haşmetmeap," dedi Ce'Nedra. "Bu belge sorumluluklarımı açıkça belirtiyor."
"Bakabilir miyim?" dedi Rhodar elini uzatarak.
Ce'Nedra'nın uzattığı parşömeni alarak özenle açtı. "Ohö, Asaletmeap, bu sizin nişan belgeniz. Başka bir belge değil miydi kastettiğiniz?"
"ilgili konu dördüncü paragrafta Haşmetmeap."
Rhodar hafifçe kaşlarını çatarak paragrafı hızla okudu.
"Ne diyor Rhodar?" dedi Kral Anheg sabırsızlıkla.
"ilginç," diye mırıldandı Rhodar kulağını kaşıyarak.
"Rhodar," diye söylendi Anheg. "Ne diyor?"
Kral Rhodar boğazını temizleyerek yüksek sesle okumaya başladı. "Kral Belgarion ile Kraliçesinin ortak olarak hüküm sürecekleri ve Kralın yokluğunda Riva Tahtının tüm görev ve yetkilerini Kraliçenin devralacağı konusunda anlaşmaya varıldı."
"Bakayım şuna," dedi Anheg parşömeni Rhodar'dan kaparak.
"Bunun bir anlamı yok," dedi Brand. "Henüz kraliçe olmadı ki. Düğüne kadar da olmayacak."
"Bu sadece bir formalite Vekilharç Efendi," dedi Ce'Nedra.
"Biraz önemli bir formalite ama," dedi Brand.
"Bu yerleşik bir gelenektir," dedi Ce'Nedra soğukkanlı bir tavırla. "Bir kral öldüğünde, soyundan gelen en yakın kişi tacın yetkilerini devralır, değil mi? Resmi bir taç giyme töreni olmasa bile."
"O başka," diye homurdandı Brand.
"Farkın nerede olduğunu göremiyorum Lordum. Ben Belgarion ile birlikte ortak hükümdar olarak kabul edildiğime göre, onun yokluğunda ya da acil bir durumda, komutayı ele almam gerek. Bu hem hakkım, hem de görevim. Formaliteler bekleyebilir, ama ben Riva Kraliçesiyim. Kral Belgarion'un isteği ve niyeti buydu. Kralınıza karşı mı geleceksiniz?"
"Haklı olduğu bir yan var Vekilharç Efendi," dedi Seline Kontu. "Belge çok açık."
"Şuna bakın," diye haykırdı Anheg bir zafer edasıyla, "ikinci paragrafta diyor ki, düğün gerçekleşmediği takdirde hediyeler karşılıklı olarak geri verilecektir. Düğün de gerçekleşmedi."
"iktidarın bir hediye olduğunu sanmıyorum Anheg," dedi Kral Fulrach. "Öyle verip geri alamazsın."
"Başa geçmesi mümkün değil," dedi Anheg inatla. "Alornlar hakkında hiçbir şey bilmiyor."
"Garion da bilmiyordu," diye mırıldandı ÇoHag her zamanki sakin sesiyle. "Ce'Nedra da tıpkı onun gibi öğrenebilir."
Ce'Nedra ortadaki ruh halini dikkatle değerlendiriyordu. Çoğunluk en azından bir düşünmeye razıydı. Yalnızca iki muhafazakar, Brand ve Anheg direniyordu. Artık haysiyetli bir şekilde odayı terk etmenin ve tavlayıcı bir öneri yapmanın vakti gelmişti. "Efendiler, bu konuyu rahatça tartışabilmeniz i-çin aranızdan ayrılacağım," dedi havalı bir tavırla. "Ama şunu bilmenizi isterim ki Batı'yı tehdit eden durumun ciddiyetinin farkındayım." Çaresiz bir küçük kız suratı takındı kasten. "Ben genç bir kızım henüz," dedi, "strateji ve taktik gibi konulardan hiç almam. Sizin tavsiyeleriniz olmadan bu konularda asla

bir karar verememem zaten."
Sonra özellikle Kral Rhodar'a dönüp bir reverans yaparak, "Haşmetmeap," dedi. "Kararınızı bekliyorum."
Rhodar da biraz şaşaalı bir selam verip, "Haşmetmeap," diye cevap verdi muzipçe göz kırparak.
Ce'Nedra odadan çıkınca, kelimenin tam anlamıyla uçar gibi koşarak dairesine gitti. Nefes nefese kapısını kapatarak titreyen eliyle boynundaki tılsıma dokundu. Hızla çeşitli konuşmalar arasından geçip istediği yeri buldu.
"...saçma sapan oyunu oynamayı reddediyorum," diyordu Anheg.

"Anheg dostum," dedi Sendarya Kralı Fulrach kendisinden beklenmeyecek bir kararlılıkla, "seni kardeşim gibi severim, ama bazı kör noktaların da var doğrusu. Durumun avantaj ve dezavantajlarını devlet adamlanna yakışır bir soğukkanlılıkla değerlendirmek daha doğru olmaz mı?"
"Alornlar onu asla izlemezler," dedi Anheg. "Al sana dezavantaj."
"Alornlar bizi izler ama," dedi Kral ÇoHag alçak sesle. "Ce'Nedra bir kukla olacak sadece bir birlik sembolü."
"Bence ÇoHag en fazla dikkat etmemiz gereken konuya değindi," diye üsteledi Kral Rhodar. "Özür dilerim Baron Mandorallen, Ama Arendler darmadağınık halde. Asturya ve Mimbre yeniden çatışmaya girmek üzere; Kral Korodullin'in seferberlik çağrısına kuzey Arendiya hiç uymayabilir ve o zaman da Mimbre şövalyeleri olabilecek bir Asturya ayaklanmasına karşı topraklarını korumak için memleketlerini terk edemezler. Aralarındaki anlaşmazlığı unutup bize katılmalarını sağlayacak biri olması gerek. Hem Asturya okçularına hem de Mimbre şövalyelerine ihtiyacımız var."
"Üzülerek size hak vermek zorundayım Haşmetmeap," dedi Mandorallen. "Zavallı Arendiya'm dışarıdan bir kuvvet tarafından birleştirilmeli. Biz kendimizi birleştirebilecek kadar bilge değiliz."
"Ce'Nedra bu konuda bize Garion kadar yardımcı olabilir," diye akıl yürüttü Barak. "Zaten biz Garion'dan da bir general olmasını beklemiyorduk. Başına bir taç koyup ordunun başına geçirecektik. Ayrıca Arendler güzel genç kızlar konusunda son derece romantiktir. Nişan belgesi taht üzerindeki iddiasını en azından yan yarıya meşru kılıyor. Kabul etmiş gibi yapıp gerisini de laf kalabalığına getirirsek, bir de küçük bir savaş vaadiyle Arendleri arkamızda birleştirebiliriz sanırım."
"Ama düşünmemiz gereken esas mesele," diye vurguladı Kral Rhodar, "Tolnedra üzerinde yaratacağı etki. Ce'Nedra Ran Borune'nin göz bebeği, o yüzden lejyonlarının en azından bir kısmını ona ödünç verebilir; biz istesek bunu asla yapmazdı. Kızının ordunun başında olmasının politik avantajlarını hemen görecektir. O lejyonlara ihtiyacımız var. Tolnedralıları pek sevmem şahsen, ama lejyonlar bu dünyadaki en iyi savaş kuvveti. Lejyonları almak için Ce'Nedra'nın önünde eğilmeye razıyım, istiyorsa kraliçe rolü oynasın bırakalım."
Ce'Nedra gülümsedi, işler beklediğinden de iyi gidiyordu. Aynanın karşısına oturup hafiften bir şarkı mırıldanarak saçlarını fırçalamaya başladığında kendinden pek memnundu doğrusu.
BELGARIAD 4
YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ZIRH USTASI DELBAN aksi suratlı, kel bir adamdı; genimi omuzlan, nasırlı elleri ve kırçıl, dağınık bir sakalı vardı. Bir zanaatkar, hatta bir sanatçı olduğu için de kimseye müdanaası yoktu. Ce'Nedra onunla uğraşmanın imkânsız olduğuna karar verdi hemen.
ilk tepkisi, "Kadınlara zırh yapmıyorum," olmuştu, Ce'Nedra ya nında demirci Durnik ile işliğine gelip ricacı olduğu zaman. Sonra da arkasını dönüp gürültüyle akkor halinde bir çelik levhayı dövmeye başlamıştı. Onu bu konuyu düşünmeye ikna etmek bile bir saate yakın zamanlarını almıştı. Alev alev yanan fırınından yayılan sıcaklık kırmızı tuğla duvarlardan yansıyarak artıyordu sanki. Ce'Nedra ter içinde kaldığını hissetti. Kendisine uygun bir zırhın taslaklarını çizmişti oraya gelmeden. Pek hoş görüneceğini düşünüyordu bu zırhın; ama Delban taslakları görünce kahkahalarla güldü.
"Bu kadar komik olan nedir?" diye sordu Ce'Nedra.
"Bunun içinde kaplumbağaya benzersin," dedi adam. "Kıpırdayamazsın bile."
"Çizimler size genel bir fikir vermek içindi," dedi prenses, kendine hâkim olmaya çalışarak.
"Haydi cici bir kız ol da bunları terzine götür," dedi zırhçı. "Ben çelikle iş yaparım, brokar ya da satenle değil. Böyle bir zırh faydasız olur, ayrıca o kadar da rahatsız olur ki giyemezsin bile."
"Değiştirin öyleyse," dedi Ce'Nedra sıkılmış dişlerinin arasından.
Delban çizimlere bir daha baktı, sonra buruşturup bir kenara atarken, "Salaklık," diye homurdandı.
Ce'Nedra dilinin ucuna kadar gelen çığlığı tutarak gidip çizimlerini yerden aldı. "Neresi yanlış?" diye sordu ısrarla.
"Şurası çok fazla," dedi Delban kalın parmağıyla çizimdeki omuz kısmını göstererek. "Kolunu kaldıramazsın bile. Birde şurası." Göğüs zırhının kol açıklığını gösterdi. "Eğer bu kadar dar yaparsam kolların dimdik iki yana uzanır. Burnunu bile kaşıyamazsın. Hayır, bu arada bu fikir de nereden çıktı kuzum? istediğin örgü zırh mı, yoksa göğüs zırhı mı? ikisi birden olmaz ki."

"Niye olmaz?"
"Ağır olur, taşıyamazsın."
"Daha hafif yapın o zaman. Yapılamaz mı?"
"İstersen örümcek ağı gibi bile yaparım, ama o zaman ne işe yarar? Meyva bıçağıyla bile delinir o zaman."
Ce'Nedra derin bir nefes alarak, "Bakın zırhçı usta," dedi sakin bir sesle. "Bana bir bakın. Bu dünyada benim dövüşebileceğim kadar ufak bir savaşçı var mıdır?"
Delban kızın minik cüssesine bakarak dudaklarını büzüştürdü, kafasını kaşıdı. "Eh, hakikaten de yarım porsiyon sayılırsın," diye kabullendi sonunda. "Peki dövüşmeyeceksen zırh neden gerekiyor?"
"Aslında zırh olmayacak," dedi prenses sabırsız bir tavırla. "Sadece zırh giyiyormuş gibi görünmem lazım. Bir tür kostüm gibi." Sözler ağzından çıkar çıkmaz hatasını anladı. Delban'ın yüzü kararmış, çizimleri yine bir kenara fırlatmıştı. Onu yatıştırmak bir on dakika daha aldı. Sonunda, epeyce yal-
BÜYÜLÜŞATO
varıp onu pohpohladıktan sonra, adamın sanatkârlık damarına seslenerek ikna etmeyi başardı Ce'Ned-ra..
"Pekâlâ," diye teslim oldu usta ekşi bir suratla. "Soyun bakalım."
"Ne?"
"Elbiseni çıkar," diye tekrarladı adam. "Ölçü alacağım."
"Ne önerdiğinizin farkında mısınız?"
"Küçük kız," dedi adam öfkeyle. "Ben evli bir adamım; senden büyük kızlarım var. iç çamaşırı giyiyorsun, değil mi?"
"Evet ama..."
"Tamam öyleyse, ayıp bir durum yok. Çıkar elbiseni."
Ce'Nedra kıpkırmızı bir suratla elbisesini çıkardı. Bütün bu tartışmayı kapıdan suratında apaçık bir sırıtışla seyretmekte olan demirci Durnik kibarca arkasını döndü.
"Doğru dürüst yemek yesene," dedi Delban. "Tavuk gibi cılızmışsın."
"Yorumlarınıza ihtiyacım yok," dedi Ce'Nedra ters bir tavırla. "Acele edin, bütün gün kombinezonla duracak değilim."
Delban düzenli aralıklarla düğümlenmiş bir ip çıkararak bir sürü ölçü aldı ve bir tahta parçasının üzerine not etti bunları. "Tamam," dedi sonunda. "Bu kadar yeter. Artık giyinebilirsin."
Ce'Nedra elbisesini giyerken, "Ne kadar sürer?" diye sordu. "Ikiüç hafta."
"Olamaz. Gelecek hafta lazım bana bu." "iki hafta," dedi Delban inatla. "On gün," dedi Ce'Nedra.
Ce'Nedra işliğe girdiğinden beri ilk kez gülümsedi zırh ustası. "İstediğini almaya alışmış, değil mi?" dedi Durnik'e.
"Prenses ne de olsa," dedi Durnik. "Sonunda mutlaka istediğini elde eder." "Peki benim cılız prensesim," diye güldü Delban. "On gün." Ce'Nedra gülümsedi. "Sonunda yola geleceğini biliyordum."
Tam on gün sonra, prenses gene peşine Durnik'i takmış olarak Delban'ın işliğine döndü. Zanaatkarın yaptığı örgü zırh o kadar inceydi ki, narin demek bile kabildi buna. ince çelikten dövülmüş olan miğferin tepesinde beyaz bir tüy vardı, alnı ise altın bir taçla çevreliydi. Ce'Nedra'nın bacaklarını koruyacak olan dizlikler mükemmel oturuyordu. Pirinç kenarlı, kabartmalı bir kalkan ve süslü bir kını ve kabzası olan hafif bir kılıç bile vardı.
Ancak Ce'Nedra Delban'ın yaptığı göğüs zırhına hoşnutsuz bir edayla bakmaktaydı. Üzerine gayet iyi uyacağı belliydi; biraz fazla iyi. "Bir şeyi unutmadın mı?" diye sordu adama.
Delban göğüs zırhını koca ellerine alıp inceledi. "Önü, arkası, kayışları tamam. Başka ne istiyorsun?"
"Biraz fazla... düz değil mi?" dedi Ce'Nedra kibarca.
"Sana uygun," dedi zırh ustası. "Düzlük benim suçum değil."
"Biraz daha... şey olamaz mı?" Elleriyle yuvarlak bir işaret yaptı Ce'Nedra.
"Ne için?"
"Ne için olduğuna boş ver. Yap yeter."
"içine ne koyacaksın?"
BELGARIAD 4

"Orası benim bileceğim iş. Söylediğim gibi yap sen."
Delban örsün üzerine ağır bir çekiç fırlatarak, "Kendin yap," diye kestirip attı.
"Durnik," diye demirciye döndü Ce'Nedra.
"Olmaz Prenses," dedi Durnik. "Başkasının iş aletlerine dokunulmaz. Ayıptır."
"Lütfen Delban," diye yalvardı kız.
"Aptallık bu," dedi adam ters bir suratla.
"Çok önemli ama," dedi prenses. "Bu haliyle giyersem, küçük bir oğlan çocuğuna benzerim. Beni gördüklerinde kadın olduğumu anlamaları gerek. Çok, çok önemli bu. Yani biraz daha... şey yapamaz mısın?" Elleriyle hafif bir yuvarlak yaptı bu defa.
Delban Durnik'e öfkeyle baktı. "Bula bula benim işliğimi buldun değil mi bunu getirecek?"
"Herkes senin en iyisi olduğunu söyledi," dedi Durnik yumuşak bir tavırla.
"Birazcık Delban," diye ısrar etti Ce'Nedra.
Delban teslim olarak, "Pekâlâ, pekâlâ," diye homurdandı. Çekicini kaptı. "Başımdan gidin yeter. Ama şimdi yokolun buradan." Eliyle abartılı bir hareket yaptı.
"Senin zevkine güveniyorum Delban." Tatlı bir gülümsemeyle adamcağızın yanağını okşadı. "Yarın diyelim mi?"
Ce'Nedra ertesi sabah kendini incelerken, zırhın mükemmel olduğuna karar verdi. "Ne diyorsun Adara?" diye sordu dostuna.
"Çok hoş görünüyor Ce'Nedra," dedi uzun boylu kız, ama biraz kuşkulu gibiydi.
"Her şey yerli yerinde," dedi Ce'Nedra mutlulukla. Kendi etrafında dönünce, göğüs zırhının o-muzlarına iliştirilmiş olan mavi pelerin şöyle bir savruldu. Göğüs zırhının altına giydiği parlak örgü zırh alttan dizlerine, yukarıda ise bileklerine kadar geliyordu. Bacaklarını koruyan dizlikler ve kollarındaki kolluklar, pirinç işlemeliydi. Delban altın fikrini inatla reddetmişti. Ce'Nedra için için, zırhın giydiği kalın keten iç çamaşırlarının üstünden bile biraz acıttığını kabul etti, ama buna razıydı. Kılıcını kaldırıp aynada pozuna baktı.
"Yanlış tutuyorsun Ce'Nedra," dedi Adara kibarca.
"Göstersene," dedi Ce'Nedra kılıcı ona vererek.
Adara kılıcı alıp ucu aşağı gelecek şekilde sımsıkı tuttu.
"Nereden öğrendin bunu?" diye sordu Ce'Nedra.
"Bizi eğitirler," dedi Adara kılıcı geri verirken. "Adettendir."
"Kalkanımı takmama yardım etsene."
Birlikte uğraşarak prensesin bütün savaş donanımını kuşanmasını sağladılar.
"Bunun bacaklarına dolanmamasını nasıl sağlıyorsun?" diye sordu Ce'Nedra uzun kılıcının kı-nıyla uğraşırken.
"Kabzayı elinden bırakma," dedi Adara. "Seninle gelmemi ister misin?"
Ce'Nedra saçlarını düzeltip tüylü miğferini iyice kafasına yerleştirirken bunu düşündü.
"Gelmesen daha iyi olur," dedi sonunda isteksizce. "Galiba onlarla tek başıma yüzleşmeliyim. iyi görünüyor muyum bari?"
"Merak etme," dedi Adara.
Birdenbire aklına gelen bir şey prensesi fena halde korkuttu. 'Ya gülerlerse?"
"Sen de kılıcını çekersin," dedi Adara ciddi bir tavırla.
"Benimle dalga mı geçiyorsun Adara?"
BÜYÜLÜŞATO
"Tabii ki geçmiyorum Prenses," dedi Adara hiç renk vermeden.
Ce'Nedra toplantı odasının kapısına vardığında derin bir nefes aldı, sonra yine kapıyı çalmadan içeri girdi. Kapıyı çalsa, orada bulunmaya hakkı olup olmadığı konusunda şüphe duyduğu hissini yaratabilirdi.
"Ne diyorsunuz baylar?" diye sordu orada toplanmış krallarla generallere, odanın ortasına yürüyüp poz vererek.
Kral Rhodar nezaketle ayağa kalkarak, "Haşmetmeap," diye eğildi. 'Yokluğunuz bizi meraka düşürmüştü. Sebebi şimdi anlaşılıyor."
"Onaylıyor musunuz?" diye sordu elinde olmadan. Zırhını görebilsinler diye kendi çevresinde döndü.
Kral Rhodar meraklı gözlerle baktı ona. "Etkileyici, değil mi?" dedi diğerlerine. "Doğru yerlerde doğru ayrıntılar. Arendler hemen peşine takılacaklardır. Tolnedralılara gelince... Tolnedralıları göreceğiz."

Kral Anheg ciddi bir iç hesaplaşma yaşıyor gibiydi. "Neden laf kalabalığına getirilip olmayacak bir işin içine çekilmişim gibi geliyor bana?" diye yakındı. "Bu fikir bile kanımı donduruyor, ama karşısında mantıklı bir tartışma getiremiyorum." Ce'Nedra'yı eleştirel bir tavırla inceledi. "Fena görünmüyor, değil mi?" dedi sonra istemeye istemeye. "Kesinlikle doğal değil tabii, ama zırh bir şeyler katmış. Bu plan yürüyebilir belki de."
"Haşmetmeaplannın onaylaması beni sevindirdi," dedi Ce'Nedra aşırı bir mutluluk gösterisiyle. Reverans yapmaya çalıştıysa da, zırhı buna imkân vermedi. Çaresizce, küçük bir kız gibi gülerek gözlerini kırpıştırdı vahşi görünüşlü Çerek Kralına.
"Yapma lütfen Ce'Nedra," dedi Anheg huzursuz bir tavırla ona dik dik bakarak. "Zaten yeteri kadar dertliyim. Pekâlâ," dedi sonunda,
"hiçbir karar vermeyeceği konusunda anlaştıysak ben de size uyacağım. Hoşuma gitmiyor, ama bu önemli değil galiba." Ayağa kalkıp Ce'Nedra'nın önünde eğilerek, "Haşmetmeap," dedi. Bu söz ağzından boğulur gibi çıkmıştı.
Ce'Nedra gülümsedi ve hemen eğilmeye kalktı karşılık olarak.
"Eğilme Ce'Nedra," dedi Anheg sıkıntılı bir tavırla. "Batının Hükümdarı kimsenin önünde eğilmez." Bıkkınlıkla Drasniya Kralına döndü. "Olmayacak bu iş Rhodar. Ne diyeceğiz ona? Batının Hü-kümdariçesi mi? On iki krallık bize güler böyle bir şey yaparsak."
"Ona Riva Kraliçesi diyeceğiz sevgili Anheg," dedi Kral Rhodar medeni bir tavırla. 'Ve onun ö-nünde eğilmeyi reddeden herkesin de kafasını kıracağız."
"Bundan emin olabilirsin," diye homurdandı Anheg. "Eğer ben eğiliyorsam, herkes de eğilecek." "Her şeyi hallettiğinize sevindim," dedi tanıdık bir ses toplantı odasının karanlık bir köşesinden.
"Leydi Polgara," dedi Ce'Nedra hayretle. Hazırlıksız yakalanmıştı. "Burada olduğunuzu bilmiyordum."
"Belli oluyor," dedi Polgara. "Hiç boş durmamışsın, değil mi canım?" "Ben..." diye kekeledi Ce'Nedra.
Polgara elindeki çay fincanını dikkatle masaya bırakarak ışığa yaklaştı. Yüzü ciddiydi, ama zırhlar içindeki prensesi incelerken gözlerinde keyifli bir ışıltı da var gibiydi. "Çok ilginç," dedi yalnızca.
Ce'Nedra yıkılmıştı.
"Efendiler," dedi Polgara konseye. "Eminim tartışacak çok meseleniz vardır. Bu arada da Haşmetmeap ile ben özel bir konuda konuşacağız. Eminim bize izin verirsiniz." Kapıya doğru yürürken, "Gel Ce'Nedra," dedi arkasına bile bakmadan.
BELGARIAD 4
Prenses titreyerek peşine takıldı.
Polgara, dairesine varıp kapıyı kapatana kadar ağzını açmadı. Sonra dönüp zırhlı küçük prensese baktı. "Neler yaptığını duydum Ce'Nedra. Açıklamak ister misin?"
"Tartışıp duruyorlardı," diye söze başladı Ce'Nedra kırık dökük bir sesle. "Birinin onları birleştirmesi gerekiyordu."
"Sen de bu görevi kendi üstüne aldın, öyle mi?"
"Yani..."
"Tartışıp durduklarını nereden bildin?"
Ce'Nedra suçlu bir tavırla kızardı.
"Hmm," diye mırıldandı Polgara. "Bakıyorum kız kardeşimin tılsımını kullanmayı öğrenmişsin. Çok zekice."
"Lütfen bunu yapmama izin verin Leydi Polgara," diye yalvarmaya başladı Ce'Nedra ansızın. "Bırakın onların başına geçeyim. Garion'un kraliçesi olmaya layık olduğumu ispat etmeme izin verin."
Polgara düşünceli bir tavırla yüzüne baktı. "Çok hızlı büyüyorsun Ce'Nedra," dedi sonunda, "izin verecek misiniz?"
"Bakalım, göreceğiz. Miğferinle kalkanım çıkar canım. Kılıcını da köşeye daya. Ben güzel bir çay yapayım, sen de bana tam olarak ne düşündüğünü anlat. Bir kere yola çıktıktan sonra sürprizlerle karşılaşmak istemiyorum."
"Siz de bizimle mi geleceksiniz?" Nedense şaşırmıştı buna Ce'Nedra.
"Tabii geliyorum," dedi Polgara. Sonra gülümseyerek, "En azından seni belalardan koruyabilirim," diye ekledi. "Garion konusunda pek başarılı olamadım." Durup dik dik Ce'Nedra'nın göğüs zırhına bakarak, "Biraz abartılı olmamış mı canım?" diye sordu sonra.

Ce'Nedra kızardı. 'Yani, düşündüm ki... Biraz daha... Şey..." diye kekeledi kendini savunmaya çalışarak.
"Ce'Nedra," dedi Polgara, "utanmana gerek yok. Daha genç bir kızsın. Biraz zaman geçsin, her şey gelişir."
"Dümdüzüm," diye sızlandı prenses kederle. Sonra aklına bir şey geldi. "Acaba siz... Yani..." E-liyle muğlak bir hareket yaptı.
"Hayır canım," dedi Polgara kesin bir tavırla, "iyi olmaz. Vücudundaki bazı gerekli dengelere tuhaf etkileri olur; o dengelerle oynamak da hiç iyi değildir. Sabırlı ol. Hiçbir şey olmazsa, biriki çocuktan sonra her şey yoluna girer."
"Ah Leydi Polgara," dedi Ce'Nedra çaresizce gülerek. "Her şeyi biliyorsunuz siz. Hiç görmediğim annem gibisiniz." içinden gelerek boynuna sarıldı.
Polgara burnunu kırıştırarak, "Ce'Nedra," dedi. "Zırhını çıkarsan. Demir bir tencere gibi kokuyorsun."
Ce'Nedra gülmeye başladı.
Bunu izleyen günlerde bazıları önemli görevlerle Riva'dan ayrıldı. Barak kuzeye, Val Alorn'a, Çerek donanmasının hazırlanmasına göz kulak olmaya gitti. Mandorallen Vo Mimbre'ye, Kral Korodul-lin'e haber vermeye, Garion'un ricasıyla affedilmiş olan ateşli genç Lelldorin de Asturya'da hazırlıklar yapmaya gittiler. Hettar, Relg ve Albay Brendig Camaar'a doğru yola çıktılar; oradan da her biri kendi ülkesine gidip seferberlik hazırlıklarının son aşamasını denetleyecekti. Batı kaçınılmaz bir şekilde savaşa doğru ilerlerken, her zaman keyiflerince bir hızda gelişen olaylar da kıpırdanıp hızlandılar aynı yönde.
BÜYÜLÜŞATO
YİRMİ DÖRDÜNCÜ BOLUM
PRENSES CE'NEDRA kısa zamanda Alornlann kendilerinden beklenmeyecek kadar duygusal bir halk olduklarını keşfetti. Daha başta, Tolnedralıların bu kuzey ırkının, medeniyeti içine sindire-memiş, kaba saba vahşilerden oluştuğu yolundaki önyargılı görüşünü bir yana bırakmak zorunda kalmıştı. Şimdi ise son derece aşın uçlarda dolanan ince duygulan olan, karmaşık insanlar olduklannı görüyordu.
Gerçi birkaç gün sonra gözleri yuvalarından uğramış, yüzü kıpkırmızı, öfkeden kudurmuş halde toplantı salonuna dalan Çerek Kralı Anheg'in incelikle pek bir ilişkisi olduğu söylenemezdi. "Ne yaptığım biliyor musun?" diye gürledi Ce'Nedra'ya.
"Ne konuda Haşmetmeap?" dedi kız soğukkanlılıkla.
"Çerek'e," diye haykırdı Anheg; yamulmuş tacı bir kulağının üstüne devrilmişti. "Oynadığın bu küçük oyun karımda ben savaştayken ülkemi yönetebileceği yolunda parlak bir fikir uyandırmış."
"O sizin karınız Kral Anheg," dedi Ce'Nedra sakin bir sesle. "Siz yokken krallığınızı onun düşünmesi gayet normal."
"Düşünmek mi?" diye bir çığlık attı Anheg. "İslena düşünemez.
Kulaklarının arasında beyin yerine koca bir boşluk var onun." ,
"Öyleyse neden evlendiniz onunla?"
"Beyni için değil herhalde."
"İslena seni şaşırtabilir Anheg," dedi Kral Rhodar keyifli bir tavırla.
"Beni şaşırtabilecek tek şey, geri dördüğümde taş taş üstünde kalmış bir tek yer bulmak olur Çerek'te," dedi Anheg bir koltuğa çökerek. "Üstelik onu durdurmak için hiçbir şey de yapamıyorum. Ne dersem diyeyim, ben gider gitmez tahta yerleşecek. Felaket bu. Kadınların politikayla işi olamaz. Beyinleri yetmez bir kere."
"Korkarım bu sözün bu toplulukta sana pek iltifat kazandırmayacak Anheg," diye kıkırdadı Kral Rhodar, Anheg'in lafı üstüne kaşlarından biri havaya kalkmış olan Polgara'ya bakarak.
"Ah..Kusura bakma Polgara," diye kekeledi Anheg utanarak. "Seni kastetmemiştim tabii. Zaten seni kadın gibi görmüyorum."
"İstersen uzatma, ha Anheg," dedi Kral Rhodar. "Bugünlük yeterince pot kırdın."
"Bırak Rhodar," dedi Polgara buz gibi bir sesle. "Çerek Kralının fikirlerini gayet ilginç buluyorum."
Anheg korkuyla büzüştü.
"Seni anlayamıyorum dostum," dedi Kral Rhodar Anheg'e. "Kuzeydeki en iyi eğitim görmüş insanlardan birisin. Resim, şiir, tarih ve felsefe okudun, ama kadınlar konusunda cahil bir köylüden farkın yok. iktidarda bir kadın görmek seni niye bu kadar rahatsız ediyor?"

"Bu bu doğal değil bir kere," dedi Anheg. "Kadınlar yönetemez. Eşyanın tabiatına aykırı bir şey."
"Bu tartışmanın bize pek faydası olduğuna inanmıyorum," dedi Polgara. "Beyler, eğer izniniz o-

hırsa, Haşmetmeap ve ben bazı hazırlıklar yapacağız." Kalkıp Ce'Nedra ile birlikte toplantı odasından çıktı.
"Çok heyecanlı bir adam, değil mi?" dedi Ce'Nedra Demirpençe'nin Hisarının koridorlarından Polgara'nın odasına doğru yürürlerken.
"Bazen abartmayı sever," dedi Polgara. "Bu öfke krizleri her zaman sahici değildir. Bazen insanların kendisinden beklentilerine uymak için öyleymiş gibi görünüyor." Kaşlarını çattı hafifçe. "Bir konuda haklı ama. îslena bir yönetici olarak uygun bir kişi değil. Onunla ve diğer hanımlarla bir konuşmamız gerekecek." Dairesinin kapısını açtı ve içeri girdiler.
Polgara'nın müthiş öfkesinin sonucu olan tahribatın büyük kısmı onarılmıştı; yalnızca duvarlarda birkaç yanık izi kalmıştı o öfkeye tanıklık edecek. Polgara masanın başına oturarak o sabah Drasni-ya Kraliçesi Porenn'den gelen mektubu açtı yeniden. "Bundan sonra babamla yanındakileri yakalayamayacağımız belli olluyor," dedi biraz üzgün bir tavırla. "Ama en azından bir şeyden kaygılanmam gerekmiyor artık."
"Nedir o?" diye sordu Ce'Nedra Polgara'nın karşısına oturarak.
"Geçen kışki hastalığından sonra babamın ne derece iyileşmiş olduğu konusunda bazı kuşkulanınız vardı. Ama Porenn'in mektubunda söylediği kadarıyla tamamen eski haline dönmüş. Tabii bu da tümüyle sevinilecek bir şey değil, ama neyse." Porenn'in mektubunu bir yana bıraktı. "Küçük bir konuşma yapmamızın vakti geldi bence Ce'Nedra. Son birkaç haftada bir sürü manevra yaptın ve numara çevirdin. Şimdi söyle bakalım, gerçek niyetin ne? Niye mevkiini insanlara zorla kabul ettirmeye çalıştın?"
Ce'Nedra kızardı. "Ben Riva Kraliçesiyim Leydi Polgara," dedi biraz geriledik.
"Saçmalama. Hayali bir taç giyiyorsun ve bunun tek nedeni de Rhodar'ın buna izin vermeye karar verip, Anheg, Brand ve ÇoHag'ı senden bir zarar gelmeyeceğine ikna etmiş olması. Bunun ardında ne yatıyor?" Polgara'nın dimdik bakışı, Ce'Nedra'nın huzursuz bir şekilde kıpırdanmasına neden oldu.
"Arendleri ve babamın lejyonlarını yanımıza almalıyız," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.
"O belli zaten."
"Ama Alorn Kralları bunu asla başaramazdı."
"Neden?"
"Çünkü bir komite, insanların kalbini kazanamaz." Baklayı artık ağzından çıkardığı için, hızla sözüne devam etti Ce'Nedra. "Garion bunu başarabilirdi. Bütün Batı Riva Kralının çağrısına uyardı, a-ma Garion burada olmadığı için başka birinin bunu yapması gerek. Ben tarih okudum Leydi Polgara. Bir komite tarafından yönetilen hiçbir ordu başarılı olamamıştır. Ordunun başarısı askerlerin moraline bağlıdır; askerlerin ise bir önderi olması lazım muhayyelelerini harekete geçirecek biri."
"Sen de kendini mi seçtin bu görev için?"
"Zeki filan bile olması gerekmiyor bu kişinin; görünür olsa yeter. Bir de alışılmadık biri olmalı."
"Sen de bir kadının ordu toplamak için yeterince görünür ve alışılmadık olduğuna karar verdin demek. Aynı zamanda da Taur Urgas ile Mallorya imparatoru 'Zakath'ın dikkatini çekecek kadar büyük bir tehdit oluşturacağını düşündün."
"En azından daha önce denenmemiş bir şey." Ce'Nedra biraz alınmıştı.
"Daha önce denenmemiş çok şey var Ce'Nedra. Bu bir şeyin iyi olduğunu kanıtlamaya yetmez. Peki benim bu işe uygun olmadığıma nasıl karar verdin?"
Ce'Nedra zorlukla yutkundu. "Çok öfkeliydiniz," dedi kekeleyerek, "ne kadar bir süre öfkeli kalacağınızı da bilemiyordum. Birinin hemen duruma el koyması gerekiyordu. Ayrıca..." Tereddüt etti. "Devam et."

"Babam sizden hoşlanmıyor," diyebildi Ce'Nedra. "Lejyonlarına sizi izleme emrini asla vermez. Onu bize katılmaya ikna etme konusunda şansı olan tek kişi benim. Kusura bakmayın Leydi Polgara, sizi gücendirmek istemedim."
Polgara'nın bunu umursadığı yoktu. Ce'Nedra'nın tartışmasını izlerken yüzü düşünceliydi. "Meseleyi enine boyuna düşündüğün belli oluyor," dedi sonunda. "Pekâlâ Ce'Nedra, senin

dediğin gibi olsun, şimdilik en azından. Aşırıya kaçma yeter. Şimdi de hanımlarla bir konuşmamızın vakti geldi."
O gün öğleden sonra Polgara'nın dairesinde yapılan toplantı, devlet meseleleri hakkındaydı. Polgara kadınların hepsi gelene kadar bekledi, sonra yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Hanımlar," diye söze başladı. "Çok kısa bir süre sonra, Alornlar ve başka uluslar önemli bir sefere çıkacaklar."
"Savaş başlıyor mu Polgara?" diye sordu Kraliçe Layla endişeli bir sesle.
"Mümkünse bunu engellemeye çalışacağız," dedi Polgara. "Her halükârda, kocanın ve Alorn Krallarının sefere çıkması, ülkelerinizdeki sorunları sizin ellerinize bırakıyor; bu her biriniz için geçerli. Yola çıkmadan önce bazı konuların üstünden geçmek istedim." Kırmızı kadife bir tuvalet giymiş olan Kraliçe Islena'ya döndü. "Kocan seni Çerek'in başında bırakma konusunda biraz gönülsüz Islena."
îslene burnunu çekerek, "Anheg bazen çok sıkıcı oluyor," dedi.
"Onu daha fazla sinirlendirmemeye çalış. Onun güvendiği danışmanların sözünü dinleyeceğini i-ma eden birkaç söz söyle. Biraz içi rahatlasın." Polgara etrafındakilere baktı. "Bu seferde temasımızın tamamen kesileceği kadar uzağa gitmeyeceğiz, en azından başlangıçta. Eğer ciddi bir sorun çıkarsa, kocalarınızla hemen haberlesin. Gündelik işleri ise kendiniz halledin. Ayrıca kocalarınız yola çıktıktan sonra, birbirinizle de sürekli temas halinde olmalısınız; tabii Boktor'daki Porenn ve Vo Mimbre'deki Mayaserana ile de. Her birinizin zayıf ve güçlü yanlan var, ama birbirinizden tavsiye almaktan kork-mazsanız, her şey yolunda gidecektir."
"Belki de bir iletişim ağı kurmalıyız," dedi Kraliçe Layla düşünceli bir tavırla. "Atlı haberciler, hızlı gemiler filan. Tolnedralılar yüzyıllardır yapıyorlar bunu."
"Eminim ayarlayabilirsiniz böyle bir şey Layla," dedi Polgara gülümseyerek. "Unutmamanız gereken tek şey, Porenn'in söylediklerine kulak vermek. Çok genç ve kendini göstermekten hoşlanmıyor belki, ama Drasniya istihbarat servisi raporlarını ona verecek ve her şeyden sizden önce haberi olacak böylece. Ayrıca hepinizin Tolnedralılara dikkat etmenizi de istiyorum. Kargaşa dönemlerinden faydalanmayı iyi bilirler. Kesinlikle size bir Tolnedralı tarafından sunulan hiçbir şeyi imzalamayın ne kadar cazip görünürse görünsün. Ran Borune'ye kümese girmiş bir tilki kadar güvenilebilir ancak. Kusura bakma Ce'Nedra."
"Babamı ben de tanıyorum Leydi Polgara," dedi Ce'Nedra gülümseyerek.
"Hanımlar," dedi Polgara kararlı bir tavırla, "lütfen ben yokken maceraya atılmaya kalkmayın, işlerin düzgün yürümesini sağlayın ve birbirinize danışmaktan korkmayın. Xantha ile de temasta kalın. Orman Perileri güneyde olup bitenler hakkında malumat sahibidir. Acil bir durum çıkarsa da hemen bana haber verin."
"Çocuğa bakmamı ister misin?" diye sordu Merel. "îslena ile birlikte Val Alorn'da olacağım; benim yanımda emniyette olur. Kızlarım onu çok seviyor, o da onların yanında pek mutlu görünüyor."
Polgara biraz düşündükten sonra, "Hayır," dedi. "Emanet benimle gelecek. Garion dışında Taş'a dokunabilen tek kişi o dünyada. Angaraklar bunu fark edip onu ele geçirmeye çalışabilirler."
"Ben ona bakarım," dedi Taiba genizden gelen sesiyle. "Beni tanıyor, iyi de anlaşıyoruz. Böylece yapacak bir işim olur."
"Herhalde sen de sefere katılacak değilsin Taiba," diye itiraz etti Kraliçe Layla.
Taiba omuzlarını silkerek, "Neden?" dedi. "Ne bakacak bir evim, ne de yönetecek bir krallığım var benim. Başka nedenlerim de var tabii."
BELGARIAD 4
Hepsi anladı. Taiba ile Relg arasında olan şey o kadar derindi ki, sıradan insan ilişkilerinin çok ötesindeydi; Ulgo'nun bir süredir yanında olmaması Taiba'ya neredeyse fiziksel bir acı veriyordu. Belli ki Taiba Relg'i izlemeye kararlıydı, gerekirse savaş meydanında bile.
Wildantorlu Lelldorin ile Riva'ya gelen sarışın Mimbre'li kız Ariana, boğazını temizleyip ince bir mevzu açmaya hazırlanırmış gibi bir tavır takındı. "Kadınların hayatını kaideler idare ediyor," dedi sonra. "Muharebelerin ortasında ve harp şartlarında, bir ordunun içinde yaşayan bir hanımın hizmete ihtiyacı vardır. Leydi Adara ile ben bu sabah bu mevzuda küçük bir sohbette bulunduk ve Prenses Ce'Nedra'nın refakatçileri olarak orduya katılmaya karar verdik. Vazifemiz budur zaten, aşk mevzuu bahis olmasaydı bile."
"Çok iyi konuştun Ariana," diye mırıldandı Adara, gülümsemesini hiç belli etmeden.
"Aman tanrım," diye içini çekti Kraliçe Layla. "Kaygılanacak iki kişi daha çıktı."

"Her şeyi konuşmuş olduk galiba," dedi Polgara. "Bir krallığı idare etmek, bir evi idare etmekten pek farklı değildir, ki hepinizin bu konuda tecrübesi var zaten. Büyük politika değişiklikleri yapmayın, hiçbir anlaşmayı imzalamayın. Bunun dışında da sağduyunuzun sesini dinleyin. Şimdi beylerin yanına gidebiliriz artık. Akşam yemeği vakti geliyor; erkekler düzenli aralıklarla beslenmezlerse huysuz olurlar."
Birkaç gün sonra Barak, yanında ince yüzlü bir Drasniyalı soylu ile Riva'ya döndü, ikisi hemen toplantı odasına gidip krallara rapor verdiler. Prenses Ce'Nedra da peşlerinden gitmeyi düşündüyse de, sonra vazgeçti. Varlığı tartışmaların rahatça yapılmasını engelleyebilirdi, olup bitenleri öğrenmek i-çin başka bir yolu vardı nasıl olsa. Hemen odasına gidip elini boynundaki tılsıma değdirdi.
"...fena gitmiyor," dediğini duydu Barak'ın sesinin, en sonunda aradığı konuşmayı bulduğunda. "Donanma Val Alorn'dan yola çıkmaya hazır; Kraliçe Porenn de Drasniya mızrakçılarını Boktor'un güneyinde topladı. Seferberlik neredeyse tamamlandı. Ama sanırım bazı sorunlarımız var. Kont Kharel Thull Mardu'dan yeni döndü. Kuzey Murgos'tan gelen bütün raporlar da elinde, dolayısıyla bize epeyce etraflı bir durum değerlendirmesi yapabilir."
Kral Rhodar boğazını temizleyerek, "Kharel istihbarat servisimizin önde gelen üyelerinden biridir," dedi tanıtma babından. "Raporları her zaman açık ve net olur."
"Haşmetmeapları çok nazik," dedi Ce'Nedra'nın tanımadığı bir ses. "Güney Murgoları kuzeye yürümeye başladılar mı?" diye sordu Kral Anheg. "işler bundan biraz daha öteye gitmiş Haşmetmeap," dedi Kharel.
"Bana gelen bütün raporlar yürüyüşün tamamlandığını gösteriyor. Şu anda Rak Goska civarında dört milyondan fazla Murgo var." "Ne?" dedi Anheg hayretle.
"Görünen o ki, Taur Urgas yürüyüşü geçen sonbaharda başlatmış," dedi Drasniyalı. "Kış vakti mi?"
"Öyle görünüyor Haşmetmeap." "Epey adam kaybetmiş olmalı," dedi Kral ÇoHag. "Yüz bin kadar Haşmetmeap," dedi Kharel. "Ama insan hayatı Taur Urgas için önemli değildir."
"Bu her şeyi değiştiriyor Rhodar," dedi Anheg kısaca. "Şu ana kadarla avantajımız, yürüyüşlerinin uzun zaman alacak olmasıydı. Şimdi bunu kaybettik."
"Hepsi bu kadar da değil maalesef Haşmetmeap," diye devam etti Kharel. "Batı Malloryalılar da Thull Zelik'e varmaya başladılar. Henüz sayılan çok değil, ama günde birkaç bin adam geliyor."
"Öyleyse mümkün olduğu kadar hızla yollarını kesmeliyiz," diye homurdandı Anheg. "Rhodar, mühendislerini bir ay içinde doğu sıradağlarına getirebilir misin? Koca bir donanmayı yardan yukarı

çıkarıp Mardu Nehrine indirmem lazım. Gemileri bir an önce Doğu Denizi'ne geçirmeliyiz. 'Zakath'ın yolunu kesmezsek, Mallorya sürüleri altında eziliriz."
"Hemen Porenn'e haber yollayacağım," dedi Rhodar.
"Soylu kontun bir tek iyi haberi bile yok mu?" diye sordu Seline Kontu.
"Düşman kampında bir bölünme olabilir Lordum," diye cevap verdi Kharel. "Taur Urgas birleşik Angarak ordularının başkomutanı olmaya tek yetkili kendisiymiş gibi davranıyor; şu anda da adam sayısı onun yanında. Ama Malloryalılar yeterince büyük bir ordu getirirlerse bu değişebilir. 'Zakath'ın Taur Urgas'ın önderliğini kabul etmeyebileceği yolunda söylentiler var; ama şimdilik dört milyon Mur-go karşısında bu tartışmayı açamıyor."
"Bu durumun devam etmesini sağlayalım," dedi Rhodar. "Taur Urgas delidir, deliler de hata yapar. 'Zakath hakkında duyduklarıma bakılırsa, savaş meydanında onunla karşı karşıya gelmememiz daha iyi olur."
"Malloryalılar olmasa bile," dedi Kral ÇoHag ekşi bir sesle, "savaş meydanına ikiye bir dezavantajla çıkacağız tabii o da Arendlerle Tolnedralıları ikna edebilirsek."
"Savaşa başlamak için çok berbat bir durum bu Rhodar," diye söylendi Anheg.
"Taktiğimizi buna göre değiştirmeliyiz," dedi Rhodar. "Fazla adam kaybetmemek için büyük bir meydan savaşından elimizden geldiğince kaçınmalıyız."
"Meydan savaşını hiç düşünmediğimizi sanıyordum," dedi Barak. "Belgarath'ın bizden istediği, Angaraklann dikkatini bu tarafa çekecek birkaç şaşırtmacaydı sadece."
"Durum değişti Barak," dedi Kral Rhodar. "Güney Murgolarıyla Malloryalıların bu kadar çabuk devreye gireceklerini hesaplamamıştık. Şimdi birkaç vur kaçla yetinemeyiz. Angaraklann o kadar çok adamı var ki, ufak tefek çatışmaları görmezden gelebilirler. Kısa zamanda büyük bir saldırıya kalkışmazsak, kıtanın doğu yarısına yayılacaklardır."

"Belgarath ona haber vermeden planların değiştirilmesinden hoşlanmaz," dedi Anheg.
"Belgarath burada değil, neler olup bittiğini de bilmiyor. Eğer acele ve kararlı davranmazsak, o, Kheldar ve Belgarion'un geçme şansı kalmaz."
"Kazanamayacağımız bir savaştan bahsediyorsun Rhodar," dedi Anheg.
"Biliyorum," diye kabullendi Kral Rhodar.
Uzun bir sessizlik oldu. "Demek durum böyle," dedi Brand sonunda.
"Korkarım böyle," dedi Rhodar kasvetli bir tavırla. "Bir şaşırtmaca şart, yoksa Belgarion asla kılıcıyla Torak'ın karşısına çıkamaz. Önemli olan tek şey bu, o yüzden bunu sağlamak için gerekirse hayatlarımızı bile feda etmeliyiz."
"Hepimizi öldürteceksin Rhodar," dedi Anheg. "Ordularımızı da."
"Gerekiyorsa öyle olacak Anheg," dedi ciddi bir tavırla. "Eğer Belgarion Torak'a ulaşamazsa, hayatlarımızın zaten bir değeri kalmaz. Eğer onun Torak'a ulaşması için hepimizin ölmesi gerekiyorsa bile buna değer."
Ce'Nedra bir koltuğa çökerken, eli de tılsımdan kayıp düştü. Ansızın ağlamaya başladı. 'Yapmayacağım bunu," diye hıçkınyordu. 'Yapamam." Bir kalabalık vardı karşısında, bir dullar ve yetimler ordusu. Hepsi suçlayan gözlerle ona bakıyorlardı ve karşılannda küçülüyor, küçülüyordu. Eğer bu dehşeti başlatırsa, hayatının geri kalan kısmını kendinden iğrenerek geçirecekti. Ağlamaya devam ederek ayağa kalktı. Niyeti toplantı odasına gidip, bu anlamsız savaşla hiçbir işinin kalmadığını söylemekti onlara. Ama Garion'un yüzü, o hep düzeltmek istediği dağınık saçlar ve o ciddi ifade gözlerinin önüne gelince durdu. Garion'un başarısı ona bağlıydı. Eğer vazgeçerse, Angaraklar rahatça onun peşine takılabilirlerdi. Garion'un hayatı ve dünyanın geleceği onun elindeydi. Devam etmekten başka seçeneği yoktu. Keşke bu seferin başarısızlığa mahkûm olduğunu hiç bilmeseydi. Onları bekleyen felaketi bilmek iş-

leri feci hale getiriyordu.
Faydasız olduğunu bile bile, tılsımı boynunda tutan zinciri çekiştirmeye başladı. Tılsım olmasaydı, onları bekleyen geleceği hiç bilmeden mutlu olacaktı. Ağlamayı sürdürerek deli gibi çekiştirdi zinciri, boynunun yumuşak derisinin acımasına aldırmadan. "Nefret ediyorum senden!" diye haykırdı ü-zerinde taçlı ağaç olan gümüş madalyona mantıksızca.
Faydasızdı hepsi. Madalyon hayatının sonuna kadar boynunda kalacaktı. Yüzü kül gibi olan Ce'Nedra'nın elleri İM yanına düştü. Tılsımı çıkarabilseydi bile ne fark ederdi ki? Biliyordu artık, ve bu bilgiyi kalbinde saklamalıydı. Eğer bildiklerinin en küçük bir emaresi bile yüzünde veya sesinde belli olsa, başaramazdı onun başarısızlığının acısını da Garion çekerdi. Kendini sağlamlaştırma ve dünyaya karşı zaferden eminmiş gibi davranmalıydı.
Böylece vaki oldu ki, Riva Kraliçesi doğrulup cesaretle başını dikti, ancak kalbi göğsünün içinde kurşun gibi ağırdı.
BÜYÜLÜŞATO
YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
BARAK'IN YENİ GEMİSİ donanmadaki diğer Çerek gemilerinin bir buçuk katı büyüklüğün-deydi, ama bahar rüzgârında, suyun üstünden uçan bir martı gibi süzülüyordu. Mavi gökyüzünde köpük gibi beyaz bulutlar süzülüyor, koca gemi dalgaların arasından kayar gibi geçerken, Rüzgârlar De-nizi'nin yüzeyi güneş ışığında ışıl ışıl parlıyordu. Karşılarında, ufukta, Arendiya kancasının yeşil sahilleri görünüyordu. Riva'dan yola çıkalı iki gün olmuştu ve kalabalık Çerek filosu arkalarında yelken açmış, gri pelerinli Riva askerlerini Sendarya Kralı Fulrach'ın ordusuna katılmaya götürüyordu.
Ce'Nedra geminin baş tarafında, güvertede gergin bir tavırla volta atıyordu; mavi pelerini rüzgârda dalgalanıyor, zırhı ışıldıyordu. Kalbinde gizlediği o müthiş bilgiye rağmen, bu olayın heyecanlı bir yanı vardı gene de. insanların toplaşması, kılıçlar, gemiler, rüzgârla uçar gibi gitmek, ortak bir a-maç hissi, bütün bunlar bir araya gelince kanını kaynatıyor, daha önce hiç tanımadığı bir coşku veriyordu.
Önlerindeki sahil gittikçe büyüdü koyu yeşil Arendiya ormanlarının önünde beyaz, kumluk bir sahil. Kıyıya yaklaştıklarında, dev bir aygıra binmiş zırhlı bir şövalyenin ağaçların arasından çıkıp, dalgaların kumsalda kırıldığı yere yaklaştığını gördüler. Prenses bir eliyle gözlerini güneşten koruyarak parlak zırhlı şövalyeye baktı dikkatle. Sonra, şövalye büyük bir kol hareketiyle onlara kıyıya yanaşmalarını işaret ederken, kalkanındaki amblemi gördü. Saçları rüzgârda uçuşan prenses, "Mandorallen!" diye haykırdı çınlayan bir sesle, Barak'ın gemisinin küpeştesinin iplerine sarılarak.

Şövalye eliyle selam verdi ona, sonra atını mahmuzlayarak sahildeki köpükler arasından dörtnala onlara yaklaştı; mızrağının ucundaki gümüş rengi ve mavi sancak rüzgârda uçuşuyordu. Barak dümeni çevirince gemi sahile döndü; kumsaldaki atlı ile gemi, aralarında yüz metre mesafe ve köpüren dalgalarla, karşı karşıya geldiler.
Ce'Nedra'nın hayatı boyunca unutamayacağı bir andı bu; o kadar mükemmel bir imgeydi ki, hafızasında öylece yer etti. Dev gemi rüzgârla uçar gibi gidiyor, şişmiş bembeyaz yelkenleriyle pırıldayan mavi sulan yarıyordu; kumsaldaki dev savaş atı tam kıyıdaki kırılan dalgalar arasından, koca nalları köpükler saçarak koşuyordu. Bu sonsuz anda birbirlerine kenetlenmiş gibi, gemi ve binici sıcak bahar güneşi altında bir mil kadar ilerideki ağaçlıklı bir buruna doğru yarışırcasına ilerlediler; Ce'Nedra ise geminin baş tarafında, alev rengi saçları bir bayrak gibi dalgalanarak mutluluktan uçar gibi izliyordu bu yansı.
Burnun öteki tarafında korunaklı bir koy vardı; kumsalda Sendarya ordusu kamp kurmuştu. Düzenli, sıra sıra kum rengi çadırlar. Barak dümenini kırdı ve yelkenler şişerek gemiyi koya soktular; Çerek filosu da hemen arkasındaydı.
"Selam Mandorallen!" diye haykırdı Barak demir ipleri titreşir, koca demirler koyun kristal sulanndan kumluk dibe doğru inerken.
"Lordum Barak," diye haykırdı Mandorallen. "Arendiya'ya hoş geldiniz. Lord Brendig askerlerinizi daha süratle karaya çıkarmak için bir yol bulmuş." Yüz kadar Sendarya askerinin bir sürü birbirine bağlı iri salı sınklarla yönlendirerek kurmakta olduklan dev iskeleyi gösterdi.
Barak güldü. "Ah şu Sendarlar, pratik bir icatta bulunmadan edemezler."
"Kıyıya çıkabilir miyiz artık?" diye sordu kabininden çıkan Kral Rhodar yalvarır gibi. Kralın de-

nizle arası pek iyi değildi; geniş, yuvarlak yüzünde yeşilimsi bir renk vardı. Örgü zırhı ve miğferiyle biraz komik görünüyordu zaten; deniz tutması da bu görüntüyü iyice gülünçleştirmişti. Görünüşü hiç de savaşçı gibi olmamasına rağmen, diğer krallar onun bilgeliğine saygı duymaya başlamışlardı. Neşeli bir şişko görüntüsünün ardında taktik ve genel strateji konusunda bir dâhiydi Rhodar, diğerleri de onun önderliğini sessiz sedasız kabulleniyorlardı.
Daha demirler yerine oturmadan, feribot işlevi gören küçük bir balıkçı teknesi Barak'ın gemisine yanaştı; böylece krallar, generaller ve danışmanlar yarım saat bile geçmeden karaya çıkmış oldu.
"Acıktım galiba," dedi Rhodar daha ayağı karaya değer değmez.
"Sen zaten aç doğmuşsun," dedi Anheg gülerek. Örgü bir zırh giymiş, beline geniş bir kılıç kemeri takmıştı. Kaba hatları silahlanınca daha hoş görünür olmuştu göze.
"iki gündür yemek yiyemedim Anheg," diye inledi Rhodar. "Zavallı midem onu terk ettiğimi sanacak."
"Yemek hazır Haşmetmeap," diye güvence verdi Mandorallen. "Asturyalı biraderlerimiz kralın geyiklerinin çoğunu avlayıp pişirmişler; fazla kurcalamadım, ümit ederim kanuni yoldan yapmışlardır bunu."
Mandorallen'in arkasındaki grupta bulunanlardan genç bir adam bir kahkaha attı bu söz üzerine. Ce'Nedra sırtında yayı olan bu yakışıklı, kızılsarı saçlı, yeşil ceket giymiş delikanlıya baktı. Riva'da bulunduğu süre içinde Wildantor'lu Lelldorin ile yakından tanışma fırsatı bulamamıştı. Garion'un en yakın dostu olduğunu biliyordu ve onun güvenini kazanması gerektiğinin de farkındaydı. Delikanlının dürüst, neredeyse masum denebilecek yüzüne bakınca bunun hiç de zor olmadığını gördü. Lelldorin'in bakışları son derece dolaysızdı; gözlerine bakan, bu bakışların gerisinde müthiş bir içtenlik ve pek az zekâ olduğunu hemen görebilirdi.
"Belgarath'tan haber aldık," dedi Barak Mandorallen'le genç Asturyalıya.
"Neredeymişler," dedi Lelldorin heyecanla.
"Boktor'da," diye cevap verdi Kral Rhodar; deniz tuttuğu için yeşile çalan yüzü halâ tam olarak düzelmemişti. "Nedendir bilmem, karım geçmelerine izin vermiş. Herhalde şimdi Garog Nadrak yakın-larındadırlar."
Lelldorin'in gözleri parladı. "Belki acele edersek onlara yetişebiliriz," dedi hevesle, gözleriyle atını arayarak.
"Bin beş yüz fersah Lelldorin," dedi Barak kibarca.
"Yaa..." Lelldorin'in hevesi kırıldı biraz. "Haklısın galiba. Yakalamak biraz zor olabilir, değil mi?"
Barak ciddi bir yüzle başını salladı.

Derken sansın Mimbreli kız Ariana, gözlerinde derin bir aşkla öne çıktı. "Lordum," dedi Lelldorin'e; Ce'Nedra ikisinin en azından resmi olarak evli olduklarını hatırladı. 'Yokluğunuzda derin kederlere boğuldum."
Lelldorin'in gözlerinde de aynı vurgun ifade vardı. "Ariana'm," dedi boğulur gibi. "Söz veriyorum, bir daha senden hiç ayrılmayacağım." Kızın ellerini tutup hayranlıkla gözlerinin içine baktı. Kızın bakışları da eş ölçüde aşkla dolu ve en küçük bir akıl izinden bile yoksundu.
Ce'Nedra bu karşılıklı bakıştaki felaket ihtimallerini düşünerek için için ürperdi.
"Şuracıkta açlıktan ölüyor olmama aldıran yok mu?" diye sordu Rhodar.
Şölen sofrası sahilin hemen içinde, ormana pek uzak olmayan bir yerdeki rengârenk bir çadıra kurulmuştu. Masa kelimenin tam anlamıyla üzerindeki geyik çevirmelerin ağırlığıyla bel vermekteydi; yemek Kral Rhodar'ın doymak bilmez iştahını bile doyuracak kadar zengindi. Yemek bittiğinde, masadan ayrılmayıp sohbete başladılar.
BÜYÜLÜŞATO
"Oğlunuz Lord Hettar, Algar kabilelerinin Kale'de toplanmakta olduğunu haber verdi Haşmetmeap," dedi Mandorallen Kral ÇoHag'a.
ÇoHag başını salladı.
"Relg adlı Ulgodan da haber aldık," diye ekledi Albay Brendig. "Mağaralardan küçük bir ordu toplamış. Bizi dağların Algarya yamaçlarında bekleyecekler. Yerini bildiğinizi söylüyor."
"Ulgolar sorun çıkarabilir," diye homurdandı Barak. "Açıklıklardan korkuyorlar, gün ışığı da gözlerini acıtıyor; ama karanlıkta kedi gibi görüyorlar. Bir noktada bunun çok faydası olabilir tabii."
"Relg hiç... Kişisel bir mesaj yolladı mı?" diye sordu Taiba Brendig'e sesi hafifçe titreyerek.
Sendar ciddi bir ifadeyle tuniğinin altından katlanmış bir parşömen çıkanp kadına uzattı. Taiba yüzünde çaresiz bir ifadeyle parşömeni açıp sağa sola çevirmeye başladı.
"Ne var Taiba?" diye sordu Adara alçak sesle.
"Okuma yazma bilmediğimi biliyor," dedi Taiba notu göğsüne bastırarak.
"Ben sana okurum," dedi Adara.
"Ama belki... Belki özel bir şeydir," diye itiraz etti Taiba.
"Söz veriyorum dinlemem," dedi Adara; yüzünde en küçük bir gülümseme belirtisi bile yoktu.
Ce'Nedra kendi gülümsemesini eliyle gizledi. Adara'nın bu derin ve hiç kendini belli etmeyen mizah anlayışı, prensesin onu sevmesinin temel nedenlerinden biriydi. Ancak prenses gülümserken birilerinin kendisini izlemekte olduğunu hissetti; masalarına katılan hem Asturya hem de Mimbre A-rendleri, onu merakla seyrediyorlardı. Özellikle Lelldorin gözlerini ondan alamıyor gibiydi. Yakışıklı delikanlı sansın Mimbreli kız Ariana'nın yanında oturmuş, farkında bile olmadan kızın elini tutarken, bir yandan da açık açık Ce'Nedra'yı izliyordu. Bu seyredilme durumu biraz huzursuz etmişti Ce'Ned-ra'yı. Şaşırtıcıydı, ama bu safçana delikanlının kendisini onaylamasını istiyor gibiydi.
"Söyler misin," dedi delikanlıya birden, "Asturya'da seferimiz hakkında neler düşünülüyor?"
Lelldorin'in gözleri bulutlandı. "Pek hevesli değiller Haşmetmeap," dedi. "Bunun bir Mimbre komplosu olduğu yolunda kuşkular var."
"Saçma," dedi Ce'Nedra.
Lelldorin omuz silkerek, "Vatandaşlarımın kafası hep böyle çalışır," dedi. "Bunun komplo olduğunu düşünmeyenler ise, Mimbre şövalyelerinin Doğu'ya doğru sefere çıkmasını hevesle bekliyorlar. Bazı çevrelerde belli ümitler uyandırıyor bu."
Mandorallen içini çekerek, "Aynı hissiyat Mimbre'nin bazı bölgelerinde de var," dedi. "Maalesef bölünmüş bir krallığız biz; eski kinler ve şüpheler kolay ölmüyor."
Ce'Nedra şiddetli bir kaygıya kapıldı. Bunu hesaplamamıştı işte. Kral Rhodar Arendleri kazanmanın şart olduğunu söylemişti; şimdi ise Mimbre ile Asturya arasındaki salakça nefret ve kuşku, bütün planlarını çökertmek üzereydi. Çaresizce Polgara'ya döndü.
Büyücü Arendlerin bu gönülsüzlüğünden pek etkilenmişe benzemiyordu. "Söyle bakalım Lelldorin," dedi sükûnetle. "Fazla kuşkucu olmayan dostlarından bazılarını bir yerde toplayabilir misin? Pusu kurulmayacağından emin oldukları güvenli bir yerde?"
"Aklından ne geçiyor senin Polgara?" diye sordu Kral Rhodar merakla.
"Birinin onlarla konuşması lazım," dedi Polgara. "Özel birinin." Tekrar Lelldorin'e döndü. "Büyük bir kalabalık olması gerekmiyor, en azından başlangıçta. Kırkelli kişi yeterli olur, tabi-i aralarında şiddetle karşı çıkanlar olmamalı."

"Hemen toplayayım Leydi Polgara," dedi Lelldorin anında ayağa fırlayarak. "Biraz geç olmadı mı Lelldorin," dedi Pol, ufka yaklaşmakta olan güneşi göstererek.
BELGARIAD 4
"Ne kadar erken işe başlarsam, o kadar çabuk toplanın," dedi Lelldorin ateşle. "Eğer dostluğun ve kan bağının bir etkisi varsa, mutlaka
başarırım." Yerlere kadar eğilip Ce'Nedra'ya selam vererek, "Haşmetmeap" dedi veda kabilinden, sonra atının bağlı olduğu yere koştu.
Ariana giden hevesli gencin ardından bakarak bir iç geçirdi.
"Hep böyle midir?" diye sordu Ce'Nedra merakla.
Mimbre'li kız başını sallayarak, "Daima," dedi. "Fikri ile fiili arasında zaman geçmez. Tefekkür denilen şeyden haberi bile yok. Galiba cazibesini artırıyor bu hal, ama itiraf edeyim ki bazen de şaşkına çeviriyor."
"Tahmin ederim," dedi Ce'Nedra.
Daha sonra, prensesle Polgara çadırlarında yalnız kaldıklarında, Ce'Nedra Garion'un teyzesine merakla bakarak, "Ne yapacağız?" diye sordu.
"Biz değil Ce'Nedra, sen. Onlarla konuşacaksın."
"Halk önünde konuşmayı beceremem ki Leydi Polgara," diye itiraf etti Ce'Nedra. Ağzı kurumaya başlamıştı bile. "Kalabalık beni korkutur. Dilim tutulur."
"Merak etme geçer canım," dedi Polgara. Prensese ilgiyle baktı. "Ordunun başına geçmeyi isteyen sendin, unuttun mu? Ne sanmıştın? Zırhını giyip atına atlayarak 'Gelin peşimden!' diye bağırınca bütün dünyanın peşine takılacağını mı?"
"Ben..."
"Bu kadar zaman tarih okumuşsun, ama bütün büyük önderlerin ortak özelliğini öğrenememişsin. Hiç dikkatli bir okuyucu değilsin Ce'Nedra."
Ce'Nedra dehşet içinde, başına gelecekleri anlayarak ona bakakaldı.
"Bir ordu toplamak çok fazla şey istemez canım. Ne zeki olman gerekir, ne de iyi bir savaşçı olman. Amacının yüce ve soylu olması bile gerekmez. Sahip olman gereken tek özellik hitabettir."
"Yapamam Leydi Polgara."
"Bunu baştan düşünseydin Ce'Nedra. Artık vazgeçmek için çok geç. Rhodar orduya komuta e-decek ve ayrıntılarla ilgilenecek. Ama ordunun onu izlemek istemesini sağlayacak olan sensin."
"Onlara ne diyeceğim hakkında en küçük bir fikrim bile yok," dedi Ce'Nedra. "O an geldiğinde olur canım. Yaptığımız şeye inanıyorsun, değil mi?" "Tabii, ama..."
"Bunu yapmaya sen karar verdin Ce'Nedra. Kendi başına karar verdin. Buraya kadar geldiğine göre, gerisini yapmaktan da kaçınma."
"Lütfen Leydi Polgara," diye yalvardı Ce'Nedra. "Halkın önünde konuşmak midemi bulandırır. Kusarım sonra."
"Hepimizin başına gelir bu," dedi Polgara soğukkanlı bir tavırla. "Herkesin önünde yapma, yeter."
Bundan üç gün sonra, prenses, Polgara ve Alorn Kralları, Arend ormanının sessiz derinliklerindeki Vo Astur harabelerine doğru yola çıktılar. Ce'Nedra yolda giderken hep paniğe kapılmak üzere olduğunu hissediyordu. Bütün tartışmalarına rağmen, Polgara en ufak bir taviz bile vermemişti. Ne gözyaşlarına aldırmıştı, ne de histeri krizlerine. Prenses sonunda öleceğini de bilse Polgara'nın onu bekleyen kalabalığın karşısına çıkarıp bu acıyı çektirmeye niyetli olduğundan emindi. Çaresizce, kaderine doğru gidiyordu.
Vo Wacune gibi Vo Astur da, Arend iç savaşının karanlık yıllarında harap olmuştu. Devrilmiş
BÜYÜLÜŞATO
duvarlarında yosunlar yeşermişti; kalıntılar Asturya'nın şerefinin, gururunun ve kederinin yasını tutan dev ağaçların gölgesindeydi. Lelldorin onları yanında elli kadar zengin giyimli genç soyluyla birlikte bekliyordu. Gençlerin gözlerinde kuşkuyla karışık derin bir merak vardı. Atlarından inerlerken, "Bu kadar kısa zamanda ancak bu kadarını bulabildim Leydi Polgara," dedi Lelldorin özür dilercesine. "Bu bölgede başkaları da var, ama onlar seferimizin bir Mimbre komplosu olduğundan eminler."
"Bunlar yeter Lelldorin," diye cevap verdi Polgara. "Burada olacakları yayacaklardır ne de olsa." Yosun tutmuş güneşli yıkıntılara bakıp, "Şurası uygun," dedi yıkık bir duvarı göstererek. "Gel benimle Ce'Nedra."

Zırhı içindeki prenses, miğferiyle kalkanını Kral ÇoHag'ın onun için Algarya'dan getirdiği beyaz atın eyerine asarak sakin hayvanı yedeğine aldı ve titreyerek büyücüyü izledi.
"Seni duymalarını istiyoruz, ama görmelerini de istiyoruz," dedi Polgara. "O yüzden şu duvara çıkıp yukarıdan konuş. Şu anda orası gölgede, ama güneşin hareketine göre, konuşmanı bitirdiğinde tamamen aydınlıkta olursun. Bunun da iyi bir etkisi olur."
Ce'Nedra güneşin durumundan konuşması gereken süreyi hesapladığında iyice dehşete kapılarak, "Kusacağım galiba," dedi titreyen bir sesle.
"Sonra Ce'Nedra. Şimdi vaktin yok buna." Polgara Lelldorin'e dönerek, "Haşmetmeaplarını arkadaşlarına tanıtabilirsin şimdi," dedi.
Lelldorin duvarın üstüne fırlayarak susmaları için elini kaldırdı. 'Yurttaşlarım," dedi yüksek sesle. "Geçtiğimiz Eras yortusunda dünyamızı temelinden sarsan bir gelişme oldu. Bin yıldan fazla bir süredir bu anı bekliyorduk. Yurttaşlarım, RivaKralı döndü!"
Kalabalık bu haberle biraz kıpırdandı, heyecanlı bir mırıltı yayıldı ortalığa.
Her zaman biraz abartılı konuşmayı seven Lelldorin iyice ısınmıştı şimdi. Onlara Garion'un gerçek kimliğini bildiren ateşler saçan kılıcı ve Alorn Krallarının Riva Kralı Belgarion'a bağlılık yemini etmelerini anlattı. Gerginlikten neredeyse bayılmak üzere olan Ce'Nedra onu duymuyordu bile. Kafasında konuşmasını düzene koymaya çalışıyor, ama gittikçe daha da karıştırıyordu. Sonra, tam paniğe kapılmak üzereyken Lelldorin'in kendisini tanıttığını duydu:' Yurttaşlarım işte karşınızda imparatorluk Prensesi Ce'Nedra Riva Kraliçesi." Bütün gözler beklentiyle ona çevrilmişti şimdi.
Her yanı titreyerek yıkık duvara tırmandı ve karşısındaki yüzlere baktı. Bütün hazırlıkları, prova ettiği cümle ve ifadeler buhar olup uçmuştu; bembeyaz bir yüzle, titreyerek, ne diyeceği hakkında en küçük bir fikri bile olmadan öylece kaldı karşılarında. Sessizlik müthişti.
Şansa bakın ki, en öndeki genç Asturyalılardan biri o sabah şarabı biraz fazla kaçırmıştı. "Haş-metmeap konuşmasını unuttu galiba," dedi yanındaki bir arkadaşına yüksek sesle.
Ce'Nedra anında tepki gösterdi. "Bu bey de görgü kurallarını unutmuş galiba," diye patladı hiç düşünmeden. Kabalığa hiç dayanamazdı.
"Bunları dinlemeye hiç niyetim yok doğrusu," dedi çakırkeyif genç, sesinde abartılı bir sıkıntı i-fadesiyle. "Zaman kaybı yalnızca. Ben Rivalı değilim; hiçbirimiz değiliz. Yabancı bir kraliçe Asturya yurtseverlerini ilgilendirecek ne söyleyebilir ki?" Gitmeye hazırlandı.
"Yurtsever Asturyalı beyefendi dünyanın bu ormandan ibaret olmadığını unutacak kadar fazla mı kaçırmış acaba şarabı?" dedi Ce'Nedra öfkeyle. "Belki de o kadar cahildir ki, dünyada neler olduğundan bile haberi yoktur." Parmağını tehdit edercesine delikanlıya uzatarak, "Dinle beni yursever," dedi çın çın çınlayan bir sesle. "Buraya hoş bir konuşma yapmaya geldiğimi sanıyorsun belki, ama size söyleyeceklerim, hayatında duyacağın en önemli şeydir, ister dinle, istersen de çek git; ama bir yıl sonra Asturya yokolup gittiğinde, evleriniz harap olup da Grolimler kanlı bıçaklarıyla ailelerinizi Torak'ın kurban taşının ateşine sürerken, bu günü hatırlayıp dinlemediğin için kendine lanet okuyacaksın."
Sonra, bu kaba gence duyduğu öfke içindeki bir barajı yıkmış gibi konuşmaya başladı Ce'Ned-

ra. Onlara prova edilmiş sözlerle değil, kalbinden geldiği gibi hitap ediyordu. Konuştukça ateşi arttı. Yalvardı, kandırmaya çalıştı, sonunda ise emretmeye başladı. Neler dediğini sonradan hiç hatırlayama-dı, ama konuşurken neler hissettiğini de hiç unutmadı. Genç bir kızken yaşadığı bütün sinir krizlerinin ve patlamaların duygusu tamamen girmişti devreye. Kendini hiç düşünmeden, söylediklerine yürekten inanarak ateşle konuşuyordu. Sonunda onları kazandı.
Güneş üstüne düştüğünde zırhı parlamaya başladı, saçları ise alev almış gibiydi. "Riva Kralı, Batının Hükümdarı Belgarion sizi savaşa çağırıyor," dedi onlara. "Ben, onun kraliçesi Ce'Nedra yaşayan bir bayrak gibi karşınızdayım. Kim Belgarion'un çağrısına uyup beni izleyecek?"
En başta gülen genç adamdı kılıcını ilk çeken. Kılıcıyla Ce'Nedra'yı selamlayarak "Ben izleyeceğim!" diye haykırdı. Onu izleyen elli kılıç daha güneşte parlayarak Ce'Nedra'yı selamladı ve elli ses o-nun haykırışını yankıladı: "Ben izleyeceğim!"
Büyük bir kol hareketiyle kendi kılıcını çeken Ce'Nedra haykırdı: "izleyin öyleyse!" "Habis An-garak sürülerini durdurmaya gidiyoruz. Dünya yürüyüşümüzle titresin!" Üç adımda atına ulaşıp kendisini kelimenin tam anlamıyla eyerine fırlattı. Atını çevirerek dörtnala harabelerden çıktı; kılıcı havadaydı ve rüzgârda dalgalanan saçları alev gibiydi.
Ormana daldığında prenses geriye, heyecanlı yüzleriyle kendisini izleyen cesur, aptal delikanlılara baktı. Kazanmıştı, ama bu düşüncesiz Asturyalıların kaçı savaş bittiğinde geri

dönebilecekti? Kaçı Doğu'nun çorak topraklarında yatacaktı? Gözleri ansızın yaşlarla doldu, ama Riva Kraliçesi bir eliyle gözyaşlarını silerek, peşinde ordusuna katılmaya gelen Asturyalılar, dörtnala yoluna devam etti.
BÜYÜLÜŞATO
YİRMİ ALTINCI BOLUM
ALORN KRALLARI Ce'Nedra'yı abartılı bir şekilde tebrik ettiler; en kaşarlanmış savaşçılar bile apaçık bir hayranlıkla bakıyorlardı artık ona. Ce'Nedra kutlamaları kabul edip mutlu bir kedi yavrusu gibi mırıldanmaya başladı. Zaferinin mükemmel olmasını engelleyen tek şey ise, Polgara'nın tuhaf sessizliğiydi. Ce'Nedra biraz alınmıştı buna. Konuşması mükemmel olmayabilirdi, ama Lelldorin'in arkadaşlarını kazanmıştı ya; başarı küçük hataları affettirirdi.
O gece Polgara kendisini çağırttığında, Ce'Nedra onun da yola geldiğini düşündü. Büyücü onu özel olarak kutlamak istiyordu herhalde. Kendi kendine neşeyle bir şarkı mırıldanarak ve beyaz kumlan döven dalgaların sesini dinleyerek sahil boyunca Polgara'nın çadırına doğru yürüdü. Tuvalet masasının başına oturmuş olan Polgara, uyuklamakta olan Emanet'in dışında yalnızdı. Uzun kara saçlarını fırçalarken, lacivert elbisesinde oynaşan mum ışığı, yüz hatlannm güzelliğini ortaya çıkanyordu. "Gel Ce'Nedra," dedi. "Otur. Tartışmamız gereken çok şey var."
"Şaşırdınız mı Leydi Polgara?" dedi prenses dayanamayarak. "Şaşırdınız, değil mi? Ben bile kendime hayret ettim."
Polgara ciddi bir ifadeyle ona bakarak, "Fazla heyecanlanma Ce'Nedra," dedi. "Gücünü idareli kullan; böbürlenmek için harcama."
Ce'Nedra ona bakakaldı. "Bugün iyi değil miydim yani?" dedi incinmiş bir sesle. "Çok iyi bir konuşmaydı Ce'Nedra," dedi Polgara, ama gene de bütün keyfini kaçırmıştı. O zaman prensesin aklına tuhaf bir fikir geldi. "Biliyordunuz, değil mi?" diye sordu. "Baştan beri biliyordunuz."
Polgara'nın dudaklarında bir gülümseme dolaştı. "Benim bazı avantajlarım olduğunu unutuyorsun hep canım," dedi; "bu avantajlardan biri de olayların nasıl gelişeceği hakkında bir fikir sahibi olmam."
"Ama nasıl..."
"Bazı olaylar öylesine olmaz Ce'Nedra. Bazı şeyler dünya kurulduğundan beri olmak için sırasını bekler. Bugün olan da bunlardan biriydi işte." Uzanıp masının üstündeki eskilikten kararmış parşömeni aldı. "Kehanetin senin hakkında söylediklerini duymak ister misin?"
Ce'Nedra buz kesildi.
Polgara gözleriyle kurumuş parşömeni taradı. "İşte burada," dedi mum ışığına doğru kaldırarak. "Ve Işığın Eşinin sesi dünyanın krallıklarında duyulacak ve sözleri kuru çayırda ateş gibi yayılacak ve kalabalıklar doğrulup onun bayrağının alevi altında toplanacaklar."
"Bunun bir anlamı yok ki Leydi Polgara," diye itiraz etti Ce'Nedra. "Saçma sapan bir şey bu."
"Garion'un Işığın Çocuğu olduğunu bilince de anlamsız geliyor mu?"
"Nedir bu?" diye sordu Ce'Nedra parşömene bakarak. "Nereden buldunuz bunu?"
"Kitabı Mrin bu canım. Babam bunu benim için aslından kopya etti. Biraz muğlaktır çünkü Mrin kâhini o kadar kaçıktı ki, doğru dürüst konuşamazdı bile. Kral Boğaense Dras onu bir köpek gibi
bir kazığa zincirletmişti sonunda."
BELGARIAD 4
"Kral Dras mı? Leydi Polgara, bu üç bin yıl önceydi."
"O kadar oldu, evet," dedi Polgara.
Ce'Nedra titremeye başlayarak, "imkânsız," dedi.
Polgara gülümsedi. "Bazen tıpkı Garion gibi konuşuyorsun Ce'Nedra. Gençlerin bu kelimeye neden bu kadar düşkün olduğunu anlayamıyorum."
"Ama Leydi Polgara, bana hakaret eden o genç olmasa, ağzımı bile açamayabilirdim." Prenses dudağını ısırdı. Bunu itiraf etmek istememişti aslında.
"Muhtemelen bu yüzden hakaret etmiş demek ki. Hatta muhtemelen o delikanlı tam da o anda sana hakaret etmek için doğmuştur. Kehanet hiçbir şeyi tesadüfe bırakmaz. Bir dahaki sefere lafa başlamak için onun yardımına ihtiyacın olur mu dersin? Gerekirse onu gene sarhoş edebiliriz."
"Bir dahaki sefere mi?"

"Tabii. Küçük bir topluluğa bir konuşma yapmanın her şeyi halledeceğini mi sanmıştın. Olup bitenlere biraz daha dikkatle bakmayı öğrenmelisin Ce'Nedra. Önümüzdeki aylar boyunca günde en az bir konuşma yapmak zorunda kalacaksın."
Prenses dehşetle ona bakarak, 'Yapamam," diye inledi.
"Yapabilirsin Ce'Nedra. Sesin bütün dünyada duyulacak ve sözlerin kuru çayırda ateş gibi yayılacak ve Batı'nın halkları senin bayrağının peşine takılacaklar. Yüzyıllar boyudur Kitabı Mrin'in bir kere bile haksız çıktığını görmedim. Şu anda önemli olan senin iyi dinlenmen ve düzenli yemek yemen. Yemeklerini ben hazırlayacağım artık." Minik kıza eleştirel bir gözle baktı. "Biraz daha sağlam yapılı olsan daha iyi olurdu, ama ne yapalım, elimizdekiyle yetineceğiz. Eşyalarını topla Ce'Nedra. Bundan sonra benimle kalacaksın. Gözümün önünden ayrılmanı istemiyorum."
Bunu izleyen haftalarda, rutubetli ve yeşil Arendiya ormanlarından geçerek ilerlediler; geldikleri haberi tüm Asturya'ya yayıldı. Ce'Nedra Polgara'nın hitap edeceği dinleyicilerin sayısını ve yapısını dikkatle ayarladığının farkındaydı. Zavallı Lelldorin atından inmeye bile fırsat bulamıyordu artık. O ve dikkatle seçilmiş bir grup arkadaşı ilerleyen ordunun önünden giderek toplantıları hazırlıyorlardı.
Ce'Nedra bir kere görevinin ne olduğunu kabul edince, halk huzurunda konuşmanın zamanla kolaylaşacağını sanmıştı. Maalesef yanılıyordu. Her konuşmadan önce gene paniğe kapılıyor, sık sık da gerçekten hastalanmanın eşiğine geliyordu. Polgara konuşmalarının giderek daha iyileştiğini söylemesine rağmen, Ce'Nedra işinin hiç de kolaylaşmadığını söyleyerek sızlanıyordu. Fiziksel ve duygusal gücünü zorlamakta olduğu açıkça ortadaydı. Kendi yaşındaki çoğu kız gibi, Ce'Nedra da hiç ara vermeden uzun uzun konuşabilirdi, ama bu konuşmalar gelişigüzel değildi. Müthiş bir kontrol ve duygusal enerji gerektiriyordu bunlar, kimse de ona yardım edemezdi bu işte.
Tabii kalabalıklar büyüdükçe Polgara teknik bir konuda yardımcı oldu ona. "Normal sesinle konuş Ce'Nedra," dedi. "Bağırmaya çalışarak kendini yorma. Ben herkesin seni duymasını sağlarım." A-ma bunun dışında prenses başının çaresine bakmak zorundaydı. Yorgunluğu giderek daha görünür olmaya başladı. Büyüyen ordusunun başında at sürerken, bazen trans halindeymiş gibi görünüyordu artık.
Onu izleyen dostları kaygılanmaya başladılar.
"Daha ne kadar dayanabilir ki buna," dedi Kral Fulrach Kral Rhodar'a, omuzlan çökmüş küçük kraliçenin ardından yeni bir konuşmanın yapılacağı Vo Wacune harabelerine girerlerken.
"Bazen onun ne kadar küçük ve narin olduğunu unutuyoruz."
"Polgara ile konuşsak iyi olacak," dedi Kral Rhodar. "Bence kızcağız bir hafta kadar dinlense iyi olacak."
Oysa Ce'Nedra duramayacağının farkındaydı. Bu işin kendine özgü bir temposu vardı, durdurulamayacak, gittikçe hızlanan bir tempo. Başlangıçta, gelişinin haberi yavaş yayılıyordu, ama şimdi

önlerinden gitmekteydi ve ona yetişmek için giderek hızlanmaları gerekiyordu. Yarattığı merak duygusunu tatmin etmek için fazla bekleyemezdi, yoksa her şeye yeniden başlamak gerekebilirdi.
Vo Wacune'deki kalabalık, o güne kadar karşılaştığı kalabalıkların en büyüğüydü. Zaten yarı yarıya ikna olmuş olan bu insanlar, onları ateşleyecek tek bir kıvılcım bekliyorlardı. Gene mantıksız bir paniğe kapılmış olan Riva Kraliçesi, gücünü toplayıp onlara hitap etti ve savaş çağnsıyla herkesi ateşledi.
Konuşma bitip de toplanan genç soylular ordunun giderek kalabalıklaşan saflanna katddıklannda, Ce'Nedra kampın biraz dışında bir süre yalnız kalarak kafasını toplamak istedi. Bu onun için kaçınılmaz bir tören halini almıştı. Bazen bir konuşmadan sonra kendini kötü hissediyor, bazen ağlıyordu. Bazen ise etrafındaki ağaçlan bile görmeden, amaçsızca dolaşıyordu. Polgara'nın talimatıyla, Durnik hiç yanından ayrılmıyordu; bu sağlam pratik adamın arkadaşlığı, Ce'Nedraya hiç beklemediği bir huzur veriyordu.
Harabelerden biraz uzaklaşmışlardı. Parlak ve güneşli bir öğleden sonraydı, ağaçlann arasında kuşlar şakıyordu. Ce'Nedra düşünceli düşünceli dolaşıyor, ormandaki huzurun içindeki kargaşayı dindirmesini bekliyordu.
"Soylular için mesele yok Detton," dediğini duydu bir sesin, bir çalının arkasından. "Ama bizimle ne ilgisi var bunun?"

"Haklısın Lammer," dedi başka bir ses üzüntüyle içini çekerek. "Çok heyecanlıydı ama."
"Bir serfi heyecanlandıracak tek şey, yiyecektir," dedi ilk adam acı bir sesle. "Küçük kız istediği kadar görev desin dursun; benim tek görevim mideme karşı." Birden durdu. "Şu bitkinin yapraklan yenir mi?"
"Galiba zehirli Lammer," dedi Detton.
"Emin değil misin? Beni öldürmeyecekse, yenebilecek bir şeyi kaçırmak istemem doğrusu."
Ce'Nedra iki serfin konuşmasını giderek artan bir dehşetle dinliyordu, insan buralara kadar nasıl düşerdi? Birden çalının arkasına dolanıp karşılarına çıkıverdi. Durnik de her zamanki gibi yanındaydı.
Serfler çamurlu paçavralar giymişlerdi, ikisi de orta yaşlıydı ve ikisini de yüzünden mutlu bir tek gün bile görmedikleri anlaşılıyordu. Daha zayıf olanı kalın yapraklı bir bitkiyi incelemekteydi, ama öteki Ce'Nedra'yı görünce korkuyla, "Lammer," dedi. "Bu o bugün konuşan kız."
İnce yüzünü kaplayan kir tabakası altında bembeyaz kesilen Lammer doğruldu. "Hanımefendi," dedi sakil bir şekilde eğilmeye çalışarak. "Köyümüze dönüyorduk. Ormanın bu bölgesinin sizin olduğunu bilmiyorduk. Bir şey almadık." Sözünü kanıtlamak istercesine boş elerini açtı.
"Ne zamandır bir şey yemedin?" diye sordu Ce'Nedra.
"Bu sabah biraz ot yedim Hanımefendi," dedi Lammer. "Dün de iki şalgam yemiştim. Biraz kurtluydular, ama fena değillerdi."
Ce'Nedra'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. "Kim yaptı bunu size?" diye sordu.
Lammer'in kafasını karıştırmıştı bu soru. Sonunda hafifçe omuzlarını silkerek, "Dünya herhalde Hanımefendi," dedi. 'Yetiştirdiklerimizin bir kısmını efendimiz alır, bir kısmını da onun efendisi. Bir kısmı krala gider, bir kısmı da kraliyet valisine. Lordumuzun birkaç yıl önce yaptığı bir savaşın da vergisini ödüyoruz hâlâ. Bütün bunlar çıktıktan sonra geriye pek bir şey kalmıyor."
Korkunç bir şey geldi Ce'Nedra'nın aklına. "Doğu'ya bir sefer düzenlemek için ordu topluyorum," dedi adamlara.
"Evet Hanımefendi," dedi öteki serf Detton. "Bugünkü konuşmanızı duyduk."
"Bunun size etkisi ne olacak?"
Detton omuz silkti. "Daha fazla vergi demek bu Hanımefendi bir de efendimiz size katılmaya

karar verirse, oğullarımızın bazıları askere alınacak. Serilerden iyi asker olmaz, ama en azından yük taşıyabilirler. Bir de, bir kale kuşatıldığında, etrafta ölme konusunda yardımcı olabilecek çok sayıda seri bulundurmayı sever soylular."
"Yani savaşa giderken hiç yurtseverce duygularınız olmaz mı?"
"Yurtseverliğin serilerle ne ilgisi olabilir Hanımefendi?" diye sordu Lammer. "Bir ay öncesine kadar ülkemin adını bile bilmiyordum ben. Hiçbir kısmı bana ait değil ki. Nasıl duygularım olsun onun hakkında?"
Ce'Nedra'nın buna verecek cevabı yoktu. Hayatları o kadar kasvetli, o kadar boş ve ümitsizdi ki, onun savaş çağrısı sadece daha fazla zorluk ve acı anlamına geliyordu. 'Ya aileleriniz?" diye sordu. "Torak kazanırsa Grolimler gelip hepsini kurban edecek."
"Benim ailem yok Hanımefendi," dedi Lammer ölü bir sesle. "Oğlum yıllar önce öldü. Lordum bir yerlerde bir savaşa girmişti; bir kaleye saldırmışlar, savunanlar da surlara merdiven dayamaya çalışan serilerin üstüne kaynar katran dökmüşler. Karım bunu duyduğunda yemek yemeyi bırakıp açlıktan öldü. Grolimler ikisine de zarar veremez artık. Beni öldürmek isterlerse de, buyursunlar öldürsünler."
"Uğruna dövüşmek isteyeceğiniz hiçbir şey yok mu?"
"Yemek olabilir," dedi Lammer biraz düşündükten sonra. "Açlıktan usandım."
Ce'Nedra diğer serfe dönerek, 'Ya sen?" diye sordu.
"Bana yemek veren biri için ateşe bile atılırım," dedi Detton heyecanla.
"Gelin benimle," dedi Ce'Nedra. Dönüp kampa, Sendarya'daki ambarlardan ordu için çok miktarda yiyecek taşıyan büyük erzak arabalarına yürüdü. "Bu adamlara yiyecek verin," dedi şaşkın bir aşçıya, "istedikleri kadar." Dürüst yüzünde müthiş bir acıma ifadesi beliren Durnik ise çoktan bir arabaya dalarak koca bir somun ekmek almıştı. Somunu ikiye bölerek yansını Lammer'e, yarısını da Detton'a verdi.
Lammer titreyerek baktı elindeki ekmeğe. Sonra "Sizi izleyeceğim Hanımefendi," dedi boğulur gibi bir sesle. "Ayakkabılarımı bile yedim, yıllardır otla ve ağaç kökleriyle yaşıyorum." Elleri,

birinin kapmasından korkuyormuş gibi, ekmeğe kenetlendi. "Bu ekmek için sizi dünyanın bir ucundan bir ucuna kadar izlerim." Sonra ekmeği dişleriyle koparark yemeye başladı.
Ce'Nedra ona baktı, sonra dönüp çadırına kaçtı. Çadıra vardığında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. A-dara ve Taiba onu yatıştırmaya çalıştılarsa da başaramadılar, bunun üzerine Polgara'ya haber verdiler.
Büyücü geldiğinde duruma baktı ve Taiba ile Adara'ya kendisini ağlayan kızla yalnız bırakmalarını söyledi. "Pekâlâ Ce'Nedra," dedi sakin bir sesle, yatağa oturup prensesi kollarına alarak. "Niye ağlıyorsun?"
"Devam edemeyeceğim Leydi Polgara," diye hıçkırdı Ce'Nedra.
" Yapamayacağım."
"Senin fikrindi bu," dedi Polgara.
"Yanılmışım," diye hıçkırdı Ce'Nedra. "Yanılmışım, yanılmışım. Riva'da kalmalıymışım."
"Hayır," dedi Polgara. "Başka hiç kimsenin beceremeyeceği bir şey yaptın sen. Bize Arendleri kazandırdın. Bunu Garion'un bile başarabileceğinden emin değilim."
"Ama hepsi ölecek," diye ağlamaya devam etti Ce'Nedra.
"Bu da nereden çıktı?"
" Angaraklar bizim iki katımız. Ordumu katledecekler."
"Kim söyledi bunu sana?"
"Ben... Dinledim." Boynundaki tılsımla oynadı. "Rhodar, Anheg ve diğerleri güney Murgolarıy-

la ilgili haberi aldıklarında konuşulanları dinledim." "Anlıyorum," dedi Polgara ciddi bir ifadeyle. "Hayatlarımızı heba edeceğiz. Bizi kimse kurtaramaz. Şimdi serileri de bu işin içine katmanın yolunu buldum. O kadar sefiller ki, düzenli yemek yiyebilmek için peşime takılmaya hazırlar. Bunu da yapacağım Leydi Polgara. Onlara da ihtiyacım var. Onları evlerinden alıp ölüme götüreceğim. Elimde değil."
Polgara masadan bir bardak alıp içine küçük cam bir şişedeki sıvıyı döktü. "Savaş daha bitmedi Ce'Nedra. Daha başlamadı bile." Koyu kehribar rengi sıvıyı bardağın dibinde döndürdü. "Daha önce ne ümitsiz savaşların kazanıldığını gördüm ben. Ama daha başlamadan ümitsizliğe kapılırsan, hiç şansın kalmaz. Rhodar çok zeki bir taktikçidir, askerlerinse çok cesur. Kesinlikle mecbur kalmadıkça hiçbir çatışmaya girmeyeceğiz zaten. Eğer Garion Torak'a zamanında ulaşır ve dövüşü kazanırsa, Angaraklar darmadağın olur ve hiç savaşmak zorunda kalmayız. Al," dedi bardağı uzatarak, "iç şunu."
Ce'Nedra uyuşmuş bir tavırla bardağı alıp içti. Kehribar rengi sıvı acıydı ve ağzında tuhaf, yakıcı bir tat bırakmıştı. "Her şey Garion'a bağlı demek ki," dedi.
"Her zaman ona bağlıydı zaten canım," dedi Polgara. Ce'Nedra içini çekip, "Keşke..." dedi, ama devam edemedi. "Keşke ne canım?"
"Ah, Leydi Polgara, Garion'a onu sevdiğimi söyleyemedim hiç. Bir kerecik olsun söyleyebilmek için neler vermezdim..."
"Merak etme Ce'Nedra, Garion biliyor."
"Aynı şey değil ki." Ce'Nedra tekrar içini çekti. Üzerine tuhaf bir gevşeme gelmişti ve ağlamayı da bırakmıştı. Niye ağladığını hatırlamak bile zor geliyordu. Birden birinin ona baktığını hissederek döndü. Emanet sessizce bir köşede oturmuş onu seyrediyordu. Mavi gözleri anlayışla ve ümitle doluydu. Polgara prensese sarılıp yatıştırıcı bir şarkı mırıldanarak sallamaya başladı. Ce'Nedra ne olduğunu bile anlayamadan derin ve rüyasız bir uykuya daldı.
Suikast girişimi ertesi sabah oldu. Ordu, güneşli ormanın içindeki Büyük Batı Yolu'ndan geçerek, Vo Wacune'den güneye gidiyordu. Prenses yürüyüş kolunun başında, Barak ve Mandorallen'le konuşarak sürüyordu atını. Ansızın ağaçların arasından vızıldayan bir ok fırladı. Barak'ı uyaran da bu vızıltı oldu. "Dikkat!" diye haykırarak koca kalkanını Ce'Nedra'yı korumak için kaldırdı. Ok kalkana çarparak parçalandı; Barak küfürler savurarak kılıcını çekti.
Brand'ın en küçük oğlu Olban dörtnala ormana dalmıştı bile. Yüzü bembeyaz kesilmiş ve daha atını döndürürken kılıcını çekmişti. Dörtnala giden atının nal sesleri ağaçların arasında kayboldu. Birkaç saniye sonra müthiş bir çığlık duyuldu.
Ordunun gerilerinden uyarı çığlıkları yükseldi ve bir curcuna koptu. Polgara bembeyaz bir yüzle atını sürerek öne geldi, "iyiyim Leydi Polgara," dedi Ce'Nedra hemen. "Barak beni kurtardı."
"Ne oldu?" diye sordu Polgara.
"Biri ok attı," diye homurdandı Barak. "Vızıltıyı duymasam işler çok kötü olabilirdi."

Lelldorin parçalanmış oku yerden almış inceliyordu. "Arkasındaki tüyler gevşekmiş," dedi parmağını sürerek. "O yüzden vızıldamış."
Olban elinde kanlı kılıcıyla dörtnala ormandan çıktı. "Kraliçe iyi mi?" diye sordu hemen. Nedense sesi histerinin eşiğindeydi.
"iyi," dedi Barak ilgiyle ona bakarak. "Kimdi?"
"Murgoydu galiba," dedi Olban. "Yanaklarında yaralar vardı."
"Öldürdün mü?"
BELGARIAD 4
Olban başıyla onaylayarak, "iyi misiniz Kraliçem?" diye sordu Ce'Nedra'ya. Açık san saçları dağılmıştı; çok genç ve çok içten görünüyordu.
"iyiyim Olban," dedi Ce'Nedra. "Çok cesursun, ama keşke tek başına gitmeseydin. Başkaları da olabilirdi."
"O zaman hepsini öldürürdüm," dedi Olban ateşle. "Size elini kaldıran herkesi mahvederim." Delikanlı öfkeden titriyordu.
"Sadakat size yakışıyor genç Olban," dedi Mandorallen.
"Bence öncüler çıkarmalıyız," dedi Barak Kral Rhodar'a. "En azından bu ağaçların arasından çıkana kadar. Korodullin Arendiya'daki bütün Murgoları kovacaktı, ama belli ki birkaç tanesi kaçmış e-linden."
"Öncü kolunun başına ben geçeyim," diye yalvardı Olban.
"Oğlun çok hevesli," dedi Rhodar Brand'a. "Hevesli gençleri severim." Olban'a dönerek, "Pekâlâ," dedi. "istediğin kadar adam al. Prensesin beş millik çevresinde Murgo görmek istemiyorum."
"Görmeyeceksiniz, söz veriyorum," dedi Olban. Atını çevirerek ormanda kayboldu.
Bundan sonra biraz daha dikkatle yol aldılar. Ce'Nedra konuştuğunda, kalabalığı izlemek için stratejik noktalara okçular yerleştiriliyordu. Olban karanlık bir suratla önlerindeki ağaçlıklarda birkaç Murgo daha bulduklarını bildirdi, ama başka olay olmadı.
Ormandan çıkıp merkezi Arendiya ovasına girdiklerinde yazın ilk günüydü. Oraya varana kadar Ce'Nedra neredeyse eli ayağı tutan her Asturyalıyı ordusuna katmıştı ve ordu arkasından bir insan denizi gibi ovaya akıyordu. Ağaçların arasından çıktıklarında üstlerinde masmavi bir gökyüzü belirdi; atların ayaklan altındaki çayır ise yemyeşildi.
"Şimdi nereye gidiyoruz Haşmetmeap?" diye sordu Mandorallen.
"Vo Mimbre'ye," dedi Ce'Nedra. "Mimbre şövalyeleriyle konuşacağım. Oradan da Tolnedra'ya geçeriz."
"Umarım baban hâlâ seni seviyordur Ce'Nedra," dedi Kral Rhodar. "Ran Borune'nin arkanda bu orduyla Tolnedra'ya girmeni affetmesi için seni gerçekten çok sevmesi lazım."
"Babam bana tapar," dedi Ce'Nedra kendinden emin bir tavırla. Kral Rhodar pek ikna olmuş gibi görünmüyordu.
Ordu merkezi Arendiya ovasından başkent Vo Mimbre'ye, Kral Korodullin'in topladığı Mimbre şövalyeleri ve yardımcılarıyla buluşmaya doğru ilerledi. Hava güzeldi; yürüyüşlerine parlak bir güneş eşlik ediyordu.
Güneşli bir sabah, yola çıkmalarından az sonra Leydi Polgara atını yürüyüş kolunun başındaki Ce'Nedra'nın yanına sürerek, "Babanla nasıl başa çıkacağını düşündün mü?" diye sordu.
"Emin değilim," diye itiraf etti prenses. "Muhtemelen çok zorluk çıkaracaktır." "Boruneler hep öyledir." "Ben de Borune'yim Leydi Polgara."
"Biliyorum," dedi Polgara prensese dik dik bakarak. "Son birkaç ayda çok büyüdün sen canım," diye ekledi sonra.
"Başka seçeneğim yoktu Leydi Polgara. Her şey o kadar ani oldu ki." Aklına bir şey gelen Ce'Nedra kıkırdayarak, "Zavallı Garion," dedi.
"Neden zavallı olsun?"
"Ona çok kötü davrandım, değil mi?"
"Epeyce kötü davrandığın söylenebilir."
BÜYÜLÜŞATO
"Bana nasıl tahammül ettiniz?"
"Sık sık dişlerimizi sıktık."
"Benimle gurur duyardı, değil mi? Ne yaptığımı bilseydi yani."
"Evet," dedi Polgara. "Duyardı."
"Bütün bunları telafi edeceğim," dedi Ce'Nedra. "Dünyanın en iyi eşi olacağım ona."

"Çok güzel canım."
"Ne bağıracağım, ne de huysuzluk edeceğim."
"Tutamayacağın sözler verme Ce'Nedra," dedi Polgara bilge bir tavırla.
"Yani," diye düzeltti küçük prenses, "en azından çok sık yapmayacağım bunları."
Polgara gülümsedi. "Göreceğiz."
Mimbre şövalyeleri, Vo Mimbre şehrinin önündeki büyük ovada kamp kurmuşlardı. Hizmetkarlarıyla birlikte güneşte parlayan müthiş bir ordu oluşturuyorlardı.
"Aman tanrım," dedi Ce'Nedra, yanında Alorn krallarıyla bir tepeyi aşıp da şehirle karşılaşır karşılaşmaz.
"Sorun nedir?" diye sordu Rhodar.
"Çok kalabalıklar."
"istediğimiz de bu değil mi zaten?"
Kara saçlı ve kara sakallı, pırıl pırıl zırhının üstüne siyah kadife bir pelerin giymiş olan uzun boylu bir şövalye, dörtnala yanlarına yaklaşıp birkaç metre ilerilerinde atının dizginlerini çekti. Onlara bakıp kibar bir selam vererek, "Arendiya Kralı Korodullin'den Vo Mandor Piçine selamlar," dedi.
"Şu işi halledemedin gitti," diye mırıldandı Barak Mandorallen'e.
"Vaktim olmadı Lordum, dedi Mandorallen. Şövalyeye döndü. "Selam olsun, Şövalye Andorig. Selamlarımızı Haşmetmeaplarına tevdi edin ve kendisine sulh içinde geldiğimizi söyleyin. Mutlaka kendisi de biliyordur bunu."
"Söyleyeceğim Şövalye Mandorallen."
"Elma ağacın ne alemde Andorig?" diye sordu Barak sırıtarak.
"Serpilip gelişiyor Trellheim Lordu," dedi Andorig gururla. "Ona çok ihtimam gösterdim, mebzul miktarda mey va vereceğini ümit ediyorum. Eminim Kutsal Belgarath'ı hayal kırıklığına uğratma-mışımdır." Dönerek tepeden aşağı inmeye başladı; her yüz metrede bir borusunu çalıyordu.
"Neydi bu konu?" diye sordu Kral Anheg kızıl sakallı kuzenine merakla.
"Daha önce buraya geldiğimizde," dedi Barak, "Andorig Belgarath'ın Belgarath olduğuna inanmadı. Belgarath da avlunun taşlan arasında bir elma ağacı yetiştirdi bir anda. O zaman ikna oldu tabii."
"Affınızı dilerim," dedi Mandorallen, gözlerinde aniden beliren bir kederle. "Sevgili dostlarımın yaklaştığını görüyorum. Hemen döneceğim." Atını tırısa kaldırıp, şehirden çıkan bir şövalye ile bir hanıma doğru uzaklaştı.
"Çok iyi bir adam," dedi Rhodar uzaklaşan büyük şövalyeye bakarak. "Ama nedan bazen onunla konuşurken sözlerim taş duvara çarpıyormuş hissine kapılıyorum?"
"Mandorallen benim şövalyem," diye savunmaya kalktı onu Ce'Nedra. "Düşünmesi gerekmez. Ben onun yerine düşünürüm." Ansızın durup, "Aman tanrım," dedi, "berbat bir laf oldu bu, değil mi?"
Kral Rhodar gülerek, "Sen bir hazinesin Ce'Nedra," dedi. "Ama bazen ağzından çıkanı kulağın duymuyor."
"Kim bu insanlar?" diye sordu Ce'Nedra, Mandorallen'in Vo Mimbre kapılarında çiftle karşılaş-

masını merakla izleyerek.
"Vo Ebor Baronu," dedi Durnik alçak sesle, "ve karısı Barones Nerina. Mandorallen ona âşık."
"Ne?"
"Her şey son derece ahlaka uygun," dedi Durnik telaşla. "Başta ben de anlamamıştım, ama A-rendiya'da böyle şeyler oluyormuş. Müthiş bir trajedi tabii. Üçü de çok acı çekiyorlar." içini çekti.
"Aman tanrım," dedi Ce'Nedra dudağını ısırarak. "Bilmiyordum. Oysa ona öyle kötü davrandım ki..."
"Eminim seni affeder prenses," dedi Durnik. "Onun kocaman bir kalbi var."
Kısa bir süre sonra Kral Korodullin de, yanında Mandorallen ve zırhlı şövalyelerle şehirden çıktı. Ce'Nedra genç Arendiya Kralıyla yıllar önce karşılaşmıştı ve onu çok güzel sesli, soluk, zayıf bir delikanlı olarak hatırlıyordu. Bu kez yekpare bir zırh ve kızıl bir pelerin giymişti. Yanlarına yaklaştığında miğferinin siperliğini kaldırarak, "Haşmetmeap," diye selamladı Ce'Nedra'yı ciddi bir tavırla. "Gelişinizi heyecanla bekliyorduk."
"Haşmetmeap çok nazik," diye cevap verdi Ce'Nedra.

"Asturyalı kuzenlerimizi seferber etmenizin hikâyesini duyduk," dedi kral. "Onları geleneksel düşmanlıklarını bir yana bırakmaya ikna ettiğinize göre, müthiş bir hitabet kabiliyetiniz olmalı."
"Akşam oluyor Haşmetmeap," dedi Kral Rhodar. "Haşmetmeap şövalyelerine hitap etmek isteyecektir, izninizle tabii. Onu bir kere duyduğunuzda davamız için ne kadar kıymetli olduğunu anlayacaksınız."
"Derhal Haşmetmeap," dedi Korodullin. Adamlarından birine döndü. "Mimbre şövalyelerini ve hizmetkârlarını toplayın ki, Riva Kraliçesi onlara hitap edebilsin."
Ce'Nedra'yı Arendiya ovasında izleyen ordu da şehrin önüne sel gibi akmaya başlamıştı. Onların karşısında zırhlan pırıl pınl parlayan Mimbre şövalyeleri vardı, iki ordu karşılaştığında havada şüphe seziliyordu.
"Hemen işe koyulsak iyi olacak," dedi Kral ÇoHag. "Kazayla edilecek yanlış bir söz, istemediğimiz tatsızlıklara sebep olabilir."
Ce'Nedra'nın midesi bulanmaya başlamıştı yine. Ama bu duyguya artık alıştığı için pek kaygılanmadı. Ce'Nedra'nın ordusuyla Kral Korodullin'in şövalyelerinin tam ortasına bir platform kurulmuştu. Prenses dostlannın ve Mimbre şeref kıtasının eşliğinde platforma yaklaşıp gergin bir halde atından indi.
"Uzun konuşmaktan kaçınma Ce'Nedra," dedi Leydi Polgara alçak sesle. "Mimbreler törenden hoşlanır; onlara resmi bir şey sunduğun zaman da taş kadar sabırlı olurlar. Güneşin batmasına iki saat var. Konuşmanın en heyecanlı anını buna denk getirmeye çalış."
"iki saat mi?" dedi Ce'Nedra dehşetle.
"Daha uzun süre istersen ateş yakabiliriz," dedi Leydi Polgara.
Ce'Nedra hemen konuşmasını uzatmaya başladı kafasında. "Herkesin beni duymasını sağlayacak mısınız?" diye sordu Polgara'ya. "Sen onu bana bırak canım."
Ce'Nedra derin bir nefes alarak, "Pekâlâ," dedi. "Başlıyoruz." Yanmdakilerin yardımıyla platforma çıktı.
Kendini iyi hissetmiyordu; hiç iyi hissetmemişti zaten bu konuşmalarda, ama kuzey Arendi-ya'da haftalar boyu süren deneyimi, kalabalıkların ruh halini anında anlayıp konuşmasının temposunu buna göre ayarlamayı öğretmişti ona. Polgara'mn da dediği gibi, Mimbreler sonsuza kadar dinleyebilecek sabra sahiptiler. Üstelik, burada, Vo Mimbre'nin önündeki düzlükte konuşmak dramatik bir hava
BÜYÜLÜŞATO
da katıyordu duruma. Torak'ın kendisi de burada durup, ardında Angarak sürüleriyle düzlüğün kıyısında parlayan şehrin surlarına saldırmıştı. Ce'Nedra heyecanla konuşurken sözler dudaklarından akıyordu sanki. Bütün gözler, bütün kulaklar ona yönelmişti. Leydi Polgara'mn Riva Kraliçesinin sözlerini kalabalığın en uzağındaki kişilere bile duyurmak için yaptığı büyü her neyse, mükemmel işliyordu. Ce'Nedra sözlerinin karşısındaki kalabalığı, bir buğday tarlasında başaklan eğen rüzgâr gibi etkilediğinin farkındaydı.
Sonunda, güneş altın rengi bulutlar arasında, batı ufkundan batmak üzereyken, küçük kraliçe nutkunun zirvesine ulaştı. "Gurur," "onur," "cesaret" ve "vazife" kelimeleri, büyülenmiş gibi dinleyen kalabalığın kanını tutuşturdu. Son sorusunu, batan güneş düzlüğü alev rengine boyadığı anda sordu: "Kim izleyecek beni?" Cevabı, bütün Mimbre şövalyelerinin kulakları sağır eden bir sesle, hep birden kılıçlarını çekmeleri oldu.
Güneşte kızmış zırhının içinde ter dökmekte olan Ce'Nedra da, âdeti olduğu üzre kendi kılıcını çekerek atına atladı, ve artık uçsuz bucaksız hale gelmiş olan ordusu peşinde, düzlükten uzaklaşmaya başladı.
"Müthiş," dediğini duydu arkasından gelen Kral Korodullin'in.
"Şimdi neden onu izlediğimizi anlamışsındır herhalde," dedi Kral Anheg.
"Muhteşemdi!" diye haykırdı Korodullin. "inanın Lordlanm, bu hitabet kabiliyeti ancak tanrıların vergisi olabilir, itiraf edeyim ki, teşebbüsümüzün başarısı konusunda bazı şüphelerim yok değildi. Ama şimdi bütün Angarak ordularına meydan okuyabilirim. Gökler bile bu harika çocuğun yanınday-ken, kaybetme ihtimalimiz yok."
"Lejyonların ona nasıl bir cevap verdiğini gördüğümde kendimi daha iyi hissedeceğim," dedi Kral Rhodar. "Onlar daha kaşarlanmış askerlerdir, yurtseverlik nutuklarına pabuç bırakmazlar."
Ama Ce'Nedra bu konu üzerinde çalışmaya başlamıştı bile. O akşam çadırında tek başına oturmuş saçlarını fırçalarken, meseleyi enine boyuna düşündü. Yurttaşlarını coşturacak bir şeye ihtiyacı vardı ve bunun ne olduğunu hissediyordu içgüdüsel olarak.

Ansızın boynundaki gümüş tılsımın hafifçe titrediğini hissetti. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Ce'Nedra fırçasını bırakıp, elini tılsıma değdirdi.
"Beni duyduğunu biliyorum baba," diyordu Polgara'mn sesi. Ce'Nedra'nın zihninde, mavi pelerinine bürünmüş, bir tepede duran Polgara'mn sureti belirdi birden. "Sinirlerin yatıştı mı?"
Belgarath'ın sesi temkinliydi. "Bunu başka zaman konuşuruz. Neler yapıyorsunuz?"
"Şu anda boğazıma kadar sarhoş Nadraklara batmış haldeyim. Yar Nadrak'ta bir meyhanedeyiz."
"Tahmin etmeliydim. Garion iyi mi?"
"Tabii iyi. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğimi bilirsin Pol. Siz neredesiniz?"
"Vo Mimbre'deyiz. Arendleri orduya kattık, yarın sabah Tolnedra'ya geçiyoruz."
"Ran Borune bundan pek hoşlanmayacak."
"Bazı avantajlara sahibiz. Ordunun başında Ce'Nedra var."
"Ce'Nedra mı?" Belgarath hayretler içinde kalmıştı.
"Kitap'taki o bölüm bu anlama geliyormuş meğerse. Arendleri olmuş armut gibi topladı."
"Çok ilginç."
"Güney Murgolannın Rak Goska'da toplandığından haberin var mı?"
"Bazı dedikodular duymuştum."
BELGARIAD 4
"Bunun işleri değiştirdiğinin farkındasındır herhalde."
"Belki. Ordudan kim sorumlu?"
"Rhodar."
"Güzel. Ona mümkün olduğu kadar büyük çatışmalardan kaçınmasını söyle, Pol; ama Angarakları benden uzak tutun."
"Elimizden geleni yapacağız." Polgara bir an tereddüt ettikten sonra, "Sen iyi misin baba?" diye sordu temkinli bir sesle. Her nedense bu önemli bir soru gibi tınlamıştı.
"Güçlerimin yerinde olup olmadığını mı soruyorsun?" Belgarath pek eğleniyormuş gibiydi. "Garion bundan kaygılandığınızı söyledi."
"Ona ağzını açmamasını söylemiştim."
"Söylediğinde zaten sorunun bir önemi kalmamıştı."
"Yani... Yani hâlâ...?"
"Her şey eskisi gibi Pol," dedi ihtiyar.
"Garion'a sevgilerimi ilet."
"Tabii. Bunu alışkanlık haline getirme, ama arada sırada haberleşelim."
"Peki baba."
Ce'Nedra'nın elindeki tılsım tekrar titredi. Sonra Polgara'nın kararlı sesi duyuldu. "Pekâlâ Ce'Nedra," dedi büyücü. "Artık kapı dinlemeyi bırakabilirsin."
Ce'Nedra suçlu bir tavırla elini çekti madalyondan.
Ertesi sabah yola çıkmadan önce, Ce'Nedra Durnikle Barak'ı çağırttı.
"Bütün ordudaki her kuruş Angarak altınını istiyorum," dedi onlara. "Her meteliği. Gerekirse hepsini satın alın, ama elinize geçirebildiğiniz bütün kızıl altını bana getirin."
"Bize sebebini söylemeyeceksin herhalde," dedi Barak ekşi bir suratla. Dev adam daha güneş doğmadan yatağından kaldırılmaktan pek hoşlanmamıştı.
"Ben Tolnedralıyım," dedi prenses. 'Yurttaşlarımı tanırım. Biraz yeme ihtiyacım olacak."
BÜYÜLÜŞATO
YİRMİ YEDİNCİ BOLUM
TOLNEDRA İMPARATORU XXIII. Ran Borune öfkeden kuduruyordu. Ce'Nedra babasının görüşmedikleri bir yıl boyunca gözle görülür şekilde yaşlanmış olduğunu içi burkularak fark etti ve keşke bu görüşme daha içten geçebilecek olsaydı diye düşündü.
imparator lejyonlarını kuzey Tolnedra'da toplamış ve Vordue ormanından çıkan Ce'Nedra'nın ordusunu karşılamıştı. Hava sıcaktı; lejyonların kızıl sancakları, parlak çelikten bir denizin içinden yükselerek yaz rüzgârında tehditkâr bir şekilde dalgalanıyordu. Lejyonlar bir dizi alçak tepenin üstüne konuşlanmış, Ce'Nedra'nın ordusuna tepeden bakıyor, bu konumlarıyla da taktik üstünlüğü ellerinde bulunduruyorlardı.
imparatorla konuşmak için atlarından inerlerken, Kral Rhodar bu durumu genç kraliçeye açıklamaya çalışmaktaydı. "Burada olay çıkarmak istemiyoruz," dedi. "En azından biraz kibar davranmaya çalış."

"Ne yaptığımı biliyorum Haşmetmeap," dedi Ce'Nedra burnu havada, miğferini çıkarıp saçlarını düzeltirken.
"Ce'Nedra," dedi Rhodar kolundan sıkıca yakalayarak. "Arendiya kancasına ayak bastığımızdan beri doğaçlama oynuyorsun. Bir dakika sonra bile ne yapacağını bilmiyorsun. Tolnedra lejyonlarına yokuş yukarı saldırmayı kesinlikle istemiyorum. O yüzden babana uygarca davran, yoksa seni dizime yatırıp pataklarım. Anladın mı?"
"Rhodar," dedi Ce'Nedra dehşetle. "Ağzından çıkanı kulağın duysun."
"Şaka yapmıyorum," dedi Rhodar. "O yüzden davranışlarına dikkat et küçük hanım."
"Tabii ki dikkat edeceğim," dedi Ce'Nedra. Sonra gözlerini kırpıştırarak, utangaç küçük kız tavrıyla Rhodar'a bakarak, "Beni hâlâ seviyor musun Rhodar?" diye sordu minik bir sesle.
Rhodar çaresiz bir tavırla bakakahnca da koca göğsüne vurarak, "Her şey yolunda öyleyse," dedi, "işte babam geliyor."
"Ce'Nedra," diye haykırdı Ran Borune öfkeyle, hızla yanlarına yaklaşırken. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" imparator altın kabartmalı bir zırh giymişti; Ce'Nedra'ya biraz şapşalca geldi bu kıyafeti. "Geçiyorduk babacığım," dedi elinden geldiğince yumuşak bir tavırla. "Sen iyi misin?" "Sen sınırlarımı ihlal edene kadar iyiydim. Bu orduyu da nereden buldun?" "Şuradan buradan baba." Omuz silkti. "Konuşmamız gerek. Özel olarak."
"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedi kel kafalı küçük adam. "Bu orduyu Tolnedra topraklarından çıkarana kadar seninle konuşmayı reddediyorum."
"Aman baba," dedi Ce'Nedra. "Çocukluk etmeyi bırak." "Çocukluk mu?" diye patladı imparator. "Çocukluk ha!"
"Haşmetmeap yanlış kelime seçtiler belki de," diye araya girdi Rhodar, Ce'Nedra'ya ters ters bakarak. "Bazen pek diplomatik davranmadığını biliyoruz hepimiz."
"Burada ne işin var Rhodar?" diye sordu Ran Borune. Etrafını saran diğer krallara baktı. "A-lornlar neden Tolnedra'yı işgal ediyor?"

"işgal etmiyoruz Ran Borune," dedi Anheg. "işgal etseydik, ardımızda yanmış şehirlerin ve köylerin dumanı tüterdi. Bizim nasıl savaştığımızı bilirsin."
"Öyleyse ne yapıyorsunuz burada?"
Kral ÇoHag her zamanki sakin sesiyle cevap verdi. "Haşmetmeaplarının da söylediği gibi, Doğu'ya giderken yolumuz düştü."
"Peki Doğu'da ne yapmayı düşünüyorsunuz?" "Orası bizim bileceğimiz iş," dedi Anheg.
"Biraz uygar olmaya çalış," dedi Leydi Polgara Çerek Kralına, imparatora döndü. "Babamla ben geçen yaz sana neler olduğunu anlatmıştık. Dinlemedin mi?"
"O kızımı kaçırmanızdan önceydi," dedi imparator. "Ne yaptınız ona? Eskiden de baş belasıydı, ama şimdi tam bir doğal afet olmuş."
"Çocuklar büyür Haşmetmeap," dedi Polgara feylesof edasıyla. "Ama kraliçenin önerisi haklıydı. Konuşmamız lazım, mümkünse özel olarak."
"Hangi kraliçeden bahsediyoruz? diye sordu imparator alayla. "Ben burada kraliçe filan görmüyorum."
Ce'Nedra'nın bakışları sertleşti. "Baba," dedi hırsla. "Ne olup bittiğini biliyorsun. Şimdi oyun oynamayı bırak da mantıklı mantıklı konuşalım. Çok önemli bu."
"Asaletmeap benim oyun oynamadığımı bilecek kadar iyi tanırlar beni," dedi Ran Borune buz gibi bir sesle.
"Haşmetmeap," diye düzeltti Ce'Nedra.
"Asaletmeap," diye ısrar etti babası.
"Haşmetmeap," diye tısladı prenses sesi bir oktav tizleşerek.
"Asaletmeap," diye hırladı Ran Borune sıkılmış dişlerinin arasından.
"Orduların önünde şımarık çocuklar gibi kavga etmemiz şart mı?" diye sordu Polgara sükûnetle.
"Haklı," dedi Rhodar Ran Borune'ye. "Burada pek aptal gibi görünüyoruz. En azından görüntüyü kurtaralım."
imparator istemeye istemeye omuzunun üstünden biraz gerideki tepelere yerleşmiş lejyonlarına bakarak, "Pekâlâ," dedi. "Ama şunun bilinmesini istiyorum ki, sizinle konuşacağım tek konu ordunuzun Tolnedra topraklarından çekilmesi olacak. Beni izlerseniz, çadırıma gidelim."

"Yani lejyonlarının tam ortasına, öyle mi?" dedi Kral Anheg. "Kusura bakma Ran Borune, ama o kadar da aptal değiliz. Niye benim çadırıma gitmiyoruz?"
"Ben de aptal değilim Anheg," dedi imparator.
"izninizle," dedi Kral Fulrach yumuşak bir sesle, "şu bulunduğumuz noktanın aşağı yukarı tarafsız olduğunu kabul edemez miyiz, işleri kolaylaştırmak açısından?" Brendig'e döndü. "Albay, buraya büyük bir çadır kurdurur musunuz lütfen?"
"Derhal Haşmetmeap," dedi ciddi yüzlü albay.
"Gördüğünüz gibi, Sendar pratikliğinin bir efsane olmadığı bir kez daha kanıtlandı," dedi Rhodar sırıtarak.
imparator buna da ekşi bir bakışla karşılık verdi, ama sonra görgü kurallarını hatırlayarak. "Çoktandır görüşmedik Fulrach," dedi. "Layla iyi mi?"
"Selam söyledi," dedi Sendarya Kralı kibarca.
"Sen akıllı adamsındır Fulrach," diye patladı imparator. "Bu çılgınca macerada ne işin var?"
BÜYÜLÜ ŞATO
"Bu da özel olarak tartışmayı istediğimiz konulardan bir değil mi?" diye araya giriverdi Polgara.
"Tahta kimin geçeceği konusundaki kavga ne alemde?" diye sordu Rhodar havadan sudan bahseder gibi.
"Hâlâ havada," diye cevap verdi Ran Borune aynı tavırla. "Ama Honeth'ler güçlerini birleştirmeye başladılar."
"Yazık," diye mırıldandı Rhodar. "Honeth'lerin adı pek iyiye çıkmamıştır."
Albay Brendig komutasında birtakım Sendarya askeri, çayırlığın biraz ilerisinde iri, rengârenk bir çadır kurmaya başladı.
"Dük Kador'la hesaplaştın mı baba?" diye sordu Ce'Nedra.
"Dük Hazretleri hayatın ağırlığına dayanamadı," dedi Ran Borune küçük bir kahkaha atarak. "Dikkatsiz biri hücresinde biraz zehir bırakmış, o da tadına bakayım demiş. Muhteşem bir cenaze töreni yaptık."
Ce'Nedra gülümsedi. "Kaçırdığıma üzüldüm." "Çadır hazır," dedi Fulrach. "içeri girelim mi?"
Çadıra girip askerlerin ortaya yerleştirdiği büyük masaya oturdular. İmparatorun protokol şefi Lord Morin, Ce'Nedra'nın sandalyesini tuttu.
"Sağlığı nasıl?" diye fısıldadı Ce'Nedra kahverengi cüppeli bürokrata.
"Pek iyi değil prenses," dedi Morin. "Yokluğunuz onu itiraf etmek istemediği kadar çok üzdü."
"Yemeklerini doğru dürüst yiyor mu bari? Dinleniyor mu?"
"Elimizden geleni yapıyoruz Asaletmeap," dedi Morin omuzlarını silkerek. "Ama babanız idare etmesi kolay bir insan değil."
"ilacı yanında mı?"
"Tabii Asaletmeap, onu almadan hiçbir yere gitmem."
"işimize bakalım," diyordu Rhodar. "Taur Urgas batı sınırını kapattı, güney Murgoları da Rak Goska çevresinde konuşlandırıldılar. Mallorya imparatoru 'Zakath, Thull Zelik dışında bir üs kurup birliklerini gemilerle buraya aktarıyor. Vaktimiz kalmadı Ran Borune."
"Taur Urgas'la görüşmeler sürüyor," dedi İmparator. '"Zakath'a da hemen tam yetkili bir elçi yollayacağım. Eminim savaşa gerek kalmadan halledilebilir bütün bunlar."
"Taur Urgas'la dilin kopana kadar konuşabilirsin," diye homurdandı Anheg. '"Zakath ise kim olduğunu bile bilmiyordur senin, bilse de umursamaz. Güçlerini birleştirdiklerinde saldırıya geçecekler. Bu savaşı engellemek mümkün değil. Bence iyi de oldu. Şu Angaraklann işini bitirelim artık."
"Pek medeni bir tavır değil bu Anheg," dedi Ran Borune.
"İmparator Hazretleri," dedi Kral Korodullin resmi bir tavırla. "Çerek Kralı heyecanla konuşuyor olabilir, ama söylediklerinde büyük hakikat payı var. Doğu'dan gelecek bir istilanın tehdidi altında yaşamaya mecbur muyuz ebediyen. Bu işi kendimiz halletsek daha iyi olmaz mı?"
"Çok ilginç bir sohbet, ama bunların hiçbirine gerek yok," diye araya girdi Ce'Nedra soğukkanlılıkla. "Önemli olan şu: Riva Kralı geri döndü; Tolnedra da Vo Mimbre Anlaşması'na göre onun önderliğini kabul etmek zorunda."
"Olabilir," dedi babası. "Ama genç Belgarion'u göremiyorum. Bir yerde mi unuttunuz? Yoksa Riva'daki mutfakta bulaşık yıkasın diye orada mı bıraktınız?"
"Bu sana hiç yakışmadı baba," dedi Ce'Nedra öfkeyle. "Batının Hükümdarının sana ihtiyacı var. Anlaşma kurallarına uymayı reddederek bütün Boruneleri ve Tolnedra'yı rezil mi edeceksin?"

BELGARIAD 4
"Hayır kızım," dedi İmparator elini kaldırarak. "Tolnedra imzaladığı her anlaşmanın her maddesine titizlikle uyar. Anlaşma Belgarion'a boyun eğmemi söylüyor, ben de öyle yapacağım. Hele bir gelsin de ne istediğini söylesin bakalım."
"Ben onun adına davranıyorum," dedi Ce'Nedra.
" Anlaşma'da bu yetkinin devredilebilir olduğuna dair bir madde hatırlamıyorum."
"Ben Riva Kraliçesiyim," dedi Ce'Nedra öfkeyle; "Belgarion ortak yönetim yetkisini kendi eliyle tanıdı bana."
"Düğün gizlice yapıldı herhalde. Beni çağırmamanıza alındım doğrusu."
"Düğün vakti geldiğinde yapılacak baba. Bu arada ben Belgarion ve Riva adına konuşmaya yetkiliyim."
"İstediğin kadar konuş kızım," dedi babası omuz silkerek. "Ama ben dinlemek zorunda değilim. Şu anda sen sadece Riva Kralının nişanlısısın. Karısı ve kraliçesi değilsin. Eğer kanunlara kelimesi kelimesine uyacaksak, evlendiğin güne kadarda benim otoriteme tabisin. Eğer özür dileyip o salak zırhı çıkarır, doğru dürüst bir şey giyersen, seni affederim belki. Yoksa seni cezalandırmak zorunda kalacağım."
"Cezalandırmak mı? Cezalandırmak ha!"
"Bana bağırma Ce'Nedra," dedi imparator öfkeyle.
"İşler hızla kötüye gidiyor," diye fısıldadı Barak Anheg'e alayla.
"Ben de fark ettim," dedi Anheg.
"Ben Riva Kraliçesiyim," diye haykırdı Ce'Nedra babasına.
"Sen salak kızın tekisin" diye haykırdı babası.
"Bu kadarı yeter baba," dedi Ce'Nedra ayağa fırlayarak. "Lejyonlarının komutasını derhal bana devredeceksin, sonra da Tol Honeth'e döneceksin ki hizmetkârların seni battaniyelere sarıp lapayla beslesinler Belli ki işime yaramayacak kadar bunamışsın."
"Bunadım mı?" diye gürledi imparator ayağa fırlayarak. "Yıkıl karşımdan! Bu leş kokulu Alorn ordunu da topraklarımdan çıkar, yoksa lejyonlarıma sizi atmalarını emredeceğim."
Ce'Nedra ona aldırmadan çadırın kapısına yürümeye başlamıştı bile. "Geri dön!" diye haykırdı imparator. "Daha lafım bitmedi."
"Bitti baba," diye haykırdı Ce'Nedra. "Şimdi benim söyleyecek laflarım var. Barak, eyerine bağladığın torbaya ihtiyacım olacak." Çadırdan fırlayıp öfkeden deli gibi söylenerek atına atladı.
"Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" diye sordu Barak. Angarak altını torbasını onun eyerine bağlarken.
"Tamamiyle," dedi Ce'Nedra çok sakin bir sesle.
Barak'ın gözleri kısıldı. "Kendini çok çabuk topladın bakıyorum."
"Hiç kaybetmemiştim ki Barak."
"içeride numara mı yapıyordun yani?
"Tabii ki. En azından kısmen. Babamın kendine gelmesi bir saat kadar alır, o zaman da çok geç olacak. Rhodar'a orduyu harekete hazır hale getirmesini söyle. Lejyonlar da bize katılacak."
"O da nereden çıktı?"
"Şimdi onları almaya gidiyorum." Çadırdan çıkan Mandorallen'e dönerek, "Nerede kaldın?" diye sordu. "Gel haydi, bir refakatçiye ihtiyacım var." "Nereye gidiyoruz?" diye sordu şövalye.
BÜYÜLÜŞATO
Ce'Nedra, "Görürsün," diyerek atını çevirdi ve tepe yukarı, toplu haldeki lejyonlara doğru ilerledi. Barakla bir bakışan Mandorallen de atına atlayıp onu izledi.
Önden giden Ce'Nedra, elini tılsıma değdirerek, "Leydi Polgara," diye fısıldadı. "Beni duyuyor musunuz?" Tılsımın bu şekilde işe yarayacağından emin değildi, ama denemek zorundaydı.
"Leydi Polgara," diye fısıldadı yeniden, biraz telaşla.
"Ne yapıyorsun Ce'Nedra?" diyen Polgara'mn sesini açıkça duydu küçük kraliçe. "Lejyonlarla konuşacağım," dedi Ce'Nedra. "Hepsinin beni duymasını sağlayabilir misiniz?" "Evet, ama lejyonlar yurtseverlik nutuklarından pek etkilenmeyeceklerdir." "Onlar için başka bir nutkum var." "Baban burada kriz geçiriyor. Ağzı köpürmeye başladı."
Ce'Nedra üzüntüyle içini çekerek, "Biliyorum," dedi. "Sık sık olur. ilacı Lord Morin'in yanında. Lütfen dilini ısırmasına engel olun."
"Bunu bile bile yaptın, değil mi Ce'Nedra?"

"Lejyonlarla rahatça konuşmak için zamana ihtiyacım vardı," dedi prenses. "Krizden zarar gelmez. Hayatı boyunca hep geçirdi bu krizleri. Kriz bitince burnu kanar ve müthiş başı ağrır. Lütfen ona iyi bakın Leydi Polgara. Onu gerçekten seviyorum, biliyorsunuz."
"Elimden geleni yaparım. Ama sonra bu konuda uzun bir konuşma yapacağız seninle. Yapılacak şey vardır, yapılmayacak şey vardır."
"Başka seçeneğim yoktu Leydi Polgara. Garion için yapıyorum bunu. Şimdi lejyonların beni duymasını sağlayın. Çok önemli bu."
"Peki Ce'Nedra, ama sakın aptalca bir şey yapma."
Ce'Nedra hızla karşısında dizilmiş sancakları inceleyip, iyi tanıdığı Seksen Üçüncü Lejyonun amblemini seçerek atını o yöne sürdü, ilk olarak kendisini şahsen tanıyacak ve onun kim olduğuna ordunun geri kalanına karşı kefil olacak kişilerin karşısına çıkmalıydı. Seksen Üç bir tören kıtasıydı ve karargâhı geleneksel olarak Tol Honeth'deki imparatorluk sarayının bahçesindeydi. Seçme bin askerden oluşuyordu ve görevi saray muhafızlığıydı. Ce'Nedra'nın Seksen Üçün bütün askerleriyle göz aşinalığı vardı, çoğunun adını bile biliyordu. Kendine güvenen bir havada yanlarına yaklaştı.
"Albay Albor," diye kibarca selamladı Seksen Üçün iri yan, kırmızı suratlı ve şakaklarına hafifçe kır düşmüş komutanını.
"Asaletmeap," diye saygıyla selam verdi albay. "Sarayda yokluğunuzu çok hissettik."
Ce'Nedra bunun yalan olduğunu biliyordu. Kendisinin özel muhafızlığı görevi karargâhta zar a-tarak dağıtılırdı. Zarda kaybeden alırdı görevi. "Sizden küçük bir ricam olacak Albay," dedi elinden geldiğince baştan çıkarıcı bir tavırla.
"Elimden gelen bir şeyse tabii Asaletmeap," dedi Albor ihtiyatla. "Babamın lejyonlarına hitap e-deceğim, kim olduğum konusunda kuşkulan olmasın istiyorum," dedi sıcak ve sahtekâr bir tavırla gülümseyerek. Albor Horb ailesindendi, o yüzden Ce'Nedra ondan pek hoşlanmazdı.
"Seksen Üçüncü Lejyonun elinde büyüdüğüm için, siz benim kimliğime kefil olabilirsiniz."
"Haklısınız Asaletmeap," dedi Albor.
"Diğer lejyonlara ulaklar gönderip kim olduğumu bildirebilir misiniz acaba?"
"Derhal Asaletmeap," dedi Albor. Bu ricada tehlikeli bir yan görememişti. Ce'Nedra adamcağıza acıdı.
Seksen Üçün askerleri sarayın rahatına alışıp biraz yağ bağlamış olduklarından, ulaklar ağır tempoyla diğer lejyonlara dağıldı. Ce'Nedra bir yandan Albay Albor ve subaylarıyla muhabbet ederken, bir yandan da babasının kriz geçirmekte olduğu çadıra ve Tolnedra genel kurmay heyetinin bulun-

duğu altın renkli tenteye bakıyordu. Meraklı bir subayın ortaya çıkıp ne yaptığını sorması hiç işine gelmezdi şu anda.
Sonunda daha fazla gecikmenin tehlikeli olabileceğine karar verdiğinde, özür dileyerek yanlarından ayrılıp herkes tarafından görülebileceği bir noktaya sürdü atını.
"Borunu çal Mandorallen," dedi şövalyesine.
"Kendi kuvvetlerimizden epeyce uzaktayız Haşmetmeap," dedi Mandorallen. "Lütfen hitabınızda ihtiyatlı olunuz. Ben bile Tolnedra'nın bütün lejyonlanyla karşılaşmakta zorluk çekebilirim."
"Bana güven Mandorallen," dedi Ce'Nedra gülümseyerek. "Hayatım sizindir Haşmetmeap," diyerek borusunu kaldırdı şövalye.
Boru sesi sona ererken, Ce'Nedra o tanıdık mide bulantısıyla, üzengilerinin üzerinde doğrularak, "Lejyonerler," dedi. "Ben imparatorunuzun kızı Prenses Ce'Nedra'yım." Dünyadaki en iyi açılış değildi belki, ama bir yerden de başlaması lazımdı; bu ateşli bir nutuktan ziyade bir tiyatro gösterisi olacaktı. O yüzden biraz sakaletten zarar gelmezdi.
"Size içiniz rahat etsin demeye geldim," diye devam etti Ce'Nedra. "Karşınızda duran ordu bans için geldi buraya. Bu yeşil çayır, bu kutsal Tolnedra toprağı savaş meydanı olmayacak bugün. En a-zından bugün, lejyonerler imparatorluğu savunmak için kanlarını dökmeyecekler."
Lejyonlardan bir rahatlama dalgası geldi geçti. Asker ne kadar profesyonel olursa olun, savaştan kaçınmak iyi haberdir daima. Ce'Nedra derin bir nefes aldı. Bir numara gerekiyordu şimdi, lafı söylemek istediklerine çevirebilecek bir numara.
"Bugün yarım pirinç kronunuz için ölmek zorunda kalmayacaksınız." Yarım pirinç kron, standart lejyoner gündeliğiydi.

"Ama yarın için söz verememem size. Kimse imparatorluğun sizden ne zaman hayatınızı feda etmenizi isteyeceğini bilemez. Belki yarın güçlü bir tüccarın çıkarını korumak için lejyonerlerin kanlarını dökmesi gerekebilir." Ellerini çaresizce iki yana açtı. "Ama zaten hep böyle değil miydi? Lejyonerler pirinç için ölsünler ki, başkaları altınları toplayabilsin."
Askerlerden alaycı gülüşmeler yükseldi bu söz üzerine. Ce'Nedra babasının askerlerinin muhabbetlerinden, bu yakınmanın her lejyonerin dünya görüşünün merkezinde yattığını biliyordu. "Kan ve altın. Bizim kanımız, onların altını," lejyonların atasözüydü neredeyse. Onu dinliyorlardı artık. Mide bulantısı azaldı, sesi güçlendi.
Sonra onlara bir hikâye anlattı; çocukluğundan beri en az yarım düzine versiyonunu duyduğu bir hikâyeyi. Görevini yapıp parasını biriktiren bir askerin hikayesiydi bu. Karısı da bir lejyonerle evli olmanın getirdiği zorluklara ve ayrılıklara göğüs germişti. Lejyondan tezkeresini aldığında evine dönüp küçük bir dükkân satın almış, yıllar süren fedakârlıklarının mükâfatını görmeye başladığına inanmıştı.
"Sonra bir gün karısı hastalandı," diye devam etti Ce'Nedra hikâyeye. "Doktorun ücreti ise çok yüksekti." Konuşurken bir yandan da eyerine bağlı altın torbasını çözüyordu. "Doktor bu kadar para istedi ondan," dedi torbadan kan kırmızısı üç Murgo altını alıp havaya kaldırarak.
"Lejyoner zengin bir tüccara gidip doktora vereceği parayı ödünç aldı. Ama çoğu doktor gibi bu da şarlatanın tekiydi, o yüzden parayı havaya atmış oldu." Ce'Nedra çok sıradan bir şey yapıyormuş gibi altınları arkasındaki çimenlere alıverdi. "Askerin iyi ve sadık karısı öldü. Asker tam onun matemini tutarken zengin tüccar gelip, 'Sana ödünç verdiğim para nerede?' diye sordu." Üç altın daha alıp havaya kaldırdı. '"Nerede doktorun ücretini ödemen için verdiğim kızıl altınlar?' Ama lejyonerin altını yoktu. Elleri bomboştu." Ce'Nedra parmaklarını açıp altınları yere bıraktı. "Böylece tüccar, alacağına karşılık lejyonerin dükkânına el koydu. Zengin daha zengin oldu. Peki lejyonere ne oldu? Adamcağızın bir kılıcı vardı tabii, îyi bir asker olduğu için kılıcını bileli tutmuştu hep. Karısının cenazesinden sonra kılıcını alıp kırlara gitti ve ucunu karnına dayayıp üstüne kapaklandı. Bu hikâye de böylece bitti."
BÜYÜLÜŞATO
Onları tavlamıştı artık. Anlattığı hikâye bilinmeyen bir şey değildi, ama sağa sola saçtığı altınlar yeni bir hava getirmişti. Birkaç Angarak altını daha alıp ilk kez görüyormuş gibi bakarak, "Neden son zamanlarda gördüğümüz bütün altınlar kırmızı dersiniz?" diye sordu. "Benim bildiğim altın sarı o-lur. Bütün bu kırmızı altınlar nereden geliyor?"
"Cthol Murgos'tan," diye haykırdı bazı askerler.
"Yaa," dedi prenses altınlara ekşi bir yüzle bakarak. "Murgo altınının Tolnedra'da ne işi var?" Altınları fırlatıp attı.
Lejyonların çelik disiplini sarsılır gibi oldu, askerler ellerinde olmadan bir adım attılar ona doğru.
"Tabii sıradan askerlerin pek kırmızı altın gördüğü yok. Bir Murgo neden sıradan bir askere rüşvet versin ki, subaylar ya da lejyonerlerin ne zaman, nerede kan dökeceklerine karar veren güçlü a-damlar varken?" Başka bir altın alıp baktı. "Biliyor musunuz, galiba bunların hepsi Cthol Murgos'tan gelmiş," dedi altını atarken. "Ne dersiniz, Murgolar Tolnedra'yı satın almaya mı çalışıyorlar acaba?"
Öfkeli homurdanmalar duyuldu.
"Niyetleri buysa, Angarak krallıklarında bu altınlardan daha çok olmalı, değil mi? Bu konuda çok hikâye duydum. Cthol Murgos madenlerinin dipsiz olduğunu, Gar og Nadrak'ta nehirlerin dipteki altın yüzünden kızıl aktığını söylemezler mi zaten? Doğu ülkelerinde altın toprak kadar ucuz olmalı." Bir altın daha alıp baktıktan sonra fırlatıp attı.
Lejyonerler bir adım daha attılar. Subaylar durmaları için emirler yağdırdılarsa da, kendileri de prensesin altınları fırlatıp durduğu çimenlere hevesle bakıyorlardı.
"Belki de ordum Angarak ülkelerinde ne kadar altın olduğunu görme fırsatı bulur," dedi Ce'Nedra onlara. "Murgolar bu tür numaralan Arendiya'da, Sendarya'da ve Alom krallıklarında da çeviriyorlar. Onlan cezalandırmaya gidiyoruz biz de." Aklına bir şey gelmiş gibi durdu.
"Ordumda her zaman iyi askerlere yer var," dedi dalgın dalgın. "Lejyonerlerin lejyonlarına sadık ve Tolnedra sevgisiyle dolu olduğunu biliyorum, ama belki aranızda günde yarım kron ücretten tatmin olmayanlar vardır. Bu kişiler orduma katılırlarsa sevinirim." Tükenmeye yüz tutan torbasından bir altın daha aldı. "işe bakın, bir Murgo altını daha," dedi yere bırakırken.
Lejyonlardan hep bir ağızdan bir inilti yükseldi.

Prenses içini çekerek, "Ama bir şeyi unutuyoruz," dedi. "Ordum hemen yola çıkıyor. Oysa sizin izin almanız haftalar sürer."
"izin kimin umurunda," diye haykırdı biri.
"Askerden kaçmayı düşünmüyorsunuz herhalde," dedi Ce'Nedra dehşetle.
"Prenses altın veriyor!" diye haykırdı bir başkası. "Pirinç metelikler Ran Borune'nin olsun."
Ce'Nedra elini torbaya daldınp son altınları da çıkararak, "Sahiden beni izleyecek misiniz?" diye sordu en masum sesiyle. "Sırf bunun için?" Son altınları da yere attı.
imparatorun genel kurmayı tam o anda hayati bir hata yaparak, prensesi tevkif etmek için bir atlı birliği yolladı. Ce'Nedra'nın paralar saçtığı yere doğru dörtnala giden atlılan gören lejyonerler, niyetlerini yanlış anlayıp tamamen dağıldılar. Ordu yerdeki paralan toplamaya koşarken subayları çiğneyip geçti.
"Ne olursunuz emniyetli bir yere çekilelim Haşmetmeap," dedi Mandorallen kılıcını çekerek.
"Bir saniye Şövalye Mandorallen," diye cevap verdi Ce'Nedra sükûnetle. Kendisine doğru koşan aç gözlü lejyonerlere bakarak, "Ordum hemen yola çıkıyor," dedi. "Eğer imparatorluk Lejyonları bize katılmak istiyorlarsa, hoş geldiler." Sonra atını döndürüp, yanında Mandorallen, kendi kuvvetlerine doğru ilerlemeye başladı.
Ardında binlerce ayağın uygun adım yürüdüğünü duydu. Lejyonlann içinde birileri "Ce'Nedra!

Ce'Nedra!" diye tempo tutmaya başladı, herkes de buna ayak uydurdu.
Prenses Ce'Nedra güneşte parlayan saçları uçuşarak dörtnala yoluna devam etti; isyancı lejyonlar da ardından geliyordu. Prenses sözlerinin tümünün aldatmacadan ibaret olduğunu çok iyi biliyordu. Asturya ormanlanndan ve Mimbre ovasından topladığı Arendler nasıl kolay bir zafere ulaşamayacaklara, bu lejyonerler de umduklan serveti bulamayacaklardı. Umutsuz bir savaş için toplamıştı bu orduyu.
Garion'un aşkı içindi her şey; belki de ondan da daha büyük bir şey için. Eğer yazgılarını kontrol eden Kehanet ondan bunu bekliyorduysa, karşı çıkması mümkün değildi zaten. Önlerinde ne büyük acılar yatarsa yatsın, bu kadarını başarmıştı işte.
Ce'Nedra hayatında ilk kez kaderinin kendi elinde olmadığını kabul ediyordu. Kendisinden çok daha güçlü bir şey yönetiyordu onu; o da itaat etmeliydi.
Binlerce yıl yaşayan Polgara ve Belgarath kendilerini bir fikre, bir kavrama adayabilirlerdi belki, ama henüz on altı yaşında olan Ce'Nedra'nın bağlanmak için daha insanca bir şeye ihtiyacı vardı. Şu anda, Gar og Nadrak ormanlarında bir yerlerde kum rengi saçlı, ciddi yüzlü bir delikanlının güvenliği, hatta hayatı onun çabalarına bağlıydı. Prenses sonunda aşka teslim olmuştu. Kendi kendine Garion'un güvenini boşa çıkarmayacağına yemin etti. Bu ordu yetmezse, bedeli ne olursa olsun bir ordu daha toplayacaktı.
Ce'Nedra içini çekerek omuzlarını dikleştirdi ve güneşli çayırda Tolnedra lejyonlarını ordusuna katmaya yürüdü.
Belgariad'ın Dördüncü Kitabı burada sona eriyor.
Beşinci Kitap olan Efsuncunun Son Oyunu'nda Belgarion habis Torakla karşılaşacak ve insanların, tanrıların ve Kehanetlerin kaderini tayin ederek bu destanı sona erdirecek.
Beşinci kitapta buluşmak üzere shAkoD

David Eddings Belgariad Cilt5 Efsuncunun Son Oyunu
BELGARIAD 5
GİRİŞ
Başlangıcın ve sonun hikâyesi. Torak Kitabı'ndan parçalar*
DİNLEYİN BENİ ANGARAKLAK, adıma, dualarınızı ve kurbanlarınızı eksik etmeyin, çünkü ben Angarak ülkelerinin efendisiyim. Beni memnun etmezseniz gazabım büyük olur.
Sınırsızlığın zamansız boşluğu içinden geleceğe baktım ve gördüm ki, iki Yazgı vardı ve Ebediyetin sonsuz koridorlarında birbirlerine doğru ilerliyorlardı. Her Yazgı Mutlaktı ve bunların niha-i karşılaşmasında bölünmüş olan her şey bir olacaktı. O anda, olmuş olan, olmakta olan ve olacak olan her şey, bir tek Amaçta birleşecekti.
Bunu görür görmez, altı kardeşimi de yanıma aldım ve Yazgıların isteğini gerçekleştirmek için el ele tutuştuk. Ancak benim önayak olduğum bu yaradılış, Babamızı mutlu etmedi. Bizim emeklerimizden yüz çevirip Mutlak'ın tefekkürüne daldı. Tek başıma Korim yükseltilerine gittim, ki artık yok öyle bir yer, ve yarattığım şeyi kabul etmesi için ona seslendim. Ama önayak olduğum işi reddedip benden yüz çevirdi. O zaman yüreğimi ondan soğutup geri döndüm ve ebediyen babasız kaldım.
Tekrar kardeşlerime gidip akıl verdim ve el ele tutuşup irademizin aracı olacak olan insanı yarattık, insanı birçok halk halinde yarattık ve her halka tanrısının aramızdan kim olacağını seçme hakkı tanıdık. Halklar kendilerine birer tanrı seçtiler, ama hiçbir halk, ona üstümüzde efendilik etme hakkı tanımadığımız için hep muhalif ve tatminsiz olan Aldur'u seçmedi. O zaman Aldur kendisini bizden ayırdı ve efsunlarla hizmetkârlarımızı elimizden almaya çalıştı. Ama çok az kişi kapıldı onun efsunlarına.
Benim olan halk kendine Angaraklar diyordu. Onlardan hoşnuttum, onları alıp Korim yükseltilerine götürdüm, ki artık yok öyle bir yer, ve onlara dünyanın yaratılmasına önayak olmama sebep olan Amacı anlattım.
Onlar da bana taptılar ve dualar edip kurbanlar yaktılar. Onlan kutsadım ve çoğaldılar ve bereketli oldular. Şükranlarını dile getirmek için bana bir sunak hazırlayıp en güzel bakireleriyle en yürekli gençlerini bana kurban ettiler. Onlardan hoşnut kaldım ve tekrar kutsadım onlan, böylece bereketleri arttı ve bütün halklardan fazla çoğaldılar.
Aldur'un kalbi bana böyle tapılmasından dolayı kıskançlıkla, bana karşı hınçla dolmuştu. Ruhunun gizli köşelerinde bana karşı kendi kendine komplolar kurdu ve eline bir taş alıp ona can verdi, ki A-macımdan beni saptırabilsin. Bu taşla benim üzerimde hâkimiyet kurmayı amaçladı. Cthrag Yaska
*Yayıncının Notu: Korkunç Torak Kitabı'ndan alındığı iddia edilen bu metin, Nadraklar arasında dolaşan metinlerden biridir. Kitabın resmi kopyalarını ancak Grolim başrahipleri görebildiği için, bu versiyonun gerçekliğini kontrol etmek mümkün olmadı, ancak metindeki çeşitli ipuçları böyle olduğunu gösteriyor. Çerek Kralı Anheg'in elinde Torak Kitabı'nm gerçek bir kopyasının olduğu söylenir, ama ne yazık ki karşılaştırmak için bu kopyayı ele geçiremedik.
EFSUNCUNUN SON OYUNU
böylece hayat buldu. Cthrag Yaska'mn içi, bana karşı düşmanlıkla doluydu. Ve Aldur müridim dediği kişilerle kardeşlerinden ayrı durdu ve bu taşla üzerimde hâkimiyet kuracağını hayal etti.
Bu lanetli taşın Aldur'u benden ve diğer kardeşlerimizden ayırdığını gördüm. Ve gidip Aldurla konuştum ve ona yalvararak bu taşa yaptığı habis efsunu çözmesini, verdiği canı geri almasını istedim. Bunu yaptım ki, Aldur kardeşlerinden ayrı kalmasın. Hatta onun önünde ağlayıp kendimi aşağıladım.
Ama habis taş Aldur'un ruhunu ele geçirmişti bile; kalbini bana karşı taşa çevirmişti. Ve ben Aldur'un ebediyen kendi yarattığı bu taşın kölesi olacağını gördüm. Aldur beni küçümseyerek konuştu ve başından savmaya çalıştı.
Sonra, onu sevdiğim için ve Hayalimde gördüğüm şer yoluna sapmasını engellemek amacıyla, kardeşim Aldur'a vurup lanetli taşı elinden aldım. Ve Cthrag Yaska'yı götürüp irademi ona hâkim kılmaya, içindeki kötülüğü dindirip uğruna yaratıldığı habaseti durdurmaya çalıştım. Böylece Aldur'un yarattığı kötülüğün yükü benim omuzlarımda kaldı.
Aldur bana çok öfkelendi. Kardeşlerime gidip hakkımda yalanlar söyledi. Her biri bana gelip a-şağılayarak konuştu; benden Aldur'un ruhunu karartan ve büyüsünden kurtulsun diye elinden aldığım o taşı geri vermemi istediler. Ama ben direndim.

O zaman bana savaş açtılar. Halklarının Angaraklarımın kanını dökmek amacıyla demirden silahlar yaptıkları ocakların dumanı, gökyüzünü kararttı. Yıl döndüğünde, orduları Angarak topraklarına yürüdü. Kardeşlerim uzun boylarıyla ordularının önünden yürüyorlardı.
Onlara elimi kaldırmayı hiç istemiyordum. Ama halkımın topraklarını harap edip bana tapanların kanını dökmelerine de izin veremezdim. Kardeşlerimle benim aramdaki bir savaştan ancak şer çıkabileceğini biliyordum. Böyle bir mücadelede Yazgılar henüz vakti gelmemişken karşılaşabilir, bu karşılaşma kâinatı parçalayabilirdi.
Bu yüzden beni çok korkutan, ama öngördüğüm tehlikeden daha zararsız olan yolu seçtim. Lanetli Cthrag Yaska'yı toprağa karşı kaldırdım. Bir Yazgının Amacı benim içimdeydi; diğer Yazgının A-macı ise, Aldur'un yarattığı taşın içinde. Olmuş olan ve olacak olan her şeyin ağırlığı üstümüzdeydi ve toprak bu ağırlığa dayanamadı. Yerin kabuğu önümde parçalandı ve deniz bu çatlağa hücum edip kuru toprağı örttü. Böylece halklar birbirlerinden ayrıldı ki savaşıp birbirlerinin kanını dökemesinler.
Ama Aldur'un bu taşa işlediği habaset o kadar büyüktü ki, dünyayı ikiye bölüp kan dökülmesini önlemek için onu kaldırdığımda beni ateşe boğdu. Daha ben ona emir verirken, beni yakarak yere devirdi. Onu tuttuğum elim yanıp kül oldu ve ona bakan gözüm kör oldu. Yüzümün bir yanı ateşiyle karardı. Kardeşlerim arasında en güzeli olan ben, o kadar iğrenç bir yüze sahip oldum ki, kimse görmesin diye çelikten canlı bir maskeyle dolaşmak zorunda kaldım.
Bana yapılan bu kötülük içimi büyük bir azapla, bu habis taş içindeki kötülükten kurtarılıp arındırılana kadar dinmeyecek bir acıyla doldurdu.
Ama artık halkımla onlara saldıranlar arasında karanlık bir deniz vardı ve düşmanlarım yaptığım şeyden korkup dehşet içinde kaçmışlardı. Evet, kardeşlerim bile yarattığımız bu dünyadan kaçtılar, çünkü karşıma çıkmaya cesaretleri kalmamıştı. Ama gene de ruhları, izleyicileriyle birlikte arkamdan komplolar çevirmeye devam etti.
Sonra, halkımı Mallorya'nın çorak topraklarına götürüp, korunaklı bir yerde muhteşem bir şehir kurdurdum. Bu şehre onlar uğruna çektiğim acının anısına Cthol Mishrak dediler. Ben de şehri e-bediyen üstünde duracak bir bulutla gizledim.
Sonra demirden bir sandık yaptınp, gücünü bir daha mahvetmek için kullanamasın diye habis Cthrag Yaska'yı içine hapsettim. Bin yıl ve ardından bir bin yıl daha, taşı Aldur'un habis lanetinden kurtarmak için çabaladım durdum. Büyük efsunlar ve güçlü kelimelerle inatçı taşı etkilemeye çalıştım-sa da, ne zaman yanına gitsem şer ateşiyle tutuştu ve laneti dünyanın üzerinden kalkmadı.
Derken kardeşlerimin en genci ve en pervasızı olan Belar, ruhu bana karşı hâlâ kin ve kıskanç-

lıkla dolu olan Aldur ile birlikte aleyhime bir komplo kurdu. Belar'ın ruhu, halkı olan yontulmamış A-lornlarla konuşup aleyhime kışkırttı. Aldur da bana karşı hıncını içine yerleştirdiği müridi Belgarath'ı onlara katılmaya yolladı. Belgarath Atomların şefi Çerek ile üç oğlunun aklını çeldi.
Habis büyülerle benim yarattığım deniz engelini aşıp, gece vakti hırsız gibi Cthol Mishrak şehrine girdiler. Kurnazca saklanarak demir kuleme sızıp, habis taşı hapsettiğim sandığa ulaştılar.
insanların Demirpençe Riva dedikleri Çerek'in en küçük oğlu, öyle tılsımlarla ve efsunlarla bağlanmıştı ki, lanetli taşı eline aldığında yok olup gitmedi. Taşı alıp batıya kaçtılar.
Halkımın savaşçılarıyla birlikte peşlerine düştüm Cthrag Yaska'nın laneti yeniden dünyanın ü-zerine olmasın diye, ama Riva dedikleri adam taşı kaldırıp habis ateşini halkımın üzerine saldı. Hırsızlar kaçıp, taşın şerrini batı ülkelerine götürdüler.
O zaman muhteşem Cthol Mishrak şehrini yıkıp, halkıma da onun yıkıntılarından kaçmalarını söyledim. Angaraklan aşiretlere böldüm. Nadrakları hırsızların geldiği yolda nöbet tutsunlar diye kuzeye yolladım. Geniş omuzlarıyla iyi yük taşıyan Thulları ortadaki topraklara yerleştirdim. Halkımın en savaşçıları olan Murgoları da güneye yolladım. En kalabalık kısmını bana hizmet etsinler ve batıya savaş açtığımda asker olsunlar diye Mallorya'da tuttum.
Bütün bu halkların üstüne Grolimleri yerleştirip onlara büyü ve sihir öğrettim ki benim rahiplerim olsunlar ve diğerlerini kontrol etsinler. Onlara verdiğim talimatlarla kurban taşlarımın ateşinin sönmemesini ve kurbanların durmamasını sağladım.
Melun Belgarath Riva'yı lanetli taşla birlikte Rüzgârlar Denizi'ndeki bir adanın başına geçirdi. Belar gökten iki yıldız düşürdü ve Riva bu ikisinden bir kılıç yapıp kabzasına Cthrag Yaska'yı yerleştirdi.

Ve Riva bu kılıcı eline alınca çevremde kâinat sarsıldı ve haykırdım, çünkü gözümün önünde bir Hayal belirmişti ve daha önce göremediğim şeyleri görür olmuştum. Zamanı gelince Belgarath'ın büyücü kızının karım olacağını görerek sevindim. Ama Riva'nın sulbünden Işığın Çocuğunun doğacağını ve onun bana Amacımı veren Yazgının düşmanı olan Yazgının aleti olacağını da gördüm. Bir gün uzun bir uykudan uyanıp, Işığın Çocuğunun kılıcıyla karşılaşmam gerekecekti. Ve o gün İM Yazgı çarpışacak ve sadece bir Yazgı hayatta kalacaktı. Ancak hangi Yazgının hayatta kalacağı bana bildirilmedi.
Bu Hayal üzerine çok düşündümse de daha fazlasını göremedim. Ve bin yıldan fazla zaman geçti.
Derken Aldur'un öğretisinin habasetinden kaçıp benim hizmetime giren Zedar adlı bilge ve adil kişiyi çağırdım yanıma. Onu batıdaki bataklıklarda yaşayan Yılan insanların sarayına yolladım. Bu insanların tanrısı Issa idi, ancak tembelin biri olan Issa durmadan uyuyarak, kendilerine Nyissalılar diyen halkını kraliçelerinin eline bırakmıştı. Zedar bu kraliçeye bazı tekliflerde bulundu; kraliçe bunlardan hoşlanarak, Riva'nın soyundan gelenlerin sarayına elçi kılığında suikastçılar yolladı. Bunlarda o soydan gelen herkesi öldürdüler, sağ kalan tek çocuk da denize atlayıp boğuldu.
Demek ki Hayalim yanılmıştı, çünkü onu doğuracak kimse kalmadığına göre, bu Işığın Çocuğu nereden çıkacaktı?
Böylece Amacımın gerçekleşmesini garantiye almış ve Aldur ile kardeşlerinin şerrinin yarattığım dünyayı mahvetmesini engellemiş oldum
Şer tanrılarının ve büyücülerin aklına kanan Batı Krallıkları, böylece yerle bir edilecek. Beni inkâra ve bana meydan okumaya kalkanları mahvedip acılarını bin kat artıracağım. Önümde diz çöküp yerlere kapanacaklar ve sunaklarımda kurban edilecekler.
Bir gün gelecek bütün dünyanın Efendisi olacağım ve bütün halklar benim olacak.
Dinleyin beni halklar, korkun benden. Önümde eğilin ve tapın bana, çünkü ben Torak'ım.
EFSUNCUNUN SON OYUNU
Birinci Kısım GAROGNADRAK
BİRİNCİ BOLUM
GARİON KATIR ÇINGIRAKLARININ SESİNDE çok hüzünlü bir yan olduğuna karar verdi. Katır pek sevilesi bir hayvan değildi bir kere, adımında da öyle ince bir fark vardı ki, boynundaki çıngırağa acıklı bir hava veriyordu. Katırlar Mulger adlı Drasniyalı bir tüccarın malıydı; sırık gibi, sert bakışlı bir adamdı Mulger, Gar og Nadrak'a giderken Garion, îpek ve Belgarath'ı da kervanına almayı kabul etmişti bir ücret karşılığı tabii. Mulger'in katırları mal yüklüydü; Mulger'in kendisi de bir katır sürüsü kadar önyargı yüklüydü. Bu kıymetli tüccarla îpek daha ilk görüşte birbirlerinden hazzetme-mişlerdi; Drasniya'dan doğuya, alçak tepeler arasından Nadrak ülkesinin sınırını belirleyen dik tepelere doğru yol alırlarken, îpek bu yurttaşını iğnelemek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu, ikisinin kavga sınırında dolaşan laf atışmaları, Mulger'in katırlarının çıngıraklarının monoton sesi kadar bozuyordu Gari-on'un sinirlerini.
Garion'un tam da bu sıralarda kolay sinirlenir olmasının belli bir nedeni vardı. Korkuyordu. Bunu kendisinden saklamaya çalışmasının anlamı yoktu. Kitabı Mrin'in bilmece gibi sözleri kendisine en ince ayrıntısına kadar açıklanmıştı. Zamanın başından beri yazgılı olan bir karşılaşmaya doğru gidiyordu ve bundan kaçınmanın yolu yoktu. Bu karşılaşma bir değil iki Kehanetin nihai sonucuydu ve bunlardan birini bir yerlerde bir yanlışlık olduğuna ikna edebilse bile, öteki hiç acımadan ve kişisel duygularına aldırmadan onu bu karşılaşmaya zorlayacaktı.
"Bence meseleyi anlamıyorsun Ambar," diyordu Mulger Ipek'e, gerçekten nefret ettikleri biriyle konuşan insanların o kesin ve keskin tavrıyla. "Benim yurtseverliğimin ya da yursevmezliğimin bununla bir ilgisi yok. Drasniya'nın refahı ticaretten geçiyor; Haberalma Servisindeki senin gibi adamlar tüccar kisvesi altında gizlendikleri sürece de, çok kısa bir süre sonra Drasniyalılar hiçbir ülkede iyi kabul görmeyeceklerdir." Mulger tüm Drasniyalılarda varolan bir içgüdüyle îpek'in iddia ettiği kişi olmadığını anlayıvermişti.
"Yapma Mulger," dedi îpek aşağılayan bir tavırla, "bu kadar da saf olamazsın. Dünyadaki bütün krallıklar haberalma faaliyetlerini aynı şekilde gizler. Tolnedralılar da, Murgolar da hatta Thullar bile. Ne yapayım istiyorsun? Göğsümde 'casus' yazan bir tabelayla mı dolaşayım?"
"Doğrusunu istersen, senin ne yapacağın beni hiç ilgilendirmiyor Ambar," dedi Mulger zayıf yüzünde sert bir ifadeyle. "Sadece sizin güvenilmez insanlar olmanız yüzünden gittiğim her yerde şüpheyle karşılanmaktan bıktığımı biliyorum ben."

îpek aldırmaz bir tavırla omuz silkerek, "Dünya böyle Mulger," dedi. "Alışsan iyi olur, çünkü değişeceği de yok."
Mulger fare suratlı Drasniyalıya ters ters baktı çaresiz bir ifadeyle, sonra sert bir hareketle dönüp katırlarının yanına gitti.
"Adamcağızı biraz fazla zorlamıyor musun?" dedi Belgarath, atla giderken hep olan o uyuklu-

yormuş görüntüsünden silkinerek. "Eğer çok sinirlendirirsen bizi sınır muhafızlarına ihbar eder, biz de Gar og Nadrak'a asla giremeyiz."
"Mulger ağzını bile açamaz eski dostum," dedi îpek. "Eğer açarsa, soruşturma için onu da alıko-yarlar ve malla' arasında orada olmaması gereken birkaç şey taşımayan tek bir tüccar bile yoktur bu dünyada."
"Niye onu rahat bırakmıyorsun?" diye sordu Belgarath.
"Yapacak başka işim yok," dedi îpek omuz silkerek. 'Yoksa manzarayı seyretmek zorunda kalırım, ki doğu Drasniya manzarası beni sıkıntıdan öldürür."
Belgarath ekşi bir suratla homurdanarak gri kukuletasını başına geçirip yeniden uyuklamaya koyuldu.
Garion kederli düşüncelerine geri döndü. Alçak tepeleri örten çalıların iç karartıcı griyeşil bir rengi vardı; Kuzey Kervan Yolu bunların arasından tozlu, beyaz bir yara izi gibi kıvrılarak geçiyordu. Neredeyse iki haftadır gök bulutlarla kaplıydı, ama bu bulutlarda rutubetin izi bile yoktu. Kasvetli, göl-gesiz bir dünyadan geçerek, karşılarındaki ufukta yükselen sarp yamaçlara doğru ilerliyorlardı.
Garion'u en çok kızdıran, durumdaki adaletsizlikti. Bunların olmasını o istememişti ki. Büyücü olmayı o istememişti. Riva Kralı olmayı o istememişti. Prenses Ce'Nedra ile evlenmeyi isteyip istemediğinden bile emin değildi ama bu konuda ikircikliydi. Küçük imparatorluk prensesi harika biri olabiliyordu bazen genellikle bir şey elde etmeyi istediği zamanlar. Ama çoğu kez bir şey istemiyordu ve o zaman da gerçek tabiatı ortaya çıkıyordu. Eğer bütün bunları kendi istemiş olsaydı, o zaman kendisine düşen görevi de, eh, ne yapalım, diyerek kabul edebilirdi. Ama ona seçme hakkı verilmemişti ve içinden kayıtsız gökyüzüne, "Niye ben?" diye haykırmak geliyordu.
Uyuklayan dedesinin yanında, bir tek Aldur Taşı'nın mırıltı halindeki şarkısını dinleyerek sürüyordu atını; üstelik bu bile huzursuz ediyordu onu. Sırtına bağlı dev kılıcın kabzasındaki Taş, salakça bir hevesle sonu gelmez şarkılar söyleyip duruyordu. Torakla karşılaşmak Taş'ı heyecanlandırıyor olabilirdi, ama Angarakla'n Ejderha Tanrısı ile karşılaşacak olan Garion'du, kanını dökecek olan da oydu. Bütün bunlar düşünüldüğünde, Taş'ın bu tükenmeyen neşesi zevksizlik gibi geliyordu ona.
Drasniya ile Gar og Nadrak arasındaki sınır Kuzey Kervan Yolu'nu dar, kayalık bir geçitte kesiyordu; Drasniya ve Nadrak garnizonları, tek bir yatay sırıktan oluşan sınır kapısının iki tarafından birbirlerine bakıyorlardı. Kendi başına alındığında gerçek bir engel değildi sınır. Simgesel olarak ise, Vo Mimbre'nin ya da Tol Honeth'in kapılarından bile daha tehdit ediciydi. Kapının bir yanında Batı, öte yanında Doğu vardı. Tek bir adımla bir dünyadan bambaşka bir dünyaya geçiliyordu; Garion o adımı atmamayı diledi bütün varlığıyla.
îpek'in tahmin ettiği gibi, Mulger sınırda ne Drasniyalı mızrakçılara, ne de deri giysili Nadrak askerlerine söz etti kuşkulanndan. Gar og Nadrak dağlanna olaysız geçtiler. Sınırı geçer geçmez, kervan yolu hızla akan bir dereyi izleyerek dar bir vadiden yukan çıkmaya başladı. Vadinin duvarlan dimdik, kapkara ve iç karartıcıydı. Üstlerindeki gökyüzü kirli gri bir şerit gibi kaldı; katır çıngıraklan vadi duvarlannda yankılanarak derenin sesine eşlik etmeye başladı.
Belgarath uyanarak dikkatli gözlerle çevreyi taradı, îpek'e çenesini tutmasını ima eden bir bakış fırlatarak boğazını temizledi. "Size teşekkür etmek isteriz değerli Mulger; buradaki işlerinizde iyi şanslar."
Mulger ihtiyar büyücüye soru sorarcasına dik dik baktı.
"Bu vadinin sonunda sizden ayrılacağız," dedi Belgarath hiç renk vermeden. "Bizim işimiz şu yönde." Eliyle belirsiz bir hareket yapü.
"işiniz hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum," diye homurdandı Mulger.23
"Bilmiyorsunuz zaten," dedi Belgarath. "Lütfen Ambar'ın sözlerini de fazla ciddiye almayın. Komiklik yapmayı sever, insanları kızdırmak için de her zaman inanmadığı şeyler söyler. Tanışanız o ka-

dar da kötü olmadığını görürdünüz."
Mulger îpek'e uzun uzun baktı, ama yorum yapmadı, "işiniz her neyse iyi şanslar," dedi sonra kendini zorladığını belli ederek. "Siz ve delikanlı fena yol arkadaşları değildiniz."
"Size borçluyuz değerli Mulger," dedi ipek alaylı bir saygı gösterisiyle. "Konukseverliğiniz pek duygulandırıcıydı."
Mulger tekrar îpek'e bakarak, "Sizden hiç hoşlanmadım Ambar," dedi. "Tadında bırakalım en i-yisi."
"Kalbim kırıldı şimdi," diye sırıttı îpek.
"Uzatma," diye homurdandı Belgarath.
"Onun gönlünü kazanmak için elimden geleni yaptım ama," diye itiraz etti ipek.
Belgarath arkasını döndü.
"Gerçekten yaptım," diye Garion'a döndü ipek yüzünde yalancı bir içtenlikle.
"Doğrusu ben de inanmıyorum," dedi Garion.
"Kimse beni anlamıyor," dedi ipek içini çekerek. Sonra gülerek vadiden yukarı atını sürdü; kendi kendine mutlu mutlu ıslık çalıyordu.
Vadinin başında Mulger'den ayrılıp kervan yolunun soluna dönerek kayalarla kuru ağaç gövdelerinin arasına daldılar. Taşlık yamacın tepesine vardıklarında durup katırların gözden kaybolmasını beklediler.
"Ne yöne gidiyoruz?" diye sordu ipek, gözlerini kısıp tepelerinden geçen bulutlara bakarak.
"Yar Gurak'a gittiğimizi sanıyordum."
"Gidiyoruz zaten," dedi Belgarath sakalını kaşıyarak. "Ama çevresinden dolanıp karşı taraftan gireceğiz şehre. Mulger'in önyargıları, onunla yolculuk etmemizi biraz riskli hale getirdi. Yanlış zamanda ağzından bir şey kaçırabilir. Ayrıca oraya varmadan Garion'la benim bir şey yapmamız lazım." ihtiyar etrafa bakındı. "Şurada olabilir," dedi tepenin öte yanına gizlenmiş, alçak, yeşillik, küçük bir vadiyi işaret ederek. Oraya vardıklarında atlarından indiler.
Tek yük atlarını da yedeğine alan ipek, küçük bir kaynağın yanına giderek atlan ölü bir ağaç gövdesine bağladı.
"Ne yapacağız dede?" diye sordu Garion atından inerken.
"Senin şu kılıcın biraz fazla dikkat çekici," dedi ihtiyar. 'Yol boyunca bir sürü soruya muhatap olmak istemiyorsak, bir şey yapmalıyız bu konuda."
"Onu görünmez mi yapacaksın?" diye sordu ipek ümitle.
"Bir anlamda evet," dedi Belgarath. "Zihnini Taş'a aç Garion. Bırak seninle konuşsun."
"Anlamıyorum," dedi Garion kaşlarını çatarak.
"Rahatla, işi Taş'a bırak. Seninle konuşurken çok heyecanlanıyor, o yüzden önerilerine aldırma. Gerçek dünyayı kavrayışı çok sınırlı. Rahatla ve zihnini serbest bırak. Onunla konuşmam lazım; bunu da ancak senin üzerinden yapabilirim. Başka kimseyi dinlemez."
Garion bir ağaca dayadı sırtını; bir an sonra zihni çeşit çeşit tuhaf görüntüyle dolmuştu. Bu imgelerle bezenen dünyanın hafif bir mavi halesi vardı sanki; herşey sanki düz yüzeyler ve bir kristalin keskin kenarlanndan oluşuyormuş gibi köşeliydi. Arada kendisinin çok berrak bir suretini gördü; elinde alevler saçan kılıcı, yolundan kaçışan yüzsüz kalabalıkların üzerine hızla sürüyordu atını. Tam o anda zihninde Belgarath'ın sesi çınladı: "Kes şunu!" Sözler Garion'a değil Taş' a yöneltilmişti. Derken ihtiyarın sesi bir mırıltıya dönüştü; talimat veriyor, bir şey açıklıyordu. Öteki, kristal bilincin cevaplan biraz isteksiz gibiydi, ama sonunda anlaştılar ve Garion'un zihni yeniden berraklaştı.
Belgarath dertli bir ifadeyle başını sallayarak, "Çocukla konuşmak gibi," dedi. "Sayılardan hiç

anlamıyor; tehlike kavramından ise haberi bile yok."
"Hâlâ orada," dedi ipek hayal kınklığına uğramış bir sesle. "Kılıcı görebiliyorum hâlâ." "Orada olduğunu bildiğin için," dedi Belgarath. "Başkaları fark etmeyecek." "O kadar iri bir şeyi nasıl fark etmezmiş insan?"
"Çok karışık," dedi Belgarath. "Taş insanları kendisini ve kılıcı görmemeye teşvik edecek. Çok dikkatle bakarlarsa, Garion'un sırtında bir şey olduğunu anlarlar, ama ne olduğunu keşfetmeye çalışacak kadar meraklanmazlar da. Aslında çoğu insan Garion'u da fark etmeyecek."
"Garion da mı görünmez oldu diyorsun yani?"
"Hayır. Sadece şimdilik dikkat çekici biri değil. Haydi gidelim. Bu dağlarda gece çabuk iner."
Yar Gurak Garion'un hayatında gördüğü en çirkin şehirdi belki de.

Sapsarı akan bir çayın iki kıyısına kurulmuştu; çamurlu, zemini düzeltilmemiş sokakları, çayın kesip geçtiği tepenin dik yamaçlarına tırmanıyordu. Çayın içinden geçtiği dar vadinin iki yanındaki tüm bitkiler temizlenmişti. Tepenin içine giren tüneller ve derin kazı alanları vardı. Kazılı alanlardan çıkan küçük pınarların çamurlu sulan tepe aşağı akarak çayı daha da bulandınyordu. Şehir alelacele kurulu-vermiş gibiydi; bütün binalar da gecekonduya benziyordu. Yapılarda kütük ve yontulmamış taşlar kullanılmıştı, çoğu evin de çatısına branda gerilmişti sadece.
Sokaklar çoğunun sarhoş olduğu belli olan sıska, karanlık yüzlü Nadraklarla doluydu. Şehre girerlerken, meyhanelerden birinin kapısında berbat bir kavga çıktı; mecburen durup iki düzine Nadra-kın çamurda yuvarlanarak birbirlerini bayıltmaya, hatta yaralamaya çabalamalarını seyrettiler.
Çamurlu bir sokağın ucunda bir han bulduklarında, güneş de batmaya başlamıştı. Birinci katı taştan, ikinci katı ise kütüklerden yapılmış büyük, kare şeklinde bir binaydı bu; ahırlan ise arka taraftaydı. Atlarını bağlayıp gece için bir oda tuttular ve yiyecek bir şeyler bulma umuduyla, hanın meyhaneye benzeyen salonuna girdiler. Salondaki tahta sıralar dingildekti ve yağlı masalar ekmek kırıntıları ve yemek artıklarıyla doluydu. Zincirlere asılı yağ lambaları pis pis tütüyordu ve ortalıkta müthiş bir haşlanmış lahana kokusu vardı. Dünyanın çeşitli yerlerinden gelmiş tüccarlar, temkinli gözlerle küçük gruplar halinde oturmuş, etraflarında bir şüphe perdesi, akşam yemeklerini yiyorlardı.
Belgarath, ipek ve Garion boş bir masaya oturarak, yağlı önlüklü, sarhoş bir garsonun getirdiği tahta çanaklardaki yahniyi yediler. Yemekleri bitince ipek gürültüler gelmekte olan yan salona bir göz atıp, soru sorarcasına Belgarath'a baktı.
ihtiyar başını sallayarak, "Boş ver," dedi. "Nadraklar sinirli insanlardır, Batı ile ilişkileri de bugünlerde biraz gergin. Bela aramayalım."
ipek asık suratla başını salladı; sonra gece için tuttukları odaya çıktılar. Garion elindeki titreşen mumu kaldırarak kuşkuyla duvarlara dayalı, yontulmamış kütüklerden yapılmış yataklara baktı. Yatak yaylan iptendi, şiltelerse saman doluydu; şiltelerin içindeki samanlar top top olmuştu ve pek de temize benzemiyorlardı. Aşağıdaki kumar salonundan gelen gürültü dayanılır gibi değildi.
"Bu gece pek uyuyamayacağız herhalde," dedi.
"Madenci şehirleri çiftçi köylerine benzemez," dedi ipek. "Çiftçiler sarhoş bile olsalar nezaket kurallanna uyarlar. Madenciler ise daha gürültücü olur."
Belgarath omuzlanın silkerek, "Biraz sonra sakinleşirler," dedi. "Geceyarısı olmadan çoğu sızar zaten." Ipek'e döndü. "Sabah dükkânlar açılır açılmaz, gidip bize farklı giysiler al, tercihan kullanılmış olsun. Altın arayıcısı kılığına girersek kimse bizimle fazla ilgilenmez. Bir kazma, iki tane de taş çekici al. Yük atının arkasına görünür şekilde bağlarız."
"Bunu daha önce de yapmış gibisin."
"Zaman zaman, iyi bir gizlenme yoludur. Altın arayıcılan deli olur zaten, o yüzden tuhaf yerlerde bulunmalan kimseyi şaşırtmaz." ihtiyar güldü. "Bir keresinde altın bile bulmuştum kolun kalınlığın-

da bir damar."
ipek dikkat kesildi. "Nerede?"
"Şu taraflarda bir yerde," dedi Belgarath, omuz silkip eliyle belirsiz bir işaret yaparak. "Tam yerini unuttum."
"Belgarath!" dedi ipek acıklı bir sesle.
"Dikkatini dağıtma şimdi," dedi Belgarath. "Biraz uyuyalım. "Sabah mümkün olduğunca çabuk ayrılmak istiyorum buradan."
Haftalardır tepelerinde olan bulutlar gece vakti dağılmıştı; Garion uyandığında, güneşin altın rengi ışıklan süzülüyordu pis pencereden. Belgarath odanın öteki tarafındaki kaba saba masaya oturmuş, elindeki haritayı inceliyordu; ipek ise gitmişti bile.
"Öğleye kadar uyuyacaksın sanmıştım," dedi ihtiyar, Garion doğrulup gerinirken.
"Uyumakta zorluk çektim," diye cevap verdi Garion. "Aşağıda çok gürültü vardı."
"Nadraklar öyledir."
Garion'un aklına bir şey geldi birden. "Pol Teyze ne yapıyordur şimdi?"
"Uyuyordur herhalde."
"Bu saate kadar mı?"

"Orada saat çok erken daha."
"Anlayamadım."
"Riva buradan bin beş yüz fersah daha batıda," dedi Belgarath. "Güneşin oraya ulaşmasına saatler var daha."
"Bunu düşünmemiştim," dedi Garion gözlerini kırpıştırarak. "Belli oluyor."
Kapı açıldı ve elinde çıkınlar ve yüzünde berbat bir ifadeyle îpek içeri girdi. Çıkınları yere fırlatıp, ağzının içinden lanetler okuyarak pencereye yürüdü.
"Neye bozuldun öyle?" diye sordu Belgarath yumuşak bir sesle.
"Şuna bir baksana," diye elindeki parşömeni salladı îpek.
"Mesele nedir?" dedi Belgarath parşömeli alıp göz atarken.
"Bu iş yıllar önce bitmişti," dedi ipek öfkeli bir sesle. "Neden hâlâ piyasada bunlar?"
"Eşkalini çok güzel tarif etmişler," dedi Belgarath.
"Yaa," dedi ipek alınmış bir ifadeyle. "Sence sansara benziyor muyum ben?" diye sordu Garion'a dönerek.
"...Kötü tabiatlı, sansar suratlı bir adamdır," diye okudu Belgarath. "Sinsi gözleri ve uzun, sivri bir burnu vardır. Zarda hile yapar."
"Keser misin lütfen?"
"Nedir bu?" diye sordu Garion.
"Yıllar önce yetkililerle aramda bir anlaşmazlık olmuştu," dedi ipek önemsemez bir tavırla. "Çok ciddi bir şey değildi, ama hâlâ bu aranıyor ilanını dolaştırıyorlar ortada." Belgarath'ın keyifli bir yüzle okumakta olduğu parşömeni işaret etti öfkeyle. "Ödül bile koymuşlar başıma." Biraz düşündü. "Gerçi ö-dülün gurur verici olduğunu da kabul etmem gerek."
"istediğim şeyleri aldın mı?" diye sordu Belgarath. "Taba"
BELGARIAD 5
"Öyleyse kıyafet değişelim ve senin ünün yüzünden bir kalabalık toplanmadan buradan sıvışalım."
Kullanılmış Nadrak giysileri esas olarak deriydi dar deri pantolonlar, dar yelekler ve kısa kollu keten tunikler.
"Çizme almadım," dedi ipek. "Nadrak çizmeleri çok rahatsız olur. Ayakkabıcıları sağ ayağın sol ayaktan farklı olduğunu öğrenememişler daha." Sivri çuha bir şapkayı kafasına geçirip yan yatırdı. "Nasıl durdu?" diye sordu poz vererek.
"Sansara hiç benzemiyor, değil mi?" diye sordu Belgarath Garion'a.
ipek ona öfkeyle baktıysa da ağzını açmadı.
Aşağı inip atlarını hanın bitişiğindeki ahırdan alarak bindiler. Yar Gurak'tan çıkarlarken I-pek'in yüzünde hâlâ ekşi bir ifade vardı. Şehrin kuzeyindeki bir tepeye vardıklarında atından atlayıp yerden bir taş aldı ve yüzünde vahşi bir ifadeyle aşağıdaki binalara Mattı.
"için rahatladı mı?" diye sordu Belgarath merakla.
ipek burnunu çekerek tekrar atına bindi ve önlerine düşüp tepenin öbür yanına doğru yola koyuldu.
EFSUNCUNUN SON OYUNU
İKİNCİ BOLUM
TAŞLAR VE ÖLÜ AĞAÇLARDAN OLUŞAN vahşi bir bölgeden geçtiler bunu izleyen birkaç gün boyunca. Güneş her gün biraz daha ısıtmaya başladı. Zirveleri karlı dağlara yaklaştıkça, gökyüzü daha da mavi oluyordu. Buralarda, göz kamaştıran beyaz zirveler ve yabani çiçeklerin dağ rüzgârında salındığı yeşil yaylalar arasında amaçsızca, kıvrılarak dolanan patikalar vardı. Havayı çamların reçineli kokusu doldurmuştu; arada bir otlayan, ya da durup iri, şaşkın gözlerle onları seyreden geyiklere rastlıyorlardı.
Belgarath genel olarak doğuya doğru çizmişti rotalarını, ama temkini de elden bırakmıyordu. Daha belirgin yollarda giderken yaptığı gibi yan uyuklamıyordu şimdi. Bu dağlarda gençleşmişti sanki.
Başka yolculara rastlıyorlardı; deriler giymiş Nadraklardı bunların çoğu, ama bir keresinde dik bir yamacı çıkmakta olan bir grup Drasniyalıyla da karşılaşmışlardı, bir defasında da uzaklarda Tol-nedralıya benzeyen birini görmüşlerdi. Bu yolcularla selamlaşmaları kısa ve temkinli oluyordu. Gar og Nadrak dağlarında güvenliği sağlayan pek az görevli vardı, o yüzden buralara gelen herkesin kendi güvenliğini sağlaması gerekiyordu.
Bu kuşkucu tavrın tek istisnası, bir sabah ağaçların arasındaki mavi gölgelerden çıkıveren, eşeğine binmiş yaşlı bir altın arayıcısıydı. Karmakarışık saçları beyazdı adamın, elbiseleri de yol

kenarında bulduğu eskilerden denkleştirmiş gibi birbiriyle uyumsuzdu. Güneş yanığı buruşuk yüzü, tabaklanmış deriye benziyordu ve mavi gözlerinde neşeli bir pırıltı vardı. Selamsız sabahsız, hiçbir güvensizlik belirtisi göstermeden onlara katılıvermiş ve az önce kesilen sözüne kaldığı yerden devam ediyormuş gibi konuşmaya başlamıştı hemen.
Sesinde komik bir tını vardı, hali tavrı ise Garion'u hemen tavlayıvermişti.
"Bu yoldan geceli on yıldan fazla olmalı," dedi ihtiyar eşeğini Garion'un yanında sürmeye başlayarak. "Artık dağların bu bölgesine pek gelmiyorum. Buradaki nehir yataklarının en az yüzer kez geçildi üstünden. Siz ne tarafa?"
"Pek bilmiyorum," dedi Garion. "Buralara ilk gelişim, o yüzden ötekileri izliyorum yalnızca."
"Kuzeye giderseniz daha çok şansınız olur," dedi eşekli ihtiyar. "Morindland civarında. Tabii o-rada dikkatli olmak gerekir, ama ne demişler, risksiz kazanç olmaz." Gözlerini kısıp merakla baktı Gari-on'a. "Nadrak değilsin, değil mi?"
"Sendanm," dedi Garion kısaca.
"Sendarya'ya hiç gitmedim," dedi ihtiyar altın arayıcısı. "Aslında burası dışında hiçbir yere gitmedim ya." Beyaz zirveli dağlara ve koyu yeşil ormanlara sevgiyle baktı. "Başka bir yere gitmeyi istemedim zaten. Bu dağlan bir başından bir başına araştırdım yetmiş yıldır; pek de bir şey bulamadım, burada bulunmanın keyfi dışında.. Bir zamanlar bir nehir bulmuştum ama. Dibinde o kadar çok kızıl altın vardı ki, kanıyormuş gibi görünüyordu. Orada kışa yakalandım, geri döneyim derken neredeyse donup ölecektim."
"Ertesi bahar tekrar gitmedin mi?" diye sordu Garion elinde olmadan.
"Niyetliydim, ama o kış çok içtim altınım vardı. Neyse içki beynime dokundu herhalde. Ertesi yıl yola çıktığımda yanıma iki fıçı bira aldım bana yoldaşlık etsinler diye. Hataydı tabii. Dağlarda içki insanı daha kötü çarpar, o zaman da dikkat etmen gereken şeylere dikkat etmemeye başlarsın." Eşeği-

nin üstünde göbeğini kaşıyarak geriye yaslandı. "Dağların kuzeyindeki yaylalara çıktım, Morindland'a. Düzlük alanda yolculuk daha kolay olur diye düşünmüşümdür herhalde. Neyse, uzun lafın kısası, Bir Morindim çetesiyle karşılaşınca beni esir aldılar. Birkaç gündür bira fıçısına dalmış olduğum için kendimde değildim. Şanslıymışım. Morindimin batıl itikatları vardır; cinli olduğuma hükmetmişler. Hayatımı kurtaran da bu oldu. Beni beşaltı yıl esir tuttular, bu arada da saçmalamalarımın altında yatan anlamı çözmeye çalışıyorlardı. Bir kere ayılıp da durumu kavrayınca, saçmalamaya devam ettim tabii. Zamanla benden bıktılar ve dikkat etmemeye başladılar, ben de kaçtım. Ama o zamana kadar nehrin nerede olduğunu unutmuştum. Yolum ne zaman o tarafa düşse ararım o nehri." Damdan çardağa atlar gibi konuşuyordu, ama gözleri deliciydi. "Ne kocaman bir küiç o sırtındaki evlat. Kimi öldürmeyi düşünüyorsun onunla?" Soru o kadar hızlı gelmişti ki, Garion şaşırmaya bile fırsat bulamadı.
"Tuhaf bir kılıç bu seninki," dedi pejmürde kılıklı ihtiyar zekice bir tavırla. "Kendini gözden gizlemek için elinden geleni yapıyor." Sonra dik dik kendisine bakmakta olan Belgarath'a dönerek, "Hiç değişmemişsin," dedi.
"Sen de hâlâ çok konuşuyorsun," diye cevap verdi Belgarath.
"Birkaç yılda bir konuşmaya acıkırım," dedi eşekli ihtiyar. "Kızın iyi mi?"
Belgarath başıyla onayladı.
"Güzel kadındı kızın; biraz aksi tabiatlıydı gerçi."
"Pek değişmedi o da."
"Böyle şeyler değişmez." ihtiyar altın avcısı güldü, sonra biraz düşündü. "Biraz tavsiyeye bir itirazın olmazsa," dedi sonra ciddi bir tavırla, "aşağılara inmeye niyetin varsa dikkatli ol. O taraflarda işler ciddileşiyor. Kırmızı tunikli bir sürü yabancı dolaşıyor ortalıkta, yıllardır kullanılmayan eski kurban taşlarından dumanlar yükseliyor. Grolimler yeniden piyasaya çıktılar, bıçakları da iyi bilenmiş. Bu taraflara gelen Nadraklar hep arkalarını kolluyorlar." Durup Belgarath'a baktı. "Başka alametler de var. Hayvanların hepsi huzursuz, büyük bir fırtınadan önce olduğu gibi tıpkı. Bazı geceler dikkatle dinlersen uzaktan gökgürültüsüne benzer bir ses geliyor, taa Mallorya'dan belki. Bütün dünya huzursuz. Çok büyük bir şey olacakmış gibi bir his var içimde tam senin bulaşacağın türden bir iş. Ama mesele şu ki, onlar da senin burada olduğunu biliyorlar. Yerinde olsam, fark edilmeden aradan sıyrılabileceğime gü-venmezdim pek." Sonra bu meseleyi bir yana bırakıyormuş gibi omuz silkti. "Bilmek istersin diye düşündüm."
"Sağol," diye cevap verdi Belgarath.

"Söylemenin bir masrafı yok bana," dedi ihtiyar omuz silkerek. Sonra kuzeyi gösterip, "Galiba ben bu tarafa gideceğim," diye lafı değiştirdi. "Son aylarda dağlara çok yabancı geldi. Kalabalık olmaya başlıyor. Laf da tükendi zaten, o yüzden gidip biraz yalnız kalayım gene." Eşeğinin başını çevirip uzaklaşırken, "iyi şanslar," diye seslendi elveda kabilinden. Sonra ağaçların arasındaki gölgelerde kayboldu.
"Tanışıyorsunuz galiba," dedi ipek Belgarath'a.
ihtiyar başıyla onaylayarak, "Otuz yıl önce karşılaşmıştık," dedi.
"Polgara bazı şeyler öğrenmek için Gar og Nadrak'a gelmişti, istediklerini öğrendikten sonra bana haber yolladı, ben de gelip onu sahibinden satın aldım. Eve dönmek için yola çıktık, ama dağlarda erkenci bir kar fırtınasına yakalandık. O bizi bulduğunda yolumuzu kaybetmiştik; bizi alıp kar arttığında sığındığı mağarasına götürdü. Çok rahat bir mağaraydı aslında, ama eşeği de içeri almaktan bir türlü vazgeçmiyordu. Pol ile bütün kış bu konuyu tartıştılar."
"Adı ne?" diye sordu ipek.
Belgarath omuz silkerek, "Söylemedi hiç," dedi. "Sormak da ayıp olurdu."
Garion ise "satın aldım" lafına takılı kalmıştı hâlâ. Engel olamadığı bir öfkeyle "Pol Teyze biri-

nin malı mıydı yani?" diye sordu hayretler içinde.
"Bu bir Nadrak geleneği," dedi ipek. "Onların toplumunda kadınlar mal kabul edilir. Sahibi olmayan bir kadının serbestçe dolaşması da ayıptır."
"Köle miydi yani?" Garion'un yumruklan sıkılmış, parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.
"Tabii ki köle değildi," dedi Belgarath. "Teyzenin böyle bir şeyi kabul edeceğini hayal edebiliyor musun?"
"Ama dedin ki..."
"Onu sahibinden satın aldığımı söyledim. Aralarındaki ilişki sadece formaliteden ibaretti, o kadar. Burada iş yapabilmek için bir sahibe ihtiyacı vardı, adamın da böyle bir kadına sahip olduğu için diğer erkekler arasında itibarı artıyordu." Belgarath yüzünü ekşitti. "Onu satın almak bana bir servete maloldu. Bazen değer miydi diye düşünüyorum."
"Dede!"
"Eminim bu son sözlerin Polgara'nın çok hoşuna giderdi eski dostum," dedi ipek dalga geçerek.
"Ona söylemenin şart olduğundan emin misin ipek?"
"Kim bilir?" diye güldü ipek. "Belki bir gün senden bir şey isteyeceğim tutar."
"iğrençsin."
"Biliyorum," diye sırıttı ipek etrafa bakınarak. "Dostun seni bulmak için bayağı zahmete girmiş. Ne yatıyordu bunun arkasında?"
"Beni uyarmak istiyordu."
"Gar og Nadrak'ta durumun gergin olduğunu söylemek için mi yani? Onu zaten biliyorduk."
"Uyarısı çok daha acil bir konudaydı."
"Pek acil gibi konuşmuyordu ama."
"Onu tanımıyorsun da ondan."
"Dede," dedi Garion ansızın. "Kılıcımı nasıl gördü. O işi hallettik sanıyordum."
"O her şeyi görür Garion. Bir ağaca bakıp, on yıl sonra üzerinde tam olarak kaç yaprak olduğunu bile söyleyebilir."
"Büyücü mü?"
"Bildiğim kadarıyla değil. Dağlan seven ihtiyarın biri yalnızca. Neler olup bittiğini bilmiyorsa, bu bilmek istemediğindendir. Eğer isteseydi, dünyada olup biten herşeyi öğrenebilirdi." "Casus olarak bir servet kazanabilir desene," dedi ipek.
"Servet istemiyor ki. Bunu anlamadın mı? Paraya ihtiyacı olduğunda o sözünü ettiği nehre gider."
"Ama yerini unuttuğunu söylemişti," diye itiraz etti Garion.
Belgarath homurdanarak, "Hayatında hiçbir şeyi unutmamıştır o," dedi. Sonra gözleri daldı. "Dünyada onun gibi birkaç kişi var, başkalarının işleriyle hiç ilgilenmeyen insanlar. Belki de fena bir ö-zellik değildir bu. Eğer dünyaya yeniden gelseydim, böyle yaşamak isteyebilirdim belki." Sonra birden uyanarak etrafa bakındı. "Şu patikadan gidelim," dedi açıklıktan bir yana sapan, güneşten ve havadan beyazlaşmış kütüklerin arasında güçlükle görünen bir yolu işaret ederek. "Eğer söyledikleri doğruysa, büyük yerleşim alanlarına uğramamalıyız. Bu patika çok az insanın olduğu kuzey bölgesine çıkar."

Az bir süre sonra, yolun eğimi aşağı döndü. Dağlardan ayrılıp dev Nadrak ormanının içlerine doğru hızla yol almaya başladılar. Sarp yamaçlar yerlerini ağaçlık tepelere bıraktı. Bir tepeye vardıklarında altlarında kalan ağaç okyanusunu görür oldular. Mavi göğün altındaki koyu yeşil orman ufkun ö-tesine kadar uzanıyordu. Hafif bir rüzgâr vardı havada, aşağıdaki miller boyu uzanan ormanın içinden

eserken çıkardığı seste sonsuz bir hüzün vardı; geçmiş ve geri dönmeyecek yazların ve baharların anısının hüznü.
Ormanın biraz yukarısında, tepenin kırmızı toprağında çirkin bir yara izi gibi duran derin bir kazı yerinin hemen yanında bir köy görünüyordu.
"Madenci şehri," dedi Belgarath. "Biraz bakalım neler oluyormuş"
ihtiyatla tepeden indiler. Yaklaştıkça, Garion bu köyde de Yar Gurak'taki gecekondu havasının olduğunu fark etti. Binalar aynı şekilde yapılmıştı yontulmamış kütükler ve kaba taşlardan. Alçak çatılar kış fırtınalarında rüzgârdan uçmasın diye üstlerine kayalar yerleştirilmişti. Nadraklar binalarının dış görünüşüne hiç aldırmıyorlardı galiba. Duvarlar ve çatı bitince, içine girip başka işlerle ilgilenmeye başlıyor, binaya Sendar ve Tolnedralılann asla vazgeçemeyeceği o kalıcılık hissini veren son dokunuşlarla uğraşmıyorlardı hiç. Yerleşim yerinde her nedense Garion'u çok rahatsız eden bir "idare eder işte" hissi vardı.
Köyde yaşayan madencilerden bazıları toprak sokaklara çıkarak yabancıları seyretmeye başladılar. Siyah deri giysileri kazdıkları toprak yüzünden yüzünden kırmızı lekelerle kaplıydı, bakışları ise sert ve şüpheciydi. Bütün köyde, küstah bir kavgacılıkla çeşnilendirilmiş, korkulu bir temkin vardı.
Çifte kapısının önündeki bir tabelada kaba saba bir üzüm salkımı resmi olan büyük ve alçak bir binayı işaret etti başıyla ipek. Bina geniş bir verandayla çevriliydi ve deri giysili Nadraklar verandadaki tahta sıralara oturmuş, sokaktaki bir köpek dövüşünü izliyorlardı.
Belgarath başıyla onayladı. "Ama yan kapıdan girelim," dedi sonra. "Acele aynlmak zorunda kalabiliriz."
Binanın yan tarafında atlarından inip verandanın trabzanına bağladılar ve içeri girdiler. Nadrak binalarında pek pencere bulunmadığı için, meyhanenin içi dumanlı ve loştu. Masalar ve sıralar kaba tahtadan yapılmıştı. Salonu zincirlere asılı, isli yağ kandilleri aydınlatıyordu. Zemin çamurluydu ve yiyecek artıklarıyla doluydu. Masaların altında köpekler dolaşıyordu. Havada ağır bir gazı kaçmış bira ve yıkanmamış insan kokusu vardı; henüz akşam olmamış olmasına rağmen kalabalıktı. Büyük salondaki adamların çoğu sarhoş olmuşlardı bile. Masalarda oturan ya da etrafta dolanan Nad-rakların bağıra bağıra konuşma alışkanlıkları yüzünden müthiş bir gürültü vardı ortalıkta.
Belgarath kendine yol açarak köşedeki, gözleri kaymış, dudakları sarkmış, bira maşrapasının i-çine boş boş bakan bir adamın tek başına oturduğu masaya yaklaştı.
"Masanı paylaşmamıza itiraz etmezsin, değil mi?" diye sordu ihtiyar, cevabı bile beklemeden o-turarak.
"İtiraz etsem bir faydası olacak mı?" dedi maşrapasına bakan adam. Traş olmamıştı; göz altlan sarkmış, gözleri ise kan çanağına dönmüştü.
"Pek olmaz," diye kestirip attı Belgarath.
"Burada yenisiniz, değil mi?" Nadrak gözlerini güçlükle odaklayarak, hafif bir merakla baktı onlara.
"Seni ilgilendirdiğini sanmam," dedi Belgarath kaba bir tavırla.
"Bir moruk için fazla küstahsın," dedi Nadrak tehditkâr bir tavırla parmaklarını gererek.
"Buraya kavga etmeye değil içmeye geldim," dedi îpek sert bir sesle. "Daha sonra fikrimi değiştirebilirim, ama şimdi içmek istiyorum." Uzanıp geçmekte olan bir garsonu kolundan yakalayarak, "Bira," dedi. "Çok da sallanma."
"Elleşme bakalım," dedi garson. Masasına oturdukları Nadrak'ı göstererek, "Beraber misiniz?" diye sordu.
"Beraber oturuyoruz ya."
"Üç bira mı, dört mü?"

"Şimdilik bir. Ötekilere de ne isterlerse getir, îlk tur benden."
Garson ekşi bir suratla homurdanıp, kalabalıkta kendine yol açarak ve karşısına çıkan bir köpeği tekmeleyerek uzaklaştı.

îpek'in bira ısmarlaması masa arkadaşları olan Nadrak'ın kabadayılığını yatıştırmıştı. "Şehre gelmek için kötü bir zaman seçmişsiniz," dedi adam. "Bütün bölge asker toplayan Malloryalı subaylarla kaynıyor."
"Dağlardaydık," dedi Belgarath. "Zaten biriki gün içinde geri döneriz. Burada olup bitenler bizi pek ilgilendirmiyor."
"Buradayken ilgilenseniz iyi olur tabi askere gitmek istemiyorsanız." "Savaş mı var?" diye sordu îpek.
"Olacak; en azından öyle diyorlar. Mishrak aç Thull'da bir yerlerde." "Dövüşmeye değer bir Thull görmedim hiç," diye homurdandı îpek.
"Thullarla değil, Alornlarla galiba. Bir kraliçeleri varmış nasıl oluyorsa... Thull ülkesini istila etmeye hazırlanıyormuş."
"Kraliçe mi?" dedi îpek küçümser bir tavırla. "Öyleyse bir zarar gelmez. Bırakalım Thullar kendileri dövüşsün."
"Sen onu Malloryalı asker toplayıcılara anlat," dedi Nadrak.
"Birayı taze mi yaptınız?" dedi îpek dört maşrapayla gelmekte olan garsona.
"Başka meyhaneler de var dostum," dedi garson. "Beğenmediysen başkasına git. On iki kuruş."
"Maşrapası üç kuruş mu?" diye haykırdı îpek.
"Zaman kötü."
îpek homurdanarak parayı ödedi.
"Sağol," dedi masalannda oturan Nadrak maşrapalardan birini alarak.
"Bir şey değil," dedi îpek ekşi bir suratla.
"Malloryalıların burada ne işi var?" diye sordu Belgarath.
"Ayakta durabilen ve şimşeği görüp gökgürültüsünü duyabilen herkesi topluyorlar. Askere alma işini zincirle yaptıkları için reddetmesi biraz zor oluyor. Yanlarında Grolimler de var. Grolimlerin kurban bıçaklanrı hep ellerinde, fazlaca itiraz eden birinin başına neler gelebileceğini göstermek için."
"Belki de dağdan inmek için yanlış zaman seçtiğimizi söylemekte haklıydın," dedi îpek. Nadrak başını salladı. "Grolimler Torak'ın uykusunda kıpırdanmaya başladığını söylüyorlar." "îyi haber değil bu," dedi ipek.
"Buna içilir işte," dedi Nadrak bira maşrapasını kaldırarak. "Dağlarda kazmaya değecek bir şey buluyor musunuz bari?"
îpek başını olumsuz anlamda sallayarak, "Birkaç iz, o kadar," dedi. "Nehir yataklarını araştınyo-ruz daha ziyade. Kaya delecek malzememiz yok."
"Nehir kıyısında oturup çakıl eleyerek zengin olunmaz."
"îdare ediyoruz işte," dedi ipek. "Belki bir gün bir damar buluruz, o zaman malzeme alacak paramız olur."
"Yaa, belki de bir gün gökten bira yağar."
îpek güldü.
"Başka ortak almayı düşündünüz mü hiç?"
BELGARIAD 5
îpek traşsız Nardak'a baktı gözlerini kısarak. "Hiç dağlarda bulundun mu?"
Nadrak başıyla onayladı. "Bu işi sevmediğimi anlayacak kadar. Ama askere gitmeyi daha da az seviyorum."
"Bir bira daha içelim de konuşalım bakalım," dedi tpek.
Garion arkasına yaslanıp omuzlanın kaba kütükten yapılmış duvara dayadı. Tabiatlanndaki kabalığı bir kere kabul ettikten sonra pek fena insanlar değildi bu Nadraklar. Laflarını sakınmıyorlardı, biraz da ekşi suratlıydılar, ama Murgoların yabancılara karşı takındığı o buz gibi düşmanca tavır yoktu onlarda.
Düşünceleri Nadrak'ın kraliçe sözüne kaydı. Riva'da bulunan kraliçelerin herhangi birinin böyle bir sorumluluk üstlenebileceğini düşünemiyordu bile. Geriye Pol Teyze kalıyordu. Tabii Nadrak'a u-laşan bilgiler biraz karışmış olabilirdi, ama Belgarath'ın yokluğunda Pol Teyzenin işlerin başına geçmiş olması mümkündü, karakterine pek uygun olmasa da. Acaba onu böyle bir aşırılığa zorlayacak ne olmuş olabilirdi?
Akşam ilerledikçe, meyhanedekiler giderek daha sarhoş oldular ve kavgalar çıkmaya başladı. Çoğu itişmeden ibaretti bunların, çünkü doğru dürüst bir yumruk atacak kadar ayık kimse

kalmamıştı ortalıkta. Masa arkadaşları aralıksız içti, sonra başım kollarına dayayıp horlamaya başladı.
"Galiba öğrenebileceğimiz her şeyi öğrendik burada," dedi Belgarath alçak sesle. "Haydi kaçalım. Dostumuzun söylediğine bakılırsa, kasabada uyumak iyi bir fikir değil."
ipek başıyla onayladı; kalabalığın içinden geçip yan kapıdan dışarı çıktılar.
"Erzak alacak mıyız?" diye sordu ufak tefek adam.
Belgarath başını sallayarak, "Bir an önce buradan gitsek iyi olacak," dedi.
îpek soru sorar gibi acele bir bakış fırlattı ona; atlarını çözüp bindiler ve kırmızı toprak yoldan ilerlemeye başladılar. Dikkat çekmemek için atlarını yürütüyorlardı sadece, ama bu kaba, çamurlu köyden bir an önce uzaklaşmak için dayanılmaz bir his vardı Garion'un içinde. Havada tehditkâr bir şey vardı, akşamın altın ışıklan bile görünmez bir bulut tarafından gölgelenmişti sanki. Köyden aşağı, ormana giden yoldaki son evi de geçerlerken, köyün merkezinde bir gürültü koptu. Garion döndüğünde kırmızı tunik giymiş yirmi kadar kadar atlının dörtnala az önce çıkmış oldukları meyhaneye yaklaştığını gördü. Eğitimli oldukları her hallerinden belli olan kırmızı üniformalı yabancılar, hemen atlarından atlayıp bütün kaçış yollarını tuttular.
"Malloryalılar!" dedi Belgarath. "Ağaçların arasına, çabuk!" Atını mahmuzladı. Köyü çevreleyen yabani otlar ve ölü ağaç gövdeleriyle dolu alanı dörtnala geçip, ormanın güvenliğine koştular. Arkalarından takip edildiklerine dair hiçbir ses gelmedi. Herhalde meyhanedeki avlar, Malloryalılar için yeterli görülmüştü. Garion, ipek ve Belgarath ağaç gövdelerinin arasında güvenli bir yer bulup, ayak bileklerinden birbirine zincirli bir dizi Nadrak'ın Malloryalı asker toplayıcılarının gözetiminde, meyhaneden kırmızı tozlu sokağa çıkarılmalarını izlediler.
"Sonunda orduya katıldı dostumuz," dedi ipek.
"Biz katılacağımıza o katılsın," dedi Belgarath. "Bir Angarak sürüsünün ortalık yerinde epey dikkat çekerdik." Gözlerini kısarak batan güneşe baktı. "Haydi gidelim. Karanlık çökmeden birkaç saat yol alabiliriz. Bu bölgede askerlik hizmeti bulaşıcı galiba, yakalanmak istemiyorum."
EFSUNCUNUN SON OYUNU
ÜÇÜNCÜBÖLÜM
NADRAK ORMANI, güneydeki Arendiya ormanına benzemiyordu. Aradaki farklar o kadar inceydi ki, Garion'un bunları anlaması birkaç gün aldı. Bir kere, izledikleri patikaların bir kalıcılığı yoktu. O kadar az geçilmişti ki çoğundan, orman zemininin sağlam toprağına kazınmamışlardı. Arend ormanının her yanında insan izleri vardı, burada ise insan gelip geçici bir davetsiz misafirdi sadece. Üstelik Arendiya'daki ormanın belirli sınırları vardı, oysa bu ağaç okyanusu kıtanın ucuna kadar uzanıyordu ve dünyanın başlangıcından beri buradaydı.
Orman hayat kaynıyordu. Koyu renk geyikler ağaçların arasında koşuşuyor, açıklıklarda kocaman, tüylü, kıvrık boynuzlan akik gibi parlayan bizonlar otluyordu. Bir keresinde öfkeyle homurdanan bir ayı çıktı yollarına. Çalıların arasından tavşanlar kaçışıyor, ayaklannın altından keklikler yürek hoplatan kanat çırpmalanyla havalanıyordu. Su birikintilerinde ve derelerde balık, misk faresi, su samuru ve kunduz kaynıyordu. Daha küçük canlılar olduğunu da keşfettiler zamanla. Serçeden ancak biraz daha küçüktü sivrisinekler, bir de hareket eden her şeyi ısıran küçük kahverengi bir sinek çeşidi vardı.
Güneş erken doğup geç batıyor, karanlık orman zeminini altın ışık huzmeleriyle aydınlatıyordu. Yaz ortası olmasına rağmen hiçbir zaman çok sıcak olmuyordu hava; havada yazlann kısa, kışlannsa u-zun olduğu kuzey topraklanna özgü kısa ömürlü bitkilerin kokusu vardı.
Bir kere ormana girince, Belgarath uyumayı tamamen bıraktı. Geceleri îpek ve Garion yorgun argın battaniyelerine sarıldıklarında, ihtiyar büyücü ağaçların arasındaki gölgelerde kayboluyordu. Yıldızlarla aydınlanmış bir gece, karanlık bastıktan birkaç saat sonra uyanan Garion, orman zeminindeki yapraklarla örtülü açıklıkta dolaşan bir kurdun ayak seslerini duydu. Tekrar uykuya dalarken de ne olmakta olduğunu anladı. Büyük, gümüş rengi bir kurda dönüşen dedesi, gece vakti çevrelerindeki ormanda dolaşarak onları takipçilere ve tehlikelere karşı koruyordu.
ihtiyarın bu gece dolaşmaları duman kadar sessizdi, ama farkına varan birileri de çıktı. Bir sabah erkenden, daha güneş doğmadan önce, ağaçlar hâlâ sabah pusuyla yan yarıya örtülüyken, karanlık ağaç gövdelerinin arasından gölge gibi suretler belirip çok uzak olmayan bir mesafede durdular. Yeni uyanmış ve ateşi canlandırmaya hazırlanan Garion eğildiği yerde donup kaldı. Yavaşça doğrulurken seyredilmekte olduğunu hissetti ve derisi tuhaf bir biçimde karıncalandı. Üçüç buçuk metre ileride kocaman, koyu gri bir kurt duruyordu. Yüzünde ciddi bir

ifade vardı ve gözleri güneş ışığı rengindeydi. Bu altın rengi gözlerde dile dökülmeyen bir soru vardı; Garion soruyu anladığını fark etti.
"Bunu neden yaptığını merak ediyor bu kişi?"
"Neyi?" diye sordu Garion kibarca, hemen kurtların diline dönerek.
"Bu tuhaf surette dolaştığını."
"Öyle gerekiyor."
"Ha." Kurt kibarca bu konuda üstelemekten vazgeçti. "Bu kişi suretinin hareketlerini sınırlayıp sınırlamadığını bilmek istiyor."
"Bir kere alışınca, göründüğü kadar fena değil."
Kurt ikna olmamış gibiydi. Yere oturdu. "Bu kişi diğerini geçtiğimiz birkaç karanlıkta birçok kere gördü," dedi kurtların üslubunca. 'Ve onun ve senin neden bizim arazimize geldiğinizi merak ediyor."
BELGARIAD 5
Garion içgüdüsel olarak bu soruya vereceği cevabın çok önemli olduğunu hissetti. "Bir yerden başka bir yere gidiyoruz," dedi ihtiyatla. "Niyetimiz burada kendimize in veya eş aramak, ya da sizin hayvanlarınızı avlamak değil." Ne söylemesi gerektiğini nasıl bildiğini açıklayamazdı.
Kurt bu cevaptan tatmin olmuş gibiydi. "Bu kişi saygılarımızı don gibi kürkü olana iletirsen çok mutlu olacak," dedi resmi bir tavırla. "Bu kişi onun çok saygıdeğer olduğunu anladı."
"Bu kişi sözlerini iletmekten mutlu olacak," dedi Garion, bu süslü ifadeyi nasıl bulduğuna kendi de şaşırarak.
Kurt başını kaldırarak havayı kokladı. "Av vakti," dedi sonra. "Aradığınızı bulaşınız."
"Avınız bereketli olsun," diye cevap verdi Garion.
Kurt dönüp sisin içinde kayboldu, yoldaşları da onu izlediler.
"Oldukça iyi idare ettin Garion," dedi Belgarath yakındaki bir çalının gölgeleri ardından.
Garion şaşkınlıkla irkilerek, "Orada olduğunu bilmiyordum," dedi.
"Bilmeliydin," dedi ihtiyar gölgelerden çıkarak.
"Nereden biliyordu?" diye sordu Garion. "Benim bazen bir kurt olduğumu yani?"
"Belli olur. Kurtlar bu konularda çok hassastır."
İpek altında uyumakta olduğu ağacın gölgesinden çıkıp yanlarına yaklaştı. Ufak tefek adamın adımları temkinliydi, ama burnu merakla seğiriyordu. "Neler oldu?" diye sordu.
"Kurtlar bölgelerinde ne işimiz olduğunu merak etmişler," diye cevap verdi Belgarath. "Bizimle dövüşmelerinin gerekip gerekmediğini anlamaya çalışıyorlardı."
"Dövüşmek mi?" dedi Garion hayretle.
"Yabancı bir kurt başka bir sürünün av alanına girdiğinde âdettir. Kurtlar dövüşmemeyi tercih ederler, güçlerini buna harcamayı sevmezler, ama durum gerektiriyorsa da dövüşürler."
"Ne oldu peki?" diye sordu ipek. "Niye öyle kalkıp gittiler?" "Garion onlan sadece geçtiğimize ikna etti." "Çok akıllıca."
"Haydi ateşi canlandır Garion," dedi Belgarath. "Kahvaltı edip yola çıkalım. Mallorya'ya daha çok yol var. Hava bozmadan varmak istiyorum."
Aynı gün, büyükçe bir derenin kıyısına kurulmuş bir ahşap evler ve çadırlar topluluğunun bulunduğu bir vadiye geldiler.
"Kürk tacirleri," dedi ipek Garion'a, yerleşim yerini göstererek. "Ormanın bu bölgesinde, her büyükçe derenin kıyısında böyle bir yer vardır." Ufak tefek Drasniyalının burnu seğirmeye, gözleri parlamaya başlamıştı. "Bu küçük kasabalarda çok alımsatım olur."
"Vazgeç," dedi Belgarath sert bir sesle. "Avcı içgüdünü kontrol altında tut bakalım."
"Aklıma bile gelmemişti," diye itiraz etti îpek.
"Yaa? Hasta filan mısın?"
İpek aldırmazdan geldi.
"Etrafından dolaşmak daha güvenli olmaz mı?" diye sordu Garion vadiye girerlerken.
Belgarath başını sallayarak, 'Yolumuzun üstünde neler olduğunu öğrenmek istiyorum," dedi. "Bunu öğrenmenin en kolay yolu da orada bulunmuş olan insanlarla konuşmak. Kasabaya sessizce girer, bir saat kadar dolaşır, sonra gene sessizce çıkar gideriz. Kulaklarınız açık olsun. Eğer soran olursa, kuzeye altın aramaya gidiyoruz."
Son köyde karşılaştıkları madencilerle, bu yerleşim yerinin sokaklarında dolaşan avcılar ve tu-
EFSUNCUNUN SON OYUNU
zakçılar arasında epey fark vardı. Buradakiler daha açıktı bir kere, ötekiler kadar ters ve saldırgan değildiler. Garion meslekleri gereği uzun süreler yalnız kalmalarının, bu kürk ticareti

merkezlerine geldikleri seyrek zamanlarda onlan muhabbete daha muhtaç hale getirdiğini düşündü. Madenciler kadar çok içmelerine rağmen, bunun sonucunda dövüşmek yerine şarkı söyleyip gülüşmeyi tercih ediyorlardı. Köyün merkezinde büyük bir meyhane vardı; toprak yoldan ağır aksak oraya doğru ilerlediler. "Yan kapı," dedi Belgarath kısaca, meyhanenin önünde atlanndan inerlerken. Atlarını binanın arka tarafına dolaştınp, verandanın trabzanına bağladılar.
Meyhanenin içi madenci meyhanesine göre daha temiz, daha aydınlık ve daha az kalabalıktı; rutubetli toprak değil ağaç ve açık hava kokuyordu. Üçü kapıya yakın bir masaya oturup nazik bir garsona üç maşrapa bira söylediler. Bira koyu kahverengi ve güzeldi, üstelik soğuktu ve hayret verici derecede ucuzdu.
"Bu meyhanenin sahibi kürk alıcılan," dedi îpek üst dudağından bira köpüğünü silerken. "Tuzakçıların sarhoş olduklannda pazarlık edilmesi daha kolay hale geldiklerini bildiklerinden, birayı bol ve ucuz tutuyorlar."
"Mantıklı gibi," dedi Garion. "Peki tuzakçılar bunu bilmiyorlar mı?" "Tabii biliyorlar."
"Öyleyse neden iş yapmadan önce içiyorlar?" ipek omuz silkti. "içmeyi seviyorlar da ondan."
Yanlarındaki masada oturan iki tuzakçı on yıldan fazla geçmişi olan bir tanışıklığı tazelemekteydi, ikisinin de sakallanna kır düşmüştü, ama gençler gibi rahat ve kaygısız konuşuyorlardı.
"Kuzeyde Morindimle başın belaya girdi mi?" diye soruyordu biri.
Öteki başını sallayarak, "Tuzak kurduğum vadinin iki ucuna salgın işaretleri koydum," dedi.
"Bir Morind salgın olan bir yere yaklaşmamak için on fersah uzaktan dolanır."
ilk konuşan başıyla onayladı. "En iyisi bu. Gredder hep lanet işaretlerinin daha iyi olduğunu söylerdi, ama yanıldığı ortaya çıktı."
"Son birkaç mevsimdir göremiyorum onu."
"Görsen şaşardım zaten. Üç yıl önce Morindim onu yakaladı. Ben gömdüm onu ondan arta kalanları yani."
"Bilmiyordum. Bir zamanlar Çordu nehrinin kaynağı civarlarında bir kış geçirmiştim onunla. Huysuz bir adamdı. Ama Morindimin lanet işaretlerini geçmesine şaştım doğrusu."
"Anlayabildiğim kadarıyla bir sihirbaz gelip işaretlerindeki laneti kaldırmış, işaretlerinden birinde her bir parmağına üç sap ot bağlanmış kuru bir sansar ayağı buldum."
"Güçlü bir tılsım bu. Bir sihirbazın bu kadar zahmete girdiğine bakılırsa, bayağı istiyorlarmış onu ele geçirmeyi."
"Onu tanıyorsun. On fersah öteden geçerken bile insanları sinirlendirmeyi başarırdı."
"Haklısın."
"Artık yapamıyor tabii. Kafatası bir Morind sihirbazının arayış değneğinin tepesini süslüyordur şimdi."
Garion dedesine eğilerek, "Bu sözünü ettikleri işaretler de nedir?" diye fısıldadı.
"Uyanlar," diye cevap verdi Belgarath. 'Yere dikilmiş, kemikler ve tüylerle süslü değneklerdir çoğu. Morindimin okuma yazması olmadığından ilan yazamıyorsun tabii."
Deri giysileri yamalı, eskilikten parlamış, beli bükük ihtiyar bir tuzakçı, meyhanenin ortasına doğru yürüdü. Kırışık, sakallı yüzünde özür diler gibi bir ifade vardı. Hemen arkasından, belinde parlak bir zincir olan kırmızı çuha elbiseli bir Nadrak kadını geliyordu. Kadının boynunda bir tasma vardı

ve ihtiyar tuzakçı da tasmanın kayışını sımsıkı tutuyordu. Tasmaya rağmen genç kadının yüzünde gururlu, yukarıdan bakan bir ifade vardı; meyhanedeki adamlara aşağılayarak bakıyordu sanki, ihtiyar tuzakçı salonun ortasına geldiğinde kalabalığın dikkatini çekmek için boğazını temizleyerek, "Bu kadını satmak istiyorum," dedi yüksek sesle.
Kadın yüzündeki ifadeyi değiştirmeden adama tükürdü.
"Biliyorsun, böyle şeyler yaparsan fiyatın düşer Vella," dedi ihtiyar yalvarırcasına.
"Sen geri zekâlının birisin Tashor," dedi kadın. "Bu meyhanede benim fiyatımı ödeyecek adam çıkmayacağını biliyorsun. Niye lafımı dinleyip kürk alıcılarına teklif etmedin?"
"Kürk alıcıları kadınlarla ilgilenmiyor Vella," dedi Tashor aynı yumuşak sesle, "inan bana, buradaki fiyat daha iyi olur."
"Yarın güneş doğacak desen bile sana inanmam salak herif." "Gördüğünüz gibi çok ateşli bir kadın," dedi Tashor hafifçe mahcup bir tavırla. "Karısını mı satıyor?" diye sordu, birası boğazında kalan Garion. "Karısı değil," diye düzeltti ipek. "Kadının sahibi sadece, kocası değil."

Garion yumruklarını sıkarak yerinden doğruldu; öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Ama Belgarath bileğinden sıkıca yakalayarak, "Otur," dedi.
"Ama..."
"Otur dedim Garion. Senin üstüne vazife değil."
"Kadını satın almak istemiyorsan tabii," dedi ipek dalga geçerek.
"Sağlıklı mı?" diye sordu yanağında yara izi olan zayıf bir tuzakçı.
"Tabii," dedi Tashor. "Dişleri de tamam. Göster dişlerini Vella."
"Kimsenin dişlerime baktığı yok geri zekâlı," dedi Vella, gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle yaralı yüzlü adama bakarak.
"Çok iyi yemek pişirir," diye devam etti Tashor telaşla, "romatizma ve sıtma ilaçlan bilir. Deri tabaklar, çok da yemez. Ağzı kokmaz soğan yemedikçe tabii ve sarhoş olmadığı zaman da hiç horla-maz."
"O kadar iyi bir kadınsa neden satmak istiyorsun?" diye sordu yaralı surat.
"ihtiyarlıyorum," dedi Tashor. "Biraz huzur istiyorum artık. Vella ile hayat heyecanlı oluyor, a-ma artık heyecan istemiyorum. Yerleşip tavuk ya da keçi yetiştirmek istiyorum." Beli bükük ihtiyar tu-zakçının sesi yalvanr gibiydi.
"Olmuyor, olmuyor," diye patladı Vella. "Her şeyi benim mi yapmam gerekiyor? Çekil ayak altından Tashor." ihtiyar tuzakçıyı kabaca bir yana itip, kara gözleri parlayarak kalabalığa baktı. "Pekâlâ," dedi sonra, "işimize bakalım. Tashor beni satmak istiyor. Güçlüyüm, sağlıklıyım. Yemek pişirir, deri tabaklarım, basit hastalıklan tedavi edebilirim, alışveriş ederken sıkı pazarlık ederim, iyi bira yaparım." Gözleri kısıldı. "Hiçbir erkeğin yatağına girmedim ve beni zorlamaya kalkacak yabancılara karşı da bıçaklarımı hep keskin tutanm. Tahta flüt çalarım, bir sürü eski hikâye bilirim. Morindimi uzak tutmak i-çin salgın işaretleri, lanet işaretleri ve rüya işaretleri yaparım; bir keresinde otuz adımdan okla bir ayı öldürmüştüm."
"Yirmi adımdan," diye düzeltti Tashor.
"Otuza daha yakındı," diye diretti kadın.
"Dans edebilir misin?" diye sordu yaralı yüzlü, zayıf tuzakçı.
Kadın ona dik dik bakarak, "Eğer beni satın almayı gerçekten düşünüyorsan," diye cevap verdi.
"Nasıl dansettiğini göreyim de, düşünürüz," dedi adam.
EFSUNCUNUN SON OYUNU
"Tempo tutabilir misin?" diye sordu kadın.
"Evet."
"Pekâlâ." Vella elini beline götürüp zincirini şıngırdatarak çözdü. Kalın, kırmızı elbisesinin önünü açıp çıkardı ve Tashor'a uzattı. Sonra boynundaki tasmayı da dikkatle çözdü, gür, kara saçlarını tutması için başına kırmızı bir kurdele bağladı. Kırmızı çuha elbisenin altında Mallorya ipeğinden incecik, gül rengi bir elbise daha vardı; Vella hareket ettikçe hışırdıyor, vücuduna yapışıyordu. Gül rengi elbise dizinin epey yukarısında bitiyordu; ayaklarında ise uzun, yumuşak deriden çizmeler vardı. Çizmelerin konçlarında iki bıçağın mücevherli kabzaları görünüyordu; üçüncü bir bıçak ise belindeki deri kemere takılmıştı. Elbise boynundaki sımsıkı bir tasmada toplanıyordu, ama kolları omuzlarına kadar çıplaktı. Her bileğinde yarımşar düzine altın bilezik vardı. Zarif bir hareketle ayak bileklerine de küçük çıngıraklardan oluşan birer halhal bağladı. Sonra yuvarlak kollarını kaldırarak ellerini yüzünün hizasına getirdi. "Tempo şöyle, yaralı surat," dedi tuzakçıya. "Bozmamaya çalış." Ellerini çırpmaya başladı. Tempo düzgün aralıklı üç vuruş ve onları izleyen dört kısa, hızlı vuruştan oluşuyordu. Vela yavaşça, küstah bir çalımla dansına başladı. O kıpırdadıkça elbisesi hışırdıyor, eteği dolgun bacaklarına dolanıyordu.
Zayıf tuzakçı nasırlı elleriyle tempoyu devraldı; el çırpışları Vella'nın dansa başlamasıyla birlikte çöken sessizlikte yankılanıyordu.
Garion kızarmaya başladı. Vella'nın dansı kıvrak ve akıcıydı. Ayak bileklerindeki çıngıraklarla bilezikleri, tuzakçının tuttuğu tempoya senkoplarla katılıyordu. Dansın karmaşık adımlarıyla ayaklan görünmez oluyordu neredeyse; kollan ise havada desenler çiziyordu. Gül rengi, örümcek ağı gibi elbisenin içinde başka şeyler de oluyordu. Garion zorlukla yutkundu ve nefesini tutmakta olduğunu fark etti.
Vella dönmeye başlayınca, uzun kara saçlan da elbisesiyle birlikte havada mükemmel bir u-yumla uçuşmaya başladı. Sonra yavaşlayıp, salondaki bütün erkeklere meydan okuyan bir tavırla ağır temposuna geri döndü.

Dansı bitirdiğinde herkes alkışladı; Vella hafifçe, esrarlı bir edayla gülümsedi onlara. "Çok iyi dansediyorsun," dedi yaralı yüzlü tuzakçı sakin bir sesle. "Tabii," dedi kadın. "Ben her şeyi çok iyi yaparım." "Kimseye âşık mısın?" diye sordu adam ansızın.
"Hiçbir erkek kalbimi kazanamadı," dedi Vella açık açık. "Beni hakedecek kimseye rastlamadım bugüne kadar."
"Bu durum değişebilir," dedi tuzakçı. "Bir altın." Pazarlık başlamıştı. "Yok canım," diye homurdandı kadın. "Beş altın." "Bir buçuk," dedi adam.
"Hakaret gibi bir şey bu." Vella ellerini havaya kaldırdı ve yüzünde acıklı bir ifade belirdi. "Dörtten bir kuruş aşağı olmaz."
"iki altın," dedi tuzakçı.
"inanamıyorum!" diye haykırdı kadın ellerini iki yana açarak. "Kalbimi kesip al da bu iş bitsin bari. Üç buçuktan aza asla olmaz."
"Vakit kazanmak için üç diyelim de olsun," dedi adam kesin bir tavırla. "Sözleşmeyi kalıcı yapma niyetiyle," diye ekledi, sonradan aklına gelmiş gibi.
"Kalıcı mı?" Vella'nın gözleri irileşti.
"Senden hoşlandım," dedi adam. "Eee, ne diyorsun?"
"Kalk da bir bakayım sana," diye emretti Vella.
Adam yavaşça oturduğu sandalyeden kalktı. Uzun boyluydu ve vücudu da yaralı yüzü kadar inceydi. Adaleli, sağlam bir yapısı vardı. Vella dudaklannı büzerek adamı inceledi, sonra, "Fena değil, de-

ğil mi?" diye mırıldandı Tashor'a.
"Daha iyisi can sağlığı Vella," dedi Tashor onu cesaretlendirmek ister gibi. "Niyetle üç altın teklifini değerlendireceğim," dedi Vella. "Adın yok mu senin?" "Tekk," dedi uzun boylu tuzakçı hafifçe eğilerek.
"Pekâlâ Tekk," dedi Vella. "Bir yere ayrılma. Tashorla teklifini konuşacağız." Ona neredeyse utangaç denebilecek bir tavırla bakarak, "Ben de senden hoşlandım galiba," diye ekledi o kadar da küstah olmayan bir tavırla. Sonra Tashor'u elinde tutmakta olduğu kayıştan çekerek meyhanenin dışına sürükledi; bu arada da omuzunun üstünden Tekk'e bir göz atmayı ihmal etmedi.
"Ne kadın be," diye mırıldandı ipek derin bir saygıyla.
Garion yeniden nefes almaya başlayabildiğim fark etti; ama kulakları hâlâ ateş gibi yanıyordu.
"Niyet diyerek neyi kastettiler?" diye sordu îpek'e alçak sesle.
"Tekk ona uzun vadede evlenebileceklerini söylemiş oldu," dedi İpek. Kafası kansan Garion, "Anlamıyorum," dedi.
"Birinin ona sahip olması, istediği gibi kullanabileceği anlamına gelmez," dedi ipek. "Taşıdığı bıçaklar da bunu sağlama almak içindir. Canından bıkmamış biri, bir Nadrak kadınına o istemeden yaklaşmaya kalkmaz. Kararı kadın verir. Genellikle ilk çocuklarının doğumundan sonra evlenirler."
"Fiyatla neden o kadar ilgilendi?"
"Çünkü yansını o alacak," dedi ipek omuz silkerek.
"Her satıldığında paranın yansını kadın mı alıyor?" dedi Garion kulaklanna inanamadan.
"Tabii. Yoksa adil bir değiş tokuş olmazdı bu."
Biralannı tazeleyen garson duraklayarak îpek'e dikkatle bakmaya başladı.
"Bir sorun mu var arkadaş?" diye sordu ipek yumuşak bir sesle.
Garson hemen gözlerini kaçırarak, "Kusura bakma," diye geveledi. 'Yani... Birine benzettim herhalde. Şimdi yakından bakınca yanıldığımı anladım." Maşrapalan bırakıp aceleyle, îpek'in masaya bıraktığı paralan almadan uzaklaştı.
"Gitsek iyi olacak," dedi ipek alçak sesle.
"Ne oldu?" diye sordu Garion.
"Beni tanıdı. Ortalarda dolaşan şu aranıyor ilanı var ya."
"Haklı olabilirsin," dedi Belgarath ayağa kalkarak.
"Şuradaki adamlarla konuşuyor," dedi Garion, sık sık onlardan tarafa göz atarak salonun öteki ucundaki birtakım avcılarla hararetli hararetli konuşan garsona bakarak.
"Dışan çıkmak için yanm dakikamız var," dedi ipek. "Haydi."
Kapıya doğru hızla ilerlediler.
"Hey siz!" diye seslendi arkalanndanbiri. "Durun bir dakika!"

"Koşun!" diye haykırdı Belgarath. Dışan fırlayıp atlanna atladılar; tam o sırada da yanm düzine deri elbiseli adam peşlerinden dışan çıkmıştı bile.
Sokaktan aşağı dörtnala uzaklaşırlarken, "Durdurun şu adamlan!" haykınşı geldi arkalanndan, ama kulak asan olmadı. Tuzakçılar ve avcılar başkalannın işine kanşmayı pek sevmezlerdi. Peşlerine takılacak bir grup örgütlenene kadar, Garion, ipek ve Belgarath çoktan köyden çıkıp bir sığlıktan nehri geçmeye başlamışlardı.
Nehrin öte yanındaki ormana dalarlarken ipek küfredip duruyor, lanetler yağdınyordu. Oldukça renkli ve geniş kapsamlı küfürleri vardı; yalnızca peşlerine düşenlerin değil, o aranıyor ilanını hazır-

layıp etrafta dolaştıranların da doğum yöntemleri, ana babalan ve temizlik âdetleri hakkında küfürlerdi bunlar.
Belgarath dizginlerini çekip elini kaldırdı sert bir hareketle, îpek ve Garion da durdular, îpek küfretmeye devam ediyordu.
"Söylenmeyi keser misin lütfen?" dedi Belgarath. "Dinlemeye çalışıyorum."
îpek seçmece birkaç küfür daha mırıldandıktan sonra ağzını kapadı. Arkalanndan karmakanşık gürültüler ve su şapırtıları geliyordu.
"Nehri geçiyorlar," dedi Belgarath. "îşi ciddiye almaya karar vermişler belli ki. En azından bizi izleyecekler."
"Karanlık basınca vazgeçmezler mi?" diye sordu Garion.
"Bunlar Nadrak avcıları," dedi îpek iğrenen bir sesle. "Bizi günlerce izlerler, sadece av zevki i-çin."
"Yapabileceğimiz bir şey yok artık," diye homurdandı Belgarath. "Bakalım kaçabilecekmiyiz." Atını mahmuzladı.
Aydınlık ormana dörtnala daldıklarında vakit öğleyi epeyce geçiyordu. Seyrek çalılar arasında uzun çam ve köknar ağaçlan, dev sütunlar gibi mavi gökyüzüne uzanıyordu. Gezmek için güzel bir gündü. Takip edilmek için ise hiç iyi bir zaman değildi. Ama hiçbir zaman bunun için iyi sayılmaz zaten.
Bir tepeye tırmandıklannda durup peşlerindekileri dinlediler. "Geride kalıyorlar galiba," dedi Garion umutla.
"Sadece sarhoş olanlar," dedi îpek ekşi bir suratla. "Ciddi olanlar ise muhtemelen çok daha yakındadır. Avdayken bağınp çağırmazsın. Bak." Parmağıyla işaret etti.
Garion baktı. Gerideki ağaçlann arasında bir karaltı gördü. Beyaz bir ata binmiş bir adam, onlara doğru sürüyordu atını, bir yandan da eğilmiş yerdeki izlere bakıyordu.
"Eğer iyi bir izciyse, onu başımızdan savmak bir haftamızı alabilir," dedi îpek nefretle. Sağ taraflanndaki ağaçlann arasında bir yerlerde bir kurt uludu. "Haydi gidelim," dedi Belgarath.
Dörtnala yollanna devam edip ağaçlann arasından dolanarak, tepenin öte yanından aşağı indiler. Atlannın nallan, orman zemininin yumuşak toprağında boğuk bir gümbürtü çıkanyor, kuru dallar ve çürümüş yapraklar dört bir yana saçılıyordu.
"Arkamızda yol gibi iz bırakıyoruz," diye haykırdı ipek Belgarath'a.
"Ne yapalım," dedi ihtiyar. "İzlerimizi örtmeye başlamadan biraz arayı açmamız lazım."
Ormandan acıklı bir uluma sesi daha yükseldi. Bu defaki sol taraflanndan gelmişti ve ilkinden biraz daha yakındı.
Çeyrek saat kadar daha gittiler, sonra birden arkalanndan müthiş bir karmaşanın gürültüsü duyuldu. Adamlar bağnşıyor, atlar panik halinde kişniyorlardı. Garion arada vahşi homurtular da duyuyordu. Belgarath'ın işaretiyle atlannı yavaşlatıp dinlemeye çalıştılar. Atlann dehşet içindeki kişnemeleri ağaçlar arasında yankılanıyordu, binicilerin küfürleri ve çığlıkları da bu seslere karışıyordu. Dört bir yanlanndan bir uluma korosu yükseldi. Orman kurtlarla dolmuştu sanki. Nadrak ödül avcılan-nın atlan panik içinde kişneyerek dört bir yana dağılınca, takip de sona ermiş oldu.
Belgarath yüzünde mutlu bir ifadeyle arkalanndaki uzaklaşan sesleri dinledi. Sonra, dev gibi, koyu renk kürklü bir kurt, dili dışan sarkmış halde ağaçlann arasından çıkarak otuz metre kadar ilerilerinde durdu. Oturup san gözleriyle dikkatle onlan seyre koyuldu.
"Dizginleri sıkı tutun," dedi Belgarath alçak sesle, dehşete kapılmış atının yelesini okşayarak. Kurt bir şey demedi, yalnızca oturup onlan seyretti.

Belgarath onun bakışına sakin bir tavırla karşılık verdi, sonunda da teşekkür edercesine başını salladı bir kez. Kurt ayağa kalkıp ağaçların arasına doğru ilerledi. Bir kere durup omuzunun üstünden onlara baktı ve burnunu havaya kaldırıp kalın, çınlayan bir sesle uluyarak sürüsünün üyelerini kesintiye uğrayan avlanna devam etmek için toplanmaya çağırdı. Sonra yok oluverdi ortadan; yalnızca ulumasının yankıları kaldı.

EFSUNCUNUN SON OYUNU

DÖRDÜNCÜ BOLUM

BUNU İZLEYEN GÜNLERDE doğuya doğru ilerlediler; orman yerini geniş, çalıların daha fazla olduğu, bataklıklı bir vadiye bıraktı, hava ise epey rutubetlendi. Bir öğleden sonra kısa bir yaz yağmuruna tutuldular; gökgürültüsü, ağaçlan eğen, dallan ve yapraklan kopanp atan şiddetli bir rüzgâr ve bardaktan boşanırcasına inen bir yağmur. Ama fırtına kısa sürede dindi ve güneş çıktı yeniden. Bundan sonra hava bir daha bozmadı; hızla yol aldılar.

Yol boyunca Garion'un içinde tuhaf bir eksiklik hissi vardı; zaman zaman kendini orada olmayan arkadaşlannı ararken yakalıyordu. Taş'ın peşinde yaptıklan uzun yolculuk, zihninde bir kalıp oluşturmuştu sanki, bir doğruluk ve yanlışlık hissi. Bu yolculuk da yanlış geliyordu ona. Barak yanlannda değildi her şeyden önce; iri yarı, kızıl sakallı Çerek'in yokluğu, Garion'a bir güvensizlik hissi veriyordu. Atmaca yüzlü, sessiz Hettar'ı ve zırhı içinde hep önden giden ve mızrağının ucunda gümüş rengi mavi sancağı dalgalanan Mandorallen'i de özlüyordu. Hele demirci Dumik'i iyice özlemişti; Ce'Nedra'nın huysuzluklarını ve dalaşmalannı bile. Riva'da olmuş olanlar giderek daha az gerçekmiş gibi geliyordu ona; huysuz küçük prensesle nişan törenleri bile, yan hatırlanan bir rüya gibi silinmeye başlamıştı hafızasından.

Ancak bir akşam, atlar bağlanıp yemek bittikten ve herkes battaniyesine sannıp bir kenara kivnldiktan sonra, sönmekte olan ateşin korlannı seyrederken anladı Garion hayatındaki esas boşluğun ne olduğunu. Pol Teyze yanlannda değildi ve onu feci özlüyordu. Çocukluğundan beri Pol Teyze yanında olduğu sürece hiçbir şeyin ters gidemeyeceğine gitse de teyzesinin onu hallediverecceğine inanmıştı hep. Onun sessiz, güvenilir varlığı her zaman tutunabileceği bir şey olmuştu. Yüzünü, güzel gözlerini ve başındaki bir tutam beyaz saçı sanki yanındaymış gibi görebiliyordu Garion; onu o kadar özlemişti ki, keskin bir bıçak gibi acı veriyordu bu his.

O olmayınca her şey yanlış gibi geliyordu. Tabii Belgarath vardı; Garion dedesinin karşılanna çıkacak bütün maddi tehlikelerle başa çıkabileceğinden kuşku duymuyordu, ama ihtiyann fark etmediği ya da görmezden geldiği başka, o kadar bariz olmayan tehlikeler de vardı. Örneğin korktuğu zaman kime sığınacaktı Garion? Korkmak insanın hayatını tehlikeye atacak, fiziksel zarar verecek bir şey değildi tabii, ama gene de yaralayan bir şeydi; daha derin, daha ciddi bir yara da olabilirdi bu zaman zaman. Pol Teyze her zaman korkulanın gidermeyi başarmıştı, ama şimdi o yoktu; Garion da korkuyordu ve bunu itiraf bile edemiyordu, içini çekip battaniyesine daha sıkı sanndı ve ağır ağır sıkıntılı bir uykuya daldı.

Çalılıklı bir vadiden güneye, başşehir Yar Nadrak'a doğru akan geniş, kirli kahverengi bir nehir olan, Cordu'nun doğu çatalına birkaç gün sonra vardılar. Bellerine kadar gelen açık yeşil çalılıklar nehrin iki kıyısında yüzlerce metre içerlere kadar uzanıyordu ve ilkbaharla kabaran sular yüzünden çamur içindeydiler. Hava ise bulutlar ve sivrisinek sürüleriyle doluydu.

Asık yüzlü bir kayıkçı onlan salla karşı kıyıdaki köye geçirdi. Atlannı saldan indirirlerken, Belgarath, "Burada yönümüzü değiştireceğiz," dedi alçak sesle. "Ayrılalım. Ben gidip erzak alayım, ikiniz de kasabanın meyhanesini bulun. Bakın bakalım kuzeye, Morindim topraklarına kadar olan yoldaki geçitler hakkında bilgi edinebilecek misiniz. O bölgeye ne kadar çabuk gidersek o kadar iyi. Malloryalılar bu bölgede kontrolü ellerine geçiriyor gibiler, ansızın sınırlan kapatabilirler. Her hareketimde Mallor-ya Grolimlerine hesap vermek istemiyorum Ipek'in aranıyor olmasını hiç saymıyorum tabii."

BELGARIAD 5

îpek asık yüzle onayladı. "O işi halletmek isterdim, ama vaktimiz yok, değil mi?"

"Yok tabii. Kuzeyde yaz çok çok kısa sürer, Mallorya'ya geçiş ise hiç hoş değildir, en iyi havada bile. Meyhanede kuzey topraklarında altın arayacağımızı söyleyin. O bölgedeki yollan ve geçitleri bilen birileri mutlaka vardır, hele biriki içki ısmarlarsanız."

"Yolu biliyorum demiştin hani?" dedi îpek.

"Yollardan birini biliyorum, ama o yol buradan yüz fersah daha doğuda. Bakalım bize daha yakın bir yol bulabilecek miyiz. Erzak aldıktan sonra sizi meyhanede bulurum." ihtiyar atına atlayıp yük atını da yedeğine alarak toprak sokaktan yukan yola koyuldu.

ipek ile Garion'un pis kokulu meyhanede yollar ve geçitler hakkında konuşmaya gönüllü birini bulmalan pek zor olmadı. Tam tersine ilk sorularında genel bir tartışma çıktı.
"O yol çok uzun Besher," dedi çakırkeyif bir altın arayıcısı, bir dağ geçidini tarif eden diğerinin sözünü keserek. "O şelaleden sağa değil sola dönersen üç gün kazanırsın."
"Lafımı kesme Varn," dedi Besher ters bir tavırla masaya yumruğunu vurarak. "Ben bitirince istersen sen de anlatırsın."
"Senin lafın akşama kadar bitmez, o çok sevdiğin yol gibi tıpkı. Adamlar manzara seyretmek değil altın aramak istiyor." Varn tehditkâr bir tavırla çenesini ileri uzatmıştı.
"Tepedeki geniş çayırlığa varınca ne yöne döneceğiz peki?" diye sordu ipek telaşla, kavgayı önlemek için.
"Sağa," dedi Besher Varn'a pis pis bakarak.
Varn itiraz etmek için bir bahane aradı, ama sonunda istemeye istemeye kafasını salladı.
"Tabii, zaten başka yöne dönemezsiniz. Ama ardıç koruluğuna vardığınızda sola döneceksiniz." Ses tonundan i-tiraz edilmesini beklediği belli oluyordu.
"Sola mı?" diye haykırdı Besher. "Sen salağın tekisin Varn. Tabii ki sağa dönecekler." "Sen kime salak diyorsun essek herif!"
Besher lafı kısa kesip Varn'ın ağzına yumruğu indirince, ikisi masalan ve sandalyeleri devirerek dövüşmeye başladılar.
"ikisi de yanılıyor tabii," dedi yan masada oturup kavgayı tarafsız bir gözle seyreden başka bir madenci sakin bir sesle. "Ardıç korusuna vannca sapmadan düz gideceksiniz."
Kavga sırasında meyhaneye, parlak örgü zırhlannın üstüne bol, kırmızı tunikler giymiş iri yan adamlar girmişti hiç belli etmeden. Sıntarak yaklaşıp zeminde tepişmekte olan Vam ile Besher'i ayırdılar. Garion yanındaki Ipek'in ansızın kasılıp kaldığını hissetti. "Malloryalılar," dedi ipek alçak sesle.
"Ne yapacağız?" diye fısıldadı Garion etrafına bakınıp kaçacak yer arayarak. Ama ipek daha cevap veremeden kara cübbeli bir Grolim girdi meyhaneden içeri.
"Dövüşmeye hevesli insanlar görmek ne güzel," dedi Grolim tuhaf bir şiveyle. "Ordunun böyle adamlara ihtiyacı var."
"Asker toplayıcılar!" diye haykırdı Varn kırmızı elbiseli Malloryalılann elinden kurtulup yan kapıya koşarken. Bir an kaçabileceğini sandılar, ama kapıya vardığında dışanda duran biri alnına sopayı indiriverdi. Varn bacaklan tutmaz bir halde ve gözlerinde boş bir ifadeyle olduğu yerde döndü. Kafasına vuran Malloryalı içeri girerek adamı dikkatle inceledi, sonra kafasına bir darbe daha indirdi.
"Eee?" dedi Grolim etrafına keyifle bakarak. "Ne yapıyoruz? Kaçmak isteyen başkası var mı, yoksa sessizce gelecek misiniz?"
"Nereye götürüyorsunuz bizi?" diye sordu Besher kolunu sıntan asker toplayıcılardan birinin e-linden kurtarmaya çalışarak.
"Önce Yar Nadrak'a," dedi Grolim. "Oradan da güneye, Mishrak aç Thull yaylasına, Mallorya

imparatoru 'Zakath Hazretlerinin kampına. Artık orduya yazıldınız arkadaşlar. Angarak halkı cesaretinizi ve yurtseverliğinizi kutluyor; Torak sizden memnun." Sözlerini vurgulamak ister gibi, belindeki kurban bıçağına gittti Grolimin eli.
Asık yüzlü zoraki askerlerin arasında yürürken, Garion'un ayak bileğine bağlı zincir sinir bozucu bir sesle şıngırdıyordu. Nehir kıyısını izleyerek çalıların arasından güneye gitmekteydiler. Askere a-lınanların üstü başı silah var mı diye aranmıştı, ama Garion'la ilgilenen olmamıştı. Yürürken sırtındaki dev kılıcı unutamıyordu bir türlü, ama her zamanki gibi, onunla ilgilenen yoktu.
Köyden ayrılmadan, zincire vuruldukları sırada ipekle Garion Drasniya gizli dilinin el hareketleriyle kısa bir konuşma yapabildiler.
Bu kilidi tırnağımla bile açabilirim dedi ipek aşağılayıcı bir el hareketiyle. Gece karanlık basar basmaz zincirden kurtulup kaçarız. Askerliğin bana uyacağını sanmıyorum, hele şu anda bir Angarak ordusuna katılmak hiç olacak şey değil.
Dedem nerede ? diye sordu Garion.
Buralarda bir yerdedir herhalde.
Garion ise kaygılıydı ve binlerce "ya şöyle olursa?" üşüşmüştü kafasına. Bunları düşünmemek i-çin belli etmeden MaÜoryalı muhafızları izlemeye koyuldu. Tutsaklar zincire vurulur vurulmaz, Grolim-le adamların büyük kısmı onlardan ayrılmış, başka köylerde askere alınacak adam

aramaya çıkmıştı. Güneye gidecek gruba muhafızlık etmek için geriye yalnızca beş kişi bırakmışlardı. Malloryalılar diğer Angaraklardan biraz farklıydı. Gözleri diğerleri gibi çekikti, ama vücutlarında batı kabilelerindeki belirgin özellikler yoktu. Yapılıydılar, ama Murgolar gibi geniş omuzlu ve atletik değildiler; uzun boyluydular, ama Nadraklann tazı gibi vücutlarına benzemiyordu yapılan. Belli ki güçlüydüler, ama ThuÜarm o katışıksız kaba kuvvetine sahip değildiler. Üstelik batı Angarakları karşısında takındıkları bir üstünlük havası vardı. Tutsaklarıyla kısa emir cümleleriyle konuşuyorlardı; birbirleriyle konuşurken de o kadar tuhaf bir şive kullanıyorlardı ki, anlamak mümkün olmuyordu. Örgü zırhlarının üstüne kaba dokunmuş kırmızı tunikler giyiyorlardı, iyi binici olmadıklarını fark etti Garion. Eğri kılıçları ve iri, yuvarlak kalkanları, at üstünde rahat hareket etmelerine engel oluyordu.
Garion yüz hatlarının ipek kadar bile Angaraka benzemediğini gizlemek için başını öne eğiyordu hep. Ama muhafızlar tutsaklanyla tek tek ilgilenmiyor, sadece sayılarına bakıyorlardı. Ter içinde yürüyen sıra boyunca bir aşağı bir yukarı at sürüyor, sürekli kelle hesabı yapıyor ve yüzlerinde kaygılı bir ifadeyle not tutuyorlardı. Garion Yar Nadrak'a vardıklarında hesap tutturamazlarsa başlarına pek hoş olmayan şeyler geleceğini tahmin etti.
Tepenin biraz yukarısında, bir çalının ardındaki açık renk bir gölge Garion'un gözünü aldı bir an için; dönüp dikkatle o yana baktı. Kocaman, gümüşi gri bir kurt, ağaçlann arasından hayalet gibi on-lan izliyordu. Garion telaşla başını eğdi tekrar; sendelemiş gibi yaparak îpek'e tutundu. "Dedem orada," dedi fısıldayarak.
"Yeni mi fark ettin?" dedi îpek hayretle. "Bir saattir onu gözlüyorum."
Yollan nehirden aynlıp ağaçlann arasına girince, Garion gerildiğini hissetti. Belgarath'ın ne yapacağını kestiremiyordu, ama ağaçlann ona beklediği fırsatı vereceğinden de emindi, İpek'in arkasında yürürken tedirginliğini gizlemeye çalışıyordu, ama etraflanndaki ormandan gelen en ufak bir ses bile irkilmesine neden oluyordu.
Yol yüksek eğreltiotlanyla çevrili genişçe bir açıklığa çıkınca, Malloryah muhafızlar tutsaklannı dinlendirmek için mola verdiler. Garion îpek'in yanına, yumuşak zemine çöktü şükranla. Bir ayağı zincirliyken yürümek epey gayret istiyordu, o yüzden ter içinde kalmıştı. "Ne bekliyor?" diye fısıldadı î-pek'e.
Fare suratlı ufak tefek adam omuz silkerek, "Daha karanlığa birkaç saat var," dedi alçak sesle. "Herhalde bunu bekliyordur"
BELGARIAD 5
Derken yolun ilerilerinden bir şarkı sesi duydular. Belden aşağı bir şarkıydı duydukları, üstelik söyleyenin sesi fena halde akortsuzdu, ama keyfinin yerinde olduğu da belli oluyordu. Yaklaştıkça e-peyce sarhoş olduğunu anladılar.
Malloryalılar sırıttı. "Askere yazılmaya gelen bir yurtsever galiba," dedi biri. "Dağılın; açıklığa girer girmez yakalarız."
Kocaman, demir kır bir ata binmiş olan Nadrak açıklığa girdi. Deri, kir pas içinde bir Nadrak giysisi vardı üzerinde, kürk şapkasını bir yana yatırmıştı. Kara bir sakalı vardı, elinde ise bir tulum şarap taşıyordu. Eyerinde pek sağlam duramıyordu, ama gözlerindeki ifade, göründüğü kadar sarhoş olmadığına işaret ediyordu. Peşinde bir sıra katırla iyice ortaya çıktığında, Garion adama bakakaldı. Cthol Murgos'ta, Güney Kervan Yolunda karşılaştıkları Nadraklı tüccar Yarblek'ti bu.
"Selam!" diye haykırdı Yarblek Malloryalılara. "îyi avlanmışsınız bakıyorum; ne sağlıklı askerler bunlar böyle."
"Şimdi daha da kolay bir avımız var," dedi Malloryalılardan biri sırıtıp atıyla Yarblek'in yolunu keserek.
"Beni mi kastediyorsun?" diye güldü Yarblek. "Aptallık etme, askercilik oynayacak vaktim yok benim."
"Yazık," dedi Malloryalı.
"Benim adım Yarblek; Yar Turaklı bir tüccarım ve Kral Drosta'nın da yakın dostuyum. Kralın bana şahsen verdiği bir görevim var. Eğer bana engel olmaya kalkarsanız, Drosta derinizi yüzdürüp diri diri kızartır sizi Yar Nadrak'a vardığınızda."
Malloryalının kendine güveni biraz sarsılmış gibiydi. "Biz sadece 'Zakath'a karşı sorumluyuz," dedi kendini savunur gibi. "Kral Drosta'ya bağlı değiliz."
"Ama Gar og Nadrak'tasınız dostum," dedi Yarblek. "Drosta da burada ne isterse onu yapar. Ha, sonra 'Zakath'dan özür diler tabii, ama o zamana kadar siz beşiniz de pişmiş olursunuz."
"Resmi görevde olduğunu kanıtlayabilirsin herhalde," dedi Malloryalı muhafız..

"Tabii kanıtlayabilirim," dedi Yarblek. Yüzünde salakça bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sakalını kaşımaya başladı. "Nereye koydum o parşömeni?" diye mırıldandı kendi kendine. Sonra birden parmaklarını şaklatarak, "Hah!" dedi, "Şimdi hatırladım. Sondaki katırın yükündeydi. Alın, ben belgeyi getirirken siz biraz için." Şarap tulumunu Malloryalıya fırlattı, atını çevirip katır sürüsünün sonuna gitti, sonra yere atlayıp yükü karıştırmaya başladı.
"Karar vermeden önce belgelerine bakalım," dedi öteki muhafızlardan biri. "Kral Drosta ile başımızı belaya sokmak iyi olmaz şimdi."
"Beklerken biraz içsek iyi olur," dedi bir başkası şarap tulumuna bakarak.
"Bu konuda anlaşabiliriz işte," dedi ilki tulumun tapasını açarken. Tulumu iki eliyle havaya kaldırıp başını yukarı çevirdi.
Tok bir ses duyuldu. Bir an sonra adamın boğazında, kırmızı tuniğinin hemen üstünde bir okun tüyleri beliriverdi. Adamın şaşkın yüzüne aktı şarap. Arkadaşları ona hayretle baktılar, sonra çığlıklar atarak ellerini silahlarına götürdüler, ama artık çok geçti. Çoğu eğreltioÜannın arasından gelen bir ok yağmuru altında atlarından yere devrildiler. Böğrüne ok yemiş bir tanesi atını çevirmeyi başardı. Ama daha iki adım gitmemişti ki sırtına üç ok birden yedi. Malloryalı kaskatı kesilip attan yere kaydı. Bir a-yağı üzengiden kurtulmamıştı; korkan at kaçmaya devam ederken binicisini de sarsıla sarsıla arkasından sürükledi yol boyunca.
"Belgeleri bulamadım," dedi yüzünde pis bir sırıtışla geri dönen Yarblek. ilk konuştuğu Malloryalının cesedini ayağıyla çevirdi. "Ama zaten görmek istemiyorsun, değil mi?" diye sordu cesede.
Boğazından oklanmış olan Malloryalı ağzı açık, boş gözlerle gökyüzüne bakıyordu; burnundan

hâlâ kan boşanmaktaydı.
"Ben de öyle düşünmüştüm," diye bir kahkaha attı Yarblek. Cesede bir tekme atarak tekrar yüzükoyun çevirdi. Sonra, okçuları koyu yeşil eğreltiotlarmın arasından çıkarlarken îpek'e yaklaşarak, "Ne yapacağın hiç belli olmuyor îpek," dedi. "O Cthol Murgos denilen pis kokulu yerde Taur Urgas'ın i-şini bitirdiğini sanıyordum."
"Yanlış hesap yapmış," dedi îpek aldırmaz bir tavırla.
"Mallorya ordusuna yazılmayı nasıl basardın?" diye sordu Yarblek merakla. Sarhoşluğundan hiç iz kalmamıştı.
"Dikkatsizlik ettim," dedi îpek omuz silkerek. "Son üç gündür seni takip ediyordum."
"İlgin için sağol," dedi îpek zincirli ayağını kaldırıp zincirlerini şıngırdatarak. "Bir zahmet şunu çıkarabilir misin?"
"Aptalca bir şey yapmazsın, değil mi?"
"Tabii yapmam."
" Anahtarı bulun," dedi Yarblek okçulardan birine.
"Bizi ne yapacaksınız?" diye sordu Besher endişeli bir tavırla, ölü muhafızlara bakarak.
Yarblek güldü. "Zincirden kurtulunca ne yapacağınız size kalmış," dedi kayıtsız bir tavırla. "A-ma yerinizde olsam bir sürü ölü Malloryalının civarında bulunmazdım. Biri gelip soru sormaya başlayabilir."
"Bizi bırakacak mısınız yani?" diye sordu Besher hayretle. "Sizi beslemeyeceğim kesin," dedi Yarblek.
Okçular zincir boyunca tutsakları birer birer çözdüler. Çözülen her Nadrak anında çalılar arasında kayboldu.
"Eh," dedi Yarblek ellerini ovuşturarak, "bu iş de hallolduğuna göre biraz içelim." "O muhafız attan düştüğünde bütün şarabını döktü," dedi tpek.
"O benim şarabım değildi," diye homurdandı Yarblek. "Bu sabah birinden çalmıştım. Öldürmeyi planladığım birine kendi içkimi ikram etmeyeceğimi bilirsin."
"Ben de onu merak etmiştim," diye sırıttı ipek. "Huy mu değiştiriyor acaba demiştim kendi kendime."
Yarblek'in kaba suratında incinmiş bir ifade belirdi. "Pardon," dedi ipek hemen. "Seni yanlış değerlendirmişim."
"Bir şey değil," diye omuz silkti Yarblek. "Çok kişi yanlış anlar beni zaten." içini çekti. "Ne yapalım, dayanacağız işte." En baştaki katınn yükünden küçük bir bira fıçısı çıkardı. Yere koyup tepesini tek bir yumrukta kırıverdi. "Haydi sarhoş olalım," dedi sonra.
"Çok isterdik," dedi ipek kibar bir tavırla. "Ama acele bir işimiz var."
"Ne kadar üzüldüğümü bilemezsin," dedi Yarblek, katırdan birkaç maşrapa alarak.

"Anlayacağını biliyordum."
"Anlamasına anlıyorum ipek," dedi Yarblek eğilip iki maşrapa bira doldururken. "Ama üzgünüm, işiniz biraz gecikecek. Alın bakalım." Maşrapalardan birini îpek'e, diğerini de Garion'a verdi, sonra dönüp bir maşrapa da kendine doldurdu.
ipek bir kaşını kaldırarak baktı adamın yüzüne.
Yarblek bira fıçısının yanında yere yayılarak ayaklarını ölü Malloryalılardan birinin üstüne u-

zattı. "Mesele şu ki ipek," dedi, "Drosta seni istiyor, hem de fena halde. Vadettiği ödül ise gözardı edilemeyecek kadar yüksek. Arkadaşlık başka, iş başka. Simde sen ve arkadaşın keyfinize bakın. Bu açıklık hem gölgelik, hem de zemini yumuşak. Sarhoş olduktan sonra bana Taur Urgas'tan kaçmayı nasıl başardığını anlatırsın. Sonra da Cthol Murgos'ta yanında olan o güzel kadına ne olduğunu anlatırsın. Belki de bu işten onu satın alacak kadar para kazanabilirim. Ben müzmin bir bekârım, ama Torak'ın dişleri adına, o kadın çok güzeldi. Onun için özgürlüğümü bile feda edebilirim."
"Eminim çok hoşuna gidecektir bu sözlerin," dedi îpek. "Ya sonra?"
"Neden sonra?"
"Sarhoş olduktan sonra ne olacak?"
"Muhtemelen midemizi bozarız genellikle öyle olmaz mı? İyileştikten sonra da Yar Nadrak'a gideriz. Ben ödülümü alırım, sen de Kral Drosta lek Thun'un seni niye bu kadar istediğini öğrenirsin." Ipek'e keyifli bir ifadeyle baktı. "Oturup içsen iyi olacak dostum. Hiçbir yere gitmiyorsun çünkü."
EFSUNCUNUN SON OYUNU
BEŞİNCİ BÖLÜM
YAR NADRAK, Çordu Nehrinin doğu ve batı kollarının birleştiği noktaya kurulmuş, surlarla çevrili bir şehirdi. Başşehrin dört bir yanındaki ormanlar birer fersah boyunca yakılarak yokedilmişti. Şehre yaklaşırken yanıp kararmış ağaç gövdelerinin ve pıtrak gibi bitmiş çalıların arasından geçtiler. Şehrin kocaman kapısı katranla sıvanmıştı, kapının üstünde ise Torak'ın maskesinin taştan bir sureti duruyordu. Bu çok güzel ve insanlık dışı bir zalimlik ifadesi taşıyan yüz, kapıdan her gireni gözetliyordu sanki. Garion kapıdan geçerken ürperdiğini hissetti.
Nadrak başşehrindeki evlerin hepsi yüksekti ve dik çatılan vardı, ikinci kat pencerelerinin hepsi pancurluydu ve bunların çoğu da kapalıydı. Binaların tahta kısımları korunmak amacıyla katranlan-mıştı, bu kara lekeler de binalara hastalıklı bir görüntü veriyordu.
Yar Nadrak'ın dar, eğri büğrü sokaklarında asık yüzlü, korku içinde bir hava vardı; işlerine giden şehir sakinleri gözlerini yerden kaldırmıyorlardı. Şehirlilerin kıyafetleri kırlık bölgede olduğu gibi deri değildi çoğunlukla, ama burada bile siyah en gözde renkti; arada bir mavi ya da sarıya rastlanabiliyordu. Bunun tek istisnası, Mallorya askerlerinin kırmızı tunikleriydi. Her yer onlarla kaynıyordu. Sokaklarda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, şehir ahalisine kaba davranıyor ve kendi aralarında yüksek sesle ve anlaşılmaz bir şiveyle konuşuyorlardı. Askerlerin çoğu yabancı bir ülkede bulunmanın gerginliğini kabalık ve küstahlıkla örtmeye çalışan genç zorbalardı, ama Mallorya Grolimleri başka bir meseleydi. Garion'un Cthol Murgos'ta gördüğü batılı Grolimlerden farklı olarak cilalı çelik maskeler giymiyorlardı; onun yerine, kara cübbelerinin kukuletalarını başlarına çekip, yüzlerinde donuk, kara bir ifadeyle, gözlerini ve dudaklarını kısarak dolaşıyorlardı sokaklarda. Yollarına çıkan Malloryalılar da Nadraklar da hemen çekilip yol veriyordu onlara.
iki katıra bindirilip sıkı koruma altına alınmış olan ipek ve Garion, Yarblek'in peşinde şehre girdiler. Yarblek'le ipek nehir kıyısından yaptıkları yolculuk boyunca atışmayı, birbirlerine keyifle hakaretler yağdırıp geçmiş anılarını yadetmeyi hiç kesmemişlerdi. Yarblek dost gibi görünmesine rağmen gözünü üstlerinden ayırmıyordu hiç; adamları ise sürekli tetikteydiler. Üç günlük yolculuk boyunca Garion durmadan ormanı gözlemiş, ama Belgarath'ın izine rastlayamamıştı. O yüzden de şehre girdiklerinde iyice huzursuzdu, ipek ise her zamanki gibi pek rahat ve kendine güvenli görünüyordu, bu tavır da her nedense Garion'un fena halde sinirine dokunuyordu.
Bir süre eğri büğrü bir sokakta ilerledikten sonra, Yarblek nehre çıkan dar, pis bir ara yola döndü.
"Saray bu tarafta kalmadı mı?" diye sordu ipek şehir merkezini göstererek.
"Öyle," dedi Yarblek, "ama saraya gitmiyoruz. Drosta'nın misafirleri var, o ise işini özel olarak halletmeyi sever." Ara yol iki yanında bakımsız, dar evler olan berbat bir sokağa çıktı. Hemen

önlerindeki köşeden dönüp onlara doğru yürüyen iki Malloryalı Grolimi gören uzun boylu Nadrak ağzını sımsıkı kapattı. Yüzündeki ifade açıkça düşmancaydı.
Grolimlerden biri durup onun bu bakışına karşılık vererek, "Bir derdin mi var dostum?" diye sordu.
BELGARIAD 5
"Orası benim bileceğim iş," dedi Yarblek.
"Tabii öyle," dedi Grolim soğukkanlı bir tavırla. "Ama gene de dikkatli olsan iyi olur. Rahiplere açıkça saygısızlık göstermek başını belaya sokabilir." Kara cübbeli adamın bakışı tehdit doluydu.
Garion ani bir kararla zihniyle uzanıp çok hafifçe Grolimin zihnini yokladı; ama adamda büyücülere özgü o bilince ya da haleye rastlayamadı.
"Yapma," diye uyardı içindeki ses. "Bu çan çalmak ya da boynuna tabela asmak gibi bir şey."
Garion hemen geri çekilerek, "Bütün Grolimlerin büyücü olduğunu sanıyordum" dedi sessizce. "Bu ikisi sıradan insanlarmış sadece." Ama diğer bilinç kaybolmuştu bile.
iki Grolim geçip gidince, "Domuzlar," diye mırıldandı Yarblek. "Bu Malloryalılardan Murgolardan olduğu kadar nefret etmeye başladım."
"Ülkeni ele geçiriyorlar galiba Yarblek," dedi ipek.
"Bir Malloryalıyı içeri al, göz açıp kapayana kadar her yana doluşuyorlar," diye homurdandı Yarblek.
"Baştan neden kabul ettiniz ki?" diye sordu ipek yumuşak bir sesle.
"ipek," dedi Yarblek. "Senin casus olduğunu biliyorum, seninle politika tartışmaya niyetim yok; o yüzden bilgi sızdırmaya çalışmaktan vazgeç."
"Vakit öldürüyordum sadece," dedi ipek masum bir tavırla.
"Niye kendi işine bakmıyorsun?"
"Ama benim işim bu eski dostum."
Yarblek ona ters ters baktı, sonra birden gülmeye başladı.
"Nereye gidiyoruz?" diye sordu İpek sefil sokağa bakınarak. "Burası şehrin en şık bölgesi değildir hatırladığım kadarıyla."
"Görürsün," dedi Yarblek.
Nehre doğru at sürmeye devam ettikçe, suda yüzen çöplerin ve açık lağımın kokusu tahammül edilmez bir hal aldı. Garion yol kıyısındaki hendeklerde dolanan sıçanlar gördü; sokakta dolananların üstü başı perişandı ve polise görünmemeye çalışan insanların hali vardı üzerlerinde.
Yarblek birden atını çevirerek onları başka bir dar, pis ara yola soktu. "Gerisini yürüyeceğiz," dedi atından inerken. "Arka kapıdan girmek istiyorum." Atları adamlarının birine bırakıp, yerdeki çü-rümekte olan çöp yığınlarına basmamaya çalışarak ara yol boyunca ilerlediler.
"Şurası," dedi Yarblek, dar bir kapıya doğru inen eğri büğrü tahta merdivenleri göstererek, "îçeri girdiğimizde başınızı kaldırmamaya çalışın. Nadrak olmadığınız anlaşılmasa iyi olur."
Gıcırdayan basamaklardan inerek kapıdan loş, dumanlı bir meyhaneye girdiler, içerisi ter, bira ve kusmuk kokuyordu. Odanın ortasındaki ateş çukuru kül doluydu ve küllerin arasına sıkışmış birkaç kütük pis pis tütüyor, ortalığı loş bir ışıkla aydınlatıyordu. Ön tarafa bakan iki dar ve pis pencere, duvarlardan biraz daha aydınlıktı sadece; kirişlerden birinden zincirle bir yağ lambası sallanıyordu.
"Burada oturun," dedi Yarblek, arka duvara dayalı bir bankı işaret ederek. "Ben hemen dönerim." Meyhanenin ön tarafına yürüdü. Garion hızla çevresine bir göz attığında, Yarblek'in adamlarından ikisinin dikkati çekmeden kapıyı tutmuş olduklarını fark etti.
"Ne yapacağız?" diye fısıldadı îpek'e.
"Bekleyip görmekten başka çaremiz yok," dedi ipek.
"Pek kaygılı görünmüyorsun."
"Değilim zaten."
"Ama tevkif edildik, değil mi?"
EFSUNCUNUN SON OYUNU
ipek başını olumsuz anlamda salladı. "Birini tevkif ettiğinde zincire vurursun. Kral Drosta benimle konuşmak istiyor, o kadar."
"Ama o ödül ilanı..."
"Ona pek aldırma sen Garion. O ilan belli ki Malloryalılann gözünü boyamak için. Drosta'nın hesabı neyse, Malloryalılann bilmesini istemiyor."

Yarblek kalabalığın arasından sıyrılarak yanlanna gelip yağlı banka oturarak, "Drosta birazdan burada olur," dedi. "Beklerken bir şeyler içmek ister misiniz?"
ipek suratında nahoş bir ifadeyle etrafa bakınarak, "Sanmıyorum," diye cevap verdi. "Böyle yerlerdeki bira fıçılannın içinde mutlaka birkaç fare ölüsü olur sineklerle hamamböceklerini hiç saymıyorum."
"Sen bilirsin," dedi Yarblek.
"Bir kralla buluşmak için biraz tuhaf bir yer sayılmaz mı burası?" diye sordu Garion meyhanenin sefil görünüşüne bakarak.
"Kral Drosta'yı tanışan anlardın," dedi ipek. "Bazı tuhaf zevkleriyle ünlüdür o; bu nehir kıyısı batakhaneleri de buna çok uygun yerlerdir."
Yarblek gülerek onayladı. "Hükümdarımız şehvetli bir arkadaştır, ama aptal olduğunu sanmayın sakın. Biraz kabadır, ama aptal değildir. Böyle bir yere geldiğinde hiçbir Malloryalı peşine takılma zahmetine katlanmaz. 'Zakath'ın haberi olmasını istemediği işlerini buralarda yürütmenin iyi bir yol olduğunu keşfetti o da."
Meyhanenin ön tarafında bir dalgalanma oldu ve sivri miğferli, siyah deri tunikler giymiş iri yan iki Nadrak kendilerine yol açarak içeri girdi. "Açılın!" diye haykırdı biri. "Herkes ayağa kalksın!"
"Ayağa kalkacak hali olanlar tabii," diye ekledi öteki alayla.
Kalabalıktan yükselen gülüşmeler ve ıslıklar arasında, sarı saten bir ceket ve kürk bordürlü yeşil kadife bir kaftan giymiş zayıf bir adam girdi içeri. Gözleri yuvalanndan uğramış gibi duruyordu, yüzü ise yaralı ve çiçek bozuğuydu. Hareketleri hızlı hızlı ve biraz sakarcanaydı, yüzündeki ifade ise derin bir alaycılıkla, çaresiz, giderilemez bir açlığın karışımıydı.
"Nadrak Kralı Drosta lek Thun Hazretlerine selam olsun!" diye haykırdı sarhoşun biri, meyhanedekiler ıslık çalıp el çırparak ve ayaklarını yere vurarak cevap verdiler ona.
"Sadık tebam," dedi çiçek bozuğu suratlı adam yüzünde bir iğrenme ifadesiyle. "Sarhoşlar, hırsızlar, dolandırıcılar. Bana olan sevginiz içimi ısıtıyor." Pis ve hırpani kalabalıktan olduğu kadar kendisinden de iğreniyor gibiydi.
Ona cevap olarak ıslık çalıp ayaklarını yere vurdu herkes. "Bu gece kaç kız Drosta?" diye haykırdı biri.
"Kaç tanesine gücüm yeterse," diye cevap verdi kral çapkın bir bakışla. "Krallığın şefaatini mümkün olduğunca çok kişiye dağıtmalıyım, değil mi?"
"Sen ona öyle mi diyorsun?" diye sordu bir sarhoş.
"Niye olmasın?" dedi Drosta omuz silkerek.
"Kraliyet yatakodası sizi bekliyor," dedi meyhaneci alaylı bir selamla yerlere kadar eğilerek.
"içinde de kraliyet tahtakuruları vardır herhalde," dedi Drosta. "içebilecek kadar ayık olan herkese benden bira. Sadık tebam erkekliğime içsin."
Kral merdivenden yukarı çıkarken, kalabalık da tezahürata başladı. "Görevim beni bekliyor," dedi kral yukarı katı işaret ederek. "Herkes sorumluluklarımı ne kadar hevesle yerine getirdiğime bakıp örnek alsın." Sonra alkışlar arasında yoluna devam etti.
"Ne yapıyoruz?" diye sordu ipek.
BELGARIAD 5
"Biraz bekleyelim," dedi Yarblek. "Hemen yukarı çıkarsak dikkat çekeriz."
Garion oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Kulaklarının arkasında hafif, gergin bir karıncalanma başlamıştı, kafa derisinde dolanan bir kaşıntı gibi bir şeydi bu. Meyhaneyi dolduran pis kalabalığın bit ve pirelerinin taze kan aramaya çıktıklarını düşünerek kendini kötü hissetti bir an, ama sonra vazgeçti bundan. Karıncalanma dışarıdan gelmiyordu.
Pek uzakta olmayan masada, hırpani bir sarhoş, kafasını kollarına dayamış horluyordu. Bir ara kafasını hafifçe kaldırıp Garion'a göz kırptı. Belgarath'tı bu. Kafası tekrar masaya düşüp horlamasına devam ederken, Garion'un içi müthiş rahatladı.
Meyhanedeki sarhoş kalabalık giderek daha gürültücü olmaya başlamıştı. Ateş çukurunun yanında pis bir kavga çıktı. Seyredenler önce tezahürat yaptılar, sonra kendileri de dövüşe katılıp yerde debelenen iki adamı tekmelemeye başladılar.
"Haydi gidelim," dedi Yarblek sessizce ayağa kalkarak. Kalabalığın arasından geçip merdivenleri çıkmaya başladı.
"Dedem burada," diye fısıldadı Garion Ipek'e. "Gördüm," dedi ipek.
Merdivenlerden loş, pis bir halıyla kaplı bir koridora çıktılar. Koridorun öteki ucunda, Kral Drosta'nın muhafızları, sağlam bir kapının önünde, sıkıntılı suratlarla bekliyorlardı.

"Adım Yarblek," dedi Ipek'in arkadaşı kapıya vardıklarında. "Drosta beni bekliyordu."
Muhafızlar birbirlerine baktılar, sonra biri kapıyı tıklatarak, "Beklediğiniz adam geldi Haşmetmeap," diye seslendi içeri.
"Gönderin," diye cevap verdi Drosta'nın boğuk sesi.
"Yalnız değil," dedi muhafız.
"Önemli değil."
"Girin öyleyse," dedi muhafız kapının sürgüsünü çekip açarak.
Nadrak Kralı dağınık bir yatağa serilmiş, iki yanındaki bakımsız, az giyimli, dağınık saçlı ve yüzlerinde ümitsiz ifadeler olan iki kızın omuzlarına atmıştı kollarını. 'Yarblek," dedi ahlaksız hükümdar tüccara, "nerede kaldın?"
"Hemen peşinden gelerek dikkat çekmek istemedim Drosta."
"Az kalsın benim dikkatim dağılıyordu," dedi Drosta kızlara çapkın çapkın bakarak. "Ne güzeller, değil mi?"
"Zevkine bağlı," dedi Yarblek omuz silkerek. "Ben daha olgun tipleri severim."
"Onlar da güzeldir," dedi Drosta, "ama ben hepsini severim zaten. Günde yirmi kere âşık oluyorum. Haydi gidin güzellerim," dedi kızlara. "Şimdi biraz işim var. Sizi sonra çağırtırım."
Kızlar hemen çıkıp kapıyı sessizce kapadılar arkalarından.
Drosta yatağın içinde doğrulup dalgın dalgın koltuk altını kaşımaya başladı. Lekeli ve buruşuk sarı ceketinin düğmeleri açılmıştı, içinden kemikli ve kıllı göğsü görünüyordu. Sıska denecek kadar zayıftı, kollan sopa gibiydi. Saçı cansız ve yağlıydı, sakalı ise o kadar seyrekti ki çenesinde tek tuk kıl görünüyordu ancak. Yüzündeki yara izleri derin ve kırmızıydı, boynu ve elleri ise sağlıksız görünüşlü bir isilikle kaplıydı. Kokusu ise hiç hoş değildi, "istediğim adamın bu olduğundan emin misin?" diye sordu Yarblek'e. Garion Nadrak Kralına dikkatle baktı. Adamın sesindeki kabalık gidivermiş ve bir işadamının işbilir, temkinli sesine dönüşmüştü. Garion ilk izlenimlerini değiştirdi hemen. Drosta lek Thun hiç de göründüğü gibi biri değildi.
"Onu yıllardır tanırım Drosta," diye cevap verdi Yarblek. "Bu Drasniya Prensi Kheldar. ipek olarak da bilinir, bazen de Kotulu Ambar ve Boktorlu Radek olarak. Hırsız, dolandırıcı ve casustur. Bun-

ların dışında fena adam değildir."
"Bu kadar ünlü biriyle tanışmaktan şeref duyduk," dedi Kral Drosta. "Hoşgeldin Prens Kheldar."
"Haşmetmeap," dedi îpek eğilerek.
"Seni saraya davet ederdim," diye devam etti Drosta, "ama işlerime burnunu sokmak gibi kötü huylan olan bazı misafirlerim var." Alayla güldü. "Neyse ki Malloryahların burnu büyük bir ırk olduğunu keşfettim hemen. Beni böyle yerlerde izlemiyorlar, o yüzden rahatça konuşabiliriz." Ucuz, banal mobilyalara ve kırmızı perdelere baktı hoşgörülü bir ifadeyle. "Ayrıca," diye ekledi, "burası hoşuma gidiyor."
Garion kapının yanındaki duvara dayanmış, dikkat çekmemeye çalışıyordu, ama Kral Drosta'nın dikkatli gözleri hemen yakaladı onu. "Ona güvenebilir miyiz?" diye sordu kral îpek'e.
"Tamamen," dedi îpek. "Çırağımdır. Ona zanaati öğretiyorum."
"Hangi zanaati? Hırsızlığı mı, casusluğu mu?"
ipek omuz silkerek, "Aynı kapıya çıkar," dedi. 'Yarblek beni görmek istediğini söyledi. Geçmiş anlaşmazlıklarımızın değil, güncel meselelerin sözkonusu olduğunu sanıyorum."
"Çok uyanıksın Kheldar," dedi Drosta takdirle. 'Yardımına ihtiyacım var ve bedelini ödemeye de hazırım."
ipek sırıttı. "Ödeme lafına bayılırım."
"Ben de öyle duymuştum. Gar og Nadrak'ta olup bitenlerin farkında mısın?" Drosta'nın gözleri pırıl pırıldı ve o iğrenç keyfine düşkün adam havası tamamen yok olmuştu.
"istihbarat teşkilatında olduğumu unutmayın Haşmetmeap," dedi ipek.
Drosta homurdanarak üzerinde bir şarap şişesi ve birkaç bardak bulunan masaya yürüdü, "içer misiniz?"
"Neden olmasın?"
Drosta dört bardak doldurup birini kendi aldı ve öfkeli bir suratla volta atmaya başladı. "Olmaz böyle şey Kheldar," diye patladı sonunda. "Ailem kuşaklar, hatta yüzyıllar boyu Gar og Nadrak'ı Gro-limlerin hâkimiyetinden uzak tutmaya çalıştı. Şimdi bizi tekrar o barbarlığa çekmeye çalışıyorlar ve a-yak uydurmaktan başka çarem yok. Sınırlarımın içinde keyfince

dolaşan çeyrek milyon Malloryalı var, güneyimde de saymakla bitmeyecek bir ordu. Ağzımı açmaya kalksam, 'Zakath krallığımı bir yumrukta ezecek."
"Gerçekten yapar mı?" diye sordu ipek masaya oturarak.
"Bir sinek ezer gibi kayıtsız bir tavırla hem de," diye cevap verdi Drosta. "Onunla karşılaştın mı hiç?"
ipek başını olumsuz anlamda salladı.
"Şanslısın," dedi Drosta ürpererek. "Taur Urgas delidir, ama nefret etsem de insandır sonunda. 'Zakath ise buzdan yapılmış sanki. Rhodar'la temasa geçmem lazım."
"Aha," dedi ipek, "Demek mesele bu."
"iyi adamsın Kheldar," dedi Drosta alayla, "ama sırf seninle muhabbet etmek için bu kadar zahmete girmezdim herhalde. Rhodar'a benden bir mesaj ulaştıracaksın. Haber yollamaya çalıştım, ama bir türlü yakalayamadım onu. Hiç yerinde durmuyor ki. O kadar şişman bir adam nasıl bu kadar hızlı hareket ediyor anlayamıyorum."
"Görünüş aldatıcıdır," dedi ipek. "Tam olarak ne istiyorsun?"
"ittifak," dedi Drosta. "Köşeye sıkışmış durumdayım. Ya Rhodar ile ittifak yapacağım, ya da beni yutacaklar."
BELGARIAD 5
ipek dikkatle masaya bıraktı bardağını. "Bu çok büyük bir öneri Haşmetmeap. Mevcut durumda böyle bir şeyi ayarlamak için çok dil dökmek gerekebilir."
"Seni bunun için çağırttım Kheldar. Dünyanın sonu kapımıza dayandı. Rhodar'ı bulup ordusunu Thull sınırından çekmesini söylemelisin ona. Bu delilik fazla ilerlemeden durdurulmalı."
"Amcama ne yapacağını söylemek beni biraz aşar Kral Drosta," dedi ipek ihtiyatla. "Bu kadar etkili olabileceğime inanmanız şeref verdi bana, ama aramızdaki ilişki genellikle bunun tersine çalışır."
"Neler olduğunu anlamıyor musun Kheldar?" Kral Drosta'nın sesi acı içindeydi ve konuşurken elleriyle heyecanlı hareketler yapıyordu. "Hayatta kalmak için tek şansımız, Murgolarla Malloryalılann birleşmesi için bir bahane yaratmamak. Aralannda sorun çıkarmak için çalışmalıyız, onlara ortak bir düşman sağlamamalıyız. Taur Urgas ile 'Zakath birbirlerinden o kadar şiddetle nefret ediyorlar ki, neredeyse kutsal bir nefret bu. Kum taneleri kadar Murgo, gökteki yıldızlar kadar Malloryalı var. Gro-limler istedikleri kadar Torak'ın uyanacağı konusunda söylenip dursunlar; Taur Urgas ile 'Zakat'ın seferber olmalarının tek nedeni var: Ötekini yok edip bütün Angarakların hükümdarı olma arzusu. Birbirlerini yok etmek için savaşa hazırlanıyorlar. Eğer karışmazsak, ikisinden de kurtulmuş oluruz."
"Ne demek istediğini anlıyorum," diye mırıldandı îpek.
'"Zakath Malloryalıları Doğu Denizi'nden geçirerek Thull Zelik'te topluyor; Taur Urgas da güney Murgolarını Rak Goska'ya yığıyor. Kaçınılmaz olarak birbirlerine karşı harekete geçecekler. Yollarından çekilip birbirleriyle savaşmalarına izin vermeliyiz. Herşeyi berbat etmeden geri çekilmesini sağla Rhodar'ın."
"Thullarla konuştun mu bunu?" diye sordu ipek.
"Ne faydası var ki?" diye homurdandı Drosta aşağılayan bir tavırla. "Kral Gethell'e anlatmaya çalıştım, ama onunla konuşmak bir gübre yığınıyla konuşmaktan farksız. Thullar Grolimlerden o kadar korkuyorlar ki, Torak'ın adı anılır anılmaz dehşetten kendilerinden geçiyorlar. Gethell de tam bir Thull. Kafasında kumdan başka bir şey yok."
"Tek sorunumuz var Drosta," dedi îpek heyecan içindeki krala. "Mesajını Rhodar'a götüremem."
"Götüremez misin?" diye patladı Drosta. "Ne demek götüremem?"
"Amcamla aramız pek iyi değil bu aralarda," diye yalana başladı îpek. "Bir kaç ay önce aramızda bir anlaşmazlık oldu, beni görürse ilk yapacağı iş zincire vurdurmak olur. Ondan sonra da işler pek düzgün gitmez sanırım."
"Mahvolduk öyleyse," diye inledi Drosta omuzlan çökerek. "Benim son umudum sendin." "Dur bir dakika düşüneyim," dedi îpek. "Belki bir şeyleri kurtarabiliriz." Yere bakarak sorunu kafasında evirip çeviriken, bir tırnağını kemirmeye koyuldu. "Ben gidemem," dedi sonunda.
"Burası kesin. Ama başka biri de gidemez anlamına gelmiyor bu."
"Rhodar başka kime güvenir ki?" diye sordu Drosta.
îpek yüzünde kaygılı bir ifadeyle onlan dinlemekte olan Yarblek'e dönerek, "Drasniya'da aranıyor filan değilsin şu ara, değil mi?" diye sordu.
"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Pekâlâ," dedi îpek. "Boktor'da Geldahar adlı bir kürk taciri var."
"Şişman bir adam. Biraz şaşı hani?"
"Tamam o işte. Yanına bir kürk yükü alarak Boktor'a gitsene sen. Geldahar'a kürk satarken de arada bu yıl som balığı akınının geç başladığını söylersin."
"Herhalde bunu öğrenmekten pek mutlu olacaktır."
"Bu bir parola," dedi ipek abartılı bir sabır gösterisiyle. "Bunu söyler söylemez o seni saraya gö-

türüp Kraliçe Porenn ile görüştürecektir."
"Çok güzel bir kadın olduğunu duymuştum," dedi Yarblek. "Ama sırf güzel bir kız görmek için çok uzun bir yolculuk değil mi bu? Şu koridorun ucunda da güzel bir kız bulabilirim."
"Anlamıyorsun Yarblek," dedi tpek. "Porenn Rhodar'ın kraliçesi, Rhodar ona bana güvendiğinden daha da çok güvenir. Porenn seni benim gönderdiğimi anlayacaktır ve söylediğin her şeyi amcama iletecektir. Sen Boktor'a girdikten üç gün sonra, Drosta'nın mesajı Rhodar'ın elinde olur. Emin olun."
"Bütün bunları bir kadına mı anlatacaksın?" diye itiraz etti Drosta şiddetle. "Kheldar, sen delisin. Sır tutabilen tek kadın, dili kesilmiş olandır."
îpek kesin bir tavırla başını sallayarak, "Porenn şu anda Drasniya istihbarat servisinin başında," dedi. "Dünyadaki sırların çoğunu biliyor zaten. Bir Alorn ordusunun içindeyken Rhodar'a asla mesaj yollayamazsın, unut bunu. Yanında Çerekler var, onlarsa bir Angarakı görür görmez öldürürler. E-ğer Rhodar ile haberleşmek istiyorsan, Drasniya istihbarat servisini aracı olarak kullanmak zorundasın; bu da Porenn' e gitmek anlamına gelir."
Drosta pek inanmış gibi görünmüyordu. "Olabilir," dedi biraz düşündükten sonra. "Şu anda her yolu deneyebilirim. Ama neden Yarblek'i kullanıyorsun? Neden Drasniya kraliçesine mesajımı sen gö-
türmüyorsun?"
îpek biraz mahcup bir tavırla, "Bu pek iyi bir fikir olmaz," diye cevap verdi. "Amcamla aramızdaki anlaşmazlık biraz Porenn ile ilgiliydi. Şu anda sarayda hoş kabul görmeyeceğim kesin."
Kral Drosta'nın saçak gibi kaşlarından biri havaya kalkıverdi. "Haa, demek mesele buymuş," dedi gülerek. "Ününü hakediyorsun Kheldar." Yarblek'e döndü. "İş sana kalıyor öyleyse. Boktor'a gitmek için hazırlığa başla."
"Bana zaten borçlusun Drosta," dedi Yarblek müdanaasız bir tavırla. "Kheldar'ı getirdiğim için ödül alacaktım hani?"
Drosta omuz silkerek, "Borcuma yaz canım," dedi.
Yarblek inatla kafasını salladı. 'Yemezler. Veresiye çalışmam ben. Zaten işin görüldükten sonra borçlarını ödeme konusunda pek hevesli olmadığını biliyoruz."
"Yarblek," dedi Drosta yalvarırcasına, "senin kralınım ben."
Yarblek alayla başını eğerek, "Haşmetmeaplarına saygım sonsuz," dedi, "ama iş başka, saygı başka."
"Yanımda o kadar çok para taşımıyorum," diye itiraz etti Drosta.
"Peki Drosta, beklerim." Yarblek kollarım kavuşturup geniş bir koltuğa oturdu, oturduğu yerde uzun süre kalmayı planlayan birinin edasıyla.
Nadrak Kralı çaresiz bir tavırla ona bakakaldı.
Derken kapı açıldı ve Belgarath odaya girdi. Üzerinde hâlâ meyhanede giydiği paçavralar vardı. Odaya girişi hiç kaçamak değildi ve önemli işi olan birinin edasıyla yürüyordu.
"Bu da ne!" diye haykırdı Drosta hayretle. "Muhafızlar! Çıkarın bu sarhoş moruğu buradan." ,
"Muhafızların uyuyor Drosta," dedi Belgarath sükûnetle. "Ama onlara kötü davranma, çünkü kendi kabahatleri değil." Kapıyı kapattı.
"Sen de kimsin? Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi Drosta. "Çabuk çık buradan."
"Ona biraz daha dikkatle baksan iyi olur Drosta," dedi îpek alayla kıkırdayarak. "Görünüşe al-danmamalı; aynca da birini kapı dışarı etmekte pek acele etmemeli insan. Belki de sana söyleyeceği ö-nemli bir şey vardır."
"Bu adamı tanıyor musun Kheldar?" diye sordu Drosta.
"Dünyadaki herkes tanır onu," dedi ipek. "Ya da en azından ondan bahsedildiğini duymuştur."

Drosta'mn kaşları çatıldı, yüzü merakla kırıştı; ama Yarblek bembeyaz bir suratla koltuğundan fırlamıştı bile. "Drosta!" dedi. "Bak şu adama. Bir an düşün. Kim olduğunu biliyorsun."
Drosta hırpani ihtiyara bakarken patlak gözleri daha da irileşti birden. "Sen ha!" dedi kekeleyerek.
Yarblek hâlâ ağzı açık Belgarath'a bakıyordu. "Başından beri bu işin içinde. Cthol Murgos'tayken anlamalıydım, o kadın, filan."
"Gar og Nadrak'ta ne yapıyorsun?" diye sordu Drosta dehşet içinde.
"Sadece geçiyordum Drosta," diye cevap verdi Belgarath. "Eğer muhabbetiniz bittiyse, şu iki Alornu alıp gideceğim. Bir randevumuz var ve geç kalıyoruz."
"Ben senin efsane olduğunu sanıyordum."
"Ben de öyle sanılmasını isterim hep," dedi Belgarath. "Etrafta dolaşmamı kolaylaştırıyor bu inanç."
" Alornlarm yaptıkları işler senin başının altından mı çıkıyor?"
"Benim önerilerime göre davranıyorlar diyebiliriz. Polgara da onlara göz kulak oluyor."
"Onlara haber yollayıp geri çekilmelerini söyleyemez misin?"
"Bu pek gerekli olmayacak Drosta. Senin yerinde olsam Taur Urgas ve 'Zakath yüzünden fazla kaygılanmazdım. Onların dalaşmalarından daha önemli işler olmakta dünyada."
"Demek Rhodar'ın hareketinin nedeni buymuş," dedi Drosta aniden durumu kavrayarak. 'Vakit geldi mi yani?"
"Geldi de geçiyor bile," dedi ihtiyar büyücü. Masaya gidip kendine Drosta'nın şarabından doldurdu. "Torak kıpırdanıyor; kış gelmeden her şey halledilmiş olacak."
"Bu kadarına tahammülüm yok Belgarath," dedi Drosta. "Taur Urgas ve 'Zakath'a oyun oynamak başka şey, ama Torak'ı kızdıracak bir şey yapmayacağım." Kararlı bir tavırla kapıya döndü.
"Saçma bir şey yapma sakın Drosta," dedi Belgarath sakin bir tavırla oturup şarabından bir yudum alarak. "Grolimler çok mantıksız insanlardır; benim Yar Nadrak'ta bulunmam bile senin ihanetinin kanıtı olarak görülebilir, ister kral ol, ister olma, sen daha durumu açıklayamadan kendini bir kurban taşına sırtüstü yatırılmış, kalbini de kömürde pişerken bulabilirsin."
Drosta donup kaldı ve çiçek bozuğu yüzü bembeyaz kesildi. Bir an bir iç hesaplaşma yapıyormuş gibi göründü, sonra omuzlan çöktü ve kararlılığı dağılıp gitti. "Beni köşeye kıstırdın Belgarath," dedi gülerek. "Kendi uyanıklığımın kurbanı oldum, şimdi de bunu kullanıp beni Angaraklann tanrısına ihanete zorlayacaksın."
"Çok mu seviyorsun onu?"
"Torak'ı kim sever? Ondan korkuyorum, bu da onunla iyi geçinmem için herhangi bir duygusal bağdan daha iyi bir neden. Bir uyanırsa..." Nadrak Kralı ürperdi.
"Eğer Torak olmasaydı dünyanın nasıl bir yer olacağını düşündün mü hiç?" diye sordu Belgarath.
"Böyle bir şeyi ummaya bile cesaret edemem. O bir tanrı. Kimse onunla başa çıkamaz. Çok güçlüdür Torak."
"Tanrılardan da güçlü varlıklar vardır Drosta; düşününce hemen aklıma gelen ikisi var ki, şu anda son karşılaşmaya doğru ilerliyorlar. Aralarına girmeye çalışmak hiç akıllıca olmaz."
Ama o anda Drosta'nın aklına başka bir şey gelmişti. Birden şaşkınlıkla dönüp Garion'a bakmaya başladı. Başını sallayıp bir sis perdesini açmak istermiş gibi gözlerini ovuşturdu. Garion sırtındaki dev küıcı hissetmeye başladı huzursuz bir şekilde. Drosta Taş'ın gözbağından kurtulup da karşısında duranın ne olduğunu anlamaya başladığında patlak gözleri daha da irileşti. Çirkin yüzünde huşu dolu
EFSUNCUNUN SON OYUNU
bir ifade belirdi ve çılgınca bir umut ışığı parladı gözlerinde. "Haşmetmeap," diye kekeleyerek derin bir saygıyla selam verdi.
"Haşmetmeap," diye cevap verdi Garion saygıyla başını eğerek.
"Galiba size iyi şanslar dilemek zorundayım," dedi Drosta alçak sesle. "Belgarath ne derse desin, buna ihtiyacınız olacak."
"Sağolun Kral Drosta," dedi Garion.
BELGARIAD 5
ALTINCI BOLUM
DROSTAYA GÜVENEBİLİR MİYİZ SENCE?" diye sordu Garion îpek'e, meyhanenin arkasındaki çöp yığılı ara yolda Belgarath'ı izlerlerken.

"Drosta'ya hiç güven olmaz," dedi ipek. "Ama bir konuda doğruyu söylüyordu. Gerçekten köşeye sıkışmış durumda. O yüzden Rhodar'la art niyetsiz bir pazarlığa girebilir en azından başlangıçta."
Ara yolun sonunda caddeye vardıklarında, Belgarath akşam gökyüzüne bir göz atarak, "Acele edelim," dedi. "Kapılar kapanmadan şehirden çıkmak istiyorum. Atlarımızı surların bir mil kadar dışında bir ağaçlıkta bıraktım."
"Dönüp atları mı aldın?" diye sordu ipek biraz hayretle.
"Tabii. Morindland'a kadar yürümek niyetinde değilim." Öne geçip caddeden yukarı yürümeye başladı.
Akşamın son ışıklarında şehir kapılarına vanp, muhafızlar tam gece için kapatmaya hazırlanırken dışarı çıktılar. Nadrak askerlerinden biri elini kaldırıp yollarını kesmeye hazırlandıysa da, fikrini değiştirip öfkeyle ağzının içinden küfürler savurarak geçmelerini işaret etti Dev, ziftli kapı arkalarından büyük bir gümbürtüyle kapandı ve çekilen sürgülerle bağlanan zincirlerin şakırtısı duyuldu. Garion son bir kez kapının üstünde onları seyreden Torak'ın yüzüne baktı, sonra arkasını döndü ona.
"Bizi takip ederler mi?" diye sordu ipek Belgarath'a, şehirden ayrılan toprak yolda ilerlerlerken.
"Ederlerse hiç şaşmam," dedi Belgarath. "Drosta ne yaptığımızı biliyor, en azından şüpheleniyor. Mallorya Grolimleri belli ermezler ama bir insanın kafasının içinden düşüncelerini okuyabilirler. Herhalde tam da bu yüzden Drosta'nın peşine takılma zahmetine katlanmıyorlardır."
"Tedbir alman gerekmez mi?" dedi ipek çökmekte olan karanlıkta ilerlerlerken.
"Mallorya'ya çok yakınız, artık gereksiz yere gürültü çıkarmak istemiyorum," dedi Belgarath. "Zedar beni çok uzaklardan bile duyabilir, Torak ise tavşan uykusunda artık. Patırtı edip onu uyandırma riskini almak istemiyorum."
Anayoldan, şehri çevreleyen açık alanın kıyısındaki gölgeli çalılıklara doğru ilerlediler. Alacakaranlıkta nehir kıyısındaki çamurlar arasından kurbağaların gürültüsü duyuluyordu.
"Torak uyumuyor mu artık?" diye sordu Garion sonunda. O ana kadar için için uyuyan tanrının yanına belli etmeden yaklaşıp işi bitirebileceğine dair muğlak bir umut vardı içinde.
"Tam olarak değil," dedi dedesi. "Senin Taş'a dokunmanın sesi dünyayı sarstı. Torak bile o gürültüde uyuyamazdı. Tam olarak uyanmadı belki, ama artık uyuyor da sayılmaz."
"O kadar gürültü çıktı mı gerçekten?" diye sordu ipek merakla.
"Evrenin öteki ucundan bile duyulmuştur. Atları şurada bıraktım," dedi ihtiyar yolun birkaç yüz metre solundaki gölgeli bir söğüt koruluğunu göstererek.
Arkalarından ağır bir zincirin şangırtısı kurbağalan ürküterek bir an için seslerini kesmelerine neden oldu.
EFSUNCUNUN SON OYUNU
"Kapıyı açıyorlar," dedi îpek. "Resmi bir neden olmadan yapmazlar böyle bir şeyi." "Acele edelim," dedi Belgarath.
Hızla inen karanlıkta söğütlerin arasından yürütmeye çalıştıklan atlar huylanarak kişnedi. Koruluktan çıkıp atlarına atlayarak anayola döndüler.
"Buralarda olduğumuzu biliyorlar," dedi Belgarath. "Utangaç davranmamıza gerek yok."
"Bir saniye," dedi ipek atından atlayıp yük atının sırtındaki torbalardan birini kanştırmaya başlayarak. Torbadan bir şey alıp tekrar atına atladı. "Haydi gidelim."
Atlannı dörtnala kaldınp yıldızlı, aysız bir gecede, toprak yoldan Nadrak başşehrini çevreleyen yanık, çalılıklı açıklığın kıyısındaki ormanın karanlık gölgelerine doğru ilerlediler.
"Görebiliyor musun onları?" diye seslendi Belgarath en arkada, sürekli arkasına bakarak at süren Ipek'e.
"Galiba," diye cevap verdi ipek. "Bir mil kadar arkamızdalar."
"Çok yakın."
"Ağaçların arasına girdiğimizde halledeceğim," dedi ipek güvenle.
Toprak yolda dörtnala ilerleyerek karanlık ormana yaklaştılar. Garion ağaçların kokusunu alabiliyordu artık.
Ağaçların altındaki karanlık gölgelere dalınca, ormanlarda hep olan o biraz daha sıcak hava çarptı yüzlerine, ipek ansızın atının dizginlerini çekip, 'Yola devam edin," dedi yere atlayarak. "Ben size yetişirim."

Belgarath ve Garion karanlıkta yollarını bulabilmek için biraz yavaşlayarak at sürmeye devam ettiler. Birkaç dakika sonra ipek onlara yetişmişti. "Dinleyin," dedi ufak tefek Drasniyalı atını durdurarak. Gölgeler arasından görünen dişlerinden sınttığı belli oluyordu.
"Geliyorlar," diye uyardı Garion nal sesleri duyunca. "Biraz uzaklaşsak..."
"Dinle," diye fısıldadı ipek.
Arkalanndan haykırışlar ve yere düşen insan sesleri geldi. Bir at kişneyerek uzaklaştı.
ipek pis pis gülerek, "Artık devam edebiliriz," dedi keyifle. "Atlarını toplamalan biraz zaman a-lacak."
"Ne yaptın?" diye sordu Garion.
"Yola bir atlının göğüs hizasında bir ip gerdim," dedi ipek omuz silkerek. "Eski numaradır, ama bazen eski numaralar en iyi sonucu verir. Bundan sonra ihtiyatla at süreceklerdir, o yüzden sabaha kadar izimizi kaybettirebiliriz."
"Gidelim öyleyse," dedi Belgarath.
"Ne tarafa?" diye sordu ipek atını tırısa kaldırırken.
"Doğruca kuzeye gidiyoruz," diye cevap verdi ihtiyar. "Burada olduğumuzu bilenlerin sayısı çoğaldı, o yüzden bir an önce Morindim topraklarına girsek iyi ederiz."
"Eğer bizi yakalamak istiyorlarsa orada da takip etmezler mi?" diye sordu Garion kaygıyla geriye bakarak.
"Sanmam," dedi Belgarath. "Oraya vardığımızda çok geride kalmış olacaklar. Eski bir izi takip etmek için Morin bölgesine girme riskini alamazlar."
"O kadar tehlikeli mi dede?"
"Morindim kendi topraklannda yabancı yakalarsa çok kötü şeyler yapar." Garion biraz düşündükten sonra, "Biz de yabancı değil miyiz?" diye sordu. "Morindim için yani?"

"Oraya vardığımızda halledeceğim bunu."
Kadife gibi gecenin geri kalan kısmında, artık ihtiyatla ilerlemek zorunda olan takipçilerini iyice geride bırakıp dörtnala ilerlediler. Ağaçların altındaki karanlık, ateş böceklerinin soluk, göz kırpan ı-şıklarıyla nokta noktaydı ve ağustos böcekleri sürekli ötüyordu. Günün ilk ışıklan ağaçların arasından süzülmeye başladığında, yakılarak açılmış başka bir alanın kıyısına vardılar. Belgarath durup çalıların arasından ihtiyatla, tek tuk yanık ağaç gövdelerinin olduğu açıklığa baktı. "Bir şeyler yesek iyi olur," dedi sonra. "Atların dinlenmeye ihtiyacı var, yola devam etmeden biz de biraz uyuyabiliriz. Giderek artan ışıkta çevresine baktı. "Yoldan ayrılalım ama." Atını çevirip diğerlerini açıklığın kıyısı boyunca yürütmeye başladı. Birkaç yüz metre sonra çalılar arasında iyice temizlenmiş bir yere vardılar. Küçük bir pınarın suyu, açıklığın tam kıyısındaki yosunlu bir havuzu dolduruyordu, çimler ise yemyeşildi. Çevre sarmaşıklar ve yanık ağaç dallarıyla sıkı sıkıya örülüydü. "Burası iyiye benziyor," dedi Belgarath.
"Yok canım," dedi îpek. Açıklığın tam ortasındaki dikdörtgen şeklindeki bir taşa dikmişti gözlerini. Taşın kenarlarında iğrenç siyah lekeler vardı çepeçevre.
"Bizim için iyi," dedi ihtiyar. "Torak'ın kurban taşlarından genellikle kaçınır insanlar; biz de kimsenin bizi ziyaret etmesini istemiyoruz."
Ağaçların kıyısında atlarından indiler; Belgarath çantada ekmek ve kurutulmuş et aramaya başladı. Garion ise iyice dalgınlaşmıştı. Yorgundu, bu yorgunluk da başını döndürüyordu biraz. Açıklığın esnek zemininde, kan lekeleriyle kaplı kurban taşına yürüdü doğruca, seyretmeye başladı. Gözleri neyi ima ettiklerini ayırt etmeden bütün ayrıntıları kaydediyordu. Kararmış taş, açıklığın tam ortasına kurulmuştu ve soluk sabah ışığında gölgesi yoktu. Eski bir kurban taşıydı bu, son zamanlarda kullanılmadığı belliydi. Kayanın gözeneklerine sinmiş lekeler, zamanla karamıştı; yeri dolduran kemikler yarı yarıya toprağa gömülmüştü ve yeşilimsi bir yosunla kaplıydı. Bir örümcek yosun tutmuş bir kafatasının gözünden içeri dalıp karanlığa gizlendi. Kemiklerin çoğu kmlmıştı ve leşle beslenen orman hayvanlarının diş izleriyle kaplıydı. Ucuz, yıpranmış bir gümüş madalyonun zinciri, bir iskeletin boynuna dolanmıştı, biraz ileride ise, çürümüş bir deri parçasının ucunda, rengi yeşile dönmüş pirinç bir kemer tokası duruyordu.
"Şu iğrenç taşı bıraksana Garion," dedi ipek sesinde bir iğrenme ifadesiyle.
"Bakmanın yaran oluyor," dedi Garion soğukkanlılıkla, gözünü taştan ve kemiklerden ayırmadan. "Korkmanın dışında yapacak bir şey çıkıyor bana." Omuzlarını dikleştirince sırtındaki dev kılıç kımıldadı. "Dünyada böyle şeyler olmamalı. Belki de birinin bu konuda bir şeyler yapmasının vakti gelmiştir artık."

Döndüğünde Belgarath'ın ihtiyar, bilge gözleriyle kendisine bakmakta olduğunu gördü. "Bu da bir başlangıç," dedi büyücü. "Haydi karnımızı doyurup yatalım."
Acele bir kahvaltı edip atlarını bağladılar, sonra açıklığın kıyısındaki çalılann altında battaniyelerine sannıp yattılar. Ne Grolim sunağının varlığı, ne de içinde beliren kararlılık engel olabildi Gari-on'un anında uykuya dalmasına.
Zihninde hafif bir fısıltı duyarak uyandığında neredeyse öğle olmuştu. Hemen doğrulup bunun kaynağını araştırmak için etrafına bakındı, ama ne ormanda, ne de çalılıklarla dolu yanık alanda bir tehlike görünüyordu. Biraz ötede Belgarath oturmuş, üstlerinde dönen mavi çizgili bir atmacaya bakıyordu.
"Ne yapıyorsun burada?" ihtiyar büyücü yüksek sesle konuşmamış, soruyu zihniyle gökyüzüne göndermişti. Atmaca dönerek açıklığa yaklaştı, kanat çırparak kurban taşından uzaklaştı ve yere kondu. Vahşi san gözleriyle Belgarath'a bakarken titreşip şekli bulanıklaşmaya başladı. Titreme sona erdiğinde, atmacanın yerinde şekilsiz büyücü Beldin duruyordu. Hâlâ Garion'un onu son gördüğünde olduğu gibi pis, pasaklı ve aksiydi.
"Bu kadarcık mı yol gelebildiniz gele gele?" diye sordu Belgarath'a ters bir tavırla. "Ne yapıyorsunuz kuzum? Yoldaki her meyhanede mola mı veriyorsunuz?"

"Biraz aksilik çıktı," dedi Belgarath sakin bir tavırla.
"Böyle sallanırsanız, yıl sonundan önce Cthol Mishrak'a varamazsınız," diye homurdandı Beldin ekşi bir suratla.
"Varırız Beldin. Fazla dertlenme."
"Birinin dertlenmesi lazım. Peşinizde adam var."
"Ne kadar gerimizdeler?"
"Beş fersah kadar."
"Bize yeter," diye omuz silkti Belgarath. "Morindland'a vardığımızda vazgeçerler."
"Ya vazgeçmezlerse?"
"Sen son zamanlarda Polgara ile mi görüşüyorsun?" diye sordu Belgarath alayla. "Onun 'ya şöyle olursalarından kurtuldum sanıyordum."
Beldin'in omuz silkmesi, sırtındaki kambur yüzünden çok tuhaf bir görüntü oluşturdu. "Geçen hafta gördüm onu," dedi sonra. "Hakkında ilginç planlan var."
"Vadi'ye mi geldi?" diye sordu Belgarath şaşkınlıkla. "Geçiyordu. Kızıl saçlı kızın ordusuyla beraberdi." Garion battaniyesinden silkinerek," Kimin ordusu?" diye haykırdı. "Neler oluyor oralarda?" diye sordu Belgarath.
Beldin düğüm düğüm saçlarını kaşıyarak, "Tam olarak öğrenemedim," dedi. "Bütün bildiğim, Alornlann kızıl saçlı Tolnedralı kızın peşine takıldıkları. Kendisine Riva Kraliçesi diyor her ne demekse."
"Ce'Nedra mı? Garion hayretler içindeydi, ama bir yandan da bu kadar hayret etmemesi gerektiğinin farkındaydı.
"Arendiya'dan tam bir salgın hastalık gibi geçmiş," diye devam etti Beldin. "O geçtikten sonra krallıkta eli silah tutan tek kişi bile kalmamış. Sonra Tolnedra'ya inip babasına bir havale geçirttirmiş. Böyle bir hastalığı olduğunu bilmiyordum."
"Borune soyunda arada bir ortaya çıkan bir hastalıktır," dedi Belgarath. "Ciddi bir şey değil, a-ma gizli tutarlar."
"Her neyse," diye devam etti kambur, "Ran Borune ağzından köpükler saçarken, kızı lejyonlarını çalıp götürmüş. Dünyanın yansını peşine takmış durumda." Garion'a soru sorar gibi baktı. "Sen de bununla evleneceksin, değil mi?"
Garion ağzını açmaya cesaret edemeden başını salladı. Beldin aniden sırıtarak, 'Yerinde olsam kaçmayı düşünürdüm," dedi. "Ce'Nedra ha!" diyebildi Garion. "Kafası biraz dağılmış bunun," dedi Beldin.
"Son zamanlarda biraz stres altında," dedi Belgarath, "sinirleri de epey bozuk. Vadi'ye dönecek misin?"
Beldin başıyla onayladı. "Sefer başladığında ikizlerle birlikte Polgara'ya katılacağız. Grolimler saldırdığında yardıma ihtiyacı olabilir."
"Sefer mi?" diye haykırdı Belgarath. "Ne seferi. Onlara ordularını aşağı yukarı yürütüp gürültü çıkarmalarını söyledim. Özellikle istilaya kalkışmamalarını tembih ettim."
"Seni dinlememişler demek ki. Alornlar böyle konularda inatçı olurlar. Belli ki bir araya gelip bazı kararlar almışlar. Şişman olanı oldukça zeki. Doğu Denizi'ne bir Çerek filosu indirip

Mallorya gemilerine yönelik bazı yapıcı şiddet eylemlerinde bulunmayı planlıyor. Gerisi tamamen dikkat dağıtma-

ya yönelik."
Belgarath küfretmeye başladı. "Bunları bir an bile gözünün önünden ayırmaya gelmiyor," diye haykırdı öfkeyle. "Polgara bu aptallığa nasıl razı oldu?"
"Bu planın bazı avantajları yok değil Belgarath. Ne kadar çok Malloryalı denizin dibine gömülürse, ileride o kadar az Malloryalıyla dövüşmek zorunda kalırız."
"Onlarla hiç dövüşmeyecektik ki Beldin. Angaraklar Torak geri dönüp onları kaynaştırana kadar birleşemezler ya da karşılarına ortak bir düşman çıkmadıkça. Daha yeni Nadrak Kralı Drosta lek Thun ile konuştuk; adam Murgolarla Malloryalılann aralarında savaşacaklarından o kadar emin ki, postunu kurtarmak için batıyla ittifak yapmak istiyor. Geri döndüğünde Rhodar'la Anheg'in akıllarını başlarına getirmeye çalış. Zaten yeteri kadar sorunum var."
"Sorunların daha yeni başlıyor Belgarath. ikizler iki gün önce bir ziyarete maruz kaldılar."
"Neye, neye?"
"Başka ne ad verilir bilmiyorum," diye omuz silkti Beldin. "Bütün bunlarla tamamen ilgisiz bir şey üzerine çalışıyorlardı ki, birdenbire trans haline geçip saçmalamaya başladılar. Başta sadece Kitabı Mrin'in saçmalıklarını tekrarlayıp duruyorlardı neresi olduğunu tahmin edebilirsin, Mrin kahininin tamamen kaçırıp bir süre hayvan sesleri çıkarmaya başladığı yeri. Her neyse, o bölümü tekrarladılar, a-ma bu defa anlaşılır bir dille."
"Ne dediler?" diye sordu Belgarath alev gibi yanan gözlerle.
"Bilmek istediğinden emin misin?"
"Tabii ki bilmek istiyorum."
"Pekâlâ. Şöyle: Ve taşın yüreği yumuşayacak ve yokedilen güzellik geri gelecek ve kör olan göz onarılacak.1"
Belgarath'ın ağzı açık kalmıştı. "Bu kadar mı?"
"Bu kadar," dedi Beldin.
"Ne demek şimdi bu?" diye sordu Garion.
"Ne diyorsa o Belgarion," dedi Beldin. "Bir nedenle, Taş Torak'ı eski haline geri döndürecek."
Beldin'in sözlerinin tam anlamı kafasına dank edince Garion titremeye başladı. "Torak kazanacak demek," dedi donuk bir sesle.
"Kazanmaktan ya da kaybetmekten bahsetmiyor Belgarion," diye düzeltti Beldin. "Bütün söylediği, Taş'ın Torak onu kullanıp dünyayı çatlattığı zaman yaptıklarını geri alacağı. Nedenini söylemiyor."
"Zaten Kehanet'in sorunu da budur," dedi Belgarath. "En az bir düzine değişik anlamdan herhangi birine gelebilir."
"Ya da hepsine birden," diye ekledi Beldin. "Anlamayı o kadar güçleştiren de bu zaten. Biz bir şey üstüne yoğunlaşmaya çalışırken, Kehanet aynı anda herşeyi birden içeriyor. Üzerinde biraz düşünüp bakayım bir anlam çıkarabilecek miyim. Bir şeyler bulursam haber veririm. Artık gitsem iyi olacak." Öne eğilip kollarını kanat gibi kıvırdı. "Morindime dikkat et," dedi Belgarath'a. "Fena büyücü değilsin, ama sihir başka şey, bazen kontrolden çıkabiliyor."
"Gerekirse başa çıkabilirim, merak etme," diye cevap verdi Belgarath ters bir sesle.
"Belki," dedi Beldin. "Eğer ayık kalabilirsen." Sonra titreşip atmacaya dönüştü, kanatlarını iki kere çırptı ve helezon çizerek açıklıktan göğe yükseldi. Garion bir nokta haline gelene kadar izledi onu.
"Tuhaf bir ziyaretti," dedi ipek battaniyesini katlarken. "Biz gideli beri epey şey olmuş galiba."
"Hiçbiri de iyi değil," dedi Belgarath ekşi bir tavırla. "Haydi yola çıkalım. Şimdi iyice acele etmemiz lazım işte. Eğer Anheg donanmasını Doğu Denizi'ne indirip Mallorya gemilerini batırmaya başlarsa, 'Zakath da kuzeye yürüyüp ordusunu kara köprüsünden geçirmeye karar verebilir. Eğer bir an

önce oraya ulaşmazsak çok kalabalık olacak." ihtiyar karanlık bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Amcanı bir elime geçirsem," dedi, "ona birkaç kilo verdirirdim şimdi."
Hemen atlarını eyerleyip aydınlık ormanın kıyısı boyunca kuzey yoluna doğru ilerlediler.
iki büyücünün verdikleri bütün teminata rağmen, Garion ümitsizlikten çökmüş bir haldeydi. Kaybedeceklerdi ve Torak da onu öldürecekti.

"Kendine acımayı bırak," dedi içindeki ses sonunda. "Niye bu işin içine soktun beni?" diye sordu Garion acı acı. "Bunu daha önce konuşmuştuk." "Beni öldürecek."
"Bunu da nereden çıkardın?"
"Kehanet öyle demiş." Garion aklına bir şey gelince durdu birden. "Sen demişsin. Kehanet sen değil misin zaten?"
"Bu yanıltıcı bir terim, ayrıca da kazanmak ya da kaybetmek konusunda hiçbir şey söylemedim ben."
"O anlama gelmiyor mu?"
"Hayır. Ne diyorsa o anlama geliyor."
"Başka ne anlama gelebilir ki?"
"Gittikçe inatçılaşıyorsun sen. Anlamlara kafayı takacağına yapman gerekeni yap. Kurban taşının önünde neredeyse yakalıyordun işin aslını."
"Hep bilmece şeklinde konuşacaksan, konuşma daha iyi. Kimsenin anlayamayacağı şeyleri söylemenin ne yaran var?"
"Çünkü söylenmesi gerekiyor. Söz olayı belirler. Söz olayın sınırlarını çizer ve onu şekillendirir. Söz olmadan, olay gelişigüzel bir şeydir yalnızca. Senin kehanet dediğin şeyin bütün amacı da budur ö-nemli olanı gelişigüzel olandan ayırmak."
"Anlamıyorum."
"Anlayacağını sanmıyordum zaten, ama sen sordun. Şimdi dertlenmeyi bırak. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."
Garion itiraz etmeye çalıştı, ama ses gitmişti. Gene de bu konuşma onu rahatlatmıştı biraz, çok olmasa da bir miktar. Kafasını bu konudan uzaklaştırmak için, tam yanık alanın öteki tarafından ormana girerlerken atını Belgarath'ın yanına çekip, "Morindim kim dede?" diye sordu. "Herkes çok tehlikeli olduklarını söylüyor durmadan."
"Öyleler zaten," diye cevap verdi Belgarath. "Ama dikkatli olursan ülkelerinden geçebilirsin."
"Torak'tan yanalar mı?"
"Morindim kimseden yana değildir. Bizimle aynı dünyada bile yaşamıyorlar."
"Bunu anlayamadım."
"Morindim Ulgolann UL onları kabul etmeden önceki haline benzer. Tanrısızlar bir sürü gruba bölünmüştü. Hepsi farklı yönlere dağıldılar. Ulgolar batıya gitti, Morindim ise kuzeye. Başka grupla, i-se güneye ve doğuya gidip yokoldular."
"Neden oldukları yerde kalmamışlar ki?"
"Kalamazlardı. Tanrıların kararlarının bir zorlayıcılığı vardır. Her neyse, Ulgolar sonunda kendilerine bir tanrı buldular. Morindim bulamadı. Diğer insanlardan ayrı kalma zorlaması hâlâ var. Kuzey dağlarının ötesindeki ağaçsız boşlukta yaşıyorlar. Çoğu küçük göçebe topluluklar halinde."
"Bizimle aynı dünyada yaşamıyorlar derken neyi kastediyordun?"
"Dünya bir Morind için çok korkunç bir yerdir ifritlerle doludur. Şeytanlara taparlar ve gerçeklikten ziyade düşte yaşarlar. Toplumları düşçülerin ve sihirbazların egemenliğindedir."

"Şeytanlar gerçekten yok, değil mi?" diye sordu Garion kuşkucu bir tavırla. "Tabii varlar. Şeytanlar çok gerçektir." "Nereden geliyorlar?"
"Hiçbir fikrim yok," diye omuz silkti Belgarath. "Ama varlar ve katışıksız biçimde kötüler. Morindim onları sihir yardımıyla kontrol eder."
"Sihir mi? Bu bizim yaptığımızdan farklı bir şey mi?"
"Epeyce. Biz büyücüyüz, en azından bize bu adı veriyorlar. Bizim yaptığımız şey, İrade ve Söz i-le ilgili. Ama tek yöntem bu değil."
"Pek anlayamadım."
"O kadar da karmaşık değil Garion. Olayların normal akışına müdahale etmenin çeşitli yollan vardır. Vordai cadıydı. Onun yaptığı ruhları kullanmak çoğu kez iyi huylu, bazen de hınzır ruhları. Ama hiçbiri habis değildir onlann. Sihirbaz ise şeytanlan kullanır habis ruhlan."
"Peki ama tehlikeli değil mi bu?"
"Hem de çok," dedi Belgarath başını sallayarak. "Sihirbaz şeytanı tılsımlarla kontrol etmeye çalışır, formüllerle, efsunlarla, simgelerle, mistik diyagramlarla filan. Hata yapmadığı sürece, şeytan o-nun mutlak kölesidir ve her istediğini yapar. Ama şeytan köle olmaktan hoşlanmadığı için, tılsımı kıracak yollar arar hep."
"Başarırsa ne olur?"

"Sihirbazı anında yutar. Sık sık olur bu. Dikkatin dağılırsa ya da çok güçlü bir şeytan çağırırsan, başın belada demektir."
"Beldin senin sihir alanında pek iyi olmadığın söylerken ne demek istedi?" diye sordu îpek.
"Öğrenmek için pek çaba harcamadım," dedi ihtiyar büyücü. "Başka yollan vardı ne de olsa; sihir tehlikelidir ve pek de güvenilir değildir."
"Kullanma öyleyse," dedi îpek.
"Aslında niyetim yoktu. Sihir tehdidi bile Morindimi uzakta tutmaya yeter. Gerçek kavgalara pek sık rastlanmaz."
"Sebebini anlayabiliyorum."
"Kuzey dağlannı geçince kıyafet değiştireceğiz. Morindimin bize yaklaşmamasını sağlayacak i-şaretlerve simgeler vardır."
"Buna sevindim."
"Tabii önce oraya varmamız lazım," dedi ihtiyar. "Biraz hızlanalım, daha çok yolumuz var." Atını dörtnala kaldırdı.
EFSUNCUNUN SON OYUNU
YEDİNCİ BOLUM
ÜÇDÖRT GÜN KADAR hiç ara vermeden sürekli kuzeye doğru at sürdüler ve Nadrak or-mamndakj tek tuk yerleşim merkezlerine hiç uğramadılar. Garion gecelerin kısalmakta olduğunu fark etti; kuzey dağlarının eteklerine vardıklarında karanlık neredeyse hiç çökmüyordu artık. Akşam ve sabah birkaç saatlik ışıklı bir alacakaranlıkta birleşmişti; güneş kısa bir süre için ufkun altına iniyor, sonra hemen yeniden ortaya çıkıyordu.
Kuzey dağlan Nadrak ormanının üst sınırını çiziyordu. Dağlık bir bölge olmaktan çok bir tepeler zinciriydi burası; kıtanın belkemiğini oluşturan geniş dağlık kesimden doğuya uzanmış bir parmak gibi. Belli belirsiz bir yoldan iki karlı tepenin arasındaki bir geçide doğru ilerlerlerken, çevrelerindeki ağaçlar giderek seyreldi, sonra da tamamen yokoldu. Bundan sonra bir daha ağaç görmeyeceklerdi artık. Belgarath bu son ağaç kümelerinden birinin kıyısında durup yarım düzine uzun dal kesti.
Tepelerden inen rüzgâr soğuktu ve sürekli bir kışın kokusunu getiriyordu. Dev kayalarla dolu tepeye vardıklarında, Garion ilk kez karşılarında uzanan uçsuz bucaksız yaylaya baktı. Üzerinde tek bir ağaç bile bulunmayan düzlük, tepelerden gelen rüzgârla dalga dalga eğilen uzun otlarla kaplıydı. Bu boşlukta nehirler amaçsızca dolanıyordu; bine yakın göl ve gölcük, kuzey güneşinin altında ufka doğru masmavi uzanıyordu.
"Nereye kadar gidiyor?" diye sordu Garion alçak sesle.
"Buradan kutup buzullarına kadar," diye cevap verdi Belgarath. "Yüzlerce fersah."
"Morindimden başka kimse yaşamıyor mu burada?"
"Kim yaşamak ister ki burada? Yılın büyük kısmında kar altında ve kapkaranlıktır. Altı ay yol gidip güneşi hiç göremediğin olur."
Kayalık meyilden aşağı, yaylaya inip, granit yamacın dibinde, dağlarla yaylanın sınırında, alçak tavanlı bir mağara buldular. "Burada biraz duralım," dedi Belgarath yorgun atını durdurarak. "Hem hazırlık yaparız, hem de atlar dinlenir."
Bunu izleyen birkaç gün boyunca hani harıl çalıştılar. Belgarath üçünün de görünümünü değiştirmeye uğraşıyordu, ipek tavşan kovukları labirenti arasında derme çatma tuzaklar kuruyor, Garion i-se bazı kökler ve tuhaf kokulu beyaz bir çiçek arayarak dağın eteklerinde gezinip duruyordu. Belgarath mağaranın ağzında otururak kestiği dallardan tuhaf aletler yapıyordu. Garion'un getirdiği köklerden koyu kahverengi bir boya çıktı, Belgarath üçünün de ciltlerini bununla boyadı. "Morindim koyu tenlidir," dedi oturmuş tpek'in sırtını ve kollannı boyarken. "Tolnedralılar ve Nyissalılardan da daha koyudur ciltleri. Bu boya birkaç haftada çıkar, ama biz geçene kadar dayanır."
Hepsinin ciltleri iyice boyandıktan sonra tuhaf kokulu çiçekleri ezerek kapkara bir boya elde etti. "îpek'in saçlarının rengi zaten uygun," dedi sonra, "ama Garion'un saçları olmaz." Boyayı suyla seyreltip Garion'un kum rengi saçlannı siyaha boyadı. "Oldu işte," diye homurdandı işi bittiğinde. "Dövmeler için de yeteri kadar arttı."
"Dövme mi?" dedi Garion hayretle. "Morindim vücutlarının her yanını süsler." "Canım yanacak mı?"
BELGARIAD 5
"Gerçekten dövme yapmayacağız Garion," dedi Belgarath sıkıntılı bir yüzle, "iyileşmesi çok zaman alır. Aynca seni her tarafına desenler çizilmiş olarak geri götürürsem, teyzen histeri

krizi geçirir. Bu boya Morindland'ı geçene kadar dayanır. Sonra kendiliğinden çıkar zamanla tabii."
ipek mağaranın önünde bağdaş kurmuş, yıllanmış bir terzi edasıyla taze tavşan kürklerini elbiselerine dikiyordu.
"Birkaç gün sonra kokmaya başlamaz mı bunlar?" diye sordu Garion burnunu buruşturarak.
"Muhtemelen," dedi ipek. "Ama tabaklayacak vaktim yok."
Daha sonra, Belgarath yüzlerine dövmeleri çizerken, oynayacakları rolleri anlattı onlara.
"Garion arayıcı olacak," dedi.
"O da ne?" diye sordu Garion.
"Yüzünü kıpırdatma," dedi Belgarath kaşlannı çatmış, kuzgun tüyünden bir kalemle Garion'un gözlerinin altına çizgiler çekerken. "Arayış bir Morind törenidir. Belli bir statüye sahip genç adamlar kabileleri içinde bir mevkiye gelebilmek için bir arayışa çıkmak zorundadırlar. Başına beyaz kürkten bir bant takacaksın ve hazırladığım kırmızı mızrağı taşıyacaksın. Unutma, mızrak sadece törensel, o yüzden kimseyi şişlemeye kalkma onunla, ayıp olur."
"Unutmam."
"Kılıcını bir tür tarihi kalıntı kılığına sokacağız. Bir sihirbaz Taş'ın telkininden kurtulup kılıcı görebilir bir ihtimal ne kadar iyi olduğuna bağlı. Ha bir de, arayıcılar kesinlikle konuşamazlar, her ne olursa olsun, o yüzden sakın ağzını açma. ipek senin düşçün olacak. Beyaz kürk bandı sol koluna takacak. Düşçüler bilmece gibi, saçma sapan konuşurlar çoğunlukla, bazen de trans haline girip kriz geçirirler." îpek'e baktı. "Becerebilir misin?"
"Güven bana," dedi ipek sırıtarak.
"Yok canım," diye homurdandı Belgarath. "Ben de Garion'un sihirbazı olacağım. Ucunda boynuzlu kurukafa olan bir asam olacak, bu Morindimin bizden uzak durmasına yeter çoğunlukla."
"Çoğunlukla mı?" diye sordu tpek hemen.
"Bir arayışa müdahale etmek ayıp sayılır, ama arada bir olabilir böyle şeyler." ihtiyar Garion'un dövmelerine eleştirel bir gözle bakarak, "idare eder," dedi, sonra tüy kalemiyle ipek üzerinde çalışmaya başladı.
Her şey hazır olduğunda, üçü de tanınmayacak hale gelmişlerdi, ihtiyarın kollarına ve yüzüne çizdikleri, resimden çok desendi. Yüzleri korkunç şeytan maskelerine benzemişti, vücutlarının açıkta kalan bölümleri ise siyah mürekkeple çizilmiş simgelerle doluydu. Kürk kaplı pantolonlar ve yelekler vardı üstlerinde; boyunlanndaki kemik kolyeler takırdayıp duruyordu. Kollan ve omuzlan açıkta bırakılmış, ince ince işlenmişti.
Sonra Belgarath mağaranın hemen önündeki vadiye bir şey aramaya çıktı. Zihniyle taramaya başladığında aradığını bulması çok sürmedi. Garion iğrenerek ihtiyann bir mezan açmasını izledi. Belgarath mezardan sıntan bir insan kafatası çıkardı ve çamurlannı temizledi, "iki geyik boynuzuna ihtiyacım var," dedi Garion'a. "Çok büyük olmasın, birbiriyle uyumlu olsun."
Çömelip kafatasını kumla ovmaya başladığında, kürkleri ve dövmeleriyle tam bir vahşiye benzemişti.
Yüksek otlann arasında, orada burada zamanla beyazlaşmış boynuzlar vardı, çünkü bu bölgedeki geyikler her kış boynuz değiştiriyordu. Garion bir düzine kadar boynuz toplayıp mağaraya döndüğünde, dedesini kafatasına iki delik açarken buldu, ihtiyar büyücü Garion'un getirdiği boynuzlan dikkatle inceleyip ikisini seçti ve açtığı deliklere vidalar gibi çevirerek sıkıca taktı. Kemiğin kemiğe sürtü-lürken çıkardığı ses, Garion'un midesini kaldırmıştı. "Ne diyorsun?" diye sordu Belgarath boynuzlu kafatasını kaldırarak.
"iğrenç," dedi Garion ürpererek.
EFSUNCUNUN SON OYUNU
"Amaç da bu zaten," dedi ihtiyar. Kafatasını uzun bir asanın ucuna sıkıca geçirdi, birkaç tüyle süsledi, sonra ayağa kalkarak, "Toplanın, gidiyoruz," dedi.
Güneş güneydoğu ufkunda, bir süre önce geçtikleri dağ sırasının ardından kısa bir süre için kaybolurken, dağın ağaçsız eteklerinden bellerine kadar gelen otlarla kaplı düzlüğe indiler. Ipek'in elbiselerine diktiği tabaklanmamış tavşan derilerinin kokusu pek hoş değildi; Garion Belgarath'ın asasının ucundaki korkunç kafatasına hiç bakmamaya çalışıyordu.
"izleniyoruz," dedi ipek aldırmaz bir tavırla, bir saat kadar at sürdükten sonra.
"Bunu bekliyordum," diye cevap verdi Belgarath. "Devam edelim."
Morindim ile ilk karşılaşmaları güneş doğarken oldu. Atlarını sulamak için dolambaçlı bir derenin çatallık kıyısında durmuşlardı. Bir düzine kadar kürkler giymiş, esmer yüzleri şeytan

dövmeli atlı, karşı kıyıya yaklaşıp durdu. Konuşmadılar, ama Belgarath'ın uğraşa didine hazırladığı tanıtıcı işaretleri dikkatle incelediler. Aralarında tasaca fısıldaştıktan sonra, atlannı çevirip dereden uzaklaştılar. Birkaç dakika sonra atlılardan biri dörtnala geri döndü. Elindeki tilki derisine sarılı çıtanı dere kıyısına bıraktıktan sonra, arkasına bakmadan uzaklaştı.
"Ne oldu şimdi?" diye sordu Garion.
"O çıtan bir tür hediye," diye cevap verdi Belgarath. "Yanımızda getirdiğimiz şeytanlara sunulan bir adak. Git al."
"içinde ne var?"
"Şundan bundan. Yerinde olsam hiç açmazdım. Bu arada konuşmaman gerektiğini unutuyorsun."
"Etrafta kimse yok ta," dedi Garion sağa sola bakıp kendilerini izleyen kimsenin olup olmadığını anlamaya çalışarak.
"Çok emin olma," dedi ihtiyar. "Otların arasında yüzlerce Morind saklanıyor olabilir. Git hediyeyi al da yola devam edelim. Kibar insanlar, ama şeytanlanmızı da alıp bölgelerinden uzaklaşsak çok mutlu olacaklar."
Dümdüz, tekdüze yaylada ilerlerken, giydikleri tabaklanmamış derilerin cezbettiği koca bir sinek bulutu üşüştü üstlerine.
Birkaç gün sonraki ikinci karşılaşmaları bu kadar iyi niyetli geçmedi. Tepelik bir bölgeye gelmişlerdi; otların arasından dev, beyaz, yuvarlak kayalar yükseliyor, aralannda uzun boynuzlu, bol tüylü vahşi sığırlar otluyordu. Gökyüzü yüksek bulutlarla kaplanmıştı; gri gökyüzü ışığı kırıyor, bir günden ötekine geçerkenki tasa alacakaranlığı bile algılanamaz hale getiriyordu. Hafif bir meyilden aşağı, bulutlu göğün altında kurşundan bir tabaka gibi parlayan irice bir göle doğru ilerlemekteydiler. Tam o sırada dört bir yanlarındaki otların arasından, ellerinde mızraklar ve kemikten yapılmış gibi görünen tasa yaylar olan kürk giysili savaşçılar fırladı.
Garion hemen dizginlerini çekerek Belgarath'a baktı soru sorarcasına. "Gözlerini kaçırma," dedi dedesi alçak sesle. "Konuşmana izin verilmediğini de unutma." "Başkaları da geliyor," dedi ipek, çenesiyle yatandaki bir tepenin üstünden ağır tempoyla kendilerine yaklaşan, boyalı midillilere binmiş bir düzine kadar Morindimi işaret ederek.
"Konuşmayı bana bırakın," dedi Belgarath.
"Memnun oluruz."
Atlı grubun başındaki adam arkadaşlarından daha yapılıydı ve yüzündeki kara dövme Kırmızı ve mavi renklerle süslenerek şeytan suretini daha da korkunç hale getirmişti; bu da onun önemli bir kişi olduğunu gösteriyordu. Elinde garip simgelerle kaplı ve çeşitli hayvanların dişleriyle süslenmiş tahta bir sopa vardı. Taşıma biçiminden bunun bir silahtan ziyade bir mevta simgesi olduğu anlaşılıyordu. Midillisi eyersizdi ve tekli bir dizgini vardı. Otuz metre kadar ileride durup, "Sansar Kabilesinin toprak-

lanna neden girdiniz?" diye sordu sert bir sesle. Şivesi tuhaftı ve gözlerinden düşmanlık okunuyordu.
Belgarath atının üzerinde öfkeyle dikilerek, "Sansar Kabilesinin Şefi arayış işaretini daha önce hiç görmemiş mi?" dedi soğuk bir tavırla. "Sansar Kabilesinin topraklarında gözümüz yok, Kurt Kabilesinin ŞeytanRuhunun emirlerine uyarak onun bize verdiği görevi yerine getiriyoruz."
"Kurt Kabilesini hiç duymadım," dedi Şef. "Topraklan nerede?"
"Batıda," diye cevap verdi Belgarath. "Ay Ruhunun iki doğuşu ve batışı kadar yol geldik buraya varana kadar."
Şef bundan etkilenmiş gibiydi.
Beyaz saç örgülü ve ince, pis sakallı bir Morind, Şefin yanına geldi. Elinde ucuna büyük bir kuşun kafatası takılı bir asa vardı. Kuşun açık ağzı dişlerle süslenerek vahşi bir görünüm kazanmıştı. "Kurt Kabilesinin ŞeytanRuhunun adı nedir?" diye sordu. "Belki de tanıyorumdur onu."
"Pek ihtimal vermem buna, Sansar Kabilesinin Sihirbazı," dedi Belgarath kibarca. "Çünkü o halkından pek uzaklaşmaz. Zaten adını da söyleyemem, çünkü düşçülerden başkasının o adı ağzına alması yasaktır."
"Suretini ve özelliklerini söyleyebilir misin?" diye sordu beyaz saç örgülü sihirbaz.
ipek gargara yaparmış gibi bir ses çıkararak atının üzerinde kasıldı ve gözlerini devirip beyazlarını ortaya çıkardı, ihtilaç geçirir gibi bir hareketle kollarını havaya kaldırarak, "Göze

görünmeden bizi izleyen Şeytan Agrinja'dan sakının," dedi gürleyen bir kahin sesiyle. "Üç gözünü ve yüz dişini gördüm düşlerimde. Ölümlüler onun yüzüne bakamaz, ama onun yedi pençeli elleri uzanır ve seçilmiş arayıcısının, Kurt Kabilesinin mızrak taşıyıcısının yoluna dikilenleri paramparça eder. Kâbuslarımda onun yemek yemesini gördüm, insan etine acıkmış Agrinja yaklaşıyor. Kaçın onun açlığından." Ürpererek kollarını indirdi ve tükenmiş gibi atının üstüne yığıldı.
"Daha önce de buralarda bulunmuşsun bakıyorum," dedi Belgarath ağzının içinden. "Ama yaratıcılığını dizginle biraz, senin tarif ettiğin şeyi ortaya çıkarması gereken benim."
ipek çaktırmadan göz kırptı ona. Şeytanın tarifi Morindim üzerinde gözle görünür bir etki yaratmıştı. Atlılar endişeyle etraflarına batandılar, otların arasında duranlar ise titreyen elleriyle silahlarını sıkıca kavrayarak birbirlerine yaklaştılar iyice.
Derken sol kolunda beyaz kürkten bir bant olan zayıf bir Morind korkmuş savaşçıların arasından öne çıktı. Sağ bacağı sakattı ve yürürken şiddetle topallıyordu, îpek'e derin bir nefretle bakarak kollarını ita yana açıp çırpınmaya başladı. Geriye doğru bükülüp otların üstüne devrilerek ihtilaçlar geçirdi ve sonunda kaskatı kesilerek konuştu: "Sansar Kabilesinin ŞeytanRuhu korkunç Horja benimle konuşuyor. Şeytan Agrinja'nın arayıcısını neden Sansar Kabilesinin topraklarına yolladığını soruyor. Şeytan Horja yüzüne bakılamayacak İcadar korkunçtur. Dört gözü ve yüz on dişi vardır. Altı kolunun her biri sekizer pençelidir, insanların karınlarını deşerek beslenir; şimdi de acıkmış."
"Taklitçi," dedi ipek başını kaldırmadan. "Kendi düşünü bile uyduramıyor."
Sansar Kabilesinin sihirbazı otlar arasında yatan düşçüye iğrenerek baktı, sonra Belgarath'a dönerek, "ŞeytanRuh Horja, ŞeytanRuh Agrinja'ya meydan okuyor," dedi. "Eğer defolup gitmezse, Agrinja'nın arayıcısının karnını deşecek."
Belgarath ağzının içinden küfretmeye başladı. "Şimdi ne olacak," diye mırıldandı ipek.
"Şimdi bununla dövüşmek zorundayım," dedi Belgarath ekşi bir suratla. "Zaten baştan beri işi buraya getirmeye çalışıyordu. Beyaz saç örgülü şöhret kazanmaya çalışıyor. Herhalde yoluna çıkan bütün sihirbazlara saldırıyordur"
"Başa çıkabilecek misin?"
"Göreceğiz." Belgarath atından atlayarak, "Sizi uyarıyorum, kenara çekilin," diye gürledi. 'Yok-

sa ŞeytanRuhumuzun açlığını üstünüze salarım." Asasının ucuyla yere bir daire, onun içine de beş köşeli bir yıldız çizdi ve asık bir yüzle dairenin içine girip durdu.
Sansar Kabilesinin beyaz saç örgülü sihirbazı da midillisinden yere atlayıp hemen benzer bir şekil çizerek içine sığındı.
"Eveeet," diye mırıldandı ipek Garion'a. "Bir kere bu simgeler çizildi mi artık geri dönüş yoktur."
Belgarath ve beyaz saç örgülü sihirbaz, kafatası başlı asalannı birbirlerini doğru sallayarak, Garion'un hiç duymadığı bir dilde dualar mırıldanmaya başlamışlardı. Ansızın savaşın tam ortasında kaldığını fark eden Sansar Kabilesinin düşçüsü, mucizevi bir biçimde iyileşip, yüzünde bir dehşet ifadesiyle topallaya topallaya oradan uzaklaştı.
Vakarını kaybetmemeye çalışan Şef de midillisini ihtiyatla, dualar mırıldanan iki ihtiyarın civarından uzaklaştırdı.
Yirmi metre kadar sollarındaki kocaman beyaz bir kayanın üstünde, havada, sıcak bir günde çatıdan yükselen ısı dalgalan gibi bir titreşme başladı. Garion gözüne ilişen bu tuhaf olayı merakla izlerken, titreşim netleşti ve içine görünmeyen bir ateşin rengârenk alevleri gibi, ışıldayan, hareket eden ve nabız gibi atan gökkuşağı parçacıkları doluştu. Garion hayranlık içinde bu olayı izliyordu ki, sağ taraflarındaki otların üzerinde benzer bir titreşme başladı. Bu titreşme de renk parçacıkları toplamaya başladı havadan. Önce ilkinin, sonra da ikincisinin içinde bir şeklin oluşmakta olduğunu fark etti Garion ya da ona öyle geliyordu. Suretler önce şekilsizdi, değişiyor, akıyor, etraflarındaki havada uçuşan rengârenk parçacıklardan biçim alıyorlardı. Sonra, belli bir noktaya ulaşınca, suretler ansızın tamamlandı, müthiş bir akışla parçacıklar bir araya gelip birbirine bakan, müthiş bir kinle birbirlerine hırlayıp saldırmaya çalışan iki dev cüsse oluştu, ikisi de bir ev büyüklüğündeydi bunların, inanılmaz genişlikte o-muzlan vardı. Tenleri rengârenkti ve içinden renk dalgaları akıyordu.
Otların üzerinde duranın gözlerinin arasında nefretle bakan üçüncü bir göz daha vardı; müthiş kollarının ucunda ise iğrenç bir iştahla kıvrılan yedi parmaklı pençeler. Ardına kadar açık

ağzında sıra sıra, iğne gibi dişler vardı. Kinle ve korkunç bir açlıkla dolu bir çığlık yükseldi bu ağızdan.
Kayanın üstünde ise öteki yaratık duruyordu. Gövdesinin üst kısmında bir sürü omuzu vardı ve bunlardan yılan gibi bir sürü uzun, pullu kol, dört bir yana doğru fışkırıyordu. Her kolun ucunda, çok parmaklı birer pençe vardı. Yüzünde birbiri üstünde iki sıra halindeki dört gözü, çılgınca bir nefretle bakıyordu; diğerininkine benzeyen ağzında ise dişlerden bir orman vardı sanki. Başını havaya kaldınp kükrerken, ağzından köpükler saçılıyordu.
Ancak iki canavar birbirlerine meydan okurken, herbirinin içinde de başka bir mücadele oluyor gibiydi. Derileri dalgalanıyor, içinde olmadık yerlerde, bir göğüslerinde bir böğürlerinde yumrular beli-rip kayboluyordu. Garion içlerinde başka ve belki de daha beter bir şeyin dışan çıkmaya çabaladığı hissine kapıldı, iki şeytan kükreyerek birbirlerinin üstüne yürüdü, ama dövüşmeye çok hevesli olmalarına rağmen, bir yandan da direniyorlar, kavgaya sanki zorla itiliyorlardı. Sanki korkunç bir tereddüt vardı içlerinde; iğrenç kafaları bir düşmanlarına, bir kendilerini yöneten sihirbaza dönerek hırlıyordu. Bu isteksizliğin Şeytanların tabiatından, derinlerinde bir yerlerden geldiğini anladı Garion. Köleleştirilmek-ten, başkasının emirlerine uymak zorunda olmaktan nefret ediyorlardı. Belgarath'ın ve beyaz saç örgülü Morindin sihir ve duayla yarattığı zincirler dayanılmaz bir acı veriyordu onlara; kükremelerin içinde acı çığlıkları da vardı.
Belgarath terlemeye başlamıştı. Ter taneleri boyalı yüzünden aşağı sızıyordu. Şeytan Agrin-ja'yı yarattığı bu suretin içine hapseden dualar hiç durmadan dökülüyordu ağzından. Kelimeleri şaşıracak ya da zihnindeki sureti kanştıracak olsa, çağırdığı yaratık üzerindeki hâkimiyeti sona erecek, yaratık ona dönecekti hemen.
Kendilerini içeriden parçalamaya çalışan yaratıklar gibi, Agrinja ve Horja birbirlerine saldırdılar ve pençeleri ve dişleriyle birbirlerinin vücutlarından koca parçalar koparmaya başladılar. Onlar dö-

vüşürken ayaklarının altındaki yer sarsılıyordu.
Korkamayacak kadar donmuş bir halde seyrediyordu bu vahşi dövüşü Garion. Bu arada, iki yaratığın arasındaki bir fark gözüne çarptı. Agrinja'nın yaralarından kan dökülüyordu; koyu renk, garip, siyaha yakın kızıllıkta bir kan. Horja'nın ise kanı akmıyordu. Kollarından ve omuzlarından kopan parçalar tahta gibiydi. Beyaz saç örgülü sihirbaz da bu farkı görmüş olacak ki, gözleri ansızın korkuyla iri-leşti. Horja'ya efsunlar okurken sesi tizleşti, Şeytanı kontrolü altında tutmak için çabalamaya başladı. Horja'nın derisinin altında hareket eden yumrular da büyüdü ve hızlandı. Dev Şeytan Agrinja'dan ayrılıp göğsü inip kalkarak, gözlerinde bir ümit ışığıyla olduğu yerde durdu.
Beyaz saç örgülü artık çığlık atmaya başlamıştı. Duaları ağzından paldır küldür dökülüyordu, kekeliyor, tökezliyordu. En sonunda karmaşık bir formülde dili dolandı. Tekrarlamaya çalıştıysa da bir türlü doğrusunu söyleyemedi.
Şeytan Horja bir zafer narasıyla doğruldu ve patlarmış gibi oldu. Pullu derisinin parçalan dört bir yana saçıldı ve canavar onu bağlayan hayali suretten kurtulup özgür kaldı, iki kolu ve insana çok benzeyen bir yüzü vardı, ama başından kıvrım kıvrım, sivri uçlu iki boynuz yükseliyordu. Keçi ayaklıydı ve gri derisinden cıvık bir sıvı damlıyordu. Dönerek yanan gözlerini saçmalayan sihirbaza dikti.
"Horja!" diye bir çığlık attı beyaz saç örgülü Morind. "Sana emrediyorum..." Ama Şeytan tamamen kontrolünden çıktığı için korkudan gerisini getiremedi. "Horja! Ben senin efendinim!" Ama Horja keçi ayaklarıyla otlan ezerek adım adım eski efendisinin üstüne yürümeye başlamıştı bile.
Panik halindeki beyaz saç örgülü Morind geri çekildi ve farkına varmadan koruyucu daire ve yıldız simgesinin içinden çıktı.. Horja buz gibi bir gülüşle güldü o zaman; eğilerek çığlıklar atan sihirbazı ayaklarından yakaladı; bu arada adamın kurukafalı asasıyla indirdiği darbelere aldırmıyordu bile. Sonra doğrularak debelenen adamı başaşağı havaya kaldırdı. Dev omuzlan müthiş bir güçle titredi ve Şeytan korkunç bir gülüşle sihirbazı ağır ağır, tam ortasından ikiye böldü. Morindim kaçmaya başladı.
Dev Şeytan aşağılayıcı bir tavırla eski efendisinin parçalannı kaçanlann arkasından fırlatarak otları kana buladı. Sonra vahşi bir av çığlığıyla peşlerine takıldı.

Üç gözlü Agrinja durmuş, dövüş duruşunu bozmadan beyaz saç örgülü Morindin parçalanışını kayıtsız bakışlarla seyretmişti. Olay sona erince dönüp nefretle yanan gözlerini Belgarath'a dikti.
Ter içinde kalmış olan ihtiyar büyücü, yüzünde müthiş bir yoğunlaşma ifadesiyle, kurukafalı asasını kaldırdı. Canavarın suretinin içindeki mücadele şiddetlenmiş gibiydi, ama Belgarath'ın iradesi yavaş yavaş egemen oldu ve sureti sabitleştirdi. Agrinja hayal kırıklığıyla uludu ve değişimin bütün izleri silinene kadar havayı pençeleriyle tırmalamaya çalıştı. Sonra korkunç kollan iki yanına düştü ve ca-navanrın başı teslim olurcasına önüne eğildi.
"Defol," dedi Belgarath rahat bir tavırla; Agrinja anında yokoldu.
Garion zangır zangır titremeye başladı birden. Midesi kalktı, hemen dönüp birkaç adım uzaklaştı ve diz çökerek kusmaya başladı.
"Ne oldu?" diye sordu ipek titreyen bir sesle.
"Elinden kaçırdı," dedi Belgarath sükûnetle. "Kan yüzünden oldu galiba. Agrinja'mn kanının aktığını ama Horja'nın kanının akmadığını görünce, bir şeyleri unuttuğunu fark etti. Kendine güveni sarsılınca da kontrolü kaybetti. Garion yeter artık."
"Duramıyorum," diye inledi Garion midesi yeni bir spazmla sıkışırken.
"Horja bunları ne kadar kovalar?" diye sordu ipek.
"Güneş batana kadar," dedi Belgarath. "Sansar Kabilesi kötü bir akşam geçirecek korkanm."
"Dönüp bize saldırma ihtimali var mı?
"Bunun için bir sebebi yok ki. Biz onu köle etmeye çalışmadık. Garion midesini kontrol altına alır almaz yola devam edebiliriz. Artık bizi rahatsız etmezler."
EFSUNCUNUN SON OYUNU
Garion dermansız bir halde ağzını silerek ayağa kalktı.
"îyi misin?" diye sordu Belgarath.
"Hayır," dedi Garion. "Ama çıkaracak bir şey kalmadı."
"Biraz su iç ve bu konuyu düşünmemeye çalış."
"Bunu bir daha yapman gerekecek mi?" diye sordu ipek korkulu bir suratla.
"Hayır." Belgarath bir mil kadar ötedeki bir tepenin üstündeki atlıları gösterdi. "Bölgedeki diğer Morindim her şeyi izledi. Haber yayılınca kimse yanımıza yaklaşmaz. Haydi atlara atlayıp yola devam edelim. Sahile daha çok yol var."
Bunu izleyen birkaç gün boyunca Garion izlediği korkunç mücadele hakkında merak ettiği şeyleri parça parça öğrenme fırsatı buldu.
"Meselenin esası biçimde," dedi Belgarath. "Morindimin ŞeytanRuhlar dediği şeyler aslında insandan çok farklı bir görünüme sahip değiller. Hayal gücünü kullanıp bir yanılsama oluşturuyorsun ve ruhu o biçime girmeye zorluyorsun. Onu yanılsamanın içinde hapis tuttuğun sürece, ona emrettiklerini yapmak zorunda. Eğer herhangi bir nedenle yanılsama bozulursa, ruh kurtulup gerçek biçimini alıyor. Ondan sonra bir kontrolün kalmıyor onun üstünde. Tabii benim bu konuda bir avantajım var. Sürekli insan ve kurt suretleri arasında değişmek hayal gücümü epeyce keskinleştirdi."
"Peki Beldin neden senin kötü bir sihirbaz olduğunu söyledi öyleyse?" diye sordu ipek merakla.
"Beldin mükemmeliyetçidir," dedi ihtiyar omuz silkerek. "Herşeyi kılı kılına hesaplaman gerektiğine inanır, son pula ve tırnağa kadar. Gereksiz tabii, ama inanıyor işte."
"Konuyu değiştirmemiz mümkün mü acaba?" dedi Garion.
Bir gün kadar sonra sahile vardılar. Gökyüzü hâlâ kapalıydı, Doğu Denizi kirli gri bulutların altında öfkeli ve dalgalı görünüyordu. Vardıkları kıyı kara taşlardan oluşan geniş bir şeritti, şurada burada dalgaların getirdiği beyazlaşmış dallar ve ağaç gövdeleri yığılmıştı. Dalgalar köpürerek kıyıyı dövüyor, sonra hüzünlü bir iç çekişle geri çekiliyorlardı. Sert rüzgârda havada asılı duran deniz kuşlarının çığlıkları duyuluyordu.
"Ne tarafa?" diye sordu ipek.
Belgarath etrafına bakınıp, "Kuzeye," dedi.
"Ne kadar yolumuz var?"
"Emin değilim. Çok zaman oldu, ben de tam nerede olduğumuzu bilmiyorum."
"Dünyadaki en iyi kılavuz olduğunu söyleyemeyiz eski dostum," dedi îpek.
"Eee, idare edeceksin artık."
îki gün sonra kara köprüsüne vardıklarında Garion dehşetle ba kaldı. Hiç beklediği gibi değildi bu köprü; karanlık sulardan çıkan parlak, dalgalarla aşınmış beyaz kayalardan oluşan ve ufuktaki karanlık bir lekeye doğru uzanan düzensiz bir kayalıktı sadece. Kuzeyden esen rüzgâr

buz gibiydi ve kutup buzlarının kokusunu taşıyordu. Dalgalar kayaların arasındaki suyun altında kalan mercan kayalıklarında kırıldığından, aralan bembeyaz köpüklerle kaplıydı.
"Bunu nasıl geçeceğiz?" diye söylendi îpek.
"Cezre kadar bekleyeceğiz," dedi Belgarath. "Mercan kayalıklan büyük ölçüde sudan çıkar o zaman."
"Büyük ölçüde ha?"
"Arada bir ıslanacağız tabii. Yola çıkmadan şu kürkleri sökelim giysilerimizden. Cezri beklerken vakit geçirmiş oluruz, hem iyice kokmaya da başlamıştık."
Dalgalarla gelen dallardan oluşan bir yığının arkasına siperlenip, kaskatı kesiymiş, pis kokulu

tavşan kürklerini söktüler giysilerinden. Sonra çantalarından yiyecek bir şeyler çıkanp karınlarını doyurdular. Garion yüzündeki ve ellerindeki boyanın renginin açılmaya başladığını fark etti; arkadaşlarının yüzlerindeki dövmeler de solmaya başlamıştı.
Hava karardı; günleri birbirinden ayıran alacakaranlık, daha bir hafta önce olduğundan epey daha uzundu artık.
"Yaz buralarda neredeyse bitmek üzere," dedi Belgarath, alacakaranlıkta çekilmekte olan bulanık sulardan çıkan kayalara bakarak.
"Suların tam çekilmesine ne kadar kaldı?" diye sordu ipek.
"Bir saat kadar.1"
Beklediler. Rüzgâr arkasına sığındıkları dal yığınını itip kakıyor, sahilin biraz yukansındaki otlan dalgalandırıyordu.
Sonunda Belgarath ayağa kalkarak, "Gidelim," dedi. "Atlan yürüteceğiz. Mercanlar kaygandır, o yüzden bastığınız yere dikkat edin."
ilk kayaların arasındaki mercanlardan geçiş çok fena değildi, ama kıyıdan uzaklaştıkça rüzgâr sorun olmaya başladı. Sık sık rüzgârla savrulan köpüklerle ıslanıyorlardı, arada bir de yüksek bir dalga mercan kayalığının tepesini aşıp bastıkları yeri suyla kaplıyor, onları denize çekiyordu. Su buz gibiydi.
"Medden önce karşıya varabilecek miyiz?" diye bağırdı ipek dalgalann gürültüsünü bastırmaya çalışarak.
"Hayır," diye haykırdı Belgarath. "Büyük kayalardan birinin tepesinde konaklayacağız."
"Hiç hoş bir fikir değil."
"Yüzmek kadar kötü değil en azından."
Suların tekrar yükselmeye başladığını fark ettiklerinde yolun yarısına gelmiş sayılırlardı. Dalgalar artık daha sık aşıyordu mercan kayalıklarını, iri bir dalga Garion'un atının ayağını kaydırdı. Garion ürken hayvanı yeniden ayağa kaldırmak için çabalamaya başladı; o dizginleri çekmeye çalışırken, hayvancağız da kaygan mercanlarda basacak sağlam bir yer bulmaya çalışıyordu. "Duracak bir yer bulsak iyi olur dede," diye haykırdı dalgalann sesini bastırmaya çalışarak. "Biraz' sonra boğazımıza kadar suya batacağız."
"iki ada daha kaldı," dedi Belgarath. "ileride büyük bir ada var."
Mercan kayalığının son bölümü tamamen su altındaydı. Garioal buz gibi suya basınca ürperdi. Kınlan dalgalar mercanın yüzeyini köpükle kapladığı için dibi görmek mümkün olmuyordu. Körükörü-ne, uyuşmuş ayaklanyla dibi yoklayarak ilerlemeye başladı. Dev bir dalga yükselip koltuk altlanna kadar suya batırdı onu; geri çekilirken de yere devirdi. Atının dizginlerine yapışarak bir yandan yuttuğu sulan tükürmeye, bir yandan da ayağa kalkmaya çabaladı Garion.
En sonunda işin zor kısmı bitti. Mercan kayalığının en son kısmında su ayak bileklerine kadar geliyordu sadece. Birkaç dakika sonra, kocaman, beyaz bir kayanın üstüne tırmandılar. Emniyete ulaşınca derin bir nefes aldı Garion. Rüzgâr ıslak elbisenin üstüne yapıştınp iliklerine kadar üşütüyordu o-nu, ama en azından sudan kurtulmuşlardı.
Daha sonra, kayanın öteki tarafına geçtiklerinde, Garion öfkeli karanlık sulann ötesine, karşıdaki alçak, korkutucu görünüşlü sahile baktı. Sahil geride bıraktıklan Morindland'da olduğu gibi siyah çakıldı; gerideki alçak tepeler gri bulutlann altında kapkaranlık görünüf yordu. Hiç hayat belirtisi yoktu, ama toprağın şeklinde bile bir tehdit gizliydi sanki.
"Burası mı?" diye sordu sonunda kısık bir sesle.
Sulann üzerinden karşı sahile bakan Belgarath'ın yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı. "E-vet," diye cevap verdi. "Burası Mallorya."

İkinci Kısım MISHRAKAÇTHULL
SEKİZİNCİ BOLUM
TAÇ, KRALİÇE ISLENA'NIN ilk hatası olmuştu Ağırdı ve hep başını ağrıtıyordu Giymeye karar vermesinin nedeni kendine güvensizlik duygusuydu başta Anheg'ın taht salonundaki sakallı savaşçılar karşısında güçsüz hissediyordu kendini, o yüzden gözle görünür bir otorite simgesi olsun istemişti Şimdi taçsız ortaya çıkmaya bile korkuyordu Her gün tacını giyerken kendini daha kotu hissediyor, Anheg'ın sarayının taht salonuna daha güvensiz giriyordu
Acı gerçek şuydu ki, Çerek Kraliçesi îslena yönetmek için hiç de hazır değildi Kızıl kraliyet rengindeki kaftanını giyip başında sımsıkı oturtulmuş altın tacıyla Val Alorn'dakı kemerli taht salonuna girerek kocasının yokluğunda krallığı kendisinin yöneteceğini ilan edene kadar, hangi elbiseyi giyip saçını nasıl taratacağı dışında bir konuda karar vermışlığı yoktu îslena'nın Şimdi ise ne zaman bir seçim yapmak zorunda kalsa, Çerek'ın kaderi söz konusu oluyordu
Ellerinde bira maşrapalarıyla dev ateş çukurunun çevresinde tembel tembel takılan ya da hasır döşeli yerlerde amaçsızca dolanan savaşçılar hiç yardımcı olmuyorlardı ona Ne zaman taht salonuna girse, bütün konuşmalar anında kesiliyor, herkes ayağa kalkıp ardında bayrak asılı tahta yürümesini izliyordu, ama kimsenin yüzünden gerçek hislerini okumak mümkün değildi Aklı mantığı bir yana bırakıp, bunun sakallar yüzünden olduğuna karar verdi bir ara Yüzü kulaklarına kadar kıllarla kaplı bir a-damın ne düşündüğünü nasıl anlayabilirdi? Trellheım Kontu'nun soğukkanlı eşi Leydi Merel'ın zamanında müdahalesi olmasa, herkesin sakalını kesmesini emredecekti az kalsın
"Yapamazsın îslena," dedi Merel, aceleyle çızıktırdığı kararnamenin altını imzalamaya hazırlanan kraliçenin elinden divitini alarak
"Onlar sakallarına çocukların oyuncaklarına bağlı oldukları gibi bağlı. Sakallarını kestiremezsin onlara."
"Ben Kraliçeyim."
"Onlar sana izin verdikleri sürece. Anheg'e saygılarından kabul ediyorlar seni, o kadar. Eğer gururlanyla oynamaya kalkarsan, seni tahttan indiriverirler." Bu tehdit meselenin hemen kapanması i-çin yetti de arttı bile.
İslena giderek daha çok dayanmaya başlamıştı Barak'ın karısına; çok geçmeden biri yeşiller diğeri kızıllar giyen iki kadın birbirinden ayrılmaz olmuştu, îslena bir pot kırdığında bile, Merel'in buz gibi bakışları özellikle bira fazla kaçırıldığında ortaya çıkar gibi olan saygısızlık gösterilerini durdurmaya yetiyordu. Krallığın günbegün yönetilmesi için gereken kararlan veren kişi Merel olmuştu giderek, îslena tahtında otururken, sarısın bukleleri başını taç gibi örten Merel kararsız kraliçenin görebileceği bir yerde duruyordu mutlaka. Çerek onun yüzündeki ifadelerle yönetiliyordu. Hafif bir gülümseme e-vet demekti, kaş çatma hayır; hafif bir omuz silkmesi ise belki anlamına geliyordu, işler oldukça yolunda gidiyordu böylece.
Ancak Merel'in soğuk bakışlarıyla sindiremediği bir kişi vardı. Beyaz sakallı, dev cüsseli Belar BELGARIAD 5
Başrahibi Grodeg, kaçınılmaz olarak kraliçeyle yalnız görüşmek istedi. Merel toplantı odasından çıktığı anda da îslena kayboldu gitti.
Anheg'in genel seferberlik ilanına rağmen, Ayı Mezhebi üyeleri sefere katılmak için yola çıkmamışlardı hâlâ. Donanmaya sonradan katılma sözleri içten görünüyordu, ama zaman geçtikçe bahaneleri ve mazeretleri gittikçe daha bariz görünmeye başladı, îslena bütün bunların arkasında Grodeg'in olduğunu biliyordu. Krallıktaki eli silah tutan hemen herkes, şu anda Aldur Nehri'nden merkezi Algar-ya'da bulunan Anheg'e katılmak üzere kürek çekmekte olan donanmaya katılmıştı. Val Alorn'daki saray muhafızları bile kır sakallı ihtiyarlarla sakalı yeni bitmiş oğlanlardan oluşuyordu. Bir tek Ayı Mezhebi kalmıştı geride. Grodeg de bu avantajı sonun kadar kullanmakta kararlıydı.
Durumun gerektirdiği gibi kibarca davranıyordu kraliçeye selam verirken, mezhep ile geçmiş ilişkilerinden ise hiç söz etmiyordu, ama yardım önerileri gittikçe daha ısrarlı olmaya başlamıştı, îslena şu ya da bu meseledeki bir önerisine cevap verirken bir an tereddüt etse, bu tereddüdü hemen kabul o-larak yorumlayıp ona göre davranıyordu, İslena yavaş yavaş kontrolü kaybetmeye başlamıştı; arkasındaki mezhepten güç alan Grodeg ise işleri ele alıyordu. Mezhep üyeleri birer birer saraya sızıyor, emirler yağdırıyor, taht odasına yerleşip îslena'nın yönetme çabalarını gülerek seyrediyorlardı.

"Bir şeyler yapmak zorundasın îslena," dedi Merel kesin bir tavırla, kraliçenin özel dairesinde oturdukları bir akşam. Odada bir aşağı biryukan yürüyor, saçlan mum ışığında yumuşak altın gibi parlıyordu; ama yüzündeki ifadede yumuşaklıktan eser yoktu.
"Ne yapabilirim?" diye sızlandı îslena ellerini ovuşturarak. "Hiç açıkça saygısızlık etmiyor, almamı istediği kararlar da hep Çerek'in çıkarına gibi görünüyor." "Yardıma ihtiyacın var îslena," dedi Merel.
"Kimden yardım isteyebilirim ki?" dedi îslena. Nedereyse ağlayacaktı. Leydi Merel yeşil kadife elbisesini düzelterek, "Galiba Porenn'e yazmanın zamanı geldi," dedi. "Ne diyeceğim?" diye sordu îslena yalvarır gibi.
Merel onu köşede, üzerinde parşömen ve mürekkep olan küçük masaya doğru götürerek, "0-tur," dedi. "Söyleyeceklerimi yaz."
Tolnedra elçisi Kont Brador'un çekilmez olduğuna karar verdi Kraliçe Layla. Tombul küçük kraliçe kararlı adımlarla elçinin bir çanta dolusu belgeyle kendisini beklemekte olduğu toplantı odasına yürüyordu.
Koridorlardaki saraylılar o geçerken eğilerek selam veriyorlardı. Tacı her zamanki gibi biraz yana kaykılmıştı, topukları cilalı meşe zeminde şıkırdıyordu. Kraliçe Layla âdetinin aksine, kendisine selam verenleri görmezden geldi. Kibarlık ya da muhabbet vakti değildi şimdi. Tolnedralıyla hesaplaşması gerekiyordu ve zaten yeteri kadar geç kalmıştı bunun için.
Elçi zeytin rengi tenli, alnı açılmaya başlamış, kanca burunlu bir adamdı. Kahverengi kaftanının altın rengi bordürü, Borune hanedanı ile akraba olduğunu belirtiyordu. Kraliçe Layla ile toplantı yapacakları odada, pencerenin yanındaki kocaman, yastıklarla dolu bir koltuğa biraz tembel bir tavırla oturmuştu. Kraliçe içeri girince ayağa fırlayıp, "Asaletmeap," diye mınldanarak eğildi zarif bir tavırla.
"Sevgili Kont Brador," dedi Layla, en çaresiz ve dağınık yüz ifadesini takınarak. "Lütfen oturun. Bütün bu sıkıcı formalitelere gerek duymayacak kadar tanıyoruz birbirimizi." Bir koltuğa çöküp e-liyle kendini yelpazelerken, "Ne kadar sıcak oldu, değil mi?" diye ekledi. "Sendarya'da yaz mevsimi çok güzel oluyor Asaletmeap," dedi kont koltuğuna otururken. "Acaba son toplantımızda size sunduğum ö-nerileri düşünebildiniz mi?"
Kraliçe Layla konta boş boş baktı. "Hangi öneriler Kont Brador?" Küçük bir kız gibi kıkırdadı. "Kusura bakmayın, ama bu günlerde aklımı toparlayamıyorum bir türlü. Ne kadar çok ayrıntı var. Kocam bütün bunları nasıl idare ediyormuş anlayamıyorum doğrusu."
"Camaar limanının yönetimini tartışıyorduk Asaletmeap," dedi kont nezaketle.
EFSUNCUNUN SON OYUNU
"Öyle mi?" Kraliçe bir yandan kontun yüzüne hiç anlamayan bir ifadeyle bakarken, için için de onun yüzünde beliren hafif öfkeye gülüyordu. Daha önceki konuşmalarını tamamen unutmuş numarası yaparak, her defasında baştan başlamak zorunda bırakıyordu adamcağızı. Kontun stratejisinin son ö-neriye doğru adım adım tartışarak ilerlemek olduğunu bildiğinden, her defasında daha önce konuşulanları unutmuş gibi yaparak bu stratejiyi altüst ediyordu. "Bu kadar sıkıcı bir konuya nasıl gelmişiz ki?" diye ekledi sonra.
"Asaletmeap mutlaka hatırlıyordur," dedi kont çok hafif bir öfkeyle. "Tolnedra ticaret gemisi Tol Horb Yıldızı limanda kendisine yanaşacak bir iskele bulunana kadar bir buçuk hafta açıkta demirli beklemişti. Yükünü indirmekte geciktiği her gün bir servete mal oluyordu."
"Bu günlerde her şey o kadar karışık ki," diye içini çekti Sendarya Kraliçesi. "Biliyorsunuz, çalışacak insan kıtlığı var. Savaşa gitmeyen herkes, orduya erzak yetiştirme telaşında. Liman yetkililerine çok sert bir kınama yollayacağım. Başka bir şey var mıydı Kont Brador?"
Brador huzursuz bir tavırla öksürerek, "Asaletmeap böyle bir kınama yazısı göndermişlerdi zaten," dedi.
"Göndermiş miydim?" dedi Kraliçe Layla yapmacık bir hayretle. "Öyleyse her şey yolunda. Demek bana teşekkür etmek için uğradınız." Küçük bir kız gibi gülümsedi. "Ne kadar kibarsınız." Uzanıp adamın elini okşar gibi yaparken, elindeki belgeyi kasten yere düşürdü.
"Ah, ne kadar sakarım," diye haykırarak eğilip konttan önce belgeyi yerden aldı. Sonra koltuğuna oturarak dalgın dalgın rulo halindeki parşömeni yanağına vurmaya başladı.
"Aslında tartışmamız liman yetkililerini kınamaktan biraz daha ileri gitmişti Asaletmeap," dedi Brador, Layla'nın ustalıkla elinden alıverdiği parşömene endişeli bir tavırla bakarak.
"Hatırlarsanız, ben liman yönetiminde Tolnedra'nın size yardımcı olmasını önermiştim. Böyle bir yardımın Asaletme-aplannın sözünü ettiği insan gücü sıkıntısını giderebileceği konusunda anlaşmıştık."

"Ne kadar harika bir fikir," diye haykırdı Layla, tombul, minik yumruğunu heyecanla koltuğunun koluna indirerek. Onun bu sinyali üzerine küçük çocuklarından ikisi, yüksek sesle bağrışarak odaya daldılar.
"Anne!" diye haykırıyordu Prenses Gelda öfkeyle. "Ferna kırmızı kurdelemi çaldı!"
"Çalmadım işte!" diyordu Prenses Ferna. "Onu bana mavi misketlerime karşılık olarak verdin sen."
"Hayır vermedim!" diye haykırdı Gelda. "Verdin işte!" dedi Ferna.
"Çocuklar, çocuklar," dedi Layla. "Annenizin meşgul olduğunu görmüyor musunuz? Sevgili kont sizin hakkınızda neler düşünür sonra?"
"Ama çaldı anne!" dedi Gelda. "Kırmızı kurdelemi çaldı." "Çalmadım bi kere!" dedi Ferna kardeşine dilini çıkararak.
iki kızın arkasından, olayı meraklı gözlerle izleyen Prens Meldig girdi odaya. Layla'nın en küçük çocuğuydu Meldig, elinde bir reçel kavanozu vardı ve yüzü olduğu gibi reçele bulanmıştı.
"Olamaz," diye haykırdı Layla ayağa fırlayarak. "Kızlar, sizin ona göz kulak olmanız gerekiyordu." Reçele bulanmış prensin yanına koşarak, elindeki parşömenle yüzünü silmeye koyuldu. Birden ne yaptığını yeni fark etmiş gibi, "Aman tannm, önemli bir şey miydi bu Kont Brador?" diye sordu Tolnedra elçisine yapış yapış olmuş belgeyi uzatarak.
Brador'un omuzlan çökmüş, yenilgiyi kabullenmişti. "Hayır Asaletmeap," dedi teslimiyetle.
"Değildi. Görüyorum ki Sendarya kraliyet ailesi beni köşeye sıkıştırdı." Ayağa kalkarak, "Belki başka bir zaman konuşuruz bu konuyu," diye mırıldandı selam vererek. "Asaletmeaplarının izniyle." Kapıya döndü.
BELGARIAD 5
"Bunu unutmayın Kont Brador," dedi Layla reçel içindeki parşömeni eline sıkıştırarak.
Odadan çıkan kontun yüzünde şehitlere yakışır bir ifade vardı. Kraliçe Layla, kendisine cin gibi sırıtmakta olan çocuklarına döndü. Kontun iyice uzaklaştığından emin olana kadar onlan yüksek sesle azarladı, sonra yere diz çöküp üçünü de kucakladı kahkahalar içinde.
"Nasıldık anne?" diye sordu Prenses Gelda.
"Harikaydınız," dedi Kraliçe Layla gülmeye devam ederek.
Hadımağası Sadi Sthiss Tor'daki sarayda son bir yıldır hüküm süren medeni hava yüzünden biraz gevşemiş, bunu fırsat bilen meslekdaşlanndan biri de onu zehirletmeye kalkmıştı. Sadi zehirlenmekten hiç hoşlanmıyordu. Panzehirlerin tadı iğrençti ve sonrasında insan zayıf düşüyor, sürekli başı dönüyordu. Bu yüzden Kral TaurUrgas'ın elçisini kabul ederken hoşnutsuzluğunu zorlukla gizleyebiliyordu.
"Murgo Kralı Taur Urgas, Ölümsüz Salmissra'nın hizmetkârı Sadi'yi selamlar," dedi Murgo yerlere kadar eğilerek, Sadi'nin ulusun meseleleriyle ilgilendiği serin, loş çalışma odasına girdiğinde.
"Yılan Kraliçenin hizmetkârı, Angarakların Ejderha Tanrısının sağ kolunun selamına karşılık verir," dedi Sadi ezberden. "Hemen meseleye girebilir miyiz? Şu anda kendimi pek iyi hissetmiyorum da."
"iyileştiğinize sevindim," dedi elçi; yaralı yüzünde hiçbir ifade olmamasına rağmen, yalan söylediği belliydi. "Sizi zehirleyen kişi yakalandı mı?" Bir sandalye çekip Sadi'nin cilalı çalışma masasının başına oturdu.
"Tabii," dedi dalgın dalgın kel kafasını okşayarak.
"idam edildi mi peki?"
"Niye edelim ki? Adam profesyonel, işini yapıyordu sadece."
Murgo şaşkınlıkla ona bakakaldı.
"iyi bir zehirci, ulusal servet sayılır," dedi Sadi. "Her zehirlediklerinde adandan idam etmeye kalksak, geriye kimse kalmaz; oysa ben de birini zehirletmek isteyebilirim."
Murgo elçisi hayretle başını sallayarak, "Sizin bu hoşgörünüzü hiç anlayamıyorum Sadi," dedi bozuk şivesiyle. "Peki ya ona bu işi veren kişi?"
"O başka," diye cevap verdi Sadi. "işvereni şu anda nehrin dibindeki sülükleri eğlendiriyor. Bu resmi bir ziyaret mi, yoksa sağlığımı sormaya mı uğradınız?"
"ikisi de Ekselans."
"Siz Murgolar ekonomik bir ırksınız," dedi Sadi şakayla karışık. "Taur Urgas gene ne istiyor?"
"Alornlar Mishrak aç Thull'u istilaya hazırlanıyorlar Ekselans."
"Duydum. Peki bunun Nyissa ile ne ilgisi var?"
"Nyissalılann Alornlan sevmesi için hiçbir neden yok."

"Murgoları sevmemiz için de bir neden yok," dedi Sadi.
"Riva Kralının ölümünden sonra Nyissa'yı istila eden Alornlardı," dedi Murgo. "Nyissa'nın en ö-
nemli ithalatına pazar sağlayan ise Murgolar."
"Sevgili dostum, lütfen konuya gelin," dedi Sadi bıkkınlıkla kelini ovuşturarak. "Geçmiş kötülükler ya da geçmiş iyilikler temelinde iş görecek değilim. Köle ticaretinin artık bir önemi kalmadı, Alorn istilasının izleri ise asırlar önce silindi gitti. Taur Urgas ne istiyor?"
"Kralım kan dökülmesini önlemek istiyor," dedi Murgo. "Algarya'da toplanan ordunun önemli bir bölümünü Tolnedra lejyonları oluşturuyor. Eğer güney sınırında bir tehdit oluşursa yalnızca bir tehditten bahsediyorum Ran Borune lejyonlarını geri çağıracaktır. Lejyonlardan mahrum kalan Alorn-

lar da bu maceradan vazgeçerler."
"Tolnedra'yı istila etmemi mi istiyorsunuz?" dedi Sadi dehşetle.
"Tabii ki hayır, Lord Sadi. Haşmetmeap bazı güçlerin ülkenizden geçerek Tolnedra'nın güney sınırında bir tehdit oluşturmasına izin vermenizi rica ediyor sadece. Hiç kan dökülmesi gerekmeyecek."
"Nyissalı kanı hariç tabii. Murgo ordusu çekildikten sonra lejyorlar Orman Nehri'ni geçip eşek arılan gibi ülkeme üşüşürler."
"Taur Urgas Nyissa topraklannın bütünlüğünü korumak için geride bir garnizon bırakmaktan memnun olacaktır."
"Hiç şüphem yok bundan," dedi Sadi alayla. "Kralınıza şu aşamada önerisinin kabul edilemez olduğunu bildirin."
"Cthol Murgos Kralı güçlüdür," dedi Murgo sert bir tavırla. "Kendisine zorluk çıkaranları da hiç unutmaz."
"Taur Urgas delinin teki," dedi Sadi lafını sakınmadan. "Alornlarla sorun çıkmasın istiyor ki, 'Zakath ile rahatça uğraşabilsin. Deli olmasına rağmen, Nyissa'nın isteği olmadan buraya bir ordu gönderecek kadar aptal değil ama. Bir ordunun yemek yemesi gerekir, Nyissa ise yiyecek bulmak için uygun bir yer değildir, tarihin de gösterdiği gibi. En güzel meyvanın suyu zehirli olabilir."
"Murgo ordulan yiyeceklerini yanlannda taşırlar," dedi elçi kaskatı bir tavırla.
"Aman ne güzel. Peki içme suyunu nereden bulacaklar? Bu konuşmadan bir sonuç çıkacağını sanmıyorum. Önerinizi Haşmetmeaplarına ileteceğim. Son karan o verecektir tabii ki. Ama onun bu ö-neriyi değerlendirmesi için sürekli bir Murgo istilasından daha ilginç bir şey vadetmeniz gerekir sanıyorum. Başka bir şey var mıydı?"
Murgo yaralı yüzünde öfkeli bir ifadeyle ayağa kalkarak Sadi'ye soğuk bir selam verdi ve konuşmadan odayı terk etti.
Sadi bir süre düşündü. Eğer kartlannı doğru oynarsa, minimum riskle büyük kazanç elde edebilirdi bu durumdan. Algarya'da bulunan Kral Rhodar'a dikkatlice yazılacak birkaç mektup, Nyissa'yı batının dostları arasına katabilirdi. Eğer Rhodar'ın ordusu kazanırsa, Nyissa bundan kârlı çıkardı. Yok eğer batı kaybedecekmiş gibi görünüyorsa, Taur Urgas'ın önerisini kabul ederdi. İki durumda da Nyissa kazanan tarafta olurdu. Bu fikir Sadi'nin çok hoşuna gitmişti. Parlak ipek kaftanını savurarak ayağa kalkıp bir dolaba gitti, içinde lacivert bir sıvı bulunan kristal bir sürahiyi alıp sıvının bir kısmını küçük bir bardağa doldurarak içti. En sevdiği uyuşturucu etkisini hemen gösterdi ve keyifli bir huzur doldurdu içini. Birkaç saniye sonra kraliçesinin karşısına çıkmaya hazırdı. Çalışma odasından çıkıp taht salonun giden loş koridora daldığında gülümsüyordu bile.
Salmissra'nın taht salonu, her zamanki gibi gölgeli tavandan gümüş zincirlerle asılmış yağ kandilleriyle hafifçe aydınlatılmıştı. Hadımlar korosu eskisi gibi kraliçenin huzurunda hayranlıkla diz çökmüş bekliyordu, ama artık övgü sarkılan söylemiyordu. Her tür gürültü Salmissra'yı rahatsız ediyordu ve onu huzursuz etmek de hiç akıllıca bir şey değildi. Yılan Kraliçe gene dev îssa heykelinin altındaki divan gibi tahta kurulmuştu. Aralıksız uyukluyor, kivnm kıvnm gövdesinin kıpırtılanndan, pulun pula sürtünmesinden çıkan o kuru hışırtı duyuluyordu. Ama bu huzursuz uykusunda bile dili sinirli sinirli ağzına girip çıkıyordu durmadan. Sadi tahta yaklaşıp cilalı taş zemine secde ederek bekledi. Kokusu, kraliçesi olan geniş başlı yılana geldiğini haber verecekti.
"Ne var Sadi?" dedi yılan sonunda kuru bir fısıltıyla.

"Murgolar bizimle ittifak yapmak istiyorlar Kraliçem," dedi Sadi. "Taur Urgas Tolnedra lejyonlannı Thull sınınndan çekmek için Ran Borune'yi güneyden tehdit etmek istiyor."
"ilginç," dedi kraliçe kayıtsız bir tavırla. Kıvnmlan hışındayarak, ölü gözleriyle Sadi'ye baktı. "Sen ne diyorsun?"
BELGARIAD 5
"Tarafsızlıktan zarar gelmez Kutsal Salmissra," diye cevap verdi Sadi. "Hangi tarafla olursa olsun ittifak için henüz erken."
Salmissra dönüp rengârenk başını seyretti tahtın yanındaki aynada. Pullan kadar parlak olan tacı hâlâ başındaydı. Düi kıpırdadı ve cam gibi gözlerle aynaya baktı. "Nasıl istiyorsan öyle yap Sadi," dedi umursamayan bir sesle.
"Hallederim Kraliçem," dedi Sadi yüzünü yere yapıştırıp gitmeye hazırlanarak.
"Artık Torak'a ihtiyacım yok," dedi kraliçe gözlerini aynadan ayırmadan. "Polgara o işi halletti."
"Evet Kraliçem," dedi Sadi ifadesiz bir sesle, kalkmaya hazırlanarak.
Salmissra dönüp ona baktı. "Kal biraz Sadi. Kendimi yalnız hissediyorum."
Sadi hemen cilalı yere çöktü yeniden.
"Bazen çok tuhaf rüyalar görüyorum Sadi," diye tısladı yılan. "Çok tuhaf rüyalar. Bir şeyler hatırlıyorum sanki, kanım sıcakken, bir kadınken olan şeyler. Tuhaf fikirler giriyor rüyalarıma, tuhaf ihtiraslar." Tekrar Sadi'ye baktı başının renkleri parlayarak, sivri yüzünü ona uzattı. "Gerçekten öyle miydim Sadi? Her şey bir duman perdesinin arkasında sanki."
"Zor zamanlardı Kraliçem," diye cevap verdi Sadi içtenlikle. "Hepimiz için."
"Polgara haklıydı aslında," diye devam etti fısıltı. "O ilaçlar yakıp tutuşturuyordu beni. Böylesi daha iyi galiba ihtiras yok, açlık yok, korku yok." Tekrar aynaya döndü. "Gidebilirsin artık Sadi."
Sadi ayağa kalkıp kapıya döndü.
"Ha, Sadi."
"Evet Kraliçem?"
"Eğer o zamanlar seni yorduysam, üzgünüm."
Sadi kraliçeye bakakaldı.
"Çok değil tabii, ama biraz." Tekrar aynasına döndü.
Sadi kapıyı ardından kapatırken titriyordu. Bir süre sonra Issus'u çağırttı. Hırpani, tek gözlü kiralık katil hadımağasmın çalışma odasına girerken biraz çekiniyor gibiydi, yüzü ise kaygılıydı.
"Gel Issus," dedi Sadi sakin bir tavırla.
"Kin tutmuyorsundur umanm," dedi Issus endişeyle, yalnız olduklarından emin olmak için etrafına bakınarak. "Kişisel bir şey değildi."
"Tabii, Issus," dedi Sadi. "Sen sadece görevini yapıyordun."
"Nasıl fark ettin?" diye sordu Issus profesyonel bir merakla. "Çoğu kişi zehirlendiğini anlayana kadar, panzehirin fayda etmeyeceği yere gelmiş olur."
"Senin karışımın çok hafif bir limon tadı bırakıyor," diye cevap verdi Sadi. "Ben bunları anlama konusunda eğitimliyim."
"Yaa," dedi Issus. "Bu konuda çalışmam lazım. Onun dışında çok iyi bir zehir çünkü."
"Mükemmel bir zehir Issus," dedi Sadi. "Şimdi seni çağırtma nedenime geleyim. Kurtulmak istediğim biri var."
Issus'un tek gözü parladı ve ellerini ovuşturdu. "Her zamanki fiyat, değil mi?"
"Taba"
"Kim?"
"Murgo elçisi."
Bir an için yüzü bulutlandı îssus'un. "Ulaşması güç olacak," dedi kafasını kaşıyarak.
"Sen yolunu bulursun. Bu konuda sana güvenim sonsuz."
EFSUNCUNUN SON OYUNU
"En iyisiyimdir," dedi issus hiç tevazu göstermeden.
"Elçi beni ertelemek istediğim bazı görüşmelere zorluyor," diye devam etti Sadi. "Onu ansızın kaybedersek, işler biraz kolaylaşır."
"Açıklaman gerekmez Sadi," dedi Issus. "Niye öldürülmesini istediğini bilmem gerekmiyor."
"Ama nasıl yapacağını bilmelisin. Çeşitli nedenlerle bu ölümün çok doğal görünmesini istiyorum. Adamın ve evindeki birkaç kişinin bir çeşit ateşli hastalıktan ölmesini sağlayabilir misin? Bulaşıcı bir hastalıktan?"

Issus kaşlannı çatarak, "O biraz zor," dedi. "Böyle şeyler kontrolden çıkabilir. Bütün bir mahalleyi hasta edebiliriz. Sağ kalan da pek az olur."
Sadi omuz silkerek, "Bazen fedakârlık gerekebilir," dedi. "Yapabilir misin?"
Issus başıyla onayladı ciddi bir tavırla.
"Sen işini gör öyleyse, ben de Kral Taur Urgas'a bir taziye mektubu yazayım."
Kraliçe Silar Algar Kalesinin büyük salonunda dokuma tezgâhının başına oturmuş, parmaklan mekiği ileri geri hareket ettirirken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Duvarın yukanlanndaki dar pencerelerden güneş ışığı içeri doluyor, ince uzun salonu altın rengine boyuyordu. Kral ÇoHag ve Het-tar Kale'den ayrılmış, doğu sıradağlarının dibinden birkaç fersah beride koca bir kamp yeri hazırlamaktaydılar, batıdan gelen Alorn, Arend, Sendar ve Tolnedra ordusu için.
Hâlâ krallık sınırları içinde olmasına rağmen, ÇoHag yetkilerini resmi olarak karısına devretmiş, bütün Kabile Şeflerinden bu konuda bir bağlılık yemini almıştı.
Algarya kraliçesi sessiz bir kadındı, sakin yüzü duygularını ele vermezdi hiç. Bütün hayatını geri planda kalarak geçirmişti, o kadar ki insanlar onun varlığını bile fark etmezlerdi. Ama gözlerini ve kulaklarını açık tutmuştu hep. Ayrıca sakat kocası da bütün sırlarını ona açardı. Sessiz, siyah saçlı kraliçe bütün olup bitenlerden haberdardı kısacası.
Algarya başrahibi Elvar, beyaz cübbesi içinde kasılarak dikilmiş, pratikte bütün iktidarı kendisine geçirecek bir dizi kararnameyi okumaktaydı kraliçeye. Arada bir küçümseyen bir tavırla durup bazı maddeleri açıklıyordu.
"Bu kadar mı?" diye sordu Silar, adam okumayı bitirdiğinde.
"Gerçekten de en iyisi böyle Asaletmeap," dedi Elvar havalı bir tavırla. "Kadınların yönetmek i-çin uygun olmadığını bütün dünya bilir. Kalem ve mürekkep getirteyim mi?"
"Biraz dur Elvar," dedi kraliçe sükûnetle, ellerini tezgâhından ayırmadan. "Ama..."
"Birden aklıma tuhaf bir şey geldi," dedi Silar adamın yüzüne bakarak. "Algarya'daki Belar Başrahibisin, ama Kale'den hiç çıkmıyorsun. Biraz tuhaf değil mi bu?"
"Asaletmeap, görevlerim beni..."
"Esas görevin halka, Belar'ın çocuklarına karşı değil mi? Kalbin dışarıda, kabilelerin yanında bulunup çocukların dinsel eğitimine göz kulak olmak için yanıp tutuşurken, seni burada, sarayda tutmamız çok bencilce bir davranış."
Elvar ağzı açık bakakaldı kraliçeye.
"Bütün diğer rahipler de," diye devam etti Silar. "Hepsi Kale'de toplanıp idari işlerle uğraşıyorlar. Bir rahip böyle işlerde harcanamayacak kadar değerlidir. Bu durumu hemen düzeltmemiz gerekiyor."
"Ama..."
"Hayır Elvar. Kraliçe olarak görevim çok açık. Algarya çocukları her şeyden önce gelmeli. Seni Kale'deki tüm görevlerinden affediyorum, böylece esas görevine dönebilirsin." Ansızın gülümsedi. "Sa-

na kendi ellerimle bir seyahat planı bile çıkarırım." Bir süre düşündükten sonra, "Zaman kötü," diye ekledi. "O yüzden sana refakatçi vermeliyim; kendi kabilemden güvenilir adamlar. Böylece yolculuklarının ve vaazlarının dışarıdan gelen rahatsız edici haberlerle kesintiye uğramamasını sağlarız." Tekrar a-dama baktı. "Hepsi bu kadar Elvar. Gidip eşyalarını toplasan iyi olacak. Herhalde geri dönmen birkaç mevsim alacaktır."
Belar Başrahibi boğulur gibi sesler çıkarıyordu.
"Ha, bir şey daha," dedi kraliçe dikkatle yeni bir yumak ipliği seçip ışığa tutarak. 'Yıllardır sürülerin doğru dürüst bir sayımı yapılmadı. Ne de olsa oralarda olacağına göre, Algarya'daki tüm buzağıların ve tayların da bir dökümünü istiyorum. Arada bir bir rapor gönderirsin bana, değil mi?" Dokumasına dönerek, "Gidebilirsin Elvar," dedi yumuşak bir sesle, başını bile kaldırmadan. Öfkeden titreyen Başrahip yol tutsaklığının hazırlıklarını yapmak için salondan çıktı.
imparator XXIII. Ran Borune Hazretlerinin Başmabeyincisi LonMorin, imparatorun özel bahçesine girerken içini çekti. Bir nutuk daha dinleyecekti kuşkusuz, Morin bu nutku en az on kere duymuştu, imparator bazen kendini tekrarlama konusunda çok yetenekli olabiliyordu. Ama Ran Borune tuhaf bir ruh halindeydi. Kel, atmaca burunlu, ufak tefek imparator, düşünceli bir tavırla ağaç gölgesindeki bir koltuğa oturmuş, kanaryasının ötüşünü dinliyordu. "Biliyor musun Morin," dedi imparator kısacık biçilmiş çimlerden kendisine yaklaşan mabeyincisine, "bir

daha hiç konuşmadı. Bir tek Polgara'nın geldiği gün konuşmuştu." Altın rengi minik kuşa hüzünlü gözlerle baktı, i-çini çekti. "Bu alışverişte kaybeden ben oldum galiba. Polgara bana bir kanarya verdi, karşılığında da Ce'Nedra'yı aldı." Güneşli bahçesine ve bahçenin çevresindeki serin, mermer duvarlara bakü. "Morin, bana mı öyle geliyor, yoksa saray gerçekten soğuk ve boş mu artık?" Tekrar dalıp boş gözlerle biraz ö-tedeki kızıl güllere bakmaya başladı.
Derken imparator tuhaf bir ses çıkardı; Lord Morin yeni bir kriz mi geliyor korkusuyla hemen doğrulduysa da, böyle bir şey yoktu ortada. Tersine, Morin Ran Borune'nin gülmekte olduğunu fark etti. "Beni nasıl kandırdığını gördün, değil mi Morin?" diyordu imparator gülerek. "Bana kasten kriz geçirtti. Ah bir erkek olsaydı! Tolnedra tarihindeki en büyük imparator olurdu." Ce'Nedra'nın kurnazlığına duyduğu hayranlığı gizleyemeyen Ran Borune açık açık gülüyordu artık.
"Ne de olsa sizin kızınız Haşmetmeap," dedi Lord Morin.
"Daha on altısındayken topladığı ordunun büyüklüğüne bak," dedi imparator. "Ne harika bir çocuk!" Tol Honeth'e döndüğünden beri yakasını bırakmayan huysuzluğu ansızın geçmiş gibi görünüyordu. Bir süre sonra gülmesi kesildi ve küçük, parlak gözlerini kurnaz bir ifadeyle kısarak, "Benden çaldığı lejyonların başında profesyonel subaylar olmazsa, kısa zamanda dağılırlar," dedi.
"Bence o Ce'Nedra'nın sorunu Haşmetmeap," diye cevap verdi Morin. 'Ya da Polgara'nın."
"Hmm..." dedi imparator kulağını kaşıyarak. "Bilmiyorum Morin. Oradaki durum pek açık değil." Başmabeyincisine baktı. "General Varana'yı tanıyor musun?"
"Anadile Dükünü mü? Tabii Haşmetmeap. Mesleğini çok iyi yapan bir adamdır. Sağlam, iddiasız, son derece zeki."
"Ailenin de eski bir dostudur," dedi Ran Borune. "Ce'Nedra onu tanır ve tavsiyesini dinler. Varana'yla bir görüşsene Morin. Belki de izin alıp Algarya'ya giderek durumu bir gözden geçirmek ister."
"Tatil fikrinden çok hoşlanacağından eminim," dedi Lord Morin. 'Yaz vakti kışla hayatı çok sıkıcı olur."
"Bir öneri benimki sadece," dedi imparator. "Tabii savaş bölgesindeki varlığı kesinlikle gayri resmi olacak."
"Tabiatiyle Haşmetmeap."
"Ama birkaç öneride bulunacak olursa, ya da lejyonlara biraz önderlik ederse bizim kesinlikle bundan haberimiz olmaz, değil mi? Sonuç olarak bir sivilin boş vakitlerinde ne yaptığı bizi hiç ilgilendir-

mez.
"Kesinlikle Haşmetmeap."
imparator keyifle sırıttı. "Bu hikâyeden hiç ayrılmayacağız değil mi?"
"Asla Haşmetmeap," diye cevap verdi Morin ciddi bir ifadeyle.
Drasniya veliahtı gürültüyle annesinin kulağına geğirdi, sonra da omuzunda uykuya dalıverdi. Kraliçe Porenn oğluna gülümseyerek beşiğine yatırdı ve koltukta oturan belirsiz giyimli, zayıf adama döndü yeniden. Sıska adam "Cirit" takma adıyla tanınırdı. Cirit, Drasniya istihbarat örgütünün başıydı ve Porenn'in en yakın danışmanlarından biriydi.
"Her neyse," diye sözüne devam etti Cirit, "Tolnedralı kızın ordusu Kale'den iki günlük mesafede. Sıradağların tepesine Çerek gemilerini çıkaracak tertibatı kuran mühendisler işlerini vaktinden önce bitirecek gibi görünüyorlar; Çerekler ise gemileri Aldur Nehri'nin doğu kıyısından karaya çıkarmak üzereler."
"Her şey yolunda gidiyor öyleyse," dedi kraliçe pencerenin yanındaki cilalı masasına oturarak.
"Arendiya'da biraz sorun var," dedi Cirit. "Her zamanki pusular ve kavgalar, hiçbiri ciddi sayılmaz. Kraliçe Layla Tolnedralı Brador'un elini ayağını bağlamış durumda, adamcağızın Sendarya'da bulunup bulunmaması bile fark etmiyor artık." Sivri çenesini kaşıdı. "Sthiss Tor'dan tuhaf haberler geliyor. Murgolar bir pazarlığa girmeye çalışıyorlar, ama elçileri durmadan ölüyor. Sadi'ye yakın birilerinden tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Bakalım... Başka ne vardı? Ha, Honethler sonunda bir aday çevresinde birleştiler; kibirli, küstah eşşeğin teki, Tol Honeth'deki herkesle de arası bozuk. Tacı ona satın almaya çalışacaklar, ama bir imparator olmayı becermesi mümkün değil. Bütün paralarını da harcasalar, onu tahta çıkaramazlar. Galiba bu kadar Asaletmeap."
"Val Alorn'dan, îslena'dan bir mektup geldi," dedi Kraliçe Porenn.

"Evet Asaletmeap," dedi Cirit kibar bir tavırla. "Biliyorum."
"Cirit, gene mektuplarımı mı okuyorsun?" dedi Porenn öfkeyle.
"Dünyada olup bitenleri yakından izlemeye çalışıyorum sadece Porenn."
"Bunu yapmamanı söylemiştim sana."
"Ama seni dinleyeceğimi sanmıyordun, değil mi?" Biraz şaşırmış gibiydi Cirit.
"Seninle başa çıkılmaz," dedi Porenn gülerek.
"Tabii ki öyle. işim bu."
"Islena'ya yardım edebilir miyiz?"
"Birkaç kişiyi bu işle görevlendireceğim," diye teminat verdi Cirit. "Trellheim Kontunun karısı Merel üzerinden çalışabiliriz. Olgunlaşma belirtileri gösteriyor, îslena'ya da çok yakın."
"Kendi istihbarat servisimize de bir göz atsak iyi olur," dedi Porenn. "Ayı Mezhebi ile bağlantısı olabilecek herkesi belirleyelim. Tedbir almamız gereken bir zaman gelebilir."
Cirit başıyla ona katıldığını belirtti.
Kapı hafifçe çalındı. "Evet?" dedi Porenn.
Kapı aralandı ve bir hizmetkâr başını içeri uzatarak, "Özür dilerim Asaletmeap," dedi. "Ama burada Yarblek adlı bir Nadrak tüccar var. Sizinle som balığı akını hakkında konuşmak istiyormuş." Hizmetkâr şaşkınlık içindeydi.
Porenn koltuğunda dikleşerek, "içeri yolla onu," dedi. "Hemen."
BELGARIAD 5
DOKUZUNCU BOLUM
NUTUKLAR BİTMİŞTİ. Prenses Ce'Nedra'ya o kadar acı veren konuşmalar işlerini görmüşlerdi, o yüzden de prenses olayların merkezinden giderek uzaklaşmaktaydı. Once önündeki günlerin müthiş bir özgürlük getireceğine inanmıştı. Günde ikiüç kere büyük kalabalıklar karşısında konuşmanın getirdiği korkunç gerginlik yoktu artık. O sinirli yorgunluk kaybolmuştu, artık gecenin ortasında titreyerek, dehşet içinde uyanmıyordu. Bir hafta kadar bu özgürlüğün keyfini çıkardı, sonra sıkılmaya başladı tabii.
Arendiya'da ve kuzey Tolnedra'da topladığı ordu, bir deniz gibi ilerliyordu Ulgoland sınırlarında. Parlak güneşte zırhları ışıyan, uzun mızlaklannın ucundan rengârenk sancakları dalgalanan Mim-bre şövalyeleri ordunun başını çekiyordu. Onların arkasında Ce'Nedra'nın piyadeleri yumuşak, yeşil tepelere yayılmıştı: Sendarlar, Asturyalılar, Rivalılar ve biraz da Çerek. Merkezde ise ordunun çekirdeğini oluşturan Tolnedra imparatorluk Lejyonları geliyordu; Kızıl sancakları dalgalanarak ve miğferle-rindeki beyaz tüyler uygun adım salınarak yürüyorlardı, ilk günlerde böyle bir dev ordunun başında komutan olarak doğuya yürümek çok heyecan verici olmuştu, ama bu yenilik hissi de zamanla geçti.
Prenses Ce'Nedra'nın giderek komuta merkezinden uzaklaşması kendi hatasıydı aslında. Verilecek kararların çoğu lojistikle ilgiliydi artık: Ordugâh kurulacak yerlerin seçimi, sahra mutfakları filan. Ce'Nedra bu konulan tartışmaktan sıkılıyordu, oysa ordunun yürüyüş hızını tayin eden şeyler de bunlardı.
Ansızın, herkesi hayrete düşüren bir şekilde, Sendarya Kralı Fulrach ordunun mutlak kumandanı olmuştu. Her gün ne kadar yol alacaklarına, nerede dinleneceklerine ve kampı nereye kuracaklarına karar veren hep oydu. Bu yetkiyi erzak arabalarının sahibi olmasından alıyordu. Daha kuzey Aren-diya'dan geçerlerken tıknaz Sendarya hükümdarı, Alorn krallarının askerlerin tayını için yaptıkları kabataslak planlara bakmış, eleştirel bir tavırla başını sallamış ve seferin bu yanının sorumluluğunu üstlenmişti. Sendarya bir tarım ülkesiydi, erzak depolan da ağzına kadar doluydu. Üstelik belirli mevsimlerde Sendarya yollan arabalarla dolup taşardı. Kral Fulrach gündelik bir iş yaparmış gibi birkaç emir vermiş, ve kervanlar dolusu yüklü araba Arendiya'dan Tolnedra'ya geçmiş, sonra da doğuya dönerek ordunun peşine takılmıştı. Ordunun hızını bu gıcırdayan yük arabalan belirliyordu.
Ulgo dağlannın eteklerinde birkaç gün ilerlemişken, Kral Fulrach'ın otoritesinin gücü ortaya çıktı.
"Fulrach," dedi Drasniya Kralı Rhodar, Sendar Kralı mola verilmesini işaret ettiğinde. "Bundan daha hızlı ilerlemezsek, doğu yamaçlanna varmak bütün yazımızı alacak."
"Abartıyorsun Rhodar," dedi Fulrach sakin bir tavırla. "Gayet iyi gidiyoruz. Erzak arabalan a-ğır, hayvanlann saat başı dinlenmesi lazım."
"imkânsız," dedi Rhodar. "Hızı artıracağım."
"Sen bilirsin tabii," dedi kahverengi sakallı Sendar omuz silkip Rhodar'ın dev göbeğine bakarak. "Ama hayvanlan bugün yorgunluktan devirirsen, yann yemek yiyemezsin."

Bu da tartışmayı sona erdirdi.
Ulgoland'ın sarp dağgeçitlerinde hızlan daha da azaldı. Ce'Nedra bu sık ormanlar ve sarp ka-

yalar ülkesine girerken heyecanlıydı. Geçen kış onu çok korkutmuş olan Eldrak Grul ile yapılan dövüşü, Algrothlann saldırısını ve Hrulgini çok iyi hatırlıyordu. Ancak Ulgo dağlanndaki canavarlann pek a-zıyla karşılaştılar. Ordunun büyüklüğü yaratıkları uzaklaştırmış olmalıydı. Vo Mandor Baronu Mando-rallen, pek az canavara rastladıklarını bildirirken biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.
"Belki de kuvvetlemizin bir gün kadar önünde ilerlersem, bu hayvanlann daha vahşi olanlann-dan birkaçıyla çarpışma imkânı bulurum," dedi bir akşam ateşe dalgın dalgın bakarak.
"Hiç rahat duramıyorsun, değil mi?" dedi Barak.
"Vazgeç Mandorallen," dedi Polgara şövalyeye. 'Yaratıklar bize zarar vermiyor, ayrıca onlara dokunmazsak Ulgo Gorimi de memnun olur."
Mandorallen için çekti.
"Hep böyle midir?" diye sordu Anheg Barak'a merakla.
"Tahmin bile edemezsin," diye cevap verdi Barak.
Rhodar, Brand ve Anheg'in bütün şikâyetlerine rağmen, Ulgoland'dan yavaş geçmeleri, askerin gücünü korumuştu; Algarya ovasına indiklerinde hayret verici derecede sağlamdı ordu.
"Algaya Kalesine gideceğiz," dedi Kral Rhodar, ordu son geçidi de aşıp otlaklara yayılırken.
"Toparlanmamız lazım, ayrıca mühendisler hazır olmadan yamaca varmamızın da bir anlamı yok. Yarın tepesinden bakan her Thulla ordunun büyüklüğünü bildirmemiz de gerekmiyor."
Böylece ordu adım adım Algarya'dan geçerek ilerlerken, ardında bir mil genişliğinde ezilmiş otlardan bir yol bıraktı. Dev sığır ve at sürüleri bir süre için otlamayı bırakıp hafif bir hayretle geçen kalabalığı izliyor, sonra atlı Algarların gözetiminde yeniden otlamaya dönüyorlardı.
Güney Algarya'nın ortasındaki Dev Kale'nin çevresinde kurulan kamp, millerce ötelere uzanıyordu; gözcü ateşleri ise neredeyse yıldızların yerdeki yansımaları gibiydi. Prenses Ce'Nedra burada ordunun gündelik komutasından daha da uzaklaşmış buldu kendini. Saatleri sıkıntıyla doluydu. Raporlar alıyordu tabii. Sıkı bir eğitim programı hazırlanmış ve böylece yalnızca büyük kısmı profesyonel asker olmayan ordunun eğitimi sağlanmakla kalmamış, disiplin sorunu yaratan işsiz güçsüzlüğün de önüne geçilmişti. Her sabah, mizah duygusu yanından bile geçmemiş olan asık yüzlü Sendar Baronu Albay Brendig, bir önceki günkü eğitimin sonuçlarını bütün ayrıntılarıyla anlatıyor, ayrıca da Ce'Nedra'ya çok sevimsiz gelen başka bir sürü ayrıntıya da giriyordu.
Bir sabah Brendig çekildikten sonra Ce'Nedra sonunda patladı. "Eğer bir kere daha 'kanalizasyon' lafı duyarsam bağıracağım," dedi Adara ile Polgara'ya. Odasında bir aşağı bir yukarı yürüyor, kollarını sallayıp duruyordu.
"Bu büyüklükteki bir ordu için çok önemli bir şey bu Ce'Nedra," dedi Adara sakin bir sesle.
"Ama durmadan bunun sözünü etmesi şart mı? iğrenç bir şey bu."
Küçük şanssın Emanet'e sabırla ayakkabılarını bağlamayı öğretmeye çalışan Polgara başını kaldırıp Ce'Nedra'nın ruh halini bir bakışta kavradı ve bir öneri yaptı hemen: "Siz genç hanımlar, atlarınıza atlayıp bir dolaşmaya çıksanıza. Biraz temiz hava ve idman çok iyi gelecektir."
Sarışsın Mimbreli arkadaşları Ariana'yı bulmaları fazla zaman almadı. Nerede arayacaklannı çok iyi biliyorlardı çünkü. Onu Lelldorin'i hayal etmekten kurtarmaları biraz daha zaman aldı. Lelldo-rin kuzeni Torasin'in yardımıyla bir grup Arendiyalı serfe okçuluğun temel ilkelerini öğretmeye çabalıyordu. Ateşli, genç bir Asturyalı yurtsever olan Torasin orduya geç katılmıştı. Ce'Nedra'nın anladığı kadarıyla iki genç arasında nahoş bazı olaylar olmuştu, ama sonunda savaş ve zafer hayali dayanılama-yacak kadar çekici gelmişti Torasin'e. Delikanlı atını çatlatana kadar koşturup batı Ulgoland dağlannın eteklerinde orduya yetişmişti. Lelldorin ile barışmaları çok duygusal olmuştu, şu anda da birbirlerine her zamankinden daha yakındılar. Ariana'nın gözü ise Lelldorin'den başkasını görmüyordu. Ona bakarken gözlerinde o kadar müthiş bir hayranlık beliriyordu ki, korkutucuydu.

Yumuşak deri Algar binici giysilerine bürünen üç kız, parlak sabah güneşinde kamptan ayrıldılar. Peşlerinde kaçınılmaz olarak Riva Vekilharcının küçük oğlu Olban ve bir muhafız birliği vardı. Ce'Nedra Olban'ı ne yapacağını bilemiyordu bir türlü. Arendiya ormanında pusu kurmuş bir Murgo Ce'Nedra'ya suikast yapmaya kalkışalı beri, genç Rivalı kendisini onun kişisel

muhafızlarının başı ilan etmişti ve hiçbir şey onu bu görevden vazgeçiremiyordu. Her nedense, bu işi yaptığı için kraliçesine müteşekkir gibiydi; Ce'Nedra onu vazgeçirmenin tek yolunun bağlamak olduğundan emindi.
Sıcak, bulutsuz bir gündü; mavi gökyüzü uzun otlann rüzgârda salındığı uçsuz bucaksız Algarya ovası boyunca uzanıyordu. Kampın görüş alanından çıktıklannda bir sevinç kapladı Ce'Nedra'nın içini. Kral ÇoHag'ın kendisine hediye ettiği beyaz bir ata binmişti sabırlı, iyi huylu Asil adında bir attı bu. Asil pek uygun bir isim değildi aslında, çünkü pek tembel bir attı bu. Yumuşak başlılığının esas sebebi de yeni sahibinin çok ufak tefek olması, ona hiç ağırlık yüklememesiydi. Üstelik, sevgi gösterileri hep a-bartılı olan Ce'Nedra atı sürekli pışpışlıyor, ona durmadan elmalar ve şekerler veriyordu. Az çalışıp çok yiyen Asil de gözle görülür biçimde şişmanlamaya başlamıştı.
Yanında iki arkadaşı, peşinde de genç Olban, prenses tombul, beyaz atına atlayıp çayırlara doğru sürmeye başladı. Bu gezinti ona müthiş bir özgürlük hissi vermişti.
Büyük, eğimli bir tepenin eteklerinde atlannı dizginleyip biraz dinlendirdiler. Göğsü körük gibi inip kalkmakta olan Asil omuzunun üstünden hanımına sitemle bakıyordu, ama Ce'Nedra kalpsiz bir tavırla bu sessiz şikâyeti görmezden geldi. "Atla gezmek için ne güzel bir gün,"dedi hevesle.
Ariana içini çekti.
"Haydi, haydi," dedi Ce'Nedra gülerek. "Lelldorin kaçmıyor Ariana; erkeklere arada bir kendimizi özletmek iyidir."
Ariana sıcak bir tavırla gülümsedi, ama hemen ardından yine içini çekti. "Bizim onları özlememiz o kadar iyi değil ama," dedi sonra çok ciddi bir yüzle. "Bu harika koku da ne?" dedi Ce'Nedra ansızın.
Adara pürüzsüz yüzünü havaya kaldırıp hafifçe esen rüzgârı kokladı, sonra tam olarak nerede bulunduklarını anlamak ister gibi hızla etrafına bakındı. "Beni izleyin," dedi sesinde alışılmadık bir emir verme tonuyla, sonra atını tepenin öteki tarafına doğru sürdü. Tepenin yukarılarına doğru, alçak koyu yeşil çalılardan oluşan bir küme, uçuk lavanta rengi çiçeklerle kaplıydı. Bir mavi kelebek sürüsü, heyecanlı bir bulut gibi kaplamıştı çiçeklerin üstünü. Adara hiç durmadan atını tepeye sürdü ve çiçeklerin yanında yere atladı. Sonra hafif bir çığlık atarak, saygıyla diz çöktü ve çalıları kucaklamak ister gibi kollarıyla sardı.
Ce'Nedra yaklaştığında sevgili dostunun gri gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu fark etti, ama yüzü gülümsüyordu. "Neyin var Adara?" diye sordu.
"Benim çiçeklerim bunlar," dedi Adara çınlayan bir sesle. "Bu kadar çabuk büyüyüp yayılacaklarını tahmin etmemiştim."
"Nasıl yani?"
"Bu çiçeği geçen kış Garion yarattı sadece benim için. Bir tane vardı, sırf bir tane. Onun elinde yoktan varolduğunu gördüm. Unutmuştum çoktan. Bakın bir mevsimde nasıl da çoğalmışlar."
Ce'Nedra'nın içi kıskançlıkla burkuldu. Garion ona bir çiçek yaratmamıştı hiç. Eğilip lavanta rengi tomurcuklardan birini çalıdan kopardı biraz sertçene bir hareketle. 'Yana yatık," dedi burnunu çekip eleştirel bir tavırla çiçeği inceleyerek. Ama daha söz ağzından çıkar çıkmaz da pişmanlıkla dudağını ısırdı.
Adara kırgın bir tavırla baktı yüzüne.
"Şaka yapıyordum Adara," dedi Ce'Nedra telaşla, sahte bir kahkaha atarak. Elinde olmadan, çiçekte bir kusur arıyordu hâlâ. Elindeki yana yatık tomurcuğu kokladı. Kokusu bütün dertlerini alıp gö-

türüyor, içini açıyordu.
Ariana da atından inmiş çiçeklerin güzel kokusunu içine çekmekteydi, ama kaşları da hafifçe çatıktı. "Bu tomurcuklardan biraz toplayabilir miyim Leydi Adara?" diye sordu. Kanaatimce bu güzel yapraklarda gizlenmiş tuhaf bir hususiyet olabilir. Belki Leydi Polgara alakalanır bunlarla, belki de benim şifalı otlar hakkındaki malumatımın görmeye yetmediği şifalı bir veçheleri vardır."
Ce'Nedra her zamanki gibi kırdığı potu tamir etmek için karşı yönde aşırıya kaçıp, "Harika!" diye haykırdı ellerini çırparak. "Senin çiçeğinin çok faydalı bir ilaç olduğu ortaya çıkarsa ne güzel olur, değil mi Adara? Mucizevi bir tedavi gibi mesela. O zaman adına 'Adara Gülü' deriz ve hastalar da adını hep şükranla anar."
"Güle pek benzemiyor Ce'Nedra," dedi Adara.

"Saçma," dedi Ce'Nedra kayıtsız bir tavırla. "Ben kraliçe değil miyim? Gül diyorsam güldür. Çiçekleri hemen Leydi Polgara'ya götürelim." Çiçekleri yeyip yememe konusunda karar vermeye çalışırmış gibi duran tombul atına dönerek, "Haydi Asil," dedi prenses abartılı bir tavırla. "Dörtnala Kale'ye."
Asil "dörtnala" lafını duyunca gözle görülür biçimde irküdi.
Polgara çiçekleri dikkatle inceledi, ama prensesi ve arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratarak, tıbbi değerleri hakkında acele bir karara varmaktan kaçındı. Hevesi biraz kırılan küçük prenses de o-dasına ve görevlerine geri döndü.
Odasında Albay Brendig'i kendisini bekler buldu. Ce'Nedra Albay Brendig'in hayatta gördüğü en pratik adam olduğuna karar vermişti. Hiçbir ayrıntıyı önemsememezlik etmiyordu Albay. Başka birinde kılı kırk yarmak olarak görünebilirdi bu özellik, ama Brendig'in büyük şeylerin aslında küçük şeylerin bir araya gelmesinden oluştuğuna olan inancı, onun bu ayrıntılara önem verme huyuna sakin, ağırbaşlı bir yan kazandırıyordu. Kampın her yerinde her an mevcuttu sanki, onun geçtiği yerlerde çadır ipleri gerginleştiriliyor, malzeme yığınları düzenleniyor, ceketler ilikleniyordu.
"Umanm Haşmetmeapları gezilerinden memnun kalmışlardır," dedi Albay Ce'Nedra içeri girerken eğilip selam vererek.
"Sağolun Albay Brendig," dedi prenses. "Haşmetmeapları memnun kaldılar." Ce'Nedra dalgacı bir ruh halindeydi ve bu ciddi yüzlü Sendarı iğnelemek de hep hoşuna gidiyordu.
Albay Brendig'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirir gibi oldu, ama sonra hemen günlük raporuna geri döndü. "Drasniyalı mühendislerin gemileri yardan yukarı çekecek mekanizmayı hemen hemen tamamladıklarını bildirmekten sevinç duyuyorum," dedi Albay. "Geriye kalan tek şey, Çerek gemilerinin ağırlığını dengeleyecek karşı ağırlıkları mekanizmaya eklemek."
"Ne güzel," dedi Ce'Nedra, adamcağızı deliye çevirdiğini çok iyi bildiği boş, biraz da salakça bir gülümsemeyle.
Brendig'in çenesi biraz kasıldı, ama bunun dışında hiç renk vermedi. "Çerekler gemilerinin yelken direklerini söküp gemileri karadan taşımaya hazırlanıyorlar," deye devam etti. 'Yarın tepesindeki istihkâmlar ise hesapladığımızdan birkaç gün önce tamamlandı."
"Ah, harika! Harika!" diye haykırdı Ce'Nedra küçük bir kız gibi ellerini çırparak. "Lütfen Haşmetmeap," diye yalvardı Brendig.
"Kusura bakmayın Albay Brendig," dedi Ce'Nedra adamcağızın elini okşayarak. "Ama nedense içimdeki zalim bir yanı kışkırtıyorsunuz hep. Hiç gülmez misiniz siz?"
Albay tamamen ifadesiz bir yüzle ona bakarak, "Gülüyorum ya işte Haşmetmeap," dedi. "Ha, bu arada, Tolnedra'dan bir ziyaretçiniz var."
"Ziyaretçi mi? Kim?"
"General Varana adlı biri, Anadile Düküymüş."
"Varana mı? Burada mı? Algarya'da ne işi var onun? Yalnız mı?"
BELGARIAD 5
"Yanında birkaç Tolnedralı bey var," diye cevap verdi Brendig. "Üniformaları yok, ama hepsinde de bir asker havası var. Kişisel gözlemciler olarak geldiklerini söylüyorlar. General Varana uygun bir zamanınızda sizi ziyaret etmek istediğini belirtti."
"Tabii Albay Brendig," dedi Ce'Nedra, bu kez gerçek bir hevesle. "Hemen çağırtın onu."
Ce'Nedra General Varana'yı bebekliğinden beri tanırdı. General kırlaşmaya başlamış kıvırcık saçlı, tıknaz bir adamdı. Sağ dizindeki bir sakatiık yüzünden hafifçe topallayarak yürürdü. Anadile ailesine özgü alaycı, herşeyi hafife alan bir mizah duyusu vardı. Tolnedra'nın tüm soylu aileleri arasında Borunelerin kendilerini en yakın hissettikleri aile Anadilelerdi. Birincisi, iki aile de güneyliydi ve Ana-dileler kuzeyin güçlü aileleri karşısında hep Boruneleri desteklemişlerdi. Anadile sadece bir dukalık olmasına rağmen, Börune Grandükleri ile yaptıkları ittifaklarda teba olma durumuna düşmemişti hiç. Tersine Anadile dükleri çoğunlukla bu güçlü komşularıyla dalga geçerlerdi. Ciddi tarihçiler ve devlet a-damları yetenekli Anadile ailesinin imparatorluk Tahtı üzerinde hak iddia edecek servete sahip olmamasını bir talihsizlik olarak görmüşlerdi hap.
General Varana Ce'Nedra'nın onu sabırsızca beklediği odaya topallayarak girdiğinde, dudaklarında hınzır bir gülümseme vardı ve bir kaşı hafifçe yukarı kalkmıştı. "Haşmetmeap," dedi eğilerek.
"Varana Amca," diye haykırdı prenses, koşup ona sarılarak. Varana gerçek amcası değildi, ama hayatı boyunca hep öyle hitap etmişti ona.

"Neler becerdin sen böyle küçük Ce'Nedra?" Gülerek prensesi adaleli kollarıyla kucakladı.
"Dünyanın altını üstüne getiriyorsun. Bir Borune'nin Algarya'nın ortasında, arkasında bir Alorn ordusuyla ne işi var?"
"Mishrak aç Thull'u işgal edeceğim," dedi Ce'Nedra hınzır bir tavırla.
"Yaa? Neden? Yoksa Thull Kralı Gethell Börune ailesine hakaret falan mı etti? Ben öyle bir şey duymamıştım."
"Bu Alornlar arasında bir mesele."
"Anladım. Tabii o zaman olur. Alornların bir şey yapmaları için sebep gerekmez ne de olsa."
"Benimle dalga geçiyorsun," dedi Ce'Nedra.
"Tabii dalga geçiyorum Ce'Nedra. Anadileler birlerce yıldır Borunelerle dalga geçiyorlar."
Prenses suratını asarak, "Bu mesele çok ciddi Varana Amca," dedi.
"Tabii ki öyle," dedi General, kızın ileriye uzattığı alt dudağına dokunarak. "Ama bu dalga geçmememi gerektirmez."
"Seninle başa çıkılmaz," dedi Ce'Nedra elinde olmadan gülerek. "Burada ne yapıyorsun?"
"Gözlüyorum," dedi adam. "Generallerin sık sık yaptığı bir iştir bu. Şu anda dünyada sürmekte olari tek savaş seninki, o yüzden bazılarımız bir uğrayıp bakalım dedik. Aslında bunu Morin önerdi."
"Babamın Başmabeyincisi mi?" "Evet, yanılmıyorsam görevi buydu." "Morin böyle bir şeyi kendi başına yapmaz." "Sahi mi? Ne ilginç bir haber."
Ce'Nedra kaşlarını çatıp saçını çiğnemeye başladı. Varana hemen uzanıp saçı çıkardı ağzından.
"Morin babam ona söylemeden hiçbir şey yapmaz," dedi kız dalgın dalgın, saçını yeniden ağzına sokarak.
Varana bukleyi tekrar elinden aldı.
"Yapma," dedi Ce'Nedra.
"Neden? Baş parmağını emme huyundan böyle vazgeçilmiştim seni."
EFSUNCUNUN SON OYUNU
"Bu başka. Şimdi düşünüyorum."
"Ağzın kapalı düşün.'
"Bu babamın fikriydi, değil mi?"
"imparatorun aklından geçenleri bildiğimi iddia edemeyeceğim,' dedi adam.
"Ben ederim, ihtiyar tilkinin hesabı ne?"
"insan babasına böyle der mi hiç?"
"Burada gözlemci olarak bulunduğunu mu söylüyorsun?"
Varana başıyla onayladı.
"Belki birkaç öneri de yapabilirsin, ha?"
General omuz silkerek, "Eğer dinleyen olursa," dedi. "Burada resmi olarak bulunmuyorum. İmparatorluk politikası buna izin vermez. Senin Riva Kraliçesi olduğun iddiası Tol Honeth'de resmen kabul görmüyor biliyorsun."
Ce'Nedra uzun kirpiklerinin arasından yan yan baktı. "Bu öneriler... Mesela kazayla bir Tol-nedra lejyonunun yakınında bulunsan ve yönlendirilmeye ihtiyaçları olduğunu hissetsen, 'ileri marş!' gibi şeyler olabilir mi?"
"Böyle bir durum olabilir, evet," dedi Varana ciddi bir ifadeyle. "Yanında da genel kurmaydan birileri var, değil mi?"
"Evet, arkadaşlarımın çoğu zaman zaman bu örgütte çalışmışlardır." Gözleri gizli bir hınzırlıkla parlıyordu.
Ce'Nedra buklesini yeniden ağzına soktu, General Varana bir daha elinden aldı.
"Drasniya Kralı Rhodar ile tanışmak ister misin?" diye sordu Generale.
"Haşmetmeaplanyla tanışmaktan şeref duyarım."
"Gidip onu görelim öyleyse."
"Neden olmasın?"
"Seni seviyorum amca," dedi Ce'Nedra gülerek adamın boynuna sarılırken.
Kral Rhodar'ı, Kral ÇoHag'ın onlar için hazırladığı büyük bir odada, diğer ordu liderleriyle toplantı halinde buldular. Ordu liderleri arasında resmiyet gösterileri tamamen ortadan kalkmıştı artık. Çoğu rahat, at derisinden koltuklara yayılmış, kızıl kaftanlı Rhodar'ın bütün duvarı kaplayan bir haritanın üstünde, elinde bir ip parçasıyla mesafeleri ölçmesini izliyorlardı.
"Bana o kadar da uzak görünmüyor," diyordu Rhodar Kral ÇoHag'a.

"Haritan düz de ondan Rhodar," diye cevap verdi ÇoHag. "O bölgede arazi dağlıktır. Emin ol üç gün alır."
Kral Rhodar öfkeyle homurdanarak, "Öyleyse vazgeçmeliyiz," dedi. "O kaleleri yakmak istiyordum, ama kimseyi intihara zorlayamam. Atla üç günlük yol çok uzak."
"Haşmetmeap," dedi Ce'Nedra nezaketle.
"Efendim evladım?" Rhodar hâlâ haritaya bakarak kaşlarını çatıyordu.
"Sizi biriyle tanıştırmak istiyorum."
Kral Rhodar döndü.
"Haşmetmeap," dedi Ce'Nedra resmi bir tavırla, "sizi Anadile Dükü ile tanıştırabilir miyim? General Varana, bu da Drasniya Kralı Hazretleri Rhodar."
iki adam gözleriyle birbirlerini yoklayarak, saygıyla eğildiler. "Generalin ünü kendinden önce bize ulaştı," dedi Kral Rhodar.
BELGARIAD 5
"Haşmetmeaplarmın askeri bir deha olduğu sır gibi saklanmış," diye cevap verdi Varana. "Bu kadar kibarlık yeter mi dersiniz?" diye sordu Rhodar.
"Yetmezse bile ileride birbirimize karşı son derece nazik olduğumuz konusunda yalan söyleyebiliriz," dedi Varana.
Kral Rhodar sırıtarak, "Pekâlâ," dedi. "Tolnedra'nın baş taktisyeninin Algarya'da ne işi var?"
"Gözlem, Haşmetmeap."
"Bu hikâyeden vazgeçmeyeceksiniz, öyle mi?"
"Tabii. Politik nedenlerle Tolnedra bu olayda tarafsız bir konumda kalmak zorunda. Eminim Drasniya istihbarat örgütü Haşmetmeaplarını durumun gerçekleri hakkında bilgilendirmiştir, imparatorluk sarayındaki beş casusunuz işlerini çok iyi bilen adamlar."
"Aslında altı," dedi Kral Rhodar.
"Bilmeliydik," dedi General Varana bir kaşını kaldırarak.
"Duruma göre değişiyor," dedi Rhodar omuz silkerek. "Stratejik konumumuzu biliyor musunuz?"
"Evet, bana bilgi verildi."
"Değerlendirmeniz nedir? Bir gözlemci olarak yani?"
"Başınız dertte."
"Teşekkürler," dedi Rhodar alayla.
"Rakamlar savunma konumuna geçmenizi gerektiriyor."
"Tek derdimiz Taur Urgas ve güney Murgoları olsa haklı olurdunuz," dedi Rhodar başını sallayarak. "Ama 'Zakath her gün Thull Zelik'e yeni birlikler indiriyor. Eğer müstahkem bir mevkide beklersek, sonbahara kadar Malloryalılar bizi boğar. Meselenin en can alıcı noktası, Anheg'in donanmasını Doğu Denizi'ne indirip Mallorya gemilerini durdurmak. Bunu becerebilmek için biraz kumar oynayacağız."
Varana haritayı inceleyip, "Eğer gemileri Mardu Nehrinden geçirecekseniz, Thull başşehrini etkisiz hale getirmelisiniz," dedi ThuH Mardu'yu göstererek. "Tol Honeth gibi bir adadır o da, nehrin ortalık yerinde. Düşman bir gücün elinde olduğu sürece gemileri yanından geçirmeniz mümkün değil. Şehri almanız lazım."
"Bunu biz de düşündük," dedi Kral Anheg elinden hiç düşmeyenj bira maşrapasıyla yayıldığı koltuktan."
" Anheg'i tanıyor musunuz?" diye sordu Rhodar generale.
"Ününü biliyorum," dedi Varana Kral Anheg'e doğru eğilerek. "Haşmetmeap," dedi saygıyla.
"General," dedi Anheg başıyla selam vererek.
"Eğer Thull Mardu iyi savunuluyorsa, almak için kuvvetlerinizin üçte birini feda etmeniz gerekir," diye devam etti Varana.
"Şehirdeki garnizonu dışarı çekeceğiz," dedi Rhodar. "Nasıl?"
"Korodullin ile ben bu işi üstlendik," dedi Kral ÇoHag alçak sesle. "Yarın tepesine vardığımızda, Mimbre şövalyeleri yayılıp önlerine i gelen bütün kasaba ve şehirleri ezecekler. Benim kabilelerim de tarım i alanlarına saldırıp bütün ürünleri yakacak."
"Bunun bir şaşırtmaca olduğunu anlayacaklardır Haşmetmeap," dedi Varana.
"Tabii," diye gürledi Brand. "Ama neyi gizlemek için şaşırtmaca? Thull Mardu'nun esas hedefimiz olduğunu anlayacaklarını sanmıyorum. Saldırıları mümkün olduğunca geniş bir alana yayacağız. O
EFSUNCUNUN SON OYUNU

şehirlerin ve ürünlerin kaybı başta kabul edilebilir olacak, ama bir süre sonra korumak için tedbir almak zorunda kalacaklardır."
"O zaman sizi engellemek için Thull Mardu'daki birlikleri dışarı çıkaracaklarını mı düşünüyorsunuz?"
"Evet, planımız bu," dedi Kral Rhodar.
Varana olumsuz anlamda salladı başını. "Rak Goska'dan Murgoları, Thull Zelik'ten de Mallor-yalıları getireceklerdir. O zaman Thull Mardu'ya bir baskın yerine genel bir savaşla karşı karşıya kalırız."
"Siz olsanız öyle yapardınız General Varana," diye itiraz etti Kral Rhodar. "Ama siz 'Zakath ya da Taur Urgas değilsiniz. Stratejimiz bu iki adam hakkındaki değerlendirmelerimize dayanıyor, ikisi de bizim büyük bir tehlike olduğumuza karar vermeden önce kuvvetlerini bağlamayacaktır, ikisi de ordularının büyük bir kısmını korumak istiyor. Onlar açısından biz geçici bir huzursuzluk kaynağıyız sadece, ordularını savaş alanına çıkarmak için bir bahane. Onlar için gerçek savaş birbirlerine saldırdıklarında başlayacak, ikisi de karışmaktan sakınarak, sadece göstermelik bir destekle Thull Kralı Gethell'i yalnız bırakacaklardır. Eğer hızlı hareket edebilirsek, onlar ne olduğunu anlayana kadar Anheg'in gemilerini Doğu Denizi'ne indirir, kuvvetlerimizi de sıradağlara çekeriz."
"Ya sonra?"
"Sonra, Taur Urgas yere çivilenmiş gibi Rak Goska'da kalır," dedi Kral Anheg kıkırdayarak. "Ben Doğu Denizi'nde Mallorya gemilerini birer birer batırırken, o da bana tezahürat yapar."
'"Zakath ise Thull Zelik'e indirdiği birlikleri bize karşı riske atmak istemeyecektir," diye ekledi Brand. "Çok adam kaybederse avantaj Taur Urgas'a geçer."
General Varana durumu düşündü bir süre. "Üç köşeli bir kilit durumu," dedi sonra. "Aynı bölgede üç ordu, ama hiçbiri hareket etmek istemiyor."
"Savaşın en iyi şekli," dedi Kral Rhodar sırıtarak. "Kimsenin burnu kanamayacak."
"Taktik açıdan tek sorununuz. Thull Mardu'ya saldırmadan önceki baskınlarınızın şiddetini a-yarlamakta," dedi Varana. "Garnizonu şehirden ayıracak kadar ciddi, ama 'Zakath ve Taur Urgas'ı u-
yandırmayacak kadar da önemsiz olmalılar. Bu çok inci bir çizgi beyler."
"Tam da bu yüzden," dedi Rhodar havalı bir tavırla eğilerek, "Tolnedra'nın en önde gelen taktis-yeninin danışman olarak yanımızda bulunması bizi mutlu ediyor."
"Lütfen Haşmetmeap," dedi Varana bir elini kaldırarak. "Danışmanlık yapamam, sadece öneride bulunabilirim. Bir gözlemci ancak önerebilir. Danışman sözü taraf tutmakta olduğumu ima eder ki, bu da imparatorluğun tam tarafsızlık politikasına aykırı olur."
"Ya," dedi Kral Rhodar. Sonra Kral ÇoHag'a dönerek, "Lütfen imparatorluk önermeni ile a-damlarının rahat etmesini sağlayın," dedi sırıtarak.
Ce'Nedra bu iki zeki adamın arasında sıkı bir dostluğun başlamak üzere olduğunu gizli bir keyifle izliyordu. "Sizi eğlencelerinizle başbaşa bırakıyorum beyler," dedi sonunda. "Askeri tartışmalar başımı ağrıtıyor, o yüzden başımı belaya sokmayacağınıza güveniyorum."
iki gün sonra Relg, yanında Gorim'in yolladığı yaprak zırhlı vatandaşlarıyla Ulgoland'dan geldi. Ordu Kale'ye varalı beri geri planda kalmayı tercih eden Taiba, Ulgolan getiren arabalar gıcırdayarak kapılara yaklaşırken, Ce'Nedra ve Leydi Polgara ile birlikte onları karşılamaya çıktı. Güzel Maraglı kadın sade, hatta dümdüz bir keten elbise giymişti, ama menekşe rengi gözleri pırıl pırıldı. Kukuletalı yaprak zırhı bir kertenkelenin derisi gibi başını ve omuzlarını örten Relg, en öndeki arabadan atladı. Barak ve Mandorallen'in selamlarına kısaca cevap verdi, ama gözleri kapıdaki grubu tarıyordu. Sonunda Taiba'yı görünce gerginliği geçti ve konuşmadan kadına doğru yürüdü. Karşılaşmaları sessizdi, birbirlerine dokunmadılar, ama Taiba'nın eli istemsiz bir şekilde Relg'e uzanıp geri çekildi birkaç kere. Güneşin altın ışıklarında, gözleri birbirlerinin yüzünde kaybolmuş, durdular. Çevrelerinde o kadar de-

rin bir mahremiyet halesi oluşmuştu ki, başka kimse umurlarında değildi. Taiba'nın gözleri Relg'in yüzünden ayrılmıyordu, ama bu gözlerdeki ifade Ariana'nın Lelldorin'e bakarken gözlerinde beliren boş hayranlık ifadesine benzemiyordu hiç. Zaha ziyade bir soru vardı burada, hatta bir meydan okuma. Relg'in bakışı ise, karşı konulamaz iki itki arasında parçalanmış birinin ifadesiydi. Ce'Nedra bir süre onları izledi, sonra o da gözlerini çevirmek zorunda kaldı.

Ulgolar Kale'nin temelindeki loş, mağara gibi salonlara yerleştirdiler; Relg burada yurttaşlarını gözlerini güneş ışığına alıştırma ve açık gökyüzü karşısında Ulgolann kapıldığı akıldışı paniği yenme konusunda eğitmeye başladı.
O akşam güneyden bir grup daha geldi, ikisi beyaz cübbeler, biri ise paçavralar içinde üç kişi kapıda belirip içeriye alınmalarını istediler. Kapıdaki Algarlar onları hemen içeri aldı ve bir muhafız Leydi Polgara'nın mumlarla aydınlatılmış dairesine koşarak geldiklerini haber verdi.
"Buraya getirin," dedi Polgara, yüzü kül gibi olmuş, titreyen zavallı haberciye. "O kadar uzun süredir yalnız yaşıyorlar ki, kalabalık onları rahatsız edebilir."
"Derhal Leydi Polgara," dedi titreyen Algar eğilerek. Bir an tereddüt etti, sonra, "Gerçekten söylediği şeyi yapar mı?" diye sordu. "Kim sana ne yapacakmış?"
"Çirkin olanı. Dedi ki..." Adam birden durarak kiminle konuşmakta olduğunu hatırladı. Yüzü kı-zararak, "Burada tekrarlamasam iyi olacak Leydi Polgara," dedi sonra. "Ama çok korkunç bir şeydi."
"Ha," dedi Pol, "sanıyorum neyi kastettiğini anladım. En sevdiği ifadelerden biridir. Bence emniyettesin. Onu dikkat çekmek için söyler yalnızca. Böyle bir şeyin insanı öldürmeden yapılabileceğini sanmıyorum."
"Hemen getiriyorum Leydi Polgara."
Büyücü yemek için odasına gelmiş olan Ce'Nedra, Adara ve Ariana'ya bakarak, "Hanımlar," dedi ciddi bir ifadeyle. "Konuklarımız var. ikisi dünyanın en tatlı insanlarıdır, ama üçüncünün ağzı biraz bozuktur. Eğer böyle şeylerden rahatsız oluyorsanız, gitseniz iyi olur."
Üçüyle Aldur Vadisindeki karşılaşmasını hatırlayan Ce'Nedra hemen ayağa fırladı.
"Sen değil Ce'Nedra," dedi Polgara. "Korkarım senin kalman gerek."
Ce'Nedra yutkunarak, "Yerinizde olsam giderdim," dedi arkadaşlarına.
"O kadar kötü mü?" diye sordu Adara. "Daha önce de küfreden erkekler gördüm."
"Böylesini görmemişsindir," dedi Ce'Nedra.
"Beni meraklandırdın işte," diye gülümsedi Adara. "Kalacağım."
Beltira ve Belkira Ce'Nedra'nın hatırladığı kadar ulvi görünüşlüydüler, ama şekilsiz Beldin daha da çirkin ve berbattı. Ariana Beklinle Leydi Polgara'nın selamlaşmaları bitmeden kaçtı. Adara bembeyaz olduysa da cesaretle dayandı. Derken iğrenç küçük adam Ce'Nedra'yı selamlamak üzere döndü; sorduğu birkaç soru prensesi saçlarının diplerine kadar kızarttı. Adara tam bu noktada yenilgiyi kabul ederek çekildi.
"Kızlarının nesi var Pol?" dedi Beldin masum bir tavırla keçeleşmiş saçlarını kaşıyarak.
"Buharlaşıp gidiyorlar."
"iyi yetişmiş hanımlar onlar amca," diye cevap verdi Polgara. "Bazı sözler kulaklarını rahatsız e-diyordur."
"Bu kadarcık mı?" Kaba kaba güldü. "Bu kızıl saçlı biraz daha dayanıklı çıktı."
"Sözleriniz beni de arkadaşlarım kadar rahatsız ediyor Beldin Efendi," dedi Ce'Nedra istifini bozmadan. "Ama utanmaz bir kamburun bozuk ağzı yüzünden yerimi terk etmeye hiç niyetim yok."
"Fena değil," diye kutladı onu Beldin kendini bir koltuğa atarak. "Ama rahatlamayı öğrenmen

lazım. Bir hakaretin bir temposu, bir akışı vardır ki daha onu öğrenememişsin." "Daha çok genç amca," dedi Polgara. Beldin prensese çapkın çapkın bakarak, 'Yaa, öyle," dedi. "Kes şunu," diye emretti Polgara. "Seferinize..."
"...Katılmaya geldik," dedi ikizler. "Beldin Grolimlerle..." "...Karşılaşabileceğinizi ve yardıma..."
"...ihtiyacınız olabileceğini söyledi."
"Acıklı, değil mi?" dedi Beldin. "Hâlâ doğru dürüst konuşmayı öğrenemediler." Polgara'ya baktı. "Bütün ordun bu kadar mı?"
"Çerekler bize nehirde katılacak," diye cevap verdi Polgara.
"Daha hızlı konuşmalıymissin," dedi Beldin Ce'Nedra'ya. 'Yeterli adamın yok. Güneyli Murgo-lar bozuk etteki kurtçuklar gibi çoğalır, Malloryalılar ise sinek gibi."
"Stratejimizi vakti gelince anlatırım amca," dedi Polgara. "Angarak ordularıyla meydan savaşına girmeyeceğiz. Sadece şaşırtmaca yapıyoruz burada."
Beldin iğrenç bir sırıtışla, "Belgarath'm tüydüğünü öğrendiğin zaman suratının halini görmek i-çin neler vermezdim," dedi.
"Yerinizde olsam bu konuyu açmazdım Beldin Efendi," diye araya girdi Ce'Nedra. "Leydi Polgara Belgarath'm kararından pek hoşlanmadı, ona bunu hatırlatmak akıllıca olmayabilir."

"Ben Pol'ün küçük krizlerini daha önce de gördüm," dedi Beldin omuz silkerek. "Bana bir domuz ya da koyun getirtsene Pol. Açım."
"Yemeden önce pişirmek âdettendir amca." "Neden?" diye sordu Beldin şaşkınlıkla.
BELGARIAD 5
ONUNCU BOLUM
ÜÇ GÜN SONRA ordu, Algar Kalesinden Algarlann Aldur Nehrinin doğu kıyısında hazırladıkları geçici kamp yerine doğru ilerlemeye başladı. Her ulusun birlikleri ayrı, geniş bir yürüyüş kolu oluşturmuş, diz boyu otlarda geniş bir iz bırakıyordu. Ortadaki kolda sancaklarını yükseltmiş, resmi geçit disipliniyle yürüyen Tolnedra lejyonları vardı. General Varana geleli beri lejyonların görüntüsü bir hayli iyileşmişti. Tol Vordue yakınındaki düzlükteki isyan Ce'Nedra'ya çok sayıda asker kazandırmıştı, ama hiç subay yoktu. Teftiş korkusu kalkınca, lejyonlara bir gevşeklik hâkim olmuştu. General Varana askerlerin zırhlanndaki pas lekelerini ya da çoğunun traşsız olmasını sözkonusu etmemişti hiç. Yüzündeki hafif memnuniyetsizlik ifadesi yetmiş de artmıştı bile. Lejyonlara komuta eden gedikli çavuşlar generalin yüzüne bir bakıp derhal gerekli tedbirleri almışlardı. Pas lekeleri kayboldu, düzenli traş olmak yeniden popülerleşti. Traşlı suratlarda birkaç morluk görüldüğü oluyordu tabii, eli ağır çavuşların askerleri tatilin bittiğine ikna etmek için biraz sert davrandığının göstergeleriydi bunlar.
Lejyonların bir yanında pırıl pırıl parlayan Mimbre şövalyeleri vardı; dimdik duran mızrakları bir orman gibiydi ve uçlarındaki rengârenk sancaklar rüzgârda dalgalanıyordu. Yüzlerinde müthiş bir hevesin izleri vardı, pek başka bir şey de yoktu zaten. Ce'Nedra için için, onların müthiş savaşçılar olarak ünlenmelerinin nedeninin, kafalarında düşünceyi andıran herhangi bir şey olmamasına bağlı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bir Mimbre birliğinin kışa ya da yükselen denize keyifle saldırması için bir iki teşvik edici söz yetebilirdi.
Lejyonların öteki yanında, yeşilkahverengi giysiler içinde Asturyalı okçular geliyordu. Bu düzenleme kasıtlı olarak yapılmıştı tabii. Asturyalılar zekâ açısından Mimbreli kuzenlerinden daha parlak olmadıklarından, tatsız olaylar çıkmasını önlemek için aralarına başka birliklerin sokulması uygun görülmüştü.
Asturyalıların arkasında, griler giyinmiş, ciddi yüzlü Rivalılar geliyordu; yanlarında da donanmaya katılmamış olan az sayıda Çerek vardı. Çerek donanması yarın dibine karadan taşınmak üzere hazırlık yapmaktaydı bu sırada. Mimbre şövalyelerinin yanında, ev yapımı üniformalarıyla Sendaryalı milisler yürüyordu. Ordunun gerisinde ise Kral Fulrach'ın gıcırdayan erzak arabaları ufka kadar uzanıyordu. Algar kabileleri ise düzenli bir sıra halinde ilerlemiyordu; küçük kümeler halinde yedek atları ve yarı vahşi sığır sürülerini güdüyorlardı ordunun en dışında.
Zırhını giyip beyaz atına binmiş olan Ce'Nedra'nın yanında General Varana vardı. Adama davalarının ne olduğunu anlatmaya çalışıyorsa da, pek başarılı olamıyordu.
"Evladım," dedi general sonunda, "ben Tolnedralıyım ve askerim. Bu ikisi de herhangi türden bir mistisizmi kabul etmeme uygun değil. Şu anda baş sorunum bu kalabalığın nasıl besleneceği. Erzak arabalarınız dağların gerisine, ta Arendiya'ya kadar uzanıyor. Bu da çok uzun biryolCe'Nedra."
"Kral Fulrach o işi halletti amca," dedi Ce'Nedra havalı bir tavırla. "Biz ilerlerken, Sendarlar da Büyük Kuzey Yolu üzerinden Aldurford'a erzak taşıyor, oradan da kampa getiriyorlar. Bizi bekleyen hektarlarca alana yığılmış erzak var orada."
General Varana onaylayarak başını sallayıp, "Sendarlardan iyi iaşe subayı oluyor," dedi. "Silah da getiriyorlar mı?"
EFSUNCUNUN SON OYUNU
"Bu konuda bir şeyler söylemişlerdi," diye cevap verdi Ce'Nedra. "Oklar, şövalyeler için yedek mızraklar filan, işlerini biliyorlar, o yüzden ben de fazla soru sormuyorum."
"Aptalca bir şey yapıyorsun Ce'Nedra," dedi Varana sözünü sakınmadan. "Bir orduya komuta ederken bütün ayrıntıları bilmelisin."
"Orduya ben komuta etmiyorum ki amca," diye cevap verdi Ce'Nedra. "Ben sadece başındayım ordunun. Kral Rhodar işleri yürütüyor."
"Ya ona bir şey olursa ne yapacaksın?" Ce'Nedra ansızın buz kesildi.
"Bu gerçek bir savaş Ce'Nedra, insanlar da savaşlarda ölür, yaralanır. Etrafında olup bitenlerle ilgilenmeye başlasan iyi olur benim küçük prensesim. Savaşa giderken başını yastığına gömmek basan şansını artırmıyor." Dik dik yüzüne bakarak, "Tırnaklarını yeme Ce'Nedra," diye ekledi. "Ellerini çir-kinleştiriyorsun."

Nehir kıyısındaki kamp yeri dev gibiydi; merkezinde de Kral Fulrach'ın erzak deposu vardı; çadırlar ve düzenli bir şekilde yığılmış malzemelerden oluşan bir şehirdi burası neredeyse. Nehir kıyısında düz karınlı bir sürü mavna bağlanmış, boşaltılmayı bekliyordu.
"Adamlann boş durmamış," dedi Kral Rhodar tıknaz Sendarya kralına, brandayla örtülmüş erzaklar ve düzenli bir şekilde kurulanmış mühimmat arasındaki dar bir yoldan ilerlerlerken. "Neler getireceğini nereden biliyordun?"
"Arendiya'dan geçerken not almıştım," diye cevap verdi Kral Ful rach. "Neye ihtiyacımız olacağını anlamak çok zor değildi çizmeler, oklar, yedek kılıçlar filan. Şu anda sadece yiyecek getiriyoruz. Algar sürüleri bize taze et sağlıyor, ama insanlar etten başka bir şey yemezlerse hasta olurlar."
"Burada orduyu bir yıldan fazla besleyecek kadar yiyecek var," dedi Kral Anheg.
"Kırk beş gün," diye düzeltti Kral Fulrach başını sallayarak. "Otuz günlük yiyecek burada, iki haftalık yiyecek de yarın başında Drasniyalılann inşa ettikleri kalelerde. Güvenlik payımız bu. Mavnalar günlük yiyeceğimizi taşımaya devam ettikçe, elimizde hep bu kadar olacak. Amacımızın ne olduğuna bir kere karar verdikten sonra, gerisi matematikten ibaret."
"Bir kişinin bir günde ne kadar yiyeceğini nereden biliyorsun?" diye sordu Rhodar tepeleme yığılmış erzaka bakarak. "Ben bazı günler daha aç olabiliyorum mesela."
"Ortalaması değişmez," dedi Fulrach omuz silkerek. "Biri daha az yer, biri daha çok yer, ama sonuçta ortalama aynı kalır."
"Fulrach, o kadar pratiksin ki bazen hasta ediyorsun beni," dedi Anheg. "Birinin de pratik olması lazım."
"Siz Sendarlarda hiç macera hevesi yok mudur? Önceden planlamadan hiçbir şey yapmaz mısınız?"
"Mümkünse yapmayız," dedi Sendarya Kralı yumuşak bir sesle.
Erzak yığınının ortasında, ordu liderleri ve yardımcılan için birkaç büyük çadır kurulmuştu. Akşama doğru, elbiselerini değiştikten sonra, Prenses Ce'Nedra neler olup bittiğini öğrenmek için ana çadıra gitti.
Nehrin bir mil kadar aşağısında demirlediler," diyordu Barak kujine. "Dört gündür buradalar, sorumluluk ise Greldik'te." 'Greldık mi?" dedi Anheg şaşkınlıkla. "Onun resmi bir sıfatı yok ki"
"Ama nehri biliyor," dedi Barak omuz silkerek.
Anheg gülerek, "Onlan hayal kırıklığına uğratmayalım öyleyse," "Rhodar, mühendislerin gemilerimi yarın tepesine çekmek için ne zaman hazır olurlar?" 'Bir hafta kadar sonra," diye cevap verdi Rhodar başını ikindi kahvatısından kaldırarak.
BELGARIAD 5
'Eh, ucu ucuna," dedi Anheg. Sonra Barak'a döndü. "Greldik'e söyle, gemileri karaya çıkarmaya yarın sabah başlayacağız."
Ce'Nedra ertesi sabah nehir kıyısında ter içinde kalmış Çereklerin gemilerini kol gücüyle sudan çıkarıp kütükler üzerinde yürütmeye başlamalarını görene kadar, bu "gemileri karaya çıkarmak" lafını pek anlayamamıştı. Gemileri birkaç santim bile ilerletmek için ne kadar güç harcandığını görmek hayrete düşürmüştü onu.
Hayrete düşen tek kişi o değildi. Demirci Durnik yapılanlara bakar bakmaz, hemen Kral Anheg'i aramaya koyuldu. "Kusura bakmayın Efendim," dedi saygıyla krala, "ama bu yöntem adamlar için olduğu kadar kayıklar için de zararlı değil mi?"
"Gemi," diye düzeltti Anheg. "Onlar gemi. Kayık başka bir şeydir."
"Her ne diyorsanız... Bu kütükler üstünde zıplatmak ek yerlerini zedelemez mi?"
Anheg omuz silkerek, "Her gemi biraz su alır zaten," dedi. "Ayrıca bugüne kadar hep böyle yapılmıştır."
Dumik Çerek Kralıyla konuşmanın faydasızlığını hemen kavradı. Onun yerine tayfalarının kürekle nehir yukan getirdiği dev gemisine kara kara bakmakta olan Barak'ın yanına koştu.
"Sudayken çok etkileyici görünüyor," diyordu kızıl sakallı dev dostu Kaptan Greldik'e, "ama elle taşımaya kalktığımızda daha da etkileyici olacak korkarım."
"Denizlerdeki en büyük savaş gemisini isteyen sendin," dedi Greldik alayla. "Tayfayı bu alameti taşıyacak kadar sarhoş etmek için, gemiyi içinde yüzdürecek kadar bira satın alman lazım şimdi. Tabii kaptanın da taşımaya kalılmasının gelenekten olduğunu söylemiyorum bile."
"Aptalca bir gelenek," diye homurdandı Barak ekşi bir suratla.
"Kötü bir hafta geçireceksin galiba Barak," dedi Greldik sırıtışı iyice yayılarak.

Durnik iki denizciyi bir kenara çekerek hararetli hararetli konuşmaya ve nehir kıyısındaki kumlara şemalar çizmeye başladı. O konuştukça iki adamın ilgisi giderek arttı.
Bir gün sonra, bu konuşmanın sonucu olarak, iki yanlarında birer düzine tekerlek olan iki kızak çıktı ortaya. Diğer Çereklerin yuh sesleri arasında Barak ile Greldik'in gemileri ihtimamla sudan çıkarılarak bu kızaklara yerleştirilip yerlerine sıkıca bağlandı. Tayfalar gemileri ovaya doğru çekmeye başlayınca yuh sesleri de gözle görünür biçimde azaldı. Tam o sırada oradan geçmekte olan Hettar hayret dolu bir ifadeyle olayı bir süre izledikten sonra, "Dünyadaki en büyük at sürüsünün ortasındayken," diye müdahale etti, "neden elle çekiyorsunuz?"
Barak'ın gözleri faltaşı gibi açıldı, sonra yüzüne saygı dolu bir sırıtış yayıldı.
Barak ile Greldik'in gemileri tekerlekli kızaklara yerleştirilirken yükselen alaycı yuh sesleri, sürüyle Algar atının çektiği kızaklar, gemilerini her defasınada ıkına sıkına birkaç santim ilerletebilen diğerlerinin yanından hızla ve zahmetsizce geçip sıradağlara doğru ilerlemeye başlayınca, yerini öfkeli homurtulara bıraktı. Barak ve Greldik sanatkârane bir dokunuşla adamlarına gemilerin güvertelerinde zar atıp bira içmelerini emredince, iş çığnndan çıktı.
Koca gemi önünden geçip giderken, Kral Anheg güvertede saygısızca sırıtmakta olan kuzenine kötü kötü baktı. Yüzünde çok alınmış bir ifade vardı. "Çok ileri gidiyorlar!" diye patladı, ezik büzük tacını yere çalarak.
Kral Rhodar hiç bozuntuya vermeden, "Bunun gemileri elle çekmek kadar iyi bir yol olmadığı konusunda hiç şüphem yok Anheg," dedi. "Eminim terlemek, küfretmek ve lanet okumak için çok derin felsefi nedenleriniz vardı. Ama kabul etmeli ki daha hızlı, değil mi? Eh, bizim de biraz acelemiz var."
"Gayri tabii," diye kükredi Anheg, daha şimdiden birkaç yüz metre uzaklaşmış olan iki gemiye bakarak.
"ilk kez denediğin her şey gayri tabiidir," dedi Rhodar omuz silkerek.
EFSUNCUNUN SON OYUNU
"Bunu düşüneceğim," dedi Anheg kapkara bir suratla.
"Yerinde olsam çok vakit kaybetmezdim düşünmekle," dedi Rhodar. "Geçen her mille bir kral o-larak popülerliğin azalacak üstelik Barak bu alameti yara varana kadar senin gemicilerinin önünde bir aşağı bir yukarı gezdirecek cinsten bir adamdır."
"Yapar, değil mi?" "Emin olabilirsin."
Kral Anheg acı acı içini çekerek, "Gidin şu zekâsı akla zarar Sendaryalı demirciyi getirin," dedi adamlarına. "Getirin de bitsin bu iş."
Günün ilerleyen saatlerinde ordu komutanları ana çadırda yeniden bir strateji toplantısı yaptılar. "Şu anda en büyük sorunumuz, kuvvetlerimizin büyüklüğünü gizlemek," dedi Kral Rhodar diğerlerine. "O yüzden herkesi yarın dibine yürütüp orada bekletmektense, küçük gruplar halinde götürüp hemen yukarıdaki kalelere çıkartmak daha iyi olacak."
"Böyle parça parça ilerlemek terakkimizi inkıtaya uğratmaz mı?" diye sordu Kral Korodullin.
"Çok değil," diye cevap verdi Rhodar. "Sizin şövalyelerinizle ÇoHag'ın kabilelerini önce çıkaracağız ki, şehirleri ve tarlaları yakmaya başlayabilesiniz. Böylece Thullann da bizim kaç piyade birliği getirmekte olduğumuzu düşünmeye vakitleri kalmaz. Kafa hesabı yapmaya başlamalarını istemiyoruz."
"Sahte kamp ateşleri yakarak olduğumuzdan çok görünmemizi sağlayamaz mıyız?" diye atıldı Lelldorin.
"Ama amacımız ordumuzu büyük değil küçük göstermek," diye cevap verdi Brand kalın sesinde yumuşak bir ifadeyle. "Taur Urgas ile 'Zakath'ı heyecanlandırıp ordularını devreye sokmak zorunda bırakmak istemiyoruz. Eğer tek rakibimiz Kral Gethell'in Thulları olursa, sefer kolaylaşır. Ama Murgo-larla Malloryahlar da karışırsa ciddi bir savaşa girmek zorunda kalırız."
"Kaçınmak istediğimiz şey de bu zaten," diye ekledi Kral Rhodar. "Hmm," dedi Lelldorin hafifçe kızararak. "Bunu düşünmemiştim."
"Lelldorin," diye atıldı Ce'Nedra delikanlıyı mahcup durumdan kurtarmak için. "Askerleri ziyaret etmek istiyorum. Bana eşlik eder misin?"
"Tabii Haşmetmeap," dedi genç Asturyalı hemen ayağa kalkarak.
"Fena fikir değil," dedi Rhodar. "Biraz yüreklendir onları Ce'Nedra. Çok uzun bir yol yürüdüler; moralleri bozulmuştur haliyle."
Her zamanki gibi siyahlar giymiş olan Lelldorin'in kuzeni Torasin de ayağa kalkarak, "izninizle ben de geleyim," dedi. Sonra Kral Korodullin'e dönüp arsızca sırıtarak, "Asturyalılar iyi

komplocudur," diye ekledi, "ama stratejiden anlamazlar, o yüzden zaten tartışmanıza pek bir katkım olmazdı."
Arendiya Kralı genç adamın bu sözleri üzerine gülümsedi. "Pek şakacısınız genç Torasin, ama kanaatimce Arendiya Tahtının iddia ettiğiniz kadar ateşli bir düşmanı da değilsiniz."
Torasin sırıtmayı kesmeden abartılı bir selam verdi. Çadırdan çıktıklarında Lelldorin'e dönerek, "Neredeyse seveceğim bu adamı," dedi. "Birde o sizler bizler olmasa."
"Bir kere alışınca o kadar da kötü gelmiyor," diye cevap verdi Lelldorin.
Torasin gülerek, "insanın Leydi Ariana gibi güzel bir dostu olunca istediği kadar siz biz desin fark etmez," dedi. Sonra Ce'Nedra'ya dönerek, "Hangi birlikleri yüreklendirmek istiyorsunuz Haşmetmeap?" diye sordu.
"Haydi Asturyalı yurttaşlarınızı ziyaret edelim," dedi Ce'Nedra. "ikinizi Mimbre kampına götürmeye niyetim yok kılıçlarınıza el koyup ağızlarınıza da duvar örmeden yani."
"Bize güvenmiyor musunuz?" diye sordu Lelldorin.
BELGARIAD 5
"Sizi tanıyorum," dedi Ce'Nedra saçlarını savurarak. "Asturya kampı nerede?" "Bu taraftan," diye cevap verdi Torasin, erzak yığınının güney ucunu göstererek.
Rüzgâr, Sendarya sahra mutfaklarında pişen yemeklerin kokusunu getiriyordu. Bu koku, prensese bir şey hatırlattı. Asturya çadırları arasında gelişigüzel dolaşmak yerine, belirli birilerini aramaya koyuldu.
Orduya Vo Wacune yakınlarında katılan iki serfi, Lammer ile Detton'u yamalı bir çadırın önünde akşam yemeklerini bitirirken buldu. İkisi de onları ilk gördüğünden bu yana iyi beslenmiş gibi görünüyorlardı. Artık paçavralar içinde de değildiler. Prensesin yaklaştığını gördüklerinde hemen huzursuz bir tavırla ayağa fırladılar.
"Eee, dostlarım," dedi Ce'Nedra onları rahatlatmaya çalışarak, ordu hayatını nasıl buldunuz?"
"Bir şikâyetimiz yok Hanımefendi Hazretleri," dedi Detton saygıyla.
"Yürümek hariç," diye ekledi Lammer. "Dünyanın bu kadar büyük olduğunu bilmezdim."
"Bize çizme verdiler," dedi Detton ayağını kaldırıp çizmesini göstererek. "Başta biraz vuruyordu, ama şimdi geçti."
"Karnınız iyi doyuyor mu?" diye sordu Ce'Nedra.
"Çok iyi," dedi Lammer. "Sendarlar yemeğimizi pişiriyorlar bile. Sendarya Krallığında hiç serf olmadığını biliyor muydunuz Leydim? Müthiş, değil mi? insanın aklına neler geliyor."
"Öyle," diye ona katıldı Detton. 'Yiyeceklerini kendileri yetiştiriyorlar, herkesin istediği kadar yiyeceği, giyeceği ve başını sokacak bir çatısı var; bütün krallıkta ise bir tek serf bile yok."
"Size üniforma da vermişler bakıyorum," dedi prenses, ikisinin giydikleri koni biçiminde miğferlere ve sert deri tuniklere bakarak.
Lammer başını sallayıp miğferini çıkararak, "Kafamız kırılmasın diye çelik parçalar yerleştirmişler içine," dedi. Buraya gelir gelmez hepimizi toplayıp bu miğferlerle deri tunikleri verdiler."
"Birer mızrakla hançer de verdiler," dedi Detton. "Nasıl kullanacağınızı da öğrettiler mi?" diye sordu Ce'Nedra. "Daha değil Hanımefendi Hazretleri," dedi Detton. "Şu anda ok atmayı öğreniyoruz." Ce'Nedra yanındakilere dönerek, "Birinin konuyla ilgilenmesini sağlar mısınız?" diye sordu. "Herkesin en azından kendini savunmayı öğrenmesini istiyorum."
"Hemen hallederiz Haşmetmeap," dedi Lelldorin.
Yakınlarda bir yerde, genç bir serf bir çadırın önünde bağdaş kurmuş oturuyordu. El yapımı kavalını ağzına götürüp çalmaya başladı. Ce'Nedra Tol Honeth'deki sarayda dünyanın en büyük müzisyenlerini dinlemişti, ama bu delikanlının kavalı hemen kalbini fethetti ve gözlerini yaşlarla doldurdu. Müzik masmavi gökyüzüne kafesinden kaçmış bir tarla kuşu gibi yükseliyordu.
"Harika!" diye haykırdı.
Lammer başıyla onaylayarak, "Müzikten pek anlamam ama," dedi, "bu çocuk çok iyi çalıyor. Maalesef biraz kafadan kontak."
Ce'Nedra ona dönüp, "Nasıl yani?" diye sordu.
"Arendiya ormanının güneyindeki bir köyden geliyor. Çok fakir bir köymüş ve yörenin lordu serilerine çok kötü davranırmış. Çocuk yetimmiş, daha çok küçükken inek çobanlığı yaptırmaya başlamışlar. Bir gün ineklerinden birisi kaçınca öldürene kadar dövmüşler. O zamandan beri konuşamıyor-muş."
"Adını biliyor musun?"
"Kimse bilmiyor," dedi Detton. "Sırayla bakıyoruz ona. Yemeğini yeyip sıcak bir yerde uyuma-

sini sağlıyoruz. Yapacak başka bir şey de yok."
Lelldorin'in tuhaf bir ses çıkarması üzerine Ce'Nedra ona döndü ve dürüst delikanlının gözlerinden yaşlar süzüldüğünü gördü hayretle.
Oğlan çalmaya devam etti, çaldığı melodi insanın yüreğini parçalayan bir sadelikteydi; gözleri Ce'Nedra'yı buldu. Bakışları ciddi ve onu tanımış gibiydi.
Az sonra oradan ayrıldılar. Prenses mevkiinin iki serfi huzursuz ettiğinin farkındaydı. Sağlıklarının yerinde olduğunu ve onlara verdiği sözün tutulduğunu görmüştü ve önemli olan da buydu.
Ce'Nedra, Lelldorin ve Torasin Sendar kampına doğru yürürlerken, büyük bir çadırın arkasında kavga sesleri duydular.
"istediğim yere koyarım," diyordu adamın biri meydan okuyarak.
"Yolu tıkıyorsun," diye cevap verdi bir başkası.
"Yol mu?" dedi birinci adam. "O da nereden çıktı? Burası şehir mi? Yol filan yok burada."
"Arkadaş," dedi ikinci adam abartılı bir sabırla, "ana erzak deposuna varmak için arabaları buradan geçirmek zorundayız. Şimdi lütfen mallarını çek de geçelim. Daha yapacak çok işim var bugün."
"Savaştan kaçmak için hamallık yapan Sendaryalı bir arabacıdan emir alacak değilim. Ben askerim."
"Ciddi misin?" dedi Sendaryalı alayla. "Kaç savaşa girdin?" "Vakti gelince dövüşürüm ben."
"Eğer eşyalarını yolumdan çekmezsen, vakti sandığından önce gelecek. Eğer arabadan inip kendim çekmek zorunda kalırsam, asabım bozulabilir."
"Ay, korkudan ölüyorum," dedi asker alayla. "Çekiyor musun?" "Hayır."
"Seni uyardım arkadaş," dedi arabacı bıkkın bir sesle. "Eşyalarıma dokunursan kafanı kırarım."
"Hayır. Kafamı kırmayı denersin." Bir itişmenin ardından birkaç sert darbe sesi duyuldu.
"Şimdi ayağa kalk da şu eşyaları çek yolumdan," dedi arabacı. "Bütün gün burada dikilip seninle tartışamam."
"Arkadan vurdun," diye sızlandı asker.
"Bir tane de önden vurayım ister misin?"
"Peki peki, sinirlenme. Çekiyorum."
"Birbirimizi anladığımıza sevindim."
"Bu tür şeyler sık sık oluyor mu?" diye sordu Ce'Nedra alçak sesle.
Sırıtarak başını sallayan Torasin, "Bazı askerleriniz kabadayılık yapmayı çok seviyor Haşmet-meap," dedi. "Sendaryalı arabacıların ise bununla uğraşacak vakitleri olmuyor pek. Bu adamlar da sokak kavgasında usta oldukları için askerlerin başına hep aynı şey geliyor. Çok eğitici bir durum aslında."
"Erkekler!" dedi Ce'Nedra.
Sendar kampında Durnik'e rastladılar. Yanında birbirine hiç benzemeyen iki delikanlı vardı.
"iki eski dost," dedi Durnik onları tanıtırken. "Erzak mavnalarıyla yeni geldiler. Rundorigle tanışmıştın prenses. Geçen kış Faldor'un çiftliğine gittiğimizde."

Ce'Nedra Rundorig'i gerçekten de hatırlıyordu. Uzun boylu, iri yan genç adam, Garion'un çocukluk sevgilisi Zubrette ile evlenecekti. Onu içten bir tavırla selamlayıp daha önce tanıştıklarını hatırlattı. Rundorig'deki Arend kanı zihninin biraz yavaş çalışmasına neden oluyordu, ikinci delikanlının ise yavaşlıkla en küçük bir ilgisi bile yoktu. Durnik onu Garion'un çocukluk arkadaşı Doroon olarak tanıttı. Doroon ufak tefek, tığ gibi bir genç adamdı; çıkık bir adem elması ve yuvalarından uğramış gibi duran gözleri vardı. Önce biraz utangaçlık ettiyse de, dili bir açılınca durmak bilmedi. Zihni fikirden fikre uçuşuyor, ağzı da nefes nefese onu izlemeye çalışıyordu.
"Dağlardan geçmek zor oldu Hanımefendi," diye cevap verdi Ce'Nedra yolculuklarının nasıl geçtiğini sorunca.
"Tabii yol çok dikti de ondan. Tolnedralılar yol yaparken niye daha düz bir yer seçmezler diye düşünüyor insan ama düz çizgilere bayılıyor onlar tabii düz çizgiler her zaman en kestirme olmaz. Niye böyleler anlayamıyorum." Ce'Nedra'nın da Tolnedralı olduğu gerçeği Doroon'u pek etkilemişe benzemiyordu.
"Büyük Kuzey Yolundan mı geldiniz?" diye sordu Ce'Nedra.

"Evet, Aldurford denilen yere kadar. Tuhaf bir isim, değil mi? Tabii durup düşününce anlamlı geliyor. Ama bu dağdaki Murgo saldırısından daha sonraydı. Hayatınızda hiç böyle dövüş görmemişsi-nizdir."
"Murgo saldırısı mı?" dedi Ce'Nedra, delikanlıyı bir konuya bağlı tutmaya çalışarak.
Doroon hevesle başını salladı. "Arabaların başındaki adam Muroslu iri yarı bir adamdı Muros-luydu, değil mi Rundorig? Yoksa Camaarlı mıydı. Nedense ikisini hep karıştırırım. Ha, ne diyordum?"
"Murgolar," diye hatırlattı Durnik.
"Ha, evet. Her neyse, arabaların başındaki adam savaştan önce Sendarya'da çok Murgo olduğunu söyledi. Tüccar kılığındaymışlar ama aslında casusmuşlar. Savaş başlayınca hepsi dağa çıkmışlar, erzak vagonlarına pusu kuruyorlarmış. Ama biz hazırdık, değil mi Rundorig? Murgolardan biri arabanın yanından geçerken Rundorig ona sopayla bir geçirdi, herif attan yere yuvarlandı kaldı. Tak! O kadar! Herif attan yere yuvarlandı kaldı. Ne şaşırmıştır ama." Doroon kısa bir kahkaha atıp yine yuvar-lanırcasına, Sendarya'dan buraya yaptıkları yolculuğun ayrıntılarını damdan çardağa atlayarak anlatmaya başladı.
Garion'un eski dostlarıyla karşılaşmak Prenses Ce'Nedra'yı tuhaf bir şekilde etkilemişti. Üstelik müthiş bir sorumluluk duygusu da çökmüştü üzerine. Bu seferle batıdaki herkesin hayatına elini u-zatmış, kocaları kanlarından, babalan oğullanndan ayırmıştı. Köyünden hiç çıkmamış sıradan insanlan alıp bin fersah öteye götürmüş ve muhtemelen hiç anlamadıklan bir kavgaya kanştırmıştı.
Ertesi sabah ordu komutanlan birkaç fersah ötedeki yann dibinde kurulan tertibatı görmeye gittiler. Son tepeye vardıklannda, Ce'Nedra birden Asil'in dizginlerini çekip, ilk kez gördüğü doğu sıra-dağlan ağzı açık seyre başladı, imkânsızdı bu! Hiçbir şey bu kadar büyük olamazdı! Kapkara, dev yar, donmuş, sonsuz bir kaya dalgası gibi üstlerinde yükseliyor, doğu ile batı arasındaki sının çiziyor ve bir taraftan ötekine geçişi imkânsızlaştınyordu görünüşte. Dünyanın iki yansı arasındaki bölünmenin çıplak bir simgesi gibiydi önlerinde nasıl bu dev yükselti düzlenemezse, tıpkı onun gibi, asla giderilemeyecek olan bir bölünmenin simgesi.
Yaklaştıkça, Ce'Nedra yann dibinde ve tepesinde hararetli çalışmalar yapılmakta olduğunu fark etti. Tepeden dev vinçler uzanıyordu, yann dibinde ise karmakanşık makara sistemleri dizilmişti.
"Makaralar niye aşağıda?" diye sordu Kral Anheg şüpheyle.
"Nereden bileyim," diye omuz silkti Kral Rhodar. "Ben mühendis miyim?"
"Yaa, demek öyle; öyleyse biri bana bu makaralann neden yukanda değil de aşağıda olduğunu açıklayana kadar, gemilerimden birine bile dokunulmasına izin vermiyorum ben de."
Kral Rhodar içini çekerek kocaman bir makara takımını yağlamakta olan bir mühendisi yanına

çağırdı. "Düzeneğin bir planı var mı yanında?" diye sordu şişman kral yağ içinde kalmış işçiye. Mühendis başıyla onaylayarak tuniğinin altından yağ lekeli bir parşömen tomarı çıkarıp kralına uzattı. Rhodar buna bir göz atıp Anheg'e verdi.
Anheg karmaşık çizime bakarak hangi ipin nereye gitmekte olduğunu, daha da önemlisi neden oraya gittiğini anlamaya çalıştı. "Okuyamıyorum bunu," diye sızlandı sonunda.
"Ben de," dedi Rhodar tatlı bir sesle, "ama makaraların neden yukarıda değil de aşağıda olduğunu soran sendin. Çizim bunu sana anlatıyor."
"Ama okuyamıyorum." "Benim suçum mu?"
Biraz ileride, iplerle sarılmış, bir evin yansı büyüklüğünde bir kaya, vinçlerin gıcırdaması eşliğinde uçurum boyunca yükselmeye başladı. Çalışanlardan bir tezahürat yükseldi.
"Etkileyici olduğunu kabul etmelisin Anheg," dedi Rhodar. "Özellikle de o koca kayanın sadece şu sekiz at tarafından çekildiğini düşünürsen tabii bir de karşı ağırlık var." Yarın tepesinden inmekte olan başka bir kaya parçasını gösterdi.
Anheg gözlerini kısarak iki kayayı inceledikten sonra, "Durnik," diye seslendi, "bunun nasıl çalıştığını anlıyor musun?"
"Evet Kral Anheg," dedi demirci. "Şimdi, şu karşı ağırlık, yukan çıkan kayayı..."
"Lütfen bana açıklama," dedi Anheg. "Tanıdığım ve güvendiğim biri anlıyorsa, bu bana yeter."
Günün ilerleyen saatlerinde, ilk Çerek gemisi yarın tepesine çekilirken, Kral Anheg birkaç saniye durumu izledi, sonra ürpererek arkasını döndü. "Gayri tabii," dedi Barak'a. "Son zamanlarda bu lafı çok sık eder oldun," dedi Barak. Anheg yüzünü buruşturarak baktı kuzenine. "Söyleyeyim demiştim sadece," dedi Barak masum bir tavırla. "Değişikliklerden

hoşlanmıyorum Barak. Asabım bozuluyor." "Dünya ileriye gidiyor Anheg. Her şey değişiyor her gün."
"Ama bundan hoşlanmak zorunda değilim, değil mi?" diye homurdandı Çerek Kralı. "Çadırıma gidip bir şeyler içeceğim."
"Beraber içelim mi?" dedi Barak.
"Burada durup dünyanın değişmesini seyretmek istediğini sanıyordum."
"Dünya benim gözetimim olmadan da değişebilir."
"Muhtemelen de öyle olacak zaten," dedi Anheg dalgın dalgın. "Pekâlâ, haydi gidelim. Bunu seyretmek istemiyorum artık." içecek bir şeyler bulmaya gittiler.
BELGARIAD 5
ON BİRİNCİ BOLUM
AREND1YA KRALİÇESİ MAYASERANA düşünceliydi. Vo Mimbre'deki sarayın üst katlarındaki geniş, güneşli bebek odasında oturmuş nakısını işliyordu. Oğlu, Arendiya Veliahtı, beşiğinde Drasniya Veliahtı'nın hediyesi olan renkli bilyelerden oluşmuş bir teşbihle oynayarak mutlu mutlu mırıldanıyordu. Mayaserana Kraliçe Porenn ile hiç tanışmamıştı, ama kuzeydeki tahtında oturan ve herkesin pek güzel bir sansın olduğunu söylediği bu kadın, kendisiyle aynı dönemde annelik tecrübesini paylaşmakta olduğunudan ona çok yakın geliyordu.
Kraliçenin yakınında bir koltukta Vo Ebor Baronesi Nerina oturmaktaydı, iki kadın da kadifeler giymişti, Kraliçe koyu mor, Barones ise uçuk mavi; ikisinin de başında Mimbre soylularının gözdesi olan uzun, koni biçiminde şapkalar vardı. Bebek odasının öteki ucunda yaşlıca bir lavtacı alçak sesle minör tonda hüzünlü bir melodi çalıyordu.
Barones Nerina kraliçesinden de daha melankolik bir haldeydi. Gözlerinin altındaki siyah halkalar, Mimbre şövalyelerinin yola çıkmasından beri geçen haftalar boyunca giderek derinleşmişti ve neredeyse hiç gülümsemiyordu. En sonunda içini çekerek nakısını bir yana bıraktı.
"Kalbimin hüznü sizin iç çekişinizde aksini buldu Nerina," dedi kraliçe alçak sesle. "Tehlikeleri ve ayrılığı düşünmekten vazgeçmezseniz, hiç tahammül edemezsiniz bu hale."
"Endişeden vazgeçmenin yolunu öğretiniz bana Asaletmeap," diye cevap verdi Nerina, "çünkü buna çok ihtiyacım var. Kalbim endişenin ağırlıyla eğiliyor ve ne kadar gayret edersem edeyim, fikirlerim yaramaz çocuklar gibi kaçışıp sevgili lordumun ve en sevgili dostumuzun artık burada olmadığı noktasına dönüveriyor."
"Mimbre'deki bütün hanımların da aynı endişeyi paylaştığını bilmek sizi rahatlatabilir Nerina."
Nerina tekrar içini çekti. "Ancak benim endişem daha kafi bir şeyle ilgili. Diğer hanımların sevgisi bir sevgiliye bağlı; onlar sevdiklerinin bu korkunç savaştan yarasız beresiz döneceğini ümit edebilirler. Ama iki kişiyi seven ben iyimser olamam, çünkü en azından birini kaybedeceğimi biliyorum ve bu da ruhumu acılara boğuyor."
Kalbinde artık ayrılamayacak kadar iç içe geçmiş bu iki aşkını, açık açık ve başı dik bir sessizlikle kabullenmişti Nerina. Mayaserana, bu konudaki bütün bakışını bir anda aydınlaüveren bir içgö-rüyle, Nerina'yı, kocasını ve Şövalye Mandorallen'i acıklı bir efsaneye dönüştüren şeyin merkezinde Nerina'nın bu bölünmüş aşkının yattığını anladı. Eğer Nerina birini ötekinden fazla sevebilseydi, trajedi sona erecekti; ama kocasına olan aşkıyla Şövalye Mandorallen'e olan aşkı o kadar mükemmel bir şekilde dengelenmişti ki, ikisinin arasında, eylemsiz bir noktada donup kalmıştı kadın.
Kraliçe içini çekti. Nerina'nın bölünmüş kalbi, bir anlamda bölünmüş Arendiya'nın da bir simgesiydi; ama zavallı baronesin kalbi birleştirilemeyecek de olsa, Mayaserana Mimbre ile Asturya'yı birleştirmek için son bir çaba göstermeye kararlıydı. Bu amaçla isyancı kuzeyin görece daha aklı başında önderlerini çağırmıştı saraya. Çağrısında da çok az kullandığı bir unvanını, Asturya Düşesi titrini kullanmıştı. Asturyalılara şikâyetlerinin bir listesini çıkarmalarını söylemişti ve şu anda bu işle uğraşmaktaydılar.
EFSUNCUNUN SON OYUNU
Aynı güneşli gün akşama doğru, Mayaserana Arendiya'nın çifte tahtında oturmuştu ve yanındaki Asturyalı soyluların önderi, uzun boylu, zayıf, kır saçları ve sakalları olan ve bastonla yürüyen Kont Reldegen adlı biriydi. Reldegen parlak yeşil bir ceket ve siyah pantalon giymişti ve heyetin diğer üyeleri gibi o da kılıcını beline takmıştı. Asturyalıların kraliçenin huzuruna silahlı girmeleri, Mimbre soyluları arasında öfkeli homundanmalara yol açtıysa da, Mayaserana onların silahlarının alınması yolundaki telkinlere hiç kulak asmamıştı.
"Lord Reldegen," diye selamladı kraliçe topallayarak tahta yaklaşan Asturyaliyi.

"Asaletmeap," diye cevap verdi Reldegen eğilerek. "Haşmetmeap," diye düzeltti onu bir Mimbre soylusu öfkeyle. "Asaletmeapları bizi Asturya Düşesi sıfatıyla çağırttı," dedi Reldegen sükûnetle. "Bu sıfat bizim açımızdan daha sonra edinilen o süslü unvana göre daha fazla saygıya layıktır."
"Beyler, lütfen," dedi kraliçe kararlı bir tavırla. "Rica ederim hasmane davranmaya başlamayınız tekrar. Maksadımız banş imkânını araştırmak. Lütfen bu maksadı unutmadan konuşunuz Lord Reldegen. Asturya'nın kalbini katılaştıran sebepleri dökünüz ortaya. Serbestçe konuşunuz ve sözlerinizin neticelerinden korkmayınız." Danışmanlarına sert bir ifadeyle bakarak, "Burada söyledikleri sebebiyle kimsenin suçlu duruma düşmemesi arzumuzdur," diye ekledi.
Mimbreler Asturyalılara kötü kötü baktılar, Asturyalılar da buna suratlarını buruşturarak cevap verdiler.
"Asaletmeap," diye söze başladı Reldegen, "ilk şikâyetimiz, Mimbre hükümdarlarının bizim unvanlarımızı tanımamasıdır. Aslında unvan boş bir şeydir, ama içinde bir sorumluluk taşır ki bu hak bize tanınmıyor. Çoğumuz m evinimizin bize getireceği ayrıcalıklara aldırmıyoruz, ama görevlerimizi yerine getirme şansının elimizden alınması da huzursuz ediyor bizi. En yeteneklilerimiz bile hayatını boşa harcıyor; şunu da belirtmek isterim ki, bu yeteneklerin harcanması bize olduğu kadar Arendiya'ya da zarar veriyor."
"îyi konuştunuz Lordum," diye mırıldandı kraliçe.
"Cevap verebilir miyim Haşmetmeap?" diye sordu ihtiyar, beyaz sakallı Vo Serin Baronu.
"Tabiatiyle Lordum," dedi Mayaserana. "Hepimiz serbestçe ve açık açık konuşabiliriz."
"Asturyalı beyler unvanlarını arzu ettikleri zaman alabilirler," dedi baron. "Beş asırdır krallık bu unvanları onlara verebilmek için, gerekli bağlılık yeminlerini etmelerini bekliyor. Bir unvanı hak e-den kişi Asturya tacına bağlılık yemini etmeden, bu unvan ona bahsedilemez."
"Maalesef Lordum," dedi Reldegen, "bu yemini edemeyiz. Atalarımızın Asturya Düküne ettikleri bağlılık yemini hâlâ geçerli; bizi de bağlıyor."
"Bahsi edilen Asturya Dükü beş yüz yıl önce öldü," diye hatırlattı baron.
"Ama soyu ölmedi," dedi Reldegen. "Asaletmeap o soydan geliyor ve bizim yeminlerimiz de hâlâ geçerli."
Kraliçe tartışmacıların önce birine, sonra diğerine baktıktan sonra, "Affınızı dilerim," dedi, "a-ma eğer yanlış anlıyorsam düzeltiniz. Burada söylenenlere göre, beş asırdır Arendiya'yı bölen sebep bir formaliteden mi ibaret?"
Reldegen düşünceli bir tavırla dudaklarını büzerek, "Tabii hepsi bundan ibaret değil Asaletmeap," dedi. "Ama galiba meselenin özü bu."
"Beş asırdır dökülen kanlar ve yapılan kavgalar teknik bir mesele yüzünden ha!"
Kont Reldegen düşündü, düşündü, birkaç kere söze başlar gibi olduysa da çaresiz bir şaşkınlıkla vazgeçti. Sonunda gülmeye başlayarak, "Çok Arend usulü bir şey, değil mi?" diye sordu şakayla karışık.
ihtiyar Vo Serin Baronu konta bir göz attı, sonra o da gülmeye başladı. "Lütfen Lord Reldegen, bu keşfi kalbinizde kilitli tutunuz, yoksa bütün âlemin alay konusu oluruz. Milli hasletimizin su katılma-

mış aptallık olduğu yolundaki şüpheleri haklı çıkarmayalım."
"Bu abes vaziyet neden daha önce fark edilmedi?" diye sordu Mayaserana.
"Herhalde Asturyalılarla Mimbreler birbirleriyle konuşmadıkları için Asaletmeap," dedi Kont Reldegen üzüntülü bir tavırla. "Hemen dövüşmeye başlamayı tercih ediyoruz." "Pekâlâ," dedi kraliçe. "Bu karışıklığı düzeltmek için ne yapabiliriz?" "Bir açıklama yapabiliriz belki," dedi Kont Reldegen barona bakarak.
ihtiyar düşünceli düşünceli başını sallayarak, "Haşmetmeap sizi eski yemininizden azat edebilir," dedi. "Pek sık yapılan bir şey değildir, ama emsali görülmüştür."
"O zaman biz de ona Arendiya Kraliçesi olarak bağlılık yemini ederiz." "Evet, bu haysiyet ve namus kaideleriyle tenakuz içinde olmaz." "Ama ben aynı kişi değil miyim?" diye itiraz etti kraliçe.
"Teknik olarak değilsiniz Haşmetmeap," dedi baron. "Asturya Düşesi ve Arendiya Kraliçesi ayrı varlıklar. Bir vücutta iki kişisiniz siz."
"Çok kafa karıştırıcı bir durum beyler," dedi Mayaserana.

"Herhalde bu yüzden daha önce fark edilmemiştir Asaletmeap," dedi Reldegen. "Sizin ve koçanınızın ikişer unvanınız ve ikişer resmi kimliğiniz var." Gülümsedi. "Bu kadar kalabalığın o tahta sığmasına şaşıyor insan." Sonra ciddileşerek, "Tabii bu her şeyi halletmeyecek Asaletmeap," diye ekledi. "Asturya ve Mimbre arasındaki anlaşmazlıklar o kadar derin ki, gidermek nesiller alabilir."
"Kocama da bağlılık yemini edecek misiniz?"
"Arendiya Kralı olarak evet, Mimbre Dükü olarak asla." "Başlangıç için bu kadarı iktifa eder Lordum. Öyleyse şu açıklamayı hazırlayalım. Kalem ve kâğıtla Arendiya'nın kanayan yarasını saralım."
"Çok iyi söylediniz Asaletmeap," dedi Reldegen hayranlıkla.
XXIII. Ran Borune hayatının hemen hemen tümünü Tol Honeth'deki imparatorluk sarayında geçirmişti. Tolnedra'nın büyük şehirlerine yaptığı seyrek yolculuklar bile kapalı arabaların içindeydi. Ran Borune'nin hayatı boyunca bir kere bile aralıksız bir mil yürümemiş olması kuvvetle muhtemeldi. Bir mil yürümemiş birinin ise, bir milin ne olduğu konusunda bir nosyonu olamaz. Baştan beri danışmanları ona mesafe kavramının ne olduğunu anlatma konusunda ümitsizliğe düşmüşlerdi.
Bu zorluğu en sonunda çözen öneri, şaşırtıcı bir kaynaktan geldi. Geçen yaz hapisten paçasını kıl payı kurtarmış olan eski öğretmen Jeebers mütevazı bir tavırla yapmıştı bu öneriyi. Jeebers artık her şeyi mütevazı bir tavırla yapıyordu, imparatorun hışmına uğramaktan ucu ucuna kurtulmuş olmak, eskiden kişiliğini lekeleyen o yüksekten tavrı da tamamen ortadan kaldırmıştı. Eski tanışları, bu kelleşmekte olan, sıska adamdan hoşlanmaya başladıklarını fark etmişlerdi şaşkınlıkla.
Öğretmen Jeebers, imparator nesneleri doğru oranlan içinde görürse anlayabileceğini belirtmişti. Tolnedra'da zaman zaman ortaya çıkan iyi fikirler gibi, bu fikir de çığrından çıktı hemen. Impar-torluk sarayının bahçesinde bir hektarlık bölge, doğu Algarya ve Mishrak aç Thull'un küçük bir maketine dönüştürüldü. Perspektifi sağlamak için kurşundan İM buçuk santim boyunda insan figürleri dökülerek, imparatorun savaş alanın gözünde canlandırmasını sağlamak amacıyla bu alana yerleştirildi.
imparator derhal, kalabalıkları kafasında daha iyi canlandırmak için bu kurşun askerlerden daha fazla yapılmasını istedi. Bir gecede Tol Honeth'de yeni bir sanayi dalı doğdu ve ansızın kurşun kıtlığı çekilmeye başlandı.
imparator her sabah alanı daha iyi görebilmek için, bu amaç için aceleyle hazırlanmış on metre yüksekliğinde bir kuleye çıkıyordu, imparatorluk muhafız kıtasından gür sesli bir çavuşun yardımıyla kurşun piyade ve süvarilerine, Algarya'dan gelen son haberlere göre yer değiştirtiyordu.
Genel kurmay az kalsın topluca görevinden istifa edecekti. Bunların çoğu ileri yaşlarda adam-

lardı, her sabah imparatorla birlikte kuleye tırmanmak canlarını çıkarıyordu. Karga burunlu imparatoru durumu yerden de gayet iyi görebildiklerine ikna etmek için çok uğraştılarsa da, Ran Borune bunlara kulak bile asmadı.
"Morin, bu adam bizi öldürecek," dedi şişman bir general imparatorun başmabeyincisine. "Günde dört kere o kuleye tırmanmaktansa savaşa gitmeyi tercih ederim."
"Drasniyalı mızrakçıları dört adım sola çekin!" diye haykırdı çavuş kulenin tepesinden. Bir düzine adam kurşun askerleri hareket ettirmek için o tarafa koştu.
"Hepimiz imparatorumuzun verdiği görevleri yapmalıyız," dedi Morin filozof edasıyla. "Seni o merdiveni çıkarken hiç görmedim ama," dedi general suçlarcasına. "imparatorum bana başka bir görev verdi," dedi Morin burnu havada.
O akşam yorgun, minik imparator yatağına girerken, "Çok heyecanlı Morin," dedi uykulu bir sesle; elinde Ce'Nedra'nın, Rhodar'ın ve ordunun diğer komutanlarının altından dökülmüş suretlerinin olduğu bir kutu vardı. "Ama çok da yorucu."
"Haklısınız Haşmetmeap."
"Yapacak o kadar çok işim var ki hâlâ."
"Komutanlık böyledir işte Haşmetmeap," dedi Morin.
Ama imparator çoktan uykuya dalmıştı bile.
Lord Morin kutuyu imparatorun elinden alıp üstünü örterken, "Uyu, Ran Borune," dedi şefkatle. 'Yarın gene kurşun askerlerinle oynarsın."

Hadımağası Sadi Sthiss Tor sarayını kölelerin yaşadığı bölümün arkasından, dolana dolana limana giden döküntü bir caddeye açılan gizli bir kapıdan terk etmişti. Görülmemek için akşam sağnağı-nı beklemiş, liman işçisi kılığına bürünmüştü. Yanında tek gözlü katil Issus vardı; o da dikkat çekmeyecek bir kılıktaydı. Sadi bu güvenlik önlemlerini hep alırdı, ama yanına Issus'u alması pek olağan değildi. Issus saray muhafızlarına ya da Sadi'nin özel birliğine dahil değildi, ama Sadi bugün görünüşe ya da resmiyete pek aldırmıyordu. Issus saray politikası tarafından etkilenen biri değildi ve kendisine para verene sonuna kadar sadık kalmasıyla ünlüydü.
Yağmur altında sokaktan geçip, müdavimleri yoksul işçiler olan kötü şöhretli bir meyhaneye girdiler ve gürültülü salondan geçip arka taraftaki daha değişik hizmetler sunan odacıklara doğru yürüdüler. Pis kokulu koridorun sonunda, kollan bilekten dirseğe ucuz, süslü bileziklerle kaplı zayıf ve sert görünüşlü bir kadın, ses çıkarmadan delik deşik bir kapıyı işaret etti, sonra dönüp başka bir kapıdan çıkarak kayboldu.
Kapının ardında içinde sadece bir yatak olan pis bir oda vardı. Yatağın üstünde katran ve tuzlu su kokan iki elbise duruyordu. Yerde de iki maşrapa ılık bira vardı. Sadi ve îssus ses çıkarmadan kıyafetlerini değiştirdiler, îssus yastığın altından İM peruk ve iki takma sakal çıkardı.
"Nasıl içiyorlar bunu?" dedi Sadi maşrapalardan birini koklayıp yüzünü buruşturarak.
"Alornlann tuhaf zevkleri vardır," dedi îssus omuz silkerek. "Hepsini içmen gerekmez. Elbisene dök. Drasniyalı denizciler eğlenmek için böyle yaparlar. Nasıl oldum?"
Sadi ona bir göz atıp, "Komik," dedi. "Saç ve sakal sana hiç yakışmıyor îssus."
"Hele sana hiç gitmedi," dedi îssus gülerek. Omuzlannı silkip katran lekeli tuniğine bira döktü, "îdare edecek kadar Drasniyalıya benzedik, onlar gibi koktuğumuz kesin. Sakalını biraz düzelt de yağmur durmadan yola çıkalım."
"Arka kapıdan mı çıkıyoruz?"
îssus başını salladı. "Eğer bizi izleyen varsa arka kapıyı kolluyordur. Drasniyalı denizciler gibi çıkacağız."
BELGARIAD 5
"Nasıl yani?"
"Bizi dışarı attırmak için gerekli talimatı verdim."
Sadi daha önce hiçbir yerden atılmamış olduğundan bu tecrübeden pek hoşlanmadı. Onu sokağa fırlatan iki goril hiç de kibar davranmamışlardı; bu işlem sırasında her tarafı çizikler ve sıyrıklarla doldu.
îssus ayağa kalkıp kapalı kapıya doğru lanetler yağdırdıktan sonra Sadi'yi de ayağa kaldırdı. Yan yana sarhoş numarası yaparak sallana sallana Drasniya bölgesine doğru ilerlediler. Sadi dışarı a-tıldıklarında bir kapı ağzına sinmiş meyhanenin kapısını kollayan iki kişinin olduğunu fark etti, ama a-damlar peşlerine takılmadılar.
Drasniya bölgesine girdikten sonra, îssus öne geçip Drasniyalı liman sorumlusu Droblek'in evine doğru yürüdü hızla. Hemen içeri alındılar ve koca göbekli Droblek'in terler içinde onları beklediği loş ve rahat bir odaya götürüldüler. Droblek'in yanında Tolnedra elçisi soylu Kont Melgon vardı.
"Salmissra'nın baş hadımağası için ilginç bir kılık," dedi Kont Melgon, Sadi peruğunu ve sakalını çıkarırken.
"Tebdili kıyafet sayın elçi," diye cevap verdi Sadi. "Bu toplantının herkes tarafından bilinmesini istemiyorum da."
"Buna güvenebilir miyiz?" diye sordu Droblek îssus'u göstererek. Sadi alaycı bir yüzle, "Sana güvenebilir miyiz îssus?" diye sordu.
"Ayın sonuna kadar paramı ödedin," dedi îssus omuz silkerek. "Ondan sonrasını bilemem. Belki daha iyi bir teklif yapan çıkar."
"Gördünüz mü?" dedi Sadi iki adama, "îssus'a bu ay sonuna kadar güvenebilirmişiz. Sthiss Tor'daki herkese güvenebileceğimiz kadar yani. îssus'un en sevdiğim yanı, basit bir adam olması. Satın aldığınızda, satın alınmış kalıyor. Buna meslek ahlakı diyorlar galiba."
Droblek ekşi bir yüzle, "Konuya gelir misin?" diye homurdandı. "Bu buluşmayı sağlamak için neden bu kadar zahmete girdin? Neden bizi saraya çağırtmadın?"
"Sevgili Droblek," diye mırıldandı Sadi, "sarayda dönen dolapları bilirsin. Aramızda geçenlerin mümkün olduğunca gizli kalmasını istiyorum. Mesele çok karmaşık değil aslında. Taur Urgas'ın elçisi bana bazı tekliflerde bulundu."
îki adam ona hiç şaşırmadan baktılar.

"Zaten biliyordunuz galiba."
"Çocuk değiliz Sadi," dedi Kont Melgon.
"Şu anda Rak Goska'dan gelen yeni elçiyle görüşmeleri sürdürüyorum, "dedi Sadi.
"Bu yaz gelen üçüncü elçi değil mi bu?" diye sordu Melgon.
Sadi başıyla onayladı. "Murgolar bataklıklardan gelen bazı hastalıklara çok dayanıksız."
"Bunu fark etmiştik," dedi Droblek alayla. "Bu yeni elçinin sağlık durumu hakkındaki tahminlerin nedir?"
" Yurttaşlarından daha dayanıklı olacağını sanmıyorum. Daha şimdiden kendini kötü hissetmeye başladı bile."
"Belki bu şanslı çıkarda iyileşir," dedi Droblek. "Hiç sanmam," dedi îssus pis bir kahkaha atarak.
"Murgo elçilerinin ansızın ölüverme eğilimleri, pazarlıkların yavaş ilerlemesini sağladı," diye devam etti Sadi. "Beyler, Kral Rhodar ile Ran Borune'ye bu gecikmenin sürekli olacağını bildirmenizi
istiyorum."
EFSUNCUNUN SON OYUNU
"Neden?" diye sordu Droblek.
"Angarak krallıklarına karşı yürüttükleri savaşa katkıda bulunma çabalarımı anlamalarını ve takdir etmelerini istiyorum da ondan."
"Tolnedra bu savaşa karışmıyor," diye atıldı Melgon.
"Tabii, tabii," dedi Sadi gülümseyerek.
"Bu tavrında ne kadar ısrarlı olacaksın Sadi?" diye sordu Droblek merakla.
"Bu herhangi bir anda kimin kazanmakta olduğuna bağlı," dedi Sadi kibar bir tavırla. "Eğer Ri-va Kraliçesinin doğu seferi zorluklarla karşılaşmaya başlarsa, korkarım salgın sona erer ve Murgo elçileri de bir bir ölerek bize kolaylık sağlamaktan vazgeçerler. O zaman Taur Urgas'la bir anlaşma yapmak zorunda bile kalabilirim."
"Bu aşağılık bir tavır değil mi sence de Sadi?" dedi Droblek nefretle.
"Biz aşağılık bir halkızdır zaten, Droblek," dedi Sadi omuz silkerek. "Ama hayatta kalmayı bece-riyoruz. iki büyük güç arasında kalmış zayıf bir ulus için kolay bir şey değil bu. Ran Borune ile Rho-dar'a söyleyin, işler yolunda gittiği sürece Murgoları oyalayacağım, ikisinin de bana borçlu olduklarını bilmelerini istiyorum."
"Peki taraf değiştireceğin zaman önceden haber verecek misin?" diye sordu Melgon. "Tabii ki hayır Melgon," diye cevap verdi Sadi. "Aşağılık biri olabilirim, ama aptal değilim." "Pek iyi bir müttefik sayılmazsın Sadi," dedi Droblek.
"Zaten öyle olduğumu hiç iddia etmedim. Ben kendi çıkarıma bakarım. Şu anda benim çıkarlarımla sizinkiler örtüşüyor, o kadar. Ama gene de bu yardımımın unutulmamasını istiyorum."
"iki taraflı oynuyorsun Sadi," dedi Droblek. "Biliyorum," dedi Sadi gülümseyerek, "iğrenç, değil mi?"
Çerek Kraliçesi Islena tam bir panik içindeydi. Bu defa Merel çok ileri gitmişti. Porenn'in verdiği öğüt başta çok sağlam görünmüştü; Grodeg'i ve Ayı Mezhebini bir darbede silahsız bırakacak çok akıllıca bir plandı bu. Dev gibi din adamının nasıl çaresizce kuduracağını düşünmek bile kendi başına bir tatmin sağlıyordu. Çoğu kişi gibi Kraliçe Islena da bu hayali zaferden o kadar haz almıştı ki, eylemin kendisine kalkışamıyordu bir türlü. Hayali zaferlerde risk yoktur; konuşmanın iki tarafı da sizin hayallerinizden geliyorsa, düşmanla karşılaşmalarınız hep zaferle biter. Kendine kalsa, Islena bununla mutlu olmakla yetinebilirdi.
Ama Merel bu kadar kolay tatmin olmuyordu. Ufak tefek Drasniya Kraliçesinin planı çok sağlamdı, ama bir kusuru vardı: Uygulamak için yeteri kadar adamları yoktu. Ancak Merel bazı olanaktan olan bir müttefik bulmuş ve onu kraliçenin yakın çevresine sokmuştu. Çerek' te denizcilikle pek ilgisi olmayan bir grup insan, Ânheg ve donanma ile birlikte Algarya'ya gitmemişti. Merel'in ısrarıyla, Çerek Kraliçesi ansızın avcılığa dayanılmaz bir ilgi duymaya başladı. Darbenin ayrıntıları bu av partileri sırasında ormanda, meraklı kulaklardan uzakta oluşturuldu.
"Yılanı öldürmek için kafasını kesmek gerekir," diyordu avcı Torvik, Merel ve Islena ile birlikte ormandaki küçük bir açıklıkta otururlarken. Bu arada da Torvik'in adamları, Islena'nın bütün gününü hayvan öldürerek geçirdiğini kanıtlayacak kadar av toplamaktaydılar etrafta.
"Kuyruğundan küçük parçalar keserek bir şey kazanamazsınız," diye devam etmişti geniş

omuzlu avcı. "Ayı Mezhebi belirli bir yerde toplu halde bulunmuyor. Biraz şansımız varsa, Val Alorn'daki önde gelen üyelerini tek hamlede toplayabiliriz. Bu da yılanı öfkelendirip kafasını delikten çıkarmasını sağlar. O zaman da kafayı keseriz."
Torvik'in kullandığı terimler kraliçenin irkilmesine sebep oluyordu. Ayrıca bu açık sözlü, sakallı ormancının teşbihlerle konuştuğundan da pek emin değildi.
Olan olmuştu sonunda. Torvik'le avcıları Val Alorn sokaklarında bir gece boyunca sessizce dola-

şarak Ayı Mezhebinin uyumakta olan üyelerini toplamış, sonra limana getirerek bekleyen gemilerin ambarlarına kilitlemişlerdi. Onca yıllık tecrübeleri sayesinde, avcılar avlarını eksiksiz toplayabilmişlerdi. Sabah olduğunda, şehirde sadece tapınakta yaşayan Belar Başrahibi ve bir düzine kadar rahip kalmıştı Ayı Mezhebi üyelerinden.
Kraliçe Islena Çerek tahtında bembeyaz bir yüzle ve titreyerek oturuyordu. Mor elbisesini giymiş, altın tacını takmıştı. Elinde bir asa vardı. Asanın ağırlığı ona biraz güven veriyordu, aynca acil bir durumda silah olarak da kullanılabilirdi. Kraliçe de zaten acil bir durumun üstüne çökmekte olduğunu hissetmekteydi.
"Hepsi senin kabahatin Merel," dedi sarışın arkadaşını suçlayarak. "Her şeyi kendi haline bıraksaydık, bu belaya bulaşmış olmazdık."
"Başımız daha beter bir belada olurdu ama," dedi Merel soğuk bir tavırla. "Kendini topla îslena. Olan oldu, artık değiştiremezsin."
"Grodeg'den korkuyorum," dedi Islena dehşet içinde. "Silahı olmayacak, sana zarar veremez."
"Ben biçare bir kadınım," diye sızlandı îslena. "Bana o korkunç sesiyle bağırırsa darmadağın o-lurum."
"Korkaklığı bırak îslena," diye sözünü kesti Merel. "Senin bu ürkekliğin Çerek'i felaketin kıyısına getirdi. Grodeg ne zaman sesini yükseltse, her istediğini yapıyorsun sırf sert konuşmalardan korktuğun için. Çocuk musun sen? Gürültüden bu kadar çok mu korkuyorsun?"
"Kendine gel Merel," diye parladı îslena ansızın. "Ben senin kraliçenim."
"Öyleyse bütün tanrılar aşkına, kraliçe gibi davran! Salak, ürkek bir hizmetçi kız gibi davranmaktan vazgeç. Belkemiğinde demirden bir çubuk varmış gibi dik otur tahtında. Yanaklarına biraz renk gelsin. Çarşaf gibi beyazsın." Merel'in yüzü daha da sertleşti. "Bak îslena, eğer yumuşamaya başladığına dair bir işaret görürsem, Torvik'e söylerim, taht odasında Grodeg'i mızrağıyla şişler."
"Yapamazsın!" dedi îslena dehşetle. "Bir rahibi öldüremezsin."
"Herkes gibi insan o da," dedi Merel kesin bir tavırla. "Göbeğine bir mızrak saplarsan ölür."
" Anheg bile bunu yapmaya cesaret edemezdi."
"Ben Anheg değilim."
"Lanetlenirsin!"
"Lanetten korkmuyorum."
Kocaman elinde geniş ağızlı bir yaban domuzu mızrağı olan Torvik taht salonuna girerek,
"Geliyor," dedi anlamlı bir tavırla.
"Aman tanrım," diye sızlandı îslena. "Kes şunu!" diye azarladı Merel.
Grodeg taht salonuna girdiğinde öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Beyaz cübbesi öylece üstüne alıvermiş gibi bumburuşuktu, beyaz saçları ve sakallan ise darmadağındı. "Kraliçeyle yalnız konuşacağım!" diye gürledi tahta yaklaşırken.
"Buna siz değil kraliçe karar verir sayın Başrahip," dedi Merel buz gibi bir sesle. "Trellheim Kontunun eşi tahtı temsil mi ediyor?" diye sordu Grodeg îslena'ya.
îslena bocaladı, sonra uzun boylu rahibin tam arkasında durmakta olan Torvik'i gördü. Mızrağını eskisi gibi gevşek tutmuyordu artık. "Sakin olun saygıdeğer Grodeg," dedi kraliçe. Ansızın öfkeden kudurmakta olan rahibin hayatının yalnızca söylediklerine değil, ses tonuna bağlı olduğunu anlamıştı, ilk bocalamasında Merel işaretini verecek ve Torvik de geniş ağızlı mızrağını, tıpkı bir sinek ezer gibi, aldırmaz bir tavırla Grodeg'in sırtına saplayıverecekti.

"Sizinle yalnız görüşmek istiyorum," diye tekrarladı Grodeg inatla.
"Hayır."
"Hayır mı?" diye haykırdı rahip hayretle.
"Beni duydun Grodeg," dedi kraliçe. "Ayrıca bağırmayı da bırak. Sağır değilim."
Bir süre ağzı açık bakakalan Grodeg sonunda kendini toplayıp, "Neden bütün dostlarım tutuklandı?" diye sordu.

"Tutuklanmadılar sayın Başrahip," diyşe cevap verdi kraliçe. "Kocamın donanmasına katılmak için gönüllü oldular."
"Saçma!" diye homurdandı Grodeg.
"Sözlerini daha dikkatli seçsen iyi olacak Grodeg," dedi Merel. "Kraliçenin saygısızlıklarına sabrı tükenmek üzere."
"Saygısızlık mı?" diye haykırdı Grodeg. "Benimle ne cesaretle böyle konuşursun." Omuzlarını dikleştirip gözlerini kraliçeye dikerek, 'Yalnız konuşmamız konusunda ısrar ediyorum," dedi gökgürül-tüsü gibi bir sesle.
Her zaman onu dehşetle irkilten bu ses, birden öfkelendirdi Islena'yı. O bu salağın hayatını kurtarmaya çalışıyordu, adamsa bağırıp duruyordu. "Lord Grodeg," dedi sesinde hiç alışılmamış bir çelik tınısıyla. "Bana bir kere daha bağıracak olursanız, ağzınıza ağızlık taktırırım."
Grodeg'in gözleri faltaşı gibi açıldı.
"Özel olarak konuşacak hiçbir şeyimiz yok Lordum," diye devam etti kraliçe. "Size kalan tek şey talimatınızı öğrenip tartışmadan yerine getirmektir. Sizin derhal limana gidip, sizi Algarya'ya götürmek için bekleyen gemiye binmenizi arzuluyoruz. Orada Çereklerin Angarak seferine katılacaksınız."
"Reddediyorum!" dedi Grodeg.
"Bir daha düşünün Lord Grodeg," diye mırıldandı Merel. "Kraliçeniz size bir emir verdi. Reddetmek vatana ihanet olarak değerlendirilebilir."
"Ben Belar Başrahibiyim," dedi Grodeg sıkılmış dişlerinin arasından; sesini yükseltmemek için kendini zor tuttuğu belli oluyordu "Askere alınmış bir köylü gibi gemiye bindirip göndermeye cesar e-demezsiniz."
"Acaba Başrahip bu konuda küçük bir bahse girmek isterler mi? dedi Torvik aldatıcı bir yumuşakbaşlılıkla. Mızrağını yere dayayıp cebinden bir biley taşı çıkararak zaten yeterince keskin olan ağzını bilemeye başladı. Çıkan çelik sesi Grodeg'in kanını dondurmuş gibi gfl rünüyordu.
"Şu anda limana gidiyorsun Grodeg," dedi İslena, "ve o gemiye biniyorsun. Eğer binmezsen, zindana atılacaksın, orada kocam dönene kadar sıçanlarla dostluk edersin artık. Seçeneklerin bunlar: Ya Anheg'in yanına, ya da sıçanların arasına. Çabuk karar ver, çünkü canım sıkmaya başladın. Açıkçası yüzünü görmek midemi bulandırıyor."
Drasniya Kraliçesi Porenn bebek odasında oğluna meme vermekle meşguldü. Saray casusları, kraliçenin meme verdiği durumlarda, saygılarından gözetlemiyorlardı onu. Ama Porenn yalnız değildi. Drasniya istihbarat örgütünün sıska şefi Cirit vardı yanında. Cirit görünüşü kurtarmak için hizmetçi kız pelerini ve bonesi giymişti ve bu kılıkta hiç rahatsız görünmediği gibi, bayağı kadınsı bir hali de vardı.
"istihbarat örgütünde o kadar Ayı Mezhebi üyesi var mı gerçekten?" diye sordu ufak tefek kraliçe hayretle.
Cirit saygıyla arkası dönük olarak oturduğu yerden, "Korkarım öyle Asaletmeap," dedi. "Daha uyanık olmalıymışız, ama maalesef başka şeylerle meşguldük."
Porenn emzirmekte olduğu bebeğini sallayarak biraz düşündükten sonra, "îslena harekete geç-

ti, değil mi?" diye sordu.
"Bu sabah aldığım habere göre öyle," diye cevap verdi Cirit. "Groldeg Aldur Nehri'nin ağzına doğru yola çıkmış bile, kraliçenin adamları da köylere yayılmış mezhep üyelerini birer birer topluyorlar."
"Bu kadar çok adamı Boktor'dan sürmek faaliyetlerimizi engellemez mi?"
"idare edebiliriz Asaletmeap," diye güvence verdi Cirit. "Akademideki son sınıf öğrencilerini biraz erken mezun etmek zorunda kalabiliriz. Eğitimlerini iş başında tamamlarlar artık. Ama idare ederiz."
"Pekâlâ öyleyse Cirit," dedi Porenn kararını vererek. "Hepsini buradan yollayın. Boktor'daki bütün mezhep üyelerini toplayıp ayırın. Tümünün bulabileceğin en berbat görev yerlerine yollanmasını istiyorum, hiçbiri de diğerlerine elli fersahtan yakın olmasın. Mazeret, ani hastalıklar ve istifa istemiyorum. Her birine yapacak bir iş ver, sonra da yapmasını sağla, istihbarat örgütüne sızan bütün Ayı Mezhebi üyeleri bu gece Boktor'dan ayrılmış olsun."
"Memnuniyetle Porenn," dedi Cirit. "Ha, bu arada, Nadraklı tüccar Yarblek Yar Nadrak'tan dönmüş, seninle yine som balığı akını hakkında konuşmak istiyor. Bu adamda balık merakı saplantı halinde doğrusu."

ON İKİNCİ BOLUM
ÇEREK DONANMASINI Doğu Sıradağlarının tepesine çıkarmak, tam iki haftalarını aldı. Kral Rhodar işlerin yavaş ilerlemesinden yakındı durdu bu süre boyunca. "Bunun zaman alacağını biliyordun Rhodar," dedi Ce'Nedra, şişman kral terleyip söylenerek volta atar, tepesindeki yara pis pis bakarken. "Niye bu kadar bozuluyorsun?"
"Çünkü gemiler açıkta duruyor Ce'Nedra," dedi Rhodar sinirli bir tavırla. "Yukarı çıkarma sırasında gizlemenin ya da kamufle etmenin bir yolu yok. Bu gemiler seferimizin en hayati yanı. Eğer öbür tarafta birileri ikiyle ikiyi toplamayı becerirse, Thullar yerine bütün Angaraklarla uğraşmak zorunda kalabiliriz."
"Çok dertleniyorsun," dedi Ce'Nedra. "ÇoHag ile Korodullin yukarıda ne bulurlarsa yakıyorlar. 'Zakath ile Taur Urgas'ın yukarı ne taşıdığımızı düşünmeye vakitleri yok."
"Bu kadar kaygısız olmak harika bir şey olmalı," dedi Rhodar alayla. "Yapma Rhodar," dedi prenses.
Her zamanki Tolnedra kaftanını giymiş olan General Varana, gene bir öneride bulunacağını i-ma eden o dikkatle çalışılmış kayıtsız ifadesiyle yanlarına yaklaştı.
"Varana," diye patladı Kral Rhodar. "Neden üniformanı giymiyorsun."
"Çünkü resmi olarak burada değilim Haşmetmeap," diye cevap verdi general. "Unutmayın, Tolnedra bu olayda tarafsız."
"Bunun hikâye olduğunu biliyoruz."
"Ama gerekli bir hikâye, imparator, Taur Urgas ve Zakath ile diplomatik görüşmeleri sürdürüyor. Eğer bir Tolnedra generali savaş alanında üniformasıyla dolaşmaya başlarsa, görüşmeler de çıkmaza girer." Bir an durdu. "Küçük bir öneri Haşmetmeaplarını gücendirir mi acaba?"
"Önerisine bağlı," diye cevap verdi Rhodar. Sonra yüzünü buruşturarak özür diledi. "Kusura bakma Varana. Bu gecikmeler sinirimi bozuyor. Ne diyecektin?"
"Bence artık komuta merkezini yukarı taşımanın vakti geldi. Piyade kuvvetleri yukarı vardığında her şeyin düzgün yürüyor olması gerek; zaten işleri düzene koymak da en az bir iki gün alır."
Kral Rhodar bucurgatla yardan yukarı çekilmekte olan bir Çerek gemisine bakarak, "Bunlardan birine binmeye niyetim yok Varana," dedi.
"Ama tamamen güvenli Haşmetmeap," diye temin etti onu Varana. "Ben birkaç kere çıkıp indim. Leydi Polgara bile bu sabah yukarı çıktı."
"işler ters giderse Polgara uçarak inebilir aşağı," dedi Rhodar. "Benim böyle bir avantajım yok. O kadar yüksekten düşersem yerde açacağım deliği hayal edebiliyor musun?"
"Ama öteki yol da çok yorucu olur Haşmetmeap. Tepeye çıkan birkaç vadi var. Atlar çıkabilsin diye de düzeltildi çoğu. Ama gene de çok dik hepsi." "Biraz terlemekten zarar gelmez."
"Haşmetmeapları nasıl isterlerse," dedi Varana omuz silkerek. "Ben de seninle gelirim Rhodar," dedi Ce'Nedra neşeyle.
BELGARIAD 5
Rhodar kuşkuyla baktı ona.
"Ben de makinelere pek güvenmem," diye itiraf etti prenses. "Gidip kıyafet değişeyim de yola çıkalım."
"Bugün mü?" dedi Rhodar yalvarır gibi.
"Ertelemekte ne yarar var?"
"Bir düzine sebep bulabilirim."
"Çok dik" ifadesinin yeterli olmadığı hemen ortaya çıktı. "Uçurum gibi" dense daha doğru olurdu. Eğim at sırtında çıkmayı olanaksız kılıyordu, ama en dik kısımlara ipler gerilmişti. Kısa bir Orman Perisi tuniği giymiş olan Ce'Nedra, bir sincap çevikliğiyle iplerden tırmanıveriyordu. Kral Rhodar'ın hızı ise çok azdı.
"inlemeyi kes lütfen Rhodar," dedi Ce'Nedra bir saat kadar tırmandıktan sonra. "Hasta bir ineğe benziyorsun."
"Hiç adaletli bir davranış değil seninki Ce'Nedra," diye inledi Rhodar durup yüzünden fışkıran terleri silerken.
"Adil olacağımı söylememiştim ki," dedi Ce'Nedra yüzünde hınzırca bir sırıtışla. "Haydi yürü, daha çok yolumuz var." Sıçrayıp elli metre kadar daha tırmandı.
"Biraz az giyimli değil misin?" diye sordu Rhodar puflayarak, yüzünde kınayan bir ifadeyle. "Saygıdeğer hanımlar bacaklarını göstermez böyle."

"Bacaklarımın nesi var?"
"Çıplak."
"Yobazlık etme. Ben böyle rahat ediyorum. Geliyor musun?"
Rhodar tekrar inledi. "Öğle yemeği vakti gelmedi mi daha?"
"Daha yeni yedik."
"Yaa? Unutmuşum."
"Sen zaten yediğin yemeği hemen unutuyorsun, daha sofra bile toplanmadan."
"Şişmanlar böyledir Ce'Nedra. Son yemek tarih olmuştur. Önemli olan bir sonraki yemektir." Acıklı acıklı dimdik yokuşa bakarak yeniden inledi.
"Bu senin fikrindi," dedi Ce'Nedra acımasızca.
Tepeye vardıklarında güneş batıda iyice alçalmıştı. Kral Rhodar olduğu yere çökerken, Prenses Ce'Nedra merakla etrafına bakındı. Yarın tepesine kurulmuş olan kaleler geniş bir alanı kaplıyordu ve çok etkileyiciydi. Toprak ve taştan yapılmış olan duvarları on metre kadar yükseliyordu. Açık bir kapıdan içeri bakan prenses, içeride giderek alçalan başka duvarlar da gördü; her birinin önünde sivri kazıklar ve dikenli çalılarla dolu hendekler kazılmıştı. Ana duvar boyunca iri binalar vardı; duvarın içinde ise askerler için yapılmış kulübeler diziliydi.
Kaleler insanla doluydu; askerlerin çeşitli faaliyetleri aralıksız bir toz bulutu kaldırmaktaydı. Giysileri dumanla lekelenmiş ve atları yorgunluktan bitap düşmüş bir grup Algar ağır ağır kapıdan içeri girdiler; birkaç saniye sonra ise bir bölük parlak zırhlı Mimbre şövalyesi, mızraklarındaki sancakları dalgalandırarak taşlık zeminde dörtnala yakacak yeni bir kasaba bulmak için uzaklaştılar.
Yarın kıyısındaki dev bucurgatlar aşağıdaki ovadan çekilen Çerek gemilerinin ağırlığıyla gıcırdıyordu; biraz ötede, muhkem duvarların gerisinde, sayıları gittikçe artan gemiler elli fersah ötedeki yukan Mardu Nehri'nin kaynağına çekilmek üzere bekliyorlardı.
Polgara yanında Durnik ve dev Barak ile birlikte, prensese ve devrilmiş yatan Drasniya Kralına hoşgeldin demek için yanlanna geldi.
EFSUNCUNUN SON OYUNU
"Yürüyüş nasıldı?" diye sordu Barak.
"Korkunçtu," diye inledi Rhodar. 'Yanınızda yiyecek bir şey var mı? Galiba bir beş kilo verdim."
"Belli olmuyor," dedi Barak.
"Kendini bu kadar zorlaman akıllıca değil Rhodar," dedi Polgara nefes nefese kalmış olan krala. "Neden inatçılık ettin?"
"Çünkü yükseklikten ölesiye korkanm," diye cevap verdi Rhodar. "Uçurumdan o zamazingolar tarafından çıkarılmaktansa, bunun on katı yokuşu bile çıkardım. Ayağımın altında boşluk olacağını düşünmek tüylerimi diken diken ediyor."
"Eh, diken diken olacak az tüy de yok sende," diye sınttı Barak.
"Biri bana lüttfen yiyecek bir şey verebilir mi?" diye sordu Rhodar acı dolu bir sesle.
"Biraz soğuk tavuk ister miydiniz?" dedi Durnik ona kızarmış bir tavuk budu uzatarak.
"Tavuğu da nereden buldunuz?" diye haykırdı Rhodar budu kaparak.
"Thullar getirdi," dedi Durnik.
"Thullar mı?" dedi Ce'Nedra hayretle. "Thulların burada ne işi var?"
"Teslim oluyorlar," diye cevap verdi Durnik. "Geçtiğimiz haftadan beri köyler halinde gelip teslim oluyorlar. Kalelerin önündeki hendeklerin kıyısına kadar gelip yere oturuyorlar ve teslim alınmayı bekliyorlar. Çok da sabırlılar. Bazen bütün bir gün boyunca kimsenin onlarla uğraşmaya vakti olmuyor, ama aldırmıyorlar hiç."
"Neden yakalanmak istesinler ki?" diye sordu Ce'Nedra.
"Çünkü bu tarafta Grolim yok," dedi Durnik. "Torak kurban taşlan ve kurban bıçaklan da. Thullar bunlardan kurtulmanın esir alınmaya değdiğini düşünüyor galiba. Biz de onlan teslim alıp kale yapımında çalıştınyoruz. Eğer iyi denetlerseniz, iyi işçi oluyorlar."
"Güvenli mi bu peki?" diye sordu Rhodar ağzı tavukla dolu. "Aralannda casus olabilir."
"Biliyoruz," diye başını salladı Durnik, "ama casuslar genellikle Grolim oluyor. Thullann zekâsı casusluk etmeye yetmediği için, Grolimler kendi işlerini kendileri görüyorlar."
Rhodar elindeki tavuk budunu indirerek, "Grolimleri kalelerin içine mi alıyorsunuz?" dedi dehşetle.
"Ciddi bir sorun yok," dedi Durnik. "Thullar Grolimleri tanıyorlar, biz de işi onlara bıraktık. Yardan bir mil kadar yukan götürüp aşağı atıyorlar. Başta hemen buracıkta yapmak istiyorlardı, ama yaşlılan aşağıda çalışan insanlann kafasına Grolim atmanın kibar bir davranış

olmayacağını söyleyerek uyardı onlan; o yüzden düşünce kimseye çarpmayacakları bir yere kadar taşıyorlar şimdi. Çok düşünceli insanlar bu Thullar. insan zamanla sevebilir bile onlan."
"Burnun yanmış Ce'Nedra," dedi Polgara küçük prensese. "Şapka giymek gelmedi mi aklına?"
"Şapka başımı ağntıyor," dedi Ce'Nedra omuz silkerek. "Biraz güneş yanığından ölmem ya."
"Görünüşüne dikkat etmelisin canım," dedi Polgara. "Burnun soyulursa pek kraliçe gibi görünmezsin."
"Önemli değil ki Leydi Polgara. Siz halledemez misiniz? Yani..." Ce'Nedra eliyle büyüye benzediğini sandığı bir hareket yaptı.
Polgara ona soğuk bir tavırla dik dik baktı.
Kral Anheg yanında geniş omuzlu Riva Vekilharcı ile yaklaştı. "Tırmanışın nasıl geçti?" diye sordu Rhodar'a tatlı bir sesle.
"Burnuna bir yumruk ister misin?" dedi Rhodar.
"Aman," dedi Kral Anheg kaba kaba gülerek, "bugün pek de asabiyiz bakıyorum. Seni neşelen-

direcek bazı haberlerim var memleketten."
"Haber mi?" diye inledi Rhodar yorgun argın ayağa kalkmaya çalışarak."
Anheg başını salladı. "Sen tırmanma idmanı yaparken aşağıdan yolladılar. Evde neler olup bittiğine inanamayacaksın."
"Söyle de inanır mıyım, inanmaz mıyım görelim." "Kesinlikle inanamayacaksın." "Anheg, çıkar baklayı ağzından."
"Takviye kuvvetlerimiz geliyor. Islena ile Porenn geçen hafta boş durmamışlar." Polgara sorar gözlerle baktı ona.
"Biliyor musunuz?" dedi Anheg elindeki katlı parşömeni göstererek. "Bunu alana kadar îsle-na'nın okuma yazma bildiğinden bile emin değildim."
"Bilmece gibi konuşma Anheg," dedi Polgara. "Hanımlar ne yapmış?"
"Anladığım kadarıyla biz yola çıktıktan sonra Ayı Mezhebi başa bela olmaya başlamış. Grodeg erkekler aradan çekildiğine göre başa geçebileceğini sanmıştır. Val Alorn'da sağa sola kafa tutmaya başlamış. Boktor'da da Drasniya istihbarat servisinde mezhep üyeleri belirmiş. Herhalde yıllardır bunun için hazırlık yapıyorlardı. Her neyse, Porenn ile îslena aralarında haberleşmeye başlamışlar ve Grodeg'in iki krallıkta iktidarı ele geçirmeye ne kadar yaklaşmış olduğunu anlayınca da tedbirler almışlar. Porenn bütün mezhep üyelerini Boktor dışına yollamış; aklına gelen en berbat görev yerlerine, îslena da Val Alorn'daki bütün mezhep üyelerini tutuklatıp buraya, orduya katılmaya yollamış.
"Ne yapmışlar, ne yapmışlar?" diye haykırdı Rhodar.
"Harika, değil mi?" Anheg'in kaba suratına mutlu bir gülümseme yayıldı, "işin en güzel yanı da şu: Yaptığı îslena'nın yanına kalacak, oysa ben buna cesaret edemezdim. Kadınların soyluları ve rahipleri tutuklatmanın inceliklerini bilmedikleri farzedilir; delil toplamak filan gibi. O yüzden ben yapsam rezalet olacak olan şey, îslena yapınca cehaletinden denilip geçilecek. Tabi-i Grodeg'den özür dilemem gerekecek, ama her şey olup bittikten sonra. Mezhep buraya gelmiş olacak ve geri dönmek için de akla yakın bir sebep bulamayacaklar."
Rhodar'ın yüzündeki sırıtış Anheg'inkinden de beterdi. "Grodeg bunu nasıl karşılamış peki?"
"Delirmiş. Herhalde îslena onunla yüzyüze konuşmuştur. Ya donanmaya katılmasını ya da zindana atılacağını söylemiş ona."
"Belar Başrahibi zindana atılamaz ki!" diye haykırdı Rhodar.
"îslena bunu bilmiyor ama, Grodeg ise onun bilmediğini biliyor. Bunun kanun dışı olduğunu birileri ona söyleyene kadar onu en derindeki hücreye attırıp duvara zincirletirdi. İslena'mın o zibidiye böyle bir ültimatom verdiğini düşünebiliyor musunuz?" Anheg'in sesinde müthiş bir gurur vardı.
Kral Rhodar'ın yüzünde kurnaz bir ifade belirdi. "Bu seferde er ya da geç çok şiddetli çarpışmalar olacak."
Anheg başıyla onayladı.
"Ayı Mezhebi de hep üyelerinin müthiş savaşçılar olmasıyla övünmez mi?"
Anheg sırıtarak başını salladı yine.
"O zaman saldırıların öncü kolu olmaları doğru olmaz mı sizce?"
Anheg'in sırıtışı iyice habisleşmişti.
"Herhalde çok zayiat verirler," dedi Drasniya Kralı.
"Soylu bir amaç uğruna," dedi Anheg imanlı bir yüzle.

"Böbürlenmeniz bittiyse prensesi güneş altından uzaklaştırmanın vakti geldi," dedi Polgara sı-

ntan krallara.
Yarın tepesindeki kalelerde faaliyet aralıksız sürdü bunu izleyen günlerde. Son Çerek gemileri de yukarı çıkarılırken, Algar ve Mimbre süvarileri saldırılarını Thull ülkesinin kırlık bölgelerine yaymışlardı. "Dört bir yanda elli fersahlık mesafede yakılmamış ürün kalmadı," dedi Hettar. 'Yakacak şey bulmak için daha uzaklara gitmemiz lazım."
"Murgolara rastlıyor musunuz?" diye sordu Barak atmaca yüzlü Algara. "Birkaç tane," dedi Hettar omuz silkerek. "ilgimi çekecek kadar değil, ama arada sırada rastlıyoruz işte."
"Mandorallen nasıl?"
"Birkaç gündür görmedim," dedi Hettar. "Ama gittiği yönden dumanlar yükseliyor, herhalde boş durmuyordur"
"O civarda arazi nasıl?" diye sordu Kral Anheg.
"Yüksek topraklan geçtikten sonra fena değil. Thull ülkesinin yarın kıyısındaki bölümü ise biraz korkutucu."
"Korkutucu da ne demek? Buradan gemilerimi geçirmem gerek benim." "Kaya, kum, biraz da çalı. Hiç su yok," diye cevap verdi Hettar. "Finn kadar da sıcak." "Sağol," dedi Anheg.
"Sen sordun," dedi Hettar. "izninizi rica edeyim. Dinlenmiş bir at ve birkaç meşale bulmam lazım."
"Gene mi gidiyorsun?" diye sordu Barak. "Boş durmaktan iyidir."
Son gemiler de çıkarıldıktan sonra, Drasniya bucurgatları tonlarca yiyeceği ve mühimmatı çekmeye başladı yukarı. Kral Fulrach'ın kalelerin içine inşa ettiği enzak ambarlan ağzına kadar doldu taştı. Thull esirler beklenmedik bir avantaj sağlamıştı orduya; kendilerine verilen bütün yükleri hiç şikâyet etmeden, tereddütsüz taşıyorlardı. Kaba yüzlerinde öyle bir şükran pırıltısı ve memnun etme hevesi vardı ki, Ce'Nedra onlardan nefret etmesinin imkânsız olduğunu düşünmeye başladı; teknik olarak düşman sayılsalar bile. Prenses yavaş yavaş Thullann hayatını aralıksız bir dehşete dönüştüren gerçekleri öğrenmeye başladı. Aralannda içlerinden birini olsun Grolimlerin kurban bıçaklan altında kaybetmemiş tek bir aile yoktu. Kocalar, kanlar, çocuklar, anne ve babalar kurban için seçilmişti; Thullann hayatındaki tek düşünce, her ne pahasına olursa olsun aynı kadere kurban gitmemekti. Bu sonu gelmez dehşet, Thullann hayatındaki bütün insan sevgisini alıp götürmüştü. Müthiş bir tecrit içinde, sevgisiz, dostsuz endişe ve dehşet dışında hiçbir duyguya kapılmaksızın yaşayıp gidiyorlardı. Thul kadınlannın cinsel açıdan doymak bilmez olduklan yolundaki söylentinin ahlakla bir ilgisi yoktu. Kurban edilmekten kurtulmak için Thull kadınlannın sürekli hamile kalmalan gerekiyordu. Dürtüleri şehvet değil dehşetti ve bu dehşet de onlan insanlıktan uzaklaştınyordu.
"Nasıl yaşayabiliyorlar böyle?" diye patladı prenses Leydi Polgara'ya, duvarlann içinde ordu komutanlan için yapılan binalardaki derme çatma dairelerine giderlerken. "Neden ayaklanıp Grolimle-ri kovmuyorlar?"
"Ayaklanmayı kim yönetecek Ce'Nedra?" diye sordu Polgara sakin bir tavırla. "Thullar, bahçeden meyva toplamış gibi rahatlıkla zihinlerini okuyabilen Grolimler olduğunu biliyorlar. Bir Tuhll böyle bir direniş örgütlemeyi aklından bile geçirse, hemen kurban taşına sürüklenir."
"Ama hayatlan o kadar feci ki..." diye itiraz etti Ce'Nedra.
"Belki de bu durumu değiştirebiliriz," dedi Polgara. Yaptığımız şey sadece batı için değil, Angaraklar için de iyi olacak bir bakıma. Kazanırsak, Grolimlerin elinden kurtulacaklar. Başta bize teşekkür etmeyebilirler, ama zamanla değerini anlayacaklardır."

"Neden teşekkür etmesinler ki?"
"Çünkü eğer kazanırsak, tanrılannı öldürmüş olacağız canım. Birine bunun için teşekkür edilmez pek."
"Ama Torak bir canavar."
"Ama gene de tanrıları," diye cevap verdi Polgara. "Bir halkın tanrısını kaybetmesi, çok derin ve müthiş bir yaradır. Tanrısız yaşamanın nasıl bir şey olduğunu Ulgolara sor. UL onların tanrısı olmayı kabul edene kadar beş bin yıl geçti. O zamanı hâlâ unutamazlar."
"Kazanacağız, değil mi?" diye sordu Ce'Nedra ansızın, bütün korkulan su yüzüne çıkıvermişti.
"Bilmiyorum Ce'Nedra," dedi Polgara alçak sesle. "Kimse bilmiyor. Ne ben, ne Beldin, ne babam. Aldur bile bilmiyor. Elimizden geleni yapıyoruz ama."
"Kaybedersek ne olacak?" diye sordu prenses ürkek bir sesle.

"Tıpkı Thullar gibi köleleştirileceğiz," dedi Polgara sessizce. "Torak bütün dünyanın kralı ve tanrısı olacak. Diğer tanrılar sonsuza dek dünyadan kovulacak, Grolimler hepimize hâkim olacak."
"Böyle bir dünyada yaşayamam," dedi Ce'Nedra.
"Hiçbirimiz istemeyiz bunu."
"Torakla hiç karşılaştınız mı?" diye sordu prenses birden.
"Bir iki kere," dedi Polgara başıyla onaylayarak. "Sonuncusu Vo Mimbre'deydi. Brandla düello etmelerinden önce."
"Nasıl biri."
"O bir tanrı. Zihninin gücü akıl almaz. Sana bir şey söylediğinde dinlemek zorundasın, emrettiğinde itaat etmek zorundasın."
"Siz de mi?"
"Anlamıyorsun canım." Polgara'nın yüzü ciddileşmişti ve güzel gözleri ay kadar uzaklardaydı. Farkına varmadan uzanıp Emanet'i kucağına aldı. Çocuk gülümsedi ve hep yaptığı gibi uzanıp beyaz saç tutamına dokundu. "Torak'ın sesinde dayanılması imkânsız bir zorlama vardır," diye sürdürdü konuşmayı. "Onun kötü ve çarpık olduğunu bilirsin, ama konuştuğu zaman iraden dağılır gider ve kendini çok zayıf hisseder, korkarsın."
"Herhalde siz korkmamışsınızdır."
"Hâlâ anlamıyorsun. Tabii ki korktum. Hepimiz korktuk, babam bile. Dua et de Torak ile hiç karşılaşmayasın. Çamdar gibi küçük bir Grolim, ya da Ctuchik gibi hesapçı ihtiyar bir büyücü değil o. O bir tanrı, iğrenç bir şekilde yaralanmış, hayatının bir yerinde de doğru yoldan sapmış, ihtiyacı olan bir şey, hiçbir insanın anlayamayacağı kadar derin bir ihtiyacı verilmemiş ona; bu red de delirtmiş onu. 0-nunki Taur Urgas'ınki gibi bir delilik değil; Taur Urgas gene de insan. Bir tanrının deliliği onunki; hastalıklı hayallerini gerçek kılabilen bir varlığın deliliği. Yalnızca Taş ona gerçekten direnebilir. Belki ben de bir süre dayanabilirim, ama iradesinin tüm gücünü bana çevirirse, ben de ona istediğini vermek zorunda kalırım. Benden istediği şey ise düşünülemeyecek kadar korkunç."
"Anlayamadım Leydi Polgara."
Garion'un teyzesi küçük kıza ciddi bir yüzle baktı. "Evet," dedi sonra, "anlayamamış olabilirsin. Tolnedra Tarih Cemiyetinin ihmal ettiği bir yanı bu da geçmişin. Otur Ce'Nedra, anlatmaya çalışayım."
Derme çatma odalarındaki kaba bir banka oturdu prenses. Polgara alışık olmadığı bir ruh halindeydi, çok sessiz, düşünceli. Emanet'e sanlıp kendine çekti, yanağını san buklelerine dayadı. Sanki bu temas onu rahatlatıyor gibiydi, "iki Kehanet var Ce'Nedra," dedi dolgun sesiyle. "Ama bunun bire i-neceği zaman yaklaşıyor. Olmuş olan, olan ve olacak olan her şey, kazanan Kehanetin bir parçası olacak. Her erkek, her kadın, her çocuk iki kadere sahip. Bazıları için fark büyük olmayacak, bazdan için-
EFSUNCUNUN SON OYUNU
se çok derin."
"Anlamıyorum."
"Bizim hizmet ettiğimiz, bizi buraya getiren Kehanete göre, ben büyücü Polgara'yım; Belgarath'ın kızı, Belgarion'un koruyucusu."
"Ya ötekinde?"
"Ötekinde Torak'ın karışıyım."
Ce'Nedra'nın ağzı açık kaldı.
"Şimdi niye korktuğumu anlayabilirsin," diye devam etti Polgara. "Ben aşağı yukarı senin yaşındayken babam bana bunu açıkladığından beri dehşet içindeyim. Sadece kendim için değil; eğer iradem sarsılırsa, eğer Torak'ın iradesi benimkini yenerse hizmet ettiğimiz Kehanet de yenileceği için. Torak yalnızca beni değil, tüm insanlığı kazanacak o zaman. Vo Mimbre'de beni çağırdı. Çok kısa bir an i-çin ona doğru koşmak için müthiş bir zorlama hissettim içimde. Ama onu reddettim. Hayatımda bu kadar zor bir şey yapmamıştım hiç. Ama benim onu reddetmem, onu Brand ile düelloya zorladı, ve ancak o düelloda kullanılabilirdi Taş'ın gücü ona karşı. Babam benim irademe güvenerek kumar oynadı. Bizim ihtiyar kurt müthiş bir kumarbaz olur bazen."
"Yani eğer..." Ce'Nedra devam edemedi.

"Garion yenilirse mi?" Polgara o kadar sakindi ki, sanki bu ihtimali daha önceden defalarca düşünmüştü. "O zaman Torak gelip karısını alacak ve dünyada onu durdurabilecek hiçbir güç olmayacak."
"Ölürüm daha iyi," dedi prenses.
"Ben de Ce'Nedra. Ama bu şansım bile olmayabilir. Torak'ın iradesi benimkinden o kadar güçlü ki, kendimi yoketme iradesini bile alabilir elimden. Böyle bir şey olursa, onun sevdiği ve seçtiği kişi olmaktan delicesine mutlu bile olabilirim; ama derinlerde bir yerde, bir parçam sonsuz yüzyıllar boyunca, zamanın sonuna kadar çığlık atmaya devam edecektir eminim."
Düşünülemeyecek kadar korkunç bir şeydi bu. Kendini tutamayan prenses diz çökerek Polgara ve Emanet'e sarıldı ve gözyaşlarına boğuldu.
"Yapma Ce'Nedra, ağlamaya gerek yok," dedi Polgara yumuşak bir sesle, hıçkıran kızın saçlarını okşayarak. "Garion daha Sonsuz Gece Şehri'ne varmadı ve Torak da hâlâ uyuyor. Az vakit kaldı, ama kim bilir? Kazanabiliriz bile."
BELGARIAD 5
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ÇEREK FİLOSU yardan yukarı çıkarıldıktan sonra, kalelerdeki faaliyet hızlandı. Kral Rho-dar'ın piyade birlikleri Aldur Nehri'ndeki kamp yerinden gelerek daracık vadilerden yarın tepesine doğru zahmetli tırmanışlarına başladılar; araba konvoyları, yiyecek ve mühimmatı ana depodan, bir mil yüksekliğindeki bazalt yardan yukarı taşımak için bekleyen çıkrık sistemlerine taşıdılar; Mimbre ve Al-gar atlıları ise genellikle şafaktan önce yola çıkıp henüz yakmadıkları kasaba ve ürünleri aramaya devam ettiler. Akıncıların korumasız Thull köy ve kasabalarına bu kısa, vahşice saldırılan ve olgunlaşmış tahıl tarlalarından arkalarında bıraktıkları bir mil genişliğindeki yanık bölgeler, sonunda uyuşuk Thul-ları örgütsüz de olsa bir direniş göstermeye zorladı. Ancak Thullar her defasında son Mimbre saldırısının olduğu yere gidiyor ve tabii ki saatlerce, hatta günlerce geç kalmış oluyorlardı; bütün buldukları yanan harabeler ölü askerler ve dehşet içinde sahipsiz kalmış köylülerdi. Süratle yer değiştiren Algarları yakalamaya çalıştıklarında ise, ancak hektarlarca kararmış arazi buluyorlardı. Akıncılar çoktan geçip gitmiş oluyordu, Thulların onları yakalama gayreti ise beyhudeydi.
Akıncıların üssü olan kalelere saldırmak ise Thulların ya hiç aklına gelmedi, ya da geldiyse bile hemen vazgeçtiler. Thulların ruh hali iyi savunulan kalelere saldırmaya müsait değildi. Ortalarda dolanıp yangınların peşinde gezmeyi, sonra da Murgo ve Malloryalı müttefiklerine destek görmedikleri için şikâyet etmeyi tercih ediyorlardı, imparator 'Zakath'ın Malloryalıları Thull Zelik'teki karargâhlarından çıkmayı reddediyorlardı. Taur Urgas'ın Murgoları ise, Angarak birliği adına gösteriş olsun diye güney Thull ülkesinde birkaç harekete kalkışmıştı, ama Kral Rhodar'a göre bu da manevralarının bir parçasıydı sadece. Kalelerin yakınında Murgo izcilerine rastlandığı bile oluyordu. Bölgeyi bu Murgo casuslarından temizlemek için kalelerden her gün gözcüler çıkıp çorak tepelerde dolaşıyordu. Kalelerin çevresindeki kurak, kayalık vadilerde ise Drasniyalı mızrakçılar ve lejyoner birlikleri nöbet tutmaktaydı. U-zun mesafeli akınlarından dönen Algar kabileleri, dinlenme bahanesiyle "Murgo Avı" dedikleri bir oyun oynuyorlardı. Bu av partilerini büyük bir gösterişle düzenliyor ve ısrarla dinlenme zamanlarını kalelerin güvenliği için feda ettiklerini söylüyorlardı masum tavırlarla. Tabii kimsenin buna inandığı yoktu.
"Ama bu bölgede devriyeye ihtiyaç var Rhodar," diyordu Kral ÇoHag. "Çocuklarım zorunlu bir görevi yerine getiriyorlar."
"Görev ha!" diye homurdandı Rhodar. "Bir Algarı ata bindir, sonra da arkasını henüz görmediği bir tepe göster, hemen gidip bakmak için bir bahane bulacaktır."
"Bize haksızlık ediyorsun," diye cevap verdi ÇoHag, alıngan bir masumiyet ifadesiyle.
"Sizi bilirim ben."
Ce'Nedra ve iki yakın dostu, Algar atlılarının keyifle akına çıkmalarını giderek ekşiyen suratlarla izliyorlardı. Ariana tüm Mimbreli hanımlar gibi sakindi ve erkekler dışarıda oyun oynarken sabırla beklemeye alışkındı. Oysa Garion'un Algar kuzini Adara kendini hapiste gibi hissediyordu. Tüm Al-garlar gibi o da rüzgârı yüzünde hissetmek, kulaklarında nal sesleri duymak istiyordu. Bir süre sonra i-yice huysuzlaşıp sık sık içini çekmeye başladı.
"Bugün ne yapıyoruz hanımlar?" diye sordu Ce'Nedra ikisine, parlak bir günün sabahında, kah-
EFSUNCUNUN SON OYUNU
valtıdan sonra. "Öğle yemeğine kadar nasıl eğleneceğiz?" Bunu biraz abartılı bir tavırla söylemişti, çünkü planını yapmıştı bile.

"Gergef işleyebiliriz," dedi Ariana. "Gözleri ve elleri hoş bir meşgaleye boğarken, ağzı ve zihni muhabbet için serbest bırakır."
Adara derin derin içini çekti.
"Ya da gidip Lordumun serileri savaşa hazırlamasını seyredebiliriz." Ariana her günün yansını Lelldorin'i seyrederek geçirmek için bir bahane buluyordu mutlaka.
"Bugün gene birtakım adamların oklarla saman yığınlarını katletmesini seyretmek istediğimden emin değilim," dedi Adara hafif bir huysuzlukla.
Ce'Nedra olabilecek bir didişmeyi engellemek için atılarak, "Bir teftiş gezisine çıkabiliriz," dedi havalı bir tavırla.
"Ce'Nedra, bu duvarların arasındaki her kulübeyi, her depoyu en az onar kere gezdik," dedi A-dara biraz öfkeyle. "Ayrıca kibar bir yaşlı çavuş bana bir kere daha mancınıkların nasıl çalıştığını anlatmaya kalkışırsa çığlık atarım."
"Ama dış kaleleri gezmedik daha, değil mi?" dedi prenses kurnaz bir tavırla. "Sizce bu da görevimizin bir parçası değil mi?"
Adara ona hemen bir göz attı, sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Kesinlikle," diye onayladı. "Nasıl oldu da daha önce düşünmedik. Görevimizi çok ihmal etmişiz."
Ariana yüzünde kaygılı bir ifadeyle, "Korkarım Kral Rhodar böyle bir plana şiddetle itiraz edecektir," dedi.
"Rhodar burada değil," dedi Ce'Nedra. "Kral Fulrach ile birlikte erzak stoklarını denetliyor."
"Leydi Polgara da bunu tasvip etmeyecektir," diye itirazını sürdürdü Ariana, ama teslim olacak gibiydi.
"Leydi Polgara şu anda büyücü Beldin ile konuşuyor," dedi Adara gözleri hınzır hınzır parlayarak.
Ce'Nedra da sırıttı. "O zaman kendi başımıza karar vermemiz gerekiyor, değil mi hanımlar."
"Döndüğümüzde çok fena azar işiteceğiz," dedi Ariana.
"O zaman da çok pişman oluruz," dedi Ce'Nedra kıkırdayarak.
Bir çeyrek saat sonra, prensesle iki arkadaşı yumuşak, siyah deri Algar binici kıyafetlerini giymiş olarak büyük kalenin merkez kapısından çıktılar. Yanlarında Riva Vekilharcının en küçük oğlu 01-ban vardı. Olban bu fikirden hiç hoşlanmamıştı, ama Ce'Nedra ona itiraz edecek, ya da müdahale edip geziye engel olabilecek birine haber yollayacak vakit bırakmamıştı. Olban kaygılıydı, ama küçük Riva Kraliçesine sorgusuz sualsiz eşlik ediyordu.
Duvarların önündeki kazıklarla dolu hendekler çok ilginçti, ama her hendek bir diğerine benziyordu, kazma sanatının inceliklerini takdir etmek ise pek onlara göre değildi.
"Çok güzel," dedi Ce'Nedra yüksek bir toprak kümbetin üstünde nöbet tutmakta olan Drasni-yah bir mızrakçıya. "Harika hendekler; kazıklar da ne kadar sivri öyle." Kalelerin önünde uzanıp giden çorak topraklara baktı. "Bu kadar ağacı nereden buldunuz?"
"Sendarlar getirdiler Haşmetmeap," dedi nöbetçi. "Sanıyorum kuzeyde bir yerlerden. Kazıklan Thullara kestirip sivrilttirdik. Eğer ne istediğinizi iyi anlatırsanız, iyi kazık imalatçısı oluyorlar."
"Yarım saat kadar önce atlı bir devriye geçmedi mi buradan?" diye sordu Ce'Nedra.
"Geçti Haşmetmeap. Algaryalı Lord Hettar ve adamları. Şu tarafa doğru gittiler." Nöbetçi güneyi gösterdi.
"Ya," dedi Ce'Nedra. "Eğer soran olursa, onlara katılmaya gittiğimizi söylersin. Birkaç saat

sonra döneriz."
Nöbetçinin bakışı biraz kuşkuluydu, ama Ce'Nedra itiraza yer bırakmamak için telaşla, "Lord Hettar bizi kalelerin güney ucunda bekleyeceğini söylemişti," dedi. Sonra arkadaşlarına dönerek, "Onu daha fazla bekletmeyelim," diye ekledi. "Hanımlar, kıyafet değişmek için çok oyalandınız." Nöbetçiye tatlı tatlı gülümsedi. "Bilirsiniz, ile de saç fırçalanacak, süvari kıyafeti düzgün olmalı, filan. Haydi hanımlar. Acele edelim, yoksa Lord Hettar bize kızar." Beyinsiz küçük bir kız gibi kıkırdayarak AsU'in başını çevirdi ve dörtnala güneye doğru uzaklaştı.
"Ce'Nedra!" diye haykırdı Ariana nöbetçinin duyamayacağı kadar uzaklaştıklarında. 'Yalan söyledin!"
"Taba"
"Çok korkunç bir şey bu."
"Aptal bir cekete papatya deseni işleyerek geçirilen bir gün kadar korkunç değil."
Kalelerden ayrılıp alçak, yanmış bir tepeler zincirini geçtiler. Aşağıdaki geniş ovanın ucu bucağı yoktu. Ovanın öteki ucunda, yirmi mil kadar ileride, kül rengi, ağaçsız dağlar yükseliyordu.

Atlarını bu devasa boşluğa doğru sürerken, manzara karşısında minicik hisediyorlardı kendilerini. Atlan kayıtsız dağlara doğru ilerleyen karıncalar gibiydi sanki.
"Bu kadar büyük olduğunu fark etmemiştim," diye mırıldandı Ce'Nedra, elini gözlerine siper edip uzak tepelere bakarken.
Vadinin zemini masa gibi dümdüzdü ve sadece seyrek, dikenli çalılar vardı sağda solda. Yer yuvarlak, yumruk büyüklüğünde taşlarla kaplıydı ve atlarının nallan san, ince bir toz kaldırıyordu. Daha öğleye çok olmasına rağmen güneş fırın gibiydi; önlerindeki vadide yerden ısı dalgalan yükseliyor, rüzgârsız havada griyeşil çalılar dansedermiş gibi oluyordu.
Sıcak giderek arttı. Hiçbir yerde rutubet yoktu, nefes nefese kalan atlarının teri anında kuruyordu üstlerinde.
"Geri dönmeyi düşünmeye başlasak iyi olacak," dedi Adara atının dizginlerini çekerek. 'Vadinin ötesindeki dağlara varmamız mümkün değil."
"Haklı Haşmetmeap," dedi Olban prensese. "Zaten yeterince uzaklaştık."
Ce'Nedra Asil'i durdurunca, beyaz at gücü tamamen tükenmiş gibi başını yere eğdi. "Kendine acındırma numarası yapma," dedi prenses ata öfkeyle, işler hiç de beklediği gibi gitmiyordu. Etrafına bakınarak, "Gölgelik bir yer bulamaz mıyız acaba?" diye sordu. Dudakları kurumuştu ve güneş açık başına çekiçle vuruyordu sanki.
"Arazi bize bu imkânı tedarik etmiyor Haşmetmeap," dedi Ariana taşlarla kaplı, dümdüz vadinin boşluğuna bakarak.
"Kimse yanına su almayı akıl etti mi?" diye sordu Ce'Nedra alnını mendiliyle silerek. Kimse akıl etmemişti.
"Galiba dönsek iyi olacak," dedi sonunda, üzgün üzgün çevreye bakınarak. "Zaten görecek pek bir şey de yok."
"Atlılar geliyor," diye haykırdı Adara, bir mil kadar ilerideki iki tepenin arasında bir kat yeri gibi duran küçük bir vadiden çıkan atlı bir grubu göstererek.
"Murgolar mı?" dedi Olban telaşla. Eli hemen kılıcına gitti.
Adara elini gözlerine siper ederek yaklaşan atlılara dikkatle baktıktan sonra, "Hayır," dedi. "Algarlar. Ata biniş şekillerinden anladım."
"Umarım yanlarında su vardır," dedi Ce'Nedra.
Bir düzine kadar Algar atlarını doğruca üstlerine sürerken, ardlarından kocaman, san bir toz

bulutu kaldırıyorlardı. Adara ansızın küçük bir çığlık attı ve yüzü bembeyaz kesildi.
"Ne var?" diye sordu Ce'Nedra.
"Lord Hettar da yanlarında," dedi Adara boğulur gibi.
"Bu kadar uzaktan nasıl tanıyabiliyorsun?"
Adara alt dudağını ısırdı, ama cevap vermedi.
Ter içindeki atının dizginlerini çektiğinde, Hettar'ın yüzünde sert ve affetmeyen bir ifade vardı.
"Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordu nezaketle vakit kaybetmeden. Atmaca ifadesi ve tek tutam saçı yüzüne vahşi, hatta korkutucu bir hal vermişti.
"Gezintiye çıkalım demiştik Lord Hettar," dedi Ce'Nedra neşeyle, onun öfkesini görmezden gelmeye çalışarak.
Hettar ona kulak asmayarak, "Sen aklını mı kaçırdın Olban?" dedi genç Rivalıya sert bir sesle. "Neden hanımların kalelerden ayrılmalarına izin verdin?"
"Haşmetmeaplarına ne yapacaklarını söylemek benim işim değil," dedi Olban kıpkırmızı bir suratla.
"Yapma Hettar," diye itiraz etti Ce'Nedra. "Küçük bir gezintiden ne zarar gelebilir?"
"Daha dün buradan bir mil ötede üç Murgo öldürdük," dedi Hettar. "Eğer idman yapmak istiyorsanız, birkaç saat kalelerin içinde turlayın. Korumasız bir halde düşman arazisine çıkmayın. Çok aptalca davrandın Ce'Nedra. Artık geri dönelim." Yüzü kış denizi kadar asıktı Hettar'ın. Ses tonu ise tartışmaya yer bırakmıyordu.
"Biz de zaten aynı karara varmıştık Lordum," diye mırıldandı Adara gözlerini yerden kaldırmadan.
Hettar aynı sert ifadeyle atların durumunu kontrol etti. "Siz bir Algarsınız Leydi Adara," dedi sonra." Atlarınız için su almak aklınıza gelmedi mi? Hiçbir tedbir almadan bir atı bu sıcakta yola çıkarmamanız gerektiğini bilmeliydiniz."
Adara'nın zaten bembeyaz olan yüzünde acılı bir ifade belirdi.

Hettar öfkeyle başını sallayarak, "Atlarını sulayın," diye emretti adamlarından birine. "Sonra onları geri götürürüz. Geziniz bitti hanımlar."
Adara'nın yüzü dayanılmaz bir utançla kıpkırmızı kesilmişti. Eyerinin üstünde bir o yana bir bu yana kıpırdanarak Hettar'ın sert ve acımasız bakışlarından kaçınmaya çalışıyordu. Atı sulanır sulanmaz dizginlerini kaparak hayvanı mahmuzladı. Şaşıran hayvancağız nallan vadi zeminini kaplayan taşların üstünde kayarak geldikleri yöne doğru hızla ilerlemeye başladı.
Hettar lanetler okuyarak arkasından sürdü atını.
"Ne yapıyor bu?" diye haykırdı Ce'Nedra.
"Lord Hettar'ın azarlan sevgili dostumuzu tahammül edemeyeceği kadar müteessir etti," dedi Anana. "Onun takdiri Adara için hayatından fazla ehemmiyet taşıyor."
"Hettar'ın mı?" dedi Ce'Nedra hayretle.
"Gözleriniz size sevgili dostumuzun ne vaziyette olduğunu göstermedi mi?" diye sordu Ariana hafif bir şaşkınlıkla. "Hiç de dikkatli değilsiniz Prensesim."
"Hettar mı?" diye tekrarladı Ce'Nedra. "Aklıma bile gelmemişti."
"Belki ben Mimbre olduğum içindir," dedi Ariana. "Halkımın hanımlan başkalarının sevda-lanna karşı fazlaca hassastır."
Hettar'ın Adara'nın dörtnala giden atını yakalaması için yüz metre yetti. Adara'nın dizginlerini bir eliyle yakalayarak atı durdurdu ve sert bir sesle konuşarak hesap sormaya başladı. Adara eyerinin
BELGARIAD 5
üstündel huzursuzca kıpırdanarak yüzünü gizlemeye çalışıyordu onun azarlan î karşısında.
Tam o sırada ikisinin konuştukları yerin altıyedi metre kadar ilerisinde bir çalılıktaki kıpırtı çekti Ce'Nedra'nın dikkatini. Ansızın örgü zırhlı bir Murgo iki çalılığın arasındaki kumların içinden, altında saklandığı kahverengi lekeli branda örtüyü silkeleyerek ayağa fırladı. Ayağa kalktığında kısa yayını germişti bile.
"Hettar!" diye haykırdı Ce'Nedra, Murgo yayını doğrulturken.
Hettar'ın sırtı Murgoya dönüktü, ama Adara adamın yayını Hettar'ın sırtına doğrulttuğunu gördü. Çaresiz bir hareketle dizginlerini Hettar'ın elinden kurtarıp atını onunkine çarptırdı. Hettar'ın atı şaşkınlıkla şaha kalkarak böyle bir şeyi beklemeyen binicisini yere attı; tam o sırada da Adara dizgi-niyle atını kırbaçlayarak Murgonun üstüne saldırdı.
Yüzünde bir anlık bir öfke belirtisi görülen Murgo okunu üstüne doğru gelen kıza Mattı.
O uzak mesafeden bile Ce'Nedra okun Adara'ya saplanırken çıkardığı sesi duydu. Hayatı boyunca dehşetle hatırlayacağı bir sesti bu, Adara iki büklüm oldu ve boştaki eli göğsüne saplanan oku kavradı. Ama hızını alamayan atı yoluna devam edip Murgoya çarparak yere devirdi. Murgo atın ayaklan altında debelendi, ama at geçer geçmet tekrar ayağa fırlayıp elini kılıcına attı. Ancak Hettar elinde güneşte parlayan kılıcıyla tepesine inmişti bile. Murgo yere devrilirken bir kere çığlık atabildi ancak.
Hettar elinde kanlı kılıcı, öfkeyle Adara'ya dönerek, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye gürledi, ama bağırışı ağzında dondu kaldı, Adara'nın atı Murgonun birkaç metre ötesinde durmuş, kız atının boynuna kapanıp kalmıştı; koyu renk saçları beyaz yüzünü peçe gibi örtüyordu, iki eli de göğsündeki o-ku kavramıştı. Derken, yavaşça atından yere kaydı.
Hettar boğulur gibi bir çığlıkla kılıcını yere atıp yanına koştu.
"Adara!" diye bir çığlık attı prenses ellerini dehşetle yüzüne götürerek. Hettar yaralı kızı sırtüstü çevirince, gösünün altı tarafına saplı duran okun, tökezleyen kalp atışlarının temposuna uyarak inip kalkmakta olduğunu gördü.
Diğerleri yanlarına ulaştığında, Hettar Adara'yı kollarına almış, baygın yüzüne acı dolu bir ifadeyle bakıyordu. "Aptal," diye mırıldandı kırık bir sesle. "Aptal."
Anana daha atı tam olarak durmadan yere atlayıp Hettar'ın yanına koştu. "Kıpırdatmayınız onu Lordum," dedi işbilir bir tavırla. "Ok ciğerini delmiş, kıpırdatırsanız keskin ucu hayatını söndürür."
"Çıkar o oku," dedi Hettar sıkılmış dişlerinin arasından.
"Hayır Lordum. Oku şimdi çıkarmak, orada bırakmaktan daha fazla zarar verir."
"Orada öyle saplı görmeye dayanamıyorum," dedi adam neredeyse hıçkırarak.
"Bakmayın öyleyse Lordum," dedi Ariana, Adara'nın yanına diz çöküp soğukkanlı ve profesyonel bir tavırla elini kızın boynuna koyarak.
"Ölmedi, değil mi?" diye sordu Hettar yalvarırcasına.

Ariana başını sallayarak, "Yarası ağır," dedi, "ama hayatı hâlâ nabızlarında atıyor. Adamlarınıza bir sedye yapmalannı söyleyiniz Lordum. Sevgili dostumuzu hemen kaleye götürüp Leydi Polgara'nın ellerine teslim etmeliyiz hayatını kaybetmeden."
"Sen bir şey yapamaz mısın?" dedi Hettar çatlak bir sesle.
"Bu güneşte kavrulan çorak yerde hiçbir şey yapamam Lordum. Ne aletim, ne de ilacım var, üstelik yarası benim kabiliyetimin ötesinde de olabilir. Tek ümidi Leydi Polgara. Sedye Lordum. Hemen!"
Öğleden sonra Adara'nın hasta odasından çıktığında Polgara'nın yüzü asık, gözleri ise çakmak çakmaktı.
"Nasıl?" diye sordu Hettar. Saatlerdir binanın ana koridorunda bir aşağı bir yukarı volta at-

maktaydı; ikide bir durup derme çatma binamn taş duvarlarını çaresiz yumruklarla dövüyordu.
"Biraz daha iyi," dedi Polgara. "Krizi atlattı, ama hâlâ çok güçsüz. Seni istiyor."
"iyileşecek, değil mi?" Hettar'ın sorusu korku doluydu.
"Muhtemelen, eğer yeni komplikasyonlar çıkmazsa. Genç; yarası ise göründüğü kadar ağır değil. Verdiğim ilaç onu çok konuşkan yapabilir, ama çok kalma yanında. Dinlenmeye ihtiyacı var." Polga-ra'nın gözleri, Ce'Nedra'nın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne döndü. "Onu gördükten sonra odama gelin Haşmetmeap," dedi sert bir sesle. "Tartışmamız gereken bir konu var."
Adara'nın porselen gibi yüzü, yastığa yayılmış darmadağınık, koyu kestane rengi saçlarıyla çerçevelenmişti. Bembeyazdı ve gözleri tam olarak odaklanmasa da, pırıl pırıl parlıyordu. Ariana sessizce yatağın başucunda oturuyordu.
"Nasılsın Adara?" diye sordu Ce'Nedra, hastaların yanında hep takındığı alçak ama neşeli ses tonuyla.
Adara yorgun bir tavırla gülümsedi.
"Ağrın sızın var mı?"
"Hayır." Adara'nın sesi çok zayıftı. "Ağrım yok, ama kendimi uçar gibi hissediyorum, çok tuhaf."
"Niye yaptın bunu Adara?" diye sordu Hettar. "Atını Murgonun üstüne sürmen gerekmiyordu."
"Atlarla çok vakit geçiriyorsunuz Lord ŞaDar," dedi Adara hafif bir gülümsemeyle. "Kendi cinsinizin duygularını tanımayı unutmuşsunuz o yüzden."
"Bu da ne demek?" dedi Hettar şaşkın bir tavırla.
"Ne diyorsam o demek Lordum Hettar. Eğer bir kısrak bir aygıra hayranlıkla bakarsa, hemen bunun ne anlama geldiğini anlarsınız, değil mi? Ama iş insanlara gelince hiç anlamıyorsunuz, değil mi?"
"Sen iyi misin?" dedi Hettar.
"Şaşırtıcı derecede iyiyim; ölmekte olduğum düşünülürse."
"Ne diyorsun sen? Ölmeyeceksin."
Adara hafifçe gülümseyerek, "Yapma," dedi. "Göğse saplanan bir okun ne demek olduğunu bilirim ben. Seni de o yüzden görmek istedim. Son bir kere bakmak istedim yüzüne. Çok uzun bir zamandır yapıyorum bunu biliyorsun."
"Yorgunsun," dedi Hettar sert bir sesle. "Biraz uyuduktan sonra kendini daha iyi hissedersin."
"Uyuyacağım tabii," dedi Adara üzgün bir sesle. "Ama ondan sonra bir şey hissedeceğimi sanmıyorum. Uyanışı olmayan bir uyku olacak benimkisi."
"Saçma."
"Tabii saçma, ama gene de gerçek." içini çekti. "Eh, sevgili Hettar, sonunda benden kurtuldun, değil mi? Ama ben de iyi kovaladım. Bir keresinde Garion'dan sana büyü yapmasını bile istemiştim."
"Garion'dan mı?"
Adara başını salladı hafifçe. "Ne kadar çaresizmişim bak. Ama yapılamazmış, öyle dedi." Yüzünü buruşturdu. "Birinin sana âşık olmasını sağlayamıyorsa büyünün ne faydası var ki?"
"Âşık mı?" diye tekrarladı Hettar şaşkın bir tavırla.
"Neden bahsettiğimizi sanıyordunuz Lord Hettar? Havadan sudan mı?" Sevgiyle gülümsedi. "Bazen çok kalın kafalı olabiliyorsun."
Hettar hayret içinde bakakalmıştı ona.
"Korkacak bir şey yok Lordum. Kısa bir süre sonra sizi kovalamaktan vazgeçeceğim, siz de özgür olacaksınız."

"Bunu iyileştiğin zaman konuşuruz," dedi Hettar ciddi bir tavırla, "iyileşmeyeceğini Hettar. Duymadın mı? Ölüyorum."
"Hayır," dedi Hettar. "Ölmüyorsun aslında. Polgara iyileşeceğini söyledi kesin olarak." Adara telaşla Ariana'ya baktı.
"Yaranız hayati değil sevgili dostum," dedi Ariana yumuşak bir sesle. "Ölmüyorsunuz hakikaten de."
Adara gözlerini kapatarak, "İşte bu olmadı," diye mırıldandı. Yüzü hafifçe kızarmıştı. Tekrar gözlerini açtı. "Özür dilerim Hettar. Her şeye burnunu sokan bu hekimlerin hayatımı kurtaracaklarını bilseydim, bunların hiçbirini söylemezdim. Ayağa kalkar kalkmaz kendi kabileme döneceğim. Seni bir daha aptalca hezeyanlarımla rahatsız etmeyeceğim."
Hettar sert çizgili yüzünde hiçbir ifade olmadan ona bakıp, "Bundan hoşlanacağımı sanmıyorum," dedi yumuşak bir tavırla elini tutarak. "Konuşmamız gereken şeyler var. Yeri ve zamanı değil şimdi, ama sakın benden saklanayım deme."
"Nezaket olsun diye böyle diyorsun."
"Hayır. Pratik davranıyorum sadece. Murgoları öldürmek dışında düşünmem gereken bir şey çıkardın karşıma. Bu fikre alışmak biraz zamanımı alabilir, ama biraz düşündükten sonra kesinlikle konuşmalıyız bunu."
Adara dudağını ısırarak yüzünü saklamaya çalıştı, "işte gene aptallığımla işleri karıştırdım. Yerimde başkası olsa kendime öyle gülerdim ki. Bence en iyisi bir daha birbirimizi görmememiz."
"Hayır," dedi Hettar kesin bir tavırla, elini bırakmadan. "Bence değil. Ayrıca benden saklanmaya da çalışma, çünkü Algarya'daki bütün atlan peşine takmam gerekse de seni bulurum."
Arada hayretle baktı ona.
"Benim ŞaDar olduğumu unuttun mu? Atlar ben ne istersem yaparlar."
"Hiç adil değil bu ama," dedi Adara.
Hettar hafifçe gülümseyerek, "Garion'a büyü yaptırmaya kalkışmak adil miydi peki?" diye sordu.
"Eyvah!" Adara kıpkırmızı kesildi.
"Artık dinlenmesi gerek," dedi Ariana. "Onunla yarın da konuşabilirsiniz."
Koridora çıktıklarında Ce'Nedra uzun boylu Algara dönerek, "Daha ümitlendirici bir şey söyleyebilirdin," dedi azarlar gibi.
"Vakti değildi," diye cevap verdi Hettar. "Biz içine kapalı bir halkız prenses. Laf olsun diye konuşmayız. Adara da bunu anlıyordur eminim." Hettar her zamanki kadar vahşi görünüyordu; keskin hatlı yüzü sertti hâlâ, tek tutam saçı da bir at yelesi gibi deri zırhlı omuzuna sarkıyordu. Ama gözleri biraz yumuşamış gibiydi, kaşlarının arasında ise şaşkınlığını belirten bir kırışık vardı. "Polgara seni görmek istememiş miydi?" diye sordu. Kibardı, ama ondan kurtulmak istediği de belli oluyordu.
Ce'Nedra nüfusun erkek yarısının nasıl da ilgisiz ve duyarsız olduğu konusunda kendi kendine söylenerek uzaklaştı.
Leydi Polgara odasında sessizce oturmuş onu bekliyordu. "Eee?" dedi prenses içeri girdiğinde. "Açıklayacak mısın?"
"Neyi açıklayacak mıyım?"
" Adara'nın neredeyse hayatına malolacak bu salaklığın sebebini."
"Benim hatam olduğunu düşünmüyorsunuz herhalde," diye itiraz etti Ce'Nedra.
"Kimin hatasıydı öyleyse? Orada ne yapıyordunuz?"
EFSUNCUNUN SON OYUNU
"Biraz gezmeye çıkmıştık. Burada kapalı kalmak çok sıkıcı."
"Sıkıcı ha. Dostlarını öldürtmek için ne ilginç bir neden."
Ce'Nedra bembeyaz bir yüzle ona bakakaldı.
"Bu kaleleri niye yaptık sanıyordun sen Ce'Nedra? Biraz güvenlik sağlamak için."
"Orada Murgoların olduğunu bilmiyordum," diye sızlandı prenses.
"Öğrenmeye çalıştın mı?"
Yaptığı şeyin tüm anlamı bir anda Ce'Nedra'nm üstüne çöküverdi. Tir tir titremeye başladı ve titreyen ellerini ağzına kapattı. Tabii ki onun hatasıydı! Ne kadar lafı dolandırıp sorumluluktan kaçınmaya çalışsa da, onun aptallığı en sevdiği dostlarından birinin ölümüne neden oluyordu

neredeyse. Çocukça bir düşüncesizliğin bedelini hayatıyla ödüyordu neredeyse Adara. Ce'Nedra yüzünü ellerine gömüp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.
Polgara bir süre ağlamasına izin verdi, suçunu kabullenmesi için zaman tanıdı. Ağzını açtığında ise sesinde hiç de affetmiş gibi bir hal yoktu. "Gözyaşları kanı yıkayıp gölürmez Ce'Nedra," dedi. "Tam sana güvenmeye başlamıştım ki, bana yanıldığımı gösterdin. Gidebilirsin. Sana bu akşam söyleyecek başka şeyim yok."
Prenses hıçkırıklar içinde, kaçar gibi çıktı odadan.
BELGARIAD 5
ON DÖRDÜNCÜ BOLUM
BURASI HEP BÖYLE MİDİR?" diye sordu Kral Anheg, ordu çevresi çıplak, güneşte yanan ve ısıyla titreşen dağlarla çevrili dümdüz, çakıllı vadilerden birinden geçerken. "Kaleleri terk edeli beri bir ağaç bile görmedim."
"Arazi yirmi fersah kadar ilerleyince değişiyor Haşmetmeap," dedi Hettar alçak sesle, yakıcı güneşin altında eyerinde yayılarak. 'Yüksek araziden inerken ağaçlara rastlamaya başlarız. Çoğu bodur ladin ağaçlandır, ama monotonluğu bozarlar biraz olsun."
Arkalarındaki millerce uzunluğundaki yürüyüş kolu, devasa boşlukta küçücük görünüyordu; insanlar ve adadan çok, binlerce ayağın kaldırdığı sarı toz bulutuydu dikkati çeken. Çerek gemileri brandalara sarılmış, tekerlekli kızakları içinde kayalık zeminde sarsılarak ilerliyorlardı; kaldırdıkları toz bulutu pis bir örtü gibi kaplıyordu onları.
"Bir rüzgâr için neler vermezdim," dedi Anheg hevesle yüzünü silerek. "Aman karıştırma Anheg," dedi Barak. "Anında bir toz fırtınası çıkabilir."
"Nehre ne kadar kaldı?" diye sızlandı Kral Rhodar monoton manzaraya bakarak. Şişman kral sıcaktan çok fena etkileniyordu. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş, ter içinde kalmıştı.
"Kırk fersah kadar," diye cevap verdi Hettar.
Demir kırı bir aygıra binmiş olan General Varana, yürüyüş kolunun ön tarafından geriye seğirtti. General kısa deri bir etek ve üzerinde hiçbir rütbe işareti olmayan bir göğüs zırhı giymişti. "Mim-be şövalyeleri bir Murgo birliğini daha ortaya çıkardılar," dedi ötekilere.
"Kaç kişi?" diye sordu Kral Rhodar.
"Yirmi kadar. Üçdört kişi kaçtı, ama Algarlar peşlerinde."
"Devriyelerin biraz daha geniş bir alanı taraması gerekmez mi?" diye söylendi Kral Anheg. "Bu gemiler o kadar da arabaya benzemiyor. Mardu Nehri'ne kadar savaşarak ilerlemek istemiyorum tabii oraya varabilirsek."
"Merak etme Anheg," dedi Kral ÇoHag, "adamlarım her yeri tarıyor." "Malloryalılara rastlayan oldu mu?" diye sordu Anheg.
"Henüz olmadı," diye cevap verdi ÇoHag. "Sadece Thullar ve Murgolar var etrafta." '"Zakath Thull Zelik'ten kıpırdamaya niyetli görünmüyor," diye ekledi Varana. "Keşke şu adamı daha iyi tanısaydım," dedi Rhodar.
"imparatorun elçileri çok uygar bir insan olduğunu söylüyorlar," dedi Varana. "Kültürlü, terbiyeli, çok kibar."
"Eminim başka bir yönü daha vardır," diye itiraz etti Rhodar. "Nadraklar ondan ölesiye korkuyorlar, Nadrakları korkutmaksa o kadar kolay değildir."
"Thull Zelik'te kaldığı sürece nasıl bir adam olduğu beni ilgilendirmiyor," dedi Anheg. Albay Brendig arkalarındaki piyade ve erzak arabası kolundan dörtnala yanlarına yaklaştı.
EFSUNCUNUN SON OYUNU
"Kral Fulrach mola vermemizi rica ediyor." "Yine mi?" diye patladı Anheg öfkeyle,
"iki saattir yürüyoruz Haşmetmeap," dedi Brendig. "Bu sıcak ve toz altında yürümek piyadeyi bitiriyor. Eğer yürümekten perişan olurlarsa savaşta bir işe yaramazlar."
"Yürüyüşü durdurun Albay," dedi Polgara Sendaryalı barona. "Bu konularda Fulrach'a güvenmeliyiz." Sonra Çerek Kralına dönerek, "Huysuzluk etmeyi bırak Anheg," dedi.
"Diri diri haşlanıyorum Polgara," diye sızlandı Anheg.
"Birkaç mil yürü bakalım," dedi Polgara tatlı bir sesle. "Piyadenin ne hissettiği hakkında bir fikir edinirsin o zaman."
Anheg suratını astı ama cevap vermedi.
Yürüyüş kolu durduğunda, Prenses Ce'Nedra da ter içinde kalmış atının dizginlerini çekti. A-dara yaralanalı beri prenses çok az konuşmuştu. Arkadaşının neredeyse ölmesine sebep olan olaydaki sorumluluğu aklını başına getirmişti ve kendisinden hiç beklenmeyecek bir kabuğun

içine çekilmişti. E-sir düşmüş bir Thullun kendisi için yaptığı hasır şapkayı başından çıkararak cayır cayır yanan gökyüzüne baktı.
"Şapkanı tak Ce'Nedra," dedi Leydi Polgara. "Başına güneş geçmesini istemiyorum."
Ce'Nedra itaatkâr bir tavırla şapkayı takarken, "Geliyor," gökteki bir noktayı işaret ederek.
"izninizle," dedi General Varana kazık gibi bir tavırla atını çevirerek.
"Saçmalıyorsun Varana," dedi Kral Rhodar Tolnedralıya. "Neci bizim yapamadığımız şeyleri o-nun yapabileceğini kabul etmiyorsun?"
"Prensip meselesi Haşmetmeap," diye cevap verdi general. "Tolnedralılar büyüye inanmaz, ben Tolnedralıyım, demek ki böyle bir şeyin varolduğunu kabul edemem." Tereddüt etti. "Ama getirdiği malumatın şaşırtıcı bir biçimde doğru olduğunu kabul etmeliyim her ne deniyorsa artık..."
Kocaman, mavi çizgili bir atmaca, sıcak havanın içinden taş j düşerek önlerine indi, son anda kanatlannın bir hareketiyle hafifçe} re konuverdi.
General Varana azimli bir tavırla arkasını dönüp beş mil kadar ile rideki hiçbir özelliği olmayan bir tepeyi ilgiyle seyretmeye koyuldu.
Atmaca daha kanatlarını indirirken titreşip değişmeye başladı. 'Yine mi duruyorsunuz?" dedi Beldin huysuz bir tavırla.
"Askerleri dinlendirmemiz lazım amca," diye cevap verdi Polgara.
"Pazar gezmesine çıkmadık Pol," dedi Beldin. Bir yandan koltuğunun altını kaşırken, bir yandan da yakası açılmadık küfürler sıralamaya koyuldu.
"Ne oldu?" diye sordu Polgara yumuşak bir tavırla. "Bitlendim," diye homurdandı Beldin.
"Nereden kaptın?"
"Bir şey görüp görmediklerini sormak için başka kuşlara uğramıştım. Galiba o akbaba yuvasından kaptım."
"Akbabalarla muhabbet etmek de nereden aklına geldi?"
"Akbabalar o kadar da kötü kuşlar değildir Pol. Gerekli bir işlevleri var hayatta. Yavruları da çok sevimli oluyor. Dişi akbaba yirmi fersah kadar güneyde ölü bir atı didikliyormuş. Bunu anlattığında gidip baktım. Bu tarafa doğru gelen bir Murgo yürüyüş kolu var."
"Kaç kişiler?" diye sordu General Varana hemen, arkasını dönmeden.
"Bin kadar," dedi Beldin omuz silkerek. "Hızlı yürüyorlar. Muhtemelen yarın sabah karşılaşırsı-

nız.
"Bin Murgo çok önemli değil," dedi Kral Rhodar kaşlarını çatarak. "Hele böyle bir orduya karşı. Ama neden bin kişiyi harcamak istesinler ki? Taur Urgas ne yapmaya çalışıyor?" Hettar'a döndü. "Gidip Korodullin ile Vo Mandor Baronundan bize katılmalarını rica edebilir misin? Bir toplantı yapmamız gerekiyor galiba."
Hettar başını sallayarak atını yürüyüş kolunun başındaki zırhları pırıl pırıl parlayan Mimbre şövalyelerine doğru sürdü.
"Murgoların yanında Grolim de var mıydı amca?" diye sordu Polgara kambura.
"Varsa bile çok iyi saklanmış olmalılar," dedi büyücü. "Ama çok da araştırmadım. Kendimi ele vermek istemiyordum."
General Varana çevredeki tepeleri seyretmeyi ansızın keserek atını çevirip yanlarına geldi, "ilk tahminim, bu Murgo birliğinin Taur Urgas'ın yaptığı bir jest olduğu yolunda. Kral Gethell ile iyi geçinmek istiyor olmalı; Malloryalılar Thull Zelik'i terk etmediklerine göre, Taur Urgas bizim saldırdığımız Thull köy ve kasabalarını korumak için birkaç birlik göndererek avantaj sağlayabilir."
"Mantıklı görünüyor bu Rhodar," diye ona katıldı Anheg.
"Olabilir," dedi Rhodar kuşkucu bir tavırla. "Ama Taur Urgas mantıklı bir adam değildir."
Kral Korodullin, yanında Mandorallen ve Vo Ebor Baronuyla dörtnala gelerek onlara katıldı. Zırhlan güneşte parlıyordu, ama bu çelik cenderelerin içinde kıpkırmızı olmuşlardı ve perişan görünüyorlardı.
"Nasıl dayanıyorsunuz buna?" diye sordu Rhodar.
"Gelenek, Haşmetmeap," diye cevap verdi Korodullin. "Zırh rahatsız ediyor, ama tahammül etmeye alıştık."
General Varana hızla durumu özetledi.
"Ehemmiyeti yok," dedi Mandorallen omuz silkerek. 'Yanıma birkaç düzine adam alır, güneyden gelen bu tehdidi hemen perişan ederim."

Barak Kral Anheg'e bakarak, "Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye sordu. "Şimdi Cthol Murgos'tan kaçarken neden o kadar endişeli olduğumu anlarsın belki."
Kral Fulrach da yürüyüş kolunun arkasından gelip toplantıya katılmıştı. Boğazını temizleyerek, "Bir öneride bulunabilir miyim?" diye sordu.
"Sendar Kralının pratik aklından gelebilecek teklifleri hevesle bekliyoruz," dedi Korodullin a-bartılı bir zarafetle.
"Murgo birliği büyük bir tehdit oluşturmuyor, değil mi?" diye sordu Fulrach.
"Hayır Haşmetmeap," dedi Varana. "Geldiklerini bildiğimize göre oluşturmuyor. Thullan yatıştırmak için gönderilmiş bir destek birliği olduğunu düşünüyoruz. Bu bölgede bulunmaları muhtemelen tesadüf eseridir."
"Ama gemilerimi görecek kadar yakına gelmelerini de istemiyorum," dedi Anheg kesin bir tavırla.
"Çaresine bakarız Anheg," dedi Rhodar.
"Ordumuzun herhangi bir bölümü bu küçük tehdidin üstesinden gelebilir," diye konuşmayı sürdürdü Fulrach. "Ama ordunun morali açısından, bu zaferi bütün orduya maletmek daha doğru olmaz mı?"
"Anlayamadım Fulrach," dedi Anheg.
"Şövalye Mandorallen'in bu bin Murgoyu tek başına bitirmesine izin vermek yerine, bu işi ordunun her bölümünden seçilmiş birer birlikle yapsak daha iyi olmaz mı? Hem taktik koordinasyonumuz

konusunda bir alıştırma olur, hem de askerlerin kendileriyle gurur duymalarını sağlar. Kolay bir zaferle özgüvenleri artar, ki bu da önümüzdeki zor günlerde çok faydalı olur."
"Fulrach," dedi Rhodar, "bazen beni öyle şaşırtıyorsun ki. Sorun o kadar zeki görünmemende galiba."
Güneye yönelip Murgolara saldıracak olan birlikler, gene Kral Fulrach'ın önerisiyle, kura yoluyla saptandı. "Böylece bir seçkinler birliği gönderdiğimiz yolunda bir şüphe kalmaz kimsenin içinde," dedi Sendarya Kralı.
Ordunun geri kalan kısmı Mardu Nehri'nin kaynağına doğru yoluna devam ederken, Barak, Hettar ve Mandorallen'in komutasındaki küçük ordu da düşmanın öncü kolunu karşılamak üzere güneye yöneldi.
"Başlarına bir şey gelmez, değil mi?" diye sordu Ce'Nedra Polgara'ya endişeyle, küçük ordu çorak vadiden güneydeki geçit vermez dağlara doğru uzaklaşırken.
"Eminim gelmez canım," dedi Polgara güvenle.
Prenses gene de o gece uyuyamadı. ilk kez ordusunun üyeleri gerçek bir savaşa giriyorlardı; bütün gece yatağında dönüp durdu, sürekli felaket hayalleri görüyordu.
Ertesi gün öğlene doğru, özel birlik döndü. Birkaç kişi sargılar içindeydi, en fazla bir düzine at da binicisiz dönmüştü. Ama yüzlerde zafer pırıltısı vardı.
"Hoş bir küçük dövüş oldu," dedi Barak. Dev adam keyifle sırıtıyordu. "Güneş batmadan hemen önce yakaladık onları. Kendilerine neyin çarptığını bile anlayamadılar."
Gözlemci olarak birliğe katılmış olan General Varana, savaşı biraz daha ayrıntılı biçimde anlattı krallara. "Genel taktik planladığımız gibi yürüdü," dedi. "Başta Asturya okçuları Murgoları ok yağmuruna tuttu, sonra da piyade birlikleri uzun bir yokuşun tepesine konuşlandılar. Lejyonerleri, Drasniyalı mızrakçıları, Sendarları ve Arend serf birliklerini okçuların önüne düzenli aralıklarla dizdik. Okçular düşmanı rahatsız etmeye devam ettiler. Beklediğimiz gibi, Murgolar saldırdı. Geri dönemeyecekleri noktaya geldiklerinde, Çerekler ve Rivalılar arkadan kuşattı düşmanı, Algarlarsa vurkaç yapmaya başladı kanatlardan. Murgo saldırısı bocalamaya başlayınca da, Mimbre şövalyeleri saldırıya geçti."
"Harikaydı!" diye haykırdı Lelldorin pırıl pırıl gözlerle. Genç Asturyalının kolunda bir sargı vardı, ama o bunu unutmuş, heyecanlı el kol hareketleri yapıyordu. "Murgoların kafası tamamen karışınca, bir gökgürültüsü koptu ve şövalyeler tepenin kenarından dönerek ortaya çıktılar. Mızrakları havada, sancakları dalgalanarak. Murgoların üstüne çelik bir dalga gibi saldırdılar, atlarının nallan yeri sarsıyordu. Tam son anda mızraklarını indirdiler, tıpkı kırılan bir dalga gibiydi. Sonra müthiş bir gürültüyle Murgo saflarına çarptılar, ama yavaşlamadılar bile. Sanki orada yokmuşlar gibi ezip geçtiler! Murgolar perişan olduktan sonra hep beraber işlerini bitirdik. Müthişti!"
"Bu Mandorallen'den de beter, değil mi?" dedi Barak Hettar'a.

"Kanlarında var," dedi Hettar bilgece.
"Kaçan oldu mu?" diye sordu Anheg.
Barak kuzenine habis bir sıntışla bakarak, "Karanlık bastıktan sonra," dedi, "bazılannın sürünerek kaçmaya çalıştıklarını duyduk. O zaman da Relg ile Ulgolar temizliğe gittiler. Merak etme Anheg, Taur Urgas'a haber verecek kimse kalmadı."
"Halbuki ne heyecanla haber bekliyordur şimdi, değil mi?" diye sırıttı Anheg. "Umarım sabırlıdır," diye cevap verdi Barak. "Çünkü daha çok bekler." Ariana asık bir suratla Lelldorin'i yakalayarak, bir yandan yarasına bakarken bir yandan da a-zarlamaya başladı. Aslında sözleri basit bir haşlamanın çok ötesindeydi. O kadar ince ayrıntılara girerek, o kadar uzun konuştu ve o kadar derin ve geniş kapsamlı hale getirdi ki meseleyi, genç adam neredeyse ağlayacaktı. Aslında epeyce önemsiz olan yarası, Ariana'ya olan ilgisizliğinin bir simgesi haline

geliverdi. Ariana'nın yüzünde bir şehit ifadesi belirdi, Lelldorin ise acı çekmeye başladı. Ce'Nedra Aria-na'mn genç adamın bütün mazeretlerini nasıl çarpıtarak daha da büyük bir kötülükmüş gibi göstermeyi başardığını izleyip, bu mükemmel tekniği karmaşık küçük kafasında bir yere yerleştirdi. Tabii Garion Lelldorin'den biraz daha zekiydi, ama biraz çalışmayla ona da uygulanabilirdi bu teknik.
Taiba'nın Relg ile karşılaşmasında ise söze hiç yer yoktu. Rak Cthol'un altındaki köle ağıllarından kurtulup daha derin bir köleliğe düşmüş olan güzel Marag kadını, yobaz Ulgonun yanına koştu a-dam döner dönmez. Hafif bir çığlık atarak adamı kucakladı. Relg geri çekildi, ama her zaman otomatik olarak söylediği "Dokunma bana," cümlesi ağzından çıkamadı bir türlü. Sonra Taiba adamın saplantısını hatırlayıp çaresizce kollarını iki yanına bıraktı, ama menekşe rengi gözleri adamın soluk yüzündeki kocaman gözlerini içiyordu sanki. Derken yavaşça, sanki elini ateşe sokuyormuş gibi, Relg uzanıp kadının elini tuttu. Taiba'nın yüzünden bir hayret esintisi geçti, hemen ardından kızardı. Bir an için birbirlerinin gözlerine baktılar, sonra el ele yürüyerek uzaklaştılar. Taiba mazbut bir biçimde yere indirmişti gözlerini, ama dolgun dudaklarında minik bir zafer gülümsemesinin izi vardı.
Murgo birliğine karşı kazanılan zafer ordunun moralini müthiş yükseltmişti. Sıcak ve toz artık ilk günlerde olduğu gibi güçlerini hemen tüketmiyordu, farklı uluslardan gelen birlikler arasında da yoldaşlık duygusu giderek artmaktaydı doğuya doğru ilerlerlerken.
Mardu Nehri'nin başlangıcına varmaları dört gün daha aldı, gemilerin emniyetli bir şekilde suya indirilebileceği bir kıyı bulmak için ise bir gün daha kaybettiler. Hettar ile Algar devriyeleri önden gidip, nehir Thull ovasında sakin sakin akmaya başlamadan önce, on fersah kadar ileride yalnızca bir tek akıntılı bölge olduğunu bildirdi onlara.
"Akıntıya varınca gemileri gene kıyıdan götürebiliriz," dedi Kral Anheg. "Haydi şu gemileri suya indirelim. Zaten yeterince vakit kaybettik."
Kıyının o noktasında yüksekçe bir toprak set vardı, ama bütün ordu kazma kürekle işe girişerek kısa zamanda bunu bir rampaya dönüştürdü. Gemiler birer birer rampadan suya indirildiler.
"Direkleri dikmek biraz zamanımızı alacak," dedi Anheg. "Sonra dikersin," dedi Rhodar. Anheg ona dik dik baktı.
"Ne de olsa yelken açamayacaksın burada Anheg. Direkler ise çok yüksek. Dünyadaki en salak Thull bile gemi direklerinden bir ormanın yaklaştığını görürse neler olup bittiğini anlar."
Gemilerin hepsi suya indirildiğinde akşam olmuştu. Polgara prensesi, Ariana'yı ve Taiba'yı Barak'ın gemisine bindirdi. Nehrin aşağısından gelen hafif bir meltem suyu hafifçe dalgalandırıyor ve gemiyi sallıyordu. Gözcü ateşlerinin ötesinde Thull çayırlan, mora çalan gökyüzünde yıldızlar birer birer belirirken, neredeyse sonsuza kadar uzanıyordu.
"Thull Mardu'ya ne kadar var?" diye sordu Ce'Nedra Barak'a.
Dev adam sakalını çekiştirip gözlerini kısarak nehirden aşağı baktı. "Akıntılı bölgeye kadar bir gün," diye cevap verdi sonra. "Akıntının etrafından, kıyıdan dolaşmak için bir gün daha. Ondan sonra da iki gün."
"Dört gün ha?" dedi Ce'Nedra minik bir sesle.
Barak başıyla onayladı.
"Keşke bir an önce bitse," diye içini çekti prenses.
"Vakti gelince biter Ce'Nedra," dedi Barak. 'Vakti gelince biter."
EFSUNCUNUN SON OYUNU
ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ORDUNUN SADECE YARISININ binmesine rağmen, gemiler tıklım tıklım dolmuştu. Çe-rekler nehir aşağı, akıntılı bölgeye doğru kürek çekerken, Algar kabileleri ve Mimbre şövalyeleri de kıyılan kolluyorlardı. Gemilere sığmayan piyadeler ise yedek atlara binmiş, onları izlemekteydiler.
Nehrin İM yanındaki Thull çayırlan, uzun, güneşte sararmış otlarla kaplı yumuşak tepeler halinde uzayıp gidiyordu. Nehirden biraz içeride yer yer, aşağı bölgelerde de bulunan eğri büğrü, ladin benzeri ağaçlardan oluşan seyrek koruluklar görülüyordu; suyun hemen kıyısında ise salkımsöğütler ve böğürtlen çalılan vardı. Gökyüzü berraktı ve hava hâlâ sıcaktı; ama nehrin sağladığı rutubet, taşlık yüksek bölgelerde askerlerin ve atlann canına okuyan o kuru havayı düzeltmişti epeyce. Hepsi için yabancı bir manzaraydı bu; kıyılarda devriye gezen süvariler ellerini silahlarından ayırmıyorlardı hiç.
Geniş bir kıvrımı döndüklerinde, ileride akıntılı bölgenin beyaz köpüklerini gördüler. Barak dev gemisinin dümenini kınp kıyıya yanaştırırken, "înip yürüme vakti geldi," diye homurdandı. Geminin baş tarafında bir tartışma baş göstermişti. Kahverengi sakallı Kral Fulrach, erzak a-rabalannın burada bırakılması karanna şiddetle karşı çıkmaktaydı. "Onlan buraya kadar terk etmek i-çin getirmedim," diye haykınyordu kendisinden hiç beklenmeyecek bir hiddetle.
"Çok vaktimizi alıyorlar," dedi Anheg. "Acelemiz var Fulrach. Murgolar ve Malloryalılar ne yaptığımıza uyanmadan önce gemilerimi Thull Mardu'dan geçirmem lazım."
"Yukarılarda kanun acıktığı ya da susadığın zaman arabalann peşimizde olmasına aldırmıyordun ama," dedi Fulrach öfkeyle.
"O, o gündü. Bugün de bugündür. Gemilerimle ilgilenmem lazım." "Benim de arabalanmla ilgilenmem lazım."
"Merak etme Fulrach," dedi Rhodar kralı yatıştırmaya çalışarak. "Sahiden de acelemiz var ve a-rabalann bize yetişmesi imkânsız."
"Birileri gelip arabalan yakarsa, kalelere dönene kadar çok aç kalırız Rhodar." "Yanlanna muhafız bırakırız Fulrach. Mantıklı ol. Çok dertleniyorsun."
"Birilerinin dertlenmesi lazım. Siz Alornlar dövüşmenin işin sadece yansı olduğunu unutuyorsunuz hep."
"Yaşlı kadınlar gibi konuşmayı bırak Fulrach," dedi Anheg kaba bir tavırla. Fulrach'ın yüzü buz gibi oldu. "Bu son sözünden hiç hoşlanmadım Anheg," diyerek olduğu yerde döndü ve sert adımlarla yanlanndan uzaklaştı.
"Nesi var bunun?" diye sordu Çerek Kralı masum bir tavırla.
"Anheg," dedi Rhodar, "çeneni tutmayı öğrenmezsen sana ağızlık takmamız gerekecek."
"Ben buraya Angaraklarla dövüşmeye geldik sanıyordum," dedi Brand. "Ne oldu, kurallar mı değişti?"
Dostlannın arasındaki bu sinirli kavga, Ce'Nedra'yı kaygılandırmıştı. Hemen Polgara'nın yanına koştu.
"Önemli bir şey değil canım," dedi Polgara Emanet'in ensesini silerken. 'Yaklaşan savaş sinirlerini germiştir."
BELGARIAD 5
"Ama koca adamlar," diye itiraz etti Ce'Nedra. "Eğitimli savaşçılar bunlar." "Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye sordu Polgara havluya uzanırken. Prenses buna verecek cevap bulamadı.
Akıntılı bölgede gemilerin karadan yürütülmesi sorunsuz geçti, gemiler akşama doğru köpüklü, azgın suların ilerisinde yeniden suya indirildiler. Ce'Nedra artık dayanılmaz gerilimin etkisiyle hasta düşmüştü neredeyse. Orduyu toplarken ve doğuya yürürken geçen aylar, nihayet sonucuna ulaşıyordu, iki gün içinde Thull Mardu surlarına saldıracaklardı. Doğru zaman mıydı? Aslında gerekli miydi bu? Gemileri şehrin çevresinden, karadan yürütüp savaştan kaçınamazlar mıydı? Alorn kralları şehrin etkisizleştirilmesinin şart olduğunu ısrarla söylemelerine rağmen, Ce'Nedra'nın kuşkulan geçen her mille biraz daha artıyordu. Ya bu bir hataysa? Prenses dertleniyor, surat asıyor, sonra yine dertleniyordu Barak'ın gemisinin burnunda durmuş Thull çayırlan arasında kıvrıla kıvnla akan geniş nehri seyrederken.
Sonunda, akıntılı bölgeyi geçmelerinden sonraki ikinci günün akşamı, Hettar nehrin kuzey kıyısından dörtnala gelip atının dizginlerini çekti geminin hizasında. Koluyla işaret edince, Barak dümen kırıp kıyıya yaklaştı.
"Şehir iki fersah ileride," diye haykırdı uzun boylu Algar uzaktan. "Daha yaklaşırsanız surlardan görüleceksiniz."

"Öyleyse bu mesafe yeterli," dedi Rhodar. "Haber verin gemileri demirlesinler. Karanlığa kadar burada bekleyeceğiz."
Barak başını sallayarak beklemekte olan bir gemiciye işaret etti. Adam ucunda parlak kırmızı bir flama olan uzun bir bir sırığı havaya kaldırdı, onları izleyen füo bu işarete cevaben hemen yavaşladı. Demirler nehrin dibine yerleşirken bucurgatlar gıcırdadı ve gemiler akıntıda salınmaya başladı.
"işin bu kısmından hâlâ hoşlanmıyorum," diye söylendi Anheg huysuz bir tavırla. "Karanlıkta bir sürü şey ters gidebilir."
"Aynı şey karşı taraf için de geçerli," dedi Brand.
"On kere tartıştık bunu Anheg," dedi Rhodar. "En iyi planın bu olduğu konusunda anlaşmıştık."
"Daha önce hiç yapılmamış bir şey," dedi Anheg.
"Mesele de bu değil mi zaten," diye araya girdi Varana. "Şehirdekiler böyle bir şeyi beklemeyecekler."
"Adamlarının nereye gittiklerini bileceklerinden emin misin?" diye sordu Anheg Relg'e.
Yobaz başıyla onayladı. Kukuletalı yaprak zırhını giymiş, kıvrık hançerinin ağzını kontrol etmekteydi. "Sizin karanlık dediğiniz şey bizim için normal ışıktır."
Anheg başını morarmakta olan gökyüzüne kaldırarak, 'Yeni bir şeyi ilk deneyen kişi olmaktan nefret ediyorum," diye söylendi.
Ovaya akşamın çökmesini beklediler. Nehir kıyısındaki çalılıklarda kuşlar uykulu uykulu ötüyordu, kurbağalar da akşam senfonisine başlamışlardı. Yavaşça çöken karanlığın içinde, süvari birlikleri toplanmaya başladılar, iri savaş atları üstündeki Mimbre şövalyeleri safa dizildi, Algar kabileleri ise onların ardında karanlık bir deniz gibi yayıldı. Güney kıyısının komutası ÇoHag ve Korodullin'deydi; kuzey kıyısındaki birliklerin başında ise Hettar ve Mandorallen vardı.
Karanlık giderek arttı.
Murgo birliğine saldırı sırasında yaralanan genç bir Mimbre şövalyesi, korkuluğa dayanmış, düşünceli düşünceli alacakaranlığı seyrediyordu. Şövalyenin kıvırcık, kara saçları vardı, teni ise genç bir kızınla gibi beyazdı. Geniş omuzlu, kalın enseli bir delikanlıydı; gözleri ise çok masumdu, ama yüzündeki ifade kederliydi.
Beklemek o kadar dayanılmaz hale gelmişti ki, Ce'Nedra'nın biriyle konuşması şarttı artık.
EFSUNCUNUN SON OYUNU
Genç adamın yanına gidip korkuluğa yaslanarak, "Neden bu kadar üzgünsünüz Şövalyem?" diye sordu.
"Çünkü şu ehemmiyetsiz yara yüzünden bu geceki maceraya katılmam men edildi Haşmetmeap," diye cevap verdi delikanlı kolundaki sargıyı göstererek. Ce'Nedra'nın varlığından ya da onunla konuşmasından pek hayrete düşmüş gibi görünmüyordu.
"Angaraklardan bu kadar çok mu nefret ediyorsunuz ki, onlan öldürme fırsatını kaçırmak size acı veriyor?" Ce'Nedra'nın sorusunda biraz alay vardı.
"Hayır Hanımefendi," dedi genç. "içimde kimseye karşı kötülük yok, ırkı ne olursa olsun. Beni teesüre boğan şey, bu müsabakada kabiliyetimi gösterememek."
"Müsabaka mı? Bunu bir müsabaka olarak mı görüyorsunuz?"
"Tabii Haşmetmeap. Başka nasıl görülebilir ki? Angarak insanlarına karşı şahsi bir kinim yok. Silahlı bir karşılaşmada hasmından nefret etmek uygun düşmez. Çeşitli müsabakalarda mızrağım veya kılıcım karşısında düşen çok oldu, ama onların hiçbirinden nefret etmedim. Tam aksine, dövüşürken onlara bir şefkat bile duydum."
"Ama onları sakatlamaya çalışıyordunuz." Ce'Nedra delikanlının bu aldınşsızlığı karşısında hayrete düşmüştü.
"O müsabakanın bir parçası Haşmetmeap. Gerçek bir silahlı müsabaka, taraflardan biri sakatlanmadan veya ölmeden nihayete ermiş sayılmaz."
"Adınız nedir Şövalyem?" diye sordu Ce'Nedra.
"Adım Şövalye Beridel," dedi delikanlı. "Vo Enderig Baronu Şövalye Andorig'in oğluyum."
"Hani şu elma ağaçlı adam mı?"
"Ta kendisi Haşmetmeap." Genç adam Belgarath'ın babasına verdiği garip görevi duymuş olmasından memnun olmuş gibiydi. "Babam şu anda Kral Korodullin'in sağ kolunda at sürüyor. Şu kör talihim olmasaydı ben de onların yanında olacaktım şimdi."
"Başka geceler de olacaktır Şövalye Beridel," dedi prenses, "başka müsabakalar."

"Haklısınız Haşmetmeap," dedi genç adam. Yüzü bir an için aydınlandı, sonra tekrar içini çekerek kara kara düşünmeye başladı.
Ce'Nedra onu düşünceleriyle baş başa bırakarak uzaklaştı.
"Bunlarla konuşulmaz, biliyorsun," dedi kaba bir ses gölgelerin arasından. Çirkin kambur Beldin'di bu.
"Hiçbir şeyden korkmuyor," dedi Ce'Nedra gergin bir sesle. Bu ağzı bozuk büyücü onu hep gerginleştiriyordu.
"Mimbre'li bir Arend o," diye homurdandı Beldin. "Korkacak kadar aklı yok."
"Ordudaki herkes böyle mi?"
"Hayır. Çoğu korkuyor, ama çeşitli nedenlerle saldırıyı gerçekleştirecekler yine de."
"Ya sen?" diye sordu Ce'Nedra elinde olmadan. '"Sen de korkuyor musun?"
"Benim korkularım biraz daha egzotik," dedi kambur alayla.
"Nasıl yani?"
"Çok uzun süredir bu işle uğraşıyoruz Belgarath, Pol, ikizler ve ben. Kişisel güvenliğimden ziyade, bir şeylerin ters gidebileceğinden korkuyorum ben."
"Nasıl ters gidebilir?"
"Kehanet çok karmaşık, her şeyi de söylemiyor. Görebildiğim kadarıyla iki muhtemel sonuç eksiksiz bir dengede hâlâ. Çok minik bir şey bile dengeyi şu yana ya da o yana bozabilir. Belki de gözden kaçırdığım bir şeydir bu. işte bundan korkuyorum."
BELGARIAD 5
"Elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz sadece."
"Ama yetmeyebilir."
"Başka ne yapabiliriz ki?"
"Bilmiyorum canımı sıkan da bu ya zaten."
"Eğer bir şey yapamayacaksan, endişelenmenin anlamı ne?"
"Hah, şimdi Belgarath gibi konuşmaya başladın işte. Bazen o da boş verip işleri şansa bırakır. Bense biraz daha düzenli olmasını isterim." Karanlığa baktı. "Bu gece Pol'ün yanından ayrılma küçük kız," dedi sonra. "Yanından hiç ayrılma onun. Hesaplamadığın bir yere götürebilir bu seni, ama onunla birlikte kalman lazım, her ne olursa olsun."
"Bu da ne demek?"
"Ne demek olduğunu bilmiyorum," dedi büyücü öfkeyle. "Bütün bildiğim onun, senin, demircinin ve bir yerlerden bulduğunuz o çocuğun bir arada olması gerektiği. Beklenmedik bir şey olacak."
"Bir facia mı? Diğerlerini uyaralım öyleyse."
"Bir facia olup olmayacağını bilmiyoruz," diye cevap verdi Beldin. "Mesele de bu ya zaten. Zorunlu bir şey de olabilir. Eğer öyleyse, müdahale etmek istemeyiz. Bu tartışmanın da sonuna vardık galiba. Git Polgara'yı bul ve yanından ayrılma."
"Peki Beldin," dedi Ce'Nedra itaatkâr bir tavırla.
Yıldızlar belirmeye başlarken, demirler alındı ve Çerek filosu sessizce nehirden aşağı, Thull Mardu'ya doğru ilerlemeye başladı. Hâlâ şehirden birkaç mil uzakta olmalarına rağmen, emirler fısıltıyla veriliyor, askerler silahlarını ve eşyalarını kıpırdatırken, kemerlerini sıkıp zırhlarını kontrol ederken ve miğferlerini kafalarına sıkıca yerleştirirlerken sessiz olmaya çalışıyorlardı. Gemilerin arasında Relg, Ulgolara sessiz bir dini ayin yaptırmaktaydı. Ulgo dilinin o genizden gelen sesleri, zor duyulan bir mırıltı halinde yükseliyordu. Soluk yüzleri çamurla kamufle edilmişti ve garip tanrılarına dua ederlerken birer gölgeye benziyorlardı.
"Her şeyin anahtarı onlar," dedi Rhodar Polgara'ya sessizce, Ulgolann ayinini seyrederlerken. "Relg'in bu işi becerebileceğine inanıyor musun? Bazen bana biraz dengesiz görünüyor da."
"Çok iyi olacak," diye cevap verdi Polgara. "Ulgolann Torak'tan nefret etmek için Atomlardan bile daha fazla nedenleri var."
Sessizce süzülen gemiler nehirdeki geniş bir kavisi döner dönmez, yarım mil aşağıdaki, nehrin ortasındaki bir adaya kurulmuş, surlarla çevrili Thull Mardu şehriyle karşılaştılar. Surların üstünde tek tuk meşaleler yanıyordu, içeriden ise hafif bir aydınlık yükseliyordu. Barak dönüp gövdesiyle maskeleyerek elindeki fenerin üstünü bir an için açıp bir ışık huzmesi gönderdi geriye. Çapalar yavaşça karanlık sulardan dibe indi; hafif bir gıcırtıyla gemiler yavaşladı, sonra durdu.
Şehrin içinde bir yerlerde bir köpek heyecanla havlamaya başladı. Bir kapı gürültüyle açıldı, sonra havlama bir acı haykınşıyla kesildi.

"Kendi köpeğini tekmeleyen adam, adam sayılmaz," diye söylendi Barak.
Relgle adamları sessizce gemilerin yanından sarkan iplerden, aşağıda bekleyen kayıklara süzüldüler.
Ce'Nedra nefesini tutmuş, gözlerini karanlıkta görmek için zorlayarak bekliyordu. Yıldızların zayıf ışığında şehre doğru ilerleyen gölgeler gördü. Sonra kayboldular. Arkalarında suya düşen bir küreğin şıpırtısı, hemen ardından da fısıltıyla bir haşlama sesi duyuldu. Prenses arkasına dönünce, demirlemiş donanmadan şehre doğru ilerleyen bir kayık sürüsü gördü. Saldırının öncü kolu, Relg ve Ulgo-larının peşinden Thullann muhkem ada şehrine doğru gidiyordu.
"Sayılarının yeterli olduğundan emin misin?" diye sordu Anheg Rhodar'a fısıltıyla.
EFSUNCUNUN SON OYUNU
Şişman Drasniya kralı başıyla onaylayarak, 'Yapacakları tek şey, Ulgolar kapılan açar açmaz yanaşmamız için bir yer sağlamak ve korumak," dedi fısıldayarak. "Bunun için yeterli sayıdalar."
Hafif bir gece rüzgârı nehrin yüzeyini dalgalandırarak gemiyi salladı. Gerilime dayanamayan Ce'Nedra, parmaklarını Garion'un ona aylar önce vermiş olduğu tılsıma değdirdi. Her zamanki gibi, konuşmalar doldurdu kulağını.
"Yağa, tor gohek vilta." Relg'in sert sesiydi bu, fısıldıyordu. "Ka tak. Veed!"
"Eee?" dedi Polgara bir kaşını hafice kaldırarak.
"Ne dediklerini anlayamıyorum," dedi Ce'Nedra çaresizlikle. "Ulgoca konuşuyorlar."
Tılsımın kendisinden boğulur gibi bir inilti yükseldi ve anında dehşet verici biçimde kesiliverdi.
"Ga Galiba birini öldürdüler," dedi Ce'Nedra titreyen bir sesle.
"Başladı öyleyse," dedi Anheg keyifle.
Ce'Nedra elini tılsımdan çekti. Karanlıkta ölen insanların seslerini duymak istemiyordu. Beklediler.
Derken biri korkunç bir acıyla dolu bir feryat kopardı.
"Tamam!" dedi Brand, "işaret bu! Demir alın!" diye seslendi adamlarına.
Ansızın Thull Mardu'nun yüksek, kara duvarlarının ardından iki ayrı ateş yükseldi ve etraflarında hareket eden gölgeler göründü. Aynı anda da, şehrin içinden ağır zincirlerin şangırtısı duyuldu ve geniş kapı gıcırdayarak ağır ağır aşağı inip şehirle kuzey kıyısı arasında bir köprü oluşturdu.
"Kürek başına!" diye gürledi Barak tayfalara. Dümenini kırarak inmekte olan köprüye doğru i-lerledi.
Surların tepesinde başka meşaleler belirdi ve alarm çığlıkları yükseldi. Bir yerlerde acil durum haber veren demir bir çan çalmaya başladı.
"Oldu!" diye haykırdı Anheg, keyifle Rhodar'ın sırtına vurarak. "Gerçekten de oldu!"
"Tabii olacaktı," dedi Rhodar sevinçli bir sesle. "O kadar hızlı vurma Anheg, her tarafım mora-racak."
Artık sessizliğin gereği kalmadığı için, Barak'ın arkasından gelen gemilerden müthiş bir savaş narası yükseldi. Meşaleler yakıldı ve küpeştelerdeki askerler ışığa boğuldu.
Ansızın Barak'ın gemisinin yirmi metre kadar sağında nehre düşen kocaman bir şeyin sesi duyuldu ve güvertedeki herkes su içinde kaldı.
"Mancınık!" diye haykırdı Barak önlerindeki surları göstererek. Savaş aletinin kalın kütüklerden oluşan çerçevesi surların tepesinde avcı bir böcek gibi yükselmişti; fırlatma kolu ise yeni bir kayayla birlikte yeniden gerilmeye başlamıştı. Ama bir ok yağmuru duvarın o bölgesini süpürünce, kol durdu. Ellerindeki mızraklarla hemen tanınan Drasniyalılar, mancınığın bulunduğu duvarı ele geçirdiler.
"Aşağıdakiler, dikkat edin!" diye haykırdı yukarıdakilerden biri surun dibindeki kargaşaya doğru, sonra savaş aracı aşağıya yuvarlanıp kayalarda paramparça oldu.
inmiş olan köprüden gökgürültüsü gibi nal sesleri duyuldu ve Mimbre şövalyeleri şehre daldılar.
"Köprüye bağlanır bağlanmaz senin ve diğer hanımların kuzey kıyısına geçmenizi istiyorum," dedi Kral Rhodar Polgara'ya. "Tehlikeden biraz uzaklasın. Dövüş sabaha kadar sürecektir muhtemelen, başınıza bir kaza gelmesini istemeyiz."
"Pekâlâ Rhodar," dedi Polgara. "Aptalca bir şey de yapma. Biraz fazla iri bir hedef sayılırsın."
"Merak etme Polgara, ama eğlenceyi de kaçıracak değilim." Tuhaf, oğlan çocuğu gibi bir kahkahayla güldü. "Yıllardır böyle eğlenmemiştim."
BELGARIAD 5
Polgara ona şöyle bir bakıp, her şeyi açıklayan bir ses tonuyla, "Erkekler! "dedi.

Mimbre şövalyelerinden oluşan bir muhafız birliği, hanımlarla Emanet'e bin metre kadar yukarıda korunaklı, şehre akın eden atlıların ayak altından uzak bir koya kadar eşlik etti. Kolun hafif meyilli bir kumsalı vardı ve üç yandan otluk yamaçlarla korunuyordu. Demirci Durnik ile Olban hemen onlara bir çadır kurdular, küçük bir ateş yaktılar, sonra da sırta tırmanıp savaşı izlemeye koyuldular.
"Plan yürüyor," dedi Durnik seyrettiği yerden. "Çerek gemileri güney kanalına dizildi. Kalasları yerleştirdiklerinde öteki taraftaki askerler de geçebilecek."
"içeridekilerin güney kapısını alıp alamadıklarını görebiliyor musun? diye sordu Olban şehre bakarak.
"Emin değilim," dedi Durnik. "Ama o tarafta çarpışmalar var." "Ah, keşke orada olabilseydim," dedi Olban kederle.
"Yerinden ayrılayım deme delikanlı," dedi Polgara sert bir sesle. "Riva Kraliçesinin muhafızı olmayı kendin istedin, şimdi başka yerde daha ilginç şeyler var diye kaçmana izin verecek değilim."
"Tabii Leydi Polgara," dedi genç Rivalı utanarak. "Sadece..." "Sadece ne?"
"Neler olduğunu bilseydim keşke. Babamla kardeşlerim savaşın ortasındalar, bense burada durmuş seyrediyorum."
Surların içinde bir yerlerden bir alev sütunu fışkırarak nehri kızıl bir ışığa boğdu. Polgara içini çekerek, "Neden hep bir şeyleri yakarlar?" dedi üzgün bir tavırla. "Kargaşayı artırdığı içindir herhalde," diye cevap verdi Durnik.
"Belki," dedi Polgara, "ama bunu o kadar çok gördüm ki. Hep aynı. Hep bir yangın olmalı. Daha fazla seyretmek istemiyorum." Arkasını yanan şehre dönerek yavaşça nehir kıyısından uzaklaştı.
Gece bitmek bilmiyordu. Şafağa doğru yıldızlar aydınlanmaya başlayan gökyüzünden kaybolurken, yorgunluktan bitmiş haldeki Prenses Ce'Nedra koyun yakınındaki çayırlık bir yükseltiden, ölmekte olan Thull Mardu şehrini, büyülenmiş gibi ama midesi bulanarak seyretmekteydi. Koca mahalleler yanıyordu; çatılar çöküp binalar yıkılırken, turuncu kıvılcımlar büyük patlamalar halinde göğe yükselmekteydi. Hayal ederken çok heyecanlı ve muhteşem gelen şeyin gerçek hali ne kadar farklıydı. Yapmış olduğu şeye içi dayanmıyordu. Elini boynundaki tılsıma götürdü gene de. Neler olduğunu bilmesi gerekiyordu. Şehirde olanlar ne denli korkunç olursa olsun, bilmemek daha da kötüydü.
"Küçük savaşımız pek güzeldi," dediğini duydu Kral Anheg'in. Çerek Kralı yüksek bir yerdeydi, surlarda belki.
"Sıradan," diye cevap verdi Trellheim Kontu Barak. "Murgo garnizonu iyi dövüştü, ama Thullar teslim olmak için birbirlerini çiğnediler."
"Ne yaptınız onları?" diye sordu Kral ÇoHag.
"Hepsini şehir meydanında topladık," diye cevap verdi Barak. "Tapınaklardan topladığımız Grolimleri öldürerek eğleniyorlar."
Anheg birdenbire kötü kötü gülerek, "Grodeg nerede?" diye sordu.
"Yaşayacak galiba," dedi Barak.
"Yazık. Sırtına saplı baltayı gördüğümde birinin sorunlarımı hallettiğini düşünmüştüm."
"Çok aşağıya gelmiş," dedi Barak üzüntüyle. "Belkemiğini kırmış, ama başka bir zarar vermemiş. Bir daha yürüyemeyecek, ama hâlâ nefes alıyor."
"Bu Murgolar hiçbir şeyi doğru dürüst yapmazlar zaten," dedi Anheg öfkeyle.
"Ayı Mezhebi nüfusunu bayağı azalttılar," dedi Barak neşeyle, "iki düzine bile kalmamıştır on-

lardan, iyi dövüştüler ama."
"işleri buydu zaten. Şafağa ne kadar kaldı?" "Yarım saat gibi." "Rhodar nerede?"
"Fulrach ile ambarlan yağmalıyorlar," diye cevap verdi Kral ÇoHag. "Mugoların erzak ambarlan varmış şehirde. Fulrach hepsine el koymak istiyor."
"Yapar doğrusu," dedi Anheg. "Birini yollayalım onlara. Artık çekilmeyi düşünme vaktimiz geldi. Hava aydınlanır aydınlanmaz, yükselen dumanlar yirmi fersah kadar yakınımızdaki herkese ne yaptığımızı haber verecek. Donanmayı harekete geçirme zamanı geldi, sizin de yann tepesindeki kalelere kadar epey yolunuz var."
"Doğu Denizi'ne varmak ne kadar zamanını alır? diye sordu ÇoHag
"iki gün," dedi Anheg. "Akıntıyı arkana alınca gemini hızlı ilerletebilirsin. Orduyu kalelere döndürmek ise en az bir hafta alır, değil mi?"

"Olabilir," dedi ÇoHag. "Piyadeler pek hızlı ilerleyemiyor, işte Brendig! Onu Rhodar'a yollayalım." Sendar'a seslendi. "Albay Brendig, Rhodar'ı bulup bize katılmasını söyleyebilir misiniz?"
"O da ne?" dedi Barak ansızın.
"Ne ne?" diye sordu Anheg.
"Şurada bir şey görür gibi oldum. Güneyde, tam şu tepenin üstünde."
"Ben bir şey görmüyorum."
"Bir şey pırıldadı hareket eden bir şey."
"Herhalde devriye gezen bir Murgo birliğidir," diye güldü Anheg. "Burada olanlan uzun süre sır olarak saklayamazdık zaten."
"işte gene oldu," dedi Barak.
"Bu defa ben de gördüm," dedi Kral ÇoHag.
Hava yavaş yavaş aydınlanırken uzun bir sessizlik oldu. Ce'Nedra nefesini tutmuştu.
"Belar!" diye lanet okudu Anheg hayret içinde. "Millerce uzanıyor bu."
"Lelldorin!" diye seslendi Barak surlardan aşağıya. "Brendig Rhodar'ı bulmaya gitmişti, ikisini de bul ve söyle hemen buraya gelsinler. Güneydeki ova Murgolarla dolu."
BELGARIAD 5
ON ALTINCI BOLUM
LEYDİ POLGARA!" diye haykırdı Ce'Nedra çadırın kapısını telaşla açarak. "Leydi Polgara!" "Ne var Ce'Nedra?" diyen sesi duyuldu Polgara'nın çadırın içindeki karanlıktan. "Barak ve Anheg şehrin surlarındalar," dedi prenses korku dolu bir sesle. "Güneyden gelen bir Murgo ordusu gördüler."
Polgara hâlâ uyuklamakta olan Emanet'i elinden tutarak çadırdan dışarı, ateşin ışığına fırladı hemen. "Beldin nerede?" diye sordu.
"Geçen akşamdan beri görmedim."
Polgara başını kaldırıp gözlerini kapattı. Birkaç saniye sonra kanat sesleri duyuldu ve kocaman atmaca ateşin yakınında yere kondu.
Beldin titreşerek doğal suretine dönerken yakası açılmadık küfürlerine başlamıştı bile. "Seni nasıl atlattılar amca?" diye sordu Polgara.
"Yanlarında Grolimler varmış," diye homurdandı Beldin küfürlerine devam ederek. "Grolimler benim izlediğimi biliyorlarmış, o yüzden sadece geceleri yürümüşler, Grolimler de onları perdelemiş."
"Gündüzleri nerede saklanmışlar peki?"
"Belli ki Thull köylerinde. Düzinelerce köy var oralarda. Onları da araştırmak hiç aklıma gelmemişti." Tekrar küfretmeye ve dövünmeye başladı Murgo ordusunu görememiş olduğu için.
"Küfretmenin faydası yok amca," dedi Polgara soğukkanlılıkla. "Olan oldu."
"Maalesef hepsi bu kadar değil Pol," dedi büyücü. "Aynı büyüklükte bir ordu da kuzeyden geliyor Malloryalılar, Nadraklar ve Thullar. Tam kapana kısıldık."
"Bize ulaşmaları ne kadar alır?" diye sordu Polgara.
"Uzun sürmez," diye omuz silkti Beldin. "Murgolann önünde engebeli bir zemin var, o yüzden bir saati bulur. Malloryalılar daha çabuk gelir."
Polgara da ağzının içinden lanetler okumaya başladı."Rhodar'a git," dedi kambura. "Anheg'in donanmasını hemen harekete geçirmemiz gerektiğini söyle. Angaraklar mancınıklarını kurup gemileri demirli oldukları yerde yoketmeden önce."
Kambur başını sallayarak hafifçe eğildi ve değişmeye başlarken kollarını kanat gibi iki yana açtı.
"Olban," diye seslendi Polgara genç Rivalıya. "Git Şövalye Mandorallen ile Lord Hettar'ı bul. Hemen buraya gelsinler. Çabuk ol."
Olban ona şaşkınlıkla bakarak atına koştu.
Demirci Durnik çayırlık tepeden kayarak sahile indi. Yüzü çok ciddiydi. "Hanımlarla sizin hemen gitmeniz gerekiyor Pol Hanım," dedi. "Burada savaş olacak, savaşın ortasında bulunmanız doğru olmaz."
"Hiçbir yere gitmiyorum Durnik," dedi Polgara hafif bir öfkeyle. "Bu işe ben başladım, ben bitireceğim."
EFSUNCUNUN SON OYUNU

Ariana durumu anlar anlamaz çadırına dönmüştü. Az sonra elinde tıbbi malzemesinin bulunduğu bez çantayla tekrar dışarı çıktı, "izninizi rica ediyorum Leydi Polgara," dedi soğukkanlı, profesyonel bir tavırla. "Muharebede insanlar yaralanır. Onlarla ilgilenmek için hazırlık yapmam lazım. Burası yaralıları kabul etmek için çok uzak ve kapalı."
Polgara ona bir göz atarak, "Pekâlâ," dedi. "Çarpışmaya fazla yaklaşmamaya dikkat et." Taiba de pelerinini giyerek, "Ben de seninle geliyorum," dedi Ariana'ya. "Tıptan pek anlamam ama iş başında öğretirsin bana."
"Onların yerleşmesine yardım et Durnik," dedi Pol demirciye. "Sonra buraya geri dön."
Durnik ciddi bir ifadeyle başını sallayarak iki kadının tepeye tırmanmasına yardım etti. Mandorallen savaş atının üstünde dörtnala yanlarına geldi. Hettar da hemen arkasındaydı.
"Olanları biliyor musun?" diye sordu Polgara.
Mandorallen başıyla onayladı.
"Düşman kuvvetleri gelmeden geri çekilme şansımız var mı?"
"Hayır Leydi Polgara," dedi şövalye. "Çok yakındalar. Üstelik maksadımız Çerek gemilerini Doğu Denizi'ne çıkarmaktı. Angarak savaş araçlarının menzilinden çıkana kadar onlara zaman kazandırmamız lazım."
"Bunu istememiştim," diye mırıldanarak yeniden lanet okumaya başladı Polgara.
Gri pelerinli Riva Vekilharcı Brand, yanında General Varana ile gelerek tepede Mandorallen ile Hettar'a katıldı. Dördü de atlarından indiler ve kayarak kumsala vardılar. "Şehri boşaltmaya başladık," dedi Rivalı kalın sesiyle. "Donanmanın çoğu da demir almış durumda. Sadece güney kanalındaki köprü için gereken gemiler kaldı."
"Ordunun tamamını bir kıyıya çıkarma imkânımız var mı?" diye sordu Polgara. "Vaktimiz yok Polgara," dedi Brand başını sallayarak.
"Nehir bizi ikiye bölecek," dedi Pol. "Bölünmüş ordunun iki yansı da Angaraklara dayanacak kadar güçlü olmayacak."
"Bu taktik bir zorunluluk sevgili Leydi Polgara," dedi General Varana. "Donanma kurtulana kadar iki kıyıyı da tutmamız lazım."
"Galiba Rhodar Angaraklann niyetlerini yanlış değerlendirmiş," dedi Brand. "Taur Urgas ile 'Zakath'ın zayiat vermekten kaçınacaklarından o kadar emindi ki, bu ihtimali hesaplayamadı."
General Varana güçlü ellerini arkasında kavuşturup, küçük kumsalda topallayarak bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Galiba yukarıda yokettiğimiz Murgo birliğinin amacını şimdi anlıyorum," dedi sonunda.
"Asaletmeap?" dedi Mandorallen şaşkınlıkla.
"Ne kadar kararlı olduğumuzu anlamak için bir deneydi o," diye açıkladı Varana. "Angaraklar esas adımımızı ne zaman atacağımızı bilmek istiyorlardı. Savaşın temel kurallarından biri, eğer şaşırtmaca yapıyorsanız, büyük bir çatışmaya girmemektir. O birlik yemdi. Maalesef biz de onu yuttuk."
"Yani o birliğe saldırmamak mıydık?" diye sordu Hettar.
Varana pişman bir tavırla, "Öyle galiba," dedi. "Böylece niyetimizi belli etmiş olduk, bu seferin bir şaşırtmacadan ibaret olmadığını anladılar bu sayede. Taur Urgas'ı fazla küçümsemişim. Niyetimizi anlamak için bin adamını feda ediverdi."
"Şimdi ne olacak?" diye sordu Hettar.
"Savaşa hazırlanacağız," dedi Varana. "Daha iyi bir arazide olmasını tercih ederdim, ama ne yapalım."
BELGARIAD 5
Hettar atmaca yüzünde aç bir ifadeyle nehrin öteki kıyısına bakarak, "Acaba karşı yakaya geçmeye vaktim olur mu?" dedi.
"Bu yaka, karşı yaka, ne fark eder ki?" diye sordu Brand hayretle. "Murgolar öbür tarafta," dedi Hettar. "Malloryalılarla bir alıp veremediğim yok." "Bu kişisel bir savaş değil Lord Hettar," dedi Varana. "Benim için öyle," dedi Hettar karanlık bir yüzle.
"Leydi Polgara ile prensesin emniyetini sağlamamız lazım," dedi Mandorallen. "Belki de onlara bir refakatçi birliği verip yarın tepesindeki kalelere ulaştırmalıyız."
"O bölgede devriyeler geziyordur," diye itiraz etti Brand. "Güvenli olmaz."
"Haklı Mandorallen," dedi Polgara şövalyeye. "Ayrıca buradaki her askere de ihtiyacınız var." Kuzeydoğuya doğru baktı. "Bir de bu var tabii." Ufkun hemen üstünde göğü karatmaya başlayan bulut örtüsünü işaret etti. Bulutlar kapkaraydı ve çakan şimşeklerin ışığıyla aydınlanıyorlardı sık sık.

"Fırtına mı?" dedi General Varana şaşkınlıkla.
"Yılın bu vakti olmaz, hele bu yönden," diye cevap verdi Polgara. "Grolimler bir şeyler karıştırıyorlar; bu da benim savaşım. Kuvvetlerinizi harekete geçirin beyler. Savaş olacaksa, hazır olalım."
"Gemiler harekete geçti," dedi Durnik yanında Olban'la korunaklı küçük koya döndüğünde. "Askerler de şehri terk ediyor."
Kral Rhodar koca yüzü ter ve çamur içinde yanlarına geldi. "Anheg yola çıktı," dedi homurdanarak atından atlarken.
"Fulrach nerede?" diye sordu Brand.
"Askerlerin büyük kısmını güney yakasına geçiriyor."
"Burada sayımız biraz az kalmayacak mı?" diye sordu General Varana kibarca.
"Köprü çok dar," dedi Rhodar. "Değecek sayıda askeri bu yakaya geçirmek saatler alır. Brendig'in adamları, Angaraklar buraya vardığında köprü ayaklarını havaya uçurmak için hazırlıklarını tamamladılar bile.
"Neden?" diye sordu Ce'Nedra.
"Thull Mardu çok iyi bir savunma pozisyonu," diye açıkladı General Varana. "Adada hiçbir Angarak olmasın istiyoruz eğer mümkünse." Sonra Kral Rhodar'a bakarak, "Taktik konusunda düşündünüz mü?" diye sordu.
"Anheg'e en az yarım gün vakit sağlamalıyız," dedi Rhodar. 'Yirmi fersah kadar ileride nehrin kıyılan bataklığa dönüşüyor; o noktadan itibaren Angaraklar ona zarar verecek kadar yaklaşamazlar nehre. Geleneksel bir piyade hattı oluşturalım, mızrakçılar, lejyonlar, Sendarlar filan. Okçuları desteğe alırız, Algarlar da düşmanın kanatlarına saldırır. Mimbre şövalyelerini Malloryalılar ilk saldın için toplanana kadar yedekte tutmak istiyorum.
"Haşmetmeaplarından özür dileyerek belirtmeliyim ki, bu kazanacak bir taktik değil," dedi General Varana.
"Niyetimiz kazanmak değil Varana," dedi Rhodar. "Bizim işimiz Angarakları altı saat kadar oyalayıp geri çekilmek. Kazanma şansımın olmadığı bir savaşı kazanmak için insanların hayatlannı heba edemem." Hettar'a döndü. "Algar kabilelerinden bir kuvveti nehir aşağı yollamanı istiyorum. Buldukları bütün siperlenmiş Malloryalıları sürsünler. 'Zakath ile Taur Urgas hâlâ donanmanın anlamını kavramamış olabilirler. Angaraklar iyi denizci değildir, o yüzden Anheg bir kere Doğu Denizi'ne çıkınca neler becerebileceğinin farkında değillerdir muhtemelen."
"Özür dilerim ama Haşmetmeap," dedi Varana, "stratejinizin tamamı, hatta donanma bile, sadece bir geciktirme eylemi."
EFSUNCUNUN SON OYUNU
"Zaten mesele de bu ya Varana," dedi Rhodar. "Bunların hiçbiri aslında önemli değil. Önemli cilan Belgarion Cthol Mishrak'a varınca Mallorya'da ne olacağı. Artık harekete geçelim beyler. Mallorya-lılar çok geçmeden burada olur, hazırlansak iyi olacak."
Polgara'nın gösterdiği bulut silsilesi ürkütücü bir hızla yaklaşıyordu dönenip duran bir morluk, kopkoyu bir karanlık, yıldırımdan çarpık bacakları üstünde geliyordu onlara doğru. Fırtınanın önünden sıcak bir rüzgâr esiyor, otlan yere yapıştınp atlann yelelerini dalgalandırıyordu. Kral Rhodar ile diğerleri Mallorya ordusunu karşılamak üzere yanlanndan aynldılar. Yüzü bembeyaz olmuş, saçlan rüzgârda dalgalanan Polgara ise, arkasında Ce'Nedra ve Durnik ile çayırlık yamaca tırmandı ve yaklaşan bulutu izlemeye başladı. "Çocuğu tut Ce'Nedra," dedi sükûnetle. "Ne olursa olsun elini bırakma."
"Peki Leydi Polgara," dedi Ce'Nedra kollannı Emanet'e uzatarak. Ciddi minik yüzünde hiç korku ifadesi olmayan çocuk hemen yanına koştu. Ce'Nedra onu kucağına alıp yanağını yanağına dayadı.
"Emanet?" diye sordu çocuk yaklaşan fırtınayı işaret ederek.
Tam o sırada ordunun safları arasında gölge gibi suretler yükseldi yerden. Bu gölgeler siyah cübbeler giyiniş, çelik maskeler takmışlardı, ellerinde de sivri uçlu kısa mızraklar vardı. Genç bir Mim-bre şövalyesi hiç düşünmeden geniş kılıcını kınından sıyırarak çelik maskeli gölgelerden birine saldırdı. Kılıcı gölgenin içinden geçti hiçbir şey yokmuş gibi. Ama darbeyi indirir indirmez, bir yıldırım genç şövalyenin tam miğferinin tepesine iniverdi. Genç adam ışıktan bir yılan gibi yıldırım tepesine inince kasılıp kaldı; zırhının içinde kavrulurken miğferinin siperliğinden dumanlar yükselmeye başladı. Ölümcül ı-şık ikisini de yutarken, atı dizlerinin üstüne zöktü. Sonra yıldırım kayboldu, at ve binicisi yere yıkıldılar..

Polgara tıslar gibi bir ses çıkararak sesini yükseltti. Bağırmıyordu, ama sesi ordunun en uzak köşesine kadar ulaştı. "Gölgelere dokunmayın," diye uyardı. "Onlar Grolim hayalleri, dokunmazsanız size zarar veremezler. Üstünüze yıldırım çakmak için gönderildiler, sakın dokunmayın."
"Ama Pol Hanım," dedi Durnik, "gölgelerden kaçmak için sürekli manevra yaparlarsa ordu saf tutamaz ki."
"Ben gölgelerin icabına bakarım," dedi Pol çatık kaşlarla. Yumruklarını sıkıp kollannı havaya kaldırdı. Yüzünü derin bir yoğunlaşma ifadesi kapladı. Sonra ellerini açarken tek bir kelime söyledi. Polgara'nın iradesi serbest kalınca, esen sıcak rüzgârla onlara doğru yatmakta olan otlar, ansızın öteki tarafa doğru döndü. Bu güç Grolim hayallerinin üzerinden geçerken, gölgeler kıpırdandı, titreşti ve sessizce birer birer patlayarak karanlık parçacıklara ayrıldılar. Ordunun en uzak köşesindeki son gölge de yok olduğunuda, Polgara güçlükle nefes alıyordu; Durnik sıçrayıp onu tutmasa, yere devrilecekti neredeyse, "iyi misin?" diye sordu Durnik kaygıyla.
"Bir dakikada geçer," dedi Pol ona dayanarak. "Çok güç harcamak zorunda kaldım." Durnik'e hafifçe gülümsedi, sonra başı yorgunluktan öne düştü.
"Geri dönmeyecekler mi?" diye sordu Ce'Nedra. 'Yani bu yaptığınız gerçek Grolimlere zarar vermedi, değil mi? Sadece gölgelerini y ok etti."
Polgara zorlukla gülerek, "Bal gibi de verdi," dedi. "O Grolimlerin artık gölgeleri yok. Hiçbiri bir daha bir gölgeye sahip olamayacak."
"Hiç mi?" dedi prenses dehşetle. "Hiç."
Derken Beldin, rüzgârda tüylerini dağıtarak yanlanna geldi. Daha doğal suretini almadan, 'Yapacak işlerimiz var Polgara," diye homurdandı. "Batıdan getirdikleri bu fırtınayı dağıtmalıyız, ikizlerle konuştum. Onlar güney tarafından çalışacaklar, biz bu taraftan."
Pol soru sorarcasına baktı ona.
"Ordulan fırtınanın tam arkasından yürüyor," dedi büyücü. "Durdurmaya çalışmanın anlamı

yok artık. Çok fazla hız kazanmış durumda. Yapmamız gereken şey, arka tarafını dağıtmak, böylece dönüp Angarakların üstüne gidecektir."
"Kaç Grolim yapıyor bu fırtınayı amca?" diye sordu Polgara.
"Kim bilir?" diye omuz silkti Beldin. "Ama kontrol etmek için bütün güçlerini harcıyorlar. Eğer dördümüz birden arkaya saldırırsak, fırtınanın kendi içindeki basınçlar gerisini halleder."
"Neden geçmesini beklemiyoruz?" diye sordu Durnik. "Askerlerimiz çocuk değil. Biraz yağmurdan dağıtmazlar."
"Bu öyle ufak bir yağmur değil demirci," dedi Beldin aşağılayarak. Bir metre kadar ilerilerine büyük, beyaz bir şey düştü. "Bu dolulardan dört beş tanesini kafana yersen, savaşın sonucuyla ilgilene-mezsin artık."
"Tavuk yumurtası kadar," dedi Durnik dehşetle.
"Daha da büyüyeceklerdir." Beldin Polgara'ya dönerek, "Elini ver," dedi. "Beltira'ya haber vereyim, aynı anda saldıralım. Hazır ol."
Dolu taneleri yumuşak otların üstüne düşmeye devam etti; irice bir tanesi müthiş bir hızla bir kayaya çarpınca binlerce parçaya ayrıldı. Ordunun olduğu yönden müthiş bir patırtı yükseliyordu; dolu tanelere Mimbre şövalyelerinin zırhlarına ve piyadelerin aceleyle kaldırdıkları kalkanlarına çarpmaktaydı.
Derken, doluyla karışık olarak yağmur da başladı; rüzgârla savrulan sular dalgalar gibi iniyordu üstlerine. Görmek imkânsız hale gelmişti, nefes almak bile çok zordu. Olban ileri atılıp kalkanıyla Ce'Nedra ve Emanet'i korumaya çalıştı. Koca bir dolu tanesi omuzuna çarpınca acıyla irkildi, ama kalkanı tutan kolu hiç kıpırdamadı.
"Kırılıyor Pol!" diye haykırdı Beldin. "Haydi bir daha. Kendi fırtınalarını yesinler bakalım."
Polgara'nın yüzü yoğunlaşmasının verdiği acıyla kınşmıştı; Beldin ile birlikte iradelerini gökyüzüne doğru bir daha yolladıktan sonra neredeyse yere yıkılacaktı. Çarpışmanın sesi inanılır gibi değildi. Gök yırtıldı sanki; dumanlanan gökyüzünde şimşekler çaktı. Dev, parlak Şimşekler yükseklerde birbiriyle çarpıştı ve yere ateş toplan yağdırdı. Yağmurun altında anında kömürleşen insanlar yere yığıldılar, ama zaiyat yalnızca batı ordusunda değildi.
içinde dayanılmaz bir basınç olan müthiş fırtına, kuzey kıyısında Beldin ve Polgara'nın, güney kıyısında ise ikizlerin iradesinin etkisiyle geri teperek arkasından yırtılıp açıldı. Onun ardından gelen Malloryalıların tam suratında patladı. Bir şimşek perdesi, sık saflarını kör edici bir perde

gibi süpürün-ce, toprak cesetlerle doldu. Fırtınayı nehre doğru süren Grolim büyüsünün dokusu parçalanınca, rüzgâr yön değiştirdi ansızın, uluyarak Angarakları yağmura ve doluya boğdu. Üstlerindeki korkunç bulutun içinden hortumlar, korkunç bir gümbürtüyle kara parmaklar gibi yere uzandı. Son, can çekişir gibi bir ihtilaçla bu dev hortumlardan biri, kırmızı giysili Malloryalıların ortasında yere değdi. Bu korkunç hortumun ucundan döküntüler fışkırmaya başladı şiddetle. Düşman saflarının ortasından ikiyüz metre genişliğinde dolambaçlı bir yol çizerek ilerledi. Bu dönenen bulut sütununu içindeki çılgın rüzgârlar insanları ve atlan parçalamaya başladı; zırh ve kırmızı üniforma parçalan ve daha da beterleri içlerinden durdurulamaz bir şiddetle geçen bu yıkımın iki yanında bulunan dehşet içindeki Malloryalılann üstüne yağdı.
"Harika!" dedi Beldin mutlulukla, tuhaf bir neşeyle zıplayarak.
Müthiş bir boru sesi duyuldu ve dağılan Mallorya saflannın karşısındaki Drasniya mızrakçılan ve Tolnedra lejyonerleri açıldı. Başta zırhından sular süzülen Mandorallen, Mimbre şövalyeleri hücuma geçti. Dağılmış ve moralini yitirmiş Malloryalılann üstüne saldırdıklannda, çığlıklarla vurgulanan çarpışmanın sesi korkunç oldu. Hücumun altında Malloryalılann saflan dağıldı ve kaçışmaya başladılar. Kaçarlarken Algar kabileleri iki yandan aralanna dalarak yağmurda parıldayan kdıçlanyla kıyımı devam ettirdi.
EFSUNCUNUN SON OYUNU
Mandorallen'in borusu bir daha ötünce, Mimbreler atlarını dizginleyip döndürdüler ve arkalarında müthiş bir yıkım bırakarak dörtnala geri döndüler.
Yağmur yavaş yavaş hafifledi, bir durup bir başlayan küçük sağanaklara dönüştü ve bulutların arasından mavi gökyüzü görünmeye başladı. Grolim fırtınası kırılıp Mishrak aç Thull ovasına dağılmıştı.
Ce'Nedra güney kıyısına baktığında o taraftaki fırtınanın da kırıldığını ve Kral ÇoHag ile Kral Korodullin komutasındaki kuvvetlerin morali bozulmuş Murgo ordusuna saldırmakta olduklarını gördü. Sonra nehrin güney kanalına daha dikkatle baktı. Son Çerek gemileri de fırtına sırasında yerlerinden ayrılmışlardı, güney kanalının üstündeki köprü yoktu artık, sadece nehir vardı. Şehirde kalan son askerler de kuzeydeki köprüden geçmekteydiler. Son geçenlerden biri uzun boylu Sendaryalı bir delikanlıydı. Kıyıva vanr varmaz nehir yukarı koşmaya başladı. Yaklaştığında Ce'Nedra hemen tanıdı onu. Rundorig'di bu, Garion'un Faldor'un çiftliğinden çocukluk arkadaşı. Delikanlı ağlıyordu.
"Durnik Efendi," diye hıçkırdı yanlanna vardığında. "Doroon öldü." "Ne dedin?" dedi Leydi Polgara yorgun başını hızla kaldırarak.
"Doroon, Pol Hanım," dedi Rundorig ağlamaya devam ederek. "Boğuldu. Fırtına patladığında güney yakasına geçiyorduk; gemilerin ipleri koptu. Doroon nehre düştü, yüzme bilmezdi. Onu kurtarmaya çalıştım, ama ben daha ona ulaşamadan battı gitti." Genç adam yüzünü ellerine gömdü.
"Polgara'nın yüzü bembeyaz oldu ve gözleri yaşlarla doldu. "Onunla ilgilen Durnik," dedi demirciye, sonra başı kederle öne eğik, dönüp uzaklaştı.
"Çalıştım Durnik," dedi Rundorig ağlayarak. "Ona ulaşmaya çalıştım ama ayak altında o kadar çok insan vardı ki, zamanında yetişemedim. Suya battığını gördüm, ama hiçbir şey yapamadım."
Durnik çok ciddi bir yüzle kolunu delikanlının omuzuna attı. Demircinin gözleri de dolmuştu, ve ağzını açmıyordu.
Ama Ce'Nedra ağlayamıyordu. Elini uzatıp bu barışçı gençleri yuvalanndan koparmış, dünyanın yansı boyunca sürükleyip buraya getirmişti. Şimdi de Garion'un en eski dostlanndan biri, Mardu Nehri'nin soğuk sulannda ölmüştü işte. Ölümü onun yüzündendi, ama ağlıyamıyordu. Birdenbire için korkunç bir hiddet doldurdu. "Öldür onları!" diye tısladı sıkılmış dişlerinin arasından.
"Kraliçem?" dedi Olban hayretle.
"Git!" diye emretti Ce'Nedra. "Kılıcını al ve git. Benim için öldürebildiğin kadar Angarak öldür Olban. Benim için öldür!" Artık ağlayabiliyordu.
Olban önce ağlayan küçük prensese, sonra müthiş Mimbre hücumunun etkisinden hâlâ kurtulamamış olan Mallorya saflarına baktı. Kılıcını çekerken yüzünde keyifli bir ifade belirdi.
"Başüstüne Kraliçem!" diye haykırarak atına koştu.
Malloryalıların darmadağın olan ön safları Algar kılıçlarından kaçarak geri çekilirken, giderek artan sayıda Malloryalı da savaş alanına yeni ulaşmaktaydı. Biraz sonra kuzeydeki tepeler

onlarla dolmuştu. Kırmızı üniformaları yüzünden sanki toprak kanıyormuş gibi görünüyordu. Ama bir sonraki saldın Malloryalılardan gelmedi. Çamur renkli üniformalar giymiş Thullar isteksizce hücuma geçtiler. Thulların arkasında, onları kırbaçlarıyla ileri süren atlı Malloryalılar vardı.
"Tipik Mallorya stratejisi," diye homurdandı Beldin. '"Zakath ölme işini Thullara bırakıyor. Kendi askerlerini Taur Urgas ile savaşa saklamak istiyor."
Ce'Nedra gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırarak, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu biçimsiz büyücüye.
"Thulları öldüreceğiz tabii," dedi Beldin. "Mimbrelerin biriki hücumu morallerini bozar. Thullardan iyi asker olmaz. Bir fırsat verirsek hemen kaçmaya başlarlar."
Mishrak aç Thull'un akan bir çamur seline benzeyen kuvvetleri tepe aşağı mızrakçıların ve lej-

yonerlerin saflarına doğru ilerlerken, piyadenin hemen arkasındaki Asturya okçuları yaylarını kaldırıp havayı bir metre boyundaki oklarıyla doldurdular. Thull safları bu ok yağmuru altında bir bir kırıldı. Arkalarındaki Malloryalıların çaresizce yağdırdıktan emirler para etmiyordu; ortalık kırbaç sesleriyle doldu.
Derken Mandorallen'in borusunun sesi duyuldu ve piyade safları açıldı. Zırh Mimbre şövalyeleri tekrar hücuma geçtiler. Thullar üstlerine gelen çelikler içindeki adamları ve atlan görür görmez kaçmaya başladılar. Malloryalı kırbaççılar, panik halinden kaçan Thulların altında ezildiler.
"Thulların işi bu kadar," diye homurdandı Beldin memnun bir halde bozgunu izlerken. Sonra habis bir sıntışla, 'Herhalde 'Zakath Kral Gethell'i fena halde azarlayacaklar bu yüzden," diye ekledi.
Mandorallen'in şövalyeleri dörtnala piyadenin arkasındaki yerlerine geri döndüler ve iki ordu Angarak cesetleriyle dolu ovada birbirini tartmaya başladı gözleriyle.
Savaş alanını ani bir serinlik kaplayınca Ce'Nedra ürperdi. Grolim fırtınası hızla dağıldığında güneş çıkmış olmasına rağmen, hava ısınmamıştı. Rüzgâr tamamen kesilmesine rağmen, hava giderek soğuyordu. Sonra topraktan ve nehrin karanlık yüzeyinden sis yükselmeye başladı.
Beldin tısladı, sonra, "Polgara," diye haykırdı ağlamakta olan büyücüye. "Sana ihtiyacım var."
"Beni rahat bırak amca," dedi Pol kederli bir sesle.
"Sonra ağlarsın," dedi Beldin sert bir sesle. "Grolimler havadan ısıyı çekip alıyorlar. Eğer rüzgâr çıkarmazsak sis o kadar kalınlaşacak ki, üstünde yürümek bile mümkün olacak."
Yüzünde buz gibi bir ifadeyle ona döndü Polgara. "Hiçbir şeye saygın yok, değil mi?"
"Pek yok," diye kabullendi Beldin, "ama şimdiki meselemiz bu değil Eğer Grolimler iyi bir sis perdesi yaratmayı becerirlerse, biz daha hiçbir şey göremeden tüm bu rezil Mallorya ordusu tepemize üşüşür. Haydi Pol. Savaşta insanlar ölür, kural bu. Sonra duygusallaşırsın." Boğum boğum parmaklı e-lini uzattı ona.
Sis koyulaşmaya başlamış, çukurluk bölgeleri doldurmuştu bile. Piyadenin önündeki cesetlerle dolu arazi titreşmeye başladı, sonra tamamen gözden kaybolarak beyaz bir sis duvannın ardına gizlendi.
"Rüzgâr Pol," dedi Beldin elini tutarak. "Çıkarabildiğin kadar çok rüzgâr."
Bunu izleyen mücadele sessiz geçti. Elele tutuşan Pol ve Beldin iradelerini birleştirip tarayarak, nehrin kıyılarını örten sisi hapseden durgun hava kütlesinin içinde bir zayıf nokta arıyorlardı.
"Daha güçlü Pol," dedi Beldin. Çirkin yüzü, kıpırtısız, atıl hava kütlesiyle boğuşmaktan ter içinde kalmıştı.
"Böyle olmayacak amca," dedi Pol elini kurtararak. Onun da yüzü bitkindi. "Tutacak bir şey yok. ikizler ne yapıyor?"
"Rak Cthol Başrahipleri Taur Urgas'ın yanında," dedi kambur, "ikizler onlarla uğraşıyorlar, bize yardım edemezler."
Polgara sırtını dikleştirerek kendini topladı. "Çok yakındayız," dedi sonra. "Küçücük bir esinti bile çıkarsak, bir düzine Grolim devreye girip boğuveriyor onu."
"Pekâlâ," dedi Beldin.
"Daha uzağa uzanmalıyız," diye devam etti Pol. "Havayı onların ulaşamayacağı kadar uzaktan hareket ettirmeye başlayalım, böylece buraya vardığında o kadar hız kazanmış olur ki, artık durduramazlar."
Beldin'in gözleri kısıldı. "Çok tehlikeli Pol," dedi kambur. "Yapabilsek bile, ikimizi de tüketir bu. Sonra bir şey yapmaya kalkarlarsa, dövüşecek gücümüz kalmaz."
"Kumar oynayacağız amca," diye kabullendi Pol. "Ama Grolimler inatçıdır. Hiç şansları kalmasa

da, bu sisi korumaya çalışacaklardır. Onlar da yorulur. Başka bir şeye kalkışamayacak kadar yorulurlar belki de."
"Belkileri sevmem."
"Daha iyi bir fikrin var mı?"
"Şu anda yok."
"Öyleyse haydi."
Tekrar el ele tutuştular.
Geçen zaman prensese sonsuzluk kadar uzun geldi. Yüreği ağzında, el ele tutuşup gözlerini kapatan ve ta batıdaki çorak, yüksek topraklara uzanıp bütün güçleriyle sıcak havayı geniş Mardu Nehri vadisine çekmeye çalışan Pol ile Beldin'i izledi. Ce'Nedra çevresinde, kıpırtısız havayı tutmaya çalışan, boğucu sisi dağıtacak tüm çabalara direnen Grolim zihinlerinin soğukluğunu hissediyordu sanki.
Polgara kesik kesik nefes almaya başlamıştı, göğsü inip kalkıyor, insanüstü bir gayret gösterdiği için yüzü dayanılmaz bir acıyla buruyuşordu. Boğum boğum omuzlan kasılan Beldin ise, bir dağı kaldırmaya çalışan bir insan gibi zorlanıyordu.
Derken Ce'Nedra çok hafif bir toz ve güneşte kurumuş ot kokusu almaya başladı. Bir anlık bir nişti bu, başta hayal ettiğini sandı. Sonra koku tekrar duyuldu, bu kez daha güçlü olarak. Sis tembel tembel kıpırdandı. Ama koku gene kayboldu ve esinti dindi.
O sırada Polgara boğulur gibi inledi ve sis iyice kıpırdanmaya başladı. Ce'Nedra'nın ayaklarının altındaki çiğ düşmüş otlar hafifçe eğildiler ve Thull yaylasının tozlu kokusu iyice güçlendi.
Grolimler batıdaki çorak topraklardan vadiye gitgite hızlanarak akıp gelen rüzgârı durdurmaya çalışırlarken, sisi hareketsiz tutma gayretleri de giderek çaresiz bir hal almaya başladı. Sis örtüsü, görece daha güçsüz olan Grolimler bir bir tükenerek çökerken, yer yer parçalanıp açılıyordu artık.
Esinti güçlendi, nehrin yüzeyini dalgalandıran şiddetli, sıcak bir rüzgâra dönüştü. Otlar önünde eğilmeye, sis canlı bir varlık gibi, kuru rüzgârın karşısında dönenip durmaya başladı.
Ce'Nedra hâlâ yanmakta olan Thull Mardu şehrini ve nehrin yanındaki ovaya dizilmiş piyade saflarını görebiliyordu artık.
Sıcak, tozlu rüzgâr daha da güçlendi ve onu yaratan düşünce kadar hayali bir şeye dönüşen sis dağıldı; sabah güneşi savaş alanını altın ışıklara boğdu.
"Polgara!" diye haykırdı Durnik panik içinde.
Ce'Nedra olduğu yerde dönerek yüzü bembeyaz kesilmiş olan Polgara'mn ağır ağır yere devrildiğini gördü.
BELGARIAD 5
ON YEDİNCİ BOLUM
WILDANTOR'LU LELLDOR1N, okçu saflarının önünde sinirli sinirli bir aşağı bir yukarı yürüyor, sık sık durup piyadenin önündeki ovayı kaplayan sisin içinden gelen sesleri dinlemeye çalışıyordu. "Bir şey duyabiliyor musun?" diye sordu yakındaki bir Tolnedra lejyonerine telaşla.
Tolnedralı başını olumsuz anlamda salladı.
Aynı fısıltı sisin içinde bir düzine değişik noktadan duyuldu.
"Bir şey duyabiliyor musun?"
"Sen duyabiliyor musun?"
"Ne yapıyorlar?"
Önlerinde bir yerden hafif bir çıtırtı geldi.
"İşte orada!" diye haykırdı herkes bir ağızdan.
"Daha değil!" diye haykırdı Lelldorin yayını kaldıran bir yurttaşına. 'Yaralı bir Thull da olabilir. Oklarınızı hesaplı kullanın."
"Rüzgâr mı bu?" diye sordu Drasniyalı bir mızrakçı. "Ah, Belar, ne olur rüzgâr olsun."
Lelldorin gergin bir halde sisin içine bakmaya çalıştı yayının kirişini elleyerek.
Sonra yanağında hafif bir esinti hissetti.
"Rüzgâr," diye bağırdı biri heyecanla.
"Rüzgâr." Bu söz bütün safları dolaştı.
Esinti dindi ve sis eskisinden de koyu hale geldi sanki.
Birisi öfkeyle homurdandı.
Sis tekrar kıpırdandı ve ağır ağır helezonlar çizmeye başladı. Rüzgârdı bu gerçekten de!
Lelldorin nefesini tuttu.

Sis hareket etmeye, toprağın üstünde gri bir su gibi akmaya başladı.
"Orada hareket eden bir şey var!" diye bağırdı bir Tolnedralı. "Hazır olun!"
Akan sis hızlandı, inceldi ve vadiye esen sıcak, tozlu rüzgârda erimeye başladı. Lelldorin gözlerini kocaman kocaman açmış, önünü görmeye çalışıyordu. Hareket eden siluetler vardı orada, piyadenin yetmiş adım kadar önünde.
Derken, sanki inatçı bir direnç bir anda ortadan kalkmış gibi, sis titreşip dağılıverdi. Güneş parlamaya başladı. Önlerindeki alan Malloryalılarla doluydu. Birden güneşin altında kalıverince yürüyüşleri bir an için durakladı.
"Haydi!" diye haykırdı Lelldorin yayını kaldırarak. Arkasındaki okçuları da tek bir hareketle o-nu taklit ettiler; bir kirişin aynı anda bırakılmasından devasa bir ses çıktı. Bir ok perdesi ıslık çalarak piyadenin üstünden geçti, bir an havada asılı kalmış gibi oldu, sonra sıkışık Mallorya saflarına yağdı.
Mallorya hücumu duraklayıp sarsılmadı; kelimenin tam anlamıyla yokoldu. Müthiş bir inleme sesiyle, birlikle Asturya ok yağmuru altında oldukları yere yığıldılar.
EFSUNCUNUN SON OYUNU
Lelldorin'in eli, önünde yere saplı duran ok ormanına gitti. Yayına bir ok daha koyup gerdi ve fırlattı. Bir daha, bir daha. Üstlerindeki ok perdesi piyadenin üstünden geçip Malloryalıların üstüne i-nen bir köprü gibiydi.
Asturyalıların ok yağmuru dur durak bilmeden ovaya indikçe, Malloryalı cesetleri dev bir orakla biçilmiş saman yığınları gibi kümelenmeye başladı.
Tam o sırada Şövalye Mandorallen'in pirinç borusunun meydan okuyan sesi duyuldu, okçular ve piyade iki yana açıldı ve toprak Mimbre şövalyelerinin hücumuyla sarsılmaya başladı.
Ok yağmuru altında moralleri bozulan ve üstlerine gelen durdurulamaz hücumu gören Mallor-yalılar dağılıp kaçmaya başladılar.
Lelldorin'in kuzeni Torasin yayını indirip kaçan Angaraklann ardından gülmeye koyuldu keyifle.
"Başardık Lelldorin!" diye haykırdı gülmeye devam ederek. "Bellerini kırdık!" Arkasını yarı yarıya cesetlerle dolu savaş alanına dönmüştü. Yayı elindeydi, uzun siyah saçları geriye savrulmuş, yüzünden mutluluk okunuyordu. Lelldorin onu hep bu haliyle hatırlayacaktı.
"Tor! Dikkat!" diye haykırdı Lelldorin, ama çok geç kalmıştı. Malloryalılar Asturyalıların ok yağmuruna başka bir yağmurla karşılık veriyorlardı. Kuzeydeki alçak tepelerin ardına gizlenmiş yüz mancınık, havaya taşlardan oluşan bir bulut fırlatmıştı; taşlar nehir kıyıslnda sıkışık düzen duran askerlerin üstüne indi. Bir insan kafasından da büyük bir taş, Torasin'in göğsüne çarparak delikanlıyı yere yapıştırdı.
"Tor!" diye haykırdı Lelldorin dehşetle, kuzeninin yanına koşarken. Torasin'in gözleri kapalıydı; burnundan kan sızıyordu. Göğsü tamamen ezilmişti.
"Yardım edin!" diye haykırdı Lelldorin yakındaki serilere. Seriler itaatkâr bir tavırla yanına geldiler, ama gözlerindeki ifade söze yer bırakmıyordu. Torasin çoktan ölmüştü.
Dev gemisinin dümeninde duran Barak'ın yüzünden kasvet okunuyordu. Kürekçiler, sesi azaltılmış bir davulun temposuna uyarak nehir aşağı kürek çekmekteydiler.
Çerek Kralı Anheg küpeşteye yaslanmıştı. Serin nehir havası saçlarındaki duman kokusunu alsın diye miğferini çıkarmıştı başından. Kaba hatlı yüzü kuzenininki kadar asıktı. "Şansları nedir dersin?" diye sordu.
"Pek iyi değil," dedi Barak kısaca. "Murgolarla Malloryalıların bize Thull Mardu'da saldıracaklarını hesaplamamıştık. Nehir orduyu ikiye böldü, yarıların ikisi de karşısındaki düşmandan sayıca az. Kötü vakit geçirecekler korkanm." Omuzunun üstünden gemisinin dümen suyunda giden yanm düzine dar ve küçük sandala baktı, 'Yaklaşın!" diye haykırdı sandallardaki adamlara.
"ileride Malloryalılar var! Kuzey yakasında!" diye haykırdı seren direğindeki gözcü. 'Yanm mil ileride!"
"Güverteleri ıslatın," diye emretti Barak.
Gemiciler uzun iplere bağlı kovalan aşağı sarkıtıp nehirden su çektiler ve tahta güverteleri ıslatmaya başladılar.
"Arkadaki gemilere haber verin," dedi Anheg geminin kıçında duran sakallı bir denizciye.
Denizci başını sallayaıp uzun bir direğe bağlı kocaman bir bayrağı havaya kaldırarak arkadaki gemilere sallamaya başladı.

"O ateşe dikkat edin!" diye haykırdı Barak yüksek bir platformun üstündeki akkor halinde kömürler ve çakıl taşlarının etrafına toplanmış adamlanna. "Eğer yangın çıkarırsanız, Doğu Denizi'ne yüzerek gidersiniz."
Platformun hemen önünde, atışa hazır durumda iri mancınıklar vardı.
Kral Anheg gözlerini kısarak, kuzey yakasında bir düzine kadar kuşatma aracının etrafında kümelenmiş Malloryalılara bakarak, "Ok kayıklarını göndersen iyi olacak," dedi.
BELGARIAD 5
Barak homurdanarak koluyla geniş bir kesme işareti yapınca, geminin dümen suyundaki yarım düzine kayık ileri atıldı. Her kayığın burnunda, kepçesi bir sürü okla dolu, uzun kollu birer mancınık vardı. Akıntının da yardımıyla kayıkla küreklerini zorlayarak ileri atıldılar.
"Doldurun!" diye gürledi Barak çakıl dolu ateşin başındaki adamlara. "O katranı da güverteme dökmeyin sakın."
Gemiciler uzun demir kancalarla kömürlerin üstünden üç toprak çömlek aldılar. Çömleklerde dumanı tüten bir katran, zift ve neftyağı karışımı vardı. Çömlekler hızla katran fıçılarına daldırılıp, neftyağına batırılmış paçavralara sarıldılar, sonda da hazır bekleyen mancınıkların kepçelerine yerleştirildiler.
Tazı gibi seken ok kayıkları Malloryalıların mancınıklarını doldurmaya çalıştığı kıyıya yaklaşınca, Çerek mancınıklarının kepçelerindeki ok desteleri birden havaya fırlatıldı. Oklar hızla yükselip kavislerinin tepe noktasında yavaşladılar, sonra birbirlerinden ayrılıp yere düşmeye başladılar. Sonra, ö-lümcül bir yağmur gibi kırmızı üniformalı Malloryalılann üstüne indiler.
Ok kayıklarının hemen arkasındaki Barak'ın gemisi, çalılarla kaplı nehir kıyısına iyice yaklaştı ve kızıl sakallı dev adam koca elleri dümende, kır sakallı, meşe gövdesi gibi kolları olan yaşlı mancınık-çıbaşına dikkatle bakarak beklemeye başladı. Mancınıkçıbaşı, aletinin önündeki küpeşteye kazılı birtakım işaretleri dikkatle izleyerek, havaya kaldırdığı bir sopayla dümenin ne yöne kırılması gerektiğini i-şaret ediyordu. Barak sopanın işaretlerini dikkatle izleyip dümenini ona göre ayarlıyordu. Sonunda sopa dimdik aşağı çevrildi, Barak da dümeni sımsıkı yakalayarak sabit tuttu. Gemiciler kepçedeki çömleklerin etrafına sanlı paçavraları meşaleleriyle ateşe verdiler.
"Ateş!" diye haykırdı mancınıkçıbaşı. Mancınık kollan şiddetli bir çatırtıyla öne savruldu ve yanan çömleklerin içindeki ölümcül malzeme büyük bir kavis çizerek mancınıkları başındaki Malloryalıla-ra yöneldi. Çömlekler yere çarpınca kırılarak ateşlerini her yana yaydılar. Mallorya mancınıkları alevler içinde kaldı.
"iyi atıştı," dedi Anheg meslekten birinin takdir ifadesiyle.
"Çocuk oyuncağı," dedi Barak omuz silkerek. "Kıyıdaki sabit bir hedefe atış yapmakta ne zorluk olacak." Geriye bir göz attı. Greldik'in gemisinin ok kayıkları Malloryalılan ok yağmuruna tutmuştu ve sakallı dostunun güvertesindeki mancınıklar da atışa hazır bekliyorlardı. "Bu Malloryalılar Murgolar-dan daha akıllı değillermiş. Bizim de ateş edebileceğimiz akıllarına gelmedi mi hiç acaba?"
"Angarakların böyle bir kusuru vardır," diye cevap verdi Anheg. "Bütün yazılarında görülür bu. Torak yaratıcı düşünceyi teşvik etmemiştir hiç."
Barak kuzenine düşünceli düşünceli baktı. "Ne düşünüyorum biliyor musun Anheg? Riva'da çıkardığın o tantana, Ce'Nedra'nın ordunun başına geçmesine itiraz etmen filan. Bence rol yapıyordun o-rada. Sen bu kadar önemsiz bir konuda inatçılık edecek kadar aptal değilsin."
Anheg keyifle göz kırptı.
"Sana boşuna Kurnaz Anheg demiyorlar," diye kıkırdadı Barak. "Peki derdin neydi?"
"Brand'ın silahlarını aldım elinden," dedi Çerek Kralı sırıtarak. "Eğer ben ona fırsat tanısay-dım, Ce'Nedra'nın önünü kesebilecek kişi oydu. Rivalılar çok muhafazakârdır Barak. Ben Brand'dan yana görünüp bütün tartışmalarda başı çektim. Ben teslim olduğumda da ona yapacak bir şey kalmamıştı."
"Çok ikna ediciydin. Bir süre aklını kaçırdığını sandım."
"Sağol," dedi Çerek Kralı alaycı bir reveransla. "Benimki gibi bir suratın olursa, insanlann hakkında kötü şeyler düşünmesini sağlamak kolaydır. Bunu çok faydasını gördüm zamanında, işte Algar-lar geliyor." Yanan Mallorya mancınıklarının hemen ardındaki tepeyi işaret etti. Kalabalık bir atlı topluluğu tepeleri aşarak, bir kurt sürüsü gibi, şaşkın Malloryalılann üstüne üşüşmekteydi.
"Thull Mardu'da neler olduğunu bilmek isterdim," dedi sonra Anheg içini çekerek. "Ama hiç öğ-
EFSUNCUNUN SON OYUNU

renemeyeceğiz herhalde."
"Pek olur gibi görünmüyor," diye onayladı Barak. "Doğu Denizi'ne çıktıktan sonra er geç batacağız."
"Ama yanımızda bir sürü de Malloryalı götüreceğiz, değil mi Barak?"
Barak habis bir sıntışla cevap verdi ona.
"Tabii boğularak ölme fikri pek hoşuma gitmiyor," dedi Anheg yüzünü ekşiterek.
"Belki şansın yaver gider de göbeğine bir ok yersin."
"Sağol," dedi Anheg aynı ekşi suratla.
Bir saat kadar sonra, nehir kıyısındaki üç Mallorya pususu daha yokedildikten sonra, Mardu Nehri'nın kıyılan kamışlar ve sazlıklarla kaplı bir bataklığa dönüştü. Anheg'in emriyle, çalı çırpı dolu bir sal, ölü bir ağaç gövdesine bağlanarak ateşe verildi. Alevler yükselmeye başladıktan sonra denizciler ateşin üstüne kovalarla yeşil kristaller döktüler. Kalın, yeşil bir duman sütunu mavi gökyüzüne doğru yükselmeye başladı.
"Umarım Rhodar görür bunu," dedi Çerek Kralı kaşlarını çatarak.
"O görmese bile," diye cevap verdi Barak, "Algarlar görüp ona haber ulaştırır."
"Umarım geri çekilecek vakitleri kalmıştır."
"Evet," dedi Barak. "Ama dediğin gibi, muhtemelen bunu hiç öğrenemeyeceğiz."
Algarya Kabile Reislerinin Başı Kral ÇoHag, atını Arendiya Kralı Korodullin'in yanında durdurdu. Sis artık tamamen kalkmıştı, çok hafif bir pus kalmıştı geride. Biraz ötede ikiz büyücüler Beltira ve Belkira yorgunluktan yere çökmüş, başlan öne eğik, göğüsleri inip kalkarak yan yana dinleniyorlardı. ÇoHag bu iki kutsal görünüşlü ihtiyar olmasaydı başlanna gelecekleri düşünerek için için ürperdi. Fırtına başlamadan hemen önce Grolimlerin yarattığı iğrenç hayaller, en cesur savaşçılan bile dehşete düşürmüştü. Sonra fırtına kulaklan sağır edercesine ordunun üstüne çökmüş, ardından da sis gelmişti, îki tatlı yüzlü büyücü ise her Grolim saldınsını sakin bir kararlılıkla karşılayıp püskürtmüştü. Şimdi ise Murgolar saldınya geçmişti, artık vakit büyü değil çelik vaktiydi.
"Biraz daha yaklaşsınlar," dedi ÇoHag her zamanki alçak sesiyle, Korodullin ile birlikte Drasni-ya mızrakçılan ve Tolnedra lejyonerlerinin saflanna yaklaşan Murgo denizini seyrederken.
"Bu stratejiden emin misiniz ÇoHag?" diye sordu genç Arendiya Kralı kaygılı bir yüzle. "Mim-bre şövalyelerinin âdeti, düşman hücumunu cepheden karşılamaktır. Sizin kanatlara hücum etme fikriniz beni hayrete düşürdü."
"Bu yolla daha çok Murgo öldürürüz Korodullin," diye cevap verdi ÇoHag, zayıf bacaklannı ü-zengilerinde kıpırdatarak. "Şövalyelerin iki kanattan saldınnca, düşman birliklerinin birbiriyle ilişkisini kesersin. O zaman piyade karşısında yalnız kalan birlikleri de eziveririz."
"Zaten yaya askerlerle iş görmek de bana çok tuhaf geliyor," diye itiraf etti Korodullin. "Piyade muharebesi mevzuunda pek cahilim."
"Bu konuda yalnız değilsin dostum," dedi ÇoHag. "Piyade savaşı bana da sana olduğu kadar yabancı. Ama piyadelere birkaç Murgo bırakmazsak da adaletsizlik etmiş olmaz mıyız? Onlar da dünyanın yolunu geldiler."
Arendiya Kralı ciddi ciddi düşündü bu konuyu. Açık ki mizaha benzeyen herhangi bir bir şeyi kavramaktan tamamiyle acizdi. "Bunu düşünmemiştim," diye itiraf etti. "Onlara muharebede bir yer vermemek hakikaten de pek bencilce olur. Pekâlâ, siz ve onlann payına kaç Murgo düşer?"
"Bilmiyorum," dedi ÇoHag gülmemeye çalışarak. "Birkaç bin yeter sanınm. Cimrilik etmeyelim, ama har vurup harman savurmak da iyi olmaz."
Korodullin içini çekti. "Ne kadar zahmetli bir vaziyet Kral ÇoHag. Nekeslikle müsriflik arasın-

da kalıyor insan."
"Krallığın bedeli bu Korodullin."
"Pek doğru ÇoHag, pek doğru." Genç Arendiya Kralı tekrar içini çekerek yaklaşan Murgolann ne kadarını piyadelere vereceğini hesaplamaya koyuldu. "Ne dersiniz, piyadelere adam başı iki Murgo iktifa eder mi?" diye sordu tereddütle.
"Bana uygun görünüyor."
Korodullin rahatlayarak gülümsedi ve, "Öyleyse paylan bu olsun," dedi. "Daha önce hiç Murgo bölüştürmemiştim, ama zannettiğim kadar zahmetli değilmiş."
Kral ÇoHag gülmeye başladı.

Leydi Ariana kollarını Lelldorin'in sarsılan omuzlarına dolayarak delikanlıyı kuzeninin cesedinin yattığı sedyeden uzaklaştırdı.
"Hiçbir şey yapamaz mısın Ariana?" diye yalvardı genç Asturyalı, gözyaşlan içinde. "Bir sargı ya da bir merhem belki..."
"Benim zanaatımın fevkinde artık Lordum," diye cevap verdi Ariana yumuşak bir sesle. "Onun ölümü beni de kedere boğdu."
"Söyleme o kelimeyi Ariana. Torasin ölmüş olamaz."
"Müteessirim Lordum," dedi kız. "Ama ne yazık ki onu kaybettik, benim ilaçlarım ve maharetim onu geri getiremez artık."
"Polgara yapabilir," dedi Lelldorin ansızın, gözlerinde son bir ümit ışığıyla. "Polgara'yı çağırın."
"Onu çağırmaya gönderecek kimsem yok Lordum," dedi Ariana Taiba ve birkaç başka yardımcıyla birlikte yaralılarla ilgilendikleri derme çatma çadıra bakarak. "Buradaki yaralılar bütün dikkatimize ve alakamıza muhtaç."
"Ben giderim öyleyse," dedi Lelldorin ağlamayı kesmeden. Dönüp çadırdan dışarı fırladı.
Ariana kederle içini çekerek Torasin'in soluk yüzünü bir battaniyeyle örttü. Sonra dönüp akın akın çadıra taşınan yaralılardan biriyle ilgilenmeye başladı.
Bir yaralının üstüne eğildiğinde, yaralının arkadaşı olan Arendiyalı serf, "Onunla boşuna vakit kaybetmeyin Leydim," dedi.
Ariana soru sorar gibi baktı adama.
"Öldü," dedi serf. "Tam göğsüne bir Malloryah oku geldi." Eğilip ölünün yüzüne bakarak, "Zavallı Detton," diye içini çekti. "Kollarımda öldü. Son sözü neydi biliyor musunuz?"
Ariana başını salladı.
'"En azından iyi bir kahvaltı ettim ya,' dedi. Sonra da öldü."
"Madem öldüğünü biliyordunuz, niçin buraya getirdiniz?" diye sordu Ariana yumuşak bir sesle.
Zayıf, kederli yüzlü serf omuz silkerek, "Onu çamurlu bir hendekte, ölü bir köpek gibi bırakmaya içim elvermedi," dedi. "Hayatı boyunca kimse ona önem vermedi. Benim dostumdu o, bir çöp yığını gibi bırakamazdım orada." Kısa, acı bir kahkaha attı. "Onun için fark etmez gerçi, ama burası daha haysiyetli bir yer." Beceriksiz bir tavırla ölü dostunun omuzunu sıvazlayarak, "Kusura bakma Detton," dedi, "ama dövüşmeye gitsem iyi olacak."
"Adınız nedir dostum?" diye sordu Ariana.
"Adım Lammer Leydim."
"Muharebede size çok mu ihtiyaçları var?"
"Sanmam Leydim. Malloryarılara ok atıyordum, iyi okçu değilim, ama bana verdikleri iş buydu."
EFSUNCUNUN SON OYUNU
"Öyleyse benim size ihtiyacım daha fazla," dedi kız. Burada çok yaralı var, ama yardımcım çok az. Kaba çehrenizin gerisinde şefkatli bir ruh hissediyorum. Bana yardım eder misiniz?"
Lammer bir an düşünüp, "Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu.
"Taiba oradaki ateşte sargı bezi yapmak için bez kaynatıyor," dedi Anana. "Önce ateşle ilgilenin, sonra dışarıdaki arabadaki battaniyeleri buraya getirin sevgili Lammer. Sonra size verecek başka vazifelerim de olacak."
"Pekâlâ," dedi Lammer feylesofça, ateşe doğru yürürken.
"Onun için ne yapabiliriz?" diye sordu Ce'Nedra kambur Beldin'e. Prenses demirci Durnik'in kollarında baygın yatan Polgara'nın bembeyaz yüzüne kaygıyla bakıyordu.
"Bırak uyusun," diye homurdandı Beldin. "Biriki günde bir şeyi kalmaz."
"Nesi var?" diye sordu Durnik endişeli bir sesle.
"Gücü tükendi," diye azarladı onu Beldin. "Belli olmuyor mu?"
"Sırf bir rüzgâr çıkardığı için mi yani? Çok daha zor işler yaptığını da gördüm."
"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun demirci," diye homurdandı Beldin. Kambur büyücünün kendisi de bembeyazdı ve titriyordu. "Havayı kurcalamaya başladığında, dünyadaki en güçlü şeye burnunu sokmuş olursun. Kıpırtısız bir havada rüzgâr çıkarmaya çalışmaktansa, gelgiti durdurmayı ya da bir dağı kökünden sökmeyi tercih ederim."
"Grolimler o fırtınayı çıkardılar ama," dedi Durnik.
"Hava zaten hareket ediyordu o zaman. Hiç kıpırdamayan bir hava ise tamamen farklıdır. En ufak bir esintiyi bile çıkarmak için ne kadar çok havayı hareket ettirmek gerektiğini biliyor musun? Nasıl basınçlarla uğraşmak gerektiğini, o havanın ağırlığını?"
"Havanın ağırlığı yoktur ki," diye itiraz etti Ce'Nedra.

"Sahiden mi?" dedi Beldin alayla, "iyi ki söyledin. Siz ikiniz biraz susup nefes almama izin verir misiniz?"
"Peki ama nasıl oldu da o bayıldı ve sen ayakta kaldın?" diye sordu Ce'Nedra.
"Ben ondan daha güçlüyüm," dedi Beldin. "Birde, daha kötüyüm. Pol heyecanlanınca yaptığı işi bütün kalbiyle yapar. Hep öyleydi. Burada da gücünü sınırlarına kadar zorladığı için tükendi."
Eğri büğrü, küçük adam doğrulup sudan çıkmış bir köpek gibi silkindi ve kasvetli bir suratla etrafına bakındı. 'Yapacak işlerim var," dedi sonra. "Yanılmıyorsam Malloryalı Grolimlerin gücünü tükettik, ama ben gene de gözümü üstlerinden ayırmasam iyi olacak. Siz ikiniz Pol'ün yanında kalın, çocuğa da göz kulak olun." Kumsalda yüzünde çok ciddi bir ifadeyle beklemekte olan Emanet'i işaret etti.
Sonra hafifçe çömeldi ve daha eğilirken titreşerek atmacaya dönüştü; daha tüyleri bile tam o-luşmadan havaya fırladı.
Ce'Nedra helezonlar çizerek savaş alanının üstünde yükselen atmacayı seyretti bir süre, sonra tekrar baygın Polgara'ya döndü.
Korodullin'in Mimbre şövalyelerinin hücumu, olabileceği son anda yapıldı. Kocaman atlarına binmiş zırhlı şövalyeler mızraklarını doğrultarak, kanatlardan dörtnala gelip mızrakçılara ve lejyoner-lere doğru ilerlemekte olan Murgo sürüsünü iki dev orak gibi biçtiler. Sonuç müthişti. Ortalık çığlıklarla ve korkunç bir şiddetle çarpışan çelik sesleriyle doldu. Hücum arkasında Murgo cesetlerinden oluşan yüz metre genişliğinde bir iz bırakmıştı.
Biraz batıdaki bir tepede atının üstünde savaşı izleyen Kral ÇoHag takdirle başını sallayarak, "Güzel," dedi. Etrafındaki Algar savaşçılarının hevesli yüzlerine bakarak, "Pekâlâ çocuklarım," diye ekledi sükûnetle, "gidip Murgo ihtiyat kuvvetlerini halledelim." Sonra başa geçerek dörtnala tepeden aşağı indi, sıkışık düzen saldıran düşman kuvvetlerinin çevresinden ustaca dolaşarak, hazırlıksız artçı birliklerinin arasına daldı.
BELGARIAD 5
Algar kabilelerinin vurkaç taktikleri, dehşet içindeki Murgoların arasına dalıp çıktıkça, geride cesetlerden oluşan yığınlar bırakıyordu. Kral ÇoHag birçok hücumu kendi yönetti. Murgoların kafalan-na ve omuzlarına kırbaç gibi darbeler indirirken, Algarya'da efsaneleşmiş olan kılıç ustalığı, izleyicilerini huşu ve gururla dolduruyordu. Algar stratejisinin bütün özelliği hızındaydı: Hızlı bir atla düşmanın üstüne dalıp şimşek gibi birkaç darbe indiriyor, sonra düşman aklını başına toplayamadan geri çekiliyorlardı. Kral ÇoHag'ın kılıcı Algarya'nın en hızlısıydı.
"Kralım!" diye haykırdı adamlarından biri, birkaç yüz metre ötedeki alçak bir vadiye sıkışık düzen toplanmış Murgo birliklerini göstererek, "İşte kara sancak!"
Kral ÇoHag'ın gözleri vahşi bir umutla parladı ansızın. "Sancağımı öne çıkarın!" diye gürledi; Kabile Reislerinin Başının bordobeyaz sancağını taşıyan atlılar dörtnala öne çıkıp sancağı başının üstünde dalgalandırmaya başladılar. "Haydi çocuklarım!" diye haykırdı ÇoHag aünı doğruca vadideki Murgolann üstüne sürerken. Sakat Algar Kralı, kılıcını kaldırarak adamlarını Murgo sürüsünün tam ortasına yöneltti. Savaşçıları sağa sola kılıç darbeleri indiriyorlardı, ama ÇoHag doğruca merkeze, Murgo Kralı Taur Urgas'ın kara sancağına doğru sürüyordu atını. Derken ÇoHag krallık muhafızlarının tam ortasında, Taur Urgas'ın kan kırmızısı zırhını gördü. Kanlı kılıcını kaldırıp gürleyerek meydan okudu Murgo Kralına: "Ayağa kalk da dövüş, Murgo köpeği!"
Bu haykırışı duyan Taur Urgas atını çevirdiğinde, kendisine saldıran Algarya Kralını gördü hayretler içinde. Gözleri çılgınca bir ışıkla yuvalarından uğradı ve köpükler saçılan ağzı gerilerek nefretle dolu bir hırlama sesi çıkardı. "Gelsin!" diye hırladı. 'Yol açın!"
Kişisel muhafızları hayretle krallarına baktılar.
"Algarya Kralına yol açın," diye çığlık çığlığa bağırdı Taur Urgas. "O benim!" Murgo askerleri ÇoHag'ın yolundan çekildiler.
Algar Kralı atını dizginleyerek, "Sonunda vakit geldi Taur Urgas," dedi soğuk bir sesle. "Evet geldi ÇoHag," diye cevap verdi Taur Urgas. 'Yıllardır bu anı bekliyordum." "Beklediğini bilseydim daha önce gelirdim."
"Bu senin son günün ÇoHag." Murgo Kralının gözleri tam deli gözleriydi artık. Ağzından köpükler saçılıyordu.
"Tehdit ve boş lafla mı dövüşeceksin Taur Urgas? Kılıcını nasıl çekeceğini unuttun mu yoksa?"
Delice bir çığlıkla Taur Urgas geniş ağızlı kılıcını kınından sıyırarak, kara atını Algar Kralına doğru sürdü. "Geber!" diye uludu kılıcıyla havayı döverek, "Geber ÇoHag!"

Bir düello değildi bu, çünkü düellonun da kuralları vardır, îki kral ilkel bir vahşetle birbirlerine indiriyorlardı kılıçlarını; binlerce yıldır biriken nefret kanlarını kaynatıyordu. Artık tamamen delirmiş olan Taur Urgas, hıçkırıyor, saçma sapan söyleniyor ve ağır kılıcını düşmanına sallıyordu. ÇoHag ise buz gibi bir soğukkanlıklıkla ve bir yılanın dili kadar hızlı kılıcıyla, Murgonun darbelerini karşılayıp savuşturuyor, sonra kendi kılıcını bir kırbaç gibi Murgo Kralının omuzlarına ve yüzüne indirerek küçük yaralar açıyordu.
Bu karşılaşmanın vahşiliği karşısında donakalan iki ordu, bu ölüm kalım savaşına yer açmak i-çin iki yana açılmıştı.
Taur Urgas köpükler saçıp küfürler yağdırarak çılgınca hasmının yerinde durmak bilmeyen suretine darbeler indiriyor, ama ÇoHag soğukkanlılığını bozmadan bunları savuşturup ıslık çalan kılıcıyla Murgonun kan içindeki yüzünde yeni yaralar açıyordu.
Sonunda, kalan biriki mantık kırıntısını da yitiren Taur Urgas vahşi bir hayvan çığlığı atarak a-tını doğruca ÇoHag'ın üstüne sürdü. Üzengilerinin üstünde ayağa kalkarak kılıcının kabzasını iki eliyle yakaladı ve hasmını ezmek için bir balta gibi havaya kaldırdı. Ama ÇoHag atını yana çekip, Taur Urgas daha darbesini indiremeden hamlesini yaptı. Kılıcı bir çelik sesiyle Murgo'nun kan kırmızısı örgü zırhı-

nı ve gerilmiş gövdesini delip geçerek sırtından çıktı.
Ölümcül bir yara almış olduğunu fark edemeyecek kadar delirmiş olan Taur Urgas, kılıcını yeniden kaldırdı, ama kollarının gücü kesildiği için yere düşürdü, inanmayan gözlerle göğsüne saplı kılıca baktı ve ağzından kanlı köpükler fışkırdı. Ellerini pençe gibi düşmanının yüzüne uzattı tırmalamak için, ama ÇoHag aşağılayan bir tavırla ellerine vurarak uzaklaştırdı; sonra ince, eğri kılıcını Murgonun gövdesinden tek bir hareketle çekip çıkardı.
"Bitti artık Taur Urgas," dedi buz gibi bir sesle.
"Hayır!" diye gakladı Taur Urgas belinden iri bir hançer çıkarmaya çalışarak.
ÇoHag bu boş çabalan soğukkanlı bir tavırla izliyordu. Murgo Kralının ağzından kapkara bir kan boşandı ve atından yere devrildi. Debelenerek, kanlı öksürüklerle ayağa kalktı Taur Urgas; kendisini öldüren adama lanetler okuyordu hâlâ.
"Fena dövüş olmadı," dedi ÇoHag adama karanlık bir gülümsemeyle, sonra atını çevirip uzaklaştı.
Taur Urgas yere devrilip çaresiz bir öfkeyle toprağı tırmalamaya başladı. "Geri dön de dövüşelim," diye hıçkırdı. "Geri dön."
ÇoHag omuzunun üstünden geriye bakarak, "Kusura bakmayın Haşmetmeap," diye cevap verdi, "ama acele bir işim çıktı. Anlayış göstereceğinizi umarım." Uzaklaşmaya başladı.
"Geri dön!" diye uludu Taur Urgas kan tükürüp lanetler okuyarak ve yeri tırmalayarak. "Geri dön!" Kanlanmış çimenlere devrildi. "Geri dön ve dövüş ÇoHag!" dedi zayıflayan bir sesle.
ÇoHag onu son gördüğünde, Cthol Murgos Kralı toprağı ısırıp tırmalamakla meşguldü. Sıkışık düzen bekleyen Mugo birliklerinden dev bir inilti yükseldi; ÇoHag muzaffer bir tavırla ordusunun yanına döndüğünde ise, Algarlar tezahürata başladılar.
"Gene geliyorlar," dedi General Varana soğukkanlı bir profesyonel tavırla, dalga dalga saldıran Malloryalıları izleyerek.
"Nerede kaldı bu işaret?" dedi Rhodar nehiden aşağıyı gözleyerek. "Anheg neler yapıyor?"
Mallorya hücumunun ön safları kulakları sağır eden bir gürültüyle piyadelere çarptı. Drasniya mızrakçıları uzun, geniş ağızlı mızraklanyla kırmızı üniformalı saldırganların saflarını altüst ediyor, Tolnedra lejyonerleri ise birbirine kenetledikleri kalkanlarıyla, Malloryalıların boşu boşuna dövüp durdukları aşılmaz bir duvar oluşturuyorlardı. Sert bir emirle lejyonerler kalkanlarını hafifçe çevirdiler ve her biri mızrağını kalkanların arasında oluşan dar aralıktan dışarı uzattı. Tolnedralılann mızrakları Drasniyalılannkiler kadar uzun değildi, ama yeterliydi. Malloryahlann ön saflarından topluca bir çığlık yükseldi ve arkalarından gelenlerin ayaklarının altına devrildiler.
"Saflarımızı yarabilecekler mi?" diye pufladı Rhodar. Savaşa şahsen katılmamasına rağmen, her Mallorya hücumunda oflayıp puflamaya başlıyordu Drasniya Kralı.
Varana saldırının gücünü dikkatle değerlendirerek, "Hayır," dedi. "Bu defa yaramazlar. Nasıl geri çekileceğimizi hesapladınız mı? Askerler savaşırken geri çekilmek biraz zordur."
"Mimbreleri o yüzden ihtiyatta tutuyorum," diye cevap verdi Rhodar. "Son bir hücum için atlarını dinlendiriyorlar. Anheg'den işaret gelir gelmez, Mandorallen ile adamları Malloryalıları geri çekilmeye zorlayacaklar, diğerleri de tavşan gibi kaçacak."

"Hücum onları sadece bir süre için oyalar," dedi Varana. "Sonra tekrar saldırırlar. "Nehir yukarı bir süre kaçtıktan sonra tekrar saf oluştururuz," dedi Rhodar.
"Her yarım milde bir durup dövüşürsek, yarın tepesine varmak çok zaman alabilir," diye uyardı Varana.
"Biliyorum," diye hırladı Rhodar huysuz bir tavırla. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Yok," dedi Varana. "Sadece belirteyim demiştim."
"Nerede kaldı bu işaret," dedi Rhodar yeniden.
Kuzey yakasındaki savaşın sürmekte olduğu yerden biraz uzaktaki sakin bir tepede, Arendiya ormanından gelen saf serf delikanlısı kavalını çalıyordu. Kederli bir ezgiydi çaldığı, ama hüznü bile göklere yükseltiyordu dinleyeni. Çocuk savaşı anlayamıyordu, o yüzden kimse fark etmeden uzaklaşıp gitmişti. Şimdi çayırlık tepede, sıcak sabah güneşi altında oturmuş, ruhunu kavalına döküyordu.
Arkasından elde kılıç yaklaşan Mallorya askerinin ise müzik kulağı yoktu. Delikanlının çaldığı şarkının insanoğlunun duyduğu en güzel şarkı olduğundan haberi yoktu, olsa da aldırmazdı. Şarkı ansızın bitiverdi, bir daha da başlamadı.
Ariana'nın derme çatma çadırına getirilen yaralılar giderek arttı; hepsine birden yetişemeyen Mimbreli kız, zalimce kararlar vermek zorunda kalıyordu artık. Sadece hayatta kalma şansı olanları tedavi ediyordu. Ölümcül yaralar almış olanlara, acılarını dindirmek için şifalı otlardan yapılmış acı bir iksir veriliyor, sonra da bırakılıyordu. Verdiği her karar Ariana'nın kalbini parçalıyor, gözünde yaşlarla yapıyordu işini.
Derken Riva Vekilharcı yüzünde perişan bir ifadeyle çadırdan içeri girdi, iri yan Rivalının örgü zırhı kan içindeydi ve geniş yuvarlak kalkanının kenarları kılıç izleriyle doluydu. Onun ardında, üç oğlu en küçük kardeşleri Olban'ın hareketsiz, kanlar içindeki gövdesini taşıyorlardı.
"Onunla ilgilenebilir misin?" diye sordu Brand Ariana'ya kısık bir sesle.
Şanssın kız bir bakışta Olban'ın yarasının ölümcül olduğunu anladı. "Rahatlatabilirim," dedi a-çık bir cevap vermekten kaçınarak. Kanlar içindeki delikanlının yanına diz çökerek başını kaldırdı ve içmesi için bir fincan uzattı.
"Baba," dedi Olban iksiri içtikten sonra zayıf bir sesle. "Sana söylemem gereken bir şey var." "Sonra söylersin," dedi Brand kaba sesiyle, "iyileştikten sonra." "iyileşmeyeceğini baba," dedi Olban fısıltı gibi bir sesle. "Saçmalama," dedi Brand, ama sesi hiç de kendinden emin çıkmıyordu. "Çok vaktim yok baba," dedi Olban öksürerek. "Lütfen dinle." "Peki Olban," dedi Vakilharç, oğlunu duyabilmek için eğilerek.
"Riva'da, Belgarion geldikten sonra, senin yerinden olman onurumu kırmıştı baba." Olban tekrar öksürdüğünde dudaklannda kanlı bir köpük belirdi.
"Beni hiç mi tanımıyorsun Olban?" dedi Brand yumuşak bir sesle.
"Şimdi tanıyorum," diye içini çekti Olban. "Ama genç ve kibirliydim; Belgarion, Sendarya'dan gelmiş bir köylü, seni yerinden etmişti."
"O benim yerim değildi ki Olban," dedi Brand. "Onun yeriydi. Belgarion Riva Kralı. Bunun mevkiyle filan ilgisi yok. Bu bir görev. Onun görevi, benim değil."
"Ondan nefret ediyordum," diye fısıldadı Olban. "Onu her yerde takip etmeye başladım. Nereye gitse arkasındaydım."
"Neden?" diye sordu Brand.
"Başta bilmiyordu. Sonra bir gün üstünde kaftanı, başında tacı ile taht salonundan çıktı. Öyle kibirli görünüyordu ki... Sanki Sendaryalı bir bulaşıkçı değil de gerçekten kralmış gibi. O zaman ne yapmam gerektiğini anladım. Hançerimi çıkanp sırtına fırlattım."
Brand'ın yüzü dondu kaldı.
"Bundan sonra uzun bir süre onunla karşılaşmamaya çalıştım," diye devam etti Olban. 'Yaptığımın yanlış olduğunu biliyordum, daha hançer elimden çıktığı an anlamıştım. Ondan uzak durursam, o-

mı öldürmeye kalkanın kim olduğunu hiç anlayamayacağını sanıyordum. Ama onun güçleri var baba, hiç kimsenin bilemeyeceği şeyleri bilebiliyor. Bir gün beni buldu ve ona fırlattığım hançeri geri verdi. Yaptığım şeyi kimseye söylemememi söyledi. Bunu senin için yaptı baba, benim ihanetimi sana bulaştırmamak için."

Brand yüzünde kapkara bir ifadeyle ayağa kalkarak, "Gelin," dedi diğer oğullanna. "Savaşa dönmemiz gerek, hainlerle kaybedecek vaktimiz yok." Sonra ölmekte olan oğluna arkasına döndü.
"Onun merhametinin karşılığını vermeye çalıştım baba," dedi Olban yalvarırcasına. "Hayatımı onun kraliçesini korumaya adadım. Hiç değeri yok mu bunun."
Brand'ın yüzü taş gibiydi; kasvetli sessizliğini hiç bozmadı.
"Belgarion beni affetti baba. Sen de beni affedemez misin?"
"Hayır," dedi Brand sert bir sesle. "Affedemem."
"Lütfen baba," diye yalvardı Olban. "Benim için dökecek tek gözyaşın bile yok mu?"
"Yok," dedi Brand, ama Ariana onun yalan söylediğinin farkındaydı. Asık yüzlü, griler giymiş a-damın yüzü granit gibiydi hâlâ, ama gözleri yaşlarla doluydu. Brand tek bir söz daha söylemeden çadırdan çıktı.
Olban'ın kardeşleri ağızlarını açmadan, tek tek elini sıktılar, sonra babalarını izlediler.
Olban bir süre sessizce ağladı, sonra giderek zayıf düştü, Ariana'nın verdiği ilaç acısını da aldı götürdü. Sedyesinin üstünde yan baygın yattı bir süre. Bir ara doğrulmaya çabalayarak Mimbreli kızı yanına çağırdı. Ariana yanına diz çökerek Olban'a destek oldu ve başını eğerek sözleri duymaya çalıştı. "Lütfen," dedi delikanlı, "lütfen Haşmetmeaplarına babama söylediklerimi ve çok üzgün olduğumu söyleyin." Sonra başı Ariana'nın omuzuna düştü ve kollarında sessizce öldü.
Ariana'nın yas tutacak vakti olmadı, çünkü tam o sırada üç Sendar Albay Brendiği çadıra getirdiler. Albayın sol kolu tedavi edilemeyecek şekilde parçalanmıştı.
"Şehri kıyıya bağlayan köprüyü yıkmaya çalışıyorduk," dedi Sendarlardan biri. Ayaklardan biri bir türlü devrilmiyordu, bunun üzerine albay kendisi gidip yıkmak istedi. Sonunda yıkıldığında köprü üzerine devrildi."
Ariana ciddi bir yüzle Brendig'in parçalanmış kolunu inceledikten sonra, "Korkarım çaremiz yok Lordum," dedi. "Kolunuzu kesmek mecburiyetindeyiz, yoksa ölecek ve sizin hayatınızı da alıp götürecek."
Brendig sükûnetle başını sallayarak, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "O zaman hemen başlayalım."
"İşte!" diye haykırdı Kral Rhodar nehrin aşağısını göstererek. "Duman! Yeşil! işaret geldi, artık çekilebiliriz."
Ancak General Varana nehrin yukansındaki kıyıya bakıyordu o sırada. "Korkarım çok geç artık Haşmetmeap," dedi alçak sesle. "Malloryalılar ve Nadraklar batımızda nehre vardılar. Kaçış yolumuz kesilmiş gibi görünüyor."
BELGARIAD 5
ON SEKİZİNCİ BOLUM
TAUR URGAS'IN ÖLÜM HABERİ Murgo ordusu saflarında dev bir iniltiyle yayıldı ve kara cübbeli askerlerin morali sıfıra iniverdi birden. Adamları Taur Urgas'tan korkuyorlardı, ama onun vahşi deliliği hepsine yaralanamaz oldukları konusunda bir güven de vermişti. Hiçbir şeyin krallarının yolunda duramayacağına inanıyorlardı, onun iradesinin araçları oldukları için de, kendilerinin de bu dokunulmazlığı paylaştıklarından emindiler. Ama o öldüğünde, her Murgo kendisinin de ölümlü olduğunu fark etti soğuk bir korkuyla; batı ordularına yönelttikleri saldırı tökezlemeye başladı.
Kral ÇoHag Murgoların moralinin çöküşünü kara bir tatmin duygusuyla izliyordu. Atını piyadelerin ve bekleyen Mimbre şövalyelerinin yanına, diğer komutanlarla görüşmeye sürdü. Kral Fulrach Sendarların arasından çıkıp yanına yaklaştı. Tıknaz, kahverengi sakallı Sendarya Kralı parlak göğüs zırhıyla pek komik görünüyordu, ama kılıcını epey sık kullandığı belliydi, miğferi ise aldığı darbelerden yer yer çökmüştü. Sendarya Kralının savaşa katıldığı belli oluyordu.
" Anheg'in işaretini gördün mü?" diye sordu Fulrach yaklaşırken.
ÇoHag başını salladı. "Ama eli kulağındadır. Artık plan yapmaya başlamalıyız. Korodullin'i gördün mü?"
"Hekimler ilgileniyorlar," dedi Fulrach. "Yaralandı mı?" diye sordu ÇoHag hayretle.
"Çok ciddi olduğunu sanmıyorum. Dostu Vo Ebor Baronuna yardıma gitmişti; Murgonun biri kafasına gürzle vurmuş. Miğferi darbeyi büyük ölçüde hafifletmiş. Kulaklarından biraz kan geliyor, a-ma hekimler iyileşeceğini söylüyorlar. Baronun hali çok daha kötü."
"Mimbrelerin başında kim var peki?"

"Şövalye Andorig. îyi savaşçı ama anlayışı biraz kıt."
ÇoHag hafice gülerek, "Bu sözle Arendiya'nın çoğunu tarif etmiş oldun dostum," dedi. "Hepsi iyi savaşçıdırlar, hepsinin de anlayışı biraz kıttır." Atından ihtimamla indi ve zayıf bacaklarına destek olmak için eyerine tutundu. "Kararlarımızı Andorig'in yardımı olmadan da verebiliriz bence." Geri çekilmekte olan Murgolara baktı. "Anheg'in işaretini görür görmez hızla buradan ayrılmamız gerekecek. Murgolann morali bozuldu, ama şokun etkisi geçtikten sonra kendilerini toparlarlar."
Fulrach başıyla onayladı, sonra, "Taur Urgas'ı düelloda mı öldürdün sahiden?" diye sordu.
ÇoHag başını salladı. "Pek düello sayılmazdı. Bana saldırdığında iyice kaçırmıştı aklını, kendini savunmaya bile çalışmadı. Anheg işaret verince, Mimbreler Murgo saflarına saldırsın. Muhtemelen dağılıp kaçmaya başlayacaklardır. Ben onları kabilelerle birlikte takip ederek biraz hızlandırırım kaçışlarını. Bu da sana ve piyadelere yola çıkmak için zaman kazandırır. Siz selamete çıkana kadar Andorig ile ben Murgoları meşgul ederiz. Ne dersin?"
Kral Fulrach başıyla onaylayarak, "Olur gibi görünüyor," dedi. "Bizi takip ederler mi dersin?"
"Ben onları takip etmemeye teşvik ederim," dedi ÇoHag sırıtarak. "Nehrin öte yakasında ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"
"Pek anlaşılmıyor, ama iyi de görünmüyor." "Onlara yardım göndermemizin bir yolu var mı?"

"Kısa vadede bir şey gelmiyor aklıma," diye cevap verdi Fulrach.
"Benim de," dedi ÇoHag. Tekrar zahmetle atına binerken, "Ben Andorig'e ne yapması gerektiğini söyleyeceğim. Sen de Anheg'in işaretini bekle."
"Belgarath!" diye seslendi Ce'Nedra sessizce, eli boynundaki tılsımı sıkıca kavrayarak. "Belgarath, beni duyabiliyor musun?" Durnik'in baygın yatan Polgara ile ilgilenmekte olduğu yerden birkaç metre uzaktaydı. Prensesin gözleri sımsıkı kapanmıştı; düşüncelerini gökyüzüne göndermek için elinden geldiğince yoğunlaşmış, bütün kalbiyle kadim büyücüye ulaşmaya çalışıyordu.
"Ce'Nedra?" ihtiyarın sesi sanki yanında duruyormuşçasına netti. "Ne yapıyorsun? Polgara nerede?"
"Ah, Belgarath!" Prenses az kalsın sevincinden ağlamaya başlayacaktı. 'Yardım et. Leydi Polgara baygın, Malloryalılar tekrar saldırıyor. Biz perişan ediyorlar Belgarath. Yardım et bize."
"Yavaş ol," dedi Belgarath kontrolü ele alarak. "Pol'e ne oldu? Neredesiniz?"
"Thull Mardu'dayız," diye cevap verdi Ce'Nedra. "Çerek donanmasının geçmesini sağlamak için şehri almak zorundaydık. Ama Murgolarla Malloryalılar ansızın üstümüze saldırdı. Sabahtan beri saldırıyorlar."
Belgarath küfretmeye başlayarak, "Pol'ün nesi var?" diye sordu sert bir sesle. "Grolimler korkunç bir fırtına çıkardılar, sonra da sis oldu. Leydi Polgara ve Beldin rüzgâr çıkardılar, sonra bayıldı. Beldin gücünü tükettiğini ve dinlenmesi gerektiğini söyledi." "Beldin nerede?"
"Grolimlere göz kulak olmaya gittiğini söyledi. Bize yardım edebilir misin?"
"Ce'Nedra, ben sizden tam bin fersah uzaktayım. Garion, ipek ve ben Mallorya'dayız, neredeyse Torak'ın kapısındayız. Elimi bile kaldırsam onu uyandırırım. Garion ise onunla karşılaşmaya hazır değil henüz."
"Mahvolduk öyleyse," diye sızlandı Ce'Nedra.
"Dur bakalım," dedi Belgarath. "Histeri krizi geçirmenin zamanı değil. Polgara'yı uyandırman gerekiyor."
"Denedik, ama Beldin dinlenmesine izin vermemiz gerektiğini söylüyor."
"Sonra dinlenir," dedi Belgarath. "Her zaman yanında taşıdığı çanta oralarda mı? Hani şu içinde şifalı otlar olan?"
"Galiba. Biraz önce Durnik'in elinde gördüm."
"Durnik yanınızda mı? iyi. Şimdi dikkatle dinle. Çantayı al ve aç. Aradığın şey ipek bir kesenin içinde. Şişelere filan dokunma. Onlarda zehir vardır, îpek keselerden birinin içinde san bir toz bulacaksın. Çok keskin bir kokusu vardır. O tozdan bir kaşık kadar kaynar suya at. Suyu Pol'ün başının yanına koy ve başını bir pelerinle ört ki buharını solusun."
"Ne işe yarayacak?" "Onu uyandırır." "Emin misin?"
"Benimle tartışma Ce'Nedra. Emin ol uyanacaktır. O buharlar kuru bir dalı bile canlandırır. Uyandığında ne yapması gerektiğini bilecektir zaten."
Ce'Nedra bir an tereddüt ettikten sonra, "Garion orada mı?" diye sordu biraz mahcup bir tavırla.

"Uyuyor. Dün gece birtakım sorunlarla karşılaştık."
"Uyandığında onu sevdiğimi söyle." Aceleyle söyleyivermişti bunu, sanki üzerinde düşünse söy-

leyemeyecekmiş gibi.
"Niye kafasını karıştırayım ki şimdi?" dedi ihtiyar. "Belgarath!" diye haykırdı Ce'Nedra öfkeyle.
"Şaka, şaka. Söylerim. Şimdi işe başla hemen; bir daha da bunu yapma. Torak'a sessizce yaklaşmaya çalışıyorum, ama bin fersah ötedeki birine bağırırken bunu yapmak biraz zor."
"Bağırmıyoruz ki."
"Bağırıyoruz tabii; özel bir biçimde, ama gene de bağırmak sayılır. Şimdi elini o tılsımdan çek ve işe koyul bakalım." Sesi kayboldu.
Durnik'e durumu izah etmek mümkün değildi, o yüzden gereken her şeyi Ce'Nedra'nın yapması gerekiyordu. Küçük bir tencere bulana kadar ortalığı karıştırdı, suyla doldurup demircinin yakmış olduğu küçük ateşin üstüne yerleştirdi. Sonra Polgara'nın şifalı otlarının bulunduğu çantayı açtı. Sansın çocuk Emanet durmuş merakla onu izliyordu.
"Ne yapıyorsun Prenses?" diye sordu Durnik endişeyle, uyuyan Polgara'nın başında beklerken.
"Daha rahat dinlenmesini sağlayacak bir şey yapıyorum," diye yalan söyledi Ce'Nedra. "Ne yaptığını bildiğinden emin misin? Bunların bazıları çok tehlikelidir." "Aradığım şeyi biliyorum," dedi prenses. "Güven bana Durnik."
Tozu sonunda buldu; kokusu o kadar yakıcıydı ki gözleri sulandı. Dikkatle bir miktar ölçerek tencerenin içine döktü. Çıkan buharlar feciydi; prenses tencereyi Polgara'nın yanına götürürken başını öteki tarafa çevirmek zorunda kaldı. Tencereyi kadının bembeyaz yüzünün yanına yerleştirip pelerinle üstünü örttü. "Bana bir sopa ver," diye seslendi demirciye.
Yüzünde hâlâ bir kuşku ifadesi olan Durnik ona kırık bir ok uzattı.
Ce'Nedra pelerini dikkatle Polgara'nın başı ile tencereyi kaplayan bir çadır gibi düzeltti.
"Ne olacak şimdi?" diye sordu Durnik.
"Bekleyeceğiz," dedi Ce'Nedra.
Derken, savaşın sürdüğü yönden gelen, yaralı oldukları belli bir grup Sendarya askeri, küçük kumsalı kuşatan çayırlık tepede göründü. Tunikleri kan lekeleriyle doluydu, bazıları sargılar içindeydi. Ama bu sabah oradan geçen çoğu yanlının aksine, silahlan hâlâ ellerindeydi.
Pelerinin altında Polgara öksürmeye başladı.
"Ne yaptın!" diye haykırdı Durnik pelerini çekmeye çalışarak.
"Mecburdum," diye cevap verdi Ce'Nedra. "Belgarathla konuştum, onu uyandırmamız gerektiğini söyledi, nasıl yapılacağını anlattı."
"Ona bir zarar vereceksin," dedi Durnik suçlayarak. Kendinden hiç beklenmeyecek bir öfkeyle bir tekme savurup, tencereyi bir tekmede suyun kıyısına kadar fırlattı.
Hâlâ öksürmeye devam eden Polgara'nın kirpikleri titriyordu. Ancak gözlerini açtığında yüzünde boş, anlamsız bir ifade vardı.
"Bize biraz su verebilir misiniz?" diye sordu yaralı Sendarlardan biri yanlarına gelerek.
"Nehir orada," diye cevap verdi Ce'Nedra onunla ilgilenmeden, dikkatle Polgara'nın gözlerine bakarak.
Durnik ise adama şaşkınlıkla bakıp kılıcına davrandı.
Ama Sendar üniformalı adamlar sıçrayıp yanına gelmişlerdi bile. Güçlü demircinin silahını alıp kollarını tutmayı ancak üçü bir arada başarabildiler.
"Siz Sendar değilsiniz," diye haykırdı Durnik kendisini yakalayan adamlara.

"Nasıl da fark etti," dedi adamlardan beri genizden gelen, anlaşılamayacak kadar bozuk bir şiveyle. Bir diğeri küıcını çekip hâlâ kendine gelememiş olan Polgara'nın başına dikildi.
"Direnmeyi bırak dostum," dedi demirciye çirkin bir sırıtışla, "yoksa kadın ölür."
"Kimsiniz siz?" diye sordu Ce'Nedra öfkeyle. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"
"Aslında biz imparatorluk Muhafız Birliğinin üyeleriyiz," dedi kılıçlı adam nazik bir tavırla.
"Buraya size Mallorya imparatoru 'Zakath Hazretlerinin davetini iletmek için geldik Haşmetmeap. Haş-metmeapları çadırına buyurmanızı rica ediyor."
Sert bir yüzle adamlanna döndü. "Götürün onları," dedi. "Birileri gelip soru sormaya başlamadan önce buradan uzaklaşalım."
"Siper kazıyorlar," dedi Hettar Kral Rhodar'a, batiyi, kapanmış olan kaçış yollarını göstererek. "Nehirden yarım mil içeriye kadarlık kısmını kazmışlar bile."
"Etraflarından dolaşma şansımız var mı?" diye sordu Rhodar.

"Kanatları Nadraklarla dolu," dedi Hettar başını sallayarak.
"O zaman içlerinden geçeceğiz," diye bir karara vardı Drasniya Kralı.
"Siperlere atlılarla saldıramam," dedi Hettar.
"O zaman piyadeyle saldırırız,'" dedi Rhodar. "Bir avantajımız var; Asturya yaylan Malloryalıla-rın kısa yaylarından daha uzun menzilli, ilerledikçe okçuları öne alırız. Siperleri ok yağmuruna tutarlar, sonra da siperlerin gerisindeki Malloryalıları. Önce mızrakçılar saldırır." Ter içindeki şişman kral General Varana'ya bakarak, "Biz bir yol açtıktan sonra lejyonerleriniz siperleri temizleyebilir mi?"
"Çok sıkı siper savaşı eğitimi görürler," dedi Varana kendinden emin bir tavırla başıyla onaylayarak. "Siperleri temizleriz."
"Yaralıları ordunun ana gövdesi içine alırız," dedi Rhodar. "Biri Polgara ile prensesi bulsun. Gitme vakti geldi."
"Bana ve Lord Hettar'a nasıl bir vazife vereceksiniz?" diye sordu Mandorallen. Şövalyenin zırhı ezikler ve yaralar içindeydi, ama sanki bütün sabahı dövüşerek geçirmemiş gibi konuşuyordu.
"Senin ve şövalyelerinin arkamızı kollamanızı istiyorum," dedi Rhodar. "O orduyu bizden uzak tut." Hettar'a dönerek, "Senin ve kabilelerin de Nadraklarla ilgilenmenizi istiyorum," diye ekledi. "Biz siperlerle uğraşırken üstümüze üşüşmesinler,"
"Çaresiz bir plan bu Kral Rhodar," dedi General Varana ciddi bir yüzle. "Derme çatma siperlere saldırmak bile pahalıya malolan bir iştir. Bir de arkadan gelen ordu var. Eğer saldırınız püskürtülürse, iki üstün kuvvet arasında sıkışmış olacaksınız. Sizi anında kıymaya çevirirler."
"Biliyorum," dedi Rhodar kasvetli bir tavırla. "Ama tek kaçış umudumuz, yolumuzu ükayan o siperleri yarmak. Nehir yukarı gitmek zorundayız. Adamlanna o siperleri ilk saldırıda almak zorunda olduğumuzu söyle. Yoksa hepimiz burada ölürüz. Pekâlâ beyler, iyi şanslar."
Mandorallen bir kez daha çelik zırhlı şövalyelerini Mallorya saflanna hücum ettirdi, Malloryalı-lar bir kez daha atıı Mimbreler ön saflanna dalınca korkuyla geri çekildiler. Ama bu kez, mızrakçılar ve lejyonerler, düşmandan ayrılır ayrılmaz sola tam dönüş yaparak koşar adım saflannı terk ederek, çekilmeye başlamış olan Sendarların ve Asturyalıların peşinden baüya yöneldiler.
Mimbre Şövalyelerinin oyalama taktiği pahalıya maloluyordu. Savaş alanında binicisiz atlar başıboş dolaşmaya başlamıştı; bunlar da Mallorya saflanna dalarak karmaşaya katkıda bulunuyorlardı. Savaş alanını kaplayan kırmızı üniformaların arasında yer yer düşmüş bir şövalyenin parlayan gövdesi görünüyordu. Mimbreler tekrar tekrar ilerlemekte olan kırmızı dalgaya saldınyorlar, yavaşlatıyorlar ama bir türlü durduramıyorlardı.
"Çok zor olacak Haşmetmeap," dedi General Varana, Kral Rhodar ile yollannı kesen siperlere doğru at sürerlerken. "Siperleri yarsak bile, Mallorya kuvvetleri ensemizde olacak."
BELGARIAD 5
"Malumu ilam etme konusunda müthiş bir yeteneğin var General," diye cevap verdi Rhodar. "Siperleri geçer geçmez okçuları arkaya yerleştireceğim; böylece Malloryalılar bir ok yağmuru altında ilerlemek zorunda kalacaklar. Bu onları yavaşlatır biraz."
"Tabii okçuların okları tükenmezse," diye ekledi Varana.
"Geçer geçmez Algarları ileri yollayacağım. Fulrach akıntılı bölgede arabalar dolusu ok bıraktı."
"iki günlük yürüyüş mesafesinde."
"Sen hep işin karanlık yanına mı bakarsın?"
"Sadece sorunları önceden görmeye çalışıyorum Haşmetmeap."
"Önceden görmeye başka yerde devam eder misin lütfen?"
Algarlar geri çekilen ordunun sağ kanadına geçmiş, kendilerine özgü küçük gruplar halinde toplanarak nehrin üstündeki tepelerde birikmiş Nadraklara saldırmaya hazırlanmaktaydılar. Kafasındaki tek tutam saçı rüzgârda uçuşan Hettar atını tırısa kaldırarak öne geçti; kılıcı elinde, gözleri ise çakmak çakmaktı. Önce Nadraklar saldırıyı bekliyor gibi görünüyorlardı, ama sonra inanılmaz bir şey oldu; dönüp hızla nehre doğru ilerlemeye başladılar.
Nadrak sancağı taşıyan yarım düzine adam, ordunun içinden ayrılıp, ilerleyen Algarlara doğru at sürmeye başladı. Atlılardan biri ucuna beyaz bir paçavra bağlı kısa bir sopa sallıyordu elinde. Grup Hettar'ın atından yüz metre kadar ileride durdu.
"Rhodar ile konuşmam lazım," diye seslendi Nadraklardan biri tiz bir sesle. Seyrek sakallı, çiçek bozuğu suratlı, sıska ve uzun bir adamdı bu, ama başında bir taç vardı. "Oyun mu bu?" diye seslendi Hettar.

"Tabii oyun salak herif," diye cevap verdi sıska adam. "Ama size karşı değil. Beni hemen Rhodar'a götür."
"Gözünü bunların üstünden ayırma," dedi Hettar yakındaki bir Kabile Reisine, geri çekilen ordunun yolundaki Mallorya siperlerine doğru ilerleyen Nadrak kuvvetleri göstererek. "Ben bu manyağı Kral Rhodar'a götüreceğim." Dönüp Nadrak grubunu yaklaşan piyade birliklerine doğru götürdü.
"Rhodar!" diye haykırdı taçlı adam Drasniya Kralına yaklaşırken. "Mektuplarına cevap vermez misin sen hiç?"
"Ne yapıyorsun burada Drosta?" diye seslendi Kral Rhodar.
"Taraf değiştiriyorum Rhodar," diye cevap verdi Kral Drosta lek Thun histerik bir kahkahayla. "Sana katılıyorum. Haftalardır kraliçenle haberleşiyordum. Ondan haber almadın mı?"
"Oyun oynadığını sanmıştım."
"Tabii ki oyun oynuyorum," diye kıkırdadı Nadrak Kralı. "Hep oyun oynarım zaten. Şu anda ordum sana bir kaçış yolu açıyor. Kaçmak istiyorsun, değil mi?"
"Tabii ki istiyorum."
"Ben de. Birliklerim o siperlerdeki Malloryalıları temizleyecekler. Sonra beraberce kaçarız."
"Sana güvenmiyorum Drosta," dedi Rhodar sözünü sakınmadan.
"Rhodar," dedi Drosta gücenmiş gibi. "Eski bir dostuna nasıl söylersin bunu? Tiz ve sinirli bir sesle yeniden güldü.
"Neden savaşın ortalık yerinde taraf değiştirdiğini bilmek istiyorum; özellike de tam senin tarafın kazanırken."
"Rhodar, krallığım Malloryalılarla dolu. Eğer onları yenmene yardım etmezsem, 'Zakath Gar og Nadrak'ı imparatorluğuna katıverecek. Şu anda tartışılamayacak kadar uzun ve karmaşık bir hikâ-
EFSUNCUNUN SON OYUNU
ye. Yardımımı kabul ediyor musun?" "Her yardımı kabul ederim."
"iyi. Sonra beraber içip bu konuyu konuşuruz, ama şimdi, 'Zakath haberi alıp şahsen peşime düşmeden buradan tüyelim." Gar og Nadrak Kralı, aynı tiz, histerik kahkahayla güldü.
"Başardım Rho-dar," dedi keyifle. "Mallorya imparatoru 'Zakath'a ihanet ettim, paçayı da kurtardım."
"Daha paçayı kurtarmış değilsin Drosta," dedi Rhodar alayla. 'Yeterince hızlı kaçarsak kurtarırım Rhodar. Şu anda da kaçmak istiyorum."
Sınırsız Mallorya'nın korkunç imparatoru 'Zakath, orta boylu, parlak siyah saçlı, soluk, zeytuni tenli bir adamdı. Yüz hatları düzgündü, yakışıklı bile denilebilirdi, ama gözlerinde derin bir keder vardı. Otuz beş yaşlarında görünüyordu; üzerinde mevkiinin hiçbir işaretini taşımayan düz, keten bir kaftan vardı.
Cadın Mishrak aç Thull ovasının ortasındaki bir çadırlar denizinden oluşan Mallorya kampının tam ortasındaydı. Çadırın toprak zemini paha biçilmez Mallorya hahlarıyla kaplıydı; masa ve sandalyeler ise altın ve sedef kakmalıydı. Çadır mumlarla pırıl pırıl aydınlatılmıştı. Yakınlarda bir yerde müzisyenler minör tonda yumuşak bir ezgi çalmaktaydılar.
imparatorun tek yoldaşı, henüz gelişme çağında olan, uzun bacaklı tekir bir kediydi. Küçük kedi yüzünde müthiş bir dikkat ifadesiyle, hiç ses çıkarmadan, halının üstünde top yapılmış bir parşömen parçasını kovalarken, 'Zakath da kederli yüzünde hafif bir keyifle onu seyrediyordu. Prenses Ce'Nedra ve yoldaşları çadıra sokulduklarında, alçak, yastıklarla kaplı bir divanda o-kurmakta olan 'Zakath sessiz olmaları için elini kaldırdı gözlerini kediden ayırmadan.
"Avlanıyor," diye mırıldandı imparator ölü bir sesle.
Kedi avının yanına sürünerek yaklaştı, çömelip arka ayaklarını gergin bir şekilde oynattı; kuyruğu iki yana sallanıyordu. Sonra parşömen topun üstüne atladı. Top yakalandığında çatırdadı ve şaşıran kedi de havaya sıçradı. Topa bir patiyle yoklamak ister gibi vurdu. Yeni bir oyun bulmuştu; topu küçük darbelerde yerde sürerek gezdirmeye başladı sakar bir heyecanla.
'Zakath kederle gülümseyerek, "Genç bir kedi," dedi. "Daha öğrenecek çok şeyi var." Zarif bir tavırla ayağa kalkarak Ce'Nedra'ya selam verdi. "Prenses Hazretleri," dedi resmi bir ifadeyle.
"imparator Hazretleri," diye cevap verdi Ce'Nedra başını eğerek.
"Lütfen," dedi 'Zakath hâlâ tamamen kendine gelemeyen Polgara'ya destek olan Durnik'e. "Hanımefendi burada dinlenebilir." Divanı işaret etti. "Hekimlerimi çağırtacağım, onunla ilgilenirler."

"Haşmetmeap çok nazikler," diye cevap verdi Ce'Nedra usulen, gerçek niyetini anlamak için 'Zakath'ın yüzünü inceleyerek. "Bu koşullar altında bu kadar nezaketle karşılanmak insanı şaşırtıyor."
imparator biraz şakacı bir tavırla gülümsedi yeniden. "Tabii bütün Malloryalılar, tıpkı Murgo-lar gibi çılgın yobazlardır. Nezaket karakterimize uygun değildir."
"Mallorya ve halkı hakkında çok az bilgimiz var," diye cevap verdi prenses. "Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum."
"Şaşırtıcı," dedi imparator. "Benimse babanız ve Alorn dostlarınız hakkında çok bilgim var."
"Haşmetmeapları bilgi toplama konusunda Grolimlerden yardım alıyor," dedi Ce'Nedra. "Biz i-se sıradan insanlara güvenmek zorundayız."
"Grolimleri abartmayın Prenses. Onlar esas olarak Torak'a bağlıdır, sonra da kendi hiyerarşilerine. Bana sadece istedikleri bilgiyi verirler. Tabii zaman zaman birinden zorla bilgi almayı da başara-biliyorum. Diğerlerinin dürüst olmasını sağlıyor bu."
Bir hizmetkâr çadıra girip halıya diz çöktü ve secde etti. "Evet?" dedi 'Zakath.
BELGARIAD 5
"imparator Hazretleri Thull Kralının buraya getirilmesini emretmişlerdi," dedi hizmetkâr.
"Ah, evet, neredeyse unutuyordum. Biraz izninizi rica edeceğim Prenses Ce'Nedra. ilgilenmem gereken küçük bir iş var. Lütfen dostlarınız ve siz rahatınıza bakın." Hoşnutsuz bir tavırla Ce'Nedra'nın zırhına baktı. 'Yemekten sonra hizmetçilerime siz ve Leydi Polgara için daha uygun kıyafetler getirmelerini emredeceğim. Çocuğun bir şeye ihtiyacı var mı?" Dikkatle kediyi izlemekte olan Emanet'e merakla baktı.
"Merak etmeyin Haşmetmeap," dedi Ce'Nedra. Kafası hızla çalışmaktaydı. Bu medeni, kibar beyefendiyle başa çıkmak sandığından kolay olacaktı.
"Thull Kralını getirin," diye emretti 'Zakath, yorgun bir tavırla elini gözlerine siper ederek.
"Derhal imparator Hazretleri," dedi hizmetkâr ayağa fırlayıp yerlere kadar eğilerek, geri geri çadırdan çıkarken.
Mishrak aç Thull Kralı Gethell kalın yapılı, çamur rengi saçlı bir adamdı, içeri getirilirken yüzü bembeyaz olmuştu ve tir tir titriyordu. "İmparator Hazretleri," diye gakladı kekeleyerek."Eğilmeyi u-nuttun Gethell," dedi 'Zakath kibarca. Malloryalı muhafızlardan biri yumruğunu Gethell'in midesine indirince, Thull Kralı iki kat oluverdi.
"Bu oldu işte," dedi 'Zakath onaylayarak. "Seni buraya savaş alanından kötü haberler aldığım i-çin çağırttım Gethell. Komutanlarım Thull Mardu'daki çarpışmalarda birliklerinin pek iyi davranmadıklarını söylüyorlar. Ben asker değilim, ama adamların kaçmadan önce en azından bir Mimbre hücumunu karşılayabilmeliydiler sanıyorum. Ama duyduğuma göre öyle yapmamışlar. Bunu açıklayabilir misin?"
Gethell anlaşılmaz sesler çıkarmaya başladı.
"Ben de açıklayamayacağını düşünmüştüm," dedi 'Zakath. "Tecrübelerimden öğrendiğim kadarıyla, insanların kendilerinden bekleneni yapmaması, önderliğin iyi olmadığını gösterir. Demek ki a-damlarını cesur olmaları için teşvik etmemişsin. Bu önemli bir ihmal Gethell."
"Affet beni korkunç 'Zakath," diye sızlandı Thull Kralı dehşetle diz çökerek.
"Tabii ki seni affediyorum dostum," dedi 'Zakath. "Affetmeyeceğimi düşünmen çok saçma. Ama bir ceza da gerekmiyor mu sence?"
"Bütün sorumluluğu üstüme alıyorum," dedi Gethell ayağa kalkmadan.
"Harika Gethell. Kesinlikle harika. Bu görüşmenin iyi gitmesine çok sevindim. Hiçbir tatsızlığa yer bırakmadık bak." Hizmetkâra döndü. "Lütfen Kral Gethell'i dışarı çıkarıp kırbaçlatabilir misin?"
"Derhal imparator Hazretleri."
iki asker kendisini ayağa kaldırırken Gethell'in gözleri yuvalarında uğramıştı.
"Eveeet," dedi 'Zakath. "Kırbaçladıktan sonra ne yapacağız? Biraz düşündü. "Buldum. Civarda sağlam kereste var mı?"
"Çayırlık alandayız Haşmetmeap."
"Yazık," diye içini çekti 'Zakath. "Seni çarmıha gerdirecektim Gethell, ama galiba vazgeçmek zorundayım. Öyleyse fazladan elli kırbaç idare eder."
Gethell anlamsız sesler çıkarıyordu.
"Yapma dostum. Böyle olmaz. Ne de olsa kralsın sen, askerlerine iyi örnek olmak zorundasın. Haydi gidin şimdi. Misafirlerim var. Umarım halkın huzurunda kırbaçlanman askerlerini bir daha böyle şeyler yapmamaya teşvik eder. Sana bile bunu yapıyorsam, kendilerine çok daha

beterini yapabileceğimi düşünürler, iyileştiğinde onları buna inandır, çünkü bir daha tekrarlanırsa, elde yeteri kadar kereste bulunduracağım. Götürün," dedi adamlarına o tarafa bakmadan.
"Lafımız kesildiği için özür dilerim Asaletmeap," diye özür diledi Ce'Nedra'dan. "Bu küçük idari

ayrıntılar insamn çok vaktini alıyor."
Hıçkıra hıçkıra ağlayan Thull Kralı, sürüklenerek çadırdan çıkarıldı.
"Siz ve dostlarınız için akşam yemeği hazırlattım Prenses Ce'Nedra," diye devam etti 'Zakath. "Lezzetli bir Mallorya sofrası. Sonra da sizin ve yoldaşlarınızın rahat etmeniz için gerekli hazırlıkları yaptıracağım."
"imparator Hazretlerini kırmak istemem ama," dedi Ce'Nedra cesur bir tavırla, "geleceğimizle ilgili planlarınızı merak ediyor insan."
"Lütfen içiniz rahat olsun Asaletmeap," diye cevap verdi 'Zakath ölü gibi sesiyle. "Kaçık Taur Urgas'ın öldüğü haberini aldım. Bana bu iyiliği yaptığınız için size borcumu ödeyemem, hiçbir kötü niyetim de yok." Çadırın bir köşesinde kedisi sırtüstü dönmüş, dört patisi de havada Emanet'in kucağında keyifle mırlamaktaydı. Gülümseyen çocuk da kedinin karnını okşuyordu.
"Ne güzel," dedi 'Zakath kederli bir sesle.
Sonra sınırsız Mallorya'nın imparatoru kalkıp Durnik'in Leydi Polgara ile ilgilenmekte olduğu divana yaklaştı. "Kraliçem," dedi derin bir saygıyla eğilerek. "Güzelliğiniz bana anlatılanların çok ötesinde."
Polgara gözlerini açıp ona dik dik baktı. Ce'Nedra ansızın delice bir ümide kapıldı. Polgara a-yıktı.
"Çok naziksiniz Lordum," dedi Polgara zayıf bir sesle.
"Gerçekten de benim kraliçemsiniz Polgara," dedi 'Zakath. "Tanrımın size neden asırlardır özlem duyduğunu anlıyorum şimdi." Gene kedere boğularak içini çekti.
"Bize ne yapacaksınız?" diye sordu Durnik, Polgara'yı bırakmadan.
'Zakath tekrar içini çekerek, "Halkımın tanrısı iyi, yumuşak başlı bir tanrı değildir," dedi demirciye, "işler bana kalsaydı, her şey farklı olurdu. Ama bana soran olmadı. Ben bir Angarakım ve Torak'ın iradesine boyun eğmek zorundayım. Ejderha Tanrı uykusundan uyanmaya başladı; onun emirlerine uymalıyım. Bu beni çok üzse de, sizi ve yoldaşlarınızı Grolimlere teslim edeceğim. Onlar da sizi Gece Şehri Cthol Mishrak'a götürüp Torak'ın müridi Zedar'a teslim edecekler; kaderinize o karar verecek."

Üçüncü Kısım MALLORYA
ON DOKUZUNCU BOLUM
İMPARATOR 'ZAKATH'IN konuğu olarak bir hafta kadar imparatorluk karargâhında kaldılar. 'Zakath onların yanında bulunmasından kederli bir haz alıyor gibiydi, imparatorun kişisel refakatçilerinin ipek çadırları arasında birkaç çadır sağlandı onlara; rahat etmeleri için her tedbirle şahsen ilgileniyordu 'Zakath.
Bu tuhaf, gözleri kederle gölgelenmiş adam Prenses Ce'Nedra'yı şaşırtıyordu. Son derece kibar bir adam olmasına rağmen, Kral Gethell ile konuşmasını hatırladıkça ürküyordu Ce'Nedra. Asla sinirlenmediği için, acımasızlığı daha da korkutucuydu. Hiç uyumuyormuş gibiydi; üstelik gecenin köründe canı konuşmak istediğinde, Ce'Nedra'yı yanına çağırtıyordu. Uykusunu böldüğü için hiç özür dilemiyordu. Bunun prensesi rahatsız edeceği aklına bile gelmiyordu herhalde.
"Kral Rhodar askeri eğitimini nerede aldı?" diye sormuştu 'Zakath bu geceyansı muhabbetlerinden birinde. "Muhbirlerimden hiçbiri onda böyle bir yetenek olduğunu ima bile etmemişlerdi." imparator yumuşak bir koltuktaki mor yastıkların arasına gömülmüştü; mum ışığı yüzünde ve kucağında u-yuklamakta olan kedinin üstünde oynaşıyordu.
"Bilemiyorum Haşmetmeap," diye cevap verdi Ce'Nedra, oraya varışından kısa bir süre sonra kendisine verilen uçuk renkli ipek entarinin koluyla oynayarak. "Rhodar'ı ilk kez geçen kış tanıdım."
"Çok tuhaf," dedi 'Zakath. "Biz onu hep genç karısına hayran, aptal bir ihtiyar sanırdık. Bir tehdit olacağını hiç düşünmemiştik. Dikkatimizi Brand ve Anheg'e yöneltmiştik. Brand iyi bir önder olamayacak kadar mütevazı, Anheg ise fazla tutarsız; onlardan korkmamıza gerek yoktu. Derken Rhodar ortaya çıkıp işlerin başına geçiverdi. Bu Alornları anlamak mümkün değil, değil mi? Aklı başında Tol-nedralı bir kız nasıl dayanabilir ki bunlara?"

Ce'Nedra hafifçe gülerek, "Onların da kendilerine has bir cazibeleri var Haşmetmeap," dedi hazırcevap bir tavırla.
"Belgarion nerede?" Hiç beklenmedik bir anda sormuştu soruyu.
"Bilmiyoruz Haşmetmeap," diye cevap verdi Ce'Nedra kaçak bir tavırla. "Kaçtığında Leydi Polgara deliye dönmüştü."
"Belgarath ve Kheldar ile birlikte," diye ekledi imparator. "Nasıl arandıkları kulağımıza geldi. Söylesenize Prenses, Cthrag Yaska da yanında mı?"
"CthragYaskamı?"
"Yakan taş, siz batılıların AldurTaşı dediği şey."
"Bu konuyu tartışmam mümkün değil Haşmetmeap," dedi Ce'Nedra bilmiş bir tavırla. "Eminim siz de bu bilgiyi benden işkenceyle almayacak kadar kibarsınızdır."
"Prenses!" dedi imparator alınarak.
EFSUNCUNUN SON OYUNU
"Özür dilerim Haşmetmeap," dedi Ce'Nedra, her zamanki son çaresine sığınıp minik bir kız gülümsemesiyle adama bakarak.
'Zakath da yumuşak bir tavırla gülümseyerek, "Siz çok düzenbaz bir genç kadınsınız Ce'Nedra," dedi.
"Öyleyim Haşmetmeap," dedi prenses. "Peki sizin ve Taur Urgas'ın savaş baltanızı gömüp bize karşı birleşmenize ne sebep oldu?" Ce'Nedra kendisinin de şaşırtmaca sorular sorabileceğini göstermek istemişti.
"Saldırımızda bir birlik yoktu Prenses," dedi 'Zakath. "Sadece Taur Urgas'ın hamlesine karşılık veriyordum ben."
"Anlayamadım."
"O Rak Goska'da kaldığı sürece, ben de Thull Zelik'te kalmaya razıydım; ama o kuzeye yürümeye başlayınca, buna karşılık vermem gerekti. Thull ülkesi stratejik açıdan çok önemli, düşman bir kuvvetin eline geçmesine izin veremezsiniz."
"Peki şimdi ne olacak "Zakath?" diye sordu Ce'Nedra sözünü sakınmadan. "Taur Urgas öldü. Kendinize nereden bir düşman bulacaksınız?"
"Bizi hiç anlamıyorsunuz Ce'Nedra," dedi "Zakath buz gibi bir gülümsemeyle. Taur Urgas Murgo fanatikliğinin bir simgesiydi sadece. Ctuchik öldü, Taur Urgas öldü, ama Ama Murgo ülkesi varolmaya devam ediyor hâlâ. Ben öldüğümde de Mallorya yaşamayı sürdürecek. Bizim düşmanlığımız binlerce yıl gerilere dayanır. Ama en nihayet bir Mallorya imparatorunun Cthol Murgos'u sonsuza dek yo-ketme ve tüm Angarakların hükümdarı olma ihtimali doğdu."
"Her şey iktidar için mi yani?"
"Başka ne var ki?" diye sordu 'Zakath kederle. "Çok gençken başka bir şey de olabileceğini düşünmüştüm, ama olaylar yanıldığımı kanıtladı." Yüzünden bir anlık bir acı dalgası geçti ve içini çekti. "Zamanla siz de aynı gerçeği keşfedeceksiniz Sizin Belgarion'unuz da yıllar geçtikçe soğuklaşacak ve iktidarın verdiği o soğuk tatmin duygusu içini kaplayacak giderek. Bu tamamlanıp da içinde iktidar aşkından başka bir şey kalmadığında, o ve ben iki dev dalga gibi birbirimize karşı harekete geçeceğiz. A-ma eğitimi tamamlanmadan saldırmayacağım ona. Gerçekliği tam olarak anlamayan birini yenmek tatmin etmez insanı. Bütün hayalleri sona erip de sadece iktidar aşkı kalınca geriye, işte o zaman bana yaraşır bir hasım olabilir." Yüzünü müthiş bir kasvet bürümüştü. Prensese ölü gibi, buz gibi soğuk gözlerle baktı. "Sizi uykunuzdan alıkoydum Prenses," dedi. "Gidip yatın ve rüyanızda aşk ve o gibi saçmalıklar görün. O rüyalar çabuk biter, henüz bunlara inanıyorken keyfini çıkarın."
Ce'Nedra ertesi sabah erkenden, Thull Mardu'da Grolimlere karşı verdiği savaşın etkisinden kurtulup dinlenmeye çalışan Polgara'nın çadırına girdi. Polgara uyanıktı, ama hâlâ çok bitkindi.
"Bu da Taur Urgas kadar kaçık," dedi Ce'Nedra. "Angarak hükümdarı olmayı kafasına o kadar takmış ki, bizim ne yaptığımıza aldırmıyor bile."
"Anheg gemilerini batırmaya başlayınca değişecektir bu görüşü," diye cevap verdi Polgara. "Şu anda yapabileceğimiz bir şey yok, o yüzden kibar kibar onu dinlemekle yetinelim."
"Kaçmaya çalışmayacak mıyız?"
"Hayır."
Ce'Nedra hayretle bakakaldı ona.
"Şu anda olanlar, olması gerekenlerdi zaten. Dördümüzün, senin, benim, Durnik'in ve Emanetin Mallorya'ya gitmemiz için bir neden var. Kurcalamayalım."
"Bunun olacağını biliyor muydunuz?"

Polgara yorgun bir tavırla gülümseyerek, "Oraya gideceğimizi biliyordum," dedi. "Bunun nasıl olacağını bilmiyordum. 'Zakath bize yardımcı oluyor, o yüzden işini zorlaştırmayalım."
BELGARIAD 5
Ce'Nedra teslim olarak içini çekti. "Siz bilirsiniz Leydi Polgara."
Aynı gün öğleden sonra Kral Anheg'in Doğu Denizi'ndeki faaliyetlerinin haberi imparator 'Zakath'a ulaştı. Mesaj iletildiğinde orada bulunan Ce'Nedra, bu buz gibi adamın yüzünde ilk kez bir öfke i-fadesi görünce gizli bir tatmin hissi duydu.
"Emin misin?" diye sordu imparator titreyen haberciye elindeki parşömeni sallayarak.
"Ben sadece mesajı getirdim korkunç Efendim," diye sızlandı haberci imparatorun öfkesi karşısında geri çekilerek.
"Gemiler geldiğinde Thull Zelik'te miydin?" "Sadece bir tek gemi geldi korkunç Efendim."
"Elli gemiden biri mi sadece?" 'Zakath'ın sesinden inanamadığı belli oluyordu. "Başka gemiler de yok muydu? Belki sahil boyunca geliyorlardır?"
"Gemiciler olmadığını söylediler imparator Hazretleri."
"Nasıl bir barbar bu Çerekli Anheg?" diye haykırdı 'Zakath Ce'Nedra'ya. "O gemilerin her birinde iki yüz adam vardı."
"Kral Anheg bir Alorn Haşmetmeap," dedi Ce'Nedra serinkanlı bir tavırla. "Alornlar anlaşılamaz insanlardır."
'Zakath büyük bir çabayla kendini toplayarak, "Anlıyorum," dedi biraz düşündükten sonra. "Baştan beri planınız buydu, değil mi Prenses? Thull Mardu saldırısı şaşırtmacaydı sadece."
"Tam olarak değil Haşmetmeap. Bana donanmanın geçmesini sağlamak için şehri almamız gerektiği söylendi."
"Ama neden benim askerlerimi öldürüyor? Benim Alornlarla bir alıp veremediğim yok ki."
"Ama Torak'ın var bildiğim kadarıyla. Birleşik Angarak ordularına da o komuta edecek. Sizin kuvvetlerinizin bu kıtaya çıkmasına izin veremeyiz Haşmetmeap. Torak'a bu avantajı sağlayamayız."
"Torak uyuyor, daha yıllarca da uyuyacak."
"Elimizdeki bilgilere göre çok uzun sürmeyecek uyanması. Belgarath vaktin geldiğine inanıyor." imparatorun gözleri hafifçe kısıldı. "Öyleyse sizi Grolimlere teslim etmem gerek," dedi sonra. "Polgara'yı yola çıkarmadan önce gücünü toplayana kadar bekleyebileceğimi umuyordum, ama söylediğiniz doğruysa kaybedecek vaktimiz yok demektir. Arkadaşlarınıza hazırlanmalarını söyleyin Prenses. Yarın sabah Thull Zelik'e doğru yola çıkıyorsunuz."
"Haşmetmeap nasıl isterlerse," dedi Ce'Nedra boyun eğerek; ama belkemiğinden aşağı buz gibi bir his inmeye de başladı.
"Ben dünyevi bir insanım Prenses," dedi 'Zakath. "Gerektiğinde Torak sunakları önünde eğilirim, ama aşın dindarmışım numarası da yapmam. Belgarath ile Zedar arasındaki dini bir tartışmaya karışacak değilim, hele Torak ile Aldur karşı karşıya geldiklerinde aralarında durmaya hiç niyetim yok. Size de aynı şeyi yapmanızı tavsiye ederim."
"Buna ben karar veremem Haşmetmeap. Bu olaydaki yerim daha ben doğmadan kararlaştırılmıştı."
"Kehanet yani," dedi 'Zakath gülerek. "Biz Angarakların da bir Kehaneti var Prenses. Sizinkinin bizimkinden daha güvenilir olduğunu sanmıyorum. Kehanet ruhban sınıfının safları kandırmak için uydurduğu bir numara sadece."
"Hiçbir şey inanmaz mısınız siz Lordum?"
"Sadece kendi gücüme inanırım. Başka hiçbir şeyin anlamı yok."
EFSUNCUNUN SON OYUNU
Onları Mishrak aç Thull'un yaz aylarında kahverengiye dönmüş ovalarından kuzeye, Thull Zelik'e götüren Grolimler soğuk ve saygılıydı. Ce'Nedra bu saygının imparatorun uyarılan yüzünden mi, yoksa Polgara'dan korktuklan için mi olduğundan emin olamıyordu. Boğucu sıcak geçmişti ve havada tozlu bir yaz sonu kokusu vardı. Thull ovası saz damlı kulübeler ve toprak yollardan oluşan köylerle doluydu. Torak rahipleri soğuk ve kayıtsız yüzleriyle gelip geçerlerken, köylüler de onlan korkuyla izliyorlardı.
Thull Zelik'in hemen batısındaki ova, Mallorya ordusunun çıkartması için hazırlanan binlerce kırmızı çadırla kaplanmıştı. Ancak bakım ekipleri dışında alan bomboştu. Mishrak aç Thull'e varmış o-lan birlikler, Thull Mardu yakınında 'Zakath ile birlikteydi; yeni birliklerin gelişi ise ansızın kesiliver-mişti.

Thull Zelik dünyanın bütün liman şehirlerinin aynıydı. Tuzlu su, balık, katran ve çürümüş yosun kokuyordu. Gri taş binalar alçak ve yayvandı, tıpkı Thulların kendileri gibi; taş döşeli sokakların hepsi hafif bir meyille limana iniyordu. Liman geniş bir koyun bir yanını kaplamıştı, tam karşısında ise kendisine benzeyen başka bir liman vardı.
"Bu hangi şehir?" diye sordu Ce'Nedra Grolimlerden birine, koyun pis suları üzerinden karşı kıyıya bakarak.
"Yar Marak," diye cevap verdi kara cübbeli rahip kısaca.
"Ha," dedi Ce'Nedra sıkıcı coğrafya derslerini hatırlayarak. Biri Thull öteki Nadrak iki şehir, Çordu Nehri'nin denize döküldüğü koyda karşı karşıya kurulmuşlardı; Mishrak aç Thull ve Gar og Nadrak arasındaki sınır ise bu nehrin tam ortasından geçiyordu.
"imparator Thull Mardu'dan döndüğünde şu karşıdaki yeri haritadan silecektir herhalde," dedi öteki Grolimlerden biri. "Kral Drosta' nın savaş alanındaki davranışlarından hiç hoşnut kalmadı; bir ceza verilmesi gerek."
Hiç duraklamadan, taş döşeli bir sokaktan limana indiler. İskelelere bağlı duran birkaç gemi vardı burada sadece.
"Tayfalarım denize açılmayı kesinlikle reddediyor," dedi binecekleri geminin kaptanı Grolimlere. "Çerekler açıklarda kurt sürüsü gibi yüzen her şeyi yakıp batırıyorlar."
"Çerek donanması daha güneyde," dedi Grolimlerin başındaki rahip.
"Çerek donanması her yerde saygıdeğer rahip," diye itiraz etti kaptan, "îki gün önce buradan iki yüz fersah güneyde dört kıyı kasabasını yaktılar, dün ise buradan yüz fersah kuzeyde bir düzine gemi hatırdılar. Ne kadar hızlı hareket ettiklerine inanamazsınız. Yaktıkları kasabaları yağmalamakla bile vakit kaybetmiyorlar." Ürperdi. "insan değil bunlar, doğal afet!"
"Bir saat sonra yelken açacağız," diye ısrar etti Grolim.
"Rahipleriniz kürek çekip yelken kullanmayı bilmiyorsa açamazsınız," dedi kaptan. "Adamlarım dehşet içinde. Denize açılamazlar."
"Biz onlan ikna ederiz," dedi Grolim karanlık bir tavırla. Yanındaki rahiplere birkaç emir verdi. Hemen kıç güvertede bir kurban taşı kuruldu ve yanına akkor halinde kömürlerle dolu bir mangal yerleştirildi.
Grolimlerin başı kurban taşının başına geçip kollannı gökyüzüne kaldırarak kalın, yankılanan bir sesle duaya başladı. Sağ elinde parlak bir bıçak vardı. Adamlan gelişigüzel bir denizci seçip, çığlık çığlığa tepinen adamı sürükleyerek kıç güverteye getirdiler. Ce'Nedra'nın dehşetle açılmış gözlerinin ö-nünde, adam kurban taşına sırtüstü yatırılarak, soğukkanlı bir şekilde katledildi. Bıçaklı Grolim adamın kanlar damlayan kalbini kaldınp, "Kurbanımızı kabul et Angaraklann Ejderha Tannsı!" diye hay-kırarak dumanı tüten mangala attı. Kalp bir an dumanlar salarak çıtırdadı, sonra kavrulup karardı. Geminin baş tarafından kurbanı kutlayan demir bir gongun sesi yükseldi.
Kurban taşının başındaki Grolim kanlı elleriyle geminin ortasına biriken yüzleri kül gibi olmuş

tayfalara dönerek, "Törenimiz gemi kalkana kadar devam edecek," dedi. "Kim sevgili tanrımıza kalbini vermek istiyor şimdi?"
Gemi hemen yelken açtı.
Midesi bulanan Ce'Nedra başını çevirerek gözleri nefretle parlayan ve müthiş bir iç hesaplaşmayla boğuştuğu belli olan Polgara'ya baktı. Onu tanıyordu Ce'Nedra, kurban taşının önündeki kanlar içindeki Grolime müthiş bir karşılık vermemek için kendini zor tuttuğunun farkındaydı. Polgara Emaneti bir eliyle korumak ister gibi sıkıca kendine çekmişti. Çocuğun yüzünde Ce'Nedra'nın daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. Kederli ve acıma dolu bir bakıştı bu, ama bir yandan da çelik gibi bir kararlılık vardı bu yüzde; sanki gücü olsa dünyadaki bütün Torak sunaklarını yokediverecekmiş gibi.
"Aşağı güverteye ineceksiniz," dedi Grolim muhafızlarından biri. "Sınırsız Mallorya sahillerine varmamıza daha birkaç gün var."
Nadrak sahilini takip ederek kuzeye doğru ilerlediler; ufukta bir Çerek gemisi belirse, hemen bulabildikleri koya sığınacaklardı korkuyla. Belli bir noktada Malloryalı kaptan açık denize baktı, yutkunarak dümeni çevirdi ve hızla doğuya doğru ilerlemeye başladılar.
Bir keresinde, Nadrak sahilinden ayrılmalarından bir gün kadar sonra, güneyden yükselen bir duman sütunu gördüler. Bir gün daha geçtikten sonra ise yanmış gemi enkazlarıyla dolu bir denizden geçtiler; şişmiş cesetler doğu denizinin karanlık dalgalarında salınıp duruyordu.

Korkudan perişan olan denizciler bütün güçleriyle çekiyorlardı kürekleri, onlan daha hızlı çalıştırmak için fazlaca bir çabaya bile gerek kalmamıştı.
Sonra, arkalarında fırtınayı haber veren bulutlarla dolu bir gökyüzü alünda ve ağır bir havada ilerledikleri bulanık bir sabah vakti, karşılarındaki ufukta alçak, karanlık bir leke belirdi. Gemiciler çabalarını artırıp Mallorya sahilinin güvenliğine doğru kürek çektiler telaşla.
Küçük kayıklarla çıktıkları meyilli sahil, tuz içinde çakıllardan oluşuyordu ve dalgalar çekilirken tuhaf kederli bir ses çıkarıyordu bu çakılların arasında. Sahilden biraz içeride atlı bir Grolim grubu karşıladı onları; kara cübbelerinin bellerinde fazıl kemerler vardı.
"Başrahipler," dedi Polgara soğuk bir sesle. "Bizi törenle götürecekler galiba."
Onlara eşlik edenlerin başındaki Grolim, çakıllı yokuşu çıkarak bekleyenlerin önünde secde etti ve alçak, saygılı bir sesle konuşmaya başladı. Yüzü çizgilerle dolu, gözleri çukura kaçmış yaşlı bir Baş-rahip gergin bir tavırla aündan inerek, kayıktan sahile henüz çıkmış olan Ce'Nedra ve arkadaşlarına yaklaştı.
"Kraliçem," dedi Polgara'nın önünde saygıyla eğilerek. "Adım Urtag. Camat bölgesi Başrahibi-yim. Kardeşlerimle sizi Gece Şehri'ne götürmeye geldik."
"Zedar'ı görememek beni hayal kırıklığına uğrattı," dedi büyücü soğuk bir tavırla. "Umarım rahatsız değildir."
Urtag ona hafif bir öfkeyle bakarak, 'Yazgına direnme Angarak Kraliçesi," dedi. "Beni bekleyen iki yazgı var Urtag," dedi Polgara. "Hangisini izleyeceğim ise henüz kararlaş-tınlmadı."
"Benim bu konuda kuşkum yok," dedi Urtag.
"Öteki seçeneği görmeye cesaret edemediğin içindir," diye cevap verdi Polgara. "Gidelim mi Urtag? Rüzgârlı bir sahil felsefe tartışmak için uygun bir yer değil."
Grolim Başrahiplerinin yanında atlar vardı, az sonra hepsi atlarına atlamış, denizden içeriye, kuzeydoğudaki alçak, ağaçlıklı tepelere doğru ilerliyorlardı. Çakıllı sahilin kıyısındaki ağaçlar kara dallı ladinlerdi, ama ilk tepeye tırmandıktan sonra, beyaz gövdeli kavaklardan oluşan dev bir ormana girdiler. Ce'Nedra'ya bu dev gibi beyaz gövdeler ceset gibi görünüyordu; ormanda da sağlıksız, kasvetli bir hava vardı.
EFSUNCUNUN SON OYUNU
"Pol Hanım," dedi Durnik çok hafif bir fısıltıyla. "Bir plan hazırlamaya başlasak iyi olmaz mı?
"Niçin Durnik?" diye sordu Pol.
"Kaçmak için tabii."
"Ama biz kaçmak istemiyoruz ki Durnik."
"istemiyor muyuz?"
"Grolimler bizi zaten gitmek istediğimiz yere götürüyor."
"O Cthol Mishraklarında ne işimiz var bizim?"
"Orada yapmamız gereken bir şey var."
"Duyduğuma göre berbat bir yermiş," dedi Durnik. 'Yanılmış olmayasınız?"
Pol elini uzatıp Durnik'in koluna koydu. "Sevgili Durnik," dedi sonra, "bana güvenmek zorundasın."
"Tabii Pol Hanım," dedi Durnik hemen. "Ama neye hazır olmam gerektiğini bilsem iyi olmaz mı? Sizi koruyacaksam hazır olmalıyım."
"Bilsem söylemez miydim Durnik?" dedi Pol. "Ama ne beklememiz gerektiğini ben de bilmiyorum. Bütün bildiğim dördümüzün Cthol Mishrak'a gitmesinin gerektiği. Orada olacak olan şeyin tamamlanması için bizim de orada olmamız gerek. Her birimizin yapacağı bir iş var."
"Benim de mi?"
"Özellikle de senin Durnik. Başta senin aslında kim olduğunu anlayamamıştım. O yüzden bizimle gelmene engel olmaya çalışmıştım. Ama şimdi anlıyorum. Orada olmalısın, çünkü bütün sonucu değiştirecek esas şeyi sen yapacaksın."
"Nedir o?"
"Bilmiyoruz."
"Ya yanlış bir şey yaparsam?" dedi Durnik irileşmiş gözler ve kaygılı bir sesle.
"Yapabileceğini sanmıyorum," dedi Pol. "Anladığım kadarıyla yapacağın şeyi kim ve ne olduğuna bağlı olarak, doğal olarak yapacaksın." Hafifçe gülümsedi. 'Yanlış yapamazsın sen Durnik tıpkı yalan söyleyemeyeceğin, hile yapamayacağın ya da hırsızlık yapamayacağın gibi. Doğruyu yapmak senin hamurunda var, o yüzden kaygılanmayı bırak."
"Sizin için söylemesi kolay Pol Hanım," diye cevap verdi demirci. "Ama kusura bakmazsanız biraz kaygılanayım ben tek başıma tabii."

Polgara sevgiyle gülerek, "Sevgili Durnik," diye elini tuttu. "Sensiz ne yapardık?" Durnik kızararak başını çevirmeye çalıştı, ama Polgara'nın muhteşem gözleri gözlerinden ayrılmadığı için daha da kızardı sonunda.
Kavak ormanından geçtikten sonra, garip ve çorak bir araziye girdiler. Karmakarışık aynkot-lannın arasında, çoktan terk edilmiş bir mezarlıktaki mezartaşları gibi yükselen beyaz kayalar vardı. 0-lü ağaçların kıvrık bükük dallan, bulutlu gökyüzüne dua eden ellerin parmaklan gibi açılmışlardı. Önlerindeki ufuk daha da kara bulutlarla kaplıydı. Ce'Nedra'ya bu bulutlar hiç kıpırdamıyormuş gibi geldi. Hiçbir yanda insanlann yaşadığına dair bir iz yoktu, yollarında ise bir patika bile bulunmuyordu.
"Kimse yaşamaz mı burada?" diye sordu prenses Polgara'ya.
"Birkaç Grolim dışında Cthol Mishrak terk edilmiştir," diye cevap verdi büyücü. "Babam, Kral Çerek ve oğullarının kuleden Taş'ı çaldıkları gün, Torak şehri yıkıp halkını sürdü."
"Ne zaman oldu bu?"
"Çok eskiden Ce'Nedra. Bilebildiğim kadarıyla Beldaran ve benim doğduğumuz gün tam. Annemizin öldüğü gün. Tabii emin olmak zor. O günlerde zamanın hesabını tutmakta fazla titiz davranıl-

mazdı."
"Eğer aneniz öldüyse ve Belgarath da buradaysa, sizle kim ilgilendi?"
"Beldin tabii ki," dedi Polgara gülümseyerek. "Pek iyi bir anne değildi, ama babam dönene kadar elinden geleni yaptı."
"Bu yüzden mi onu bu kadar çok seviyorsunuz?" "Evet, nedenlerden biri de bu."
Tehditkâr bulutlar hâlâ kıpırdamamışlardı. Bir dağ sırası kadar sabit, gökyüzünü kaplıyor, onlar yaklaştıkça giderek yükseliyorlardı.
"Çok tuhaf bir bulut bu," dedi Durnik, karşıdaki mor buluta merakla bakarak. "Arkamızdan fırtına geliyor, ama bu bulut hiç kıpırdamıyor."
"O hiç hareket etmez Durnik," dedi Polgara. "Hiç kıpırdamamıştır. Angaraklar Cthol Mishrak'ı inşa ettiklerinde, Torak şehri gizlemek için bu bulutu yerleştirdi. O zamandan beri buradadır."
"Ne zamandan beri?"
"Beş bin yıldır."
"Güneş hiç açmaz mı orada?"
"Asla."
Grolim Başrahipleri kaygıyla bakınmaya başlamışlardı etraflarına. Sonunda Urtag durmalarını söyledi. "Kendimizi tanıtmalıyız," dedi. "Gözcüler bizi yabancı sanmasın."
Diğer Başrahipler kaygıyla başlannı salladılar ve hepsi cübbelerinin altından cilalı çelik maskeler çıkarıp yüzlerini örttüler. Sonra her biri eyerinden kalın birer meşale aldı ve kısa bir dua okuyarak yaktı. Meşalelerin tuhaf, yeşil bir alevi vardı ve pis, kükürtlü bir koku yayıyorlardı.
"Şimdi meşalelerinizi söndürüversem ne olur acaba?" dedi Polgara hınzırca bir gülümsemeyle, "istesem yaparım, biliyorsun değil mi?"
Urtag ona endişeyle bakıp, "Saçma hareketler yapmanın vakti değil Hanımefendi," dedi. "Gözcüler yabancılara karşı çok vahşidir. Hayatımız bu meşalelere bağlı. Hepimizin felaketine yol açacak bir şey yapmayın."
Polgara hafifçe gülerek arkasını döndü.
Bulutun altına doğru ilerledikçe karanlık arttı. Bu gecenin temiz karanlığı gibi bir şey değildi, daha ziyade pis bir bulanıklık, havada asılı duran derin bir gölge gibiydi. Bir tepeye çıktıklarında, tamamen bulutun altında kalmış çukurluk bir alan gördüler. Tam merkezinde kasvetli havanın yan yarıya gizlediği Gece Şehri duruyordu. Etrafındaki bitki örtüsü ayrıkotlarından ve güneşsizlikten solup gü-dükleşmiş, sağlıksız görünümlü çimlerden ibaretti. Yerden yükselen kayalar, taşın içine işlemiş yara gibi bir likenle kaplıydı yer yer; rutubetli toprağı kaplayan beyaz mantar kümeleri, toprağın kendisi has-talıklıymış gibi bir hal vermişti her yana.
Grolim Başrahipleri ağır ve temkinli bir tempoyla, meşaleleri başlarının üstünde tutarak, hastalıklı topraktan çukurluğa, Cthol Mishrak'ın yıkık duvarlarına yaklaştılar.
Şehre girdiklerinde prenses yıkık taşlar arasındabir şeylerin kıpırdadığını fark etti. Gölge gibi şekiller yıkıntıların arasında dolaşıyordu; çıkan sesler bu yaratıkların ayaklarının pençe gibi olduğuna işaret ediyordu. Bazıları dik duruyordu bu suretlerin, bazıları dört ayaklıydı. Cthol

Mishrak'ın gözcüleri ne insandı, ne de değildi; tüm canlı yaratıklara ayrım gözetmeyen bir nefretle bakıyorlardı sanki. Ce'Nedra her şeyden çok, bunlardan birinin karşısına çıkıp aklını başından alacak iğrençlikteki suratını göstermesinden korkuyordu.
Zemini paramparça olmuş bir sokaktan geçerlerken, Urtag Torak'a kadim bir dua okumaya başladı; çınlayan sesi titriyordu. Rutubetli hava giderek söğüdü; yıkık evlerin duvar kalıntıları dikenler-

le kaplıydı. Herşey küflenmişti, soluk renkli mantarlar iğrenç kümeler halinde köşe bucağa sinmişti. Her yanlarını çürüme kokusu sarmıştı; rutubetli, iğrenç bir kokuydu bu, harabelerin arasındaki durgun çamurlu su birikintilerinden yükseliyordu.
Şehrin tam merkezinde, dev bir demir kulenin paslı kalıntısı duruyordu. Bir zamanlar kuleyi tutan kırık, dev demir payandalar insan beli kalınlığındaydı. Kule yıkıntısının hemen güneyinde, kulenin üst kısmının devrildiği yerde paslı bir harabe izi vardı. Herşey ezilmişti burada. Binyıllar boyunca da demir paslanarak bir nevi kırmızı çamura dönüşmüş, yıkık dev yapının gerçek boyutlarını gösteren bir iz haline gelmişti.
Kulenin kalıntısı da zamanla aşınmış, yıkıntının keskin hatları yumuşayıp yuvarlanmıştı. Pas yer yer birikerek demin levhalar boyunca sızan kan pıhtısına benzer bir tür kara çamura dönüşmüştü.
Artık gözle görülür bir şekilde titreyen Urtag dev, kemerli bir kapının önünde atından inerek onları aralık duran kapıdan içeri soktu. Girdikleri yankılı salon, Tol Honeth'deki taht salonu kadar büyüktü. Urtag ağzını açmadan meşalesini havaya kaldırıp onlar delik deşik bir zeminden geçirerek başka bir kemerli demir kapıya götürdü. Sonra çınlayan demir basamaklardan aşağıdaki karalığa indiler. Merdivenlerin dibinde, yıkıntıların on beş metre kadar altında siyah demirden, dev çivilerle kaplı başka bir kapı daha vardı. Urtag tereddütle kapıyı çaldı; kapıya vuran yumruğunun sesi içerideki odada yankılandı.
"Angarakların Ejderha Tanrısını kim rahatsız ediyor uykusunda?" diye sordu kapının ardından bir ses.
"Ben Urtag'ım, Camat Başrahibi." Grolimin sesi dehşet içindeydi. "Bana emredildiği gibi mahkûmları Torak'ın müridine getirdim."
Bir an sessizlikten sonra dev bir zincirin şangırtısı duyuldu, ardından kocaman bir sürgü gıcırdayarak çekildi. Sonra kapı da gıcırdayarak açıldı.
Ce'Nedra hayretler içinde kalmıştı, çünkü kapıdaki adam Belgarath'tı. Hemen sonra gözleri karşısındaki beyaz saçlı ihtiyarla Belgarath arasındaki ince farkları seçmeye başladı. Bu adam Belga-rath değildi, ama ona o kadar benziyordu ki, kardeşi olabilirdi. Farklar azdı, ama çok da derindi. Kapıdaki adamın gözlerinde lanetli bir ifade vardı yeis, dehşet ve kendine yönelik korkunç bir nefretin karışımı; hepsinin üstünde de korkunç bir efendiye kayıtsız şartsız teslim olmuş birinin çaresiz tapınma ifadesi.
"Tek gözlü tanrının mezarına hoş geldin Polgara," dedi adam büyücüye. "Görüşmeydi çok oldu Belzedar," dedi Pol hayret verici ölçüde tarafsız bir sesle. "Ben o adı kullanma hakkını kaybettim," dedi adam; sesinde hafif bir pişmanlık vardı. "Senin kararındı bu Zedar."
"Belki," dedi adam omuzunu silkerek. "Belki de değildi. Belki benim yaptığım da zorunluydu." Kapıyı iyice açarak, "içeri buyurun lütfen," dedi. "Bu oda yaşanabilir gibi hemen hemen." Sonra Urtag'a baktı. "Tanrına hizmet ettin Torak Başrahibi Urtag. Mükafatsız kalmayacaksın. Gel."
Dönüp onlan ötedeki kubbeli salona götürdü. Duvarlar harçsız olarak üst üste konulmuş dev taş bloklardan yapılmıştı; en üstte de tavanı ve üstteki yıkıntıları taşıyan kocaman demir kemerler vardı. Bu soğuk taş ve demir yığınının ürperticiliğini, dört köşeye yerleştirilmiş büyük mangallar biraz kırıyordu. Oranın ortasında bir masa ve sandalyeler vardı; bir duvarın dibine yuvarlanmış şilteler ve katlı duran gri yün battaniyeler yığılmıştı. Masanın üstünde iki kocaman mum yanıyordu; mezarın kıpırtısız havasında alevleri hiç titreşmiyordu.
Zedar masada durup mumlardan birini aldı ve onlan taş zeminden, karşı duvardaki kemerli bir girintiye götürdü, "işte mükafatın Urtag," dedi Grolime. "Gel ve tanrının yüzüne bak." Mumu havaya kaldırdı.
Taş bir masının üstünde dev bir suret sırtüstü uzanmıştı; kara, kukuletalı bir cübbe vardı üs-

tünde. Yüzü cilalı çelik bir maskeyle gizlenmişti. Maskenin gözleri kapalıydı. Urtag dehşet içinde yere secde etti.

Derin, inleme gibi bir iç çekiş duyuldu ve taş masadaki suret hafifçe kıpırdandı. Huşu içinde bakakalan Ce'Nedra, dev çelik maskeli yüzün onlara doğru döndüğünü gördü. Bir an çelik sol gözkapağı aralandı. Gözkapağının ardında olmayan gözün korkunç ateşi yanıyordu. Çelik maske sanki etlenmiş gibi kıpırdadı, taşlara kapanmış rahibe baktığında bir aşağılama ifadesi belirdi yüzde. Çelik dudakların ardından yankılanan bir mırıltı duyuldu.
Urtag dehşetle irkilerek başını kaldırdı ve odada sadece kendisinin duyabildiği yankılanan mırıltıyı dinlemeye başladı. Ses Urtag'ın kulağına bir şeyler mırıldanmaya devam etti. Başrahibin yüzü dinledikçe soldu ve inanılmaz bir dehşet ifadesiyle kasıldı. Mırıltı sürdü gitti. Sözler anlaşılmıyordu, a-ma vurgular çok açıktı. Ce'Nedra çaresizlikle kulaklarını tıkadı. Sonunda Urtag bir çığlık atarak ayağa fırladı. Yüzü bembeyaz olmuş, gözleri yuvalarından uğramıştı. Deli gibi anlaşılmaz şeyler haykırarak odadan dışarı fırladı. Dehşet içinde yıkık kuleden dışarı doğru koşarken, çığlıkları demir merdivenlerde yankılanıyordu hâlâ.
EFSUNCUNUN SON OYUNU
YİRMİNCİ BOLUM
FISILTI BELGARATH, İPEK VE GARİON Mallorya sahiline varır varmaz başlamıştı. Başta ne olduğu anlaşılmıyordu; Garion'un kulağından hiç ayrılmayan hırıltılı bir nefesten ibaretti, ama durmadan güneye indikleri bunu izleyen günlerde tek tuk kelimeler belirmeye başladı. Duymazdan gelinemeyecek kelimelerdi bunlar: Ev, anne, aşk ve ölüm gibi hemen dikkatinizi çekecek kelimeler.
Ardlarında bıraktıkları Morindim ülkesinden farklı olarak, Mallorya'nın en kuzeyi, sağlam yapraklı, koyu yeşil çimenlerle kaplı yumuşak tepelerden oluşuyordu. Bu tepelerin arasında arada bir karşılarına çıkan isimsiz nehirler, kurşun grisi bir gökyüzü altında hani hani akıyordu. Neredeyse haftalardır güneşi görmemişlerdi. Doğu Denizi'nden gelen kuru bir bulut örtüsü üstlerini kaplamış, güneye gittikçe arkalarından sert ve kutup buzlarının kokusunu taşıyan bir rüzgâr eser olmuştu.
Belgarath artık aşın bir dikkatle yol alıyordu. Dünyanın daha medeni bölgelerinde yolculuk ederken hep üstünde olan o yan uyuşuk halden eser bile yoktu şimdi; Garion ihtiyann zihninin çevredeki gizli tehlikeleri yoklarken yarattığı o hafif itme hissinin farkındaydı hep. Büyücünün yoklayışı o kadar hafifti ki, yavaşça verilen bir nefes gibiydi; hafif, temkinli, uzun otlar arasındaki rüzgânn sesine kanşır gibi.
İpek de çok ihtiyatlıydı; ikide bir durup etrafını dinliyor, bazen havayı kokluyordu. Bazen de atından inip kulağını yere dayayarak henüz görünmeyen atlann nal seslerini duyabilir miyim diye toprağı dinliyordu.
"Sinir bozucu iş," dedi ufak tefek Drasniyalı, böyle bir duraklamadan sonra tekrar atına binerken.
"Başımıza bir kaza gelmesindense aşın tedbirli olmak daha iyidir," dedi Belgarath. "Bir şey duydun mu?"
"Şuralarda bir yerde bir solucan sürünüyordu," dye cevap verdi ipek neşeyle. "Bir şey demedi ama. Solucanlan bilirsin."
"Keser misin lütfen?"
"Sen sordun Belgarath."
"Kes yahu!"
"Sorduğunu sen de duydun, değil mi Garion?"
"Hayatımda gördüğüm en asap bozucu huy bu seninki," dedi Belgarath ufak tefek hırsıza.
"Biliyorum," diye cevap verdi ipek. "O yüzden yapıyorum ya zaten. Delirtici, değil mi? Tekrar ormana girmeye ne kadar yolumuz kaldı?"
"Birkaç gün daha. Hâlâ ağaçlık bölgenin epey kuzeyindeyiz. Ağaçlar için kış çok uzun, yaz da çok kısadır buralarda."
"Sıkıcı yer, değil mi?" dedi ipek, hepsi birbirine benzeyen alçak tepelerdeki sonsuz çayırlıklara bakarak.
"Bu koşullar alünda biraz sıkıntıya dayanabilirim. Diğer seçenekler pek hoş değil."
BELGARIAD 5
"Bunu kabul ederim işte."
Atlarını diz boyu griyeşil çimenlerin arasından sürerek ilerlediler.
Garion'un zihnindeki fısıltı yeniden başladı. "Dinle beni Işığın Çocuğu." Bu cümle anlaşılmaz fısıltılann arasından açıkça belirivermişti. Bu tek cümlede bile korkunç zorlayıcı bir emir tonu vardı. Ga-rion yoğunlaşarak daha iyi duymaya çalıştı.

"Yerinde olsam yapmazdım," dedi içindeki tanıdık ses.
"Neyi?"
"Onun söylediklerini yapmazdım."
"Kim o?"
"Torak tabii ki. Kim sanmıştın?"
"Uyandı mı?"
"Daha değil. Tam olarak değil. Ama zaten hiçbir zaman da tam olarak uykuda değildi."
"Ne yapmaya çalışıyor?"
"Seni kendisini öldürmekten vazgeçirmeye çalışıyor."
"Benden korkmuyor herhalde ?"
"Tabii ki korkuyor. Olacakları o da senin kadar az biliyor. O yüzden senin ondan korktuğun kadar korkuyor senden."
Garion'un kendisini daha iyi hissetmesine neden oldu bu anında. "Fısıldayıp durmasına karşı ne yapabilirim?"
"Yapabileceğin pek fazla bir şey yok. Emirlerine itaat etmeyi alışkanlık haline getirme yeter." O akşam çoğunlukla yaptıkları gibi iki tepe arasındaki korunaklı bir açıklıkta kamp kurdular; her zamanki gibi de yerlerini belli etmemek için ateş yakmadılar.
"Soğuk yemekten bıktım," diye sızlandı ipek, kurutulmuş bir et parçasını ısırmaya çalışırken. "Bu et eski bir deri parçasına benziyor."
"Çiğne işte, çenene idman olur," dedi Belgarath.
"Kafana koyunca çok nahoş bir ihtiyar olabiliyorsun, biliyor muydun?"
"Geceler uzuyor, değil mi?" dedi Garion didişmelerini önlemek maksadıyla.
"Yaz sona eriyor," dedi Belgarath. "Bir iki hafta sonra buraya sonbahar gelmiş olur; hemen ardından da kış."
"Kış geldiğinde nerede olacağız acaba?" dedi Garion, dertli dertli.
"Yapma," diye akıl verdi ipek. "Düşünmenin bir faydası yok, sadece sinirlerini bozmaya yarar."
"Bombozuk etmeye desen daha doğru," diye düzeltti Garion. "Sinirlerim zaten bozuk."
"'Bombozuk' diye bir kelime var mı?" diye sordu ipek Belgarath'a merakla.
"Artık var," diye cevap verdi Belgarath. "Garion icat etti."
"Keşke ben de bir kelime icat edebilseydim," dedi ipek Garion'a hayranlıkla bakarak; sansar gibi gözleri hınzırca parlıyordu.
"Ne olur benimle dalga geçme ipek. Zaten zor dayanıyorum."
"Biraz uyuyalım," diye önerdi Belgarath. "Bu konuşma iyiye gitmiyor; ayrıca yarın da önümüzde uzun bir yol var."
O gece fısıltı Garion'un rüyasına da girdi ve derdini sözlerle değil görüntülerle anlatmaya başladı. Bir dostluk önerisi vardı, sevgiyle uzanan bir el. Öksüz ve yetim olduğunu öğrendiği andan itibaren

çocukluğunu kâbusa çeviren yalnızlık duygusu sönükleşmiş, bu öneriyle birlikte geride kalmıştı sanki. Bu uzanan ele doğru koşmak için çılgınca bir arzu duydu içinde.
Sonra yan yana duran iki suret gördü çok net bir şekilde. Erkek çok uzun boylu ve çok güçlüydü. Kadın ise o kadar tanıdıktı ki, görüntüsü bile Garion'un kalbini kazanmaya yetti. Uzun boylu, güçlü adamı tanımıyordu, ama gene de yabancı gibi değildi. Yüzü insan güzelliğinin çok ötesindeydi. Garion'un gördüğü en güzel yüzdü. Kadın yabancı değildi tabii ki. Saçındaki beyaz tutam ve muhteşem gözleri Garion'un hayatındaki en tanıdık şeylerdi. Güzel yabancı ile Pol Teyze yan yana durmuş, kollarını ona uzatmışlardı.
"Bizim oğlumuz olacaksın," diyordu fısıldayan ses. "Sevgili oğlumuz. Ben baban olacağım, Polgara da annen. Bu bir hayal de olmayacak Işığın Çocuğu, çünkü bunun gerçekten olmasını sağlayabilirim. Polgara gerçekten annen olacak, sevgisi de yalnızca senin. Ben de baban olacağım ve ikinizi de sevip gözeteceğim. Bize sırt çevirip bir yetimin acı yalnızlığına mı koşacaksın yine? O soğuk boşluk seven bir anne babanın sıcaklığının yerini alabilir mi? Bize gel Belgarion, sevgimizi kabul et."
Garion sıçrayarak uyanmaya zorladı kendini. Titreyerek, ter içinde dimdik oturdu. 'Yardıma ihtiyacım var," diye seslendi sessizce, zihninin derinliklerini uzanıp öteki isimsiz mevcudiyeti arayarak.
"Yine ne var?" dedi içindeki alaycı ses.
"Hile yapıyor," dedi Garion öfkeyle.

"Hile mi? Biri ben farkına varmadan birtakım kurallar mı koydu?"
"Ne demek istediğimi biliyorsun. Eğer dediğini yaparsam Pol Teyzeyi annem yapacağını iddia ediyor."
"Yalan söylüyor. Geçmişi değiştiremez. Aldırma ona."
"Nasıl aldırmam ? Zihnime uzanıp en hassas yerlerimle oynuyor."
"Ce'Nedra'yı düşün. Bu onun kafasını karıştırır."
"Ce'Nedra'yımı?"
"Seni Polgara 'yi kullanarak baştan çıkarmaya çalıştığında, yaramaz küçük prensesini düşün. Perili Orman'da suya girdiğinizde gözetlemiştin ya, işte o anda tam olarak nasıl göründüğünü düşün."
" Gözetlemedim!"
" Yaa ? Nasıl oluyor da bütün ayrıntıları hatırlıyorsun o zaman ?"
Garion kızardı. Hayallerinin yalnızca kendisine ait olmadığını unutmuştu.
"Ce'Nedra'ya yoğunlaş yeter. Herhalde Torak'ı da beni huzursuz ettiği kadar huylandıracaktır." Ses durakladı. "Bütün aklına gelen bu mu?" diye sordu sonra.
Garion buna cevap vermemeyi tercih etti.
Kapalı gökyüzü altında güneye inmeye devam ettiler ve iki gün sonra, boynuzlu ve sığır kadar sakin ve korkusuzca davranan hayvan sürülerinin otladığı çayırların kıyısında tek tuk duran ilk ağaçlara rastladılar. Güneye gittikçe ağaçlar sıklaştı ve giderek koyu renk gövdeli çamlardan oluşan bir ormana dönüştü.
Torak'ın fısıltı saldırılan devam etti ama Garion bunlara kızıl saçlı prensesinin hayaliyle karşılık verdi. Torak'ın zihnine doldurmaya çalıştığı itinayla düzenlenmiş hayallerin karşısına ne zaman bu hayalleri çıkarsa, düşmanının öfkelendiğini hissediyordu. Torak onun yalnızlığını ve korkusunu düşünmesini, sevecen bir ailenin parçası olmayı hayal etmesini istiyordu, ama Ce'Nedra'nın devreye girmesi tanrının kafasını karıştırıp şaşırtıyordu onu. Garion hemen Torak'ın insanları algılayışının çok sınırlı olduğunu anladı. Daha temel şeylerle, kendisini binlerce yıldır ilgilendiren dev dürtüler ve hırslarla uğraşan Torak, çoğu insanı harekete geçiren dağınık, karmaşık ve çelişen arzularla başa çıkamıyordu. Garion bu avantajı kullanarak Torak'ın onu amacından saptırmak için kullandığı habis ve zorlayıcı fısıltıyı buyana itmeyi başarmaya başlamıştı.
BELGARIAD 5
Bütün bu olay da tuhaf bir şekilde tamdık geliyordu ona. Daha önce de olmuştu bu, tam olarak aym olmasa da benzeri. Anılarını kurcalayıp bu tekrar hissinin kaynağım bulmaya çalıştı. Yıldırımla kararıp eğri büğrü kalmış bir ağaç gövdesi, birden herşeyi aklına getiriverdi. Bu gövdeyi belli bir açıdan gördüğünde, at sırtında bir adama benziyordu, onlar geçerken durmuş kendisini gözetleyen bir adama. Hava da kapalı olduğu için ağacın gölgesi yoktu, böylece bu imge kafasını kurcalayan benzerliği ortaya çıkarıverdi. Çocukluğu boyunca hep gözucuyla gördüğü bir şeydi bu: En güneşli havada bile gölgesi olmayan, kara bir ata binmiş kara cübbeli bir suret. Tabii ki Murgo Aşarak'tı bu, Garion'un büyücü olduğunu ilk öğrendiğinde yokettiği Grolim. Ama o muydu gerçekten? Garion'la çocukluğunun üstüne çöken o karanlık imge arasında garip bir bağ vardı. Düşmandılar, Garion hep bilmişti bunu; ama düşmanlıklarının içinde de garip bir yakınlık vardı, onlan birbirine çeken bir şey. Garion inanılması çok güç bir ihtimali kurcalamaya başladı zihninde. Ya o kara süvari gerçekten Aşarak değilse, ya da, o olsa bile ya Aşarak daha güçlü bir benlik tarafından kullanılıyor idiyse?
Düşündükçe Garion işin esasını kazayla da olsa yakaladığına daha çok inanmaya başladı. Torak gövdesi uyuşa da zihninin dünyada dolaşabileceğini, olayları kendi amacına göre çarpıtabileceğim göstermişti. Aşarak da işin içindeydi tabii, ama egemen olan Torak'ın bilinciydi hep. Karanlık Tanrı, çocukluğundan beri onu gözetlemiş durmuştu. Çocukluğunun kıyısında, o karanlık surette hep hissedegeldiği korku, Aşarak'ın değil Torak'ın korkusuydu. Torak ta başından beri onun kim olduğunu, Garion'un bugün Riva Kralının kılıcını alıp dünya yaratılmadan önce yazılmış olan karşılaşmaya geleceğini biliyordu.
Ani bir kararla Garion elini tuniğinin içine sokup tılsımını tuttu. Biraz dönüp uzanarak, sağ avucundaki lekeyi de sırtındaki dev kılıcın kabzasmdaki Taş'a değdirdi.
"Şimdi seni tanıdım," dedi sessizce, düşüncesini bulanık gökyüzüne doğru fırlatarak. "Beni kendi tarafına çekmeye çalışmaktan vazgeç artık. Çünkü fikrimi değiştirmeyeceğim. Pol Teyze senin karın değil, ben de oğlun değilim. Düşüncelerimle oynamayı bırakıp hazırlansan iyi olur. Çünkü seni öldürmeye geliyorum."

Garion Karanlık Tann'ya meydan okurken, elini değdirdiği Taş da ani bir şevkle parladı ve sırtındaki kılıç mavi bir aleve bürünüp kınının içinde ışıklar saçmaya başladı.
Ölümcül bir sessizlik oldu bir an. Sonra fısıltı korkunç bir gürlemeye dönüştü. "Gel öyleyse Belgarion, Işığın Çocuğu," diye cevap verdi Torak meydan okumasına. "Seni Gece Şehri'nde bekliyorum. Bütün iradeni ve cesaretini toplayarak gel, çünkü seninle karşılaşmaya hazırım."
"Yedi tanrı adına, ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye haykırdı Belgarath çığlık çığlığa. Yüzü öfkeden kasılmıştı.
"Torak neredeyse bir haftadır fısıldayıp duruyor bana," dedi Garion soğukkanlılıkla, elini Taş'tan çekerek. 'Vazgeçmem için bir sürü şey teklif ediyor. Bunu duymaktan bıktım ve ona susmasını söyledim."
Belgarath söyleyecek söz bulamadan öfkeyle kollarını sallayıp duruyordu.
"Geldiğimi biliyor zaten dede," dedi Garion öfkeli ihtiyarı yatıştırmaya çalışarak. "Doğduğum günden beri biliyordu. O zamandan beri beni gözetleyip durdu. Ne de olsa onu şaşırtacak halimiz yok, öyleyse neden uğraşalım ki buna? Ne yaptığını bildiğimi bilsin istedim. Belki biraz da onun kaygılanıp korkmaya başlama vakti gelmiştir."
îpek Garion'a bakakalmıştı. "İşte tam bir Alorn," dedi sonunda.
"Tam bir salak!" diye haykırdı Belgarath öfkeyle. Sonra Garion'a döndü. "Oralarda dikkat etmemiz gereken Torak'tan başka şeyler de olabileceği aklına gelmedi mi hiç?"
Garion gözlerini kırpıştırdı.
"Cthol Mishrak'ı korumasız mı sanıyorsun salak oğlan. Yüz fersahlık mesafedeki bütün Grolimlere yerimizi bildirmiş oldun."
"Bunu düşünmemiştim," diye mırıldandı Garion.
EFSUNCUNUN SON OYUNU
"Bana da öyle geldi. Bazen düşünmesini bilmiyormuşsun gibi geliyor bana." ipek kaygıyla etrafına bakınarak, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.
"Hemen buradan ayrılıyoruz, atlarımızın gidebileceği son hızla," dedi Belgarath. 'Yanında saklı bir borazan olmadığından emin misin?" diye sordu Garion'a alayla. "Belki yolda da birkaç meydan okuma havası çalmak istersin. Öfkeyle başını sallayarak dizginlerini topladı. "Haydi gidelim."
BELGARIAD 5
YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
KAVAKLAR OLU GÖKYÜZÜNÜN ALTINDA bembeyaz ve hareketsiz duruyor, sonsuz bir kafesin parmaklıkları gibi düz ve ince uzayıp gidiyorlardı. Belgarath başa geçmiş, diğerlerini yürüyüş temposuyla ilerletiyor, bu dev, sessiz ormanın uçsuz bucaksızlığı içinde dikkatle buluyordu yolunu.
"Daha ne kadar var?" diye sordu îpek ihtiyara huzursuz bir halde. "Bir günden fazla değil," dedi Belgarath. "ilerideki bulutlar artmaya başladı." "Oradaki bulutlar gerçekten hiç kıpırdamıyor mu diyorsun?" "Hiç kıpırdamaz. Torak onları oraya yerleştirdi beri sabittir." "Ya rüzgâr çıkarsa? O zaman da hareket etmez mi?"
"O bölgede normal kurallar işlemez," dedi Belgarath başını sallayarak. "Bana sorarsan o bulut bulut bile olmayabilir. Bambaşka bir şey bile olabilir."
"Ne gibi?"
"Belki bir tür yanılsama. Tanrılar yanılsama işinde çok mahirdirler."
"Bizi arıyorlar mı? Grolimler yani?"
Belgarath başıyla onayladı.
"Bizi bulmalarını önleyecek tedbirler alıyor musun?"
"Tabii." ihtiyar ona baktı. "Neden konuşmaya bu kadar heveslisin? Son bir saattir hiç durmadan konuşuyorsun."
"Biraz gerginim de," diye kabullendi ipek. "Tanımadığım bir arazide yolculuk yapmak beni hep asabi yapar. Kaçış yollarımı önceden bilirsem daha rahat ederim."
"Hep kaçmaya hazır mı yaşarsın sen?" "Benim mesleğimde şart bu. O da neydi?"
Garion da duymuştu sesi. Arkalarında, uzaklarda bir yerden çok hafif, kalın tonda bir uluma geliyordu. Önce bir hayvandı, sonra başkaları da katıldılar ona. "Kurtlar mı?" diye sordu.
Belgarath'ın yüzü asılmıştı. "Hayır," dedi. "Kurt değil." Dizginlerini sallayarak asabileşen atını tırısa kaldırdı. Nal sesleri kavakların dibindeki humuslu toprakta iyice boğuk çıkıyordu.
"Ne öyleyse dede?" diye sordu Garion atını tmsa kaldırarak. "Torak'ın Tazıları," diye cevap verdi Belgarath kısaca. "Köpek mi?"

"Tam olarak değil. Aslında Grolim bunlar, uzmanlaşmış Grolimler. Angaraklar bu şehri inşa ettiklerinde, Torak civar arazileri gözetecek bir şeylere ihtiyacı olduğuna karar verdi. Bazı Grolimler insan olmayan suretler almak için gönüllü oldular. Kalıcı bir değişimdi bu."
"Daha önce de bekçi köpekleriyle karşılaştım," dedi ipek kendinden emin bir tavırla.
"Bunlar gibisiyle değil. Bakalım kaçabilecek miyiz." Belgarath bundan pek ümitli gibi görünmüyordu.
Atlarını dörtnala kaldırarak ağaç gövdeleri arasından hızla dolanmaya başladılar. Dallar yüzlerine çarpıp durduğu için Garion koluyla kendini korumak zorunda kaldı hızla ilerlerken. Hafif bir eğimi tırmanarak öte yanından yokuş aşağı dörtnala devam ettiler yola. Arkalanndaki

ulumalar yaklaşmıştı.
Derken îpek'in atı tökezledi; ufak tefek hırsız az kalsın yere savruluyordu. "Olmuyor Belgarath," dedi Garionla ihtiyar atlarını dizginlerlerken. "Bu hızla gidilemeyecek kadar engebeli bu arazi."
Belgarath elini havaya kaldınp susmasını işaret ederek bir süre dinledi. Kalın uluma sesi kesinlikle yaklaşmıştı. "Zaten yetişiyorlar," dedi.
"Bir şey düşünsen iyi olacak," dedi ipek gergin bir tavırla.
"Düşünüyorum." Belgarath kafasını kaldınp havayı kokladı. "Devam edelim. Durgun su kokusu alıyorum. Bu bölge bataklıklarla doludur. Eğer yeteri kadar büyük bir bataklık alan bulursak kokumu-zukaybettirebiliriz."
Yokuş aşağı, vadinin dibine doğru ilerlediler. Pis su kokusu giderek artıyordu.
"işte orada," dedi Garion, beyaz ağaç gövdelerinin arasından uzayıp giden kahverengi bir su birikintisini göstererek.
Bataklık epey genişti; çalılıklarla kaplı bir yatakta sıkışıp kalmış, pis kokulu yağlı bir su birikintisiydi bu. Ölü ağaçlar sudan çıkmış, yapraksız, kuru dallarını kayıtsız gökyüzüne pençe gibi, dua edercesine açmışlardı, ipek burnunu kırıştırarak, "Bu pis koku bizim kokumuzu her şeyden gizleyebilir," dedi.
"Göreceğiz," diye cevap verdi Belgarath. "Sıradan bir köpeği yanıltabilir bu, ama Tazıların aslında Grolim olduğunu unutmayın. Akıl yürütme kabiliyetleri var, o yüzden sadece kokuya bakmaz onlar."
Gönülsüz atlarını bulanık suya sokup, ölü ağaç gövdeleri arasında sık sık yön değiştirerek ilerlemeye başladılar. Atlarının nallan dipteki ölü bitkileri kaldınp daha da beter bir koku yayıyordu ortalığa.
Uluyan Tazılann sesleri iyice yaklaştı, heyecanla ve müthiş bir açlıkla havlıyorlardı şimdi.
"Bataklığın kıyısına vardılar galiba," dedi ipek kafasını yana eğip dinleyerek. Arkalanndaki ulumalar bir an için tereddütle durakladı. "Dede!" diye haykırdı Garion ansızın dizginlerini çekerek.
Tam önlerinde, dizlerine kadar pis suya gömülü, ağzından salyalar akan kara bir köpek sureti duruyordu. Dev gibiydi, bir at kadardı tam. Gözleri ise yeşil bir ateşle yanıyordu. Göğsü ve omuzlan çok genişti, ağzından çengel gibi çıkan ve köpüklerle kaplı dişleri ise en azından otuz santim uzunluğun-daydı.
"Yakaladık sizi," diye hırladı; köpek ağzını konuşmaya zorladığı için kelimeleri çiğniyordu neredeyse. Sesi ise yırtılan kumaş sesi gibiydi.
îpek'in eli hemen gizli hançerlerinden birine gitti. "Boş ver," dedi Belgarath. "Sadece bir yansıma bu, bir gölge." "Bunu yapabiliyorlar mı?" diye sordu ipek şaşkınlıkla. "Grolim olduklannı söylemiştim."
"Açız," dedi ateş gözlü Grolim. "Şimdi sürü kardeşlerimle döneceğim ve insan eti yiyeceğiz." Suret titreşerek kayboldu.
"Artık nerede olduğumuzu biliyorlar." ipek biraz paniğe kapılmıştı. "Bir şeyler yapsan iyi olacak Belgarath. Büyü kullanamaz mısın?"
"Yerimizi tam belli eder. Orada Tazılardan başka şeylerde var."
"O riski alacağız artık. Hepsiyle birer birer hesaplaşalım. O dişleri görmedin mi?"
"Geliyorlar," dedi Garion kaygıyla. Bataklığın gerisinden suda koşan ayak seslerini duyabiliyor-

du açıkça.
"Bir şey yap Belgarath!"

Gökyüzü iyice kararmış, hava iyice ağırlaşmıştı. Uzaklardan öfkeli bir gökgürültüsü duyuldu. Orman dev bir iniltiyle inler gibi oldu.
"Yola devam edin," dedi Belgarath. Çamurlu sudan bataklığın karşı kıyısına doğru ilerlediler. Önlerindeki sağlam arazideki kavaklar aniden yapraklarının gümüşsü alt yüzlerini yukarı çevirdiler; sanki uçuk renkli bir dalga geçmişti ormanın üstünden.
Tazılar çok yakındaydılar artık; yağlı, pis kokulu bataklıktan hızla geçerken, muzaffer bir sesle uluyorlardı.
Derken ansızın parlak, mavibeyaz bir şimşek çaktı ve kulak zarını parçalayan bir gökgürültüsü duyuldu. Üstlerindeki gök yarıldı sanki. Gökgürültüsü kadar müthiş bir sesle, tufan gibi bir yağmur boşandı. Uğuldayan rüzgâr kavak yapraklarını dalgalar halinde koparıp atıyordu. Fırtınanın önünde, yağmur neredeyse yere paralel yağıyor, bataklığın altını üstüne getirip bir metre ötesini bile seçmeyi olanaksız kılıyordu.
"Bunu sen mi yaptın?" diye haykırdı îpek Belgarath'a.
Belgarath'ın şaşkın yüzünden onun da bu fırtınaya îpek kadar hayret ettiği belliydi oysa. îkisi birden dönüp Garion'a baktılar. "Sen mi yaptın?" diye sordu Belgarath.
"O yapmadı, ben yaptım." Garion'un ağzından çıkan ses, kendi sesi değildi. "Bu iş için çok uğraştım, bir köpek sürüsünün beni engellemesine izin verecek değilim."
"Hiçbir şey duymadım," dedi Belgarath hayretle, sırılsıklam olmuş yüzünü silerek. "Bir fısıltı bile."
"Yanlış zamanda dinliyordun da ondan," diye cevap verdi Garion'un içindeki dostunun sesi. "Geçen baharda harekete geçirmiştim. Buraya ancak vardı."
"Buna ihtiyacımız olacağını biliyordun demek?"
"Herhalde. Doğuya dönün. Tazılar bu fırtınada sizi izleyemez. Dolaşıp şehre doğu tarafından girin. O tarafta daha az nöbetçi var."
Yağmur, gökgürültüsü ve şimşekler durmak bilmiyordu.
"Yağmur ne kadar sürecek?" diye haykırdı Belgarath gürültüyü bastırmaya çalışarak.
"Yeteri kadar. Bir haftadır Doğu Denizi üstünde toplanıyordu. Bu sabah sahile vardı. Doğuya dönün."
"Yolda konuşabilir miyiz?" diye sordu Belgarath. "Soracak bir sürü sorum var."
"Tartışmanın zamanı değil Belgarath. Acele etmeniz lazım. Diğerleri Cthol Mishrak'a bu sabah, fırtınadan hemen önce vardı. Herşey hazır, o yüzden acele edin."
"Bu gece mi olacak?"
"Evet, eğer zamanında varırsanız. Torak neredeyse uyandı. Gözlerini açtığında orada olursanız iyi olur."
Belgarath sırılsıklam suratını tekrar sildi; yüzünde kaygılı bir ifade vardı. "Haydi gidelim," dedi diğerlerine, sonra bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında öne geçerek onları sağlam zemine çıkardı.
Uğuldayan rüzgârın savurduğu yağmur saatlerce sürdü. Sırılsıklam, perişan, uçuşan yapraklar ve dallardan yarı yarıya kör olmuş halde, doğuya doğru yollarına devam ettiler. Bataklıkta mahsur kalan Tazıların, bu tufanın içinde ne bataklıkta ne de ormanda bir koku izine rastlayabidikleri için şaşkın bir ton alan ulumaları geride kaldı.
Gece çöktüğünde doğudaki alçak bir tepe dizisine vardılar, yağmur da yavaşlayıp aralıksız, se-

vimsiz bir serpintiye dönüştü; arada bir buz gibi bir rüzgârla yeniden canlanıyor, Doğu Denizi'nden gelen kısa süreli sağnaklar iniyordu üstlerine.
"Yolu bildiğinden emin misin?" diye sordu îpek Belgarath'a.
"Bulabilirim," dedi Belgarath karanlık bir yüzle. "Cthol Mishrak'ın çok bariz bir kokusu vardır."
Yağmur iyice hafifleyip üstlerindeki yaprakları döven seyrek damlalara dönüştü, ormanın kıyısına vardıklannda ise tamamen kesilmişti. Belgarath'ın sözünü ettiği koku keskin, pis bir koku olmaktan ziyade, çeşitli zayıf kokuların bir karışımıydı. En belirgini ıslak pas kokuşuydu bunların, durgun su kokusu da vardı, bir de küflü bir mantar kokusu. Yarattıkları toplam etki, bir çürüme hissiydi. Ağaçlar sona erdiğinde Belgarath dizginlerini çekerek, "îşte," dedi alçak bir sesle.
Önlerindeki vadi toprağın kendisinden geliyor gibi duran bir çeşit zayıf, uğursuz ışıkla aydınlanmıştı; tam ortasında ise şehrin kırık dökük kalıntılan vardı.
"Bu tuhaf ışık da ne?" diye fısıldadı Garion huzursuz bir tavırla.

"Fosfor," diye homurdandı Belgarath. "Buralarda her yerde yetişen o mantardan geliyor. Cthol Mishrak'ta güneş hiç açmadığı için toprak karanlıkta yetişen uğursuz şeyler için birebir. Atları burada bırakacağız." Yere atladı.
"Îyi bir fikir mi bu sence?" dedi îpek atından inerken. "Kaçmak zorunda kalabiliriz." Ufak tefek Drasniyalı hâlâ ıslaktı ve titriyordu.
"Hayır," dedi Belgarath sükunetle, "işler yolunda giderse, şehirdeki hiçbir şey bize sorun çıkarmaz, işler yolunda gitmezse de zaten fark etmez artık."
"Değiştirilemez durumları sevmem," diye mırıldandı ipek ekşi bir yüzle.
"O zaman yanlış yolculuğu seçmişsin," diye cevap verdi Belgarath. 'Yapmak üzere olduğumuz şey, olabilecek en değiştirilemez şey. Bir kere başladık mı, geri dönüşü yok."
"Gene de bundan hoşlanmak zorunda değilim, değil mi? Ne yapıyoruz."
"Garion ve ben daha az dikkat çekici bir kılığa gireceğiz. Sen karanlıkta görünmeden ve duyulmadan hareket etme uzmanısın, ama biz o kadar becerikli değiliz bu konuda."
"Torak'ın bu kadar yakınındayken büyü mü yapacaksınız?" ipek kulaklarına inanamamıştı.
"Çok sessiz olacağız," diye temin etti onu Belgarath. "Suret değişimi tamamen içe yöneliktir, o yüzden zaten fazla gürültü çıkarmaz." Garion'a dönerek, "Çok yavaş yapacağız," dedi. "Bu çıkacak sesi dağıtır ve daha da azaltır. Anladın mı?"
"Sanıyorum anladım dede."
"Önce ben değişeceğim. Seyret." Derken ihtiyar atlarına bakarak, "Biraz uzaklaşalım," dedi. "Atlar kurtan korkar. Çüdırıp tepinmeye başlamasınlar."
Ağaçların kıyısı boyunca yürüyüp atlardan uzaklaştılar.
"Bu kadar yeter," dedi Belgarath. "Şimdi beni izle." Bir an için yoğunlaştı, sonra görüntüsü titreşip bulanıklaşmaya başladı. Değişim çok yavaştı, öyle ki bir süre kendi yüzüyle kurdun yüzü üst üste göründüler. Çıkan ses çok çok hafif bir fısıltıydı sadece. Değişim sona erdiğinde kocaman gümüşi kurt arka ayaklarının üstüne oturmuş onlara bakıyordu.
"Sıra sende," dedi Garion'a, kurt dilinin önemli bir parçası olan bir yüz ifadesi değişikliğiyle.
Garion iyice yoğunlaştı ve kurt suretini zihninde sıkı sıkıya tuttu, Sonra o kadar yavaş değişti ki, vücudunda kılların uzamasını bile hissetti bu sırada.
ipek iyice görünmez olabilmek için yüzüne ve ellerine toprak sürüyordu. Soru sorar gibi baktı kurtlara.
Belgarath başını sallayarak, Cthol Mishrak yıkıntılarına doğru inen yokuşun çıplak zemininde ileri atıldı.
BELGARIAD 5
Soluk ışıkta gezinen başka suretler de vardı, genizden gelen sesler çıkararak dolaşan şekiller. Bazılarının köpek kokusu vardı, bazıları ise hafifçe sürüngen kokuyordu. Cübbeli ve kukuletalı Grolim-ler birtakım kayaların üstünde ve oyuklarda nöbet tutuyor, gözleri ve zihinleriyle karanlığı tarıyorlardı.
Garion'un pençelerinin altındaki toprak ölü gibiydi. Bu viranelikte ne bir bitki vardı, ne de canlı bir hayvan. Aralarında iki büklüm olmuş yürüyen ipek üe birlikte, karınlarını yere yapıştırıp sürünerek harabeye doğru ilerledi iki kurt. Zaman zaman kayaların arkasına ve kuru dere yataklarına sindiler. Garion'a çok yavaş ilerliyorlarmış gibi geliyordu, ama Belgarath'ın geçen zamana aldırdığı yoktu. Bazen, nöbetçi bir Grolimin yakınından geçerlerken, adım adım ilerliyorlardı. Yıkık Gece Şehri'ne yaklaştıkça, zamanın akışı iyice yavaşladı.
Yıkık duvarın yanında, iki kukuletalı Torak rahibi konuşuyorlardı. Kısık sesleri Garion'un iyice duyarlılaşan kurt kulaklarına açık seçik geliyordu.
"Tazılar bu akşam çok asabi," dedi biri.
"Fırtına," diye cevap verdi öteki. "Kötü hava onları hep sinirlendirir.
"Tazı olmak nasıl bir şey acaba," dedi ilk Grolim.
"istersen belki seni de aralarına alırlar."
"O kadar da meraklı değilim."
Duman kadar sessizce hareket eden ipek ve iki kurt, muhabbet eden iki nöbetçinin on metre kadar açığından geçerek, devrik taşların arasından ölü Gece Şehri'ne girdiler. Yıkıntıların arasına girdikten sonra daha hızlı hareket edebiliyorlardı artık. Gölgeler hareketlerini gizliyordu, onlar da yıkık taşların arasında Belgarath'ın peşinden, şehrin merkezine, bulanık gökyüzüne doğru uzanan devrik demir kulenin kasvetli ve çıplak suretine doğru ilerliyorlardı.
Pas, durgunluk ve çürüme kokusu çok güçlüydü artık; Garion'un keskin kurt burnunu son derece rahatsız ediyordu bu boğucu koku. Ağzını sıkıcı kapayıp kokuyu düşünmemeye çalıştı.

"Kim o?" diye haykırdı önlerinde bir ses. Kılıcı elinde bir Grolim taş parçalarıyla dolu sokağa çıkıp üçünün kıpırdamadan saklanmakta oldukları gölgelere baktı dikkatle. Garion Ipek'in yavaş bir hareketle ensesindeki hançere uzandığını görmekten ziyade hissetti. Sonra ufak tefek Drasniyalının kolu sert bir hareketle öne indi ve bıçak ıslık çalıp takla atarak hedefine doğru uçtu yanılmaz bir kesinlikle.
Grolim homurdanarak iki büklüm oldu, sonra içini çekerek öne devrildi. Kılıcı çınlayarak taşların üzerinde sekti.
"Haydi yürüyün!" İpek koşarak yere serilmiş yatan Grolimin yanından geçti.
Koşan Garion taze kan kokusu aldı ve bu koku ansızın ılık bir tat getirdi ağzına.
Demir kulenin bükülmüş payandalar ve eğri büğrü demir levhalardan oluşan kalıntısına ulaşıp, açık bir kapıdan içerinin zifiri karanlığına daldılar. Pas kokusu dört bir yanlarındaydı artık; yanında kadim, kuluçkaya yatmış bekleyen bir kötülüğün kokusu da duyuluyordu. Garion durup gergin bir şekilde zehirli havayı kokladı, ensesindeki bütün tüyler dimdik olmuştu, istemsizce gırtlağından yükselen homurtuyu zorlukla tuttu.
Belgarath'ın omuzunun kendisine sürtündüğünü hissederek yaşlı kurdun peşine takıldı; mutlak karanlıkta tek kılavuzu koku alma duyuşuydu artık. Kocaman, boş demir salonun öteki ucunda bir kapı daha vardı.
Belgarath durdu; Garion ihtiyar insan suretine dönerken çıkan hafif fısıltıyı duydu yine. Garion iradesi toplayıp yavaşça kendi suretine döndü.
İpek ağzının içinden bir sürü lanet okuyup duruyordu, ateşli ama zor duyulur bir sesle.
"Ne oldu gene?" diye fısıldadı Belgarath.
"Bıçağımı almayı unuttum," diye cevap verdi îpek dişlerini gıcırdatarak. "En sevdiğim bıçağımdı."
EFSUNCUNUN SON OYUNU
"Şimdi ne yapıyoruz dede?" diye sordu Garion boğuk bir fısıltıyla.
"Bu kapının ardında aşağı inen bir merdiven olacak."
"Aşağıda ne var?"
"Bodrum. Zedar'ın Torak'ın gövdesini sakladığı bir çeşit lahit, inelim mi?"
Garion içini çekti, sonra omuzlarını dikleştirerek, "Zaten bunun için gelmemiş miydik?" diye cevap verdi.
BELGARIAD 5
YİRMİ İKİNCİ BOLUM
BUNU KABUL EDECEĞİMİ sanmıyorsun, değil mi Zedar?"
Garion tam merdivenlerin dibindeki kapıya elini uzatmıştı ki, dondu kaldı. "Zorunluluğu bahane ederek sorumluluktan kaçamazsın," diye devam etti kapının ardındaki ses.
"Hepimiz zorunluluğun elinde değil miyiz Polgara?" diye cevap verdi yabancı bir ses, yorgun bir kederle. "Suçsuz olduğumu söylemiyorum, ama benim dönekliğim de yazılı değil miydi? Evren zamanın başlangıcından beri kendi kendisine karşı bölünmüş halde, şimdi ise iki Kehanet her şeyi halletmek için karşılaşmaya doğru koşuyorlar. Benim yaptığım şeyin bu karşılaşma için hayati önemde olmadığını kim söyleyebilir?"
"Lafı dolandırıyorsun Zedar," dedi Pol Teyze.
"Onun burada ne işi var?" diye fısıldadı Garion Belgarath'a.
"Burada olması gerekiyordu," diye fısıldadı Belgarath rahatlamış bir tavırla. "Dinle."
"Birbirimizle didişerek bir şey kazanamayacağız Polgara," diyordu Dönek Zedar. "ikimiz de yaptığımızın doğru olduğuna inanıyoruz, ikimiz de karşımızdakini şu anda taraf değiştirmeye ikna edemeyiz. Neden bunu kabullenmiyoruz?"
"Pekâlâ Zedar," diye cevap verdi Pol Teyze soğuk bir tavırla. "Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı ipek.
"Başkalarının da gelmiş olması lazım," diye cevap verdi Belgarath alçak sesle, "içeri dalmadan önce emin olalım."
Önlerindeki demir kapı çerçevesine tam oturmuyordu ve kıyılarından hafif bir ışık sızmaktaydı. Garion bu ışıkta Belgarath'ın dikkatle dinleyen yüzünü seçebildi. "Baban nasıl?" diye sordu Zedar sakin bir sesle. "Her zamanki gibi. Sana çok kızgın biliyorsun." "Eh, pek şaşırtıcı değil bu."
"Yemeğini bitirdi Leydi Polgara," dediğini duydu Garion Ce'Nedra'nın. Hızla Belgarath'a döndü, ama ihtiyar parmağını dudaklarına götürdü.

"Şu şiltelerden birini aç ona canım," dedi Pol Teyze, "üstüne de bir battaniye ört. Çok geç oldu, uykusu da geldi."
"Ben yaparım," dedi Durnik.
"Güzel," dedi Belgarath. "Hepsi buradalar."
"Nasıl gelmişler buraya?" diye fısıldadı ipek.
"En ufak bir fikrim bile yok, ama bununla uğraşacak değilim. Önemli olan burada olmaları."
"Onu Cthucik'in elinden kurtardığınıza sevindim," dedi Zedar içeriden. "Beraber geçirdiğimiz yıllar boyunca çok sevmiştim onu."
"Nerede bulmuştun onu?" diye sordu Pol Teyze. "Hangi ülkeden olduğunu anlayamadık bir tür-

lü."
"Tam olarak hatırlamıyorum," dedi Zedar, biraz sıkıntılı bir sesle. "Camaar'daydı galiba, ama Tol Honeth de olabilir. Belki de Mallorya'nın öbür tarafında bir şehirdedir. Ayrıntıları unutup duruyorum, sanki bunları çok yakından incelememem gerekiyormuş gibi."
"Hatırlamaya çalış," dedi Polgara. "Önemli olabilir."
"Eğer hoşuna gidecekse yapayım," dedi Zedar içini çekerek. Düşünmek için biraz durakladı, sonra, "Bir nedenle huzursuzluğa kapılmıştım," diye söze başladı. "Ellialtmış yıl kadar oldu galiba. Çalışmalarım sıkıcı gelmeye başlamıştı, Grolim kliklerinin kendi aralarındaki çekişmeler ise huzurumu kaçırıyordu. Gezinmeye başladım nerede olduğuma pek aldırmıyordum. O yıllarda Batı ve Angarak Krallıklarından en az birer düzine kere geçmişimdir.
"Her neyse, bir yerlerde bir şehirden geçerken birden aklıma bir fikir geldi. Kalbinde en küçük bir kötülük bile olan birinin Taş'a dokunduğunda yokolacağını biliyorduk, ama ya biri ona tamamen masum olarak dokunursa? Fikrin basitliği hayretler içinde bırakmıştı beni. insanlarla dolu bir sokaktaydım ve bu fikir üzerinde düşünmek için sessiz bir yere ihtiyacım vardı; ben de kayıp bir ara yola döndüm çocuk oradaydı, sanki beni bekliyormuş gibi. O sıralarda iki yaşında gibi görünüyordu. Ancak yürüyecek yaşta. Ona elimi uzatıp, 'Sana bir emanetim olacak evladım,' dedim. Yanıma gelip kelimeyi tekrar etti:
'Emanet.' Söylediğini duyduğum tek kelime du bu oldu." "Ona dokunduğunda Taş ne yaptı?" diye sordu Pol Teyze.
"Titreşti. Garip bir biçimde onu tanımıştı sanki; elini değdirdiğinde aralarında bir şey geçer gibi oldu." içini çekti. "Hayır Polgara, çocuğun kim olduğunu, hatta ne olduğunu bile bilmiyorum. Bir hayal bile olabilir. Bir kere, onu kullanma fikri bile aklıma o kadar aniden geldi ki, biri zihnime sokmuş olabilir bunu. Benim onu bulmamış olmam, onun beni bulmuş olması bile ihtimal dahilinde." Tekrar sustu.
Demir kapının öte yanında uzun bir sessizlik oldu.
"Neden Zedar?" diye sordu Pol Teyze çok alçak bir sesle. "Neden Ustamıza ihanet ettin." Sesi tuhaf bir acımayla doluydu.
"Taş'ı kurtarmak için," diye cevap verdi Zedar kederle. "En azından baştaki fikrim buydu. Onu ilk gördüğüm andan itibaran bana sahip olmuştu Taş. Torak onu Ustamızdan çaldıktan sonra, Belga-rath ve diğerleri zorla geri almak için planlar yapmaya başladılar, ama ben Aldur da savaşa katılıp doğruca Torak'a saldırmazsa başarılı olamayacaklarını biliyordum. Aldur da böyle bir şeye niyetli değildi. Eğer kaba kuvvet para etmezse, diye düşündüm, kurnazlık işe yarayabilir. Torak'a bağlıymış gibi görünerek onun güvenini kazanabileceğimi ve Taş'ı ondan çalabileceğimi sandım."
"Sonra ne oldu Zedar?" Çok açık bir soruydu bu. Yine uzun, acılı bir sessizlik oldu.
"Ah, Polgara!" Boğulur gibi bir hıçkırık döküldü Zedar'ın ağzından. "Bilemezsin. Kendime o kadar güveniyordum ki, zihnimin bir kısmını Torak'ın hâkimiyetinden koruyabileceğimden o kadar emindim ki... Ama yanılmışım yanılmışım! Zihni ve iradesi ezdi geçti beni. Beni eline aldı bütün direncimi e-ziverdi. Elinin dokunuşu Polgara!" Zedar'ın sesi dehşetle doluydu. "Ruhunun derinliklerine kadar iniyor. Torak'ın ne olduğunu biliyorum: iğrenç, çarpık, habis kelimesinden anladığımızın çok ötesinde kötü; ama beni çağırdığında gitmek zorundayım, bana emrettiğini yapmak zorundayım, ruhumun derinliklerinde 'Hayır!' diye çığlık atıyor olsam da." Bir hıçkırık daha duyuldu.
"Bir tanrıya karşı koymanın imkânsız olduğunu bilmiyor muydun?" diye sordu Pol Teyze aynı şefkatli sesle. "Kibir miydi nedeni Zedar? Kendi gücüne bu kadar mı güveniyordun da onu aldatabileceğim, gerçek maksadını gizleyebileceğim sandın?"

"Belki," diye kabullendi Zedar içini çekerek. "Aldur iyi kalpli bir Ustaydı. Zihnini asla beni zorlamak için kullanmamıştı, o yüzden Torak'ın yaptıklarına hazırlıklı değildim. Torak iyi bir tanrı değil.

Bir şey isterse alır, eğer bunun için ruhunu parçalaması gerekse bile fark etmez onun için. Sen de onun gücünü göreceksin Polgara. Yakında uyanıp Belgarion'u yokedecek. Riva Kralı bile o korkunç zihinle baş edemez. O zaman seni alıp karısı yapacak, her zaman söylediği gibi. Ona direnme Polgara. O acıya katlanmak zorunda kalma. Sonunda ne de olsa ona gideceksin, isteyerek, hatta hevesle gideceksin."
Birden demir kapının gerisindeki odada bir koşuşturma sesi duyuldu.
"Durnik!" diye haykırdı Pol Teyze. 'Yapma!"
"Ne oluyor?" diye sordu Garion Belgarath'a.
"Demek bu anlama geliyormuş," dedi Belgarath dehşetle. "Çabuk aç şu kapıyı."
"Geri çekil aptal!" diye bağırıyordu Zedar.
Ani bir çatırtı duyuldu, güreşen bedenlerin eşyaları parçalama sesi.
"Seni uyarıyorum!" diye haykırdı Zedar. "Geri çekil!"
Bir darbe sesi duyuldu, kemiğe vuran bir yumruğun sesi.
"Zedar!" diye gürledi Belgarath demir kapıyı zorlayarak.
O sırada odanın içinden müthiş bir patlama sesi geldi.
"Durnik!" diye bir çığlık attı Pol Teyze.
Aniden müthiş bir öfkeye kapılan Belgarath yumruğunu kaldırdı, iradesinin ateşini koluna aktarıp yumruğunu kilitli kapıya indirdi. Darbenin korkunç gücü kapıyı tıpkı kâğıttan yapılmış gibi menteşelerinden söküp attı.
Kapının ardındaki odanın kubbeli, kavisli tavanını zamanla kararmış demir payandalar tutuyordu. Garion sanki bütün duygularını kaybetmiş gibi tuhaf bir kayıtsızlıkla odadaki her şeyi aynı anda gördü. Bir duvarın dibinde Ce'Nedra ile Emanet korkuyla birbirlerine sarılmışlardı. Pol Teyze donup kalmıştı ve faltaşı gibi, inanamayan gözlerle yere yığılmış yatan ve yüzü ne anlama geldiği çok belli olan ölümcül bir beyazlığa bürünen demirci Durnik'e bakıyordu. Müthiş bir kayıp hissi kapladı Pol'ün yüzünü olup biteni anlar anlamaz. "Hayır!" diye haykırdı. "Durnik'im! Hayır!" Yerde yatan demircinin yanına koşup diz çöktü ve bir acı ve ümitsizlik çığlığıyla kıpırtısız bedeni kollarına aldı.
O anda Garion ilk kez Dönek Zedar'ı gördü. Büyücü de Durnik'in cesedine bakıyordu. Müthiş bir pişmanlık vardı yüzünde artık asla geri dönemeyeceği bir suçu işlemiş olmanın bilgisi.
"Aptal," diye mırıldandı. "Neden? Neden seni öldürmek zorunda bıraktın beni? Yapmayı en istemediğim şeydi bu."
Derken Belgarath, ölüm gibi karşı konulamaz bir kararlılıkla parçalanmış kapıdan içeri fırlayıp bir zamanlar kardeşim dediği adamın üstüne yürüdü.
Zedar ihtiyarın korkunç öfkesi karşısında geri çekildi. "Onu öldürmek istememiştim Belgarath," diye kekeledi ellerini kaldırıp kendini ondan korumaya çalışarak. "O aptal bana saldırmaya kalktı..."
"Sen..." diye tısladı Belgarath nefretle sıkılmış dişlerinin arasından. "Sen... Sen..." Ama konuşabilecek gibi değildi. Bu öfkeyi ifade edebilecek kelime yoktu. Ellerini kaldırıp iki yumruğunu da Ze-dar'ın yüzüne indirdi. Zedar geri çekildi, ama Belgarath peşini bırakmayıp vurmaya devam etti.
Garion ikisinin de iradelerinin parlayıp söndüğünü hissedebiliyordu; ama pençesine düştükleri duygular o kadar güçlüydü ki, düşünceleri silinip gitmişti, ikisi de içlerindeki gücü anlamlı bir şekilde ortaya dökemiyorlardı. O yüzden de, iki sokak kavgacısı gibi yerlerde yuvarlanıyor, tekmeliyor, boğuşuyor, yumruk atıyorlardı; Belgarath müthiş bir öfkeye kapılmıştı, Zedar ise korku ve acıyla doluydu.
Çaresizlik içinde kalan Dönek, belinden bir hançer çıkardı, ama Belgarath bileğini yakalayarak, bıçak düşüp de sekerek uzaklaşana kadar yere vurdu, ikisi de hançere uzanmaya çalıştılar o zaman, yüzleri sarfettikleri yoğun çabayla kasılıp kalmıştı.
Odaya daldıkları andaki hayhuy sırasında bir ara Garion hiç düşünmeden sırtındaki dev kılıcı

çekmişti, ama iki büyücü arasındaki ölümüne kavgayı izlerken kılıç ve Taş elinde soğuk, tepkisiz duruyordu.

Belgarath Zedar'ın gırtlağına sarılmıştı şimdi, Zedar da debelenerek ihtiyarın kollarını çözmeye çalışıyordu. Belgarath'ın yüzünde bir vahşi hayvan ifadesi vardı, kadim düşmanını boğmaya çalışırken dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. En nihayet, aklı başında bir şey yapabilme ümidinin tükendiği bir anda, çabalayarak ayağa kalktı. Bir eliyle döneği gırtlağından tutmaya devam ederek, ötekiyle darbe üstüne darbe yağdırmaya başladı. Derken, iki darbe arasında kolunu aşağı indirip ayaklarının altındaki taşlara uzattı. Müthiş bir gıcırtıyla, zikzak şeklinde bir çatlak belirdi altlarında. Çatlak büyüdükçe kayalar isyan eder gibi müthiş bir ses çıkardılar. Hâlâ dövüşen iki adam yangın içine düştü. Toprak sarsıldı, sonra müthiş bir sesle çatlak kapanıverdi.
Garion ağzı açık, kıpırdayamadan, inanmaz gözlerle iki adamın içine düştüğü çatlaktan geriye kalan incecik çizgiye bakakaldı.
Ce'Nedra dehşetle ellerini yüzüne götürerek bir çığlık attı.
"Bir şey yap!" diye haykırdı ipek Garion'a, ama Garion anlamayan gözlerle ona bakabildi sadece.
"Polgara!" dedi ipek panik içinde Pol Teyzeye dönerek, içine düşmüş olduğu müthiş kederin felç ettiği Pol Teyze cevap veremedi, yalnızca Durnik'in cansız vücudunu göğsüne bastırıp hıçkıra hıçkıra ağlayarak ileri geri sallanmaya devam etti.
Çok çok aşağılardan boğuk bir patlama duyuldu, sonra bir tane daha. Toprağın karnında bile devam ediyordu ölümcül kavga.
Garion büyülenmiş gibi gözlerini karşı duvardaki girintiye çevirdi; loş ışıkta orada yatan Kal Torak'ın hareketsiz vücudunu görebiliyordu. Tuhaf bir hissizlikle düşmanının suretine baktı Garion, bütün ayrıntıları inceledi. Kara cübbeyi ve cilalı çelik maskeyi gördü. Torak'ın dev kara kılıcını, Cthrek Goru'yu gördü.
Hareket edememesine, hiçbir şey hissedememesine rağmen, gene de bir mücadele oluyordu i-çinde; belki Belgarath ile Zedar'ı toprağın derinliklerine gömen kavgadan da korkunç bir mücadele. En başta ayrılan, sonra dönüp zamanın sonsuz koridorlarında birbirlerine doğru koşan iki güç, sonunda o-nun içinde karşılaşmıştı işte. iki Kehanetin niha-
i sonucu olan OLAY başlamıştı ve ilk çatışmalar Garion'un zihninde cereyan ediyordu. Küçücük kıpırtılar, en derin alışkanlıklarında ve algılarında değişiklikler yapmaya başlamıştı.
Aynı güçler onun içinde de karşılaşmış gibi, Torak da huzursuzca kıpırdandı.
Uyuyan tanrının zihni, çakan korkunç şimşekler gibi Garion'un zihninin önüne serildi ve Torak'ın dostluk ve sevgi vaadlerinin altında yatan korkunç sahtekârlığı gördü. Eğer bu karşılaşmadan korktuğu için teslim olsaydı, yaradılışın yarısı yok olacaktı. Daha da beteri, Torak'ın vadettiği aslında sevgi değil, akla hayale sığmayacak iğrençlikte bir kölelikti.
Ama teslim olmamıştı. Bir şekilde, Torak'ın zihninin karşı konulmaz gücüne direnmiş, kendisini onu buraya getiren Kehanetin ellerine teslim etmişti. Kendi benliğini mutlak bir biçimde reddederek, Kehanetin aracı haline gelmişti. Artık korkmuyordu. Işığın Çocuğu, Kehanetin Karanlık Tanrı ile ö-lümcül bir mücadeleye girmesine izin vereceği anı beklemeye başladı kılıcı elinde.
Derken, ipek çaresiz bir şekilde Garion ve Polgara'yı harekete geçmeye zorlarken, yerdeki taşlar yukarı doğru patlayarak açıldı ve Belgarath topraktan çıktı.
Hâlâ dalgın ve hissiz olan Garion, eskiden tanıdığı zaman zaman salaklıklar da yapan ihtiyardan iz kalmamış olduğunu gördü. Çalıp çırpmayı seven ihtiyar masalcı kaybolmuştu. Taş'ı arayışlarına önderlik eden huysuz ihtiyar da yoktu artık. Onların yerinde, tüm gücünün halesi içinde pırıl pırıl parlayan Büyücü Belgarath, Ölümsüz Adam duruyordu.
BELGARIAD 5
YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ZEDAR NEREDE?" diye sordu Pol Teyze gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuş yüzünü Durnik'in cansız vücudundan kaldırıp korkunç bir öfkeyle babasına bakarak. "Aşağıda bıraktım," dedi Belgarath kasvetli bir sesle.
"Öldü mü?" "Hayır."
"Geri getir onu." "Neden?"
"Benimle karşılaşması için." Gözleri alev alev yanıyordu.
"Hayır Pol," dedi ihtiyar başını sallayarak. "Hayatında hiç kimseyi Öldürmedin sen. Öyle kalsın."

Polgara Durnik'in gövdesini yavaşça yere bırakıp ayağa kalktı; bembeyaz yüzü ıstırapla ve müthiş bir ihtiyaçla kınşmıştı. "Öyleyse ben ona giderim," dedi ellerini ayaklarının altındaki yere vurmak ister gibi kaldırarak.
"Hayır," dedi Belgarath elini uzatarak. "Gitmeyeceksin."
Müthiş, sessiz bir mücadele içinde karşı karşıya durdular. Pol Teyzenin yüzünde başta babasının müdahalesine karşı bir öfke ifadesi vardı, iradesinin gücünü toprağı parçalamaya yönelterek tekrar kaldırdı kolunu, ama Belgarath yine elini uzatarak ona engel oldu.
"Bırak beni baba."
"Hayır."
Pol çabasını iki kat artırdı; önündeki görünmez engelden kurtulmak ister gibi kıvranarak, "Bırak beni ihtiyar!" diye haykırdı.
"Hayır. Yapma Pol. Canını yakmak istemiyorum.
Pol tekrar çabaladı, ama bu kez biraz ümitsizceydi çabası; Belgarath yine onun iradesinin önünü kesti. Yüzü sertleşti, çenesi gerildi.
Son bir gayretle Polgara zihninin bütün gücünü babasının karşısına diktiği engeli devirmeye yöneltti. Ama ihtiyar dev bir kaya gibi sapasağlam durdu. Sonunda Pol'ün omuzlan çöktü, dönüp Durnik'in yanına diz çökerek ağlamaya başladı yeniden.
"Üzgünüm Pol," dedi ihtiyar yumuşak bir sesle. "Bunu yapmak istemezdim, iyi misin?"
"Nasıl sorarsın bunu?" dedi Pol kırık bir sesle, ellerini Dunik'in sessiz bedeninin üzerinde koyacak yer bulamayarak.
"Onu kastetmemiştim."
Kızı ihtiyara sırtını dönerek yüzünü ellerine gömdü.
"Zaten ona ulaşamazdın Pol," dedi ihtiyar büyücü. "Birimizin yaptığını ötekimizin bozamayacağını sen de benim kadar biliyorsun."
EFSUNCUNUN SON OYUNU
Sansar gibi yüzünde müthiş bir şaşkınlık okunan îpek, alçak bir sesle, "Ne yaptın ona?" diye sordu.
"Sert kayaya rasgelene kadar aşağı indirdim. Orada da onu kayanın içine hapsettim."
"Aynı yolla dışarı çıkamaz mı?"
"Hayır. Artık imkânsız. Büyü düşüncedir, hiç kimse de bir başkasının düşüncesini aynen tekrarlayamaz. Zedar o kayanın içine sonsuza kadar mahpus ya da ben onu serbest bırakana kadar." ihtiyar hüzünle Durnik'in cesedine baktı. "Ama böyle bir şey yapacağımı hiç sanmıyorum."
"Ölecek, değil mi?" diye sordu ipek.
"Hayır," dedi Belgarath başını sallayarak. "Ona yaptığım şeyin bir yanı da buydu. Zamanın sonuna kadar o kayanın içinde yaşayacak."
"Korkunç bir şey bu Belgarath," dedi ipek midesi bulanarak.
"Onun yaptığı da öyleydi," diye cevap verdi Belgarath asık yüzle, Durnik'i göstererek.
Garion hepsini açık seçik görebiliyor ve konuşulanları duyuyordu, ama hepsi sanki başka bir yerdelermiş gibiydi. Yeraltı odasındaki herkes dikkatinin kıyısındaydı. Onun için tek kişi vardı o kubbeli odada, o da düşmanı Kal Torak'tı.
Uyuklayan tannnın huzursuz kıpırdanışları daha gözle görülür hale gelmişti artık. Garion'un çok parçalı zihni kısmen kendi zihni, kısmen Taş'ın bilinci ve kısmen de zihninin içindeki her zamanki o alaycı ses yaralı tanrının bu kıpırdanışındaki acıyı seziyordu. Torak yarı uyuklayarak ıstırapla kıvranıyordu aslında. Yaralı bir insan zamanla iyileşir, acısı da azalıp zamanla kaybolur, çünkü yaralanmak insanlık durumunun bir parçasıdır, insanlar zaman zaman yaralanabilir olarak doğarlar, bu yaralan iyileştirme mekanizması da onlarla birlikte doğar. Oysa bir tanrı yaralanamaz, o yüzden de iyileşme yeteneğine ihtiyacı yoktur. Torak da böyleydi. Dünyayı parçalamaya kalktığı zaman Taş'ın onu yaktığı ateş, hâlâ tenini dağlıyordu ve yaralanmasından bu yana geçen sayısız yüzyılda acısı hiç azalmamıştı. O çelik maskenin ardında Ejderha Tanrının yüzünün dumanı tütüyordu hâlâ, yanık gözü hâlâ yuvasının içinde kaynıyordu. Garion ürpererek bu sonsuz azaba acıdı neredeyse.
Emanet kendini Ce'Nedra'nın titreyen ellerinden kurtarıp lahdin taşlık zemininde yürümeye başladı minik yüzünde ciddi bir ifadeyle. Durup Durnik'in üstüne eğildi ve elini omuzuna koydu. Sanki onu uyandırmaya çalışıyormuş gibi yavaşça sarstı cesedini. Demirci ona karşılık vermeyince minik yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Gözlerinde anlam veremeyen bir ifadeyle biraz daha sertçe sarstı bu kez.

"Emanet," diye seslendi Ce'Nedra pürüzlü bir sesle. "Buraya gel. Yapabileceğimiz bir şey yok."
Emanet önce ona, sonra Durnik'e baktı. Sonra demircinin omuzunu garip bir el hareketiyle okşayarak içini çekti ve prensesin yanına döndü.
Ce'Nedra onu yakalayıp kollarına alarak yüzünü omuzuna gömdü ve ağlamaya başladı. Emanet aynı garip el hareketiyle alev rengi saçlarını okşadı kızın.
Tam o sıradan karşı duvardaki girintiden uzun, hırıltılı bir iç çekiş duyuldu, titreyen bir nefes. Garion hemen başını o tarafa çevirdi soğuk kılıcının kabzasını sıkıca kavrayarak. Torak başını çevirmişti ve gözleri açıktı. Tanrı uyanırken, olmayan gözündeki ateş de yeniden tutuşmuştu. Torak ucunda bir el olmayan yanık sol bileğini kaldırıp uykudan ayılmaya çalışır, sağ eli de kara kılıcı Cthrek Goru'nun kabzasını kavramaya uğraşırken, Belgarath tıslar gibi derin bir nefes aldı. "Garion!" diye haykırdı ihtiyar büyücü sert bir sesle.
Ama içindeki güçlerin çarpışmasıyla felç olmuş gibi kalan Garion, uyanan tanrıya bakabiliyordu yalnızca, içinde bir yan hareket etmek için çırpınıyor, eli titreyerek kılıcını kaldırmaya çalışıyordu.
"Daha değil," diye fısıldadı içindeki ses.
"Garion!" diye bağırdı Belgarath çığlık çığlığa. Sonra çaresizlikten doğan bir cesaretle ihtiyar büyücü donup kalmış delikanlının yanından geçerek Karanlık Tannnın hâlâ yerinden doğrulamayan

vücudunun üzerine atıldı.
Torak'ın eli kılıcının kabzasını bırakarak istihkarla Belgarath'ın yakasından tutuverdi ve ihtiyarı bir çocukmuş gibi havaya kaldırdı. Tanrı çaresiz büyücüyü havada tutarken, yüzündeki çelik maskenin dudakları çirkin bir sırıtışla büküldü. Sonra Torak'ın zihninin gücü müthiş bir rüzgâr gibi Belga-rath'a çarptı. İhtiyar odanın öte tarafına savrulurken, tuniğinin ön kısmı yırtılıp Torak'ın elinde kaldı. Torak'ın parmaklarında ışıldayan bir şey vardı Garion bunun Belgarath'ın tılsımı, ayakta duran kurt madalyonu olduğunu fark etti. Bu tılsım hep Belgarath'ın gücünün kalbi olmuştu, şimdi ise kadim düşmanının elindeydi.
Kararlı ve ağır bir hareketle Karanlık Tanrı elinde Cthrek Görü ile ayağa kalkıp hepsine tepeden baktı.
"Garion!" diye haykırdı Ce'Nedra. "Bir şey yap!"
Torak ölümcül adımlarla Yan baygın yatan Belgarath'a yaklaşıp kılıcını kaldırdı. Ama Pol Teyze ayağa fırlayıp ikisin arasına giriverdi.
Torak yavaşça kılıcını indiridi ve iğrenç bir gülümseme belirdi yüzünde. "Karım," dedi korkunç, hışırtılı bir sesle.
"Asla Torak," dedi Pol.
Torak ona aldınş etmeden, "Sonunda bana geldin işte," dedi iştahla. "Ölümünü görmeye geldim."
"Ben mi Polgara? Ben mi öleceğim? Hayır karım, bunun için gelmedin sen. iradem Kehanet söylediği gibi seni buraya çekti. Artık benimsin. Gel bana sevgilim." "Asla."
"Asla mı Polgara?" Tanrının hışırtılı sesinde müthiş bir aşağılama vardı. "Bana teslim olacaksın eşim. Seni irademe tabi kılacağım. Debelenmelerin zaferimi daha da keyifli hale getirecek. Ama sonunda benim olacaksın. Buraya gel."
Zihninin gücü o kadar müthişti ki, Polgara fırtınaya tutulmuş bir ağaç gibi sallandı. "Hayır," diye inledi gözlerini kapatıp başını çevirerek.
"Yüzüme bak Polgara," diye emretti Torak, neredeyse bir kedi gibi mırıldanarak. "Ben senin yazgınım. Benden önce sevdiğini sandığın her şey yokolup gidecek, sadece beni seveceksin. Yüzüme bak."
Polgara çaresizce başını ondan yana çevirip gözlerini açtı. Nefreti ve isyanı eriyip gidiyordu sanki, yüzüne müthiş bir korku ifadesi gelmişti.
"iraden parçalanıp dağılıyor sevgilim," dedi tanrı. "Bana gel artık."
Dayanmalıydı! Garion'un kafasındaki tüm karmaşa dağıldı ve sonunda her şeyi anladı. Esas savaş buydu işte Pol Teyze boyun eğerse her şeyi kaybedeceklerdi. Her şey bunun içindi.
" Yardım et ona," dedi içindeki ses.
"Pol Teyze!" diye seslendi Garion ona düşüncesiyle. "Durnik'i unutma!" Sebebini bilmiyordu a-ma, Pol Teyzesini bu ölümcül mücadelede ayakta tutacak tek şeyin bu olduğunu biliyordu. Hafızasını tarayarak Durnik'in görüntülerini yolladı ona demircinin ocağında çalışan güçlü

ellerini ciddi bakışlı gözlerini yumuşak sesini hepsinden önemlisi Pol'e olan dile gelmemiş aşkını, Durnik'in hayatının merkezi olan aşkı.
Polgara elinde olmadan hareket etmeye başlamıştı, Torak'ın karşı konulamaz emrine uymak için atacağı ölümcül adım için ağırlığını bir ayaktan ötekine geçirmek kadar küçük bir hareketti bu, ama o adımı attığı anda artık kaybolmuş olacaktı. Ama Garion'un ona yolladığı Durnik ile ilgili anılar, bir yumruk gibi çarptı. Yenilgiyi kabullenerek çökmüş olan omuzlan dikleşti ansızın, gözleri yeniden isyanla parladı. "Asla!" diye haykırdı hevesle bekleyen tanrıya. "Gelmeyeceğim!"
EFSUNCUNUN SON OYUNU
Torak'ın yüzü yavaşça sertleşti, iradesinin tüm ezici gücünü Polgara'ya yöneltirken gözleri alev gibi yanmaya başladı, ama Pol onun karşısında dimdik durdu; Durnik'in anısı o kadar elle tutulur bir şeydi ki, Karanlık Tanrının gücü bile onu alamazdı elinden.
Polgara'nın teslim olmayacağını, onun sevgisini asla kazanamayacağını anladığı anda, Torak'ın yüzü şaşkınlık ve öfkeyle kırıştı. Pol kazanmıştı ve bu zafer Torak'a saplanıp saplandığı yerde çevrilen bir hançer gibiydi. Öfkeden kuduran ve onun yenemediği direnme iradesi karşısında deliye dönen Torak başını kaldırarak uludu; sesi şaşkınlık ve öfke içindeki bir hayvanın sesine benziyordu.
"ikiniz de geberin öyleyse!" dedi. "Sen de babanla birlikte geber!" Sonra ölümcül kılıcını havaya kaldırdı.
Pol Teyze kılı bile kıpırdamadan çılgın tanrıya baktı. "Şimdi Belgarion!" dedi Garion'un içindeki ses.
Yaralı Tanrı ile Pol Teyze arasındaki mücadele sırasında soğuk ve ölü gibi durmuş olan Taş ansızın canlandı, Riva Kralının kılıcı alevler saçmaya başlayıp odayı mavi bir ışığa boğdu. Garion ileri atılarak Pol Teyzenin korunmasız yüzüne inmekte olan öldürücü darbeyi kılıcıyla kesti.
Kılıcın kılıca çarpmasından doğan çelik sesi dev bir çan gibi yeraltı lahdinde çınladı, duvarlarda yankılandı. Garion'un alevler içindeki kılıcına çarparak yön değiştiren Torak'ın kılıcı, yerdeki taşlardan kıvılcımlar çıkardı. Bir bakışta Riva Kralını, yanan kılıcı ve Aldur Taşını gören tanrının tek gözü dehşetle irileşti. Garion onun gözlerinden Pol Teyzeyi tamamen unuttuğunu ve yaralı tanrının tüm ilgisinin kendine yöneldiğini okudu.
"Nihayet geldin demek Belgarion," diye selamladı onu tanrı ciddi bir tavırla. "Zamanın başından beri senin gelişini beklemiştim. Yazgın seni bekliyor. Selam Belgarion, selam ve elveda." Kolunu geriye atarak müthiş bir darbe savurdu, ama bunu bekleyen Garion düşünmeden kendi kılıcını kaldırdı; lahit tekrar çarpışan kılıçların sesiyle çınladı.
"Daha çocuksun sen Belgarion," dedi Torak. "Bir tanrının gücünün ve yenilmez iradesinin karşısına nasıl çıkacaksın? Teslim olursan hayatını bağışlarım."
Angarak tanrısının iradesi bu defa ona yönelmişti; o anda Garion Pol Teyzenin mücadelesinin ne denli zor olmuş olduğunu anladı. O müthiş itaat etme zorlamasının tüm gücünü emip bitirdiğini hissetti. Ama ansızın dev bir koronun sesi yüzyılları aşarak kulaklarında tek bir kelimeyle çınladı: "Hayır!" Ondan önce yaşamış olan herkesin hayatları bu anda yoğunlaşmıştı ve o hayatlar onun içinde, ona güç veriyordu. Demirpençe'nin kılıcı onun elindeydi, ama Rivalı Belgarion yalnız değildi; Torak'ın iradesi o-nu yolundan döndüremezdi.
Mutlak bir meydan okuma ifadesiyle Garion yanan kılıcını havaya kaldırdı. "Öyle olsun," dedi Torak. "Ölüme kadar Belgarion!"
Başta lahitteki titreşen ışıkların bir oyunu gibiydi, ama daha bunu düşünmeye kalmadan Garion Torak'ın büyümekte, yükselmekte, genişlemekte olduğunu fark etti. Korkunç bir parçalanma sesiyle Torak lahdin paslı demir çatısını savurup attı ve yükselmeye devam etti.
Gene hiç düşünmeden, nasıl yapılacağına aklını bile yormadan, Garion da büyümeye başladı ve o da tavanı delip paslı döküntüleri süpürüp atarak yükseldi.
Gece Şehri'nin çürüyen yıkıntıları arasında, açık havada iki dev düşman, şehri kaplayan ve gökyüzünü gizleyen ebedi bulutun altında karşı karşıya durdular.
"Koşullar yerine getirildi," dedi içindeki ses Garion'un ağzından.
"Öyle görünüyor," dedi aynı duygusuzlukta başka bir ses Torak'ın çelik maskesinin ardındaki ağzında.
"Diğerlerini de karıştırmak istiyor musun?" diye sordu Garion'un sesi.
"Gerekli görünmüyor. Bu ikisi üstlerine yüklenen şeyi taşıyacak kapasiteye sahip."

"Öyleyse karar burada verilsin." "Anlaştık."
Bu sözle birlikte Garion üzerindeki tüm kısıtlamaların kalktığını, serbest kaldığını hissetti. Torak da serbest kalmış, dudaklarında bir nefret sırıtışıyla Cthrek Goru'yu kaldırmıştı.
Mücadele korkunç oldu. Boşa giden darbelerinin şiddetinden kayalar parçalanıyordu. Riva Kralının kılıcı mavi alevler içindeydi; Torak'ın gölgeler kılıcı Cthrek Görü ise her vuruşunda ardında gölgeli bir iz bırakıyordu. Aklın ve kör nefret dışındaki her duygunun ötesinde, iki düşman birbirlerine darbeler savurup kendilerini savunarak harabeler arasında dövüşürken, ayaklarının altındaki her şeyi de ezip geçiyorlardı. Kavga devam ederken varoluşun unsurları bile katıldı onlara. Rüzgâr çürüyen şehirde esip taşlan yerlerinden söktü. Şimşek etraflarında parlayıp titreşerek çakıp durdu. Toprak dev a-yaklarının altında gürleyip sarsıldı. Beş binyıl boyunca Gece Şehri'ni gizleyen şekilsiz bulut üstlerinde kaynaşmaya başladı. Kaynayıp duran bulutun içinden yıldızlı gökyüzünün kocaman parçalan bir görünüp bir kaybolmaya başladı, insan ve hayvan her türden Grolim, ortalık yerlerinde patlayıveren bu muazzam mücadele karşısında çığlıklar atarak kaçıştılar.
Garion darbelerini Torak'ın kör yanına yöneltiyordu; Karanlık Tann alevli kılıcın her darbesinde, Taş'ın alevi karşısında irkiliyordu; ama Cthrek Görü da Garion'un üstünden her geçtiğinde içini ö-lümcül bir ürperti dolduruyordu.
Garion'un sandığından çok daha denk bir dövüştü bu. Torak'ın irilik avantajı ikisi de dev boyutlara geldiklerinde kaybolmuştu; Garion'un tecrübesizliği de Torak'ın sakatlığı tarafından dengeleniyordu.
Garion'un başına bela açan zeminin düzgün olmaması oldu. Birbiri ardına gelen müthiş darbeler karşısında geri çekilirken, ayağı bir kaya yığınına takıldı; çürümüş taşlar parçalanınca, dengesini korumak için çırpınarak yere devrildi.
Kara kılıcını kaldırırken Torak'ın tek gözü zaferle parladı. Ama kılıcının kabzasını iki eliyle kavrayan Garion da darbeyi karşılamaya hazırlandı. Kılıçlar çarpıştığında Garion'un üstüne kıvılcımlar yağdı.
Torak Cthrek Goru'yu tekrar kaldırdı, ancak çelik maskeli yüzünde tuhaf bir açlık belirmişti. "Teslim ol!" diye gürledi.
Garion mümkün olduğunca hızlı düşünmeye çalışarak tepesinde duran dev surete baktı. "Seni öldürmek istemiyorum çocuk," dedi Torak neredeyse yalvaran bir sesle. "Teslim olursan hayatını bağışlarım."
Garion o anda meseleyi kavradı. Düşmanı onu öldürmeye değil, teslim olmaya zorlamaya çalışıyordu. Torak'ın esas ihtiyacı egemenlikti! Aralarındaki esas mücadele buradaydı!
"Kılıcını at Işığın Çocuğu, at ve önümde eğil," diye emretti tanrı; zihninin gücü ezici bir ağırlıktaydı.
"Atmayacağım," diye inledi Garion bu zorlamaya güçlükle direnerek. "Beni öldürebilirsin, ama teslim olmam."
Garion'un bu cevabı sonsuz acısını daha da artırmış gibi kasıldı Torak'ın yüzü. "Teslim olmak zorundasın," dedi hıçkırır gibi. "Benim karşımda çaresizsin. Boyun eğ."
"Hayır!" diye haykırdı Garion, Torak'ın bu meydan okuma karşısındaki acısını Cthrek Goru'nun gölgesi altından ayağa fırlamak için kullanarak. Herşey apaçıktı; en nihayet nasıl kazanacağını biliyordu.
"Dinle beni sakat ve nefret edilen tanrı," dedi sıkılmış dişleri arasından. "Sen hiçbir şeysin. Halkın senden korkuyor, ama seni sevmiyor. Seni sevmem için beni kandırmaya çalıştın, Pol Teyzeyi seni sevmesi için kandırmaya çalıştın, ama ben de tıpkı onun gibi seni reddediyorum. Bir tanrısın, ama as-

lında hiçbir şeysin. Koca kainatta seni seven hiç kimse, hiçbir şey yok. Yalnız ve boşsun, beni öldürsen bile ben kazanmış olacağım. Sevilmeden ve nefret edilerek, zamanın sonuna kadar uluyarak geçireceksin sefil hayatı."
Garion'un sözleri yaralı tanrıya birer darbe gibi indi ve Taş da bu sözleri yansılar gibi parlayarak Ejderha Tanrı'ya nefretini kustu. Zamanın başlangıcından beri evrenin beklediği OLAY buydu işte. Garion bu yüzden gelmişti bu çürüyen harabeye. Torakla dövüşmek için değil, onu reddetmek için.
Acı ve öfke dolu bir hayvan çığlığıyla Karanlığın Çocuğu Cthrek Goru'yu kaldırıp Riva Kralına doğru koştu. Garion bu darbeyi savuşturmak için hiçbir şey yapmadı, o da yanan kılıcının kabzasını iki eliyle kavrayarak düşmanının üstüne atıldı.

O kadar kolaydı ki. Riva Kralının kılıcı, Torak'ın göğsüne suya dalan bir çomak gibi girdi; kılıç tanrının aniden kasılan vücuduna saplandığında, Taş'ın alevi kılıcı sardı yeniden.
Torak'ın dev eli kasılarak açıldı ve Cthrek Görü zararsız bir şekilde yere düştü. Bağırmak için ağzını açtığında, ağzından kan yerine mavi alevler fışkırdı. Ellerini yüzüne götürüp çelik maskesini koparark çekip aldı ve altında yatan iğrenç bir şekilde yaralanmış yüz ortaya çıktı. Gözlerinden yaşlar boşandı; hem sağlam gözünden, hem de olmayan gözünden, ama bunlar ateşten gözyaşlarıydı, çünkü Riva Kralının kılıcı göğsünü ateşle doldurmuştu.
Geri sıçradı. Kılıç vücudundan bir çelik sesiyle sıyrılıp çıktı. Ama kılıcın içinde yaktığı ateş sönmedi. Yarayı elleriyle kapatmaya çalıştıysa da mavi alev parmaklarının arasından fışkırdı ve etraftaki taşların arasında yanan mavi gölcükler oluşturdu.
Alevli gözyaşlarına boğulmuş yaralı yüzü müthiş bir acıyla kazılmıştı. Can çekişen yaralı tanrı gökyüzüne doğru "Anne!" diye haykırdı ve sesinin yankısı en uzak yıldızlardan geri geldi.
Bir an donup kaldı, kollan dua eder gibi gökyüzüne açık, sonra sendeleyip Garion'un ayaklarının dibine devrildi.
Bir an için mutlak bir sessizlik oldu. Sonra Torak'ın ölü dudaklarından başlayan uluma gibi bir çığlık hayal edilemez uzaklıklara doğru gitti. Kara Kehanet, Cthrek Goru'nun kara gölgesini de alarak kaçmıştı.
Tekrar sessizlik oldu. Üstlerinde delice uçuşan bulutlar bir an durdular, aralarından görülen yıldızlar söndü. Bütün evren titreyip durdu. Bir an mutlak bir karanlık oldu. Tüm ışıklar söndü, tüm hareketler durdu. O korkunç anda, olmuş olan, olmakta olan ve olacak olan her şey, aynı Kehanetin doğrultusuna giriverdi. Hep iki olmuş olan, birdi artık.
Sonra başta çok hafifçe, rüzgâr eserek Gece Şehri'nin çürümüş kokusunu alıp götürmeye başladı. Yıldızlar ansızın gecenin boynunu aydınlatan parlak mücevherler gibi yeniden belirdiler. Işık yeniden belirirken, Garion bitkin bir halde öldürmüş olduğu tanrının cesedinin başında durdu. Kılıcı hâlâ e-linde masmavi parlıyordu; Taş ise zihninin derinliklerinden kutluyordu onu. Işığın öldüğü o anda Torak'ın da, kendisinin de normal boyutlarına dödüklerinin farkındaydı hayal meyal, ama bunu düşünemeyecek kadar da yorgundu.
Yakınlardaki parçalanmış mezardan, sarsılmış ve perişan bir Belgarth çıktı. Tılsımının kopuk zincirini sımsıkı tutuyordu elinde. Bir an durarak Garion'a ve ölü tanrıya baktı.
Harabelerde rüzgâr inleyerek dolaştı; uzaklarda, gecenin içinde Torak'ın Tazıları, ölen efendileri için yas tutarak uludular.
Belgarath omuzlarını dikleştirdi ve tuhaf bir şekilde Torak'ın son anında yaptığına benzer bir hareketle kollarını gökyüzüne kaldırdı.
"Usta!" diye haykırdı müthiş bir sesle. "Bitti!"
BELGARIAD 5
YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BİTMİŞTİ, ama Garion'un zaferinin tadında bir acılık da vardı. Bir insanın bir tanrıyı öldürmesi hafife alınacak bir şey değildir, o tanrı ne kadar çarpık ve kötü de olsa. O yüzden yaklaşan şafağın kokusunu getiren rüzgâr Gece Şehri'nin çürüyen yıkıntılarında dolaşırken, Rivalı Belgarion düşmanının cesedinin başında kederli bir ifadeyle beklemekteydi.
"Pişman mısın Garion?" diye sordu Belgarath alçak sesle, elini torununun omuzuna koyarak.
"Hayır dede," diye içini çekti Garion. "Sanmıyorum; değilim aslında. Bunu yapmak zorunda değil miydim zaten?"
Yüzünde ciddi bir ifadeyle, başıyla onayladı Belgarath.
"Sonunda çok yalnız kalmış olması koyuyor bana bir tek. Onu öldürmeden önce her şeyi aldım elinden. Bununla pek gurur duyamıyorum işte."
"Dediğin gibi, bunu yapmak zorundaydın. Onu yenmenin tek yolu buydu." "Ona bir şey olsun bırakabilmiş olsaydım keşke."
Parçalanmış demir kulenin yıkıntıları arasından kederli bir grup insan çıktı. Pol Teyze, İpek ve Ce'Nedra demirci Durnik'in cesedini getiriyorlardı; yanlarında ise her zamanki ciddi ifadesiyle Emanet yürüyordu.
Dayanılmaz bir keder kapladı Garion'un içini. En eski dostu Durnik ölmüştü ve Torakla dövüşünden önceki o müthiş iç hesaplaşması sırasında onun yasını bile tutamamıştı Garion.
"Bu da zorunluydu, anlıyorsun değil mi?" dedi Belgarath kederle.
"Neden? Neden Durnik'in ölmesi gerekiyordu dede?" Garion'un sesi acıyla boğuklaşmıştı ve gözlerinde yaşlar vardı.

"Çünkü onun ölümü teyzene Torak'a direnebilme iradesini sağladı. Kehanetteki zayıf nokta bu olmuştu her zaman Pol'ün Torak'a teslim olma ihtimali. Torak'ın ihtiyacı olan tek şey, bir kişinin onu sevmesiydi. O zaman yenilmez olacaktı işte."
"Pol Teyze ona gitse ne olurdu?"
"Sen kavgayı kaybederdin. Durnik'in ölmesi bu yüzden şarttı." Acıyla içini çekti ihtiyar. "Keşke başka bir yolu olabilseydi, ama kaçınılmazdı."
Parçalanmış mezardan Durnik'i getirenler hareketsiz bedeni yavaşça yere bıraktılar; Ce'Nedra Belgarathla Garion'un yanına geldi yüzünde kederli bir ifadeyle. Hiç ağzını açmadan minik eliyle Garion'un elini tuttu ve üçü orada durup, artık ağlayamayacak halde olan Pol Teyzenin Durnik'in kollarını düzeltip üstünü peleriniyle örtüşünü seyrettiler. Pol yere oturup demircinin başını kucağına aldı ve başı yeis içinde öne düşmüş, saçlarını okşamaya başladı.
"Dayanamıyorum," diye hıçkırdı Ce'Nedra, başını Garion'un omuzuna gömüp ağlamaya başlayarak.
Derken karanlığın içinde bir ışık belirdi. Garion'un gözleri önünde, tepelerindeki parçalanmış

bulutun içinden parlak, mavi bir ışık huzmesi aşağı inmeye başladı. Işık yere değdiğinde, bütün harabe yoğun bir aydınlıkta yıkanmış gibi oldu. Karanlık gökyüzünden inen parlak bir sütun gibiydi ışık; sonra ona başkaları da katıldı, kırmızı, san ve Garion'un adını bilmediği tonlarda başka renkler. Ansızın çıkan bir gökkuşağının eteğindeki renkler gibi, ışık sütunları yan yana Torak'ın cesedinin başında durdular. Sonra Garion hayal meyal, her ışık sütununun içinde parlayan bir suretin olduğunu fark etti. Tanrılar kardeşlerinin yasını tutmak için geri dönmüşlerdi. Önce Aldur'u tanıdı Garion, diğer tanrıları da tanıması zor olmadı. Mara hâlâ ağlıyordu; ölü gözlü îssa açık yeşil ışık sütununun içinde yılan gibi salınmaktaydı. Nedra'nın kurnaz bir yüzü vardı, Chaldan ise mağrurdu. Alornların san saçlı, çocuk yüzlü tanrısı Belar'ın ise hafifçe asi, dalgacı bir görüntüsü vardı, ama onun yüzü de tıpkı kardeşlerininkiler gibi, Torak'ın ölümü yüzünden kederliydi. Tanrılar dünyaya yalnızca ışıkla değil, sesle de dönmüşlerdi. Cthol Mishrak'ın pis kokulu havası, renkli sütunlardan çıkan farklı notalar ve bu notalann o güne kadar sorulmuş tüm sorulara cevap verircesine oluşturduğu derin armoni ile canlanıvermişti ansızın.
Ve sonunda, bu ışık sütunlanna tek, gözleri kör edercebine beyaz bir sütun daha katıldı; bu sütunun içinde Garion'un daha önce bir kez Prolgu'da gördüğü UL'un beyaz cübbeli sureti vardı.
Hâlâ mavi ışıkla çevrelenmiş olan Aldur'un sureti, kadim Ulgo tanrısına yaklaşarak "Baba," dedi kederle. "Kardeşimiz, oğlun Torak öldü."
Bütün tanrıların babası UL'un pırıl pırıl parlayan sureti, taşlık alandan yürüyerek Torak'ın sessiz cesedinin başına gelip durdu. "Seni yolundan çevirmeye çalıştım oğlum," dedi yumuşak bir sesle; ö-lümsüz yanağından aşağı tek bir gözyaşı damlası süzüldü. Sonra Aldur'a dönerek, "Kardeşinizin, oğlumun suretini alıp ona yakışan bir yere götürün," dedi. "Onu yerde yatar görmek kalbimi parçalıyor."
Aldur kardeşleriyle birlikte Torak'ın gövdesini alıp, kadim yıkıntıların arasındaki büyük bir kaya parçasının üstüne uzattı; sonra etrafında bir halka olup Angarak Tanrısının ölümüne matem tuttular.
Her zamanki gibi korkusuzca, gökten inen bu parlak suretlerin insan olmadıklarını bile anlamadan, Emanet kendinden emin bir tavırla UL'un parlak suretine doğru yürüdü. Küçük elini uzatıp tanrının cübbesini ısrarla çekiştirerek, "Baba," dedi.
UL bu küçük yüze baktı.
"Baba," diye tekrarladı Emanet, belki de bu kelimeyi ilk kez kullanarak Ulgo Tanrısının gerçek kimliğini açığa vuran Aldur'u taklit ediyordu. "Baba," dedi oğlan tekrar. Sonra dönüp Durnik'in hareketsiz yatan bedenini gösterdi. "Emanet!" bir ricadan ziyade bir emir gibiydi bu söz.
UL'un yüzünde bir kaygı belirdi. "Mümkün değil çocuğum," dedi. "Baba," diye ısrar etti oğlan. "Emanet."
UL gözlerinde derin bir kaygıyla Garion'a baktı. "Çocuğun isteği ciddi," dedi ciddi bir tavırla; a-ma bunları Garion'a değil, zihnindeki diğer bilince söylüyordu. "Bu bana bir vazife yüklüyor, ama bunu yerine getirmek, geçilemez sınırı geçmeyi gerektirir."
"Sınır bozulmadan kalmalı," dedi ses Garion'un ağzından. "Oğulların çok tutkulu Kutsal UL, bu sınır bir kere aşılırsa, tekrar yapmayı isteyebilirler; böyle bir durumda da değişmemesi gereken bir şey değişebilir. Yazgının yeniden ikiye bölünmesinin araçlarını yaratmayalım bu yolla."

UL içini çekti.
"Ama sen ve oğulların, sınırı geçebilmesi için benim aracıma gücünüzü ödünç verir misiniz?"
UL şaşkınlıkla baktı ona.
"Böylece sınır korunmuş ve senin yükümlülüğün de yerine getirilmiş olur. Başka yolu yok."
"istediğin gibi olsun," dedi UL. Sonra başını çevirdi ve tanrıların babası ile en büyük oğlu Aldur arasında tuhaf bir bakışma geçti.
Hâlâ mavi ışığı içinde olan Aldur kardeşinin cesedinin başındaki mateminden ayrılarak, Dur-

nik'in başından ayrılmamış olan Pol Teyzeye yaklaştı.
"Rahat ol kızım," dedi ona. "Onun fedakârlığı seni için, tüm insanlık içindi."
"Bu beni rahatlatmıyor Usta," dedi Pol gözyaşları içinde. "O insanların en iyisiydi."
"Her insan ölür kızım, en iyileri de, en kötüleri de. Hayatında bunu defalarca gördün sen."
"Evet Usta, ama bu başka."
"Nasıl başka sevgili Polgara." Aldur bir nedenle onu sıkıştırıyor gibiydi.
Pol Teyze dudağını ısırdı. "Çünkü onu seviyordum," dedi sonunda.
Çok hafif bir gülümseme dolaştı Aldur'un dudaklarında. "Bunu söylemek o kadar zor muydu kızım?"
Pol cevap vermeden Durnik'in kıpırtısız vücudunun üstüne eğildi yeniden.
"Bu adamı sana geri vermemizi ister misin kızım?" diye sordu Aldur o zaman.
Pol hızla başını kaldırarak, "Bu mümkün değil Usta," dedi. "Lütfen acımla alay etmeyin."
"Bir an için mümkün olduğunu düşünelim," dedi Aldur. "Onu geri ister miydin?"
"Bütün kalbimle Usta."
"Ne amaçla? Bu adamın canlandırılmasını ne amaçla istiyorsun?"
Pol yine dudağını ısırdı, en sonunda, sesinde bir meydan okumayla, "Kocam olması için Usta," dedi.
"Bunu söylemek de o kadar zor muydu? Ama bu sevginin acından doğmadığından, bir kere bu adam canlandığında ondan vazgeçmeyeceğinden emin misin? Sonuç olarak çok sıradan biri."
"Durnik hiçbir zaman sıradan olmadı," dedi Pol birden parlayarak. "Dünyadaki en iyi, en cesur insandı o."
"Ona saygısızlık etmek istemiyorum Polgara, ama içinde güç yoktu onun. irade ve Sözün gücüne sahip değildi."
"Bu o kadar önemli mi Usta?"
"Evlilik eşitlerin birleşmesi olmalıdır kızım. Gücün sende kaldıkça, bu iyi ve cesun adam sana nasıl koca olabilir?"
Pol ona çaresizce baktı.
"Kendini sınırlayabilir misin Polgara? Onun eşiti olabilir misin? Gücünün onunkini aşmamasına razı olabilir misin?"
Polgara Ustasına baktı, tereddüt etti ve en sonunda bir kelime söyledi: "Evet."
Garion Pol Teyzenin kabulünden çok Aldur'un isteği karşısında şaşırıp kalmıştı. Pol Teyzenin gücü varlığının kalbiydi. Onu elinden almak, geriye bir şey bırakmamak demek olurdu. Ne yapardı onsuz? Nasıl yaşayabilirdi? Çok ağır bir bedeldi bu istenen, oysa Garion hep Aldur'un yumuşak bir tanrı olduğuna inanmıştı.
"Fedakârlığını kabul ediyorum Polgara," diyordu Aldur. "Babam ve kardeşlerimle konuşacağım. Haklı nedenlerle biz kendimizden bu gücü esirgemiştik, o yüzden olayların doğal akışını bozmaya kalkışmadan önce hepimizi rızası gerek." Böyle söyleyerek Torak'ın naşı başındaki kederli topluluğa geri döndü.
"Nasıl yapar bunu?" diye sordu Garion dedesine, kolunu Ce'Nedra'nın omuzundan çekmeden.
"Neyi?"
"Gücünü feda etmesini nasıl isteyebilir ondan? Bu onu yoketmez mi?"
"Pol senin sandığından çok daha güçlüdür Garion," diye cevap verdi Belgarath. "Aldur'un yürüt-

tüğü mantık da haklı. Hiçbir evlilik böyle bir eşitsizlikle süremez."
Ancak parıldayan tanrılar arasında bir itiraz sesi yükseldi o sırada. "Hayır!" Artık varolmayan Maragların ağlayan tanrısı Mara idi bu. "Benim katledilen çocuklarım ölü ve soğuk yatarken neden bir kişiye yeniden hayat verelim? Aldur benim yakarışlarımı dinlemiş miydi? Çocuklarım ölürken yardımıma gelmiş miydi? Rıza göstermiyorum."

"Bunu hesaplamamıştım," diye mırıldandı Belgarath. "iş uzamadan bazı tedbirler alsam iyi olacak. Onlara doğru yürüyüp saygıyla eğilerek, "Müdahalemi mazur görün," dedi. "Ama Ustamın kardeşi, Durnik'in hayata döndürülmesinin karşılığında, bir Marag kadınını hediye olarak kabul eder mi acaba?"
Mara'nın aralıksız gözyaşları anında durdu ve yüzünde inanmayan bir ifade belirdi. "Bir Marag kadını mı?" diye haykırdı. "Böyle bir kadın bulamazsın. Eğer Maragor'da çocuklarımın biri bile sağ kalmış olsaydı, kalbimde hissederdim onu."
"Tabii ki Mara Efendimiz, "dedi Belgarath hemen. "Ama ya Maragor'dan kaçırılıp sonsuza dek köle yapılanlar?"
"Böyle bir kadın tanıyor musun Belgarath?" dedi Mara müthiş bir heyecanla.
ihtiyar başını sallayarak, "Onu Rak Cthol'un altındaki köle ağıllarında bulduk Mara Efendimiz," dedi. "Adı Taiba. Bir kişi gerçi, ama bir ırk öyle birinden başlayarak yeniden yeşerebilir, özellikle de seven bir tanrının gözetiminde olursa."
"Kızım Taiba nerede?"
"Ulgo Relg'in yanında," diye cevap verdi Belgarath. "Birbirlerine çok bağlılar," diye de ekledi hiç yüzü kızarmadan.
Mara ona düşünceli düşünceli bakarak, "Bir ırk bir kişi tarafından yeşertilemez," dedi, "en sevgi dolu tanrının gözetiminde bile. iki kişi ister bunun için." UL'e döndü. "Bana bu Ulgo'yu verir misin baba? Halkımın atası olması için?"
UL Belgarath'a dik dik bakarak, "Relg'in başka bir görevi olduğunu biliyorsun," dedi.
Belgarath yüzünde muzip bir ifade, "Eminim Gorim ile birlikte ayrıntıları halledebiliriz Kutsal Efendimiz," dedi sonsuz bir güvenle.
"Bir şeyi unutmuyor musun Belgarath," diye araya girdi ipek isteksiz gibi görünmeye çalışarak. "Relg'in küçük bir sorunu vardı hani?"
Belgarath onu buz gibi bir bakışla süzdü.
"Yani, hatırlatayım demiştim," dedi ipek masum bir tavırla.
Mara ikisine sert bir yüzle bakarak, "Bu da nedir?" diye sordu.
"Küçük bir sorun Mara Efendimiz," dedi Belgarath telaşla. "Eminim Taiba bunu hemen halleder. Ona bu konuda sonsuz güvenim var.
"işin aslını öğreneceğim," dedi Mara kararlılıkla.
Belgarath içini çekerek Ipek'e bir kez daha korkunç bir bakış fırlattı. "Relg yobazdır Mara E-fendimiz," dedi sonunda. "Dinsel nedenlerle bazı insan ilişkisi türlerini reddediyor."
"Babalık onun yazgısı," dedi UL. "Ondan çok özel bir çocuk doğacak. Ben bunu kendisine açıklarım, itaatkâr biridir Relg, benim uğruma bu eğiliminden vazgeçecektir."
"O zaman onu bana vereceksin öyle mi baba?" diye sordu Mara hevesle.
"Bir tek şartla senindir, ama bunu daha sonra konuşuruz."
"Öyleyse bu cesur Sendarla ilgilenelim şimdi," dedi Mara. Ağlamasının hiçbir izi kalmamıştı.
"Belgarion," dedi Garion'un içindeki ses.
"Ne var?"
BELGARIAD 5
"Dostunun hayata döndürülmesi senin elinde artık."
"Benim mi? Niye ben?"
"Hep bunu mu soracaksın? Durnik'in canlanmasını istemiyor musun?"
"Tabii istiyorum, ama yapamam. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."
"Daha önce de yapmıştın bunu. Tanrıların mağarasındaki tayı unuttun mu?"
Garion neredeyse unutmuştu bunu.
"Sen benim aracımsın Garion. Hata yapmanı engelleyebilirim, en azından bazen. Rahatla. Nasıl yapacağını göstereceğim sana."
Garion daha ne yapacağına karar vermeden harekete geçmişti bile. Kolunu Ce'Nedra'nın omu-zundan çekti ve kılıcını bırakmadan Pol Teyze ile Durnik'in bedeninin durduğu yere yürüdü. Durnik'in başı kucağında oturmakta olun Pol'un gözlerine bir kere bakarak yere diz çöktü.
"Benim için Garion," diye mırıldandı Pol.
"Elimden gelirse Pol Teyze," dedi Garion. Sonra sebebini bilmeksizin Riva Kralının kılıcını yere uzatıp kabzasındaki Taş'ı tuttu. Hafif bir çıtırtıyla Taş kılıçtan ayrılıp elinde kaldı. Gülümseyen Emanet cesedin öteki yanına yaklaşıp diz çöktü ve Durnik'in cansız elini tuttu. Taş'ı iki eliyle tutan Garion uzanıp onu cesedin göğsüne yerleştirdi. Tanrıların çevrelerinde çember olduğunun ve kollarını uzatıp a-vuçlarını birbirine dayayarak kırılmaz bir zincir oluşturduklarının

farkındaydı hayal meyal. Bu çemberin içinde bir ışık kalp gibi atmaya, buna cevaben Taş da avuçlarının arasında ışımaya başladı.
Daha önce de gördüğü kara duvar oradaydı, hâlâ siyah, aşılmaz ve sessiz. Garion daha önce Tanrıların Mağarasında da yaptığı gibi uzanıp yoklayarak ölümün cevherine dokundu ve elini içinden uzatıp dostunu yaşayanların dünyasına geri çekmeye çalıştı.
Bu defa farklıydı. Yaşama döndürdüğü tay, annesinin karnındaki hayatı hariç yaşamamıştı hiç. Ölümü de yaşamı kadar zayıftı, o yüzden engelin hemen ardında duruyordu. Durnik ise koskoca bir a-damdı, o yüzden ölümü de yaşamı gibi çok daha derin olmuştu. Garion tüm gücüyle zorladı. Tanrıların birleşik iradesinin o müthiş gücünün de bu sessiz kavgada kendisine katıldığını hissediyordu, ama engel devrilmiyordu bir türlü.
"Taş'ı kullan!" dedi ses.
Bu kez Garion kendisinin ve tanrıların güçlerini ellerindeki yuvarlak taşa yöneltti. Taş göz kırptı, parladı, sonra yeniden göz kırptı.
" Yardım et bana!" diye emretti Garion.
Sanki ansızın anlayıvermiş gibi, Taş rengârenk ışıklardan oluşan bir patlamayla aydınlandı. Engel zayıflıyordu.
Cesaret veren bir gülümsemeyle Emanet de elini uzatıp ışığı yanıp sönen Taş'a değdirdi. Engel yıkıldı, Durnik'in göğsü inip kalkmaya başladı ve öksürdü.
Ölümsüz yüzlerinde derin bir saygı ifadesiyle tanrılar geri çekildiler. Pol Teyze bir çığlık atarak Durnik'e sarılıp göğsüne bastırdı.
"Emanet," dedi Çocuk Garion'a sesinde bir memnuniyet ifadesiyle. Mücadeleden bitkin düşmüş olan Garion sendeleyerek ayağa kalktı ve tökezleyerek yürümeye çalıştı.
"îyi misin?" diye sordu Ce'Nedra, başını kolunun altına sokup minik omuzlanyla ona destek olarak.
Dizleri zor tutmasına rağmen başıyla onayladı Garion.
"Bana dayan," dedi Ce'Nedra.
Garion itiraz edecekti ki kız parmağını dudaklarına değdirip susturdu onu. "itiraz etme Garion,"

dedi. "Seni sevdiğimi ve hayatının geri kalan kısmında hep bana dayanacağını biliyorsun, o yüzden kendini buna alıştırmaya başlasan iyi olur."
"Galiba hayatım artık çok farklı olacak Usta," diyordu Belgarath Aldur'a "Pol hep oradaydı, ne zaman çağırsam yardımıma koşardı, her zaman isteyerek olmasa da. Şimdi ilgileneceği başka şeyler var artık." içini çekti. "Tabii hepimizin çocukları büyüyüp evlenecek günün birinde."
"Bu poz sana hiç yakışmıyor evladım," dedi Aldur.
"Zaten sizi hiç aldatamadım ki Usta," dedi Belgarath sırıtarak. Sonra yüzü tekrar ciddileşti. "Polgara hep oğlum gibi olmuştu, ama galiba artık bir kadın olmasına izin verme zamanı geldi. Bunu çok uzun bir süredir esirgedim ondan."
"Sen doğrusunu bilirsin oğlum," dedi Aldur. "Şimdi rica ederim bizi biraz yalnız bırakın ki ailemle birlikte matem tutabilelim." Önce kayanın üstünde yatan Torak'ın cesedine, sonra Garion'a baktı. "Senden bir ricam daha var Belgarion. Taşı al ve kardeşimin göğsüne koy."
"Peki Usta," dedi Garion hemen. Kolunu Ce'Nedra'nın omuzundan çekip, ölü tanrının yanık ve yaralı yüzüne bakmamaya çalışarak kayaya yürüdü. Uzanıp mavi taşı Kal Torak'ın kıpırtısız göğsüne koydu. Sonra geri çekildi. Küçük prenses yine kolunun altına girerek kendi kolunu beline doladı. Kötü bir his değildi, ama bir an için, hayatlarının geri kalanını bu kadar sıkı bir kucaklaşma halinde yasmaya kalkarlarsa biraz sakil bir görüntülerinin olacağını düşünmeden edemedi Garion.
Tanrılar yeniden çember oldular ve Taş tekrar ışımaya başladı. Yavaş yavaş yanık yüz değişmeye başladı, yaralan giderek kayboldu. Tanrıları ve kayayı kuşatan ışık arttı ve Taş'ın ışıltısı göz kamaştırmaya başladı. Garion Torak'ın yüzünü son kez gördüğünde, huzurlu, sakin ve yarasızdı. Çok güzel bir yüzdü bu, ama gene de ölü bir yüzdü.
Derken ışık o kadar şiddetlendi ki, Garion bakamaz oldu. Tekrar azaldığında, tanrılar ve kayanın üstündeki Torak'ın vücudu yok olmuştu. Kayanın üstünde hafifçe ışıyan Taş kalmıştı sadece.
Emanet yine yüzünde o güvenli ifadeyle kayaya gitti, ayak parmaklarının ucuna yükselip parlayan taşı aldı. Sonra Garion'a doğru yürüyüp kararlı bir ifadeyle, "Emanet Belgarion," diyerek Taş'ı geri verdi. Taş birinin elinden diğerine geçerken, Garion son derece farklı bir şey hissetti.

Olup bitenlerin etkisiyle birbirine sokulmuş olan küçük grup, sessizce Pol Teyze ile Durnik'in etrafında toplandı. Doğularında hava aydınlanmaya başlamıştı ve şafağın gülrengi ışıklan Cthol Mis-hrak'ı örten bulutun son kalıntılannda yansıyordu. Korkunç gecenin olaylan da devasaydı, ama gece bitmişti artık; yan yana durmuş, konuşmadan şafağı seyrediyorlardı.
Uzun gece boyunca sürmüş olan fırtına geçmişti. Sayısız yıl boyunca ikiye bölünmüştü evren, a-ma şimdi yeniden birleşmişti. Eğer başlangıç diye bir şey varsa, bir başlangıçtı işte bu. Ve böylece, parçalanmış bir bulutun ardından güneş ilk günün sabahına doğdu.
BELGARIAD 5
Sonuç RÜZGÂRLAR ADASI
YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
DÜĞÜNÜNDEN ÖNCEKİ GECE, Rivalı Belgarion çok huzursuz uyudu. Eğer Ce'Nedra ile Torakla karşılaşmasından hemen sonra, basit, küçük bir törenle evlenmiş olsalardı, her şey yolunda gidecekti. O sırada kendisi de, uçan küçük prensesi de olup bitenlerden ötürü o kadar harap olmuş, o kadar yorulmuşlardı ki, birbirlerine karşı sonuna dek dürüst olmaktan başka bir şey gelmiyordu ellerinden. O kısacık bir iki gün boyunca Ce'Nedra'nın neredeyse bambaşka biri olduğunu keşfetmişti. Prenses onun her hareketini sabırlı bir hayranlıkla izliyor, yumuşak ve meraklı elleriyle durmadan dokunuyordu ona saçlarına, yüzüne kollarına. Yanlarında kim olursa olsun, koşullar ne olursa olsun yanına koşup kolunun altına girivermesi çok hoş bir şeydi aslında.
Ama o günler sona ermişti. Bir kere Garion'un gerçek olduğuna, kendi muhayyilesinin her an ortadan yok olabilecek bir ürünü olmadığına inandıktan sonra, yavaş yavaş değişmişti Ce'Nedra. Artık kendini sahip olunan bir şey gibi hissediyordu Garion; prenses ona sahip olmanın ilk keyfini çıkardıktan sonra, onu değiştirme konusundaki büyük planını uygulamaya koyulmuştu.
Şimdi ise Ce'Nedra'nın Garion'a sahip olmasının resmileştirilmesine saatler kalmıştı. Garion bir uyuyup bir uyanıyor, o uykuya dalgalar üstünde uçan bir deniz kuşu gibi dalıp çıktıkça, rüyalarla anılar da birbirine karışıyordu.
Gene Faldor'un çiftliğindeydi. Rüyasında bile Durnik'in çekicinin çınlamasını ve Pol Teyzenin mutfağından yayılan kokulan duyabiliyordu. Rundorig oradaydı Zubrette Doroon Brill de bir köşeye sinmişti. Yarı uyanarak kraliyet yatağında bir yandan öteki yana döndü. Olamazdı bu. Doroon ölmüştü, Mardu Nehri'nde boğulmuştu; Brill ise Rak Cthol burçlanndan bir mil aşağıya düşmüştü.
Derken Sthiss Tor'daki sarayı gördü, Salmissra çıplaklığı incecik elbisesinin altında parlayarak, soğuk parmaklarıyla yüzüne dokunuyordu.
Ama Salmissra kadın değildi ki artık. Onun yılana dönüştüğünü gözleriyle görmüştü.
Eldrak Grul demir kaplı sopasını donmuş toprağa vurarak, "Gel 'Grat, dövüş!" diye haykırıyordu ve Ce'Nedra çığlık çığlığa bağırmaktaydı.
Rüyalarla anıların birbirine karıştığı bu kaos dünyasında, yüzü dehşetle kırışmış Ctuchik'in Rak Cthol'deki kulesinde bir kez daha hiçliğe dönüştüğünü gördü.
Sonra çürümekte olan Cthol Mishrak harabesinde, kılıcı alevler içinde, Torak'ın ellerini üstlerinde kayıp gitmekte olan buluta kaldırıp alevden gözyaşları dökmesini, tekrar gördü, ölen tanrının son "Anne!" haykırışını bir kez daha duydu.
Bu rüyayı her görüşünde olduğu gibi huzursuzca kıpırdanıp yan uyandı, ama sonra hemen yeniden uykuya daldı.
Mallorya sahilinin hemen açığında, Barak'ın gemisinin güvertesindeydi ve Kral Anheg'in Ba-

rak'ı neden seren direğine zincirlediklerinin açıklamasını dinliyordu.
"Mecburduk Belgarath," diyordu kaba yüzlü kral üzgün bir tavırla. "Fırtınanın tam ortasında bir ayıya dönüştü! Tayfalara bütün gece zorla Mallorya'ya doğru kürek çektirdi, sonra tam şafaktan önce gene insan oldu."
"Zincirlerini çöz Anheg," dedi Belgarath öfkeyle. "Bir daha ayı olmayacak, Garion sıhhatte ve emniyette olduğu sürece."
Garion dönüp yatağında oturdu, işte bu şaşırtıcı bir açıklama olmuştu. Demek Barak'ın değişimlerinin bir amacı vardı.
"Sen Garion'un koruyucususun," demişti Belgarath dev adama. "Bu amaçla doğdun. Garion'un hayatı ne zaman tehlikede olsa, onu korumak için bir ayıya dönüşüyordun."
"Ben de büyücü müyüm yani?" diye sormuştu Barak hayretle.

"Pek öyle denemez. Suret değiştirmek zor bir şey değildir. Zaten sen de bunu bilinçli yapmıyordun. Değişimi gerçekleştiren Kehanetti, sen değil."
Barak Mishrak aç Thull'a kadar olan yolun geri kalanını bu bilgiyi çok da böbürlenmeden kalkanına işlemenin bir yolunu arayarak geçirdi.
Garion yüksek, perdelerle çevrili yatağından inerek pencereye gitti. Bahar göğündeki yıldızlar uykudaki Riva şehrine ve limanın ötesindeki karanlık Rüzgârlar Denizi'ne bakıyordu. Şafağın yaklaşmakta olduğuna dair bir işaret yoktu henüz. Garion içini çekip kendine masadaki sürahiden bir bardak su doldurdu ve yatağına, huzursuz uykusuna geri döndü.
Thull Zelik'teydi şimdi de; Hettar ve Mandorallen kendisine Mallorya imparatoru 'Zakath'ın neler yaptığını anlatıyorlardı. "Şu anda Rak Goska'yı kuşatmış durumda," diyordu Hettar.
Garion'un son görüşünden bu yana Hettar'da bariz bir yumuşama vardı sanki çok önemli bir şey olmuş gibi. U-zun boylu Algar Garion'a dönerek, "Bir gün 'Zakath 'a karşı harekete geçmen gerekecek," dedi. "Onun dünyanın bu bölgesinde keyfince dolaşmasını istemezsin herhalde."
"Niye ben?" diye sordu Garion düşünmeden.
"Sen Batının Hükümdarısın, unuttun mu?"
Garion yine uyandı. Er ya da geç 'Zakath ile hesaplaşması gerekecekti, bu konuda hiç kuşku yoktu. Belki düğünden sonra bunu düşünmeye vakit ayırabilirdi. Bu düşünce onu duraklattı. Tuhaftır ki, düğünden sonra olabilecekler hakkında hiçbir fikri yoktu. Düğün, karşısında asla görmemiş olduğu bir yere açılan dev bir kapı gibi duruyordu. 'Zakath beklesindi. Garion'un önce bu düğün işini halletmesi gerekiyordu.
Yarı uykuda, hatırlamakla rüya görmek arasında bir yerde, Prenses Hazretleri ile arasında geçen küçük ama önemli bir tartışmayı yeniden yaşadı Garion.
"Çok aptalca bir şey bu," diyordu. "Kimseyle dövüşecek değilim, öyleyse neden atın üstünde kılıcımı sallayayım ki?"
"Seni görmeyi hakettiler Garion," diyordu Ce'Nedra sanki bir çocukla konuşur gibi. "Senin çağrına uyup evlerini terk ederek savaşa gittiler."
"Ben kimseyi çağırmadım."
"Ben senin adına çağırdım. Çok iyi bir orduydular gerçekten de; hepsini ben topladım. Benimle gurur duymuyor musun?"
"Böyle bir şey yapmanı istememiştim senden."
"isteyemeyecek kadar gururlusun da ondan. Bu senin kusurlarından biri Garion. Seni seven insanlardan yardım istemeyecek kadar gururlu olmamalısın. Ordudaki herkes seni seviyor. Beni senin yüzünden izlediler. Batının Hükümdarı için sadık askerlerine onları takdir ettiğini göstermek bu kadar zor bir şey mi? Yoksa şükranını gösteremeyecek kadar büyüdü mü burnun?"
BELGARIAD 5
"Çarpıtıyorsun Ce'Nedra. Çok yapıyorsun bunu."
Ama Ce'Nedra çoktan her şey halledilmiş gibi planlar yapmaya başlamıştı. "Tabii tacını da giyeceksin, bir de güzel bir zırh. Örgü bir zırh yerinde olur."
"Senin tiyatro merakını tatmin etmek için palyaço kılığına girmeyeceğim."
Ce'Nedra'nın gözleri doldu, alt dudağı titremeye başladı. "Beni sevmiyorsun artık," dedi dokunaklı bir sesle.
Garion uykusunda inledi. Hep buna varıyordu işler. Her tartışmayı bu ustaca, küçük numarayla kazanıyordu. Gerçek olmadığını biliyordu bilmesine. Sadece istediğini elde etmek için yaptığını biliyordu bunu. Ama gene de savunmasızdı karşısında. Tartışılan konuyla hiçbir alakası olmayabilirdi, ama Ce'Nedra her zaman konuyu çarpıtıp bu suçlamaya getirmeyi başarıyordu ve Garion'un en küçük bir konuda bile haklı çıkma ümidi kalmıyordu. Bu kadar acımasızca numaracı olmayı nereden öğrenmişti bu kız?
Böylece Garion örgü zırhı, tacı ve utançla havaya kaldırdığı alevli kılıcıyla, doğu sıradağlarının tepesindeki kalelere girip, Ce'Nedra'nın ordusunun müthiş tezahüratıyla karşılanmıştı.
Geçen bahar Garion, ipek ve Belgarath'ın Hisar'dan gizlice sıvışmalarından beri çok şey değişmişti. Genç kral uykudan ümidi kesmiş, yüksek, perdeli yatağında düşünmeye koyulmuştu. Ce'Nedra gerçekten de bir ordu toplamıştı. Ayrıntıları öğrendikçe hayreti ve hayranlığı giderek artıyordu yalnızca kızın becerikliliğine değil, bu süreçte harcadığı inanılmaz enerjiye ve irade gücüne. Kuşkusuz akıl verenleri ve yardımcıları vardı, ama fikir onundu en başta. Hayranlığı içinde biraz ürkme de taşıyordu: Çok kararlı ve güçlü bir genç kadınla

evlenmek üzereydi; üstelik bu genç kadın kafasına koyduğu şeyi yaparken hiçbir kural da tanımıyordu.
Yüzükoyun dönüp yastığını yumrukladı; bu tanıdık hareketle normal bir uykuya kavuşabileceğini ummuştu, ama yeniden huzursuz rüyalara gömüldü. Relg ile Taiba elele ona doğru yürümekteydiler!
Sonra kendini Kale'de, Adara'nın başucunda gördü. Güzel kuzini hatırladığından da daha soluk benizliydi ve hiç dinmeyen bir öksürüğü vardı, ikisi konuşurken, Pol Teyze kızcağızın neredeyse hayatına malolmuş olan yaranın son komplikasyonlannı da gidermek için tedbirler almaktaydı.
"Mahvolmuştum tabii," diyordu Adara. "Ondan gizlemek için o kadar tedbir almışken ağzımdan kaçırıverdim. Üstelik öleceğim filan da yokmuş."
"Hettar ha!" dedi Garion tekrar. Dördüncü keredir aynı şeyi tekrarlıyordu.
"Garion, eğer bunu söylemekten vazgeçmezsen bozuşacağız," dedi Adara sert bir sesle.
"Kusura bakma," dedi Garion telaşla. "Hettar'a bugüne kadar hiç o gözle bakmamıştım da ondan, iyi bir dosttur, ama âşık olunacak birisi gibi görünmemişti hiç bana. O kadar... O kadar katı görünüyor ki..."
"Bunun değişeceğine inanmak için iyi nedenlerim var," dedi Adara hafifçe kızararak. Sonra tekrar öksürmeye başladı.
"İç şunu canım," dedi Pol Teyze elinde dumanı tüten bir fincanla yatağın yanına gelerek.
"Tadı berbattır," diye uyardı Garion kuzinini.
"Yeter artık Garion," dedi Pol Teyze. "Senin yorumlarına ihtiyacımız yok."
Derken, Prolgu'nun altındaki mağaralarda, Relg'in yanında, Gorim'in basit bir törenle yobaz ile onun hayatını kökünden değiştiren Marag kadınını evlendirmesini izliyordu. Garion yeraltı mağarasında başka bir mevcudiyetin de olduğunu hissetti ve birinin Cthol Mishrak'ta yapılan pazarlığı Relg'e anlatıp anlatmadığını düşündü. Relg'le kendisi konuşmayı düşündüyse de, sonradan vazgeçti. Relg'in değişikliklere birer birer alışmasında fayda vardı aslına bakılırsa. Taiba ile evlenmek fanatiğin ruhsal yapısı için yeterli bir şoktu şimdilik. Tören bittiğinde Mara'nın müthiş sevincini hissetti Garion. Ağlayan
EFSUNCUNUN SON OYUNU
tanrı artık ağlamıyordu.
Çabalamanın faydasız olduğuna karar verdi Garion. Uyuyamayacaktı, en azından faydalı bir uykuya dalamayacağı kesindi. Örtüleri üstünden atıp kaftanını giydi. Şöminedeki ateş sönmeye yüz tutmuştu, biraz karıştırıp yeniden canlandırdı. Sonra şöminenin önündeki koltuğa oturup dalgın dalgın danseden alevleri seyretmeye koyuldu.
Eğer Ce'Nedra ile Riva'ya döner dönmez evlenselerdi de pek sorun çıkmayabilirdi; ama bu büyüklükte bir kraliyet düğünü için yapılması gereken düzenlemeler o kadar karmaşıktı ki, bir günde tamamlanmaları düşünülemezdi bile. Ayrıca saygıdeğer davetlilerinin çoğu, Thull Mardu'da aldıkları yaralardan iyileşmeye çalışıyorlardı henüz.
Bu boşluk, Ce'Nedra'ya kapsamlı bir değişiklik planını yürürlüğe koyma fırsatı vermişti. Belli ki Garion hakkında bir imaj vardı kafasında, sadece kendisinin algılayabileceği bir ideal. Garion'un bütün itirazlarına rağmen delikanlıyı bu kalıba dökmekte de kararlıydı. Onu değiştirme yolundaki bu saplantılı kararını değiştirmek mümkün değildi. Hiç adaletli değildi bu. Oysa Garion onu olduğu gibi kabullenmeye çoktan gönüllüydü. Kusurları yok muydu hem de bir sürü? Ama Garion iyinin yanında kötüyü de kabullenmeye razıydı. Neden Ce'Nedra da aynı inceliği gösteremiyordu. Ama ne zaman ayağını yere vurup kaprislerinden birini reddetmeye kalksa, kızın gözleri yaşlarla dolup alt dudağı titremeye başlıyor, o ölümcül "Artık beni sevmiyorsun," lafı kafasına düşüveriyordu Garion'un. O uzun kış boyunca defalarca kaçmayı düşünmüştü Rivalı Belgarion.
Artık bahar gelmişti yeniden, kış aylarında Rüzgârlar Adası'nı erişilmez kılan fırtınalar da dinmişti. Garion'un hiç gelmeyeceğini sandığı gün ansızın gelivermişti işte. Bugün Tolnedra imparatorluk Prensesi Ce'Nedra'yı eşi olarak kabul edeceği gündü ve artık kaçmak için çok geçti.
Daha fazla kafasını yorarsa kendini iyice paniğe kaptıracağının farkındaydı, o yüzden kalkıp çabucak üstüne sade bir tunik ve pantolon geçirdi; Ce'Nedra'nın ayrıntılı talimatlarıyla hizmetkârının hazırladığı cafcaflı kıyafete bakmadı bile.
Genç Riva Kralı kraliyet dairesinin kapısını açıp sessiz koridora çıktığında şafağa bir saat vardı daha.

Hisar'ın loş ve boş koridorlarında bir süre kadar dolandıktan sonra, ayaklan onu kaçınılmaz o-larak Pol Teyzenin kapısına getirdi. Pol de uyanmıştı ve şöminenin başında bir fincan kokulu çayla o-turmaktaydı. Lacivert bir elbise vardı üstünde, kara saçları dalga dalga omuzlarına dökülmüştü.
"Erkencisin," dedi onu görünce.
"Uyuyamadım."
"Uyumalıydın. Çok yoğun bir gün bekliyor seni."
"Biliyorum. O yüzden uyuyamadım ya."
"Çay?"
"Sağol, istemem." Şöminenin başına, Pol'ün karşısına oturdu. "Her şey değişiyor Pol Teyze," dedi düşünceli bir sessizliğin ardından. "Bugünden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, değil mi?"
"Haklısın galiba," dedi kadın, "ama bunun kötü bir şey olması şart değil."
"Bu evlilik işi seni nasıl etkiliyor?"
"Biraz gerginim," dedi Pol sükunetle.
"Sen mi?"
"Ben de daha önce hiç evlenmemiştim Garion."
Garion'u huzursuz eden bir şey vardı bu konuda, "iyi bir fikir miydi sence bu Pol Teyze?" diye sordu. "Durnik ile senin Ce'Nedra ve benle aynı günde evlenmenizi kastediyorum. Yani sen dünyadaki en önemli kadınsın. Senin düğününün büyük bir olay olması gerekmez miydi?"

"Biz tam da bundan kaçınmaya çalışıyorduk Garion," diye cevap verdi Pol. "Durnik ve ben düğünümüzün özel kalmasını istiyoruz; senin düğününün yaratacağı hayhuy arasında da kaybolacağını u-muyoruz."
"Durnik nasıl? Kaç gündür görmedim onu."
"Hâlâ biraz tuhaf. Sanırım artık tanıdığımız Durnik olamayacak hiç."
"Bir şeyi yok değil mi?" diye sordu Garion kaygıyla.
"Gayet iyi Garion. Sadece biraz farklı, o kadar. Başka hiçbir insanın başına gelmemiş bir şey geldi onun başına. Bu da onu değiştirdi. Her zamanki gibi pratik hâlâ, ama artık olayların öteki yanına da bakabiliyor. Bu da benim hoşuma gidiyor sanırım."
"Riva'dan ayrılmanız şart mı?" diye sordu Garion aniden. "Durnik ve sen Hisar'da kalabilirdiniz pekâlâ."
"Kendi evimiz olsun istiyoruz Garion," dedi teyzesi. 'Yalnız kalmaya ihtiyacımız var biraz. Ayrıca burada kalsak, Ce'Nedra ile sen her atıştığınızda benim kapıma koşardınız, ikinizi de büyütmek için elimden geleni yaptım. Artık kendi başınızın çaresine bakmanız lazım."
"Nereye gideceksiniz?"
"Vadi'ye. Annemin kulübesi duruyor hâlâ. Çok sağlam bir evdir. Çatısının tamire ihtiyacı var biraz, bir de kapılarıyla pencerelerinin değişmesi gerekiyor, ama Durnik bunları halleder. Ayrıca Emaneti büyütmek için de iyi bir yer."
"Emanet mi? Onu da mı alıyorsunuz?"
"Birinin ona bakması lazım, ben de etrafımda bir oğlan çocuğunun bulunmasına çok alıştım. Üstelik babamla birlikte onun Taş'tan uzakta olması gerektiğine karar verdik. O senin dışında Taş'a doku-nabilen tek kişi. Bir ara birisi onu tıpkı Zedar'ın yaptığı gibi kullanmaya kalkabilir."
"Bunun ne anlamı olur ki? Torak yok artık. Taş'ın başkasına ne faydası olabilir?"
Polgara ona düşünceli bir yüzle baktı; saçındaki beyaz tutam hafif ışıkta parlar gibi oldu.
"Taş'ın varlık nedeninin sadece bu olduğunu sanmıyorum Garion," dedi ciddi bir tavırla. "Daha tamamlanmayan bir şey var."
"Nedir o? Yapacak ne kaldı?"
"Bilmiyoruz. Kitabı Mrin Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu arasındaki karşılaşmayla bitmiyor. Şimdi Taş'ın Muhafızı sensin. Bu görev da hâlâ çok önemli, o yüzden sakın Taş'ı bir dolabın rafına kaldırıp unutayım deme. Gündelik olayların zihnini köreltmesine izin verme. Taş'ı korumak hâlâ senin birinci vazifen, ben de sana bunu hatırlatmak için yanında olmayacağım artık.
Garion bu konuyu düşünmek istemiyordu hiç. "Ya biri Vadi'ye gelip Emanet'i kaçırmaya kalkarsa? Onu koruyamazsın ki artık... Yani..." Garion kekeleyerek sustu. Bu konuyu konuşmamışlardı hiç.

"Söylemekten çekinme Garion," dedi Pol sözünü sakınmadan. "Gerçeklerle yüzleşmekten korkmayalım. Artık gücüm olmadığına göre diyecektin, değil mi?"
"Nasıl bir his Pol Teyze? Bir şeyi kaybetmek gibi mi? Bir boşluk hissi mi?" "Her zamankinden farklı değilim canım. Tabii gücümden vazgeçmeye karar verdiğimden beri bir şey yapmaya kalkışmadım. Bir şey yapmaya kalkıp da başaramazsam acı verebilir bu bana. Böyle bir tecrübe yaşamak istediğimi sanmıyorum, o yüzden de hiç denemedim." Omuzlarını silkti. "Hayatımın o bölümü kapandı, o yüzden artık unutsam iyi olur. Ama merak etme, Emanet emniyette olacak. Beldin Vadi'de. ikizler de. Ona zarar vermek isteyecekleri uzakta tutacak kadar gücümüz var yani."
"Durnik neden dedemden hiç ayrılmıyor?" diye sordu Garion ansızın. "Riva'ya geldiğimizden beri günün her saniyesini birlikte geçiriyorlar."
EFSUNCUNUN SON OYUNU
"Galiba bana bir sürpriz hazırlıyorlar," dedi Pol bilmiş bir tavırla gülümseyerek. "Bir düğün hediyesi. Tabii biraz açık ediyorlar ne yaptıklarını, ama olsun." "Ne acaba?" dedi Garion merakla.
"En ufak bir fikrim yok ve araştırmayı aklımdan bile geçirmem. Her ne ise, o kadar uğraştılar ki, önceden keşfederek keyiflerini kaçırmak istemem." Günün ilk ışıklarının belirmekte olduğu pencereye baktı. "Artık işe koyulsan iyi olacak canım," dedi Garion'a. "Benim de hazırlanmaya başlamam lazım. Benim için çok özel bir gün bu gün. Çok güzel görünmek istiyorum."
"Senin güzel görünmemen zaten mümkün değil ki Pol Teyze," dedi Garion içinden gelerek.
"Ah, Sağol Garion," dedi Pol küçük bir kız gibi gülümseyerek. "Ama gene de risk almayayım." Onu tepeden tırnağa süzüp yanağına dokunarak, "Gidip bir yıkansın iyi olacak canım," dedi sonra. "Saçlarını da yıka, biri de seni tıraş etsin.."
"Kendim tıraş olabilirim Pol Teyze."
"îyi bir fikir değil bu Garion. Biraz asabisin bugün, ellerin titrerken yüzüne ustura sürmesen iyi olur."
Garion acı acı gülerek onu öptü ve kapıya yöneldi. Sonra durup geri dönerek, "Seni seviyorum Pol Teyze," dedi.
"Evet canım, biliyorum. Ben de seni seviyorum."
Garion hamamı ziyaret ettikten sonra Lelldorin'i aramaya çıktı. Bu arada halledilen meselelerden biri de, genç Asturyalı ile yan resmi eşi arasındaki ilişkinin resmiyete kavuşturulmasıydı. Ariana sonunda Lelldorin'in adım atma konusundaki tereddütlerinden bıkmış ve onun yanına taşınarak meseleyi kökünden çözmüştü. Bu konuda gayet kararlı davranmıştı kız. Garion Lelldorin'in itirazlarının çabucak kesildiğini anlıyordu. Son zamanlarda yüzünde her zamankinden daha da salakça bir ifade vardı ve Ariana da pek mutlu olmasının yanı sıra, kibirli bir ifadeyle dolaşıyordu ortalıkta. Tuhaf bir şekilde Relg ile Taiba'yı andırıyorlardı bu açıdan. Evlendiklerinden bu yana Relg'in yüzünde de hiç sonu gelmeyen bir hayret ifadesi vardı ve Taiba da Ariana'nınkine benzer bir kibir içindeydi. Garion yarın sabah uyandığında Ce'Nedra'nın yüzünde de o kendinden pek hoşnut gülümsemeyi göreceğini düşündü.
Garion'un Lelldorin'i araması boşuna değildi. Ce'Nedra'nın bir kaprisi sonucu, düğünlerinin ardından bir balo olacaktı ve Lelldorin de Garion'a dansetmesini öğretiyordu.
Hanımlar balo fikrini heyecanla karşılamışlardı, erkeklerin arasında ise böyle bir söz birliği yoktu. Özellikle Barak şiddetle itiraz etmişti buna. "O piste çıkıp dans mı edeceğim?" demişti küçük prensese inanamayan ve öfkeli bir sesle. "Hepimiz sarhoş olsak daha iyi olmaz mı? Düğün dediğin öyle kutlanır."
"Çok iyi olacak," demişti Ce'Nedra o tahammül edilemez tavrıyla adamın yanağını okşayarak. "Beni kırmayacaksın, değil mi Barak. Hatırım için?" Sonra numaracı bir şekilde kirpiklerini kırpıştır-
mıştı.
Barak ağzının içinden lanetler okuyarak yürüyüp gitmişti oradan.
Garion Lelldorinle Ariana'yı dairelerinde, kahvaltı masasının başında bakışırken buldu.
"Bizimle kahvaltı eder miydiniz Haşmetmeap?" diye sordu Ariana kibarca.
"Sağolun Leydim," diye reddetti Garion, "ama bugün pek iştahım yok."
"Sinirleri bozuk tabii," diye teşhis koydu Lelldorin bilgece bir tavırla.
"Aslında çoğunu anladım," diye sadede geldi Garion, "ama şu çapraz adım kafamı karıştırıyor. Ayaklarım birbirine dolaşıyor durmadan."

Lelldorin hemen lavtasını kaptı ve Ariana'nın yardımıyla Garion'a karmaşık dans adımlarını yeniden gösterdi.
BELGARIAD 5
"îyi bir dansçı olmaktasınız Lordum," dedi Ariana dersin sonunda.
"Bütün istediğim herkesin içinde yere kapaklanmadan şu işi bitirmek."
"Tökezleseniz bile prenses size destek olacaktır."
"Bundan pek emin değilim. Aptal durumuna düşmemi seyretmek onu eğlendirebilir."
"Kadınları hiç tanımıyorsunuz." Ariana Lelldorin'e hayran hayran baktı, Lelldorin de ona.
"Keser misiniz şunu," dedi Garion öfkeyle. "Şu bakışmalar için yalnız kalmayı bekleyemez misiniz?"
"Kalbim aşkla o kadar dolu ki, saklamam mümkün değil Garion," dedi Lelldorin abartılı bir tavırla.
"Farkediliyor," dedi Garion alayla. "Benim îpek'i bulmam lazım. Siz de keyfinize bakın."
Armana önce kızardı, sonra gülümseyerek, "Bu kralımızın bize verdiği bir emir mi Haşmetme-ap?" diye sordu havalı bir tavırla.
Garion kaçtı.
ipek bir akşam önce doğudan gelmişti, Garion da ondan haberleri almak için sabırsızlanıyordu. Ufak tefek Drasniyalıyı keklik ve baharatlı şaraptan oluşan kahvaltısının başında buldu.
"Kahvaltı için biraz ağır değil mi?" diye sordu Garion.
"Kahvaltıda bulamaç yemeyi pek sevmezdim zaten," diye cevap verdi îpek. "Onu yemek için insanın kendini alıştırması gerek."
Garion sadede geldi hemen. "Cthol Murgos'ta neler oluyor?"
'"Zakath Rak Goska'yı kuşatmış durumda," diye cevap verdi îpek. "Daha da asker getiriyor. Belli ki zemin kuruyup orduyu yürütecek kadar düzelince, güney Cthol Murgos'a saldıracak."
"Thullar da onunla birlik mi?"
"Pek azı. Çoğu krallıkta kalan az sayıda Grolimi aramakla meşgul. Thulların aptal bir halk olduklarını sanırdım. Ama Grolim öldürmek için buldukları yeni ve ilginç yolların ne kadar yaratıcı olduğunu görsen şaşarsın."
'"Zakath'tan ayırmamalıyız gözümüzü," dedi Garion. "Güneyden ansızın üstümüze saldırmasını istemiyorum."
"Bunu yapmayacağından emin olabilirsin," dedi îpek. "Ha, bu arada, sana bir tebrik mesajı yolladı."
"Ne yaptı, ne yaptı?"
"O uygar bir insan Garion, ayrıca da bir politikacı. Senin Torak'ı öldürmen onu çok sarstı. Galiba senden korkuyor da; o yüzden iyi geçinmek istiyor en azından güney Cthol Murgos'ta işini tamamlayana kadar."
"Taur Urgas ölünce Murgoların başına kim geçti?"
"Urgit, ikinci karısından olan üçüncü oğlu. Taur Urgas'ın çeşitli karılarından olma bir sürü oğlu arasında her zamanki gibi bir taht kavgası çıktı. Anladığım kadarıyla zayiat müthişmiş."
"Bu Urgit nasıl biri?"
"Komplocunun biri. 'Zatahkla başa çıkabileceğini sanmıyorum, ama Malloryalıları yirmi yıl kadar meşgul eder. O zaman da 'Zakah yaşlanmış ve bu savaştan yorgun düşmüş olacağı için sana sorun çıkarmayacaktır."
"Öyle olacağını umalım."
"Ha, az kalsın unutuyordum. Hettar geçen hafta kuzininle evlendi."
EFSUNCUNUN SON OYUNU
"Adara'yla mı? Ben onu hasta sanıyordum."
"O kadar değilmiş belli ki. Düğününe geliyorlar ÇoHag ve Silar ile birlikte."
"Herkes evleniyor mu yahu?"
ipek güldü. "Ben hariç, genç dostum. Bu evrensel evlilik salgınına rağmen, benim aklım başımda hâlâ. Eğer çok sıkışırsam kaçmayı da bilirim. Algarların bu sabah burada olmaları lazım. Korodul-lin'in maiyetiyle birlikte geliyorlar. Camaar'dan ayrıldığımda gemileri hemen arkamdaydı.
"Mandorallen de yanlarında mı?"
"Vo Ebor Baronesiyle birlikte," dedi îpek başını sallayarak. "Baron hâlâ yola çıkamayacak kadar hasta. Öleceğini umuyor galiba, karısı ile Mandorallen'in yolunu açmak için."
Garion içini çekti.

"Üzülme Garion," dedi ipek. "Arendler bu tür acıları severler. Mandorallen soylu bir şekilde acı çekmeyi tercih ediyordur."
"Berbat bir laf bu ipek," dedi Garion ufak tefek adama. "Ben de berbat biriyimdir zaten," dedi ipek omuz silkerek. "Nereye gideceksin? Yani..." Garion sorusunu tamamlamadı.
"Seni başgöz ettikten sonra mı?" dedi ipek keyifle. "Bu geceki içki faslından ayıklıktan sonra Gar og Nadrak'a gidiyorum. Oradaki yeni durum birçok imkân sağlıyor Yarblekle temas halindeyim. Bir ortaklık kuracağız."
"Yarblekle mi?"
"Kötü adam değil göz kulak olursan tabii. Çok da uyanık. Muhtemelen iyi bir ortaklık olacaktır."
"Tahmin ediyorum," diye güldü Garion. "Biriniz bile yeterince fenasınız; bir araya geldiğinizde hiçbir namuslu tüccar elinizden kurtulamaz."
"Biz de bunu düşünmüştük," dedi ipek habis bir sırıtışla. "Herhalde çok zengin olursunuz."
"Buna da alışırım zamanla." Ipek'in gözleri daldı. "Ama mesele bu değil. Bir oyun bu. Para sadece hesabı tutmaya yarıyor. Önemli olan oyunun kendisi."
"Bunu daha önce de söylemiştin galiba."
"O zamandan beri bir şey değişmedi ki Garion," dedi ipek gülerek.
Pol Teyze ile Durnik'in düğünü o sabah Hisar'ın batı kanadındaki küçük, özel bir tapınakta yapıldı. Az sayıda davetli vardı. Belgarath ve ikizler, Beltira ile Belkira oradaydı tabii, ipek ile Barak da. Pol Teyze lacivert kadife tuvaleti içinde pek güzeldi; Kraliçe Layla nedimesi olmuştu. Garion ise Durnik'in sağdıcıydı. Töreni ilk kez uygar elbiseler giymiş ve çirkin yüzünde kendisinden beklenmeyecek kadar yumuşak bir ifade olan kambur Beldin yönetti.
Tören sırasında Garion'un duygulan karmakarışıktı. Pol Teyzenin artık sadece kendisine ait olmadığını hissediyordu acıyla, içindeki ilkel, çocuksu bir yan buna kızıyordu. Ama evlendiği kişinin Dur-nik olması da onu sevindiriyordu. Eğer Pol Teyzeyi hak eden bir kişi varsa o da Durnik'ti. iyi kalpli, sade demircinin gözleri katıksız bir aşkla doluydu ve onları Pol'ün yüzünden alamıyordu. Durnik'in yanında duran Pol Teyzenin yüzünde de ciddi ve mutluluktan ışıyan bir ifade vardı.
Garion geri çekilip evlenen çift bağlılık yeminlerini ederlerken, hafif bir hışırtı duyuldu. Tapınağın kapısında, vücudunu tepeden tırnağa örten kukuletalı bir cübbe içinde prenses Ce'Nedra duruyordu. Yüzünde bile bir peçe vardı. Kadim bir Tolnedra geleneğine uyarak, Garion'un onu düğün günü görmemesi gerektiğinde ısrar etmişti, cübbesi ve kukuletası onda görünmez olduğu yanılsamasını yaratıyordu herhalde. Garion prensesin bu çözümü bulana kadar kendi kendisiyle epece mücadele etmiş

olduğunu düşündü. Polgara'nın düğününü kaçırması söz konusu değildi, ama bütün formalitelere de uyması gerekiyordu. Garion törene dönerken hafifçe gülümsedi.
Beldin'in yüzündeki ifadeyi görünce de hemen başını çevirip tapınağın arka tarafına baktı. Beldin önce şaşırmış, sonra da yüzündeki hayret ifadesi yerini sükunete ve tanımaya bırakmıştı. Başta bir şey göremedi Garion, sonra kirişlerden birinde hafif bir kıpırtı dikkatini çekti. Kar rengi bir baykuş, bir hayalet gibi koyu renk kirişlerden birine tünemiş, Pol Teyze ile Durnik'in evlenmesini izliyordu.
Tören bitip Durnik saygılı ve gergin bir tavırla gelini öpünce, beyaz baykuş kanatlanın açıp hayalet sessizliğiyle tapınağın içinde bir tur attı. Mutlu çiftin üstünde onlan kutsar gibi bir an durduktan sonra iki yumuşak kanat çırpışıyla Belgarath'a yöneldi. Herkes nefesini tutmuştu, ihtiyar büyücü hemen başka bir tarafa baktı.
"Ona baksan iyi olacak baba," dedi Pol Teyze. 'Yoksa gitmeyecek."
O zaman Belgarath içini çekti ve tam önünde havada asılı duran parlak kuşa baktı. "Seni hâlâ özlüyorum," dedi kısaca. "Bu kadar zaman geçmesine rağmen."
Baykuş ona altın rengi gözlerini kırpmadan baktı, sonra ansızın titreşerek kayboldu. "Ne müthiş bir şey," dedi Kraliçe Layla heyecanla.
"Biz müthiş insanlarızdır Layla," diye cevap verdi Pol Teyze. "Garip dostlarımız ve akrabalarımız var." Sonra Durnik'in koluna sıkıca sarılarak gülümsedi. "Ayrıca," dedi gözlerinde muzip bir pırıltıyla, "bir kızın annesi olmadan evlenmesini bekleyemezsiniz, değil mi?"
Düğünden sonra hep birlikte Hisar'ın koridorlarından merkezi kaleye yürüdüler ve Pol Teyzenin özel dairesinin kapısında durdular. Garion da kutlamalar bittikten sonra koridorda yollarına devam eden ipek ve Barakla oradan ayrılmak niyetindeydi, ama Belgarath torununun kolundan yakaladı. "Sen kal biraz," dedi ihtiyar.

"Onları rahatsız etmesek dede," dedi Garion gergin bir sesle.
"Birkaç dakika kalacağız sadece," dedi Belgarath. ihtiyarın dudakları gizlemeye çalıştığı bir hınzırlıkla kıvrılıyordu. "Görmeni istediğim bir şey var."
Babası ve Garion da onların peşinden daireye girince, Pol Teyzenin bir kaşı soru sorar gibi havaya kalktı. "Kadim ve esrarlı bir geleneğe mi uyuyoruz baba?" diye sordu ihtiyara.
"Hayır Pol," dedi Belgarath masum bir tavırla. "Garionla ben mutluluğunuz için kadeh kaldırmak istiyoruz sadece."
"Gene ne dolaplar çeviriyorsun İhtiyar Kurt?" diye sordu Pol, ama gözlerinde keyifli bir ifade vardı.
"ille de bir dolap mı çevirmem lazım?"
"Genellikle öyle yaparsın sen baba." Gene de gidip dört kristal kadeh ve bir sürahi yıllanmış Tolnedra şarabı getirdi.
"Çok uzun bir süre önce dördümüz başlamıştık bu işe," dedi Belgarath. "Belki de ayrılmadan önce, geldiğimiz uzun yolu ve başımıza gelen garip şeyleri beraberce hatırlasak iyi olacak. Hepimiz şöyle ya da böyle değiştik galiba."
"Sen pek değişmedin baba," dedi Pol Teyze anlamlı bir sesle. "Sadede gelir misin?"
Belgarath'ın gözleri artık gizleyemediği müthiş bir keyifle parlıyordu. "Durnik sana bir şey verecek," dedi.
"Şimdi mi?" diye sordu Durnik yutkunarak. Belgarath başıyla onayladı.
"Güzel şeyleri sevdiğini biliyorum, şuradaki kuş gibi," dedi Durnik Pol Teyze'ye, Garion'un geçen yıl vermiş olduğu kristal çalıkuşunu göstererek. "Ben de sana bunun gibi bir şey vermek istiyor-
EFSUNCUNUN SON OYUNU
dum, ama ben camla ya da kıymetli taşlarla bir şey yapamam. Ben demirciyim, o yüzden çelikle çalıştım." Beze sanlı bir şeyi açıyordu bu arada. Sonunda ortaya çıkan şey, ince ince işlenmiş çelik bir güldü; yeni açmaya başlamıştı daha. Ayrıntıları son derece usta işi yapılmıştı; çiçek canlıymış gibi parlıyordu.
"Durnik!" dedi Pol Teyze mutlulukla. "Ne kadar güzel bir gül bu."
Durnik henüz gülü vermemişti ona. "Ama rengi yok," dedi biraz eleştirel bir tavırla. "Kokusu da." Gergin bir tavırla Belgarath'a baktı.
"Haydi," dedi ihtiyar. "Sana gösterdiğim gibi."
Durnik tekrar Pol Teyzeye döndü elinde parlayan gülle. "Sana verecek hiçbir şeyim yok Pol'üm," dedi alçakgönüllükle, "bir tek dürüst bir kalbim ve bu." Elindeki gülü uzattı ve yüzü müthiş bir yoğunlaşmayla gerildi.
Garion açıkça duydu sesi. O tanıdık, fısıltı gibi dalga sesiydi bu, içinde çan sesi gibi bir çınlama da vardı. Durnik'in elindeki cilalı gül bir nabız gibi attı ve yavaş yavaş değişmeye başladı. Yapraklarının dışı kar gibi beyaz oldu, ama çiçeğin daha yeni açmakta olan iç yapraklan derin bir kızıla dönüştü. Durnik dönüşümü tamamladığında, yapraklannda çiy taneleri olan canlı çiçeği Pol Teyzeye uzattı.
Pol Teyze müthiş bir şaşkınlıkla bakıyordu çiçeğe. O güne kadar varolan bütün çiçeklerden farklıydı. Titreyen eliyle gülü aldı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Nasıl olabilir böyle bir şey?" diye sordu huşu içinde bir sesle.
"Durnik artık çok özel bir insan," dedi Belgarath. "Bildiğim kadanyla ölüp de sonra hayata dönmüş olan tek kişi. Bunun da onu değiştirmemesi mümkün değildi, en azından biraz. Ama zaten iyi kalpli, pratik dostumuzun görüntüsünün altında yatan bir şair varmış demek ki hep. Belki tek gerçek fark, o şairi ortaya çıkarmanın yolunu bulmuş olmasıdır."
Durnik biraz mahcup bir tavırla parmağını hafifçe güle değdirerek, "Bunun bir iyi tarafı var Pol'üm," dedi. "O da şu: Çelik hâlâ içinde, o yüzden asla solmayacak. Hep şu anki gibi kalacak. Kışın ortasında bile en azından bir çiçeğin olacak."
"Ah, Durnik!" diye haykırdı Pol ona sarılarak.
Durnik de ona sarılmaya çalışırken biraz mahcuptu hâlâ. "istersen başkalannı da yapanm," dedi. "Bir bahçe dolusu. Bir kere yolunu kavrayınca hiç zor olmuyor."
Ama Pol Teyzenin gözleri irileşmişti birden. Kolunu Durnik'ten ayırmadan hafifçe dönüp, cam dalında duran kristal çalıkuşuna baktı.
"Uç," dedi ona; parlayan kuş kanatlarını açarak, uzattığı eline doğru uçup kondu. Gülü dikkatle inceledi, gagasını çiy tanelerinden birine daldırdı, sonra başını kaldırıp tiz bir sesle minik bir

şarkıya başladı. Pol Teyze yavaşça elini havaya kaldırınca, kristal kuş cam dalına geri döndü. Şarkısının yankılan ise hâlâ duyuluyordu.
"Garionla benim gitme vaktimiz geldi," dedi Belgarath, yüzünde duygusal ve buğulu bir ifadeyle.
Ancak belli ki bir şeyin farkına varmıştı Pol Teyze. Gözleri önce kısıldı, sonra faltaşı gibi açıldı.
"Bir dakika ihtiyar Kurt," dedi Belgarath'a sesinde hafif bir öfke belirtisiyle. "Baştan beri biliyordun bunu, değil mi?"
"Neyi Pol?" diye sordu ihtiyar masum bir tavırla.
"Durnik'in... Benim..." Hayatında ilk kez söyleyecek söz bulamıyordu Pol. "Biliyordun!" diye parladı sonunda.
"Tabii ki. Durnik uyanır uyanmaz onda farklı bir şeyler olduğunu anlamıştım. Senin fark etmediğine de şaştım doğrusu. Tabii bunu ortaya çıkartmak için onunla biraz çalışmamız gerekti."
"Niye bana söylemedin?"
"Sormadın ki Pol."
BELGARIAD 5
"Sen... Ben..." Müthiş bir gayretle kendini kontrol etmeyi başardı Pol. "Aylar boyunca gücümü kaybetmiş olduğuma inanmama izin verdin, oysa hiç kaybetmemiştim! Gücüm vardı ve bütün bunları çekmeme sebep oldun ha!"
"Yapma Pol. Durup biraz düşünseydin gücünü öylesine kaybedemeyeceğini sen de anlardın. Gücün varsa vardır, kaybolmaz."
"Ama Ustamız demişti ki..."
Belgarath elini kaldırıp onu susturdu. "Eğer hatırlarsan Pol, onun sana sorduğu tek şey, bağımsızlığını kısıtlamaya ve hayatına Durnik'inki kadar bir güçle devam etmeye razı olup olmadığındı. Senin gücünü elinden alamayacağına göre, demek başka bir şey varmış aklında."
"Ben inanmıştım ki..."
"Ben senin neye inandığını kontrol edemem ki Pol," dedi ihtiyar son derece mantıklı bir ses tonuyla.
"Beni aldattın!"
"Hayır Pol," diye düzeltti ihtiyar, "sen kendini aldattın." Sonra sevgiyle gülümsedi ona. "Şimdi nutuk atmaya başlamadan önce biraz düşün bakalım. Eninde sonunda sana bir zararı dokunmadı, değil mi?
Aynca böyle keşfetmek de daha güzel olmadı mı?" Gülümsemesi yayılarak bir sırıtışa döndü, "istersen bunu benden sana bir düğün hediyesi olarak kabul et."
Pol ona bir süre baktı; belli ki niyeti kavga çıkarmaktı, ama Belgarath'ın bakışlarında bir muziplik vardı. Aralarındaki çekişmenin ne olduğu belirsizdi, ama belli ki Belgarath kazanmıştı bu kez. Sonunda öfke numarası bile yapamayan Pol, çaresizce gülerek sevgiyle babasının kolunu tuttu. "Sen korkunç bir ihtiyarsın baba," dedi.
"Biliyorum," dedi büyücü. "Geliyor musun Garion?"
Dışarıya çıktıklarında Belgarath kıkır kıkır gülmeye başladı.
"Neye gülüyorsun?" diye sordu Garion.
"Aylardır bu anı bekliyordum," dedi Belgarath gülmeye devam ederek. "Ne olduğunu fark ettiği anda yüzünü gördün mü? Aylardır soylu bir fedakârlık havasıyla dolanıp duruyordu ortalıkta, sonunda bunun ne kadar faydasız olduğunu gördü işte." Yüzünde bilmiş bir ifade belirdi.
"Bilirsin teyzen hep kendinden fazlasıyla emindir. Belki de bir süre kendini sıradan bir insan olarak görmenin faydası dokunmuştur. Ufkunu açmıştır biraz."
"Haklıymış," diye güldü Garion. "Sen gerçekten de korkunç bir ihtiyarsın."
"Elimizden geleni yapıyoruz," diye sırıttı Belgarath.
Garion'un damatlıklarının hazır beklediği kraliyet dairesine doğru yürüdüler koridor boyunca.
"Dede," dedi Garion çizmelerini çıkarmak için otururken, "sana sormak istediğim bir şey var. Ölmeden önce Torak 'Anne!' diye haykırdı."
Belgarath başıyla onayladı, elinde maşrapası.
"Annesi kim?"
"Evren," diye cevap verdi ihtiyar.
"Anlamıyorum."
Belgarath düşünceli düşünceli kısa, beyaz sakalını kaşıdı. "Anladığımı kadarıyla tanrıların her biri, tanrıların babası UL'un zihninde bir fikir olarak başladı, ama onları ortaya çıkaran evrendi.

Çok karmaşık bir şey bu. Ben da tamamen anlıyorum diyemem. Her neyse, Torak ölürken onu hâlâ sevdiğine inandığı tek şeye seslendi. Yanılıyordu tabii. UL ve diğer tanrılar da seviyorlardı onu, çarpık ve tümüyle kötü olduğuna inanmalarına rağmen. Evren de arkasından ağladı."
EFSUNCUNUN SON OYUNU
"Evren mi?"
"Hissetmedin mi? Her şeyin durduğu ve bütün ışıkların söndüğü anı?" "Bunu bir tek ben hissettim sanıyordum."
"Hayır Garion. O an tüm evrendeki ışıklar söndü ve her şey durdu, her yerde, her şey. Bunun bir kısmı, evrenin ölü oğlu için matem tutmasıydı."
Garion düşünceli bir tavırla, "Ölmesi şarttı ama, değil mi?" diye sordu.
"işlerin tekrar yoluna girmesinin tek yolu buydu. Torak ölmeliydi ki, herşey olması gerektiği gibi olsun. Aksi takdirde her şey kaosa varacaktı."
Aniden garip bir fikir geldi Garion'un aklına. "Dede," dedi, "Emanet kim?"
"Bilmiyorum," diye cevap verdi Belgarath. "Belki sadece tuhaf bir çocuktur. Belki de başka bir şey. Üstünü başını değişmeye başlasan iyi edersin."
"Ben de bunu unutmaya çalışıyordum."
"Yapma canım. Bugün senin hayatının en mutlu günü."
"Yaa?"
"En azından bunu kendi kendine tekrarlarsan faydası olur."
Ulgo Gorimi oybirliğiyle Garion ile Ce'Nedra'nın evlilik törenini yönetmek için seçilmişti. Nahif, mukaddes ihtiyar, Prolgu mağaralarından Sendarya'ya aşama aşama tahtırevanla taşınmış, Kral Ful-rach'ın kraliyet arabasıyla Sendar şehrine getirilmiş, oradan da gemiyle Riva'ya gelmişti. Ulgolann tanrısının tüm tanrıların babası olduğunu açıklaması, dinbilimcileri yıldırım çarpmışa çevirmişti. Kütüphaneler dolusu felsefi spekülasyon kitabı bir anda anlamsız hale gelmiş, dünyanın dört bir yanında rahipler şaşkınlıkla kekeler olmuştu. Belar Başrahibi Grodeg haberi alır almaz baygınlık geçirmişti. Thul Mardu savaşında aldığı yaralar yüzünden zaten kötürüm kalmış olan dev din adamı, bu darbeye dayanamadı. Ayıldığında refakatçileri onun çocukluğuna dönmüş olduğunu gördüler; adamcağız hayatının geri kalanını oyuncaklar ve renkli iplerle çevrili olarak geçirecekti artık.
Düğün tabii ki Riva Kralının Taht Salonunda yapıldı ve herkes oradaydı. Kral Rhodar kızıllar giymişti, Kral Anheg ise mavi. Kral Fulrach kahverengiler içindeydi, Kral ÇoHag ise geleneksel Algar siyahlan içinde. Yüzü en küçük oğlunun ölümü yüzünden daha da kasvetli bir hale gelen Riva Vekilharcı Brand, iyi bir Rivalı gibi gri giyinmişti. Başka soylu davetliler de vardı. Kafası kazınmış Sadi ile koyu bir muhabbete dalmış olan altın rengi kaftanlı XXIII. Ran Borune, kendinden beklenmeyecek kadar neşeliydi. Bu ikisi tuhaf bir biçimde iyi anlaşmışlardı. Batının yeni durumunun yarattığı imkânlar ikisini de pek cezbediyordu ve belli ki bir anlaşma sağlama yolundaydılar. Morlar içindeki Kral Korodullin de diğer kralların yanındaydı, ama pek az konuşuyordu. Thull Mardu savaşında kafasına yediği darbe yüzünden ağır işitir olmuştu ve genç Arendiya kralı kendini topluluk içinde pek rahat hissetmiyordu.
Toplanan hükümdarların tam ortasında, nahoş sarı bir ceket giymiş olan Gar og Nadrak Kralı Drosta lek Thun vardı. Sıska, asabi Nadrak Kralı hızlı hızlı konuşuyor ve tiz kahkahalar atıyordu. O gün Kral Drosta bir sürü anlaşma yaptı, bunların bazılarına uymaya bile niyetliydi. Riva Kralı Belgarion bu konuşmalara katılmadı tabii, hayırlı da oldu. Riva Kralının zihni biraz dağınıktı. Maviler içinde, Lelldorinle birlikte mermer bir yan odada onları çağıracak olan boru sesini beklerken, sinirli sinirli volta atıyordu. "Ah, şu iş bir bitse," dedi altıncı defa.
"Sabırlı ol Garion," dedi Lelldorin yeniden. "Ne yapıyorlar dışarıda?"
"Asaletmeapın hazır olmasını bekliyorlar herhalde. Şu anda o senden çok daha önemli. Düğünler böyledir bilirsin."
"Sen şanslısın tabii. Ariana ile ikiniz kaçıp hiç tantanasız evlendiniz."
BELGARIAD 5
Lelldorin acı acı gülerek, "Kurtuldum sayılmaz," dedi, "sadece erteledim. Bütün bu hazırlıklar Ariana'mı şevke getirdi. Arandiya'ya döner dönmez doğru dürüst bir düğün istiyor o da."
"Düğünler kadınların zihnine neden böyle dokunuyor acaba?"
"Kim bilebilir?" dedi Lelldorin. "Kadın zihni bir sırdır, sen de yakında göreceksin bunu." Garion ona ekşi bir suratla bakıp tacını tekrar düzeltti. "Ah, şu iş bir bitse," dedi yeniden.
En nihayet boru sesi Riva Kralının Taht Salonundan yankılandı, kapı açıldı ve gözle görünür biçimde titreyen Garion, tacını son kez düzelterek, yazgısıyla karşılaşmaya yürüdü. Salondaki

insanların çoğunu tanımasına rağmen, Lelldorin'le birlikte yerdeki çukurlarda yanan ateşlerin arasından geçip tahta ve kabzasında Aldur Taşı ile artık yerine asılmış olan dev kılıcına doğru yürürken, çevresindeki tüm yüzler bulanık birer leke gibi görünüyordu.
Salon bayrak ve sancaklarla süslenmişti ve her yan bahar çiçekleriyle kaplıydı, îpek, saten ve rengârenk sırmalar içindeki davetliler, damat kralın girişini seyretmek için eğilip bükülürlerken, adeta bir çiçek bahçesine benziyorlardı.
Garion'u tahtın önünde, yumuşak yüzünde bir gülümsemeyle beyaz cübbeli, ihtiyar Ulgo Gorimi bekliyordu. O basamakları çıkarken, "Selam Belgarion," diye mırıldandı Gorim.
"Kutsal Gorim," diye cevap verdi Garion asabi bir selam vererek.
"Sakin ol evladım," dedi Gorim Garion'un titreyen ellerini görünce.
"Elimden geleni yapıyorum Kutsal Kişi."
Borular yeniden öttü ve salonun arkasındaki kapı açıldı. İncilerle süslü beyaz gelinliği içinde imparatorluk Prensesi Ce'Nedra, yanında kuzini Xera ile kapıda duruyodu. Harikaydı. Alev gibi saçları bir omuzundan aşağı dökülüyordu ve başında o çok sevdiği çok renkli altın tacı vardı. Yüzünde mazbut bir ifade vardı ve yanakları hafifçe kızarmıştı. Yere bakıyordu, ama bir an için Garion'a bir göz atınca, delikanlı uzun kirpiklerin gerisindeki hınzırca pırıltıyı fark etti birden. Bütün bu mazbut görünümün pozdan ibaret olduğunu hemen anladı Garion. Kapıda herkesin ne kadar güzel olduğunu görmesine izin verecek kadar durduktan sonra, arplar eşliğinde yürüyerek, titreyen damadın yanına geldi. Barak'ın kızları önünden yürüyüp yoluna çiçekler serpiyorlardı ki, Garion bunu biraz abartılı buldu.
Tahta vardığında Ce'Nedra içinden geldiği gibi davranarak ihtiyar Gorim'i yanağından öptü, sonra Garion'un yanındaki yerini aldı. Çiçeğe benzer bir kokusu vardı, ki bu koku Garion'un dizlerinin titremesine sebep oluyordu.
Gorim davetlilere bakarak söze başladı. "Bugün," dedi, "burada hayatlarımızı büyük tehditler karşısında bugüne kadar güvenle yönlendiren Kehanetin son adımına şahit olmak için toplandık. Söylendiği gibi, Riva Kralı döndü. Kadim düşmanımızla karşılaştı ve galip geldi. Mükafatı ise yanında duruyor."
Mükafat mı? Garion daha önce hiç bu açıdan düşünmemişti durumu. Gorim sözlerine devam ederken biraz kafa yorduysa da bir faydası olmadı bunun. Derken kaburgalarına batan bir dirsek hissetti.
"Dinle," diye fısıldadı Ce'Nedra.
Kısa bir süre sonra sorular ve cevaplar kısmına gelindi. Garion'un sesi biraz çatladı, ama normaldi bu. Ce'Nedra'nın sesi ise berrak ve kararlıydı. Gerginmiş numarası bile yapamaz mıydı bu kız? Birazcık olsun?
Birbirlerine verdikleri yüzükleri kadife bir yastık üstünde Emanet getirdi. Oğlan görevini gayet ciddiye alıyordu, ama onun yüzünde bile hafifçe eğlenen bir ifade vardı. Garion'un tepesi atmak üzereydi. Herkes mi dalga geçiyordu onunla?
Gorim'in ikisini kutsamasıyla sona erdi tören. Ama Garion bunu duyamamıştı, çünkü Aldur Taşı kendi kutlamalarını da işin içine katarak kulaklarını bir şarkıyla doldurmaktaydı.
EFSUNCUNUN SON OYUNU
Ce'Nedra ona dönüp, "Eee?" diye fısıldadı. "Eee ne?" diye fısıldadı Garion da. "Beni öpmeyecek misin?" "Burada mı? Herkesin önünde mi?" "Âdettir." "Saçma bir âdet."
"itiraz etme Garion," dedi Ce'Nedra sıcak, yüreklendirici küçük bir tebessümle. "Sonra tartışırız bunu."
Garion haysiyetli bir öpücük olması için çalıştı bunun, mazbut, resmi, ortamın genel havasına uygun. Ama Ce'Nedra'nın buna izin vermeye hiç niyeti yoktu. Garion'u biraz paniğe kaptıran bir hevesle işe koyuldu. Boynuna sımsıkı sarılıp dudaklarına yapıştı. Garion biraz mantık dışı bir korkuyla bunun ne kadar devam edeceğini düşünmeye başlamıştı. Dizlerinin bağı çözülüyordu bile.
Salondan yükselen tezahürat kurtardı onu. Kamuoyu önünde öpüşmenin en zor yanı, ne kadar sürdürmeniz gerektiğini bilememektir. Çok kısa olursa, insanlar önemsemediğinizi sanırlar; çok uzun olursa da gülüşmeye başlarlar. Riva Kralı Belgarion yüzünde salakça bir sırıtışla düğün davetlilerine döndü.
Törenin hemen ardından balo ve akşam yemeği vardı. Davetliler keyifle muhabbet ederek uzun bir koridordan, mumlarla aydınlatılıp parlak renklerle süslenmiş bir balo salonuna geçtiler. Orkestra Rivalı müzisyenlerden oluşuyordu, ama şef, bağımsız fikirli Rivalıların doğaçlama yapmasını engellemek için çabalayan titiz bir Arendiyalıydı.

Bu, Garion'un en çok korktuğu kısımdı işte. ilk dansı kralla kraliçenin yalnız yapmaları gerekiyordu. Ce'Nedra'yı dans pistinin ortasına götürüp, kamuoyu önünde dans becerisini sergilemesi gerekiyordu. Yanında mutluluktan ucan karısıyla pistin ortasına vardığında dehşetle fark etti ki, Lelldorin'in öğrettiği her şeyi unutmuştu.
Bu mevsim güney saraylarında popüler olan bu dans türü, çok zarif ve karmaşıktı. Danseden çiftin aynı yöne bakması, erkeğin biraz geride ve yanda durması gerekiyordu. Kollarını uzatıp elele tu-tuşacaklardı. Garion işin bu kısmını kazasız belasız halletti. Müziğe uygun minik, çabuk adımlardı onu korkutan.
Ama her şeye rağmen hiç de fena olmadı sonunda. Tabii Ce'Nedra'nın saçının kokusu hâlâ onu rahat bırakmıyordu ve dans sırasında elleri titriyordu, ilk parçanın sonunda davetliler heyecanla alkışladılar ve orkestra ikinci parçaya geçince de dansa katıldılar. Dans pisti dönen renklerle doldu.
"Çok fena olmadı galiba," diye mırıldandı Garion.
"Çok iyiydik," dedi Ce'Nedra.
Dansa devam ettiler.
"Garion," dedi Ce'Nedra bir süre sonra.
"Efendim?"
"Beni sahiden seviyor musun?"
"Tabii seviyorum. Ne saçma bir soru."
"Saçma mı?"
"Yanlış kelime kullandım," dedi delikanlı telaşla. "Kusura bakma."
"Garion," dedi Ce'Nedra yeniden, birkaç adım sonra.
"Evet?"
"Ben de seni seviyorum biliyorsun."
BELGARIAD 5
"Tabii biliyorum."
"Tabii mi? Beni çantada keklik olarak görüyorsun galiba."
"Niye kavga ediyoruz?" diye sordu Garion yalvarırcasına.
"Kavga etmiyoruz Garion," dedi kız havalı bir tavırla. "Tartışıyoruz."
"Ha," dedi Garion. "Tamam öyleyse."
Beklendiği üzre kral ve kraliçe herkesle dansetti. Ce'Nedra bir kraldan diğerine dolaşıyordu, Garion ise soylu hanımlar ve kraliçelerle zorunlu birkaç adım atıyordu. Sarışın Drasniya Kraliçesi Po-renn ona faydalı tavsiyelerde bulundu; kendinden emin tavırlı Çerek Kraliçesi îslena da öyle. Tombul Kraliçe Layla anaç bir havadaydı, hatta biraz da çakırkeyifti. Kraliçe Silar ciddi bir tavırla tebrik etti o-nu, Arendiya Kraliçesi Mayaserana ise biraz daha esnek olursa daha iyi dansedebileceğini söyledi. Yeşil sırma işlemeli bir elbise giymiş olan Barak'ın karısı Merel, en iyi tavsiyeyi veren kişi oldu. "Tabii ki kavga edeceksiniz," dedi dansederken, "ama asla birbirinize kızgın uyumayın. Benim hatam bu olmuştu."
Garion en nihayet kuzini Adara ile dansetti.
"Mutlu musun?" diye sordu Garion.
"Hayal edebileceğinden de fazla," dedi Adara yumuşak bir gülümsemeyle.
"Her şey yolunda öyleyse, değil mi?"
"Evet Garion. Her şey yazıldığı gibi oldu. Her şey yerli yerinde gibi görünüyor."
"Belki de gerçekten yazgıdır," dedi Garion. "Bazen hayatlarımızı kendimizin kontrol edemediğini düşünüyorum. Ben edemiyorum doğrusu."
"Düğün günü bir damat için fazla derin düşünceler bunlar," dedi Adara gülümseyerek. Sonra ciddileşerek, "Sakın Ce'Nedra'nın kafanı karıştırmasına izin verme," diye ekledi. "Her zaman da teslim olma."
"Ne konuştuğumuzu duydun, değil mi?"
Başını salladı Adara. "Çok da ciddiye alma Garion. Seni deniyor sadece."
"Hâlâ bir şey kanıtlamam gerektiğini mi söylüyorsun?"
"Ce'Nedra için muhtemelen her gün bir şey kanıtlayacaksın. Küçük prensesini tanıyorum Garion. Bütün istediği onu sevdiğini kanıtlaman. Bunu söylemekten korkma. Onu sevdiğini sık sık söyleme zahmetine girersen ne kadar yumuşak başlı olacağını göreceksin."
"Ama bunu biliyor zaten!"
"Gene de söylemelisin?"
"Ne kadar sık söylemeliyim sence?"

"Her saat başı filan."
Garion onun şaka yaptığından emindi.
"Sendarların kapalı insanlar olduğunu fark ettim," dedi Adara. "Bu Ce'Nedra'ya sökmez. Yetiştiriliş tarzını bir yana bırakıp açık açık söylemelisin. Emin ol, değecektir."
"Denerim," diye söz verdi Garion.
Adara hafifçe gülüp onu yanağından öperek, "Zavallı Garion," dedi.
"Niye zavallıymışım?"
"Daha öğrenecek ne çok şeyin var."
Dans devam etti.
Sonunda yorgun düşen ve iyice acıkan Garionla Ce'Nedra masaya gidip düğün yemeklerini ye-

meye oturdular. Çok özel bir yemekti bu. Düğünden iki gün önce Pol Teyze soğukkanlı bir tavırla mutfağa girip dizginleri eline almıştı. Bunun sonucu her şeyin mükemmel olmasıydı. Dolu masadan yükselen kokular baş döndürücüydü. Kral Rhodar tek tek her şeyin tadına bakmadan geçmiyordu.
Müzik ve dans devam etti ve pistten kurtulmanın rahatlığı içindeki Garion da dansedenleri seyre daldı. Gözleri kalabalıkta dostlarını arıyordu. Dev gibi, ama gene de yumuşak tavırlı Barak, karısı Merel ile dansediyordu. Birbirlerine çok yakışıyorlardı. Lelldorin ile Anana, birbirlerinin gözlerinin içine dalmış gitmişlerdi dansederken. Relg ve Taiba dansetmiyor, bir köşede yalnız başlarına oturuyorlardı. Elele tutşmuş olduklarını fark etti Garion. Relg'in yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade vardı, ama mutsuz değildi.
Pistin ortalarında bir yerde Hettar ile Adara, hayatını at sırtında geçirenlere özgü bir zarafetle dansediyorlardı. Hettar'ın atmaca gibi yüzü farklı gibiydi, Adara'nın ise yanaldan pespembeydi mutluluktan. Garion bu anın Adara'nın tavsiyesini denemek için iyi bir zaman olduğuna karar vererek Ce'Nedra'nın pembe, minik kulağına eğildi, boğazını temizledi ve, "Seni seviyorum," diye fısıldadı, ilk defasında zor olmuştu, o yüzden tekrar denedi, alışmak babından yani. "Seni seviyorum," diye fısıldadı yeniden, ikinci kez daha kolay olmuştu.
Prensesin üzerinde yarattığı etki müthiş oldu bunun. Ansızın kıpkırmızı kesildi Ce'Nedra, gözleri irileşti ve son derece savunmasız kaldı. Kalbi olduğu gibi gözlerindeydi sanki. Söyleyecek söz bulamayarak uzanıp Garion'un yüzüne dokundu hafifçe. Gözgöze geldiklerinde, bu basit ifadenin yarattığı değişim karşısında şaşkınlığa düştü Garion. Bu bilgiyi kafasının bir köşebine depolayınca, kendini aylardan beri olduğundan daha güvenli hissetti.
Kraliyet düğününü kutlayan davetlilerin dansettiği salon renklerle doluydu. Ama gene de bu genel mutluluğa uymayan birkaç yüz vardı aralarında. Salonun ortasında Mandorallen Vo Ebor Baronesi Nerina ile dansediyordu ve ikisinin yüzü de hayatlarındaki büyük trajediyi yansıtıyordu. Onların biraz ötesinde ipek Kraliçe Porenn ile dansediyordu. Ufak tefek Drasniyalının yüzünde Garion'un daha önce Val Alom'da, Kral Anheg'in sarayında görmüş olduğu acı, kendisiyle alay eden ifade vardı. Garion içini çekti.
"Şimdiden kederlendin mi kocacığım?" diye sordu Ce'Nedra gözlerinde muzip bir pırıltıyla. 0-turduklarında, yine âdeti olduğu üzre başını Garion'un kolunun altına sokup sokulmuştu ona. Çok hoş bir kokusu vardı. Garion ayrıca sıcak ve yumuşak da olduğunu fark etti onun.
"Bazı şeyleri hatırladım da," diye cevap verdi Garion.
"iyi. Hepsini şimdi halledip aradan çıkar. Daha sonra ayak bağı olmalarını istemiyorum."
Garion kıpkırmızı kesilince Ce'Nedra hınzır hınzır güldü. "Ayrıca bu 'daha sonra' da çok sonra değil tabii," dedi kız. "Leydi Polgara ile dansetmen lazım, ben de dedenle dansedeceğim. Sonra dairemize çekiliriz. Çok yoğun bir gün oldu."
"Gerçekten de yoruldum," dedi Garion.
"Daha günün bitmedi Rivalı Belgarion," dedi Ce'Nedra ona dik dik bakarak. Garion oturmuş dansedenleri seyreden Pol Teyze ile Durnik'in yanına yaklaşırken kendini biraz sakil hissediyordu. "Benimle danseder misin Polgara Teyze?" dedi resmi bir şekilde eğilerek. Pol ona soru sorarcasına bakarak, "Sonunda kabul ettin demek?" dedi. "Neyi kabul ettim?" "Aslında kim olduğumu." "Biliyordum zaten."
"Ama daha önce bana hiç tam adımla hitap etmemiştin Garion," dedi teyzesi kalkıp saçını düzeltirken. "Önemli bir adım sayılabilir bu."
Lavtalar ve flütler eşliğinde, mum ışığında dansettiler. Lelldorin'in uğraşa didine Garion'a öğ-

rettiğinden daha ölçülü ve daha yavaştı Polgara'nın adımlan. Garion onun gerilere, uzak geçmişe gidip, asırlar önce Wacune Arendleriyle yaşadığı zaman öğrendiği adımlarla dansettiğini anladı. Birlikte yirmi beş yüzyıl önce sonsuza kadar yokolmuş ve sadece Polgara'nın anılarında yaşayan bir dansın ağır, zarif ve biraz da kederli adımlarıyla dansettiler Belgarath Ce'Nedra'yı son dansı yapmaları için Garion'a teslim ettiğinde, kız kıpkırmızıydı, ihtiyar hınzır hınzır gülerek kızına selam verdi ve ellerini tutup dansa başladı. Dördü, birbirlerinden pek ayrılmadan dansettiler ve Garion teyzesinin sorusunu açık seçik duydu.
"Başardık mı baba?"
Belgarath'ın gülümsemesi içtendi. "Evet Polgara," diye cevap verdi. "Aslına bakarsan çok iyi başardık."
"Öyleyse bütün bunlara değerdi, değil mi baba?"
"Evet Pol, değerdi."
Dans devam etti.
"Dedem sana ne dedi?" diye fısıldadı Garion Ce'Nedra'ya.
Kız tekrar kızararak, "Boş ver," dedi. "Belki başka zaman söylerim. Sonra."
Bu "sonra" kelimesi çıkmıştı gene ortaya.
Dans sona erince kalabalığa beklendi dolu bir sessizlik çöktü. Ce'Nedra gidip babasını yanağından öptükten sonra geri döndü. "Eee?" dedi Garion'a.
"Eee ne?"
"Sen adam olmazsın," dedi kız gülerek. Sonra elinden tutup onu salondan çıkardı.
Çok geçti, belki geceyansından iki saat kadar sonra. Büyücü Belgarath elinde maşrapasıyla Riva Hisarının boş koridorlarında gezerken muzip bir ruh hali içindeydi. Epeyce bir kutlama yapmıştı ve iyice çakırkeyifti artık çoğu baygın düşmüş olan bazı davetliler kadar olmasa bile. ihtiyar durup bir kapı ağzında yere dökülmüş bir bira gölcüğünün ortasında horlamakta olan bir muhafızı inceledi. Sonra akordu bozuk bir sesle bir şarkı mırıldanıp kendi kendine dansederek koridor boyunca yürüdü. Beyaz sakallı ihtiyar büyücü, biraz bira bulma ümidiyle balo salonu tarafına doğru ilerlemekteydi.
Riva Kralının Taht Salonunun önünden geçerken kapının aralık olduğunu ve içeriden bir ışık geldiğini gördü. Merakla içeride kimse var mı diye başını uzattı. Salon boştu, ışık ise Riva Kralının kılıcının kabzasında duran Aldur Taşı'ndan geliyordu.
"Ha," dedi Belgarath taşa. "Sensin demek." Sonra ihtiyar biraz sallanarak tahtın dibine doğru yürüdü. 'Ya, eski dostum," dedi gözlerini kısıp Taş'a bakarak, "herkes gidip seni yalnız bıraktı demek, ha?"
Taş onu tanıyarak yanıp söndü.
Belgarath yükseltinin ucuna çökerek birasından bir yudum aldı. "Beraber epey uzun bir yol geldik, değil mi?" dedi Taş'a muhabbete dalarak.
Taş ona aldırmadı.
"Her zaman bu kadar ciddi olmasan olmaz mı? Çok sıkıcı bir içki arkadaşısın." ihtiyar bir yudum daha içti.
Bir süre sessiz durdular. Belgarath çizmelerinden birini çıkarıp keyifle ayak parmaklarını oynattı.
"Bu olup bitenleri hiç anlamıyorsun, değil mi dostum?" diye sordu Taş'a sonunda. "Her şeye rağmen ruhun bir taşın ruhu. Nefreti, sadakati ve kayıtsız şartsız bağlılığı anlıyorsun, ama daha insanca olan duygulan anlamıyorsun acıma, dostluk, aşk gibi. Hele aşkı hiç anlamıyorsun. Çok yazık, çünkü sonunda meseleyi çözen de bu duygular oldu. Başından beri işin içindeydiler zaten, ama sen nereden bi-

leceksin, değil mi?"
Taş ona aldırmamaya devam etti. Belli ki dikkati başka bir yerdeydi. "Sen ne dinliyorsun öyle dikkatle?" diye sordu ihtiyar merakla.
Paralak mavi bir ışıkla parlayan Taş yanıp söndü ve mavisine birden uçuk bir pembe karıştı; sonra bu renk giderek arttı. Sonunda Taş açıkça kızarmıştı artık.
Belgarath kraliyet dairesinin bulunduğu yöne doğru bir göz attı. "Haa," dedi anlayarak. Sonra gülmeye başladı.
Taş daha da kızardı.

Belgarath gülerek çizmesini giydi ve sendeleyerek ayağa kalktı. "Belki de sandığımdan daha fazlasını anlıyorsundur," dedi taşa. Maşrapasındaki son birayı da bitirdi. "Kalıp bu konuyu tartışmak isterdim," dedi, "ama biram bitti, izninle." Sonra kapıya doğru yürümeye başladı. Kapıya vardığında dönüp hâlâ kıpkırmızı olan Taş'a keyifle bir göz attı. Sonra gülerek dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.
Kehanetin Oyuncağı ile başlayan Belgariad böylece sona eriyor.
Tarih ölümlü kalemlerin aksine hiç durmasa da, bundan sonrası henüz bilinmemektedir.